MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 2

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

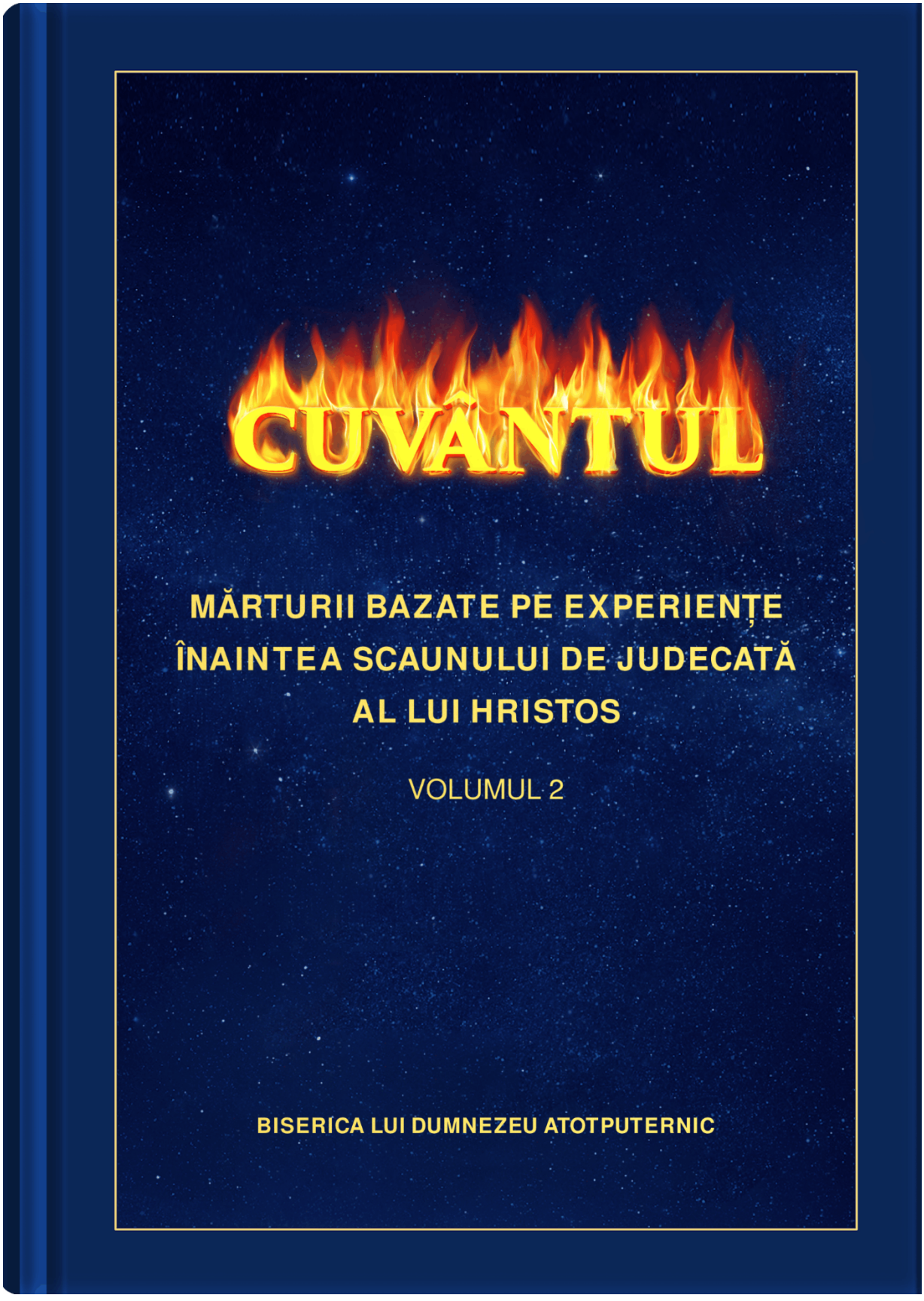
CUVÂNTUL
MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE
ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ
AL LUI HRISTOS
VOLUMUL 2
BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

1. Cum mi-am îndreptat tendința de a minți
2. Credința: sursa puterii
3. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au distrus înțelegerile greșite
4. Un conducător de biserică nu este un oficial
5. Lupta pentru a vorbi sincer
6. Povestea lui Angel
7. Eliberată de neliniștea provocată de bolile mele
8. Practică adevărul chiar dacă acesta ofensează
9. Am învățat să mă supun prin datoria mea
10. Am fost martorul apariției lui Dumnezeu
11. Reflecții asupra căutării faimei și a câștigului
12. Eliberată din robia geloziei
13. Știu calea de-a înlătura firea coruptă
14. În sfârșit eliberată de neînțelegeri
15. Povestea lui Joy
16. Cum mi-am înlăturat viclenia și înșelăciunea
17. O experiență deosebită în tinerețe
18. Consecințele căutării confortului
19. Am văzut că îmi era lehamite de adevăr
20. Nu mă voi mai plânge niciodată de soarta mea
21. Nu e ușor să scapi de vanitate
22. De ce mi-e frică să raportez probleme?
23. Cum am învățat să fiu martor pentru Dumnezeu
24. Vremea în care predicam pe front
25. După ce am fost denunțată
26. Căutată, dar nevinovată

27. Rodul împărtășirii Evangheliei
28. Povestea mea despre colaborare
29. Judecata și mustrarea sunt iubirea lui Dumnezeu
30. Renunțând la statut, m-am eliberat
31. Lipsa de rușine a laudei de sine
32. Alegerea unui preot catolic
33. O poveste despre raportarea unui conducător fals
34. Eliberată din închisoarea numită „acasă”
35. O viață în pragul morții
36. Ascultând glasul lui Dumnezeu și întâmpinându-L pe Domnul
37. Ce se află în spatele lipsei de opinie
38. Înfruntând boala incurabilă a fiului meu
39. Urmez cu hotărâre această cale
40. Ce se întâmplă când nu mă străduiesc în datoria mea
41. Mântuirea necesită statut?
42. Beneficii dobândite prin adversitate
43. După moartea soției mele
44. Interogatoriul secret de la hotel
45. Afară din casa de nebuni
46. Să fii martor pentru Dumnezeu înseamnă să-ți faci datoria cu adevărat
47. Minciuna aduce doar durere
48. Nouăsprezece ani de sânge și lacrimi
49. Zilele în care am luptat pentru renume și câștig
50. O lecție amară primită din a-l urma pe om în loc de Dumnezeu
51. Am întâmpinat întoarcerea Domnului!
52. Am renunțat la despotismul meu
53. Anevoiosul meu drum de răspândire a Evangheliei
54. Egoismul este josnic
55. Mi-am găsit locul

56. Cum mi s-a transformat datoria în tranzacție?
57. Urmărește și mai mult adevărul la bătrânețe
58. Alegerea făcută de un oficial al guvernului
59. Amărăciunea de a le face pe plac oamenilor
60. Raportarea unui conducător fals: o luptă personală
61. Douăzeci de zile de agonie
62. Trezindu-mă din aroganța mea
63. Eliberată de povara de a răsplăti bunătatea
64. Ce am câștigat fiind o persoană cinstită
65. Dorința de confort aproape m-a ruinat
66. O decizie de neșters
67. După excluderea tatălui meu
68. Acum știu cum să fiu martoră pentru Dumnezeu
69. De ce nu vreau să port o povară?
70. Faptul că Dumnezeu apare și lucrează în China este un lucru foarte semnificativ
71. Încercările unui mediu dificil
72. Ispite la cursul de spălare a creierului
73. O rușine din trecut
74. Am fost demascată prin confruntare
75. Învățând din excluderea unui răufăcător
76. Lecțiile pe care le-am învățat când am fost demisă
77. Dorința de confort nu îți aduce nimic
78. Ce am învățat în urma demiterii mele
79. Doar pentru 300000 yuani
80. Scăpând din capcana zvonurilor
81. O alegere fără niciun regret
82. Printr-o tortură necruțătoare
83. Urmările lucratului cu încăpățânare
84. Respectă principiile pentru a face bine o datorie

85. La ce a servit atâta suferință?
86. Ce ar trebui să urmărim în viață?
87. În sfârșit am găsit calea spre purificare
88. În mijlocul torturii și chinurilor am văzut…
89. Am văzut adevărata față a părinților mei
90. Datoria ta nu este cariera ta
91. Adevărul din spatele neglijenței
92. Alegeri chinuitoare
93. Cooperarea armonioasă este esențială într-o datorie
94. Conducătorii nu trebuie să țină pe loc talentele
95. Cum să faci față când ești emondat
96. Calea spre un comportament onest
97. Consecințele unui atașament emoțional exagerat
98. În culisele persecuției unei familii
99. Gândurile unui pacient în stadiul terminal
100. Cum am scăpat de constrângerile atașamentului emoțional față de mama mea

1. Cum mi-am îndreptat tendința de a minți

de Marinette, Franța

În trecut, mințeam și mă lingușeam pe lângă oameni fără ezitare, fiindu-mi teamă să nu-i dezamăgesc sau ofensez spunându-le adevărul. Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în noiembrie 2018 și am învățat din cuvintele Lui că El urăște oamenii mincinoși și înșelători și îi plac oamenii puri și cinstiți. Am decis să pun cuvintele Lui în practică, să fiu o persoană onestă și, cu puțină practică, am devenit capabilă să vorbesc sincer, de cele mai multe ori. De exemplu, când a trebuit să plătesc peste 50 de euro pentru medicamente, dar farmacistul a calculat greșit și mi-a încasat doar jumătate din sumă, i-am atras atenția fără să stau pe gânduri. Dar era mai greu să fiu cinstită când ceva îmi afecta reputația sau interesele personale.

Într-o după-amiază, când tocmai mă pregăteam să trag un pui de somn, partenera mea, sora Susan, mi-a trimis din senin un mesaj, spunând că voia să vorbim despre lucrarea noastră. N-am fost încântată când am văzut mesajul ei, pentru că eram foarte ocupată, nu dormisem suficient, eram obosită și nu voiam să discut despre nimic. În acel moment, nu mă puteam gândi la altceva decât să mă odihnesc, dar nu am îndrăznit să i-o spun direct lui Susan, fiindcă îmi era teamă că va crede că sunt leneșă și prea preocupată de confortul fizic și că își va face o impresie proastă despre mine. Așadar, de dragul imaginii mele, i-am spus doar: „Îmi pare rău, am o programare importantă. Trebuie să merg la doctor.” Minciuna a ieșit fără măcar să mă gândesc. După ce am mințit-o pe Susan, m-am simțit atât de vinovată, încât nici nu am mai putut să mă odihnesc și m-am simțit groaznic tot timpul. Lui Dumnezeu îi plac oamenii sinceri. Cum puteam minți cu atâta dezinvoltură? Și atunci, cum puteam fi de încredere? Știam că nu e

corect să mint pentru confortul meu fizic, că nu e pe placul lui Dumnezeu și c-ar trebui să pun pe primul loc lucrarea bisericii. Am contactat-o imediat pe Susan. M-a întrebat dacă m-am întors deja de la consultație. Nu voiam să-și facă o impresie proastă despre mine și să o fac să creadă că sunt o persoană înșelătoare, așa că nu i-am spus adevărul și am continuat să mint, spunându-i: „Doctorul a anulat, până la urmă, a trebuit să meargă la clinica de vaccinări.” Apoi, am început să discutăm despre lucrare, dar am avut un sentiment de vinovăție. O mințisem, apoi nu am recunoscut, ci am continuat să mint. Am văzut cât de gravă era firea mea satanică și mi-a fost rușine de mine. Cu greu puteam să o privesc în ochi. Așa că m-am grăbit să vin înaintea lui Dumnezeu să reflectez asupra mea și, făcând asta, mi-am dat seama că eram alunecoasă de multe ori în viață. Odată, o conducătoarem-a întrebat dacă îi spusesem sorei Joey despre adunarea din acea seară. Mi-am dat seama atunci că nu o făcusem, dar nu i-am spus conducătoarei adevărul, vrând să-mi protejez imaginea în fața ei. Am mințit, spunând că tocmai o anunțasem cu o clipă înainte. Apoi, i-am trimis imediat un mesaj lui Joey, spunându-i despre adunare. De asemenea, în fiecare vineri dimineața mergeam, de regulă, la cumpărături, deci n-aș fi putut să particip atunci la adunări neprevăzute. Dar n-am spus adevărul, i-am spus conducătoarei că aveam altă adunare sau o programare și de aceea nu puteam să merg. Denaturam realitatea, fiind duplicitară și înșelătoare, doar pentru a-mi apăra imaginea bună pe care și-o făcuse despre mine și s-o fac pe conducătoare să creadă că eram ocupată cu datoria mea tot timpul. Am văzut că eram departe de cerințele de sinceritate ale lui Dumnezeu. Așadar, m-am rugat: „Dumnezeule Atotputernic, chiar regret că mint și înșel. Pur și simplu nu mă pot opri să nu mint pentru a-mi proteja imaginea bună a altora despre mine. Nu sunt deloc o persoană onestă. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă și ajută-mă să înțeleg adevărul, ca să mă eliberes de această corupție.”

Într-o zi, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În viețile lor de zi cu zi, oamenii spun adesea prostii, minciuni și lucruri care sunt ignorante, nesăbuite și defensive. Cele mai multe dintre aceste lucruri sunt spuse de dragul vanității și al mândriei, pentru a le satisface orgoliul. Astfel de minciuni le dezvăluie firile corupte. Dacă ai îndepărta aceste elemente corupte, inima ta ar fi purificată, iar tu ai deveni treptat mai pur și mai onest. De fapt, toți oamenii știu de ce mint. De dragul câștigului personal și al mândriei, sau pentru vanitate și statut, ei încearcă să concureze cu alții și să se dea drept ceea ce nu sunt. Totuși, minciunile lor sunt, în cele din urmă, dezvăluite și expuse de alții, iar ei ajung să fie umiliți și să-și piardă demnitatea și caracterul. Toate acestea sunt provocate de un număr excesiv de minciuni. Minciunile tale au devenit prea numeroase. Fiecare cuvânt pe care îl spui este întinat și nesincer și niciunul nu poate fi considerat adevărat sau onest. Chiar dacă nu simți că ești mai puțin respectat când minți, în adâncul sufletului, te simți rușinat. Conștiința te învinovățește și ai o părere proastă despre tine însuți, gândindu-te: «De ce duc o viață atât de jalnică? Oare este atât de dificil să spun adevărul? Oare trebuie să recurg la minciuni de dragul mândriei mele? De ce este viața mea atât de epuizantă?» Nu trebuie să duci o viață epuizantă. Dacă poți practica onestitatea, vei fi capabil să duci o viață relaxată, liberă și degajată. Totuși, ai ales să-ți susții mândria și vanitatea spunând minciuni. Prin urmare, ai o existență obositoare și nefericită, pe care ți-ai provocat-o singur. S-ar putea să obții un sentiment de mândrie dacă spui minciuni, dar care este sensul mândriei? Este doar un lucru lipsit de conținut și complet inutil. Să spui minciuni înseamnă să-ți vinzi caracterul și demnitatea. Asta te lasă fără demnitate și caracter și Îl nemulțumește și-L dezgustă pe**

Dumnezeu. Merită? Nu. Este aceasta calea corectă? Nu, nu este. Oamenii care mint frecvent trăiesc conform firilor lor satanice; trăiesc sub puterea Satanei. Ei nu trăiesc în lumină și nici în prezența lui Dumnezeu. Te gândești tot timpul cum să minți și, după ce o faci, trebuie să te gândești cum să acoperi acea minciună. Când însă nu acoperi destul de bine minciuna și este expusă, trebuie să-ți frământi creierul ca să încerci să rezolvi contradicțiile și să o faci plauzibilă. Nu este obositor să trăiești în felul acesta? Este epuizant. Merită? Nu, nu merită. Ce sens are să îți frământi creierul ca să spui minciuni și apoi să le acoperi, totul de dragul mândriei, al vanității și al statutului? În final, reflectezi și îți spui: «Care este scopul? E prea epuizant să spun minciuni și să trebuiască să le acopăr. Nu va merge să mă comport în felul acesta; ar fi mai ușor să devin pur și simplu o persoană onestă.» Îți dorești să devii o persoană onestă, dar nu poți renunța la mândria, vanitatea și interesele tale personale. Prin urmare, nu poți decât să recurgi la minciuni pentru a susține aceste lucruri. […] Dacă tu crezi că minciunile pot susține reputația, statutul, vanitatea și mândria pe care le dorești, te înșeli amarnic. De fapt, spunând minciuni, nu numai că nu reușești să-ți menții vanitatea și mândria, demnitatea și caracterul, dar, mai grav, pierzi ocazia de a practica adevărul și de a fi o persoană onestă. Chiar dacă reușești să-ți protejezi reputația, statutul, vanitatea și mândria în acel moment, ai sacrificat adevărul și L-ai trădat pe Dumnezeu. Asta înseamnă că ai pierdut definitiv șansa ca El să te mântuiască și să te desăvârșească, lucru care reprezintă cea mai mare pierdere și un regret pe viață” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană”). Cuvintele lui Dumnezeu îmi descriau perfect starea. Am văzut că eram necinstită și înșelătoare. Când am vrut doar să mă odihnesc, n-am putut spune adevărul despre un lucru

atât de mărunt. Nu i-am spus direct lui Susan că aveam nevoie să mă odihnesc și că voi vorbi cu ea mai târziu, ci, în schimb, am ales să o mint. Motivația mea era să-mi protejez imaginea și statutul, să protejez felul în care mă vedeau ceilalți. Dumnezeu urăște un astfel de comportament, iar eu m-am simțit vinovată pentru acest lucru. Exact cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Chiar dacă nu simți că ești mai puțin respectat când minți, în adâncul sufletului, te simți rușinat. Conștiința te învinovățește și ai o părere proastă despre tine însuți, gândindu-te: «De ce duc o viață atât de jalnică? Oare este atât de dificil să spun adevărul? Oare trebuie să recurg la minciuni de dragul mândriei mele? De ce este viața mea atât de epuizantă?»**” Chiar m-am identificat cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. A spune minciuni pentru a-mi proteja reputația era un mod epuizant de a trăi. Trebuia să mint încontinuu pentru a-mi acoperi minciuna inițială. Aveam conștiința încărcată după ce mințeam, regretam și plângeam și îmi era rușine că am mințit. Dar, după consumarea faptei, nu mă puteam abține să nu spun mai multe minciuni. A fost foarte corupt și rușinos din partea mea! Minciuna devenise deja însăși natura mea. Mi-am amintit ceva ce a spus Domnul Isus: „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**” (Matei 5:37). „**Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și vreți să îndepliniți dorințele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbește din ale lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii!**” (Ioan 8:44). Era adevărat. Faptul că mințeam constant a arătat că aparțineam diavolului și o făceam doar ca să-mi apăr imaginea și reputația. Dar asta m-a lăsat fără caracter și demnitate. Era atât de nesăbuit din partea mea! Dumnezeu spera să practic adevărul și să fiu o persoanăsinceră, să fiu martoră pentru El și să-l rușinez pe Satana, dar mă lăsam păcălită de

șiretlicurile Satanei, mințeam de dragul vanității și al reputației mele, înșelându-i pe frați și surori și devenind batjocura Satanei. Comportamentul meu L-a dezamăgit foarte mult pe Dumnezeu și I-a rănit inima. Nu eram o persoană sinceră și aveam o natură înșelătoare.

Mai târziu, am citit asta într-un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Am văzut că a fi sincer înseamnă să n-ai înșelăciune în inimă, nici minciuni pe limbă și să nu-L înșeli niciodată pe Dumnezeu sau pe om cu nimic. Fusesem deseori duplicitară și înșelătoare ca să-mi apăr imaginea și interesele. Eram obosită și voiam să trag un pui de somn, așa că nu am vrut să discut atunci cu Susan despre lucrarea bisericii, dar, pentru a proteja imaginea pe care o avea despre mine, am mințit ca să scap de întâlnire. Chiar și după ce mi-am dat seama de greșeala mea, nu am recunoscut pe loc, ci am continuat să mint. Era clar un lucru pe care nu-l făcusem, dar când conducătorul meu m-a întrebat, am mințit că tocmai îl făcusem. Am spus atâtea minciuni pentru a-mi proteja vanitatea și reputația și am văzut că aveam o natură cu adevărat vicleană, înșelătoare. Nu puteam

spune adevărul nici despre lucruri elementare. Eram profund coruptă de Satana. Eram departe de a fi o persoană cinstită.

Mai târziu, am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Doar dacă oamenii caută să fie cinstiți pot să afle cât de profund sunt corupți, dacă au sau nu cu adevărat vreo asemănare umană și dacă se cercetează în mod clar sau dacă își văd lipsurile. Doar când practică cinstea pot deveni conștienți de câte minciuni spun și de cât de profund sunt ascunse înșelătoria și necinstea lor. Doar având experiența practicării onestității, oamenii pot să ajungă treptat să cunoască adevărul corupției lor și să își cunoască natura-esență, și doar atunci firile lor corupte vor fi constant purificate. Doar în cursul purificării constante a firilor lor corupte vor putea oamenii să obțină adevărul. Experimentați aceste cuvinte fără grabă. Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Ce înseamnă dacă nu-L câștigi pe Dumnezeu? Dacă nu Îl câștigi pe Dumnezeu și nu ai înțeles adevărul, atunci nu-L vei cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu vei avea cum să fii compatibil cu Dumnezeu, caz în care ești dușmanul lui Dumnezeu. Dacă ești incompatibil cu Dumnezeu, Dumnezeu nu este Dumnezeul tău; iar dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți fi mântuit. Dacă nu cauți să atingi mântuirea, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: «Și în gura lor nu s-a găsit**

minciună; ei sunt fără vină» (Apocalipsa 14:5). **Cine sunt «ei»? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit. La ce se referă «fără prihană»? Înseamnă să nu faci rău. Și pe ce temelie se bazează faptul de a nu face niciun rău? Fără îndoială, se bazează pe temelia temerii de Dumnezeu. Prin urmare, a fi fără prihană înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Cum definește Dumnezeu pe cineva fără prihană? În ochii lui Dumnezeu, numai cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt desăvârșiți; astfel, oamenii fără prihană sunt cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău, și numai cei care sunt desăvârșiți sunt neîntinați. Acest lucru este corect cu desăvârșire**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Reflectând profund la asta, m-am speriat cu adevărat, pentru că Dumnezeu spune: „**Dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu**" și „**Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit**." Este adevărat că Dumnezeu nu-i mântuiește pe cei înșelători. Am știut că, dacă nu mă căiesc, voi sfârși alungată de Dumnezeu. Mulțumită dezvăluirii prin cuvintele Lui, am ajuns, în sfârșit, să mă cunosc cu adevărat și am știut că minciunile vin de la diavol. În lumea controlată de Satana, educația din familie și influența societății îi fac pe oameni tot mai înșelători și răi. Încă de la o vârstă fragedă, mama mea îmi spusese tot timpul că oricât de urât ar arăta părul sau hainele cuiva, tot trebuia să-i vorbesc frumos, ca să nu-i rănesc sentimentele. Altfel, mă va refuza când voi avea nevoie de ajutor.

Sub influența acestui gen de educație, n-am îndrăznit să fiu sinceră. Spuneam doar cuvinte false care sunau bine, ca oamenii să mă creadă bună și plină de compasiune. Dar, de fapt, am ajuns să fiu o persoană prefăcută și înșelătoare. Mi-a amintit de Iov 1:7 din Biblie: „Iar Iahve i-a spus Satanei: «**De unde vii?**» Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: «De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ.»” Cuvintele Satanei erau viclene și indirecte. Minținд mereu, nu eram și eu vicleană, exact ca Satana? Am văzut că am aceeași natură ca Satana, că trăiam sub puterea Satanei și că nu eram liberă de lanțurile firii mele satanice. Cum aș putea să fiu compatibilă cu Hristos sau să dobândesc aprobarea lui Dumnezeu în acest fel? M-am căit înaintea lui Dumnezeu și I-am cerut să mă ierte. M-am urât cu adevărat și m-am simțit foarte vinovată. Firea lui Dumnezeu e dreaptă și am știut că nu puteam continua să mint și să-L ofensez.

Am continuat să reflectez și am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: «Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină»** (Apocalipsa 14:5). **Cine sunt «ei»? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu și mi-am dat seama că El îi prețuiește pe cei care sunt sinceri, iar oamenii nesinceri nu vor avea nicio șansă să intre în Împărăția Lui. Chiar voiam să devin o persoană cinstită, să nu mai mint și să nu fiu necinstită, dar nu o puteam face singură. Trebuia să caut ajutorul lui Dumnezeu ca să mă împiedice să cad în capcana Satanei din nou. Deși uneori e stânjenitor să spunem adevărul, eu voiam să nu mai spun minciuni. Apoi, am recitit „122. Principiile unei persoane oneste” în „170 de principii ale practicării

adevărului”: „(1) Când exersați pentru a fi o persoană cinstită, este necesar vă bizuiți pe Dumnezeu. Oferiți-I inima voastră și acceptați cercetarea Sa atentă. Numai astfel puteți, de-a lungul timpului, să vă debarasați de minciunile și înșelăciunea voastră; (2) Este necesar să acceptați adevărul și să reflectați la fiecare cuvânt și faptă a voastră. Analizați originea și esența corupției care este revelată în voi și ajungeți să vă cunoașteți cu adevărat; (3) Este necesar să cercetați în ce privințe mințiți și nutriți înșelăciune. Îndrăzniți să vă analizați și să vă expuneți și să vă cereți scuze față de ceilalți și să vă revanșați.” Am hotărât că trebuia să-i destăinui lui Susan corupția mea și motivațiile mele. Nu puteam să mai ascund faptele și s-o înșel. Trebuia să spun adevărul și să fiu o persoană sinceră cu orice preț. Știam că Dumnezeu mă privește și așteaptă să mă căiesc. După ce m-am mai rugat de câteva ori, mi-am adunat curajul să mă dezvălui lui Susan. I-am povestit amănunțit cum o înșelasem și că mă căisem sincer înaintea lui Dumnezeu. Am simțit că mi se luase o piatră de pe inimă și am fost mult mai relaxată.

Am știut că faptul că mințeam nu era o problemă care să poată fi rezolvată toată odată, așa că după aceea am început să mă rog lui Dumnezeu tot timpul, cerându-I să-mi cerceteze inima. Când dezvăluiam vreo intenție înșelătoare sau dacă voiam să mint sau să înșel, mă rugam lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am întâlnit o problemă și simt că n-o pot depăși fără să mint. Te rog, luminează-mă să înțeleg adevărul și dă-mi puterea să mă lepăd de trup. O, Dumnezeule, vreau să practic adevărul și să fiu o persoană sinceră. Te rog, ajută-mă.”

Odată, după o adunare, un conducător m-am întrebat cum mi se păruse. Chiar observasem că era poruncitor în părtășia lui și că mai erau alte câteva probleme. Dar m-am temut să nu-i rănesc orgoliul cu adevărul și apoi avea să aibă o imagine proastă despre mine. Pentru a proteja imaginea

lui despre mine, am mințit și am spus: „Totul a fost minunat.” Imediat ce am spus asta, m-am simțit groaznic. Mi-am dat seama că mințisem, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume să fiu o persoană onestă și să spun adevărul. Apoi, am mers și am vorbit cu liderul despre problemele de la adunare și m-am simțit mult mai împăcată. Rezultatele următoarelor adunări pe care le-am ținut au fost mult mai bune decât înainte. Am observat că, după un timp, mă schimbam puțin câte puțin. Întotdeauna mințisem înainte ca să-mi protejez imaginea și statutul. Dar, când mi-am dăruit inima lui Dumnezeu, cerându-I să aibă grijă de ea, mi-am văzut mai bine propria stare. Am putut să mă bazez conștient pe Dumnezeu ca să mă lepăd de trup, să practic adevărul și să fiu o persoană sinceră. Chiar dacă poate uneori mă simt jenată sau ofensez pe cineva, e mai important pentru mine să fiu o persoană sinceră înaintea lui Dumnezeu.

Acum mă concentrez să vorbesc realist și să fiu o persoană sinceră în viața mea de zi cu zi. Îi sunt cu adevărat recunoscătoare lui Dumnezeu. Cuvintele Lui m-au ajutat să-mi văd corupția și urâțenia și să mă schimb puțin. Știu că rezolvarea problemei de a minți necesită ca Dumnezeu să-mi rânduiască mai multe situații pe care să le experimentez. Trebuie să fiu atentă și să reflectez mai mult asupra mea înaintea lui Dumnezeu ca să nu spun vreo minciună care să-L dezguste. Cel mai important e să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, să mă rog și să mă bazez pe El, ca să mă eliberez cu adevărat de tendința de a minți. Fie ca Dumnezeu să mă îndrume să fiu o persoană cinstită!

2. Credința: sursa puterii

de Randy, Birmania

În august 2020, cercetam pe internet lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Frații și surorile au avut multă părtășie despre adevăr cu mine, spre exemplu, cum Se întoarce Domnul, cum să-L întâmpinăm, cum să ascultăm glasul lui Dumnezeu, cum să-L deosebim pe adevăratul Hristos de cei falși, tainele planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu și multe alte aspecte ale adevărului viziunii. Am și citit mult din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. După două luni de gândire, am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic este adevărul, că aceste cuvinte dezvăluie tainele Bibliei și m-am convins că Dumnezeu Atotputernic e Domnul Isus întors. Am acceptat bucuros lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Abia așteptam să le spun rudelor mele vestea cea bună despre întoarcerea Domnului, ca să le aduc pe toate înaintea lui Dumnezeu. Însă înainte să pot să împărtășesc Evanghelia cu ele, am fost înștiințat că trebuia să mă întorc în armată.

Ulterior, le-am împărtășit Evanghelia la telefon soției și mamei mele. Într-o zi, vorbeam cu soția mea despre modul de a-L întâmpina pe Domnul, iar ea m-a întrebat: „Este Fulgerul de la Răsărit cel în care crezi? Pastorul spune că acei oameni își abandonează familiile. Ar trebui să renunți la această credință.” Când am auzit-o spunând asta, m-am simțit supărat și furios. I-am spus: „Nu fi naivă. Cum poți crede orbește ce spune pastorul? Există vreo bază faptică pentru ceea ce spune? Cred în Dumnezeu Atotputernic de mai mult de patru luni. Te-am abandonat? Nu-mi pasă de familie? Știu doar că PCC arestează și persecută credincioșii cu frenezie, îngreunându-le situația multor frați și surori să se întoarcă acasă, ba chiar destrămând multe familii de credincioși. Cum poate pastorul distorsiona

faptele ca să spună că frații și surorile nu își vor familiile? Acestea sunt toate minciuni. Nu trebuie să le-asculți orbește zvonurile și minciunile." Apoi, am continuat, spunând: „Un om rezonabil ar trebui să cerceteze subiectul venirii Domnului și să vadă dacă acele cuvinte proclamate de Dumnezeu Atotputernic sunt glasul lui Dumnezeu. Domnul Isus a spus: «**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**» (Ioan 10:27). Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul, deci ar trebui să cercetăm tot ce ține de întoarcerea Domnului și să Îi ascultăm glasul, ca să Îl putem întâmpina. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul – sunt puternice și autoritare. Ele n-ar fi putut veni de la orice om. Am stabilit că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, văzând că toate cuvintele Sale sunt adevărul și glasul lui Dumnezeu." Dar nu a vrut să asculte deloc. Nu am putut decât să închei apelul. Două săptămâni mai târziu, am sunat-o din nou, dar ea și-a închis telefonul și nu a vrut să-mi răspundă. Apoi, când a venit vremea pentru întrunirea de seară, a început să mă sune necontenit. Nu mă puteam liniști la întrunire și nu puteam primi nicio luminare din cuvintele lui Dumnezeu, pentru că eram perturbat. Nu știam ce să fac, așa că m-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume în acea situație. După ce m-am rugat, m-am gândit că, deși nu am înțeles încă voia lui Dumnezeu în aceste chestiuni, trebuia să am credință. Nu trebuia să fiu constrâns de aceste lucruri, ci să mă concentrez la întrunire. M-am simțit mai calm după aceea. Într-o zi, spre surprinderea mea, soția mea m-a sunat din senin și a spus: „Ai cumpărat un telefon mobil ca să asculți Fulgerul de la Răsărit predicând, dar acum, fiul nostru e bolnav și nu mai avem bani pentru tratamentul său. Ar trebui să te gândești la copilul nostru." Am înțeles clar că spunea asta numai fiindcă nu voia ca eu să cred în Dumnezeu. În realitate, puteam împrumuta banii dacă aveam nevoie, și copiii se mai îmbolnăvesc, e absolut normal. S-ar fi îmbolnăvit fie că eram sau nu credincios. Și eu vreau ce e mai bun pentru

el. Cum a putut soția mea să mă înțeleagă atât de greșit? Când am văzut-o că folosește boala copilului nostru drept scuză ca să mă împiedice să cred, am fost foarte supărat. Înainte să pot spune ceva, a continuat: „Dacă vei continua să crezi în asta, s-ar putea chiar să nu mai fim o familie în viitor." A fost sfâșietor să o aud pe soția mea spunând asta. Chiar ar vrea să divorțăm când copilul nostru era încă atât de mic? M-am simțit îngrozitor și am închis, fără să mai spun nimic. Dar ceea ce spusese mă deranja în continuare și nu m-am putut abține să nu încep să mă plâng: de ce Dumnezeu nu protejase sănătatea fiului nostru și armonia familiei noastre?

O vreme, nu m-am putut liniști înaintea lui Dumnezeu la întruniri și n-am avut nicio luminare pentru părtășia despre cuvântul lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeu, statura mea e modestă. Mă simt pesimist și slab de când soția mea a spus acele lucruri. Te rog să rămâi cu mine și să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg voia." În seara aceea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și inima ta iubitoare de Dumnezeu sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință.**

Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că drumul credinței și al intrării în Împărăția Sa nu este lin. Sunt tot felul de greutăți și încercări și se vor întâmpla multe lucruri care nu ne plac. Dar trebuie să trecem prin toate astea ca să arătăm dacă avem credință în Dumnezeu și dacă putem să fim mărturii răsunătoare pentru El. Rememorând momentul în care soția mea se împotrivea pentru prima dată credinței mele în Dumnezeu Atotputernic, am avut credința de a continua să-i aduc mărturie. Însă când a început să amenințe cu divorțul și copilul nostru s-a îmbolnăvit, nu m-am putut abține să nu încep să mă plâng. Am simțit că Dumnezeu nu apăra armonia familiei mele, nici nu-l ferea pe copilul meu de boală. Am văzut că nu aveam credință adevărată în Dumnezeu. Câteva lucruri nu ieșiseră cum voisem eu și am început să-L învinovățesc – cum era asta mărturie? Apoi, am început să mă întreb: „De ce mi-aș pierde credința în Dumnezeu în clipa în care i s-a întâmplat ceva familiei mele? De ce nu m-am putut abține să nu-L învinovățesc?"

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care m-a făcut să-mi înțeleg părerile despre căutarea din credința mea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există**

binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! […] Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un

laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că scopul și perspectivele din credința mea erau greșite, că nu erau ca să caut adevărul, ci mai degrabă ca familia mea să fie bine și în siguranță și ca s-avem vieți ușoare. Voiam doar să trăiesc în îmbrățișarea lui Dumnezeu și să mă bucur de harul Său. Când am primit harul Lui, am avut credința de a-L urma, dar când au fost probleme acasă și când copilul meu a fost bolnav, L-am învinovățit pe Dumnezeu pentru absența protecției Sale. Mi-am pierdut credința, ba chiar m-am simțit nedreptățit de ceea ce mi se întâmpla, simțind că Dumnezeu ar trebui să mă binecuvânteze pentru credința mea și să mă ferească să întâmpin astfel de lucruri. Apoi, am realizat că toată credința mea era construită numai pe primirea binecuvântărilor și pur și simplu nu rezista să fie testată. Să ai credință și să-L venerezi pe Dumnezeu e drept și normal. La fel cum copiii

sunt devotați părinților – n-ar trebui să facem tranzacții cu Dumnezeu. Însă, eu încercam mereu să scot lucruri de la Dumnezeu, să obțin harul Său. N-aveam deloc conștiință, nici rațiune. Nu eram exact felul de om descris de Dumnezeu – fără inimă sau spirit? Cum putea o astfel de credință să fie în acord cu voia Sa? În acel moment, am văzut că aceste lucruri nedorite se întâmplaseră cu permisiunea lui Dumnezeu. Am trecut prin toate astea ca să-mi fie expuse perspectivele greșite despre credință, permițându-mi să reflectez și să mă cunosc prin cuvintele lui Dumnezeu, să-mi schimb ideile greșite și să câștig credință adevărată în Dumnezeu. Erau purificarea și mântuirea Lui pentru mine. Am dobândit credință odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu. Nu voiam să mai urmăresc pacea, harul și binecuvântările familiale. Trebuia să continui să particip la întruniri. Am hotărât că, orice s-ar întâmpla pe viitor, voi continua întotdeauna să caut adevărul.

După aceea, am citit în timpul devoționalelor mele alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**La ce se referă acest cuvânt, «credință»? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu**

începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că indiferent dacă o situație este favorabilă sau nedorită, nu ne putem îndoi de Dumnezeu sau nu-L putem învinui. Trebuie să căutăm voia lui Dumnezeu, să stăm de partea Lui și să practicăm conform cuvintelor Sale. Trebuie să fim capabili să-L urmăm pe Dumnezeu și să practicăm adevărul pentru a-L mulțumi, oricât de mult suferim. Doar asta este credință adevărată. Această înțelegere mi-a oferit o cale de practică și credința de a-L urma pe Dumnezeu.

Într-o zi, am sunat-o pe mama și am întrebat dacă soția mea era bine. A spus: „Își petrece zilele la părinții ei și nu se ocupă de lucrurile de acasă. Pare cu totul altă persoană." Mama mea mi-a mai spus: „Pastorul zicea că ești pe calea greșită, că această credință a ta în Dumnezeu Atotputernic este o trădare a Domnului Isus. Mi-a spus să te fac să te întorci la biserică și să renunți la Fulgerul de la Răsărit." Când am auzit asta, m-am înfuriat tare și m-am gândit: „De ce ar spune membrii clerului acele cuvinte? Din cauza zvonurilor lor înșelătoare, soția mea s-a opus credinței mele în Dumnezeu. Nu-i pot lăsa să mă constrângă. Nu-i voi asculta, indiferent ce vor spune." După ce am chibzuit la asta, am îndemnat-o pe mama mea: „Nu da ascultare lucrurilor spuse de cler. Dumnezeu Atotputernic a rostit atât de multe adevăruri, iar glasul Lui este cel al lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. El și Domnul Isus sunt același Dumnezeu, deci credința mea în Dumnezeu Atotputernic nu e o trădare a Domnului Isus. Înseamnă să calc pe urmele Mielului și să întâmpin sosirea Domnului." După aceea, nu mi-a răspuns nimic.

Apoi, într-o seară, am sunat-o pe soția mea. A spus furioasă: „De ce mă suni? Credeam că nu mai vrei sa ai familie. Alege. Fulgerul de la Răsărit sau familia noastră? E în regulă dacă nu te gândești la mine, dar trebuie să te gândești la copilul nostru. Are doar opt luni." Chiar a fost foarte supărător să o aud pe soția mea spunând asta. M-am gândit: „Doar merg la întruniri și citesc cuvintele lui Dumnezeu. Sunt pe calea cea bună. Nu am spus niciodată că nu-mi doresc familia sau că nu-mi pasă de ea și de fiul nostru. De ce mă forțează să fac o astfel de alegere?" Apoi, mi-a venit în minte: „Ea nu știe ce este credința în Dumnezeu Atotputernic și nu mă va asculta orice îi spun. Dar pur și simplu nu este posibil să mă facă să renunț la credința mea. Deja sunt sigur că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, deci știu că voi continua să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic, indiferent de cee ce spune ea." Când a văzut că nu răspund, a închis pur și simplu. Deși atunci lucrurile spuse de soția mea au fost tulburătoare pentru mine, știam că nu puteam să mă plâng și să-L învinovățesc pe Dumnezeu ca înainte. Trebuia să am credință, să mă bazez pe El pentru a trece peste asta. Apoi, am auzit un imn al cuvintelor lui Dumnezeu numit: „**Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr**."

1 **Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment.**

2 **Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi**

toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cuvintele Lui mi-au întărit credința. Știam că, în calitate de credincios, căutarea adevărului e singurul mod de viață semnificativ și că nu-mi puteam pierde credința din cauza unor necazuri acasă sau a unui disconfort trupesc. Lipsa credinței și a venerării lui Dumnezeu ar însemna o viață fără sens sau valoare. Nu ar trebui să fiu constrâns de familia mea. Familia mea și sănătatea copilului meu erau ambele în mâinile lui Dumnezeu, deci ar trebui să-I încredințez aceste lucruri lui Dumnezeu și să mă supun suveranității și rânduielilor Sale. Ar trebui să caut adevărul și să-mi fac datoria pe cât de bine puteam.

După o vreme, a trebuit să mă întorc acasă pentru a-mi reînnoi buletinul, pentru că era pe cale să expire. Eram foarte încântat, deoarece simțeam că era o ocazie bună de a împărtăși Evanghelia cu familia mea. Dar eram și îngrijorat, fiindcă soția și mama mea erau amândouă împotriva credinței mele în Dumnezeu Atotputernic și toți cei din orașul meu natal știau că aveam credință în El. Dacă membrii clerului local aflau că m-am întors, cu siguranță ar încerca să-mi stea în cale. Nu știam ce se putea întâmpla odată ce mă întorceam. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule! În această călătorie pe care o fac acasă, vreau să împărtășesc Evanghelia cu familia mea, dar au intervenit membrii clerului, iar familia mea mi se opune. Mi-e teamă că nu-mi vor asculta părtășia. Dumnezeule, Te rog să fii cu mine și să-mi deschizi o cale.” Apoi, am auzit

un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Urmează cuvintele lui Dumnezeu și este imposibil să te rătăcești**”.

[…]

2 **Cu fiecare persoană, chestiune și lucru pe care le întâlnești, cuvântul lui Dumnezeu îți va apărea în orice moment, îndrumându-te să acționezi conform voii Sale. Fă toate lucrurile după cuvântul lui Dumnezeu, iar El te va conduce înainte în fiecare dintre acțiunile tale; nu te vei rătăci niciodată și vei putea trăi într-o lumină nouă, cu și mai multe și noi luminări. Nu poți să folosești noțiuni umane ca să te gândești la ce să faci; ar trebui să te supui îndrumării din cuvântul lui Dumnezeu, să ai o inimă senină, să fii liniștit înaintea lui Dumnezeu și să cugeți mai mult. Nu te agita după soluții pentru lucruri pe care nu le înțelegi; adu mai des aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu și oferă-I o inimă sinceră.**

3 **Să crezi că Dumnezeu este atotputernicul tău. Trebuie să ai o dorință arzătoare pentru Dumnezeu, să cauți cu râvnă în timp ce refuzi scuzele, intențiile și trucurile Satanei. Nu dispera. Nu fi slab. Caută din toată inima; așteaptă cu toată inima. Cooperează activ cu Dumnezeu și scapă de piedicile lăuntrice.**

– Părtășia lui Dumnezeu

Ascultând acest imn, am înțeles că această călătorie spre casă era voia lui Dumnezeu. Doar că aveam puțină credință în Dumnezeu și nu-I înțelegeam voia. Dar trebuia să mă bazez pe Dumnezeu ca să răzbesc. Partea din cuvintele lui Dumnezeu: „**Să crezi că Dumnezeu este atotputernicul tău**” chiar mi-a rămas în minte. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința. Orice întâmpin zilnic este ceea ce permite

Dumnezeu. Cât timp mă bazez pe Dumnezeu cu adevărat și mă întorc spre El, cred că mă va îndruma prin cuvintele Sale să înfrunt totul.

Chiar când am ajuns acasă, soția mea pur și simplu m-a ignorat. Știam că era doar din cauza influenței înșelătoare a pastorului asupra ei. Trebuia să găsesc o ocazie să fiu martor pentru ea despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, ca să știe adevărul și să nu mai fie indusă în eroare de pastor. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I îndrumarea. Apoi, i-am împărtășit câteva cuvinte din inimă. Am spus: „Tu și mama chiar ar trebui să cercetați lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și să-I ascultați cuvintele. Apoi, veți putea fi sigure că acesta este glasul lui Dumnezeu, că sunt cuvintele Lui pentru omenire. Dacă nu cercetați și nu ascultați propriul glas al lui Dumnezeu, ci ascultați zvonurile și minciunile clerului, cum Îl veți întâmpina pe Domnul? Domnul Isus a spus cândva: «**Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!**» (Matei 7:7). Domnul este de încredere. Atât timp cât căutăm cu adevărat, vom fi capabili să auzim glasul Domnului și să întâmpinăm întoarcerea Lui.” Soția mea nu a răspuns nimic. Am văzut că doar asculta calmă și nu mai părea la fel de potrivnică și arțăgoasă ca înainte. I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu, aceasta era îndrumarea Lui și mi-a dat încrederea să le mai spun despre lucrarea Lui.

A doua zi, le-am adus mărturie atât mamei, cât și soției mele despre apariția și lucrarea lui Dumnezeu. Am spus: „Știți de ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă? Fiindcă am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am văzut că sunt tot adevărul și glasul lui Dumnezeu și m-am convins că El este Domnul Isus întors. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a rostit milioane de cuvinte, dezvăluindu-ne toate tainele planului Său de gestionare de 6000 de ani și ale Bibliei, cât și felul în care omenirea s-a dezvoltat până în ziua de azi,

cum ne-a corupt Satana, cum lucrează Dumnezeu pas cu pas pentru a mântui omenirea, cum ne determină finalurile și destinațiile finale, ce fel de om poate fi mântuit pe deplin și intra în Împărăția cerurilor și cine va fi pedepsit. Dumnezeu Atotputernic ne-a spus toate aceste taine, tot acest adevăr și multe altele. Dumnezeu Atotputernic ne-a spus și adevărul despre felul în care omul a ajuns să fie corupt de Satana și despre rădăcina împotrivirii noastre față de Dumnezeu. În plus, ne-a arătat calea de a ne curăți complet păcatele. Fiecare cuvânt este adevărul și toate sunt atât de puternice și autoritare. Dumnezeu Atotputernic a proclamat toate acestea pentru a ne purifica și transforma, pentru a ne mântui complet de influența Satanei. Cine credeți că poate exprima adevăruri și dezvălui taine? Cine poate purifica și mântui oameni? Numai Dumnezeu poate! Oamenii nu dețin adevărul. Doar Hristos este calea, adevărul și viața. Ar trebui să citiți atent cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, apoi, veți vedea că El spune adevărul, că este glasul lui Dumnezeu și că El este Domnul Isus întors! Dacă auziți pe cineva retransmițând că Domnul S-a întors și nu cercetați, ci doar îl judecați și condamnați nepăsător din cauza a ceea ce spune pastorul, vă veți distruge șansa de a-L întâmpina pe Domnul și veți pierde mântuirea veșnică a lui Dumnezeu. Ar fi mare păcat!” Când a auzit asta, mama mea a spus: „Da, ai dreptate. Dumnezeu a creat omenirea, așa că ar trebui să ascultăm ce spune Dumnezeu, nu ceilalți oameni.” Când am auzit-o spunând asta, I-am mulțumit lui Dumnezeu. Apoi, a continuat, spunându-mi: „Odată, i-am cerut pastorului să se roage pentru ceva din familia noastră, dar el a spus: «Fiul tău nu ascultă de noi. Nu i-am dat permisiunea să-L urmeze pe Dumnezeu Atotputernic. Nu ne luați deloc în seamă, așa că nu ne mai cereți ajutorul în chestiunile voastre de familie, ocupați-vă voi înșivă de ele.»” Auzind asta, am spus furioasă: „În calitate de membri ai clerului, ar trebui să-i îndemne pe frați și surori să cerceteze orice veste

despre întoarcerea Domnului. Nu numai că refuză să facă asta, dar ne și amenință și ne împiedică să auzim glasul lui Dumnezeu și să-L întâmpinăm pe Domnul. Care sunt adevăratele lor motive? Oare nu încearcă doar să-i țină pe toți sub controlul lor strict? Domnul Isus a blestemat fariseii: «**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**» (Matei 23:13). Când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat, fariseii au născocit zvonuri, I s-au opus și L-au condamnat cu sălbăticie, ca să-și poată păstra statutul și traiul. I-au indus în eroare pe credincioși și i-au împiedicat să-L urmeze pe Domnul și, în cele din urmă, au ajuns să-L răstignească pe Domnul Isus, după care au fost blestemați și pedepsiți de Dumnezeu. Membrii clerului de azi sunt exact ca fariseii. Se tem să nu ajungă credincioșii să creadă în Dumnezeu Atotputernic și că își vor pierde statutul și traiul, așa că fac tot ce le stă în putință pentru a-i împiedica pe credincioși să nu audă cuvântul Domnului și să nu-L întâmpine. Se comportă ca dușmanii lui Dumnezeu! În cele din urmă, și ei vor fi blestemați și pedepsiți."

Apoi le-am adus mărturie despre felul în care trebuie să ascultăm glasul Domnului pentru a-L întâmpina și le-am spus că este singura cale de a fi o fecioară înțeleaptă și de a-L întâmpina pe Domnul. Apoi, le-am îndemnat: „Chiar sper să cercetați și să ascultați cu grijă cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și să vedeți dacă sunt cu adevărat glasul lui Dumnezeu. N-aș vrea să vă văd induse în eroare și controlate de cler. Trebuie să învățați să aveți discernământ." Apoi, mama mea a zis: „Ai dreptate. Înainte, ascultasem mereu doar clerul, de teamă că tu o luai pe calea greșită. De aceea am încercat să te împiedic să crezi în Dumnezeu Atotputernic. Însă văd că părtășia ta coincide cu Biblia, iar lucrurile chiar nu stau așa cum le-a descris clerul. Voi cerceta acest lucru." Soția mea

ascultase cu atenție, în tot acest timp. După aceea, le-am citit multe cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic, am avut părtășie despre lucruri precum diferența dintre a-L urma pe Dumnezeu și a-l urma pe om, de ce Dumnezeu Își face acum în trup lucrarea de judecată din zilele de pe urmă și semnificația lucrării Lui de judecată din zilele de pe urmă. După câteva sesiuni de părtășie, au acceptat amândouă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. I-am mulțumit lui Dumnezeu când le-am văzut pe amândouă venind înaintea Lui.

Odată, soția mi s-a destăinuit. A spus: „Înainte, am fost opresivă cu tine și chiar te-am împins spre divorț, totul fiindcă l-am ascultat pe pastor. De fiecare dată când mergeam la biserică, îmi spunea că erai pe calea greșită și-mi cerea să te îndemn să te întorci. Credeam că era adevărat ceea ce spunea, așa că mă certam tot timpul cu tine și nu voiam să te ascult deloc. Dar de când am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și ți-am auzit părtășia, am văzut că e total diferit de ce îmi spusese pastorul. Când mă gândesc în urmă la atitudinea mea față de noua lucrare a lui Dumnezeu, chiar mă sperii. Luptam împotriva lui Dumnezeu și era să-mi pierd șansa de a întâmpina venirea Domnului. N-ar fi trebuit să cred ceea ce îmi spunea pastorul și n-ar fi trebuit să te oprim. Chiar îmi pare rău.” Când am auzit-o pe soția mea spunând asta, am fost foarte emoționat. Aproape am început să plâng și I-am mulțumit lui Dumnezeu Atotputernic din adâncul inimii!

Trecând prin toate astea, am experimentat eforturile sincere ale lui Dumnezeu de a mântui omenirea. El a permis să mi se întâmple lucruri dificile pentru a-mi expune corupția și neajunsurile și a-mi desăvârși credința în El. Deși uneori am suferit și m-am simțit slab și chinuit, Dumnezeu mi-a fost mereu alături și m-a îndrumat întotdeauna prin cuvintele Lui. Asta m-a ajutat să-mi înțeleg părerile greșite despre credință, să văd uneltirile perturbările Satanei și să aflu câteva adevăruri. Asta mi-a

întărit credința în Dumnezeu. Totul a fost îndrumarea Lui! Slavă lui Dumnezeu!

3. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au distrus înțelegerile greșite

de Flavien, Benin

În septembrie 2019, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Mai târziu, am fost ales lider de grup pentru adunările din biserică, iar frații și surorile au zis că eu înțeleg lucrurile rapid și am calibru bun. La scurt timp, am fost ales diacon de evanghelizare și mi-am îndeplinit îndatoririle mai activ decât înainte. Eram ocupat zilnic să predic Evanghelia și să găzduiesc adunări. Fraților și surorilor mele le plăcea părtășia mea, iar conducătorul de biserică a spus că mă pricepeam. Asta m-a făcut foarte fericit și am simțit că aveam, într-adevăr, calibrul deosebit de bun. Ca să obțin admirația mai multor oameni, am citit mai mult din cuvântul lui Dumnezeu și am văzut multe filme din casa lui Dumnezeu și lecturi video din cuvântul Său. Dar m-am mulțumit doar să înțeleg cuvinte și doctrine, ca să mă dau mare, fără să mă axez pe a înțelege voia lui Dumnezeu sau practicarea adevărului. La adunări, am avut părtășie cât mai cuprinzătoare posibil, astfel încât ceilalți să creadă că înțelegeam mai mult. Ba chiar am avut părtășie despre lucruri pe care nu le-am înțeles bine, ca să-i fac pe ceilalți să creadă că știam tot. Ca să-mi creez o imagine bună în inima conducătorului, am pretins că sunt foarte puternic. De exemplu, la început, am avut noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu, dar m-am gândit că, dacă le-aș exprima, conducătorul meu ar crede că n-am înțeles adevărul. Așa că mi-am ascuns intenționat noțiunile față de el. Era ca și cum purtam o mască. Ceea ce apărea în fața celorlalți era o iluzie.

După câteva luni, am fost ales conducător de biserică, în principal responsabil de lucrarea de evanghelizare. Această lucrare necesita calibru, discernământ și abilități de muncă. Am simțit că nimeni din biserică, în

afară de mine, nu avea acele competențe, așadar, fusesem predestinat de Dumnezeu să fac această datorie. Faptul că am fost deseori promovat m-a făcut să mă simt diferit de ceilalți, cel mai pasionat de căutarea adevărului, cineva iubit și privilegiat de Dumnezeu. Am simțit, totodată, că eram o persoană specială în biserică și că eram indispensabil acolo. Ba chiar am crezut că a răspunde de lucrarea de evanghelizare se aseamănă cu a păzi intrarea în biserică, că puteam să decid cine putea intra și cine nu. Încet, am devenit tot mai arogant și simțeam că sunt deasupra celorlalți, că pot emite ordine și că frații și surorile mele sunt „executanții" mei, care trebuie să mă asculte. Voiam mereu să decid singur și să am ultimul cuvânt în lucrarea bisericii. Simțeam că eu eram cel care avea abilitatea de a munci, eu stăpânisem principiile, așa că nu eram nevoit să accept părerile sau sfaturile celorlalți. Îi desconsideram mereu pe frații și pe surorile mele. Era o conducătoare de grup de calibru mediu pe care o disprețuiam. Fără să țin cont dacă era eficientă în datoria ei, am vrut s-o înlocuiesc în mod arbitrar. Pe deasupra, îi consideram subordonați pe frații și pe surorile mele și simțeam că puteam să-i critic cum voiam. O soră avea o metodă proprie de practicare în datoria ei, dar n-am considerat că o face bine, așa că, fără să am părtășie pe baza principiilor, am criticat-o aspru. Acest lucru a făcut-o atât de pesimistă, încât nu mai voia să colaborăm. Ulterior, la o adunare, conducătorul ne-a întrebat pe toți dacă aveam vreo dificultate, iar această soră i-a zis direct: „Fratele Flavien are o problemă. Nu are părtășie despre adevăr, critică mereu oamenii și de fiecare dată când mă critică este foarte aspru." După aceea, alți câțiva frați și surori au raportat că îi criticam pe oameni în mod arbitrar și mi-au expus comportamentul arogant, folosind cuvintele lui Dumnezeu.

De fapt, câteva persoane îmi spuseseră deja despre problema comportamentului meu arogant. Unii frați și surori m-au văzut exagerat de

strict când întrebam despre lucrarea celorlalți și mi-au trimis mesaje, spunând: „Frate, n-a fost bine să vorbești așa. Îi vei face pe frați și pe surori să se simtă pesimiști.” Frații și surorile mele mai menționaseră că le vorbeam celorlalți de sus, că nu mă puneam niciodată pe picior de egalitate cu frații și cu surorile mele, că unii dintre ei nu voiau să vorbească cu mine și că alții se simțeau atât de atacați, încât nu-și mai voiau datoria. După ce am primit reproșuri și am fost emondat în repetate rânduri de frații și surorile mele, mândria mea a încasat o lovitură. Credeam că sunt o persoană pe care Dumnezeu o iubea și o favoriza, dar, văzând cum m-au expus și respins frații și surorile mele, m-am simțit foarte demoralizat și pesimist. Mi-am pierdut elanul de a urmări, iar în îndatoririle mele făceam totul mecanic, nu verificam lucrarea fraților și surorilor mele și nu mă concentram să rezolv greutățile sau problemele cu care se confruntau. Nu-mi păsa deloc de ceea ce aveau ei nevoie cel mai mult.

Mai târziu, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. A fost deosebit de relevant pentru starea mea. Dumnezeu spune: „**De la corupția omenirii de către Satana, natura oamenilor a început să se deterioreze și, treptat, ei și-au pierdut rațiunea pe care o au oamenii normali. Acum, ei nu mai acționează ca ființe umane în poziția omului, ci, sunt plini de aspirații neînfrânate; au depășit condiția omului – cu toate acestea, încă tânjesc să ajungă și mai sus. La ce se referă acest «mai sus»? Ei doresc să-L depășească pe Dumnezeu, să depășească cerurile și să depășească toate celelalte. Ce este la baza motivului pentru care oamenii trădează astfel de firi? Pe scurt, natura omului este excesiv de arogantă. Majoritatea oamenilor înțeleg sensul cuvântului «aroganță». Este un termen peiorativ. Dacă cineva dă dovadă de aroganță, alții cred că nu este o persoană bună. Ori de câte ori cineva este incredibil de arogant, alții presupun că este un**

răufăcător. Nimeni nu-și dorește să fie etichetat astfel. De fapt, totuși, toată lumea este arogantă și toți oamenii corupți au această esență. Unii oameni spun: «Nu sunt câtuși de puțin arogant. Nu mi-am dorit niciodată să fiu arhanghelul și nici nu am vrut vreodată să-L întrec pe Dumnezeu sau să întrec orice altceva. Am fost întotdeauna o persoană deosebit de manierată și conștiincioasă.» Nu neapărat; aceste cuvinte sunt incorecte. Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să nu se supună lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o conduci; să presupunem că Eu nu te-am emondat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să se supună înaintea ta, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să ți se supună și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, încrezuți și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile

lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili să facă astfel de lucruri arogante dovedește, pur și simplu, că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și înfumurarea ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe un răufăcător și te va alunga" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la comportamentul meu de până atunci. Când am început să cred, toți m-au admirat și încurajat. Au spus că am calibru bun și că am părtășie bună. Am fost, de asemenea, promovat de mai multe ori, așa că m-am simțit special și mai bun decât ceilalți frați și surori și că eram apt să îi conduc. Natura mea arogantă și neprihănită de sine și ambiția mea de a urmări statutul m-au făcut să cred că eram plăcut și privilegiat de Dumnezeu. Am simțit că eram nemaipomenit și superior celorlalți, așa că am început să mă folosesc de poziția mea ca să-i cert și constrâng. Ba chiar am încercat să-i controlez pe frați și pe surori și să-i fac să mă asculte. Mă purtasem exact ca arhanghelul! Am avut o părere prea bună despre mine. După ce am fost emondat și respins de frații și de surorile mele, am realizat că nu eram perfect, cum mi-am imaginat. Am presupus că le eram superior altora și că Dumnezeu mă privilegia, dar aceste lucruri erau doar în imaginația mea.

După câteva zile, am citit două fragmente din cuvântul lui Dumnezeu, care expunea și diseca antihriștii. Dumnezeu spune: „**Antihriștii vor plăti orice preț pentru statutul lor și pentru a-și satisface ambiția, pentru**

scopul lor de a controla biserica și de a fi Dumnezeu. Ei lucrează adesea până noaptea târziu și se trezesc la crăpatul zorilor, repetându-și predicile la primele ore, și, în plus, notează toate lucrurile geniale pe care le-au zis alții, făcând toate astea pentru a se dota cu doctrinele de care au nevoie pentru a ține predici elevate. În fiecare zi, se gândesc pe care dintre cuvintele lui Dumnezeu să le folosească în predicile lor elevate, care cuvinte vor inspira admirație și laudă în rândul celor aleși, apoi învață acele cuvinte pe de rost. După aceea, se gândesc cum să interpreteze acele cuvinte într-un mod care să le demonstreze strălucirea și perspicacitatea. Pentru a-și întipări cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor, se străduiesc să-I mai asculte cuvântul de câteva ori. Fac toate acestea cu toată sârguința elevilor care concurează pentru un loc la facultate. Atunci când cineva ține o predică bună sau una care oferă o anumită iluminare sau una care oferă o oarecare teorie, un antihrist o va prelua, o va compila și o va transforma în propria predică. Nicio muncă nu este prea mare pentru un antihrist. Care sunt, așadar, motivul și intenția din spatele acestui efort al său? Acestea sunt să fie capabil să predice cuvintele lui Dumnezeu, să le spună clar și cu ușurință, să le rostească fluent, astfel încât ceilalți să vadă că antihristul este mai spiritual decât ei, că prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, că-L iubește mai mult pe Dumnezeu. În acest fel, un antihrist poate câștiga admirația și adorarea unora dintre cei care-l înconjoară. Un antihrist consideră că acesta este un lucru demn de făcut și că merită orice efort, preț sau greutăți” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece (Partea a șaptea)”). **„Esența comportamentului antihriștilor este de a utiliza constant diverse mijloace și metode pentru a-și satisface ambițiile și dorințele, a-i induce în eroare și a-i prinde pe oameni în mreje și a dobândi un statut înalt, astfel încât aceștia să-i**

urmeze și să li se închine. E posibil ca, în adâncul inimii lor, să nu concureze intenționat cu Dumnezeu pentru umanitate, dar un lucru e sigur: chiar și atunci când nu concurează cu Dumnezeu pentru oameni, ei tot vor să aibă statutul și puterea printre aceștia. Chiar dacă vine ziua când își dau seama că se întrec cu Dumnezeu pentru statut și se înfrânează puțin, ei folosesc în continuare diferite metode pentru a urmări statutul și reputația; în inima lor, le este clar că își vor asigura legitimitatea câștigând aprobarea și admirația unor oameni. Pe scurt, deși tot ceea ce fac antihriștii pare să cuprindă o îndeplinire a îndatoririlor, consecința este de a-i induce în eroare pe oameni, de a-i face să li se închine și să-i urmeze – caz în care, a-și îndeplini datoria în acest fel înseamnă a se preamări și a fi mărturie pentru ei înșiși. Ambiția lor de a controla oamenii și de a câștiga statut și putere în biserică nu se va schimba niciodată. Sunt antihriști cu desăvârșire" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni"). Dumnezeu spune că antihriștii, pentru a primi admirația și venerația celorlalți, folosesc suferința externă pentru a crea o iluzie prin care să înșele oamenii. Nu așa eram și eu? Mereu am căutat faima și statutul și tot ceea ce am făcut a fost pentru a-i face pe alții să mă admire. Am petrecut mult timp citind cuvântul lui Dumnezeu, stând uneori treaz până seara târziu, dar țelul meu a fost doar să înțeleg mai bine doctrinele, ca să mă pot da mare mai bine și să-i fac pe ceilalți să mă admire și să mă aprecieze. Cuvintele lui Dumnezeu au revelat toate manifestările pe care le-am avut. Am simțit că fusesem deja condamnat de Dumnezeu, că aveam să fiu alungat și eram foarte neliniștit. Dar n-am îndrăznit să le spun fraților și surorilor despre starea mea reală, de teamă că voi fi văzut drept un antihrist și voi fi exclus. M-am străduit să-mi ascund anxietatea față de ceilalți, dar inima mea era în agonie și mă simțeam de parcă fusesem

condamnat la moarte. În aceeași perioadă, un antihrist fusese expus și exclus. Părea că se sacrifică pentru Dumnezeu și caută cuvântul Său în părtășia cu ceilalți frați și surori, dar ea însăși nu practica cuvântul lui Dumnezeu, iar când se întâmpla ceva care nu era conform noțiunilor ei, răspândea negativitate, ba chiar nega lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și îi perturba pe cei care cercetau adevărata cale. Am realizat că unele manifestări ale mele erau la fel ca ale ei. De exemplu, mereu găseam cuvântul lui Dumnezeu pentru părtășia cu frații și cu surorile mele, dar eu însumi nu îl practicam. Când aveam greutăți, mă bazam pe inteligența și pe înțelepciunea mea ca să le rezolv, mai degrabă decât să mă axez pe căutarea voii lui Dumnezeu sau să practic adevărul. Mai mult decât atât, aveam și manifestările unui antihrist pe care cuvintele lui Dumnezeu îl revelaseră. M-am temut și mai mult că aveam să devin un antihrist și să fiu exclus, pentru că simțeam că am o natură rea, că puteam să-i înșel și să-i controlez ușor pe frații și pe surorile mele și că, într-o zi, la fel ca acel antihrist, aveam să perturb lucrarea bisericii. Gândindu-mă la asta, frica mi s-a intensificat. Am simțit că nu aveam nicio speranță să fiu binecuvântat, așa că am început să mă plâng: „Am neglijat obiecțiile familiei mele ca să cred în Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria. Ba chiar am renunțat la viitorul meu și am plecat din orașul natal ca să răspândesc Evanghelia în locuri noi. Am plătit un preț atât de mare, dar până la urmă tot în iad mă duc, spre a fi pedepsit. Dacă aș fi știut că voi sfârși așa, nu m-aș fi sacrificat atât de mult. Măcar m-aș fi bucurat de puțină fericire lumească înainte să mor.” Atunci m-am gândit doar la destinația mea și n-am fost atent să caut voia lui Dumnezeu, așa că mă păzeam mereu de El și Îl înțelegeam greșit. Am simțit că, dacă făceam în continuare o datorie atât de importantă, cu siguranță aveam să fiu expus și exclus, așa că am demisionat din poziția de conducător. Mă temeam că frații și surorile aveau să mă critice și să mă emondeze după ce-mi vor

vedea adevărata față, așa că nu mi-am deschis inima în fața lor, nici nu m-am asociat cu ei. Relația mea cu frații și cu surorile mele a devenit cu desăvârșire distantă. Mai târziu, am folosit scuza că mă duc acasă să predic Evanghelia, pentru a mă întoarce la familia mea necredincioasă. În fața constrângerilor și piedicilor familiei mele, am devenit și mai pesimist. Deși participam în continuare la adunări, făceam totul doar mecanic. Eram foarte slab și am simțit că ajunsesem la capăt, așa că am decis să părăsesc biserica.

După ce am părăsit biserica, am avut inima foarte pustiită. Stăteam în camera mea toată ziua și nu voiam să fac nimic. Deși familia mea nu mă mai persecuta și mă simțeam destul de confortabil fizic, eram copleșit de neliniște și mă simțeam foarte vinovat. Eram mereu îngrijorat că voi fi pedepsit de Dumnezeu pentru că L-am trădat, îmi era frică de iad și de moarte. Am încercat să depășesc această neliniște, dar fără succes. Am citit multe cărți de știință socială, sperând să găsesc ceva în ele care să-mi aline sufletul, dar nimic nu-mi putea calma suferința interioară. Părea că nu puteam decât să-mi aștept pasiv moartea. Într-o zi, m-am rugat lui Dumnezeu cerându-I să mă îndrume să ies din situația grea. Mai târziu, am început să ascult imnuri și să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui mi-au trezit conștiința și m-au luminat. Dumnezeu spune: „**Unii oameni au firea unui antihrist și deseori manifestă efuziunile anumitor firi corupte, dar, cu toate că au astfel de efuziuni, ei reflectă asupra lor și se cunosc și sunt capabili să accepte și să practice adevărul și, după o vreme, se poate vedea o schimbare în ei. Ei pot face obiectul mântuirii**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși”). **„Există unii care, când citesc cuvintele lui Dumnezeu, dezvoltă adesea noțiuni și neînțelegeri din cauză că Dumnezeu dă în vileag stările corupte ale oamenilor și spune unele lucruri care-i condamnă pe oameni. Ei devin negativi și slabi, crezând despre cuvintele lui**

Dumnezeu că se refereau la ei, că Dumnezeu renunță la ei și nu îi va mântui. Ei devin negativi până la lacrimi și nu mai vor să-L urmeze pe Dumnezeu. Aceasta este, de fapt, o înțelegere greșită în ce-L privește pe Dumnezeu. Când nu înțelegi semnificația cuvintelor lui Dumnezeu, nu ar trebui să încerci să-L caracterizezi pe Dumnezeu. Nu știi ce fel de persoane abandonează Dumnezeu sau în ce circumstanțe renunță El la oameni sau în ce circumstanțe îi dă El la o parte; există principii și contexte pentru toate aceste lucruri. Dacă nu ai o perspectivă completă asupra acestor chestiuni detaliate, vei fi foarte predispus la hipersensibilitate și te vei delimita pe baza unui singur cuvânt de Dumnezeu. Nu este acest lucru problematic? Când Dumnezeu îi judecă pe oameni, care este principalul lor aspect pe care El îl condamnă? Ceea ce Dumnezeu judecă și dezvăluie sunt firile corupte și esențele corupte ale oamenilor, El le condamnă firile și naturile satanice, El condamnă diferitele manifestări și comportamente ale răzvrătirii și opoziției lor față de Dumnezeu, El îi condamnă pentru că nu pot să asculte de Dumnezeu, că I se împotrivesc mereu și pentru că au întotdeauna propriile motivații și scopuri – dar o astfel de condamnare nu înseamnă că Dumnezeu i-a abandonat pe oamenii cu firi satanice. Dacă acest lucru nu îți este clar, atunci îți lipsește capacitatea de a înțelege, ceea ce te face un pic asemănător oamenilor bolnavi mintal, care nu au niciodată încredere în nimic și Îl interpretează mereu greșit pe Dumnezeu. Astfel de oameni sunt lipsiți de credință adevărată, prin urmare, cum ar putea ei să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Auzind o singură declarație de condamnare de la Dumnezeu, crezi că, fiind condamnați de Dumnezeu, oamenii au fost părăsiți de Dumnezeu și nu vor mai fi mântuiți și, din această cauză, devii negativ și te lași pradă disperării. Asta înseamnă să-L interpretezi greșit pe Dumnezeu.

De fapt, Dumnezeu nu i-a abandonat pe oameni. Ei L-au interpretat greșit pe Dumnezeu și au renunțat la ei înșiși. Nimic nu este mai critic decât momentul în care oamenii se abandonează pe sine, așa cum l-au îndeplinit cuvintele Vechiului Testament: «Proștii mor din lipsă de judecată» (Proverbe 10:21). **Niciun comportament nu este mai prostesc decât atunci când oamenii se lasă pradă disperării. Uneori citești cuvintele lui Dumnezeu care par să caracterizeze oamenii; de fapt, ele nu caracterizează pe nimeni, ci reprezintă expresia voii și părerii lui Dumnezeu. Acestea sunt cuvinte de adevăr și principiu, nu caracterizează pe nimeni. Cuvintele rostite de Dumnezeu în perioadele de mânie sau furie reprezintă, de asemenea, firea lui Dumnezeu, aceste cuvinte sunt adevărul și, mai mult decât atât, ele aparțin principiului. Oamenii trebuie să înțeleagă acest lucru. Dumnezeu rostește asta cu scopul de a le permite oamenilor să înțeleagă adevărul și principiile; categoric nu o face pentru a îngrădi pe cineva. Acest lucru nu are nimic de-a face cu destinația și recompensa finală a oamenilor și cu atât mai puțin nu reprezintă pedeapsa supremă a oamenilor. Acestea sunt doar cuvinte rostite pentru a-i judeca și emonda pe oameni, sunt rezultatul mâniei cauzate de faptul că oamenii nu se ridică la înălțimea așteptărilor Lui și sunt spuse pentru a-i trezi pe oameni, pentru a-i îndemna și sunt cuvinte din inima lui Dumnezeu. Și totuși, unii oameni cad și se leapădă de Dumnezeu din cauza unei singure declarații de judecată din partea lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu știu ce este bun pentru ei, sunt insensibili la rațiune, nu acceptă deloc adevărul. […] Există momente în care Dumnezeu Se ferește de oameni și momente în care El îi lasă la o parte pentru o vreme, astfel încât ei să poată reflecta asupra lor înșiși, dar Dumnezeu nu i-a părăsit; El le dă ocazia să se pocăiască. Dumnezeu Se leapădă cu adevărat doar de cei răi care**

săvârșesc multe fapte rele, de non-credincioși și de antihriști. Unii oameni spun: «Mă simt lipsit de lucrarea Duhului Sfânt și mult timp am fost fără luminarea Duhului Sfânt. S-a lepădat Dumnezeu de mine?» Aici, este o neînțelegere. Există aici și o problemă care ține de fire: oamenii sunt hipersensibili, își urmează întotdeauna propriul raționament, sunt întotdeauna încăpățânați și lipsiți de înțelepciune – nu este aceasta o problemă a firii lor? Tu spui că Dumnezeu te-a părăsit, că nu te va mântui, deci ți-a stabilit El sfârșitul? Dumnezeu ți-a spus doar câteva cuvinte mânioase. Cum ai putea să spui că El a renunțat la tine, că El nu te mai vrea? Există ocazii în care nu poți simți lucrarea Duhului Sfânt, dar Dumnezeu nu te-a privat de dreptul de a-I citi cuvintele și nici nu ți-a hotărât sfârșitul sau ți-a retezat calea spre mântuire – așadar, de ce ești atât de supărat? Ești într-o stare proastă, există o problemă cu gândirea și cu punctele tale de vedere ideologice, starea ta de spirit este pervertită – și totuși nu încerci să rezolvi aceste lucruri căutând adevărul, ci, în schimb, Îl interpretezi greșit și-L blamezi pe Dumnezeu în mod constant și împingi responsabilitatea asupra Lui și chiar spui: «Dumnezeu nu mă vrea, așa că nu mai cred în El.» Nu ești absurd? Nu ești irațional?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (1)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au mers drept la inimă. Am înțeles că Dumnezeu nu renunțase la mine, nu mă condamnase, nu-mi hotărâse finalul. De fapt, Dumnezeu a știut cât de corupt de Satana eram. El a îngăduit ca frații și surorile mele să mă expună la momentul potrivit și a folosit cuvintele Sale ca să-mi dezvăluie firea coruptă și calea greșită pe care o luasem, pentru că doar așa puteam să am cunoaștere despre mine. Aceasta era o mare șansă pentru mine ca să mă schimb. Dumnezeu m-a judecat, m-a mustrat, m-a emondat nu ca să mă condamne sau să mă

alunge, ci ca să mă mântuiască. Dumnezeu spera să pot să mă cunosc cu adevărat și să am căință adevărată. Dar eu m-am folosit de prejudecățile și de noțiunile mele ca să-I înțeleg greșit voia, crezând că Dumnezeu categoric nu mă voia fiindcă aveam manifestările unui antihrist și că eram condamnat să am aceeași soartă ca aceia care urmau să fie distruși. Credeam că, dacă cineva cu o fire de antihrist, ca mine, rămâne în biserică, mai devreme sau mai târziu avea să perturbe lucrarea bisericii. Dar, de fapt, toate manifestările mele erau normale în ochii lui Dumnezeu. Dezvăluisem manifestările firii unui antihrist, dar nu devenisem încă un antihrist. Dumnezeu îi alungă și îi pedepsește pe cei care au esența unui antihrist. Aceștia nu sunt capabili să se căiască, fiindcă natura-esență pe care o au este rea, iar ei urăsc și detestă adevărul. Indiferent cu ce greșesc, nu-și recunosc niciodată greșelile și fac orice ca să-și păstreze prestigiul și statutul, chiar până la moarte. Eu încă realizam că eram atât de profund corupt și îmi știam greșeala, așa că mai aveam șansa să mă căiesc. Aveam doar o fire de antihrist, nu eram un antihrist fără capacitatea de a accepta nici măcar o fărâmă de adevăr sau care disprețuia adevărul. Dumnezeu nu mă condamnase pe baza corupției mele expuse, ci încercase să mă mântuiască în cea mai mare măsură posibilă, așteptând să mă căiesc. Dar trăisem cu noțiuni potrivnice lui Dumnezeu și Îl înțelesesem greșit, crezând că Dumnezeu avea să mă alunge. Așadar, am renunțat la datorie și am părăsit biserica, îngrijorat că, dacă rămân în biserică, aveam să-i perturb lucrarea în continuare și că aveam să suport o pedeapsă și mai mare. N-am înțeles voia lui Dumnezeu și nu I-am cunoscut iubirea, nici firea. Am crezut că toate eforturile mele erau în van, de vreme ce Dumnezeu nu mă mai voia. Dacă nu m-aș bucura de plăcerile trupești din lumea asta, n-aș avea nimic. Amintindu-mi acum ce am făcut, îmi este nemaipomenit de rușine. Am jurat de multe ori că Îl voi urma pe Dumnezeu toată viața, dar imediat

ce m-am confruntat cu judecata și expunerea, am devenit pasiv, am negat mântuirea Lui, mi-am pierdut credința în El, am ales fără ezitare interesele mele personale și să mă întorc în lume și să mă bucur de plăcerea trupească. Unde îmi era conștiința? Am simțit cel mai profund regret. Acum, că am înțeles voia lui Dumnezeu, părea că am din nou speranță pentru viață și m-am simțit ca înviat din morți. Am lăsat la o parte toate planurile mele personale, inclusiv studiul și munca și am început să cântăresc cu conștiinciozitate cuvântul lui Dumnezeu, să cânt imnuri, să ascult recitări din cuvântul Său și să-I caut voia în cuvintele Lui. Parcă o luam de la capăt pe drumul credinței în Dumnezeu. Puțin câte puțin, încă o dată am primit mila lui Dumnezeu și am simțit bucuria prezenței Lui. Mi-am găsit pacea și bucuria interioară și am mai simțit în inimă o dorință renăscută de a mă întoarce la biserică. Totuși, nu știam dacă aveam să fiu acceptat de biserică. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-I fie milă de mine și să mă mântuiască.

Peste câteva săptămâni, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu și am înțeles puțin mai mult din voia Lui. Dumnezeu spune: „**La câțiva ani după începerea acestei etape a lucrării, a existat un om care credea în Dumnezeu, dar nu urmărea adevărul; tot ce voia era să câștige bani și să-și găsească o parteneră, să ducă viața celor bogați, așa că a părăsit biserica. După ce a rătăcit câțiva ani, s-a întors pe neașteptate. A avut mari remușcări în inima lui și a vărsat nespus de multe lacrimi. Aceasta a dovedit că inima lui nu L-a părăsit complet pe Dumnezeu, ceea ce este un lucru bun; încă a avut șansa și speranța de a fi mântuit. Dacă ar fi încetat să mai creadă, devenind precum necredincioșii, s-ar fi zis cu el. Dacă se poate căi cu adevărat, atunci mai este speranță pentru el; acest lucru este rar și prețios. Indiferent de modul în care Dumnezeu acționează și indiferent cum îi tratează pe**

oameni – chiar dacă îi urăște, detestă sau blestemă, dacă va veni o zi în care aceștia se vor putea schimba, atunci Eu Mă voi simți mângâiat, căci aceasta va însemna că ei mai au încă în inimă acea fărâmă de loc pentru Dumnezeu, că nu și-au pierdut complet rațiunea umană sau umanitatea, că încă mai vor să creadă în Dumnezeu și că au cel puțin o oarecare intenție de a-L recunoaște pe Dumnezeu și de a se întoarce înaintea Lui. Pentru oamenii care-L au cu adevărat pe Dumnezeu în inima lor, indiferent când au părăsit casa lui Dumnezeu, dacă se întorc și încă prețuiesc această familie, atunci Eu voi deveni oarecum atașat sentimental și Mă voi simți mângâiat. Cu toate acestea, dacă nu se vor întoarce niciodată, voi crede că este regretabil. Dacă pot să se întoarcă și să se pocăiască sincer, atunci inima Mea va fi plină în special de mulțumire și mângâiere. Faptul că acest om încă era capabil să se întoarcă sugerează că nu-L uitase pe Dumnezeu; s-a întors pentru că, în inima lui, încă tânjea după Dumnezeu. A fost foarte emoționant când ne-am întâlnit. Când s-a îndepărtat, cu siguranță era foarte negativ și într-o stare precară; însă, dacă acum se poate întoarce, asta dovedește că încă are credință în Dumnezeu. Totuși, dacă poate continua să avanseze sau nu este un factor necunoscut, pentru că oamenii se schimbă atât de repede. În Epoca Harului, Isus a avut milă și har pentru oameni. Dacă o oaie dintr-o sută ar fi pierdută, El le-ar părăsi pe cele nouăzeci și nouă pentru a o căuta pe cea singură. Acest șir de cuvinte nu reprezintă un fel de acțiune mecanică și nici vreo regulă; mai degrabă, arată intenția stringentă a lui Dumnezeu de a aduce oamenilor atât mântuirea, cât și dragostea Sa profundă pentru ei. Nu reprezintă un mod de a face lucrurile; este un tip de fire, un tip de mentalitate. Astfel, unii oameni pleacă din biserică șase luni sau un an sau au oricât de multe slăbiciuni sau suferă din cauza multor concepții

greșite și, totuși, abilitatea lor de a se trezi mai târziu la realitate, de a dobândi cunoștințe și de a face o schimbare, revenind pe drumul cel bun, Mă mângâie în mod deosebit și-Mi aduce o mică bucurie. În această lume a desfătărilor și a splendorii și în această epocă malefică, să poți să-L recunoști pe Dumnezeu și să te întorci pe calea cea dreaptă este ceva ce aduce destul de multă mângâiere și încântare. Ia drept exemplu creșterea unui copil: indiferent dacă este apropiat de părinți sau nu, cum te-ai simți dacă nu te-ar recunoaște și ar pleca de acasă, fără să se mai întoarcă vreodată înapoi? În adâncul sufletului tău, tot ai fi îngrijorat pentru el și te-ai întreba mereu: «Când se va întoarce fiul meu? Aș vrea să-l văd. La urma urmei, este fiul meu și nu l-am crescut și iubit degeaba.» Întotdeauna ai gândit astfel; întotdeauna ai tânjit să vină acea zi. Toată lumea simte la fel în această privință, ca să nu mai vorbim de Dumnezeu – oare speranța Lui ca omul să-și găsească drumul înapoi, după ce a apucat-o pe căi greșite, ca fiul rătăcitor să se întoarcă, nu e și mai mare? Oamenii din zilele noastre au o statură redusă, însă va veni ziua în care vor înțelege voia lui Dumnezeu – dacă nu cumva nu au nicio înclinație spre adevărata credință, dacă nu cumva sunt non-credincioși, caz în care Dumnezeu nu Se mai îngrijește de ei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat și lacrimi mi-au șiroit pe obraz. Am simțit că Dumnezeu îmi vorbea față în față, exact cum o mamă îi vorbește copilului ei. Dumnezeu m-a mântuit când am fost mai disperat și m-a făcut să-mi dat seama cât de reală e iubirea Lui! Am înțeles că El nu condamnă sau doboară oamenii cu ușurință. A venit întrupat în zilele de pe urmă ca să mântuiască umanitatea. Dumnezeu nu mă părăsise, de fapt, niciodată, așa cum am presupus. În schimb, din cauza firii mele corupte și a căii greșite pe care o luasem, Își ascunsese fața de mine. Acestea erau dreptatea și

sfințenia Lui, ca să mă disciplineze și să mă schimbe. Dumnezeu aștepta să mă căiesc, dar eu am avut multe noțiuni și neînțelegeri despre El. Mereu am avut o perspectivă personală și am înlocuit voia lui Dumnezeu cu noțiunile mele, de parcă eu înțelegeam adevărul. Deși am fost atât de răzvrătit, Dumnezeu mi-a știut slăbiciunea și a știut unde aveam să cad și să eșuez. Iubirea lui Dumnezeu era mai mare decât îmi puteam imagina vreodată. Pas cu pas, El m-a îndrumat până când m-am trezit. Mi-am dat seama că intenția lui Dumnezeu de a mântui oamenii e sinceră. Câtă vreme oamenii păstrează numele și calea Lui, Dumnezeu va întinde mereu mâna mântuitoare. Dumnezeu este responsabil de viața tuturor, dar oamenii trebuie să-și îndeplinească activ responsabilitățile de ființe create. Lui nu-I plac cei care sunt lași ca mine, Îi plac cei care sunt hotărâți. Câtă vreme mă căiam cu adevărat și mă străduiam să caut adevărul și să mă schimb, nu era încă prea târziu. Încă aveam o șansă să-mi schimb firea coruptă și să fiu mântuit. Odată ce-am înțeles voia lui Dumnezeu, starea mea de negativitate și neînțelegere s-a schimbat total.

Mai târziu, am citit un alt fragment din cuvântul lui Dumnezeu, care mi-a dat o oarecare înțelegere asupra lucrării Lui de judecată. Dumnezeu spune: „**Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă**

mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut,

metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului").

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că n-am înțeles lucrarea Lui de judecată. Când am acceptat prima dată lucrarea Lui, am făcut-o mai mult ca să mă bucur de iubirea lui Dumnezeu, de mila Lui și de iluminarea și luminarea de la Duhul Sfânt. M-am mulțumit doar să mă bucur de harul lui Dumnezeu. Credeam că sunt un copilaș în mâinile Lui, cineva prețuit de

El, că sunt special și perfect și că n-ar trebui să fiu judecat atât de aspru de Dumnezeu. De aceea, când cuvintele Lui aspre mi-au expus corupția și firea mea de antihrist, am crezut că Dumnezeu urma să mă alunge. De fapt, n-am înțeles voia Lui. Oamenii au fost prea profund corupți de Satana și doar judecata și mustrarea aspră din partea lui Dumnezeu ar putea să le schimbe firile corupte și să ne mântuiască pe deplin de puterea Satanei. Fusesem atât de profund corupt de Satana, eram atât de arogant și neprihănit de sine, încât am avut nevoie de judecata și de mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, ca să mă trezesc. Doar acest fel de lucrare mă putea face să văd urâțenia corupției mele de către Satana și abia apoi puteam să mă urăsc și să mă lepăd de Satana. Fără asta, aș crede și acum că sunt perfect și iubit de Dumnezeu și atunci nu m-aș mai schimba să caut adevărul sau să reflectez asupra mea. Aș fi continuat pe calea greșită a antihriștilor până la moarte. Am crezut în Dumnezeu, dar n-am vrut să sufăr deloc, ci am vrut să fiu răsfățat de El, să mă bucur de harul și de mila Lui pe vecie, ca un copilaș. Cum puteam fi astfel purificat de Dumnezeu? Ignoranța și egoismul meu m-au făcut să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu, să-I întorc spatele și să-L trădez. N-am putut să văd că, în spatele lucrării Lui de judecată, erau iubirea și mântuirea de la El. Plătisem un mare preț pentru ignoranța și egoismul meu. După ce mi-am dat seama de marea însemnătate a lucrării de judecată și de mustrare din partea lui Dumnezeu, am avut din nou încredere să-L urmez și să-I experimentez lucrarea. Am înțeles că, indiferent dacă lucrarea lui Dumnezeu e în acord cu noțiunile mele, toată era făcută ca să mă purifice și să-mi schimbe firea coruptă și ca să mă mântuiască pe deplin de puterea Satanei. Judecata și mustrarea de la Dumnezeu reprezintă cea mai bună cale a Lui de a mântui omul.

După aceea, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și I-am înțeles cerințele. Dumnezeu voia ca eu să fiu o adevărată ființă creată, să-I

accept suveranitatea și prevederile, să-mi îndeplinesc datoria, să ajung să-L cunosc și să mărturisesc pentru El. De fapt, aveam același statut ca frații și surorile mele. Dumnezeu îmi dăduse câteva daruri și talente sau șansa de a sluji drept conducător, dar asta nu însemna că statutul meu era mai înalt decât al fraților și surorilor mele. Eram tot o ființă creată și eram tot o persoană coruptă care avea nevoie de mântuire de la Dumnezeu. Aceste daruri și talente au fost date de Dumnezeu, așa că n-ar fi trebuit să fac paradă. Ar fi trebuit să-mi canalizez efortul spre a-mi face bine datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Odată ce am realizat aceste lucruri, am avut o cale de practicare și un sentiment de ușurare. Acum voiam să mă grăbesc înapoi la biserică ca să-mi continui îndatoririle. De data asta, hotărârea de a-L urma pe Dumnezeu și de a-mi face datoria era mai fermă. Am șters din calculator și telefon tot ce nu avea legătură cu credința în Dumnezeu, vrând să las orice altceva la o parte și să-L urmez. După câteva zile, m-am întors la biserică și am continuat să predic Evanghelia. I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu. În îndatoririle mele, am cooperat conștiincios cu frații și cu surorile mele. De fiecare dată când am întâlnit o problemă, le-am cerut părerile și sugestiile fraților și surorilor și le-am cerut să participe. Nu am mai vrut să am ultimul cuvânt și nu mi-am mai impus părerile în fața fraților și a surorilor. În schimb, am vorbit despre lucruri și am discutat lucrurile cu toată lumea. N-am mai vrut să mă dau mare ca să-i fac să mă admire, nici n-am încercat să-i controlez. Nu am mai vrut putere. În schimb, am învățat să caut adevărurile-principii împreună cu frații și cu surorile mele. Practicând în acest mod, m-am simțit mult mai relaxat, ceea ce nu mai simțisem înainte.

După această experiență, am dobândit o oarecare înțelegere asupra firilor mele corupte. Am mai dobândit o oarecare înțelegere asupra lucrării lui Dumnezeu și a voii Sale de a mântui omenirea, cât și o credință mai

mare. Chiar simt că judecata și mustrarea lui Dumnezeu nu sunt o chestiune care ține de condamnare și distrugere, ci mai degrabă înseamnă iubirea și mântuirea Lui. Așa cum spune cuvântul Lui: „**Mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). Slavă lui Dumnezeu!

4. Un conducător de biserică nu este un oficial

de Matei, Franța

Acum trei ani, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Am fost ales conducător de biserică în octombrie 2020. Am realizat că era o mare responsabilitate și m-am simțit puțin stresat, dar eram și foarte mândru. Simțeam că am fost ales pentru acea datorie importantă fiindcă aveam un calibru mai bun decât ceilalți. Mi-am luat datoria în serios, făcând tot ce mi-a stat în putință să am părtășie cu frații și surorile și să îi ajut cu problemele și greutățile pe care le întâmpinau. Voiam să le dovedesc tuturor că eram un conducător excelent și că puteam face lucrare reală.

Apoi, un răufăcător a început să răspândească zvonuri în biserică. Răspândea minciunile Partidului Comunist Chinez, defăimându-L și hulindu-L pe Dumnezeu la adunări, denaturând fapte, întorcând lucrurile cu susul în jos și judecând lucrarea casei lui Dumnezeu. Voia să-i îndrume greșit pe nou-veniți să părăsească biserica și să-L trădeze pe Dumnezeu. Eu țineam adunări și aveam părtășie cu frații și surorile cât de des puteam și mă simțeam ca un comandant militar, conducând trupele împotriva facțiunilor inamice. Voiam să dovedesc că îi puteam apăra pe frați și surori, să le arăt că îmi puteam asuma o povară grea, că eram responsabil. Însă, în realitate, mă simțeam foarte slab. Eu însumi nu știam cum să combat niște aberații, iar acestea mă perturbau și pe mine. Însă nu voiam să-mi dezvălui slăbiciunea în fața celorlalți. Credeam că, în calitate de conducător de biserică, trebuia să fiu dur ca un președinte sau un comandant militar. Nu puteam lăsa pe nimeni să-mi vadă slăbiciunea! Așadar, nu mi-am destăinuit niciodată starea fraților și surorilor. Nu numai că mă deghizam în această privință la adunări, când discutam despre cum înțelegeam cuvintele lui

Dumnezeu, ci îmi plăcea să vorbesc despre înțelegeri profunde, astfel încât ceilalți să creadă că le pricepeam foarte bine. Însă treceam peste eșecurile și corupțiile proprii, schimbând repede subiectul, vorbind despre lucrurile pe care le făceam bine. De exemplu, dacă mi se făcea somn la o adunare, nu recunoșteam asta și ascundeam când aveam o dificultate, în loc să o împărtășesc cu ceilalți.

Sora Marinette, care lucra cu mine, chiar mă admira fiindcă o ajutam mereu, oferindu-i cuvinte de-ale lui Dumnezeu relevante pentru starea ei. Știam că mă admira oarecum și am fost foarte mulțumit și bucuros când și-a exprimat admirația. Și frații și surorile care îi udau pe nou-veniți mă admirau mult. Odată, o soră mi-a spus că învățase din părtășia și ajutorul meu. Am fost foarte mulțumit că să câștig aprobarea celorlalți. La adunări, câțiva frați și surori au răspuns în mod activ cu „Amin” în uma părtășiei mele, iar alții chiar au spus: „E exact cum a spus fratele Matei.” Mi se părea că vorbeau cu mine pe un ton plin de adorație și simțeam că ocupam un loc important în inimile lor. Știam că nu era potrivit, dar îmi plăcea sentimentul de a fi admirat. Apoi, într-o zi, am văzut o mărturie video intitulată „Daunele produse de lăudăroșenie”. Mi-a atins o coardă sensibilă. O soră, conducătoare și ea, s-a înălțat mereu pe sine și s-a dat în spectacol în datoria ei. A ofensat firea lui Dumnezeu și a fost disciplinată cu o boală. Fondul problemei era că felul în care s-a purtat L-a dezgustat pe Dumnezeu. După ce am văzut acel video, mi-am dat seama că, lăudându-mă și dându-mă în spectacol pentru a câștiga admirația celorlalți, Îl sfidam pe Dumnezeu și I mă opuneam. Eram pe calea unui antihrist. Niciodată nu realizasem că înălțarea de sine și lăudăroșenia puteau fi o problemă atât de gravă. Mi-era foarte frică și nu știam ce să fac.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat un oarecare discernământ asupra corupției mele. Cuvintele lui Dumnezeu spun:

„Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să i se închine – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși. Este rezonabil acest mod de a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine: mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente de a se purta, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Metoda lor de a se exalta și a aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează

niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși? Sunt a se preamări și a mărturisi pentru sine lucruri pe care le face o persoană cu conștiință și rațiune? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Aroganța este una dintre firile principale dezvăluite, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Poveștile lor sunt întru totul ireproșabile; cuvintele lor conțin în mod clar motivații și urzeli, se dau în spectacol, dar vor să ascundă acest fapt. Rezultatul spuselor lor este că oamenii sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în spatele acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? (Există.) **Acesta este un tip de fire rea**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Am resimțit citirea cuvintelor lui Dumnezeu ca o lovitură direct în inimă. Puteam vedea ce se ascundea în adâncul meu. Întotdeauna voisem să-mi construiesc imaginea unui om puternic, o persoană perfectă. Îmi plăcea să vorbesc despre înțelegerea mea elevată și despre experiențele mele reușite, ca să-i las pe oameni cu o impresie bună, dar rareori vorbeam despre slăbiciunile și greutățile mele. Dacă mă simțeam slab sau pesimist, sau mă confruntam cu unele probleme, sau chiar și când eram în cea mai proastă stare, mă purtam de parcă totul era în perfectă ordine, ca să-mi protejez mândria și reputația. Dar, de fapt, chiar sufeream. Când vedeam admirația și

adorația celorlalți pentru mine, eram oarecum conștient de asta și știam că nu era bine. Nu le spusesem oamenilor să nu mă adore, fiindcă îmi doream admirația, adorația și lauda tuturor. Oare nu eram la fel de arogant ca arhanghelul? Nu-i aduceam pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu, dar îi aduceam înaintea mea. Când mi-am dat seama că I-aș putea lua locul lui Dumnezeu în inimile fraților și surorilor, am tremurat de frică și am știut în inima mea că Dumnezeu îmi detesta comportamentul. Am fost plin de remușcări și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, m-am dat în spectacol, vrând ca toată lumea să mă vadă drept un conducător bun, superior tuturor. Îți uzurpez gloria. O, Dumnezeule, vreau să mă căiesc în fața Ta.” Apoi am scris o scrisoare de căință, dezvăluind cum m-am lăudat și m-am înălțat, și am trimis-o fiecărui grup de la adunare. De asemenea, le-am spus tuturor fără echivoc că nu ar trebui să mă adore. Cunoșteam câțiva frați și surori care mă adorau în mod special, așa că le-am trimis mesaje individuale în care mă destăinuiam și mă analizam. Câteva zile mai târziu, sora Marinette mi-a spus sincer că mă adorase înainte și că dețineam un loc important în inima ei. Mi-a fost foarte rușine să aud asta și am simțit că era o dovadă a faptelor mele rele. În clipa aceea, mi-am văzut urâțenia Și am simțit că îmi pierdusem toată rațiunea, făcându-i pe ceilalți să mă venereze. Cum însemna asta că-mi fac datoria? La asta a sperat Dumnezeu când mi-a dat această datorie? M-am simțit foarte tulburat și rușinat. Însă tot nu am căutat adevărul pentru a-mi rezolva corupția, așa că nu peste mult timp am revenit la vechile mele obiceiuri.

Într-o zi, am mers la o adunare la care participau și alți conducători de biserică. Am simțit că părtășia fraților și surorilor era simplistă și eram neliniștit. Am simțit că părtășia lor era superficială și i-am desconsiderat puțin. Voiam să le arăt că părtășia mea era mai practică decât a lor. Așa că am pregătit în gând ce voiam să spun. M-am gândit să spun ceva mai

luminător, ca să mă disting din mulțime și să am o părtășie importantă. M-am gândit la felul în care să formulez pentru a-mi îmbunătăți părtășia. Chiar voiam să dovedesc că aveam o înțelegere mai elevată, astfel încât ceilalți să-mi aprecieze percepția. Am folosit multe exemple, ca ei să știe că părtășia mea era detaliată și bogată. În timpul părtășiei mele, am fost foarte mulțumit să-i aud pe toți spunând „Amin". Apoi, m-am grăbit să verific fereastra de chat, ca să văd dacă frații și surorile avuseseră ceva frumos de spus despre părtășia mea. Când ne apropiam de sfârșit, fratele Zen a avut puțină părtășie. În loc să citeze cuvintele lui Dumnezeu și să vorbească despre cum ar trebui să practicăm pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, cum făcea înainte, a făcut referire la părtășia mea. Am văzut că iarăși mă preamăream și mă dădeam în spectacol. Am fost foarte supărat pe mine în acel moment. La adunare, tocmai împărtășisem cu toți câteva din cuvintele lui Dumnezeu, care afirmau că trebuie să vorbim din inimă. Oare cum mă puteam lăuda și da în spectacol? Pur și simplu, nu îndrăzneam să cred că mă comportam în acel mod. Am căutat pasajele din cuvintele lui Dumnezeu pe care le citisem la adunare, ca să mă pot gândi atent la ele. Dumnezeu spune: „**Dacă e ca frații și surorile să reușească să aibă încredere unii în alții, să se ajute reciproc și să se aprovizioneze unul pe altul, atunci fiecare persoană trebuie să vorbească despre propriile experiențe reale. Dacă nu spui nimic despre propriile experiențe reale – dacă doar predici acele cuvinte și doctrine pe care le înțeleg oamenii, dacă doar predici câteva doctrine despre credința în Dumnezeu și oferi platitudini banale și nu te deschizi despre ce este în inima ta – atunci nu ești o persoană cinstită și nu ești capabil să fii o persoană cinstită**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). „**Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și**

despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). Din cuvintele lui Dumnezeu am văzut că trebuie să-mi deschid inima în fața fraților și a surorilor, să vorbesc despre ce e în inima mea, să-mi împărtășesc adevărata experiență și să evit să mă dau în spectacol cu vorbe goale. Gândindu-mă la mine, doar vorbeam despre câteva teorii goale, ca să mă mândresc și să câștig admirația celorlalți. Consecințele acestui lucru erau foarte clare. Ceilalți mă admirau și nu erau martori pentru cuvintele lui Dumnezeu, ci foloseau părtășia mea drept referință. Deseori, la adunări, îi auzeam pe oameni spunând: „Datorită părtășiei fratelui Matei" sau „Întocmai precum a spus fratele Matei". M-am gândit la Pavel care se înălța mereu și era ostentativ și nu era martor pentru cuvintele Domnului Isus. Asta i-a făcut pe credincioși să-l adore și să fie martori pentru cuvintele lui timp de 2000 de

ani. Oare eu nu făceam același lucru ca Pavel și nu eram pe aceeași cale a antihristului de împotrivire față de Dumnezeu? Îmi era foarte frică și mă uram. Am spus o rugăciune: „O, Dumnezeule, fac aceeași greșeală din nou. Cuvintele Tale mi-au arătat calea, dar eu tot îl urmez pe Satana, satisfăcându-mi îngâmfarea. Iarăși joc rolul Satanei. Dumnezeule, am nevoie de ajutorul Tău, Te rog să mă mântuiești!”

Într-o seară, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Știți care este cea mai mare interdicție în ceea ce privește serviciul făcut de om pentru Dumnezeu? Unii conducători și lucrători își doresc mereu să se deosebească, să fie mai presus decât restul, să se laude și să găsească noi tertipuri pentru a-L face pe Dumnezeu să vadă cât de capabili sunt ei în realitate. Nu se concentrează, însă, pe înțelegerea adevărului și pe intrarea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acesta este cel mai nesăbuit mod de a acționa. Nu este oare aceasta tocmai dezvăluirea unei firi arogante? […] Când Îl slujesc pe Dumnezeu, oamenii doresc să facă pași mari, să realizeze fapte mărețe, să rostească cuvinte mari, să realizeze o lucrare importantă, să țină întâlniri grandioase și să fie mari conducători. Dacă ai mereu astfel de ambiții mărețe, atunci vei încălca decretele administrative ale lui Dumnezeu; oamenii care fac asta vor muri rapid. Dacă nu ești cuminte, devotat și prudent în slujirea lui Dumnezeu, atunci mai devreme sau mai târziu Îi vei ofensa firea**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind aceste cuvinte de la Dumnezeu, am tremurat de frică. Prin această revelație a cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am văzut ambiția nebună și dorința de a realiza lucruri mărețe. Voiam să prezidez adunările și să țin discursuri grandioase. Adoram să mă dau în spectacol la adunări și voiam admirația fraților și a surorilor, sperând că aveau să creadă că aveam calibru bun și înțelegere profundă. Condus de aceste dorințe, am vrut să predic și să mă

dau în spectacol la fiecare adunare la care participam, sperând că toți ceilalți mă vor admira. Adoram acea manieră de conducere. Însă când am citit: „**Dacă ai mereu astfel de ambiții mărețe, atunci vei încălca decretele administrative ale lui Dumnezeu; oamenii care fac asta vor muri rapid**”, îmi tremura inima și îmi era cuprinsă de un sentiment profund de frică. Credeam că Îl mulțumisem pe Dumnezeu înainte, dar acum mi-am dat seama că Îl dezgustam. Voiam numai să fac ceva măreț, să țin adunări grandioase, să predic ceva elevat. Nu eram martor pentru Dumnezeu sau de practicarea adevărului și nu-mi asumam o povară pentru viețile fraților și surorilor. Mă înălțam pe mine ca să dobândesc un loc în inimile lor. Asta ar fi ofensat firea lui Dumnezeu. În „**Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției**”, se spune:

1. Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu.

[…]

8. Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am suferit mult în sinea mea și m-am gândit că Dumnezeu nu avea cum să mă ierte pentru că Îi ofensasem firea. M-am rugat: „Dumnezeule! Mă doare tare și sufăr, nu

știam că-Ți stârneam mânia și aș vrea să mă căiesc. O, Dumnezeule! Caut luminarea ta, ca să-Ți înțeleg voia."

În teroarea mea, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). Citind asta, am căpătat un sentiment de pace. Credeam că ofensasem firea lui Dumnezeu într-un mod de neiertat, dar nu era cazul. Deși Dumnezeu Își folosea cuvintele ca să mă judece și să mă dea în vileag, nu mă ura și nu mă condamna. Voia să mă pocăiesc și să mă schimb. Puteam vedea firea

dreaptă a lui Dumnezeu, cât și mila și îngăduința Sa. Știam că de data asta trebuia să caut adevărul și să-mi înlătur firea coruptă.

Apoi, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca să fii o persoană cinstită, trebuie, mai întâi, să-ți deschizi inima, astfel încât toți să poată să o cerceteze, să vadă tot ceea ce gândești și să îți privească adevărata față. Nu trebuie să încerci să te deghizezi sau să te ascunzi. Doar atunci ceilalți vor avea încredere în tine și vor considera că ești o persoană cinstită. Aceasta este o practică fundamentală și o premisă pentru a fi o persoană cinstită. Dacă tot timpul te prefaci, tot timpul simulezi sfințenia, noblețea, măreția și simulezi înalte calități morale; dacă nu-i lași pe oameni să-ți vadă corupția și defectele; dacă le prezinți oamenilor o imagine falsă, astfel încât ei să creadă că ai integritate, că ești măreț, plin de abnegație, imparțial și altruist, nu este aceasta înșelăciune și falsitate? Oare oamenii nu vor putea să te vadă așa cum ești de fapt, în timp? Așadar, nu te deghiza și nu te ascunde. În schimb, destăinuiește-te și deschide-ți inima pentru ca ceilalți să vadă. Dacă poți să îți deschizi inima, astfel încât ceilalți să vadă, dacă poți să-ți destăinui toate gândurile și planurile – atât pozitive, cât și negative – nu este asta cinste? Dacă poți să te destăinui pentru ca ceilalți să vadă, atunci și Dumnezeu te va vedea. El va spune: «Dacă te-ai destăinuit pentru ca ceilalți să te vadă, atunci, și înaintea Mea ești, negreșit, cinstit». Dar dacă doar te destăinui înaintea lui Dumnezeu când alții nu te văd, iar când te afli în compania lor pretinzi mereu că ești măreț și nobil sau altruist atunci ce va gândi Dumnezeu despre tine? Ce va spune El? El va spune: «Ești o persoană complet înșelătoare. Ești complet ipocrit și josnic și nu ești o persoană cinstită». Așadar, Dumnezeu te va condamna. Dacă dorești să fii o persoană cinstită, atunci, indiferent dacă te afli înaintea lui Dumnezeu sau a altor oameni,**

ar trebui să poți oferi o explicație sinceră și deschisă pentru starea ta lăuntrică și pentru cuvintele din inima ta. Este ușor de realizat asta? Necesită o perioadă de pregătire, precum și rugăciune frecventă către Dumnezeu și încredere în El. Trebuie să te pregătești ca să spui simplu și deschis cuvintele din inima ta, cu privire la toate lucrurile. Cu acest tip de pregătire, poți face progrese" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Faptul că am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg ce voia Dumnezeu de la mine. Voia ca eu să fiu un om sincer. Cu alte cuvinte, trebuia să învăț să-mi dezvălui corupția și gândurile sincere celorlalți, ca ei să-mi poată vedea slăbiciunile și neajunsurile. Dacă aș fi continuat să mă preamăresc, fără să-mi dezvălui slăbiciunile și eșecurile, și, în schimb, să mă folosesc întotdeauna de părtășie și adunări ca să mă dau în spectacol, asta ar fi fost extrem de necinstit. Ar fi însemnat să-mi înțeleg frații și surorile. Am văzut că trebuia neapărat să fiu un om cinstit. De asemenea, am câștigat o oarecare înțelegere a propriilor idei greșite. Am crezut că un conducător ar trebui să fie un erou fără slăbiciuni, ca un fel de director din lumea de afară, pe o treaptă mai înaltă decât ceilalți, mai bun decât ei. Dar acesta nu este tipul de conducător pe care îl vrea Dumnezeu. Dumnezeu vrea oameni simpli și cinstiți. Astfel de oameni pot vorbi deschis despre corupția și neajunsurile lor și iubesc și practică adevărul. Scopul părtășiei lor nu este de a se da mari, ci de a-și folosi experiența pentru a-i ajuta pe frați și surori. Mi-am amintit ce a spus Domnul Isus: „**Voi însă să nu vă numiți «Rabbi», căci Unul singur este Învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați. […] Nu vă puteți numi învățători: căci unul este învățătorul vostru, și anume Hristos. Însă acela care e mai mare printre voi va fi slujitorul vostru. Și oricine se va înălța pe sine va fi smerit, iar acela care se va smeri va fi înălțat**" (Matei 23:8-12). Mi-am dat seama că un

conducător joacă rolul unui slujitor, un slujitor cu o responsabilitate grea. Orice s-ar întâmpla, el trebuie să țină mereu cont de responsabilitatea sa, iar această responsabilitate este de a-i uda și sprijini pe frații și surorile lui și de a căuta adevărul pentru a-i ajuta în rezolvarea problemelor. Un conducător nu este un oficial și nu e superior nimănui. Dar eu mă prefăcusem în toată perioada cât am fost conducător, sperând că oamenii mă vor admira și idolatriza. Nu era contrar cerințelor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Creatorul și toți oamenii, indiferent cât de înaltă sau joasă este poziția lor, sunt ființe create și ar trebui să se închine Creatorului. Mi-am cunoscut rolul și responsabilitatea, că ar trebui să rămân în locul unei ființe create și să-mi fac datoria cum se cuvine. De atunci, mi-am schimbat modul de gândire și am început să practic în mod conștient cinstea. Când observam că mă preamăream și mă dădeam în spectacol, vorbeam deschis și îmi expuneam în mod conștient corupția și neajunsurile. Uneori era dureros, dar îmi arăta cât de necinstit eram de fapt. Am văzut că îi păcălisem pe frații și surorile mele. Cu cât eram mai deschis, cu atât mă vedeam cum eram cu adevărat și-mi vedeam adevărata statură. Am realizat că nu am fost niciodată pe cât de sus și atotputernic crezusem. Înainte, în toată părtășia mea cu frații și surorile mele, mă înălțasem pe mine însumi, încurajând și ajutând oamenii cu doctrine. Însă acum, am început să-mi împărtășesc adevărata stare cu frații și surorile mele, deschizându-mi inima în fața lor, în timpul părtășiei. Când am făcut asta, nu am simțit că sunt mai deștept decât alții. În schimb, am fost capabil să învăț din experiențele lor și să câștig iluminare și luminare din părtășia celorlalți. Înainte, rareori dădeam atenție părtășiei celorlalți, presupunând cu aroganță că eu eram cel care le oferea iluminare celorlalți. Acum că aveam conversații sincere cu fiecare, am putut să ascult cu adevărat experiențele și cunoștințele despre care frații și surorile aveau părtășie. Am fost mai puțin trufaș și încrezut și m-am putut înțelege cu frații

și surorile de pe picior de egalitate. Rațiunea mea devenea normală și am fost capabil să-mi deschid inima în timpul părtășiei, la adunări. Îi sunt atât de recunoscător lui Dumnezeu pentru această schimbare a mea.

Acum, încă mă surprind uneori dându-mă în spectacol, iar asta îmi arată cât de profund m-a corupt Satana, că nu este doar un lucru trecător, ci este în măduva oaselor mele și în sângele meu. Trebuie să citesc mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să experimentez judecata și revelația cuvintelor Sale, să ajung să-mi cunosc firea coruptă și defectele, să reușesc să mă lepăd de firea mea coruptă și să fiu mântuit de Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

5. Lupta pentru a vorbi sincer

de Weniela, Filipine

Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în 2017. Vremurile în care aveam părtășie cu frații și surorile erau foarte fericite pentru mine, fiindcă mereu aveam ocazia să aflu mai multe adevăruri și să câștig ceva din fiecare adunare. La început, totul se făcea prin mesaje text, adică toată comunicarea noastră era prin mesaje pe internet. Așadar, nu am ascuns nimic și eram foarte activă, vorbind despre înțelegerea mea asupra cuvintelor lui Dumnezeu. Liderii spuneau deseori că aveam o înțelegere bună, iar frații și surorile mă admirau. Spuneau că le plăcea să-mi asculte părtășia și că engleza mea era bună. Eram încântată să le aud laudele și simțeam că mă descurc bine. Apoi, o soră a propus să comunicăm prin apeluri vocale la adunări, iar problemele au început să iasă la iveală.

La prima adunare prin apel vocal, după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, două surori și-au împărtășit mai întâi înțelegerea asupra pasajului. Eram agitată și nu le-am auzit cu adevărat părtășia. Totul se făcuse prin mesaje înainte, așa cu nu prea eram obișnuită să am părtășie directă, prin viu grai. Comunicarea vocală era punctul meu slab. Când se făcea prin mesaje, îmi puteam alege cuvintele și șlefui lucrurile. Însă folosind comunicarea directă, nu am avut suficient timp să mă pregătesc. Deși aveam o oarecare înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, mă temeam că părtășia mea va fi haotică și dezorganizată, că engleza mea nu va fi fluentă și mă temeam ca frații și surorile să nu fie dezamăgiți de mine. Pe tot parcursul adunării, am fost preocupată de aceste probleme. Ezitam dacă să am părtășie sau nu. Dacă nu aveam, ceilalți sigur ar fi crezut că nu mă implicam activ în părtășie, iar liderii ar fi fost dezamăgiți de mine. Dar dacă

aveam, ar fi trebuit să pornesc microfonul și mă temeam că, dacă nu mă descurcam, frații și surorile m-ar fi disprețuit. Asta mi-ar fi stricat imaginea bună în fața lor. Aceste gânduri m-au neliniștit atât de mult, încât n-am putut spune nimic. Cele două surori care mă convertiseră erau prezente la adunare și m-am gândit că vor fi dezamăgite dacă nu aveam părtășie bună. Apoi, Flora Shi, o lideră, mi-a spus: „Soră Weniela, poți să împărtășești? Toată lumea a făcut-o. Ai uitat să ai părtășie?" Din tonul vocii ei, mi s-a părut că era dezamăgită. M-am simțit foarte stânjenită și rușinată. Pentru a-mi ascunde acest neajuns și a-mi păstra imaginea în ochii lor, am decis ca pe viitor să scriu înainte de adunare ce voiam să spun în părtășie și atunci, când era rândul meu, aș putea citi pur și simplu cu voce tare ce am scris. Apoi, n-aș mai fi fost atât de neliniștită. Ei aveau să creadă că vorbeam fluent și că părtășia mea era la obiect. Am crezut că era o idee bună.

Într-o seară, două surori din China au găzduit adunarea noastră. Ca să ne fie mai ușor, am folosit toți engleza pentru a comunica. Câțiva frați și surori erau foarte timizi fiindcă engleza lor nu era prea bună, dar tot au putut avea părtășie despre înțelegerea lor asupra cuvintelor lui Dumnezeu. Când a venit rândul meu, am fost foarte activă în părtășia mea și am părut foarte încrezătoare, fiindcă îmi notasem ce voiam să spun dinainte. Am fost ultima care a avut părtășie. Îmi dădusem silința să vorbesc cu multă naturalețe, ca ei să nu-și dea seama că citeam. După aceea, toți mi-au complimentat părtășia, au spus că le-a fost de ajutor și că engleza mea era grozavă. În secret, eram încântată să le aud laudele și am simțit că i-am cucerit. Apoi, am fost aleasă lider de grup și m-am axat și mai mult pe ceea ce gândeau ceilalți despre mine. Însă am început să mă simt vinovată și cam neliniștită ori de câte ori ceilalți mă lăudau, pentru că nu le permiteam să mă vadă așa cum eram de fapt. Nu mă simțeam în ordine cu asta, dar continuam să fac aceleași lucruri. La adunări, nu ascultam cu adevărat

părtășia celorlalți, fiindcă eram ocupată să-mi notez propria înțelegere. Eram mereu concentrată să scriu ceva care suna bine, pentru a-mi satisface vanitatea și a-mi apăra reputația. Asta mă împiedica să câștig mai mult din acele adunări, iar ele și-au pierdut însemnătatea pentru mine. Știam că nu era bine să mă port așa și voiam să mă schimb, să le spun celorlalți adevărul, dar nu îndrăzneam să fac pasul acela. Mi-era teamă că dacă ceilalți aflau că-mi notasem părtășia dinainte, aveau să mă disprețuiască și ar fi putut spune că eram foarte necinstită, că mințeam și eram vicleană. Am vrut de multe ori să nu mai fac asta, fiindcă nu era deloc în beneficiul meu și mă neliniștea foarte tare, dar anxietatea mea nu se putea compara cu imaginea mea și cu admirația celorlalți, fiindcă îmi păsa mai mult de imaginea și reputația mea. Dar de fiecare dată când făceam aceste lucruri, mă simțeam incredibil de vinovată. Ba chiar am încercat să mă conving că o făceam doar pentru a-mi putea împărtăși înțelegerea mai clar și mai precis, ca apoi ceilalți să poată înțelege mai bine ce spuneam. Îmi tot spuneam că era în ordine, dar neliniștea și vina mă tot chinuiau. M-am gândit în sinea mea: „Dacă pot să renunț la mândria mea și să le spun tuturor adevărul, voi putea să scap de asta. Dar mă tem că dacă află că engleza mea nu este prea grozavă, vor râde de mine. Atunci, cum aș putea da ochii cu ei?” M-am luptat cu asta multă vreme, dar tot nu am reușit să-mi deschid inima. Neștiind ce altceva să fac, am încercat să lucrez la aptitudinile mele lingvistice. Am repetat părtășia de una singură acasă, înregistrându-mă și apoi ascultând, ca să văd cum suna. M-am gândit: „Dacă îmi pot îmbunătăți aptitudinile oratorice în felul acesta, atunci nu va mai fi nevoie să-mi tot scriu părtășia dinainte și aș putea împărtăși direct. Apoi, n-ar mai fi fost nevoie să le spun tuturor adevărul. Atât timp cât încă pot avea părtășie bine, iar engleza mea sună fluent, respectul lor pentru mine va rămâne intact.” Însă oricât de mult exersam, deveneam agitată de fiecare dată când aveam

părtășie la adunări, așa că îmi citeam părtășia cum o făcusem dintotdeauna. Eram foarte dezamăgită de mine și, fiindcă eram prinsă într-o stare pesimistă, mi-au fost afectate îndatoririle. Am ajuns să fiu demisă.

Odată, la o adunare, o soră a împărtășit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au emoționat tare. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă dorești ca ceilalți să aibă încredere în tine, mai întâi trebuie să fii cinstit. Ca să fii o persoană cinstită, trebuie, mai întâi, să-ți deschizi inima, astfel încât toți să poată să o cerceteze, să vadă tot ceea ce gândești și să îți privească adevărata față. Nu trebuie să încerci să te deghizezi sau să te ascunzi. Doar atunci ceilalți vor avea încredere în tine și vor considera că ești o persoană cinstită. Aceasta este o practică fundamentală și o premisă pentru a fi o persoană cinstită. Dacă tot timpul te prefaci, tot timpul simulezi sfințenia, noblețea, măreția și simulezi înalte calități morale; dacă nu-i lași pe oameni să-ți vadă corupția și defectele; dacă le prezinți oamenilor o imagine falsă, astfel încât ei să creadă că ai integritate, că ești măreț, plin de abnegație, imparțial și altruist, nu este aceasta înșelăciune și falsitate? Oare oamenii nu vor putea să te vadă așa cum ești de fapt, în timp? Așadar, nu te deghiza și nu te ascunde. În schimb, destăinuiește-te și deschide-ți inima pentru ca ceilalți să vadă. Dacă poți să îți deschizi inima, astfel încât ceilalți să vadă, dacă poți să-ți destăinui toate gândurile și planurile – atât pozitive, cât și negative – nu este asta cinste? Dacă poți să te destăinui pentru ca ceilalți să vadă, atunci și Dumnezeu te va vedea. El va spune: «Dacă te-ai destăinuit pentru ca ceilalți să te vadă, atunci, și înaintea Mea ești, negreșit, cinstit». Dar dacă doar te destăinui înaintea lui Dumnezeu când alții nu te văd, iar când te afli în compania lor pretinzi mereu că ești măreț și nobil sau altruist atunci ce va gândi Dumnezeu despre tine? Ce va spune El? El va spune: «Ești o**

persoană complet înșelătoare. Ești complet ipocrit și josnic și nu ești o persoană cinstită». Așadar, Dumnezeu te va condamna. Dacă dorești să fii o persoană cinstită, atunci, indiferent dacă te afli înaintea lui Dumnezeu sau a altor oameni, ar trebui să poți oferi o explicație sinceră și deschisă pentru starea ta lăuntrică și pentru cuvintele din inima ta. Este ușor de realizat asta? Necesită o perioadă de pregătire, precum și rugăciune frecventă către Dumnezeu și încredere în El. Trebuie să te pregătești ca să spui simplu și deschis cuvintele din inima ta, cu privire la toate lucrurile. Cu acest tip de pregătire, poți face progrese. Dacă întâmpini o dificultate majoră, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul; trebuie să lupți în inima ta și să învingi trupul, până când poți pune adevărul în practică. Pregătindu-te astfel, puțin câte puțin, inima ta se va deschide treptat. Vei deveni din ce în ce mai ingenuu, iar cuvintele și acțiunile tale vor avea alt efect decât înainte. Minciunile și capcanele tale se vor împuțina și vei fi capabil să trăiești înaintea lui Dumnezeu. Practic, atunci vei fi devenit o persoană cinstită" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că Lui Îi plac oamenii onești și nu-I place prefăcătoria sau necinstea. Fie că e ceva drăguț sau urât, trebuie să ne deschidem inimile în părtășie, să vorbim fără să mințim și să nu avem prefăcătorie în inimi. Nu trebuie să ne prefacem că suntem altcineva în fața celorlalți și nu trebuie să purtăm o mască. Asta înseamnă să fii onest. M-am simțit atât de vinovată când am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, fiindcă nu eram o persoană onestă. Chiar voiam să le vorbesc deschis tuturor, să renunț la vanitate și reputație, însă chiar dacă încercasem destul de multe ori, niciodată nu am putut s-o fac. Tânjeam prea mult după imagine. Eram prizoniera vanității mele. Am văzut că eram într-adevăr incredibil de coruptă. Mă simțeam foarte vinovată și supărată în

același timp. M-am gândit în sinea mea: „De ce mă prefac mereu, dându-le oamenilor o impresie pozitivă falsă despre mine? De ce nu pot să practic adevărul și să nu mai mint? Toată credința mea în Dumnezeu era în van? Toate acele întruniri și toată acea căutare a adevărului erau în van?” Simțeam că nu puteam să scap de robia propriei vanități. Voiam să părăsesc grupul și să-mi acord timp pentru a reintra în starea corectă și, odată ce îmi reajustasem starea cum se cuvine, aș putea să mă întorc la adunări și să nu mai fac acele lucruri. Așadar, am ieșit din grup și am încetat să-mi folosesc contul, vrând să fiu singură și să reflectez asupra mea. O vreme, am fost foarte supărată, frustrată și m-am simțit și singură. Eram dezamăgită de mine. Fusesem credincioasă de doi ani, dar încă mă luptam să fiu sinceră și să renunț la vanitatea mea. Îmi păsa prea mult de opinia celorlalți despre mine. Numai imaginându-mi reacțiile celorlalți după ce ar fi aflat adevărul, mă simțeam foarte rușinată.

Tot ce am putut să fac în acea perioadă era să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Într-o zi, am văzut acest pasaj: „**Pentru a căuta adevărul, trebuie să te concentrezi pe practicarea adevărului, dar de unde ar trebui să începi să-l practici? Nu există reguli pentru asta. Ar trebui să practici oricare dintre aspectele adevărului pe care le înțelegi. Dacă tocmai ai început o datorie, atunci ar trebui să începi să practici adevărul în îndeplinirea acesteia. În îndeplinirea datoriei tale, există multe aspecte ale adevărului de practicat și ar trebui să practici oricare dintre aspectele adevărului pe care le înțelegi. De exemplu, poți începe prin a fi o persoană cinstită, prin a vorbi sincer și prin a-ți deschide inima. Dacă este vreun lucru de care ți-e prea rușine să vorbești cu frații și surorile tale, atunci ar trebui să îngenunchezi și să I-l spui lui Dumnezeu în rugăciune. Ce ar trebui să-I spui lui Dumnezeu? Spune-I lui Dumnezeu ce este în inima ta; nu veni la El cu amabilități fără**

conținut sau cu tentative de a-L induce în eroare. Începe prin a fi cinstit. Dacă ai fost slab, atunci spune că ai fost slab; dacă ai fost rău, atunci spune că ai fost rău; dacă ai fost înșelător, atunci spune că ai fost înșelător; dacă ai fost plin de răutate și de gânduri perfide, spune-I lui Dumnezeu despre ele. Dacă întotdeauna concurezi pentru statut, spune-I și acest lucru. Dă-I voie lui Dumnezeu să te disciplineze; lasă-L să rânduiască medii pentru tine. Permite-I lui Dumnezeu să te ajute să treci prin toate dificultățile în care te afli și să îți rezolvi toate problemele. Ar trebui să-ți deschizi inima în fața lui Dumnezeu; nu ți-o fereca. Chiar dacă Îl înlături, El tot poate vedea în sufletul tău. Totuși, dacă îți deschizi inima în fața Lui, poți dobândi adevărul. Așadar, ce cale ar trebui să alegi? Ar trebui să-ți deschizi inima și să Îi spui lui Dumnezeu ce e în inima ta. Sub nicio formă, nu ar trebui să spui nimic fals sau să te deghizezi. Ar trebui să începi prin a fi o persoană cinstită. De ani de zile, avem părtășie despre adevărul privitor la a fi o persoană cinstită și, totuși, astăzi există încă mulți oameni care rămân indiferenți, care vorbesc și acționează numai conform propriilor intenții, dorințe și scopuri, și cărora nu le-a trecut niciodată prin minte să se pocăiască. Aceasta nu este atitudinea oamenilor care sunt cinstiți. De ce le cere Dumnezeu oamenilor să fie cinstiți? Pentru a facilita înțelegerea oamenilor? Cu siguranță, nu. Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți pentru că El iubește oamenii cinstiți și îi binecuvântează. A fi o persoană cinstită înseamnă a fi o persoană cu conștiință și rațiune. Înseamnă a fi cineva demn de încredere, cineva pe care Dumnezeu Îl iubește și cineva care poate să practice adevărul și să-L iubească pe Dumnezeu. A fi o persoană cinstită este cea mai importantă manifestare a deținerii unei umanități normale și a trăirii unei adevărate asemănări umane. Dacă cineva nu a fost niciodată cinstit,

sau considerat a fi cinstit, atunci acesta nu poate înțelege adevărul, cu atât mai puțin, nu-l poate obține. Dacă nu Mă crezi, du-te și convinge-te, sau du-te și experimentează asta de unul singur. Doar fiind o persoană cinstită, inima ta poate fi deschisă în fața lui Dumnezeu, tu poți accepta adevărul, adevărul poate deveni viața ta, iar tu poți înțelege și dobândi adevărul. Dacă inima ta este mereu închisă, dacă nu te deschizi și nu spui nimănui ce este în inima ta, astfel încât nimeni nu te poate înțelege, atunci zidurile tale sunt prea groase, iar tu ești cel mai înșelător dintre oameni. Dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu te poți deschide în fața Lui cu simplitate, dacă Îl poți minți pe Dumnezeu sau dacă poți exagera pentru a-L înșela, dacă ești incapabil să îți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu și încă poți să bați apa în piuă și să-ți ascunzi intențiile, atunci doar îți vei face rău, iar Dumnezeu te va ignora și nu va lucra în tine. Nu vei înțelege și nu vei dobândi niciun adevăr" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Acest pasaj mi-a arătat că a înțelege adevărul este mai important decât orice, mai important decât imaginea și vanitatea mea. Pentru a câștiga adevărul, trebuia să încep să fiu sinceră. Unu și cu unu fac doi – gata cu prefăcătoria și înșelăciunea. Pentru o vreme destul de lungă, jucasem teatru, păcălindu-i pe ceilalți. Scriam ce voiam să spun în părtășie, ca ei să creadă că aveam o înțelegere bună și că vorbeam engleza bine, iar apoi să continue să mă laude și să mă admire. Eram sfâșiată de vinovăție și neliniște, nu aveam curajul să vorbesc deschis cu frații și surorile. Nu voiam ca ei să-mi vadă neajunsurile și să mă disprețuiască, să spună că eram o mincinoasă. Ba chiar am preferat să părăsesc grupul, decât să le spun adevărul. Chiar eram prefăcută. Mi-am dat seama că depresia mea era răul pe care mi-l făcea Satana și că acest trai îmi întârzia intrarea în viață. Ba chiar putea să mă ruineze. Ar fi trebuit să îmi adun curajul de a le spune

celorlalți ce era cu adevărat în inima mea, ca să pot practica într-adevăr puțină onestitate. Oricât de stânjenitor ar fi fost să spun adevărul, știam că trebuia să scap de lucrurile făcute într-un mod greșit. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii onești și e dezgustat de oamenii prefăcuți. Dacă aș fi continuat să joc teatru, dându-le celorlalți o impresie falsă și nefiind sinceră, aș fi continuat să trăiesc în întuneric și n-aș fi putut câștiga niciodată lucrarea Duhului Sfânt. N-aș fi câștigat niciodată adevărul. Trebuia să mă deschid complet față de Dumnezeu, ca El să mă ajute să înlătur acest caracter iluzoriu ce sălășluia în mine. Așadar, am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să practic adevărul și să fiu o persoană onestă.

Ulterior, am vorbit deschis în cele din urmă cu lidera noastră, sora Connie. I-am spus de ce părăsisem grupul și-mi dezactivasem contul. După ce m-a ascultat, sora Connie a spus: „Nu te-aș disprețui niciodată pentru asta și chiar îți apreciez sinceritatea.” Am fost incredibil de ușurată să vorbesc deschis și să am părtășie cu ea. Am experimentat cu adevărat ce minunat este să fii sincer, pentru că practicarea adevărului m-a eliberat de toată neliniștea. De asemenea, sora Connie mi-a oferit și sfaturi, spunând că, atunci când îmi împărtășesc înțelegerea despre cuvintele lui Dumnezeu, nu trebuie să vorbesc foarte elocvent sau să împărtășesc vreun fel de teorii elevate. E suficient ca părtășia să vină din suflet, să fie ceea ce simt și știu cu adevărat. I-am acceptat sugestia și m-am simțit pregătită s-o pun în practică.

Ulterior, o altă soră mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care a fost foarte luminător. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În loc să caute adevărul, cei mai mulți oameni au propriile planuri meschine. Interesele lor, renumele și locul sau statutul pe care îl au în mintea altora sunt de mare importanță pentru ei. Acestea sunt singurele lucruri pe care le prețuiesc. Se agață de aceste lucruri cu o prinsoare de**

fier și le consideră drept viață a lor. Și modul în care sunt priviți sau tratați de Dumnezeu are o importanță secundară; pentru moment, ei ignoră asta; pentru moment, se gândesc doar dacă sunt șefii grupului, dacă alți oameni îi admiră și dacă vorbele lor au greutate. Prima lor grijă este să ocupe acea poziție. Când sunt într-un grup, aproape toți oamenii caută acest tip de statut, astfel de oportunități. Când sunt foarte talentați, bineînțeles că vor să fie cei mai buni; dacă au abilități medii, tot își vor dori să aibă o poziție mai înaltă în grup; iar dacă au o poziție joasă în grup, având un calibru și abilități medii, vor dori și ei să fie respectați de ceilalți, nu vor vrea ca alții să-i privească disprețuitor. Renumele și demnitatea acestor oameni sunt lucrurile care-i fac să stabilească o limită: sunt nevoiți să se țină de aceste lucruri. S-ar putea să fie lipsiți de integritate și să nu fie nici aprobați, nici acceptați de Dumnezeu, dar în niciun caz nu pot pierde respectul, statutul sau stima pentru care au muncit din greu printre ceilalți – asta reprezintă firea Satanei. Dar oamenii nu sunt conștienți de acest lucru. Convingerea lor este că trebuie să se agațe de această fărâmă de renume până la capăt. Nu sunt conștienți că numai atunci când aceste lucruri zadarnice și superficiale vor fi pe deplin abandonate și lăsate deoparte vor deveni persoane adevărate. Dacă o persoană păzește aceste lucruri care ar trebui înlăturate drept viața sa, viața ei este pierdută. Ei nu știu ce este în joc. Așadar, atunci când acționează, întotdeauna rețin ceva, încearcă mereu să-și protejeze reputația și statutul, le pun pe acestea pe primul loc, vorbind doar pentru propriile scopuri, pentru propria apărare prefăcută. Tot ceea ce fac este pentru ei înșiși. Se grăbesc spre orice strălucește, anunțându-i pe toți că au luat parte la asta. De fapt, nu a avut nimic de-a face cu ei, dar nu-și doresc niciodată să fie lăsați pe plan secund, se tem mereu că alții îi

privesc de sus, le este mereu teamă că alți oameni spun că ei sunt un nimic, că sunt incapabili de nimic, că nu au aptitudini. Nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Când vei putea să renunți la lucruri precum imaginea și statutul, vei fi mult mai relaxat și mai liber; vei fi pășit pe calea sincerității. Dar, pentru mulți, acest lucru nu este ușor de realizat. Când apare camera de fotografiat, de exemplu, oamenii se grăbesc în față; le place să fie filmați, cu cât mai mult, cu atât mai bine; se tem să nu fie filmați prea puțin și vor plăti orice preț pentru șansa aceasta. Și nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Acestea sunt firile lor satanice. Și ce dacă ești filmat? Și ce dacă oamenii au o părere foarte bună despre tine? Și ce dacă te idolatrizează? Demonstrează ceva din toate acestea că ai adevărul-realitate? Nimic din toate acestea nu are vreo valoare. Când poți depăși aceste lucruri – când devii indiferent față de ele și nu mai simți că sunt importante, când renumele, vanitatea, statutul și admirația oamenilor nu-ți mai controlează gândurile și comportamentul, cu atât mai puțin modul în care îți îndeplinești datoria, atunci îndeplinirea datoriei tale va deveni din ce în ce mai eficientă și din ce în ce mai pură" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Dumnezeu dezvăluie felul în care oamenii își prețuiesc imaginea și statutul mai mult decât viața, iar primele lucruri la care se gândesc când înfruntă ceva sunt reputația, vanitatea și funcția lor, nu și voia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea să jucăm teatru și să ne punem reputația pe primul loc sau să căutăm statutul printre oameni. Nu aceste lucruri ne ajută să câștigăm aprobarea lui Dumnezeu și nu ne pot ajuta să ne schimbăm firile sau să fim mântuiți. Renumele și statutul sunt metode pe care Satana le folosește ca să ne corupă și să ne prindă, iar urmărirea acestor lucruri ne face din ce în ce mai vanitoși și prefăcuți. În felul acela, pierdem, în cele din urmă, mântuirea lui

Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii prefăcuți și nu vrea ca oamenii să înșele pentru a câștiga aprobarea sau admirația celorlalți. El vrea să renunțăm la reputația și statutul nostru, să urmărim adevărul și să fim oameni onești. Fie în fața lui Dumnezeu sau în fața celorlalți, nu putem fi înșelători sau necinstiți. Eșuasem sistematic să mă deschid și să-mi împărtășesc greutățile cu ceilalți, fiindcă eram prea preocupată de imaginea și vanitatea mea. Prinsă strâns în ghearele firii mele satanice, eram incapabilă să practic adevărul. Dorința mea de imagine și statut era prea puternică.

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ai spune că folosirea unor mici favoruri pentru a-i mitui pe oameni și a-i atrage, ori datul în spectacol sau înșelarea oamenilor cu iluzii este cale cea dreaptă de urmat, în ciuda numeroaselor beneficii și satisfacții pe care s-ar putea, din exterior, să pară că le folosește o persoană? Este o cale a căutării adevărului? Este o cale care poate aduce mântuirea cuiva? Foarte clar, nu. Aceste metode și tertipuri, indiferent cât de strălucit ar fi putut fi plănuite, nu L-au putut păcăli pe Dumnezeu și, în cele din urmă, toate sunt condamnate și detestate de Dumnezeu, pentru că în spatele unor astfel de comportamente se ascund ambiția personală și un fel de atitudine și esență a celui care-și dorește să se împotrivească Lui. În adâncul sufletului, Dumnezeu nu ar recunoaște niciodată o astfel de persoană ca fiind una care își îndeplinește datoria și, în schimb, ar defini-o drept un răufăcător. Care este concluzia lui Dumnezeu atunci când are de-a face cu răufăcători? «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» Când Dumnezeu spune: «Plecați de la Mine», unde vrea să se ducă astfel de oameni? El îi predă Satanei, în locurile unde trăiesc gloate de Satane. Care este consecința finală pentru ei? Sunt torturați până la moarte de duhuri rele, cu alte**

cuvinte, sunt înghițiți de Satana. Dumnezeu nu mai dorește acest tip de persoană. A nu-i dori înseamnă că El nu îi va mântui. Ei nu sunt unii din turma lui Dumnezeu, cu atât mai puțin unii dintre adepții Săi, așadar, nu se află printre cei pe care El îi va mântui. Așa se definește o astfel de persoană" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că oamenii sunt ipocriți și falși, ca să fure un loc în inimile altor oameni. Deși câștigă respectul celorlalți, iar ambițiile și dorințele lor sunt satisfăcute, cu ce se aleg la sfârșit? Purtându-se așa, pot păcăli oamenii pentru o clipă, dar nu-L pot păcăli pe Dumnezeu. În cele din urmă, vor fi respinși și alungați de Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este sfânt, El îi urăște pe cei care nu urmăresc adevărul și nutresc propriile intenții, care vor să ocupe un loc în inimile celorlalți. El îi vede ca pe niște păcătoși și nu recunoaște îndatoririle pe care le fac ei. Am reflectat la comportamentul meu și la faptul că o luasem într-adevăr pe calea de opunere față de Dumnezeu, întrucât toate gândurile și acțiunile mele erau de dragul de a fi lăudată și admirată de ceilalți. Dacă aș fi continuat pe această cale, în final aș fi fost ruinată. La gândul acesta, avusesem mai multe temeri, mă temeam că voi fi abandonată de Dumnezeu, mă temeam că Dumnezeu mă va preda Satanei, mă temeam că voi pierde mântuirea lui Dumnezeu. Voiam sincer să mă schimb și să scap de acea stare, să fiu eu însămi și să nu mai mint sau să fiu înșelătoare niciodată.

Dar când a venit momentul să practic cu adevărat, la gândul de a le vorbi deschis fraților și surorilor despre corupția și neajunsurile mele, chiar am ezitat. Apoi, am văzut alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat curaj. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă**

pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină. A învăța cum să fii sincer când ai părtășie este primul pas către intrarea în viață. Apoi, trebuie să înveți să îți analizezi gândurile și acțiunile ca să vezi care sunt greșite și care nu Îi plac lui Dumnezeu și trebuie să le schimbi și să le rectifici imediat. Care este scopul rectificării lor? Este acela de a accepta și a lua adevărul de partea ta, scăpând în același timp de lucrurile din tine ce aparțin Satanei și înlocuindu-le cu adevărul. Înainte, făceai totul potrivit firii tale șirete, care este mincinoasă și înșelătoare; simțeai că nu puteai face nimic fără să minți. Acum că înțelegi adevărul și disprețuiești felurile Satanei de a face lucrurile, nu mai acționezi așa, ci acționezi cu mentalitatea unei persoane oneste, pure și ascultătoare. Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu

amăgești, dacă nu ascunzi lucrurile, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria, iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că ale Sale cuvinte chiar pot schimba oamenii. Când învățăm cum să vorbim deschis despre adevărata noastră corupție și să căutăm adevărul, ideile noastre greșite și firile corupte pot fi schimbate treptat. Dumnezeu mi-a expus modul greșit de a gândi și a dezvăluit căutarea mea greșită a renumelui și a statutului, apoi m-a îndrumat prin cuvintele Sale să găsesc calea corectă de practică. Trebuia să fac primul pas pentru a le vorbi deschis celorlalți, să nu mă mai gândesc la renumele și imaginea mea, să nu mai fiu prefăcută, înșelătoare și necinstită. Trebuia să practic cuvintele lui Dumnezeu și să le las să mă conducă.

În acea dimineață de duminică, am participat la adunare ca de obicei și mi-am spus că trebuia să fiu sinceră. M-am rugat: „Dragă Dumnezeule, de data asta vreau să practic adevărul, să scap de robia Satanei și să-mi dezvălui ipocrizia și înșelăciunea. Chiar dacă mă disprețuiesc, vreau doar să fiu un om sincer pentru a Te mulțumi. Te rog, ajută-mă să pot fi deschisă și sinceră." După această rugăciune, m-am simțit mai relaxată. În timpul adunării noastre, chiar m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu și am ascultat cu sârguință părtășia celorlalți despre experiența și înțelegerea lor și nu am folosit timpul acela pentru a-mi scrie părtășia și nu m-am gândit la ce

fel de părtășie le-ar plăcea tuturor celorlalți. Când am făcut asta, am câștigat o nouă luminare din părtășia celorlalți, din experiențele lor. Când urma să am părtășie, deși eram foarte agitată, nu m-am gândit la cât de bună sau elocventă era părtășia mea și nu mi-a păsat de ceea ce vor spune după ce știau. Am vorbit despre un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care chiar mă emoționase: „**Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. […] Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Am corelat acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu cu experiența mea, arătându-le fraților și surorilor cea mai adevărată față a mea. Le-am zis: „În tot acest timp, am jucat un teatru grozav, prefăcându-mă că vorbesc engleza fluent. Adevărul e că îmi notam toată părtășia dinainte și chiar o înregistram ca să exersez să sune natural, ca toți să credeți că puteam avea părtășie bună. Era doar ca să vă câștig laudele și admirația. V-am înșelat…” Am crezut că aveau să fie dezamăgiți de mine, dar nu a fost cazul, mi-au spus că nu trebuia să-mi fac griji că nu aveam o părtășie bună. Dumnezeu vrea să fim sinceri, nu bombastici și nefolositori. Dacă nu aveam părtășie din inimă și erau doar cuvinte și doctrine, ce folos avea? Asta m-a emoționat foarte tare. Nu mă disprețuiau deloc, iar unii dintre ei au spus că înțelegeau de ce făcusem asta

și că experiența mea i-a ajutat. A fost o surpriză plăcută pentru mine. După ce le-am vorbit deschis tuturor despre corupția mea, m-am simțit eliberată. Eram, în sfârșit, liberă. Satana folosește vanitatea și reputația pentru a mă înrobi și împiedica să practic adevărul, dar când am aflat lucruri despre mine prin cuvintele lui Dumnezeu, practicând onestitatea și vorbind deschis și sincer, am simțit că am făcut un pas mai aproape de Dumnezeu și am îndepărtat aceste îndoieli și bariere dintre mine și frații și surorile mele. Atât de mult timp, alesesem să mă deghizez pentru a-mi satisface vanitatea și a mă desfăta cu laudele celorlalți, dar nu asta voia Dumnezeu. De fapt, Îl rănisem pe Dumnezeu atât de multă vreme. Dar Dumnezeu era mereu iertător și răbdător, așteptând să mă schimb. Sunt incredibil de recunoscătoare pentru iubirea lui Dumnezeu.

Această experiență m-a învățat importanța supremă a căutării adevărului. Singurul mod de a scăpa de cătușele unei firi satanice este să fii o persoană onestă și să practici adevărul. Singura cale de a câștiga adevărata fericire și pace este să practici adevărul. Înainte eram atât de vicleană, de ipocrită, dar acum am decis să practic adevărul și să fiu sinceră. Asta e cel mai important pentru mine. Tot ce vreau este ca Dumnezeu să continue să mă îndrume, ca să pot pune mai mult adevăr în practică.

6. Povestea lui Angel

de Angel, Myanmar

Am cunoscut-o pe sora Tina pe Facebook, în august 2020. Ea mi-a spus că Domnul Isus Se întorsese, că El exprima multe adevăruri și făcea lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Mi-a spus și profețiile despre întoarcerea Lui ca să facă lucrarea de judecată: „**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**” (1 Petru 4:17). „**Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**” (Ioan 12:47-48). „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**” (Ioan 16:12-13). Citind asta și ascultând părtășia Tinei, am înțeles că Domnul Isus a făcut doar lucrarea de răscumpărare. Deși păcatele credincioșilor au fost absolvite, natura noastră păcătoasă n-a fost înlăturată. Deși mergem la biserică, ne rugăm și mărturisim, tot mințim și păcătuim, neputând scăpa de robia păcatului. Avem nevoie ca Dumnezeu să facă lucrarea de judecată și curățire, ca să ne eliberăm din această robie, să fim vrednici să intrăm în Împărăția Lui. Părtășia Tinei a fost luminătoare, mi-a spus lucruri nemaiauzite în biserică. Am vrut să caut și să investighez.

Doi frați au venit în sat să răspândească Evanghelia, iar eu i-am găzduit. Odată, peste douăzeci de săteni i-au ascultat predicând la mine acasă. Cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic li s-a părut minunat, s-au hrănit cu el și au vrut să mai investigheze. A doua zi, pastorii și prezbiterii au auzit că frații predicau Evanghelia și au venit să mă oprească. Cum a intrat pe ușă, pastorul Taylor m-a întrebat: „Cine a venit să predice la tine acasă?”

M-au cuprins emoțiile la vederea expresiilor lor severe. Mă temeam că, dacă pastorii aflau că frații veniseră să predice Evanghelia, aceștia puteau avea probleme. Așa că am spus: „Sunt prieteni cunoscuți pe internet.” Pastorul Colin a spus atunci: „Am auzit că au venit să-și răspândească Evanghelia. Să nu-i mai găzduiești niciodată! Dacă aflu că ai făcut-o, îi voi spune soțului tău că ai găzduit bărbați aici!” M-am înfuriat când a spus asta. Eu îi găzduisem doar cât le-au răspândit sătenilor Evanghelia. Nu făcusem nimic rușinos, dar pastorul era dispus să mintă și să mă amenințe. Pastorul Taylor a spus apoi: „Nu crede Evanghelia lor, Domnul Isus a spus clar: «**Atunci, de vă va zice cineva: „Iată, aici e Hristos, sau acolo!”, să nu credeți. Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși**» (Matei 24:23-24). În zilele de pe urmă, vor apărea mulți hristoși falși. Orice predică despre venirea Domnului este falsă. Nu te lăsa păcălită de ei! Spun asta ca să te protejez. Mă tem că vei fi înșelată.” Atunci, n-aveam discernământ asupra cuvintelor pastorilor, credeam că erau credincioși de mult și înțelegeau multe și că era conform Bibliei ce spuneau ei. Ce mă făceam dacă aveau dreptate și chiar eram indusă în eroare? Așa că i-am crezut. Membri ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic m-au chemat la adunări, dar am inventat scuze ca să refuz, mi-am schimbat contul de Facebook și am rupt complet legătura cu ei.

Două săptănâni n-am participat la întruniri. Mi-am pierdut timpul acasă, discutând cu prietenii online, vizionând videoclipuri. Eram foarte plictisită. Mă gândeam mereu la întrunirile cu credincioșii în Dumnezeu Atotputernic, când inima mi-era plină și fericită, dar acum eram tot mai neliniștită. Mi-am zis: „Dacă Dumnezeu Atotputernic chiar e Domnul Isus întors, oare voi pierde mântuirea Lui dacă nu-L accept? Pastorii au spus că, în zilele de pe urmă, vor apărea hristoși falși ca să-i înșele pe oameni și

orice predică despre întoarcerea Domnului e falsă. Dacă sunt înșelată?" Eram confuză și tulburată, așa că m-am rugat Domnului, căutând: „Doamne Isuse, nu am discernământ și nu știu pe cine să ascult. Te rog să mă luminezi, ca să-Ți înțeleg voia și să nu pierd mântuirea Ta." După ce m-am rugat, mi-am dat seama că nu puteam să fug, să nu caut, trebuia să îi găsesc pe cei din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, să clarific aceste chestiuni. Dar, surprinzător, pastorii au aflat după doar două adunări. În acea seară, au chemat câțiva dintre frați și surori, pentru o întâlnire acasă la pastorul Taylor. Eram cam agitată. N-aveam habar ce urmau să facă pastorii. În acea seară, am mers acasă la pastorul Taylor. Mai erau acolo și alți pastori și prezbiteri. Pastorul Taylor a zis: „Am auzit că de curând ați urmărit predici online. De ce ați urmărit predicile Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și nu pe ale noastre? Cât timp veniți la biserică, ascultați predicile noastre, vă rugați și mărturisiți Domnului, când Domnul Se va întoarce, cu siguranță veți fi luați în Ceruri." Mi-am zis: „Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să-I asculte cuvintele. Pastorii și prezbiterii ne fac mereu să ascultăm cuvintele lor. Nu aduc ei oamenii înaintea lor și nu a lui Dumnezeu?" N-am fost de acord cu spusele pastorului, dar n-am îndrăznit să-l contrazic. Pastorul Taylor ne-a dat apoi un caiet și a strigat: „Veți mai crede în alți dumnezei? Alegeți acum! Numele voastre sunt aici, semnați repede! Dacă alegeți să nu mai credeți, puneți o bifă, altfel, puneți un X. Veți avea multe probleme dacă veți mai crede în alți dumnezei! Nu vă vom mai ajuta familiile la nunți, înmormântări, nașteri sau construirea caselor." Unde locuiesc eu, prețuim mult aceste obiceiuri și, fără sprijinul pastorilor, nici sătenii nu ne-ar ajuta. Pe atunci, eram destul de slabă. Mi-am zis: „Familia mea vrea să construiască o casă. După tradițiile satului, pastorii și prezbiterii gestionează asta. Dacă nu-și asumă răspunderea, nimeni nu va veni să ajute. Dacă voi mai participa la întruniri online, va fi dificil când se va întâmpla

ceva acasă. Dar am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și par a fi glasul Domnului, Dumnezeu Atotputernic poate fi chiar Domnul Isus întors. Nu mă împotrivesc Domnului ascultând de pastori, lepădându-mă de Dumnezeu Atotputernic?" La acest gând, am lăsat un X în caiet. Ceilalți au pus pe rând X-uri. Doar o persoană a pus o bifă. Pastorul era furios și a spus: „Când veți avea probleme în viitor, sătenii nu vor veni să vă ajute. Nici nu ne vom ruga pentru voi. După asta am terminat definitiv!"

Eram furioasă, dar și confuză. Dar falșii hristoși despre care vorbeau pastorii? Am căutat la cele două surori cu care m-am întrunit. Una mi-a citit din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic: „**Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). Apoi, ea a avut părtășie: „Cum Îl putem deosebi pe adevăratul Hristos de cei falși? Hristos e Duhul

lui Dumnezeu făcut trup, venit pe pământ ca om. El e întruchiparea adevărului, sosirea Mântuitorului. Poate să exprime adevăruri, să dezvăluie taine, să curețe și să mântuiască omul, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Falșii hristoși sunt, în esență, demoni. Oricât ar pretinde că sunt Dumnezeu, nu pot exprima adevărul sau îndeplini lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu. Ei pot doar să predice cuvinte din Biblie sau să-L imite pe Dumnezeu, făcând câteva minuni ca să ademenească oameni." Apoi, a făcut o analogie. Dacă sunt zece oameni în halate albe cu stetoscoape, toți pretinzând că sunt doctori, dar numai unul e doctor adevărat, cum îl putem deosebi pe cel adevărat de cei falși? Nu le putem analiza doar hainele sau purtarea, cheia e să vedem dacă pot trata boli. Dacă pot înseamnă că sunt medici. Nu putem analiza doar aparențele când Îl discernem pe Hristos. Trebuie să decidem pe baza lucrării Sale, a cuvintelor și a firii dezvăluite de El. Dacă poate exprima adevăruri și face lucrarea de mântuire a omenirii, El e Hristos. Citind cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, putem vedea cum cuvintele Sale sunt adevărul, că au putere și autoritate. El dezvăluie tainele planului Său de gestionare pe șase mii de ani, cele trei etape ale lucrării Lui, întruparea Sa, numele Sale și povestea ascunsă a Bibliei. El dezvăluie și adevărul și esența coruperii omului de către Satana și sursa răzvrătirii și a împotrivirii omului față de Dumnezeu, asta ajutând oamenii să-și cunoască firile corupte. El ne spune care sunt oamenii de care îi place, pe care-i detestă, care pot intra în Împărăția lui Dumnezeu, care vor fi pedepsiți. El ne dezvăluie și firea Sa dreaptă și de neofensat. Dumnezeu Atotputernic a exprimat adevărurile necesare ca omenirea coruptă să fie mântuită și face lucrarea de judecată. Astfel, putem fi siguri că Dumnezeu Atotputernic e Dumnezeu întrupat și Hristos din zilele de pe urmă. Falșii hristoși nu pot exprima adevăruri sau face lucrarea Lui de mântuire, cu atât mai puțin pot îndrepta firea coruptă a omului. Oricât s-ar numi Dumnezeu, ei sunt falși,

sunt spirite rele și vor cădea. Inima mi s-a luminat după părtășia surorii. Am înțeles că nu-L puteam discerne pe adevăratul Hristos după cuvintele pastorilor și prezbiterilor, că e esențial să văd dacă El poate exprima adevăruri și face lucrarea de mântuire a omenirii. Dumnezeu Atotputernic a exprimat atâtea adevăruri, a dezvăluit atâtea taine ale Bibliei și l-a judecat și curățit pe om. Niciun om n-ar fi putut face aceste lucruri. M-am convins că Dumnezeu Atotputernic e Domnul Isus întors. Ulterior, m-am întrunit adesea cu frații și surorile din satul meu.

În aprilie 2021, boala soțului meu a revenit șiel a murit. Rudele au vrut ca pastorii să ajute la rugăciune și la funeralii, dar ei și prezbiterii m-au batjocorit profitând de ocazie ca să mă facă să renunț la credință. Conducătorul comunei i-a susținut, certându-mă că nu i-am ascultat și interzicându-le sătenilor să mă ajute. Apoi, a spus: „Dacă mărturisești tuturor și promiți că te lepezi de Dumnezeu Atotputernic și participi la adunările bisericii, te vom ajuta să-ți înmormântezi soțul.” Nu credeam că se vor folosi de înmormântare ca să mă facă să renunț la credință. A fost josnic și plin de ură. Nu aveam motive să mărturisesc. Plângeam, ținându-mi în brațe fiul de cinci luni. N-am răspuns și mi-au pus familia să mă amenințe, ca să recunosc că am greșit. Nu era nimeni acolo care să mă susțină. Tremurând, m-am simțit extrem de singură. Mi-am zis: „Dacă nu spun că am greșit, nu mă vor ajuta să-mi înmormântez soțul, dar dacă o fac, Îl neg și-L trădez pe Dumnezeu. Ce să fac?” Îndurerată, L-am strigat pe Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Cred că Tu ești Dumnezeu Însuși, Creatorul unic al tuturor, că Tu ești Dumnezeul Atotputernic al oștirilor, că totul e în mâinile Tale. Sunt gata să mă supun rânduielilor Tale.” Apoi, mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din**

aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Am înțeles că, deși părea că pastorii și conducătorul comunei mă persecutau și mă împiedicau, de fapt, totul era o înșelăciune și o perturbare a Satanei. Deși spuneau că era spre binele meu, ei se foloseau, efectiv, de obiceiurile satului legate de înmormântări, nunți, nașteri și construirea caselor, ca sătenii să mă abandoneze, să mă facă să-L neg, să-L trădez pe Dumnezeu. Au vrut și să mă readucă la religia lor, ca să continui să-i urmez și să-i ascult. Dumnezeu a părăsit de mult bisericile din Epoca Harului, ca să facă lucrarea de judecată. Dacă ascultam de pastori și de conducătorul comunei și mă întorceam cu ei la biserică, pierdeam șansa de a fi mântuită de Dumnezeu, eram trimisă în iad și pedepsită împreună cu ei. Asta era intenția sinistră a Satanei. Oricât mi-ar fi stat în cale, nu puteam să-i ascult. Trebuia să mă rog, să mă bazez pe Dumnezeu, să mărturisesc ferm, să-l rușinez pe Satana. Dar tot aveam nevoie de ajutor la funeraliile soțului, asta fiind o problemă practică. Sătenii, rudele și prietenii ascultau de conducătorul comunei și de pastori și nu voiau să mă ajute, așadar, ce

puteam face? L-am strigat iar pe Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic, dacă mă ajută cineva să-mi înmormântez soțul stă doar în mâinile Tale. Îți încredințez aceste probleme. Indiferent de situație, mă voi supune Ție și nu Te voi trăda.” Am fost mai calmă și mai puțin îndurerată după rugăciune. Chiar atunci, l-am auzit pe unchiul meu spunând: „Te implor, te rog să ajuți, îți cer scuze în numele ei.” Conducătorul comunei a spus: „Ea e cea care trebuie să-și ceară scuze.” Mi-am zis: „Acești pastori și prezbiteri sunt atât de inumani! Sunt chiar mai răi decât un necredincios bun! Ar face orice să mă determine să-L trădez pe Dumnezeu, dar oricât ar încerca, trebuie să rămân fermă în mărturia mea, să-l umilesc pe Satana.” Cam după zece minute, am primit un telefon neașteptat de la mama mea. Mi-a spus: „Nu dispera, niște prieteni din armată ai soțului tău te vor ajuta să-l înmormântezi, sunt deja pe drum.” Am fost foarte emoționată. Dumnezeu trimisese oameni să mă ajute în acea criză, când eram mai neajutorată. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Am văzut că totul e în mâinile lui Dumnezeu. Dacă ne bazăm cu adevărat pe El, ne va deschide o cale. Deși eram încă persecutată, I-am văzut călăuzirea, inima mi-a devenit neclintită și n-am mai fost negativă sau slabă.

După organizarea înmormântării soțului meu, mama lui mă certa des, spunând că sătenii ne evitau pentru că Îl trădasem pe Domnul Isus și credeam în Dumnezeul greșit. Rudele mele m-au atacat și ele din acest motiv. Nici familia mamei n-a îndrăznit să-mi fie aproape. Doar mama venea să mă vadă, deși mă tot îndemna: „De ce nu-i asculți pe pastori, pe

conducătorul comunei sau pe al satului? Uită-te la tine, nu mai ai soț, dacă nu te bazezi pe acești oameni sau pe socrii tăi, la cine poți apela? Copilul tău e încă foarte mic. Ar trebui să mărturisești, să nu mai crezi în Dumnezeu Atotputernic!" Oriunde mă duceam, sătenii mă vorbeau pe la spate, iar treburile mele erau subiect de bârfă. Înainte, mă înțelesesem bine cu ceilalți săteni și cu vecinii mei, dar acum mă persecutau și mă ostracizau doar din cauza credinței mele. Mă durea foarte tare și mă deprima. Pe atunci, internetul era deconectat în Myanmar. Nu puteam să mă întrunesc sau să ascult predici online, iar ceilalți membri nu îndrăzneau să vină s-aibă părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu și să mă ajute. Mă simțeam de parcă aș fi căzut în întuneric și nu vedeam lumina. Doar mă rugam zilnic lui Dumnezeu, să mă îndrume să scap de acele zile întunecate. Într-o zi, am primit cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Copii prostuți! Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Citind asta, m-am emoționat. A fost de parcă aș fi luat brusc un medicament puternic în plină boală și am fost cuprinsă de credință și putere. Meditând la

cuvântul Lui, am înțeles că nu-i ușor să-L urmezi pe Dumnezeu, trebuie să treci prin durere și necazuri. Deși trupul meu suferea, asta mă îndemna să mă rog și să mă bazez pe Dumnezeu. Cu cât sufeream mai mult, cu atât mai motivată eram să caut adevărul. Fără să realizez, dobândisem o cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu, relația mea cu El devenise mai strânsă și eram mai hotărâtă să-L urmez. Crezusem în Domnul de mică, dar doar m-am bucurat de harul, binecuvântările, pacea și fericirea date de El. Nu mai trecusem prin durere sau încercări. Nu știam nimic despre Domnul, mai ales despre discernerea oamenilor. Dar, crezând în Dumnezeu Atotputernic, prin aceste persecuții și greutăți, suferisem puțin, dar învățasem să discern oamenii. Am văzut clar fețele urâte, înșelătoare ale pastorilor și prezbiterilor potrivnici lui Dumnezeu. Înainte, văzând că pastorii puteau să ne explice Biblia și să se roage pentru noi, am crezut că le păsa de noi, înțelegeau Biblia și-L cunoșteau pe Dumnezeu. Dar când au auzit că Domnul Isus S-a întors, n-au vrut să caute sau să investigheze. De asemenea, i-au împiedicat pe credincioși să investigheze lucrarea lui Dumnezeu, folosindu-se de obiceiurile satului ca să mă amenințe și incitându-i pe săteni să mă atace și să mă facă să mă lepăd de Dumnezeu Atotputernic. Am văzut că erau farisei ipocriți și i-am respins complet. Dacă mă gândesc la acele zile de durere și depresie, fără îndrumarea cuvântului lui Dumnezeu, poate că acei demoni m-ar fi înnebunit. Cu ajutorul cuvântului Său, am depășit dificultățile. Îi mulțumesc lui Dumnezeu Atotputernic! După un timp, internetul a funcționat iar în Myanmar. Am contactat alți membri și ne-am întrunit. Dar persecuția pastorilor și a conducătorului comunei s-a intensificat.

În ianuarie 2022, au convocat o întrunire în sat. Au participat cam trei sute de oameni. Paisprezece credincioși am fost puși să stăm ghemuiți, în soare. Conducătorul comunei a spus: „Nu pot exista două credințe în acest

sat. Am convocat această adunare ca voi, adepții lui Dumnezeu Atotputernic, să alegeți. În numele întregului sat, vă întreb: «Continuați să credeți în Dumnezeu Atotputernic, sau vă întoarceți la biserică?»" Le-au chemat pe rudele noastre, ca să ne convingă pe rând. Tatăl fratelui Robert era conducător de sat și l-a forțat să îngenuncheze și să mărturisească. Robert a spus că nu e greșit să crezi în Dumnezeu Atotputernic, refuzând să îngenuncheze. Tatăl său a zis supărat: „Ar trebui să crezi orice cred părinții tăi. Nu cumva ne abandonezi dacă nu ne asculți și crezi în Dumnezeu Atotputernic?" Robert a răspuns: „Cred în Dumnezeu, când am spus eu că vă abandonez? Îmi iubesc părinții, dar Îl iubesc mai mult pe Dumnezeu, Creatorul nostru." Și mai furios decât înainte, tatăl său a răcnit: „Ești fiul meu! Tot ceea ce ești e în mâinile mele! Nu-ți permit să-mi vorbești așa!" Văzând asta, aroganța acestor oameni mi-a fost și mai clară. Deși credeau în Domnul, nu aveau o inimă cu frică de Dumnezeu și nici nu-L preamăreau. Un funcționar guvernamental a spus: „China nu le permite oamenilor să creadă în Dumnezeu Atotputernic și îi arestează. Intenționăm să facem propriile investigații aici. Cine v-a îndreptat spre credința asta? Cine vă conduce?" Toți am spus că n-avem conducător. Un alt funcționar ne-a forțat să răspundem, dar noi i-am spus tot asta. Un funcționar guvernamental din district ne-a întrebat: „Ce înseamnă «Dumnezeu Atotputernic»?" I-am răspuns: „Nu știți? Dumnezeu Atotputernic e Domnul creației, Domnul care v-a creat." Auzind asta, s-a înfuriat și ne-a zis să facem alegerea finală. Cine alegea să creadă în Dumnezeu Atotputernic trebuia să spună „continui", cine voia să renunțe trebuia să spună „plec". Dacă alegeam „continui", eram raportați și dați pe mâna superiorilor. Conducătorul comunei a spus și că trebuie să plece din sat cine alege „continui", dar cine alege „plec" poate să rămână și să se întoarcă la biserică. Apoi, ne-au pus să ne spunem deciziile pe rând. Trei surori care stăteau în fața mea au ales

„plec”, de teama persecuției. Când mi-a venit rândul, mama, cu copilul meu în spate, mi-a strigat să „plec” și să nu mai cred. A fost dureros să mă uit atunci la mama și la copil. Dacă eram arestată, cu ei cum rămânea? Mamei i-ar fi fost foarte greu să aibă grijă de copilul meu. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea credință. Mi-am amintit cuvintele Domnului Isus: **„Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Oricine nu-și ia crucea și nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine**” (Matei 10:37-38). **„Ferice de cei persecutați din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**” (Matei 5:10). Și Dumnezeu Atotputernic spune: **„Ce vrea Dumnezeu să spună atunci când zice că «Dumnezeu este sursa vieții omului»? Spune asta ca să-i facă pe toți să realizeze următorul lucru: viețile și sufletele noastre provin de la Dumnezeu și au fost create de El – nu provin de la părinții noștri și, cu siguranță, nu de la natură, ci ne-au fost date de Dumnezeu. Numai trupul nostru s-a născut din părinții noștri, la fel cum copiii noștri se nasc din noi, dar soarta lor este în întregime în mâinile Lui. Faptul că putem crede în Dumnezeu este o oportunitate pe care El ne-a dat-o; este poruncită de El și de harul Lui. Prin urmare, nu este nevoie să-ți îndeplinești obligația sau responsabilitatea față de altcineva; ar trebui doar să-ți îndeplinești datoria față de Dumnezeu, ca o ființă creată. Asta trebuie să facă oamenii, mai presus de orice, lucrul principal care ar trebui să fie înfăptuit ca preocupare de bază în viața unui om**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”). Am înțeles că soarta noastră e în mâinile Lui. Unde ne naștem, cine ne sunt părinții, ce dificultăți întâmpinăm, sunt lucruri stabilite de mult de Dumnezeu. Deși eu i-am dat naștere copilului, tot ce pot face pentru el e

datoria mea de mamă, adică să am grijă de el. Dar nu pot să îi schimb soarta sau ce i se întâmplă. Unii copii rămân orfani de mici și, totuși, ajung adulți. La fel cum părinții mei au divorțat când eram mică, n-am avut un tată care să aibă grijă de mine, ca alți copii, dar tot am devenit un adult sănătos. Viitorul copilului meu e determinat de Dumnezeu. Mama era încă tânără. Chiar dacă nu-i eram alături, putea avea grijă de copil. Trebuia să-i încredințez lui Dumnezeu, să mă supun rânduielilor Lui. Simțeam tot mai mult că trebuie să aleg să cred în El și să-L urmez, să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu, să-l rușinez pe Satana. Așa că m-am ridicat și-am spus: „Voi continua!” Conducătorul comunei a spus: „Cine alege să continue greșește.” Am răspuns: „Eu cred în Dumnezeu și-L urmez. Ascult doar cuvântul Lui. Nu-i o greșeală!” Funcționarul m-a certat cu furie, numindu-mă rebelă și trădătoare față de Domnul. Dar, în inima mea, știam că Dumnezeu Atotputernic a exprimat multe adevăruri și a făcut noua lucrare de judecată. El este Domnul Isus întors. Am auzit glasul lui Dumnezeu și am acceptat mântuirea Domnului. Mergeam pe urmele Mielului, cum adică Îl trădam pe Domnul? Tare am vrut să-i contrazic, dar, cu toată zarva lor, nu am avut ocazia. Prezbiterul Lester m-a făcut ticăloasă nerecunoscătoare și a luat o scândură ca să mă bată. Eram foarte speriată și m-am rugat lui Dumnezeu. Surprinzător, soacra mea a intervenit brusc pentru a-l opri. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru protecția Sa. Alți cinci membri au ales apoi să „continue”. Văzând că nu renunțam, ne-au tot întrebat cine era conducătorul nostru. Nimeni n-a răspuns. Stătuserăm ghemuiți de la nouă și jumătate dimineața până la cinci după-amiaza, peste șapte ore. Întrucât trecuse foarte mult timp și noi nu aveam nici mâncare și nici apă, un frate slăbit, cu hipotensiune, a leșinat. Familia a vrut să-l ajute, dar conducătorul comunei nu i-a lăsat. El a spus: „De ce a leșinat, dacă Dumnezeul vostru e Dumnezeul adevărat?” După aceea, văzând că tot nu cedam, ne-a spus să ne

luăm familia, animalele și toate bunurile și că trebuia să plecăm din sat în aceeași seară. A spus și că ne vor arde casele după ce vom pleca. Funcționarul guvernamental din district a zis: „Nu vă pierdeți timpul, ar prefera să moară decât să spună cine-i conduce. Trimiteți-i acasă mai întâi. Mâine voi trimite rapoartele lor la guvern, ca superiorii să decidă. Asta îi va speria.” Dar eu nu eram prea speriată. Știam că totul era în mâinile lui Dumnezeu și că, dacă veneau funcționarii superiori sau ne arestau, totul era în mâinile Lui și rânduit de El.

A treia zi de dimineață, guvernul a convocat o întrunire a comunei. Erau mai mult de 400 de oameni acolo. M-am temut că ne vor forța să-L hulim pe Dumnezeu și să semnăm că-L renegăm. M-am rugat lui Dumnezeu să ne protejeze, ca să putem mărturisi ferm. La întrunire, funcționarul guvernamental din district ne-a spus: „Sunteți tineri și nu înțelegeți nimic. Nu mă aflu aici să vă cer socoteală, dar de acum, trebuie să ascultați de părinți, să munciți din greu, să nu mai ascultați cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, să nu-I mai răspândiți Evanghelia, altfel, conducătorul comunei vă va aresta și vă va preda guvernului.” Un funcționar al consiliului de administrație le-a spus tuturor: „Îi vom trata pe adepții lui Dumnezeu Atotputernic la fel ca PCC. PCC îi vânează și îi arestează pe acești credincioși și îi poate omorî în bătaie, fără urmări. La fel vom face și aici, în statul Wa. Toți acești credincioși vor fi arestați, indiferent dacă au făcut ceva greșit sau nu, și apoi vor fi omorâți în bătaie, fără urmări. Nimeni nu poate spune: «Acei credincioși n-au făcut nimic rău.» Acestea sunt ordinele guvernului. Nu vă împotriviți, iar dacă vedeți credincioși în Dumnezeu Atotputernic, denunțați-i!” Apoi, a arătat spre noi, credincioșii, și le-a spus tuturor: „Uitați-vă bine la fețele lor, va trebui să-i recunoașteți. Acești oameni cred în Dumnezeu Atotputernic. Dacă-i vedeți adunându-se sau propovăduind, denunțați-i!” Apoi, un funcționar a citit

materiale care-L huleau pe Dumnezeu. Oamenii au fost înșelați de cuvintele guvernului, iar unii ne priveau cu dispreț. M-a enervat foarte tare ce au spus. Știam că guvernul ne persecută pe noi, credincioșii, ca să renunțăm credință, să-i facă pe oameni să șovăie, să se teamă să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, pierzându-I mântuirea. I-am urât și mai mult pe acei demoni. Apoi, guvernul ne-a lăsat să plecăm acasă.

Când am ajuns acasă, am citit din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic: „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este**

să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare. Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Să citesc cuvântului lui Dumnezeu mi-a dat credință. Pastorii și prezbiterii ne puteau forța, guvernul ne putea aresta și persecuta, se puteau folosi de familiile noastre ca să-L abandonăm pe Dumnezeu Atotputernic, dar orice ar fi spus sau ar fi făcut, nu ne puteau face nimic fără permisiunea lui Dumnezeu. Ca atunci când prezbiterul Lester a încercat să mă bată cu o scândură. Soacra mea, care mă ura, mi-a luat brusc apărarea și l-a oprit. Totul era în mâinile lui Dumnezeu. Am simțit puterea și suveranitatea Lui în toate și am simțit că El veghează asupra mea. Știam că Dumnezeu rânduia situațiile după statura mea și că nu-mi dădea o povară prea grea. Prin aceste experiențe, credința mea în El a crescut și am simțit că tot ce face El e bun. Îi sunt foarte recunoscătoare! Această experiență mi-a permis să văd natura pastorilor și a prezbiterilor plini de ură și împotrivire față de El. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în**

timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"). Pastorii și prezbiterii nu înțelegeau deloc Biblia. Ei propovăduiau doar cuvintele și doctrinele din Biblie și nu Îl întâmpinau deloc pe Domnul și cu atât mai puțin căutau adevărul. Confruntați cu noua lucrare a lui Dumnezeu, n-au căutat, n-au investigat, au interpretat greșit cuvântul Domnului, răspândind noțiuni ca să înșele credincioșii. Spunând că orice predică despre întoarcerea Domnului este falsă, i-au împiedicat pe credincioși să audă glasul lui Dumnezeu și să-L întâmpine pe Domnul. Chiar au spus că așa îi protejează pe credincioși. De fapt, se temeau că nimeni nu-i va asculta dacă toți Îl vor urma pe Dumnezeu Atotputernic și că statutul și mijloacele lor de trai vor fi amenințate. De aceea au încercat să ne forțeze să-L abandonăm. Chiar s-au folosit de obiceiurile de înmormântare, nuntă, naștere și construire de case ca să mă amenințe și să mă constrângă să semnez renegarea. S-au folosit de înmormântarea soțului, ca să renunț la Dumnezeu Atotputernic. Când nu i-am ascultat, s-au unit cu guvernul și au ținut o întrunire în sat, ca să mă persecute, folosindu-mi familia ca să mă ispitească să-L trădez pe Dumnezeu. Au vrut chiar să ne alunge din sat, să ne dea foc la case și să ne predea funcționarilor superiori. Nu au ezitat deloc să ne persecute ca să-L trădăm pe Dumnezeu Atotputernic, pierzând șansa

de a fi mântuiți și de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Acei pastori chiar erau siniștri și răi! Mi-am amintit cum i-a condamnat Domnul Isus pe farisei. Domnul Isus a spus: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! […] Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!**” (Matei 23:13, 15). Sub pretextul protejării turmei, pastorii și prezbiterii au împiedicat oamenii să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. I-au înșelat să se împotrivească lui Dumnezeu ca ei și îi vor conduce în cele din urmă în iad. Ei sunt diavoli vii care împiedică oamenii să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt demoni și antihriști potrivnici lui Dumnezeu, care fac rău oamenilor. Am văzut clar esența lor care ura adevărul și pe Dumnezeu, devenind mai fermă în credința mea de a-L urma pe Dumnezeu. Oricât ar fi încercat să mă înșele, să mă împiedice, nu m-aș fi lepădat de Dumnezeu Atotputernic. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi fac bine datoria și să-I aduc înainte mai mulți oameni care tânjesc după apariția Lui, ca să-I accepte mântuirea.

Odată cu trecerea timpului, adunările și lucrarea noastră de evanghelizare au continuat să fie restricționate. Ca să nu mai credem în Dumnezeu Atotputernic și să nu ne întrunim online, conducătorul comunei a cerut funcționarilor să ne verifice telefoanele la trei zile și să ne șteargă Facebookul de pe telefoane. Ca să nu fim supravegheați de ei și de guvern, ne luam uneltele agricole în munți și ne prefăceam că lucrăm, ca să ne putem întruni în secret. În sat, nu prea am îndrăznit să vorbim liber despre credința noastră. Dar, oricât ne-au persecutat, tot ne-am bazat pe Dumnezeu și-am continuat să răspândim Evanghelia. În timp, tot mai mulți au acceptat-o. Dar conducătorul comunei a aflat că răspândesc Evanghelia și

m-a forțat să-i trădez pe ceilalți, mărturisind cui i-am predicat. Cum nu am spus nimic, m-a amenințat, încercând să mă facă să renunț la credință și să mă întorc în congregație, altfel, va cere să fiu arestată. Ca să pot să mă întrunesc și să predic Evanghelia normal și să scap de persecuție și arestare, am plecat în altă țară, fugind din Myanmar. Acum, locuiesc cu alți frați și surori. Avem părtășie, răspândim Evanghelia și mărturisim lucrarea lui Dumnezeu. Mă simt atât de bine. Prin toate astea, am îndurat suferință și persecuție, dar am căpătat discernământ asupra pastorilor și prezbiterilor și pot vedea mai clar răul guvernului și nu mai sunt constrânsă de el. Am dobândit și o cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu, iar credința mea în El a crescut. Lucrurile astea nu le-aș fi putut dobândi într-un mediu confortabil.

7. Eliberată de neliniștea provocată de bolile mele

de Jin Xin, China

Mama a avut cancer și a murit înainte să mă căsătoresc, iar tata a făcut hipertensiune la 57 de ani, ceea ce a dus la ruperea unui vas de sânge, rămânând hemiplegic și țintuit la pat timp de 15 ani. În final, a murit în agonie. Imaginea tatăl meu care zăcea suferind mi-a lăsat o umbră întunecată în inimă. Aveam hipertensiune și angină. Uneori, îmi amorțea jumătate din cap și simțeam înțepături. De asemenea, aveam tot felul de alte afecțiuni și aveam tratament de lungă durată. Mi-am dat seama că aveam aceleași simptome ca tatăl meu și eram tot timpul îngrijorată: „Acum îmbătrânesc. Dacă ajungeam invalidă ca tatăl meu? Cum aș putea să trăiesc cu asta? Cum aș putea să-mi fac datoria și să urmăresc adevărul? Dacă n-aș putea îndeplini o datorie, cum aș putea fi mântuită?” Așadar, ori de câte ori apăreau simptomele, eram năpădită de sentimente de neliniște. Odată, o biserică a avut nevoie urgentă de sprijin. Un lider superior mi-a propus să merg să ajut, dar eu mă gândeam: „Sunt multe probleme în acea biserică. Dacă voi merge, va fi multă bătaie de cap și va trebui să mă implic mult. Sănătatea mea e deja șubredă, iar asta doar mă va obosi și mai mult. Oare starea mea se va tot înrăutăți? Ce voi face dacă mă îmbolnăvesc cu adevărat?” Așa că am refuzat. După câteva luni, acea biserică avea realmente nevoie de cineva, iar liderul superior a venit iar să-mi vorbească despre asta. M-am simțit foarte vinovată. Nu ținusem seama de voia lui Dumnezeu înainte și am fost destul de tulburată după aceea. Nu puteam să refuz din nou acea datorie, așa că am acceptat să merg.

Dar imediat ce am ajuns la biserică, am văzut că nu realizau nimic prin lucrarea lor și am simțit multă presiune. Erau multe probleme de rezolvat dacă voiam să îmbunătățesc rezultatele lucrării și avea să fie foarte greu.

Eram tot timpul amețită. A început să-mi amorțească din nou capul și am simțit un disconfort, de parcă aveam gândaci care-mi mișunau prin creier. Nu puteam să dorm și nu aveam deloc energie în timpul zilei. Mă simțeam complet slăbită și nu aveam nicio putere. Eram destul de îngrijorată. Oare starea mea se va înrăutăți tot mai mult? Dacă vasele mele de sânge s-ar înfunda ca în cazul tatălui meu, m-aș prăbuși pur și simplu? Dacă aș deveni o legumă, aș paraliza sau chiar mi-aș pierde viața, cum aș putea să îndeplinesc o datorie și să dobândesc mântuirea? Eram năpădită de griji din cauza bolii mele și, deși răspundeam de lucrarea de evanghelizare, nu voiam să-mi bat capul cu detaliile problemelor. Rareori supravegheam detaliile lucrării, de teamă că voi paraliza dacă mă voi extenua. Eram foarte nerăbdătoare și voiam să predau acea lucrare haotică de evanghelizare unui lider nou ales. Această biserică deja nu realiza multe în lucrarea de evanghelizare și nu am abordat problema în detaliu, ceea ce însemna că lucrarea nu progresa deloc. Pe atunci eram îngrijorată că mi s-ar înrăutăți starea și că viața mea ar fi pierdută dacă m-aș consuma prea mult. Dacă ar fi să mor, n-aș putea să-mi fac datoria și să fiu mântuită. Dar m-am gândit că eram în toiul îndeplinirii unei datorii, iar Dumnezeu ar trebui să mă protejeze și probabil că nu m-aș îmbolnăvi grav. Așadar, m-am simțit puțin mai liniștită. Îngrijorările mele încă mă bântuiau din când în când. Mai ales când vedeam că lucra cu mine fratele de 70 de ani fără probleme de sănătate, în vreme ce eu eram mai tânără decât el, dar totuși plină de boli, nu puteam să nu mă întristez: „Fratele este sănătos și sigur îi e ușor să-și facă datoria. Eu de ce nu sunt sănătoasă?” Mă simțeam foarte neajutorată și am devenit oarecum negativă în datoria mea. În decembrie 2022, a izbucnit pandemia. Aveam deja multe afecțiuni cronice și am luat Coronavirus. Am avut febră, m-am simțit complet slăbită și scuipam sânge. Nu am avut poftă de mâncare și n-am putut mânca două săptămâni. M-am simțit îngrozitor în

acel moment. M-am gândit: „S-a zis cu mine, sănătatea mea chiar e distrusă. Dacă îmi pierd viața, cum pot să mai îndeplinesc o datorie? Unii oameni au avut Coronavirus, au tușit câteva zile și apoi au fost bine. Dar eu n-am încetat niciodată să-mi fac datoria și am avut febră mare câteva zile și nu am putut să mănânc nimic. Cum m-am putut îmbolnăvi atât de grav?" Acest gând mă deprima tot mai mult și eram nefericită. După o vreme, mi-a scăzut febra, dar s-au infectat și cei doi oameni cu care lucram și nu mai era nimeni care să facă lucrarea bisericii. Neavând de ales, a trebuit să-mi târăsc trupul slăbit la adunări. Am alergat de colo până colo două, trei zile bolnavă, dar era greu să coordonez multe sarcini, din cauza pandemiei. N-am mai avut tragere de inimă și am simțit că lucrarea era prea grea. Sănătatea mea se tot înrăutățea, iar eu nu făceam bine lucrarea, așa că m-am gândit să merg acasă și să mă refac. Poate că mi-aș fi revenit puțin. Dar acasă la gazda mea, mi s-a declanșat brusc angina și am simțit că nu mai rezist. Mă gândeam: „Dacă voi continua să îndeplinesc datoria de lider, sănătatea mea va ceda. Ar fi mai bine să nu mai fac această datorie." M-am simțit foarte deprimată și am stat în pat două sau trei zile. Dacă voiam să mă fac bine, simțeam că trebuia să am mai multă grijă de sănătatea mea, că era un lucru realist. I-am scris o scrisoare liderului ca să-i explic ce gândeam și m-am întors acasă imediat ce am trimis-o. În drum spre casă, n-am putut să nu mă gândesc: „Am crezut în Dumnezeu până acum, dar cu starea mea de sănătate, nu-mi pot face bine datoria. Presupun că am fost total expusă de data asta. Oare mai pot fi mântuită?" Când am ajuns acasă, m-am întins în pat, simțindu-mă pustie pe dinăuntru și nu am putut să dorm. Eram copleșită de vină. M-am gândit și la detaliile lucrării de evanghelizare de care răspundeam și de care trebuia să mă ocup. Dacă aș fi stat acasă, acest lucru sigur ar fi întârziat lucrarea bisericii. A proceda astfel nu era în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Oare nu mă dădeam bătută și nu Îl

trădam pe Dumnezeu? Așa că m-am rugat Lui: „Dumnezeule! De ce mă simt atât de slabă și nu sunt dispusă să-mi fac datoria când mă confrunt cu această situație? Știu că nu este în conformitate cu voia Ta, dar nu pot continua. Nu mai am niciun strop de putere. O, Dumnezeule, mă simt atât de pierdută și sufăr crunt. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă, Te rog, dă-mi credință și putere."

În căutarea mea, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Fie că suferi sau ai dureri, atât timp cât ți-a mai rămas chiar și o suflare, atât timp cât încă trăiești, atât timp cât încă poți să vorbești și să mergi, înseamnă că ai energie să-ți îndeplinești datoria și ar trebui să te comporți bine în îndeplinirea datoriei tale, cu picioarele pe pământ. Nu trebuie să-ți abandonezi datoria de ființă creată sau responsabilitatea pe care ți-a dat-o Creatorul. Atât timp cât încă nu ești mort, ar trebui să-ți îndeplinești datoria și s-o îndeplinești bine**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Am ascultat și un imn al cuvintelor lui Dumnezeu, „**Oamenii sunt atât de greu de mântuit**": „**Nimeni nu intenționează să meargă pe calea de a-L urma pe Dumnezeu toată viața, să urmărească adevărul pentru a câștiga viață, să-L cunoască pe Dumnezeu și să trăiască în cele din urmă o viață însemnată, precum Petru. Așadar, oamenii se rătăcesc în drumul lor, râvnind la plăcerile trupului. Când întâmpină durere, sunt predispuși să devină negativi și slabi și să nu aibă un loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Duhul Sfânt nu va lucra în ei, iar unii oameni chiar vor vrea să se întoarcă din drum. Se alege praful de tot efortul pe care l-au depus în anii lor de credință, iar acesta este un lucru foarte periculos! Ce păcat că toată suferința ei, nenumăratele predici ascultate și anii petrecuți urmându-L pe Dumnezeu au fost toate în zadar! Oamenilor le este ușor să se ducă de râpă și, într-adevăr, le este greu să meargă pe**

calea cea dreaptă și să aleagă drumul lui Petru. Majoritatea oamenilor au o gândire incertă. Nu pot vedea clar care este calea cea dreaptă și ce înseamnă să se abată de la ea. Indiferent câte predici aud și câte cuvinte ale lui Dumnezeu citesc, deși știu că El este Dumnezeu, tot nu cred pe deplin în El. Știu că aceasta este adevărata cale, dar nu pot porni pe ea. Cât de dificil este ca oamenii să fie mântuiți!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cea mai importantă parte a credinței în Dumnezeu este să alegi calea cea dreaptă"). Ascultând acest imn, am izbucnit în lacrimi. Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat foarte tare și m-au îndrumat spre o cale de practică. Chiar dacă eram bolnavă, atât timp cât mai respir și atât timp cât pot vorbi și umbla, nu aș putea să renunț la datoria mea de ființă creată. Gândindu-mă mai mult la boala mea, am văzut că nu era atât de gravă încât să nu mă pot mișca. Doar eram oarecum slabă și a trebuit să sufăr puțin pentru a-mi face datoria. Cu toate acestea, mi-am dat la o parte datoria și am plecat acasă. Fusesem credincioasă de mulți ani și ascultasem foarte multe cuvinte de-ale lui Dumnezeu. Chiar voiam să renunț la datoria mea? Era inadmisibil! Mi-am dat seama că nu puteam continua să fiu atât de negativă. Nu ar fi un semn al rușinii în ochii lui Dumnezeu dacă aș renunța așa la datoria mea? Indiferent când mă însănătoșeam, oricât de grea era datoria mea, atât timp cât aveam suflare, trebuia să fac totul pentru a coopera. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o motivație pentru datoria mea și, brusc, m-am simțit mult mai liberă. Am simțit o schimbare a stării mele și m-am întors să-mi reiau datoria.

Apoi am citit alt fragment din cuvintele Lui: „**Apoi sunt cei cu o sănătate șubredă, care au o constituție fragilă și sunt lipsiți de energie, care au adesea boli grave sau minore, care nu pot face nici lucrurile de bază, necesare în viața cotidiană, care nu pot trăi sau nu se pot deplasa ca oamenii normali. Oamenii ca aceștia se simt adesea inconfortabil și**

rău în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle; unii sunt slabi din punct de vedere fizic, alții au boli reale și, bineînțeles, există unii care au boli cunoscute și latente, de un fel sau altul. Întrucât au asemenea dificultăți fizice concrete, astfel de oameni se cufundă adesea în emoții negative și simt tulburare, anxietate și îngrijorare. În legătură cu ce simt aceste lucruri? Își fac griji că, dacă vor continua să-și îndeplinească datoria în felul acesta, sacrificându-se și alergând de colo-colo pentru Dumnezeu și simțindu-se mereu obosiți, atunci oare sănătatea lor se va deteriora tot mai mult? Când vor ajunge la 40 sau la 50 de ani, oare vor fi imobilizați la pat? Au aceste griji vreo bază? Le va oferi cineva o cale concretă de a gestiona această problemă? Cine-și va suma responsabilitatea pentru asta? Cine va răspunde? Oamenii cu o sănătate precară și care nu sunt apți din punct de vedere fizic se simt tulburați, anxioși și îngrijorați privind astfel de lucruri. Oamenii care suferă de o boală se gândesc adesea: «O, sunt hotărât să-mi îndeplinesc bine datoria, dar am boala aceasta. Îi cer lui Dumnezeu să mă ferească de rău și, cu protecția Lui, nu trebuie să-mi fie teamă. Însă dacă mă epuizez când îmi îndeplinesc îndatoririle, oare boala mea nu se va agrava? Ce o să fac în cazul în care boala se va agrava? Dacă este nevoie să mă internez ca să mă operez, nu am bani să plătesc pentru asta, așa că, dacă nu împrumut bani ca să-mi achit tratamentul, oare starea mea se va agrava și mai mult? Și dacă se agravează foarte tare, oare voi muri? Poate o astfel de moarte să fie considerată o moarte normală? Dacă eu chiar mor, oare Dumnezeu Își va aminti îndatoririle pe care le-am îndeplinit? Oare se va considera că am făcut fapte bune? Oare voi obține mântuirea?» Mai există și unii care știu că sunt bolnavi, adică știu că au o anumită boală reală, de exemplu, boli de stomac, de șale sau de picioare, artrită, reumatism, precum și boli de

piele, ginecologice, de ficat, hipertensiune, boli cardiace și așa mai departe. Se gândesc: «Dacă voi continua să-mi îndeplinesc datoria, oare va plăti casa lui Dumnezeu tratamentul pentru boala mea? Dacă aceasta se agravează și-mi afectează îndeplinirea datoriei, oare Dumnezeu mă va vindeca? Alți oameni s-au însănătoșit după ce au crezut în Dumnezeu, așadar, voi fi și eu vindecat? Oare Dumnezeu mă va vindeca, la fel cum le arată bunătate altora? Dacă-mi îndeplinesc datoria cu loialitate, El ar trebui să mă vindece, dar dacă îmi doresc doar ca El să mă tămăduiască și nu mă vindecă, atunci eu ce voi face?» Ori de câte ori se gândesc la aceste lucruri, în inimile lor apare un sentiment profund de anxietate. Deși nu se opresc niciodată din a-și îndeplini datoria și fac mereu ceea ce trebuie să facă, se gândesc constant la boala lor, la sănătatea lor, la viitorul lor și la viața și moartea lor. În cele din urmă, ajung la concluzia, care este doar o dorință deșartă, că: «Dumnezeu mă va vindeca, mă va ține în siguranță. Nu mă va abandona și nu va sta cu mâinile în sân, fără să facă nimic, dacă va vedea că mă îmbolnăvesc.» Astfel de gânduri nu au nicio bază și chiar pot fi numite un fel de noțiuni. Oamenii nu vor fi niciodată capabili să-și înlăture dificultățile practice cu astfel de noțiuni și închipuiri și, în adâncul inimii lor, se simt vag tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu sănătatea și boala lor; nu au idee cine își va asuma răspunderea pentru aceste lucruri sau dacă o va face cineva” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)”). Dacă El n-ar fi spus asta, nici acum n-aș fi știut că a-mi face mereu griji pentru boala mea era o emoție negativă și aș fi crezut că era justificată. În sfârșit realizez că eram adâncită în această emoție negativă. De vreme ce aveam hipertensiune și angină cronică, simptomele apăreau destul de frecvent. Când am suferit mai mult în datoria mea și am obosit puțin mai mult, m-am

îngrijorat că starea mea se va tot agrava. Dacă mi-aș pierde viața, cum aș putea să-mi fac datoria? Prin urmare, mi-a fost foarte teamă că îmi voi pierde șansa la mântuire. Când sănătatea nu-mi era atât de șubredă, puteam continua să-mi fac datoria. Simțeam că plăteam un preț și că Dumnezeu mă va proteja, dar imediat ce apăreau simptomele, eram copleșită de toate aceste emoții tulburătoare. Îmi făceam permanent griji pentru viitorul meu și nu-mi puteam face datoria liberă. Cu cât mă gândeam mai mult la trup, cu atât mai frică îmi era de moarte și de dificultatea și durerea cauzate de o sănătate șubredă. Iar când îmi aminteam de tatăl meu zăcând în pat, sfâșiat zilnic de o durere groaznică, uitându-se neajutorat la un perete alb, fără nicio speranță în viață, eram îngrozită să nu devin ca el. De aceea mă gândeam tot timpul la trupul meu în timp ce-mi făceam datoria. Dădeam înapoi, speriată să dau totul. Nu am vrut să muncesc din greu ca să aflu detaliile lucrării de evanghelizare, ceea ce a însemnat că lucrarea nu a progresat niciodată bine. Iar după ce m-am îmbolnăvit de Covid și starea mea s-a înrăutățit, am devenit și mai îngrijorată. Nu am mai vrut să-mi fac datoria, doar am renunțat și am fugit acasă. Am văzut cât de mult m-a afectat acea emoție negativă. Trăind cu această neliniște, doar m-am răzvrătit tot mai mult împotriva lui Dumnezeu, iar viața a devenit din ce în ce mai deprimantă și mai dureroasă. Chiar știam că nașterea, îmbătrânirea, boala și moartea sunt toate în mâinile lui Dumnezeu, de necontrolat, și că nu aveam cum să evit boala. Ar trebui să o înfrunt cum se cuvine și să mă supun rânduielilor Lui. Oricât de multe griji îmi fac, nu pot schimba nimic. Dar cum tot timpul mă gândeam la perspectivele mele și la o cale de ieșire, nu am putut să nu trăiesc într-o stare de neliniște. Îmi provocam mult stres și multă durere inutilă. Am fost foarte nesăbuită! Realizând asta, nu am mai vrut să trăiesc în acea stare negativă.

Apoi, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Când boala bate la ușă, care e calea pe care ar trebui să meargă oamenii? Cum ar trebui să aleagă? Oamenii nu ar trebui să se cufunde în tulburare, anxietate și îngrijorare și să-și contemple propriile perspective și căi de mers înainte. Cu cât se regăsesc mai mult în astfel de vremuri, în asemenea situații și contexte speciale și în asemenea dificultăți imediate, oamenii ar trebui, mai degrabă, să caute și să urmărească mai mult adevărul. Numai dacă faci asta, predicile pe care le-ai auzit în trecut și adevărurile pe care le-ai înțeles nu vor fi în zadar și vor avea efect. Cu cât te regăsești mai mult în asemenea dificultăți, cu atât mai mult ar trebuie să renunți la propriile dorințe și să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu. Scopul Lui când creează o astfel de situație și rânduiește aceste condiții pentru tine nu este să te facă să te adâncești în emoțiile de tulburare, anxietate și îngrijorare și nici ca tu să-L poți testa pe Dumnezeu, ca să vezi dacă te va vindeca atunci când te îmbolnăvești, sau să descoperi adevărul în această privință; El creează aceste situații și condiții speciale pentru tine, ca să poți învăța lecțiile practice din acestea, să obții o pătrundere mai profundă în adevăr și în supunerea față de Dumnezeu și ca să știi mai clar și mai precis cum orchestrează Dumnezeu toți oamenii, toate evenimentele și toate lucrurile. Sorțile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu și, indiferent dacă oamenii pot simți sau nu asta, indiferent dacă sunt cu adevărat conștienți de lucrul acesta sau nu, ar trebui să asculte și să nu se împotrivească, să nu-L respingă și mai ales să nu-L testeze pe Dumnezeu. Poți muri oricum și, dacă te împotrivești, Îl respingi și-L testezi pe Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles care va fi sfârșitul tău. Pe de altă parte, dacă în aceleași situații și condiții, ești capabil să cauți felul în care se cuvine ca o ființă creată să se supună**

orchestrărilor Creatorului, să cauți lecțiile pe care trebuie să le înveți și ce firi corupte trebuie să cunoști în situațiile pe care le creează Dumnezeu pentru tine, să înțelegi care este voia Lui în astfel de situații și să fii mărturie bună ca să răspunzi cerințelor lui Dumnezeu, atunci asta ar trebui să faci. Când Dumnezeu rânduiește ca un om să se îmbolnăvească, fie de o boală grea sau de una ușoară, scopul Lui nu este să te facă să cunoști amănuntele bolii, răul pe care ți-l face, greutățile și dificultățile pe care ți le provoacă și nenumăratele sentimente pe care te face să le ai – scopul Lui nu este ca tu să cunoști boala trecând prin ea. Scopul Lui este mai degrabă ca tu să tragi învățăminte din boală, să înveți cum să cauți voia lui Dumnezeu, să cunoști firile corupte pe care le dezvălui și atitudinile greșite pe care le adopți față de Dumnezeu atunci când ești bolnav și să înveți cum să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, astfel încât să poți ajunge la o ascultare adevărată față de Dumnezeu și să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta – acest lucru este esențial. Dumnezeu Își dorește să te mântuiască și să te curățească prin boală. Ce anume vrea să curățească la tine? Vrea să curățească toate dorințele și cerințele tale extravagante de la Dumnezeu și chiar diversele planuri, judecăți și intrigi pe care le faci cu orice preț, ca să supraviețuiești și să rămâi în viață. Dumnezeu nu-ți cere să faci planuri și să judeci și nu-ți permite să ai dorințe extravagante față de El; îți cere doar să I te supui și, prin practicarea ta și experimentarea supunerii tale, să-ți cunoști atitudinea față de boală și față de aceste afecțiuni trupești pe care ți le dă, precum și propriile dorințe. Când ajungi să cunoști aceste lucruri, poți aprecia beneficiile pe care ți le aduce faptul că Dumnezeu a rânduit circumstanțele bolii pentru tine sau că ți-a dat aceste afecțiuni trupești; și poți aprecia cât de mult te ajută acestea să-ți schimbi firea, să obții

mântuirea și să pătrunzi în viață. De aceea, atunci când boala îți bate la ușă, nu trebuie să te întrebi mereu cum poți să scapi, să fugi de ea sau s-o respingi" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Am înțeles voia lui Dumnezeu după ce I-am citit cuvintele. Când lovește boala, nu ar trebui să fiu blocată în emoția negativă de neliniște și nu ar trebui să testez dacă Dumnezeu mă va vindeca. În schimb, ar trebui să învăț să mă supun rânduielilor Lui, în mediul în care îl pregătește El. Când mă îmbolnăvesc nu înseamnă că El îmi îngreunează intenționat situația. El vrea să caut adevărul și să înțeleg lecțiile de învățat. În momentul când m-am îmbolnăvit și am experimentat o oarecare durere fizică, îmi făceam griji pentru drumul de urmat și pentru viitorul meu, speriată că voi muri și nu voi putea dobândi mântuirea. Am simțit că Dumnezeu a pregătit această situație ca să mă alunge. Aceasta a fost cea mai mare neînțelegere în privința Lui. Într-adevăr, voia lui Dumnezeu nu a fost deloc asta. A creat acea situație pentru a-mi oferi o experiență practică a bolii, pentru a-mi expune corupția și neajunsurile lăuntrice și pentru a-mi arăta că, deși pretindeam a crede în Dumnezeu, în inima mea, nu credeam că El conduce totul. De asemenea, mi-a permis să văd că singura mea preocupare a fost trupul meu, atunci când m-am îmbolnăvit. Știam că era nevoie urgent de cineva pentru lucrarea bisericii, dar tot mi-am refuzat datoria. Deși ulterior am acceptat cu reticență, nu plăteam un preț din toată inima. Când am avut Covid și starea mea s-a agravat, m-am certat cu Dumnezeu și m-am împotrivit Lui. În final, mi-am abandonat datoria și L-am trădat, provocând pierderi lucrării bisericii. Am văzut că, fiind credincioasă în tot acest răstimp, nu am avut nicio fărâmă de frică față de Dumnezeu și că am avut o atitudine foarte neglijentă față de datoria mea. În cele din urmă, am realizat că, și dacă aș fi sănătoasă fizic, fără să înlătur toate aceste firi corupte din mine, aș continua să mă împotrivesc Lui și să-L trădez și nu I-aș câștiga aprobarea. Dumnezeu

a permis boala mea pentru a purifica denaturările credinței mele și a-mi schimba firea satanică. Dar nu m-am gândit niciodată la intențiile sincere ale lui Dumnezeu. Eram mereu cuprinsă de neliniște și îngrijorare pentru boala mea și mă împotriveam acestei situații create de El, gândindu-mă mereu la propriile planuri și rânduieli. Ba chiar m-am gândit că Dumnezeu voia să mă alunge. Eram cu adevărat răzvrătită și lipsită de umanitate și rațiune. Nu puteam continua să-mi abordez boala cu acea atitudine. Trebuia să mi-o corectez, să reflectez asupra firilor mele corupte și să le recunosc și să urmăresc adevărul când eram bolnavă. Asta ar fi trebuit să fac.

După aceea am reflectat asupra mea. Când m-am îmbolnăvit, care a fost cauza neliniștii mele constante? Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. […] Când am dat omului suferința iadului și am luat înapoi binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). Dumnezeu mi-a expus starea. Oare nu era opinia mea despre credință exact ceea ce a descris El? Credința mea era doar pentru binecuvântări, iar eu încercam să mă tocmesc cu El. Când îmi făceam datoria și nu aveam probleme grave de sănătate, credeam că obținusem grija și protecția lui Dumnezeu și că aveam o șansă la mântuire, așa că eram dispusă să sufăr și

să plătesc un preț pentru ea. Când mă îmbolnăveam și vedeam că nu mi se ameliorau simptomele, nu puteam să mă dedic datoriei și nici nu am pus suflet în lucrarea de evanghelizare. M-am gândit doar la viitorul și la soarta mea. Eram îngrijorată dacă voi muri și dacă voi putea fi binecuvântată. Când m-am îmbolnăvit grav de Covid și m-am simțit rău două săptămâni, m-am plâns că Dumnezeu nu mă proteja și nici măcar n-am mai vrut să-mi fac datoria. Când mi s-au spulberat speranțele pentru binecuvântări, adevărata mea natură a fost expusă. I-am întors spatele lui Dumnezeu, abandonându-mi datoria și trădându-L. M-am opus complet lui Dumnezeu, m-am răzvrătit și m-am împotrivit Lui. Să mă cert cu Dumnezeu, să fiu negativă și potrivnică: unde era simțul umanității și rațiunii mele? Când mă gândeam la asta, chiar Îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că mi-a pregătit acea situație. Chiar dacă am suferit puțin cu trupul, mi-am înțeles o parte din denaturările credinței și firea satanică de-a mă împotrivi lui Dumnezeu. Am simțit în inima mea că tot ce Dumnezeu înfăptuiește în mine este pentru mântuire și totul e iubire.

Ulterior, am mai citit din cuvintele Lui și am înțeles și mai bine chestiunea morții. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Fie că înfrunți o boală gravă sau una ușoară, în momentul în care se agravează și ești în pragul morții, doar amintește-ți un lucru: nu te teme de moarte. Chiar dacă ești în ultimele stadii ale cancerului, chiar dacă rata de mortalitate pentru boala ta este foarte ridicată, nu te teme de moarte. Indiferent de cât de mult suferi, dacă te temi de moarte, nu te vei supune. […] Dacă boala ta se agravează atât de mult încât ai putea muri, rata ei de mortalitate este mare indiferent de vârsta persoanei care face boala și intervalul de timp dintre debutul bolii și moarte este foarte scurt, ce ar trebui să gândești în inima ta? «Nu trebuie să mă tem de moarte, toată lumea moare în final. Totuși, majoritatea**

oamenilor nu se pot supune lui Dumnezeu, iar eu pot folosi această boală ca să practic supunerea față de El. Ar trebui să am gândirea și atitudinea de supunere față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu și nu trebuie să mă tem de moarte.» Să mori e ușor, mult mai ușor decât să trăiești. Poți să ai durere enorme și să nu fii conștient de asta și, imediat ce închizi ochii, respirația încetează, sufletul tău părăsește trupul și viața ta se încheie. Asta este moartea; atât este de simplă. Atitudinea pe care trebuie să o adopți este să nu te temi de moarte. Pe lângă asta, nu trebuie să-ți faci griji dacă boala ta se va agrava sau nu, dacă vei muri în cazul în care nu poți să te vindeci, cât va dura până vei muri, sau ce dureri vei avea când va veni vremea să mori. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu aceste lucruri; acestea nu sunt lucruri în legătură cu care să-ți faci griji. Asta pentru că ziua trebuie să sosească și trebuie să sosească într-un anumit an, o anumită lună și într-o anumită zi. Nu te poți ascunde și nu poți scăpa de ea – este soarta ta. Așa-zisa ta soartă a fost predestinată de Dumnezeu și rânduită deja de El. La câți ani vei ajunge, vârsta și vremea la care vei muri sunt deja stabilite de Dumnezeu, deci de ce îți faci griji? Poți să te îngrijorezi, dar asta nu va schimba nimic; poți să te îngrijorezi, dar nu o poți împiedica să se întâmple; te poți îngrijora, dar nu poți opri acea zi să nu sosească. Prin urmare, îngrijorarea ta este superfluă și nu face decât să-ți îngreuneze și mai mult povara bolii” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)”). După ce am citit cuvintele Lui, mi-a fost clar că moartea fiecăruia e poruncită de Dumnezeu și că nicio îngrijorare nu are rost. Oricând am experimentat simptome sau am simțit disconfort, m-am îngrijorat că aș putea să-mi pierd viața dacă acele simptome s-ar agravat. Nu am înțeles că vremea morții fiecăruia a fost demult stabilită de Dumnezeu și că moartea nu vine din extenuarea

provocată de datorie. M-am gândit cum mătușa mea, când era tânără, era slăbită și chinuită de boală, fiind mai tot timpul prin spitale. Toți am crezut că nu va rămâne mult pe lumea asta. Dar, surprinzător, e tot mai sănătoasă de când a îmbătrânit. Are peste 80 de ani și încă poate să-și poarte singură de grijă. Dar soțul ei, care a fost sănătos mereu și s-a îmbolnăvit foarte rar, a făcut pe neașteptate cancer la ficat și a murit. Aceste exemple din viața reală mi-au arătat că viața și moartea noastră sunt conduse și rânduite de Dumnezeu. Am avut destul de multe boli. Dacă starea mea se înrăutățea, dacă aveam să mor – nu puteam rezolva asta dacă îmi făceam griji. Totul depinde de conducerea lui Dumnezeu. Dacă murim nu are nicio legătură cu extenuarea noastră din cauza datoriei. Unii oameni nu îndeplinesc nicio datorie și au grijă de sănătatea lor, dar moartea lor tot va veni. Eram o credincioasă care nu credea în conducerea Lui, trăind mereu cu neliniștea dată de frica de moarte. Nu aveam credință autentică în Dumnezeu. Adevărul e că toată lumea moare. E o lege a naturii. Moartea nu e ceva de care să ne fie frică. Viața și moartea noastră sunt prestabilite de Dumnezeu și ar trebui să mă supun rânduielilor Lui. Indiferent când îmi vine ceasul morții, ar trebui să îl înfrunt cu seninătate. Trebuie să fiu devotată datoriei mele, să dau totul și să mă străduiesc să nu am regrete în clipa morții mele, acesta fiind singurul mod de-a fi mulțumită și împăcată. Dacă trăiesc tot timpul cu emoția negativă de neliniște, făcând mereu planuri pentru trupul meu, fără să mă dedic sincer datoriei mele, voi rămâne cu regrete și sentimentul de vină, voi întârzia lucrarea bisericii și, oricât de sănătoasă aș fi, viața mea n-ar avea sens și, inevitabil, aș sfârși pedepsită de Dumnezeu. Odată ce am înțeles toate astea, m-am simțit mult mai liberă.

Ulterior, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care m-a emoționat profund. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care este valoarea vieții unei persoane? Este doar de a se deda la plăceri trupești, cum ar**

fi să mănânce, să bea și să se distreze? (Nu, nu este.) **Atunci, care este? Vă rog să-Mi împărtășiți gândurile voastre.** (Să îndeplinească îndatoririle unei ființe create, măcar atât ar trebui să realizeze o persoană în viața sa.) **Așa este. […] Pe durata vieții tale, trebuie să-ți îndeplinești misiunea; asta este cel mai important. Nu vorbim despre a duce la îndeplinire o misiune, datorie sau responsabilitate măreață; dar cel puțin ar trebui să realizezi ceva. De exemplu, în biserică, unii oameni își investesc toate eforturile în lucrarea de răspândire a Evangheliei, dedicându-și energia întregii lor vieți, plătind un preț mare și atrăgând mulți oameni. Datorită acestui lucru, simt că viețile lor nu au fost trăite în zadar și că sunt valoroase și confortabile. Când se confruntă cu boala sau cu moartea, când își rezumă întreaga viață și se gândesc la tot ce au făcut vreodată, la calea pe care au urmat-o, găsesc mângâiere în inimile lor. Nu resimt nici acuzații, nici regrete. Unii oameni nu precupețesc niciun efort atunci când conduc în biserică sau răspund de un anumit aspect al lucrării. Dau frâu liber potențialului lor maxim, dedicându-și toată forța, consumându-și toată energia și plătind prețul pentru lucrarea pe care o fac. Prin udarea, conducerea, ajutorul și susținerea lor, ei ajută mulți oameni care se confruntă cu propriile slăbiciuni și cu propria negativitate să devină puternici și să rămână neclintiți, să nu se retragă, ci, în schimb, să se întoarcă la prezența lui Dumnezeu și chiar să fie, în sfârșit, martori pentru El. Mai mult, cât sunt conducători, îndeplinesc multe sarcini semnificative, îndepărtând numeroși oameni răi, protejându-i pe mulți dintre aleșii lui Dumnezeu și recuperând o serie de pierderi semnificative. Toate aceste realizări au loc pe perioada conducerii lor. Când se gândesc la calea pe care au urmat-o, când își amintesc lucrarea pe care au făcut-o și prețul pe care l-au plătit de-a lungul anilor, nu resimt niciun regret și nicio acuzație. Consideră că nu**

au făcut nimic demn de remuşcări şi trăiesc cu un sentiment al valorii, cu echilibru şi confort în inimile lor. Cât de minunat este acest lucru! Nu este acesta rezultatul? (Ba da.) **Această senzaţie de echilibru şi confort, această lipsă a regretelor sunt rezultatul şi recompensa urmăririi lucrurilor pozitive şi a adevărului. Haideţi să nu stabilim standarde înalte pentru oameni. Să luăm în considerare o situaţie în care o persoană se confruntă cu o sarcină pe care ar trebui să o facă sau pe care vrea să o facă în timpul vieţii sale. După ce îşi găseşte locul, rămâne neclintită pe poziţia sa, păstrându-şi-o, străduindu-se din răsputeri, plătind preţul şi dedicându-şi toată energia realizării şi finalizării lucrului pe care ar trebui să-l facă şi să-l finalizeze. Când în sfârşit stă înaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteală, se simte relativ satisfăcută, fără acuzaţii sau regrete în inimă. Are o senzaţie de confort şi de recompensă, că a trăit o viaţă valoroasă. Nu este acesta un obiectiv semnificativ? Indiferent de amploarea lui, spuneţi-Mi, este practic?** (Este practic.) **Este specific? Este suficient de specific, suficient de practic şi suficient de realist. Astfel, pentru a trăi o viaţă valoroasă şi pentru a obţine, în cele din urmă, acest fel de recompensă, crezi că merită ca trupul fizic al unei persoane să sufere puţin şi să plătească un mic preţ, chiar dacă aceasta simte epuizare şi îmbolnăvire fizică?** (Merită.) **Când o persoană vine pe această lume, nu vine doar pentru a se bucura de trup şi nici nu vine exclusiv pentru a mânca, a bea şi a se distra. Nu ar trebui să trăieşti doar pentru acele lucruri; nu aceasta este valoarea vieţii umane şi nici nu este calea cea dreaptă. Valoarea vieţii umane şi calea cea dreaptă de urmat presupun să realizezi ceva valoros şi să duci la îndeplinire unul sau mai multe sarcini de valoare. Aceasta nu se numeşte carieră; se numeşte calea cea dreaptă, se numeşte şi sarcina corectă. Spune-Mi, merită ca o persoană să**

plătească prețul pentru a duce la îndeplinire o lucrare de valoare, pentru a trăi o viață semnificativă și valoroasă și pentru a urmări și a obține adevărul? Dacă dorești cu adevărat să urmărești și să înțelegi adevărul, să pășești pe calea cea dreaptă în viață, să-ți îndeplinești bine datoria și să trăiești o viață valoroasă și semnificativă, atunci nu ar trebui să eziți să-ți dedici toată energia, să plătești prețul și să-ți oferi tot timpul și durata zilelor tale. Dacă vei experimenta puțină boală în timpul acestei perioade, nu va conta, nu te va doborî. Nu este acest lucru net superior unei vieți de tihnă și lenevie, în care îngrijești trupul fizic până când acesta este bine hrănit și sănătos și tu atingi, în cele din urmă, longevitatea? (Ba da.) **Care dintre aceste două opțiuni este mai propice unei vieți valoroase? Care dintre ele poate să aducă oamenilor confort și lipsă de regrete atunci când se confruntă cu moartea, chiar la final?** (Să trăiască o viață semnificativă.) **A trăi o viață semnificativă înseamnă să simți rezultate și confort în inima ta. Cum rămâne cu cei care sunt bine hrăniți și se mențin sănătoși până la moarte? Ei nu urmăresc o viață semnificativă, deci cum se simt când mor?** (Ca și cum ar fi trăit în zadar.) **Aceste cuvinte sunt pătrunzătoare – a trăi în zadar. Ce înseamnă să «trăiești în zadar»?** (Să-ți irosești viața.) **Să trăiești în zadar, să-ți irosești viața – care este temeiul acestor două formulări?** (La finalul vieții lor, ei descoperă că nu au obținut nimic.) **Ce ar trebui să obțină o persoană atunci?** (Ar trebui să obțină adevărul sau să realizeze lucruri valoroase și semnificative în această viață. Ar trebui să-și îndeplinească datoria de ființă creată. Dacă nu face toate aceste lucruri și trăiește doar pentru trupul său fizic, va simți că viața sa a fost trăită în zadar și irosită.)" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (6)"). Citind asta în cuvintele Lui, am înțeles semnificația vieții umane. M-am gândit că acum am șansa de a îndeplini datoria unei ființe create și că e cel

mai drept lucru de făcut. Necredincioșii urmăresc mâncarea, băutura și plăcerile și, deși se bucură de plăcerile trupului și nu suferă mult, când le vine ceasul morții, nu știu de ce își trăiesc oamenii viața. E o viață trăită în van. Pot să fiu ridicată de Dumnezeu și să slujesc drept lideră în datoria mea de-a lungul vieții, așa că ar trebui să dau totul și să răspund de proiectele bisericii, așa cum cere Cel mai înalt, să-i conduc pe frați și surori să urmărească adevărul și să-și facă datoria conform principiilor și să contribui la extinderea Evangheliei Împărăției – acesta este cel mai însemnat lucru. Dar dacă oamenii își trăiesc viața doar pentru trup, își irosesc zilele și totul e lipsit de sens. La fel ca înainte, când am renunțat la datoria mea și am plecat acasă ca să nu mă prăbușesc, deși eram acasă și nu sufeream fizic și nu trebuia să-mi fac prea multe griji pentru lucrarea bisericii, nu mi-am asumat responsabilitățile cuvenite și m-am simțit pustie pe dinăuntru. În plus, eram copleșită de vină și nu aveam deloc liniște și bucurie. Am văzut că o viață trăită pentru trup era complet neînsemnată și că era deșartă, oricât aveam grijă de sănătatea mea. Deși eram puțin obosită și sufeream un pic făcându-mi datoria, puteam să dobândesc adevărul și să fiu calmă și împăcată. Aceasta e singura viață însemnată. Prin asta am câștigat și experiență personală despre faptul că a ne face datoria de ființe create este singura cale de a trăi vieți împlinite, însemnate și de a avea în inimă pace și bucurie adevărată. Prețuirea trupului duce doar la o viață deșartă și ne distruge șansa de-a urmări adevărul și de-a fi mântuiți. Înțelegând aceste lucruri, mi-am recâștigat motivația de a-mi face datoria. Nu realizam nimic în lucrarea de evanghelizare, așa că trebuia să înțeleg practic situația, să caut principiile pentru a rezolva probleme, să-mi dau silința să fac tot ce pot, străduindu-mă să îmbunătățesc rezultatele lucrării. Astfel, nu-mi va fi rușine și nu voi regreta felul în care mi-am făcut datoria. Când eram implicată în lucrarea de evanghelizare și aveam greutăți, îmi făceam griji să

nu mă extenuez sau să nu-mi fie mai rău dacă rezolv probleme, dar simțeam că nu mai puteam trăi într-o stare de neliniște. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, fie că boala mea se agravează, fie că nu, nu vreau să mă mai răzvrătesc împotriva Ta ca înainte. Dacă trăiesc sau mor este cu totul în mâinile Tale și vreau să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale.” Nu mi-a mai fost atât de frică după ce m-am rugat. Am avut părtășie cu câțiva frați și surori pentru a rezolva problemele din lucrarea de evanghelizare. Toți am căutat principiile împreună, am discutat opțiunile și am găsit o cale pentru îndatoririle noastre. Lucrarea de evanghelizare a progresat, iar nouă ne-au devenit mai clare unele principii.

În martie 2023, biserica a ținut alegeri pentru lideri superiori și, în cele din urmă, am fost aleasă. Știam că voi avea o povară mai mare în această datorie și încă mă gândeam la sănătatea mea, dar nu mai voiam să acord atenție trupului. Am vrut să prețuiesc cu adevărat oportunitatea acestei datorii. După aceea, realizându-mi datoria, am putut să fac ajustări pentru sănătatea mea, după nevoie, odihnindu-mă puțin când nu mă simțeam bine și făcându-mi timp pentru mișcare. Îndeplinindu-mi astfel datoria, nu m-am obosit prea tare și n-am fost înfrânată de boală. Cu timpul, nu mi-a mai amorțit atât de tare capul. Acum cred că trebuie să prețuiesc timpul care mi-a rămas și că lucrul cel mai important este cum să-mi fac bine datoria. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a pregătit această situație ca să pot învăța o lecție. Nu îmi mai fac griji tot timpul că mă voi îmbolnăvi.

8. Practică adevărul chiar dacă acesta ofensează

de April, Filipine

În mai 2020, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Am cercetat cu entuziasm și mi-am îndeplinit îndatoririle în mod activ. Zece luni mai târziu, am fost aleasă conducătoare de biserică. La vremea aceea eram foarte stresată. Simțeam că eram încă tânără, iar înțelegerea mea despre adevăr era superficială și, prin urmare, mă temeam că nu eram pregătită pentru această datorie. Așa că m-am rugat la Dumnezeu. Mai târziu, mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să crezi că toate sunt în mâna lui Dumnezeu și că oamenii cooperează, doar. Dacă ești sincer, El va vedea și-ți va deschide o cale de ieșire în toate situațiile. Nicio dificultate nu e insurmontabilă; trebuie să ai credința asta. Așadar, când vă îndepliniți îndatoririle, nu e cazul să aveți nicio temere. Câtă vreme faci tot posibilul, din toată inima, Dumnezeu nu-ți va da dificultăți și nici nu-ți va da mai mult decât poți duce**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat credință și am înțeles că Dumnezeu vede inimile oamenilor. Așadar, atât timp cât iau în considerare cu adevărat voia lui Dumnezeu și încerc să fac cum pot mai bine, Dumnezeu mă va conduce. Știind asta, nu m-am mai simțit constrânsă și am început să mă implic cu adevărat în datoria mea.

Mai târziu, biserica a avut nevoie urgent să formeze doi diaconi de evanghelizare. Am descoperit că fratele Kevin avea calibru bun, era destul de activ la întruniri și înțelegea principiile răspândirii Evangheliei. Mai era și sora Janelle, care era activă în îndatoririle ei și a obținut câteva rezultate. În comparație cu alții, aceștia doi păreau potriviți pentru această datorie, iar

conducătorul meu era de acord cu mine. Prin urmare, i-am făcut pe amândoi diaconi de evanghelizare. După un timp, s-au familiarizat cu rolul, așa că le-am permis să-și îndeplinească îndatoririle independent, iar eu mi-am direcționat toată energia spre lucrarea de udare. După câteva săptămâni, am aflat că unii care tocmai primiseră Evanghelia au părăsit grupul de întrunire, iar unii care au răspândit Evanghelia aveau dificultăți pe care nu le puteau rezolva în îndatoririle lor. Văzând toate aceste probleme în lucrarea Evangheliei, am început să mă întreb: „Oare acești doi diaconi de evanghelizare fac lucrare practică?" Așa că am mers să le investighez, în detaliu, lucrarea. Am constatat că ei doar aranjau lucrurile, dar nu făceau ei înșiși lucrarea, că nu făceau lucrare de verificare și că, în cadrul întrunirilor, nu rezolvau probleme practice, doar le aminteau sau îi îndemnau pe frați și pe surori să-și îndeplinească datoria cum se cuvine. Acest lucru făcea ca problemele fraților și surorilor să rămână nerezolvate. După ce am aflat despre aceste circumstanțe, am fost foarte dezamăgită. M-am gândit: „Ca diaconi ai bisericii, nu este neglijent ca ei să nu rezolve problemele practice?" De asemenea, am aflat că fratele Kevin nu făcea o treabă bună și înșela, în timp ce sora Janelle fusese mai degrabă leneșă și iresponsabilă în îndatoririle ei, în tot acest timp. Inițial, am vrut să am părtășie cu ei și să le evidențiez problemele din îndatoririle lor, dar pentru că ne înțelesesem mereu atât de bine, m-am temut că acest lucru ne-ar strica relația. Dacă le arătam problemele lor, ce aveau să creadă despre mine? Oare ar spune că nu le-am văzut eforturile, că mă concentram doar pe carențele lor și că nu aveam o inimă iubitoare? Speram ca frații și surorile să mă vadă drept o persoană bună, înțelegătoare și grijulie. Nu voiam să-mi stric reputația din cauza acestui incident. Dacă acei doi diaconi nu puteau accepta acest lucru, deveneau pesimiști și nu mai voiau să-și îndeplinească îndatoririle, oare aveau să creadă frații și surorile mele că eram incapabilă să fac lucrarea

unui conducător? Că eram o conducătoare rea? În cazul în care conducătorul meu ar afla despre asta, aș putea fi emondată. Dar m-am gândit că, din moment ce conduceam lucrarea bisericii, era responsabilitatea mea să le subliniez problemele, astfel încât să poată reflecta și și dobândi o oarecare cunoaștere. Eram contrariată dar, până la urmă, tot n-am putut s-o spun. În schimb, le-am trimis câteva dintre cuvintele de încurajare și mângâiere ale lui Dumnezeu și am avut cu ei părtășie cu blândețe despre cum să-și îndeplinească bine datoria. Ulterior, m-am simțit foarte vinovată. M-am simțit necinstită și înșelătoare.

Într-o noapte, nu am putut dormi gândindu-mă încontinuu: „Ineficiența lucrării de evanghelizare are directă legătură cu mine. Am văzut că doi diaconi de evanghelizare erau iresponsabili în îndatoririle lor, că nu rezolvau probleme practice și îi făceau pe frați și pe surori să fie ineficienți în îndatoririle lor. Unii frați și surori au picat într-o stare negativă și unii nou-veniți au părăsit grupul de întrunire, dar eu nu am indicat problemele acestor doi diaconi.” Am simțit atât de multă vinovăție în inima mea și nu știam ce să fac, așa că m-am rugat sincer la Dumnezeu, căutând luminarea Lui și cerându-I să mă conducă spre rezolvarea acestei probleme. După ce m-am rugat, am urmărit un videoclip cu o mărturie bazată pe experiență, care conținea câteva cuvinte ale lui Dumnezeu ce m-au inspirat foarte mult. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă.** (Ei sunt egoiști și

demni de dispreț.) **Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor, ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). Am citit cuvintele lui Dumnezeu și m-am întristat mult. Înainte, crezusem întotdeauna că aveam o umanitate bună, că îmi ajutasem cu răbdare frații și surorile și că, atunci când am acționat, am ținut mereu cont de sentimentele celorlalți și nu am vrut să îi rănesc. Am crezut că eram atentă la voia lui Dumnezeu și că eram o persoană bună. Dar când i-am văzut pe cei doi diaconi fiind iresponsabili în îndatoririle lor și amânând lucrarea bisericii, nu am protejat interesele bisericii și nu le-am evidențiat problemele. În schimb, am fost indulgentă cu ei pentru că mă temeam că indicarea problemelor pe care le aveau ne-ar fi distrus relația. De asemenea, mi-am făcut griji că liderul meu mă va critica dacă i-aș face să devină pesimiști și că frații și surorile mele mă vor privi cu

ochi răi. De dragul imaginii mele, al statutului și al intereselor personale, am preferat să întârzii lucrarea bisericii. Asta nu însemna deloc să țin cont de voia lui Dumnezeu, iar eu nu eram o persoană bună. De fapt, oamenii cu o umanitate bună sunt oameni onești, sunt capabili să practice adevărul și apără interesele bisericii, iar când văd problemele altora, au curajul de a avea părtășie și de a-i expune, ajutându-i să se schimbe. Își tratează frații și surorile cu o inimă sinceră. Dar când am văzut problemele cu diaconii, eu nu am spus nimic, nu le-am evidențiat și am preferat să las interesele bisericii să aibă de suferit pentru a-mi proteja propriile interese. M-am simțit rușinată de lipsa mea de conștiință și de umanitate normală.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am dobândit mai multă înțelegere de sine. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Unii conducători ai bisericii nu își dojenesc frații sau surorile când văd că-și îndeplinesc îndatoririle neglijent și superficial, deși ar trebui. Atunci când văd ceva care în mod clar este în detrimentul intereselor casei lui Dumnezeu, ei închid ochii și nu fac anchete, pentru a nu-i ofensa câtuși de puțin pe ceilalți. De fapt, nu țin cu adevărat cont de slăbiciunile oamenilor; în schimb, intenția lor este să-i câștige pe oameni. Ei sunt pe deplin conștienți de asta, gândind: «Dacă voi continua astfel și nu voi ofensa pe nimeni, vor crede că sunt un bun conducător. Vor avea o părere foarte bună despre mine. Mă vor aprecia și le voi fi pe plac.» Indiferent cât de mult se dăunează intereselor casei lui Dumnezeu și indiferent cât de mult sunt împiedicați aleșii lui Dumnezeu în intrarea lor în viață sau cât de tulburată este viața lor bisericească, asemenea conducători persistă în filosofia lor satanică și nu jignesc pe nimeni. În inima lor, nu-și fac niciodată reproșuri. Cel mult, când văd pe cineva că provoacă perturbări și tulburări, s-ar putea să menționeze întâmplător această problemă în trecere și apoi să**

termine cu ea. Ei nu au părtășie despre adevăr și nici nu evidențiază acestei persoane esența problemei sale și cu atât mai puțin analizează cu atenție starea acesteia. Ei nu comunică niciodată care este voia lui Dumnezeu. Conducătorii falși nu expun și nu analizează cu atenție niciodată ce tip de greșeli fac oamenii deseori sau firile corupte pe care oamenii le dezvăluie deseori. Ei nu rezolvă nicio problemă reală, ci, în schimb, întotdeauna tolerează comportamentele greșite ale oamenilor sau revărsările corupției lor și rămân nepăsători, indiferent cât de negativi sau slabi sunt oamenii, doar predicând câteva cuvinte și doctrine, dând câteva îndemnuri superficiale, încercând să evite conflictele. Drept urmare, aleșii lui Dumnezeu nu reflectă asupra lor înșiși și nu încearcă să se cunoască, nu câștigă nicio rezolvare privind dezvăluirea firilor lor corupte și trăiesc înconjurați de cuvinte, doctrine, noțiuni și închipuiri, fără nicio intrare în viață. Ei chiar cred în inimile lor astfel: «Conducătorul nostru are chiar mai multă înțelegere pentru slăbiciunile noastre decât are Dumnezeu. Statura noastră poate fi prea mică pentru a ne ridica la nivelul cerințelor lui Dumnezeu, dar noi trebuie să îndeplinim doar cerințele conducătorului nostru; ascultând de conducătorul nostru, Îl ascultăm pe Dumnezeu. Dacă vine o zi în care Cei de mai sus îl vor înlocui pe conducătorul nostru, atunci ne vom face auziți; pentru a ne păstra conducătorul și pentru a opri înlocuirea lui de către Cei de mai sus, vom negocia cu aceștia și îi vom forța să fie de acord cu solicitările noastre. Astfel, îi vom face dreptate conducătorului nostru.» Când oamenii au astfel de gânduri în inimile lor, când au o astfel de relație cu acest conducător și, în inimile lor, simt dependență, admirație și venerație față de el, apoi vor ajunge să aibă o încredere din ce în ce mai mare în acest conducător, cuvintele acestuia sunt ceea ce vor dori să audă și nu vor

mai căuta adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Un astfel de conducător aproape că I-a luat locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dacă un conducător este dornic să mențină o astfel de relație cu aleșii lui Dumnezeu, dacă obține în inima sa un sentiment de satisfacție din asta și dacă el crede că aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-l trateze astfel, atunci nu există nicio diferență între el și Pavel și deja a pășit pe calea antihriștilor. Aleșii lui Dumnezeu au fost deja înșelați de antihriști și nu au discernământ. […] Antihriștii nu fac o lucrare reală, nu au părtășie despre adevăr și nu soluționează probleme, nu îndrumă oamenii să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și să intre în adevărul-realitate. Lucrează doar pentru statut și renume, le pasă doar să-și consolideze reputația, să protejeze locul pe care-l au în inima oamenilor și să-i facă pe toți să se închine la ei, să-i venereze și să-i urmeze; acestea sunt obiectivele pe care vor să le atingă. Acesta este modul în care antihriștii încearcă să câștige oamenii de partea lor și să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu. Nu este malefic un astfel de mod de a lucra? Este oribil!" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor"). După ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, m-a străfulgerat o rușine profundă, întrucât cuvintele Sale dezvăluiseră cu exactitate starea mea. Am văzut clar că acei doi diaconi efectiv nu lucrau și că problema era serioasă. Ar fi trebuit să folosesc cuvintele lui Dumnezeu care judecă și dezvăluie firile corupte ale oamenilor ca să am părtășie, astfel încât să-și poată cunoaște problemele și să-și schimbe rapid atitudinea față de datoria lor, prevenind întârzierile continue în lucrarea bisericii. Dar, pentru a le face o impresie bună despre mine și pentru ca ei să spună că eram o conducătoare bună, nu le-am expus esența problemelor, am folosit doar cuvintele de mângâiere ale lui Dumnezeu pentru a-i încuraja, asta însemnând că problemele lor nu erau rezolvate în

timp util. Acest lucru a afectat lucrarea bisericii și chiar i-a făcut pe unii dintre cei care abia primiseră Evanghelia să părăsească grupul de întrunire. Mi-am dat seama că eu eram principala vinovată de asta. Datoria unui conducător este de a supraveghea și urmări lucrarea diaconilor bisericii și a conducătorilor de echipe și de a rezolva problemele la timp. Trebuie să cunoaștem situațiile fraților și surorilor noastre și, când descoperim că cineva își îndeplinește datoria într-o manieră care încalcă principiile sau afectează lucrarea bisericii, ar trebui să avem părtășie cu dragoste și să-i ajutăm. Dacă părtășia noastră repetată tot nu schimbă lucrurile, ar trebui să-i emondăm, să-i emondăm sau să-i demitem. Aceasta este singura cale de a proteja lucrarea bisericii. În calitate de conducătoare de biserică, nu fusesem deloc responsabilă în datoria mea și nu acționasem asemeni unei conducătoare. Cu ce eram eu diferită de acei falși conducători care n-au făcut nicio lucrare adevărată? Eram rușinată și tristă. Dacă aș fi avut părtășie și le-aș fi expus problemele, n-aș fi provocat acele pierderi în lucrarea bisericii. Aceste probleme actuale apăruseră din cauza neglijenței mele. Nu i-am ajutat pe frații și surorile mele să înțeleagă adevărul și nu i-am putut aduce înaintea lui Dumnezeu. Îmi dorisem întotdeauna doar să mă aprobe și să mă protejeze, pentru ca ei să aibă o imagine bună despre mine în inimile lor și pentru ca eu să am un statut. Mergeam pe calea antihristului de a mă împotrivi lui Dumnezeu. Fără judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu știu ce alte rele aș mai fi putut săvârși.

Odată ce am recunoscut asta, mi-am regretat acțiunile, așa că m-am rugat sincer la Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mi-am dat seama că egoismul meu ar dăuna atât de mult lucrării bisericii și ar periclita viețile fraților și surorilor. Nu sunt vrednică de o lucrare atât de importantă. Dumnezeule, doresc să mă căiesc, Te rog, îndrumă-mă în reflecție pentru a mă cunoaște pe mine însămi. Nu vreau să repet aceleași greșeli.” După rugăciune, starea

mi s-a îmbunătățit puțin, dar tot m-am simțit foarte vinovată. Am simțit că eram o păcătoasă, că tot ce am făcut îl reprezenta pe Satana, că nu puteam fi mântuită și că nu mai exista speranță pentru mine. În acel moment, o soră a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu pe grupul de discuții. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Se poate spune că numeroasele tale nereușite, slăbiciunea și momentele de negativitate sunt, toate, încercările lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că totul vine de la Dumnezeu și toate lucrurile și evenimentele sunt în mâinile Sale. Fie că eșuezi sau ești slab și te împiedici, totul depinde de Dumnezeu și se află în stăpânirea Lui. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceasta este o încercare a ta și, dacă nu poți recunoaște acest lucru, va deveni o ispită. Există două tipuri de stări pe care oamenii ar trebui să le recunoască: una vine de la Duhul Sfânt și sursa probabilă a celeilalte este Satana. Una este o stare în care Duhul Sfânt te iluminează și îți permite să te cunoști pe tine însuți, să te detești și să ai regrete în ceea ce te privește, să poți avea o dragoste sinceră pentru Dumnezeu și să-ți determini inima să-L mulțumească. Cealaltă este o stare în care te cunoști pe tine însuți, dar ești negativ și slab. S-ar putea spune că această stare este rafinarea lui Dumnezeu și, de asemenea, că este ispita Satanei. Dacă recunoști că aceasta este mântuirea ta de către Dumnezeu și simți că acum Îi ești profund îndatorat și, dacă de acum înainte încerci să-L răsplătești și să nu mai cazi într-o astfel de depravare, dacă depui efort în a mânca și a bea cuvintele Lui și dacă întotdeauna consideri că ai neajunsuri și o inimă plină de dor, atunci aceasta este încercarea lui Dumnezeu. După ce suferința s-a încheiat și vei înainta din nou, Dumnezeu tot te va conduce, te va ilumina, te va lumina și te va hrăni. Dar dacă nu o recunoști și ești negativ, lăsându-te pur și simplu pradă disperării, dacă gândești astfel, atunci ispita Satanei va fi venit asupra**

ta” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). După ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit mângâiată și aveam, totodată, o cale de practică. Înainte, când citeam cuvintele dure ale lui Dumnezeu prin care firea mea coruptă era dezvăluită, mă simțeam de parcă fusesem condamnată și nu mai aveam nicio speranță la mântuire, așa că eram pesimistă și slabă. Dar când am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, I-am înțeles voia. Dacă oamenii nu apără interesele bisericii în îndatoririle lor și nu sunt expuși și emondați, e normal să se simtă pesimiști și slabi. Dacă puteam să caut adevărul în eșecul meu și să reflectez asupra mea, aceasta era șansa mea de a învăța o lecție. Dar dacă deveneam pesimistă, retrasă, cădeam în disperare sau renunțam la mine însămi, aveam să cad pradă trucurilor Satanei și să cedez ispitei. Cuvintele lui Dumnezeu de judecată și dezvăluire sunt pentru a-i curăți și mântui pe oameni. Dumnezeu voia ca eu să mă cunosc, să învăț din greșelile mele și să nu fiu controlată de firi satanice. Acesta era un lucru bun, era o oportunitate pentru ca viața mea să sporească. Recunoscând asta, nu m-am mai simțit pesimistă și nu L-am mai înțeles greșit pe Dumnezeu. Eram dispusă să-mi îndeplinesc datoria conform cuvântului și principiilor lui Dumnezeu. N-aveam de gând să-mi păzesc renumele, reputația și statutul.

Mai târziu, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: **„S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați**

pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). **„Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că El îl urăște pe cel înșelător, dar iubește oamenii onești. Oamenii onești sunt capabili să apere interesele bisericii, să preia responsabilitatea pentru viețile fraților și surorilor și să-și îndeplinească îndatoririle cum se cuvine. Trebuia să-mi las deoparte mândria și statutul, să pun interesele bisericii pe primul loc și să practic adevărul în părtășie și în expunerea celor doi diaconi, pentru a le permite să-și dea seama de gravitatea problemelor lor, să se căiască realmente și să înceapă să acționeze din nou într-o manieră responsabilă. Dacă, după părtășia mea, tot nu se puteau schimba, aveam responsabilitatea de a-i demite și de a proteja lucrarea bisericii.

Ulterior, am găsit câteva cuvinte de-ale lui Dumnezeu și am avut părtășie, mai întâi, cu fratele Kevin, pentru a-l înștiința că tendințele sociale rele sunt ispite de la Satana și că ar trebui să renunțe la chemările sale

trupești și să se avânte în datoria sa, că numai acest lucru ar fi în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Apoi, am avut părtășie cu sora Janelle și i-am evidențiat lipsa ei de străduință și de responsabilitate în îndatoririle sale și i-am spus să țină cont de voia lui Dumnezeu. În urma părtășiei mele, erau amândoi dispuși să-și schimbe atitudinea față de datoria lor. Mai târziu, fratele Kevin a făcut câteva schimbări; când a fost din nou ispitit, a putut să se lepede în mod conștient de propriul său trup. Și sora Janelle a fost capabilă să devină mai proactivă în datoria ei. Când am văzut acest rezultat, m-am învinovățit că nu le-am evidențiat mai devreme problemele. De asemenea, am văzut că nu cuvântul lui Dumnezeu îi face pe oameni pesimiști și că oamenii care pot accepta adevărul sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, să se căiască cu adevărat și să își îndeplinească mai bine datoria. Sunt foarte fericită că am avut parte de această experiență. Luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu mi-au oferit o oarecare înțelegere a propriei corupții. Am experimentat totodată că sunt adevărul cuvintele exprimate de Dumnezeu Atotputernic și că ele chiar pot schimba și mântui oameni. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

9. Am învățat să mă supun prin datoria mea

de Novo, Filipine

În 2012, când lucram în Taiwan, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Ulterior, am aflat că eram unul dintre primii oameni din Filipine care o acceptase. Eram foarte încântat și simțeam că fusesem binecuvântat. În 2014, după ce m-am întors în Filipine, am început să predic Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic în țara mea. La scurt timp, mulți filipinezi au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Eram foarte fericit și mândru că puteam predica Evanghelia. Frații și surorile mele mă invidiau că îndeplineam o datorie atât de importantă și fiindcă eram printre primii din Filipine care acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu. Toți spuneau că eram foarte norocos. Când am văzut că mă invidiau și admirau, am avut mereu un sentiment de superioritate și am simțit că meritam o datorie atât de importantă.

Într-o zi, conducătorul bisericii mi-a spus că fratele responsabil de treburile generale ale bisericii trebuia să se ocupe de ceva și a întrebat dacă puteam să preiau temporar datoria acelui frate. Am fost foarte supărat și m-am gândit: „De ce vrea dintr-o dată conducătorul meu să mă ocup de treburi generale? Ce vor crede frații și surorile mele despre mine dacă vor afla?” În mintea mea, numai predicarea Evangheliei și mărturia pentru Dumnezeu erau o datorie importantă, una care putea aduce înaintea lui Dumnezeu mulți oameni care tânjeau după apariția Lui. Treburile generale erau, practic, sarcini care nu-L puteau mărturisi pe Dumnezeu deloc și nu-i puteau face pe alții să mă admire. Am fost foarte dezamăgit. Nu puteam înțelege cum mi se întâmpla așa ceva și eram îngrijorat că liderul meu avea să mă oblige să fac asta în continuare. Aveam multe gânduri negative, nu

mă puteam supune și nu voiam nici măcar ca frații și surorile mele să știe că îndatoririle mi se schimbaseră.

A doua zi, câțiva frați și surori mi-au spus că auziseră că făceam unele dintre treburile generale ale bisericii. Când i-am auzit spunând asta, m-am simțit foarte rușinat și deprimat. Nu voiam deloc această slujbă. Mă simțeam mâhnit și neascultător, dar la exterior mă prefăceam că nu mă deranjează. Nu voiam ca ei să-mi vadă slăbiciunea și să mă disprețuiască, așa că le-am răspuns zicând: „Acestea sunt rânduielile lui Dumnezeu, iar eu Îi sunt recunoscător pentru ele.” Doar după ce am spus asta, mi-am dat seama că, deși știam expresia „Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor”, atunci când situația curentă s-a materializat, în inima mea, nu I-am recunoscut suveranitatea. Cuvintele mele nu exprimau ceea ce simțeam. Păream ascultător, dar nu voiam, de fapt, să accept deloc situația. Nu puteam să nu mă gândesc: „Oare conducătorul a greșit când a aranjat ca eu să mă ocup de treburile generale? Această slujbă nu este deloc bună pentru mine. Ar trebui să practic Evanghelia, cum să fac datoria asta?” Am devenit tot mai pesimist. Am presupus că sigur m-a făcut să priau datoria asta din cauză că simțea că nu eram potrivit să predic Evanghelia. Simțeam că a mă ocupa de treburile generale nu necesita intrarea în viață sau căutarea adevărurilor-principii și că era doar muncă fizică, așa că, pur și simplu, mi-am văzut de treburi după cum mi se spunea. După ce a trecut o vreme, nu am câștigat intrare în viață, m-am săturat și, în cele din urmă, nu am mai vrut să fac treaba asta.

Într-o zi, un frate cu care predicasem anterior Evanghelia m-a sunat și a întrebat: „Frate, aș vrea să mergem undeva. Ne poți duce cu mașina?” Când am auzit asta, m-am simțit trist și rușinat. M-am gândit: „Poate că acest frate crede că doar mă ocup de treburile generale, că sunt doar un șofer care face munca de jos sau comisioane, și că nu am niciun statut. Cu

siguranță mă disprețuiește.” M-am simțit de-a dreptul nefericit și pesimist și și am fost și mai nemotivat în îndatoririle mele. În acea perioadă, în vreme ce păream să-mi îndeplinesc datoria, în sinea mea eram total dat peste cap și mă întrebam adesea ce credeau frații și surorile despre mine. Pur și simplu nu voiam nici măcar să citesc cuvântul lui Dumnezeu sau să merg la întruniri. Teoretic știam că, orice s-ar întâmpla, trebuia să-mi îndeplinesc îndatoririle ca o ființă creată, dar tot nu puteam scăpa de starea mea negativă și pasivă. În cele din urmă, nu am mai simțit lucrarea Duhului Sfânt, iar datoria mea părea o muncă lumească. În fiecare zi doar umblam de colo până colo, așteptând să treacă ziua. Inima mea era plină de întuneric și nefericire, nu aveam luminarea Duhului Sfânt la întruniri și mă simțeam mereu pustiit. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, știu că starea mea e greșită, dar tot îmi pasă de ceea ce cred frații și surorile mele despre mine. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi, ca să pot să reflectez la corupția mea și să accept această datorie.”

Ulterior, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru a evalua dacă oamenii pot sau nu pot asculta de Dumnezeu, cheia este dacă au sau nu dorințe extravagante sau motive ascunse față de Dumnezeu. Dacă oamenii au întotdeauna cereri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că ei nu sunt ascultători față de El. Orice ți se întâmplă, dacă nu vei putea accepta acest lucru de la Dumnezeu, dacă nu vei căuta adevărul și vei aduce întotdeauna argumente în favoarea ta și vei simți mereu că doar tu ai dreptate și chiar vei fi în stare să te îndoiești că Dumnezeu este adevărul și dreptatea, atunci vei avea necazuri. Astfel de oameni sunt cei mai aroganți și cei mai răzvrătiți față de Dumnezeu. Oamenii care au mereu cereri de la Dumnezeu nu pot niciodată să asculte cu adevărat de El. Dacă ceri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că încerci să faci o înțelegere cu Dumnezeu, că îți**

alegi propria voință și acționezi conform ei. Prin aceasta, Îl trădezi pe Dumnezeu și ești lipsit de ascultare. […] Dacă nu există credință adevărată într-o persoană și nicio credință substanțială, ea nu pot obține niciodată lauda lui Dumnezeu. Atunci când oamenii sunt capabili să aibă mai puține cereri de la Dumnezeu, ei au mai multă credință și ascultare adevărată, iar simțul rațiunii lor este relativ normal" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluit corupția din inima mea. Mi-am amintit cum, atunci când am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, m-am rugat lui Dumnezeu și am spus: „Indiferent ce mediu rânduiește Dumnezeu sau dacă întâlnesc greutăți sau experimentez încercări mari, voi accepta și voi asculta. Orice s-ar întâmpla, Îl voi urma pe Dumnezeu." Dar acum, fusesem pus într-un mediu real, dar nu-l puteam accepta. Brusc am realizat că ascultarea mea față de suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu se reducea numai la vorbe. Când biserica rânduise să predic Evanghelia, credeam că era o datorie atât de importantă și, în plus, frații și surorile mele mă complimentau și admirau, așa că îmi plăcea foarte acea datorie, astfel încât eram foarte silitor și trudeam pentru ea. Însă când conducătorul a rânduit să mă ocup de treburile generale, mi s-a părut că trecusem brusc de la a fi admirat de toată lumea la a fi un muncitor de care nu-i păsa nimănui și a fost foarte rușinos. Am simțit că frații și surorile nu m-ar mai fi admirat așa cum o făceau în trecut. Așadar, în adâncul inimii, nu am putut accepta această datorie, și chiar am crezut că rânduielile conducătorului meu erau greșite. Mi-am luat mult prea în serios demnitatea și statutul și eram egoist și pretențios cu îndatoririle mele. Voiam să fac doar o datorie care mi-ar permite să mă dau mare și să obțin admirația celorlalți, nu una modestă. Când datoria rânduită pentru mine nu mi-ar permis să mă dau mare sau să obțin admirația celorlalți, inima mi-a fost plină de

împotrivire și plângeri și nu am putut asculta niciodată, ceea ce m-a făcut să pierd lucrarea Duhului Sfânt și să trăiesc în întuneric. Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că dacă voiam să devin cu adevărat ascultător față de Dumnezeu, atunci nu numai că trebuia să ascult de rânduielile lui Dumnezeu când mediul mi se potrivea, ci, mai important, trebuia să ascult atunci când nu mi se potrivea. Chiar dacă eram mai puțin respectat sau frații și surorile nu mă admirau, trebuia să accept și să ascult.

Ulterior, la o întrunire, am avut părtășie deschis despre starea mea, iar frații și surorile mele mi-au trimis un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce folosește Satana pentru a-l ține pe om sub controlul său strict?** (Faima și câștigul.) **Deci, Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe**

monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). După ce am contemplat cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că motivul pentru care credeam că a mă ocupa de treburile generale nu era ceva remarcabil, că mă făcea să fiu mai puțin apreciat și-mi strica imaginea și pentru care nu puteam asculta se datora numai răului cauzat de Satana. Satana folosește faima și câștigul ca să controleze inimile oamenilor și îi face pe aceștia să se zbată pentru faimă și câștig și să sacrifice totul pentru ele. De asemenea, fusesem inconștient înșelat și corupt de Satana. Mi-am amintit cum părinții m-au învățat de copil să câștig respectul și admirația celorlalți. Așadar, de la o vârstă fragedă, credeam că trebuia să mă ridic deasupra celorlalți și să fiu remarcabil. În plus, societatea și presa promovau și ele aceste păreri, iar eu am văzut cum unii oameni faimoși și cu un statut înalt se bucurau de un tratament mai bun decât oamenii obișnuiți, așa că eram hotărât să ajung în față și să fiu admirat de toți. După ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, am continuat să trăiesc după aceste perspective și am crezut în mod eronat că lucrarea evanghelică era importantă și putea câștiga admirația și respectul celorlalți, dar nimeni nu-i admiră pe cei care se ocupă de sarcinile zilnice. Mă gândeam la îndatoriri drept mai bune sau mai rele și voiam să fac orice datorie mi-ar fi permis să mă remarc. Când conducătorul meu a rânduit să mă ocup de treburile generale pe baza nevoilor lucrării bisericii, nu m-am gândit decât la demnitatea și statutul meu și, în adâncul inimii, nu am putut accepta. Nu

căutam deloc voia lui Dumnezeu, nici nu luam în considerare nevoile lucrării bisericii. Eram egoist și demn de dispreț! Atunci am realizat că faptul că voiam să continui să predic Evanghelia nu însemna, de fapt, că luam în considerare voia lui Dumnezeu. Pur și simplu voiam ca datoria să fie o rampă de lansare pentru a câștiga admirația tuturor. Voiam să-mi folosesc datoria doar pentru a mă da în spectacol și a-i face pe oameni să mă admire, ca să pot obține faimă și câștig. Când conducătorul a rânduit ca eu să mă ocup de treburile generale, ambiția mea de a fi foarte apreciat a fost spulberată, așa că m-am eschivat pasiv de la datoria mea și chiar mi-a lipsit motivația să o îndeplinesc. M-am gândit cum unii frați și surori aveau cândva e lumești și prestigiu, dar au putut renunța la ele și, orice datorie ar fi rânduit biserica pentru ei, fie că era o datorie semnificativă sau nu, ei tot puteau accepta și asculta. Comparându-mă cu ei, mi-a fost rușine. Nu aveam un loc pentru Dumnezeu în inima mea sau cea mai fundamentală ascultare față de El. Acum am realizat cât de irațional era să urmăresc faima, câștigul și statutul. Dacă aș fi continuat să urmăresc asta, n-aș fi înțeles, nici obținut niciodată adevărul și, mai devreme sau mai târziu, aș fi fost alungat. După aceea, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: **„Dacă toate lucrurile la care te gândești în orele tale libere din fiecare zi au de-a face cu modul prin care să-ți rezolvi firea coruptă, să practici adevărul și să înțelegi adevărurile-principii, vei învăța cum să folosești adevărul pentru a-ți rezolva problemele conform cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei dobândi capacitatea de a trăi independent, vei avea intrare în viață, nu îți va fi foarte dificil să-L urmezi pe Dumnezeu și, treptat, vei pătrunde în adevărul-realitate. Dacă, în inima ta, ești încă obsedat prestigiu și statut, încă preocupat să te fălești și să-i faci pe ceilalți să te admire, atunci nu ești o persoană care urmărește adevărul și mergi pe cale greșită. Ceea ce urmărești nu este adevărul, nici viața,**

ci lucrurile pe care le iubești, adică reputația, profitul și statutul, caz în care nimic din ceea ce faci nu are legătură cu adevărul, toate sunt considerate drept fapte rele și a face servicii. Dacă, în inima ta, iubești adevărul și întotdeauna tinzi spre acesta, dacă urmărești schimbarea firii și poți ajunge să asculți cu adevărat de Dumnezeu, dacă te poți teme de El și te poți feri de rău și dacă te înfrânezi în tot ceea ce faci și poți accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu, atunci starea ta se va tot îmbunătăți și vei fi o persoană care trăiește înaintea lui Dumnezeu. […] Cei care iubesc adevărul îl caută în toate lucrurile, reflectează asupra propriilor persoane și încearcă să se cunoască, se concentrează pe practicarea adevărului și, în inima lor, întotdeauna ascultă de Dumnezeu și se tem de El. Dacă în ei se ivește vreo noțiune sau neînțelegere în ceea ce-L privește, se roagă lui Dumnezeu imediat și caută adevărul pentru a le rezolva. Se concentrează la a-și îndeplini bine îndatoririle, astfel încât voia lui Dumnezeu să fie mulțumită; se luptă pentru adevăr și urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ajungând să aibă inimi cu frică de Dumnezeu și să se ferească de toate faptele rele. Aceștia sunt oameni care trăiesc mereu înaintea lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Buna purtare nu înseamnă că firea unei persoane s-a schimbat”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, dacă voiam să ajung pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, să caut adevărul și să obțin schimbare în firea mea, atunci trebuia să-mi schimb punctul de vedere greșit al căutării. Indiferent dacă mă puteam da în spectacol sau dacă puteam fi admirat de ceilalți în datoria mea, trebuia să o accept și să o îndeplinesc cu loialitate. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o am față de datorie și raționalitatea pe care ar trebui să o dețină ființele create. Dacă mi-aș îndeplini datoria fără să caut adevărul și nu aș putea să ascult de Dumnezeu, dacă aș face-o numai ca

să caut faima și statutul și ca să câștig respectul fraților și surorilor mele, atunci asta ar însemna că o luam pe o cale de împotrivire față de Dumnezeu. Dacă nu-mi schimbam obiceiurile, atunci, în cele din urmă, nu puteam fi decât respins și alungat. Să cred în Dumnezeu și să-mi îndeplinesc îndatoririle presupune să-mi îndrept motivele, să mă concentrez asupra căutării și practicării adevărului, renunțând la ambițiile și dorințele mele, și să fac lucrurile conform cerințelor lui Dumnezeu. Doar atunci aș putea fi ascultător față de Dumnezeu și era singura cale de a-mi schimba firea coruptă. Odată ce am înțeles asta, am avut o direcție și, în adâncul meu, am devenit dispus să-mi accept datoria. Fie că oamenii mă admirau sau nu, trebuia să-mi îndeplinesc datoria cât de bine puteam.

După aceea, am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Ca să vă puteți face datoria astăzi în casa lui Dumnezeu, fie că este mare sau mică, fie că este de ordin fizic sau mental și fie că e vorba de probleme externe sau de lucrări interne, nimeni nu își îndeplinește datoria din întâmplare. Cum ar putea fi ea alegerea ta? Totul este condus de Dumnezeu. Te-ai mișcat astfel, ai acest simț al misiunii și răspunderii și poți face această datorie numai pentru că Dumnezeu ți-a dat o însărcinare. Sunt atâția printre necredincioși cu înfățișare frumoasă, cunoștințe sau talent, dar oare îi favorizează Dumnezeu? Nu, nu o face. Dumnezeu nu i-a ales pe ei și nu vă favorizează decât pe voi. Vă cere tuturor să jucați tot felul de roluri, să faceți tot felul de îndatoriri și să vă asumați diferite feluri de responsabilități în lucrarea Sa de gestionare. Când planul de gestionare al lui Dumnezeu ajunge, în cele din urmă, la sfârșit și este realizat, ce glorie și ce privilegiu va fi aceasta! Așadar, când oamenii suferă câteva greutăți în timp ce își fac azi datoria; când trebuie să renunțe la unele lucruri, să se sacrifice și să plătească un anumit preț; când își pierd statutul, faima și averea în**

lume; și când toate aceste lucruri se duc, pare că Dumnezeu le-a luat de la ei, dar au câștigat ceva mai de preț și mai valoros. Ce au dobândit oamenii de la Dumnezeu? Au dobândit adevărul și viața, făcându-și datoria. Numai după ce ți-ai îndeplinit datoria, ți-ai dus la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu, îți trăiești întreaga viață pentru misiunea și însărcinarea date de Dumnezeu, ai o mărturie frumoasă și duci o viață care are valoare – numai atunci ești o persoană adevărată! Și de ce spun că ești o persoană adevărată? Pentru că Dumnezeu te-a ales și te-a determinat să-ți faci datoria ca ființă creată, aflată sub gestionarea Lui. Aceasta este cea mai mare valoare și cel mai mare semnificație a vieții tale" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Dacă dorești să-ți oferi tot devotamentul în toate lucrurile pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu, nu poți să faci asta realizând doar o datorie; trebuie să accepți orice însărcinare pe care Dumnezeu ți-o acordă. Fie că ea corespunde gusturilor tale și se potrivește intereselor tale sau că este ceva de care nu te bucuri, ceva ce n-ai mai făcut niciodată ori e ceva dificil, tot ar trebui să o accepți și să asculți. Nu doar că trebuie să o accepți, ci trebuie și să cooperezi proactiv și să înveți despre ea în timp ce experimentezi și pătrunzi. Chiar dacă înduri greutăți, ești obosit, umilit sau marginalizat, tot trebuie să-ți oferi tot devotamentul. Doar practicând în acest fel, vei reuși să-ți oferi tot devotamentul în toate lucrurile și să mulțumești voia lui Dumnezeu. Trebuie să o privești ca pe datoria ta de împlinit, nu ca pe o afacere personală. Cum ar trebui să înțelegi îndatoririle? Ca pe ceva ce Creatorul – Dumnezeu – i-l dă cuiva de făcut; așa iau naștere îndatoririle oamenilor. Însărcinarea pe care ți-o dă Dumnezeu este datoria ta și este perfect natural și justificat ca tu să-ți îndeplinești datoria așa cum cere Dumnezeu. Dacă îți este clar că această datorie**

este însărcinarea dată de Dumnezeu și că reprezintă iubirea lui Dumnezeu și binecuvântarea lui Dumnezeu care vin asupra ta, atunci vei putea să-ți accepți datoria cu o inimă iubitoare de Dumnezeu și vei putea fi conștient de voia lui Dumnezeu în timp ce-ți îndeplinești datoria și vei putea depăși toate dificultățile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cei care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu nu ar putea refuza niciodată însărcinarea dată de Dumnezeu; nu ar putea refuza nicio datorie. Indiferent de datoria pe care ți-o încredințează Dumnezeu, indiferent ce dificultăți presupune, nu ar trebui să o refuzi, ci să o accepți. Aceasta este calea de practicare, care înseamnă să practici adevărul și să-ți oferi tot devotamentul în toate lucrurile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Care este miezul aici? Este în cuvintele «în toate lucrurile». «Toate lucrurile» nu înseamnă neapărat lucruri care-ți plac sau la care ești bun, cu atât mai puțin lucruri care îți sunt familiare. Uneori vor fi lucruri la care nu ești bun, pe care e nevoie să le înveți, lucruri dificile sau în care trebuie să suferi. Cu toate acestea, indiferent ce lucru este, atâta vreme cât Dumnezeu ți l-a încredințat, tu trebuie să-l accepți de la El și, odată acceptat, trebuie să realizezi bine acea datorie, oferindu-i tot devotamentul tău și mulțumind voia lui Dumnezeu. Aceasta este calea de practică. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să cauți întotdeauna adevărul și, odată ce ești sigur ce fel de practică este în conformitate cu voia lui Dumnezeu, în acel fel ar trebui să practici. Doar făcând astfel, tu practici adevărul și doar în acest fel poți intra în adevărul-realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că nicio datorie nu vine la cineva din greșeală. Aceasta vine din suveranitatea și rânduirea lui Dumnezeu. Deși nu-mi puteam urma preferințele, trebuia să ascult și să-mi îndeplinesc

bine datoria, din toată inima și cu toată puterea. Doar acest mod de viață este plin de sens și nu este în van. Înainte, fusesem hipnotizat de faimă și câștig, nu înțelegeam suveranitatea lui Dumnezeu, așa că nu-mi puteam trata datoria corect și vedeam îndatoririle drept mai bune și mai rele. Am înțeles atunci că nicio datorie nu este mai presus sau mai prejos decât alta, noi doar îndeplinim funcții diferite. Fie că este predicarea Evangheliei, fie că e gestionarea treburilor generale, trebuie să accept. Indiferent ce datorie îndeplinim în casa lui Dumnezeu, El vrea să căutăm adevărul și să punem accent pe intrarea în viață. Dacă mi-aș face datoria doar ca să fiu admirat și să câștig reputație și statut, atunci nu aș îndeplini datoria unei ființe create, aș complota pentru propriile țeluri. M-aș răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și m-aș opune Lui. Dacă așa ar sta lucrurile, chiar dacă aș fi admirat de alți oameni, Dumnezeu nu ar aproba, așadar, ce rost ar avea să o fac? Deși gestionarea treburilor generale nu mi se părea ceva remarcabil, acest mediu mi-a permis să reflectez asupra mea și să mă cunosc, să urmăresc adevărul, să învăț lecții și, în ultimul rând, mi-a îngăduit să renunț la dorința mea de reputație și statut și să învăț să ascult. Asta era mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. De fapt, ocupându-mă de treburile bisericii, am întâlnit diverse lucruri care necesitau considerarea intereselor bisericii, timp în care trebuia să caut adevărul și să mă port conform principiilor. Nu era asta o ocazie bună pentru mine să practic adevărul și să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu? Odată ce am realizat asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu vreau să mă mai răzvrătesc împotriva Ta. Vreau să mă supun orchestrărilor și rânduirilor Tale, să accept scrutarea Ta și să-mi îndeplinesc îndatoririle cu o inima plină de iubire pentru Tine.” După ce m-am rugat, am avut un sentiment de eliberare și am avut încredere să-mi îndeplinesc datoria cum se cuvine.

Odată, lucram cu frații și surorile mele pentru a termina o sarcină. I-am privit îndeplinindu-și îndatoririle cu multă atenție, gândindu-se și cercetând în mod conștiincios fiecare detaliu al lucrării lor, ca interesele bisericii să nu sufere. Mi-am amintit cum am luat atitudinea greșită față de datoria mea de când am preluat-o. Făceam pur și simplu orice era rânduit de conducătorul meu și nu mă gândeam niciodată cum să-mi fac datoria bine. Îndeplinindu-mi îndatoririle în acest fel, l-am rănit pe Dumnezeu și L-am făcut să mă disprețuiască. Ulterior, nu-mi mai făceam griji dacă eram sau nu admirat de alții. În schimb, mă gândeam serios la interesele bisericii și, de asemenea, eram atent și chibzuit în sarcinile mele. Când mi-am îndeplinit îndatoririle în felul acela, m-am simțit împăcat și nu mai eram obosit. Am câștigat mult din experiența mea și am înțeles că Dumnezeu îmi dăduse o datorie care nu-mi plăcea ca să mă facă să reflectez și să realizez că urmărirea reputației și a statutului fusese greșită, ca să mă mântuiască de robia și constrângerile reputației și ale statutului. Mă conducea pe calea căutării adevărului. Toate acestea erau iubirea lui Dumnezeu pentru mine. Am înțeles bunele intenții ale lui Dumnezeu și am văzut că orice se abate asupra mea, chiar și atunci când e ceva sau o vreo datorie care nu se potrivește cu noțiunile mele, tot este benefic pentru viața mea. Nu mă mai puteam răzvrăti împotriva lui Dumnezeu. Trebuia să devin ascultător față de El și să-mi îndeplinesc îndatoririle într-o manieră realistă.

Curând după aceea, fratele care fusese reponsabil de treburile generale s-a întors. Conducătorul a rânduit ca eu să lucrez cu acest frate și să continuu să mă ocup de chestiuni generale. Când am primit această veste, m-am gândit: „De data asta, nu-mi pot lăsa preferințele să dicteze felul în care îmi tratez îndatoririle. Trebuie să accept orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu și să ascult de ele.” Am știut că acesta era Dumnezeu care-mi arăta har, oferindu-mi o altă șansă ca să mă instruiesc și să pătrund în

cuvintele Sale. Cu experiența mea precedentă, nu am mai avut gânduri negative în datoria mea, nu mi-am mai disprețuit datoria și nu m-am mai întristat că nu eram admirat de alții. În schimb, mi-am făcut datoria într-o manieră realistă și am căutat să mulțumesc voia lui Dumnezeu. Am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât**

să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a luminat inima. Când ne îndeplinim îndatoririle, ar trebui să acceptăm scrutarea lui Dumnezeu și să renunțăm la dorințele, intențiile și motivațiile noastre. Ar trebui să ne oferim inimile sincere, să facem lucruri în beneficiul bisericii și să ne dăm silința în tot ce trebuie să facem. Doar în acest fel putem să îndeplinim datoria unei ființe create, să trăim cu integritate și să avem umanitatea și rațiunea pe care oamenii sunt meniți să le aibă. Când am practicat în felul acesta, am avut liniște sufletească și m-am simțit în largul meu.

Sunt foarte fericit în datoria mea acum și am câștigat mult. Știu că fără să fiu expus de fapte și fără judecata cuvântului lui Dumnezeu, nu mi-aș fi recunoscut corupția, nici nu aș fi fost capabil să văd importanța căutării adevărului. După această experiență, am realizat și că datoria pe care o fac e rânduită de Dumnezeu și se bazează pe nevoile mele privind intrarea în viață, așa că ar trebui să accept și să ascult, să caut adevărul, să-mi îndeplinesc îndatoririle cu toată inima și mintea, și să devin un om care ascultă cu adevărat de Dumnezeu și Îi câștigă aprobarea.

10. Am fost martorul apariției lui Dumnezeu

de Martin, Coreea de Sud

Am făcut parte dintr-o biserică prezbiteriană din Coreea. Toți din familia mea au devenit credincioși când s-a îmbolnăvit fiica mea. După aceea, ea a început să se simtă tot mai bine, cu fiecare zi. Am fost foarte recunoscător pentru mila Domnului Isus. Am jurat că din acel moment Îl voi urma pe Domnul cu devotament, mă voi strădui să fiu genul de persoană cerută de El și care-I aduce bucurie. Nu lipseam de la nicio slujbă, oricât de ocupat eram cu serviciul, dădeam mereu pomeni și ofrande și participam activ la activitățile bisericii. Îmi petreceam majoritatea timpului citind Biblia și participând la activitățile bisericii și rareori mergeam la dineuri sau reuniuni organizate de rudele mele, prieteni, colegi și alții. Erau supărați pe mine din cauza asta. Când am încetat să mai beau alcool și să fumez, după ce am devenit credincios, și nu am mai mers să petrec cu ei, unii dintre prietenii mei mă tachinau adesea, spunând lucruri de genul ăsta: „Îți place foarte mult să mergi la biserică. Așadar, spune-ne, cu ce te alegi dacă mergi zilnic la biserică? Care este rostul credinței tale?" Drept să spun, fiind asaltat de întrebări din toate părțile, nici nu știam ce să le spun. Dar tocmai datorită întrebărilor lor, am început să meditez cu adevărat: pentru ce este, de fapt, credința mea? Ca să-I cer lui Dumnezeu să-mi vindece fiica sau să-mi protejeze familia? Să ai credință înseamnă doar să citești Biblia și să mergi zilnic la biserică? Chiar nu știam. Le-am pus aceste întrebări clericilor de la biserica mea. Răspunsurile lor au fost cam aceleași: „Credința noastră este pentru harul mântuirii Domnului și, când Se va întoarce, ne va înălța la ceruri pentru viață veșnică." Acest gen de răspuns părea să-mi risipească confuzia, dar a dat curs altei întrebări: „Atunci, cum ajung în ceruri?" Mi-au spus: „În Romani 10:10 se spune: «Căci prin

credința din inimă se primește dreptatea și prin mărturisirea cu gura se primește mântuirea.» Asta înseamnă că păcatele ne sunt iertate de Domnul, deci suntem mântuiți prin credință, iar Domnul ne va înălța direct în Împărăție când Se va întoarce. Așadar, nu trebuie să-ți faci griji cum vei ajunge în ceruri, cât timp ai credință.” M-am gândit la versetul din Biblie: „**Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul**” (Evrei 12:14). Dumnezeu este sfânt și ne cere să devenim sfinți, dar eu trăiam în păcat și nu puteam să-I pun cuvintele în practică. Cum eram eu vrednic de Împărăție? Domnul Isus ne-a spus: „**«Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta». Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuți»**” (Matei 22:37-39). Dar în viața de zi cu zi, simpla cerință de a iubi îmi era imposibil de îndeplinit, oricât mă străduiam. Îmi iubeam familia mult mai mult decât pe Domnul și nu puteam să-i iubesc cu adevărat pe ceilalți ca pe mine însumi. Când prietenii și rudele râdeau de mine, îi detestam pentru asta, în loc să fiu îngăduitor și răbdător. M-am gândit și la Evrei 10:26, în care se spune: „**Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat**.” Știam ce ne cere Domnul, dar n-o puteam face. Am continuat să trăiesc în păcat, așa că nu vedeam prin ce s-ar deosebi finalul meu de cel al necredincioșilor. Asta m-a făcut să mă gândesc că intrarea în Împărăție nu putea fi atât de simplă precum au spus clericii, dar tot nu știam cum aș putea ajunge în ceruri și dobândi viață veșnică. Tot nu aveam o cale. Am continuat să le pun întrebări clericilor și prietenilor de la biserică, dar niciunul dintre ei n-a avut un răspuns clar. M-au întrebat doar de ce pun aceste întrebări ciudate și au zis că așa practică oamenii credința de secole. Încă eram la fel de nedumerit ca întotdeauna, așa că am

decis să recitesc toate cele patru Evanghelii, gândindu-mă că trebuia să existe un răspuns în cuvintele Domnului Isus.

Într-o zi, în 2008, am citit aceste versete: „**Eu sunt învierea și viața. Cel ce crede în Mine va trăi chiar dacă moare. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată**” (Ioan 11:25-26). Aceste versete m-au nedumerit când le-am citit. De ce ar spune Domnul că ar trebui să trăim și să credem în El? În calitate de credincioși, nu trăiam și credeam toți în El? Ne-ar considera Domnul morți dintr-un motiv anume? Mi-au ridicat foarte multe semne de întrebare. Pentru o vreme, mi-am petrecut fiecare moment liber încercând să lămuresc asta, dar nu i-am găsit niciodată adevăratul înțeles. Am mers din nou cu întrebările mele la clerici și alți membri ai bisericii, dar nu numai că nu au avut niciun răspuns, ci s-au și amuzat pe socoteala mea. Însă am continuat să simt că există un înțeles mai profund, ascuns în spusele Domnului.

Apoi, odată, am citit asta în Evanghelia lui Matei: „Un altul dintre ucenicii Săi I-a zis: Doamne, dă-mi voie mai întâi să mă duc să-l înmormântez pe tatăl meu! Isus i-a răspuns: **Urmează-Mă și lasă morții să-și îngroape morții!**” (Matei 8:21-22). Când am văzut fraza: „**Lasă morții să-și îngroape morții**”, am fost puțin confuz. De ce i-ar numi Domnul morți pe oamenii care erau pe atunci în viață? Domnul ne-a văzut ca fiind vii sau morți? M-am gândit la Biblie, în care se spune că răsplata păcatului e moartea. Eu trăiam în păcat, asta a vrut să spună Domnul prin „morți”? Dacă e așa, cum aș putea prinde viață și cum aș putea ajunge în Împărăție? Aveam inima plină de întrebări cărora nu le puteam da de cap. Dar, în adâncul meu, eram sigur de un lucru: „De vreme ce Domnul a spus aceste lucruri, răspunsul trebuie să fie undeva în Biblie.” Așa că nu mi-am pierdut credința, ci am continuat să caut răspunsul.

Datorită îndrumării Domnului, câteva luni mai târziu, am citit un alt lucru spus de El: „**Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce ascultă vor trăi**” (Ioan 5:25). Am înțeles imediat foarte clar că morții revin la viață când aud glasul lui Dumnezeu. Am fost sigur că acesta era răspunsul pe care îl căutam! Dar încă eram puțin confuz, gândindu-mă că auzisem de mult glasul Domnului, dar tot nu eram liber de sclavia păcatului. Mă număram eu printre cei vii? La ce se referea „**cei ce ascultă vor trăi**”? Cum prind oamenii viață? Urma Domnul să aibă mai multe de spus când avea să Se întoarcă, ceva ce trebuia să auzim? Și, dacă e așa, cum am putea să auzim glasul lui Dumnezeu? Unde am putea să-l auzim? Nu-mi puteam da seama, așa că m-am rugat Domnului: „O, Doamne, Te rog, lasă-mă să-Ți ascult glasul cât mai repede. Nu vreau să fiu mort. Te rog, ajută-mă să trăiesc.”

După aceea, când mergeam la slujbele de la biserică, am început să fiu atent dacă pastorii spuneau vreodată în predicile lor ceva despre întoarcerea Domnului sau despre glasul Său. Eram foarte dezamăgit fiindcă nu făceau decât să ne spună să ne ferim de erezii, să veghem și să așteptăm, dar nu spuneau absolut nimic despre întoarcerea Domnului. I-am întrebat aceste lucruri și pe unii dintre oamenii importanți care răspundeau de biserică, dar mi-au spus că pun constant aceste întrebări pentru că îmi lipsește credința, că sunt exact ca Toma. Au început să mă proscrie. Apoi, alți membri ai bisericii cu care mă înțelesesem bine mereu au început să se îndepărteze de mine și unii m-au exclus. Am ajuns să plec din biserica aceea din care făcusem parte 18 ani. Urmăream toată ziua programele canalelor TV creștine importante, sperând să aud glasul lui Dumnezeu în predicile pastorilor celebri. Am făcut asta vreme de aproape 6 luni, urmărind zilnic aceste programe câte 10 ore sau mai mult, dar tot n-am găsit răspunsurile pe

care le voiam. Pastorii spuneau doar că Domnul urma să Se întoarcă foarte curând și că ar trebui să veghem și să așteptăm. Dar eram copleșit de întrebări. Domnul era pe cale să Se întoarcă, dar când? Și de ce nu-L întâmpinasem încă? În zilele acelea, m-am rugat constant Domnului, spunând: „Doamne! Te aștept de atâta timp, sperând din inimă să Te întâmpin cât încă trăiesc, să-Ți ascult glasul. O, Doamne, când vii? Te rog, lasă-mă să-Ți ascult glasul."

Într-o zi din martie 2013, la intrarea în clădirea noastră, un bărbat în vârstă, care părea de vreo 70 de ani, a venit spre mine, întrebându-mă dacă nu vreau să mă abonez la un ziar, Chosun Ilbo. Am fost chiar disprețuitor, întrebându-mă cine mai citește ziarul, acum când toată lumea are telefoane și computere. Așa că l-am refuzat foarte expeditiv. Dar, timp de câteva zile, de fiecare dată când mă vedea, a continuat să-mi ceară să mă abonez. Am continuat să îl refuz. Dar, spre surprinderea mea, o lună mai târziu, am dat peste același om în lift. Părea că mă așteptase. Când m-a văzut, a zâmbit și m-a salutat, apoi mi-a cerut să mă abonez. Mă întrebam de ce încercase acest om să-mi vândă un ziar atâta timp. Vrând să fiu drăguț, în cele din urmă am cumpărat un abonament, dar, din diferite motive, nu am avut timp să-l citesc o bucată de vreme. Apoi, într-o dimineață, la începutul lui mai, după ce a venit ziarul, l-am înșfăcat și am citit în grabă titlurile, ca de obicei. Și a fost unul care chiar mi-a sărit în ochi. Spunea: „Domnul Isus S-a întors – Dumnezeu Atotputernic a exprimat cuvinte în Epoca Împărăției." Am fost șocat – poftim? Domnul S-a întors? Dumnezeu Atotputernic? Epoca Împărăției? Chiar ar putea fi adevărat? M-au năpădit o grămadă de emoții amestecate – eram foarte agitat. În sfârșit, am aflat vești despre întoarcerea Domnului. Dar apoi m-am întrebat dacă nu era o știre falsă. M-am uitat în partea de jos a paginii și am văzut un număr și adresa Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și numele câtorva cărți de la biserică. Am simțit

că e important să cercetez cu atenție, pentru că întoarcerea Domnului e crucială. Am sunat imediat la numărul pe care îl găsisem în ziar. Am auzit vocea unei sore care a răspuns la telefon și am întrebat-o nerăbdător: „Îmi puteți spune, chiar e adevărat ce scrie în ziar? S-a întors Domnul? Aceste cuvinte sunt într-adevăr de la Dumnezeu?" Mi-a răspuns: „Da."

Surorile Kathy și Zena de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au stabilit când să ne adunăm și-au avut părtășie cu mine despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Kathy a spus: „De când Adam și Eva au fost corupți de Satana, omul trăiește în păcat, sub forțele Satanei, manipulat și vătămat de acesta. Dumnezeu a făcut trei etape de lucrare pentru a mântui pe deplin omenirea de stăpânirea Satanei, acestea fiind Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Sunt trei etape de lucrare diferite, dar sunt înfăptuite toate de același Dumnezeu. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se bazează pe ceea ce e necesar pentru umanitatea coruptă și fiecare este construită pe etapa precedentă, pentru a îndeplini o lucrare mai profundă și elevată." Apoi a citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a**

făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: «El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu». Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că

Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"). Apoi Kathy a avut mult mai multă părtășie cu mine și am aflat că planul de gestionare al lui Dumnezeu de 6000 de ani e împărțit în trei epoci, trei etape – Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. În Epoca Legii, Iahve a emis legea în principal pentru a-i conduce pe oameni să trăiască pe pământ și să știe ce este păcatul. În Epoca Harului, Domnul Isus a terminat lucrarea de răscumpărare. A fost răstignit pentru omenire, răscumpărându-ne de păcat. Atâta vreme cât noi credeam în Domnul, ne mărturiseam păcatele și ne pocăiam, păcatele aveau să ne fie iertate și nu am mai fi fost condamnați și pedepsiți pentru păcat, conform legii. În Epoca Împărăției, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevăruri, făcând lucrarea de judecată, curățind firile corupte ale oamenilor, mântuindu-i de stăpânirea Satanei, de păcat, pentru ca noi să putem să ne supunem și să-L venerăm pe Dumnezeu, să nu mai trăim în păcat și să fim luați de Dumnezeu în Împărăția cerurilor. Cele trei etape ale lucrării au loc în epoci diferite, numele lui Dumnezeu se schimbă, El apare omenirii în feluri diferite, lucrarea Lui cuprinde lucruri diferite și o îndeplinește în locuri diferite, dar

toate sunt făcute de un Dumnezeu. E un singur Dumnezeu care face lucrare diferită în epoci diferite. A fost cu adevărat luminător pentru mine să înțeleg asta.

Apoi Zena a avut părtășie cu mine despre modul în care Dumnezeu Atotputernic curățește și schimbă oamenii prin lucrarea Lui de judecată. Ea mi-a împărtășit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De**

asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). Apoi Zena mi-a spus: „Dumnezeu Atotputernic folosește adevărul pentru a judeca și curăți oamenii. A exprimat milioane de cuvinte care dezvăluie tainele Bibliei și sunt mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu și expun rădăcina păcătuirii omului și adevărul corupției noastre. Unele vorbesc despre cum să fii eliberat de păcat pentru a dobândi schimbarea firii, iar altele despre determinarea finalurilor oamenilor etc. Toate sunt adevărul și vin de la Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic a exprimat toate adevărurile pe care oamenii trebuie să le posede, pentru a fi curățiți și mântuiți pe deplin, arătând, în același timp, firea dreaptă a lui Dumnezeu, atotputernicia și înțelepciunea Sa. Oricine citește cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic poate să le simtă autoritatea și puterea. Dumnezeu vede tot și doar El cunoaște în detaliu omenirea coruptă. Dumnezeu expune fiecare gând, părere, idee și dispoziție coruptă a oamenilor, înlăturând pe deplin păcătuirea omenirii și împotrivirea față de Dumnezeu, din rădăcină. Prin judecata, revelațiile și rafinările cuvintelor lui Dumnezeu, obținem o oarecare înțelegere a adevărului despre corupția noastră satanică. Apoi vedem cât suntem de aroganți și necinstiți, că tot ce spunem și facem ne dezvăluie firile corupte. Luptăm pentru renume și statut, ne implicăm în intrigă, minciună și înșelăciune, intrăm în competiții ale invidiei și nu ne supunem deloc lui Dumnezeu. Nu trăim nici pe departe o asemănare umană. Apoi suntem plini de regret sincer și ne urâm pe noi înșine, devenim

capabili să ne căim, să-I acceptăm judecata și mustrarea și să-I îndeplinim cuvintele. Suntem eliberați treptat de lanțurile păcatului și ni se schimbă întrucâtva firile corupte. Fără să fim expuși și judecați de cuvintele lui Dumnezeu, bazându-ne doar pe rugăciune și spovedanie, n-am înlătura niciodată rădăcina păcatului nostru. Prin experiență, vedem și că, fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, firile noastre corupte n-ar putea fi niciodată curățite și transformate. De aceea, acceptarea lucrării de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă e singura cale spre Împărăție." Apoi cele două surori mi-au vorbit despre mărturia lor personală de experimentare a judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu. Totul a fost foarte practic. Aș putea spune că lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic era exact ce-mi trebuia pe plan spiritual, că lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă îi poate cu adevărat schimba și curăți pe oameni și singura cale de a intra în Împărăție e acceptarea judecății Lui din zilele de pe urmă.

În următoarele zile, surorile mi-au mai spus de ce lumea religioasă e atât de dezolantă acum, iar predicile pastorilor devin fade. Au mai împărtășit cu mine adevărata poveste din spatele Bibliei, precum și tainele și semnificația întrupărilor lui Dumnezeu. Am simțit că sunt pline de conținut cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și mi-au deschis ochii asupra multor taine ale adevărului. După ce am cercetat, am devenit sigur că sunt glasul lui Dumnezeu cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, că El este Domnul Isus întors și am acceptat cu bucurie mântuirea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

Mai târziu, aceste surori mi-au dat câteva cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu. Când am ajuns acasă, am răsfoit una, „**Cartea deschisă de Miel**". Primul lucru pe care l-am văzut au fost câteva cuvinte ale lui Dumnezeu din „**prefață**": „**Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei**

pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul «Dumnezeu» și cu expresii precum «lucrarea lui Dumnezeu», ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. «Credința în Dumnezeu» înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi «credință în Dumnezeu»" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt detaliate și practice și arată adevăratul înțeles al credinței în Dumnezeu. Mi-am dat seama că pentru credință e nevoie să experimentăm cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, pentru a ne alunga corupția, a dobândi adevărul și a-L cunoaște pe Dumnezeu. Doar aceasta e adevărata credință. Pentru mine, credința însemna să mă rog zilnic și să merg mult la biserică. Din păcate, nu mi-am dat seama niciodată dacă eram sau nu pe calea dreaptă a credinței, așa că

până atunci doar m-am poticnit. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, mi-am dat seama că era total greșită calea pe care o luasem înainte în credință. Apoi, am văzut în cuprins titlul „**Ești o persoană care a prins viață?**” M-a atras și am început să-l citesc imediat. Avea aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Dumnezeu a creat omul, dar apoi omul a fost corupt de Satana, astfel încât oamenii au devenit «morți». Și astfel, după ce te vei fi schimbat, nu vei mai fi ca acești «morți». Cuvintele lui Dumnezeu sunt cele care reînsuflețesc duhurile oamenilor și le determină să renască, iar când duhurile oamenilor renasc, ei vor reveni la viață. Când vorbesc despre «morți», Mă refer la cadavre care nu au duh, la oamenii ale căror duhuri au murit în ei. Când scânteia vieții se aprinde în duhurile oamenilor, oamenii prind viață. Sfinții despre care s-a vorbit mai înainte se referă la oamenii care au prins viață, la cei care au fost sub influența Satanei, dar care l-au învins pe Satana**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). „**«Morții» sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub puterea Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să I se supună pe deplin. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie**

aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie emondarea din partea lui Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii sunt după inima lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). După ce am citit asta, am știut în sufletul meu că acesta era răspunsul pe care îl căutasem în toți acești ani. În sfârșit, am știut ce înseamnă să fii „mort" sau să „trăiești". Când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, aceștia puteau să-L asculte, să-L manifeste și să-L slăvească. Erau oameni vii, spirituali. Apoi, Satana i-a ispitit să-L trădeze pe Dumnezeu și au început să trăiască în păcat, sub puterea Satanei, și astfel omenirea a devenit tot mai coruptă, pătrunzând în noi tot felul de otrăvuri satanice. Ne-am cufundat mai adânc în păcat, negându-L pe Dumnezeu, nedându-I ascultare și împotrivindu-I-ne, trăind firi satanice. Nu suntem deloc cum ne-a făcut Dumnezeu la început. Dumnezeu îi consideră morți pe toți cei care trăiesc în păcat și sub puterea Satanei, iar morții aparțin Satanei, I se opun lui Dumnezeu. Nu sunt vrednici de Împărăția Lui. Cei vii sunt cei mântuiți de Dumnezeu. Corupția lor e curățită prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Aceștia alungă păcatul, forțele Satanei, nu se mai răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și nu I se mai opun. Indiferent cum vorbește sau lucrează Dumnezeu, ei pot să asculte și să se supună. Cei vii pot să fie

martori pentru Dumnezeu și să-L slăvească și sunt singurii care pot obține aprobarea Lui și intra în Împărăția Sa. Ca să devenim vii, trebuie să acceptăm adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu Atotputernic și să experimentăm judecata Lui, să fim în cele din urmă eliberați de păcat, să devenim curățiți și să ne recăpătăm conștiința și rațiunea, să ascultăm de Creator și să punem cuvintele lui Dumnezeu în practică, să-L venerăm pe Dumnezeu și să fim martori pentru El. Iată cum e cineva care a prins iar viață cu adevărat, care poate să intre în Împărăție și să dobândească viață veșnică. În momentul acela, am înțeles cu adevărat ce a vrut să spună Domnul prin: „**Eu sunt învierea și viața. Cel ce crede în Mine va trăi chiar dacă moare. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată**" (Ioan 11:25-26). Mi s-a înseninat inima, odată ce-am înțeles toate astea.

După aceea, am citit un alt articol, „**Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice**". A fost absolut uluitor pentru mine. Dumnezeu spune: „**Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre,**

jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Fragmentul a fost foarte autoritar și puternic, iar acele cuvinte puteau veni doar de la Dumnezeu. Mi-am amintit că Domnul Isus a spus: „**Eu sunt calea,**

adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). În afară de Dumnezeu, cine ar putea domni peste poarta Împărăției? Dacă vrem să intrăm în Împărăția cerurilor și să dobândim viață veșnică, trebuie să acceptăm calea vieții veșnice adusă de Hristos al zilelor de pe urmă. Asta înseamnă a accepta adevărurile exprimate de Domnul Isus întors și e singura cale prin care ne putem împlini speranțele de-a intra în Împărăție și de-a câștiga viața eternă. M-am simțit foarte norocos că am putut găsi calea spre Împărăție. Am fost foarte încântat. Am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic de parcă erau hrană pentru un om flămând și au avut un mare efect asupra mea. Citindu-le tot mai mult, am știut tot mai mult că sunt adevărul, că nu ar fi putut să vină de la niciun pastor sau teolog. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au hrănit sufletul însetat și mi-am amintit de bătrânul care vindea ziare. Mi-a tot cerut să mă abonez și de aceea am auzit, în sfârșit, glasul lui Dumnezeu. Apoi, mi-am dat seama că au fost faptele minunate ale lui Dumnezeu care au permis asta. Îi sunt cu adevărat recunoscător lui Dumnezeu! Mă simt incredibil de binecuvântat că am putut să aud glasul lui Dumnezeu și să fiu martor pentru apariția Lui în timpul vieții mele. Acestea sunt mila și harul extraordinare ale lui Dumnezeu, ba mai mult, mântuirea Lui pentru mine. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

11. Reflecții asupra căutării faimei și a câștigului

de Martial, Franța

În 2021, în luna mai, am fost ales ca lider de echipă și am fost responsabil cu lucrarea de udare. Am fost foarte fericit când am auzit vestea, deoarece prin udarea fraților și a surorilor, puteam să câștig un nivel înalt de luminare și experiențe mai bogate. Dacă puteam rezolva problemele pe care le întâmpinau în intrarea în viață, frații și surorile mele sigur aveau să spună că eram priceput, că înțelegeam adevărul și că puteam deveni un stâlp al bisericii. Așadar, m-am avântat în îndatoririle mele, am mers adesea la întruniri pentru a avea părtășie cu frații și surorile mele, iar când aceștia aveau greutăți, luam inițiativa de a căuta în cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajut să rezolve aceste dificultăți. După o vreme, frații și surorile mele veneau la mine pentru părtășie dacă aveau întrebări, iar eu eram foarte fericit.

Cu timpul, pe măsură ce mai mulți oameni au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, numărul oamenilor din biserică a crescut treptat. Într-o zi, am aflat că un conducător de biserică avea să vină să ude nou-veniții și să-mi urmărească lucrarea. Dacă frații și surorile aveau probleme de rezolvat, îl puteau întreba și pe el. Când am auzit asta, nu am fost deloc încântat, deoarece acest conducător mă udase înainte, avea un calibru bun, înțelegea mai mult decât mine, avea părtășie destul de clară despre cuvântul lui Dumnezeu și era capabil să rezolve ușor problemele fraților și surorilor noastre. M-am gândit în sinea mea: „Acum, vine ca să-mi fie partener; oare frații și surorile vor veni la mine cu toate întrebările lor ca înainte? Oare mă vor da la o parte și îl vor întreba pe conducătorul meu? Cine mă va admira în viitor? Statutul meu din inimile fraților și surorilor va dispărea.” Gândindu-mă la asta, nu am vrut deloc să fiu partener cu acel

conducător. În același timp, simțeam că urmează o criză. Mi-am spus: „Nu pot permite asta. Trebuie să-mi mențin statutul din inimile fraților și surorilor.” De atunci, când auzeam că frații și surorile erau într-o stare proastă sau aveau greutăți, mă grăbeam să am părtășie cu ei și să le rezolv problemele, de teamă că liderul va ajunge la ei primul. De asemenea, am contactat frații și surorile individual ca să-i întreb dacă aveau nevoie de ajutor și le-am spus că, dacă aveau întrebări sau neclarități, mă puteau contacta și puteam să-i ajut. M-am gândit că, în felul acela, frații și surorile nu aveau să-l caute pe conducător pentru probleme lor. Însă lucrurile nu au mers atât de lin precum am plănuit. Nu înțelegeam clar multe probleme despre care mă întrebau și nu știam cum să le rezolv, dar nu voiam să-l întreb pe conducător. M-am gândit în sinea mea: „Dacă îl întreb pe conducător, oare nu va crede că nu înțeleg adevărul și că nu pot rezolva probleme? Mai mult decât atât, dacă îl las pe conducător să rezolve problemele fraților și surorilor, oare ei nu vor crede că sunt incompetent și că nu-i pot ajuta?” Nu voiam să le arăt că nu puteam să îi ajut. Voiam ca toți să știe că eram calificat pentru această lucrare, ca să continue să vină la mine atunci când aveau întrebări. Însă îmi era greu să-mi ajut frații și surorile de unul singur. Existau unele lucruri pe care nu le experimentasem și nu știam cum să am părtășie despre asta cu ei pentru a găsi o soluție, și uneori îmi lua mai multe zile să găsesc părți relevante din cuvântul lui Dumnezeu pentru a le rezolva problemele, iar atunci când alți frați și surori veneau la mine cu întrebări, nu aveam timp să-i primesc. A trecut o lună în acest fel și, întrucât nu mi-am putut ajuta câțiva frați și surori la timp, problemele lor au rămas nerezolvate, iar ei au continuat să fie într-o stare proastă. Am înțeles clar că, dacă i-aș fi spus conducătorului despre aceste probleme pe care nu le înțelegeam, am fi putut căuta adevărul împreună și problemele tuturor ar fi putut fi rezolvate cât mai curând posibil, dar nu am

făcut asta. M-am simțit puțin vinovat, știind că, dacă aș fi continuat să fac acest lucru, cu siguranță aș fi împiedicat grav intrarea în viață a fraților și surorilor mele.

Într-o zi, am văzut un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu și doar atunci am obținut puțină înțelegere despre atitudinile avute față de îndatoririle mele. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Datoriile sunt sarcini încredințate oamenilor de către Dumnezeu; ele sunt misiuni pe care oamenii trebuie să le ducă la bun sfârșit. Totuși, o datorie cu siguranță nu reprezintă gestionarea ta personală și nici nu este o punte cu ajutorul căreia tu să te remarci din mulțime. Unii oameni își folosesc îndatoririle ca oportunități de a se angaja în propria gestionare și de a forma clici; unii pentru a-și satisface dorințele; alții pentru a umple golul pe care îl simt în interior; iar alții pentru a-și satisface mentalitatea de a se-ncrede în noroc, gândindu-se că, atâta vreme cât își îndeplinesc datoriile, vor avea o parte în casa lui Dumnezeu și în minunata destinație pe care El o rânduiește pentru om. Astfel de atitudini cu privire la datorie sunt incorecte; Îl dezgustă pe Dumnezeu și trebuie rezolvate numaidecât**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că îndatoririle noastre sunt o însărcinare pe care ne-o dă Dumnezeu și nu o chestiune personală și că nu ar trebui să ne tratăm îndatoririle drept un mijloc de a ne da mari și a-i face pe ceilalți să ne admire și că nici nu ar trebui să folosim îndeplinirea îndatoririlor noastre ca pe o oportunitate de a urmări reputația și statutul ca să-i facem pe ceilalți să ne admire. Ar trebui, în schimb, să ne tratăm îndatoririle ca pe o obligație și să le îndeplinim așa cum o cere Dumnezeu. Însă care era atitudinea mea față de datoria mea? Mi-am îndeplinit datoria ca să urmăresc faima și câștigul, ca să-mi satisfac dorințele. Voiam ca frații și surorile mele să mă admire și să mă venereze.

Nu purtam nicio povară pentru viața lor și nu voiam cu adevărat să-i ajut, ci voiam ca ei să aibă o impresie bună despre mine, ca atunci când vorbeau despre mine, să spună că eram foarte drăguț și amabil. M-am folosit de datoria mea pentru a urmări faima, câștigul și statutul, ca să am un loc în inimile oamenilor și ca ei să vină la mine cu problemele lor și să-L lase deoparte pe Dumnezeu. Conduceam o afacere personală. Atunci am realizat că atitudinea mea față de datorie era greșită. Chiar dacă îi puteam ajuta pe frați și surori, intenția mea nu era să-mi fac datoria bine, ceea ce nu L-ar fi mulțumit niciodată pe Dumnezeu.

Ulterior, am văzut un pasaj în care Dumnezeu îi expunea pe antihriști și care îmi descria bine starea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de context, indiferent ce datorie îndeplinește, antihristul va încerca să dea impresia că nu este slab, că e mereu puternic, plin de încredere, niciodată negativ. Nu-și dezvăluie niciodată statura reală sau atitudinea reală față de Dumnezeu. De fapt, în adâncul inimii lui, chiar crede că nu există nimic ce nu poate face? Crede cu adevărat că e lipsit de slăbiciuni, negativitate sau revărsări de corupție? Categoric nu. Se pricepe să se prefacă, e specialist în a ascunde lucruri. Îi place să le arate oamenilor latura sa puternică și onorabilă; nu vrea ca aceștia să-i vadă partea slabă și adevărată. Scopul lui este evident: este, pur și simplu, să-și păstreze imaginea, să protejeze locul pe care îl are în inimile oamenilor. El crede că, dacă se deschide în fața altora în ceea ce privește propria negativitate și slăbiciune, dacă-și dezvăluie acea parte care este răzvrătită și coruptă, asta va fi o deteriorare gravă la adresa statutului și reputației lui – e mai multă bătaie de cap decât merită. Așadar, preferă să-și păstreze slăbiciunea, răzvrătirea și negativitatea strict pentru el însuși. Și, dacă vine o zi când toată lumea îi vede partea slabă și răzvrătită, când vede că este corupt și că nu s-a schimbat deloc,**

el se va preface în continuare. El crede că, dacă recunoaște că are o fire coruptă, că e o persoană de rând, cineva mic și insignifiant, atunci își va pierde locul în inimile oamenilor, va pierde venerația și adorația tuturor și, așadar, va fi eșuat total. Și astfel, orice s-ar întâmpla, pur și simplu nu se va deschide înaintea oamenilor; orice s-ar întâmpla, nu își va da puterea și statutul nimănui altcuiva; în schimb, încearcă tot ce se poate ca să concureze și nu va renunța niciodată" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)"). După ce am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că antihriștilor le place statutul. Pentru a-și păstra imaginea bună în inimile celorlalți, nu le spun niciodată oamenilor despre greutățile lor, de teamă că toți le vor vedea neajunsurile. Chiar și atunci când întâmpină greutăți în îndatoririle lor, ei se prefac, astfel încât ceilalți să-i vadă drept atotputernici și drept oameni care înțeleg adevărul. Aceasta era starea mea. În mod clar, aveam multe probleme pe care nu le puteam rezolva, dar nu am cerut ajutorul nimănui Și m-am ascuns întotdeauna, vrând să creez o imagine bună despre mine în inimile oamenilor, ca să-i fac pe frații și surorile mele să creadă că nu aveam neajunsuri și lipsuri și că îi puteam ajuta să-și rezolve toate problemele. Ca să-mi păstrez poziția și imaginea din inimile lor, m-am ascuns, alegând să irosesc mult timp căutând în cuvântul lui Dumnezeu, decât să caut împreună cu liderul. Rezultatul a fost că am împiedicat intrarea în viață a fraților și surorilor mele. Am văzut că firea mea coruptă era gravă și că eram un ipocrit. M-am gândit la felul în care, în iudaismul timpuriu, fariseii erau smeriți și toleranți la exterior. Se rugau adesea la răscruci sau le explicau Scripturile celorlalți. Aveau o imagine bună în inimile oamenilor, dar, în realitate, în sinea lor, erau ipocriți, aroganți și răi, nu aveau ascultare sau frică față de Dumnezeu și, în tot ce făceau, nu dădeau ascultare cuvântului lui Dumnezeu. În schimb, înșelau oameni printr-o purtare bună și creau iluzii ca să-i facă pe

alții să îi admire și să li se închine. Am văzut că eram la fel de ipocrit ca fariseii și că mergeam pe calea antihristului de împotrivire față de Dumnezeu.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Esența comportamentului antihriștilor este de a utiliza constant diverse mijloace și metode pentru a-și satisface ambițiile și dorințele, a-i induce în eroare și a-i prinde pe oameni în mreje și a dobândi un statut înalt, astfel încât aceștia să-i urmeze și să li se închine. E posibil ca, în adâncul inimii lor, să nu concureze intenționat cu Dumnezeu pentru umanitate, dar un lucru e sigur: chiar și atunci când nu concurează cu Dumnezeu pentru oameni, ei tot vor să aibă statutul și puterea printre aceștia. Chiar dacă vine ziua când își dau seama că se întrec cu Dumnezeu pentru statut și se înfrânează puțin, ei folosesc în continuare diferite metode pentru a urmări statutul și reputația; în inima lor, le este clar că își vor asigura legitimitatea câștigând aprobarea și admirația unor oameni. Pe scurt, deși tot ceea ce fac antihriștii pare să cuprindă o îndeplinire a îndatoririlor, consecința este de a-i induce în eroare pe oameni, de a-i face să li se închine și să-i urmeze — caz în care, a-și îndeplini datoria în acest fel înseamnă a se preamări și a fi mărturie pentru ei înșiși. Ambiția lor de a controla oamenii – și de a câștiga statut și putere în biserică – nu se va schimba niciodată. Sunt antihriști cu desăvârșire. Indiferent de ceea ce spune sau face Dumnezeu și indiferent de ceea ce El cere oamenilor, antihriștii nu fac ce ar trebui să facă și nu-și realizează îndatoririle într-un mod care se potrivește cuvintelor și cerințelor Lui, nici nu renunță la a căuta puterea și statutul ca urmare a înțelegerii vreunui adevărul. Ambițiile și dorințele lor rămân întotdeauna, încă le acaparează inimile și le controlează toată ființa, conducându-le comportamentul și gândurile și**

determinându-le calea pe care păşesc. Sunt antihriştі de bună credinţă. Ce se vede cel mai mult la antihriştі? Unii oameni spun: «Antihriştii se întrec cu Dumnezeu pentru a-i câştiga pe oameni, ei nu Îl recunosc pe Dumnezeu.» Nu este vorba că nu Îl recunosc pe Dumnezeu; în inimile lor, chiar Îl recunosc cu adevărat şi cred în existenţa Lui. Sunt dispuşi să-L urmeze şi vor să urmărească adevărul, dar nu se pot abţine, aşa că fac rău. Deşi pot spune multe lucruri care sună bine, un lucru nu se va schimba niciodată: dorinţa lor de putere şi statut nu se va schimba niciodată, nici nu vor renunţa la urmărirea puterii şi a statutului din cauza eşecului sau a obstacolelor, sau din cauză că Dumnezeu i-a dat la o parte sau i-a abandonat. Astfel este natura antihriştilor" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriştilor, „Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi ameninţă şi îi controlează pe oameni"). Dumnezeu spune că antihriştii urmăresc faima şi statutul, ca să-i facă pe oameni să-i urmeze şi să-şi îndeplinească ambiţiile de a controla şi stăpâni oameni. Ei concurează cu Dumnezeu pentru a stăpâni oameni. Aceasta era calea de împotrivire faţă de Dumnezeu pe care mergeam. Credeam în Dumnezeu şi voiam să-L iubesc, ştiam şi că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor şi că este mai presus de toate. El este Creatorul şi ar trebui să ne închinăm Lui. Însă, prin îndeplinirea îndatoririlor mele, voiam întotdeauna să-i fac pe oameni să mă admire şi să mi se închine, ca să-mi câştig un loc în inimile lor. Mergeam pe calea antihristului! M-am gândit la pastorii şi prezbiterii din lumea religioasă şi la faptul că, deşi predică Evanghelia, interpretează Biblia, se roagă pentru oameni, oferă binecuvântări şi fac câteva fapte bune de ochii lumii, scopul lor în toate astea este să-şi păstreze statutul şi să-i facă pe credincioşi să-i admire şi să-i urmeze, astfel încât, oricând credincioşii au întrebări, să se ducă la ei pentru îndrumare. Chiar şi atunci când aud de întoarcerea Domnului şi vor să caute şi să cerceteze adevărata cale, ei caută

acordul lor. Nu înseamnă asta că îi fac pe oameni să-i trateze ca pe Dumnezeu? Acești pastori și conducători exercită un control ferm asupra oamenilor, sunt în mod deschis ostili lui Dumnezeu și devin antihriști care cred în Dumnezeu, dar în același timp I se împotrivesc. Și eu eram la fel. Voiam ca frații și surorile să mă admire și să vină la mine cu problemele lor, nu la conducător. De fapt, fusesem credincios doar de puțin timp și aveam puțină experiență. Îmi lipsea pătrunderea în problemele fraților și surorilor mele. Nu-i puteam ajuta prea bine, dar tot nu am căutat adevărul și n-am vrut să colaborez cu liderul. Am vrut ca frații și surorile mele să se învârtă doar în jurul meu. Am fost cu adevărat arogant și irațional! În trecut, simțeam că numai liderii de nivel înalt erau pasibili să meargă pe calea antihriștilor să devină antihriști și că, în calitate de lider de echipă, fără un statut înalt, eu nu aveam să merg pe acea cale. Însă acum am realizat că această perspectivă era greșită. Fără judecata și revelația cuvântului lui Dumnezeu, n-aș fi știut niciodată că mergeam pe calea antihristului, aș fi trăit condus de o fire coruptă și aș fi făcut mai mult rău, ba chiar aș fi fost respins și alungat. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că m-a luminat și îndrumat să realizez asta și am jurat să mă căiesc, să nu mai urmăresc faima, câștigul și statutul și să-mi îndeplinesc datoria conform cerințelor lui Dumnezeu.

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau nobil ori să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă**

surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit ceea ce ai priceput, amintește-ți bine ce ai auzit și apoi, când vine momentul să practici, fă asta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Lasă-le să devină viața ta, realitățile tale și ceea ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și statutul; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și Se va îndepărta de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te pocăiești, atunci Dumnezeu te va disprețui și Se va lepăda de tine. Evită să devii cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu? Acceptând adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu în mod pragmatic, realizându-și îndatoririle cum se cuvine, fiind o persoană cinstită și trăind o asemănare umană. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Și mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, superioară printre oameni și care îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. […] Să-ți realizezi datoria nu este, de fapt, dificil și nici greu de făcut într-o manieră devotată și la un standard acceptabil. Nu trebuie să-ți sacrifici viața sau să faci vreun

lucru deosebit sau dificil, trebuie, pur și simplu, să urmezi onest și statornic cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu, neadăugând propriile idei sau desfășurându-ți propriile activități, ci mergând pe calea urmăririi adevărului. Dacă oamenii pot face asta, vor avea, practic, o asemănare umană. Atunci când au o supunere adevărată față de Dumnezeu și au devenit persoane oneste, vor avea asemănarea unei adevărate ființe umane" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să-I înțeleg voia. În prezent, Dumnezeu a exprimat multe cuvinte ca să-i mântuiască pe oameni, în speranța că Îi vom asculta cuvintele, că ne vom lua locurile de ființe create, ne vom îndeplini îndatoririle cu credință, conform cerințelor Sale, vom scăpa de firile noastre corupte și vom fi mântuiți. În îndatoririle noastre, nu ar trebui să ne angajăm în afaceri personale pentru a ne păstra reputația și statutul. În schimb, ar trebui să lăsăm deoparte motivele ascunse, să urmărim sârguincioși adevărul și să ne îndeplinim îndatoririle de ființe create, pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Datorită îndrumării cuvântului lui Dumnezeu, am găsit o cale de a practica.

După mai multe zile, o soră mi-a povestit despre greutățile ei și a spus că avea nevoie de ajutor. Nu aveam experiență în acest domeniu și nu știam cum să rezolv. Mi-am dat seama că nu mă puteam purta așa cum o făcusem, refuzând să cooperez cu liderul meu ca să-mi demonstrez competența, așa că l-am întrebat pe lider despre această problemă. Am spus: „Nu pot rezolva această problemă. Mă poți ajuta?" Liderul a găsit părți potrivite din cuvântul lui Dumnezeu și mi le-a trimis și, împreună, am participat la părtășie și am rezolvat dificultatea surorii. După aceea, oricând aveam probleme pe care nu puteam să le înțeleg, îl căutam pe liderul meu și cooperam cu el și nu mai făceam lucrurile singur, ca înainte. Atitudinea mea

este diferită de cea dinainte. Nu vreau să mă gândesc dacă frații și surorile mă vor admira sau nu. În schimb, mă gândesc cum să le rezolv mai bine problemele. Acest fel de practică îmi dă un profund sentiment de ușurare. Slavă lui Dumnezeu!

12. Eliberată din robia geloziei

de Joylene, Filipine

În ianuarie 2018, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și, curând, mi s-a atribuit o datorie în biserică, cea de solistă în videoclipuri muzicale cu imnuri. La început, mulți frați și surori m-au remarcat deoarece cântam frumos și, oriunde mergeam, mă recunoșteau. Eram fericită. După câteva luni, am fost aleasă conducătoare de biserică. Erau mulți nou-veniți de udat și multă evanghelizare de supravegheat. Ca să mă ocup mai bine de problemele nou-veniților, urmăream adesea videoclipuri despre evanghelizare ca să mă înzestrez cu adevărul despre cunoașterea lucrării lui Dumnezeu și, de fiecare dată când nou-veniții aveau anumite noțiuni sau întâmpinau probleme pe care nu le înțelegeau, puteam să am părtășie cu ei în mod activ și să le rezolv problemele. Frații și surorile mele mă lăudau adesea pentru calibrul meu bun și înțelegerea mea. Am fost fericită că am obținut aprobarea lor. Totuși, n-am fost niciodată foarte eficientă în lucrarea de evanghelizare. Pe atunci, sora Clara a fost transferată la biserica noastră ca să predice Evanghelia. S-a avântat repede în lucrarea ei, era capabilă să aibă părtășie și să ia inițiativa pentru a rezolva orice probleme aveau ceilalți în îndatoririle lor și avea părtășie activă la întruniri. Ar fi trebuit să mă bucur atunci când am văzut că sora Clara era atât de responsabilă în datoria ei, dar, din motive necunoscute, nu mi-a plăcut de ea. De fiecare dată când avea părtășie cu frații și surorile, nu voiam nici s-o văd. Mai ales când i-am auzit spunând: „Clara este atât de pricepută încât ar putea să fie diacon de evanghelizare”, am fost și mai deranjată. M-am gândit: „Înainte să vină Clara la biserica noastră, mulți frați și surori m-au lăudat cu toții pentru calibrul meu bun, pentru înțelegerea mea și pentru udarea nou-veniților și toți m-au apreciat,

dar acum, ei cred că ea este cea mai bună și o apreciază. Cine mă mai apreciază pe mine acum?” De atunci, am început să fiu geloasă pe Clara și mă îngrijoram că mi-ar putea lua locul în inimile fraților și surorilor noastre.

După aceea, am văzut cum Clara suna adesea ca să întrebe de starea nou-veniților și că mulți dintre ei o căutau pentru a rezolva probleme. Odată, o soră pe care am udat-o a întâmpinat dificultăți cu evanghelizarea și mi-a cerut părerea. După ce am avut părtășie cu ea, a mers să o caute pe Clara. Când am aflat că a mers la Clara, m-am întristat. M-am gândit: „S-ar putea să nu-mi ia în serios sugestiile, sigur crede că sora Clarae mai bună decât mine și nu mă mai apreciază. Fiind atât de slabă la evanghelizare, trebuie să muncesc din greu ca să-mi compensez carențele. Atunci nu voi fi mai slabă decât Clara și, pe viitor, dacă frații și surorile vor întâmpina probleme, vor veni la mine, nu la ea.” În zilele următoare, am început să concurez în secret cu sora Clara. Am văzut cum Clara mânca târziu în fiecare zi fiindcă era ocupată cu datoria ei, iar uneori lucra și noaptea. Așa c-am încercat și eu să stau târziu pentru datorie, ca frații și surorile să vadă că și eu eram responsabilă și la fel de bună. Ulterior, în biserică s-au ținut alegeri pentru un diacon de evanghelizare. Cântărind fiecare aspect, Clara era cea mai bună pentru această datorie, dar nu am vrut să o aleg pe ea. M-am gândit că era mai capabilă decât mine și că, dacă devenea diacon de evanghelizare, treptat, atenția tuturor s-ar îndrepta spre ea. Dar fiindcă liderii de biserică nu pot face singuri toată lucrarea și au nevoie de diaconi care să preia o parte din ea, m-am gândit: „Oare ar trebui să o aleg pe ea? Dacă o aleg, frații și surorile sigur se vor înghesui în jurul ei, iar eu voi fi dată la o parte.” Dar trebuia să recunosc că sora Clara avea calibru foarte ridicat și putea să se ocupe de lucrarea unui diacon de evanghelizare. M-am gândit îndelung și, în final, am ales-o pe ea, fără nicio tragere de inimă.

Odată, biserica avea nevoie de o soră care vorbește bine filipineză și engleză pentru a juca un rol într-un videoclip muzical. Filipineza și engleza Clarei erau bune și, în cele din urmă, frații și surorile au ales-o pe ea. Am fost foarte frustrată: „Și filipineza și engleza mea sunt bune, așadar, de ce frații și surorile au ales-o pe ea în locul meu?" Am fost foarte invidioasă pe ea și am simțit și puțină ură față de ea în inima mea. Chiar atunci, fiindcă sora Clara dezvăluise o fire oarecum arogantă, conducătorii noștri investigau cum își îndeplinea îndatoririle și mi-au cerut să îi fac o evaluare în scris. Am fost foarte fericită și am vrut să scriu mai multe despre carențele ei, astfel încât conducătorii noștri să o transfere la alte îndatoriri, iar eu să nu mai trebuiască să-mi îndeplinesc îndatoririle împreună cu ea. Deși, până la urmă, nu am făcut asta, tot voiam ca ea să plece. Când m-am gândit la felul în care frații și surorile o căutau pe ea pentru răspunsuri și cum nu mă mai admirau, m-am simțit mâhnită și tristă. Nu voiam să o văd nici în timpul îndatoririlor comune. Pe atunci, eram plină de invidie, iar firile corupte chiar îmi puseseră stăpânire pe inimă.

După aceea, n-am putut simți lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt în îndatoririle mele. Când am întâmpinat unele probleme, nu le-am putut înțelege esența și n-am știut cum să le rezolv. Eram și ineficientă în îndatoririle mele. Nu mi-am dat seama deloc că starea mea negativă îmi afecta deja îndatoririle. Asta până când, la o întrunire, am văzut aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre**

experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu devotament. Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru voia lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de devotament în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că mi-am făcut datoria pentru reputație și statut, pentru apreciere și adulație. Când Clara a venit la biserică și am văzut că putea să aibă părtășie despre adevăr și să rezolve probleme și că ceilalți o căutau pe ea pentru părtășie în loc să mă caute pe mine, am devenit invidioasă și m-am temut că îmi va lua locul Clara, așa că am început să concurez cu ea la tot pasul, făcând mari eforturi ca să-mi compensez neajunsurile în încercările mele de a o depăși. Când biserica a avut nevoie să aleagă un diacon de evanghelizare, am putut vedea clar că

sora Clara își putea asuma această lucrare, dar m-am temut că-mi va fura statutul, așa că n-am vrut s-o aleg și am urât-o și disprețuit-o în inima mea. Am fost fericită când a dezvăluit corupție și am avut intenții malițioase când a venit vremea să-i scriu evaluarea. Am vrut să scriu totul despre neajunsurile ei și să fie îndepărtată, ca să nu trebuiască să-mi fie teamă că frații și surorile o vor admira. Prin revelațiile din cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că eram invidioasă pe aptitudinea ei și nu suportam să fie mai bună decât mine și că am expus o fire rea. În aparență, îmi făceam datoria în mod activ, dar, în inima mea, nu m-am gândit deloc la lucrarea bisericii. Clara se pricepea la lucrarea de evanghelizare, iar eu ar fi trebuit să-i fiu parteneră ca s-o facem să fie mai eficientă. Totuși, eu m-am gândit doar la cum să fiu mai bună decât ea, cum să o fac să plece și cum să-mi apăr statutul. Dumnezeu ne examinează inima și atitudinile față de îndatoririle noastre. Mi-am făcut datoria fără frică de Dumnezeu și mi-a păsat doar de renume, câștig și statut. Dumnezeu detestă acest comportament și e dezgustat de el.

Mai târziu, am citit alt fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Când vine vorba de tot ceea ce implică reputația, statutul sau o oportunitate de a străluci – de exemplu, când auziți cum casa lui Dumnezeu plănuiește să educe diverse tipuri de indivizi talentați – inima fiecăruia dintre voi tresare de nerăbdare, fiecare dintre voi își dorește mereu să își facă un renume și să pășească în lumina reflectoarelor. Toți vreți să vă luptați pentru statut și reputație. Vă este rușine de acest lucru, dar v-ați simți prost dacă nu o faceți. Simțiți invidie, ură și resentiment oricând vedeți pe cineva remarcându-se și credeți că acest lucru este nedrept: «De ce nu pot să mă remarc? De ce alți oameni sunt mereu în lumina reflectoarelor? De ce mie nu-mi vine niciodată rândul?» Iar după aceea aveți resentimente, încercați să le reprimați, dar nu puteți.**

Vă rugați lui Dumnezeu și vă simțiți mai bine pentru o vreme, dar când întâlniți din nou acest gen de situație, tot nu o puteți depăși. Nu este aceasta o manifestare a unei staturi imature? Când oamenii sunt prinși în astfel de stări, nu cumva au căzut în capcana Satanei? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit starea. Eram geloasă pe sora mea pentru că eram însetată de renume și statut și voiam să mă remarc din mulțime și să am un loc în inimile oamenilor. Mi-am amintit că la facultate, ca să obțin lauda și admirația celorlalți, concuram cu colegii de clasă și, atâta timp cât exista o posibilitate să mă fac remarcată, nu conta dacă îi răneam. După ce am crezut în Dumnezeu, iarăși am urmat acea cale în biserică. Când am văzut că sora Clara era mai bună decât mine, am vrut foarte mult să o întrec, pentru că am vrut să obțin lauda mai multor oameni și am sperat cu ambiție să fiu admirată și adorată de ei, ceea ce a arătat cât de arogantă eram. Urmăream mereu reputația și statutul, așa că nu puteam primi lucrarea Duhului Sfânt în îndatoririle mele și mă cufundam în întuneric. Acestea erau cătușele naturii corupte a Satanei care mă strângeau și mă răneau. Mai târziu, am văzut alt fragment din cuvântul lui Dumnezeu care m-a ajutat să înțeleg puțin din esența și consecințele goanei după renume, câștig și statut. Dumnezeu spune: „**Unii oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul. Ei trăiesc mereu în funcție de trup, râvnind la plăcerile carnale, satisfăcându-și totdeauna propriile dorințe egoiste. Indiferent câți ani cred ei în Dumnezeu, nu vor intra niciodată în adevărul-realitate. Acesta este semnul cuiva care Îl face de rușine pe Dumnezeu. Spui: «Nu am făcut nimic pentru a mă împotrivi lui Dumnezeu. Cum L-am făcut de rușine?» Toate ideile și gândurile tale sunt rele. Intențiile, scopurile**

și motivele din spatele a ceea ce faci și consecințele acțiunilor tale îl mulțumesc mereu pe Satana, devii bătaia lui de joc și îi permiți să te aibă la mână. Nu ai fost mărturia care ar trebui să fie un creștin. Ești al Satanei. Faci de rușine numele lui Dumnezeu în toate lucrurile și nu deții o mărturie adevărată. Își va aminti Dumnezeu lucrurile pe care le-ai făcut? În cele din urmă, ce concluzie va trage Dumnezeu despre toate acțiunile tale, despre comportamentul tău și îndatoririle pe care le-ai îndeplinit? Nu trebuie să existe o urmare, un soi de declarație? În Biblie, Domnul Isus spune: «Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?" Atunci le voi spune limpede: „Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!"» (Matei 7:22-23). **De ce a spus Domnul Isus aceasta? De ce atât de mulți dintre cei care au predicat, au alungat demoni și au făcut multe minuni în numele Domnului au devenit răufăcători? S-a întâmplat pentru că ei nu au acceptat adevărurile exprimate de Domnul Isus, nu au respectat poruncile Lui și nu au avut iubire pentru adevăr în inimile lor. Au vrut doar să dea lucrarea pe care o îndepliniseră, greutățile pe care le înduraseră și sacrificiile pe care le făcuseră pentru Domnul la schimb pentru binecuvântările Împărăției Cerurilor. Prin asta, încercau să facă o înțelegere cu Dumnezeu și să-L folosească și să-L înșele, așa că Domnului Isus I S-a făcut lehamite de ei, i-a urât și i-a condamnat drept răufăcători. Astăzi, oamenii acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dar unii încă urmăresc reputația și statutul și doresc întotdeauna să se distingă, vrând mereu să fie conducători și lucrători și să câștige reputație și statut. Deși toți spun că au credință în Dumnezeu, că Îl urmează și renunță și se sacrifică pentru Dumnezeu, ei își îndeplinesc**

îndatoririle pentru a câștiga prestigiu, profit și statut și au întotdeauna propriile lor planuri. Nu sunt ascultători sau devotați față de Dumnezeu, pot să o ia razna făcând rău, fără să reflecteze deloc asupra lor și, astfel, devin răufăcători. Dumnezeu îi urăște pe acești răufăcători și Dumnezeu nu-i mântuiește" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit rușinată. Ideile, gândurile, intențiile și motivațiile mele nu erau deloc pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, ci doar pentru a-i face pe ceilalți să mă admire. Când am văzut că frații și surorile îi acordau mai multă atenție Clarei decât mie, am fost geloasă, am concurat cu ea, am vrut să o întrec, ba chiar am sperat să fie transferată la altă biserică. În calitate de conducătoare de biserică, nu mă concentram să cultiv oameni sau să fac bine lucrarea bisericii; în schimb, îmi neglijam datoria, geloasă pe talent, și concuram pentru renume și câștig. Eram la fel ca răufăcătorii condamnați de Domnul Isus. Efortul pe care l-au depus a fost ca să-și păstreze reputația și statutul și să-i facă pe ceilalți să-i aprecieze. Eram la fel. Efortul pe care l-am făcut era tot ca să obțin lauda fraților și a surorilor și ca să câștig reputație și statut. Preocupată să mă fălesc, intențiile mele din datorie nu mai erau corecte, fiindu-mi imposibil să obțin lucrarea Duhului Sfânt. Părtășia mea nu avea lumină și nu putea rezolva problemele fraților și surorilor. Acum am înțeles că a urmări renumele, câștigul și statutul e un lucru cu adevărat rău, iar Dumnezeu disprețuiește asta. Domnul Isus a spus: „**Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»**" (Matei 7:22-23). Dumnezeu îi urăște pe cei care călătoresc și suferă pentru El de

fațadă, când, de fapt, lucrează doar pentru a-și satisface intențiile și motivațiile. Ceea ce fac este pentru beneficiul propriu. Nu o fac deloc pentru a mărturisi sau a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu îi recunoaște nici după ce au lucrat enorm. M-am văzut făcând la fel. În aparență, îmi făceam datoria, dar nu am căutat adevărul, nu am încercat să reflectez și să mă cunosc, să învăț din atuurile partenerilor mei. În schimb, am luat-o pe calea greșită a căutării reputației și statutului, fiind exact ca acei răufăcători. M-am gândit cum Pavel s-a sacrificat și a suferit enorm doar pentru a-i face pe ceilalți să-l aprecieze și venereze. S-a înălțat adesea pe el însuși și s-a lăudat cu cât de mult a suferit și a alergat, spunând că nu era, nici mai mult, nici mai puțin decât „cel mai minunat dintre apostoli", mergând până-ntr-acolo încât să spună că era Hristos, așa cum a trăit el. Lucrarea și discursul său nu au fost niciodată mărturie pentru Dumnezeu, ci pentru el însuși. Asta a făcut ca oamenii să-l admire și să-l adore chiar și două mii de ani mai târziu, până-ntr-acolo încât să-i considere cuvintele ca fiind ale lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu l-a pedepsit pentru că I-a ofensat firea. Dacă aș continua să urmăresc renumele, câștigul și statutul și ca ceilalți să mă admire în îndatoririle mele, aș deveni în mod inconștient ca Pavel, aș merge pe calea greșită, aș deveni un om rău și aș fi respinsă și eliminată de Dumnezeu. Odată ce-am realizat asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic, nu vreau ca firea mea coruptă să-mi stea în calea datoriei, vreau să-mi înlătur firea coruptă și să lucrez bine cu sora mea ca să-mi fac datoria. Te rog, îndrumă-mă ca să pot rezolva această problemă."

Odată, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la**

interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). În cuvântul lui Dumnezeu, am găsut o cale de practicare. N-ar trebui să ne facem datoria pentru ceilalți, ca să ne laude și admire. În schimb, ar trebui să lăsăm deoparte reputația și statutul și să ne gândim în primul rând la interesele bisericii și la îndatoririle noastre. E în acord cu voia lui Dumnezeu. Clara evangheliza bine și era responsabilă în îndatoririle ei. N-ar fi trebuit să fiu geloasă. Ar trebui să învăț din atuurile ei ca să-mi compensez neajunsurile și să cooperez cu ea pentru a ne îndeplini datoria cum trebuie.

Odată, am vrut să-i predic Evanghelia vărului meu, dar avea multe noțiuni religioase. M-am temut că mărturia mea nu va fi clară și că nu voi fi capabilă să-i rezolv problema, așa că am vrut să-mi găsesc o parteneră. M-am gândit la cât de pricepută era Clara la predicarea Evangheliei și că ar fi potrivit s-o găsesc, dar am ezitat. M-am gândit: „Dacă o iau ca parteneră, oare asta nu dovedește că îi sunt inferioară? Că nu pot mărturisi lucrarea lui Dumnezeu sau înlătura noțiuni religioase? Oare frații și surorile m-ar desconsidera dacă ar afla? Dacă sora Clara ar înlătura noțiunile vărului meu, frații și surorile sigur ar aprecia-o și mai mult.” Când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că iar concuram cu ea pentru renume și câștig, așa că m-am rugat lui Dumnezeu în tăcere. Mai târziu, mi-am amintit un fragment din cuvântul Lui: „**Trebuie să înveți să renunți și să lași aceste lucruri deoparte, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta sau nu te grăbi să profiți de oportunități pentru a te remarca și a străluci. Trebuie să fii capabil să lași aceste lucruri deoparte, dar nu trebuie nici să împiedici îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează într-un anonimat liniștit și nu se dă mare în fața altora, în timp ce-ți îndeplinești datoria cu devotament. Cu cât vei renunța mai mult la mândria și statutul tău și cu cât vei renunța mai mult la interesele tale, cu atât mai împăcat te vei simți, cu atât mai multă lumină va fi în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va deveni starea ta. Dacă nu Mă crezi, încearcă și vei vedea!**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”). Cuvântul lui Dumnezeu m-a luminat. Trebuia să renunț la mândrie și statut și să preiau inițiativa ca să cooperez cu ea. O astfel de practică ar fi în folosul îndatoririlor mele. Dacă rămâneam geloasă și continuam să concurez cu ea pentru renume și câștig, starea mea ar deveni

tot mai negativă și întunecată, pentru că goana după renume și statut e calea Satanei. Prin urmare, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic, am o fire coruptă. Sunt geloasă pe sora mea și concurez cu ea pentru renume și câștig, dar sunt dispusă să mă lepăd de trup și să mă dau la o parte ca să pot lucra cu sora, astfel încât să pot practica adevărul ca să Te mulțumesc.” După ce m-am rugat, am fost mai relaxată și am mers să-i explic situația Clarei. A fost de acord imediat și a discutat cu mine cum să lucrăm împreună și să mărturisim lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă pentru vărul meu. M-am gândit cum fusesem geloasă pe Clara din cauza reputației și statutului ei și cum am pretins că mă înțeleg cu ea, dar ea nu a știut niciodată ce gândeam cu adevărat. Așa că am decis să mă destăinui Clarei. După cină, i-am spus adevărul și am avut părtășie despre toată corupția pe care am expus-o și despre ceea ce am înțeles în perioada aceea de introspecție. După ce m-a ascultat, a spus: „Nu-i nimic. Și eu sunt foarte coruptă în privința asta. E foarte bine să te destăinui astfel.” După ce m-am destăinuit, m-am simțit foarte ușurată. Acum, îmi pot îndeplini îndatoririle în armonie cu sora Clara și mă simt în siguranță și foarte ușurată. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

13. Știu calea de-a înlătura firea coruptă

de Ramses, Mexic

Am crescut într-o familie catolică și de mic am crezut în Domnul, alături de familia mea. Crescând, am ajuns să-mi dau seama că unii credincioși doar mergeau la biserică duminica, dar totuși fumau, beau și petreceau în mod obișnuit la fel ca necredincioșii. Am simțit că ei nu urmau cerințele Domnului, că păcătuiau. Și eu trăiam adesea în păcat. Mințeam, îmi pierdeam cumpătul și deveneam gelos. Chiar dacă îmi mărturiseam păcatele în fața preotului, tot nu puteam să ies din acel cerc al păcătuirii, spovedaniei și iar păcătuirii. Eram într-un mare impas. Așadar, am decis să părăsesc biserica noastră și să mă alătur altei biserici pentru a căuta calea de-a mă elibera de păcat.

Ulterior, în timp ce lucram, l-am cunoscut pe fratele Raul, un creștin cu vechime. A spus că fusese la multe biserici diferite, dar încetase să le frecventeze fiindcă predicile pastorilor nu erau pătrunzătoare, iar ei cereau mereu ofrande. Îi interesau doar banii, iar când frații și surorile aveau de nevoie de ajutorul lor la anumite probleme, ei spuneau doar: „Du-te și întreabă-l întâi pe predicator, apoi anunță-mă dacă tot n-ai găsit o soluție.” Acest lucru m-a derutat foarte tare. De ce s-ar întâmpla asemenea lucruri într-o biserică? Apoi, am mers la alte cinci sau șase biserici creștine și am văzut că erau exact cum descrisese fratele Raul. Mi-am amintit că, la o slujbă, câțiva credincioși jucau șah și țineau o petrecere. Am văzut că bisericile nu aveau lucrarea Duhului Sfânt și păreau mai degrabă locuri de distracție pentru oameni religioși. Nu am mai vrut să merg la biserică. Dar mi-am amintit că Biblia spune: „Să nu renunțăm să ne adunăm laolaltă, așa cum obișnuiesc unii, ci să ne încurajăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți că Ziua se apropie!” (Evrei 10:25). Așa că mă simțeam cu adevărat

pierdut. Unde să mă duc să iau parte la adunare? Sunt peste 1000 de confesiuni creștine, așadar, prin urmare ar fi extrem de greu să găsesc una care are într-adevăr îndrumarea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt. Nici fratele Raul nu știa unde să meargă. Așa că am decis să ne părăsim congregația și ne folosim timpul liber ca să studiem Biblia. Am citit-o mult împreună și ne-am împărtășit înțelegerea, ajutându-ne și sprijinindu-ne.

Au trecut așa mai mulți ani și, chiar dacă mă rugam și citeam Scriptura zilnic, ceea ce m-a frustrat cu adevărat era faptul că, atunci când se întâmpla ceva ce nu-mi plăcea sau îmi erau periclitate interesele, tot nu-mi puteam controla furia. Uneori, când lucram cu fratele Raul, dacă îmi cerea să fac ceva și nu îl înțelegeam pe deplin, îmi vorbea cam aspru, iar eu mă înfuriam tare. Mă gândeam că era clar că n-a comunicat bine, dar striga la mine, tratându-mă ca pe un idiot, iar eu nu eram obligat să suport asta. Așa că imediat strigam și eu la el. Ne aprindeam foarte tare și nu ne puteam stăpâni furia deloc. Până la urmă, nu puteam decât să plecăm furioși. Nu eram dispus să-l ascult sau să-i explic lucrurile. Dar, după ce ne calmam, ne recunoșteam greșelile și ne ceream scuze unul altuia. Știam că nu mă eliberasem de păcat, că aveam să păcătuiesc și să mă răzvrătesc în continuare împotriva lui Dumnezeu, așa că m-am rugat și m-am spovedit lui Dumnezeu și am vrut să mă temperez. Dar, oricât de mult încercam, continuam să dau greș, păcătuind ziua și spovedindu-mă noaptea. Mă cufundasem în suferință și vinovăție în acest cerc necontenit și eram foarte dezamăgit de mine. Mă întrebam de ce nu pot înceta să păcătuiesc. Vorbisem de multe ori despre asta cu fratele Raul și știam că pur și simplu nu ne puteam abține, că neprihănirea de sine, aroganța și suficiența noastră ne orbeau și că nu scăpaserăm de robia păcatului.

Odată, în timp ce studiam împreună Biblia, am văzut cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt**” (Leviticul

11:45). **„Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul”** (Evrei 12:14). Aceste versete ne-au pus pe gânduri. Domnul ne-a spus că trebuie să fim sfinți, totuși noi trăiam în păcat. Cum puteam dobândi sfințenie? Nu aveam o cale. L-am întrebat asta pe un pastor și mi-a spus: „Atâta timp cât trăim în trup, nu vom dobândi niciodată sfințenie. Dar Domnul Isus ne-a răscumpărat de păcatele noastre. Acestea ne-au fost deja iertate, iar Domnul nu ne vede ca fiind păcătoși. Când va coborî pe un nor, ne va înălța în Împărăția Cerurilor.” A fost mai degrabă încurajator să aud asta, dar eram tot confuz: Domnul e sfânt, totuși acum noi trăim mereu în păcat. Oare chiar ne va lua în Împărăția Lui când Se va întoarce?

Într-o zi din iulie 2019, aveam cu fratele Raul unul dintre obișnuitele noastre studii biblice. Am căutat pe internet cuvântul „Biblia” și am găsit un film al Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, numit „Am prins ultimul tren”. După ce am urmărit filmul, am fost foarte surprins. Era un film grozav, iar părtășiile despre adevăr pe care le conținea erau foarte luminătoare, mai ales partea în care o soră spune: „Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare. El pur și simplu a iertat păcatele oamenilor, dar nu ne-a înlăturat natura păcătoasă, prin urmare, continuăm să păcătuim și să ne împotrivim lui Dumnezeu. Uitându-ne la cei care cred în Domnul, de la cler până la credincioșii de rând, care dintre ei poate pretinde că este liber de păcat? Nici măcar unul. Fără nicio excepție, oamenii sunt înrobiți și constrânși de păcat. Suntem plini de aroganță, viclenie și lăcomie. Nu ne putem abține și păcătuim chiar și când nu vrem. Unii pot să pară smeriți și blânzi, dar inimile le sunt pline de corupție. Nu suntem oamenii care fac voia lui Dumnezeu și nu suntem vrednici să intrăm în Împărăția Cerurilor. De aceea, Dumnezeu trebuie să-Și continue lucrarea de mântuire a umanității în zilele de pe urmă, conform planului Său, să facă o etapă a lucrării de judecată pe temelia iertării păcatelor, pentru a ne curăți și mântui

pe deplin, ca să putem scăpa de păcat și deveni puri, apoi să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu și să dobândim viață veșnică.” Tot ce se spunea în film era adevărat. Am fost foarte încântat, pentru că nu mai auzisem așa ceva. Cum puteau ei împărtăși atâta iluminare nouă? De unde au dobândit-o? Am văzut că citeau o carte numită „**Cuvântul Se arată în trup**”. Conținutul ei era plin de putere și autoritate și de lucruri de care nu mai auzisem. Voiam cu adevărat să cercetez mai departe. După film, am contactat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și am început să participăm la adunări pe internet, citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și având părtășie despre ele.

Într-o zi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea**

purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"). **„Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări**

este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că Domnul Isus făcuse lucrarea de răscumpărare, prin care doar ne-a răscumpărat ca să nu mai fim păcătoși, dar natura păcătoasă a umanității n-a fost înlăturată. De aceea continuăm să mințim, să păcătuim și să dezvăluim corupție. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că era adevărat. De fiecare dată când îmi pierdeam calmul, mai târziu regretam. Dar oricând se întâmpla ceva ce nu-mi plăcea, tot nu mă puteam abține să nu-mi pierd cumpătul. Am realizat că, dacă nu-mi înlăturam natura păcătoasă, n-aveam să fiu niciodată liber de păcat și apoi aveam să fiu împotriva lui Dumnezeu cu gândul, cuvântul și fapta. Din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic am mai văzut că în zilele de pe urmă Dumnezeu a exprimat adevărul pentru a expune și a curăți umanitatea. Plin de curiozitate față de lucrarea de judecată a lui Dumnezeu, mai târziu am citit mult mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am văzut că El dezvăluie totul despre natura păcătoasă a umanității. Ne arată cum îi corupe Satana pe oameni, cum putem să scăpăm de păcat și să fim curățiți, cine poate intra în Împărăția Cerurilor, cine va fi pedepsit și finalurile diferitelor tipuri de oameni. Cuvintele lui Dumnezeu care judecă și expun umanitatea conțin iubirea și mântuirea Lui. Oricât de aspru ar părea El, totul e pentru ca noi să înțelegem adevărul, să vedem clar adevărul despre modul în care Satana ne-a corupt, să ne urâm cu adevărat, apoi să ne căim și să ne schimbăm. După ce am înțeles toate astea, m-am umplut de bucurie și am tânjit după mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic. Îmi plăcea foarte mult și să particip la întruniri și să am cu frații și surorile părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și speram să experimentez judecata și

mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, astfel încât să-mi pot înlătura firea coruptă.

Mai târziu, am fost ales conducător de biserică. Odată, o soră m-a căutat ca s-o ajut la probleme pe care le întâlnise în timp ce își îndeplinea datoria și i-am dat câteva sfaturi despre ce ar trebui să facă. După ce ea și o altă soră mi-au auzit sfatul, au fost de acord să acționeze în consecință. În momentul acela, ne-a chemat o conducătoare, iar cele două surori mi-au cerut să-mi împărtășesc și cu ea ideile. După ce am explicat, conducătoarea n-a spus nimic, ne-a dat doar un document de revizuit și apoi ne-a spus cum să procedăm. Eram puțin iritat. Am simțit că nu prea înțelesese ce-am vrut să zic. Discutasem deja cu cele două surori ce să facă și investisem mult timp gândindu-mă cum ar trebui îndeplinită datoria. Toată truda mea chiar era în van? I-am spus nervos conducătoarei: „Ai înțeles ce am spus? Am căzut deja de-acord în privința asta și avem o înțelegere reciprocă.” Conducătoarea mi-a spus: „Soluția pe care ai sugerat-o tu e bună, dar nu va fi prea eficientă.” Apoi ne-a spus despre o cale mai rapidă și mai simplă de a îndeplini datoria aceea. M-am gândit că soluția ei era într-adevăr bună, dar n-am fost prea mulțumit. Mă întrebam ce ar crede cele două surori despre mine dacă abordarea la care mă gândisem atât de mult timp nu era folosită. Ar crede oare că sunt chiar inutil și nu pot rândui nici măcar o lucrare mică? Ar fi foarte jenant. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, mai prost mă simțeam. Mai târziu, conducătoarea mi-a cerut să îndeplinesc datoria aceea împreună cu cele două surori. Am fost foarte potrivnic și nu i-am vorbit prea amabil. Mai târziu, am îndeplinit datoria, dar în timpul acesta arătasem corupție, ceea ce m-a făcut să mă simt tulburat și vinovat. După aceea, m-am gândit în sinea mea cum conducătoarea își asuma răspunderea și ne oferea câteva sugestii bune, ca să ne îmbunătățim eficiența lucrării. Era bine pentru lucrarea bisericii. Dar eu n-am putut să accept asta, ba chiar m-am

înfuriat. M-am întrebat de ce n-am putut să accept păreri adecvate, ba chiar m-au enervat. Trebuia să aflu cauza, ca să pot să mă eliberez de starea asta cât mai repede cu putință.

În acea seară, am căutat pe site-ul bisericii fragmente din cuvintele lui Dumnezeu referitoare la furie și l-am găsit pe acesta: „**Odată ce un om are statut, îi va fi deseori dificil să-și controleze dispoziția și, astfel, se va bucura să găsească ocazii pentru a-și exprima lipsa de satisfacție și a-și descărca emoțiile; el își va pierde firea deseori, aparent fără niciun motiv, pentru a-și dezvălui abilitatea și pentru a le arăta celorlalți că statutul și identitatea sa sunt diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Desigur, oamenii corupți fără niciun statut își pierd, de asemenea, controlul. Furia lor este frecvent cauzată de daune aduse intereselor lor private. Pentru a-și proteja propriul statut și propria demnitate, ei își vor descărca frecvent emoțiile și își vor dezvălui natura arogantă. Omul se va pierde cu firea și își va descărca emoțiile pentru a apăra și sprijini existența păcatului, iar aceste acțiuni sunt modurile prin care omul își exprimă lipsa de satisfacție; sunt pline de impurități, de uneltiri și intrigi, de corupția și răutatea omului și, mai mult decât atât, sunt pline de ambițiile și dorințele sălbatice ale omului**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că există un motiv pentru care oamenii tind să răbufnească. Când ne sunt compromise interesele sau reputația, deseori ne dăm frâu liber nemulțumirii, ne arătăm toanele și ne lipsește rațiunea umană normală. Arătăm firi satanice, lucruri negative. Reflectând asupra mea prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că, atunci când îmi erau respinse ideile, deveneam foarte potrivnic. Am știut clar că abordarea conducătoarei a fost mai bună decât a mea, că ar fi rapidă și simplă, dar tot m-am înfuriat și mi-am făcut griji că ceilalți m-ar considera efectiv inutil. Prin urmare, i-

am vorbit nepoliticos conducătoarei. În acel moment, am văzut că eram foarte arogant și eram prea concentrat pe renume și statut. Am simțit mereu că punctul meu de vedere era măreț și nu voiam să ascult de ceilalți. Nu m-am gândit deloc la ce ar fi benefic pentru lucrarea bisericii. Am văzut că eram arogant dincolo de rațiune și chiar îmi era foarte greu să accept un sfat bun. După ce mi-am dat seama de asta, am avut mustrări de conștiință. M-am rugat lui Dumnezeu ca să mă căiesc, cerându-I să mă îndrume să mă cunosc mai bine și să scap de aroganța mea.

Mai târziu, am mai citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Există numeroase tipuri de firi corupte care sunt incluse în firea Satanei, dar cea mai limpede dintre ele și care iese cel mai mult în evidență este o fire arogantă. Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai irațională și, cu cât sunt mai irațională, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu o fire arogantă îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu și nu au deloc inimi temătoare de Dumnezeu. Chiar dacă e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea și controlul asupra altora. Acest tip de persoană nu are deloc o inimă temătoare de Dumnezeu, ca**

să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut judecata, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și nu au deloc teamă de Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-și înlăture firea arogantă. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât mai mult vei avea o inimă temătoare de Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să dobândești adevărul și să-L cunoști. Doar cei care dobândesc adevărul sunt cu adevărat oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am chibzuit puțin la fragmentul ăsta și mi-am dat seama că nu puteam gestiona adecvat sugestiile celorlalți pentru că aveam o fire arogantă. Voiam ca alții să mă asculte, dar eu nu eram dispus să le accept sfaturile sau să le aud. Așa am fost când am lucrat cu fratele Raul. Fiindcă fusesem atât de arogant, n-am fost dispus să-i urmez instrucțiunile, cu atât mai puțin am putut suporta să-mi vorbească pe un ton atât de dur. Iar în interacțiunile mele din viața cotidiană, cu soția mea sau cu ceilalți, am crezut mereu că am dreptate, că am cele mai bune idei, așa că ei ar trebui să asculte de mine și să facă ce am spus. După ce am dobândit credință și am preluat o datorie cu frați și surori, am continuat să trăiesc în aroganță și n-am vrut să accept sugestiile altora. Chiar și când am știut că abordarea mea nu era grozavă, tot am vrut să fac lucrurile în felul meu și să-i fac pe ceilalți să mă asculte. Am fost atât de arogant, încât nu se poate spune că aveam vreo raționalitate. Din cauza naturii mele arogante, n-am putut să văd lucrurile rațional. Mi se părea că am mereu dreptate, dar deseori alți oameni chiar aveau idei mai bune și o perspectivă mai cuprinzătoare decât a mea. De exemplu, considerând mereu că eu am dreptate, deseori îmi puneam

soția să facă lucrurile conform planului meu, dar ieșeau prost. La fel și de data asta. Abordarea pe care o sugerase conducătoarea era simplă, economisea timp și ne putea aduce rezultate mai bune, în timp ce abordarea despre care avusesem eu părtășie cu cele două surori era complicată și, în plus, ne-ar fi luat mult timp. Faptele mi-au arătat că nu aveam motive să fiu atât de arogant. Ar trebui să fiu cu picioarele pe pământ, discret și să-mi cunosc locul. Dacă aș continua să trăiesc într-o astfel de aroganță, aș sfârși ca arhanghelul, nesocotindu-L pe Dumnezeu, împotrivindu-mă Lui și ofensându-I firea, fapt pentru care El m-ar pedepsi și m-ar blestema. După ce mi-am dat seama de asta, am spus repede o rugăciune către Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mai vreau să trăiesc după firea mea arogantă. Vreau să trăiesc o umanitate normală, să ascult sugestiile fraților și surorilor în datoria mea, să lucrez bine cu ei și să-mi fac datoria ca să-Ți împlinesc voia."

Apoi, am mai citit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu: „**O natură arogantă te face îndărătnic. Dacă ai o fire arogantă, te vei purta în mod arbitrar și pripit, nepăsător față de ce spune oricine altcineva. Așadar, cum îți rezolvi arbitrarietatea și pripeala? Să spunem, de exemplu, că ți se întâmplă ceva și ai propriile idei și planuri. Înainte de a stabili ce să faci, trebuie să cauți adevărul și ar trebui cel puțin să ai părtășie cu toată lumea despre ceea ce gândești și crezi în privința asta, cerând tuturor să-ți spună dacă gândurile tale sunt corecte și în conformitate cu adevărul și să facă verificări pentru tine. Aceasta este cea mai bună metodă pentru a rezolva arbitrarietatea și pripeala. În primul rând, poți să-ți clarifici părerile și să cauți adevărul – acesta este primul pas al practicii pentru a înlătura caracterul arbitrar și pripit. Al doilea pas are loc atunci când alte persoane dau voce unor păreri contrare – cum poți practica astfel încât să te abții de la a fi**

arbitrar și pripit? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care mulțumește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine, în același timp în care nu-ți respecți părerile, ar trebui să te rogi, să cauți adevărul de la Dumnezeu și apoi o bază în cuvintele lui Dumnezeu — să stabilești cum să acționezi bazându-te pe cuvintele Lui. Aceasta este cea mai potrivită și precisă practică" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Pentru omenirea coruptă, cea mai dificilă problemă de rezolvat este cea de a nu mai face aceleași vechi greșeli. Pentru a preveni acest lucru, oamenii trebuie mai întâi să fie conștienți că încă nu au obținut adevărul, că nu a existat o schimbare în firea vieții lor și că, deși cred în Dumnezeu, ei încă trăiesc sub puterea Satanei și nu au fost mântuiți; sunt predispuși să-L trădeze pe Dumnezeu și să se îndepărteze de El în orice moment. Dacă au acest sentiment al crizei în inimă – dacă, așa cum spun oamenii deseori, sunt pregătiți de pericol în timp de pace – atunci vor putea să se înfrâneze oarecum și, când li se va întâmpla ceva, se vor ruga lui Dumnezeu, se vor bizui pe El și vor reuși să evite să facă aceleași vechi greșeli. Trebuie să vezi clar că firea ta nu s-a schimbat, că natura trădării împotriva lui Dumnezeu este încă adânc înrădăcinată în tine și că nu a fost înlăturată, că încă riști să-L trădezi pe Dumnezeu și că te confrunți cu posibilitatea constantă de a îndura pierzania și de a fi distrus. Acest lucru este real, așa că trebuie să fiți atenți. Există trei chestiuni extrem de importante de reținut: în primul rând, încă nu-L cunoști pe Dumnezeu; în al doilea rând, nu s-a petrecut nicio schimbare în firea**

ta; și în al treilea rând, încă nu ai trăit adevărata imagine a omului. Aceste trei lucruri sunt în concordanță cu realitatea, sunt adevărate, iar tu trebuie să fii lămurit în privința lor. Trebuie să fii conștient de tine. Dacă ai hotărârea de a remedia această problemă, atunci ar trebui să-ți alegi propria deviză, de exemplu: «Eu sunt balega de pe pământ», sau «Eu sunt diavolul», sau «Revin adesea la vechile mele obiceiuri», sau «Sunt mereu în pericol.» Oricare dintre acestea este potrivită să-ți servească drept deviză personală, și-ți va fi de folos dacă ți-o amintești în orice moment. Continuă să ți-o repeți, cugetă asupra ei și s-ar putea să reușești să faci mai puține greșeli sau să nu mai greșești. Oricum, cel mai important este să petreci mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi adevărul, să-ți cunoști propria natură și să te eliberezi de firea ta coruptă. Numai atunci vei fi în siguranță" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că, pentru a-mi înlătura aroganța, trebuie să învăț să cooperez cu ceilalți, să caut și să am părtășie. Ar trebui să-mi împărtășesc gândurile cu frații și surorile la discuțiile de lucru și să caut cu modestie părerile celorlalți. Chiar dacă diferă de sugestiile mele, ar trebui să las la o parte ce cred eu că e bine. Ar trebui să mă rog și să caut pe baza spuselor lor și să-L las pe Dumnezeu să mă îndrume și să mă lumineze, să-mi arate ce este bine, ce este adecvat și să-mi arate neajunsurile și defectele mele. Chiar și atunci când cred că e corect ceea ce spun, nu pot să mă cramponez de ideile mele, trebuie să caut adevărul și să caut voia lui Dumnezeu. Iar când văd că altcineva are o idee mai bună, mai potrivită decât mine, ar trebui să învăț să mă las la o parte și să accept ce spune. E în acord cu voia lui Dumnezeu și mă împiedică să greșesc. În plus, am scris un motto pentru mine, despre natura mea arogantă: „Sunt doar balegă și nu trebuie să fiu arogant. Mă pun mereu în

pericol din cauza lipsei mele de autocontrol.” M-a ajutat să-mi amintesc de rușinea stărilor mele arogante și mi-a amintit de pericolul și consecințele unei vieți trăite în aroganță. După aceea, m-am concentrat să practic cuvintele lui Dumnezeu și să ascult ideile celorlalți. Când cineva venea cu o sugestie sau opinie diferită de a mea, fie acasă, fie într-o datorie cu frații și surorile la biserică, am început să renunț la egoul meu. Am văzut că alți oameni chiar aveau idei mai cuprinzătoare decât mine și am învățat să le accept din inimă ideile și să implementez sugestii potrivite. După ce am pus asta în practică, am descoperit că îmi pierdeam mai rar cumpătul cu frații și surorile și am putut să ascult și să accept ce aveau de spus ceilalți oameni. În plus, m-am simțit mult mai relaxat decât înainte. I-am fost recunoscător lui Dumnezeu din adâncul inimii!

Mai târziu, am mai citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au arătat că nu ne putem baza pe puterea sau perseverența noastră spre a ne controla sau schimba firile. Tot acest efort de a ne controla

poate doar să schimbe câteva comportamente, iar acele schimbări nu vor dura prea mult. Dacă vrem să trecem printr-o adevărată schimbare a firii, trebuie să acceptăm judecata și mustrarea emondarea, certarea și disciplinarea, precum și încercările și rafinarea din cuvintele lui Dumnezeu. E singura cale de-a ne cunoaște cu adevărat natura satanică și de-a vedea clar consecințele periculoase ale traiului conform firilor noastre satanice. Apoi putem să ne urâm și să ne lepădăm de noi cu adevărat, să dobândim căință și schimbare autentică.

Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu Atotputernic pentru că mi-a dat șansa de a-I experimenta judecata și mustrarea din zilele de pe urmă, ca să pot afla adevăruri și să ajung să mă cunosc și să-mi înlătur corupția. Mă simt incredibil de norocos. Nu mă mai simt atât de confuz și pierdut, deoarece cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic au dezvăluit rădăcina păcatului nostru și manifestările diverselor noastre firi corupte. Ne-a dat și o cale de-a alunga păcatul și de-a dobândi schimbări ale firii vieții. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt bogate și abundente și ne dau tot ce ne trebuie. Ne dau răspunsuri la toate întrebările și greutățile noastre. Câtă vreme citim și acceptăm din inimă cuvintele lui Dumnezeu, putem să ne înțelegem corupția și răzvătirea și să găsim calea de a ne înlătura firea coruptă. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

14. În sfârșit eliberată de neînțelegeri

de Lorraine, Coreea de Sud

Acum câțiva ani, am făcut videoclipuri în biserică. O perioadă nu mi-am făcut bine îndatorirea și două videoclipuri produse de mine au fost amânate temporar din cauza unor probleme cu ideile lor. Am fost foarte tristă atunci, temându-mă că frații și surorile mele mă vor disprețui. Pentru a-mi dovedi competența, am lucrat din greu și-am petrecut câteva zile pregătind un alt videoclip. Citind planul, însă, liderul a caracterizat conceptul ca fiind depășit și neclar. În urma discuțiilor, toți au considerat că planul nu merita urmat, deci a fost respins. M-am simțit ca o ratată, eram într-o stare negativă și nu aveam energie să-mi fac datoria. Într-o zi, am aflat întâmplător că unii frați și surori au spus că mintea mea e confuză. Auzind asta, inima mi s-a strâns imediat și mintea îmi clocotea: „Liderul a zis că am gândirea neclară, iar frații și surorile au zis că am mintea confuză. Oare nu înseamnă asta că sunt o persoană confuză? Pot oamenii confuzi să înțeleagă adevărul și să fie mântuiți de Dumnezeu? Oare voi fi izgonită?” Gândul m-a făcut să mă simt foarte negativă și chinuită și voiam să scap din situația asta.

A doua zi am plâns și le-am spus conducătorului și liderului de grup: „Calibrul meu e prea scăzut și îndatorirea aceasta e foarte grea. Te rog, lasă-mă să îndeplinesc altă îndatorire.” Liderul meu a avut părtășie cu mine, zicând: „Toți avem defecte și vor exista, inevitabil, unele dificultăți și eșecuri în îndatoririle noastre. Dacă sunt probleme sau abateri, trebuie să le sintetizăm, să căutăm adevărul pentru a rezolva problemele și apoi să facem un efort susținut. Îndatorirea aceasta nu e neapărat imposibilă pentru tine.” La momentul acela, însă, nu am putut sesiza asta și nu voiam decât să plec. Așa că am plecat cu o neînțelegere a lui Dumnezeu și înstrăinare față de

frați și surori. Mai târziu, am început să practic predicarea Evangheliei. După o perioadă de strădanie, am devenit tot mai eficientă în îndatorirea mea, iar frații și surorile din grup mă întrebau adesea când aveau nelămuriri. Simțeam că îmi recâștigasem puțin încrederea. Eram bine dispusă în fiecare zi și aveam energie să-mi fac datoria.

Pe neașteptate, însă, după un an, din cauza nevoilor lucrării, liderul a aranjat să fac iar videoclipuri. La început am fost eficientă în datoria mea și neconstrânsă de nimic. Dar mai târziu, când producția video a necesitat inovare, gândirea îmi era în urma vremurilor, planurile îmi erau mereu refuzate și m-am trezit din nou într-o stare negativă. M-am etichetat ca având calibru scăzut, ca fiind confuză și incapabilă de îndatorirea mea. Liderul de grup a văzut că eram destul de pasivă în datoria mea și nu duceam nicio povară, deci, cu răbdare, a avut părtășie despre adevăr cu mine, m-a susținut, m-a ajutat și mi-a spus: „Tu și fratele Francis faceți videoclipuri cam din aceeași perioadă. El e foarte serios, bun la studiu, la sintetizare și a progresat în îndatorirea lui. Tu nu te descurci la fel de bine, deci trebuie să te străduiești.” Când am auzit asta, nu m-am simțit bine deloc. M-am gândit: „Ai semnalat problema din îndatorirea mea, deci voi face o schimbare. Dar de ce mă compari cu fratele Francis? El are un calibru ridicat, gândire clară și biserica l-a cultivat întotdeauna. Eu sunt împrăștiată. Nu sunt la același nivel ca el. Nu ne putem compara.” Pe atunci, mă împotriveam mult sugestiilor și ajutorului liderului de grup și nu reflectam la mine însămi. După vreo săptămână, liderul de grup a descoperit că sora Julie și cu mine nu lucram bine împreună. Deci, a avut părtășie cu mine: „Ești parteneră cu Julie. Ea are o minte mai flexibilă, iar tu, abilități tehnice mai bune. Așadar, vă completați una pe alta. Ar trebui să discuți mai mult lucrurile cu ea, să-i asculți mai mult părerile și să înveți din punctele ei forte. În felul acesta progresezi. În ultimul timp, rezultatele îndatoririlor tale

nu au fost bune, iar ideile tale pentru videoclipuri sunt tot depășite. Nu crezi că e nevoie să reflectezi la asta?" Am fost foarte tristă să aud liderul de grup expunându-mi astfel problemele. Mi se părea că mă desconsideră și mă disprețuiește. Abia de câteva zile a semnalat problemele mele, și acum, înainte să-mi pot reveni, mă expunea. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai prost și am plâns de frustrare. Nu m-am putut abține și am spus ceva ce regret până azi. Am spus: „Mă simt în plus în grup. Nu ajut, dar tu mă ții, totuși, aici." Liderul de grup a fost uluit. A zis: „Cum poți să spui așa ceva? Nimeni nu te vede așa! Trebuie să căutăm adevărul ca să rezolvăm problemele din îndatorirea noastră. Nu putem fi negativi și să ne împotrivim." Dar indiferent cum avea părtășie cu mine liderul de grup, rămâneam surdă. Simțeam că eram confuză, că Dumnezeu era nemulțumit de mine, că frații și surorile nu mă considerau binevenită și că eram o figură marginală în grup, de care se puteau lipsi. Cu cât mă gândeam, cu atât mă simțeam mai nedreptățită și trăiam într-o stare de negativitate și neînțelegere, relația mea cu Dumnezeu era mai înstrăinată și încrederea mea tot mai scăzută. „Am un calibru slab" a devenit mantra mea.

Ulterior, în timp ce făceam un videoclip cu partenera mea, ori de câte ori ea avea un punct de vedere diferit în discuție, eu făceam concesii și spuneam: „Eu am un calibru slab și ideile mele nu sunt bune. Tu vezi problema corect. Urmează-ți ideile tale, deci!" Apoi îmi ștergeam propunerea. Partenera mea s-a neliniștit văzând asta: „De ce ai șters-o? Am multe defecte și nici eu nu văd neapărat problemele în mod corect." Mai târziu, a venit să-mi vorbească despre starea ei. A zis că avea o fire arogantă când lucra cu mine, că mă desconsidera puțin și că avea de reflectat asupra ei înseși. După ce am auzit-o spunând asta, aparent am fost calmă, dar m-am simțit foarte chinuită și n-am vrut să discut în profunzime cu ea, deci, m-am forțat să spun: „Ți se poate ierta că ești arogantă. Cine nu ar fi, când

și-ar face datoria cu cineva de calibru slab ca mine? Și eu face la fel dac-aș fi în locul tău.” În momentul acela a fost descumpănită și n-a știut ce să-mi spună. Așa că eu am trăit într-o stare de negativitate și neînțelegere. Inima îmi era chinuită, suferea și îmi era foarte greu să-mi fac datoria. Mai ales după ce terminam un videoclip, când trebuia să explicăm ideea din spatele lui și să le cerem tuturor să comenteze, eu vorbeam rareori și nu îndrăzneam să particip la discuții, așa că mă uitam spre partenera mea în astfel de ocazii. Când nu puteam dormi noaptea, mă gândeam: „De ce mereu am rețineri în timpul îndatoririi mele și sunt lipsită de încredere? De ce mereu mă tem să nu fiu desconsiderată? De ce e viața un asemenea chin pentru mine?” Nu mai voiam să fiu atât de deprimată. Voiam să trăiesc într-o stare pozitivă, ca alții, și să-mi pot face îndatoririle normal, dar, pur și simplu, nu puteam scăpa de starea asta negativă. Am putut doar să strig către Dumnezeu să mă mântuiască și să m-ajute să scap din situația aceasta grea.

La scurtă vreme, la o adunare, l-am auzit pe lider citind un fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a făcut să-mi înțeleg problema și să-mi schimb total starea. Dumnezeu spune: „**Când oamenii se îndepărtează de Dumnezeu, când trăiesc într-o stare în care Îl interpretează greșit pe Dumnezeu sau I se împotrivesc, se opun lui Dumnezeu și se ceartă cu Dumnezeu, atunci au abandonat complet grija și protecția lui Dumnezeu, s-au îndepărtat complet de lumina prezenței lui Dumnezeu. Când oamenii trăiesc într-o astfel de stare, nu se pot abține să nu trăiască după propriile sentimente. Un oarecare mic gând te poate perturba atât de mult încât nu poți să mănânci sau să dormi, un comentariu neglijent din partea cuiva te poate cufunda în îndoială și nedumerire, chiar și un singur coșmar te poate face pesimist și să Îl interpretezi greșit pe Dumnezeu. Odată ce s-a conturat acest tip de cerc vicios, oamenii stabilesc faptul că s-a terminat pentru ei, că și-au**

pierdut toate speranțele de afi mântuiți, că au fost părăsiți de Dumnezeu, că El nu îi va mântui. Cu cât gândesc mai mult în acest fel și cu cât au mai multe astfel de sentimente, cu atât mai mult sunt cufundați în negativism. Motivul real pentru care oamenii au aceste sentimente este că nu caută adevărul sau nu practică în conformitate cu adevărurile-principii. Și pentru că, atunci când li se întâmplă ceva, oamenii nu caută adevărul și nu practică adevărul, pentru că întotdeauna merg pe drumul lor și trăiesc în mijlocul propriilor lucrături meschine, petrecându-și fiecare zi comparându-se cu ceilalți și concurând cu ei, invidiind și urând pe oricine este mai bun decât ei și luând în derâdere și batjocorind pe oricine consideră ca fiind mai prejos decât ei, trăind în firea Satanei, nefăcând lucrurile conform adevărurilor-principii și refuzând să accepte sfaturi de la oricine, acest lucru ajunge să ducă la tot felul de amăgiri, speculații și judecăți, iar ei devin încontinuu anxioși. Și oare nu este aceasta din vina lor? Doar oamenii s-ar putea îndopa cu astfel de fructe amare – și chiar o merită. Ce cauzează toate acestea? Faptul că oamenii nu caută adevărul, sunt prea aroganți și neprihăniți de sine, acționează conform propriilor înclinații, se dau mereu în spectacol și se compară cu ceilalți, încearcă mereu să se distingă, Îi cer mereu lui Dumnezeu lucruri absurde și așa mai departe – toate aceste lucruri îi fac pe oameni să se îndepărteze treptat de Dumnezeu, să se împotrivească lui Dumnezeu și să sfideze adevărul iar și iar. În cele din urmă, se cufundă în întuneric și negativism. Și, în astfel de momente, este imposibil ca oamenii să aibă o înțelegere pură a propriei răzvrătiri și împotriviri și cu atât e mai puțin posibil să aibă atitudinea corectă; în schimb, ei se plâng de Dumnezeu, Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, încearcă să se îndoiască de Dumnezeu. Când se întâmplă acest lucru, oamenii își dau în sfârșit seama de

stricăciunea lor este foarte profundă și că ei sunt prea problematici, așa că stabilesc că se opun lui Dumnezeu și nu pot decât să fie cufundați în negativism, incapabili să se smulgă de acolo. Ceea ce cred ei este: «Dumnezeu mă detestă și mă respinge, Dumnezeu nu mă vrea. Sunt prea răzvrătit, o merit, Dumnezeu cu siguranță nu mă va mai mântui.» Ei cred că toate acestea sunt realități, că toate aceste lucruri sunt adevărate. Stabilesc că speculațiile din inimile lor reprezintă realitatea. Indiferent cine are părtășie cu ei despre adevăr, nu este de niciun folos, deoarece ei nu-l pot accepta. Ei se gândesc: «Dumnezeu nu mă va binecuvânta, nu mă va mântui, deci ce rost are să cred în Dumnezeu?» Când calea credinței lor în Dumnezeu a ajuns în acest punct, mai sunt oamenii capabili să creadă? Nu. De ce nu mai pot continua? Există un fenomen aici. Când negativismul oamenilor ajunge la un anumit punct, când inimile lor sunt pline de împotrivire și plângeri și doresc să întrerupă orice contact cu Dumnezeu, atunci acest lucru nu mai este la fel de simplu ca lipsa de teamă față de Dumnezeu, neascultarea de Dumnezeu, lipsa de iubire față de adevăr și neacceptarea adevărului. Ce se întâmplă în schimb? În inimile lor, au luat propria decizie de a renunța la credința în Dumnezeu. Ei cred că este rușinos să aștepte pasiv să fie alungați, că există mai multă demnitate în a alege să renunțe, așa că iau inițiativa și întrerup singuri lucrurile. Ei condamnă credința în Dumnezeu ca fiind rea, condamnă adevărul ca fiind incapabil să-i schimbe pe oameni și Îl condamnă pe Dumnezeu ca fiind nedrept, întrebându-se – ofensați – de ce nu i-a mântuit Dumnezeu: «Am făcut atâtea sacrificii, am fost atât de plin de zel, am muncit atât de mult, am suferit mult mai mult decât alții și m-am străduit mult mai mult decât toți ceilalți și, totuși, Dumnezeu nu m-a binecuvântat. Acum văd că Dumnezeu nu mă place, că Dumnezeu nu este imparțial.» Ei au

îndrăzneala să transforme îndoielile lor cu privire la Dumnezeu în condamnare și hulire față de Dumnezeu. Când astfel de lucruri prind contur, pot ei să continue pe calea credinței în Dumnezeu? Întrucât se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se opun, nu acceptă adevărul sau nu reflectează deloc asupra lor, ei au fost abandonați" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (17)"). Era ca și cum fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu îmi aducea aminte, era o analiză sau chiar un avertisment pentru mine, mai ales când Dumnezeu a spus: „**Motivul real pentru care oamenii au aceste sentimente este că nu caută adevărul sau nu practică în conformitate cu adevărurile-principii**." Gândindu-mă la aceste cuvinte, am început să reflectez asupra mea și am descoperit, în sfârșit, că după tot acest timp eu niciodată n-am căutat adevărul, confruntată cu aceste situații, nemaivorbind de practicarea potrivit adevărurilor-principii. Trăiam în întregime în propria închipuire și speculație. Mi-am amintit cum, atunci când am eșuat repetat să fac videoclipuri și am auzit frații și surorile comentând că mintea mea era confuză, eu nu am reflectat la propriile probleme, ci am ales să evadez și să trăiesc în negativitate și neînțelegere. Când am reînceput să fac videoclipuri, nu am învățat din eșecurile trecute, ci mi-am făcut datoria cu o mentalitate pasivă și defensivă. Auzindu-l pe liderul de grup făcând altora complimente, și apoi semnalând probleme în datoria mea, am fost și mai negativă. Am simțit că am calibru slab și că sunt confuză. Mi-am suspectat frații și surorile că mă desconsideră și L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și mai mult, ceea ce a dus la suferință sporită și întuneric în inima mea și m-a făcut ineficientă în datoria mea. Eram reținută în toate lucrurile și mă simțeam cu adevărat constrânsă. Abia atunci am văzut limpede că nu exista o problemă cu oamenii și lucrurile din jur și că Dumnezeu nu mă trata nefavorabil. Eu nu căutam adevărul și mereu mă împotriveam, mă

îndepărtam și nu sufeream să fiu certată și disciplinată și emondată de Dumnezeu. Neascultarea și împotrivirea mea față de Dumnezeu erau prea mari, făcându-mă să mă prăbușesc în întuneric și durere, înstrăinându-mă mai mult în relația cu Dumnezeu. Cine în afară de mine era de vină când nu-mi făceam bine datoria? În sfârșit, am înțeles ce înseamnă să „fii reținut”. Am văzut limpede încă ceva: că, deși credeam în Dumnezeu, mă lepădam și mă sacrificam, eu nu acceptam adevărul, nu recunoșteam că adevărul pe care-l exprimă Dumnezeu poate mântui oameni. Când am avut eșecuri și dificultăți în îndatorirea mea, m-am împotrivit, m-am purtat nerezonabil și m-am etichetat ca având calibru slab. Mi s-a părut, chiar, că Dumnezeu nu mântuiește oameni ca mine. Deseori am fost nemulțumită și simțeam că pot să suport greutăți și să fac sacrificii în datoria mea; nu sufeream mai puțin decât alții. Și atunci, de ce mă dovedeam mereu atât de nepricepută? De ce Dumnezeu nu era milostiv cu mine? Nu negam dreptatea lui Dumnezeu? Asta era blasfemie! Cu cât reflectam, cu atât mi se făcea mai frică. Simțeam că starea mea e mult prea periculoasă. Dacă nu rezolvam situația și nu mă căiam sincer, cu siguranță urma să fiu alungată de Dumnezeu. Fiecare stare pe care Dumnezeu o dezvăluia mă emoționa. Văzând cât de gravă era problema mea, am plâns mult. M-am detestat că n-am urmărit adevărul, că n-am acceptat cuvintele lui Dumnezeu și mi-am făcut rău singură. Am simțit o căință profundă, și atunci m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mai vreau să fiu atât de răzvrătită și încăpățânată și nu vreau să trăiesc în neînțelegere sau să-Ți rănesc iar inima. Vreau să mă căiesc!”

Apoi, conducătorul bisericii și liderul de grup au venit la părtășie cu mine. Mi-au expus și semnalat tendința mea spre negativitate și mi-au citit cuvântul lui Dumnezeu. Am fost foarte emoționată. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În fiecare etapă – indiferent dacă Dumnezeu te disciplinează**

sau te corectează ori când îți aduce aminte și te îndeamnă – atâta vreme cât între tine și Dumnezeu a avut loc un conflict, dar tu nu faci o schimbare și continui să te agăți de propriile idei, puncte de vedere și atitudini, atunci, chiar dacă pașii tăi se îndreaptă înainte, conflictul dintre tine și Dumnezeu, neînțelegerile și nemulțumirile și răzvrătirea ta față de El nu sunt corectate și inima ta nu se schimbă. Atunci, Dumnezeu, la rândul Lui, te va alunga. Deși nu ai renunțat la datoria pe care o ai și încă îți respecți datoria și ai un pic de loialitate față de însărcinarea dată de Dumnezeu, iar oamenii văd acest lucru ca fiind acceptabil, disputa dintre tine și Dumnezeu a format un nod permanent. Nu ai folosit adevărul ca să o rezolvi și să obții o înțelegere adevărată a voii lui Dumnezeu. Drept urmare, înțelegerea greșită pe care o ai față de Dumnezeu se adâncește, iar tu crezi mereu că Dumnezeu greșește și că ești tratat nedrept. Asta înseamnă că nu ai făcut o schimbare. Răzvrătirea, noțiunile și înțelegerea ta greșită față de Dumnezeu încă persistă, ceea ce te face să ai o mentalitate neascultătoare, să fii mereu răzvrătit și să te opui lui Dumnezeu. Nu este acest tip de persoană cineva care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, I se opune lui Dumnezeu și refuză cu încăpățânare să se pocăiască? De ce este atât de important pentru Dumnezeu ca oamenii să facă o schimbare? Cu ce atitudine ar trebui o ființă creată să-L privească pe Creator? Cu atitudinea celui care recunoaște că, indiferent de ceea ce face, Creatorul are dreptate. Dacă nu recunoști acest lucru, cuvintele că El, Creatorul, este adevărul, calea și viața, vor fi goale pentru tine. Dacă așa stau lucrurile, mai poți să obții mântuirea? Nu poți. Ai fi necalificat; Dumnezeu nu mântuiește oameni ca tine. […] Trebuie să faci o schimbare și să îți lași deoparte ideile și intențiile. Odată ce ai acest țel, în mod natural, și atitudinea ta va fi una

de supunere. Totuși, pentru a vorbi un pic mai precis, acest lucru se referă la oameni care fac o schimbare în atitudinea lor față de Dumnezeu, Creatorul; este o recunoaștere și o afirmare a faptului că El, Creatorul, este adevărul, calea și viața. Dacă poți să te schimbi, asta demonstrează că poți să lași deoparte acele lucruri pe care le crezi corecte sau acelea pe care omenirea – care este coruptă – le consideră în mod colectiv a fi corecte; și, în schimb, recunoști că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și lucrurile pozitive. Dacă poți să ai această atitudine, asta dovedește că recunoști identitatea Creatorului și a esenței Sale. Așa vede Dumnezeu problema și, prin urmare, consideră că schimbarea omului este deosebit de importantă" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (3)"). Meditând la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles de ce-i atât de important pentru El ca oamenii să se îndrepte. În lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, nu contează cât de mult poate lucra cineva sau câtă suferință suportă. La inimile oamenilor, la asta se uită Dumnezeu. Se uită să vadă dacă ei recunosc că Dumnezeu este adevărul, calea și viața, și dacă I se supun lui Dumnezeu. Dacă cineva dă dovadă de multă corupție și face lucruri contrare adevărului, dar niciodată nu reflectă la problemele sale ori nu acceptă adevărul și mereu Îl înțelege greșit pe Dumnezeu, atunci, chiar dacă, la suprafață, persoana poate suporta suferințe și poate face sacrificii, pentru Dumnezeu, ea I se împotrivește în continuare și Îl trădează. La sfârșit, astfel de oameni vor fi izgoniți și nu pot fi mântuiți. M-am gândit cum, de-a lungul anilor, eu L-am tot înțeles greșit pe Dumnezeu și am avut rezerve în privința Lui, dar niciodată n-am rezolvat aceste probleme. Doar mi-am amorțit sensibilitatea agitându-mă cu îndatorirea mea. Când au fost expuse probleme în îndatorirea mea și s-a dezvăluit că aveam multe lipsuri, iar asta mi-a rănit ego-ul, eu m-am

etichetat cu cuvinte negative și chiar am rostit vorbe de reproș sau înțelegere greșită împotriva lui Dumnezeu. Cu timpul, resentimentul din inima mea a crescut, înstrăinarea de Dumnezeu s-a adâncit, iar starea mea s-a înrăutățit tot mai mult. N-am putut să nu mă întreb: „Deși mă agit cu îndatorirea mea zi de zi și n-am făcut niciodată nimic cu adevărat rău, inima mea e departe de Dumnezeu și mereu Îl țin la distanță și-L înțeleg greșit. Cum m-aș putea numi un om cu credință în Dumnezeu? Ar aproba Dumnezeu o credință ca aceasta? Adesea trăiesc în neînțelegere și negativitate, fără să mă simt eliberată vreodată. Până și în timp ce-mi fac datoria, îmi este greu să primesc lucrarea Duhului Sfânt. Pot doar să mă târăsc înainte, bazându-mă pe experiența anterioară. Cum aș putea să cresc astfel? Ce aș putea câștiga crezând în felul acesta?” Atunci mi-am dat seama clar ce important e să scapi de înțelegerile greșite despre Dumnezeu și să ai o inimă ce se căiește sincer. În acești trei ani, n-am putut deloc să mă eliberez de modul în care au comentat frații și surorile mele că mintea mea nu e limpede. Nu căutasem deloc adevărul din lucrul acesta și n-am reflectat asupra mea în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Acum, am știut că trebuia să caut adevărul pentru a rezolva problema.

Așa că am căutat porțiuni relevante din cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când Dumnezeu te numește nesăbuit, El nu îți cere să accepți o afirmație, un cuvânt sau o definiție – El îți cere să înțelegi adevărul din aceasta. Prin urmare, când Dumnezeu numește pe cineva nesăbuit, ce adevăr conține acest lucru? Toată lumea înțelege sensul superficial al cuvântului «nesăbuit». Dar în ceea ce privește care sunt manifestările și firile unei persoane nesăbuite, care dintre lucrurile pe care oamenii le fac sunt nesăbuite și care nu, de ce Dumnezeu îi dezvăluie pe oameni în acest fel, dacă persoanele nesăbuite pot veni sau nu înaintea lui Dumnezeu, dacă acestea sunt sau nu capabile să**

acționeze conform principiilor, dacă sunt sau nu capabile să înțeleagă ce este bine și ce este greșit, dacă sunt sau nu capabile să discearnă ce anume este iubit și ce este disprețuit de Dumnezeu – de cele mai multe ori, oamenilor nu le sunt clare aceste lucruri; pentru ei, sunt ambigue și prost definite, deloc evidente. De exemplu: de cele mai multe ori oamenii nu știu – nu le este clar – dacă a face ceva într-un anumit mod înseamnă, pur și simplu, a urma reguli sau a practica adevărul. Nu știu – nici nu le este clar – nici dacă ceva este iubit de Dumnezeu sau disprețuit de Dumnezeu. Ei nu știu dacă a practica într-un anumit mod înseamnă a-i critica pe oameni sau a avea părtășie despre adevăr și a-i ajuta pe oameni în mod normal. Ei nu știu dacă principiile din spatele modului în care acționează față de oameni sunt corecte și dacă încearcă să-și creeze aliați sau să-i ajute pe oameni. Ei nu știu dacă a acționa într-un anumit mod înseamnă a respecta principiile și a rămâne fermi pe pozițiile lor sau a fi aroganți și neprihăniți de sine și a se da în spectacol. Când nu au nimic altceva de făcut, unora le place să se uite în oglindă; ei nu știu dacă acest lucru este narcisism și vanitate sau dacă este normal. Unii oameni sunt temperamentali și puțin ciudați; pot să-și dea seama dacă acest lucru are legătură cu a avea o fire rea? Oamenii nici măcar nu pot face diferența dintre aceste lucruri frecvent văzute și întâlnite – dar, cu toate acestea, tot spun că au dobândit atât de multe din credința în Dumnezeu. Nu este un lucru nesăbuit? Așadar, puteți accepta să fiți numiți nesăbuiți? (Da.) **[…] Și vreți să fiți nesăbuiți toată viața?** (Nu.) **Nimeni nu vrea să fie nesăbuit. De fapt, a avea părtășie și a analiza în acest fel nu au scopul de a te face să încerci să te clasifici drept nesăbuit; indiferent de modul în care te definește Dumnezeu, indiferent ce dezvăluie El despre tine, de modul în care te judecă și te pedepsește sau te emondează, scopul final este acela de a-ți**

permite să scapi de acele stări, să înțelegi adevărul, să dobândești adevărul și să încerci să nu fii nesăbuit. Prin urmare, ce ar trebui să faci dacă vrei să nu fii nesăbuit? Trebuie să urmărești adevărul. În primul rând, trebuie să știi în ce privințe ești nesăbuit, în ce chestiuni predici mereu doctrina, vorbind mereu alandala despre teorii și cuvinte și doctrine și privind absent când te confrunți cu faptele. Când vei rezolva aceste probleme și îți va fi clar fiecare aspect al adevărului, vor fi mai puține momente când vei fi nesăbuit. Când vei avea o înțelegere clară a fiecărui adevăr, când nu vei fi legat de mâini și de picioare în tot ceea ce faci, când nu vei fi înfrânat sau constrâns – când, odată ce ți se va întâmpla ceva, vei fi capabil să găsești principiile corecte pe care să le practici și vei fi cu adevărat capabil să acționezi conform principiului după ce te vei ruga lui Dumnezeu, după ce vei căuta adevărul sau găsi pe cineva cu care să ai părtășie, atunci nu vei mai fi nesăbuit. Dacă un lucru îți va fi clar și vei fi capabil să practici corect adevărul, atunci nu vei fi nesăbuit când vine vorba de acel lucru. Oamenii nu trebuie decât să înțeleagă adevărul pentru ca inimile lor să fie luminate în mod firesc" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Dumnezeu explică foarte clar comportamentul oamenilor confuzi. Cei confuzi sunt tulburi și neclari în tot ce fac. Ei nu au atitudine ori principii, nu știu ce iubește sau urăște Dumnezeu și nu au discernământ referitor la oameni și situații. Nu-și pot vedea limpede lipsurile ori stricăciunea de care dau dovadă. Când se întâmplă ceva, ei nu pot deosebi ce e drept de ce e nedrept și nu au principiu sau cale de practică. Verificându-mă în raport cu cuvintele lui Dumnezeu, mi-am amintit scene trecute din datoria mea. Eu m-am concentrat doar asupra muncii susținute, însă deloc asupra citirii cuvintelor lui Dumnezeu și nici n-am căutat adevărurile-principii. Când frații și surorile îmi dădeau sugestii despre

editarea videoclipurilor, nu le-am prea acordat atenție. Uneori nici nu înțelegeam ce voiau să spună și făceam lucrurile orbește, crezând că suferința era credincioșie față de Dumnezeu. Am dovedit atâta corupție și lipsuri în datoria mea, dar n-am venit înaintea lui Dumnezeu să caut adevărul și să rezolv problema, ci am trăit ani de zile într-o stare negativă și-am fost foarte insensibilă. N-am fost în stare să văd ce gravă era problema mea sau ce periculos era să continui astfel. Zi de zi am fost mereu tulbure și confuză. Nu sunt toate acestea comportamentele unui om confuz? Abia atunci am realizat că ceea ce spuneau despre mine frații și surorile era adevărat. Dar am refuzat s-o recunosc. Am suspectat că toți mă desconsiderau și am simțit prejudecată și înstrăinare față de ei. Într-adevăr nu ar fi trebuit să fac asta! În toți anii aceștia, frații și surorile m-au susținut și ajutat deseori și nu m-au desconsiderat niciodată. Eu am fost cea condamnabilă, nerezonabilă, care nu accepta adevărul. Gândindu-mă la acestea am reușit, în sfârșit, să mă eliberez de trecut. M-am detestat profund că am fost atât de tulbure și nu am căutat adevărul. M-am disprețuit că am fost atât de nerezonabilă.

Odată ce mi-am dat seama că am fost confuză, m-am gândit și ce des m-am definit ca având calibru slab. Era și aceasta o problemă pe care trebuia s-o rezolv căutând adevărul. Mai târziu, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă Dumnezeu te-a făcut nesăbuit, atunci nesăbuința ta are sens; dacă El te-a făcut inteligent, atunci inteligența ta are sens. Indiferent de talentele pe care ți le dă Dumnezeu, indiferent de punctele tale forte, oricât de mare este IQ-ul tău, toate au un scop pentru Dumnezeu. Toate aceste lucruri au fost predestinate de Dumnezeu. Rolul pe care îl joci în viața ta și datoria pe care o îndeplinești au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă. Unii oameni văd că alții au puncte forte pe care ei nu le au și sunt**

nemulțumiți. Vor să schimbe situația învățând mai mult, văzând mai multe lucruri și fiind mai sârguincioși. Dar există o limită în ceea ce poate realiza sârguința lor și nu îi pot depăși pe cei cu daruri și abilități. Oricât de mult te-ai lupta, este inutil. Dumnezeu a rânduit ceea ce vei fi și nimeni nu poate face nimic pentru a schimba acest lucru. Indiferent la ce te pricepi, acolo ar trebui să faci un efort. Oricare ar fi datoria pentru care ești potrivit, aceea este datoria pe care ar trebui să o îndeplinești. Nu încerca să te forțezi în domenii din afara aptitudinilor tale și nu-i invidia pe alții. Fiecare are funcția lui. Să nu crezi că poți face totul bine sau că ești mai desăvârșit sau mai bun decât alții, dorind mereu să-i înlocuiești pe alții și să te etalezi. Aceasta este o fire coruptă. Există cei care cred că nu pot face nimic bine și că nu au deloc aptitudini. Dacă acesta este cazul, ar trebui să fii o persoană care doar ascultă și se supune într-o manieră realistă. Fă ceea ce poți și fă-o bine, cu toată puterea ta. Este suficient. Dumnezeu va fi mulțumit. Nu te gândi mereu să îi depășești pe toți, să faci totul mai bine decât ceilalți și să ieși în evidență în toate felurile. Ce fel de fire este aceasta? (O fire arogantă.) **Oamenii au întotdeauna o fire arogantă și, chiar dacă vor să lupte pentru adevăr și să-L mulțumească pe Dumnezeu, dau greș. A fi controlați de o fire arogantă îi face pe oameni cât se poate de predispuși să se rătăcească. De exemplu, există unii oameni care vor întotdeauna să se dea în spectacol, exprimându-și bunele intenții în locul cerințelor lui Dumnezeu. Ar lăuda Dumnezeu acest tip de exprimare a bunelor intenții? Pentru a fi atent la voia lui Dumnezeu, trebuie să urmezi cerințele lui Dumnezeu și, pentru a-ți îndeplini datoria, trebuie să te supui rânduielilor lui Dumnezeu. Oamenii care își exprimă bunele intenții nu sunt atenți la voia lui Dumnezeu, ci încearcă mereu să facă noi trucuri și să spună cuvinte răsunătoare. Dumnezeu nu îți cere să fii**

conștient în acest fel. Unii oameni spun că asta înseamnă că sunt competitivi. În sine, a fi competitiv este ceva negativ. Este o dezvăluire – o manifestare – a firii arogante a Satanei. Când ai o fire ca aceasta, încerci mereu să-i ții pe ceilalți jos, încerci mereu să-i întreci, încerci mereu să-i înșeli, încerci mereu să iei de la oameni. Ești foarte invidios, nu cedezi în fața nimănui și încerci întotdeauna să ieși în evidență din mulțime. Asta îți va aduce necazuri; așa acționează Satana. Dacă vrei cu adevărat să fii o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu, atunci nu-ți urmări visurile. Să încerci să fii superior și mai capabil decât ești pentru a-ți atinge scopurile e un lucru rău. Ar trebui să înveți să te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și să nu te ridici mai presus decât se cuvine; doar asta dă dovadă de rațiune" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de limpezi! De ce tot ziceam că am calibru slab? Fiindcă natura mea era prea arogantă, de fapt. Mereu aveam ambiții și dorințe, vrând să fiu mai presus de alții și, când nu reușeam, deveneam negativă, condamnabilă și mă etichetam singură. Dorința mea de reputație și statut era prea puternică. În orice grup, mă temeam să nu fiu desconsiderată și întotdeauna voiam să fiu admirată. Dar, de fapt, deveneau vizibile multe din propriile mele probleme și lipsuri. Iar când am trecut prin emondare, dificultăți și eșecuri, mi-am simțit imaginea stricată și reputația discreditată. N-am putut accepta corect aceste lucruri, m-am gândit că aveam calibru prea slab și că eram prea confuză. De asemenea, mă comparam adesea cu alții. Când am văzut că alții din grup aveau puncte forte și calibru mai bun decât mine, m-am simțit fără talent și banală. N-am putut accepta realitatea asta, deci m-am simțit mereu deprimată și inferioară. Abia atunci am realizat că-mi doream, de fapt, prestigiu și statut, așa că îmi comparam calibrul și talentele cu ale altora și

căutam mereu să fiu admirată. Nu era de joacă cu firea mea satanică. Talentele sau calibrul nu sunt esențiale în a determina dacă cineva își poate face bine datoria sau nu. A fi foarte respectat și venerat de alții nu e o garanție de mântuire. Dumnezeu n-a spus niciodată așa ceva. Dumnezeu vrea să avem omenie și să fim înțelepți, să urmărim adevărul într-un mod practic, să ne înlăturăm firea coruptă și să trăim asemănarea umană. Asta cere Dumnezeu de la oameni! M-am gândit la ceea ce spune Dumnezeu: „**Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte limpezi. Deși Dumnezeu spune că oamenii au calibru slab și dezvăluie că sunt confuzi, e doar pentru a-i face să-și vadă problemele și să-și cunoască defectele, ca ei să poată urmări adevărul bine și să existe o schimbare în viața-fire a acestora. Se poate întâmpla s-avem un calibru slab, însă, câtă vreme iubim și urmărim adevărul și ne străduim să îndeplinim cerințele lui Dumnezeu, Dumnezeu ne v alumina și ne va îndruma. Dacă, însă, calibrul ne e bun, dar nu urmărim adevărul, vom fi descoperiți și izgoniți. Era o realitate că aveam calibru slab, dar Dumnezeu n-a spus niciodată că nu mă va mântui sau că mă va izgoni din cauza asta. El tot mi-a dat șanse de a-mi face datoria. Ar trebui să le prețuiesc, să urmăresc adevărul, să progresez activ, să-mi îndrept defectele și să-mi îmbunătățesc calibrul.

Ulterior, când se întâmpla ceva, mă concentram pe căutarea adevărului și, indiferent de circumstanțe, indiferent dacă erau emondări sau dificultăți și eșecuri, mă concentram pe introspecție și să caut adevărurile-principii. Când trăiam așa, simțeam imediat prezența lui Dumnezeu și simțeam că mintea-mi era mai clară. Când frații și surorile mele discutau idei pentru videoclipuri, nu am mai fost reținută. Uneori, părerile exprimate de mine erau greșite, sau frații și surorile îmi dădeau sugestii, dar am putut accepta totul în mod corect și eram mai calmă. În perioada aceea, m-am simțit foarte aproape de Dumnezeu. Simțeam că Dumnezeu era lângă mine, dându-mi încredere și putere. Deși erau multe greutăți în îndatorirea mea, căutând voia lui Dumnezeu prin rugăciune, bazându-mă pe Dumnezeu și cooperând cu frații și surorile, până la urmă, unele probleme au fost rezolvate, iar eficiența îndatoririi mele s-a îmbunătățit și ea. Din adâncul inimii Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a mântuit!

Acum, amintindu-mi cum L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și am fost înstrăinată de El, simt un regret adânc. Mai târziu, am citit alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu și-am fost foarte mișcată. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Nu vreau să văd pe nimeni că simte ca și cum Dumnezeu l-a lăsat afară, în frig, că l-a abandonat sau i-a întors spatele. Vreau doar să văd pe toată lumea pe drumul urmăririi adevărului și căutând să-L înțeleagă pe Dumnezeu, mărșăluind înainte cu îndrăzneală și cu o hotărâre neclintită, fără nicio îndoială sau povară. Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai mers pe un drum greșit sau dacă ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă a esenței lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L

cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”). În anii mei de credință în Dumnezeu, spuneam că Dumnezeu iubește oamenii, dar nu cunoșteam cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Experiența aceasta m-a făcut să înțeleg și să simt într-adevăr iubirea lui Dumnezeu. Deși inima mea era împietrită și răzvrătită, Dumnezeu a rânduit medii pe care să le experimentez. A așteptat să mă schimb, m-a trezit prin cuvintele Lui și m-a călăuzit să ies din starea de negativitate și neînțelegere. Dorința lui Dumnezeu de-a mântui oameni e atât de sinceră și de frumoasă! Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu și nu-mi doresc nimic mai mult decât să urmăresc bine adevărul, să-mi fac bine datoria și să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu!

15. Povestea lui Joy

de Joy, Filipine

Înainte, îi tratam mereu pe oameni pe baza emoțiilor. Câtă vreme oamenii erau amabili cu mine, eram amabilă cu ei. Nu aveam discernământ în privința oamenilor și, în plus, nu aveam principii. Asta până când am trăit unele lucruri care m-au făcut să înțeleg că principiile după care mă înțelegeam cu oamenii și îi priveam pe ceilalți erau greșite.

În februarie 2021, buna mea prietenă Emma m-a invitat la o întrunire a Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și ascultând părtășia la adunări, am devenit sigură că Dumnezeu Atotputernic este a doua venire a Domnului Isus și am acceptat cu bucurie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Câteva luni mai târziu, am fost aleasă diacon de udare al bisericii.

Într-o zi, am observat că, într-un grup din cadrul adunării, Emma răspândea din senin zvonuri și sofisme care Îl puneau la îndoială pe Dumnezeu și atacau biserica, precum și prejudecăți despre lideri și diaconi. Cuvintele ei erau pline de nemulțumire și zeflemea. În plus, spunea că aceste lucruri nu erau opiniile ei personale, ci ale altora, și că spera să se poată organiza o ședință astfel încât conducătorii să răspundă acestor întrebări. Am avut un șoc după ce am citit despre zvonurile și sofismele trimise de Emma. În același timp, am fost și îngrijorată, fiindcă toți oamenii din acel grup erau frați și surori care abia acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Trimiterea unor asemenea mesaje grupului sigur avea să provoace o tulburare și ar fi putut chiar să-i facă să șovăie pe cei cu o temelie superficială și lipsiți de discernământ. M-am simțit foarte stânjenită – nu știam de ce Emma făcea asta. Dacă ea chiar voia răspunsuri la întrebările sale, ar fi putut să le trimită direct conducătoarei. De ce

răspândea aceste lucruri printre nou-veniți? Curând, exact cum mă temusem, zvonurile răspândite de Emma au provocat confuzii și tulburări în biserică și au influențat câțiva frați și câteva surori, făcându-i să aibă prejudecăți față de conducători și de diaconi și să se simtă potrivnici. Unul dintre liderii de grup m-a întrebat: „Sunt adevărate lucrurile pe care le-a spus Emma?" Văzând această situație, am devenit și mai agitată. Așadar, m-am grăbit să o găsesc pe Emma ca să o întreb de unde se auzeau aceste zvonuri. Emma mi-a zis: „Acestea nu sunt întrebări pe care le-am adus eu în discuție. Vreau doar ca liderii să organizeze o întâlnire ca să-mi dea răspunsuri." Am întrebat-o încă o dată cine îi trimisese zvonurile acelea, dar Emma tot nu mi-a zis. Am raportat problema asta conducătoarei care, la rândul ei, voia să știe exact cine adusese în discuție acele chestiuni, pentru a rezolva rapid problema de la rădăcină. Emma însă nu i-a zis nimic. Ulterior, după cercetări, s-a descoperit că niciunul dintre ceilalți frați și surori nu pusese aceste întrebări și că Emma era cea care avea idei greșite despre lucrarea lui Dumnezeu. Adunase niște zvonuri de pe Internet și le formulase ca întrebări, dar refuza să recunoască. După ce a aflat adevărul chestiunii, conducătoarea a organizat repede o întrunire și a avut părtășie ca să răspundă la fiecare dintre zvonurile și sofismele Emmei, oferindu-le astfel fraților și surorilor discernământ în privința lucrurilor spuse de Emma. Cu toate astea, Emma nu și-a conștientizat și nici nu și-a regretat deloc acțiunile.

După acest incident, conducătoarea m-a întrebat-o: „Ce vei face dacă Emma nu e o persoană potrivită? Vei fi capabilă să o tratezi conform adevărurilor-principii?" Confruntându-mă cu întrebările conducătoarei, nu am știut cum să răspund. Ulterior, conducătoarea și cu mine am citit împreună un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să**

iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmează adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt disprețuiți de Dumnezeu și ar trebui să-i disprețuim și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. […] În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.» Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe «i», însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, I-am înțeles un pic mai bine voia. Dumnezeu ne cere să-i tratăm principial pe oameni și să iubim **ce iubește Dumnezeu și să urâm ce urăște El**. În orice chestiune de principiu și indiferent cine ar fi, trebuie să-l tratăm pe baza cuvintelor lui Dumnezeu: „**Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El**." Emma răspândise în mod voit aceste zvonuri și sofisme și le dăduse oamenilor idei greșite, neînțelegeri despre Dumnezeu și bulversându-i în legătură cu lucrarea Lui. Asta perturbase viața bisericii, lucru rău prin natura sa. Dumnezeu îi urăște pe răufăcători. Oamenii ar trebui să stea de partea lui Dumnezeu, să-i respingă pe răufăcători și să le oprească faptele ticăloase, ca să-i împiedice să tot perturbe adunările normale ale celorlalți și lecturile din cuvântul lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles asta, i-am spus conducătoarei: „Deși mi-e greu să accept faptul că Emma a făcut rău, asta e realitatea. Nu

voi fi perturbată sau constrânsă de ea. O voi trata conform principiilor date de Dumnezeu. Dacă biserica decide să o izoleze, voi lăsa la o parte sentimentele mele pentru ea și nu voi da vina pe Dumnezeu." Conducătoarea mi-a: „În acest tip de situație, pentru a-i proteja pe frați și surori și pentru a nu mai fi înșelați de Emma, biserica a hotărât să o izoleze pe Emma, ca să poată să reflecteze asupra ei." Deși mă îngrijora situația neplăcută a Emmei, eram și conștientă că Emma se purtase ca slujitorul Satanei, tulburând și perturbând viața bisericii și că rânduiala conducătoarei avea scopul de a-i apăra pe frați și surori, ca să nu fie perturbați de zvonuri și sofisme, așa că nu am mai zis nimic. După câteva zile, Emma a venit la mine și mi-a spus că își făcea griji că avea să fie înlăturată din grupul adunărilor. Eu i-am spus: „Ai greșit. Dacă într-adevăr vrei să rezolvi aceste probleme, poți să i le prezinți conducătoarei, iar ea poate să te ajute să le rezolvi, în loc să răspândești aceste zvonuri și sofisme printre frați și surori și să-i tulburi." Am vrut să o determin pe Emma să se căiască, dar ea nu mi-a răspuns. A zis doar că nu vrea să fie înlăturată din grup și că, dacă ar fi înlăturată, ar crea pur și simplu un cont fals, cu informații false și o adresă falsă ca să intre din nou în biserică în calitate de persoană care cercetează adevărata cale, ceea ce ar fi însemnat ca ea să fie desemnată să meargă la o altă biserică. Auzind cuvintele Emmei, am fost foarte surprinsă. Emma nu avea absolut nicio intenție să se căiască. Ba chiar voia să creeze un cont fals ca să se infiltreze în biserică, să perturbe și să saboteze. Nu era ea doar un slujitor al Satanei? Acțiunile Emmei arătau și că ea nu era un om cinstit. Plănuia să înșele frații, surorile și biserica. Atunci, m-am gândit la responsabilitatea diaconului de udare: „După ce descoperă o problemă, ar trebui s-o abordeze imediat căutând adevărul; problemele grave trebuie rezolvate prin părtășie cu liderii de biserică. Faptele adevărate nu trebuie ascunse" (Rânduielile de lucru). Am considerat că, în calitate de diacon de udare,

trebuia să respect adevărurile-principii și să-mi apăr frații și surorile, ca să nu fie perturbați și induși în eroare. Așadar, i-am povestit asta conducătoarei și i-am trimis capturi de ecran cu discuția noastră. Însă apoi m-am gândit că Emma a fost cea care mi-a împărtășit pentru prima dată Evanghelia și la faptul că eram prietene, așa că am întrebat-o pe conducătoare dacă ar fi posibil să-i permit Emmei să rămână în grupul ei. Astfel, nu avea să seînregistreze cu un cont fals ca să perturbe alte biserici. Conducătoarea mi-a zis: „Dacă nu face rău și nu provoacă perturbări, poate rămâne. Însă în momentul acesta, nu-și înțelege deloc faptele rele și perturbarea pe care a provocat-o. Tot vrea să amăgească, să mintă, să înșele și să se infliltreze în altă biserică. Asta arată că nu s-a căit! Dacă ea chiar are esența unui răufăcător, nu se va căi, nu se va schimba și nu va înceta să facă rău.” Cuvintele conducătoarei au fost un avertisment pentru mine și abia atunci mi-am dat seama că acționam împinsă de emoții, dorindu-mi să o păstrez pe Emma în biserică. Emma nu se cunoștea deloc. Era imposibil să-ți dai seama când ar fi putut să mai facă rău și să perturbe biserica. Pledoaria mea pentru Emma era lipsită de principii.

Ulterior, conducătoarea a cercetat și a aflat că, atunci când Emma avea idei greșite, nu căuta adevărul ca să le înlăture. În schimb, profita voit de lucruri ca să-L atace pe Dumnezeu, denatura faptele, răspândea zvonuri și sofisme, și-i inducea în eroare pe frați și surori, ca să-i facă să aibă noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu. În plus, adesea spunea la adunări că liderii de grup și conducătorii nu erau la înălțimea lucrării lor, ca să atace pozitivitatea îndeplinirii îndatoririlor acestora, făcându-i să fie negativi, lucru care afecta rezultatele îndatoririlor lor. Acțiunile Emmei perturbau grav biserica, iar ea nu se căia, așa că era, într-adevăr, un răufăcător. În cele din urmă, biserica a exclus-o pe Emma conform principiilor îndepărtării

oamenilor, iar eu nu am mai apărat-o pe Emma, însă ceea ce s-a întâmplat după aceea m-a îndurerat profund.

Într-o dimineață, din senin, Emma mi-a trimis un mesaj în care mă întreba de ce îi fac asta și mi-a spus că i-am distrus încrederea în mine și că am făcut ca situația să devină groaznică. Mai târziu, mi-am dat seama că era furioasă din cauza contului fals. Conținutul capturilor de ecran pe care le trimisesem conducătoarei fusese scris în limba noastră locală, pe care conducătoarea nu o înțelegea, așa că rugat o altă soră să-i traducă mesajele. Însă, din întâmplare, sora aceasta era una dintre prietenele Emmei și i-a povestit totul despre asta. Acesta era motivul pentru care Emma îmi trimitea mesaje și mă lua la întrebări. Am plâns de mai multe ori în acea dimineață. Am simțit că prietenia mea cu Emma era pe sfârșite. Am început să-mi amintesc momentele petrecute cu Emma. Emma m-a ajutat să găsesc idei când aveam dificultăți și deseori ne împărtășeam gândurile. […] Însă acum, nu știam cum să-i fac față Emmei. Nu-mi puteam liniști inima. Nici măcar nu mă puteam concentra suficient de mult ca să găzduiesc întruniri. M-am tot învinovățit: „Chiar am făcut ca totul să fie groaznic? Poate există o cale mai bună s-o împiedic să-și facă un cont fals și să perturbe biserica.” Am început să mă îndoiesc de corectitudinea deciziei mele. Am fost foarte tulburată. Ba chiar am vrut să-mi dezactivez contul, să-mi evit frații și surorile și să fug de toate, dar știam că nu puteam renunța la îndatoririle mele, că nu ar trebui să fug de probleme și că ar trebui să caut proactiv soluții. Așadar, i-am spus conducătoarei despre starea mea. Conducătoarea mi-a trimis un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să intri de pe latura pozitivității; fii activ, iar nu pasiv. Trebui să nu te lași clintit de nimeni și de nimic, în nicio situație, și nu trebuie să fii influențat de cuvintele nimănui. Trebuie să ai o fire stabilă; indiferent ce spun oamenii, trebuie să pui imediat în practică ceea ce știi că este adevărul.**

Trebuie să ai întotdeauna cuvintele Mele și lucrarea Mea înăuntrul tău, indiferent cu cine te confrunți; trebuie să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta pentru Mine și să arăți considerație față de poverile Mele. Nu trebuie să fii de acord orbește cu alții, fără a avea propriile idei; dimpotrivă, trebuie să ai curajul de a te ridica și de a obiecta față de lucrurile care nu sunt în conformitate cu adevărul. Dacă știi clar că ceva nu e în regulă, dar totuși îți lipsește curajul de a expune acel lucru, atunci nu ești o persoană care practică adevărul. Vrei să spui ceva, dar nu îndrăznești să ieși în față cu acest lucru, așa că te învârți în jurul cozii și apoi schimbi subiectul; Satana este în interiorul tău, trăgându-te înapoi, făcându-te să vorbești fără nici un efect și să nu poți persevera până la sfârșit. Încă mai porți frica în inima ta și nu cumva acest lucru se întâmplă pentru că inima ta e încă plină de ideile Satanei?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 12). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, conducătoarea a avut părtășie cu mine: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. Dacă descoperi ceva care afectează lucrarea bisericii și care-i rănește pe frații și surorile tale sau dacă există o perturbare de la Satana, ar trebui să iei atitudine, să ai curajul de a o dezvălui, de a o opri, și de a apăra lucrarea bisericii. Numai acesta este un om care practică adevărul. Dacă știm că un lucru e greșit, dar totuși suntem constrânși de emoțiile noastre, ne temem să nu rupem relațiile cu ceilalți și nu putem adera la adevărurile-principii, atunci suntem de partea Satanei, iar asta e contrar voii lui Dumnezeu! Ai descoperit că prietena ta răspândea sofisme, ai dezvăluit-o și ai oprit-o, protejându-ți de rău frații și surorile. Ai făcut alegerea corectă și nu-i nevoie să te învinovățești sau să fii tristă." După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu și am ascultat părtășia surorii, am văzut că statura mea era încă prea mică și că-mi lipsea discernământul. În mod clar acționasem conform principiului,

dar atunci când Emma s-a plâns și m-a acuzat, asta m-a zguduit, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva greșisem. Acum știu că alegerea și practica mea fuseseră corecte. În chestiuni ce implică lucrarea bisericii și viețile fraților și surorilor mele, trebuie să am principii și să adopt o poziție fermă. Trebuia să învăț să discern binele de rău și să nu fiu constrânsă de emoții.

După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am calmat și m-am concentrat asupra datoriei mele. Însă lucrurile nu s-au sfârșit acolo. Din senin, Emma mi-a trimis un mesaj, spunându-mi: „Am fost dată afară din grup. Acum ești mulțumită? Totul datorită ție. Îți mulțumesc foarte mult!" În acele cuvinte era batjocură și sarcasm. O vreme, nu am știut cum să-i răspund Emmei. În clipa aceea, am știut că prietenia noastră se sfârșise și m-am întristat foarte mult. Relația noastră era atât de bună și ea a fost cea care mi-a predicat Evanghelia, dar acum, i-am raportat problema conducătoarei. Oare nu am trădat-o? Ce va crede despre mine? Ce ar trebui să fac acum? Oare ar trebui să-mi cer iertare? I-am distrus încrederea în mine? Oare n-am reușit să prețuiesc prietenia noastră? Oare chiar am făcut ce trebuia? În confuzia și durerea mea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea

și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, m-am luminat. Crezusem întotdeauna că eu eram cea care își trădase prietena. De ce nu m-am gândit dacă părerile și purtarea mea sunt conform adevărului sau dacă eu Îl trădez pe Dumnezeu? N-ar trebui să-mi fac griji în privința sentimentelor prietenei mele și să ignor atitudinea lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare: „**A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare**.” Emma răspândise noțiuni despre lucrarea lui Dumnezeu, îi înșelase pe frați și surori și perturbase viața bisericii. În plus, voia să creeze un cont fals ca să-i înșele pe ceilalți. Toate acestea sunt acțiuni ale Satanei și distrug lucrarea bisericii. Dacă aș fi ales să stau de partea Emmei și să nu practic adevărul, asta ar fi însemnat că stăteam de partea Satanei și-L trădam pe Dumnezeu! M-am gândit și la cuvintele lui Dumnezeu: „**Fi-Mi loial orice s-ar întâmpla și mergi mai departe cu curaj; Eu sunt stânca ta puternică, deci bizuie-te pe Mine!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Ar trebui să mă rog sincer lui Dumnezeu, să am încredere în El și să cred că Dumnezeu avea să mă îndrume ca să deosebesc binele de rău, să învăț să discern oamenii și să mă împiedice să-mi pierd principiile și poziția în această chestiune.

Ulterior, m-am întrebat: „Când am aflat că Emma făcea ceva greșit, am raportat asta conducătoarei. A fost, clar, un mod de-a apăra lucrarea bisericii. De ce îmi pare mereu rău pentru Emma?” Mai târziu, cuvântul lui Dumnezeu mi-a oferit un răspuns la întrebarea mea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ți păstra relațiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie investești, totul va aparține unei filosofii omenești de viață. Îți vei proteja poziția printre oameni și vei dobândi lauda lor prin perspective și filosofii umane, mai**

degrabă decât să stabilești relații interpersonale normale, conform cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu te concentrezi la relațiile tale cu oamenii și, în schimb, păstrezi o relație normală cu Dumnezeu, dacă ești dornic să-ți dăruiești inima Lui și să înveți să asculți de El, atunci relațiile tale interpersonale vor deveni normale în mod natural. […] Relațiile interpersonale normale se stabilesc pe baza întoarcerii inimii unei persoane către Dumnezeu, nu printr-un efort omenesc. Dacă Dumnezeu lipsește din inima unei persoane, atunci relațiile ei cu alți oameni sunt doar relații ale trupului. Ele nu sunt normale, sunt desfătări imorale și sunt urâte și detestate de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"). **„În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de emoții sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că îmi păsa prea mult să-mi protejez relațiile cu ceilalți, că îmi neglijasem relația normală cu Dumnezeu și că trăiam în emoții trupești. Adevărul e că menținerea relațiilor cu ceilalți este doar de dragul protejării intereselor, imaginii și statutului personal. Toate aceste lucruri au legătură cu trupul. Este și un lucru întinat cu emoții și intenții personale și nu este conform adevărurilor-principii. Mi-am dat seama că eram influențată în această chestiune cu Emma și nu luam poziție fiindcă eram constrânsă de emoții, ceea ce mă împiedica să fac ce trebuia. Mă gândeam numai cum să-mi mențin prietenia, imaginea și locul în inimile oamenilor și, drept urmare, eram prizoniera emoțiilor. Așadar, nu puteam trata oamenii după adevărurile-principii și cu atât mai puțin să țin cont de interesele bisericii. Ba chiar îmi dorisem să renunț la datoria mea, să mă

distanțez de frați și de surori și să-L trădez pe Dumnezeu. Abia atunci am văzut că emoțiile sunt egoiste. Satana le folosește ca să-i controleze pe oameni, făcându-i să trădeze adevărul și pe Dumnezeu. Mi-am dat seama și că, de fapt, atunci când Emma mi-a predicat Evanghelia și m-a invitat la adunare, acestea erau rânduielile suverane ale lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-I fiu recunoscătoare Lui, nu Emmei. Odată ce am înțeles aceste lucruri, m-am simțit foarte ușurată și mult mai puțin chinuită.

Ulterior, la o întrunire, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu, care mi-a permis să văd mai clar natura-esență a Emmei. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă nu au o inimă supusă lui Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau a nu te teme de El, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie alungați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de**

malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Acest pasaj este avertismentul lui Dumnezeu pentru oameni. Înțeleg faptul că aceia care nu practică adevărul, care mereu răspândesc zvonuri și seamănă discordie sunt oameni care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se opun. Astfel de oameni nu sunt aleșii lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, slujitorii Satanei și răufăcători. Tot ce fac ei Îi este ostil lui Dumnezeu și, conform regulilor bisericii, astfel de oameni trebuie excluși. Slavă lui Dumnezeu! Acum, inima mea este luminată și eu am discernământ. Pe baza comportamentului Emmei, sunt sigură că e un răufăcător. Mi-am amintit și că, în „Principiile tratării celorlalți conform esențelor lor", se spune: „(4) Când se confirmă că un om e o persoană rea, un spirit rău, un antihrist sau un non-credincios, el trebuie să fie îndepărtat sau exclus, conform hotărârii bisericii. (5) Oamenii înșelători, care dezvăluie des păreri greșite, care au adesea noțiuni despre Dumnezeu și sunt defensivi față de El, se numără printre non-credincioși. Trebuie să fie îndepărtați sau excluși" (170 de principii ale practicării adevărului, „132. Principiile tratării celorlalți conform esențelor lor"). Conform principiilor, răufăcătorii trebuie alungați din biserică, pentru a-i împiedica să provoace tulburări în biserică, astfel încât ceilalți să nu fie perturbați atunci când se întrunesc sau își fac îndatoririle. Am înțeles și că Dumnezeu le permite răufăcătorilor să

perturbe biserica, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată înțelege adevărul, să învețe să discearnă oamenii și să-i trateze conform cuvântului lui Dumnezeu. În același timp, asta ne permite și să ne cunoaștem adevărata statură și să învățăm să practicăm adevărul și să apărăm interesele bisericii. Dându-mi seama de aceste lucruri, I-am fost recunoscătoare lui Dumnezeu. Fără protecția lui Dumnezeu și îndrumarea cuvintelor Sale, încă aș fi constrânsă de emoții, aș vorbi pentru un răufăcător și aș fi înșelată de Emma. Acesta este un lucru destul de periculos! Odată ce am recunoscut aceste lucruri, n-am mai fost tulburată de această chestiune și m-am simțit foarte ușurată.

După aceea, Emma m-a contactat de mai multe ori, dar eu nu am mai fost influențată sau perturbată de ea. Trecând prin această experiență, am fost plină de recunoștință față de Dumnezeu. Dumnezeu a fost Cel Care m-a îndrumat să înțeleg unele adevăruri, să dobândesc un anumit discernământ și să mă eliberez de constrângerile emoțiilor. Adevărul este extrem de important pentru oameni. Doar când privim oamenii și lucrurile pe baza adevărului putem să avem principii și să nu fim induși în eroare și folosiți de Satana. Slavă lui Dumnezeu!

16. Cum mi-am înlăturat viclenia și înșelăciunea

de Frank, Filipine

Mereu m-am considerat o persoană onestă. Mă gândeam că sunt demn de încredere în vorbă și în fapte, iar oamenii care mă cunoșteau spuneau la fel despre mine. Simțeam că sunt un om cinstit, pe care te poți bizui. După ce mi-am dobândit credința, nu-i mințeam aproape niciodată pe frați și pe surori și nu-i înșelam pe alții cu bună știință. Așa că am crezut mereu că, deși nu eram o persoană perfect onestă, măcar nu eram o persoană vicleană, înșelătoare. Apoi, prin ceea ce au dezvăluit faptele, am dobândit o oarecare cunoaștere asupra naturii mele viclene și mi-am văzut adevărata față.

Într-o zi, partenera mea, sora Ashley, mi-a trimis un mesaj întrebându-mă dacă urmărisem o anumită lucrare și dacă fuseseră progrese. Mi-am dat seama dintr-o dată că nu ținusem deloc evidența în acele zile, așa că nu cunoșteam detalii despre vreun progres. M-am gândit inițial să-i spun asta, dar apoi am ezitat: „Lăsasem mereu impresia că sunt de nădejde, așa că, dacă aș fi afirmat direct că uitasem să urmăresc lucrurile în ultima vreme, oare ar crede că sunt iresponsabil în datoria mea? I-aș lăsa o impresie negativă și mi-aș pierde credibilitatea în ochii ei. Nu, nu pot să-i răspund direct. O voi căuta grabnic pe sora care gestiona proiectul ca să înțeleg situația și apoi îi voi răspunde lui Ashley. Atunci, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile, măcar voi demonstra că am totul sub control.” Așa că m-am comportat de parcă n-aș fi văzut mesajul și am răspuns după ce am verificat. Ashley nu mi-a spus nimic atunci, dar eu am continuat să mă simt neliniștit și tulburat. Atunci am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați**

pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să mă rușinez. Nu părea că mințisem, dar ceea ce dezvăluisem prin gândirea mea și prin obiectivele din acțiunile mele era pentru a acoperi și pentru a-mi ascunde neglijența din datoria mea, de teamă că Ashley va vedea cine sunt cu adevărat. Când mă purtasem de parcă nu-i văzusem mesajul, apoi dădusem fuga la sora responsabilă ca să înțeleg situația înainte de a răspunde pentru a-i crea impresia greșită că urmărisem lucrarea, nu cream o impresie falsă, nu eram înșelător? Nu era acesta un comportament viclean și înșelător? În privința unei chestiuni atât de mărunte, gândirea mea fusese atât de complicată, iar eu nutrisem intenții și utilizasem tactici pentru a ascunde adevărul. Oare asta însemna să fii cinstit? Oare asta însemna să fii de încredere? Realizând acest lucru, am văzut că nu eram atât de cinstit și sincer cum crezusem și că uneori și eu îi păcăleam și îi înșelam pe alții. Data viitoare trebuia să spun adevărul și să fiu o persoană cinstită și să nu mai ascund lucruri pentru a-i înșela pe ceilalți.

După numai câteva zile, Ashley m-a anunțat că, peste două zile, conducătoarea noastră avea să ne verifice lucrarea. Auzind asta, inima a început să-mi bată cu putere: „De obicei, conducătoarea nu ne controlează din senin, așa că de ce ne controlează de data asta? A descoperit vreo problemă în lucrarea noastră? În ultima vreme, fusesem ocupat cu lucrarea de udare și nu urmărisem producția de filme pe care o gestionam, nici nu progresasem prea mult. Ce-ar trebui să spun dacă mă întreabă conducătoarea despre asta?" Așa că am început să fac presupuneri cu privire la ce fel de întrebări ar putea pune și ce nu știam eu, ca să pot să aflu

rapid. Altfel, dacă-mi adresa o întrebare la care nu puteam răspunde, nu ar părea că nu fac lucrare practică? Eram oarecum îngrijorat și neliniștit. După ce m-am gândit puțin, mi-am dat seama că era normal ca un conducător să verifice lucrarea; de ce mă gândeam atât de mult la asta? Nu doar că făceam speculații cu privire la ce voia conducătoarea, ci îmi și frământam creierii cum să-mi acopăr neajunsurile, de teamă că mi-ar vedea problemele și m-ar emonda că nu fac lucrare reală și ar spune că sunt un fals conducător. Nu încercam să mă ascund? Era foarte normal ca un conducător să întrebe de lucrare. Ar trebui să o abordez cu calm și să fac schimbări dacă sunt găsite probleme sau abateri. De ce mă gândeam atât de mult la asta? Nu eram viclean? Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”). „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**” (Matei 5:37). Cuvintele lui Dumnezeu sunt clare. Oamenii onești ar trebui să spună lucrurilor pe nume, ar trebui să vorbească pe șleau, dar gândirea mea era atât de întortocheată. Voiam să acopăr adevărul, așa că începusem să am gânduri duplicitare. Așadar, m-am rugat la Dumnezeu, rugându-L să mă îndrume să practic adevărul și să fiu onest și să fiu perfect sincer, indiferent ce întreba conducătoarea.

La întrunirea noastră, conducătoarea a întrebat mai întâi despre lucrarea de producție video. Eram direct responsabil pentru această lucrare, dar îmi cheltuisem cea mai mare parte a timpului și energiei mele pe lucrarea de udare. Nu prea țineam pasul cu lucrarea video. După ce am explicat asta, m-a emondat pentru că n-am făcut lucrare practică și apoi m-a

întrebat câți noi credincioși nu participau cu regularitate la întruniri. M-am cam panicat la acea întrebare. Nu ținusem pasul cu detaliile despre asta și întrebasem de acest lucru uneori, dar nu-l luasem în serios. M-am gândit apoi: „Tocmai am spus că mare parte din energia mea era dedicată lucrării de udare, așa că, dacă nu-i pot spune conducătoarei nici măcar câți noi credincioși nu participă cu regularitate la adunări, ce va gândi despre mine? Ar putea întreba ce fac toată ziua, de nu știu nici măcar atât, și dacă fac într-adevăr vreo lucrare practică. Atât de multe neajunsuri fuseseră deja scoase la iveală la lucrarea video, dacă găsește probleme și la lucrarea de udare, mă va demite oare pe loc?” Așa că i-am dat doar o cifră aproximativă, gândindu-mă că nu era mare lucru dacă eram puțin pe lângă. În orice caz, nu era un număr exact, așa că nu era chiar o minciună. După întrunirea noastră, m-am uitat la detaliile acestui lucru și s-a dovedit că estimarea mea era destul de inexactă. Am fost realmente îngrijorat când am văzut asta. De data asta chiar spusesem o minciună sfruntată. Fusesem înșelător în mod fățis. De ce nu mă puteam abține de la a minți și a înșela? În rugăciune, avusesem clar credința de a fi sincer. De ce nu mă puteam controla când mă confruntam cu această situație? M-am simțit groaznic pentru asta. Timp de două zile, cuvântul „înșelăciune” a continuat să-mi răsară în minte. Mă simțeam de parcă făcusem cu adevărat ceva revoltător.

M-am rugat la Dumnezeu ca să-mi cercetez problema. În timp ce reflectam la mine însumi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: **„Nu este epuizantă viața pentru oamenii înșelători? Ei își petrec tot timpul spunând minciuni, apoi spunând și mai multe minciuni pentru a le acoperi și apelând la șiretlicuri. Își provoacă singuri această epuizare. Ei știu că a trăi astfel este epuizant – așadar, de ce ar mai vrea să fie înșelători, nedorindu-și să fie cinstiți? V-ați gândit vreodată la întrebarea asta? Aceasta este o consecință a faptului că oamenii sunt**

păcăliți de naturile lor satanice; îi împiedică să scape de acest fel de viață, de acest tip de fire. Oamenii sunt dispuși să accepte să fie păcăliți în acest fel și să trăiască așa; nu vor să practice adevărul și să meargă pe calea luminii. Tu crezi că a trăi așa este epuizant și că a se purta astfel nu este necesar – dar oamenii înșelători cred că este absolut necesar. Ei cred că dacă nu fac așa, asta ar face să fie umiliți, că ar dăuna imaginii, reputației și intereselor proprii și că ar pierde prea mult. Ei prețuiesc aceste lucruri, își prețuiesc imaginea, reputația și statutul propriu. Aceasta este adevărata față a oamenilor care nu iubesc adevărul. Pe scurt, când oamenii nu sunt dispuși să fie cinstiți sau să practice adevărul este din cauză că nu iubesc adevărul. În inimile lor, ei prețuiesc lucruri precum reputația și statutul, le place să urmeze tendințele lumești și să trăiască sub puterea Satanei. Aceasta este o problemă a naturii lor. Există oameni, în prezent, care au crezut în Dumnezeu mulți ani, care au auzit multe predici și știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Dar ei tot nu practică adevărul și nu s-au schimbat deloc – oare de ce? Este din cauză că nu iubesc adevărul. Chiar dacă înțeleg un pic din adevăr, tot nu sunt capabili să-l pună în practică. Pentru astfel de oameni, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, va fi în zadar" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). **„Unii oameni nu spun niciodată nimănui adevărul. Ei chibzuiesc și șlefuiesc totul în mințile lor, înainte să le vorbească oamenilor. Nu îți poți da seama care dintre lucrurile spuse de ei sunt adevărate și care sunt false. Azi spun un lucru, iar mâine, altul, spun un lucru unei persoane și altceva, altei persoane. Tot ceea ce spun este contradictoriu. Cum pot fi crezuți astfel de oameni? Este foarte greu să ai o percepție corectă a faptelor și nu poți obține niciun cuvânt exact de la ei. Ce fire este aceasta? Este**

înșelăciune. Este o fire înșelătoare ușor de schimbat? Este cel mai greu de schimbat. Orice implică firi are legătură cu natura unei persoane și nimic nu este mai greu de schimbat decât lucrurile care au legătură cu natura unei persoane. Zicala: «Un leopard nu-și poate schimba petele» este perfect adevărată! Indiferent despre ce vorbesc sau ce fac, oamenii înșelători nutresc întotdeauna țeluri și intenții proprii. Dacă nu vor avea nici una, nici alta, nu vor spune nimic. Dacă vei încerca să înțelegi care sunt țelurile și intențiile lor, se vor ascunde sub carapace. Dacă, din greșeală, vor lăsa să le scape ceva adevărat, vor fi în stare de orice ca să găsească un mod de a răstălmăci totul, de a te deruta și de a te împiedica să cunoști adevărul. Indiferent ce vor face oamenii înșelători, ei nu vor lasă pe nimeni să știe tot adevărul despre asta. Indiferent cât timp petrec oamenii cu ei, nimeni nu știe ce se întâmplă cu adevărat în mințile lor. Astfel este natura oamenilor înșelători. Oricât de mult vorbește o persoană înșelătoare, ceilalți oameni nu vor ști niciodată care sunt intențiile ei, nici ce gândește cu adevărat sau ce anume încearcă să obțină. Chiar și părinților lor le este greu să știe asta. Este extrem de dificil să încerci să-i înțelegi pe oamenii înșelători, nimeni nu-și poate da seama ce este în mintea lor. Așa vorbesc și acționează oamenii înșelători: ei nu spun niciodată ce gândesc sau nu transmit ceea ce se întâmplă cu adevărat. Este un tip de fire, nu-i așa? Când ai o fire înșelătoare, nu contează ce faci sau ce spui – această fire este întotdeauna în tine, controlându-te, făcându-te să joci feste și să apelezi la șiretlicuri, să te joci cu oamenii, să ascunzi adevărul și să-ți creezi o imagine falsă. Aceasta este înșelăciunea” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că nu mă puteam abține să mint și să înșel și să ascund adevărul pentru că eram viclean și-mi

prețuiam imaginea și statutul. Pentru a proteja aceste lucruri, mă gândeam în repetate rânduri la ce voiam să spun, reformulând în capul meu de repetate ori și, indiferent cât de obositor era, nu voiam să fiu direct. M-am gândit la felul în care m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să fiu o persoană onestă, dar când conducătoarea s-a interesat cu privire la lucrarea despre care nu aveam habar deloc, m-am gândit că, dacă spuneam direct că nu știam, avea să creadă că nu făceam lucrare practică și nu eram de încredere și, în cel mai rău caz, mă putea demite. Pentru a-mi proteja statutul, n-am vrut să-mi vadă conducătoarea problemele sau abaterile din datoria mea, așa că mă gândeam la metode de a ascunde adevărul. Chiar nu știam câți nou-veniți nu mergeau cu regularitate la întruniri, dar am inventat cu viclenie o cifră aproximativă pentru ca liderul să creadă că înțelegeam bine fiecare aspect al lucrării mele și că puteam să fac lucrare practică. Am văzut că eram dispus să păcălesc și să fiu înșelător cu privire la ceva atât de simplu doar ca să-mi protejez numele și statutul. Era atât de viclean! Într-adevăr, nu e ceva neobișnuit să fie probleme sau abateri în timp ce ne facem datoria. Cât timp lucrurile sunt recuperate rapid după ce au fost descoperite, e în regulă. Nu e deloc nevoie să ascunzi sau să fii înșelător. Însă, în efortul meu de a-mi proteja reputația și statutul, am fost necinstit și înșelător și mi-am acoperit problemele, sacrificându-mi caracterul și demnitatea. Nu era acesta un lucru nesăbuit? Acest lucru m-a făcut să înțeleg că, deși la exterior păream cu adevărat cinstit, nu eram cinstit în cuvintele și faptele mele, nici nu eram simplu în gândire. Ceea ce am dezvăluit a fost o fire în întregime satanică. Eram viclean, înșelător și revoltător. Eram chiar viclean, murdar și corupt. Mă dezgustam chiar și pe mine, așadar cum putea Dumnezeu să nu fie scârbit de mine și să mă deteste? Mă considerasem mereu o persoană sinceră care nu era aproape niciodată înșelătoare. Nici nu făcusem vreodată ceva fățiș pentru a-L înșela sau a lucra împotriva lui

Dumnezeu, așa că simțeam că El m-ar vedea drept o persoană bună, onestă. Ba chiar credeam că nu era nevoie să lucrez la practicarea adevărului de a fi onest, ci puteam continua să-mi îndeplinesc datoria și să-L urmez pe Dumnezeu în acel fel și, în cele din urmă, aș fi mântuit. Chiar nu aveam nicio cunoaștere de sine. Dacă nu ar fi fost realitatea care să-mi arate faptele și judecata și demascarea cuvintelor din partea lui Dumnezeu, nu m-aș fi înțeles deloc. Am văzut, în sfârșit, că eram departe de a fi o persoană onestă. Nu eram nici măcar pe-aproape.

După aceea, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Când antihriștii sunt expuși și emondați, primul lucru pe care îl fac este să caute diverse motive în apărarea lor, să caute tot felul de scuze pentru a încerca să scape din încurcătură, atingându-și astfel țelul de a se eschiva de responsabilități și atingându-și scopul de a fi iertați. Antihriștii se tem cel mai mult că aleșii lui Dumnezeu vor vedea personalitatea, slăbiciunile și defectele lor, punctele lor vulnerabile și adevăratul lor calibru și capacitatea lor de muncă – și, astfel, încearcă tot ce pot ca să se prefacă și să-și acopere neajunsurile, problemele și firile corupte. Când răul făcut de ei este expus, primul lucru pe care îl fac este să nu admită sau să accepte adevărul, sau fac tot posibilul să-și răscumpere greșelile și să compenseze pentru ele, dar încearcă să găsească o cale de a le ascunde, să-i deruteze și să-i păcălească pe cei care se interesează de acțiunile lor, să nu îi lase pe aleșii lui Dumnezeu să vadă adevărata față a problemă, să nu-i lase să vadă cât de dăunătoare sunt acțiunile lor pentru casa lui Dumnezeu, cât de mult au întrerupt și perturbat lucrarea bisericii. Desigur, cel mai mult se tem să nu afle Cel de mai sus, deoarece odată ce acesta știe, vor fi tratați în conformitate cu principiul și totul se va termina pentru ei și, cu siguranță, vor fi demiși și alungați. Și astfel, când antihriștii fac rău și sunt dați în vileag,**

primul lucru pe care îl fac nu este să reflecteze unde au greșit, unde au încălcat principiul, de ce au făcut ceea ce au făcut, de ce fire au fost conduși, care au fost motivele lor, care a fost starea lor atunci, dacă a fost din cauza îndărătniciei sau a motivelor murdare. În loc să analizeze aceste lucruri, cu atât mai puțin să reflecteze asupra lor, își sfărâmă creierii să găsească orice cale de a ascunde faptele adevărate. În același timp, fac totul ca să explice în mod rațional în fața aleșilor lui Dumnezeu, cu scopul de a-i păcăli, încercând să minimalizeze lucrurile pe care le-au făcut, să iasă basma curată, ca să poată rămâne în casa lui Dumnezeu, acționând în perfectă siguranță, abuzând de puterea lor, ca să poată fi în continuare capabili să-i înșele și controleze pe oameni, să-i facă să-i admire și să-i asculte, pentru a-și satisface dorințele și ambițiile lor sălbatice" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unsprezece"). Cuvintele lui Dumnezeu erau realmente alarmante pentru mine. În special, citind cuvintele „**antihriști**", „**încearcă să găsească o cale de a le ascunde**", „**deruteze**" și „**păcălească**", m-am simțit de parcă Dumnezeu mă judeca și mă dezvăluia fățiș. Mi-am amintit că atunci când Ashley m-a întrebat dacă urmărisem acel proiect, eu n-am recunoscut imediat că n-o făcusem și nici măcar n-am profitat de ocazie pentru a reflecta asupra-mi și a căuta cum să-mi corectez abaterile. M-am prefăcut că nu i-am văzut mesajul, apoi m-am grăbit să aflu răspunsuri și să-i răspund. În acest fel, Ashley n-avea să știe că nu ținusem pasul cu proiectul sau că nu-mi asumasem nicio povară și nicio responsabilitate în datoria mea. Avea să creadă că sunt de încredere, cineva pe care să se bazeze. Apoi, când a venit conducătoarea să-mi verifice lucrarea, a găsit câteva probleme și abateri în datoria mea și m-a emondat, nu numai că n-am acceptat și n-am reflectat asupra-mi, recunoscând că nu făceam lucrare practică și eram neglijent și iresponsabil în datoria mea, ci am mințit și am fost înșelător, acoperind

adevărul. Chiar mi-am spus în sinea mea: „Trebuie să mă străduiesc mai mult în viitor ca să mă asigur că pot răspunde repede la orice întrebare a conducătoarei, astfel încât ea să nu găsească erorile sau scăpările din lucrarea mea, ci să creadă că sunt atent la detalii și responsabil.” Îmi frământam creierii să-mi protejez renumele și statutul, înfricoșat că oamenii mă vor vedea cum sunt de fapt, iar imaginea mea cea bună, de persoană „conștiincioasă, responsabilă, statornică și de încredere” va fi pierdută. Oare scopul meu nu era să îi fac pe ceilalți să mă aprecieze și să aibă o părere bună despre mine? Am văzut că firea pe care o dezvăluisem era într-adevăr cea a unui antihrist. Când un antihrist e emondat sau expus, nu se supune și nu reflectă asupra sa, ci face tot ce-i stă în putință să se justifice, să scape de responsabilitate și să-și ascundă propriile probleme. Ei sunt complet nerușinați. Antihriștii nu arată nici cea mai mică dorință de a accepta adevărul, ci doar propriile mașinații de a vorbi și acționa într-o manieră care le protejează statutul și renumele. Nu acționam eu exact așa? Nu făceam lucrare practică și nu mă dedicam datoriei mele, așa că ar fi trebuit să mă simt vinovat și îndatorat. Însă nu doar că nu aveam nicio percepție, ci încercam încontinuu să fac tot posibilul ca să mă acopăr și să mă protejez. Eram de-a dreptul înșelător și viclean, demn de dispreț și rău. Mă simțeam de parcă fusesem complet dezgolit, expus în lumina zilei, iar acțiunile mele erau judecate și condamnate de Dumnezeu. Puteam, de asemenea, să simt că firea lui Dumnezeu este dreaptă și nu tolerează nicio ofensă și simțeam că mi-e frică și tremur. Știam că trebuia să mă căiesc și să fac o schimbare imediat.

Apoi am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Doar dacă oamenii caută să fie cinstiți pot să afle cât de profund sunt corupți, dacă au sau nu cu adevărat vreo asemănare umană și dacă se cercetează în mod clar sau dacă își văd lipsurile. Doar când practică**

cinstea pot deveni conștienți de câte minciuni spun și de cât de profund sunt ascunse înșelătoria și necinstea lor. Doar având experiența practicării onestității, oamenii pot să ajungă treptat să cunoască adevărul corupției lor și să își cunoască natura-esență, și doar atunci firile lor corupte vor fi constant purificate. Doar în cursul purificării constante a firilor lor corupte vor putea oamenii să obțină adevărul. Experimentați aceste cuvinte fără grabă. Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Ce înseamnă dacă nu-L câștigi pe Dumnezeu? Dacă nu Îl câștigi pe Dumnezeu și nu ai înțeles adevărul, atunci nu-L vei cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu vei avea cum să fii compatibil cu Dumnezeu, caz în care ești dușmanul lui Dumnezeu. Dacă ești incompatibil cu Dumnezeu, Dumnezeu nu este Dumnezeul tău; iar dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți fi mântuit. Dacă nu cauți să atingi mântuirea, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: «Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină» (Apocalipsa 14:5). **Cine sunt «ei»? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit. La ce se referă «fără prihană»? Înseamnă să nu faci rău. Și pe**

ce temelie se bazează faptul de a nu face niciun rău? Fără îndoială, se bazează pe temelia temerii de Dumnezeu. Prin urmare, a fi fără prihană înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Cum definește Dumnezeu pe cineva fără prihană? În ochii lui Dumnezeu, numai cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt desăvârșiți; astfel, oamenii fără prihană sunt cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău, și numai cei care sunt desăvârșiți sunt neîntinați. Acest lucru este corect cu desăvârșire" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că oamenii șireți sunt plini de minciuni. Ei trăiesc o fire complet satanică și sunt dușmani ai lui Dumnezeu. Aparțin Satanei și nu pot fi mântuiți de Dumnezeu. Am văzut cum minciunile și înșelătoria mea mă puseseră în mare pericol și că eram atât de nerușinat. Dacă nu ar fi fost aceste situații de expunere, nu mi-aș fi dat niciodată seama de amploarea minciunilor și înșelătoriei mele, nici de gravitatea firii mele viclene și înșelătoare. Nu puteam să continui așa. Trebuia să-mi recunosc greșelile, să practic adevărul și să fiu o persoană onestă.

M-am pregătit să trimit un mesaj conducătoarei să-i spun ce s-a întâmplat cu adevărat, dar eram destul de ezitant. „Dacă-i spun că am mințit, ce va gândi despre mine conducătoarea? Nu va crede că sunt o persoană atât de vicleană, că mă gândeam prea mult la o chestiune atât de simplă, chiar mințind despre asta și că nu eram demn de încredere? Poate că de data aceasta nu voi spune nimic, dar data viitoare aveam să fiu direct, onest, iar asta se va considera căință." Continuam să mă consolez cu gândul că nu voi mai minți niciodată, dar conștiința-mi era încărcată și mă simțeam vinovat. Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii experimentează cum să fie onești, apar multe probleme practice. Uneori, ei vorbesc fără să gândească, greșesc pe moment și spun o**

minciună pentru că sunt stăpâniți de un motiv sau de o țintă greșită, sau de vanitate și mândrie și, drept urmare, trebuie să continue să spună tot mai multe minciuni ca să acopere asta. În final, nu se simt în largul lor în inimile lor, dar nu pot să retragă acele minciuni, le lipsește curajul de a-și îndrepta greșelile, de a recunoaște că au spus minciuni și, în felul acesta, greșelile lor continuă la nesfârșit. După aceea, își simt mereu inima grea; vor mereu să găsească o ocazie de a spune adevărul, de a-și recunoaște greșeala și de a se căi, dar nu pun niciodată asta în practică; în cele din urmă, se gândesc mai bine și își spun: «Mă voi revanșa când îmi voi face datoria în viitor.» Întotdeauna spun că se vor revanșa, dar nu o fac niciodată. Nu este la fel de simplu ca a te scuza după ce spui o minciună. Poți să te revanșezi pentru răul și consecințele faptului că ai mințit și ai fost înșelător? Dacă, în timp ce te urăști puternic, ești capabil să practici pocăința și să nu mai faci niciodată un astfel de lucru, atunci, ceea ce ai făcut poate fi scuzat și poți să primești îngăduința și mila lui Dumnezeu. Dacă rostești cuvinte mieroase și spui că te vei revanșa pentru minciunile tale în viitor, dar nu te căiești cu adevărat și, ulterior, continui să minți și să fii înșelător – dacă refuzi cu încăpățânare să te pocăiești și sigur vei fi alungat. Acest lucru ar trebui recunoscut de oamenii care au conștiință și rațiune. După ce spui minciuni și ești înșelător, nu ajunge doar să te gândești să îndrepți lucrurile; ceea ce contează cel mai mult este că trebuie să te pocăiești cu adevărat. Dacă vrei să fii onest, atunci trebuie să rezolvi problema minciunii și a înșelăciunii. Trebuie să spui adevărul și să faci lucruri practice. Uneori, când spui adevărul, vei pierde respectul celorlalți și vei fi emondat, dar vei practica adevărul și va merita să-L asculți și să-L mulțumești pe Dumnezeu în acea situație, iar asta îți va aduce mângâiere. În orice caz, vei fi capabil, în cele din urmă, să practici

onestitatea, vei fi capabil, în sfârșit, să spui ce simți, fără să încerci să te aperi sau să te justifici, iar asta înseamnă să evoluezi cu adevărat. Indiferent dacă ești emondat sau înlocuit, te vei simți hotărât în inima ta, pentru că nu ai mințit; vei simți că, întrucât nu ți-ai făcut cum se cuvine datoria, a fost corect să fii emondat și să-ți asumi responsabilitatea. Aceasta este o stare mentală pozitivă. Totuși, care vor fi consecințele dacă te dedai la înșelăciune? După ce vei face asta, cum te vei simți în inima ta? Neliniștit; vei simți mereu că există vinovăție și corupție în inima ta, te vei simți mereu acuzat: «Cum am putut să spun minciuni? Cum am putut să mă dedau încă o dată la înșelăciune? De ce sunt așa?» Vei simți că nu poți ține capul sus, prea rușinat să dai ochii cu Dumnezeu. Mai ales când oamenii sunt binecuvântați de Dumnezeu, când primesc harul, compasiunea și îngăduința Lui, simt și mai mult că e o rușine să-L înșele pe Dumnezeu, iar în inimile lor își fac reproșuri puternice și au mai puțină pace și bucurie. Ce problemă arată asta? Că a înșela oamenii înseamnă a dezvălui o fire coruptă, a te răzvrăti față de Dumnezeu și a te împotrivi Lui, așa că asta îți va provoca durere" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Ceea ce dezvăluiau cuvintele lui Dumnezeu era întocmai starea mea. Mă simțeam ca și cum Dumnezeu îmi spunea toate acestea direct mie și am văzut că a fi înșelător și a fi onest sunt căi diametral opuse. A fi înșelător nu e calea cea dreaptă și nu face parte dintr-o umanitate normală. Oamenii și-ar putea atinge uneori țelurile prin minciuni și trucuri, dar ceea ce își pierd sunt integritatea și demnitatea. Asta nu va aduce nimic decât vinovăție și neliniște și vor trăi în întuneric, fiind păcăliți și ridiculizați de Satana. Am văzut că, cu toate minciunile și înșelătoria mea, adăposteam secrete rușinoase care nu puteau răbda lumina zilei și eram manevrat în mod dureros de Satana! Minciunile și înșelătoria îmi

satisfăceau înfumurarea pe moment, dar erau detestate și condamnate de Dumnezeu și nu aveau aprobarea Sa. Nu era o idioție? În fiecare moment crucial în care era nevoie să spun adevărul, eram blând cu mine însumi, spunând: „Data viitoare voi practica adevărul, data viitoare.” Eram mereu iertător cu mine, fără a practica adevărul pe care îl înțelegeam, așa că n-am trăit niciodată realitatea de a fi o persoană onestă și nu mi-am lăsat niciodată deoparte firea înșelătoare. Cum putea Dumnezeu să mântuiască o astfel de persoană? Gândindu-mă la asta, mi-am spus că nu puteam continua să fac astfel, că nu conta cum mă vedeau oamenii și că aveam nevoie, mai mult decât orice, să trăiesc înaintea lui Dumnezeu, să-I accept examinarea și să fiu cineva pe care El să-l poată aprecia. Asta este cheia. Ar trebui să fiu simplu și deschis și să spun adevărul. Chiar dacă cineva mă vedea clar și-mi pierdeam imaginea și statutul, practicarea adevărului și a onestității ar însemna dobândirea aprobării lui Dumnezeu, iar asta e ceea ce contează cel mai mult și este atât de valoroasă și de plină de sens! De asemenea, îmi ascundeam mereu propriile probleme și, deși alții ar fi putut să nu afle despre ele, iar eu să nu fiu emondat sau învinuit, nu-mi cunoșteam cu adevărat propria corupție și cusururile, așadar nu puteam să-mi schimb firea coruptă sau să fiu mai bun în datoria mea. Acele lucruri au rămas adânc îngropate în inima mea ca o tumoare care nu înceta să crească și care avea să-mi aducă, în cele din urmă, sfârșitul. Însă frații și surorile care erau simpli și deschiși își puneau toate greșelile sau problemele din datoria lor pe masă în mod deschis și uneori erau emondați, învinovățiți sau chiar demiși, însă asta îi atingea cu adevărat în inimi. Erau capabili să-și descopere problemele mai devreme și să caute adevărul pentru a le rezolva, iar acest lucru le-a adus un mare progres în viață. Cu toate că a fi deschiși și simpli poate să fi fost jenant, ei au dobândit aprobarea lui Dumnezeu din practicarea adevărului. Asta înseamnă să fii inteligent. Obișnuiam să cred

că sunt plin de idei, că sunt isteț și că a-i păcăli pe ceilalți e o mișcare inteligentă, dar eram un mare prost, un idiot complet! Mă credeam mai isteț decât toți. Eram absolut ridicol! Dându-mi seama de asta, nu mi-a mai păsat ce ar putea crede oamenii despre mine și am vrut doar să practic adevărul și să-l fac de rușine pe Satana, în loc să-L dezamăgesc din nou pe Dumnezeu. Așa că mi-am luat inima-n dinți să-i spun conducătoarei adevărul, inclusiv motivul pentru care mințisem și care erau intențiile mele. După ce am trimis mesajul, m-am simțit împăcat și ușurat. Conducătoarea mi-a răspuns la scurt timp, spunând: „E grozav să lucrezi în acest fel pentru a fi onest. Și eu am o fire vicleană și coruptă…” Am fost atât de mișcat să văd asta și, totodată, foarte rușinat. Această unică încercare de a fi o persoană onestă chiar mi-a arătat că este singura cale adecvată de a fi o ființă umană.

După aceea, am început să încerc intenționat să practic onestitatea în viața cotidiană, în cuvintele și acțiunile mele și am descoperit că nu eram precis sau obiectiv în multe dintre lucrurile pe care le spuneam. Uneori vorbeam pe baza noțiunilor și imaginației mele, iar alteori exageram sau vorbeam incorect. Uneori mă prezentam voit în mod fals și eram înșelător. A devenit din ce în ce mai evident că eram un mincinos compulsiv. Mi-amintesc că odată un conducător mi-a trimis un mesaj întrebându-mă cum merge un proiect și eu, fără să-mi dau seama, m-am gândit „Nu am descoperit situația la timp, dar dacă aș spune «nu știu, e nevoie să merg să întreb», ar crede oare conducătorul că nu sunt pragmatic și că sunt în stare doar să strig sloganuri? Poate că n-ar trebui să spun nimic, ci doar să verific rapid situația și să răspund. Cel puțin atunci, chiar dacă nu era gata, conducătorul n-ar fi avut nimic rău de spus despre mine și asta ar fi arătat că măcar urmăresc cum stau lucrurile.” Când tocmai eram pe cale să fac asta, mi-am dat seama că eram din nou înșelător de dragul reputației și statutului meu. Așa că m-am rugat în tăcere la Dumnezeu: „O, Dumnezeule, vreau să

mă lepăd de intențiile mele viclene și să practic adevărul ca o persoană onestă. Te rog, îndrumă-mă și ajută-mă.” După ce m-am rugat, mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Să spui minciuni înseamnă să-ți vinzi caracterul și demnitatea. Asta te lasă fără demnitate și caracter și Îl nemulțumește și-L dezgustă pe Dumnezeu. Merită? Nu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană”). Cuvintele „caracter” și „demnitate” m-au încurajat să spun adevărul, să încetez să mai trăiesc ca un demon. Așa că am trimis un răspuns direct înapoi, spunând: „Nu sunt sigur asupra detaliilor, trebuie să verific mai întâi.” M-am simțit atât de împăcat în inima mea după ce l-am trimis. Simțeam tot mai mult că a fi onest este cel mai important aspect al umanității, factorul decisiv al umanității. Numai onestitatea este asemănarea unei persoane normale. Slavă lui Dumnezeu pentru că m-a mântuit!

17. O experiență deosebită în tinerețe

de Zhengxin, China

În 2002, când aveam 18 ani, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. În iulie 2004, fratele Wang Cheng și cu mine am fost arestați de poliție în timp ce predicam Evanghelia într-o altă provincie. La momentul acela, m-am gândit: „Noi doar predicăm Evanghelia și nu am încălcat nicio lege. În plus, sunt tânăr, așa că polițiștii probabil nu-mi vor face nimic. Poate doar mă vor interoga, apoi mă vor lăsa să plec.” Fără să mă aștept la asta, după ce ne-au adus la secția de poliție, un ofițer a bătut în masă și m-a interogat cu cruzime: „Cum te cheamă? Unde locuiești? Cine ți-a cerut să vii? Cui i-ai predicat Evanghelia?” Când nu am răspuns, m-a pălmuit puternic peste față de două ori, atât de tare încât mi-a făcut urechile să țiuie și a spus că, predicând Evanghelia, perturbam ordinea socială și încălcam legea. Acest lucru m-a înfuriat și m-am gândit: „Este ridicol! Noi predicăm Evanghelia pentru că ne dorim ca alți oameni să fie buni și să urmărească adevărul și să urmeze calea cea dreaptă. Cum poți numi asta perturbarea ordinii sociale?” Dar văzând cât de răi erau polițiștii, am știut că era inutil să port o discuție cu ei, așa că n-am spus nimic. Mai târziu, ne-au încătușat pe Wang Cheng și pe mine și ne-au urcat într-o mașină de poliție. În timp ce conduceau, eram foarte îngrijorat. Îmi era foarte frică să nu mă bată și să nu mă tortureze când ajungeam la destinație. Dacă nu puteam suporta greutățile și ajungeam o iudă, nu numai că aș fi ofensat firea lui Dumnezeu, ci aș fi făcut și ca mai mulți frați și surori să fie arestați și să sufere același chin ca mine. În tăcere, m-am rugat lui Dumnezeu în repetate rânduri: „Dumnezeule, sunt atât de speriat. Te rog, protejează-mă și dă-mi încredere și putere.” După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai calm.

Ei ne-au dus la Biroul municipal de urmărire penală. Când ne-au percheziționat, unul dintre ofițeri a văzut că aveam un pager la mine și a spus că trebuie să fiu lider. Când am auzit asta, m-am gândit: „Dacă ei cred că sunt un conducător, mă îndoiesc că mă vor lăsa să plec atât de ușor.” Văzând că nu am zis nimic, un ofițer de poliție pe nume Zhao a spus cu un zâmbet inexpresiv: „Dacă nu ne spui ceea ce știi, vom vedea cât de mult poți rezista!” M-a lovit cu piciorul de câteva ori, numindu-mă în fel și chip în timp ce făcea asta, iar apoi m-a lovit cu pumnul în piept, rănindu-mă foarte tare și tăindu-mi răsuflarea. A continuat să mă lovească cu pumnul și piciorul, aruncându-mă mai bine de 2 metri în spate și aproape făcându-mă să mă prăbușesc. Am îndurat în tăcere durerea și nu am spus niciun cuvânt. În cele din urmă, s-a oprit când a obosit, apoi a spus cu înverșunare: „Dacă nu începi să vorbești, te punem în scaunul tigru și îți facem cunoștință cu bastonul nostru electric!” Eram foarte speriat. Deja mă durea din cauza loviturilor și a pumnilor. Nu știam dacă pot face față să fiu legat de scaunul tigru și electrocutat, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu în repetate rânduri: „O, Dumnezeule, Te rog să-mi protejezi inima și să-mi dai încredere și curaj. Vreau să mă bizui pe Tine ca să rămân neclintit și să nu fiu niciodată o iudă.” Apoi, mi-am adus aminte de cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta […]. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Într-adevăr, Dumnezeu este sprijinul meu ferm și viața mea este în mâinile Lui.

Cu permisiunea lui Dumnezeu fusesem arestat. Aceasta era încercarea lui Dumnezeu pentru mine. Oricât de mult m-ar tortura polițiștii, aveam cu siguranță să rămân ferm în mărturia mea. Unul dintre polițiști mi-a cerut numele și adresa. M-am gândit: „Familia mea găzduiește în prezent conducători de biserică acasă. Dacă spun unde locuiesc și poliția merge să percheziționeze casa noastră, atunci membrii familiei mele și conducătorii vor fi arestați, așa că nu le pot spune.” Când el a văzut că nu spun nimic, s-a înfuriat de-a binelea și, fără să scoată un cuvânt, a luat cartea cuvântului lui Dumnezeu și m-a lovit puternic peste față cu ea, făcându-mi fața să mă doară foarte rău, apoi m-a lovit cu răutate cu piciorul. Între timp, un alt ofițer de poliție m-a lovit puternic cu pumnul în piept. Nu s-au oprit până nu au rămas fără suflare. Văzând că tot nu vorbesc, unul din ei a spus: „Este un adevărat fanatic. Bagă-l la închisoare și fă-l să sufere!” Când am auzit că voi fi închis, m-am simțit puțin speriat. Auzisem că, în închisori, toți prizonierii bat prizonieri. Dacă într-adevăr ar fi să fiu închis, ce fel de tortură va trebui să suport? Oare m-ar schilodi? Dacă nu aș face față? M-am gândit îndelung la asta, dar știam cel puțin că nu puteam să devin o iudă și să-L trădez pe Dumnezeu, orice ar fi. I-am făcut un jurământ lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Statura mea este prea mică și nu pot să fiu puternic de unul singur, dar sunt gata să mă sprijin de Tine. Te rog să fii cu mine și dă-mi voința de a îndura suferința. Nu voi fi niciodată o iudă și nu-mi voi trăda frații și surorile!” După ce m-am rugat, am avut un sentiment de putere și încredere.

Mai târziu, un polițist de vârstă mijlocie s-a prefăcut că este prietenos cu mine, spunând: „Uită-te la tine. Ești tânăr, înalt și frumos. De ce nu-ți găsești o prietenă bună sau un loc de muncă bun? De ce să te deranjezi să crezi în Dumnezeu?” Apoi a scos o scrisoare de pocăință pe care să o semnez. Am citit-o și mi-am dat seama că semnarea ei ar însemna să Îl

trădez pe Dumnezeu. Nu am putut semna acea scrisoare! Când am refuzat s-o semnez, ofițerul mi-a izbit cartea cu copertă rigidă a cuvântului lui Dumnezeu peste tâmplă, făcându-mi urechile să-mi țiuie din nou și, brusc, m-am ales cu un cucui uriaș pe cap. După ce am fost lovit în acest fel, capul mi-a amorțit și fața mi s-a umflat, iar picioarele îmi erau dureroase și umflate după ce au fost lovite atât de tare. M-am simțit de parcă aș fi fost paralizat peste tot, iar trupul mă durea atât de mult, încât abia îmi puteam reține lacrimile. M-am gândit: „Dacă refuz în continuare să semnez scrisoarea de pocăință, oare mă vor bate și mai tare? Mă vor ucide? Dar n-o pot semna. A semna asta înseamnă a-L trăda pe Dumnezeu." În acel moment, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Am înțeles că greutățile și necazurile erau o încercare pentru mine, să vadă dacă aveam credință autentică și dacă puteam să rămân ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu. Dumnezeu a spus că adevărata credință înseamnă a te supune rânduielilor Sale în orice împrejurare și a-L mulțumi chiar dacă acest lucru înseamnă a îndura chinul și durerea. Trebuia să mă încredințez pe deplin lui Dumnezeu și oricât de multă suferință aș fi îndurat, nu mă puteam supune Satanei. Trebuia să mă

sprijin pe Dumnezeu și să fiu martor. Cu asta în minte, m-am rugat: „Dumnezeule, indiferent cum m-ar bate, chiar dacă m-ar bate până la moarte, nu voi semna niciodată acea scrisoare de pocăință.” În acea noapte, polițiștii ne-au trimis pe mine și pe Wang Cheng la casa de detenție, unde am fost reținuți separat.

Ofițerul de serviciu m-a dus într-o celulă. Înăuntru erau mai bine de doisprezece oameni, toți cu fețe și expresii înverșunate. Celula părea atât de stranie și de înspăimântătoare, încât eram realmente speriat. Ofițerul le-a spus prizonierilor: „Acesta este un credincios în Dumnezeu. Aveți «mare grijă» de el.” În clipa în care a terminat de vorbit, doi prizonieri au venit să mă bată și să mă lovească cu piciorul, apoi mi-au spus să mă dezbrac. Au adus un furtun și mi-au udat corpul cu apă rece mai bine de o jumătate de oră, moment în care tremuram de frig. M-au tot întrebat cum mă numesc și cui i-am predicat Evanghelia. Am continuat să mă rog în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I să-mi protejeze inima. Nu am scos un cuvânt. A doua zi, m-au bătut din nou. Un deținut m-a prins de păr și m-a izbit cu ceafa de perete atât de tare încât mi-au țiuit urechile și mi-a sângerat nasul. Mai târziu, m-au „făcut avion”, adică m-au obligat să mă aplec, în timp ce doi prizonieri m-au apucat de brațe și m-au izbit puternic de perete, umplându-mi capul de cucuie și făcându-mă să amețesc și să leșin. Înainte de a putea să-mi revin în simțiri, mi-au făcut un „pai gow”, adică m-au ținut pe pământ cu brațele la spate, în timp ce o persoană din față m-a prins de mâini și mă m-a smucit înainte și alta s-a așezat pe spatele meu, apucându-mi brațele și împingându-mă în față. Îmi simțeam brațele de parcă erau smulse din încheieturi. Am țipat de durere. M-au torturat mai bine de zece minute înainte de a renunța, iar când, în sfârșit, mi-au dat drumul, nu-mi simțeam brațele. M-am gândit: „Acum îmi sunt schilodite brațele? Dacă e așa, sunt încă tânăr, deci cum voi supraviețui în viitor? Nu știu ce vor face pentru a

mă tortura în continuare. Oare mă vor omorî în bătaie?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai speriat. Dar apoi m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolul 36). Mi-am dat seama că Satana știe că oamenii iubesc viața și se tem de moarte, așa că se folosește de slăbiciunea noastră pentru a ne ataca și a ne forța să-L trădăm pe Dumnezeu. Nu puteam să cad pradă trucului Satanei și să trăiesc în dizgrație pentru a-mi păstra viața. M-am gândit la sfinții din epocile trecute, care au suferit atât de mult pentru a predica Evanghelia. Unii au fost arestați și închiși, iar alții chiar și-au dat viața. Era o onoare să pot auzi glasul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, să predic Evanghelia și să mărturisesc pentru arătarea și lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă acești oameni mă torturau până la moarte, eram persecutat de dragul dreptății. Acesta era un lucru glorios și ar însemna că nu-mi trăisem viața în zadar. Dându-mi seama de acest lucru, am găsit putere în inima mea. Indiferent în ce fel m-ar fi persecutat, aveam să rămân neclintit și să nu-L trădez pe Dumnezeu.

Mai târziu, când polițiștii m-au adus la interogatoriu, m-au amenințat, spunând: „Încă mai ai șansa să mărturisești. Ești deținut politic și, dacă nu mărturisești, vei fi condamnat. Oamenii pe care îi vei întâlni în închisoare sunt răi. O să-ți pară rău! Este greu de spus dacă vei ieși în viață." De îndată ce am aflat că voi fi condamnat și că fusesem desemnat prizonier politic, mi-am dat seama că aceasta era o infracțiune gravă. Oare câți ani ar trebui să ispășesc? Oare aș fi nevoit să-mi petrec toată tinerețea în închisoare? Am auzit de la ceilalți prizonieri că mulți oameni din închisoare erau omorâți în

bătaie. M-am îngrijorat și mai mult. Nu știam ce metode ar fi putut folosi prizonierii pentru a mă tortura sau dacă voi supraviețui. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nefericit. Chiar nu voiam să condamnat și îmi doream cu ardoare să scap din acel loc. M-am rugat în repetate rânduri lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule! Sunt foarte slab acum și nu-Ți înțeleg voia, dar știu că această împrejurare s-a abătut asupra mea cu permisiunea Ta. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă, astfel încât să pot rămâne neclintit." După ce m-am rugat, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație». Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1:

Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). După ce am meditat la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că persecuția și necazul meu de astăzi reprezentau lucruri care-mi fuseseră menite să le îndur. Aceasta era persecuție de dragul dreptății și suferință alături de Hristos. Era un lucru semnificativ. Faptul că am fost arestat și persecutat în acest fel mi-a permis să văd clar esența malefică a marelui balaur roșu. Marele balaur roșu este un dușman al lui Dumnezeu și un diavol care I se împotrivește. Această situație mi-a arătat și modul în care Dumnezeu întrupat lucrează și mântuiește oamenii din țara marelui balaur roșu. Într-adevăr, era o muncă foarte grea. Având acest gând în minte, m-am simțit foarte inspirat. Am simțit că nu puteam să-L dezamăgesc pe Dumnezeu. Chiar dacă m-ar fi bătut până la moarte, eram pregătit să rămân neclintit și să-L mulțumesc pe Dumnezeu.

Paisprezece zile mai târziu, polițiștii ne-au escortat pe mine și alți câțiva frați și surori într-o mașină de poliție, spunând că se pronunțase sentința noastră la reeducare prin muncă și că ne duceau la centrul de lucru. Pe drum, m-am gândit: „Nu știu câți ani voi fi la centrul de muncă. Sper că nu va fi prea mult timp, ca să pot pleca, să particip la adunări cu frații și surorile mele în curând și să-mi îndeplinesc în continuare datoria. În trecut, am fost prea frivol și nu mi-am îndeplinit datoria cum se cuvine. Când ies de aici, promit să urmăresc adevărul și să-mi îndeplinesc bine datoria.” Când am ajuns la Biroul Municipal de Securitate Publică, polițiștii au intrat și au luat sentințele de reeducare prin muncă și ni le-au citit în mașină. Mai mulți frați și surori au fost condamnați la un an sau un an și jumătate, dar pedeapsa mea era de trei ani. Auzind asta, m-am simțit paralizat. M-am gândit: „Trei ani? De ce sentința mea e mai lungă ca a celorlalți? Cum pot supraviețui atât de mult?” Eram în agonie mai presus de cuvinte și nu puteam să accept lucrul acesta. Eram pe culmile disperării. Însă atunci mi-

am amintit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu […]. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). După ce am meditat la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, indiferent ce fel de circumstanțe nefericite întâlneam sau cât de respingătoare erau acestea, puteam rezista doar dacă aveam credință în Dumnezeu. Dar îmi lipsea credința în Dumnezeu. De îndată ce am auzit că urma să fiu trimis la reeducare prin muncă timp de trei ani, nu am putut să accept, așa că am încercat să mă înțeleg cu Dumnezeu și m-am plâns Lui. Mi-am dorit ca sentința să fie mai ușoară și să sufăr mai puțin. În trecut, jurasem înaintea lui Dumnezeu că Îl voi urma oricât de grele ar fi devenit lucrurile, dar acum, în fața acestei împrejurări care nu era în concordanță cu noțiunile mele, am devenit negativ și m-am plâns. Eram atât de răzvrătit. Nu puteam continua pe această cale. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu pentru a experimenta următorul mediu.

La centrul de muncă, zilnic nu am mâncat suficient și eram suprasolicitat pe stomacul gol. Uneori chiar trebuia să lucrez până la două sau trei dimineața și dacă spuneam ceva greșit în timp ce lucram sau făceam o greșeală, mă băteau. De fiecare dată când mă întorceam de la muncă, eram chinuit și închis în camera cu apă pentru aproximativ o oră. Așa au stat lucrurile pe tot parcursul anului. În camera cu apă era foarte multă umezeală și, în timp, mulți oameni s-au îmbolnăvit. Unii au făcut scabie, alții au făcut artrită reumatoidă și eu am avut o erupție pe tot corpul. În fiecare noapte mă mânca pielea atât de tare încât nu puteam să adorm și mă scărpinam atât de mult încât începeam să sângerez, rupând crustele recent formate și o parte din piele mi s-a desprins imediat de pe corp. I-am spus gardianului șef că aveam nevoie de un medic, dar el a spus cu nonșalanță: „Este doar o erupție cutanată. Ești bine. Nu îți va împiedica în niciun fel munca.” În acel moment, m-am simțit deosebit de nefericit. M-am gândit: „Am căpătat această afecțiune la o vârstă atât de tânără. Ce voi face dacă nu dispare? Sunt suprasolicitat în fiecare zi și trebuie să suport bătăile și umilirea din partea prizonierilor. Oare când se va termina această durere?” Gândul la asta m-a făcut doar să mă simt din ce în ce mai nefericit. M-am simțit deosebit de mâhnit când am văzut că alți frați erau închiși împreună și puteau să aibă părtășie și să se sprijine unul pe altul, în timp ce eu eram singur cu necredincioși și nu era nimeni în preajmă cu care să pot vorbi. Mă ghemuiam adesea în patul meu noaptea și plângeam în tăcere. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, mă simt atât de slab aici. Te rog, luminează-mă ca să-Ți pot înțelege voia.”

O dată, când am ieșit să facem mișcare, un frate dintr-o altă echipă mi-a întins în secret un pachet mic. L-am dus în atelier și l-am deschis, iar înăuntru era un bilet în care erau copiate cuvintele lui Dumnezeu. Nu mă așteptasem să văd cuvintele lui Dumnezeu în închisoare și am fost foarte

emoționat și inspirat. Pasajul citit suna astfel: „**Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a făcut să mă simt emoționat. Am văzut că, în mijlocul adversității, trebuia să am credință în Dumnezeu și să mă bazez pe El pentru a rămâne ferm în mărturia mea pentru El. Eram singur într-o echipă, nu erau frați în jurul meu și erau multe lupte și greutăți. Acesta era o încercare pentru mine. Mi-a permis să-mi văd neajunsurile și adevărata statură. De asemenea, mi-a permis să fiu independent, să experimentez această împrejurare bazându-mă pe Dumnezeu și să depășesc greutățile și durerea. Când eram slab, fratele meu mă ajutat, transmițându-mi cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce m-a inspirat cu adevărat. Am știu că aceasta era iubirea lui Dumnezeu și că Dumnezeu era

mereu alături de mine, veghindu-mă și protejându-mă. Cu acest gând în minte, am găsit puterea de a merge mai departe și am avut încredere să suport acest mediu.

În 2006, am făcut o formă severă a bolii piciorului de atlet. Degetele de la picioare erau atât de dureroase încât nu puteam merge. Polițiștii nu m-au lăsat să primesc niciun tratament medical și mi-au dat doar niște unguent, dar nu numai că nu mi-a vindecat picioarele, ba chiar le-a înrăutățit starea. Acest lucru m-a întristat foarte mult și am simțit că acest loc era prea mizerabil și prea întunecat pentru a fi suportat. Nimeni nu ar trebui să îndure asta. Dar, apoi, mi-am amintit de un imn al cuvintelor lui Dumnezeu, intitulat „**Cântecul biruitorilor**”: „**Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19). După ce am meditat la acest imn al cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles bunele intenții ale lui Dumnezeu. Intenția Lui este de a desăvârși, în țara marelui balaur roșu, un grup de oameni în biruitori care sunt capabili să scape de stăpânirea întunecată a Satanei și să fie mântuiți de Dumnezeu și care sunt calificați să intre în împărăția lui Dumnezeu și să primească făgăduințele lui Dumnezeu. Pe

măsură ce m-am gândit cu atenție la asta, mi-am dat seama că, dacă nu aș fi experimentat tortura crudă a Partidului Comunist și tratamentul inuman la centrul de muncă, nu aș fi putut să văd clar esența malefică a urii Partidului Comunist față de Dumnezeu și ostilitatea sa față de El, cu atât mai puțin să o resping complet din adâncul inimii mele. Fără chinul acestui mediu mizerabil și fără să fiu expus de fapte, nu mi-aș fi dat seama că încă emit cerințe la adresa lui Dumnezeu sau că atunci când faptele lui Dumnezeu nu erau în concordanță cu noțiunile mele, puteam încă să mă plâng și să raționez Dumnezeu, sau că statura mea era atât de mică și că aveam atât de puțină credință în Dumnezeu. Oare nu primisem toate aceste cunoștințe și nu beneficiasem de pe urma acestui mediu mizerabil? Acesta era harul lui Dumnezeu pentru mine! Gândul la iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine mi-a dat încredere. M-am gândit, de asemenea, la modul în care Iov își pierduse copiii, îi apăruseră răni pe tot corpul și îndurase atât de multă suferință trupească și, totuși, Îl venera pe Dumnezeu fără să se plângă. Boala minoră și puțina suferință pe care le îndurasem nu erau demne de menționat în comparație cu Iov. Trebuia să Îl ascult pe Dumnezeu și să mă bazez pe El pentru a rămâne neclintit în mărturia mea pentru El. În timp ce mă gândeam la asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, oricât de rău ar fi locul acesta sau în ce fel ar suferi trupul meu, sunt dispus să mă supun. Nu vreau să mai fiu negativ, trebuie să mă maturizez, ca să nu-Ți faci griji pentru mine.”

În zilele care au urmat, singurul lucru fără de care nu puteam sta era să mă rog. Ori de câte ori eram obosit de la muncă sau durerea devenea insuportabilă și mă simțeam negativ și slab, mă rugam repede lui Dumnezeu. Treptat, am devenit mai puternic, m-am simțit mai rar negativ și slab și am fost capabil să înfrunt corect aceste împrejurări pe care Dumnezeu le rânduise pentru mine. Slavă lui Dumnezeu! În cei trei ani,

rugându-mă lui Dumnezeu, bazându-mă pe Dumnezeu și pe îndrumarea cuvintelor Sale, am reușit să depășesc acea perioadă dificilă.

După ce am experimentat toate acestea, am văzut clar că marele balaur roșu este Satana, diavolul care Îl urăște pe Dumnezeu, face rău oamenilor și îi corupe. Numai Dumnezeu este iubire și numai El poate mântui oamenii. Când eram torturat, cuvântul lui Dumnezeu a fost cel care m-a îndrumat, mi-a dat încredere și putere și mi-a permis să biruiesc cruzimea diavolului. Acest mediu mizerabil a fost cel care a făcut ca eul meu tânăr, ignorant și vulnerabil să devină puternic, matur și stabil și am învățat să mă bazez pe Dumnezeu și să privesc în sus la El atunci când aveam probleme. De asemenea, mi-a permis să văd atotputernicia și suveranitatea lui Dumnezeu și faptul că Dumnezeu era mereu acolo pentru mine, lângă mine, pentru a veghea asupra mea și a mă proteja și gata să mă aprovizioneze și să mă ajute în orice moment. Oricât de mare ar fi persecuția și necazul cu care m-aș putea confrunta în viitor, sunt hotărât să-L urmez pe Dumnezeu!

18. Consecințele căutării confortului

de Chloe, Spania

Făceam videouri în biserică. În timpul lucrării, am descoperit că producția unor proiecte mai dificile solicita un consum mare, efectele din fiecare cadru era nevoie să fie încercate și modificate în mod repetat și erau rateuri frecvente. Dar la proiectele relativ simple, era nevoie de mai puțin efort, iar rata de succes era mai mare. M-am gândit: „Proiectele dificile au cerințe tehnice elevate, trebuie să gândesc mult, să găsesc materiale pentru analiză și studiu, iar procesul de producție e lung. Proiectele mai simple nu dau atâtea bătăi de cap, ar trebui doar să stăpânesc câteva metode și aptitudini simple, procesul de producție e mai scurt, ceea ce înseamnă că poate fi încheiat mai rapid. Se pare că producția de proiecte mai simple mă va scuti de multă bătaie de cap.” Așa că, în datoria mea, cântăream care proiecte erau dificile și care erau simple și apoi decideam pe care să-l iau. Odată, am ales să fac un proiect simplu și le-am lăsat pe cele complicate fraților și surorilor. Când am văzut că au acceptat rapid, m-am simțit puțin vinovată: oare nu dădeam înapoi în fața dificultăților, nefiind dispusă să iau taurul de coarne? Dar apoi, m-am gândit: „Proiectele dificile îmi răpesc prea mult timp și energie și implică prea mult efort mintal, e epuizant, așa că e mai bine să aleg proiecte simple.” Odată, după terminarea unui proiect, am simțit că-l puteam îmbunătăți, dar n-am vrut să muncesc prea mult ca să schimb ceva. Frații și surorile n-au remarcat nicio problemă, când l-au verificat, așa că nu am făcut schimbări și l-am predat. Uneori, când aveam probleme cu producția videourilor, mă gândeam la ele doar foarte puțin și mergeam să-i întreb pe frații și surorile mele. Am simțit că așa le rezolvam repede și nici nu mă epuizam, deci, era un mod simplu de a-mi termina sarcinile. Dar când făceam asta, simțeam o oarecare remușcare, căci aceste

întrebări erau chiar foarte simple și le-aș fi putut găsi răspuns cu puțin efort. Punând întrebări fraților și surorilor, le întârziam datoria, dar n-am reflectat asupra mea. De aceea, acest vicleșug a devenit o regulă în îndeplinirea îndatoririlor mele.

Pe lângă că făceam videouri, trebuia să-i îndrum pe frați și surori în studiu și să le îmbunătățesc aptitudinile profesionale, așa că a trebuit să lucrez mai mult decât de obicei. Trebuia să-mi însușesc aptitudini profesionale, să găsesc material și să fac lecții după nevoile și neajunsurile fraților și surorilor. Mi se părea o sarcină grea și obositoare. Așadar, am început să mă gândesc cum aș putea să economisesc timp și să nu mă simt atât de obosită și am decis să le trimit tutoriale celorlalți, ca să le urmărească singuri. În felul acesta n-aș mai petrece timp și efort pregătind cursul. Eram convinsă că ar fi cea mai bună metodă. După un timp, frații și surorile au spus că videoclipurile nu le-au rezolvat problemele. Pe moment, am regretat puțin și, neavând de ales, am găsit câteva materiale ca să-i învăț într-un mod simplu și m-am gândit că era suficient, îi organizasem pe toți pentru studiu. Nu peste mult timp, liderul de echipă a spus că erau probleme cu un video pe care l-am făcut recent, ceea ce a întârziat progresul lucrării noastre. Auzind asta, n-am reflectat, n-am încercat să mă înțeleg. Am simțit că această datorie nu implica doar suferință și să plătesc un preț, ci necesita și responsabilitate, dacă lucrurile mergeau prost, și era multă muncă pentru rezultate puține, așa că am vrut-o și mai puțin.

Într-o zi, conducătorul meu a venit la mine și m-a expus că-mi fac datoria de mântuială și cu viclenie și a spus că, dacă lucrurile nu se schimbă, voi fi demisă. Când l-am auzit spunând asta, deși am recunoscut că-mi făceam datoria de mântuială, nu m-am căit deloc. Când m-am gândit la dificultățile pe care le-aș fi avut cu viitoarele studii, nu am mai vrut să fiu responsabil cu organizarea studiului nimănui, ceea ce ar fi ușurat lucrurile

pentru mine. A doua zi, am mers la conducătorul meu și am spus: „Ai putea să desemnezi pe altcineva care să organizeze studiul echipei noastre? Nu sunt bun la asta.” Auzind asta, m-a emondat, spunând: „Chiar nu poți s-o faci bine? Ai încercat cu adevărat? Eviți mereu munca grea, faci totul de mântuială, încerci să fii viclean și ai o umanitate rea. Ținând cont de aceste comportamente, chiar nu ești potrivită pentru asta. Momentan, fă-ți devoționalele, reflectează puțin asupra ta și așteaptă să vezi ce va rândui biserica.” Atunci când l-am auzit spunând asta, am simțit un gol imens în inimă. I-am văzut pe frați și surori ocupați cu îndatoririle lor, dar eu fusesem demisă și mi le pierdusem pe ale mele. Nu pot să spun în cuvinte ce tristă eram. Nu mă gândisem niciodată că aș putea să-mi pierd datoria. Dar apoi, m-am gândit: „Dumnezeu e suveran peste toate. Demiterea mea e venirea firii drepte a lui Dumnezeu. Trebuie s-ascult, să reflectez asupra mea și să mă cunosc.” În zilele următoare, am tot derulat în minte, ca pe un film, scena în care conducătorul m-a demis. Când m-am gândit la ce a spus conducătorul meu, am fost deprimată, mai ales că a spus că am umanitate rea. N-am știut să reflectez asupra mea, să mă cunosc, așa că, în suferința mea, m-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume ca să mă înțeleg.

Mai târziu, am văzut câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: „**E un lucru specific firii corupte să te ocupi de lucruri atât de neserios și iresponsabil: la ticăloșie se referă deseori oamenii. În toate de care se ocupă, ei fac totul până în punctul în care «este aproximativ corect» și «cam așa»; este o atitudine a «posibilității», a «probabilității» și a cazurilor «patru din cinci»; ei fac lucrurile superficial, se mulțumesc să facă minimul și să tragă de timp cât pot; nu li se pare că are vreun rost să ia lucrurile în serios sau să lupte pentru precizie, și mai puțin rost li se pare că are să caute adevărurile-principii. Nu este ceva specific unei firi corupte? Este o manifestare a umanității normale? Nu este. Este**

corect să o numim aroganță și, de asemenea, pe deplin potrivit să o numim dezmăț – dar, pentru a o surprinde perfect, singurul cuvânt potrivit este «ticăloșie». Ticăloșia se află în cei mai mulți oameni, doar că în măsuri diferite. În toate chestiunile, ei își doresc să facă lucrurile superficial și neglijent, să vadă de ce pot scăpa și tot ceea ce fac poartă un miros de înșelăciune. Îi înșală pe ceilalți când pot, apelează la scurtături când se poate, economisesc timp când e posibil. Gândesc în sinea lor: «Atâta vreme cât evit să fiu dat în vileag, nu provoc probleme și nu sunt chemat să dau socoteală, atunci pot să fac totul de mântuială. A face bine o treabă înseamnă mai mult deranj decât merită.» Astfel de oameni nu învață să stăpânească nimic și nu se dedică sau nu suferă și nu plătesc un preț în studiilor lor. Vor doar să își dea seama care sunt noțiunile de bază ale unui subiect și apoi să se numească experți, crezând că au aflat tot ce e de știut și, apoi, să se bazeze pe acest lucru pentru a-și continua confuzi drumul. Nu este aceasta o atitudine pe care o au oamenii față de alții, față de evenimente și lucruri? Este o atitudine bună? Nu este. Pe scurt, înseamnă «a se descurca». O astfel de ticăloșie există în toată omenirea coruptă. Oamenii cu ticăloșie în umanitatea lor adoptă perspectiva «descurcatului» în orice fac. Sunt astfel de oameni capabili să-și facă datoria cum se cuvine? Nu. Sunt ei capabili să facă lucrurile principial? Și mai puțin probabil" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). **„Cum putem să facem diferența dintre oamenii nobili și cei josnici? Pur și simplu uitați-vă la atitudinea și acțiunile lor față de îndatoriri – uitați-vă la cum tratează lucrurile și cum se comportă atunci când apar probleme. Oamenii cu caracter și demnitate sunt meticuloși, serioși și sârguincioși în acțiunile lor și sunt dispuși să facă sacrificii. Oamenii fără caracter și demnitate sunt**

neorganizați și superficiali în acțiunile lor, mereu punând la cale un truc, dorindu-și întotdeauna doar să scape. Indiferent ce tehnică studiază, nu o învață cu sârguință, sunt incapabili să o învețe și, oricât de mult timp petrec studiind-o, rămân din cale afară de ignoranți. Aceștia sunt oameni cu un caracter josnic" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima, în special: „**Îi înșală pe ceilalți când pot, apelează la scurtături când se poate**", „**fără caracter și demnitate**" și „**caracter josnic**". Mi-au dezvăluit umanitatea și atitudinea față de datorie. Am realizat că fix așa mi-am făcut datoria. M-am descurcat în tot și am făcut doar lucruri la un nivel acceptabil. Am căutat mereu căi de-a evita suferința, de-a face lucrurile mai ușor și nu m-am gândit niciodată cum să-mi fac bine datoria. Pentru confortul trupesc, pentru a evita suferința, am ales mereu să fac proiectele mai simple, mai ușoare. După ce terminam, chiar și când observam probleme și că era loc de mai bine, nu eram dispusă să fac schimbări, încercam doar să improvizez. Când echipa noastră a trebuit să-și însușească aptitudini profesionale, am simțit că era prea obositor să-i organizez pe frați și pe surori în studiu. Așa că, de dragul confortului meu trupesc, am apelat la șiretlicuri și viclenii, ca să-i fac pe frați și surori să urmărească singuri tutoriale, așa că aptitudinile lor nu s-au îmbunătățit deloc, datoria lor n-a fost prea eficientă și am întârziat progresul lucrării. Peste tot în datoria mea, am folosit șiretlicuri și înșelătorie, nu m-am gândit la lucrarea bisericii. N-am avut umanitate deloc! Am fost foarte egoistă, mârșavă, cu caracter josnic! Reflectând asupra acestor lucruri, am fost copleșită de regret și vină. După aceea, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**La suprafață, unii oameni nu par să aibă probleme serioase pe durata perioadei în care-și realizează îndatoririle. Ei nu fac fățiș nimic rău; nu provoacă perturbări sau tulburări și nu**

merg pe calea antihriștilor. În realizarea propriilor îndatoriri, nu lasă să apară vreo greșeală sau problemă majoră, totuși, peste puțini ani, sunt dați în vileag ca neacceptând deloc adevărul, ca fiind unii dintre non-credincioși. De ce este așa? Alții nu pot vedea o chestiune, dar Dumnezeu scrutează profunzimile inimilor acestor oameni și vede problema. Mereu au fost superficiali și impenitenți în realizarea îndatoririlor lor. Odată cu trecerea timpului, sunt dați în vileag în mod natural. Ce înseamnă a rămâne impenitent? Înseamnă că, deși ei și-au realizat pe deplin îndatoririle, au avut mereu atitudinea greșită față de ele, o atitudine de neglijență și superficialitate, o atitudine nepăsătoare și nu sunt niciodată conștiincioși, cu atât mai puțin își dedică toată inima îndatoririlor proprii. Poate că depun un mic efort, însă doar fac lucrurile mecanic. Ei nu fac tot posibilul pentru propriile îndatoriri, iar fărădelegile lor sunt fără sfârșit. În ochii lui Dumnezeu, ei nu s-au căit niciodată; au fost superficiali și nepăsători dintotdeauna și în ei nu s-a petrecut nicio schimbare – adică, nu renunță la răul din mâinile lor și nu se căiesc față de El. Dumnezeu nu vede în ei o atitudine de căință și nu vede o schimbare în atitudinea lor. Ei insistă în a privi propriile îndatoriri și însărcinările date de Dumnezeu cu o astfel de atitudine și o astfel de metodă. De-a lungul timpului, nu există nicio schimbare în această fire încăpățânată și intransigentă și, în plus, ei nu s-au simțit niciodată îndatorați față de Dumnezeu, nu au simțit niciodată că neglijența și superficialitatea lor reprezintă o fărădelege, un rău. În inimile lor, nu există nicio recunoștință, nicio vinovăție, niciun autoreproș și cu atât mai puțin există autoacuzare. Și, pe măsură ce trece mai mult timp, Dumnezeu vede că acest fel de persoană nu se poate îndrepta. Indiferent ce spune Dumnezeu și indiferent cât de multe predici aud ei sau cât de mult din adevăr înțeleg, inima lor nu e

mișcată, iar atitudinea lor nu se modifică și nu se îndreaptă. Dumnezeu vede asta și spune: «Nu există nicio speranță pentru această persoană. Nimic din ce spun Eu nu îi atinge inima și nimic din ce spun nu o îndreaptă. Nu există niciun mijloc de a o schimba. Această persoană e inadecvată pentru a-și îndeplini datoria și e inadecvată pentru a face servicii în casa Mea.» De ce spune Dumnezeu asta? Deoarece, atunci când își îndeplinește datoria și lucrează, este în mod constant neglijentă și superficială. Oricât de mult este emondată și oricât de multă îngăduință și răbdare îi sunt acordate, acestea nu au niciun efect și nu o pot face să se căiască cu adevărat sau să se schimbe. Nu o pot forța să-și facă bine datoria, nu îi pot permite să pornească pe calea urmăririi adevărului. Așadar, această persoană este iremediabilă. Când Dumnezeu stabilește că o persoană nu poate fi îndreptată, va mai păstra aproape această persoană? Nu va face asta. Dumnezeu o va lăsa să plece" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este perfect natural și justificat faptul că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea supremă a omului și este la fel de importantă ca propria viață. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit. Făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Am tot citit cuvântul lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că, în trecut, chiar dacă părea că-mi fac datoria, în inima mea, Îl trădam pe Dumnezeu. Evitam datoriile grele, mă

gândeam doar la interesele mele trupești, nu eram dispusă să sufăr și să plătesc un preț și făceam totul de mântuială, cu viclenie. Chiar și când aș fi putut să-mi fac mai bine treaba, n-am făcut-o, pentru că am simțit că, deși nu era foarte bine făcută, măcar era făcută și era suficient. N-am luat niciodată în serios problema superficialității mele și niciodată n-am reflectat asupra mea. Conducătorul meu m-a dat în vileag și m-a avertizat, dar eu n-am simțit niciun pic de căință, tot cu gândul la interesele mele trupești. Când m-am gândit la felul cum datoria mea cerea muncă grea și să plătesc un preț, nu am mai vrut-o. De ce am fost atât de indiferentă și îndărătnică? Dumnezeu mi-a dat multe șanse să mă căiesc și să mă schimb, fiind mila Lui pentru mine, dar eu m-am gândit doar la interesele trupești, n-am căutat adevărul, nici n-am reflectat asupra mea și m-am tot opus cu îndărătnicie lui Dumnezeu. Am fost foarte răzvrătită! Datoria unei persoane este o însărcinare și o responsabilitate de la Dumnezeu și aceasta ar trebui să facă totul pentru a o îndeplini. Dar m-am sustras de la datorii grele, le-am făcut de mântuială ca să-L înșel pe Dumnezeu și am avut tupeul să cer o datorie mai ușoară. Nu era asta împotrivire și trădare față de Dumnezeu? Firea Lui dreaptă nu tolerează ofensă și Dumnezeu ura tot ce făcusem. Demiterea mea a reflectat dreptatea Lui. Când am realizat asta, m-am speriat puțin. Am avut remușcări și pentru că faptele mele L-au rănit. Nu mai puteam să fac totul de mântuială. Trebuia să mă căiesc și să mă schimb.

După aceea, am răspândit Evanghelia cu frații și surorile mele. Deoarece nu stăpâneam principiile și nu mă pricepeam să vorbesc cu oamenii, datoria mi s-a părut foarte dificilă și iar n-am vrut să lucrez din greu ori să plătesc un preț. Dar m-am gândit la atitudinea mea anterioară neglijentă față de datorie și mi-am dat seama că a putea să predic acum Evanghelia era mila lui Dumnezeu pentru mine. N-ar trebui să fug când dau de probleme, ca înainte. Odată ce-am realizat asta, m-am simțit mult mai

activă în a face progrese. Am reflectat asupra mea: de ce am vrut să dau înapoi și să fug, de îndată ce datoria mi s-a părut grea? Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? […] Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe**

săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Fiecare întrebare a lui Dumnezeu mi-a străpuns inima, de parcă mă chema să dau socoteală față în față și am simțit că-I sunt foarte îndatorată. Dumnezeu întrupat exprimase mult adevăr pentru a ne uda și aproviziona, ca să putem obține adevărul, să ne alungăm firile corupte și să avem șansa de-a fi mântuiți. E cea mai mare binecuvântare a Lui pentru umanitate. Cei înțelepți vor prețui șansa dată de lucrarea Lui, vor căuta adevărul, își vor face datoria de ființe create, vor căuta o schimbare a firii vieții lor pe parcursul datoriei și, în final, vor înțelege adevărul și vor fi mântuiți de Dumnezeu. Dar cei orbi și ignoranți se zbat pentru desfătare trupească, ei doar se strecoară și nu se străduiesc să caute adevărul. Fac totul mecanic și depun puțin efort în datorie și, chiar dacă sunt de mult credincioși, nu înțeleg adevărul, nu își schimbă deloc firea vieții și sunt, în cele din urmă, alungați de Dumnezeu. M-am gândit la comportamentul meu. Nu eram eu tocmai acest tip de persoană ignorantă? Filosofii satanice, precum: „Trăiește-ți viața pe pilot automat" și „Lenea are binecuvântările ei" erau principiile după care trăiam. Zilnic, m-am mulțumit cu starea de fapt, am muncit superficial și am căutat confortul trupesc. Crezusem în Dumnezeu mulți ani, fără să caut adevărul și fără să analizez dacă obținusem schimbare

în firea mea, nici dacă datoria mea era în accord cu voia Lui. Desfătarea mea trupească a fost mai importantă decât să câștig adevărul, așa că mă sustrăgeam constant de la datoriile grele, mă descurcam apelând la înșelăciune și refuzam să plătesc un preț în orice făceam. Astfel, n-am obținut niciun rezultat în datoria mea, am întârziat și am afectat lucrarea bisericii. Și nici atunci, n-am avut remușcări și nu m-am simțit vinovată. Eram chiar nepăsătoare. Abia atunci mi-am dat seama că, trăind după aceste legi false ale Satanei, căutând doar confort trupesc, fără să depun efort spre a căuta progres și devenind chiar mai coruptă, cu o conștiință chiar mai amorțită, fără scop în viață – nu îmi iroseam oare viața? Doar eu am fost de vină pentru pierderea datoriei. Am fost prea leneșă, frivolă cu propriul caracter și nu eram vrednică de încredere, ceea ce i-a scârbit pe frați și surori și L-a făcut pe Dumnezeu să mă urască. În trecut, îndatoririle cu cerințe mari și multe sarcini mi se păreau echivalentul suferinței. Dar, de fapt, nu sufeream deloc pentru îndatoriri. Evident, natura mea era prea leneșă și egoistă, iar eu, prea preocupată de trup. Deși a trebuit să fac un efort și să plătesc un preț când întâmpinam dificultăți în datorie, acestea erau lucruri suportabile, pentru că Dumnezeu niciodată nu învață porcii să cânte. Iar El a folosit aceste dificultăți pentru a-mi arăta firea coruptă și lacunele, ca să mă pot cunoaște, să caut adevărul pentru a rezolva probleme și să-mi schimb firea vieții. În același timp, Dumnezeu a sperat să învăț să-L admir și să mă bazez pe El în fața acestor dificultăți și s-am credință sinceră. În trecut, am fost ignorantă, oarbă și n-am înțeles voia lui Dumnezeu. Am ratat multe ocazii de-a obține adevărul și de-a fi desăvârșită de El și am lăsat acest răstimp minunat să treacă pe lângă mine. Deși am avut confort trupesc și nu am suferit, nici n-am plătit un preț prea mare, nu am avut niciun adevăr-realitate, iar firile mele corupte n-au fost înlăturate, nu mi-am sporit faptele bune în datoria mea, am întârziat lucrarea bisericii

și Dumnezeu m-a detestat. Dacă aș continua să trăiesc în acest mod de mântuială, în final, aș pierde de tot mântuirea Lui. Când mi-am dat seama de toate astea, m-am căit profund, m-am disprețuit și nu am vrut să mai trăiesc așa.

În timpul unui devoțional, am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Căutarea de astăzi este întru totul pentru a pune temelia lucrării viitoare, ca voi să puteți fi folosiți de Dumnezeu și să puteți fi martori pentru El. Dacă faci din asta țelul căutării tale, vei putea dobândi prezența Duhului Sfânt. Cu cât mai sus stabilești țelul căutării tale, cu atât mai mult vei putea fi desăvârșit. Cu cât mai mult cauți adevărul, cu atât mai mult lucrează Duhul Sfânt. Cu cât cauți mai energic, cu atât vei obține mai mult. Duhul Sfânt desăvârșește oamenii pe baza stării lor lăuntrice. Unii oameni spun că nu sunt dispuși să fie folosiți sau desăvârșiți de Dumnezeu, că vor doar ca trupul lor să rămână în siguranță și să nu îndure niciun fel de nenorociri. Unii oameni nu sunt dispuși să intre în Împărăție, și, totuși, sunt dispuși să coboare în Adânc. În cazul acesta, Dumnezeu îți va îndeplini și această dorință. Orice vei urmări, Dumnezeu va face să se împlinească. Așadar, ce cauți în prezent? Să fii desăvârșit? Sunt acțiunile și comportamentele tale actuale de dragul de a fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu? Astfel trebuie să te cercetezi în viața de zi cu zi. Dacă îți pui toată inima în urmărirea unui singur țel, Dumnezeu te va desăvârși cu siguranță. Aceasta este calea Duhului Sfânt. Calea pe care îi îndrumă Duhul Sfânt pe oameni e obținută prin căutarea lor. Cu cât tânjești mai mult să fii desăvârșit și câștigat de Dumnezeu, cu atât mai mult va lucra Duhul Sfânt în tine. Cu cât nu reușești să cauți și cu cât ești mai negativ și mai regresiv, cu atât mai mult Îl privezi pe Duhul Sfânt de ocazii să lucreze; odată cu trecerea timpului, Duhul Sfânt te va**

abandona. Îți dorești să fii desăvârșit de Dumnezeu? Îți dorești să fii câștigat de Dumnezeu? Îți dorești să fii folosit de Dumnezeu? Ar trebui să urmăriți să faceți totul pentru a fi desăvârșiți, câștigați și folosiți de Dumnezeu, astfel încât universul și toate lucrurile să poată vedea acțiunile lui Dumnezeu manifestate în voi. Sunteți stăpânii tuturor lucrurilor și, în mijlocul a tot ceea ce există, Îi veți permite lui Dumnezeu să Se bucure de mărturie și slavă prin voi – acest fapt dovedește că sunteți cea mai binecuvântată dintre toate generațiile!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu"). **„Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Am înțeles din cuvântul lui Dumnezeu că, pentru a obține adevărul în datorie, trebuie să ne lepădăm de trup și să practicăm adevărul și vom fi capabili să ne lepădăm de firile noastre corupte și să fim desăvârșiți de Dumnezeu. E cel mai semnificativ și valoros mod de a trăi. A abandona adevărul pentru

confortul trupesc temporar înseamnă a trăi fără integritate, fără demnitate, înseamnă și a pierde lucrarea Duhului Sfânt și, în final, vom fi abandonați și alungați de Dumnezeu și ne vom pierde șansa la mântuire. Am învățat că, pentru a rezolva problema dorinței de confort trupesc, trebuie s-avem inimi care caută adevărul, să reflectăm des asupra noastră când se întâmplă ceva, să ne concentrăm eforturile pe datorie, iar atunci când avem dificultăți, să putem să lăsăm deoparte trupul, să ne lepădăm de sine și să protejăm lucrarea bisericii. Așa primim îndrumarea și lucrarea Duhului Sfânt. Realizând toate astea, inima mi s-a luminat și am jurat că mă voi lepăda de trup și voi depune toate eforturile pentru datorie. După aceea, m-am gândit conștient cum să predic bine Evanghelia. Când nu îmi erau clare principiile, căutam cu frații și surorile și îmi făceam timp de studiu pentru toți. Mai târziu, deoarece numărul celor care examinau adevărata cale a devenit mai mare, aveam mai multe lucruri de făcut. Dar nu m-am mai simțit atât de împovărată, ci am simțit că trebuia să le fac și că erau responsabilitatea mea. Deși eram foarte ocupată zilnic, m-am simțit îmbogățită.

Pe neașteptate, conducătorul meu a venit într-o zi la mine și mi-a cerut să mă întorc la producția videourilor. Când am auzit vestea, am fost foarte entuziasmată. În afară de a-I mulțumi lui Dumnezeu, n-am știut ce să spun. Mi-am amintit cum mi-a păsat de trup, cum am tratat îndatoririle cu lejeritate și cum m-am abia m-am descurcat, și m-am simțit datoare mai ales față de Dumnezeu. Nu puteam să-mi repar greșelile din trecut, ci doar să fiu minuțioasă și să plătesc un preț în indatoriri de acum înainte și, în îndeplinirea îndatoririlor mele, să-I răsplătesc iubirea. Mai târziu, când am avut dificultăți în îndatoriri, m-am rugat conștient lui Dumnezeu și m-am gândit cum să le rezolv. Odată, unul dintre proiectele mele n-a ieșit prea bine, iar liderul de echipă și coordonatorul n-au știut cum să-l remedieze. Eram și eu în dificultate și n-am știut cum să-l remediez. M-am gândit:

„Dacă tot încerc să-l remediez, pierzând timp și lucrând la asta, nu știu dacă voi putea să-l fac bine. Poate ar trebui să o facă altcineva.” Mi-am dat seama că prin aceste gânduri iar încercam să evit dificultățile, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu. Mi-am amintit cuvintele Lui: „**Când vei avea o datorie care ți-a fost încredințată, nu te gândi cum să eviți să te confrunți cu dificultățile; dacă o problemă este greu de gestionat, nu o lăsa deoparte și nu o ignora. Trebuie să o abordezi direct. Trebuie să îți aduci aminte, în orice moment, că Dumnezeu este de partea oamenilor, iar ei trebuie doar să se roage și să apeleze la El dacă au dificultăți și că nimic nu este greu cu Dumnezeu. Trebuie să ai această credință**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvântul Lui mi-a dat o cale de practicare. Indiferent ce probleme și dificultăți întâlnim, ar trebui să ne bazăm pe El pentru a găsi rezolvare. N-ar trebui să evităm dificultățile sau să fugim de datorie din cauza suferinței trupești. Ar fi trădare de Dumnezeu și lipsă de loialitate față de datoria proprie. Odată ce-am realizat asta, mi-am promis că de data asta mă voi baza pe Dumnezeu și voi munci ca să-l remediez. Așadar, m-am calmat și m-am străduit să-l remediez, iar problema a fost rezolvată rapid, spre surprinderea mea. După ce l-au văzut, toți au spus că e bine și n-au avut nicio sugestie. Practicând așa, inima mea a fost liniștită și împăcată. Am simțit că doar plătind un preț în datorie poți avea demnitate umană. Slavă lui Dumnezeu!

19. Am văzut că îmi era lehamite de adevăr

de Allison, Statele Unite

Într-o zi, am descoperit că o nou-venită care tocmai se alăturase bisericii deja ratase două întruniri, așa că am întrebat-o pe conducătoarea de grup de ce se întâmpla asta, dar aceasta nu a răspuns. Ulterior, am văzut că nou-venita începuse să vină iarăși la adunări, așa că nu am mai întrebat-o pe conducătoarea de grup care era motivul. M-am gândit: „Câtă vreme nou-venita participă la adunări în mod constant, e în regulă. Sunt foarte ocupată acum cu datoria mea, iar să analizez detaliile ar presupune mult timp și efort. Voi întreba din nou despre asta când voi avea timp.” Ca urmare, am uitat despre chestiune. Mai târziu, la o altă adunare, am observat că această nou-venită a plecat la mijlocul întrunirii. Am întrebat-o de ce pe conducătoarea de grup, dar ea tot nu mi-a răspuns și tot n-am lămurit chestiunea. Nici n-am mers la nou-venită să întreb dacă avea vreo stare sau vreo dificultate. După o vreme, am observat iarăși că această nou-venită nu participase la mai multe adunări consecutive. Atunci am început să mă îngrijorez. Am contactat-o repede pe nou-venită, dar ea nu răspundea. M-am îngrijorat că nou-venita avea să părăsească biserica, așa că am contactat-o rapid pe conducătoarea de grup să văd dacă putea să ia legătura cu nou-venita, dar conducătoarea de grup mi-a zis: „Această nou-venită nu mi-a aprobat cererea de prietenie, așa că n-o pot contacta.” Am regretat puțin în acel moment. Dacă aș fi cercetat problema mai devreme, m-aș fi putut gândi la moduri de a o remedia, dar acum era prea târziu. Era întru totul vina mea că nu verificasem. Am citit arhiva mesajelor cu nou-venita, sperând să aflu mai multe despre situația ei. Mi-am dat seama că după ce i-am zis câteva cuvinte de bun venit, n-am mai vorbit cu ea despre nimic altceva. Nu știam nimic despre ea. Mi-am dat seama că speranța de a o

aduce înapoi era slabă. Motivul pentru care se întâmplaseră toate acestea e că făcusem lucrurile de mântuială. Dar, pe atunci, nu am reflectat serios asupra mea. Doar m-am gândit la asta pentru puțin timp, admițând că fusesem puțin nepăsătoare și am trecut mai departe.

N-a durat mult ca supraveghetoarea să mă întrebe despre această nou-venită și despre motivul pentru care părăsise biserica. Asta m-a neliniștit foarte mult. M-am gândit: „Vai, sunt pe cale să fiu expusă! Odată ce supraveghetoarea va afla ce s-a întâmplat cu adevărat, sigur va spune că am făcut lucrurile de mântuială în datoria mea și că nu sunt de încredere. Ce-aș face dacă aș fi demisă?” Bineînțeles că supraveghetoarea mi-a semnalat problema după ce a aflat situația, spunând că doar făceam lucrurile mecanic și că nu-mi păsa și nu am încercat să aflu despre starea nou-venitei. Când am auzit asta, am încercat repede să mă justific: „Nou-venita nu a răspuns la mesajul meu de salut, așa că nu am putut continua conversația.” Supraveghetoarea m-a emondat, spunând: „Nu-i vorba că nu ai putut continua conversația, ci că nu ți-a păsat deloc de nou-venită.” M-am îngrijorat că, dacă recunoșteam că am făcut lucrurile de mântuială, ar fi trebuit să-mi asum răspunderea, așa că am explicat rapid: „Conducătoarea de grup era principala responsabilă pentru acea nou-venită. Am crezut că ține legătura cu nou-venita, așa că nu am întrebat la timp despre situația acesteia. Am întrebat-o pe conducătoarea de grup, dar nu mi-a răspuns la timp.” I-am arătat supraveghetoarei mesajele pe care i le-am trimis conducătoarei de grup, ca să demonstrez că, de fapt, îmi păsa de nou-venită. I-am arătat supraveghetoarei și mesajele pe care i le-am trimis ulterior nou-venitei, ca să demonstrez că, după ce am descoperit că nu venea la întruniri, încercasem să iau legătura cu ea la timp, dar nu-mi răspunsese. Ba chiar am găsit un motiv să spun că n-am putut lua legătura telefonic cu ea pentru că predicatorul Evangheliei nu pusese la dispoziție numărul ei de telefon. Am

oferit multe motive obiective, dând fără încetare vina pe altcineva, sperând că supraveghetoarea va crede că exista un motiv pentru problemă, că nu era vina mea sau măcar că și alții vor fi considerați de vină, nu numai eu. Văzând că nu-mi recunoșteam problemele și mă feream de răspundere, supraveghetoarea m-a emondat spunând: „Această nou-venită a fost la mai multe adunări, ceea ce arată clar că tânjește după adevăr, dar tu n-ai întrebat la timp despre starea și dificultățile ei, iar acum fugi de răspundere spunând că nu ai putut să o contactezi deoarece nu ai avut numărul ei. Asta e chiar absurd!” Mi-am dat seama că supraveghetoarea mi-a văzut problemele clar și că nu puteam evita să-mi asum răspunderea. Eram îngrijorată și m-am gândit: „Ce va crede supraveghetoarea despre mine? Oare va spune că nu fac lucrare practică? Oare voi fi demisă?” Eram foarte neliniștită și nu mă puteam calma. După aceea, am reexaminat în mintea mea tot ce a condus la asta și mi-am dat seama că nu eram o persoană cinstită în această chestiune și nu acceptam emondarea. În mod clar, nu-mi făcusem datoria cum se cuvine, făcusem lucrurile de mântuială și, cu toate acestea, tot îi păcăleam pe ceilalți și căutam scuze ca să mă justific. Ba chiar am încercat să dau vina pe predicatorul Evangheliei fiindcă nu oferise numărul de telefon. Am refuzat să recunosc faptul că-mi făcusem datoria de mântuială și nu am reflectat asupra mea. Gândindu-mă la comportamentul meu, m-am simțit foarte inconforbabil. Deși mâncam și beam din cuvântul lui Dumnezeu zilnic, când o situație concretă s-a abătut asupra mea și când am fost emondată, tot am trăit după firile mele corupte și nu am acceptat adevărul. Simțeam că era prea profundă corupția mea și am decis că mi-ar fi greu să mă schimb, așa că m-am simțit puțin negativă.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Urmărirea adevărului este voluntară. Dacă iubești adevărul, atunci Duhul Sfânt va lucra în tine. Când iubești adevărul; când te rogi lui Dumnezeu și te**

bazezi pe El, când reflectezi asupra ta și încerci să te cunoști, indiferent ce persecuție sau necaz se abate asupra ta; când cauți adevărul în mod activ, pentru a rezolva problemele pe care le descoperi la tine, vei fi capabil să-ți faci datoria în mod adecvat. În acest fel, vei putea să rămâi ferm în mărturia ta. Când oamenii iubesc adevărul, toate aceste manifestări apar în mod firesc la ei. Au loc în mod voluntar, cu bucurie și fără constrângere, fără alte condiții în plus. Dacă oamenii Îl pot urma pe Dumnezeu în acest fel, ei vor câștiga în cele din urmă adevărul și viața, vor pătrunde în adevărul-realitate și vor trăi chipul omului. […] Orice motiv ai avea să crezi în Dumnezeu, în cele din urmă, Dumnezeu îți va determina finalul pe baza măsurii în care ai dobândit adevărul. Dacă nu ai obținut adevărul, atunci niciuna dintre justificările sau scuzele pe care le aduci nu va fi plauzibilă. Încearcă să raționezi după cum dorești, frământă-te cât vrei — Îi va păsa lui Dumnezeu? Va discuta Dumnezeu cu tine? Va dezbate și Se va sfătui cu tine? Se va consulta cu tine? Care este răspunsul? Nu. Categoric nu o va face. Oricât de puternic este raționamentul tău, nu va fi valabil. Nu trebuie să înțelegi greșit intențiile lui Dumnezeu și să crezi că nu ai nevoie să urmărești adevărul dacă poți oferi tot felul de motive și scuze. Dumnezeu vrea ca tu să fii capabil să cauți adevărul în toate mediile și în fiecare problemă care se abate asupra ta și să obții, în final, intrarea în adevărul-realitate și să câștigi adevărul. Indiferent de împrejurările pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru tine, de oamenii și evenimentele pe care le întâlnești și de mediul în care te afli, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a le înfrunta. Acestea sunt tocmai lecțiile pe care ar trebui să le înveți în urmărirea adevărului. Dacă tu cauți mereu scuze, să scapi, să evadezi, să refuzi sau să te împotrivești acestor circumstanțe, atunci Dumnezeu va renunța la tine.

Nu are rost să raționezi ori să fii refractar sau dificil – dacă Dumnezeu nu Se preocupă de tine, îți vei pierde șansa la mântuire" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"). Am văzut în cuvântul lui Dumnezeu că a înlătura o fire coruptă și a intra în adevărul-realitate nu este greu. Cheia e în felul în care oamenii aleg și dacă ei caută și practică adevărul. Oricare ar fi situația, fie că este emondare, eșecuri sau piedici, oamenii trebuie să fie capabili să reflecteze asupra lor pentru a se cunoaște și a căuta în mod activ adevărul. Odată ce înțelegi puțin din el, pune-l în practică și acționează conform adevărurilor-principii. Fă asta și vei vedea creștere și schimbare. Totuși, când ești emondat, dacă mereu te sustragi, refuzi și cauți scuze, nu numai că vei eșua în a câștiga adevărul, dar vei fi și disprețuit și respins de Dumnezeu. Uitându-mă iarăși la mine, când am fost emondată, nu am acceptat, nu am ascultat, nu mi-am asumat cinstit, nu am reflectat asupra problemei mele și nu am căutat în mod activ adevărul ca să-mi înlătur firea coruptă. În schimb, m-am delimitat, am devenit negativă și m-am împotrivit. Oare nu eram irațională? Aceasta nu era o atitudine de acceptare a adevărului! Când am recunoscut asta, nu am vrut să trăiesc într-o stare negativă și să mă delimitez. Am vrut să caut adevărul ca să-mi rezolv problemele. Am început să reflectez și m-am întrebat de ce, de obicei, vorbeam atât de plăcut, dar când eram emondată, nu acceptam asta și deveneam negativă și sfidătoare. Ce fire revelam?

În căutarea mea, am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: **„Unii sunt în stare să admită că sunt diavoli, satane și urmașii marelui balaur roșu, și ei vorbesc foarte frumos despre cunoașterea lor de sine. Dar când dezvăluie o fire coruptă și cineva îi dă în vileag și-i emondează, ei încearcă din răsputeri să se justifice și nu acceptă deloc adevărul. Care este problema aici? În acest caz, acești oameni sunt expuși întru totul. Ei vorbesc atât de frumos când discută despre**

cunoașterea de sine, așadar, de ce atunci când se confruntă cu emondarea, nu pot accepta adevărul? Există o problemă aici. Nu este acest gen de lucru destul de comun? Este ușor de deslușit? De fapt, este. Sunt destul de mulți oameni care admit că sunt diavoli și satane atunci când vorbesc despre cunoașterea lor de sine, dar nu se pocăiesc și nu se schimbă după aceea. Așadar, este adevărată sau falsă cunoașterea de sine despre care vorbesc? Au cunoștințe sincere despre ei înșiși sau este doar un șiretlic menit să-i păcălească pe alții? Răspunsul este evident. Prin urmare, pentru a-ți da seama dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, nu ar trebui doar să o asculți cum vorbește despre asta – ar trebui să te uiți la atitudinea pe care o are față de emondare și dacă poate accepta adevărul. Acesta e cel mai important lucru. Cine nu acceptă să fie emondat are o esență a neacceptării adevărului, a refuzării de a-l accepta, iar firea sa e a unuia sătul de adevăr. Acest lucru este incontestabil. Unii oameni nu le permit altora să-i emondeze, indiferent de câtă corupție au dezvăluit – nimeni nu poate să-i emondeze. Le este permis să vorbească despre propria cunoaștere de sine, în orice mod doresc, dar dacă altcineva îi dă în vileag, îi critică, sau îi emondează, indiferent cât de obiectiv sau în conformitate cu realitatea fac acest lucru, ei nu îl acceptă. Indiferent ce tip de manifestare a unei firi corupte dezvăluie o altă persoană în ei, aceștia vor fi extrem de potrivnici și vor insista să se justifice fățarnic, fără nici măcar un pic de supunere adevărată. Dacă astfel de oameni nu urmăresc adevărul, vor avea necazuri” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”). **„Principala manifestare a lehamitei de adevăr nu este doar aversiunea simțită atunci când oamenii aud adevărul. Aceasta include și lipsa dorinței de a practica adevărul, retragerea când vine momentul să practice adevărul, de**

parcă adevărul nu are nicio legătură cu ei. Când unii oameni au părtășie în timpul adunărilor, par foarte animați, le place să repete cuvinte și doctrine și să facă declarații alese pentru a-i induce în eroare pe ceilalți și a-i câștiga de partea lor. Sunt plini de energie și binedispuși în timp ce fac asta și continuă la nesfârșit. Între timp, alții își petrec toată ziua, din zori până seara, ocupați cu chestiuni care țin de credință, citind cuvintele lui Dumnezeu, rugându-se, ascultând imnuri, luând notițe, de parcă nu ar putea să stea despărțiți de Dumnezeu nici măcar o clipă. De dimineață până seara, sunt preocupați cu îndeplinirea datoriei lor. Oare acești oameni chiar iubesc adevărul? Nu au ei firea lehamitei de adevăr? Când poate fi văzută adevărata lor stare? (Când vine timpul să practice adevărul, ei pleacă pe furiș și nu sunt dispuși să accepte să fie emondați.) **Să fie oare din cauză că nu înțeleg ceea ce aud sau nu sunt dispuși să accepte adevărul pentru că nu-l înțeleg? Răspunsul este niciuna dintre acestea. Sunt conduși de natura lor. Aceasta este o problemă a firii. În inimile lor, acești oameni știu foarte bine că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul, că sunt pozitive și că practicarea adevărului poate aduce schimbări în firile oamenilor și îi poate face capabili să împlinească voia lui Dumnezeu – dar ei nu le acceptă sau nu le pun în practică. Asta este lehamitea de adevăr**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că oamenii au o fire de a le fi lehamite de adevăr, caz în care ei manifestă un refuz de a accepta adevărul, un refuz de a fi emondați și un refuz de a practica adevărul. Am reflectat asupra mea și am realizat că, deși mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu și-mi îndeplineam datoria zilnic, iar în timpul adunărilor, puteam recunoaște că aveam firi corupte conform cuvintelor lui Dumnezeu, eu aparțineam Satanei, eram un copil al marelui

balaur roșu și așa mai departe. La exterior, părea că accept adevărul, dar când am fost emondată fiindcă îmi făceam datoria de mântuială, am încercat să mă justific, să dau vina pe altcineva și nu mi-am admis propria corupție. Mi-am dat seama că nu eram deloc cineva care acceptă sau practică adevărul și că dezvăluisem firea satanică de a-mi fi lehamite de adevăr în toate. În calitate de udătoare, știam că cerința minimă este să fiu responsabilă și răbdătoare. Nou-veniții încă nu au prins rădăcini pe adevărata cale, sunt ca nou-născuții și sunt foarte fragili în viață. Dacă nu vin la adunări, trebuie să le cercetăm stările și să găsim repede un mod de a-i uda și de a-i sprijini. Înțelegeam aceste principii, dar când a venit vremea să practic, să sufăr și să plătesc prețul, n-am vrut s-o fac. Știam clar adevărul, dar nu-l practicam. În afară de puținele dăți când am salutat-o pe această nou-venită, nu i-am oferit deloc udare sau sprijin. Când am aflat că nu participa regulat la adunări, nu m-am neliniștit, nu m-am gândit cum puteam s-o contactez repede sau să ajung să-i cunosc problemele și greutățile. Am fost neglijentă și iresponsabilă, ceea ce a făcut-o să părăsească biserica. Nici atunci nu am reflectat asupra mea. Când supraveghetoarea mi-a subliniat problemele, am încercat toate mijloacele de a găsi scuze că am făcut lucrurile de mântuială, sperând să-i fac răspunzători pe conducătoarea de grup și pe predicatorul Evangheliei. Cum era aceasta o atitudine de acceptare și ascultare a adevărului? Nu am dezvăluit decât o fire cu scârbă de adevăr!

Am continuat să caut adevărul și am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Indiferent de împrejurările care determină emondarea unei persoane, care este cea mai importantă atitudine pe care trebuie să o ai față de acest lucru? În primul rând, trebuie să îl accepți. Indiferent cine te emondează, din ce motiv, indiferent dacă ți se pare dur sau ce ton și formulare folosește, ar trebui să îl accepți. Apoi, ar trebui să**

recunoști ce ai greșit, ce fire coruptă ai dezvăluit și dacă ai acționat în conformitate cu adevărurile-principii. Când ești emondat, aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o ai înainte de toate. Și au antihriștii o astfel de atitudine? Nu au; de la început până la sfârșit, atitudinea pe care o emană este una de împotrivire și aversiune. Având o astfel de atitudine, pot ei să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu și să accepte cu modestie să fie emondați? Asta nu se poate întâmpla. Așadar, ce vor face, atunci? În primul rând, vor discuta aprins și vor oferi justificări, apărând și contrazicând greșelile pe care le-au făcut și firea coruptă pe care au dezvăluit-o, în speranța de a câștiga înțelegerea și iertarea oamenilor, astfel încât să nu fie nevoiți să-și asume nicio responsabilitate sau să accepte cuvinte care-i tratează și emondează. Care este atitudinea de care dau dovadă atunci când se confruntă cu emondarea? «Nu am păcătuit. Nu am greșit cu nimic. Dacă am făcut o greșeală, am făcut-o cu un motiv; dacă am comis o greșeală, nu am făcut-o intenționat, nu ar trebui să fiu nevoit să-mi asum responsabilitatea pentru asta. Cine nu face câteva greșeli?» Ei se folosesc de aceste afirmații și expresii, agățându-se strâns de ele și fără să le lase, dar nu caută adevărul și nici nu recunosc greșeala pe care au făcut-o sau firea coruptă pe care au dezvăluit-o – și, cu siguranță, nu-și recunosc intenția și țelul avut când au făcut rău. […] Indiferent cum scot faptele la iveală firea lor coruptă, ei nu o admit, nici nu o recunosc, ci continuă cu sfidarea și împotrivirea lor. Orice spun alții, ei nu acceptă sau recunosc acel lucru, ci gândesc: «Să vedem cine vorbește mai bine decât cine; să vedem cine vine cu cele mai bune argumente». Acesta este un fel de atitudine cu care antihriștii privesc emondarea lor” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)”). Din ceea ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că, atunci când oamenii normali

sunt emondați, ei pot primi asta de la Dumnezeu, pot accepta și asculta, pot reflecta asupra lor și pot obține căință și schimbare autentice. Chiar dacă nu pot accepta pe moment, după aceea, prin căutare și reflectare continue, ei pot învăța lecții din a fi emondați. Dar unui antihrist îi este lehamite de adevăr și îl urăște prin natură. Când e emondat, nu reflectează niciodată la sine. Exprimă doar o atitudine de împotrivire, respingere și ură. Reflectând la comportamentul meu, evident am făcut lucrurile de mântuială și nu am sprijinit la timp nou-venita, făcând-o să părăsească biserica. Aceasta era deja o fărădelege. Orice om cu ceva conștiință și rațiune s-ar simți nefericit și vinovat, ar reflecta asupra problemelor lui și nu ar mai spune nimic cu privire la acea chestiune. Însă eu nu numai că nu m-am simțit îndatorată, dar nici nu mi-am recunoscut propriile probleme. Înfruntam un fapt atât de evident și totuși mai încercam, cu bună știință, să evit răspunderea, spunând mai întâi că nou-venita nu-mi răspundea și apoi că era iresponsabilă conducătoarea de grup și, în cele din urmă, am dat vina pe predicatorul Evangheliei, sperând să scap de orice răspundere și să obțin înțelegerea supraveghetoarei. Confruntată cu ceea ce a revelat Dumnezeu și cu emondarea, nu am reflectat deloc asupra mea. În schimb, m-am împotrivit, m-am opus și am găsit diverse scuze ca să mă justific și să mă apăr, fiindcă n-am vrut să-mi asum răspunderea. În ce fel aveam eu vreun fel de umanitate sau rațiune? Am văzut că ceea ce dezvăluiam erau firi de încăpățânare și lehamite de adevăr. Nu aveam o inimă cu frică de Dumnezeu. Am văzut că, după ce am crezut în Dumnezeu atâția ani, firea mea nu se schimbase deloc și m-am simțit nefericită.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit mai multă cunoaștere asupra problemei mele de a nu accepta emondarea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Atitudinea arhetipală a antihriștilor față de emondare este de a refuza vehement să le accepte ori să le admită.**

Indiferent cât de mult rău fac sau cât de mult prejudiciază lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, nu simt nici cea mai mică remușcare sau că datorează ceva. Din acest punct de vedere, antihriștii au umanitate? Categoric nu. Ei cauzează tot felul de pagube aleșilor lui Dumnezeu și dăunează lucrării bisericii – aleșii lui Dumnezeu pot să vadă lucrul acesta limpede ca lumina zilei și pot să vadă înșiruirea de fapte rele ale antihriștilor. Și totuși, antihriștii nu acceptă sau nu recunosc asta, refuză cu încăpățânare să admită că se înșală sau că sunt responsabili. Nu este acesta un indiciu că s-au săturat de adevăr? Aceasta este măsura în care antihriștii s-au săturat de adevăr. Oricât de multe rele comit, ei refuză să accepte și rămân neînduplecați până la sfârșit. Aceasta dovedește că antihriștii nu iau niciodată în serios lucrarea casei lui Dumnezeu, nici nu acceptă adevărul. Nu au ajuns să creadă în Dumnezeu; sunt lacheii Satanei, veniți să tulbure și să perturbe lucrarea casei lui Dumnezeu. În inimile antihriștilor există doar reputație și statut. Ei cred că, dacă ar fi să-și recunoască greșeala, atunci ar trebui să accepte responsabilitatea, iar atunci statutul și reputația lor ar fi grav compromise. Prin urmare, ei se împotrivesc, afișând atitudinea celor care «neagă până la moarte». Indiferent ce revelații au oamenii sau ce analize fac aceștia, ei se străduiesc din răsputeri să le nege. Indiferent dacă negarea lor este voită sau nu, pe scurt, într-o privință, aceste comportamente expun natura-esență a antihristului de a-i fi lehamite de adevăr și a-l urî. În altă privință, arată cât de mult își prețuiesc antihriștii statutul, reputația și interesele proprii. Între timp, care este atitudinea lor față de lucrarea și interesele bisericii? Una de dispreț și negare a răspunderii. Nu au deloc conștiință și rațiune. Faptul că antihriștii se eschivează de la a-și asuma responsabilitatea demonstrează aceste

aspecte? Pe de o parte, faptul că se eschivează de la responsabilitate dovedește natura-esență a acestora de a le fi lehamite și a urî adevărul; în vreme ce, pe de altă parte, arată lipsa lor de conștiință, rațiune și umanitate. Indiferent de cât de mult afectează tulburarea și relele lor intrarea în viață a fraților și a surorilor, nu se simt vinovați și nu pot fi niciodată deranjați de asta. Ce fel de creatură este asta? Chiar și recunoscându-și parțial greșeala s-ar considera că au un strop de conștiință și rațiune, însă antihriștii nu au nici măcar acea cantitate mică de umanitate. Așadar, ce ați spune că sunt? Esența antihriștilor este diavolul. Indiferent cât de mult afectează interesele casei lui Dumnezeu, ei nu văd acest lucru. În inimile lor, nu se simt nici pe departe deranjați de asta, și nici nu își fac reproșuri, cu atât mai puțin se simt îndatorați. Indiscutabil, acest lucru nu este ceea ce ar trebui să se vadă la oamenii normali. Acesta este diavolul, iar diavolul este lipsit de orice conștiință sau rațiune" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii nu acceptă emondarea din cauza naturii lor de a le fi lehamite de adevăr și de a urî adevărul, precum și din cauză că își prețuiesc în mod special propriile interese. Odată ce un lucru le atinge și le afectează reputația sau statutul, ei fac tot ce pot să se justifice și să găsească motive să atribuie altcuiva răspunderea. Chiar și atunci când acțiunile lor afectează interesele bisericii sau viețile spirituale ale fraților și surorilor, ei nu-și fac reproșuri și nu au remușcări. Dacă se descoperă că fac aceste lucruri, refuză cu încăpățânare să și le asume, de teamă că acceptarea răspunderii le va strica reputația și statutul. Am văzut că antihriștii sunt deosebit de egoiști și demni de dispreț, nu au umanitate și sunt, în esență, diavoli. Când am văzut cuvântul „diavol", m-am simțit îngrozitor, deoarece comportamentul și firile pe care le-am dezvăluit erau aceleași ca ale unui antihrist. În mod clar, greșisem și

afectasem lucrarea bisericii, dar tot nu recunoșteam asta. Când am fost emondată, m-am justificat și am încercat să-i fac răspunzători pe alții. Nu este un proces chiar așa de ușor pentru nou-veniți să accepte Evanghelia – este necesar ca un număr de oameni să plătească un preț și să le furnizeze udare și sprijin pentru a-i aduce înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este responsabil, în mod special, de fiecare. Dintr-o sută de oi, dacă El pierde doar una, le va lăsa pe celelalte nouăzeci și nouă ca să-Și găsească oaia pierdută și El prețuiește profund viața fiecărei persoane. Dar când am fost responsabilă eu de udarea nou-veniților, am tratat-o cu nepăsare. Când am văzut că nou-venita nu participa la adunări, nu m-am îngrijorat și nu mi-a păsat. Uneori, puneam întrebări mecanic și, atunci când urmăream lucrarea conducătoarei de grup, o făceam de mântuială și eram iresponsabilă. Când am văzut că nu mi-a răspuns de mai multe ori, nu am întrebat imediat de ce și nici nu am cercetat dacă avea probleme sau greutăți. Am tratat nou-venita cu o atitudine nepăsătoare și iresponsabilă și nu i-am luat deloc viața în serios. Dar chiar și atunci, tot nu am simțit remușcări sau vină și nu am încercat să remediez chestiunea. Când supraveghetoarea a subliniat faptul că făceam lucrurile de mântuială și eram iresponsabilă, am făcut tot ce-am putut ca să argumentez și să mă justific și am căutat motive să scap de răspundere, de teamă că, dacă îmi asumam răspunderea și-mi recunoșteam problemele, asta i-ar face o impresie proastă supraveghetoarei și aș fi demisă. De la început până la sfârșit, nu am ținut niciodată cont de lucrarea bisericii și nici nu m-am gândit vreodată că viața nou-venitei ar avea de pierdut. Nu m-am gândit decât dacă propriile mele interese aveau să fie afectate și dacă îmi puteam menține imaginea și statutul. Eram deosebit de egoistă și demnă de dispreț și nu-mi protejam decât interesele personale. Chiar nu aveam deloc umanitate și Dumnezeu mă detesta. Atunci, am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, spunând: „Dumnezeule, mi-am făcut

datoria de mântuială, am provocat consecințe groaznice și n-am recunoscut asta. Nu am ținut cont de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ci de propria reputație și statut. Chiar nu am deloc umanitate! Dumnezeule, doresc să mă căiesc."

Ulterior, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și am găsit o cale de a practica. Dumnezeu Atotputernic spune: „**A dobândi adevărul nu este dificil, și nici a pătrunde în adevărul-realitate, dar dacă oamenilor sunt mereu scârbiți de adevăr, sunt ei în stare să-l câștige? Nu sunt. Așa că trebuie să vii întotdeauna înaintea lui Dumnezeu, să-ți cercetezi stările lăuntrice de om scârbit de adevăr, să vezi cum expui această scârbă față de adevăr, în ce moduri se manifestă ea și în ce privințe ai atitudinea unui om căruia i s-a acrit de adevăr – trebuie să cugeți adesea asupra acestor lucruri**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Dacă vrei să-L urmezi pe Dumnezeu și să-ți îndeplinești bine datoria, trebuie mai întâi să eviți să fii impulsiv atunci când lucrurile nu merg așa cum vrei. Calmează-te mai întâi și fii tăcut înaintea lui Dumnezeu și, în inima ta, roagă-te Lui și caută-L. Nu fi încăpățânat; supune-te mai întâi. Numai cu o astfel de mentalitate poți oferi problemelor soluții mai bune. Dacă poți să perseverezi în a trăi înaintea lui Dumnezeu și, orice ți s-ar întâmpla, poți să te rogi Lui și să-L cauți și să înfrunți acel lucru cu mentalitatea unui om supus, atunci nu contează câte expresii ale firii tale corupte există, și nici ce fărădelegi ai comis în trecut – ele pot fi înlăturate atât timp cât cauți adevărul. Indiferent ce încercări se vor abate asupra ta, vei putea rămâne ferm. Atâta vreme cât ai mentalitatea corectă, ești în stare să accepți adevărul și să asculți de Dumnezeu în conformitate cu cerințele Sale, atunci ești pe deplin capabil să pui adevărul în practică. Deși câteodată se poate să fii puțin răzvrătit și potrivnic și uneori expui un**

raționament defensiv și nu te poți supune, dacă poți să te rogi lui Dumnezeu și să-ți schimbi starea răzvrătită, atunci poți accepta adevărul. După ce faci acest lucru, gândește-te la motivul pentru care o asemenea răzvrătire și împotrivire s-au născut în tine. Găsește motivul, apoi caută adevărul pentru a-l rezolva, iar acel aspect al firii tale corupte poate fi purificat. După mai multe reveniri în urma unor astfel de poticniri și căderi, până când vei putea pune adevărul în practică, firea ta coruptă va fi înlăturată treptat. Și, atunci, adevărul va domni înlăuntrul tău și va deveni viața ta și nu vei mai întâlni obstacole în calea practicării adevărului. Vei deveni capabil să te supui cu adevărat lui Dumnezeu și vei trăi adevărul-realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că, pentru a înlătura firea de lehamite de adevăr, trebuie să reflectez asupra mea și să analizez dacă afirmațiile, practicile, intențiile, atitudinile și părerile mele denotă lehamite de adevăr. Când se întâmplă ceva, indiferent dacă este sau nu conform voinței mele, mai întâi trebuie să mă calmez și să nu mă împotrivesc. Dacă nu pot accepta ce spun ceilalți și mă surprind vrând să caut motive pentru a mă justifica, trebuie să vin înaintea lui Dumnezeu, să mă rog și să caut adevărul mai mult, să văd ce spune cuvântul lui Dumnezeu și să reflectez asupra mea folosind cuvântul lui Dumnezeu sau să caut părtășie cu frații și surorile care înțeleg adevărul. Astfel, treptat, pot să accept adevărul și să pătrund în realitățile lui și doar apoi, puțin câte puțin, voi fi capabilă să mă lepăd de firea mea coruptă. Odată ce am înțeles calea de a practica, am hotărât să mă schimb.

Știind că faptul că nu am cercetat la timp situația acestei nou-venite era deja o fărădelege, m-am grăbit să îndrept lucrurile. Am verificat să văd dacă eșuasem în a uda în mod adecvat vreun nou-venit de care eram responsabilă. În timp ce vorbeam cu o nou-venită, am aflat că nu prea

înțelegea adevărul privind întoarcerea Domnului și cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Mi-am întrebat conducătoarea dacă ar trebui să aibă părtășie cu ea predicatorul Evangheliei, dar aceasta mi-a spus să am eu părtășie cu ea. Deși știam că rezolvarea rapidă a problemelor nou-veniților era răspunderea mea, tot eram foarte potrivnică. Voiam să stau la discuții și nu voiam să ascult. Simțeam că asta se întâmplase fiindcă predicatorul Evangheliei nu avusese părtășie clară, deci de ce eram eu responsabilă de această chestiune? Cu atât de mulți nou-veniți, nu aveam suficient timp, așa că predicatorul Evangheliei ar trebui să fie cel care avea părtășie cu ea. Apoi mi-am dat seama că starea mea era greșită. De fapt, ceea ce a spus conducătoarea era potrivit. Sugestia era corectă, deci de ce n-o puteam accepta? De ce tot voiam atât de mult să o contrazic? De ce nu puteam asculta? Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă supun, să nu țin cont de interesele mele trupești și să fiu responsabilă de viața nou-venitei. Mi-am dat seama că abilitatea fiecăruia de a pricepe este diferită. Unii oameni aud părtășia unui predicator al Evangheliei și, pe moment, o înțeleg, dar mai târziu, nu mai e la fel de clară în anumite aspecte. Pentru asta, udătorii trebuie să aibă părtășie și să umple golurile. Asta înseamnă o cooperare armonioasă. Ca udătoare, trebuie să rezolv problemele atunci când le găsesc. N-ar trebui să fiu pretențioasă, să fac ce-i ușor sau să las problemele grele altora și n-ar trebui să mă străduiesc doar să scap de necazuri și să fiu liniștită. N-ar trebui să insist asupra condițiilor sau să găsesc scuze în datoria mea. Dacă îmi este atribuit un nou-venit, este responsabilitatea mea să-l ud în mod adecvat, să mă asigur că a înțeles adevărul și să pun o temelie pe adevărata cale. Aceasta este datoria mea. Asta înseamnă o practicare sinceră a adevărului și o schimbare reală. Gândindu-mă la acest lucru, mi s-a luminat inima. M-am grăbit să o caut pe această nou-venită și să am părtășie cu ea despre problema ei. Practicând în

felul acesta, nu numai că nu m-am simțit deloc potrivnică, dar am fost și foarte fericită. Am înțeles că practicarea adevărului nu este o acțiune din exterior. În schimb, înseamnă acceptarea din inimă a cuvintelor lui Dumnezeu, practicarea adevărurilor-principii și folosirea cuvântului lui Dumnezeu drept criterii pentru cum vedem oamenii și chestiunile, pentru cum acționăm și ne purtăm. În acest fel, intențiile și părerile noastre greșite și firile noastre corupte vor fi înlocuite, fără să ne dăm seama, de adevărul din cuvântul lui Dumnezeu.

După această experiență, am dobândit o oarecare înțelegere a firii mele satanice de a fi încăpățânată și de a-mi fi lehamite de adevăr. Am înțeles, de asemenea, importanța căutării adevărului și a acționării conform principiilor în toate lucrurile. Acest lucru a fost în întregime rodul citirii cuvintelor lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

20. Nu mă voi mai plânge niciodată de soarta mea

de Chen Xiao, China

Când eram mică, familia mea era relativ săracă. Nu aveam niciodată asigurat strictul necesar. Mama trebuia deseori să ceară cereale de la vecinul nostru, doar ca să ne hrănească, și multe din hainele mele aveau petice. Eram deseori hărțuită și discriminată, iar ceilalți copii spuneau că sunt săracă. Mă simțeam oarecum nedreptățită și credeam că sigur am o soartă rea dacă nu m-am născut în bogăție. La școală, învățam din greu, spunându-mi: „Dacă muncesc din greu acum, o să intru la facultate și o să am o slujbă bună. Atunci, norocul meu sigur se va schimba și o să trăiesc ca elitele.” Învățam până târziu noaptea și am ajuns între primii din clasa mea. Credeam că poate acesta era biletul meu spre o viață mai bună. Dar, în timpul gimnaziului, am fost diagnosticată cu miopie severă, cu cataractă, boala ochiului leneș și astigmatism. N-am putut să-mi port singură de grijă și a trebuit să renunț la școală. La acel moment, am fost complet distrusă, crezând că viața mea s-a încheiat, că soarta mea era decisă. În inima mea, mă plângeam de nedreptatea Cerurilor și credeam că am o soartă rea. Pe neașteptate, am căzut în depresie.

După ce am acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu, văzând că liderul nostru avea părtășie la întruniri despre adevăr ca să rezolve probleme, am devenit invidioasă. Mi-am spus în sinea mea: „Ce minunat ar fi dacă aș putea deveni diacon sau conducătoare într-o zi, aș rezolva problemele fraților și surorilor și le-aș câștiga respectul și susținerea!” Așadar, am depus și mai mult efort în citirea cuvintelor lui Dumnezeu, am acceptat orice sarcină mi-a încredințat biserica și am îndurat greutăți și lucrări dificile, sperând să devin și eu conducătoare sau diacon într-o bună zi. Dar, după câțiva ani, tot nu fusesem aleasă pentru nicio funcție. O soră care

acceptase odată cu mine această etapă a lucrării lui Dumnezeu a devenit conducătoare la scurt timp după ce a început să creadă. Văzând că această soră are părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu la întruniri pentru a rezolva probleme, mi-am spus: „Am acceptat împreună această etapă a lucrării și, la scurt timp după intrarea în casa lui Dumnezeu, ea slujește deja ca lider și a câștigat respectul și susținerea tuturor. Cât despre mine, oricât de mult aș încerca, tot n-am devenit conducătoare. Prin urmare, cred că am o soartă rea.” Uneori, când sugestiile pe care le făceam nu erau implementate, îmi spuneam în sinea mea: „Oricum n-o să devin niciodată conducătoare. Pot la fel de bine să mă iau după alții în acest grup mic. Atât în cariera mea, cât și în casa lui Dumnezeu, destinul meu e să sufăr și să nu mă remarc niciodată în această viață.” După ce am ajuns la această concluzie, treptat, am început să citesc cuvintele lui Dumnezeu cu mai puțin entuziasm.

Ulterior, conducătorul meu a văzut că aveam talent literar și mi-a dat o sarcină legată de texte. Am fost nespus de fericită, gândind că am, în cele din urmă, șansa de a mă remarca. Am lucrat în plus și am obținut rezultate bune în datoria mea. Curând după aceea, am fost promovată. Am fost foarte fericită și m-am simțit și mai motivată în datoria mea. Dar, apoi, a apărut o problemă la coloana mea cervicală și s-a agravat, așa că n-am fost în stare să-mi fac datoria cum se cuvine. Am fost nevoită să mă întorc la biserica mea inițială și să fac ce datorii puteam. Am fost foarte deprimată: „Această problemă la coloana cervicală e dificil de vindecat și poate recidiva dacă mă surmenez. Cu această afecțiune, îmi va fi foarte greu să mă remarc. Sunt sortită să nu pot îndeplini îndatoriri importante. Pur și simplu am o soartă rea, nu obțin nimic ușor. Cu siguranță m-am născut într-o zodie rea, fiindcă sunt îngrozitor de ghinionistă!” Având acest gând în minte, am devenit negativă și delăsătoare în datoria mea și chiar m-am delimitat, gândind că perspectivele mele erau sumbre. Ulterior, am venit înaintea lui Dumnezeu

ca să reflectez asupra mea: de ce simțeam mereu că soarta mea e rea și trăiam într-o asemenea agonie? În căutarea mea, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat o perspectivă despre starea mea.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Un fel de sentimente de depresie pot apărea din credința perpetuă a oamenilor în propria soartă teribilă. Nu este aceasta o cauză?** (Ba da.) **Când erau tineri, trăiau la țară sau într-o regiune săracă, familia lor nu era prosperă și, în afară de câteva obiecte simple de mobilier, nu aveau nimic de mare valoare. Probabil că aveau unul sau două rânduri de îmbrăcăminte, pe care trebuia să le poarte deși aveau găuri și nu puteau niciodată să mănânce, în mod obișnuit, mâncare bună și de calitate, ci trebuiau să aștepte Anul Nou sau sărbătorile ca să consume carne. Uneori, le era foame și nu aveau destule haine ca să le fie cald, un bol plin cu carne era o iluzie și le era dificil să găsească chiar și un fruct. Trăind într-un astfel de mediu, se simțeau diferiți de alți oameni care trăiau în marele oraș, ai căror părinți erau înstăriți, care puteau mânca și purta orice voiau, care primeau pe loc tot ce voiau și erau școliți. Se gândeau: «Au o soartă atât de bună! De ce soarta mea este atât de rea?» Ei vor mereu să se distingă din mulțime și să-și schimbe destinul. Cu toate acestea, nu este ușor să-ți schimbi destinul. Când un om se naște într-o astfel de situație, deși poate să încerce, cât își poate schimba soarta și cât poate s-o îmbunătățească? După ce devine adult, întâlnește obstacole peste tot unde merge în societate, este hărțuit oriunde merge și se simte mereu foarte oropsit. Se gândește: «De ce am atât de mult ghinion? De ce întâlnesc mereu oameni răi? Viața era grea când eram copil și pur și simplu așa stăteau lucrurile. Acum că am crescut, este încă foarte rea. Vreau tot timpul să arăt ce pot să fac, dar niciodată nu am ocazia. Dacă n-o să am niciodată ocazia, atunci așa să fie! Vreau doar să lucrez din**

greu și să câștig suficienți bani ca să duc o viață bună. De ce nu pot face nici măcar asta? Cum poate fi atât de greu să duci o viață bună? Nu trebuie să duc o viață superioară tuturor celorlalți. Vreau măcar să duc o viață de orășean și să nu fiu desconsiderat de oameni, să nu fiu un cetățean de mâna a doua sau a treia. Măcar atunci, când oamenii m-ar chema, nu ar striga: „Hei, tu, vino aici!" Cel puțin m-ar striga pe nume și mi s-ar adresa cu respect. Dar nu mă pot bucura nici de o adresare respectuoasă. De ce este soarta mea atât de crudă? Când se va sfârși?» Când un astfel de om nu credea în Dumnezeu, își considera soarta crudă. După ce a început să creadă în Dumnezeu și să vadă că aceasta este adevărata cale, s-a gândit: «Toată acea suferință de dinainte a meritat. Toate au fost orchestrate și făcute de Dumnezeu, iar El a făcut bine. Dacă n-aș fi suferit în felul acela, n-aș fi ajuns să cred în Dumnezeu. Acum că o fac, dacă pot accepta adevărul, atunci destinul meu ar trebui să se schimbe în bine. Acum pot trăi, în biserică, o viață egală cu a fraților și surorilor mele, oamenii îmi spun „frate" sau „soră" și mi se adresează cu respect. Acum mă bucur de sentimentul de a avea respectul celorlalți.» Pare că destinul lui s-a schimbat, că nu mai suferă și nu mai are o soartă rea. Odată ce a început să creadă în Dumnezeu, s-a hotărât să-și îndeplinească bine datoria în casa Lui, a devenit capabil să îndure greutăți și să trudească, să îndure mai mult decât oricine altcineva în orice chestiune și se străduiește să câștige aprobarea și stima celor mai mulți oameni. Crede că ar putea chiar să fie ales conducător de biserică, persoană responsabilă sau lider de echipă și, oare atunci nu-și va onora strămoșii și familia? Nu-și va fi schimbat atunci destinul? Totuși, realitatea nu se ridică la nivelul dorințelor lui, iar el devine abătut și se gândește: «Cred în Dumnezeu de ani buni și mă înțeleg foarte bine cu frații și surorile, dar cum se face

că, de fiecare dată când e timpul să fie ales un conducător, o persoană responsabilă sau un lider de echipă, nu e niciodată rândul meu? Oare pentru că par atât de simplu sau pentru că n-am avut un randament bun și nimeni nu m-a observat? De fiecare dată când au loc alegeri, aș avea o mică speranță și m-aș mulțumi numai să fiu ales lider de echipă. Sunt atât de plin de entuziasm să-L răsplătesc pe Dumnezeu, dar de fiecare dată când au loc alegeri și sunt complet trecut cu vederea, ajung să fiu dezamăgit. Ce se întâmplă? Să fie oare faptul că sunt capabil cu adevărat doar să fiu o persoană mediocră, obișnuită și neremarcabilă toată viața mea? Când îmi amintesc de copilărie, de tinerețea mea, de anii de vârstă mijlocie, această cale pe care am parcurs-o a fost întotdeauna mediocră, iar eu nu am făcut nimic notabil. Nu că n-aș avea ambiție, că aș avea un calibru slab, că nu depun suficient efort sau că nu pot să îndur greutăți. Am aspirații și obiective și chiar se poate spune că am ambiție. Atunci cum se face că nu mă pot remarca niciodată din mulțime? În ultimă instanță, am pur și simplu o soartă rea și sunt destinat suferinței și așa a rânduit Dumnezeu lucrurile pentru mine.» Cu cât stă mai mult pe gânduri, cu atât mai rea crede că îi este soarta. În cursul obișnuit al îndatoririlor lui, dacă are anumite sugestii sau exprimă anumite păreri și este mereu respins și nimeni nu-l ascultă sau nu-l ia în serios, devine și mai deprimat și se gândește: «O, soarta mea este atât de rea! În orice grup m-aș afla, întotdeauna există o persoană rea care-mi blochează calea și mă asuprește. Nimeni nu mă ia niciodată în serios și nu mă pot face remarcat. La urma urmei, la asta se reduce totul: pur și simplu am o soartă rea!» Orice i se întâmplă, mereu atribuie acel lucru sorții rele; investește mereu mult efort în această idee de a avea o soartă rea, se străduiește să o înțeleagă și să o aprecieze mai profund și, pe măsură ce o întoarce pe toate

părțile în mintea lui, emoțiile îi devin tot mai deprimante. Când face o greșeală minoră în îndeplinirea datoriei lui, se gândește: «O, cum îmi pot face bine datoria când am o soartă atât de rea?» La întruniri, frații și surorile lui îi oferă părtășie, iar el tot cântărește lucrurile, dar nu înțelege și se gândește: «O, cum pot înțelege lucrurile când am o soartă atât de rea?» Oricând vede pe cineva care vorbește mai bine decât el, care discută despre înțelegerea sa într-o manieră mai clară și mai luminată, se simte și mai deprimat. Când vede pe cineva care poate îndura greutăți și poate plăti prețul, care vede rezultate în îndeplinirea datoriei sale, care primește aprobarea fraților și surorilor sale și este promovat, se simte nefericit în sufletul lui. Când vede pe cineva că devine conducător sau lucrător, se simte și mai deprimat și chiar când vede pe cineva care cântă și dansează mai bine decât el și se simte inferior acelei persoane, se deprimă. Indiferent ce oameni, evenimente sau lucruri întâlnește sau cu ce situații se confruntă, el le răspunde mereu cu aceste sentimente deprimante. Chiar și atunci când vede pe cineva care poartă haine puțin mai frumoase decât ale sale sau care are o frizură puțin mai frumoasă, se simte mereu trist, iar gelozia și invidia apar în inima lui până când, în final, se întoarce la acea emoție deprimantă. Care sunt motivele pe care le născocește? Se gândește: «O, oare asta nu se întâmplă fiindcă soarta mea este rea? Dacă aș fi fost puțin mai arătos, dacă aș fi fost demn așa ca el, dacă aș fi fost înalt și cu trăsături frumoase, cu haine bune și cu mulți bani, cu părinți buni, atunci oare lucrurile n-ar sta altfel decât acum? Oare oamenii nu m-ar respecta și nu ar fi invidioși și geloși pe mine? Până la urmă, soarta mea este rea și nu pot da vina pe nimeni pentru asta. Cu o astfel de soartă rea, nimic nu-mi merge bine și nu pot merge nicăieri fără să mă împiedic. E pur și simplu soarta mea rea și nu pot face nimic în

privința asta.» În mod similar, când este emondat sau atunci când frații și surorile îi fac reproșuri, îl critică sau îi oferă sugestii, el le răspunde cu sentimentele sale deprimante. Oricum, fie că e vorba de ceva ce i se întâmplă sau de tot ceea ce îl înconjoară, răspunde mereu cu diverse gânduri, păreri, atitudini și puncte de vedere negative, care se nasc din emoția lui, depresia." (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"). Cuvintele lui Dumnezeu îmi dezvăluie perfect situația. În trecut, credeam că, dacă duceai viața elitelor și câștigai respectul și sprijinul celorlalți, aveai o soartă bună, dar dacă proveneai dintr-o familie săracă, ducând o viață modestă și mizeră și fiind batjocorit de alții, aveai o soartă rea. Am crescut în sărăcie și strictul necesar nu ne era niciodată asigurat. N-am fost privită cu admirație de alții și am fost discriminată și umilită. Prin urmare, am crezut deseori că am o soartă rea. Provenind din acest mediu, am decis să învăț din greu pentru a-mi schimba soarta și a duce viața elitelor. Dar, apoi, în școala gimnazială, am fost diagnosticată cu miopie severă și am fost nevoită să-mi întrerup studiile. Așadar, am crezut că n-am nicio speranță de a-mi împlini visurile și am fost foarte dezamăgită. După ce am început să cred, nu m-am mulțumit să fiu doar o credincioasă banală și am căutat să devin conducătoare sau lucrătoare. Credeam că, prin acest statut, aveam să câștig respectul și sprijinul tuturor și că statutul și reputația echivalau cu o soartă bună. Am muncit din greu și am căutat să-mi ating obiectivul, dar, după câțiva ani, tot nu devenisem conducătoare sau lucrătoare. Când o soră, care a acceptat odată cu mine această etapă a lucrării, a devenit rapid conducătoare, m-am convins că am o soartă rea. Uneori, când sugestiile mele nu erau implementate și nu reușeam să câștig respectul oamenilor, nu mai îndrăzneam să-mi exprim opiniile și doar mă retrăgeam în sinea mea, blestemându-mi în gând soarta rea. Ulterior, când am fost promovată la o datorie referitoare la texte, am fost foarte fericită.

Dar, apoi, am dezvoltat o problemă la coloana cervicală, care mi-a afectat capacitatea de a-mi face datoria și am fost nevoită să mă întorc la biserica mea inițială și să fac ce datorii puteam. M-am simțit atât de ghinionistă, crezând că aveam, pur și simplu, o soartă rea. Credeam că nu voi mai avea nicio altă șansă de a mă remarca, că nu voi fi promovată sau nu voi primi un rol important și că nu voi fi niciodată sprijinită și respectată de alții. Prin urmare, am intrat în depresie și n-am fost meticuloasă în datoria mea, făcând lucrurile de mântuială și așteptând să treacă ziua. Am văzut că, în toate, doar căutam statutul și susținerea și respectul celorlalți. Când lucrurile nu mergeau cum voiam, mă plângeam că am o soartă rea, îmi pierdeam entuziasmul pentru datoria mea, nu-mi mai împărtășeam opinia la întruniri, nu acceptam situațiile întâmpinate de la Dumnezeu și nu reflectam asupra mea. Prin urmare, intrarea mea în viață s-a împotmolit. Nu era starea mea negativă un fel de protest tăcut împotriva lui Dumnezeu? În toți anii mei de credință, am spus mereu că tot ce se întâmplă zilnic e rezultatul orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, dar, când lucrurile n-au mers cum mi-am dorit, nu m-am supus și n-am avut încredere în suveranitatea Lui. Nu au fost acestea opiniile unui non-credincios?

Ulterior, am continuat să caut. De ce simțeam întruna că soarta mea era rea? Ce era greșit în opinia mea? Atunci, am găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Rânduiala lui Dumnezeu cu privire la soarta unei persoane, fie că aceasta este bună sau rea, nu trebuie privită sau apreciată cu ochii omului sau cu ochii unui ghicitor și nici nu trebuie măsurată în funcție de bogăția și gloria de care se bucură acea persoană în timpul vieții, de suferința experimentată sau de succesul pe care îl are în urmărirea perspectivelor, faimei și averii. Cu toate acestea, exact asta este greșeala gravă pe care o comit cei care spun că au o soartă rea, precum și un mod de apreciere a propriei sorți folosit**

de majoritatea oamenilor. Cum își apreciază cei mai mulți oameni propria soartă? Cum apreciază oamenii de pe lumea asta dacă soarta unei persoane este bună sau rea? În primul rând, ei se uită dacă viața acelei persoane decurge fără probleme sau nu, dacă se poate bucura de bogăție și glorie sau nu, dacă poate avea un stil de viață superior celorlalți, cât de mult suferă și de câte lucruri se bucură în timpul vieții, cât de mult trăiește, ce carieră are, dacă viața ei este plină de trudă sau confortabilă și ușoară – ei folosesc aceste lucruri și multe altele pentru a aprecia dacă soarta unei persoane este bună sau rea. Și voi o apreciați la fel, nu-i așa? (Ba da.) **Așadar, atunci când majoritatea dintre voi întâlniți ceva care nu vă place, când vremurile sunt grele sau când nu vă puteți bucura de un stil de viață superior, credeți că și voi aveți o soartă rea și vă cufundați în depresie**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"). **„Dumnezeu a hotărât cu mult timp în urmă sorțile oamenilor, iar acestea sunt imuabile. «Soarta bună» și «soarta rea» diferă de la o persoană la alta și depind de mediu, de ceea ce simt oamenii și de ceea ce urmăresc. De aceea, soarta cuiva nu este nici bună, nici rea. Poți trăi o viață foarte grea, dar ai putea să te gândești: «Nu caut să trăiesc o viață de lux. Sunt fericit doar să am destulă mâncare și suficiente haine pe care să le port. Toată lumea suferă în timpul vieții. Laicii spun: „Nu poți vedea un curcubeu decât dacă plouă", așa că suferința are valoare. Nu-i atât de rău, iar soarta mea nu este rea. Cerurile mi-au dat niște durere, câteva încercări și necazuri. Asta pentru că Dumnezeu are o părere bună despre mine. Asta este o soartă bună!» Unii oameni cred că suferința este un lucru rău, că asta înseamnă că au o soartă rea și că doar dacă duc o viață fără suferință, confortabilă și ușoară înseamnă că au o soartă bună. Necredincioșii numesc acest lucru «o chestiune de perspectivă». Cum privesc**

credincioșii în Dumnezeu această chestiune a «sorții»? Vorbim despre a avea o «soartă bună» sau o «soartă rea»? (Nu.) **Nu spunem lucruri de felul acesta. Să zicem că ai o soartă bună pentru că tu crezi în Dumnezeu. Dacă nu urmezi calea cea bună în credința ta, dacă ești pedepsit, dat în vileag și alungat, atunci înseamnă asta că ai o soartă bună sau o soartă rea? Dacă nu crezi în Dumnezeu, nu ai cum să fii dat în vileag sau alungat. Necredincioșii și oamenii religioși nu vorbesc despre datul în vileag sau discernerea oamenilor și despre oameni care sunt îndepărtați sau alungați. Asta ar trebui să însemne că oamenii au o soartă bună când sunt capabili să creadă în Dumnezeu, dar dacă sunt pedepsiți în cele din urmă, oare înseamnă atunci că au o soartă rea? Într-o clipă soarta lor este bună, în următoarea, soarta lor este rea – deci care-i adevărul? Dacă cineva are sau nu o soartă bună nu este un lucru ce poate fi judecat, oamenii nu pot judeca această chestiune. Totul este făcut de Dumnezeu și tot ceea ce rânduiește Dumnezeu este bun. Doar că traiectoria sorții fiecărui individ sau mediul în care trăiește, precum și oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnește și parcursul vieții pe care îl experimentează cât trăiește sunt toate diferite; aceste lucruri diferă de la o persoană la alta. Mediul de viață al fiecărui individ și mediul în care crește, ambele rânduite pentru el de către Dumnezeu, sunt diferite. Lucrurile pe care fiecare individ le experimentează în timpul vieții sunt toate diferite. Nu există așa-zisa soartă bună sau soartă rea – Dumnezeu rânduiește totul și totul este făcut de Dumnezeu. Dacă privim problema din perspectiva faptului că totul este făcut de Dumnezeu, tot ceea ce face Dumnezeu este bun și corect; doar că, din perspectiva predilecțiilor, sentimentelor și alegerilor oamenilor, unii aleg să trăiască o viață confortabilă, să aibă faimă și avere, o bună reputație, să aibă prosperitate în lume și să se**

afirme. Ei cred că acest lucru înseamnă că au o soartă bună și că o viață mediocră și plină de eșecuri, la marginea societății, este o soartă rea. Așa arată lucrurile din perspectiva necredincioșilor și a laicilor care urmăresc lucruri lumești și caută să trăiască în lume, și așa apare ideea de soartă bună și soartă rea. Ideea de soartă bună și soartă rea apare doar din înțelegerea îngustă a ființelor umane și din percepția superficială asupra sorții, precum și din judecățile oamenilor cu privire la cât de multă suferință fizică îndură și cât de multă plăcere, faimă și avere obțin și așa mai departe. De fapt, dacă privim lucrurile din perspectiva rânduielii și suveranității lui Dumnezeu asupra sorții omului, nu există astfel de interpretări despre soarta bună sau soarta rea. Nu-i așa? (Ba da.) **Dacă privești soarta omului din perspectiva suveranității lui Dumnezeu, atunci tot ceea ce face Dumnezeu este bun și este lucrul de care are nevoie fiecare individ. Asta deoarece cauza și efectul joacă un rol în viețile trecute și prezente, sunt predestinate de Dumnezeu, El deține suveranitatea asupra lor, le planifică și le rânduiește – omenirea nu are de ales. Dacă privim lucrurile din acest punct de vedere, oamenii nu ar trebui să-și judece soarta ca fiind bună sau rea, nu-i așa?**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"). Cuvintele lui Dumnezeu au subliniat pătrunzător absurditatea opiniei oamenilor despre soarta „bună" și cea „rea". Oamenii cred că au o soartă bună dacă viața lor decurge fără probleme, dacă dobândesc statut și bogăție și dacă obțin faimă și avere. A trage concluzii pe baza preferințelor personale e punctul de vedere al unui necredincios și nu e în acord cu adevărul. Cu Dumnezeu, nu există conceptul de soartă bună sau rea. Dumnezeu stabilește soarta oamenilor pe baza vieții lor anterioare și prezente. Soarta lor este predeterminată și rânduită de Dumnezeu. Am realizat că opinia mea nu era diferită de cea a unui necredincios. Toată viața

mea am căutat bogăția și statutul, am vrut să mă fac remarcată și să obțin faimă și avere. Am crezut că dobândirea respectului și susținerii era semnul unei sorți bune, în vreme ce viața mea mediocră, obișnuită, traiul în sărăcie și eșecul de a câștiga respectul și de a fi luată în serios erau marcate de o soartă rea. Am văzut atunci că opinia mea era greșită și provenea de la Satana. Aceasta era o înțelegere limitată a sorții, adoptată de necredincioși. Am realizat că aceia care dobândesc faimă și bogății mari pot să aibă onoare, glorie și respectul și susținerea altora și par să aibă o soartă bună, dar sunt pustii din punct de vedere spiritual, suferă, simt că viața e plictisitoare și unii chiar ajung să se drogheze și să se sinucidă. Încurajați de autoritatea lor, unii cauzează probleme, comit fapte rele și încalcă legi, sfârșind după gratii, cu reputația distrusă. Oare astfel de oameni chiar au o soartă bună? Am văzut că soarta cuiva nu este determinată de faptul că s-a bucurat de avere și glorie sau că a îndurat multă suferință. Dumnezeu stabilește și rânduiește cât de bogat sau sărac va fi cineva. El ne prestabilește viețile în funcție de nevoile noastre și toate rânduielile Lui sunt bune. Cu Dumnezeu, nu există conceptul de soartă bună sau rea. În ceea ce mă privește, deși am crescut în sărăcie, am trecut prin greutăți și eșecuri și am suferit destul de mult, toate experiențele mele mi-au întărit hotărârea în fața suferinței. Aceasta este o comoară extrem de valoroasă în viața mea. În plus, am o dorință prea puternică de a avea reputație și statut. Dacă aș fi intrat la facultate și aș fi dobândit faimă și avere, cu siguranță m-aș fi lăsat purtată de acea tendință rea. Oare aș fi venit atunci înaintea Creatorului și aș fi primit mântuirea lui Dumnezeu? Dumnezeu a predestinat și faptul că nu voi fi aleasă drept conducătoare. Puteam să-I înțeleg întrucâtva cuvintele și puteam identifica unele probleme la frații și surorile mele, dar nu eram competentă în lucrarea mea și nu puteam gestiona volume mai mari de lucru. Conducătorii trebuie să se ocupe de un volum mare de lucru și, dacă

problemele nu sunt gestionate bine, lucrarea bisericii va avea de suferit. Acum îndeplinesc îndatoririle de care sunt în stare. Acest lucru e benefic pentru mine și pentru lucrarea bisericii. Am văzut cele mai sincere intenții în spatele situației orchestrate de Dumnezeu pentru mine. Înainte, trăiam pe baza unor opinii absurde, dorind să duc viața elitelor. Când lucrurile nu mergeau cum voiam și nu se conformau dorințelor mele, mă plângeam de soarta mea rea, mă adânceam în depresie și mă răzvrăteam împotriva lui Dumnezeu. Nu m-am călăuzit după cuvintele Lui în credința mea, adoptând în schimb opiniile greșite ale necredincioșilor. Mă răzvrăteam și mă împotriveam lui Dumnezeu! Realizând acest lucru, m-am simțit cutremurată de ce făcusem, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule! Nu înțeleg adevărul și nu m-am supus suveranității și rânduielilor Tale. Sunt cu adevărat arogantă și nerezonabilă. Sunt dispusă să-mi îndrept opiniile absurde, să mă supun suveranității și rânduielilor Tale și să nu mă mai împotrivesc Ție."

Mai târziu, am găsit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au făcut să înțeleg întrucâtva consecințele nefaste ale emoțiilor negative. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Deși acești oameni care cred că au o soartă rea cred în Dumnezeu și sunt capabili să renunțe la lucruri, să se sacrifice și să-L urmeze pe Dumnezeu, totuși, în același mod, ei sunt incapabili să își îndeplinească datoria în casa lui Dumnezeu într-un mod liber, eliberat și relaxat. De ce nu pot face acest lucru? Pentru că, în sinea lor, au o serie de gânduri și viziuni extreme și anormale, care le provoacă niște emoții extreme. Aceste emoții extreme fac ca modul în care judecă lucrurile, modul în care gândesc și opiniile lor asupra lucrurilor să provină dintr-un punct de vedere extrem, incorect și deformat. Ei privesc problemele și oamenii din acest punct de vedere extrem și incorect și astfel trăiesc, privesc oamenii și lucrurile, se**

comportă și acționează, în mod repetat, sub efectul și influența acestei emoții negative. În cele din urmă, indiferent de modul în care trăiesc, par atât de obosiți încât nu sunt capabili să mai adune entuziasm pentru credința lor în Dumnezeu și pentru căutarea adevărului. Indiferent de modul în care aleg să-și trăiască viața, nu pot să-și îndeplinească în mod pozitiv sau activ datoria și, în ciuda faptului că au crezut în Dumnezeu timp de mulți ani, totuși nu se concentrează niciodată la îndeplinirea datoriei lor cu toată inima și sufletul sau la îndeplinirea satisfăcătoare a datoriei lor, cu atât mai puțin urmăresc adevărul, desigur, sau practică în conformitate cu principiile adevărului. De ce se întâmplă acest lucru? În ultimă instanță, pentru că ei cred întotdeauna că au o soartă rea, iar acest lucru îi determină să aibă sentimente de depresie profunde. Ei devin total descurajați, neputincioși, ca niște cadavre ambulante, fără nicio vitalitate, fără a manifesta niciun comportament pozitiv sau optimist, cu atât mai puțin vreo hotărâre sau rezistență pentru a se dedica în mod loial datoriei, responsabilităților și obligațiilor lor. Mai degrabă, ei se luptă cu reticență de la o zi la alta, cu o atitudine neglijentă, fără țintă și confuzi, chiar trecând de la o zi la alta în mod inconștient. Ei habar nu au cât timp se vor mai descurca așa. În cele din urmă, nu au altă soluție decât să se admonesteze, spunând: «O, voi continua să mă descurc așa cât de mult pot! Dacă într-o zi nu mai pot continua, iar biserica vrea să mă excludă și să mă alunge, atunci ar trebui să mă alunge și gata. Asta pentru că am o soartă rea!» Vezi, chiar și când vorbesc au o atitudine înfrântă. Această emoție, depresia, nu este doar o simplă stare de spirit, ci, mai ales, are un impact devastator asupra gândurilor, inimilor și preocupărilor oamenilor. Dacă nu poți să-ți schimbi sentimentele depresive în timp util și rapid, acestea nu numai că te vor afecta

întreaga viață, dar te vor distruge și te vor duce la moarte. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, nu vei putea obține adevărul și mântuirea și, în cele din urmă, vei pieri" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"). **„Acest fel de depresie nu este o răzvrătire simplă sau de moment, nici revărsarea temporară a unei firi corupte, cu atât mai puțin revărsarea unei stări corupte. Mai degrabă, este o împotrivire tăcută față de Dumnezeu și o împotrivire tăcută și plină de nemulțumiri față de soarta rânduită pentru ei de Dumnezeu. Deși poate fi o simplă emoție negativă, consecințele produse asupra oamenilor sunt mai grave decât cele produse de o fire coruptă. Nu numai că te împiedică să adopți o atitudine pozitivă și corectă față de datoria pe care se cuvine să o îndeplinești și față de viața ta de zi cu zi și de drumul vieții tale, dar, mai grav, te poate face și să pieri din cauza depresiei**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, dacă cineva consideră că are o soartă rea, când crede în Dumnezeu, își îndeplinește datoria și tratează oamenii sau lucrurile întâlnite cu această opinie greșită și extremă, e predispus să cadă în negativism și depresie, să devină confuz în îndatoririle sale, făcând lucrurile de mântuială, devenind dezinteresat și lipsit de dorința de a progresa. Căderea în depresie poate duce la o spirală descendentă, conducând în cele din urmă la distrugerea oricărei șanse la mântuire. Am văzut că, dacă nu abandonam această opinie, consecințele aveau să fie cumplite! M-am gândit la modul în care am trăit cu ideea că aveam o soartă rea. Când a trebuit să-mi întrerup studiile din cauza problemelor la ochi, visurile mele de a căuta faima și averea au fost spulberate. Nu puteam să am viața respectabilă a unei persoane bogate, așa că sufeream enorm și mi-am pierdut speranța în viață. După ce am devenit credincioasă și mi-am îndeplinit datoria, tot căutam un statut înalt și, când n-am fost promovată și

aleasă conducătoare, n-am reflectat la neajunsurile mele și n-am ajuns să mă cunosc. În schimb, m-am plâns continuu de soarta mea rea și am trăit într-o stare negativă, nefiind dispusă să urmăresc adevărul. Mai târziu, când am avut o problemă la coloana cervicală, am crezut că nu voi putea niciodată să mă fac remarcată, așa că mi-am neglijat îndatoririle, m-am resemnat cu eșecul și m-am îndepărtat treptat de Dumnezeu. Am văzut că această opinie despre soarta bună sau rea mă îngrădise și mă înlănțuise strâns, că nu mă puteam supune suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și eram tot mai potrivnică. M-am gândit la acei necredincioși care spuneau mereu ce rea era soarta lor. Fiindcă erau săraci și lipsiți de putere, trăiau în clasa inferioară a societății, nu au dobândit respectul altora și lumea se lua deseori de ei, aceștia făceau tot posibilul să-și schimbe soarta, dar când lucrurile nu mergeau cum sperau ei, se gândeau să-și pună capăt vieții. Alți necredincioși studiau sârguincioși ani de zile, dar nu dobândeau statut sau avere și ajungeau să creadă că au o soartă rea, iar unii chiar deveneau grav deprimați și alienați. Când oamenii nu înțeleg adevărul și trăiesc după opinii absurde, nu se tratează corect pe ei înșiși și nu privesc corect oamenii, evenimentele și lucrurile, ceea ce-i face în cele din urmă să cadă în depresie. Aceste puncte de vedere provin de la Satana. Satana folosește aceste opinii absurde pentru a-i înșela și vătăma pe oameni, făcându-i să devină deprimați, degenerați, să nu urmărească adevărul și, în cele din urmă, să fie alungați. După ce am înțeles toate acestea, am realizat că nu mă mai puteam baza pe această opinie că există sorți bune și rele. Dacă aș continua astfel, m-aș distruge. Prin urmare, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule! Orchestrezi fiecare situație cu intenții sincere și mă voi supune lor. Îmi voi înlătura corupția în timp ce-mi fac datoria și o voi îndeplini cu o atitudine pozitivă.”

În căutarea mea, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Ce atitudine ar trebui să aibă oamenii față de soartă? Ar trebui să te supui rânduielilor Creatorului, să cauți activ și sârguincios țelul și însemnătatea din felul în care Creatorul a rânduit toate aceste lucruri și să obții înțelegerea adevărului, să folosești cele mai grozave aptitudini în viața pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine, să-ți îndeplinești îndatoririle, responsabilitățile și obligațiile de ființă creată și să-ți faci viața mai însemnată și mai valoroasă, până când, în sfârșit, Creatorul este mulțumit de tine și te comemorează. Desigur, și mai bine ar fi să obții mântuirea prin căutarea și efortul tău sârguincios – acesta ar fi cel mai bun final. În orice caz, cu privire la soartă, atitudinea cea mai potrivită pe care ar trebui s-o aibă omenirea creată nu este una de judecată arbitrară și definitorie sau în care să folosească metode extreme pentru a o înfrunta. Bineînțeles, cu atât mai puțin ar trebui oamenii să încerce să se împotrivească, să aleagă sau să-și schimbe soarta, ci ar trebui să-și folosească inima ca să o aprecieze, să caute și să exploreze, să i se supună, înainte de a înfrunta-o într-un mod pozitiv. În sfârșit, în mediul de viață și în călătoria prin viață stabilită pentru tine de Dumnezeu, ar trebui să cauți să te comporți așa cum te-a învățat Dumnezeu, să cauți calea pe care Dumnezeu îți cere să o urmezi și să experimentezi soarta pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine în felul acesta și, în cele din urmă, vei fi binecuvântat. Când experimentezi soarta pe care Creatorul a rânduit-o pentru tine în felul acesta, ajungi să cunoști nu doar mâhnirea, tristețea, lacrimile, durerea, frustrarea și eșecul, ci, mai important, vei experimenta bucuria, pacea și confortul, precum și luminarea și iluminarea adevărului pe care ți-l acordă Dumnezeu. În plus, când te rătăcești pe drumul tău prin viață, când înfrunți frustrarea și eșecul și trebuie să**

faci o alegere, vei experimenta îndrumarea Creatorului și, în final, vei obține înțelegerea, experiența și aprecierea felului în care să trăiești cea mai însemnată viață” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (2)”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, I-am înțeles voia și am văzut cât de bună este inima Lui. Deși ne confruntăm cu greutăți și dezamăgiri în viețile noastre, nu înseamnă că ar trebui să ne împotrivim sau să ne schimbăm soarta. În schimb, trebuie să ne supunem la ce a predeterminat Dumnezeu, să învățăm de la oamenii, evenimentele și lucrurile orchestrate de El pentru noi și să dobândim adevărul. Doar atunci vom găsi adevărata pace și alinare. M-am gândit că Dumnezeu a permis să nu fiu aleasă conducătoare. Nu aveam aptitudini bune de lucru și mi se potrivea mai bine să fac o singură datorie, să fiu o adeptă obișnuită. Acesta era cel mai bun rol pentru mine. Acum biserica mi-a încredințat o datorie de udare. Prin aceasta, am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu despre cunoașterea lucrării Sale, am ajuns să stăpânesc unele principii despre răspândirea Evangheliei și deslușirea oamenilor, am căpătat puțină cunoaștere despre firea mea coruptă și sunt acum capabilă să mă supun situațiilor orchestrate de Dumnezeu pentru mine. Toate acestea sunt beneficii reale și sunt cele mai prețioase dintre toate averile. Acum îmi dau seama că viețile noastre sunt în întregime rânduite și predestinate de Dumnezeu. Doar prin supunere, urmărind și dobândind adevărul în toate tipurile de situații, obținând transformarea firii și dobândind mântuirea lui Dumnezeu putem avea cu adevărat o soartă bună. După aceasta, m-am purtat potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am îndeplinit datoria cu loialitate și devotament, am reflectat la mine însămi și am învățat din obstacole și eșecuri. O astfel de practicare mi-a adus pace și bucurie.

Recent, conducătorul nostru ne-a cerut să recomandăm frați și surori talentate și mi-am spus în sinea mea: „Ar fi un moment de mândrie să

primesc o promovare. Aș putea contribui la răspândirea Evangheliei Împărăției, iar ceilalți m-ar invidia și admira cu siguranță, când ar afla că am fost promovată.” Însă conducătorul mi-a spus că, din cauza bolii mele, nu puteam îndeplini o datorie pentru care trebuia să mă deplasez. M-am simțit puțin deprimată și m-am plâns în sinea mea: „Toți frații și surorile par sănătoși, pot fi promovați și au mai multe șanse de a practica, în timp ce eu trebuie doar să stau acasă și n-am nicio șansă să mă disting sau să dobândesc glorie. Pur și simplu am o soartă rea.” Pe măsură ce se iveau aceste gânduri, mi-am dat seama că trăiam din nou într-o stare rea, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căutare. Am văzut aceste cuvinte ale Sale: „**Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină ființe create acceptabile, niște ființe create mărunte și insignifiante – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este aprobată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și alungat, ceea ce reprezintă o fundătură. Înțelegi asta, nu-i așa?**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). „**Casa lui Dumnezeu a alungat mulți antihriști și oameni răi, iar unii dintre cei care urmăresc adevărul, după ce văd eșecul antihriștilor, reflectează la calea aleasă de acei oameni și, de asemenea, reflectează asupra propriilor persoane și se cunosc pe ei înșiși. Din aceasta, ei dobândesc o înțelegere a voii lui Dumnezeu, se hotărăsc să fie adepți**

obișnuiți și se concentrează pe urmărirea adevărului și pe a-și face bine datoria. Chiar dacă Dumnezeu spune că sunt făcători de servicii sau nulități josnice, e în ordine pentru ei. Vor încerca numai să fie persoane umile și adepți mărunți și nesemnificativi în ochii lui Dumnezeu, dar persoane care vor ajunge, în cele din urmă, să fie numite de către Dumnezeu ființe create acceptabile. Oameni ca aceștia sunt cei buni și cei pe care Dumnezeu îi aprobă" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că omul e doar o creatură mică și neînsemnată a lui Dumnezeu, lipsită de statut real. Ca persoană rațională, ar trebui să fiu practică și să rămân la locul meu, să caut să dobândesc adevărul și să-mi transform firea vieții, deoarece asta poruncește Dumnezeu. Dacă aș căuta întruna reputația și statutul, aș fi alungată în cele din urmă de Dumnezeu. M-am gândit la cei pe care-i admiram și respectam, considerând că au o soartă bună, cum e Zhao Xue, o fostă parteneră. Era talentată, vorbea foarte bine și a fost promovată într-o funcție importantă. Dar, când își îndeplinea datoria, căuta mereu reputația și statutul, tulburând grav lucrarea bisericii. Când a fost înlocuită, nu s-a căit și a fost exclusă, deoarece a făcut tot soiul de rele. Eșecul ei a fost o avertizare pentru mine. Am văzut că, dacă oamenii nu urmăresc adevărul și se luptă mereu pentru reputație și statut, vor fi dați în vileag și alungați. Fiindcă, din cauza bolii mele, n-am putut să fac îndatoriri ce presupuneau deplasări, am început să mă plâng în sinea mea. Dorința mea de a avea reputație și statut ieșea din nou la iveală. Credeam că m-aș putea distinge ieșind să îndeplinesc îndatoriri, ceea ce ar însemna că am o soartă bună. Căutam în continuare reputația și statutul și mergeam pe o cale de împotrivire față de Dumnezeu. E voia lui Dumnezeu ca eu să exist drept creatură a Sa. Indiferent dacă ies sau rămân acasă, pot întotdeauna să-mi îndeplinesc datoria și să urmăresc adevărul și transformarea firii. Știam că

ar trebui să mă supun orchestrărilor lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc cu sinceritate datoria. Doar asta m-ar face să mă liniștesc.

Prin această experiență, am dobândit puțină cunoaștere despre opiniile mele greșite și am văzut că faptul că mă plâng de presupusa mea soartă rea e o răzvrătire față de Dumnezeu și un refuz de a mă supune suveranității și rânduielilor Sale. Dacă aș continua așa, mi-aș pierde șansa la mântuire. De acum înainte, sunt hotărâtă să-mi las deoparte opiniile greșite, să mă supun și să-mi îndeplinesc bine datoria.

21. Nu e ușor să scapi de vanitate

de Hailey, Japonia

În iulie 2020, supraveghetorul meu a rânduit să preiau lucrarea surorii Iris și să fac videoclipuri. Am fost foarte fericită, dar am realizat și că aveam să întâmpin câteva probleme și dificultăți în noua mea datorie, așa că avea să trebuiască să învăț și să întreb când nu înțelegeam. Dar cum Iris mi-a predat lucrarea ei, a spus că avea o nouă datorie, cu un volum mare de lucru, și că voia să termine repede cu mine. Mi-am dat seama că nu plănuia să aștepte până stăpâneam eu lucrarea, înainte să plece. N-am putut decât să mă îngrijorez. „Nu cunosc această lucrare, oare chiar o pot prelua pe toată odată?" Iris m-a întrebat dacă aveam dificultăți. Eram pe cale să-mi exprim grijile, dar apoi m-am gândit: „Abia ne-am cunoscut și prima impresie e importantă. Se grăbește să-și preia noua datorie, așa că nu pot să o rețin. Dacă întreb despre dificultăți și am pretenții înainte să încep lucrarea, ce va crede despre mine? Oare nu va crede că îi preiau slujba fără să înțeleg nimic și că sunt persoana nepotrivită pentru asta?" Așadar, împotriva voinței mele, am spus: „N-am nicio întrebare." Ca să dovedesc că aveam calibru și puteam descoperi probleme, am făcut și câteva sugestii despre procedeele profesionale pe care mi le-a prezentat. Pe atunci, mi-am dat seama că-mi ascundeam în mod deliberat neajunsurile. Dacă ea credea eronat că aveam un calibru bun și scurta timpul în care mă învăța, oare faptul că stăpâneam lent lucrarea nu ar fi întârziat lucrurile? Dar apoi m-am gândit că, de vreme ce o spusesem deja, nu-mi puteam retrage cuvintele. În viitor, o puteam întreba dacă aveam probleme.

A doua zi, Iris mi-a spus că, în viitor, sora Josie avea să-mi fie parteneră. A spus că Josie a început să facă videoclipuri de mai puțin de o lună, a învățat repede și acum își putea face datoria singură. Ulterior, când

am discutat lucrarea cu Josie, mi-a explicat, cu mare pricepere, derularea activității și a discutat cu mine despre cum să împărțim muncă, să cooperăm și așa mai departe. Părea că știe sigur ce face. Știam că eram mai puțin competentă decât Josie, dar ca să o împiedic pe Iris să vadă diferența dintre mine și Josie, am devenit foarte atentă în preajma ei și mi-am făcut griji cu privire la dezvăluirea neajunsurilor mele. Când aveam probleme pe care nu le puteam rezolva, încercam să citesc cât mai multe informații posibil și să le rezolv eu, în loc să o întreb pe ea. Deși munceam din greu, progresam lent. Când conducătorul nostru a venit să ne verifice lucrarea, erau multe detalii pe care nu le puteam înțelege. Josie a răspuns la aproape toate întrebările conducătorului nostru. Asta m-a deprimat și m-am simțit de parcă eram inutilă. Curând, trecuse mai mult de o săptămână și, întrucât tot nu puteam lucra singură, Iris nu putuse să plece și să-și înceapă noua datorie. Asta m-a stânjenit și mai mult și m-a făcut să mă simt slabă, dar tot nu am fost dispusă să-i vorbesc deschis lui Iris despre starea mea, îngrijorându-mă că, dacă afla că devenisem deprimată ușor din cauză că nu învățam repede, ar fi putut crede că statura mea era mică, la fel ca și calibrul meu și că eram incompetentă. În perioada aceea, nu voiam să las pe nimeni să-mi vadă starea groaznică. Voiam numai să mă familiarizez cu lucrurile și să încep să lucrez cât mai repede, ca Iris să poată pleca, în sfârșit, și eu să nu mă mai fac de râs în fața ei, în fiecare zi. Dar progresul meu încă era foarte lent și nu puteam simți deloc îndrumarea lui Dumnezeu. Suferind, am venit înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog și să caut și I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să mă cunosc.

Într-o zi, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce fel de fire e aceea când oamenii se prefac mereu, se scot basma curată întotdeauna, își dau mereu aere, astfel încât ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să nu poată să le vadă defectele sau neajunsurile, când încearcă veșnic să**

le prezinte oamenilor cea mai bună parte a lor? Aceasta este aroganță, falsitate, ipocrizie, este firea Satanei, este ceva rău" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). **„Oamenii înșiși sunt ființe create. Pot ființele create să dobândească omnipotență? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot. Însă, în oameni, sunt firi corupte și o slăbiciune fatală: de îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de obișnuiți sunt, toți vor să pară altfel, niște indivizi faimoși sau excepționali, să devină niște mici celebrități și să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să devină cunoscuți, puternici, sau niște figuri mărețe, și vor să devină grandioși, capabili de orice, fără să existe niciun lucru pe care ei să nu-l poată face. Ei simt că, dacă ar căuta ajutorul altora, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. Unii oameni, când li se cere să facă ceva, spun că știu cum să facă acel lucru, când, de fapt, nu știu. După aceea, în secret, cercetează și încearcă să învețe cum să îl facă, dar după ce l-au studiat câteva zile, tot nu înțeleg cum să facă. Când sunt întrebați cum se descurcă cu asta, ei spun: «În curând, în curând!» Însă, în inimile lor, se gândesc: «Nu am ajuns încă acolo, habar n-am, nu știu ce să fac! Nu trebuie să mă dau în vileag, trebuie să continui să păstrez o aparență, nu pot lăsa oamenii să-mi vadă neajunsurile și ignoranța, nu îi pot lăsa să mă privească cu dispreț!» Ce problemă este aceasta? Este iadul pe pământ în încercarea de a păstra imaginea cu orice preț. Ce fel de fire**

este aceasta? Aroganța unor astfel de oameni nu cunoaște limite, și-au pierdut complet rațiunea. Ei nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, indivizi de excepție sau mari șefi. Aceasta este o problemă atât de uriașă! În ceea ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere în cadrul umanității normale, ei le vor împacheta pe toate și nu-i vor lăsa pe alții să vadă aceste lucruri, iar apoi vor continua să se deghizeze" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit întocmai starea. După ce am preluat slujba, nu m-am gândit decât cum să stăpânesc cât mai curând lucrarea, ca toți să poată vedea că aveam calibru bun și eram capabilă să lucrez. Când am preluat-o, am aflat că Iris se grăbea să plece. Era evident că nu puteam stăpâni atât de multe procedee profesionale într-un timp atât de scurt, însă până și ceva de genul: „Nu-mi pot aminti atât de multe, aș vrea să mă mai înveți câteva zile" era un lucru pe care nu îndrăzneam să-l spun. Ba chiar am folosit trucuri și am avut, în mod voit, sugestii pentru sora mea, ca să dovedesc că aveam un calibru profesional. Nu voiam ca Iris să vadă că îi eram inferioară lui Josie, așa că m-am ascuns și deghizat și mai mult și am fost mereu foarte atentă în preajma lui Iris, de teamă să nu-mi dezvălui, din greșeală, neajunsurile. Deoarece acesta a fost momentul în care am preluat lucrarea, conducătorul și frații și surorile mele urmăreau cu toții cum evoluam și mă îmi făceam griji că, odată ce calibrul și adevărata statură mi-ar fi fost dezvăluite, oamenii aveau să mă desconsidere. În cazul în care conducătorul observa că nu aveam calibru, nu eram potrivită să fac videoclipuri și mă înlătura, asta ar fi fost foarte stânjenitor. Așadar, n-am vrut să întreb când aveam întrebări și dificultăți. M-am ascuns mereu și m-am deghizat astfel, deci cum aș fi putut să progresez? Când oamenii încep o

nouă datorie, totul e necunoscut, așa că e normal să fie multe lucruri pe care ei nu le înțeleg. În plus, îmi lipseau aptitudinile de lucru, așa că trebuia să pun întrebări și să caut mai mult, dar eram mult prea arogantă. Voiam să demonstrez că mă descurcam bine singură și mă puteam ocupa de lucrare, așa că m-am prefăcut mereu că înțelegeam lucrurile și m-am deghizat, ceea ce mi-a îngreunat înțelegerea lucrurilor, a întârziat preluarea lucrării și a împiedicat-o să plece pe Iris. Ceea ce făceam era, de fapt, dăunător. Am întârziat lucrarea noastră și nu m-am simțit niciodată vinovată, în tot acest răstimp făcându-mi griji că oamenii aveau să-mi vadă adevăratele abilități sau că aveam să fiu desconsiderată. Eram complet irațională!

Ulterior, am găsit o cale de practică în cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să**

întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină. A învăța cum să fii sincer când ai părtășie este primul pas către intrarea în viață. Apoi, trebuie să înveți să îți analizezi gândurile și acțiunile ca să vezi care sunt greșite și care nu Îi plac lui Dumnezeu și trebuie să le schimbi și să le rectifici imediat. Care este scopul rectificării lor? Este acela de a accepta și a lua adevărul de partea ta, scăpând în același timp de lucrurile din tine ce aparțin Satanei și înlocuindu-le cu adevărul. Înainte, făceai totul potrivit firii tale șirete, care este mincinoasă și înșelătoare; simțeai că nu puteai face nimic fără să minți. Acum că înțelegi adevărul și disprețuiești felurile Satanei de a face lucrurile, nu mai acționezi așa, ci acționezi cu mentalitatea unei persoane oneste, pure și ascultătoare. Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu amăgești, dacă nu ascunzi lucrurile, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria, iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că, dacă ai neajunsuri sau o fire coruptă și te deghizezi mereu ca să creezi o iluzie pentru ceilalți, asta e viclenie și înșelătorie și un lucru făcut dintr-o natură satanică. Dacă faci asta, nu vei pătrunde niciodată în adevăr. Ar trebui să fiu directă și deschisă atât despre părțile mele bune, cât

și despre cele rele și ar trebui să fiu onestă cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu. Astfel, inima mea ar deveni din ce în ce mai onestă, iar eu aș putea trăi în prezența lui Dumnezeu, problemele și abaterile mele ar putea dispărea cu timpul, iar asta m-ar putea împiedica s-o iau pe calea greșită de a urmări faima și statutul. După ce am avut o cale de practică, m-am destăinuit și am vorbit cu Iris despre starea mea. Pe neașteptate, Iris a spus, după ce m-am destăinuit, că și ea și-a dat seama că nu-și îndeplinise responsabilitățile. Se gândea numai să-și preia noua datorie, așa că nu-mi predase cum trebuie lucrarea. A spus și că avea să plece numai după ce înțelegeam lucrurile. Am fost foarte emoționată când am auzit asta. Am experimentat că, dacă te destăinui și le arăți celorlalți neajunsurile și lipsurile tale, poți obține ajutorul și sprijinul lor, poți face echipă cu ei în îndatoririle tale și, mai important, poți face lucrurile cu o atitudine onestă și ascultătoare. Asta înseamnă să trăiesc în prezența lui Dumnezeu și să fiu responsabilă cu datoria mea, lucru ce poate dobândi aprobarea lui Dumnezeu. După aceea, i-am spus surorii mele adevărul despre cât înțelegeam din lucrare, iar ea m-a ajutat într-o manieră țintită, ceea ce m-a făcut să învăț multe. Mi-am dat seama și că motivul pentru care îmi era atât de greu să-mi fac datoria era că voiam să mă familiarizez și să stăpânesc toată lucrarea deodată, ca să dovedesc că aveam capacitatea de a o face, lucru care m-a făcut să pierd abilitatea de a prioritiza sarcinile și mi-a întârziat progresul. După aceea, am împărțit lucrarea pe categorii, în funcție de importanță și urgență, ca să pot face lucrurile într-o manieră țintită și organizată și m-am familiarizat rapid cu lucrarea. Prin această experiență, am gustat dulceața de a practica adevărul. Am văzut și importanța de a avea intențiile corecte și o atitudine onestă în datoria mea. Numai în felul acesta pot câștiga îndrumarea și binecuvântările lui Dumnezeu. După aceea, când am întâmpinat probleme pe care nu le înțelegeam, am căutat proactiv cu

frații și surorile mele, pentru a găsi soluții. După ce am practicat astfel o vreme, am crezut că dorința mea de reputație și statut se diminuase și că, în practica mea de a mă destăinui și a fi onestă, am obținut o anumită pătrundere. Dar curând, mi s-a infirmat părerea pe care o aveam despre mine.

După aproximativ o lună, întrucât nu eram capabilă de această slujbă și volumul de lucru a scăzut, conducătorul meu a rânduit să mă întorc la vechea mea slujbă de a uda nou-veniții. Mi s-a părut foarte rușinos și n-am vrut să dau ochii cu frații și surorile cu care am udat nou-veniți în trecut. Voiam să scap de asta și, să predic, în schimb, Evanghelia, dar întoarcerea mea la slujba de a-i uda pe nou-veniți era bătută-n cuie. M-am simțit ca un balon dezumflat, cu capul plecat, incapabilă să mă ridic. O soră din apropierea mea, care a văzut că starea mea nu era bună, mi-a trimis un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu despre ascultare și a spus că voia să-mi vorbească. M-am pus în gardă imediat: „Oare sora mea a văzut că eram într-o stare proastă? Oare m-ar desconsidera dacă ar ști că fusesem scoasă din grupul meu de dinainte? Dacă ar fi știut că eram negativă fiindcă nu puteam renunța la imaginea mea, oare ar fi considerat că eu credeam în Dumnezeu de ani întregi fără să câștig niciunul dintre adevărurile-realitate? Ar fi crezut că eram o persoană care nu urmărea adevărul?” Așadar, m-am apărat politicos: „Acum că lucrarea video nu mai are nevoie de atâția oameni, mai devreme sau mai târziu aș fi fost transferată. Și sora Melania a fost transferată înapoi.” Am menționat-o pe Melania fiindcă ea supraveghease inițial lucrarea de udare și, dacă se întorsese, era normal ca și eu să mă fi întors. După ce sora mea a auzit asta, n-a mai întrebat nimic. Mi-am spus că, în acea conjunctură, nu puteam fi slabă. Trebuia să fiu puternică și să-mi îndeplinesc în mod activ datoria, ca toți să poată vedea că nu mă deranja că am fost transferată și că mă puteam supune acestui lucru. Mi-am dat silința

să mă deghizez și să mă prefac că sunt puternică, dar, de fapt, mă simțeam nefericită și deprimată. Uneori mă gândeam cum am respins ajutorul surorii mele și regretam asta: „S-a oferit, amabilă, să mă ajute, așadar, de ce am respins-o ca să-mi protejez imaginea? De ce nu am putut, pur și simplu, să fiu deschisă cu ea?”

Ulterior, un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, trimis de o soră, mi-a oferit o anumită înțelegere a stării mele. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ființele umane corupte se pricep la deghizare. Indiferent ce fac sau ce corupție scot la iveală, trebuie întotdeauna să se deghizeze. Dacă ceva nu merge bine sau fac ceva greșit, vor să dea vina pe alții. Vor să primească meritul pentru lucrurile bune, iar vina pentru lucrurile rele să o poarte alții. Nu există o mulțime de astfel de deghizări în viața reală? Sunt prea multe. A face greșeli sau a te deghiza: care dintre acestea se referă la fire? Deghizarea este o chestiune care ține de fire, implică o fire arogantă, răutate și trădare; este disprețuită mai ales de Dumnezeu. De fapt, atunci când te deghizezi, toată lumea înțelege ce se întâmplă, dar tu crezi că ceilalți nu văd asta și faci tot posibilul să te cerți și să te justifici într-un efort de a-ți salva imaginea și de a-i face pe toți să creadă că nu ai făcut nimic rău. Nu este asta o prostie? Ce cred alții despre asta? Cum se simt? Scârbiți și dezgustați. Dacă, după ce ai făcut o greșeală, o poți trata corect și le poți permite tuturor celorlalți să vorbească despre ea, îngăduind comentariul și discernământul lor referitor la ea și poți să te destăinui în privința ei și să o analizezi, care va fi părerea tuturor despre tine? Vor spune că ești o persoană cinstită, pentru că inima ta este deschisă lui Dumnezeu. Prin acțiunile și comportamentul tău, ei vor putea să îți vadă inima. Dar dacă încerci să te deghizezi și să înșeli pe toată lumea, oamenii te vor disprețui și vor spune că ești un nesăbuit și o persoană nechibzuită. Dacă nu încerci să**

te prefaci sau să te justifici, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore în timp ce se furișează în culise. Este dezgustător să asiști la așa ceva. De fapt, ceea ce faci este imediat evident pentru alți oameni și totuși joci în continuare un spectacol în mod ostentativ. Pentru alții, are aparența reprezentației unui clovn. Nu este ceva nesăbuit? Chiar este. Oamenii nesăbuiți nu au pic de înțelepciune. Oricâte predici aud, ei tot nu înțeleg adevărul și nu văd niciun lucru așa cum este de fapt. Ei nu coboară niciodată de pe propriul piedestal, crezând că sunt diferiți de toți ceilalți și mai respectabili; aceasta este aroganță și neprihănire de sine, aceasta este nesăbuință" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Eu eram nesăbuita dezvăluită în cuvântul lui Dumnezeu, jucând mereu un rol în fața celorlalți, exact ca un clovn. În zilele acelea, din cauza transferului meu, am crezut că am pierdut faima și statutul și am ajuns la înțelegeri greșite și negativitate. Sora mea a vrut să mă ajute, dar eu nu m-am destăinuit ca să caut adevărul împreună cu ea, pentru a-mi rezolva problemele și dificultățile. În schimb, m-am pus imediat în gardă. Suspectam că a văzut că eram negativă și neascultătoare, așa că am încercat să-mi dau seama cum să-mi ascund

slăbiciunea și să-mi ușurez situația. Eram atât de înșelătoare! Deși îmi amăgisem sora făcând asta și-mi păstrasem imaginea, nu am putut primi sprijin și ajutor de la ea. Starea mea negativă nu a putut fi înlăturată la timp și am trăit în întuneric și durere. Nu era o nesăbuință? Mi-am făcut-o cu mâna mea și meritam să sufăr! În toți anii mei de credință în Dumnezeu, firea mea coruptă nu se schimbase mult și, oricând era vorba despre imaginea sau statutul meu, mereu mă ascundeam și mă deghizam involuntar. Nu aveam niciodată încredere în frații și surorile mele și petreceam fiecare zi în întuneric, ca un prizonier în robia Satanei. Eram nefericită și slabă și nu puteam să scap. Eram cu adevărat jalnică! M-am rugat neîncetat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, mereu mă deghizez ca să fiu admirată și trăiesc în suferință. Te rog să mă ajuți și să mă conduci ca să mă pot înțelege, să mă pot urî, să mă căiesc și să mă schimb cu adevărat."

Într-o zi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, care dezvăluia antihriștii. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de context, indiferent ce datorie îndeplinește, antihristul va încerca să dea impresia că nu este slab, că e mereu puternic, plin de încredere, niciodată negativ. Nu-și dezvăluie niciodată statura reală sau atitudinea reală față de Dumnezeu. De fapt, în adâncul inimii lui, chiar crede că nu există nimic ce nu poate face? Crede cu adevărat că e lipsit de slăbiciuni, negativitate sau revărsări de corupție? Categoric nu. Se pricepe să se prefacă, e specialist în a ascunde lucruri. Îi place să le arate oamenilor latura sa puternică și onorabilă; nu vrea ca aceștia să-i vadă partea slabă și adevărată. Scopul lui este evident: este, pur și simplu, să-și păstreze imaginea, să protejeze locul pe care îl are în inimile oamenilor. El crede că, dacă se deschide în fața altora în ceea ce privește propria negativitate și slăbiciune, dacă-și dezvăluie acea parte care este răzvrătită și coruptă, asta va fi o deteriorare gravă la adresa**

statutului și reputației lui – e mai multă bătaie de cap decât merită. Așadar, preferă să-și păstreze slăbiciunea, răzvrătirea și negativitatea strict pentru el însuși. Și, dacă vine o zi când toată lumea îi vede partea slabă și răzvrătită, când vede că este corupt și că nu s-a schimbat deloc, el se va preface în continuare. El crede că, dacă recunoaște că are o fire coruptă, că e o persoană de rând, cineva mic și insignifiant, atunci își va pierde locul în inimile oamenilor, va pierde venerația și adorația tuturor și, așadar, va fi eșuat total. Și astfel, orice s-ar întâmpla, pur și simplu nu se va deschide înaintea oamenilor; orice s-ar întâmpla, nu își va da puterea și statutul nimănui altcuiva; în schimb, încearcă tot ce se poate ca să concureze și nu va renunța niciodată. […] Ei nu-și dezvăluie niciodată slăbiciunile fraților și surorilor și nici nu își recunosc niciodată propriile deficiențe și neajunsuri; în schimb, fac tot posibilul pentru a le acoperi. Oamenii îi întreabă: «Crezi în Dumnezeu de atâția ani, ai avut vreodată îndoieli cu privire la Dumnezeu?» Ei răspund: «Nu.» Sunt întrebați: «Ai regretat vreodată că ai renunțat la tot, sacrificându-te pentru Dumnezeu?» Ei răspund: «Nu.» «Când erai bolnav și nefericit, ți-a fost dor de casă?» Și ei răspund: «Niciodată.» Așadar, vezi tu, antihriștii se înfățișează ca fiind devotați, cu voință de fier și capabili să se lepede de sine și să sufere, asemeni cuiva care este pur și simplu impecabil și lipsit de defecte sau probleme. Dacă cineva scoate în evidență corupția și neajunsurile lor, dacă îi tratează în mod egal, ca pe un frate sau o soră obișnuită și se destăinuie și are părtășie cu ei, cum tratează aceștia problema? Ei fac tot posibilul pentru a se explica și justifica, pentru a dovedi că au dreptate și, în cele din urmă, pentru a-i face pe oameni să vadă că nu au nicio problemă și că sunt persoane desăvârșite, spirituale. Nu este totul o prefăcătorie? Cei care se cred fără cusur și sfinți sunt impostori cu toții. De ce spun că toți

sunt niște impostori? Spuneți-Mi, există cineva fără cusur în omenirea coruptă? Există cineva care este cu adevărat sfânt? (Nu.) **Bineînțeles că nu. Cum poate omul să obțină perfecțiunea când este atât de profund corupt de Satana și, pe deasupra, nici nu e înzestrat, din naștere, cu adevărul? Doar Dumnezeu este sfânt; toată umanitatea coruptă este pângărită. Dacă o persoană s-ar prezenta drept sfântă, spunând că este fără cusur, ce ar fi acea persoană? Ar fi un diavol, Satana, arhanghelul – ar fi un antihrist autentic. Doar un antihrist ar pretinde să fie o persoană fără cusur și sfântă**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, m-am simțit foarte tulburată. Ca să-și mențină poziția și imaginea printre oameni, antihriștii folosesc deghizarea și falsitatea ca să înșele și să inducă oamenii în eroare și să se facă pe ei înșiși să pară oameni perfecți și spirituali, care nu simt niciodată slăbiciune sau nu dezvăluie corupție. Fac asta ca să ocupe o funcție printre oameni și să-i determine pe aceștia să-i admire. M-am uitat la comportamentul meu și am văzut că era la fel cu al unui antihrist. Mă prefăceam mereu și mă deghizam când vorbeam și acționam. Când am făcut un videoclip, nu m-am destăinuit ca să caut în legătură cu întrebările și dificultățile mele și am preferat să întârzii lucrarea ca să-mi mențin statutul și imaginea. Când am fost transferată, m-am temut că sora mea avea să afle că fusesem scoasă din echipă și că avea să mă desconsidere, așa că am inventat o scuză pentru a ascunde faptele și am încercat să-i fac pe ceilalți să creadă că mă întorsesem pentru nevoile lucrării. Metoda mea era demnă de dispreț! Am reflectat și asupra faptului că, indiferent dacă aveam dificultăți sau dacă manifestam negativitate, rareori m-am destăinuit, de teamă să nu fiu desconsiderată și, chiar dacă am făcut-o, era doar superficial. Cea mai mare parte a timpului, vorbeam doar despre practica mea pozitivă, ca să-i fac pe oameni să creadă că aveam statură și puteam

practica adevărul odată ce-l înțelegeam. Am trudit atât de mult ca să-mi gestionez imaginea și statutul, încât tot ce spuneam și făceam era deghizare și prefăcătorie. Când întâmpinam eșecuri și obstacole, încercam să arăt o statură mai măreață decât ceilalți, ca să-i fac pe oameni să mă admire. M-am gândit la antihriștii excluși din biserică. Foarte mulți dintre ei rosteau adesea cuvinte și doctrine și strigau sloganuri, se deghizau în adepți devotați ai adevărului, de parcă nu fuseseră corupți de Satana. Deși erau admirați și veneraţi o vreme, natura lor era de a urî și disprețui adevărul și, în cele din urmă, din cauza faptului că făceau mult rău, au fost dezvăluiți și alungați de Dumnezeu. El nu tolerează nicio ofensare a firii Sale. Dumnezeu condamnă astfel de ipocriți și nu mântuiește deloc astfel de oameni. Dacă refuzam să urmăresc adevărul și mă deghizam mereu pe baza firii mele satanice, nu era doar o chestiune care dăuna vieții mele. Aveam să fiu condamnată și alungată de Dumnezeu! Am realizat că starea mea era foarte periculoasă. Nu mai voiam să fiu ipocrită. Voiam doar să mă căiesc și să mă schimb.

În zilele care au urmat, am căutat în mod conștient părți din cuvântul lui Dumnezeu referitoare la cum să fii o persoană onestă. Un pasaj pe care l-am găsit spunea: „**Indiferent ce se abate asupra ta, dacă vrei să spui adevărul și să fii o persoană onestă, trebuie să fii capabil să renunți la mândria și la vanitatea ta. Când nu înțelegi ceva, spune că nu înțelegi; când ceva îți este neclar, spune că îți e neclar. Nu-ți fie teamă că alții te vor privi de sus sau vor avea o părere proastă despre tine. Dacă vorbești din inimă și spui adevărul consecvent, în felul acesta, vei găsi bucuria, pacea și un simț al degajării și al libertății în inima ta, iar vanitatea și mândria nu te vor mai stăpâni. Indiferent cu cine interacționezi, dacă poți exprima ce gândești cu adevărat, dacă îți poți deschide inima față de ceilalți și nu te prefaci că știi lucruri pe care nu**

le știi, atunci aceasta este o atitudine onestă. Uneori, oamenii s-ar putea să te privească de sus și să te facă nesăbuit pentru că spui întotdeauna adevărul. Ce ar trebui să faci într-o astfel de situație? Ar trebui să spui: «Chiar dacă toți mă fac nesăbuit, sunt hotărât să fiu o persoană onestă și nu una înșelătoare. Voi vorbi sincer și conform faptelor. Deși sunt murdar, corupt și netrebnic înaintea lui Dumnezeu, tot voi spune adevărul, fără prefăcătorie și deghizări.» Dacă vorbești în felul acesta, inima ta va fi fermă și împăcată. Ca să fii o persoană onestă, trebuie să renunți la vanitatea și la mândria ta și, pentru a spune adevărul și a-ți exprima adevăratele sentimente, nu ar trebui să te temi de batjocura și disprețul celorlalți. Chiar dacă alții te tratează ca pe un nesăbuit, nu ar trebui să te cerți sau să te aperi. Dacă poți să practici adevărul în felul acesta, poți deveni o persoană onestă" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a oferit o cale de practică. Orice corupție sau slăbiciune avem sau dacă sunt lucruri pe care nu le înțelegem și orice cred ceilalți, doar destăinuindu-ne, căutând adevărul și urmărind să fim persoane oneste putem să scăpăm treptat de robia și controlul firilor noastre corupte și să trăim cu libertate și ușurare. Mi-am jurat că eram gata să practic conform cuvântului lui Dumnezeu și să urmăresc să fiu o persoană simplă și deschisă. După ce m-am întors la udarea nou-veniților, nu m-am mai deghizat cum făceam înainte. La întruniri, m-am destăinuit fraților și surorilor despre adevărata mea stare din acea perioadă. Deși le-am dezvăluit tuturor faptul hidos că-mi menținusem imaginea și statutul, cel puțin mi-au cunoscut adevărata stare. Făcând asta, am simțit că o mare greutate mi se ridicase de pe inimă și am avut un sentiment profund de eliberare și ușurare. În plus, frații și surorile mele nu m-au desconsiderat și au putut să învețe câteva lecții din experiența mea. Conducătorul meu a avut părtășie cu mine,

m-a ajutat și m-a sprijinit după ce a aflat despre starea mea, lucru care mi-a oferit o anumită conștientizare a pericolelor și consecințelor urmăririi faimei și statutului.

Prin această experiență, mi-am dat seama că a fi onestă în loc să mă deghizez reprezintă o atitudine de adevărată căință înaintea lui Dumnezeu. Doar practicând adevărul și faptul de a fi o persoană onestă, drumul poate deveni tot mai larg și mai luminos.

22. De ce mi-e frică să raportez probleme?

de Kristina, Statele Unite

În 2011, când slujeam ca diacon evanghelic, am observat cum conducătoarea mea, Zhang Min, se dădea des în spectacol, vorbind în doctrine. Știam că acest lucru era în detrimentul fraților, surorilor și al ei însăși, așa că, atunci când am văzut problema, i-am spus-o. Spre surprinderea mea, după o săptămână, m-a înlocuit și le-a spus celorlalți că a făcut-o din cauză că eu concuram cu ea pentru statut. Ulterior, Zhang Min a fost dată în vileag ca antihrist și exclusă pentru că ataca oamenii și se răzbuna pe ei, făcând tot felul de rele, fără să caute să se căiască. Abia după aceea mi s-a permis să-mi fac din nou datoria. Trecând prin asta, mi-am spus: „Pe viitor, trebuie să am grijă ce vorbesc. Vorbește mai puțin, fă mai mult și nu te amesteca în treburile altora. Categoric nu pot spune ce gândesc, la fel ca înainte. Dacă se întâmplă să întâlnesc alt antihrist și îl ofensez din greșeală și ajung să fiu suprimată și înlocuită, iar nu voi fi capabilă să-mi îndeplinesc datoria. Ce șansă voi avea atunci la mântuire?” După aceea, am fost foarte atentă și prudentă în interacțiunile cu alții.

Ulterior, am făcut echipă cu Lui Xiao pentru a ne ocupa de lucrarea evanghelică. La întruniri, am observat că ea avea părtășie numai despre aspectele pozitive ale pătrunderii ei, ca și cum deja își rezolvase deja multe probleme și avea o statură foarte bună. N-am auzit niciodată să-și analizeze corupția sau să arate că o cunoaște. Nu m-am putut abține să nu-i spun: „Ne cunoaștem de mult timp, dar nu te-am auzit niciodată să vorbești despre cunoașterea de sine.” Spre surprinderea mea, s-a supărat foarte tare și a adoptat o expresie aspră. A răspuns cu severitate: „Nu puteam doar să ne cunoaștem pe noi înșine; toată această cunoaștere e inutilă dacă nu ne schimbăm firea! În ziua de azi, cine nu poate vorbi despre cunoașterea de

sine? S-a transformat vreunul?” Din spusele ei, mi s-a părut că înțelegerea ei era deformată. Cheia schimbării firii este cunoașterea de sine; dacă nu-ți cunoști corupția, cum te poți transforma? Nu a acceptat judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și nu a avut o introspecție pe baza lor. Cum putea face niște comentarii atât de ridicole? Așadar, i-am vorbit despre înțelegerea mea bazată pe cuvintele lui Dumnezeu, dar nu numai că n-a acceptat, dar a ripostat: „Te aud adesea discutând despre cunoașterea de sine, dar tu te-ai transformat? Dacă te cunoști, de ce dezvălui corupție în continuare?” Consideram că are o înțelegere deformată și nu acceptă adevărul. După aceea, atitudinea ei față de mine s-a schimbat. Mă ignora și îmi vorbea rar, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte constrânsă. Văzând că avea o înțelegere deformată și că nu accepta sugestiile celorlalți, am considerat că nu era potrivită să fie supraveghetor și m-am gândit să-i raportez problemele conducătoarei, dar apoi m-am gândit: „Liu Xiao crede de mult timp și a răspândit mereu Evanghelia, iar conducătoarea o apreciază. Eu abia am început datoria asta; dacă raportez problema lui Liu Xiao, ce va crede conducătoarea despre mine? Oare va spune că sunt invidioasă și îi caut nod în papură lui Liu Xiao? Lasă, cu cât mai puține necazuri, cu atât mai bine. Mai bine m-aș îngriji de mine întâi. Lipsa ei de cunoaștere de sine și înțelegerea deformată sunt problemele ei și n-au nicio legătură cu mine. Pe viitor, voi evita să discut de față cu ea despre cunoașterea mea de sine. În felul acesta, nu-mi poate critica defectele și nu-mi poate face necazuri.”

Ulterior, PCC a lansat o represiune mare și coordonată asupra credincioșilor, iar Liu Xiao, din lașitate și frică, nu a mai răspândit Evanghelia. Câteva zile mai târziu, conducătoarea ne-a scris să ne întrebe despre progresul lucrării evanghelice și ne-a încurajat să facem tot ce putem ca s-o răspândim atât timp cât eram în siguranță. Liu Xiao a spus: „Acum

suntem într-o situație periculoasă. Dacă suntem arestate în timp ce răspândim Evanghelia? Conducătoare ia o decizie discutabilă aici; nu este prima dată când ia decizii problematice.” Critica ei mi-a influențat părerea despre conducătoare. M-am gândit: „Dacă e cineva arestat când răspândește Evanghelia? Cine și-ar asuma răspunderea? Poate că ar trebui să amânăm puțin.” Astfel, lucrarea evanghelică a stat pe loc mai mult de o lună. Conducătoarea ne-a scris iar, subliniind importanța lucrării evanghelice și faptul că este însărcinarea de la Dumnezeu și nu trebuie să se oprească. Chiar și în astfel de situații vitrege, tot era posibil să răspândim Evanghelia cunoștințelor apropiate, rudelor și prietenilor. Conducătoarea a întrebat și de ce am oprit lucrarea evanghelică. Citind scrisoarea, am realizat că ne abătusem de la calea cea bună în practica noastră, dar când i-am arătat-o lui Liu Xiao, ea a părut indiferentă și deloc îngrijorată și n-a avut nicio intenție de a îndrepta greșelile pe care le făcusem. Observându-i atitudinea, mi-am spus: „Dacă nu vrea să răspândească Evanghelia, voi merge singură.” Am mers și am avut părtășie cu frații și surorile despre îndreptarea greșelilor noastre. Liu Xiao stătea toată ziua în camera ei și nu verifica niciodată lucrarea evanghelică. Uneori se uita la televizor ore-n șir. Chiar voiam să-i spun asta, dar gândindu-mă cum, ultima dată când îi oferisem o sugestie, nu numai că n-a acceptat-o, dar m-a șantajat cu faptul că am dezvăluit corupție și după aceea m-a ignorat, am început să ezit: „Dacă îi arăt iar problemele pe care le are, cine știe cum va reacționa? Ar fi un chin să fiu iarăși ignorată de ea dacă o ofensez! Lasă, îmi voi ține gura și-mi voi vedea de treaba mea.” Ulterior, conducătoarea a avut părtășie cu noi despre frații și surorile din alte biserici, care răspândeau Evanghelia și rezultatele pe care le-au obținut. M-am simțit foarte vinovată. Acestea erau vremuri de încercare, dar cei de la alte biserici tot perseverau în răspândirea Evangheliei. Între timp, în biserica noastră, lucrarea evanghelucă se oprise complet și nu obținuse

niciun rezultat. Chiar voiam să-i scriu conducătoarei despre comportamentul lui Liu Xiao și starea actuală a lucrării evanghelice, dar ori de câte ori luam pixul ca să scriu, mă gândeam ce groaznic a fost să fiu condamnată și reprimată de acea antihristă și apoi ezitam: „Dacă raportez problema lui Liu Xiao, oare mă va crede conducătoarea? Dacă nu mă crede și-mi cercetează situația, nu cumva asta-mi va face mai multe necazuri? În plus, n-o cunosc bine pe conducătoare; dacă se întâmplă să fie o antihristă, nu-mi poate rezolva corect problemele și mă suprimă? E plăcut să fiu stabilă și împăcată în datoria mea. Nu vreau să-mi atrag necazuri dacă raportez această problemă.” Realizând asta, iar am ales tăcerea. Dar deveneam foarte anxioasă și agitată când vedeam că obțineam în continuare rezultate slabe în lucrarea noastră. Eram într-un loc întunecat și agonizam, nu știam cum să experimentez acea situație. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu, implorându-L să mă îndrume și să mă ajute să înțeleg cum să experimentez acea situație.

Într-o zi, am găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-au mișcat inima amorțită. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le**

este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor, ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). **„Dacă ai adesea un sentiment de acuzație în viața ta, dacă inima ta nu poate găsi odihnă, dacă ești lipsit de pace sau bucurie și ești deseori cuprins de îngrijorare și neliniște cu privire la tot felul de lucruri, ce demonstrează acest lucru? Doar faptul că nu practici adevărul, că nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Când trăiești în mijlocul firii Satanei, ești pasibil ca, de multe ori, să nu reușești să practici adevărul, să întorci spatele adevărului, să fii egoist și ticălos; doar îți susții imaginea, renumele și statutul și propriile interesele. A trăi mereu pentru tine îți aduce o mare durere. Ai atât de multe dorințe egoiste, încurcături, piedici, îndoieli și necazuri, încât nu ai nici cea mai mică pace sau bucurie. A trăi de dragul trupului corupt înseamnă a suferi excesiv**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit vinovată. Am ralizt că motivul pentru care nu i-am raportat conducătoarei problema lui Liu Xiao era că eram prea egoistă și demnă de dispreț. Nu țineam cont decât de propriile interese, vrând numai să-mi fac datoria în pace, evitând să-i ofensez pe alții și să-mi atrag necazuri. Când am văzut că Liu Xiao avea o înțelegere deformată și nu accepta adevărul, am vrut s-o raportez conducătoarei, dar mi-am făcut griji că aceasta mă va înțelege greșit și va crede că sunt invidioasă pe Liu Xiao și profit de defectele ei ca s-o atac. Drept urmare, am păstrat tăcerea. Când am văzut că nu mai răspândea Evanghelia, se uita mereu la TV acasă, nu era

interesată de lucrarea ei și doar se bucura de beneficiile statutului ei, trebuia să o raportez repede conducătoarei, dar am ales să mă protejez și nu am ținut cont deloc de interesele lucrării bisericii. Chiar și când am văzut ce rezultate slabe erau în lucrarea evanghelică, tot n-am spus nimic și, indiferent cât de vinovată m-am simțit, pur și simplu n-am raportat ce se întâmpla cu adevărat. Mi-am ținut gura. Chiar eram egoistă, demnă de dispreț și lipsită de umanitate. Mă simțeam îndatorată lui Dumnezeu și mă uram pentru că nu practicam adevărul, provocând întârzieri mari în progresul lucrării.

Când căutam, am găsit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să**

pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Acestea mi-au arătat o cale de practică. Când avem de ales între lucrarea bisericii și interesele personale, ar trebui să dăm mereu prioritate lucrării bisericii. Cel mai important lucru este să menținem mai întâi lucrarea bisericii. Aceasta este o datorie de nerefuzat pe care trebuie să o îndeplinim cu toții. Trebui să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu și să nu mai fiu indiferentă. Trebuia să-i raportez imediat problema conducătoarei. Dacă exista într-adevăr o problemă cu purtarea lui Liu Xiao, conducătorii și lucrătorii puteau s-o rezolve rapid și să evite întârzierile în lucrare. Dacă aveam o înțelegere greșită a anumitor probleme, puteam să-mi compensez neajunsurile prin căutare. Aceste lucruri erau mai importante decât felul în care aveau să mă vadă conducătorii și lucrătorii. Realizând asta, m-am simțit mai eliberată și i-am relatat detaliat conducătoarei situația lui Liu Xiao. Însă după mai bine de două săptămâni, nu văzusem vreun răspuns. Mi-am spus: „Oare conducătoarea a luat în serios raportul meu despre aceste probleme? De ce nu a venit să le rezolve? Oare crede că nu e nicio problemă cu purtarea lui Liu Xiao și că am făcut un raport greșit?" M-am simțit profund tulburată și am vrut să raportez problemele altei conducătoare, dar apoi m-am gândit: „Ei bine, deja le-am raportat unei

conducătoare, așa că mi-am făcut datoria. Nu ar trebui să mai trăncănesc; altfel, dacă nu sunt atentă, s-ar putea să ofensez pe cineva și să fiu suprimată și pedepsită.” N-am vrut să mai analizez această chestiune, dar tot m-am simțit foarte vinovată. Mi-am spus: „Raportez aceste probleme ca să caut adevărul și să mențin lucrarea bisericii, nu pentru că încerc să fac zile fripte cuiva. Dumnezeu analizează toate lucrurile, deci pentru ce-mi fac griji? De ce sunt mereu prea precaută și nehotărâtă să raportez probleme, ca și cum n-aș avea gură?” Am venit înaintea lui Dumnezeu, căutând și rugându-mă, cerându-I să mă îndrume să-mi înțeleg problemele, să mă răzvrătesc împotriva mea și să practic adevărul.

Ulterior, am găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au făcut să mă cunosc. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Antihriștii tratează întotdeauna dreptatea și firea lui Dumnezeu cu noțiuni, îndoieli și împotrivire. Ei cred: «Este doar o teorie că Dumnezeu e drept. Există într-adevăr în această lume ceva precum dreptatea? În toți anii vieții mele, o dată nu am găsit-o sau văzut-o. Lumea este atât de întunecată și rea, iar oamenii răi și diavolii se descurcă destul de bine, trăind mulțumiți. Nu i-am văzut primind ceea ce merită. Nu pot să văd unde este dreptatea lui Dumnezeu în asta; mă întreb dacă dreptatea lui Dumnezeu chiar există. Cine a văzut-o? Nimeni nu a văzut-o și nimeni nu o poate demonstra». Asta gândesc în sinea lor. Ei nu acceptă toată lucrarea lui Dumnezeu, toate cuvintele Sale și toate orchestrările Sale pe temelia credinței că El este drept, ci se îndoiesc mereu și judecă, sunt mereu plini de noțiuni în privința cărora nu caută niciodată adevărul ca să le înlăture. Așa cred întotdeauna antihriștii în Dumnezeu. […] În vremuri obișnuite, oamenii nu o pot vedea, dar când ceva se abate asupra sa, urâțenia unui antihrist e dată în vileag. Asemenea porcului spinos, cu toți țepii ridicați, se protejează cu toată puterea, nedorind să-**

și asume vreo responsabilitate. Ce fel de atitudine este aceasta? Nu este a cuiva care nu crede că Dumnezeu este drept? El nu crede că Dumnezeu îi examinează atent pe toți sau că El este drept; își dorește să folosească propriile metode pentru a se proteja. El crede: «Dacă nu mă protejez eu, nimeni nu o va face. Nici Dumnezeu nu mă poate proteja. Ei spun că El este drept, dar când oamenii dau de necaz, chiar îi tratează corect? În niciun caz – Dumnezeu nu face asta». Când se confruntă cu necazuri sau persecuții, se simte neajutorat și se gândește: «Deci, unde este Dumnezeu? Oamenii nu-L pot vedea sau atinge. Nimeni nu mă poate ajuta; nimeni nu poate să-mi facă dreptate și să susțină corectitudinea pentru mine». El crede că singura modalitate de a se proteja este cu propriile metode, că, altfel, ar fi în pierdere, agresat și persecutat – și că nu face excepție de la aceasta casa lui Dumnezeu. Un antihrist va fi plănuit deja totul pentru sine, înainte să i se întâmple ceva. În parte, ceea ce face este să se deghizeze într-o persoană atât de puternică, încât nimeni nu ar îndrăzni să o jignească, să-i facă necazuri sau să o hărțuiască. Cealaltă parte este că respectă la fiecare pas filosofiile Satanei și legile lui de existență. Care sunt acestea, în principal? «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate», «Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct», «Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli», acționând așa cum îi permit circumstanțele, fiind mieros și lingușitor: «Nu voi ataca decât dacă sunt atacat», «Armonia este comoară, toleranța este virtute», «Rostește vorbe bune în armonie cu sentimentele și rațiunea altora, întrucât a fi direct enervează pe ceilalți», «Un om înțelept se supune circumstanțelor» și alte asemenea filosofii satanice. Nu iubește adevărul, dar acceptă filosofiile Satanei de parcă ar fi lucruri pozitive, crezând că acestea vor putea să-l protejeze.

Trăiește după aceste lucruri; nu spune adevărul nimănui, dar spune, fără excepție, lucruri plăcute, măgulitoare, lingușitoare, fără să jignească pe nimeni, gândindu-se la modalități prin care să se prezinte, astfel încât ceilalți să-l stimeze. Îi pasă doar de propria căutare a faimei, a câștigului și a statutului și nu face absolut nimic pentru a susține lucrarea bisericii. Nu dezvăluie și nici nu denunță pe cine face ceva rău și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, ci se comportă ca și cum nu ar fi văzut. Analizând principiile potrivit cărora gestionează antihriștii lucrurile și se ocupă de acestea și modul în care tratează ce se întâmplă în jurul lor, cunosc ei câtuși de puțin firea dreaptă a lui Dumnezeu? Au ei vreo încredere în ea? Nu au niciuna. Aici, «niciuna» nu înseamnă că nu o conștientizează, ci faptul că, în inima lor, au îndoieli privind firea dreaptă a lui Dumnezeu. Ei nici nu acceptă și nici nu recunosc că Dumnezeu este drept" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece (Partea întâi)"). **„Unii oameni se tem de represalii din partea antihriștilor și nu îndrăznesc să-i dea în vileag. Nu este un lucru nesăbuit? Nu ești capabil să protejezi interesele casei lui Dumnezeu, ceea ce arată, în mod inerent, că nu-I ești loial lui Dumnezeu. Te temi că un antihrist ar putea găsi un mijloc ca să se răzbune pe tine – care este problema? Este posibil să nu ai încredere în dreptatea lui Dumnezeu? Nu știi că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu? Chiar dacă un antihrist ar reuși să dezvăluie unele lucruri corupte din tine și să facă zarvă din cauza asta, nu ar trebui să-ți fie frică. În casa lui Dumnezeu, problemele sunt abordate pe baza adevărurilor-principii. Săvârșirea fărădelegilor nu face automat ca o persoană să fie rea. Casa lui Dumnezeu nu se ocupă niciodată de cineva din cauza unei dezvăluiri de moment a corupției sau a unei fărădelegi ocazionale. Casa lui Dumnezeu se ocupă de acei antihriști și oameni răi care provoacă în**

mod constant perturbări și fac rău și care nu acceptă nici măcar o fărâmă de adevăr. Casa lui Dumnezeu nu va neîndreptăți niciodată o persoană bună. Tratează pe toată lumea corect. Chiar dacă falșii conducători sau antihriștii acuză pe nedrept o persoană bună, casa lui Dumnezeu o va reabilita. Biserica nu va înlătura și nici nu se va ocupa niciodată de o persoană bună care poate să-i dea în vileag pe antihriști și are simțul dreptății. Oamenii se tem întotdeauna că antihriștii vor profita de ceva pentru a se răzbuna pe ei. Însă ție nu ți-e teamă să-L ofensezi pe Dumnezeu și să atragi asupra ta detestarea și respingerea din partea Lui?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"). Dumnezeu dezvăluie cum antihriștii nu cred în dreptatea Lui și cum El analizează totul. Ei își respectă propria filozofie de abordare a lumii în toate aspectele vieții, folosesc propriile metode pentru a se proteja și sunt incredibil de vicleni și șmecheri. Analizându-mă prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că nu eram diferită de un antihrist. Nu cunoșteam deloc firea dreaptă a lui Dumnezeu, nu credeam că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu și trăiam după filosofii satanice de abordare a lumii în toate aspectele. Când eram mică, părinții mă avertizau adesea: „Gura nesăbuitului îi aduce pieirea, lasă-ți faptele să vorbească în lume." Când am crescut și am început să lucrez, am văzut întuneric, rău și nedreptate în societate și am ajuns să cred că, doar învățând să am tact și să fiu șireată și lingușitoare și să nu vorbesc sincer, aș fi capabilă să mă protejez și să trăiesc în pace. Filosofiile Satanei de abordare a lumii precum: „Tăcerea e de aur, iar cel care vorbește mult greșește mult", „Când știi că un lucru e greșit, e mai bine să spui mai puțin" au devenit principiile după care mă comportam. Am trăit după aceste crezuri și nu numai că am devenit reticentă și ezitam să vorbesc, dar și foarte egoistă, indiferentă, șireată și vicleană. Chiar dacă înțelegeam un subiect, nu-mi exprimam ușor părerea.

Nu-mi împărtășeam gândurile intime și nu vorbeam sincer, îmi făceam mereu griji să nu spun ceva greșit, să ofensez pe cineva și să-mi atrag necazuri. După ce am pătruns în credință, tot am folosit filosofii satanice pentru a mă proteja. Mi-am spus că trebuia să fac mai mult și să vorbesc mai puțin, ca să nu ofensez pe cineva și să-mi atrag necazuri. Când am văzut că Liu Xiao nu era potrivită ca supraveghetor, am știut că trebuia să-i raportez imediat conducătoarei, dar mi-am făcut griji că nu avea să gestioneze corect problemă, că aveam să fiu suprimată și pedepsită. Așadar, ca să mă protejez, am tăcut, neîndrăznind să spun nicio vorbă sinceră. Am fost incredibil de egoistă, șmecheră, vicleană și lipsită complet de sentimentul dreptății. Trăiam într-un mod josnic și sordid. De fapt, puteam să văd din propria experiență că, deși am fost suprimată și înlocuită după ce i-am dat o sugestie conducătoarei, aceeași conducătoare a fost expusă ca antihristă și exclusă curând după aceea. Ulterior, am reînceput să-mi îndeplinesc datoria și nu mi-am pierdut șansa de a urmări adevărul și a obține mântuirea pentru că am fost suprimată temporar de acea antihristă. Am văzut singură cum casa lui Dumnezeu e condusă de adevăr și dreptate. Casa lui Dumnezeu gestionează totul și tratează corect toți oamenii, conform adevărurilor-principii, asigurându-se că nimeni nu e nedreptățit. Totuși, eram prea rea și vicleană din natură și nu cunoșteam dreptatea lui Dumnezeu. Comparam casa lui Dumnezeu cu societatea și conducătorii și lucrătorii cu autoritățile guvernamentale. Credeam că, dacă-i ofensam, îmi pierdeam locul în biserică. Aceste gânduri și păreri erau atât de malefice!

Apoi am găsit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Câte filosofii de viață există înlăuntrul tău? Te-ai lepădat de ele? Dacă inima ta nu poate să se întoarcă pe deplin către Dumnezeu, atunci nu ești al lui Dumnezeu – ai venit de la Satana, te vei întoarce la Satana în cele din urmă și nu meriți să fii unul dintre oamenii lui Dumnezeu**” (Cuvântul,

Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu”). **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că lucrul care determină dacă un credincios poate obține mântuirea este dacă are sau nu adevărul și dacă îl practică sau nu. Dacă un om nu e capabil să trăiască după adevăr în credința lui și, în schimb, se conformează filosofiilor satanice de abordare a lumii, atunci el aparține Satanei, nu lui Dumnezeu. Chiar dacă pare că îndeplinește o datorie importantă sau este apreciat de un conducător, în cele din urmă, tot va fi alungat de Dumnezeu pentru că nu practică adevărul și nu l-a obținut. Am văzut clar că Liu Xiao perturba și tulbura lucrarea bisericii, dar n-am îndrăznit să-i raportez conducătoarei, de teamă că aveam să fiu suprimată de un antihrist și să-mi pierd datoria, adică șansa de a obține mântuirea. Cât de nesăbuită și ridicolă era ideea mea! Capacitatea mea de a obține mântuirea nu putea fi decisă de alții; depindea de afptul că practicam sau nu adevărul. Dacă aș fi continuat să trăiesc după filosofii satanice, protejându-mă și fără să mențin lucrarea bisericii, atunci, chiar dacă îmi făceam datoria, tot n-aș fi obținut mântuirea. Realizând asta, am avut remușcări și m-am simțit vinovată. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu, implorându-L să mă îndrume să practic adevărul și să devin o persoană onestă și integră.

Căutând și reflectând, am realizat și că motivul pentru care îmi era teamă că aveam să fiu suprimată de conducătoare dacă raportam problema era că-mi lipsea înțelegerea suveranității atotputernice a lui Dumnezeu, nu

acceptam situațiile de la El pe care le înfruntam și, în schimb, credeam că apăruseră pentru că fusesem prea băgăcioasă. Nu erau acestea părerile unui non-credincios? Am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Antihriștii și ticăloșii apar în anumite biserici și creează tulburări și, făcând asta, înșală anumiți oameni – este acesta un lucru bun sau un lucru rău? Este aceasta iubirea lui Dumnezeu sau se joacă El cu oamenii și-i dă în vileag? Nu poți înțelege asta, nu-i așa? Dumnezeu aduce toate lucrurile în slujba Lui, pentru a-i desăvârși și a-i mântui pe cei pe care vrea să-i mântuiască, iar cei care caută realmente adevărul și îl practică, dobândesc, în final, adevărul. Cu toate acestea, cei care nu caută adevărul se plâng, spunând: «Nu-i corect ca Dumnezeu să lucreze în felul acesta. Asta mă face să sufăr foarte mult! Aproape am urmat antihriștii. Dacă acest lucru chiar a fost rânduit de Dumnezeu, cum le poate El permite oamenilor să urmeze antihriștii?» Ce se întâmplă aici? Faptul că nu ai urmat antihriștii dovedește că ai protecția lui Dumnezeu; dacă îi urmezi, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu, iar El nu te mai vrea. Așadar, este un lucru bun sau unul rău că acești antihriști și ticăloși provoacă tulburări în biserică? Din exterior, pare a fi un lucru rău, dar când acești antihriști și ticăloși sunt dați în vileag, dobândești mai mult discernământ, ei sunt înlăturați, iar statura ta sporește. În viitor, când vei mai întâlni astfel de oameni, vei avea discernământ în privința lor, chiar înainte să-și dea arama pe față, și îi vei respinge. Asta îți va permite să tragi învățăminte și să ai beneficii; vei ști cum să identifici antihriștii și nu vei mai fi înșelat de Satana. Așadar, spune-Mi, nu este un lucru bun ca antihriștii să tulbure și să înșele oamenii? Numai experimentând până în acest stadiu, pot oamenii să vadă că Dumnezeu nu a acționat conform noțiunilor și închipuirilor pe care le au, și că Dumnezeu îi permite marelui balaur**

roșu să provoace frenetic tulburări și le permite antihriștilor să-i înșele pe aleșii Lui, astfel încât El să-l poată folosi pe Satana în slujba Sa, pentru a-Și desăvârșii aleșii, și doar atunci înțeleg oamenii intențiile minuțioase ale lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (1)"). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că El le permite antihriștilor să apară în biserică, pentru ca noi să putem obține adevărul și discernământ și să ne eliberăm de înșelăciunea și controlul Satanei. Dacă nu întâlnim un antihrist, nu vom învăța să îi discernem și vom fi în continuare pasibili de a fi înșelați de antihriști. Fiind suprimată de acea antihristă, am obținut discernământ în privința antirhriștilor, am reflectat asupra firii mele antihriste și am cunoscut-o. În perioada aceea, căutam mereu statutul în datoria mea și eram plină de dorințe și ambiție. Mergeam pe calea unui antihrist, totuși, nu eram conștientă că o făceam. Doar după ce am fost suprimată de acea antihristă și înlocuită, am început să reflectez asupra mea. Datorită luminării și iluminării cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat că a căuta statutul este drumul spre pierzanie. Am încățat și că, în credința noastră, trebuie să ne facem îndatoririle de ființe create – asta se cuvine să urmărim. Am început să mă axez pe urmărirea adevărului și am muncit conștient ca să îndeplinesc cât puteam de bine orice datorie mi se dădea. Această mică transformare era mântuirea și marea protecție a lui Dumnezeu. Deși suferisem într-o anumită măsură, am învățat multe, iar acest lucru a fost benefic pentru viața mea. Cu cât reflectam mai mult, cu atât mai clar gândeam – știam că trebuia să-mi îndeplinesc datoria și responsabilitățile și să raportez conducătorilor felul în care înțelegeam situația. Cât despre felul în care aveau să mă trateze ei și tipul de situație pe care aveam s-o întâlnesc, totul era cu permisiunea lui Dumnezeu. Ar trebui

să mă las în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun suveranității și rânduielilor Lui. Așadar, am raportat problema altei conducătoare.

După ce a primit scrisoarea și a confirmat raportul, a înlocuit-o imediat pe Liu Xiao. Am fost copleșită de emoții. De când am observat că Liu Xiao avea o problemă și până am raportat-o conducătoarei, întârziasem cu mai mult de două luni. Când m-am gândit cum lucrarea evanghelică fusese afectată și întârziată cu două luni, am avut remușcări, m-am simțit vinovată și m-am urât pentru cât de profund fusesem coruptă de Satana și cât de egoistă și vicleană am fost. Trăind după filosofii satanice de abordare a lumii, nu numai că mi-am făcut rău mie, dar am afectat și lucrarea bisericii. Numai după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am început să mă înțeleg, nu am mai fost constrânsă de statut și autoritate și am raportat sincer problema în cauză. Slavă lui Dumnezeu!

23. Cum am învățat să fiu martor pentru Dumnezeu

de Moran, China

În iunie 2020, am fost aleasă diacon de udare și am primit sarcina de a-i uda pe cei care tocmai acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Mi-am spus în sinea mea: „Trebuie să îmi fac bine datoria și să-I răsplătesc iubirea lui Dumnezeu.” La început, am avut multe problem în lucrare: unii frați și surori erau ocupați cu serviciul și nu veneau mereu la adunări; alții au fost înșelați de defăimarea practicată de PCC și de cercurile religioase și erau reticenți să participe la adunări; alții erau negativi și slabi din cauza piedicilor puse de familie și nu-și puteau îndeplini datoria. Am simțit multă presiune când m-am gândit la toate astea. Ca să-i ud bine pe acești frați și surori, astfel încât să poată înțelege adevărul și să prindă rădăcini pe calea adevărată, era multă muncă de făcut! În acea perioadă, m-am rugat lui Dumnezeu, m-am bazat pe El și am căutat adevărul pentru a le rezolva problemele și greutățile. După o vreme, majoritatea au venit normal la adunări, iar unii au învățat sensul îndeplinirii îndatoriilor lor, așa că și-au asumat îndatoririle pe măsura posibilităților lor. Când am văzut aceste rezultate, am fost încântată, nu m-am putut abține să nu mă apreciez, gândindu-mă: „Precis că sunt bună la lucrarea asta. Cum altfel aș putea obține rezultate atât de bune?” După aceea, când îi auzeam pe frați și surori vorbind despre problemele și greutățile întâlnite în îndatoririle lor, fără să vreau, începeam să mă dau mare că eram mai bună și mai experimentată decât ei.

Odată, la o adunare, câteva surori care tocmai începuseră să-i ude pe nou-veniți, au menționat că unii dintre ei au văzut suprimarea și arestările frenetice exercitate de PCC și erau negativi, slabi, timizi și temători. Ele nu

știau să aibă părtășie ca să găsească o soluție. Fiindcă eu rezolvasem recent astfel de probleme, obținând rezultate, m-am gândit că era o ocazie bună să le spun cum am avut eu părtășie despre adevăr pentru a rezolva aceste lucruri și să le arăt că eu am înțeles adevărul și că eram colegul capabil. Așadar, am spus încrezătoare: „Recent, am udat câțiva frați și surori care erau în aceeași stare. Am fost foarte neliniștită atunci și, ca să-i ud bine, am ținut multe adunări cu ei, am citit cuvântul lui Dumnezeu și-am avut părtășie despre adevăr, având ca țintă starea lor. A trebuit să merg cu bicicleta peste 50 de kilometri până acolo și înapoi. După ce i-am udat o vreme, au obținut cunoștințe despre lucrarea, omnipotența și înțelepciunea lui Dumnezeu, au înțeles ce înseamnă faptul că El îl folosește pe marele balaur roșu în lucrarea Sa și au câștigat încredere în Dumnezeu. Nu s-au mai simțit constrânși de persecuția PCC-ului, ba chiar au vrut să răspândească Evanghelia ca să fie mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu…” În timp ce aveam părtășie, surorile m-au privit de parcă erau în transă. M-am simțit împlinită și tot mai plină de energie pe măsură ce vorbeam. Când mi-am terminat părtășia, o soră a spus entuziasmată: „Având atâta experiență, tu vezi problemele clar. Eu aș fi cu totul confuză.” O altă soră a spus cu invidie: „E foarte ușor pentru tine să rezolvi problemele astea. Dacă mai ai experiențe pozitive, te rog să ai părtășie cu noi, ca să învățăm de la tine.” Am fost încântată când le-am auzit complimentele. Deși am spus că rezultatele din munca mea erau doar datorită îndrumării lui Dumnezeu, nu datorită efortului meu, în inima mea am simțit că eu fusesem cea care suferise și plătise un preț pentru aceste rezultate. La o adunare, o soră era pesimistă pentru că nu obținea rezultate bune cu udarea nou-veniților și a vorbit despre multe greutăți. M-am gândit: „Dacă aș spune că am aceleași greutăți și carențe, oare ceilalți nu m-ar desconsidera? Răspund de lucrarea ei, așa că îi voi spune despre

experiențele mele reușite și-i voi arăta cum am avut părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme, când m-am confruntat cu diverse greutăți. În felul acesta, pot să rezolv simultan problemele ei și să îi fac pe ceilalți să mă aprecieze mai mult.” Odată ce m-am gândit la asta, am evitat să le mai vorbesc despre slăbiciunile și carențele mele, lăudându-mă, în schimb, în fața lor cu eficiența pe care am avut-o în îndatoririle mele. Am spus: „În această perioadă, am udat și susținut cinci frați și surori. Nu participau în mod regulat la adunări – unii fiindcă aveau multe noțiuni religioase, alții fiindcă alergau după bani, iar alții fiindcă erau slabi și negativi din cauza problemelor de acasă. Am mers la fiecare în parte, am depășit câteva greutăți, am căutat mult cuvântul lui Dumnezeu și am avut cu fiecare părtășie pentru rezolvarea acestor probleme, până când au înțeles adevărul, au renunțat la noțiuni, au venit regulat la adunări și și-au asumat de bună voie îndatoriri. Era un frate, un profesionist talentat, care venea rar la adunări pentru că alerga după statutul și faima lumești. Am avut multe greutăți în procesul de a-l susține, dar m-am bazat pe Dumnezeu, i-am citit cuvântul Lui și-am avut părtășie despre voia Lui. După ce m-a ascultat, fratele a înțeles valoarea căutării adevărului pentru cei care cred în Dumnezeu, a putut să vadă că goana după reputație și statut e deșartă și a fost dornic să caute adevărul și să-și îndeplinească îndatoririle.” După părtășia mea, am văzut priviri cu admirație și cu venerație pe chipurile surorilor mele și s-au grăbit să-și noteze fragmentele din cuvântul lui Dumnezeu menționate înpărtășia mea. O soră a zis emoționată: „Ai folosit adevărul ca să le rezolvi problemele, astfel încât să înțeleagă voia lui Dumnezeu, și sunt dispuși să-L urmeze și să-și îndeplinească îndatoririle. Nu puteai face asta dacă nu aveai adevărurile-realitate.” O altă soră a spus admirativ: „Dacă aveam aceste probleme, nu puteam să le rezolv. Tu ai mai multă experiență, deci ești mai bună decât noi la asta.” În clipa aceea, am

simțit că ceva nu e în ordine. Oare nu cumva mă adorau? După părtășia mea, una dintre surori a fost puțin negativă, căci se simțea de calibru slab și nu putea folosi adevărul pentru a rezolva problemele nou-veniților. M-am gândit: „Vorbesc prea mult despre experiența mea reușită? Oare le fac să creadă că problemele întâlnite de mine sunt simple și ușor de rezolvat pentru mine și le fac să aibă o părere bună despre mine? Cei care admiră și cei care sunt admirați vor avea parte de nenorociri – oare e potrivit genul acesta de părtășie?” Dar apoi, mi-am spus: „Le povestesc despre experiența mea practică, deci ar trebui să fie în ordine.” Atunci, n-am reflectat în continuare asupra mea și am trecut peste asta. Mai târziu, m-am întâlnit cu două surori de la udare ca să le întreb despre lucrarea lor. Imediat ce am ajuns, una dintre ele a spus cu entuziasm: „Ce bine c-ai sosit. Au venit niște frați și surori cu probleme și nu știm să le rezolvăm. Te rugăm să ne vorbești despre ele.” Privirea ei plină de așteptări m-a încântat și m-a îngrijorat deopotrivă. M-a încântat pentru că mă aprecia, dar m-a îngrijorat fiindcă m-am întrebat dacă nu cumva faptul că am vorbit mereu despre rezultatele din lucrarea mea n-o făcuse să mă venereze. Apoi, m-am gândit: „Vorbesc mereu despre succesele mele ca să le dau o cale de practicare pentru îndeplinirea îndatoririlor lor, adică am părtășie despre adevăr ca să rezolv probleme. În plus, vorbesc doar despre experiențele mele reale, nu exagerez.” Așa că am continuat la fel ca înainte, am avut părtășie despre experiența mea reușită. Au reacționat cu admirație și invidie, iar eu am fost încântată.

După aceea, la fiecare adunare, am vorbit despre cum am suferit și am plătit un preț în îndatoririle mele, cum am avut părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme și despre fiecare dintre exemplele mele reușite. Treptat, toți frații și surorile mele au început să mă venereze, mă așteptau să le rezolv problemele, iar mie mi-a plăcut senzația că eram apreciată și

venerată. Întorcându-mă de la adunări, îmi aminteam expresiile lor de admirație și venerare și nu m-am putut abține să nu mă simt exaltată. Faptul că eram admirată și apreciată de atâția m-a motivat în îndatoririle mele. Dar tocmai când eram cufundată în bucuria de a fi venerată, m-am confruntat pe neașteptate cu emondare.

Într-o zi, conducătoarea de biserică a venit la mine și mi-a spus: „Le-am cerut fraților și surorilor să te evalueze pentru alegerile bisericii și toți spun că îți place să te dai mare.” Când am auzit asta, m-am înroșit pe loc de rușine. M-am gândit: „Cum pot spune toți că îmi place să mă dau mare? Ce o fi crezând conducătoarea despre mine? Cum voi mai da față cu ceilalți?” M-am zbătut să mă justific: „Recunosc că sunt destul de arogantă și uneori mă dau mare fără să vreau, dar n-o fac în mod intenționat. La adunări vorbesc doar despre experiența mea reală.” Conducătoarea a văzut că nu mă cunosc și a spus: „Vorbești despre experiența ta, dar de ce frații și surorile te admiră și se bazează pe tine, în loc să se bazeze pe Dumnezeu și să caute adevărul? Spui că nu te dai mare în mod intenționat, dar de ce nu vorbești despre corupția, carențele, pesimismul, slăbiciunea sau gândurile tale ascunse? Vorbești doar despre ce e bine, nu și despre corupția sau slăbiciunea ta. Dai impresia că tu cauți adevărul și știi cum să experimentezi. Oare nu sunt astea doar preamărire de sine și te dai mare?” N-am avut răspuns la ceea ce a expus conducătorul. În timpul adunărilor, vorbisem doar despre experiența mea reușită și nu-mi destăinuisem niciodată abaterile și eșecurile din îndatoririle mele. Mă dădeam mare într-adevăr. Gândindu-mă cum mă dădusem mare în fața atâtor frați și surori și cum toți aveau acum discernământ despre mine, am fost atât de rușinată și de stânjenită încât mi-a venit să intru în pământ de rușine. Acest gând m-a făcut tot mai nefericită și nu m-am putut opri din plâns. Am căzut în genunchi în fața lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, nu mai vreau

să mă dau mare. Te rog, îndrumă-mă ca să pot reflecta asupra mea și să ajung să mă cunosc.”

Mai târziu, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să i se închine – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși. Este rezonabil acest mod de a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine: mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente de a se purta, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Metoda lor de a se exalta și a aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc**

să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși? Sunt a se preamări și a mărturisi pentru sine lucruri pe care le face o persoană cu conștiință și rațiune? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Aroganța este una dintre firile principale dezvăluite, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Poveștile lor sunt întru totul ireproșabile; cuvintele lor conțin în mod clar motivații și urzeli, se dau în spectacol, dar vor să ascundă acest fapt. Rezultatul spuselor lor este că oamenii sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în spatele acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? (Există.) **Acesta este un tip de fire rea**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși”). Ceea ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu mi-a străpuns inima. Comportamentul meu nu însemna tocmai că mă dădeam mare? La adunări vorbisem doar despre suferința mea și de rezultatele reușite din datoria mea. Când frații și surorile de la udare întâmpinau probleme pe care nu știau să le rezolve, n-am avut părtășie despre adevăr, să-i ajut să înțeleagă voia lui Dumnezeu și să știe cum să se bazeze pe El în îndatoririle lor. În schimb, am fost martoră

pentru capacitatea mea de a suferi și a rezolva probleme. Am vorbit mereu despre cât de departe am ajuns și despre prețul pe care l-am plătit pentru a uda oameni. N-am vorbit niciodată de slăbiciunea sau carențele pe care le expuneam când aveam probleme. Am vorbit mereu despre cum am dus poveri, cum am ținut cont de voia lui Dumnezeu, cum am căutat adevărul pentru a rezolva lucruri, când frații și surorile aveau probleme, sau câți au participat la adunări și și-au îndeplinit îndatoririle grație udării și sprijinului meu, ca să-i fac pe ceilalți să creadă că eu înțelegeam adevărul și mă pricepeam să rezolv probleme. Era clar, cuvântul lui Dumnezeu le-a permis acelor frați și surori să înțeleagă adevărul, să aibă credință și să vrea să-și îndeplinească îndatoririle. Erau rezultatele obținute prin cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu L-am preamărit pe Dumnezeu, nici nu am mărturisit pentru cuvântul și lucrarea Lui. I-am lăsat pe ceilalți să creadă că eu eram cea care a rezolvat problemele fraților și surorilor mele. Ascultând experiența mea, ceilalți n-au obținut cunoaștere despre Dumnezeu, ci m-au venerat pe mine. Nu s-au bazat pe Dumnezeu, nici n-au căutat adevărul când au avut probleme. În schimb, au căutat părtășia mea ca să rezolve probleme. M-au văzut drept cineva care chiar le-ar putea salva viețile. Dacă lucrurile continuau așa, oare nu cumva îi aduceam pe oameni înaintea mea? Nici atunci n-am simțit că mă preamăream sau mă lăudam. Am continuat să cred că doar discutam despre experiența mea reală. Am văzut că am avut intenții demne de dispreț când am vorbit despre experiențele mele. Voiam să câștig un loc de preț în inimile oamenilor. Tot gândindu-mă la asta, m-am simțit tot mai josnică și nerușinată. A fost harul lui Dumnezeu că am putut prelua lucrarea de udare, iar voia Sa a fost ca eu să am părtășie despre cuvântul Său pentru a rezolva probleme, a conduce oameni înaintea Lui, a-i ajuta să înțeleagă adevărul și să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Dar în îndatoririle mele, m-am dat mare mereu peste tot ca să-i fac pe oameni să

mă venereze. Am considerat efectele lucrării Duhului Sfânt ca fiind ale muncii mele și le-am folosit ca mijloc de laudă de sine. Am furat slava lui Dumnezeu și m-am bucurat de admirația și venerația fraților și surorilor și n-am simțit niciun pic de rușine. N-am avut deloc conștiință și rațiune! Conducătorul meu m-a emondat ca să pot să reflectez la calea mea greșită și să mă abată cu timpul de la ea, acestea au fost iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine! Am știut că nu mai puteam să-L sfidez pe Dumnezeu și să mă opun Lui. Trebuia să mă căiesc în grabă. Mi-am amintit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Să împărtășești și să comunici experiențele tale înseamnă să ai părtășie despre experiența și despre cunoștințele tale referitoare la cuvintele lui Dumnezeu. Înseamnă să dai glas fiecărui gând din inima ta, stării tale și firii corupte care se dezvăluie în tine. Înseamnă să-i lași pe ceilalți să discearnă aceste lucruri și, apoi, să rezolvi problema având părtășie despre adevăr. Toată lumea are de câștigat și culege roadele doar atunci când are părtășie despre experiențe în acest fel. Doar aceasta este adevărata viață bisericească**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”). Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că părtășia despre experiență nu trebuie să aibă intenții personale, ambiții și dorințe personale. Ar trebui să-mi deschid inima și să le spun fraților și surorilor ce e acolo. Pozitivă sau negativă, trebuie să-mi destăinui mereu adevărata stare, ca ei să asimileze partea pozitivă și să învețe s-o distingă pe cea negativă din experiența mea, ca să vadă că și eu sunt răzvrătită și coruptă și pot să fiu negativă și slabă, ca să nu mă mai aprecieze și admire. În acest fel, experiența mea îi poate învăța lecții și ajuta să nu o ia pe căi greșite. La adunarea de a doua zi, am avut curajul să discut despre starea mea. Am analizat și am expus cum, în această perioadă, mă dădusem mare, ca să-i fac pe ceilalți să mă aprecieze, și cum am reflectat și

am ajuns să mă cunosc. La acea adunare, am avut un puternic sentiment de siguranță și bucurie.

Mai târziu, am aflat că o soră era foarte deprimată. Când am vorbit, a spus: „La adunări, aud mereu experiența ta și cât de eficient îi ajuți pe ceilalți, dar îmi lipsesc adevărurile-realitate și am calibrul prea slab. Când apar probleme, nu le pot rezolva. E prea stresant. Nu fac față acestei datorii.” Auzind ce a spus, mi-a fost foarte rușine. M-am gândit: „Sunt direct vinovată pentru negativitatea ei. Nu L-am preamărit pe Dumnezeu în datorie, n-am rezolvat greutățile practice din intrarea în viață a fraților și surorilor, m-am mândrit și m-am lăudat mereu, făcând-o să creadă greșit că eu am înțeles adevărul și am statură. Nu pot să-mi repet greșeala. Trebuie să fiu sinceră și să mă dezvălui în fața ei.” Așa că i-am spus despre starea mea și cum mă dădusem mare în tot acest timp. I-am spus că și eu aveam neajunsuri, eram slabă când întâmpinam greutăți și că, de fapt, nu dețin adevărurile-realitate, că rezultatele îndatoririlor mele veneau de la lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt și că nu puteam realiza nimic singură. Sora mea a fost impresionată și a spus: „Părtășia ta m-a făcut să-mi dau seama că nu caut adevărul, n-am loc în inimă pentru Dumnezeu, apreciez daruri exterioare, îi venerez pe alții și n-am înțeles că toate realizările vin din lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt. Nu vreau să mai fiu negativă și slabă în fața greutăților mele. Vreau să mă bazez pe Dumnezeu și să-mi îndeplinesc îndatoririle.” Am fost foarte încântată s-o aud pe sora mea vorbind astfel.

După aceea, am început să reflectez asupra mea. Chiar și când am știut că atunci când mă dau mare mă împotrivesc lui Dumnezeu, de ce am continuat să urmez involuntar această cale? Ce se întâmpla cu mine? Mai târziu, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și**

să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului").

Din ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că-mi plăcea să mă dau mare în fața fraților și surorilor și să-i fac să mă admire și venereze pentru că eram controlată de natura mea arogantă. Deoarece natura mea era atât de arogantă, imediat ce am avut rezultate în îndatoririle mele, am început să mă admir. Ca să arăt că eram remarcabilă și superioară, mă lăudam la adunări și mă dădeam mare cu realizările muncii mele. N-am spus nimic despre greutățile mele, despre slăbiciunea mea, despre răzvrătirea și corupția mea. Când frații și surorile mele mă lăudau, nu simțeam frică. Mai degrabă, eram foarte fericită și mă bucuram fără rușine de admirația și venerația lor. Lui Pavel i-au plăcut mult adunările și să predice, pretinzând că efectele lucrării Duhului Sfânt erau meritul lui, s-a lăudat și s-a etalat pe sine pretutindeni, pentru a înșela oamenii. I-a adus pe toți credincioșii înaintea lui, astfel încât și acum, după 2000 de ani, întreaga lume religioasă îl venerează și preamărește, consideră cuvintele lui drept cuvântul lui Dumnezeu și nu are cunoaștere despre Domnul Isus. Pavel a

avut o natură arogantă și neprihănită de sine și nu L-a respectat pe Dumnezeu; a mers pe calea unui antihrist potrivnic lui Dumnezeu. A ocupat locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor, a ofensat grav firea Lui dreaptă și a fost pedepsit și blestemat de El. Nu a fost firea mea la fel cu a lui Pavel? Și eu am fost arogantă, neprihănită de sine, mi-a plăcut să mă preamăresc, să mă dau mare și să mă înconjur de oameni. Drept rezultat, după luni de „reprezentație", toți m-au apreciat și venerat și n-au avut loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Când au apărut probleme, în loc să-L caute pe Dumnezeu, m-au căutat pe mine. Nu mă împotriveam lui Dumnezeu și nu le făceam rău fraților și surorilor? Nu mergeam pe calea unui antihrist? Doar atunci am văzut că eram în pericol și că eram controlată de natura mea arogantă. În repetate rânduri, m-am dat în spectacol și m-am mândrit cu nerușinare, i-am înșelat pe frați și surori să mă venereze și, uneori, am avut chiar intenții josnice și am folosit șiretlicuri ca să mă laud. Am fost foarte mârșavă! Gândindu-mă la asta, m-am umplut de dezgust și ură față de mine și mi-am jurat că nu mă voi mai da mare niciodată.

Apoi, am urmărit un material video cu lectura cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dumnezeu este Creatorul, iar identitatea și statutul Său sunt supreme. Dumnezeu are autoritate, înțelepciune și putere, are propria fire, propriile posesiuni și propria ființă. Știe cineva de câți ani lucrează Dumnezeu în mijlocul oamenilor și al întregii creații? Numărul precis de ani de când lucrează și gestionează Dumnezeu întreaga omenire este necunoscut; nimeni nu poate oferi o cifră precisă, iar Dumnezeu nu raportează omenirii aceste chestiuni. Totuși, dacă Satana ar face așa ceva, ar raporta acest lucru? Cu siguranță da. Vrea să se laude ca să înșele mai mulți oameni și ca să-i facă pe mai mulți să fie conștienți de contribuțiile lui. De ce Dumnezeu nu raportează aceste chestiuni? Acesta este un aspect smerit și tainic al**

esenței lui Dumnezeu. Care este opusul smereniei și al tăiniciei? Aroganța și etalarea. […] Dumnezeu cere ca oamenii să fie mărturie pentru El, dar oare a fost Dumnezeu mărturie pentru El Însuși? (Nu.) **Pe de altă parte, Satana se teme că oamenii nu vor afla nici măcar despre cel mai mărunt lucru pe care-l face. Antihriștii nu sunt diferiți: se laudă în fața tuturor cu fiecare lucru mărunt pe care îl fac. Auzindu-i, pare că mărturisesc pentru Dumnezeu – dar, dacă asculți cu atenție, vei descoperi că nu mărturisesc pentru Dumnezeu, ci se grozăvesc, întărindu-se. Motivația și esența din spatele spuselor lor este să se întreacă cu Dumnezeu pentru aleșii Lui și pentru statut. Dumnezeu este smerit și ascuns, iar Satana se dă în spectacol. Există vreo diferență? A se da în spectacol față de smerenie și ascundere: care sunt lucruri pozitive?** (Smerenia și ascunderea.) **Ar putea Satana să fie descris ca fiind smerit?** (Nu.) **De ce? Judecând după natura-esență rea a acestuia, este un gunoi fără valoare; ar fi anormal ca Satana să nu se dea în spectacol. Cum i s-ar putea spune Satanei «smerit»? Despre Dumnezeu se spune că este «smerit». Identitatea, esența și firea lui Dumnezeu sunt înalte și onorabile, dar El nu Se grozăvește niciodată. Dumnezeu este smerit și tainic, așa că oamenii nu văd ce a făcut, dar în timp ce lucrează într-o astfel de obscuritate, omenirea este constant aprovizionată, hrănită și îndrumată – și toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Oare nu din cauza ascunderii și a smereniei nu declară Dumnezeu niciodată aceste lucruri, nu le menționează niciodată? Dumnezeu este smerit tocmai pentru că El este capabil să facă aceste lucruri, dar niciodată nu le menționează și nu le declară și nu discută despre acestea cu oamenii. Ce drept ai să vorbești despre smerenie, când ești incapabil de astfel de lucruri? Nu ai făcut niciunul dintre aceste lucruri, dar insiști să îți asumi meritul pentru ele – asta se**

numește a fi nerușinat. Călăuzind omenirea, Dumnezeu săvârșește o lucrare atât de măreață și guvernează întregul univers. Autoritatea și puterea Lui sunt atât de vaste, dar El nu a spus niciodată: «Puterea Mea este extraordinară.» El rămâne ascuns printre toate lucrurile, guvernând peste toate, hrănind și aprovizionând omenirea, permițând întregii omeniri să dăinuie generație după generație. Luați aerul și soarele, de exemplu, sau toate lucrurile materiale necesare existenței umane pe pământ – toate curg fără încetare. Faptul că Dumnezeu îl aprovizionează pe om este incontestabil. Dacă Satana ar face un lucru bun, l-ar ține sub tăcere și ar rămâne un erou nelăudat? Niciodată. Este ca în cazul unor antihriști din biserică care anterior au întreprins lucrări periculoase, care au renunțat la lucruri și au îndurat suferințe, care poate chiar au ajuns la închisoare; sunt și câțiva care au contribuit cândva la un aspect al lucrării casei lui Dumnezeu. Ei nu uită niciodată aceste lucruri, cred că pentru ele merită laude tot restul vieții, cred că acestea sunt capitalul vieții lor – ceea ce arată cât de mici sunt oamenii! Oamenii sunt cu adevărat mărunți, iar Satana e nerușinat" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)").

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-a fost rușine. Dumnezeu e Creatorul, El are autoritate și putere, El are cea mai importantă identitate și cel mai înalt statut. Totuși, Dumnezeu Însuși a venit întrupat ca să mântuiască omenirea coruptă și exprimă în tăcere adevărul, pentru a aproviziona și mântui oamenii. El nu Se folosește de statutul Lui de Dumnezeu ca să se dea mare, nici nu vorbește despre câtă lucrare a făcut pentru a mântui omenirea sau câtă umilință și durere îndură. În schimb, El rămâne mereu smerit și ascuns printre oameni, făcându-Și lucrarea de udare și mântuire a umanității. Esența lui Dumnezeu e atât de sfântă, de blândă și bună! Sunt o persoană foarte dezgustătoare, care e profund coruptă de

Satana. În ochii lui Dumnezeu sunt neînsemnată și, totuși, m-am preamărit cu nerușinare, m-am dat mare, i-am făcut pe alții să mă admire și să mă venereze. Am fost într-adevăr atât de arogantă încât mi-am pierdut rațiunea și nu eram vrednică să trăiesc înaintea lui Dumnezeu! În momentul acela mi-am fost și mai rușine de aroganța mea, de lauda și mândria mea. Am căzut înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, prin judecata și revelația Ta, am văzut că trăiesc fără asemănare umană și nu mai vreau să trăiesc așa. Dumnezeule, îndrumă-mă, învață-mă să practic adevărul și să Îți fiu martoră."

Am văzut cuvântul lui Dumnezeu: „**Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a

firii"). Am găsit căi de practicare în cuvintele lui Dumnezeu. Adevărata părtășie nu înseamnă să vorbești despre experiențe reușite, pentru a te da mare. Este pentru a fi mărturie a felului în care Dumnezeu ne judecă, ne curățește și ne mântuiește. Este necesară pentru a expune răzvrătirea, corupția, propriile intenții josnice și consecințele acțiunilor proprii și pentru a vorbi despre felul în care, mai târziu, prin experimentarea judecății și mustrării din cuvântul lui Dumnezeu, se ajunge la cunoașterea de sine. În felul acesta ceilalți pot dobândi discernământ despre adevărata față a corupției lor și pot să aibă cunoaștere despre lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și cerințele pe care le are El de la umanitate. În felul acesta ei pot să vadă mântuirea Lui pentru oameni și iubirea Lui pentru oameni. Doar având mărturie în acest fel poate cineva să fie martor pentru Dumnezeu. Odată ce-am înțeles aceste căi de practicare, am început să le practic conștient. La o adunare, un frate a vorbit despre urmărirea reputației și a statutului în îndatoririle lui. S-a comparat cu ceilalți, s-a simțit nefericit și n-a știut cum să rezolve asta. Auzindu-l cum își descrie starea, m-am gândit: „Dacă îi rezolv problema, când va vorbi despre experiența lui în viitor, va spune că părtășia mea i-a permis să-și schimbe starea. Frații și surorile mă vor admira și vor spune că înțeleg adevărul și am statură. Trebuie să-mi compun cuvintele și ideile din părtășie și să-i spun totul despre experiența mea." În acel moment am avut mustrări de conștiință, dându-mi brusc seama că eram pe cale să dau din nou o reprezentație satanică. Gândul care tocmai îmi trecuse prin minte m-a dezgustat, de parcă înghițisem o muscă moartă. Așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I putere ca să mă lepăd de mine, să-L preamăresc pe El acum și să fiu martoră pentru El. Mai târziu, i-am spus fratelui despre experiența mea nereușită de a fi înlocuită pentru că am urmărit reputația și statutul și am luptat pentru ele. I-am mai spus cum, citind cuvântul lui Dumnezeu, am putut să reflectez, să

ajung să mă cunosc, să mă căiesc și să mă schimb întrucâtva. După părtășia mea, fratele a recunoscut că statura lui era prea arogantă, că goana după reputație și statut este calea unui antihrist și voia să se căiască. Auzind părtășia lui, I-am mulțumit lui Dumnezeu în inima mea. Aceasta a fost îndrumarea lui Dumnezeu în acțiune.

După aceea, la adunări, în părtășia cu frații și surorile mele, deși încă mă mai dădeam mare uneori, nu era atât de evident și de grav ca înainte. Uneori mă gândeam să mă dau mare, dar când simțeam asta, mă rugam lui Dumnezeu și am putut să mă lepăd de mine. Treptat, m-am dat mare tot mai puțin și am experimentat mai rar stări în care doream să mă laud și am devenit un pic rezonabilă în discursul și acțiunile mele. Sunt profund recunoscătoare pentru mântuirea de la Dumnezeu Atotputernic!

24. Vremea în care predicam pe front

de Ayden, Myanmar

În ianuarie 2021, doi camarazii mi-au împărtășit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic. Apoi, întrunindu-ne și citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că, în zilele de pe urmă, El S-a întrupat, ca să mântuiască rasa umană coruptă și am aflat și despre semnificația întrupărilor Lui. Niciodată nu mi-am închipuit că Dumnezeu S-ar întrupa personal ca să apară și să lucreze printre oameni. Aceasta e o taină profundă și e și iubirea adevărată a lui Dumnezeu și cea mai mare mântuire a omenirii. Am fost foarte emoționat. Nu credeam c-aș putea să aud glasul lui Dumnezeu și să-I văd arătarea și lucrarea. M-am simțit extrem de norocos, iar asta m-a făcut să vreau să particip și mai mult la întruniri. Citind cuvintele lui Dumnezeu și având părtășie cu frații și surorile, am văzut că predicarea Evangheliei e responsabilitatea fiecăruia și ceea ce ne cere Dumnezeu. Predicând Evanghelia, sunt mărturie pentru Dumnezeu, aduc oameni înaintea Lui, permițându-le să obțină adevărul și mântuirea de la El și, totodată, îmi măresc lista de fapte bune. Dacă n-aș face asta, mi-aș neglija datoria de ființă creată și n-aș fi apt să mănânc și să beau cuvintele Lui. Înțelegând toate astea, chiar eram dornic să împărtășesc Evanghelia și voiam să lucrez cu Dumnezeu, să împărtășesc Evanghelia Împărăției cu și mai mulți oameni. Apoi, practicam împărtășirea Evangheliei oricând aveam timp liber. Ulterior, în octombrie, am fost transferat la brigadă, unde, întâmplător, era un frate pe nume Nyon, care credea și el în Dumnezeu Atotputernic. Am lucrat cu el pentru a împărtăși Evanghelia camarazilor mei. Odată, am mai invitat vreo 20 de soldați să vină să asculte predica noastră, iar eu și Nyon am fost mărturie pentru lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Prin căutare și investigare, toți acești

soldați, peste 20, au ajuns să accepte Evanghelia. Am fost încântat și am căpătat mai multă încredere în împărtășirea Evangheliei.

În timpul războiului civil din Myanmar am fost transferat pe front. Am văzut fotografii cu civili care erau bătuți și răniți, iar unii dintre cei salvați din taberele inamicului ne-au spus și ei că, fiind capturați, au trebuit să gătească pentru soldații inamici, iar acei soldați i-au pus să și lupte. Îi împușcau și-i omorau pe cei care refuzau. De asemenea, casele unor civili au ars din cauza luptelor, ei fiind nevoiți să trăiască ascunși în junglă. Iar de fiecare dată când soldații luptau sau atacau o așezare, existau răniți care erau duși înapoi și spitalizați. Văzând toate acestea, i-am compătimit foarte mult. Mă gândeam că, probabil, nu credeau în Dumnezeu și, fără credință, nu știau în mâinile cui se află soarta oamenilor sau pe cine se pot bizui pentru protecție. De-aș putea să le împărtășesc Evanghelia și să-i aduc înaintea lui Dumnezeu, ei ar putea să I se roage și să lectureze cuvintele Lui pentru a înțelege adevărul, dobândind protecția Lui. Aceste gânduri mi-au împovărat oarecum inima. Am vrut să merg în așezare ca să predic Evanghelia și să-i aduc înaintea lui Dumnezeu. Însă nu cunoșteam terenul de pe front și nu știam unde se ascundeau soldații inamici. Mergând să predic Evanghelia în acele circumstanțe, dacă întâlneam trupe inamice, exista posibilitatea de a fi capturat sau ucis. Da, mi-era foarte teamă. M-am rugat lui Dumnezeu, ca să caut ce ar trebui să fac. Apoi m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Mi-am dat seama: mă temeam că mergând să predic Evanghelia, aveam să fiu capturat sau ucis de

forțele inamice, pentru că nu înțelegeam cu adevărat atotputernicia și stăpânirea lui Dumnezeu peste toate și-mi lipsea credința. Am mai aflat și că situațiile întâlnite zilnic, majore și minore, erau poruncite și rânduite de Dumnezeu. Și dacă aveam să fiu sau nu capturat de inamic era în mâinile Lui. Oricât de periculoasă ea situația, dacă Dumnezeu nu permitea asta, nu mă puteau prinde. Și chiar dacă într-o zi dușmanul într-adevăr mă lua, dacă trăiam sau muream, depindea doar de Dumnezeu. Trebuia să mă supun situației rânduite de El. Și transferul meu pe front conținea bunăvoința lui Dumnezeu. Civilii de acolo trăiau într-un mediu foarte periculos, fără ca cineva să le împărtășească Evanghelia. Ei nu auziseră încă glasul lui Dumnezeu. Poate că acolo erau oameni pe care El voia să-i mântuiască. Ar trebui să țin cont de voia lui Dumnezeu, să predic Evanghelia și să fiu mărturie pentru El, ca ei să poată fi aduși înaintea Lui. Când am realizat acest lucru, m-am temut mai puțin. Eram gata să mă bizui pe El și să merg să predic Evanghelia în acel mediu.

Apoi am început să le predict localnicilor Evanghelia, însă am întâmpinat noi dificultăți. Oamenii de acolo vorbeau dialectul Dai. Eu știam doar câteva expresii uzuale, cum ar fi „Ai mâncat?” și „Unde te duci?” Nu eram în stare să le împărtășesc Evanghelia. Mă simțeam foarte anxios. Voiam să predic, dar nu cunoșteam dialectul și mi se părea foarte dificil. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să împărtășesc Evanghelia, dar nu știu dialectul. Te rog să mă îndrumi și să-mi deschizi o cale.” Odată, într-o întrunire online, o soră a împărtășit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a fost de mare ajutor. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care Îl iubesc cu adevărat și pe toți cei care urmăresc adevărul, într-o gamă variată de contexte. El le dă oamenilor posibilitatea să experimenteze cuvintele Sale în diferite medii sau încercări și, astfel, să dobândească o înțelegere a adevărului,**

o cunoaștere adevărată a Lui și, în cele din urmă, să obțină adevărul. […] Cei care nu merg pe calea luminoasă a urmăririi adevărului vor trăi pentru totdeauna sub puterea Satanei, în păcat și întuneric perpetuu și fără nicio speranță. Puteți înțelege sensul acestor cuvinte? (Trebuie să urmăresc adevărul și să-mi îndeplinesc datoria cu toată inima și mintea.) **Când vei avea o datorie care ți-a fost încredințată, nu te gândi cum să eviți să te confrunți cu dificultățile; dacă o problemă este greu de gestionat, nu o lăsa deoparte și nu o ignora. Trebuie să o abordezi direct. Trebuie să îți aduci aminte, în orice moment, că Dumnezeu este de partea oamenilor, iar ei trebuie doar să se roage și să apeleze la El dacă au dificultăți și că nimic nu este greu cu Dumnezeu. Trebuie să ai această credință. De vreme ce crezi că Dumnezeu este Cârmuitorul tuturor lucrurilor, de ce atunci când ți se întâmplă ceva mai simți că ești speriat și că nu ai pe ce să te bazezi? Acest lucru dovedește că nu te bazezi pe Dumnezeu. Dacă nu Îl consideri ca sprijin și ca Dumnezeu al tău, atunci El nu este Dumnezeul tău. În viața reală, indiferent de situațiile cu care te confrunți, trebuie să vii des în fața Lui pentru a te ruga și a căuta adevărul. Chiar dacă înțelegi adevărul și dobândești ceva despre o singură chestiune în fiecare zi, nu va fi un timp pierdut!**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind acest pasaj, mi-a rămas întipărit în inimă faptul că Dumnezeu e cu mine. În fața dificultăților, trebuie doar să mă rog sincer și să mă bizui pe Dumnezeu, iar El mă va îndruma. Nimic nu e imposibil pentru El, ar trebui să am credință. Datoria mea e să predic Evanghelia. Nu mă puteam retrage doar pentru că nu știam dialectul. Trebuia totuși să fac tot posibilul. Dacă alesesem să răspândesc Evanghelia pentru a-L mulțumi, oricât de greu era, trebuia să mă bizui pe El și să-mi îndeplinesc datoria. Gândindu-mă la aceste lucruri, Eram gata să lupt pentru asta și, de fiecare dată, înainte să merg să predic,

mă rugam lui Dumnezeu, cerându-i să mă îndrume. Am început să încerc să comunic cu sătenii, redându-le înregistrări evanghelice și cu mărturii în Dai. Cât rulau înregistrările, ascultam cu atenție, iar când o înregistrare se încheia, aveam părtășie cu oamenii și mai adăugam câte ceva folosind ce învățasem deja în Dai. După ce am lucrat așa două sau trei zile, nouă persoane au acceptat Evanghelia. Am fost extrem de recunoscător lui Dumnezeu și am avut mai multă credință să răspândesc Evanghelia.

Într-o zi, trupele inamice au postat un videoclip pe WeChat. Am văzut că, după ce i-au capturat pe soldații noștri, i-au torturat. Unora dintre ei le-au tăiat mâinile, altora picioarele, și le-au tăiat gâturile, ca și cum ar fi sacrificat un porc. Chiar le-au smuls inimile cu cuțitul. Văzând asta, m-am temut foarte tare. Mă gândeam: „Mă duc în fiecare seară în așezare pentru a împărtăși Evanghelia – oare voi fi capturat de inamic? Dacă m-ar prinde, oare m-ar maltrata ca pe ceilalți soldați sau chiar m-ar tortura până la moarte?” Gândindu-mă la asta, mi-a fost teamă să mai merg să predic. Mi-am dat seama atunci că nu eram în starea potrivită, așa că m-am rugat și mi-am încredințat inima lui Dumnezeu, cerându-i să mă îndrume. Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a dat încredere și putere. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui**

orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, «credință»? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Am aflat că atunci când întâmpinăm încercări și necazuri, dacă ne lipsește credința și nu cooperăm activ, Dumnezeu nu are cum să lucreze în noi și nu avem cum să fim desăvârșiți de El. Pe cât nu reușim să vedem ceva, pe atât trebuie să avem mai multă credință în El, putând să dobândim credință doar trecând prin încercări. Împărtășirea Evangheliei în timp ce luptam pe front, înfruntând pericolul de a fi capturat de trupele inamice, a fost o încercare pentru mine, un test. Îmi lipsea adevărul și nu aveam o înțelegere adevărată a atotputerniciei și suveranității lui Dumnezeu. Nu credeam sincer că Dumnezeu stăpânește peste toate, deci nu aveam credință. Înfruntând un mediu periculos în timp ce predicam Evanghelia, m-am temut că voi fi

capturat și torturat până la moarte, așa că n-am îndrăznit să merg să predic. N-am putut să-mi dăruiesc cu adevărat inima lui Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu rânduia acest tip de situație, ca să-mi poată da mai mult din adevăr, ca eu să-l pot căuta și pune în practică și să recunosc atotputernicia lui Dumnezeu, stăpânirea Lui asupra sorții omenirii și faptul că viața și moartea mea sunt în mâinile Lui. Acum că mă confruntam cu un astfel de mediu periculos, a trebuit să îl experimentez efectiv și să supraviețuiesc, doar așa putând să văd faptele lui Dumnezeu și să dobândesc credință adevărată. Înțelegând voia lui Dumnezeu, inima mi s-a luminat mult și nu m-am mai temut așa tare.

Ulterior, am citit un alt pasaj din cuvintele Lui, care a fost și mai motivant. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre discipolii Săi. Fiecare dintre ei are un mediu, oferit de Dumnezeu omului, în care să-și îndeplinească datoria, și are harul și favoarea lui Dumnezeu de care să se bucure. De asemenea, are circumstanțe speciale, pe care Dumnezeu le pregătește pentru om, și trebuie să treacă prin multă suferință — nici vorbă de drumul lin pe care și-l imaginează omul. În afară de asta, dacă recunoști că ești o ființă creată, trebuie să te pregătești să suferi și să plătești un preț de dragul îndeplinirii responsabilității tale de a răspândi Evanghelia și de dragul îndeplinirii adecvate a datoriei tale. Prețul s-ar putea să fie vreo boală sau dificultate fizică sau să înduri persecuțiile marelui balaur roșu sau înțelegerile greșite ale oamenilor lumești, precum și necazurile care-i încearcă pe cei care răspândesc Evanghelia: să fii trădat, să fii bătut sau certat, să fii condamnat – ba chiar să fii prins la înghesuială și pus în pericol de moarte. Este posibil ca, pe parcursul răspândirii Evangheliei, să mori înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să fie terminată și să nu trăiești să vezi ziua gloriei lui Dumnezeu. Trebuie să fiți**

pregătiți pentru asta. Acest lucru nu este menit să vă sperie; este un fapt. […] Cum au murit discipolii Domnului Isus? Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. […] De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent de cum au murit sau de cum au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei

Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) **Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Am înțeles că toți putem să-L urmăm pe Dumnezeu după rânduiala și porunca Sa, iar El rânduiește și condițiile în care ne putem face datoria. Când predicăm Evanghelia, inevitabil ne confruntăm cu tot felul de situații și pericole. Unii sunt umiliți, alții sunt certați și bătuți, unii sunt predați autorității Satanei și brutalizați și unii chiar își pierd viața. Dar indiferent de situație, sunt o ființă creată și ar trebui să-mi îndeplinesc mereu datoria.

Predicarea Evangheliei e misiunea vieții mele, responsabilitatea mea. Oricât ar fi de dureros sau de dificil, chiar de trebuie să plătesc cu viața, trebuie să-mi fac datoria și să-mi îndeplinesc responsabilitatea. M-am gândit la ucenicii care L-au urmat pe Domnul Isus în Epoca Harului. Și ei au înfruntat multe pericole pentru a răspândi Evanghelia Domnului. Unii au fost certați și bătuți, alții au fost întemnițați și unii au fost răstigniți, torturați până în pragul morții. Dar ei nu s-au plâns și nu și-au abandonat responsabilitatea și datoria. În final, au ascultat până la moarte, fiind mărturie cu viața lor pentru faptele lui Dumnezeu și pentru marea Sa putere, umilindu-l pe diavolul Satana. Ei nu au murit pentru că au făcut ceva rău, ci pentru a mărturisi numele lui Dumnezeu și că Domnul Isus era Domnul creației. Ei au plătit cu viața pentru a împărtăși Evanghelia lui Dumnezeu și a fi mărturie pentru El. Acesta e cel mai semnificativ lucru. Ei și-au îndeplinit responsabilitatea. Dumnezeu aprobă acest gen de ființe create și, deși trupurile lor au murit, sufletele lor sunt în mâinile lui Dumnezeu și sub orânduirea Lui. De asemenea, am făcut o introspecție. Când era vorba de moarte, eram temător și nu voiam să merg să împărtășesc Evanghelia. Mă gândeam încă la siguranța mea – ceea ce iubeam cu adevărat era propria viață. Am crezut că îmi pot controla soarta, că dacă nu mergeam să predic, nu eram în pericol și nu puteam muri. Dar acum am înțeles că nu eram în siguranță doar pentru că nu mergeam să împărtășesc Evanghelia. Am fost detașat să stau de pază, ceea ce e periculos firește, și puteam fi prins într-o ambuscadă. De asemenea, era periculos și când mergeam să luăm apă sau să cumpărăm ceva de la localnici. Puteam fi atacați de soldații inamici în orice moment. Viața mea nu era ceva ce puteam controla eu însumi. Dacă eram capturați de inamic sau nu, era întru totul în mâinile lui Dumnezeu. Dacă El nu o permitea, nu aveam să fiu capturat, chiar dacă mergeam să predic. Dacă Dumnezeu permitea să se întâmple ceva, tot puteam fi prins într-o

ambuscadă sau capturat de inamic, chiar dacă nu mergeam să predic. Sunt o ființă creată care ar trebui să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Orice ar fi, ar trebui să continui să predic Evanghelia și să-mi fac datoria. Dacă găsesc scuze ca să nu împărtășesc Evanghelia și să nu fiu mărturie pentru El, fără să-mi fac datoria, aș fi încă în viață, în carne și oase, dar pentru Dumnezeu, mi-aș pierde calitatea de ființă creată, iar viața mea ar fi lipsită de sens. Într-un final, Dumnezeu m-ar alunga și nu aș fi mântuit. Pe front, era periculos să merg să predic în așezări, dar pentru a propovădui și răspândi Evanghelia lui Dumnezeu, nu mă puteam agăța de viață, trebuia să înfrunt cum se cuvine perspectiva morții și, dacă era necesar, să plătesc cu viața pentru a continua să predic, îndeplinindu-mi astfel responsabilitatea. Aceasta e mărturia și e cea mai bună cale de a-mi face datoria. Am mai înțeles și că sunt o ființă creată și un adept al lui Dumnezeu. Indiferent de situația periculoasă cu care mă confrunt, răspândirea Evangheliei e misiunea vieții mele și o datorie de îndeplinit. Nu mă pot opri niciun moment din a împărtăși Evanghelia. Ulterior, am convins alți doi frați, Nicholas și Arthur, să meargă să predice cu mine.

Într-o zi, am mers într-o așezare, iar zece oameni au venit să ne asculte predicând. Am avut părtășie cu ei despre cum să fim protejați în timpul dezastrelor: „Dezastrele devin tot mai mari acum, la fel ca aici, unde suntem în permanență în război, iar apa esteînsângerată. Este și pandemia… Prin toate aceste dezastre, cine ne poate mântui de fapt? Doar Mântuitorul, singurul Dumnezeu adevărat care a creat cerul, pământul și toate lucrurile, ne poate mântui.” Apoi le-am redat câteva înregistrări cu predici care explicau de ce oamenii se nasc, îmbătrânesc, se îmbolnăvesc și mor, cum să dobândim protecția lui Dumnezeu în caz de dezastre, cum îi corupe Satana pe oameni și cum lucrează Dumnezeu pentru a mântui omenirea. Au fost și pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Acestea sunt faptele:**

înainte ca pământul să existe, arhanghelul era cel mai mare dintre îngerii cerului. El avea autoritate asupra tuturor îngerilor din ceruri; aceasta a fost competența pe care i-o acordase Dumnezeu. Cu excepția lui Dumnezeu, era cel mai mare dintre îngerii cerului. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat omenirea, pe pământ, arhanghelul a îndeplinit o trădare și mai mare față de Dumnezeu. Spun că L-a trădat pe Dumnezeu pentru că a vrut să gestioneze omenirea și să depășească autoritatea lui Dumnezeu. Arhanghelul a ispitit-o pe Eva în păcat; și a făcut-o pentru că voia să-și stabilească împărăția pe pământ și să-i determine pe oameni să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu și, în schimb, să-l asculte pe el. Arhanghelul a văzut că erau atât de multe lucruri care îl puteau asculta – îngerii puteau, la fel ca și oamenii de pe pământ. Păsările și fiarele, copacii, pădurile, munții, râurile și toate lucrurile de pe pământ erau în grija oamenilor – adică a lui Adam și a Evei – în timp ce Adam și Eva ascultau de arhanghel. Prin urmare, arhanghelul și-a dorit să depășească autoritatea lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu. După aceea, a determinat mulți îngeri să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, care, mai târziu, au devenit diverse duhuri necurate. Dezvoltarea umanității până în zilele noastre nu a fost cauzată de corupția arhanghelului? Oamenii sunt așa cum sunt astăzi deoarece arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și a corupt omenirea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi"). **„În primul rând, oamenii trebuie să înțeleagă de unde vin durerea nașterii, a bătrâneții, a bolii și a morții de-a lungul vieții lor și de ce omul suferă aceste lucruri. Existau acestea când a fost creat omul? De unde provin aceste dureri? Ele au apărut după ce omul a fost ispitit și corupt de Satana, și apoi a decăzut. Durerea trupului omului, necazurile, deșertăciunea și toate nenorocirile**

din lumea omului – toate au apărut după ce Satana l-a corupt pe om. După ce omul a fost corupt de Satana, Satana a început să chinuie omul, astfel încât acesta a căzut tot mai mult, bolile lui au devenit tot mai profunde, durerea tot mai mare și a avut tot mai mult sentimentul că lumea e goală și nefericită, că e imposibil să supraviețuiești în această lume și că viața în această lume e tot mai lipsită de speranță. Deci această durere a fost adusă asupra omului de către Satana și a venit după ce omul a fost corupt de Satana și a decăzut" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea experimentării suferinței lumești de către Dumnezeu"). „**Tot felul de dezastre se vor abate unul după altul; toate națiunile și toate locurile vor trăi calamități: ciuma, foametea, potopul, seceta și cutremurele sunt peste tot. Aceste dezastre nu se petrec doar într-un loc sau două, nici nu se vor termina într-o zi sau două; dimpotrivă, se vor extinde pe o arie din ce în ce mai mare și vor deveni din ce în ce mai grave. În acest timp, tot felul de invazii de insecte vor apărea unele după altele, iar fenomenul canibalismului se va ivi pretutindeni. Aceasta este judecata Mea asupra tuturor națiunilor și popoarelor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 65). Ei au ascultat aceste cuvinte și li s-au părut minunate. Unii au spus: „N-am mai auzit astfel de cuvinte până acum. Sunt minunate, foarte emoționante." Unii au spus: „Mulțumim că ne-ați împărtășit această Evanghelie, făcându-ne să auzim glasul lui Dumnezeu." Iar alții au spus: „Sper să mai veniți." După ce au ascultat, acei zece oameni au acceptat Evanghelia în ziua aceea. Le-am spus că ne vom întoarce în acea seară și i-am încurajat să își aducă și prietenii și rudele. În seara aceea, au mai adus peste doisprezece oameni. După ce au ascultat înregistrările cu predica și cuvintele lui Dumnezeu, toți acei oameni au acceptat Evanghelia și au promis că vor veni să asculte seara, când vor avea timp. M-am bucurat

mult. De atunci, am continuat să predicăm în timpul zilei, oricând aveam timp, iar seara îi udam. După udare, ne strecuram înapoi la posturile noastre. După ce am făcut asta aproape o lună, erau cu toții foarte statornici în întruniri și foarte implicați. Îi aduceau și pe alții pentru a asculta predicile. Tot mai mulți oameni ai acceptat Evanghelia. Să văd acest rezultat, m-a bucurat foarte mult și chiar m-a emoționat. Capacitatea mea de a predica Evanghelia pe front și de a-i aduce pe acei civili înaintea Lui s-a datorat doar îndrumării lui Dumnezeu, și chiar m-am simțit împăcat.

Într-o seară, m-am dus în așezare pentru a uda câțiva noi credincioși. La întoarcere, am întâlnit un comandant de companie patrulând cu echipament cu infraroșu. M-a văzut și, crezând că sunt un inamic care venea să-i atace, a adunat mai mulți soldați, ca să mă prindă. Când se pregăteau să tragă, am strigat repede. Fratele Shawn m-a recunoscut, altfel ar fi deschis focul. A doua zi, fratele Shawn mi-a spus: „Cât pe ce să fii împușcat aseară. Bine că ți-am recunoscut vocea.” Am fost foarte emoționat când am auzit asta și m-am rugat, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru protecția Lui. M-am gândit la ceva din cuvintele Lui: „**Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). Am văzut că Dumnezeu stăpânește și controlează totul. Inimile și spiritele oamenilor sunt în mâinile Lui. Fie că este vorba de ceva viu sau mort, toate se transformă și se schimbă după gândurile lui Dumnezeu. Și dacă trăim sau murim este stăpânit și rânduit de Dumnezeu. Tot în mâinile Lui stătuse și posibilitatea ca în noaptea aceea camarazii mei să fi tras asupra mea. Și

întâlnirea cu fratele Shawn a fost sub suveranitatea lui Dumnezeu. S-a întâmplat ca el să-mi recunoască vocea, motiv pentru care nu au tras. Totul a fost stabilit de Dumnezeu. Am fost foarte emoționat și recunoscător lui Dumnezeu. Am putut simți dragostea și protecția Lui asupra mea; am văzut și cât de minunate sunt faptele Lui. Ulterior, eu și cei doi frați am continuat să mergem în așezare pentru a răspândi Evanghelia. Împărtășisem Evanghelia pentru cincizeci și șapte de oameni, toți alăturându-se bisericii. Am fost foarte recunoscător pentru îndrumarea Lui.

După o vreme, terminaserăm în mare cu predicarea Evangheliei în acea zonă și, în situația asta, m-am gândit unde să mai mergem. Întâmplător, în aceeași zi unitatea noastră a fost transferată în altă așezare care cuprindea două sate. Eram foarte fericit că puteam continua să predic Evanghelia într-o zonă nouă. Și în acea așezare era foarte periculos – trupele inamice puteau ataca în orice moment. Am descoperit o mină de teren imediat după ce am ajuns. M-am speriat puțin, mă temeam că trupele inamice vor pretinde că sunt civili și vor apărea pe neașteptate. Dacă nu eram mulți sau dacă ieșeam singuri, neînarmați, și îi întâlneam, puteau profita de ocazie pentru a ne ucide sau captura. Dar după experiența mea în locația anterioară, văzusem faptele minunate ale lui Dumnezeu, și am știut că predicarea Evangheliei era responsabilitatea mea. Orice se întâmpla, trebuia să o accept. La acest gând, nu m-am mai simțit atât de constrâns și am continuat să merg să împărtășesc Evanghelia oricând aveam timp. Când mergeam în așezare, aveam arme, neîndrăznind să fim neglijenți. Am început să împărtășim Evanghelia cu viceprimarul satului, împreună cu soția și mama sa, redând pentru ei înregistrări cu predici. În înregistrări se vorbea despre cum, la început, Dumnezeu a creat cerul, pământul și toate lucrurile, cum a început omenirea să devină desfrânată, despre dezastrele și războaiele din zilele de pe urmă și că acestea sunt semne ale venirii

Domnului. Domnul Isus S-a întors deja întrupat pentru a mântui omenirea. El e Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic. El exprimă adevărul, face lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, pentru a purifica și a mântui omenirea, ca să putem scăpa de rău și de dezastre. Putem dobândi mântuirea lui Dumnezeu și intra în Împărăția Cerurilor doar dacă venim înaintea lui Dumnezeu Atotputernic. Au ascultat această mărturie și toți au spus că a fost minunată. Viceprimarul satului a spus: „Să iau un carnețel pentru a nota ceea ce tocmai ați spus, ca să pot citi mai târziu." Am spus: „Nu vă faceți griji, ne vom întoarce mâine. Mai puteți invita și alți oameni să asculte?" Acesta a răspuns: „Ceea ce spuneți e minunat și e corect. Eu sunt viceprimarul satului, așa că ar trebui să-i chem pe săteni să asculte împreună." A doua zi, el a adus alți oameni să asculte predica noastră. În final, 94 de oameni din două sate au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Îi eram foarte recunoscător lui Dumnezeu că a rânduit ca eu să merg acolo, ca să pot împărtăși Evanghelia și să-mi îndeplinesc datoria, asta fiind înălțarea de la Dumnezeu. Îi eram foarte recunoscător lui Dumnezeu!

Trecerea prin toate astea mi-a oferit experiența personală că Dumnezeu stăpânește soarta oamenilor, iar viețile și morțile noastre sunt în mâinile Lui. Mi-a dat și o înțelegere mai practică a atotputerniciei și suveranității lui Dumnezeu. Înainte, când încă nu ajunsesem pe front, știam că e periculos să fii soldat și m-am rugat și mi-am pus viața și moartea în mâinile Lui. Dar până să ajung efectiv acolo, n-am înțeles cât de slabă era credința mea în Dumnezeu. Apoi, oricând am întâmpinat o situație periculoasă și m-am temut și mi-a lipsit credința, cuvintele Lui m-au susținut și m-au îndrumat, dându-mi credință și putere. Doar de aceea nu m-am retras și nu mi-am abandonat datoria. Chiar I-am fost recunoscător lui Dumnezeu că m-a lăsat să am o asemenea experiență. Oriunde aș ajunge în viitor, indiferent cât de

periculos ar fi locul, răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu e misiunea vieții mele. Trebuie să am credință în Dumnezeu, să-mi dăruiesc inima Lui și să-mi fac datoria de ființă creată. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

25. După ce am fost denunțată

de Judy, Coreea de Sud

Într-o zi din anul 2016, am primit din senin o scrisoare prin care eram reclamată. A fost scrisă de două surori pe care le demisesem anterior. Au reclamat că acționasem autocrat și arbitrar în îndatoririle mele în cadrul bisericii lor, că promovasem două persoane care s-au dovedit a fi conducători falși și că una dintre acestea, numită Zhang, a fost o răufăcătoare care a perturbat și a tulburat lucrarea bisericii după ce a devenit conducătoare și aproape a paralizat lucrarea întregii biserici. Scrisoarea a menționat, de asemenea, că, dacă le-aș fi ascultat sfatul de atunci sau dacă aș fi dedicat mai mult timp pentru a întreba frații și surorile, nu aș fi ales acei doi conducători falși și nu aș fi provocat un rău atât de mare lucrării bisericii. Citind această scrisoare, am rămas șocată și m-am speriat puțin. Mi-am spus: „Cum se poate așa ceva? Trebuie să fie o greșeală.” Nu puteam să accept acest lucru cu adevărat. Aveam o părere proastă despre cele două surori care au scris scrisoarea și credeam că încercau să se răzbune pe mine. La început fuseseră conducătoare ale acelei biserici, dar aveau calibru redus și nu făceau lucrare reală. Acoperiseră și protejaseră conducători falși și i-au condamnat și atacat pe cei care i-au reclamat, așa că, în cele din urmă, au fost înlocuite. Mi-am adus aminte că le cerusem părerile când o promovasem pe Zhang – tot ce mi-au spus a fost că aceasta avea umanitate slabă și nu putea colabora cu alții. Nu au spus niciodată în mod expres că era o răufăcătoare. Dar acum că Zhang fusese dezvăluită, mă reclamau pe mine. Nu erau pur și simplu înverșunate că le demisesem? În plus, la acel moment, arestările PCC erau atât de drastice și situația atât de grea încât nu am putut organiza alegeri adecvate și, o perioadă, nu s-a putut găsi un candidat potrivit. Zhang avusese un calibru

ceva mai bun și mai mult discernământ decât alții, așa că, în acea situație, pe cine altcineva aș fi putut alege? Trebuia ales cineva drept conducător. Întrebasem, de asemenea, mai mulți frați și surori atunci când am promovat-o și nimeni nu-mi spusese că era o răufăcătoare. Oricine greșește în îndeplinirea îndatoririlor sale. Cine poate înțelege esența cuiva la prima vedere? Este normal să fie selectați conducători nepotriviți. Cine poate garanta că întotdeauna este aleasă persoana potrivită? Nu-mi căutau, pur și simplu, nod în papură? Tot încercam să-mi găsesc justificări în mintea mea. Mă opuneam foarte mult scrisorii de reclamație. Însă cele două persoane menționate în reclamație fuseseră, într-adevăr, dezvăluite drept conducători falși, iar Zhang drept răufăcătoare. În calitate de conducători, au afectat grav lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Nu puteam să neg faptele când m-am confruntat cu ele. Am recunoscut cu reticență că nu putusem distinge oamenii, că am fost arogantă, neprihănită de sine și i-am folosit orbește. Însă nu mi-am înțeles cu adevărat propriile probleme, nici nu am reflectat asupra lor și, în cele din urmă, întâmplarea a trecut.

Spre surpriza mea, când conducătorul meu a aflat despre acest lucru, și el m-a dat în vileag pentru că am folosit o răufăcătoare drept conducătoare, nu am ascultat când mi s-a reamintit ceva, am fost arogantă și neprihănită de sine. Doar atunci am conștientizat puțin problema. Oare chiar făcusem o greșeală? Am fost oare prea arogantă și neprihănită de sine? Însă, în acea situație, cum aș fi putut proceda altfel? Nu am înțeles unde greșisem. Căutând, mi-am adus aminte de cuvântul lui Dumnezeu: „**Cu cât simți mai mult că în anumite domenii te-ai descurcat bine sau că ai făcut ceea ce era corect și cu cât crezi mai mult că poți satisface voia lui Dumnezeu sau ești capabil să te lauzi în anumite domenii, cu atât merită mai mult să te cunoști pe tine însuți în acele domenii și cu atât mai profund**

merită să le explorezi pentru a vedea ce impurități există în tine și să vezi ce lucruri din tine nu pot satisface voia lui Dumnezeu. […] Acest lucru se datorează faptului că ceea ce crezi că este bun este ceea ce vei stabili ca fiind corect și nu te vei îndoi de asta, nu vei reflecta asupra acestui lucru sau nu vei analiza dacă există ceva în acesta care să se împotrivească lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a trezit și mi-a dat o cale de practică. Am meditat la problemă ori de câte ori aveam timp și, căutând, am înțeles că, într-adevăr, am fost prea arogantă și neprihănită de sine. De când am primit scrisoarea, tot venisem cu argumente – situația de atunci fusese atât de gravă, nu am putut organiza alegeri normale, nu existau candidați potriviți. Zhang era cea mai bună candidată disponibilă și, în acel context, nu fusese o greșeală s-o aleg. Nimeni nu ar fi putut prezice că, mai târziu, urma să fie dezvăluită drept răufăcătoare. Cu siguranță nu am numit intenționat o răufăcătoare ca să perturbe lucrarea bisericii. Așadar, am simțit că nu făcusem nimic greșit și nu am reflectat, nici nu am încercat să mă cunosc, m-am opus și mi-au displăcut surorile care au scris scrisoarea de reclamație și chiar am judecat în sinea mea că încercau înadins să-mi găsească o vină. Gândindu-mă acum la asta, când o alesesem pe Zhang, aceste două surori chiar îmi semnalaseră că avea umanitate slabă. Știusem și că își făceau griji că alegerea unui răufăcător drept conducător ar afecta lucrarea bisericii, însă, în acel moment, nu puteau vedea clar esența lui Zhang, așa că nu au îndrăznit să o condamne direct drept răufăcătoare. Însă eu am fost prea arogantă și neprihănită de sine și le-am desconsiderat. Simțeam că erau slabe majoritatea persoanelor pe care le aleseseră cât timp au fost conducătoare – dacă nu puteau evalua oamenii, la ce-mi folosea sfatul lor? Când, după atât de mult efort, am găsit în sfârșit pe cineva care

să le preia lucrarea, nu au vrut să fie de acord. Crezusem că îmi căutau înadins nod în papură, așa că nu le ascultasem deloc. Acum, după ce mi-am dat sinele la o parte, după ce am reflectat și am căutat adevărul, mi-am dat seama că, într-adevăr, au existat probleme în modul în care am ales conducători. Deși nici nu se putea pune problema unei alegeri obișnuite, ar fi trebuit să caut consimțământul celor care înțelegeau adevărul înainte de a selecta un conducător. Eu doar discutasem chestiunea cu sora care-mi era parteneră și întrebasem alți câțiva oameni ce părere aveau despre Zhang. Dintre aceștia, cele două surori care au scris scrisoarea pentru a mă reclama nu au fost de acord cu alegerea mea, însă, din cauza prejudecăților mele față de ele, nu am mai aprofundat căutarea. Pur și simplu m-am bazat pe ipotezele mele subiective, crezând că Zhang era o conducătoare potrivită. În această problemă, era clar că încălcasem principiile de promovare a oamenilor în funcții de conducere, în casa lui Dumnezeu. Nu îi căutasem în continuare pe cei în cunoștință de cauză, pentru a obține o înțelegere și pentru a clarifica performanțele obișnuite ale lui Zhang și nici nu i-am întrebat pe cei care înțelegeau adevărul. Mai important decât atât, când mi s-au prezentat opinii diferite, am fost arogantă și neprihănită de sine. Respinsesem și ignorasem sugestiile altora și, în mod autocrat, o numisem pe Zhang conducătoare din propria voință. Chiar am acționat nebunește. Casa lui Dumnezeu a subliniat de nenumărate ori că cel mai mare tabu în selectarea conducătorilor este să alegi răufăcători și persoane înșelătoare. Când cele două surori ale mele au spus că Zhang avea umanitate slabă, dacă aș fi avut cu adevărat o inimă cu frică de Dumnezeu, înainte să o aleg, aș fi întrebat mai mulți oameni care erau în perfectă cunoștință de cauză, aș fi clarificat natura umanității lui Zhang și aș fi determinat dacă era o răufăcătoare. Dacă tot nu aș fi fost sigură după ce aș fi făcut cercetări și n-ar fi existat nicio altă persoană potrivită, aș fi putut s-o folosesc ținând-o sub

supraveghere și apoi să o fi demis odată ce aș fi descoperit că nu era o persoană bună și că nu se afla pe calea cea dreaptă. Asta nu ar fi provocat tulburări ale lucrării bisericii. Dacă aș fi avut puțină frică de Dumnezeu în inimă, în niciun caz nu aș fi selectat pur și simplu pe cineva să fie conducător și apoi să cred că totul va fi bine și să mă spăl pe mâini de treaba asta. Acum am văzut că ceea ce crezusem că a fost corect, ceea ce considerasem corect se baza în întregime pe ideile proprii, erau noțiunile și închipuirea mea. Fusesem neprihănită de sine și rămăsesem cu încăpățânare la ideile mele, iar rezultatul a fost că am lăsat o răufăcătoare să slujească drept conducătoare timp de peste un an, ceea ce aproape a paralizat întreaga lucrare a bisericii. Atunci mi-am dat seama în cele din urmă că nu făcusem doar o mică eroare în selectarea unui conducător, făcusem o faptă rea, ceva ce i se opunea în mod grav lui Dumnezeu. Pentru ca aleșii lui Dumnezeu să-L urmeze pe Dumnezeu, să urmărească adevărul și să obțină mântuirea, ei trebuie să aibă un conducător bun, însă eu nu am tratat deloc alegerea unui conducător ca pe o chestiune serioasă. Nu am avut o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu doar că nu am reușit să aleg un conducător bun pentru frații și surorile mele, ci am învestit în funcție o răufăcătoare și i-am dat voie să le facă rău aleșilor lui Dumnezeu. Nu-mi păsa deloc de viețile fraților și surorilor mele, nici nu-mi asumam responsabilitatea pentru ele. Cu o astfel de atitudine față de datoria mea, cum aș fi putut fi potrivită să fiu conducătoare? În alegerea unui conducător, am fost atât de pripită, nechibzuită și nepăsătoare, atât de arogantă și neprihănită de sine încât, atunci când alții au încercat să-mi reamintească, nu le-am dat atenție. Am fost autocrată și arbitrară și, ca urmare, lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor mei au fost afectate grav. Nu aveam cum să compensez acele daune. Alesesem o conducătoare malefică pentru frații și surorile mele și făcusem atât de mult rău, iar când cele două surori ale mele m-au

reclamat și m-au dat în vileag, nu am simțit nicio vină sau remușcare, ci, în schimb, protestasem și mă apărasem. Am fost atât de încăpățânată și detestabilă!

După aceea, am început să reflectez asupra motivului pentru care am fost atât de arogantă și autocrată încât nu am putut accepta un sfat sau căuta adevărurile-principii. Ce tip de fire era asta? Cum vedea Dumnezeu problema? Într-o zi, am dat peste acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Aroganța și neprihănirea de sine constituie cea mai evidentă fire satanică a omului și, dacă oamenii nu acceptă adevărul, nu vor avea nicio posibilitate de-a o curăți. Toți oamenii au firi arogante și neprihănite de sine și mereu sunt îngâmfați. Indiferent ce gândesc, ce spun sau cum văd lucrurile, totdeauna consideră că propriile puncte de vedere și atitudini sunt corecte și că ceea ce spun alții nu e la fel de bun sau de corect precum ceea ce spun ei. Întotdeauna se agață de opiniile lor și, indiferent cine vorbește, nu vor să-l asculte. Chiar dacă ceea ce spune altcineva este corect sau în acord cu adevărul, ei nu vor accepta; doar vor părea că ascultă, dar nu vor adopta realmente ideea, iar când va veni timpul să acționeze, tot vor face lucrurile așa cum doresc, gândindu-se mereu că ceea ce spun ei este corect și rezonabil. Poate că ceea ce spui este, într-adevăr, corect și rezonabil sau poate că ceea ce ai făcut este corect și ireproșabil, însă ce fel de fire ai dezvăluit? Nu una arogantă și neprihănită de sine? Dacă nu te vei lepăda de firea asta arogantă și neprihănită de sine, nu-ți va afecta ea îndeplinirea datoriei? Nu-ți va afecta practicarea adevărului? Dacă nu vei înlătura firea ta arogantă și neprihănită de sine, oare nu va fi cauza unor piedici serioase în viitor? În mod sigur vei avea parte de piedici, asta e inevitabil. Spuneți-Mi, poate Dumnezeu să vadă un astfel de comportament al omului? Dumnezeu e mai mult decât capabil să-l**

vadă! El nu doar examinează atent adâncurile inimilor oamenilor, ci le și observă fiecare cuvânt și faptă oricând și oriunde. Ce va spune Dumnezeu când va vedea acest comportament al tău? Va spune: «Ești intransigent! E de înțeles că s-ar putea să te agăți de ideile tale când nu știi că greșești, dar când știi clar că greșești și totuși te agăți de ideile tale și ai prefera să mori, decât să te căiești, nu ești decât un nesăbuit încăpățânat și ai o problemă. Dacă, indiferent cine face o sugestie, întotdeauna adopți o atitudine negativă, de împotrivire față de ea, și nu accepți nici măcar un strop din adevăr, iar inima îți e total potrivnică, închisă și refractară, atunci ești foarte ridicol, ești un om absurd! Ești prea dificil!» În ce sens ești dificil? Ești dificil întrucât ceea ce afișezi nu este o abordare eronată sau un comportament eronat, ci o manifestare a firii tale. O manifestare a cărei firi? A unei firi în care îți e lehamite de adevăr și urăști adevărul. Odată ce ai fost identificat ca persoană care urăște adevărul, în ochii lui Dumnezeu ai o problemă și El te va detesta, te va respinge și te va ignora. Din punctul de vedere al oamenilor, cel mult ei vor spune: «Firea acestei persoane e rea, este incredibil de încăpățânată, împietrită și arogantă! E greu să te înțelegi cu persoana asta și nu iubește adevărul. N-a acceptat niciodată adevărul și nu-l pune în practică.» Cel mult, toți te vor evalua astfel, dar poate această evaluare să-ți decidă soarta? Evaluarea pe care ți-o fac oamenii nu poate să-ți decidă soarta, dar există un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: Dumnezeu examinează atent inimile oamenilor și, în același timp, El le observă fiecare cuvânt și faptă. Dacă Dumnezeu te definește în felul acesta și spune că urăști adevărul, dacă El nu spune doar că firea ta e puțin coruptă sau că ești puțin neascultător, nu e asta o problemă foarte gravă? (Este gravă.) **Asta înseamnă necaz, iar necazul acesta nu constă în modul în care te văd oamenii sau cum te evaluează**

ei, ci în modul în care Dumnezeu vede firea ta coruptă de-a urî adevărul. Cum o vede Dumnezeu, deci? Oare Dumnezeu doar a stabilit că urăști, și nu iubești adevărul, și asta-i tot? Oare e atât de simplu? De unde vine adevărul? Pe cine reprezintă adevărul? (Îl reprezintă pe Dumnezeu.) **Reflectați asupra acestui lucru: dacă o persoană urăște adevărul, atunci, din punctul lui Dumnezeu de vedere, cum o va privi El?** (Ca fiind dușmanul Său.) **Nu e asta o problemă gravă? Când o persoană urăște adevărul, ea Îl urăște pe Dumnezeu! De ce spun Eu că Îl urăște pe Dumnezeu? L-a blestemat ea pe Dumnezeu? I s-a împotrivit lui Dumnezeu fățiș? L-a judecat sau L-a osândit pe la spate? Nu neapărat. Atunci, de ce spun că a manifesta o fire care urăște adevărul înseamnă a-L urî pe Dumnezeu? Asta nu înseamnă să faci din țânțar armăsar, e realitatea situației. Este ca în cazul fariseilor ipocriți care L-au pironit pe cruce pe Domnul Isus pentru că urau adevărul — consecințele au fost teribile. Asta înseamnă că, dacă o persoană are o fire căreia îi e lehamite de adevăr și urăște adevărul, aceasta poate răbufni din ea oricând și oriunde și, dacă trăiește după firea asta, oare nu I se va împotrivi lui Dumnezeu? Când persoana se va confrunta cu ceva care implică adevărul sau cu luarea unei decizii, dacă ea nu poate accepta adevărul și trăiește după firea ei coruptă, I se va împotrivi în mod natural lui Dumnezeu și-L va trăda, întrucât firea ei coruptă este una care-L urăște pe Dumnezeu și urăște adevărul**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”). Cuvântul lui Dumnezeu a arătat esența și miezul problemei, în special aceste cuvinte: „**În ce sens ești dificil? Ești dificil întrucât ceea ce afișezi nu este o abordare eronată sau un comportament eronat, ci o manifestare a firii tale. O manifestare a cărei firi? A unei firi în care îți e lehamite de adevăr și urăști**

adevărul.” Această secțiune mi-a străpuns inima și m-a atins puternic. Nu m-am așteptat ca firea arogantă pe care o dezvăluisem să fie pentru Dumnezeu aceea de a disprețui, de a detesta și de a nu accepta adevărul. Aceasta este firea unui răufăcător și a unui antihrist! Dacă aș fi definită de Dumnezeu drept o persoană care disprețuiește și detestă adevărul, atunci asta ar însemna că sunt un diavol, o satană și o persoană care nu poate fi mântuită. Îmi era foarte frică. Deși știam că aveam o fire arogantă și neprihănită de sine, că nu acceptam ușor sfaturile altora și comisesem unele fărădelegi din cauza asta, abia recunoșteam acest lucru. Uneori, chiar credeam că aroganța și neprihănirea de sine sunt trăsături comune ale oamenilor corupți și nu sunt ușor de schimbat, așa că m-am complăcut și nu le-am tratat drept o problemă gravă pe care trebuia să o rezolv. Din această cauză, mi-am dezvăluit deseori firea arogantă și neprihănită de sine în îndeplinirea datoriei mele, însă îmi era indiferent acest lucru. Eram supărată și cuprinsă de remușcări doar când eram emondată și apoi mă abțineam în mod conștient, însă, ulterior, tot dezvăluiam această fire deseori, fără voia mea. Cei care mă cunoșteau mă evaluau drept arogantă și neprihănită de sine și, în lucrarea pe care mi-o dădea conducătorul meu, îmi reamintea și mă instruia mereu să nu fiu arogantă și neprihănită de sine și să ascult mai mult de părerile altora, ca nu cumva aroganța și neprihănirea mea de sine să facă rău lucrării bisericii. Acum, prin prisma celor dezvăluite de cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că am fost arogantă, neprihănită de sine și că nu am acceptat adevărul și, astfel, indiferent cât de corecte sau benefice au fost sfaturile celorlalți pentru lucrarea bisericii, eu mi-am păstrat cu încăpățânare propriile idei. Dacă cineva avea părtășie despre adevărurile-principii sau dacă îmi dădea sugestii, nu-mi plăcea de ei și mă opuneam lor. Uram și refuzam să tolerez pe oricine mă dădea în vileag. Asta arăta că aveam firea antihristului de a urî și detesta adevărul. Chiar la început, cele

două surori ale mele îmi reamintiseră despre un conducător pe care îl alesesem și care nu era potrivit, de teamă că voi permite unui răufăcător să facă rău bisericii și, totuși, eu nu le ascultasem deloc sfatul, insistând cu încăpățânare asupra propriilor păreri. Acum că cele două surori nu se mai simțeau constrânse de funcția mea, au scris o scrisoare pentru a mă da în vileag și pentru a-mi reclama problemele. Au făcut-o ca să protejeze lucrarea bisericii, dar acest lucru mi-a servit și drept avertisment. Totuși, nu doar că am refuzat să accept, să reflectez sau să încerc să mă cunosc, ci, în inima mea le-am detestat, le-am respins, chiar le-am judecat și le-am condamnat pentru că ar fi încercat să obțină ceva ce mi-ar fi putut imputa. Era, oare, această atitudine altceva decât dispreț și ură față de adevăr? M-am gândit la un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce fel de oameni credeți că sunt cei cărora le este lehamite de adevăr? Sunt ei cei care se împotrivesc și se opun lui Dumnezeu? Ei s-ar putea să nu se împotrivească fățiș lui Dumnezeu, dar natura-esență a acestora este să-L renege pe Dumnezeu și să se împotrivească Lui, ceea ce echivalează cu a-I spune deschis lui Dumnezeu: «Nu-mi place să aud ceea ce spui Tu, nu accept acest lucru și, pentru că nu accept că sunt adevărul cuvintele Tale, nu cred în Tine. Cred în oricine este folositor și benefic pentru mine.» Este aceasta atitudinea necredincioșilor? Dacă aceasta este atitudinea ta față de adevăr, nu ești în mod deschis ostil față de Dumnezeu? Și dacă ești în mod deschis ostil față de Dumnezeu, te va mântui Dumnezeu? N-o va face. Acesta este motivul mâniei lui Dumnezeu față de toți cei care Îl neagă și I se împotrivesc**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă”). Dumnezeu spune că atitudinea noastră față de adevăr este atitudinea noastră față de El, așadar, urând și detestând adevărul, nu Îl detestam și-L consideram inamic pe Dumnezeu? Aceasta era

o manifestare autentică a unei firi satanice! Cei care urăsc adevărul sunt răufăcători, diavoli și satane! Dacă sfatul fraților și surorilor mele a venit din luminarea Duhului Sfânt, în acord cu adevărul, și a beneficiat lucrării bisericii, însă eu am fost atât de arogantă și neprihănită de sine încât nu am căutat, nu am acceptat, nici nu m-am supus, atunci mă împotriveam luminării Duhului Sfânt și mă opuneam lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles acest lucru, mi s-a făcut și mai frică, pentru că știam că problema mea era foarte gravă. Nu era, după cum crezusem, ceva simplu precum a fi oarecum arogantă, neprihănită de sine și nedispusă să accept sfaturile altora. Problema implica atitudinea mea față de lucrarea Duhului Sfânt și față de Dumnezeu, precum și opoziția mea față de Dumnezeu.

Mai târziu, și conducătorul meu mi-a disecat comportamentul în această chestiune și mi-a spus: „Când ai promovat răufăcătoarea, alții ți-au reamintit că această persoană avea probleme grave, însă tu nu ai ascultat și ai avut încredere doar în propriile păreri. Dacă părerile tale își au baza în cuvântul lui Dumnezeu, atunci poți avea încredere în tine însăți. Dar dacă nu, dacă sunt noțiunile tale absurde, atunci încrederea ta în tine însăți reprezintă o problemă a umanității tale. Nu acționai conform principiilor și-ți lipsește un simț al corectitudinii. Erai irațională și irezonabilă.” După ce am auzit părtășia conducătorului meu, chiar mi-a străpuns inima. Era adevărat, nu doar că aveam o fire arogantă și neprihănită de sine, ci aveam și probleme cu umanitatea și nu puteam trata oamenii corect. Odată ce alesesem o persoană și planificasem să o folosesc, nu am acceptat criticile celorlalți cu privire la ea, în special dacă aceia care mi-au oferit sugestiile erau persoane pe care le desconsideram sau care fuseseră demise. Am strâmbat din nas și nu am ținut seama de sfaturile lor. M-am gândit că aceia care fuseseră demiși pentru că nu-și îndepliniseră bine îndatoririle nu puteau oferi vreun sfat bun. În inima mea, le respinsesem complet pe acele

două surori. Am tratat și am selectat oamenii în funcție de propriile mele emoții și idei. Nu puteam trata oamenii corect, în conformitate cu adevărurile-principii. Aceasta arată că umanitatea, caracterul, firea mea, toate aveau probleme. Cu cât reflectam mai mult la acest lucru, cu atât mai gravă simțeam că-mi era problema. Din cauza aroganței și neprihănirii mele de sine, nu am ascultat sfatul surorilor mele privind o lucrare importantă a bisericii, ceea ce a provocat atât de mult rău bisericii. Pe parcursul credinței mele în Dumnezeu, aceasta era încă o faptă rea, încă o pată. Eram foarte supărată, mă simțeam vinovată și am început să mă întreb de ce întotdeauna, involuntar, făceam rele și mă opuneam lui Dumnezeu? Care era cauza principală? Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat răspunsul. Dumnezeu spune: „**Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să asculți de Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni**

drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”). Era adevărat. Natura mea era atât de arogantă și atât de exagerat de irezonabilă. Întotdeauna credeam că aveam dreptate, de parcă perspectivele și opiniile mele erau adevărul, și nu le permiteam altora să se îndoiască de mine, cu atât mai puțin să-mi ofere sugestii diferite. În ceea ce privește chestiunea alegerii unui conducător, de exemplu, casa lui Dumnezeu prevede clar că nu pot fi selectați oameni răi și înșelători. Acest lucru este interzis și este o problemă foarte gravă. Când cele două surori ale mele mi-au reamintit de umanitatea slabă a lui Zhang, doar am întrebat superficial câțiva oameni despre asta și, cu ipotezele mele subiective pe deasupra, le-am respins orbește sfatul. Nu am căutat sfatul fraților și al surorilor care înțelegeau adevărul, nici nu am clarificat diferența dintre o persoană cu umanitate slabă și o persoană cu esența unui răufăcător și nici nu am încercat să aflu motivul concret pentru care Zhang nu putea colabora cu alții – dacă problema era una ce ținea de firea coruptă sau una ce ținea de o umanitate vicioasă. Dacă era doar o chestiune de fire coruptă și putea accepta adevărul, atunci, ea s-ar schimba și n-ar putea fi definită drept malefică. Dacă era o persoană cu umanitate vicioasă, care ura și detesta adevărul, era o răufăcătoare. Indiferent cum ar fi fost emondată pentru lucrurile rele pe care le-a făcut, n-ar fi acceptat acest lucru și nici nu s-ar fi căit sincer niciodată. Dacă aș fi căutat atunci adevărul și aș fi evaluat comportamentul tipic al lui Zhang în funcție de esența și caracteristicile răufăcătorilor, aș fi avut un oarecare discernământ asupra ei, n-aș fi insistat să o folosesc și aș fi putut evita să provoc un astfel de rău lucrării bisericii. Consecințele rezultate s-au datorat în întregime faptului că am fost prea arogantă și nu am căutat adevărul. Dacă aș fi avut chiar și cea mai mică frică de Dumnezeu și

ascultare față de El, nu aș fi făcut o greșeală atât de mare și nu aș fi comis un astfel de rău. Însă fusesem arogantă și neprihănită de sine și, în această chestiune serioasă a selectării unui conducător, nu căutasem adevărul și nici nu ascultasem de sugestiile surorilor mele. Selectasem o persoană malefică drept conducător și am dus într-o stare de paralizie întreaga lucrare a bisericii. Atât de mulți frați și surori suferiseră și viețile le fuseseră afectate, iar eu comisesem o fărădelege iremediabilă. Am fost prea rigidă și încăpățânată! Din toată inima, m-am detestat și m-am blestemat. M-am rugat lui Dumnezeu, dorind să mă căiesc sincer.

Am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu și am găsit o cale de practică. Dumnezeu spune: „**Cum ar trebui să reflectezi asupra ta și să încerci să te cunoști, când ai făcut ceva ce încalcă adevărurile-principii și nu este pe placul lui Dumnezeu? Când ai fost pe cale să faci acel lucru, te-ai rugat Lui? Te-ai gândit vreodată: «A face lucrurile în acest mod este în acord cu adevărul? Cum ar privi Dumnezeu acest lucru dacă ar fi adus înaintea Lui? Ar fi fericit sau enervat dacă ar ști despre asta? L-ar detesta sau ar fi dezgustat?» Nu ai cercetat acest fapt, nu-i așa? Chiar dacă ceilalți ți-ar fi adus aminte, tot ai fi crezut că problema nu este mare, că nu se împotrivea niciunui principiu și nu era un păcat. Drept urmare, ai ofensat firea lui Dumnezeu și I-ai stârnit mânia, chiar până în punctul de a te disprețui. Acest lucru este provocat de răzvrătirea oamenilor. Prin urmare, ar trebui să cauți adevărul în toate lucrurile. Asta este ceea ce trebuie să urmezi. Dacă poți să vii în mod sincer înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi dinainte și apoi să cauți adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu vei da greș. S-ar putea să ai câteva abateri în timp ce practici adevărul, dar este un lucru greu de evitat și vei fi capabil să practici corect după ce câștigi o oarecare experiență. Totuși, dacă știi cum să te porți în conformitate cu**

adevărul, dar tot nu îl practici, problema este faptul că nu îți place adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu îl vor căuta niciodată, orice li s-ar putea întâmpla. Doar cei care iubesc adevărul au inimi cu frică de Dumnezeu, iar când se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg, sunt capabili să caute adevărul. Dacă nu poți să înțelegi voia lui Dumnezeu și nu știi cum să practici, atunci ar trebui să ai părtășie cu unii oameni care înțeleg adevărul. Dacă nu-i poți găsi pe cei care înțeleg adevărul, ar trebui să găsești câțiva oameni care au o înțelegere pură, împreună cu care să te rogi lui Dumnezeu cu un singur cuget și o singură inimă, să cauți de la Dumnezeu, să aștepți timpul Său și ca Dumnezeu să-ți deschidă o cale. Atâta vreme cât toți tânjiți după adevăr, îl căutați și aveți părtășie despre el împreună, s-ar putea să vină momentul când unul dintre voi găsește o soluție bună. Dacă toți o considerați potrivită și o cale bună, atunci asta s-ar putea să fi fost datorită luminării și iluminării Duhului Sfânt. Dacă apoi continuați să aveți părtășie împreună pentru a găsi o cale și mai potrivită de practică, aceasta va fi cu siguranță în acord cu adevărurile-principii. În practica ta, dacă descoperi că modul tău de practicare încă este oarecum nepotrivit, atunci trebuie să-l corectezi repede. Dacă greșești puțin, Dumnezeu nu te va condamna, pentru că intențiile tale legate de ceea ce faci sunt corecte și practici în conformitate cu adevărul. Doar ești puțin confuz în legătură cu principiile și ai făcut o greșeală în practica ta, lucru care este scuzabil. Însă când majoritatea oamenilor fac lucruri, se bazează pe modul în care își imaginează ei că trebuie făcute. Nu folosesc cuvintele lui Dumnezeu drept fundament pentru a contempla cum să practice în conformitate cu adevărul sau cum să obțină aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, se gândesc doar cum să fie în beneficiul lor, cum să-i facă pe ceilalți să-i aprecieze și să-i admire. Fac lucrurile bazându-

se în totalitate pe ideile lor și doar pentru a se mulțumi pe ei înșiși, ceea ce este problematic. Asemenea oameni nu vor face niciodată lucrurile în conformitate cu adevărul, iar Dumnezeu îi va urî mereu. Dacă ești într-adevăr un om cu conștiință și rațiune, atunci orice s-ar întâmpla, ar trebui să fii capabil să vii înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi și să cauți, să fii capabil să examinezi în mod serios motivele și falsitatea faptelor tale, să fii capabil să stabilești ce este adecvat să faci în conformitate cu cerințele și cuvintele lui Dumnezeu și să cumpănești și să chibzuiești ce fapte sunt pe placul lui Dumnezeu, ce fapte Îl dezgustă și ce fapte Îi câștigă aprobarea. În mintea ta, trebuie să cercetezi aceste lucruri în repetate rânduri, până când le înțelegi clar. Dacă știi că ai propriile motive pentru a face ceva, atunci trebuie să reflectezi care sunt acestea, dacă sunt pentru a te mulțumi pe tine sau pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, dacă sunt în beneficiul tău sau al aleșilor lui Dumnezeu și ce consecințe vor avea… Dacă în rugăciunile tale vei căuta și vei contempla mai mult în acest mod și îți vei pune mai multe întrebări pentru a căuta adevărul, atunci abaterile din faptele tale vor fi tot mai mici. Doar aceia care pot să caute adevărul în acest mod sunt oameni care țin seama de voia lui Dumnezeu și care se tem de El, deoarece cauți în conformitate cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu și cu o inimă ascultătoare, iar concluziile la care ajungi căutând în acest mod vor fi în conformitate cu adevărurile-principii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat principiile de practică: indiferent ce fac, trebuie să am o inimă cu frică de Dumnezeu și să caut adevărul și principiile conform cărora să acționez. În special în chestiuni care implică lucrarea și interesele bisericii, nu pot acționa orbește în baza ideilor proprii. Altfel, odată ce provoc daune grave bisericii sau îi perturb lucrarea, atunci voi fi făcut rău și voi fi păcătuit

împotriva lui Dumnezeu. În plus, nu pot lua singură decizii atunci când îmi îndeplinesc îndatoririle și nici nu pot să procedez cum vreau eu și să fiu autocrată. Trebuie să discut lucrurile cu frații și surorile care îmi sunt parteneri, să caut mai mult și să am părtășie cu frații și surorile care înțeleg adevărul și să ascult opiniile care sunt diferite de ale mele. Indiferent dacă o persoană are statut, înzestrări sau talente speciale, ar trebui să le ascult umilă sfatul. În chestiuni pe care nu le înțeleg, ar trebui să caut imediat îndrumare din partea conducătorului meu, să clarific principiile implicate și să învăț cum să acționez în conformitate cu adevărul și fără a-L jigni pe Dumnezeu, înainte de a acționa. De asemenea, trebuie să învăț să mă resping. Pe cât consider că un lucru este corect, pe atât pot să mă atașez mai puțin de el și trebuie să caut dacă este în acord cu adevărurile-principii. Aceasta poate rezolva problema aroganței și a neprihănirii de sine și mă poate proteja de a face rău și de a jigni firea lui Dumnezeu. Înainte, nu mă cunoscusem, nu avusesem conștiință de sine și eram mult prea sigură pe mine. Doar după acest eșec dureros am văzut că, atunci când eram sigură pe mine, când nu credeam că era posibil să greșesc și chiar când aveam o bază fermă pentru a crede că aveam dreptate, faptele arătau nu doar că mă înșelam, ci că mă înșelam groaznic, în mod absurd și detestabil, iar consecințele erau dezastruoase. În trecut, am comis atât de multe fărădelegi din cauza aroganței mele. Pe atunci, chiar crezusem că aveam dreptate și, uneori, chiar folosisem cuvintele lui Dumnezeu drept bază. Totuși, mai târziu, faptele au dezvăluit că mă înșelasem, pentru că nu înțelesesem cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu sau nu pricepusem principiile. Mai degrabă folosisem cuvântul lui Dumnezeu la întâmplare și aplicasem orbește regulile. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, am recunoscut din inimă că îmi lipseau adevărurile-realitate, că nu puteam vedea oamenii sau chestiunile clar și că unele dintre părerile mele erau absurde și ridicole.

Pe deasupra, aveam calibru slab, eram stupidă, nu chibzuiam temeinic la lucruri și nu înțelegeam adevărul. Doar cunoșteam câteva doctrine și urmam rigid câteva reguli. În acel moment, am fost convinsă că eram complet inutilă, că eram slabă și demnă de milă și nu am mai vrut să insist asupra propriilor păreri.

De atunci, când alții au sugestii diferite de ale mele, ori de câte ori vreau să insist asupra modului meu de a proceda, îmi aduc aminte de aceste lecții dureroase. Îmi amintesc cât de multe păreri pe care le-am crezut sigur corecte au fost complet greșite atunci când au fost evaluate comparativ cu adevărul și au fost condamnate de Dumnezeu. Nu mai îndrăznesc să insist asupra propriilor păreri și caut prompt părerile și sfaturile altora. Uneori, când discutăm despre ceva, resping fără să-mi dau seama sugestiile altor persoane, dar când îmi dau seama ce-am făcut, întreb repede ce cred majoritatea oamenilor, de teamă să nu urmez sfatul corect și să nu fac rău lucrării bisericii. În chestiunile despre care cred că am dreptate, nu mai îndrăznesc să hotărăsc singură și pot cere în mod conștient sfatul fraților și al surorilor care-mi sunt partenere sau pot căuta îndrumare de la conducătorul meu. Procedând astfel, mă simt mai liniștită și, de asemenea, evit să fac rău lucrării bisericii acționând în mod autocrat. În prezent, deși încă pot dezvălui o fire arogantă și neprihănită de sine, este mult mai bine decât înainte.

Sunt o persoană extrem de arogantă și neprihănită de sine. Când cred că am dreptate, mi-e greu să mă resping sau să ascult sugestiile altora. Dacă n-ar fi fost judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, reclamațiile și expunerea făcută de frații și surorile mele și dacă Dumnezeu nu m-ar fi expus și nu m-ar fi tratat de nenumărate ori, n-aș fi putut niciodată să mă cunosc și să mă resping. Mica schimbare pe care am obținut-o acum, faptul că am o oarecare rațiune și asemănare umană se datorează numai lucrării

minuțioase a lui Dumnezeu și este fructul luminării și îndrumării cuvintelor Sale. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din adâncul inimii pentru că m-a mântuit.

26. Căutată, dar nevinovată

de Liu Yunying, China

În mai 2014, Partidul Comunist Chinez a fabricat cazul Zhaoyuan din Shandong pentru a înscena și defăima Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și apoi a lansat imediat o „Reprimare de o sute de zile” la nivel național pentru a aresta membrii Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Numeroși frați și surori au fost arestați. În numai două luni, din septembrie până în noiembrie, mai bine de 30 de frați și surori din județul meu au fost arestați succesiv. La vremea aceea, eram responsabilă de lucrarea mai multor biserici și, în fiecare zi, sub privirile vigilente ale poliției, aranjam mutarea fraților și surorilor aflați în pericol și transferul cărților despre credința în Dumnezeu. În orice moment, eram în pericol de a fi arestată. Într-o noapte, un frate care a fost arestat și eliberat mi-a spus că, atunci când l-au interogat polițiștii, au menționat informații personale despre mine și chiar i-au arătat o fotografie cu mine și l-au întrebat dacă mă cunoștea. Fratele a spus că eram o țintă principală pentru arestare și m-a sfătuit să plec imediat. M-am gândit: „Atât de mulți frați și surori au fost arestați și încă mai este multă lucrare de gestionare a urmărilor de care trebuie să mă ocup. În plus, unii frați și surori se simt slăbiți din cauza arestărilor și persecuțiilor marelui balaur roșu și au nevoie de sprijin și ajutor. Voi pleca în câteva zile.” Dar fratele meu m-a îndemnat insistent: „Cel mai bine ar fi să pleci la noapte. Nu sta aici. Sunt camere peste tot pe drum, iar poliția te va găsi de îndată ce verifică înregistrările de supraveghere.” Odată ce am auzit asta, teroarea m-a cuprins brusc și am început să intru în panică. Așadar, am făcut repede aranjamentele pentru lucrarea bisericii care rămânea și am fugit într-un județ învecinat.

Un frate și o soră mai în vârstă și-au asumat riscul de a mă primi. Pentru că erau camere afară, nu puteam să ies și, prin urmare, a trebuit să stau în casa lor. Fiul lor lucra la o școală, iar guvernul emisese o circulară spunând că toți profesorii angajați și membrii familiilor lor nu puteau respecta credințele religioase, în caz contrar aveau să fie demiși din posturile lor. Din cauza asta, fiul lor se temea că viitorul lui ar putea fi afectat și s-a împotrivit credinței părinților lui în Dumnezeu. Sora se temea că fiul ei m-ar putea vedea în casă și m-ar raporta la poliție, așa că a aranjat ca eu să locuiesc în pod. De fiecare dată când se întorcea fiul surorii, eram foarte neliniștită. Odată, el a urcat ca să ia ceva. Îmi era teamă să nu fiu găsită de el, așa că m-am ascuns în spatele ușii și n-am îndrăznit să mă mișc. S-a întâmplat, pur și simplu, ca în acel moment, să iasă fum de ulei din bucătărie pe horn și nu m-am putut abține să nu tușesc. Mi-am acoperit repede capul și gura cu o plapumă și abia mai puteam respira. Sora mai avea un fiu care locuia alături și puteam auzi sunetul televizorului său când volumul era ridicat, așadar, pentru a rămâne ascunsă, nu îndrăzneam să aprind luminile în pod și, de obicei, vorbeam în șoaptă. Era iarnă pe atunci, iar încăperea era foarte rece, dar n-am îndrăznit să ies afară la soare. După o lungă perioadă de timp, am început să mă simt foarte deprimată și m-am întrebat: „Când voi putea să încetez să mai trăiesc în acest fel? Când pot să mă alătur familiei mele și să ies cu frații și surorile mele să-mi îndeplinesc datoria?” În perioada aceea, m-am rugat adesea la Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume și să mă lumineze astfel încât să-I înțeleg voia și să știu cum să traversez aceste împrejurări.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație». Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul**

dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că atunci când o persoană crede în Dumnezeu în județul guvernat de Partidul Comunist Chinez, persecuția este inevitabilă, dar Dumnezeu Se folosește de astfel de împrejurări pentru a desăvârși credința oamenilor. Mi-am amintit că, în vremea în care nu mă aflam într-o asemenea împrejurare, crezusem că sunt capabilă să îndur greutăți și că am credință în Dumnezeu, dar odată ce am fost vânată până în punctul de a fi fără adăpost, de a mă ascunde și de a-mi pierde complet libertatea și a trebuit să sufăr cu adevărat, m-am plâns în inima mea și tot ce mi-am dorit a fost să evadez. Doar prin ceea ce au dezvăluit faptele mi-am dat seama că nu aveam deloc credință adevărată în

Dumnezeu, nici ascultare și că statura mea era foarte mică. M-am gândit și la faptul că, în aceste câteva luni, PCC a scotocit case și a arestat cu frenezie oameni, a confiscat banii bisericii și i-a făcut pe mulți frați și surori să fugă din casele lor, răsturnându-le complet viețile și lăsându-i fără nici măcar un loc unde să locuiască. PCC a făcut atât de mult rău, arestând și persecutând oameni. Nu era scopul său doar acela de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu și de a-i face să-L trădeze? Dacă deveneam slabă, mă retrăgeam sau chiar mă plângeam într-o astfel de împrejurare, aveam să cad pradă șiretlicurilor Satanei și să-mi pierd mărturia. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, am simțit mai puțină durere și chin în inima mea. M-am gândit: „Indiferent cât de mult timp trebuie să stau aici sau oricât de mult trebuie să sufăr, vreau să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu."

După câteva luni, părea că investigațiile își pierduseră din amploare, așa că am mers într-un alt oraș să-mi îndeplinesc datoria. Pentru siguranță, mi-am tuns părul și am purtat o pălărie, mască și ochelari când ieșeam la întruniri. Am mers pe străzi înguste și rute ocolitoare, încercând din răsputeri să nu fiu observată. M-am gândit că, atât timp cât eram atentă, puteam să-mi îndeplinesc în continuare datoria. Am fost surprinsă când, într-o seară, câteva luni mai târziu, conducătorul meu a venit în grabă la mine și mi-a spus: „Poliția a postat datele tale pe internet. Te caută. Anunțul de căutare a fost trimis pe telefoanele mobile ale rezidenților din zona centrală a orașului nostru și din mai multe districte din împrejurimi pentru a le spune să raporteze dacă te văd. Polițiștii au aflat că unchiul tău ți-a predicat Evanghelia și i-au arestat deja pe el și pe mătușa ta. Pentru siguranță, nu mai poți ieși să-ți îndeplinești datoria." Mai târziu, am primit vești că polițiștii mi-au găsit bunicul în vârstă de 80 de ani și l-au chestionat cu privire la locul în care mă aflam. Totodată, au închis centrul de fizioterapie al unchiului meu. Ba mai mult, polițiștii le căutau pe mama și

pe sora mea, deci nici ele nu puteau merge acasă. Când am aflat aceste vești, m-am înfuriat foarte tare. Credința mea în Dumnezeu era corectă și potrivită. De ce Partidul Comunist îi asuprea atât de rău pe oamenii care cred în Dumnezeu? De ce nu exista deloc corectitudine și libertate de credință în China? Plănuisem inițial să mă întorc pe ascuns să-mi văd familia, dar nu mă așteptam să fiu dată în urmărire sau ca ei să îmi amenințe și să-mi intimideze familia. Cu toate că aveam o casă, nu mă puteam întoarce, iar familia mea fusese implicată și arestată. Mi-am dat seama că acum eram o infractoare căutată și m-am întrebat ce vor spune prietenii și familia mea despre mine. Aveau să creadă că făcusem ceva rău? Cum voi putea da ochii cu ei în viitor? Gândindu-mă la asta, nu mi-am putut opri lacrimile să nu curgă. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai nefericită mă simțeam. Simțeam că era prea dificil să crezi în Dumnezeu în China. Îndurerată, m-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule! Nu știu cum să depășesc momentul. Te rog, dă-mi credință și putere și îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia." După ce m-am rugat, m-am gândit la un imn din cuvântul lui Dumnezeu, „**Cea mai însemnată viață**", care spune: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"). Ascultându-l, m-am emoționat până la lacrimi. Este corect și potrivit ca ființele create să creadă în Dumnezeu și să se închine lui Dumnezeu, iar El aprobă acest

lucru. M-am gândit la Iov, care avea frică de Dumnezeu și s-a ferit de rău. Chiar dacă și-a pierdut copiii și averea, a îndurat furuncule pe tot corpul și a fost judecat și înțeles greșit de soția și prietenii săi, el tot și-a păstrat credința în Dumnezeu, L-a lăudat în suferința sa, a rămas ferm în mărturia sa pentru Dumnezeu și l-a umilit pe Satana. Mai era, de asemenea, Petru, care a căutat să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu întreaga viață. A experimentat sute de încercări și rafinări, a îndurat dureri groaznice și, în cele din urmă, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, creând astfel o mărturie frumoasă și răsunătoare. Ca ființă creată, este atât de plin de sens să fii capabil să rămâi ferm în mărturia pentru Dumnezeu și să dobândești aprobarea Creatorului! Pe atunci, eram căutată și urmărită de Partidul Comunist din cauza credinței mele în Dumnezeu. Chiar dacă rudele și prietenii mei mă înțelegeau greșit și mă abandonau, nu era nimic rușinos în asta, pentru că urmam calea cea dreaptă în viață și făceam cel mai drept lucru. Pe măsură ce mă gândeam la asta, am simțit mai puțină durere și, în schimb, m-am simțit mândră de mine pentru că eram capabilă să sufăr în acest fel.

Într-o zi din ianuarie 2016, o soră mi-a înmânat un pachet de cărți de joc. L-am luat și am văzut că avea fotografia și informațiile mele de identitate tipărite pe el. Numele meu, codul numeric personal și adresa de domiciliu erau toate acolo, și scria că eram declarată ca fugară pe internet de către Biroul de Securitate Publică drept „o infractoare suspectă de organizarea și folosirea unei organizații de cult pentru a submina aplicarea legii”. Pe cartea de joc era, de asemenea, imprimat un număr de linie telefonică de raportare și declarația că informatorii ar putea fi recompensați. Sora a spus că poliția distribuia seturi de cărți de joc care conțineau fotografii și informații despre mine și despre alte trei surori responsabile de munca bisericii, alături de cele ale criminalilor și tâlharilor. Mai târziu, am

auzit de la frații și surorile mele că au văzut un anunț de căutare pentru mine pe marile ecrane din afara gării și pe avizierul de la intrarea Biroului de Securitate Publică. Să aud toate acestea mi se părea pur și simplu uimitor. Voiam să-i întreb: „Ce lege am încălcat? Ce anume din ce am făcut a încălcat legea? De ce folosiți asemenea mijloace lipsite de scrupule ca să mă vânați și să mă prindeți?" Nu m-am putut abține să nu-mi amintesc un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate, fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie. Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea,**

sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit adevărata natură a marelui balaur roșu. PCC este un inamic al lui Dumnezeu, un diavol care se împotrivește lui Dumnezeu și-L urăște, iar locul în care domnește el este bârlogul diavolului Satana. Pur și simplu refuză să-I permită lui Dumnezeu să existe și cu atât mai puțin le permite oamenilor să creadă în adevăratul Dumnezeu și să urmeze calea cea dreaptă. Acesta este motivul pentru care definește creștinismul drept o „sectă" și Biblia drept „literatură sectară" și îi arestează pe creștini cu atâta nebunie. Pentru a alunga lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, fabrică tot felul de zvonuri și creează dosare penale false pentru a înscena și discredita Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, îi urmărește și ordonă arestările credincioșilor în Dumnezeu ca și cum ar fi cei mai odioși dintre criminali și îi înșală și îi îndeamnă pe cei care nu cunosc faptele să-i urască pe cei credincioși și să se împotrivească lui Dumnezeu alături de el. Partidul Comunist chiar spune orice minciună posibilă și face orice lucru inimaginabil de rău! Odată ce am recunoscut asta, mi-a întărit hotărârea de-a mă lepăda de marele balaur roșu și de a-L urma pe Dumnezeu până la capăt! Ulterior, am auzit de la

conducătoarea mea că două surori care erau declarate ca fiind căutate alături de mine pe cărțile de joc fuseseră arestate și condamnate la patru ani de închisoare.

Patru luni mai târziu, poliția a oferit 10000 yuani în plus pentru arestarea mea. O soră din orașul meu natal mi-a trimis o scrisoare și mi-a spus că secretarul de partid din sat împrăștia zvonuri cum că, pentru că eu credeam în Dumnezeu, nu mai voiam să-mi văd familia sau rudele și că acționam împotriva guvernului. Odată cu trecerea timpului, zvonurile au devenit din ce în ce mai scandaloase și unele au început să spună că înnebunisem sau că vindeam droguri. Când oamenii din satele învecinate au auzit aceste zvonuri, m-au defăimat și m-au condamnat cu toții. Fratele meu mai mic considera aceste zvonuri atât de insuportabile și era atât de îngrijorat pentru mine, încât a plâns în hohote și a vrut să vină să mă găsească. Când am aflat asta, nu am putut să mă calmez sau să-mi opresc lacrimile să nu curgă. Voiam cu adevărat să stau în fața rudelor și prietenilor mei și să le explic că eu credeam în adevăratul Dumnezeu, urmam calea cea dreaptă și nu făcusem nimic ilegal. Voiam să zbor direct la fratele meu, să-l mângâi și să-i spun să nu-și facă griji pentru mine. Dar dacă mă întorceam așa, aveam să fiu, cu certitudine, arestată de poliție și i-aș pune, totodată, în pericol pe frații și surorile cu care intram în contact. M-am plimbat agitată prin cameră. Cu cât mă gândeam mai mult la aceste lucruri, cu atât mai mult nu aveam stare. În cele din urmă, am hotărât să-mi asum riscul și să-l sun pe fratele meu.

Știam că, probabil, telefonul mobil al fratelui meu era monitorizat de poliție, dar tot ce voiam să fac era să-i vorbesc, așa că nu m-am preocupat cu astfel de detalii. M-am deghizat și am mers cu bicicleta într-un loc aflat la zeci de kilometri distanță ca să îl sun, dar, spre surprinderea mea, apelul nu s-a efectuat. Nu eram pregătită să renunț, așa că am încercat din nou, dar

rezultatul a fost același. Dintr-odată am fost vag conștientă că aceasta era probabil intervenția lui Dumnezeu. Dacă telefonul mobil al fratelui meu era monitorizat, atunci și el și eu am fi fost în pericol. Gândindu-mă la asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Astăzi aproape că am cedat în fața unui truc de-al Satanei. Dacă nu m-ai fi oprit la timp, aș fi putut fi în pericol. Dumnezeule, Tu îmi cunoști slăbiciunile. Te rog, condu-mă și îndrumă-mă și dă-mi credință și putere…” Când m-am întors la casa gazdei mele pentru devoționale spirituale, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin «a fi biruitor»**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că El creează un grup de biruitori în zilele de pe urmă. Indiferent cât de multă durere și rafinare îndură aceștia sau în ce fel forțele Satanei îi atacă și îi perturbă, ei sunt capabili să-și păstreze credința în Dumnezeu și să-L urmeze până la capăt. Apoi m-am gândit cum, atunci când am fost calomniată și defăimată, am devenit pesimistă și slabă pentru că mă temeam că reputația mea va fi distrusă. De asemenea, mă temeam că fratele meu mai mic nu va înțelege, așa că pentru a-i oferi liniște sufletească, am ignorat siguranța fraților și surorilor mele. Am văzut că nu aveam niciun pic de credință sau devotament pentru Dumnezeu. Nu-mi pierdeam eu mărturia făcând asta? Marele balaur roșu mă vâna de parcă eram o infractoare, incitându-i pe toți să mă atace și să mă defăimeze și făcându-mi rudele să

mă înțeleagă greșit. Făcea aceste lucruri întocmai pentru că voia să mă facă pesimistă și slabă și să mă oblige să-L trădez pe Dumnezeu. Nu trebuia să las trucurile viclene ale marelui balaur roșu să învingă. Odată ce mi-am dat seama de asta, m-am hotărât: voi mărturisi ferm sub asediul Satanei pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și îl voi umili pe marele balaur roșu!

Boala a fost, de asemenea, o problemă care m-a chinuit în timpul zilelor mele de fugă. Avusesem o rezecție a plămânului stâng când aveam 15 ani și nici plămânul drept nu era prea bun. La vremea aceea, medicul mi-a spus să respir mai mult aer curat și să fac mișcare corespunzător pentru a-mi crește capacitatea pulmonară. Dar pentru că eram căutată de poliție, am fost nevoită să mă ascund în interior o lungă perioadă de timp. N-am putut ieși afară să respir aer curat. N-am avut nici măcar șansa de a face exerciții pe un balcon. Trebuia să fiu foarte atentă când deschideam din când în când fereastra ca să iau aer curat, pentru că dacă eram descoperită de vecini, nu eram doar eu în pericol, ci îi puneam în pericol și pe frații și surorile care mă găzduiau. După ce am stat mult timp într-un astfel de mediu, condiția mea fizică a început să se deterioreze. Aerul nu putea circula în interior, așa că mi-a fost din ce în ce mai greu să respir, îmi simțeam pieptul congestionat și, după o vreme, plămânul a început să mă doară și tușeam deseori. Când îngenuncheam și mă rugam, simțeam că un lichid era pe cale să-mi iasă din gură. Când dormeam pe o parte, puteam simți lichidul mișcându-se în plămânul meu. Mai târziu, când s-a agravat și mai mult, am început să tușesc cu sânge. Frații și surorile mele m-au sfătuit să merg la spital, dar pentru a merge la spital și a vedea un medic, trebuia să mă înregistrez folosind cartea de identitate. Eram o fugară, deci dacă se întâmpla ceva, nu numai că aveam să fiu arestată, dar frații și surorile care avuseseră grijă de mine ar fi fost implicați, așa că nu am îndrăznit să merg la spital. Unii frați și surori mi-au adus medicamente tradiționale chinezești,

dar starea mea nu s-a îmbunătățit după ce le-am luat. Tușeam, în continuare, cu sânge. Nu puteam mânca, iar trupul meu devenea din ce în ce mai slăbit. Îmi era puțin frică, pentru că dacă lăsam în continuare afecțiunea mea netratată și se înrăutățea, respirația mea nu s-ar opri în cele din urmă și m-aș sufoca? N-ar însemna asta că speranța mea pentru mântuire și o destinație frumoasă ar dispărea? N-ar fi fost în zadar toți acei ani ai mei de lepădare de sine, de sacrificare și de străduanie pe care i-am făcut în credința mea în Dumnezeu? Chiar nu voiam să mor. Când am văzut că starea mea se înrăutățește pe zi ce trece și că tușeam sânge, nu m-am putut abține să nu plâng și m-am simțit complet nefericită.

Mai târziu, am căutat fragmente din cuvântul lui Dumnezeu care se potriveau stării mele și am dat peste acest pasaj: „**Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de împrejurările unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și când nenorocirea se abate asupra omului este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și rânduiesc tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns**

la urechile lui Dumnezeu, au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles puțin despre voia lui Dumnezeu. Faptul că boala mea se agrava era un lucru permis de Dumnezeu. Era testul lui Dumnezeu pentru mine ca să vadă dacă aveam credință și ascultare adevărate. Însă când aveam dureri, nu mă gândeam la altceva decât la viața mea, la moarte și la destinația finală. Mă temeam că aveam să-mi pierd mântuirea dacă muream. Am văzut că am crezut în Dumnezeu doar pentru a obține binecuvântări, că încercam să mă târguiesc cu Dumnezeu, că îmi lipsea conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată și că nu am ascultat deloc de Dumnezeu. M-am gândit la Iov. Indiferent dacă Dumnezeu i-a dat o mare bogăție sau i-a permis Satanei să-l priveze de tot, el a lăudat numele lui Dumnezeu și a crezut că, indiferent dacă Dumnezeu dă sau ia, Dumnezeu este drept. Credința lui Iov în Dumnezeu nu era întinată de motive personale, el nu ținea cont de propriile interese, câștiguri, pierderi și, indiferent ce a făcut Dumnezeu, putea să stea în poziția unei ființe create și, pur și simplu, să-L asculte pe Dumnezeu. A văzut ascultarea față de Dumnezeu ca fiind mai importantă decât propria viață. Umanitatea, conștiința și rațiunea lui Iov m-au făcut să mă simt deosebit de rușinată. În

toată credința mea în Dumnezeu până în acest punct, încercasem să mă târguiesc cu Dumnezeu și eram încă foarte răzvrătită și coruptă. Chiar dacă era să mor din cauza bolii mele, asta ar fi prin dreptatea lui Dumnezeu. Când am recunoscut asta, am știut cum ar trebui să înfrunt boala și moartea, așa că m-am gândit în sinea mea: „Indiferent cum evoluează boala mea, mă voi încredința lui Dumnezeu și mă voi supune rânduielilor Sale."

Într-o dimineață din noiembrie 2016, chiar când voiam să mă ridic, a început să mă doară plămânul. Mi-a luat vreo zece minute și toată puterea mea să mă ridic și să mă sprijin de tăblie. În acel moment, vântul rece ca gheața a intrat pe fereastră și m-am simțit cu adevărat neajutorată. Nu mă puteam opri din plâns. După un timp, am început să respir sacadat, bătăile inimii mi s-au accelerat, întregul meu corp s-a încordat, mă chinuiam să expir și să inspir și simțeam un disconfort puternic în întregul corp. Am simțit că mă puteam sufoca în orice moment și m-am gândit că, de data aceasta, s-ar putea să nu supraviețuiesc. Cândsurorile mele m-au văzut așa, au fost atât de îngrijorate încât nu știau ce să facă, așa că au chemat o soră care avea o clinică. S-a chinuit să-mi facă o perfuzie intravenoasă, dar chiar și după ce a introdus acul, perfuzia nu a curs, deoarece fluxul meu sanguin aproape se oprise. Lipsită de speranță, ea a mers la ușa camerei, a clătinat din cap și a spus: „Nu e nimic ce putem face." Unele surori s-au întors și și-au șters în liniște lacrimile. Știam că eram pe cale să mor și eram puțin speriată. Mă temeam că, dacă muream, n-aș vedea realizările Împărăției. În acel moment, cuvintele lui Iov au început să mi se tot ivească în minte: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve" (Iov 1:21). M-am gândit, totodată, la pasajul din cuvântul lui Dumnezeu pe care-l citisem mai devreme: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai**

credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au inspirat foarte mult. Înainte, mă temeam de moarte, așa că nu L-am ascultat pe Dumnezeu deloc, dar, de data aceasta, nu mai puteam să nu mă răzvrătesc împotriva Lui. Chiar dacă muream cu adevărat, n-aveam nicio plângere. Sunt o ființă creată, așa că ar trebui să-L ascult pe Dumnezeu. În plus, am fost norocoasă să fi acceptat Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și să fi auzit adevăruri pe care sfinții din toate epocile trecute nu le-au auzit niciodată. Acestea erau deja harul și favoarea lui Dumnezeu pentru mine. Chiar dacă înfruntam moartea, tot trebuia să-L slăvesc pe Dumnezeu! Așadar, m-am străduit să spun două cuvinte: hârtie, pix. Surorile le-au adus în grabă, m-am sprijinit de surori și mi-am folosit toate puterile pentru a scrie în caiet: „Dumnezeu este veșnic drept! El este veșnic vrednic de lauda noastră!" În momentul în care m-am oprit din scris și am lăsat pixul deoparte, vederea mi s-a întunecat treptat.

Surorile au plâns și m-au ținut de mână, încurajându-mă să mă bazez pe Dumnezeu și să perseverez, dar în fața faptelor dinaintea mea, am simțit că nu mai pot rezista, că era imposibil să trăiesc. Am simțit că inima mea se scufunda treptat în ocean, iar sunetele din jurul meu s-au stins. Dar tocmai când am simțit că nu există speranță, un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu a apărut foarte clar în mintea mea: „**Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară**

când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Luminarea din cuvântul lui Dumnezeu m-a mângâiat și m-a încurajat puternic. Viața mea vine de la Dumnezeu și dacă trăiam sau muream în acea zi stătea în mâinile lui Dumnezeu. Fără permisiunea Lui, nici forțele răului Satanei, nici boala nu mi-ar putea lua viața. Atâta timp cât îmi rămânea o singură suflare în mine, nu puteam să renunț și nu ar trebui să îmi pierd speranța în Dumnezeu. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Chiar dacă înfrunt astăzi moartea, am simțit în profunzime că Tu îmi ești mereu alături. Dumnezeule, doresc să mă încred complet în Tine și îmi las viața și moartea în întregime Ție! Cred că, indiferent ce vei face, Tu ești drept. Am venit înaintea Ta în această viață și am dobândit o oarecare cunoaștere despre Tine, prin urmare, chiar dacă voi muri, nu voi avea nicio plângere și nici regrete. Dacă nu mor astăzi, dacă pot continua să trăiesc, de azi înainte, îmi doresc să urmăresc adevărul, să-mi îndeplinesc bine datoria și să răsplătesc marea Ta iubire." În acel moment, o soră a cântat imnul „**Iubire pură fără pată**": „**«Iubirea» se referă la un sentiment care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine […]**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini

sunt aleși”). După ce am auzit aceste versuri, am simțit o remușcare grozavă. După ce am crezut în Dumnezeu atât de mult timp, nu pusesem în practică niciunul dintre cuvintele Sale și nici nu-L iubisem cu adevărat. Acum, fie că aveam să trăiesc, fie că aveam să mor, voiam doar să urmăresc ascultarea de Dumnezeu. În timp ce contemplam cuvintele lui Dumnezeu, a avut loc un miracol. Fără să îmi dau seama, respirația mi s-a ușurat treptat, respirațiile mi-au devenit mai puțin rapide și inima mi-a devenit mult mai calmă. Când surorile au văzut că mi-am revenit, L-au slăvit pe Dumnezeu cu entuziasm, iar eu am văzut cu adevărat faptele miraculoase ale lui Dumnezeu. Deși puteam să respir normal, corpul meu era deja extrem de epuizat, așa că surorile mele m-au sfătuit totuși să mă internez în spital. Una dintre ele mi-a dat cartea ei de identitate, dar îmi era frică să o implic. M-a ținut de mână și a spus: „Să ne rugăm la Dumnezeu împreună. Ce contează acum este să ajungem la spital. Doar roagă-te la Dumnezeu pentru perseverență și va fi bine.” Eram atât de emoționată încât n-am știut ce să spun și nici nu aveam puterea s-o spun, așa că am putut doar să dau din cap, știind că toate astea erau din iubirea lui Dumnezeu. După ce am ajuns la spital, deși medicul avea câteva îndoieli cu privire la cartea mea de identitate, nu mi-a căutat în detaliu identitatea reală, iar procesul tratamentului a decurs relativ lin. Starea mea s-a îmbunătățit treptat și am fost externată din spital după aproximativ o săptămână.

După ce am fost externată din spital, mi-am continuat viața ascunzându-mă. Din cauză că frații și surorile din jurul meu erau adesea arestați, deseori trebuia să mă mut de urgență într-un loc nou, ceea ce a devenit o corvoadă groaznică pentru mine. Trebuia să port o mască atunci când mă mutam în altă casă pentru a nu fi surprinsă de camere, dar îmi îngreuna respirația. Odată, când mergeam grăbită pe drum purtând o mască, nu am putut să respir. A fost foarte greu să mă urc în autobuz și, odată ce

am făcut-o, erau mulți oameni înăuntru, iar aerul era atât de sufocant încât respiram adânc, înghițind cu noduri. Pieptul mi s-a strâns dureros, iar ochii mi s-au mărit involuntar. Am simțit că, dacă nu cobor din autobuz, s-ar putea să mor în el. M-am rugat în mod constant și L-am strigat pe Dumnezeu în inima mea și, după un timp, am reușit să respir un pic mai ușor. După ce m-am mutat de atâtea ori, m-am simțit slăbită și mi-a fost teamă că trupul meu nu va putea face față și că acest chin mă va ucide dacă va continua. Mai târziu, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt ascultători până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”). Este adevărat, calea de a-L urma pe Dumnezeu este în mod inerent accidentată și dificilă. Persecuția Partidului Comunist împotriva creștinilor nu a încetat niciodată. Crezând în Dumnezeu, ne confruntăm cu pericolul de a fi arestați, torturați sau chiar uciși în orice moment, dar Dumnezeu folosește astfel de împrejurări pentru a ne desăvârși credința. Știam că, în calitate de persoană care crede în Dumnezeu și Îl urmează, ar trebui să îndur aceste persecuții și necazuri. Când m-am gândit la asta, mi-am simțit credința reînnoită.

Privind înapoi la anii mei de credință în Dumnezeu, văd că Partidul Comunist Chinez a folosit diverse mijloace pentru a mă împinge, pas cu pas, într-o fundătură, dar cuvintele lui Dumnezeu m-au condus și m-au luminat întotdeauna. Acum, discern întrucâtva esența demonică a PCC și am dobândit o oarecare înțelegere a întinării căutării de binecuvântări în credința mea și am învățat cum să fiu rezonabilă în fața lui Dumnezeu. Am văzut, de asemenea, faptele miraculoase ale lui Dumnezeu. Când am fost în pragul morții, Dumnezeu m-a îndrumat spre supraviețuirea cu tenacitate, iar credința mea în Dumnezeu a devenit mai puternică. Toate acestea sunt lucruri pe care nu le-aș fi putut dobândi niciodată într-un mediu confortabil. Decid că, indiferent cum mă persecută PCC sau cât de grele sau dificile devin lucrurile, Îl voi urma pe Dumnezeu, îmi voi îndeplini în mod corespunzător datoria și Îi voi răsplăti iubirea lui Dumnezeu.

27. Rodul împărtășirii Evangheliei

de Patricia, Coreea de Sud

În septembrie 2017, am întâlnit online o creștină filipineză, pe nume Teresa. Mi-a spus că nu obținea nimic de la slujbele bisericii și că a văzut tot mai mulți credincioși urmând tendințe laice. Biserica ei i se părea dezolantă și voia să găsească una cu lucrarea Duhului Sfânt. A spus și că voia să citească mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să-L cunoască și să trăiască o nouă viață. Văzându-i ardoarea spirituală, am vrut să împărtășesc Evanghelia cu ea, ca să audă glasul lui Dumnezeu și să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Odată, am întrebat-o ce așteaptă de la credința ei. A spus: „Vreau să merg în împărăția lui Dumnezeu și să fiu veșnic cu El, dar sunt o păcătoasă și nu sunt vrednică de Împărăția Lui.” I-am spus că trebuie să-nțelegem standardele pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu și am întrebat-o dacă vrea să afle despre acest aspect al adevărului. Mi-a spus foarte entuziasmată: „Absolut!” Am văzut că era o credincioasă adevărată care voia să cerceteze, așa că abia așteptam să-i împărtășesc mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Dar urma să meargă la serviciu și a trebuit să încheiem discuția din acea zi.

Mai târziu, a fost foarte ocupată cu slujba ei, lucrând de dimineață până seara târziu, iar după serviciu, era extenuată și avea nevoie de odihnă. Pe deasupra, puținul timp pe care îl avea săptămânal trebuia să și-l petreacă mergând la slujbele bisericii, deci nu prea aveam șanse să discutăm. Lucra aproape de fiecare dată când o contactam, prin urmare, chiar n-aveam timp să vorbim. După o vreme, am început să mă simt descurajată. Mă gândeam că trebuie să comunicăm online, din moment ce nu suntem în aceeași țară, iar dacă ea nu are timp să se conecteze, cum să-i împărtășesc lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Am început să mă gândesc că am mâinile

legate și c-ar trebui s-o las baltă. Poate altcineva avea să împărtășească Evanghelia cu ea. Chiar când eram gata să renunț, mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: **„Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine a văzut starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești**

dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"). Gândindu-mă la cuvintele Lui Dumnezeu, m-am simțit foarte prost. Nu făcusem tot posibilul ca să împărtășesc Evanghelia cu ea și nici măcar nu îi spusesem că Domnul Isus S-a întors deja. Credea din inimă în Domnul și tânjea să-I înțeleagă voia, dar trăia în întuneric spiritual, fără susținere. Dacă renunțam la ea chiar când avea nevoie de ajutor, când avea să audă glasul lui Dumnezeu? Acum că dezastrele se extind, dacă n-aveam să fiu imediat martoră pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, ea putea rata mântuirea. La acest gând, m-am simțit și mai prost și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, știu că totul e posibil cu Tine. Vreau să fac tot ce pot ca să-mpărtășesc Evanghelia cu sora Teresa. Te rog, îndrumă-mă." După ce m-am rugat, mi-a trecut brusc prin minte că ea nu are timp, dar aș putea să stabilesc dinainte un timp când să ne rugăm împreună. Așa că am întrebat-o și a fost imediat de acord. Am stabilit ora 5 și ceva dimineața în fiecare zi. Pe atunci eram foarte ocupată cu datoria mea și lucram până târziu în fiecare noapte. Mă gândeam că nu voi dormi aproape deloc dacă trebuie să mă trezesc așa de devreme. Dar mi-am spus că grija pentru confortul meu fizic ar întârzia venirea Teresei înaintea lui Dumnezeu. M-am simțit vinovată din cauza asta. Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**Trupul aparține Satanei. În interiorul acestuia sunt dorințe extravagante, se gândește doar la sine, își dorește să se bucure de confort și de timpul liber, să se desfete în lene și în trândăvie și, satisfăcându-l până la un anumit punct, în cele din urmă, vei termina prin a fi mâncat de acesta**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Știam că a satisface trupul înseamnă a-l satisface pe Satana. Nu aș reuși să mărturisesc și să-mi fac datoria și mi-aș pierde șansa

de a fi martoră pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Am spus o rugăciune, gata să întorc spatele trupului. Chiar dacă trebuia să plătesc un preț mai mare, trebuia să împărtășesc cu ea Evanghelia. Am început să ne vedem pentru rugăciunea de dimineață devreme, iar când am spus o rugăciune foarte sinceră pentru ea, sperând să aibă mai mult timp pentru părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu, mi-a spus foarte serios: „Simt cât ești de autentică. Mulțumesc pentru rugăciune. Sunt foarte impresionată.” M-a uns la suflet când am auzit-o spunând asta și am văzut că oamenii chiar simt când cineva e autentic. Am decis în tăcere, înaintea lui Dumnezeu, că voi împărtăși cu ea mărturia lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Așadar, i-am sugerat să ne facem puțin timp pentru a avea părtășie împreună. A acceptat și-am reușit să avem zilnic o părtășie de 30 de minute. A spus din nou că vrea să știe cum să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

Chiar a doua zi, am vorbit despre asta în părtășia noastră. Am spus: „Orice credincios vrea să intre în Împărăția cerurilor, așadar, ce trebuie să facem? Trebuie să-L ascultăm pe Domnul. Domnul Isus a spus: «**Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri**» (Matei 7:21). Domnul a fost foarte clar. Cheia intrării în Împărăția cerurilor e să facem voia lui Dumnezeu. Ce înseamnă asta? Pe scurt, a face voia Lui înseamnă să pui cuvintele Domnului în practică și să-I urmezi poruncile. Înseamnă să te eliberezi de păcat și să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, să-L iubești și să te supui Lui din toată inima. Oamenii care mint, păcătuiesc, se împotrivesc mereu lui Dumnezeu și încalcă cerințele Lui nu Îi îndeplinesc voia. Așadar, sunt ei vrednici să intre în Împărăția cerurilor?” A spus: „Nu. Noi mințim, păcătuim cu vorbele constant și tot mai mulți credincioși urmează tendințe lumești, gonind după bani. Nu-L venerăm pe Dumnezeu

în mod autentic. Nici pastorii nu fac excepție. Cum să intrăm așa în Împărăția cerurilor?" Am răspuns: „Da. Am fost răscumpărați de Domnul Isus, iar păcatele noastre sunt iertate, dar noi continuăm să mințim și să păcătuim. Păcătuim ziua, ne confesăm noaptea. Biblia spune: «**Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul**» (Evrei 12:14). Nu suntem sfinți acum și nu suntem vrednici de Împărăția lui Dumnezeu în acest fel. Dar toți vor să fie mântuiți și să intre în Împărăția Lui. Deci cum face Dumnezeu acest lucru posibil pentru noi? Biblia spune: «Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire» (Evrei 9:28). Domnul vine din nou în zilele de pe urmă ca să ne mântuiască, ca să ne elibereze complet din robia păcatului, ca să ne facă oameni supuși lui Dumnezeu, care Îi fac voia, ca toți să fim complet mântuiți și să putem intra în Împărăția Lui." A fost foarte încântată când a auzit asta și a spus: „Mi-ar plăcea să nu mai păcătuiesc. Așadar, cum ne mântuiește Dumnezeu de păcat?" I-am trimis câteva versete din Scriptură: „**Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul**" (Ioan 17:17). „**În mâna dreaptă a Celui Ce ședea pe tron am văzut un sul scris pe ambele părți și sigilat cu șapte sigilii. Am văzut un înger puternic proclamând cu glas tare: «Cine este vrednic să desfacă sulul și să-i rupă sigiliile?»**" (Apocalipsa 5:1-2). „**Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins și este vrednic să desfacă sulul și cele șapte sigilii ale lui!**" (Apocalipsa 5:5). Am spus: „Domnul a zis că va folosi adevărul pentru a sanctifica umanitatea, iar Apocalipsa și Cartea lui Daniel spun amândouă că o carte sigilată va fi deschisă în zilele de pe urmă. Această carte se referă la noile cuvinte rostite de Dumnezeu în zilele de pe urmă și acesta e adevărul care va sfinți omenirea. Doar Dumnezeu Însuși poate desigila cartea și exprima adevărul spre a mântui omenirea. Domnul rostește multe adevăruri ca să ne purifice și să ne schimbe, ca să ne

mântuiască de păcat, când vine în zilele de pe urmă. Și Cartea Apocalipsei spune de mai multe ori: «**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**» (Apocalipsa Capitole 2, 3). Dumnezeu va vorbi bisericilor în zilele de pe urmă. Trebuie doar să-I ascultăm glasul. Nu-L putem întâmpina pe Domnul decât dacă Îi auzim glasul, iar aceasta este singura noastră șansă să fim purificați și mântuiți de Dumnezeu, să fim vrednici de Împărăția Lui."

În acel moment al părtășiei, Teresa m-a întrebat: „De ce-ar avea nevoie Dumnezeu să rostească cuvinte noi în zilele de pe urmă? Am citit Biblia toată viața și mi-a dat credință și m-a învățat multe, cum ar fi îngăduința, răbdarea și iertarea. Simt că Biblia e suficientă, iar pastorul nostru spune mereu că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt în Biblie și nimic din afara ei nu e cuvântul lui Dumnezeu." Am văzut că Teresa avea unele noțiuni despre faptul că Domnul vorbește în zilele de pe urmă, că nu accepta asta, așa că n-am combătut direct ceea ce spusese. Am împărtășit cu ea chiar experiența mea. I-am spus: „Și eu obișnuiam să cred același lucru. Credeam că tot ce-a spus Domnul e în Biblie și că nu există în afara acesteia cuvinte noi ale lui Dumnezeu. Dar, mai târziu, am auzit un frate menționând ceva ce a spus Domnul Isus și m-a făcut să văd lucrurile diferit. Domnul Isus a spus: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**» (Ioan 16:12-13). Domnul Isus a fost foarte limpede cu privire la asta. A spus că are multe alte lucruri de împărtășit, dar oamenii n-au statură și nu le-ar suporta. Avea să spună mai multe în zilele de pe urmă, pentru a îndruma oamenii să înțeleagă toate adevărurile și să le pătrundă, ca să putem fi eliberați de robia păcatului și complet mântuiți. Imaginează-ți un copil. Când e mic, iar mama lui îl învață să vorbească și să umble, i-ar spune să câștige bine ca să poată avea grijă de mama și de tata? Sigur că nu. Ar fi prea mic ca să înțeleagă asta, așa că, la acea vârstă, părinții îi vor spune

doar lucruri pe care poate să le înțeleagă. Apoi, când va crește și va învăța mai multe, îi vor spune mai multe și despre viață, cum ar fi modul cum să-și găsească o slujbă și să aibă o familie. La fel cum Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare în Epoca Harului, bazându-Se pe nevoile planului Său de gestionare și pe cele ale oamenilor, exprimând calea căinței, învățându-i pe oameni să fie smeriți, îngăduitori, să poarte o cruce, să-i ierte pe ceilalți de șaptezeci de ori câte șapte. Dar au existat și alte lucruri pe care Domnul nu le-a spus oamenilor – toate adevărurile pentru a purifica și mântui omenirea. Pe acestea le-a păstrat pentru venirea Domnului în zilele de pe urmă, iar asta e cartea sigilată profetică în Cartea Apocalipsei. În ultimii 2000 de ani, nimeni n-a citit acea carte, pentru că n-a fost deschisă până când Domnul S-a întors în zilele de pe urmă. Crezi că ar fi posibil să fie în Biblie ceea e scris în acea carte?" A spus convinsă: „Nu poate fi în Biblie." Am mai avut părtășie cu ea despre asta de câteva ori, până când a spus că a înțeles.

Credeam că noțiunile ei fuseseră înlăturate, dar a doua zi, când am menționat din nou că Domnul a spus cuvinte noi în zilele de pe urmă, a spus că toate cuvintele Lui pentru zilele de pe urmă ar trebui să fie în Biblie. La început am crezut că n-am auzit bine, dar după ce mi-a confirmat, am fost foarte dezamăgită și descurajată. M-am gândit că de la început abia am reușit să stabilesc o oră cu ea, iar acum tot n-a înțeles, nici după ce i-am explicat de multe ori. Oare avea să fie capabilă să înțeleagă asta? N-am spus nimic, dar am început să mă gândesc să bat în retragere. Dar apoi mi-am dat seama că nu era vorba că nu rămăsese cu nimic din părtășia noastră. A eticheta repede pe cineva nu era în acord cu voia lui Dumnezeu. Apoi, mi-am amintit brusc de ceva din cuvintele Lui: „**Dacă Dumnezeu ți-a încredințat datoria de a răspândi Evanghelia, ar trebui să accepți însărcinarea de la Dumnezeu, cu respect și ascultare. Ar trebui să te**

străduiești să te ocupi cu iubire și răbdare de fiecare persoană care investighează calea adevărată și ar trebui să poți suporta greutățile și truda. Fii sârguincios în a-ți asuma responsabilitatea pentru împărtășirea Evangheliei; furnizează o părtășie clară cu privire la adevăr, astfel încât să Îi poți da socoteală lui Dumnezeu. Aceasta este atitudinea cu care cineva ar trebui să-și îndeplinească datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). **„Dacă o persoană care investighează adevărata cale pune în mod repetat aceeași întrebare, cum ar trebui să răspunzi? Nu ar trebui să te deranjeze să-ți faci timp și să te deranjezi răspunzându-i și ar trebui să găsești un mod de avea părtășie clară despre întrebare până când înțelege și nu mai pune acea întrebare. Atunci îți vei fi îndeplinit responsabilitatea, iar inima ta va fi nevinovată. Mai important, vei fi fără vină față de Dumnezeu în această chestiune, fiindcă această datorie, această responsabilitate ți-a fost încredințată de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Mi-a fost rușine de mine când m-am gândit la ce ne cere Dumnezeu. Avusesem părtășie doar de câteva ori, dar nu voiam să mai încerc pentru că nu renunțase încă la noțiunile ei. Nu eram iubitoare. Și eu am avut multe noțiuni la început, când am devenit credincioasă, dar frații și surorile au tot avut părtășie cu mine și s-au rugat pentru mine până să renunț la acele noțiuni și să vin înaintea lui Dumnezeu pentru a-I accepta mântuirea. Acest lucru s-a datorat iubirii și-ngăduinței lui Dumnezeu. Așadar, eu de ce nu puteam să am părtășie cu ea, cu răbdare, când împărtășeam Evanghelia? În acel moment, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, dacă e una dintre oile Tale, Te rog, îndrumă-mă. Voi face tot ce pot ca să cooperez cu Tine." După ce m-am rugat, m-am gândit la faptul că Biblia fusese temelia credinței pentru Teresa, în toți acești ani. Era de

înțeles că nu putea accepta imediat pe deplin că noile cuvinte ale lui Dumnezeu pentru zilele de pe urmă nu sunt în Biblie. M-am gândit că aș putea discuta cu ea dintr-o altă perspectivă. După aceea, i-am împărtășit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar cuvinte, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”). „**Faptul pe care vreau să îl explic aici este acesta: ceea ce este Dumnezeu și ceea ce are El este pururea inepuizabil și infinit. Dumnezeu este sursa vieții și a tuturor lucrurilor; El nu poate fi înțeles de nicio ființă creată. În cele din urmă, trebuie să continui să le amintesc tuturor: să nu Îl mai limitați vreodată pe Dumnezeu la cărți, cuvinte sau la cuvântările Lui din trecut. Există un singur cuvânt pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu: nouă. Lui nu Îi place să ia căi vechi sau să Își repete lucrarea; mai mult, nu vrea ca oamenii să I se închine limitându-L unei anumite sfere. Aceasta este firea lui**

Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epilog"). După aceea, am avut părtășie cu ea: „Dumnezeu e Creatorul și înțelepciunea Lui e infinită. El poate să exprime mai multe adevăruri bazate pe planul Lui de lucru și pe nevoile omenirii. Cum ar putea fi limitat la ce scrie în Biblie? N-ar însemna asta să-L reducem la ce conține Biblia?" Apoi, i-am spus fabula chinezească despre broasca din fântână. Am zis: „O broască trăia pe fundul unei fântâni și putea să vadă cerul doar prin deschizătura puțului, așa că a crezut că cerul are dimensiunea acelei deschizături. Apoi, într-o zi, a plouat atât de mult în urma unei furtuni puternice, încât a putut să sară din fântână. A văzut întinderea nesfârșită a cerului, care era de fapt cu mult mai mare decât deschiderea puțului. A înțeles că nu reușise să vadă tot cerul fiindcă stătea pe fundul fântânii." I-am spus că și eu simțisem asta și că-L înțelesesem foarte superficial pe Dumnezeu. El e atât de măreț, iar noi, atât de mărunți. Dumnezeu este abundent! Cuvintele Lui sunt precum apele vii, curgând etern și nelimitat. Noi nu putem ști niciodată ce are El și ce este, cu propria rațiune. Cum am putea să-L delimităm pe Dumnezeu? Domnul Isus a spus: „**Eu sunt calea, adevărul și viața**" (Ioan 14:6). Dumnezeu e izvorul vieții. Am întrebat-o dacă El poate exprima mai multe adevăruri decât Biblia, lucruri și mai mărețe, tot ce au nevoie oamenii în zilele de pe urmă. A spus: „Sigur că poate." Am văzut că noțiunile ei începeau să cedeze, că i se deschidea inima. I-am trimis același verset: „**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**" (Apocalipsa 2:7). I-am zis că Duhul le spune bisericilor exact ceea ce Domnul Isus spune când Se întoarce în zilele de pe urmă. Iar Biblia are o consemnare despre ce a vorbit și a făcut Dumnezeu în Epoca Legii și în Epoca Harului. Totul a fost consemnat de ființe umane și apoi compilat într-o singură carte, după ce Dumnezeu terminase acea lucrare. Când am întrebat-o dacă ar putea fi dinainte în Biblie cuvintele noi exprimate de Domnul Isus când Se întoarce, a zâmbit și a zis: „Acum

înțeleg. Cuvintele spuse de Domnul când Se întoarce nu sunt în Biblie, iar Dumnezeu poate rosti cuvinte în afara Bibliei.” A fost foarte emoționată și a spus că oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu destul de bine. A vrut să citească și mai mult din cuvintele Lui și să-L înțeleagă mai mult.

Am fost încântată și foarte recunoscătoare pentru îndrumarea lui Dumnezeu, s-o văd pe Teresa că recunoaște că Domnul Se va întoarce și va vorbi din nou. Așa că am întrebat-o: „Pentru că Domnul Se va întoarce și va vorbi din nou, ce mediu crezi că va folosi pentru rostirile Sale?” Mi-a răspuns: „Prin Duh.” I-am zis că și eu am crezut asta înainte, dar am cercetat Scriptura, cu frații și surorile, și am văzut că se spune: „**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” (Luca 17:24-25); „**Așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului**” (Luca 17:26); „**Fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**” (Matei 24:44). Am spus: „Aceste versete menționează toate că Domnul Se va întoarce drept «Fiul Omului». Fiul Omului înseamnă că El e născut din om și are umanitate normală. N-ar fi numit așa dacă ar fi în formă spirituală. Iahve Dumnezeu a fost în formă spirituală, așa că n-a fost numit Fiul Omului. Asta înseamnă că Domnul Se întoarce în trup în zilele de pe urmă. Dacă ar veni într-un corp spiritual înviat, coborând pe un nor și arătându-Se fățiș tuturor, toți s-ar ploconi, tremurând de frică, și nimeni n-ar îndrăzni să-L respingă. Atunci, cuvintele Domnului: «**mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**» cum ar fi împlinite?” Părea că Teresa meditează la ceva, așa că am întrebat-o: „Când Domnul Se arată și lucrează în zilele de pe urmă, de ce ar decide să vină în trup, și nu ca Duh?” A negat din cap. Am spus: „Oamenii nu-L pot vedea sau atinge pe Dumnezeu în formă spirituală. Dacă ar apărea brusc un trup

spiritual și ar vorbi, cum te-ai simți?" Ea a spus: „Speriată." Am răspuns: „Da, oamenii ar fi speriați și confuzi. Vrea Dumnezeu să le fie frică tuturor atunci când ne vorbește? Categoric, nu. Iar umanitatea coruptă e prea întinată; nu suntem vrednici să vedem Duhul lui Dumnezeu. Vederea Duhului lui Dumnezeu ne-ar ucide. De aceea e atât de important pentru noi, umanitatea coruptă, ca Dumnezeu să vină în trup în zilele de pe urmă, să exprime adevăruri pentru mântuirea noastră." După aceea, i-am mai citit câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu: „**Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"). „**Acesta era avantajul lui Dumnezeu în a deveni trup:**

El putea să profite de cunoașterea omenirii și să folosească limba omenească pentru a le vorbi oamenilor și pentru a-Și exprima voia. El a explicat sau «a tradus» omului limbajul Său divin, profund, pe care oamenii se străduiau să îl înțeleagă în limba omenească, într-un mod uman. Asta i-a ajutat pe oameni să-I înțeleagă voia și să știe ce voia El să facă. El putea, de asemenea, să aibă conversații cu oamenii dintr-o perspectivă umană, folosind un limbaj uman, și să comunice cu oamenii într-un fel pe care ei îl înțelegeau. El putea chiar să vorbească și să lucreze folosind limbajul și cunoașterea umană pentru ca oamenii să poată simți caracterul generos și apropiat al lui Dumnezeu, pentru ca ei să Îi poată vedea inima" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am continuat părtășia: „Dumnezeu a decis să vină în trup și să trăiască o viață reală printre noi, ca să ne fie mai aproape și să ne furnizeze adevărul, pentru a ne mântui. Exact cum fac părinții cu copilul lor. Ar vrea un părinte să se teamă copilul său de fiecare dată când îl vede? Sigur că nu. Părinții nu vor niciodată să se teamă copilul lor, să se-ascundă când îi vede, așadar, cum e cu Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar vorbi direct din cer, ne-ar fi teamă și ne-am îndepărta de El. Dumnezeu nu vrea să ne îndepărtăm, să simțim că e greu să ne apropiem de El, așadar, întoarcerea Domnului în zilele de pe urmă e ca atunci când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat. A venit în trup, drept un Fiu al Omului obișnuit, normal, mâncând și vorbind cu discipolii Lui și ajutându-i mereu să-și rezolve problemele și confuziile. Văzându-L pe Dumnezeu adevărat viu trăind cu adevărat printre oameni ne ajută să ne simțim mult mai apropiați de El. Noi vrem să ne apropiem de El, să ne bazăm pe El. Dumnezeu întrupat poate interacționa cu noi fără să existe distanță și poate folosi însăși limba noastră pentru a exprima adevărul, a ne susține și hrăni. Poate folosi exemple și

analogii ca să-I înțelegem mai bine voia, iar apoi ne e mai ușor să-nțelegem adevărul și să pătrundem în el. Iubirea lui Dumnezeu pentru noi e foarte practică, foarte reală! Devenind trup, Dumnezeu îngăduie enormă umilință și suferință pentru a vorbi și lucra, ca noi să înțelegem adevărul, să fim eliberați de păcat și complet mântuiți. Aceasta e mântuirea Lui pentru umanitatea coruptă." În acel moment, Teresa a fost mișcată până la lacrimi. A spus: „Acum înțeleg. Domnul Se întoarce în formă întrupată în zilele de pe urmă. Și eu vreau ca Dumnezeu să vină printre noi în trup. Dumnezeu a plătit un preț atât de mare pentru mântuirea noastră. Nu suntem vrednici de asta…" M-a emoționat foarte mult să văd cât de impresionată era Teresa și mi-am amintit ce a spus Dumnezeu: „**Poți să comunici firea exprimată de Dumnezeu în fiecare epocă într-un mod concret, printr-un limbaj ce transmite corespunzător însemnătatea epocii? Poți tu, cel care experimentezi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, să descrii în detaliu firea dreaptă a lui Dumnezeu? Poți să mărturisești clar și cu precizie despre firea lui Dumnezeu? Cum vei transmite ce-ai văzut și ce-ai experimentat acelor credincioși demni de milă, săraci și devotați, care sunt înfometați și însetați după dreptate și care te așteaptă să îi păstorești?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"). **„Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I împlinești voia**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Când împărtășeam Evanghelia înainte, deseori împărtășeam doar teorii cu oamenii și nu m-am gândit niciodată dacă L-am înțeles cu adevărat pe Dumnezeu, dacă aș putea să aduc mărturie prin experiențele mele reale, personale. Această experiență mi-a arătat că a împărtăși Evanghelia nu înseamnă doar să vorbesc cu alți oameni, ci e o șansă să-L cunosc mai bine

pe Dumnezeu. Am simțit iubirea lui Dumnezeu și prin părtășia cu Teresa. Dacă El n-ar fi venit să lucreze și să vorbească în trup, n-am avea cum să înțelegem adevărul sau să ne fie curățite firile corupte. Pur și simplu, am sfârși distruși în dezastre. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât simțeam mai mult cât de măreață și reală e iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

După părtășia noastră, Teresa a zis: „Părtășia de astăzi a fost cu totul nouă pentru mine. Chiar am câștigat foarte mult din asta." Am fost încântată s-o aud spunând asta și i-am zis: „Domnul Isus S-a întors deja ca Dumnezeu Atotputernic întrupat. Dumnezeu Atotputernic a exprimat cuvinte noi și face lucrarea judecății din zilele de pe urmă, pentru a curăți și mântui pe deplin omenirea. Prin asta se-mplinesc prorociri biblice, inclusiv: «**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**» (1 Petru 4:17), și: «**Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului**» (Ioan 5:22)." Teresa a fost foarte încântată să audă că Domnul S-a întors deja, dar a fost și confuză. M-a întrebat: „Domnul Isus ne-a iertat deja păcatele când a fost răstignit. De ce ar mai trebui Domnul să Se întoarcă și să facă lucrarea de judecată pentru a-l mântui pe om în zilele de pe urmă?" I-am citit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, referitoare la întrebarea ei: „**Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de**

norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"). **„Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). După ce-am citit cuvintele lui Dumnezeu, am zis: „Domnul Isus chiar ne-a răscumpărat. Ce a înfăptuit această răscumpărare? Am fost răscumpărați din păcatele noastre, așa că nu mai suntem pedepsiți pentru încălcarea legii. Asta a înfăptuit lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus. Păcatele ne sunt iertate prin credința noastră în Domnul, dar, totuși, nu ne putem abține să nu mințim și să nu păcătuim

tot timpul. Trăim în cercul vicios al păcătuirii ziua și confesării noaptea, niciodată capabili să scăpăm de robia păcatului. De ce se întâmplă asta? Pentru că nu am scăpat de natura noastră păcătoasă. Natura asta păcătoasă e ca o tumoare malignă în adâncul nostru. Dacă nu e îndepărtată, putem fi iertați de o mie de ori, de zece mii de ori, tot nu vom fi niciodată eliberați de păcat sau vrednici de Împărăția cerurilor. De aceea, Domnul trebuie să Se întoarcă, să exprime adevăruri și să facă lucrarea de judecată. Acea lucrare de judecată e ca să înlăture naturile noastre păcătoase, ca să putem fi complet eliberați din robia păcatului și să fim purificați și mântuiți pe deplin."

Teresa a fost foarte bucuroasă să audă asta și a spus cu tărie: „Îmi poți vorbi despre lucrarea de judecată? Cum îndeplinește Dumnezeu această judecată ca să ne mântuiască de păcat?" I-am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet**

lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). După ce am citit asta, am spus: „În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își înfăptuiește judecata prin cuvinte, pentru a expune natura satanică a omenirii prin care se opune lui Dumnezeu. Dezvăluie toate exprimările firii noastre satanice și ale împotrivirii față de Dumnezeu, ca să aflăm adevărul despre cât de profund ne-a corupt Satana, văzând în același timp și firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu. Fiind judecați, mustrați și emondați de cuvintele lui Dumnezeu, vedem toate firile satanice dezvăluite de noi, ca de exemplu a fi arogant și înșelător. Poate că suntem capabili să facem sacrificii pentru Dumnezeu, dar când se întâmplă ceva ce nu ne place, cum ar fi să ne-mbolnăvim sau să-nfruntăm un dezastru, Îl înțelegem greșit și Îl învinuim. Doar atunci noi vedem că natura noastră e tot contra lui Dumnezeu și, deși facem sacrificii pentru El, acestea sunt doar pentru binecuvântări și recompense și ca să intrăm în Împărăția cerurilor. Facem un târg cu Dumnezeu. N-avem

devotament sau supunere adevărată față de El, cu atât mai puțin iubire adevărată. Prin judecata și mustrarea cuvintelor Lui și prin ceea ce dezvăluie lucrurile care ni se-ntâmplă, vedem adevărul corupției noastre și ajungem s-o disprețuim. Experimentăm și firea sfintă și dreaptă a lui Dumnezeu, care nu va îngădui nicio ofensă, și avem o inimă care se teme de Dumnezeu și Îl ascultă. Este singurul mod prin care putem să vedem cât de profund ne-a corupt Satana. Fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, n-am putea să vedem niciodată adevărul corupției noastre sau să fim eliberați de ea. În special, n-am avea niciodată iubire, nici supunere față de El. Exact ca o persoană bolnavă. Dacă nu știe că suferă de ceva, nu se va trata, nici nu va ști de ce tratament are nevoie, deci nu se face bine. Dar, dacă merge la doctor, acesta îi poate spune ce are, care sunt cauzele și cum se poate trata și se va însănătoși dacă urmează sfatul doctorului. Așadar, Dumnezeu judecă omenirea prin cuvintele Lui în zilele de pe urmă, pentru a înlătura natura noastră păcătoasă și firile noastre satanice. Trebuie să acceptăm judecata și mustrarea cuvintelor Sale, ca să fim eliberați de păcat, să scăpăm de firile noastre corupte, satanice, să fim mântuiți de Dumnezeu și să intrăm în Împărăția cerurilor.” În acel moment, Teresa a spus: „Acum înțeleg. Prin lucrarea de judecată Dumnezeu ne curățește și ne mântuiește. Vreau să scap de viața asta de păcătuire și mărturisire, așa că trebuie să accept judecata și curățirea lui Dumnezeu.” După aceea, am urmărit împreună câteva filme evanghelice și-am citit mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Teresa mi-a spus încântată: „Aceste cuvinte au atâta autoritate și putere. Sunt cutremurătoare. Acesta e glasul lui Dumnezeu! Dumnezeu Atotputernic chiar este Domnul Isus întors. Este Domnul întors ca să ne purifice și mântuiască!” Apoi, m-a întrebat repede: „Cum pot să am un exemplar din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic? Unde pot să am în persoană părtășie cu alți credincioși?” I-

am spus că o pot prezenta membrilor bisericii locale și i-am trimis versiunea online a cărții „**Cuvântul Se arată în trup**”. A fost foarte încântată – a făcut ochi mari și mi-a spus că vrea să ia cartea și să citească cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic cât se poate de repede. Văzând cât era de entuziasmată să-L întâmpine pe Domnul, am fost recunoscătoare pentru luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, care i-a permis Teresei să-I audă glasul și să intre în casa Lui.

După două sau trei zile, mi-a spus că îi dăduse celei mai bune prietene de-ale ei vestea că Domnul S-a întors deja, iar aceasta a avertizat-o să nu creadă așa ceva. Și pastorul ei o sunase și o amenințase, spunând că va fi dată afară din biserică dacă își păstra credința în Dumnezeu Atotputernic. A spus: „Sunt sigură că Dumnezeu Atotputernic e Hristos din zilele de pe urmă pentru că sunt adevărul cuvintele Lui și doar Hristos poate să exprime adevărul. El este Domnul Isus întors. Nu voi fi influențată de prietena mea, iar pastorul nu mă poate opri.” A mai spus: „De ani la rând caut o biserică adevărată, dar am fost mereu dezamăgită. Niciuna dintre ele nu hrănește și tot mai mulți membri urmează tendințe lumești. Mă simțeam neajutorată. Sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. N-am visat niciodată că voi auzi glasul lui Dumnezeu și că Îl voi întâmpina pe Domnul. În sfârșit, am găsit biserica lui Dumnezeu.” A fost foarte emoționată și am văzut lacrimi în ochii ei – părea plină de speranță. Am fost incredibil de impresionată. Am văzut că, atunci când una dintre oile lui Dumnezeu Îi aude glasul, Îl va urma și-și va păstra credința, oricât ar interveni Satana. Dar, când m-am gândit cât de descurajată fusesem, vrând să renunț când am dat de o piedică, și că eram gata să renunț la Teresa și să nu mai împărtășesc cu ea mărturia despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, am fost năpădită de regret și vină. Am văzut și că doar Dumnezeu ne iubește cu adevărat și Se îngrijește de noi, pentru că, atunci când am fost gata să renunț, cuvintele

Lui m-au luminat și îndrumat exact la timp, ca să-mi văd răzvrătirea și să-nțeleg imperiozitatea voii Lui de a-l mântui pe om. Apoi, am putut să mă schimb puțin câte puțin și să-mi îndeplinesc datoria.

A fost și o experiență profundă pentru mine, împărtășirea Evangheliei înseamnă să-mi folosesc experiența și înțelegerea lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu ca să fiu martoră pentru Dumnezeu, ca să-i aduc înaintea lui Dumnezeu pe oamenii care tânjesc după întoarcerea Domnului. Nimic nu e mai semnificativ. Am simțit și voia presantă a lui Dumnezeu și speranța Lui ca mai mulți credincioși să vină înaintea Lui și să primească mântuirea Sa. Sunt atât de mulți oameni de toate confesiunile care se luptă cu agonia vieții în întuneric, tânjind după apariția lui Dumnezeu. Dumnezeu e foarte mâhnit și îngrijorat pentru ei. Așa că am simțit și mai mult că a împărtăși Evanghelia e responsabilitatea mea. I-am jurat lui Dumnezeu că, indiferent ce piedici îmi ies în cale, mă voi baza pe El și-mi voi îndeplini datoria și responsabilitatea, împărtășind Evanghelia. Voi împărtăși mărturie prin adevărata mea înțelegere a lui Dumnezeu și-I voi aduce oile înaintea Lui, ca să poată primi foarte curând mântuirea Sa din zilele de pe urmă.

28. Povestea mea despre colaborare

de Leanne, Statele Unite

Eram responsabilă pentru lucrarea de udare în cadrul unei biserici. Pe măsură ce Evanghelia se extindea și mai mulți oameni acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, eu nu doar udam nou-veniții, ci și urmăream activitatea lucrătorilor responsabili cu udarea și îi ajutam să-și rezolve problemele și dificultățile. Nu puteam ține pasul cu totul, așa că unii credincioși noi nu erau udați la timp și pierdeau entuziasmul de a participa la adunări. Conducătoarea meu a decis ca sora Carmen să lucreze cu mine pentru a evita întârzierile în lucrare. Am fost fericită să aud acest lucru, deoarece Carmen găsea problemele lucrării și prelua povara în datoria ei. Întotdeauna obținea rezultate bune în ceea ce privește udarea. Parteneriatul cu ea mi-ar fi compensat lacunele și, de asemenea, mi-ar fi luat de pe umeri o parte din stresul lucrării.

Mai târziu, am adăugat-o pe Carmen la echipa de udare. Unii oameni din echipa de udare erau destul de pasivi la acel moment, iar Carmen a început să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a le rezolva stările. Răspundea imediat când membrii echipei puneau întrebări. M-am simțit incomod să văd toate acestea. Mă gândeam că, înainte, când am fost singura responsabilă de chestiunile cu privire la lucrare, întotdeauna eu eram cea care le răspundea la întrebări, însă, odată cu sosirea ei, preluase un rol de conducere, lăsându-mă în umbră pe mine. În plus, avea o iluminare în părtășia ei care mie îmi lipsea, așa că toată lumea sigur urma să creadă că era mai bună decât mine. Acest gând m-a făcut să mă simt foarte inconfortabil. Mă simțeam de parcă îmi fura sclipirea, făcându-mă să-i par inferioară sub toate aspectele, și nu mă simțeam grozav în legătură cu ea. Am încetat să citesc mesajele pe care le trimitea echipei și nu comunicam

activ cu ea – o izolam intenționat. Pentru că nu o țineam în mod activ la curent pe Carmen cu activitatea noastră, chiar după câteva zile, ea nu și-a putut da seama de adevărata stare a fraților și surorilor, iar lucrarea noastră nu și-a revenit. Știam că ar fi trebuit să merg să discut cu membrii echipei responsabile cu udarea despre stările și greutățile lor pentru a avea părtășie și a le rezolva imediat. Dar, apoi, m-am gândit că sora Carmen preluase un rol de conducere și că exista o înțelegere tacită între toți că, în principal, ea se ocupa de lucrarea de udare. Mă temeam că, dacă le rezolvam eu problemele membrilor echipei și lucrarea ieșea bine, unii frați și unele surori care nu cunoșteau situația reală ar fi spus că acest lucru era mulțumită lui Carmen și ar fi admirat-o și mai mult. Atunci eu aș fi devenit invizibilă. Așa că nu am avut părtășie cu membrii echipei responsabile cu udarea. Au trecut câteva zile și eficiența lucrării noastre de udare continua să scadă. Am văzut că sora Carmen părea îngrijorată și tot trimitea grupului cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie, dar eu eram nepăsătoare, ba chiar savuram într-un fel acest lucru. Simțeam că era mai bine că lucrarea nu mergea grozav, ca să spună conducătoarea că sora Carmen nu era bună și nu mă egala. Mă cam deranjau aceste gânduri, dar nu am reflectat serios asupra lor la acel moment.

Într-o zi, o conducătoare mi-a spus că, recent, lucrarea noastră de udare nu obținuse rezultate bune, că sora Carmen voia să afle despre nou-veniți, așa că ar trebui să o adaug la grupurile lor de adunare. M-au luat palpitațiile când am auzit-o pe conducătoare spunând că se va face acest aranjament. M-am gândit că sora Carmen era mai competentă decât mine, că, dacă se alătura acelor grupuri de adunare, se familiariza cu credincioșii noi și le rezolva problemele foarte repede, obișnuindu-se cu lucrarea noastră, voi fi depășită cu mult de ea. Nu voiam să se ducă la toate grupurile și m-am gândit că m-aș putea descurca singură. Așa că am găsit scuze pentru a

refuza. Apoi, m-am simțit vinovată pentru asta și m-am rugat lui Dumnezeu. Prin rugăciune, mi-am dat seama că doar îmi protejam numele și statutul făcând acest lucru și că asta nu era conform voii lui Dumnezeu. Dar nu eram mulțumită ca sora Carmen să fie în fiecare grup de adunare imediat și mă temeam că, în cele din urmă, îmi va lua funcția. Apoi, m-am gândit cum clericii aceia religioși fac tot ce pot pentru a izola bisericile ca să-și protejeze statutul și să-și păstreze mijlocul de trai, ținând credincioșii strâns în pumnul lor, nelăsându-i să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau să întâmpine întoarcerea Domnului. Ei I se opun direct lui Dumnezeu și sunt antihriștii dezvăluiți de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Nu o lăsam pe Carmen să se implice în lucrarea noastră ca să-mi pot proteja reputația și statutul. Nu țineam și eu strâns în pumnul meu frații și surorile? Mă opuneam lui Dumnezeu, precum clericii. Știam că trebuia să schimb direcția imediat și să-mi lepăd motivele incorecte. În ziua următoare, am inclus-o pe Carmen în grupurile de adunare și m-am simțit puțin mai liniștită.

Deși am adăugat-o la grupurile de adunare, nu am căutat-o pentru a discuta lucrarea, așa că fiecare dintre noi încă acționa independent. Au trecut câteva săptămâni și lucrarea noastră de udare tot nu se îmbunătățea. Când conducătoarea m-a întrebat de ce se întâmpla acest lucru, nu am știut ce să-i răspund. M-am simțit puțin vinovată mai târziu și apoi am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu în timpul rugăciunilor mele devoționale și al reflecției mele: „**Oamenii nu au o înțelegere fundamentală sau esențială despre ei înșiși; în schimb, se concentrează și își dedică energia pentru a ajunge să-și cunoască acțiunile și dezvăluirile exterioare. Chiar dacă unii oameni sunt ocazional în stare să spună câte ceva despre cunoașterea lor de sine, nu va fi foarte profund. Nimeni nu s-a gândit vreodată că este un anumit tip de persoană sau că are un anumit tip de**

natură din cauza faptului că a făcut un anumit tip de lucru sau că a dezvăluit un anumit lucru. Dumnezeu a dat în vileag natura și esența omului, dar ceea ce înțeleg oamenii este că modurile lor de a face lucrurile și modurile lor de a vorbi sunt imperfecte și deficiente; prin urmare, este o sarcină extenuantă ca ei să pună adevărul în practică. Oamenii cred că greșelile lor sunt doar manifestări de moment, dezvăluite fără grijă, mai degrabă decât că sunt manifestări ale naturii lor. Atunci când oamenii gândesc astfel, le este foarte greu să se cunoască cu adevărat și le este foarte dificil să înțeleagă și să practice adevărul. Întrucât ei nu cunosc adevărul și nu însetează după el, când vine vorba despre a pune adevărul în practică, ei doar respectă regulile într-un mod superficial. Oamenii nu își consideră natura ca fiind foarte rea și nu cred că sunt atât de răi încât să trebuiască să fie distruși sau pedepsiți. Totuși, conform standardelor lui Dumnezeu, oamenii sunt prea profund corupți, sunt încă departe de standardele pentru mântuire, deoarece ei au doar unele abordări care nu par să încalce fățiș adevărul, dar, de fapt, nu practică adevărul și nu sunt ascultători față de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Chibzuind la acest lucru, am înțeles că, pentru autocunoaștere, ar trebui să-mi compar gândurile, motivele și perspectivele cu spusele lui Dumnezeu, că ar trebui să-mi cunosc și să-mi disec natura-esență și calea pe care mă aflam și apoi să caut să le rezolv cu adevărul. Acesta este singurul mod de a te schimba și a te căi cu adevărat. Dacă doar recunoaștem că avem firi corupte sau că am făcut ceva greșit fără a ne cunoaște propria natură-esență, fără a vedea cât de profund corupți suntem sau cât de periculoasă este starea în care ne aflăm, atunci nu vom tânji să căutăm adevărul, să urmărim schimbarea și cu atât mai puțin să ne căim cu adevărat. Am văzut că doar recunoșteam că îmi protejam numele și statutul, și că faptul că nu

voiam s-o las pe Carmen să li se alăture grupurilor însemna să mă opun lui Dumnezeu, dar nu înțelegeam deloc clar ce fel de fire dezvăluiam, care îi era esența și pe care cale pășeam în datoria mea. Deși am adăugat-o grupurilor, până la urmă, era doar o schimbare de comportament și nu-mi rezolvasem firea coruptă. În plus, nu-mi lăsasem cu adevărat egoul la o parte ca să colaborez cu ea. Cum putea să aibă succes lucrarea noastră astfel? Am spus o rugăciune când mi-am dat seama de acest lucru, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să mă cunosc pe mine însămi cu adevărat.

Într-o zi, în timpul rugăciunilor mele devoționale, am văzut aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”). „**Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie gestionate doar de ei, fără amestecul altcuiva. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe statutul și prestigiul. Și, astfel, încearcă să-i submineze și să-i excludă drept concurenți pe**

aceia care pot să ofere mărturii bazate pe experiențe și pe aceia care pot să aibă părtășie despre adevăr și să-i aprovizioneze pe aleșii lui Dumnezeu, și încearcă disperați să-i izoleze pe acei oameni de toți ceilalți, să le târască bine numele prin noroi și să-i distrugă. Doar apoi se vor simți antihriștii împăcați. Dacă acești oameni nu sunt niciodată negativi și pot continua să-și realizeze datoria, vorbind despre mărturia lor și sprijinindu-i pe ceilalți, atunci antihriștii vor apela la soluția lor finală, și anume să le găsească defecte și să-i condamne sau să le însceneze ceva și să inventeze minciuni ca să-i hărțuiască și să-i pedepsească, până când fac să fie alungați din biserică. Doar atunci se vor relaxa antihriștii complet. Acesta este cel mai perfid și vicios lucru legat de antihriști. […] Când cineva se distinge cu o mică lucrare sau când cineva este capabil să ofere o mărturie bazată pe experiență adevărată pentru a le fi de folos aleșilor lui Dumnezeu, a-i edifica și a-i sprijini, și câștigă multe laude din partea tuturor, invidia și ura cresc în inimile antihriștilor, și încearcă să îndepărteze și să suprime acea persoană. Nu permit, în niciun caz nu, unor asemenea oameni să-și asume vreo lucrare, pentru a-i împiedica să le amenințe statutul. Rolul oamenilor care au adevărul-realitate accentuează și scot în evidență sărăcia, ticăloșia, urâțenia și răutatea antihriștilor când sunt în prezența lor, așa că, atunci când un antihrist alege un partener sau coleg, niciodată nu alege oameni care au adevărul-realitate, niciodată nu alege oameni care pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență și niciodată nu alege oameni cinstiți sau care pot practica adevărul. Aceștia sunt oamenii pe care antihriștii îi invidiază și-i urăsc cel mai mult și care le sunt ca un ghimpe în coastă. Indiferent de câte lucruri care sunt bune sau aduc beneficii lucrării casei lui Dumnezeu fac acești oameni care practică adevărul, antihriștii vor depune mari

eforturi pentru a ascunde aceste fapte. Ba chiar vor distorsiona faptele ca să-și asume meritele pentru lucrurile bune, dând vina pentru lucrurile rele pe alții, drept mod de a se eleva pe ei înșiși și de a desconsidera alți oameni. Antihriștii au o mare gelozie și ură față de cei care urmează adevărul și pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență. Se tem că acești oameni le vor amenința statutul, așa că fac tot ce pot pentru a-i ataca și a-i exclude. Ei le interzic fraților și surorilor să stea lângă aceștia, să ia legătura cu aceștia sau să sprijine sau să laude acești oameni care pot vorbi despre mărturiile lor bazate pe experiență. Acesta e faptul care expune mai bine în evidență natura satanică a antihriștilor, căreia îi este lehamite de adevăr și Îl urăște pe Dumnezeu. Și, astfel, dovedește și că antihriștii sunt un contracurent malefic în cadrul bisericii, că sunt cei vinovați pentru tulburarea lucrării bisericii și zădărnicirea voii lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Dumnezeu spune că antihriștii prețuiesc în special statutul și, când cineva din sfera lor de lucru pare că li-l amenință, ei o oprimă și o izolează pe acea persoană. Ei nu o lasă să preia roluri importante sau de conducere, iar antihriștii chiar vor sacrifica interesele bisericii pentru a-și proteja propriul statut. Sunt extrem de egoiști și malițioși. Comportamentul meu nu a fost precum al unui antihrist? De când a venit să lucreze cu mine Carmen, am văzut că era mai bună decât mine la acea lucrare și la părtășia despre adevăr. Am fost supărată de acest lucru și am considerat-o dușmana mea, adversara mea. Am crezut că, odată cu venirea ei, prelua un rol de conducere, îmi fura toată sclipirea și că, dacă îmbunătățea mai mult performanțele lucrării noastre, asta m-ar fi făcut să par incompetentă. Din această cauză, am izolat-o intenționat în loc să colaborez activ cu ea și să o familiarizez cu lucrarea noastră. Când am văzut

că lucrarea noastră de udare avea de suferit, nu am efectuat activități de urmărire și nu am rezolvat problemele, ci, mai degrabă, m-am temut că, dacă rezolvam problemele și, drept urmare, ne descurcam mai bine, atunci Carmen ar fi primit laudele. Chiar mai rău, când am văzut că eficiența lucrării noastre continua să scadă, nu m-am îngrijorat, ci chiar am savurat acest lucru. Eram mulțumită că lucrarea avea de suferit și m-am gândit că, din cauza asta, conducătoarea va crede că eram mai bună decât ea și funcția mea va fi sigură. Îmi păsa doar de numele și statutul meu și nu m-am gândit niciun pic la greutățile ei sau care vor fi consecințele dacă nou-veniții nu erau udați bine. Am fost atât de egoistă și răutăcioasă! Când conducătoarea m-a pus să o includ pe Carmen în grupuri, m-am înfipt și mai adânc pe poziții. Simțeam că era pe cale să mă depășească sau chiar să mă înlocuiască, așa că am găsit motive să refuz. Pentru a-mi menține poziția, am ostracizat-o și am tratat biserica drept teritoriul meu personal. În aria mea de responsabilitate, nu i-am dat nicio șansă să iasă în evidență sau să-și lase punctele tari să se evidențieze. Eram o dictatoare. Nu însemna asta să dezvălui firea unui antihrist? Am fost puțin șocată. Nu m-am gândit niciodată că puteam fi atât de arogantă și malițioasă, că aș putea să o ostracizez atât de mult doar pentru a-mi menține statutul. Nu țineam cont de udarea nou-veniților sau dacă lucrarea bisericii suferea vreun pic, voiam doar să-mi satisfac propriile ambiții nebunești. Chiar eram îmbătată de nume și statut.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a-L asculta sau mulțumi pe Dumnezeu, ci, în schimb, vrea să dobândească prestigiu și statut, atunci căutarea lui**

este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc prestigiul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește statutul și prestigiul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte prestigiul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc prestigiul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care ceilalți mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propriul prestigiu și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor îndeplini cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul prestigiului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe

calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și libera propagare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc prestigiul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării statutului și prestigiului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi prestigiul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin o pistă pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"). Tremuram de frică după ce am citit asta. Dumnezeu dezvăluie că a urmări numele și statutul înseamnă să ne conducem propria întreprindere și asta înseamnă să pășești pe calea unui antihrist. În esență, înseamnă să acționezi drept lacheul Satanei și asta perturbă lucrarea bisericii. Îi jignește firea lui Dumnezeu. Pe cât mă gândeam mai mult la asta, pe atât mă agitam mai mult. Lucrarea evanghelică era în toi și din ce în ce mai mulți oameni acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Fiind responsabilă cu udarea, chiar ar fi trebuit să mă gândesc la voia lui Dumnezeu, sprijinind și udând imediat nou-veniții, ajutând cu noțiunile și confuzia lor, ca să poată pune repede o bază pe adevărata cale. Însă eu urmăream numele și statutul în loc să-mi văd de lucrare. Nu depuneam efort

în datoria mea, nu plăteam un preț și nu mă gândeam cum să ud mai bine nou-veniții, ba, mai mult, nici nu voiam ca altcineva să fie implicat. Nu perturbam lucrarea bisericii? Nu eram o piedică pentru mântuirea altora de către Dumnezeu? Eram unealta Satanei, jucând un rol negativ, și pășeam pe calea unui antihrist împotriva lui Dumnezeu. Eram responsabilă pentru lucrarea de udare, dar nu mă puteam ocupa de ea singură, de aceea conducătoarea a aranjat ca sora Carmen să mă ajute, ceea ce era un lucru bun, și orice persoană conștientă sau rezonabilă ar fi colaborat activ cu altcineva pentru a oferi sprijin și a uda noii credincioși cât de curând posibil. Dar eu nu mă gândeam deloc la lucrarea bisericii. Pentru a-mi păstra numele și statutul, am exclus-o pe Carmen, am ținut-o departe de frați și surori și am împiedicat-o să-i ajute să-și rezolve problemele, ceea ce era un obstacol serios pentru lucrarea noastră de udare și întârzia intrarea în viață a fraților și surorilor. Asta nu însemna să-mi fac datoria. Însemna clar că fac rău. Dacă tot nu mă căiam, știam că Dumnezeu mă va expune și mă va alunga ca fiind un antihrist. A fost groaznic să-mi dau seama de acest lucru și chiar mi-am regretat toate acțiunile și comportamentul. Am spus o rugăciune: „O, Dumnezeule, am urmărit numele și statutul, perturbând lucrarea bisericii. Sunt lipsită de orice umanitate. Tot ce fac Îți este potrivnic. Dumnezeule, vreau să mă căiesc Ție…”

Apoi, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și**

dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). A fost luminător pentru mine să citesc cuvintele lui Dumnezeu. În cadrul unei datorii, interesele bisericii trebuie să fie pe primul loc și ar trebui să dedicăm tot ce avem datoriei. Nu ar trebui să facem calcule pentru nume și statut, trebuie să cooperăm și să fim ca un tot unitar cu frații și surorile noastre, să depunem toate eforturile pentru a lucra conform principiilor ca să putem câștiga lucrarea Duhului Sfânt și să obținem cu ușurință rezultate din lucrarea noastră. Așa că m-am dus să discut cu Carmen, m-am deschis în fața ei despre corupția pe care o dezvăluisem și am discutat despre ce aflasem despre mine însămi. M-am simțit mult mai liberă după părtășia noastră și eram pregătită să colaborez cu ea pentru lucrarea noastră de udare.

Nu după mult timp, am aflat că niște credincioși noi, care fuseseră reticenți să participe la adunări, primiseră ajutorul lui Carmen, își rezolvaseră noțiunile, participau acum cu regularitate la adunări și voiau să

preia o datorie. Din nou, m-am simțit puțin nemulțumită. Mai înainte, eu nu le înțelesesem problemele cu adevărat, dar Carmen s-a ocupat de ele. Asta nu mă făcea să-i par inferioară? La acel gând, mi-am dat seama că nu abordam lucrurile în mod adecvat și mi-am adus aminte de ceva ce a spus Dumnezeu: „**Cooperarea între frați și surori este un proces de compensare a punctelor slabe ale unuia cu punctele forte ale altuia. Îți folosești punctele forte pentru a compensa neajunsurile altora, iar alții își folosesc punctele forte pentru a compensa carențele tale. Asta e ceea ce înseamnă să compensezi slăbiciunile proprii cu punctele forte ale celorlalți și să cooperezi în mod armonios. Numai atunci când cooperează în armonie, oamenii pot fi binecuvântați înaintea lui Dumnezeu și, cu cât experimentează mai mult din asta, cu atât mai multă realitate au, calea lor devine mai luminată când o parcurg, iar ei devin din ce în ce mai liniștiți**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Despre cooperarea armonioasă”). Carmen era mai bună decât mine la părtășia despre adevăr și la rezolvarea problemelor, așa că trebuia să învăț de la ea. Așadar, am întrebat-o cum avea părtășie și rezolva problemele nou-veniților și, prin părtășia ei, mi-a dat unele informații despre cum să le tratez problemele. Simțeam că era grozav să lucrez cu ea, că-mi putea compensa punctele slabe și că acesta era harul lui Dumnezeu. Apoi, când am observat că unii frați și unele surori erau pasivi în datoria lor, am căutat-o pe Carmen pentru a discuta ca să aflăm care era cauza negativității lor și despre ce tip de adevăr ar trebui să avem părtășie cu ei pentru a rezolva acest lucru. Am găsit repede cuvintele relevante ale lui Dumnezeu despre care să avem părtășie cu ei. Au devenit mai activi în datoria lor după această părtășie. Unii udau credincioșii noi, unii împărtășeau Evanghelia. Treptat, mai mulți oameni făceau o datorie în cadrul bisericii. Prin sprijin și udare, mai mulți nou-veniți au câștigat o bază pe adevărata cale și majoritatea se adunau cu

regularitate și făceau o datorie. Apoi, când aveam probleme în datoria mea, le discutam imediat cu Carmen și, când ea vedea că frații și surorile aveau probleme cu îndatoririle lor, mi le spunea imediat ca să pot urmări problemele și să le rezolv. Colaboram ca un tot unitar și mă simțeam mult mai împăcată.

Această experiență mi-a arătat că urmărirea numelui și statutului înseamnă să mergi pe calea unui antihrist, lucrând drept lacheul Satanei și perturbând lucrarea bisericii. Dacă n-ar fi existat judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, n-aș fi fost niciodată conștientă de corupția pe care o revelam sau de firea mea antihristă, nu aș fi renunțat niciodată la dorința mea de statut și nu aș fi colaborat cu Carmen. Sunt profund recunoscătoare pentru mântuirea lui Dumnezeu!

29. Judecata și mustrarea sunt iubirea lui Dumnezeu

de Rebecca, SUA

Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ce mărturie este omul în cele din urmă pentru Dumnezeu? Omul mărturisește că Dumnezeu este Dumnezeul drept, că firea Lui este dreptate, mânie, mustrare și judecată; omul mărturisește pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Înainte, când oamenii vorbeau despre iubirea lui Dumnezeu, mă gândeam la mila și compasiunea Lui, la harul și binecuvântările Lui. Nu prea înțelegeam că judecata și mustrarea Lui înseamnă iubire. Însă, după ce am avut o experiență practică a acestui lucru,

am dobândit o oarecare înțelegere personală, am văzut cum cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și sunt toate foarte practice și că judecata și mustrarea sunt iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru omenire.

Înainte, eram responsabilă de lucrarea de udare și apoi, în septembrie 2020, am fost demisă fiindcă nu făceam lucrare practică. Conducătorul de biserică a rânduit ca sora Joyce să-mi preia lucrarea. Asta mi-a provocat un sentiment pe care nu-l pot descrie în cuvinte. Eu supravegheasem lucrarea lui Joyce înainte, iar acum ea avea să o supravegheze pe a mea. Nu mă făcea asta să par incompetentă? Trecusem de la funcția de conducere la un membru obișnuit al echipei de udare. N-ar fi umilitor dacă aflau frații și surorile care mă cunoșteau? Acest gând chiar m-a făcut să regret că nu mi-am făcut datoria bine. Ulterior, într-o discuție a echipei despre lucrarea noastră, toți au tăcut vreme îndelungată. M-am gândit că, deși nu mai eram la conducere, aveam ceva experiență cu udarea noilor credincioși, așa că ar trebui să preiau o povară și să-mi exprim gândurile. În felul acela, toți ar vedea că încă jucam un rol important și poate că toți m-ar admira. Așa că am început să-mi expun proactiv gândurile și ideile și, după câteva discuții, oamenii au fost, în mare, de acord cu părerea mea. În aproape orice discuție, am urmat ideile mele, așa că simțeam că aptitudinile mele chiar ieșeau în evidență în echipă. Nu aveam rolul de supraveghetor, dar tot mă puteam ocupa de felul acela de lucrare. M-am gândit că ceilalți aveau să mă admire și apoi, într-o zi, poate că aveam să fiu promovată din nou. După aceea, am început să-mi expun ideile mai activ și, înainte de fiecare adunare, încercam să înțeleg cum se descurcă nou-veniții și să găsesc cuvinte relevante ale lui Dumnezeu. Am investit mult timp și energie, dar m-am gândit că, dacă fac o treabă bună, aveam să-mi dovedesc aptitudinile, așa că merita din plin să plătesc acel preț. Am fost proactivă în datoria mea, am putut să descopăr câteva probleme în lucrarea noastră, iar ceilalți au fost de acord cu soluțiile

și sugestiile pe care le-am propus. Aveam impresia că toți puteau vedea că muncesc din greu, așa că poate aveam să fiu promovată când conducătorul ne verifica lucrarea și vedea cum mă descurc. Însă a trecut o vreme și conducătorul părea că n-are nicio intenție să mă promoveze. Am observat că din ce în ce mai mulți credincioși se alăturau bisericii, așa că era nevoie de mai mulți oameni care să ocupe funcții, dar nu părea să existe vreo intenție să fiu promovată. M-a cam deprimat să văd asta. Simțeam că făcusem câteva schimbări și mă descurcam destul de bine în datoria mea. De vreme ce biserica ducea lipsă de ajutor, de ce nu mi se oferea o altă șansă? După ce am fost demisă o dată, nu aveam să mai am nicio șansă să fiu la conducere? Pentru mine, n-avea sens. Nu știam de ce tot efortul meu susținut nu dădea roade. Ce-mi lipsea? Ulterior, m-am gândit că probabil nu muncesc destul de mult sau de bine sau nu obțin suficiente rezultate. M-am gândit că trebuia să continui să lucrez din greu și să nu mă mai concentrez doar pe realizările din datoria mea, ci și pe intrarea în viață și urmărirea adevărului, astfel încât ceilalți să poată să-mi vadă progresul personal. Apoi Dumnezeu avea să se îndure de mine și să-mi ofere o șansă. M-am gândit că, dacă aveam o căutare „potrivită”, avea să fie o schimbare într-o zi și, chiar dacă nu eram promovată, puteam ieși în evidență în echipa noastră și câștiga admirația celorlalți frați și surori. Așa că m-am dedicat lucrării de udare a echipei noastre, iar atunci când nou-veniții aveau probleme, le cumpăneam cu atenție, găsind cuvinte ale lui Dumnezeu despre care să am părtășie. Când nu înțelegeam ceva, mă rugam cu sinceritate și căutam. După o vreme, aveam din ce în ce mai mult succes în udarea nou-veniților. După un timp, într-o adunare, conducătorul echipei a menționat că am dus pe umeri o povară pentru datoria mea și că mă pricepeam la rezolvarea problemelor nou-veniților. M-am simțit foarte mulțumită de mine. M-am gândit că toți aveau să înceapă să vadă cât de bine mă descurcam și că, dacă

îmi puteam îmbunătăți mai mult performanța, puteam câștiga admirația tuturor. Atunci aș avea o șansă la promovare. După aceea, chiar m-am dedicat cu totul datoriei mele. În afară de responsabilitățile mele, am preluat și cât am putut de mult din cealaltă lucrare a echipei și am oferit păreri și sprijin supraveghetoarei când am descoperit probleme. Nici în urmărirea adevărului nu am lenevit, ci am citit cuvintele lui Dumnezeu oricând aveam o clipă liberă. Veneam înaintea lui Dumnezeu pentru rugăciune și căutare, oricând nu mergeam bine, și participam activ la părtășii în adunări. Dar am fost destul de dezamăgită când, după o perioadă lungă de trudă, tot nu am fost promovată. Simțeam că, oricât de mult trudeam sau oricât de bine mă descurcam, conducătorul n-avea să mă promoveze niciodată. Deci ce rost aveau toate astea? După aceea, nu am mai investit atâtea eforturi, iar când am văzut că nou-veniții nu reușeau să se întrunească în mod regulat, întrebam cu nepăsare despre acest lucru, fără să intru în detalii sau să ofer sprijin. Uneori, când Joyce mă punea, înainte de adunări, să găsesc cuvinte ale lui Dumnezeu pentru anumite probleme sau neajunsuri ale fraților și surorilor, simțeam că nu era treaba mea și că nimeni nu ar observa, oricât de bine m-aș descurca, așa că mă eschivam găsind scuze. Starea mea a început să se deterioreze și nu știam ce să spun în rugăciune. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu nu mai era luminătoare și uneori mi se făcea somn. Simțeam un adevărat întuneric în sufletul meu și nu mai simțeam lucrarea Duhului Sfânt. Curând, am văzut că alți frați și surori erau promovați, în vreme ce eu eram tot un membru umil al echipei de udare. Am devenit și mai descurajată. Trudisem atât de multă vreme, dar eram blocată în același loc. Se părea că nu am nicio speranță de a fi promovată. Credincioși exact ca mine erau capabili să devină supervizori și conducători de echipă, aveau admirația celorlalți, dar eu nu eram niciodată promovată. Însemna oare că

eșuasem în calitatea mea de credincioasă? Am devenit atât de negativă, încât nu mai puteam aduna motivația să fac nimic.

Mai târziu, m-am întrebat de ce mă simțeam atât de deprimată. De ce trăiam doar pentru statut? Urmărisem numai statutul în toții ani mei de credință? Cum puteam fi atât de patetică? De ce eram atât de obsedată de statut? Mă uram cu adevărat. Am îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și am spus: „Dumnezeule, vreau să urmăresc adevărul în credința mea, să-Ți răsplătesc iubirea și să fac datoria unei ființe create. Dar în clipa asta sunt frământată de dorința de statut, care mă demoralizează și mă deprimă. Nu vreau să trăiesc în modul ăsta, dar nu mă pot abține. Dumnezeule, Te rog să mă luminezi și să mă mântuiești, astfel încât să-mi pot înțelege și rezolva problema.” După ce m-am rugat, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Un antihrist are firea și esența unui antihrist și aceasta este ceea ce îl deosebește de o persoană normală. Deși, în exterior, nu spune nimic după ce este înlocuit, în inima sa continuă să se împotrivească. Nu-și recunoaște greșelile și nu este capabil niciodată să se cunoască pe sine însuși cu adevărat. Acest lucru a fost deja dovedit demult. Mai există ceva care nu se schimbă niciodată în legătură cu un antihrist: indiferent unde acționează, își dorește să iasă în evidență din mulțime, să fie respectat și admirat de alții; chiar dacă nu are un post și un titlu legitim în calitate de conducător de biserică sau de echipă, tot vrea să fie peste ceilalți în ceea ce privește poziția și statutul. Indiferent dacă poate face lucrarea, ce fel de umanitate sau experiență de viață are, el va concepe tot felul de mijloace și va face tot posibilul pentru a găsi șanse de a se da în spectacol, de a-și face loc în inimile oamenilor, de a-i câștiga pe alții de partea sa, de a-i ademeni și înșela, ca să le câștige admirația. Ce este de admirat la un antihrist? Chiar dacă a fost demis, «o cămilă slabă tot**

este mai mare decât un cal», iar el rămâne un vultur care zboară deasupra găinilor. Nu reprezintă asta aroganța, neprihănirea de sine și excepționalitatea antihristului? El nu pot accepta să nu aibă statut, să fie un credincios obișnuit, să fie doar o persoană obișnuită. El nu poate pur și simplu să-și facă datoria cu picioarele pe pământ și să rămână la locul său, să facă o treabă bună în îndeplinirea propriei datorii, să se dedice acesteia și să dea tot ce are mai bun. Aceste lucruri nu sunt nici pe departe de a-l mulțumi. Nu este dispus să fie acel gen de persoană sau să fac acel gen de lucruri. Care este marea lui ambiție? Să fie admirat, apreciat și să dețină puterea. Așadar, chiar dacă nu are un titlu anume atașat numelui său, un antihrist se va strădui pentru sine însuși, va vorbi pentru propria persoană și se va justifica, făcând tot ce poate pentru a da un spectacol, temându-se că nimeni nu-l va observa și nu îi va da nicio atenție. Se va năpusti asupra oricărei ocazii de a deveni mai cunoscut, de a-și spori prestigiul, făcând mai mulți oameni să-i vadă înzestrările și punctele forte, să vadă că sunt superiori celorlalți. Făcând aceste lucruri, un antihrist este dispus să plătească orice preț pentru a se etala și lăuda, pentru a-i face pe toți să creadă că, deși nu mai este conducător și nu mai are statut, tot e superior oamenilor de rând. În acest fel, un antihrist și-a atins scopul. Nu e dispus să fie o persoană obișnuită, o persoană oarecare; vrea putere și prestigiu și să fie preamărit” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit de parcă El era chiar lângă mine și mă expunea. Dumnezeu spune că oamenii ca antihriștii vor renume și statut, să aibă putere și admirația celorlalți cu orice preț. Pentru a-și îndeplini acea ambiție nebunească, antihriștii vor plăti orice preț pentru a fi observați, pentru a se înălța pe ei înșiși și pentru a-i câștiga pe oameni de

partea lor. Am putut vedea că în căutarea mea eram asemeni unui antihrist. În credința mea, voiam să am statut, să fiu conducătoare sau supraveghetoare. Voiam să excelez în grupul meu, să fiu admirată și sprijinită de ceilalți. După ce am fost demisă, nu m-am ocupat de dorința mea de a fi supraveghetoare. Am participat activ în dicuțiile despre lucrare și am oferit sugestii, am oferit păreri supraveghetoarei de îndată ce am descoperit probleme, ca să știe că puteam nu doar să găsesc probleme, ci și să ofer și soluții, că aveam capul pe umeri. Iar atunci aveam șanse să fiu promovată. Am trudit în datoria mea, astfel încât ceilalți frați și surori să vadă că pot face lucrare practică, apoi urma să am o șansă la promovare. Eram proactivă în lucrare chiar și când nu era responsabilitatea mea principală, pregătită să investesc mult timp și energie, vrând ca toți să vadă că purtam o povară pentru datoria mea și puteam să-mi asum multe. Nici în urmărirea adevărului nu am lenevit, astfel încât ceilalți să mă aprobe. Căutam orice ocazie să-mi demonstrez valoarea și să mă dau în spectacol. Nu este acesta tipul de comportament de antihrist pe care Dumnezeu îl expune?

Am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care chiar descriu în detaliu esența coruptă a antihriștilor. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pentru un antihrist, dacă reputația sau statutul lor este atacat sau luat, este o chestiune mai serioasă chiar și decât încercarea de a-i lua viața. Indiferent câte predici ascultă sau cât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu citesc, nu vor simți tristețe sau regret din cauză că nu au practicat niciodată adevărul și că au apucat pe calea antihristului, nici din cauză că au natura-esență a unui antihrist. În schimb, își scotocesc mereu creierii ca să găsească modalități de a câștiga statut și a-și spori reputația. Se poate spune că tot ce face un antihrist se săvârșește ca să se laude în fața altora, și nu înaintea lui Dumnezeu. De ce spun asta?**

Pentru că astfel de oameni sunt atât de îndrăgostiți de statut, încât îl tratează ca pe viața lor, ca pe scopul lor de o viață. Mai mult, pentru că iubesc atât de mult statutul, nu cred niciodată în existența adevărului și chiar se poate spune că nu nutresc absolut nicio credință în existența lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cum calculează să dobândească reputație și statut și indiferent cum ar încerca să folosească false aparențe pentru a păcăli oamenii și pe Dumnezeu, în adâncul inimii lor, nu sunt conștienți și nu au nicio vină, darămite vreo neliniște. În căutarea lor constantă a reputației și a statutului, de asemenea, neagă cu nerușinare tot ce a făcut Dumnezeu. De ce spun asta? În adâncul inimii, un antihrist crede: «Toată reputația și tot statutul sunt obținute de oamenii înșiși. Doar obținând o poziție fermă printre oameni și dobândind reputație și statut pot să se bucure de binecuvântările lui Dumnezeu. Viața are valoare doar când oamenii obțin putere și statut absolut. Numai asta înseamnă să trăiești ca un om. În schimb, ar fi inutil să trăiești în așa fel încât să te supui suveranității și rânduirilor lui Dumnezeu în toate, să stai de bunăvoie în poziția unei ființe create și să trăiești ca o persoană normală, cum s-a spus în cuvintele lui Dumnezeu – nimeni nu ar respecta o astfel de persoană. Statutul, reputația și fericirea unei persoane trebuie câștigate prin lupte proprii; trebuie obținute prin luptă și înșfăcate cu o atitudine pozitivă și proactivă. Nimeni altcineva nu vi le va da – să așteptați pasiv poate conduce doar la eșec.» […] Antihriștii cred cu fermitate în inimile lor că numai cu reputație și statut au demnitate și sunt adevărate ființe create și că numai având statut vor fi răsplătiți și încoronați, se vor califica pentru aprobarea lui Dumnezeu, vor câștiga totul și vor fi persoane autentice. Cum văd antihriștii statutul? Îl văd ca fiind adevărul; îl consideră cel mai înalt obiectiv care trebuie urmărit de

oameni. Asta nu e o problemă? Oamenii în stare să fie obsedați astfel de statut sunt antihriști autentici. Sunt același tip de oameni ca Pavel. Ei cred că a urmări adevărul, a căuta supunerea față de Dumnezeu și a căuta onestitatea sunt toate procese care-l conduc pe om la cel mai înalt statut posibil; sunt doar procese, nu scopul și standardul faptului de a fi o ființă umană și că sunt pe deplin făcute pentru a fi văzute de Dumnezeu. Această înțelegere este absurdă și ridicolă! Doar cei absurzi care detestă adevărul ar putea veni cu o idee atât de ridicolă" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"). Citirea acestui fragment din cuvintele lui Dumnezeu a fost foarte pătrunzătoare pentru mine. Părea că ceea ce ascundeam în inima mea fusese adus la lumină de Dumnezeu. Simțeam că nu am unde să mă ascund. Am început să reflectez asupra mea și, cu cât făceam asta mai mult, cu atât simțeam că gândirea mea era exact ca a unui antihrist. Statutul era în centrul tuturor cuvintelor și acțiunilor mele și tot ce făceam era numai pentru a câștiga admirație. Statutul era mai important decât orice altceva pentru mine. Înainte să câștig credința, voiam mereu să mă disting din mulțime și adoram să câștig sprijinul și aprobarea celorlalți. După ce am câștigat credința, am continuat să urmăresc funcții de conducere ca să fiu admirată și să am un rol important în biserică. După ce am fost demisă, n-am simțit niciun regret pentru fărădelegile mele trecute și nu m-am gândit cum să mă căiesc cu adevărat și să-mi fac datoria bine, pentru a-mi plăti datoria către Dumnezeu. În schimb, am folosit ocazia aceea de a îndeplini o datorie ca pe o șansă de a mă da mare. M-am dedicat datoriei mele și am trudit ca să redobândesc un rol important. Când nu am obținut asta după o oarecare trudă, am fost descurajată. Mi s-a părut că n-a observat nimeni, oricât de mult m-am dedicat datoriei mele, oricât de bine m-am descurcat îndeplinind-o. M-am gândit că eforturile mele erau fără sens. Mi-am pierdut motivația de a mă descurca bine în datoria mea când nu

am câștigat niciun statut. Ba chiar L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și L-am învinuit, încercând să-L conving și fiind potrivnică. M-am lăsat purtată de gânduri despre renume și statut. Pierdusem conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Am urmărit statutul din toată inima și nu eram mulțumită să fiu un membru obișnuit al echipei, eram rea și nerușinată exact ca un antihrist, complet absurdă. Aceste cuvinte de la Dumnezeu chiar m-au ajutat: „**Ei cred că a urmări adevărul, a căuta supunerea față de Dumnezeu și a căuta onestitatea sunt toate procese care-l conduc pe om la cel mai înalt statut posibil; sunt doar procese, nu scopul și standardul faptului de a fi o ființă umană și că sunt pe deplin făcute pentru a fi văzute de Dumnezeu**.” Aceste cuvinte au fost ca o palmă peste obraz pentru mine. Urmărirea și practicarea adevărului sunt lucruri pozitive, sunt datoria noastră ca oameni. Trebuie să urmărim adevărul în viețile noastre și să trăim după cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate astea, eu foloseam căutarea și practicarea adevărului ca monedă de schimb pentru statutul personal. Faptul că aveam un motiv atât de josnic în datoria mea nu ar putea câștiga niciodată aprobarea lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat cât de greșită era perspectiva mea asupra lucrurilor. Credeam că viața mea putea avea valoare numai dacă aveam statut și putere, eram respectată, renumită și admirată. În calitate de credincioasă fără statut, să fiu o adeptă obișnuită era un mod de viață patetic și un eșec. Ce perspectivă nebunească! Dumnezeu ne cere să fim ființe create calificate, să stăm la locul nostru, să ne supunem conștiincioși conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu, să ne îndeplinim responsabilitățile de ființe create. Însă nu voiam să stau la locul meu, ci să fiu un om măreț care face o lucrare importantă, să am o funcție înaltă și să primesc mai multă admirație în felul acela. Asta e o fire satanică. De fapt, în lucrarea de udare, oricât de mare preț plăteam sau ce rol important jucam, era doar datoria pe care trebuia s-o

îndeplinesc. Era responsabilitatea mea, dar am vrut să mă dau în spectacol pentru a câștiga un statut anume. Când ambițiile mele nebunești nu s-au împlinit, mi-am pierdut interesul pentru datoria mea. Am confundat ambiția cu devotamentul față de Dumnezeu. Acel așa-zis devotament era necinstit și tranzacțional. În ce mod însemna asta că practicam adevărul și făceam o datorie? Încercam să-L folosesc și să-L înșel pe Dumnezeu și mergeam direct pe calea unui antihrist. Dumnezeu este drept și sfânt și vede în inimile și mințile noastre. Mergeam cu capul înainte pe calea greșită. Cum puteam câștiga lucrarea Duhului Sfânt? Starea mea se deteriora și eram în întuneric. Acesta era Dumnezeu care mă înlătura și mă mustra. Atunci am văzut cât de înspăimântătoare este cu adevărat urmărirea renumelui și a statutului. Nu mă cunoșteam și nu știam dacă pot face lucrare practică. Continuam să urmăresc statutul, sperând să fiu promovată. Pierdusem umanitatea adecvată și rațiunea și nu aveam conștiință de sine. M-am gândit la un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de adevărate. Urmăream mereu statutul, manipulată și chinuită de Satana. Pierdusem îndrumarea Duhului Sfânt și trăiam în întuneric. Acea dorință a mea îmi făcea foarte mult rău. Nu mi-am putut împiedica lacrimile să curgă și uram cât de încăpățânată și rigidă fusesem. În tot acel timp urmărisem renumele și statutul pe calea

unui antihrist. Însă Dumnezeu tot Și-a folosit cuvintele ca să mă avertizeze și să mă expună, ca să pot vedea problema din căutarea mea și să mă întorc. Dar eu nu am înțeles. L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și L-am învinovățit, fiind negativă și pornită împotriva Lui. Am fost atât de absurdă! Am fost copleșită de vină când am realizat asta și am spus rugăciunea asta: „Dumnezeule, nu mai vreau să urmăresc renumele și statutul, ci să caut adevărul ca să-mi înlătur corupția și să mă căiesc cu adevărat. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă, arată-mi calea.”

După aceea am citit încă un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau nobil ori să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit ceea ce ai priceput, amintește-ți bine ce ai auzit și apoi, când vine momentul să practici, fă asta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Lasă-le să devină viața ta, realitățile tale și ceea ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și statutul; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și Se va îndepărta de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te**

pocăiești, atunci Dumnezeu te va disprețui și Se va lepăda de tine. Evită să devii cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu? Acceptând adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu în mod pragmatic, realizându-și îndatoririle cum se cuvine, fiind o persoană cinstită și trăind o asemănare umană. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Și mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, superioară printre oameni și care îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigurile și statutul fără să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac, ci un singur final: să fie alungați" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că El nu vrea să fim faimoși, grozavi sau măreți. El speră că putem să fim cu picioarele pe pământ, să ne facem datoria și să ne supunem rânduielilor Lui. Însă eu nu mi-am făcut datoria cu fidelitate. Nu eram mulțumită să fiu un om obișnuit. Voiam doar o poziție mai înaltă și să fiu superioară. Eram atât de arogantă. Dumnezeu este Creatorul și este atât de măreț și onorabil. El S-a întrupat personal, venind pe Pământ să exprime adevărul, dar nu Se dă mare niciodată. În schimb, Își îndeplinește în deplină liniște lucrarea de a mântui omenirea. Dumnezeu este atât de smerit și ascuns și incredibil de încântător! Când m-am gândit în felul acesta la asta, mi-a fost foarte rușine și am hotărât că trebuia neapărat să mă lepăd de trup și să practic adevărul.

După aceea, m-am dedicat din toată inima datoriei mele și chiar m-am gândit cum să ud noi credincioși. Am uitat de statutul meu, dar m-am simțit mulțumită să fiu un om obișnuit și să-mi fac datoria cât puteam de bine. Faptul că am pus asta în practică m-a făcut să mă simt în largul meu. Când am făcut-o din suflet, Dumnezeu m-a luminat, oferindu-mi o cale în lucrarea mea de udare. Înainte să-mi dau seama, mă descurcam mai bine în datoria mea. Îmi amintesc că, odată, când am avut o adunare pentru noii credincioși, sora care era nouă în echipa de udare nu era prea obișnuită cu noii credincioși și nu știa cum să-i abordeze. Știam că ar trebui să ajut, dar m-am gândit că munca de pregătire pentru a contacta oamenii era chiar mediocră. Dacă mă ofeream să o fac, oare nu păream inferioară? În acel moment am văzut că greșeam, că îndatoririle nu variază în importanță, iar comunicarea este tot o datorie. Deci de ce nu puteam face asta? Apoi m-am oferit să ajut la contactarea fraților și surorilor. Când am făcut-o, mi-am dat seama că, indiferent de datorie, câtă vreme poți să accepți examinarea atentă din partea lui Dumnezeu, ai intenții corecte și o faci din inimă, te vei simți în largul tău, împăcat. Uneori, când frații și surorile cereau detalii despre lucrarea de udare, iar supraveghetoarea era prea ocupată pentru a putea să le răspundă la întrebări, făceam tot posibilul să am părtășie cu ei și să rezolv lucrurile. Nu mă gândeam dacă m-ar admira sau dacă asta mi-ar îmbunătăți statutul, ci voiam numai să lucrez bine împreună cu toți ceilalți și să-mi fac datoria bine. După ce am renunțat la ambițiile sălbatice și am practicat conform cuvintelor lui Dumnezeu, totul s-a schimbat în datoria mea. Simțeam mai multă responsabilitate și găseam mai multe probleme, iar starea mea s-a îmbunătățit treptat. De asemenea, m-am simțit mai luminoasă și mai în largul meu și că a mă comporta în acest fel era într-adevăr bine. Am înțeles despre cuvintele lui Dumnezeu că reprezintă realmente adevărul și că sunt capabile să-i schimbe și să-i purifice pe

oameni. Doar să mă comport și să fac lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu și adevărului și să mă supun rânduielilor Creatorului formează fundamentul vieții mele ca ființă creată. De acum înainte, indiferent dacă am sau nu statut și indiferent unde mă plasează Dumnezeu, sunt dispusă să mă las la mila lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc cu sinceritate datoria de ființă creată.

Înainte, urmăream mereu neobosită renumele și statutul, ceea ce m-a torturat și m-a epuizat. Fără judecata și revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu, n-aș fi văzut niciodată cât de profund coruptă eram de Satana sau cât de mult îmi păsa de statut. Aș fi continuat să lupt pentru acele lucruri, manipulată de Satana și lipsită de o asemănare umană. Astfel, am simțit cu adevărat că judecata și mustrarea lui Dumnezeu sunt cea mai bună protecție și mântuire a Lui și sunt iubirea Sa. Întocmai precum spune Dumnezeu: „**În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de făptură, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”).

30. Renunțând la statut, m-am eliberat

de Hao Li, China

În august 2019, am preluat o funcție de conducere în biserică. Odată, imediat după ce-mi terminasem părtășia la o adunare, o soră mi-a spus: „Soră Hao Li, părtășia ta a fost foarte luminătoare astăzi. Ascultând-o, problema mea a fost rezolvată.” O altă soră a intervenit și a aprobat-o. Văzându-le privirile pline de respect și admirație, eram încântată și nu m-am putut abține să nu fiu îngâmfată: „Trebuia să fiu mai bună decât ceilalți frați și surori. Altfel, de ce m-ar fi ales pe mine?” Având în vedere că am rezolvat cu succes unele probleme în adunări, celorlalți le plăcea să fie în preajma mea și mă căutau pentru părtășie atunci când aveau probleme sau dificultăți. Am simțit că eram bine calificată drept conducătoare. Nu m-am putut abține să nu mă simt mare și tare și mi-a plăcut sentimentul de a fi apreciată și admirată de ceilalți.

Într-o zi, când m-am dus, ca de obicei, la o adunare a diaconilor, sora Wu Zhiqing a menționat că în ultima vreme trăise prin firea ei arogantă și voia întotdeauna să aibă ultimul cuvânt în fața celor care lucrau cu ea. Știa că nu era corect să se comporte așa, dar nu se putea lepăda de sine. Ne-a cerut să avem părtășie cu ea ca s-o ajutăm. Chiar când eram pe cale să încep, sora Han Jingyi, diaconul nostru de evanghelizare, a început să vorbească, împărtășind câteva cuvinte relevante de la Dumnezeu și câte ceva din propria experiență. Am observat că Zhiqing asculta atent și aproba din cap, cu zâmbetul pe față. Vederea acestui lucru m-a făcut să mă simt foarte inconfortabil și m-am gândit: „Eu sunt conducătoarea aici și eu ar trebui să tratez această problemă. De ce-mi răpești asta? Ai făcut să pară că nu știu cum să o gestionez. În niciun caz, nu te voi lăsa să-mi furi strălucirea altfel, toată lumea va crede că, în calitate de conducătoare, nu mă

ridic nici măcar la nivelul unui diacon. Trebuie să schimb subiectul imediat.” Așa că nici bine nu s-a oprit Jingyi din vorbit că eu, fără să mă gândesc de două ori dacă problema lui Zhiqing fusese abordată mulțumitor, am spus imediat: „Acum, intenția principală a lui Dumnezeu este să răspândească și să mărturisească Evanghelia Împărăției, să lase mai mulți oameni să-I audă glasul și să vină înaintea Lui cât mai curând posibil.” În timp ce aveam părtășie, am urmărit-o pe Zhiqing și nu m-am liniștit până nu am văzut că mă asculta cu atenție. Imediat ce am terminat, Jingyi a continuat cu câteva abordări relativ bune în ce privește împărtășirea Evangheliei. Ceea ce spunea era foarte clar și am observat-o pe Zhiqing ascultând-o cu atenție, aprobând din cap în același timp. M-am simțit foarte îmbufnată, de parcă mă făcea de rușine. M-am gândit: „Eu sunt conducătoarea, iar tu ești diaconul. Cum aș putea să-mi fac lucrarea după ce tu ai ți-ai cucerit supremația în acest fel? Dacă toți încep să te aprecieze, cine se va mai gândi la mine?” La gândul acesta, i-am tăiat-o aspru lui Jingyi și am început să-mi împărtășesc părtășia. A fost un moment realmente stânjenitor. În acea după-amiază, Zhiqing a menționat că era un deficit de oameni care se ocupau cu udarea și nu știa cum să rezolve problema. Jingyi a început să aibă părtășie despre unele abordări practice, integrând propria experiență. Chiar atunci am văzut-o iar pe Zhiqing aprobând din când în când și m-am simțit realmente invidioasă. M-am gândit: „Eu sunt conducătoarea. Crezi că eu nu știu cum să am părtășie cu ea? Pari să te crezi cu adevărat capabilă, dar doar te dai în spectacol orbește.” Eram foarte furioasă pe Jingyi, gândindu-mă că aș face bine să-i controlez mai atent lucrarea și s-o prezint la adevărata ei valoare, ca să nu se mai dea în spectacol orbește. Gândindu-mă la asta, am întrebat-o: „Jingyi, lucrarea de evanghelizare a grupurilor pe care le gestionezi n-a fost foarte roditoare. Să fie oare pentru că nu ai pus tot sufletul în asta?” La

această întrebare, Jingyi s-a uitat puțin stânjenită, apoi a spus: „Soră, pot să accept asta. După ce mă voi întoarce, voi socoti de ce nu a avut prea mult succes și voi reflecta asupra mea.” Am continuat repede, spunând: „În acest caz, când te întorci, trebuie să rezumi și să remediezi urgent abaterea. În calitate de diacon de evanghelizare, trebuie să-ți asumi un rol de conducere. Altminteri, cum vor fi frații și surorile motivați să răspândească Evanghelia?” Drept răspuns, Jingyi a dat din cap într-o manieră puțin rigidă. Văzând-o plecând în liniște capul, am avut ceva remușcări, dar am fost, totodată, îngâmfată: „Cum rămâne cu aerele pe care ți le dădeai adineaori, de parcă nu eram de nasul tău? De îndată ce-ți cercetez lucrarea, nu mai pari așa grozavă. Nu mai ești atât de îngâmfată acum, nu?” Așa că mi-am redobândit prezența, vorbind din nou cu autoritate și făcând aranjamente pentru altă lucrare. Deja se întunecase, iar împreună cu Zhiqing mai aveam și alte sarcini de discutat în acea seară. Inițial, voisem ca Jingyi să rămână să discute cu noi, dar apoi mi-am făcut griji că îmi va fura din nou lumina reflectoarelor. Nu m-ar face asta să par incapabilă? M-am gândit s-o trimit, pur și simplu, acasă. Când am văzut-o plecând cu o figură tristă, m-am simțit puțin vinovată și m-am întrebat dacă se simțea constrânsă de mine. Însă, în același timp, a fost un gând trecător și n-am mai reflectat asupra lui. L-am lăsat, pur și simplu, să treacă.

După ce au mai trecut câteva zile, i-am menționat sorei Li Sixing, care lucra cu mine, felul în care mă purtasem față de Jingyi. Ea m-a emondat, spunând: „Aceasta este o fire de antihrist. Când tu, în calitate de conducătoare, excluzi sau suprimi pe cineva care te întrece, aceasta este o problemă de natură foarte gravă. Oare cu tine la cârmă nu vor dispărea cei mai talentați membri ai bisericii?” Să aud asta a fost devastator și foarte stânjenitor pentru mine. Abia atunci mi-am dat seama de gravitatea problemei. Am reanalizat în gând interacțiunile mele cu Jingyi. Mă

folosisem de neajunsurile ei ca s-o exclud, ca ea să nu mă poată întrece. Oare nu o suprimam? Asta era facere de rău! Cu cât mă gândeam mai mult la comportamentul meu, cu atât mai tare mă temeam și am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule! Prin felul în care m-a emondat Sixing astăzi, mi-am dat seama că suprimând-o și excluzând-o pe Jingyi, am dezvăluit o fire de antihrist. Cu o lucrare atât de importantă, dacă nu înlătur această fire, cine știe cât de mult rău voi mai face! O, Dumnezeule! Vreau să mă schimb – Te rog, îndrumă-mă!”

După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie gestionate doar de ei, fără amestecul altcuiva. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe statutul și prestigiul. Și, astfel, încearcă să-i submineze și să-i excludă drept concurenți pe aceia care pot să ofere mărturii bazate pe experiențe și pe aceia care pot să aibă părtășie despre adevăr și să-i aprovizioneze pe aleșii lui Dumnezeu, și încearcă disperați să-i izoleze pe acei oameni de toți ceilalți, să le târască bine numele prin noroi și să-i distrugă. Doar apoi se vor simți antihriștii împăcați. Dacă acești oameni nu sunt niciodată negativi și pot continua să-și realizeze datoria, vorbind despre mărturia lor și sprijinindu-i pe ceilalți, atunci antihriștii vor apela la soluția lor finală, și anume să le găsească defecte și să-i condamne sau să le însceneze ceva și să inventeze minciuni ca să-i hărțuiască și să-i pedepsească, până când fac să fie alungați din biserică. Doar atunci se vor relaxa antihriștii**

complet. Acesta este cel mai perfid și vicios lucru legat de antihriști. Ceea ce le provoacă cea mai multă teamă și anxietate sunt oamenii care urmăresc adevărul și au mărturii bazate pe experiențe adevărate, pentru că oamenii cu asemenea mărturii sunt cei pe care aleșii lui Dumnezeu îi aprobă și îi sprijină cel mai mult față de cei care trăncănesc degeaba despre cuvinte și doctrine. Antihriștii nu au mărturii bazate pe experiențe adevărate, nici nu sunt capabili să practice adevărul; cel mult, sunt capabili să facă unele fapte bune pentru a căuta să intre în grațiile oamenilor. Însă, indiferent câte fapte bune fac sau câte lucruri care sună bine spun, acestea tot nu pot fi comparate cu beneficiile și avantajele pe care o mărturie bună rezultată din experiență le poate aduce oamenilor. Nimic nu poate înlocui efectele aprovizionării și udării aleșilor lui Dumnezeu de către aceia care pot vorbi despre mărturiile lor bazate pe experiențe. Și, astfel, când antihriștii văd pe cineva vorbind despre mărturiile sale bazate pe experiențe, privirea le devine tăioasă. Furia li se aprinde în inimi, ura iese la suprafață și ei devin nerăbdători să reducă vorbitorul la tăcere și să-l oprească să mai vorbească. Dacă acesta continuă să vorbească, reputația antihriștilor va fi complet ruinată, chipurile urâte pe deplin expuse ca să fie văzute de toți, așa că antihriștii găsesc un pretext să deranjeze și să suprime persoana care rostește mărturia. Antihriștii își permit doar lor să îi înșele pe oameni prin cuvinte doctrine și cuvinte; nu le permit aleșilor lui Dumnezeu să-L slăvească pe Dumnezeu oferindu-și mărturia bazată pe experiență, ceea ce indică tipul de oameni pe care antihriștii îi urăsc și de care se tem cel mai mult. Când cineva se distinge cu o mică lucrare sau când cineva este capabil să ofere o mărturie bazată pe experiență adevărată pentru a le fi de folos aleșilor lui Dumnezeu, a-i edifica și a-i sprijini, și câștigă

multe laude din partea tuturor, invidia și ura cresc în inimile antihriștilor, și încearcă să îndepărteze și să suprime acea persoană. Nu permit, în niciun caz nu, unor asemenea oameni să-și asume vreo lucrare, pentru a-i împiedica să le amenințe statutul. Rolul oamenilor care au adevărul-realitate accentuează și scot în evidență sărăcia, ticăloșia, urâțenia și răutatea antihriștilor când sunt în prezența lor, așa că, atunci când un antihrist alege un partener sau coleg, niciodată nu alege oameni care au adevărul-realitate, niciodată nu alege oameni care pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență și niciodată nu alege oameni cinstiți sau care pot practica adevărul. Aceștia sunt oamenii pe care antihriștii îi invidiază și-i urăsc cel mai mult și care le sunt ca un ghimpe în coastă" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că principala caracteristică a unei firi de antihrist este aceea de a vedea puterea ca fiind însăși viața lui, dorind să dețină întotdeauna un monopol în datoria lui și vrând să preia conducerea. În clipa în care cineva îl depășește, îi amenință statutul sau puterea, acesta va exclude acea persoană și o va suprima, chiar și până în punctul de a prejudicia, fără scrupule, lucrarea bisericii. Reflectând asupra mea de când mi-am asumat o funcție de conducere, nu mă concentrasem să văd care erau responsabilitățile datoriei mele și cum ar trebui să fac lucrare practică, ci pe prestigiul pe care mi l-a adus statutul meu. Pentru a-mi proteja statutul, nu permisesem nimănui să mă depășească. Părtășia despre adevăr a lui Jingyi a rezolvat problema lui Zhiqing. Asta arată că și-a asumat o povară, iar acesta este un lucru bun, dar eu nu eram încântată de faptul că problema lui Zhiqing fusese rezolvată. În schimb, mă temeam că Jingyi avea să pară mai bună decât mine și eram neliniștită că mi-aș putea pierde locul în inimile celorlalți, că ei nu mă vor mai admira. Am schimbat subiectul în mod

deliberat, astfel încât să nu-i dau ocazia lui Jingyi să vorbească. Când am văzut-o câștigând laudele celorlalți în părtășia ei, i-am pus bețe în roate intenționat, întrebând-o de lucrarea ei. Am pus-o într-o lumină proastă și n-am vrut să renunț până când ceilalți n-au mai privit-o cu admirație. Ca să-mi consolidez poziția, chiar folosisem această tactică rea, josnică ca să suprim și să exclud pe cineva care era capabil să aibă părtășie despre adevăr. Natura mea era cu adevărat rea! Oare nu dezvăluisem firea unui antihrist? M-am gândit la un antihrist pe care biserica îl eliminase cu doar câteva zile în urmă. El suprima și excludea constant frații și surorile care exprimau păreri diferite sau care erau mai buni decât el, fără să se gândească vreun pic la lucrarea bisericii. A sfârșit prin a fi exclus pentru că a făcut tot felul de rele. După tot ce-i făcusem lui Jingyi, ce diferență era între mine și acel antihrist? Mergeam pe calea antihristului.

Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent de ceea ce faci, fie că este important sau nu, ar trebui să fie întotdeauna cineva care să te ajute, să îți dea indicații, sfaturi sau care să facă lucruri cooperând cu tine. Aceasta e singura metodă prin care să te asiguri că vei face lucrurile mai corect, că vei face mai puține greșeli și că va fi mai puțin probabil să rătăcești – este un lucru bun. A-L sluji pe Dumnezeu, în special, este un mare lucru, iar neînlăturarea firii tale corupte te-ar putea pune în pericol! Când oamenii au firi satanice, se pot răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și Îi pot fi potrivnici oricând și oriunde. Oamenii care trăiesc după firile satanice pot să-L nege pe Dumnezeu, să I se împotrivească și să-L trădeze în orice moment. Antihriștii sunt foarte netoți, nu își dau seama de asta și se gândesc: «Am avut destule probleme în a pune mâna pe putere, de ce aș împărți-o cu altcineva? Să o dau altora înseamnă că nu o voi mai avea pentru mine, nu-i așa? Cum îmi pot demonstra talentele și abilitățile fără**

putere?» Ei nu știu că ceea ce le-a încredințat Dumnezeu oamenilor nu este putere sau statut, ci o datorie. Antihriștii acceptă doar puterea și statutul, își lasă îndatoririle deoparte și nu fac lucruri practice. În schimb, urmăresc doar faima, câștigul și statutul și vor doar să pună mâna pe putere, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să se bucure de beneficiile statutului. A face lucrurile în acest fel este foarte periculos – înseamnă a te împotrivi lui Dumnezeu! Oricine urmărește faima, câștigul și statutul în loc să-și îndeplinească în mod corespunzător datoria se joacă cu focul și cu viața sa. Cei care se joacă cu focul și viețile lor se pot condamna în orice moment. Astăzi, în calitate de conducător sau lucrător, Îl slujești pe Dumnezeu, ceea ce nu este un lucru banal. Nu faci lucruri pentru o persoană oarecare, cu atât mai puțin nu lucrezi ca să plătești facturile și să pui mâncare pe masă; în schimb, îți îndeplinești datoria în biserică. Și având în vedere, în special, că această datorie a venit din încrederea lui Dumnezeu, ce implică îndeplinirea ei? Faptul că ești răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru datoria ta, indiferent dacă o faci bine sau nu; în cele din urmă, trebuie să I se dea socoteală lui Dumnezeu, trebuie să existe un final. Ceea ce ai acceptat este însărcinarea dată de Dumnezeu, o responsabilitate sfințită, așa că, indiferent de cât de importantă sau minoră ar fi această responsabilitate, este o chestiune serioasă. Cât de serioasă este? La scară mică, implică posibilitatea ta de a dobândi adevărul în această viață și modul în care te privește Dumnezeu. La scară mai mare, are legătură directă cu viitorul și soarta ta, cu finalitatea ta; dacă faci rău și te împotrivești lui Dumnezeu, vei fi condamnat și pedepsit. Tot ceea ce faci atunci când îți îndeplinești datoria este consemnat de Dumnezeu, iar Dumnezeu are propriile principii și standarde pentru modul în care acest lucru este punctat și

evaluat; Dumnezeu îți stabilește finalitatea pe baza a tot ceea ce manifești în timp ce îți îndeplinești datoria” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că a fi conducător sau lucrător reprezintă o lucrare importantă care nu poate fi tratată cu ușurință. Nu poți fi arogant sau încăpățânat. Este nevoie de o inimă cu frică de Dumnezeu și de o cooperare armonioasă cu alți frați și surori. Trebuie să cauți mai mult adevărul și să asculți sugestiile celorlalți, astfel încât să nu fii predispus să o apuci pe o cale greșită. Dumnezeu dă fiecăruia un calibru diferit și fiecare persoană are propria înțelegere. O singură persoană are o experiență limitată și poate vedea lucrurile doar din propria perspectivă. Dobândirea rezultatelor bune în datoria noastră presupune cooperarea tuturor și să ne compensăm unii altora lipsurile. Jingyi a propus câteva abordări bune de practicat, care compensau perfect ceea ce lipsea părtășiei mele. Acesta era un lucru bun! Însă pentru mine, statutul meu era mai important decât orice, așa că am vrut doar să mă dau în spectacol și să-i fac pe ceilalți să mă admire, să mă venereze. Văzând-o pe Jingyi având părtășie bună, furându-mi lumina reflectoarelor, pur și simplu, am exclus-o și am suprimat-o. Oare nu trăiam după otrăvurile Satanei, precum „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ” și „Poate exista un singur mascul alfa”? Nu-mi păsa dacă adunările noastre dădeau roade sau dacă frații și surorile puteau găsi soluții pentru stările lor. Nu m-a interesat nici măcar dacă Jingyi s-a simțit constrânsă sau rănită. Am urmărit cu perseverență să-mi satisfac propriile ambiții și dorințe. Ce josnică eram! Slujeam în calitate de conducătoare de biserică, dar nu reușeam să-i aduc pe frați și surori înaintea lui Dumnezeu. Nu îi ajutam pe ceilalți să dobândească cunoaștere despre Dumnezeu, ci voiam să-i am sub controlul meu, să-i fac să mă admire și să se învârtă în jurul meu. Acest lucru însemna a mă împotrivi lui

Dumnezeu, a lua calea unui antihrist! Dacă nu mă pocăiam, cu siguranță aveam să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu alungată.

Amintindu-mi cum o tratasem pe Jingyi, am văzut cât de malițioasă și cât de lipsită de umanitate era firea mea. Mi s-a făcut scârbă și m-am disprețuit. Am vrut să caut o cale de practică pentru a-mi înlătura firea satanică cât mai curând posibil. Mai târziu, am vizionat o lectură video a cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Acțiunile lui Dumnezeu se bazează pe principii. El abordează omenirea cu prețuire, considerație și iubire. Dumnezeu vrea ce este mai bun pentru oameni – aceasta este sursa și intenția autentică din spatele tuturor acțiunilor Sale. Pe de altă parte, Satana se laudă, forțează lucruri asupra oamenilor, îi determină să i se închine și să fie înșelați de el și îi conduce spre degenerare, astfel încât, treptat, aceștia să se transforme în diavoli vii și să se îndrepte către distrugere. Când însă crezi în Dumnezeu, dacă înțelegi și obții adevărul, atunci poți să scapi de influența Satanei și să dobândești mântuirea – nu vei înfrunta finalul de a fi distrus. Satana nu suportă să vadă că oamenii o duc bine și lui nu-i pasă dacă ei trăiesc sau mor; îi pasă doar de el însuși, de propriul profit și de propria plăcere și e lipsit de dragoste, milă, toleranță și iertare. Satana nu are aceste calități; doar Dumnezeu deține aceste lucruri pozitive. Dumnezeu a săvârșit un număr semnificativ de lucrări asupra oamenilor, dar a vorbit El vreodată despre asta? A explicat El vreodată acest lucru? L-a declarat El vreodată? Nu, nu a făcut-o. Indiferent de modul în care oamenii Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, El nu explică. […] Dumnezeu este smerit și ascuns, iar Satana se dă în spectacol. Există vreo diferență? A se da în spectacol față de smerenie și ascundere: care sunt lucruri pozitive?** (Smerenia și ascunderea.) **Ar putea Satana să fie descris ca fiind smerit?** (Nu.) **De ce? Judecând după natura-esență rea**

a acestuia, este un gunoi fără valoare; ar fi anormal ca Satana să nu se dea în spectacol. Cum i s-ar putea spune Satanei «smerit»? Despre Dumnezeu se spune că este «smerit». Identitatea, esența și firea lui Dumnezeu sunt înalte și onorabile, dar El nu Se grozăvește niciodată. Dumnezeu este smerit și tainic, așa că oamenii nu văd ce a făcut, dar în timp ce lucrează într-o astfel de obscuritate, omenirea este constant aprovizionată, hrănită și îndrumată – și toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Oare nu din cauza ascunderii și a smereniei nu declară Dumnezeu niciodată aceste lucruri, nu le menționează niciodată? Dumnezeu este smerit tocmai pentru că El este capabil să facă aceste lucruri, dar niciodată nu le menționează și nu le declară și nu discută despre acestea cu oamenii. Ce drept ai să vorbești despre smerenie, când ești incapabil de astfel de lucruri? Nu ai făcut niciunul dintre aceste lucruri, dar insiști să îți asumi meritul pentru ele – asta se numește a fi nerușinat" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)"). Acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu mi-a arătat cât de smerit și de ascuns este Dumnezeu. El este Creatorul, îndeplinindu-Și constant lucrarea, îndrumând omenirea și aprovizionându-ne cu tot ceea ce avem nevoie pentru a supraviețui, dar El nu Se dă niciodată în spectacol. El doar exprimă în tăcere adevărul, lucrând ca să mântuiască omenirea. Esența lui Dumnezeu este atât de adorabilă și de bună! Cât despre mine, eu am vrut să mă dau în spectacol peste tot pe unde am mers. Odată ce-mi preluasem o funcție de conducere, m-am urcat pe un piedestal de pe care am refuzat să cobor. Când sora mea a avut părtășie despre abordări bune de practicat, nu am căutat adevărul cu o minte deschisă. Nu eram dispusă să las pe nimeni să mă întreacă. Eram atât de arogantă! Eram o conducătoare, dar nu-i cultivam sau recomandam pe cei care urmăreau adevărul, ci îi excludeam și îi suprimam. M-am gândit doar

la felul în care să-mi protejez statutul, să-i fac pe ceilalți să mă admire și să mă aprecieze. N-aveam, realmente, nicio rușine și aveam un caracter josnic! M-am grăbit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „O, Dumnezeule! Firea mea de antihrist este extrem de gravă. Vreau să mă căiesc în fața Ta, să-mi ocup locul de drept și să-mi îndeplinesc datoria cu picioarele pe pământ.” Apoi, m-am dus și m-am întâlnit cu fiecare grup, pentru a avea părtășie cu toți despre abordările lui Jingyi în legătură cu răspândirea Evangheliei. După aceea, mi-am dezvăluit și mi-am analizat expunerea corupției în lupta cu ea pentru statut, precum și firea mea de antihrist. Practicarea acestui lucru m-a făcut să mă simt foarte calmă și împăcată.

După aceea, când m-am aflat într-o stare în care luptam cu ceilalți pentru statut, practicam, în mod conștient, adevărul. Într-o zi, eram la o adunare cu câțiva lideri de grup, iar sora Yang Guang, care era destul de deschisă, părea destul de energică de la început și se implica activ să răspundă la întrebările celorlalți. Ea a fost în centrul atenției tot timpul. La un moment dat, când discutam despre cum să împărțim adunările pentru noii credincioși, Yang Guang a făcut o altă sugestie în momentul în care am terminat de vorbit. Chiar dacă m-am gândit că avea dreptate, când am văzut că toți frații și surorile erau de acord cu ea și că privirile tuturor se mutaseră asupra ei, m-am simțit de parcă-mi pierdusem imaginea. M-am gândit: „Yang Guang a devenit centrul atenției, iar eu joc un rol secundar. Eu sunt conducătoarea, însă nu sunt oare doar de umplutură?” De îndată ce mi-a venit acest lucru în minte, mi-am dat seama că tânjeam iar după statut, luptând să acaparez scena. M-am rugat în gând lui Dumnezeu, spunând că eram dispusă să mă las deoparte pe mine și să lucrez bine cu Yang Guang și că aveam nevoie de îndrumarea Lui pentru a-mi schimba starea greșită. Mi-am amintit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să renunți la titlurile de conducere, să renunți la aerul murdar al statutului, să te**

tratezi drept o persoană obișnuită, să stai la același nivel precum alții și să ai o atitudine responsabilă față de datoria ta. Dacă întotdeauna îți tratezi datoria drept un titlu oficial, drept un statut sau un tip de cunună de lauri și îți imaginezi că ceilalți există pentru a sluji funcției tale, acest lucru este problematic, iar Dumnezeu te va disprețui și va fi dezgustat de tine. Dacă tu crezi că le ești egal altora, doar că ai o însărcinare dată de Dumnezeu și o responsabilitate de la Dumnezeu ceva mai mari, dacă poți învăța să te așezi la nivel egal cu ei și chiar te poți pleca să întrebi ce cred ceilalți oameni și, dacă poți asculta sincer, îndeaproape și atent ceea ce spun aceștia, atunci vei lucra în armonie cu alții" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu mi-a dat o cale de practică. Biserica îmi oferise șansa de a sluji drept conducătoare, nu ca să-mi dea statut, ci ca să-mi permită să lucrez în mod armonios cu toată lumea, pentru a îndeplini datoria cum se cuvine. Nu puteam să continui să mă îngrijorez pentru reputația și statutul meu sau să mă lupt cu alții pentru renume. Sugestia lui Yang Guang era corectă, așa că ar trebui să o accept. Așa ar fi cel mai bine pentru lucrarea bisericii. Odată ce terminase, mi-am exprimat acordul și le-am spus celorlalți frați și surori să procedeze în conformitate cu sugestia ei. Nu mai eram în competiție cu ea în inima mea. La acea adunare, toată lumea și-a împărtășit în mod deschis opiniile și a fost o întâlnire cu adevărat productivă. Am fost atât de fericită să văd asta și cu adevărat recunoscătoare pentru îndrumarea lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că a coopera bine cu ceilalți, fără a fi mânat de constrângerile statutului, este într-adevăr foarte eliberator.

Aceasta este experiența prin care am văzut felul în care exclusesem și suprimasem oameni pentru a-mi consolida statutul. Am văzut maniera în care trăisem conform unei firi satanice, capabilă să fac rău și să mă

împotrivesc lui Dumnezeu în orice clipă. Să nu urmărești adevărul este incredibil de periculos! Cuvintele lui Dumnezeu de expunere și dezvăluirea faptelor mi-au permis să văd clar că mă aflam pe calea greșită și mi-au dat posibilitatea de a mă schimba puțin. De asemenea, am simțit cu adevărat că, atât timp cât căutăm din toată inima adevărul și lucrăm pentru a ne înlătura firile corupte, Dumnezeu ne va arăta drumul. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

31. Lipsa de rușine a laudei de sine

de Xinping, China

Acum un an, m-am transferat la o altă biserică. La început, nu prea mă acomodam, pentru că fusesem conducătoare la biserica mea inițială, iar frații și surorile mele mă apreciau foarte mult. Oricând aveau probleme, veneau la mine să le rezolv. Însă la biserica aceasta, frații și surorile nu erau familiarizați cu mine. Mă simțeam ca un nimeni, ceea ce era foarte dezamăgitor. Mă gândeam: „Rezultatele mele în predicarea Evangheliei obișnuiau să fie destul de bune, așa că, de data aceasta, dacă-mi pot folosi abilitatea de a predica Evanghelia pentru a le arăta tuturor că am calibru și-mi îndeplinesc îndatoririle mai eficient decât alții, atunci voi fi capabilă să mă fac remarcată.” Am predicat Evanghelia foarte activ în acea perioadă și, în scurt timp, am convertit mai bine de doisprezece oameni. Eram nespus de bucuroasă. Când i-am văzut pe frații și surorile mele, nu m-am putut abține să nu-mi etalez experiența în predicarea Evangheliei. Ei au spus cu invidie: „Ție îți este atât de ușor să predici Evanghelia, dar noi nu putem. Când întâlnim potențialii destinatari ai Evangheliei care au noțiuni și care nu vor să asculte, nu știm cum să avem părtășie cu ei.” Adevărul este că și eu am întâmpinat adesea această situație. Uneori predica mea nu a avut succes dar, rareori am vorbit despre aceste probleme și eșecuri, sau nu le-am menționat deloc, deoarece mă temeam că, dacă toată lumea afla, nu m-ar mai vedea la fel de capabilă și nu m-ar mai aprecia. M-am gândit: „Trebuie să vorbesc despre experiențele mele de succes în predicarea Evangheliei, astfel încât să puteți vedea cât de bine îmi îndeplinesc îndatoririle.” Așa că am spus: „Nu e greu să predici Evanghelia. Când întâlnesc potențiali destinatari ai Evangheliei, iată cum am părtășie cu ei…” Frații și surorile mele m-au admirat foarte tare când au auzit asta. După aceea, când cineva avea prieteni

sau rude care doreau să investigheze lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, ceilalți spuneau: „Pune-o pe Xinping să le predice. Sora Xinping este cea de care ai nevoie.” Eram foarte fericită să văd că aceasta era atitudinea tuturor. Curând, un conducător a aranjat ca eu să fiu responsabilă de lucrarea de udare a mai multor biserici. Asta m-a făcut să fiu și mai mândră și m-am gândit că aveam o scenă și mai mare pe care să-mi etalez talentele. Când frații și surorile mele întâmpinau dificultăți în răspândirea Evangheliei sau în udarea nou-veniților și dădeau înapoi sau nu erau dispuși să sufere și să plătească un preț, eu i-am încurajat și le-am vorbit despre cum am suferit eu în predicarea Evangheliei. Am spus: „Când am predicat Evanghelia înainte, uneori erau mai puțin de minus zece grade Celsius iarna, iar vântul îmi tăia fața ca un cuțit, dar totuși am continuat să predic. Pe ploaie torențială, când apa curgea șiroaie pe sub poduri și pantofii îmi erau umezi, mi-am stors apa din branțuri, le-am purtat în buzunar și mi-am continuat drumul spre predicare. Odată, la temperaturi sub minus zece grade Celsius, am căutat o nou-venită pentru a avea o adunare cu ea și am așteptat afară mai mult de o oră până să apară…” Când frații și surorile mele au auzit asta, m-au privit aprobator și m-au admirat pentru că pot să sufăr, iar eu eram destul de încântată de asta.

Ulterior, mi s-a dat responsabilitate pentru mai multe biserici. M-am gândit: „În doar câteva luni scurte, am fost din nou promovată. Oare nu mă vor aprecia și mai mult frații și surorile mele?” În acea perioadă, m-am rugat adesea la Dumnezeu și m-am străduit să mă înarmez cu aspecte ale adevărului privind udarea nou-veniților. Treptat, am găsit o cale de înaintare în îndatoririle mele. Frații și surorile mele, cu toții simțeau că ascultarea părtășiei mele le era folositoare. Fără să-mi dau seama, orgoliul meu a început să crească din nou și am început iar să mă dau în spectacol la adunări. Când frații și surorile mele m-au întrebat cum să aibă părtășie și să

înlăture noțiunile religioase aduse de nou-veniți, m-am gândit: „Voi vorbi cu ei în mod corespunzător despre asta, astfel încât toată lumea să poată vedea că înțeleg adevărul și că pot rezolva problemele.” Apoi le-am spus gândurile și experiența mea în detaliu și, treptat, toată lumea m-a privit diferit. Au ascultat cu atenție orice am avut de spus. Frații și surorile mă priveau admirativ oriunde mergeam și chiar și frații și surorile pe care nu îi cunoșteam au cerut să-mi asculte părtășia. Mai târziu, am luat în considerare problemele comune întâlnite în răspândirea Evangheliei și în lucrarea de udare, am scris șaptesprezece reguli, le-am dus la adunări și am avut părtășie despre acestea cu frații și surorile. Era o soră al cărei soț era cadru sătesc și se opunea credinței pe care o avea ea în Dumnezeu. El a pus mulțime de întrebări tăioase, a îngreunat în mod deliberat lucrurile pentru noi și a cerut părtășie numindu-mă pe mine. Eram foarte neliniștită atunci, dar rugându-mă la Dumnezeu, i-am demontat fiecare dintre întrebările lui și, în cele din urmă, nu a avut nimic de spus. După aceea, am luat întrebările pe care le-a adresat soțul acestei surori și le-am inclus în întrebările mele frecvente despre răspândirea Evangheliei. De fiecare dată, la întruniri, am adus vorba și am cuvântat despre asta cu viață, pentru a-i face pe frații și surorile mele să știe că sunt capabilă și înțeleaptă și că pot rezolva probleme. De câteva ori, după întruniri, unii frați și surori au spus: „Soră Xinping, poți să mai stai o zi și să ai mai multă părtășie cu noi?” Văzând cum toată lumea mă admira, am fost foarte încântată. Pentru a-i face pe frații și pe surorile mele să vadă că sunt o persoană importantă și că puteam suferi și plăti un preț în îndatoririle mele, chiar le-am spus, cu falsă dezinvoltură: „Sunt responsabilă de multe biserici și am deja o programare la o altă biserică. Mulți frați și surori mă așteaptă. Sunt atât de ocupată încât n-am timp să mă odihnesc.” Când vorbeam cu frații și surorile mele, spuneam, de asemenea, în mod intenționat: „De fiecare dată când merg la o

adunare, durează o zi întreagă. Am avut o fractură la talie înainte și chiar nu suport să stau așa.” O soră a auzit asta și a spus cu admirație: „Chiar muncești din greu, așa că trebuie să fii atentă la sănătatea ta!” Pentru că deseori mă etalam astfel printre frați și surori, ei simțeau că sunt destul de capabilă să sufăr și că purtam o povară în îndeplinirea îndatoririlor mele.

În acea perioadă, m-am ocupat cu adunări și părtășie, dar uneori inima mea era goală și nu știam despre ce să am părtășie. Dar când am văzut speranța din ochii fraților și surorilor mele, m-am gândit: „Frații și surorile simt acum că am părtășie clară despre adevăr și toată lumea se uită la mine cu admirație. Dacă le spun că nu știu cum să am părtășie, nu va dispărea imaginea bună pe care am creat-o în inimile lor?” Așa că m-am prefăcut că eram calmă și le-am cerut să aibă primii părtășie. M-am gândit: „Mai întâi, voi asculta despre ce vorbește toată lumea, apoi voi rezuma ce au spus ei și-mi voi împărtăși propria înțelegere. Asta va face să pară că am primit adevărul într-o manieră mai cuprinzătoare și mai lucidă.” În acest fel, frații și surorile au simțit că eu am fost cea care a avut părtășia completă. De asemenea, am spus în mod deliberat: „Pentru că am această datorie, Dumnezeu m-a iluminat diferit.” Am spus asta pentru a mă preamări și pentru a mă lăuda. Când am zis asta, frații și surorile s-au uitat la mine și mai admirativ și au devenit mai dependenți de mine. În acea perioadă, indiferent de problemele pe care le-au întâmpinat în predicarea Evangheliei sau în udarea nou-veniților, frații și surorile nu s-au mai rugat și n-au mai căutat, ci au sperat că aș putea să am eu părtășie cu ei și să le rezolv problemele. În acel moment, m-am gândit, de asemenea, cum vine necazul la cei care admiră, precum și la cei care primesc admirație și m-am simțit puțin neliniștită, dar apoi m-am gândit: „Părtășia mea este numai despre înțelegerea mea în ce privește cuvintele lui Dumnezeu și despre a sublinia câteva căi de practică pentru frații și surorile mele. Totul este pentru ca

lucrarea noastră să obțină rezultate. Nu e nimic greșit în asta.” Așa că acea grijă și acea anxietate mi-au trecut prin minte și nu am stăruit asupra lor. Dar tocmai când eram plină de pasiune și entuziasm pentru a-mi îndeplini datoria, psoriazisul meu, care nu mai fusese activ de câțiva ani, a recidivat brusc. Aveam pete mari pe picioare, pe mâini și chiar pe față. Aveam mâncărimi foarte mari și mă făcea să mă simt atât de inconfortabil încât adunările mele erau afectate. De data aceasta era chiar mai rău decât înainte. Am folosit diverse medicamente, dar nimic n-a ajutat. Mi-am dat seama că starea mea nu era un accident și că trebuia să fie lecții de învățat din asta. Însă, la vremea aceea, nu mi-am dat seama care era problema mea.

Mai târziu, m-am dus să văd câțiva frați și surori care predicau Evanghelia, ca să am părtășie cu ei și să le rezolv problemele. M-am gândit: „Va trebui să am părtășie cum se cuvine cu ei ca să le arăt abilitatea mea de a lucra.” Eram ca un director de companie prezentând un raport la o întâlnire. Am avut părtășie cu ei despre cum să prindă punctele cheie ale părtășiei atunci când predică Evanghelia și cum să rezolve probleme obișnuite în predicarea Evangheliei. Frații și surorile au ascultat cu atenție. Unii chiar și-au luat, în mod constant, notițe de teamă să nu rateze ceva ce am spus, iar sora care ne-a găzduit stătea și ea lângă ușă, asculta cu atenție și îmi dădea apă din când în când. M-am bucurat realmente să văd câtă importanță acordau părtășiei mele. Dar, în același timp, eram puțin neliniștită: „Toate acestea sunt doar înțelegerea mea personală, iar greșelile sunt inevitabile, așa că se cade ca toată lumea să noteze ceea ce spun?” Dar apoi m-am gândit: „Frații și surorile ar putea vrea doar să consemneze câteva căi bune de practică, care ajută la îndeplinirea îndatoririlor lor. Nu poate fi nimic greșit în asta.” Odată ce m-am gândit la asta în acea manieră, am decis să-i las pe oameni să ia notițe. La întâlnirea de a doua zi, o soră s-a întors și a spus: „Nu am notat ieri părtășia surorii Xinping, așa că o voi

asculta din nou astăzi.” Odată încheiată întrunirea, am auzit două surori vorbind una cu cealaltă. Una a spus: „Ai înregistrat-o?” Cealaltă soră s-a plâns: „De ce n-ai înregistrat-o tu?” Când am auzit asta, m-am speriat: „Dacă toată lumea îmi consideră cuvintele atât de importante, nu-i aduc eu pe oameni înaintea mea?” Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai speriată m-am simțit, așa că am mers acasă și m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze ca să mă pot cunoaște.

Am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: **„Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să i se închine – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși. Este rezonabil acest mod de a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine: mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente de a se purta, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele.**

Metoda lor de a se exalta și a aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). **„Toți cei care merg pe calea antihristului se preamăresc și sunt martori pentru ei înșiși, se promovează și se dau în spectacol la fiecare pas și nu le pasă deloc de Dumnezeu. Ați experimentat lucrurile acestea despre care vorbesc? Mulți oameni mărturisesc cu insistență pentru ei înșiși, vorbind despre cum suferă una și alta, despre cum lucrează, despre cum Dumnezeu îi prețuiește și le încredințează o astfel de lucrare și despre cum sunt ei, folosind în mod deliberat anumite tonuri în timp ce vorbesc și adoptând anumite atitudini, până când, în cele din urmă, unii oameni vor începe probabil să creadă că ei sunt Dumnezeu. Duhul Sfânt i-a abandonat de mult pe cei care au ajuns la acest nivel și, deși nu au fost încă îndepărtați sau excluși, ci sunt lăsați să facă servicii, soarta lor este deja pecetluită și își așteaptă doar pedeapsa**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"). Cuvântul lui

Dumnezeu mi-a dezvăluit întocmai starea. Mă preamăream și mă dădeam în spectacol adesea în acest fel. Când am început prima dată activitatea la această biserică, m-am simțit ca și cum eram necunoscută și neînsemnată, așa că m-am gândit la predicarea Evangheliei ca la o șansă pentru ca frații și surorile să mă privească admirativ și să mă laude. Pentru a le arăta tuturor capacitatea mea de a lucra și pentru a-i face să mă privească cu alți ochi, nu am vorbit despre propriile mele experiențe de eșec. În schimb, am vorbit mult despre cum am predicat Evanghelia, câți oameni am convertit și cum am rezolvat probleme dificile, pentru a le da oamenilor o iluzie și a-i face să creadă că am înțeles adevărul și că le pot rezolva problemele. Pe măsură ce am fost promovată, mi-am dorit ca mai mulți oameni să mă aprecieze și să aibă un loc pentru mine în inimile lor, așa că le-am spus mereu fraților și surorilor mele cât de ocupată eram și ce suferință am îndurat. Dar mi-am ținut buzele pecetluite despre propria mea slăbiciune și corupție, pentru a-i face pe oameni să creadă că urmăream realmente adevărul, plăteam un preț și purtam poveri în îndatoririle mele. Nu însemna asta că-mi înșelam frații și surorile? Marele balaur roșu își propovăduiește mereu imaginea sa „măreață, glorioasă și corectă”, pentru a-i face pe alții să-l admire și să-l urmeze, dar, în toate felurile, își acoperă lucrurile rele pe care le face în secret ca mijloc de a înșela oamenii lumii. Care era diferența dintre ceea ce făceam eu și marele balaur roșu? Dumnezeu mi-a dat daruri și talente pentru răspândirea Evangheliei, astfel încât să-mi pot face partea pentru a extinde aria Evangheliei și a aduce mai mulți oameni înaintea lui Dumnezeu, ca aceștia să poată dobândi mântuirea Lui. Însă eu am folosit aceste daruri și talente drept capital pentru a mă lăuda și a mă etala peste tot și m-am bucurat de respectul și venerația fraților și surorilor mele pentru mine. Eram atât de nerușinată! Pentru că m-am preamărit în mod constant și m-am dat în spectacol, toți m-au admirat și nu au căutat adevărul și să se

roage lui Dumnezeu atunci când au avut probleme, ci, în schimb, au căutat să aibă părtășie cu mine și m-au înconjurat. Mă împotriveam lui Dumnezeu! Când m-am gândit la asta, mi-a fost foarte frică. Am îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu și am plâns în timp ce mă rugam: „Dumnezeule, m-am preamărit pe mine și m-am dat în spectacol ca să-i fac pe alții să mă venereze. Am mers pe calea de-a mă împotrivi Ție. Doresc să mă căiesc.”

După aceea, am reflectat asupra mea. De ce, când am știut în mod clar că lumina din părtășia mea era luminarea Duhului Sfânt, am continuat să mă laud și să mă etalez în mod involuntar? Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). **„Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să nu se supună lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar**

să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o conduci; să presupunem că Eu nu te-am tratat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să se supună înaintea ta, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să ți se supună și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, încrezuți și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili să facă astfel de lucruri arogante dovedește pur și simplu că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și importanța de sine ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe un răufăcător și te va alunga" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la

originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”). Am înțeles din cuvinte lui Dumnezeu că natura mea era foarte arogantă și vanitoasă. Exact ca lui Pavel, îmi plăcea să fiu venerată și admirată. La început, am vrut doar să-mi îndeplinesc bine datoria, dar eram controlată de natura mea arogantă și vanitoasă, așa că, involuntar, m-am lăudat și m-am pus în centrul atenției. Deși știam că în cuvintele mele erau intențiile și scopurile personale, nu mi-am putut controla niciodată propriile ambiții și dorințe. Mi-am dorit mereu să fiu admirată și lăudată. Copil fiind, am fost răsfățată cu atenție de familia mea, iar când am crescut, am intrat în afaceri și am devenit o femeie antreprenor bine-cunoscută în zona noastră locală. Atât acasă, cât și la lucru, am avut mereu ultimul cuvânt. Oriunde m-am dus, am auzit laudele și aprecierea celorlalți și m-am bucurat de sentimentul de a fi cea mai strălucitoare stea de pe cer și de a obține respectul tuturor. După ce am început să cred în Dumnezeu, nu m-am mulțumit niciodată să fiu banală și necunoscută în biserică. Căutam mereu oportunități prin care să-i fac pe alții să mă admire și să mă aprecieze. Natura lui Pavel era, în mod deosebit, arogantă și voia mereu ca toți ceilalți să-l admire și să-l respecte, așa că, peste tot pe unde a mers, a etalat cât de multă lucrare a făcut și cât de multă suferință a îndurat. El nu a mărturisit niciodată despre Hristos în epistolele sale. În schimb, el s-a preamărit sub deviza sprijinirii bisericii și, mai târziu, a mărturisit fără rușine că a trăit ca Hristos. Acest lucru i-a făcut pe credincioși să-l venereze, să-l preamărească, să-l folosească drept reper și chiar să-i considere cuvintele drept cuvintele lui Dumnezeu, chiar în așa măsură încât astăzi, 2000 de ani mai târziu, mulți credincioși se agață de cuvintele lui Pavel și, prin urmare, refuză să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Pavel a adus oamenii înaintea lui, ceea ce I-a ofensat firea lui Dumnezeu și a fost pedepsit de Dumnezeu. Eu eram, de asemenea, arogantă și vanitoasă și trăiam după idei și perspective satanice, precum:

„Omul se luptă în sus; apa curge în jos” și „Să te distingi”. Am vrut mereu să fiu deasupra celorlalți, să mă dau în spectacol și să-mi etalez talentul. Asta i-a făcut pe frații și pe surorile mele să asculte doar de mine când se întâmplau lucruri, să accepte orice aș fi spus, să se gândească la metode prin care să compenseze când nu luau notițe complete din părtășia mea și chiar să mă înregistreze; vedeau cuvintele mele ca fiind mai importante decât cuvintele lui Dumnezeu. Nici măcar atunci n-am știut să reflectez asupra-mi. În schimb, m-am cufundat în plăcerea de a fi admirată. Eram atât de arogantă și de nerușinată! N-aveam nicio cunoaștere despre propria mea identitate. N-am înțeles că eram o ființă creată, un om care era corupt de Satana. M-am pus, cu nerușinare, pe un piedestal înalt. Voiam ca alții să aibă un loc pentru mine în inimile lor, să mă asculte și să mă susțină. Și pentru că eu am continuat să mă fălesc, frații și surorile mele chiar aveau un loc pentru mine în inimile lor. Cu cât mă admirau mai mult pe mine, cu atât se îndepărtau mai mult de Dumnezeu. M-am gândit la primul decret administrativ al Epocii Împărăției: „**Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Oamenii au fost creați de Dumnezeu, așa că ar trebui să-L venerăm pe Dumnezeu și să privim spre El mai presus de toate, dar eu i-am făcut pe oameni să mă admire pe mine, privind spre mine mai presus de toate. Nu încălcam eu acest decret administrativ? În acel moment, mi s-a făcut foarte teamă. Mi-am dat seama de natura gravă a laudei cu scopul de a-i face pe alții să mă admire și să mă respecte. Dacă continuam așa, aveam să ajung cu siguranță în Iad și să fiu pedepsită asemeni lui Pavel! Faptul că sufăr astăzi de această boală era disciplinare din partea lui Dumnezeu. Prin

intermediul bolii, El mă avertiza că mă rătăceam. Aceasta era mântuirea lui Dumnezeu pentru mine!

Mai târziu, mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Deși Dumnezeu spune că El este Creatorul și că omul este creația Sa, ceea ce poate suna de parcă există o mică diferență de rang, realitatea este că tot ce a făcut Dumnezeu pentru omenire depășește cu mult o relație de această natură. Dumnezeu iubește omenirea, are grijă, Se preocupă de aceasta și o aprovizionează fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El aprovizionează pur și simplu omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod, prin propria Sa esență și prin ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multe provizii și cât de mult ajutor primește omenirea de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată și nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”). Dumnezeu este Creatorul și, pentru a-i mântui pe oameni de robia Satanei, El S-a întrupat pentru a lucra printre oameni și a îndurat condamnările și defăimarea venite din partea oamenilor. Dumnezeu a sacrificat tot pentru omenire și, cu toate astea, nu S-a făcut niciodată. Chiar dacă a interacționat cu oamenii, El nu și-a etalat niciodată identitatea de Dumnezeu. El doar ne-a aprovizionat cu adevăr și cu viață. Am văzut că esența lui Dumnezeu este frumoasă și bună și că El este smerit și ascuns, fără nicio urmă de aroganță sau mândrie. Pe de altă parte, eu eram o persoană coruptă de Satana și care era lipsită de orice adevăr. Și, totuși, eram incredibil de arogantă. Când îndeplineam cel mai mic lucru în datoria mea, îl lăudam, îl etalam oriunde

mergeam, astfel încât să pot câștiga admirația și aprecierea oamenilor. Eram prea nerușinată, prea dezgustătoare și prea josnică în ochii lui Dumnezeu. Am mers înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat la El: „Dumnezeule, nu mai doresc să mă laud. Vreau să mă căiesc. Îți cer să mă îndrumi și să-mi arăți o cale de înlăturare a firii mele corupte."

Am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce mod de comportament nu înseamnă să te preamărești și să mărturisești pentru tine însuți? Cu privire la aceeași problemă, dacă vrei să te dai în spectacol și să mărturisești pentru tine însuți, ceea ce spui îi va face pe unii oameni să aibă o părere bună despre tine și să te venereze. Dar, dacă ești deschis și sincer despre autocunoașterea ta, natura a ceea ce spui este diferită. Nu este adevărat? Oricine cu o umanitate normală ar trebui să aibă capacitatea de a fi deschis și sincer despre autocunoașterea sa. Asta este ceva pozitiv. Dacă te cunoști cu adevărat și vorbești despre starea ta corect, sincer și precis, dacă vorbești cu o înțelegere care este complet conformă cuvintelor lui Dumnezeu, dacă aceia care te ascultă sunt lămuriți și trag foloase, dacă mărturisești pentru lucrarea lui Dumnezeu și Îl slăvești, asta înseamnă să mărturisești pentru Dumnezeu. Dacă vorbești deschis și sincer, citându-ți multele atribute și vorbind mult despre cum ai suferit, ai plătit un preț și ai rămas ferm în mărturia ta, cu rezultatul că oamenii au o părere bună despre tine și te venerează, atunci asta înseamnă să mărturisești pentru tine însuți. În acest caz, ai nevoie de capacitatea de a face diferența între cele două tipuri de mărturie. De exemplu, să explici cât de slab și negativ ai fost când te-ai confruntat cu încercări, dar cum, după ce te-ai rugat și ai căutat adevărul, ai înțeles voia lui Dumnezeu în cele din urmă, ai dobândit credință și ai putut rămâne ferm în mărturia ta înseamnă să Îl preamărești pe Dumnezeu și să**

mărturisești pentru El. O astfel de practică nu înseamnă deloc să te grozăvești și să mărturisești pentru tine. Așadar, dacă te grozăvești și mărturisești pentru tine sau nu depinde în principal de măsura în care ai experimentat cu adevărat ceea ce spui și în care efectul mărturiei pentru Dumnezeu poate fi atins; așadar, este, de asemenea, necesar să analizezi care îți sunt intențiile și obiectivele atunci când vorbești despre mărturia ta bazată pe experiență. Toate aceste lucruri fac să fie ușor să vezi diferența. Dacă ai intenția corectă atunci când mărturisești, chiar dacă oamenii au o părere bună despre tine și te venerează, nu este chiar o problemă acest lucru. Dacă ai intenția greșită, chiar dacă nimeni nu are o părere bună despre tine sau nu te venerează, acest lucru este o problemă – iar dacă oamenii au o părere bună despre tine și te venerează, atunci acest lucru este o problemă și mai mare. Așadar, nu ne putem baza doar pe rezultate pentru a determina dacă o persoană se preamărește și mărturisește pentru ea însăși. Intenția este lucrul cel mai important și modul corect de a face distincția se bazează pe intenție. Dacă faci această distincție în baza rezultatelor, este ușor să tratezi oamenii buni în mod injust. Unii oameni sunt deosebit de sinceri atunci când mărturisesc, iar alții au o părere bună despre ei și îi venerează. Poți spune că acei oameni care au mărturisit au mărturisit pentru ei înșiși? Nu, nu poți. Acei oameni care au mărturisit nu sunt o problemă. Mărturia pe care o au și datoria pe care o realizează sunt în beneficiul celorlalți oameni și doar cei ignoranți care au o înțelegere denaturată venerează oameni. Cheia pentru a distinge dacă oamenii se preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși sau nu este reprezentată de intenția vorbitorului. Dacă intenția ta este să le arăți tuturor cum a fost demonstrată corupția ta, cum te-ai schimbat și dacă este menită să le permită celorlalți să beneficieze din

asta, atunci cuvintele tale sunt cinstite, adevărate și în conformitate cu faptele. Astfel de intenții sunt corecte și nu te grozăvești sau nu mărturisești pentru tine însuți. Dacă intenția ta este să le arăți tuturor că ai experiențe reale, că te-ai schimbat și ai adevărul-realitate și, astfel, să le câștigi admirația și venerația, atunci aceste intenții sunt false. Asta înseamnă să te grozăvești și să mărturisești pentru tine. Dacă mărturia bazată pe experiență despre care vorbești este falsă, dacă este îmbunătățită și proiectată să ducă în eroare oamenii, să-i împiedice să-ți vadă adevărata stare, să împiedice ca intențiile, corupția, slăbiciunea sau negativitatea să-ți fie dezvăluite altora, atunci astfel de cuvinte sunt înșelătoare și duplicitare; aceasta este o mărturie falsă, înseamnă să-L înșeli pe Dumnezeu, aduce rușine asupra Lui și reprezintă ceea ce El disprețuiește cel mai mult. Există diferențe clare între aceste stări, care sunt identificate pe baza intenției" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). **„Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol;**

făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că, dacă voiam să încetez să mă preamăresc și să mărturisesc pentru mine, aveam nevoie să trăiesc frecvent în prezența lui Dumnezeu, să am o inimă pioasă care se teme de Dumnezeu, să-mi deschid inima în fața fraților și surorilor mele, să-mi dezvălui și să analizez în mod conștient propria corupție și să vorbesc despre experiențele mele reale. Când voiam să mă preamăresc și să mărturisesc pentru mine, trebuia să mă lepăd de mine și să-mi îndrept intențiile. Ar trebui să-mi expun și să-mi analizez mai des corupția și răzvrătirea, precum și părtășia despre cunoștințele mele cu privire la Dumnezeu după ce am experimentat judecata, mustrarea, încercările și rafinarea Lui și despre cunoștințele pe care le aveam în ceea ce privește firea mea coruptă și propria-mi esență coruptă. Ar trebui să vorbesc mai mult din inimă, pentru ca frații și surorile mele să poată vedea partea mea autentică. Odată ce am avut o cale de practică, la întâlnirile cu frații și surorile mele, am dezvăluit întreaga corupție expusă și înțelegerea mea despre mine în această perioadă și le-am spus că puțina lumină din părtășia mea venea în întregime de la luminarea Duhului Sfânt și nu din statura mea reală. Fără îndrumarea lui Dumnezeu, n-aș putea face nimic. De asemenea, frații și surorile și-au dat seama că era greșit ca ei să mă venereze și să mă privească cu admirație și au spus că nu vor mai idolatriza oameni în viitor. Ei au spus că se vor ruga la Dumnezeu și că vor căuta adevărurile-principii atunci când au probleme, pentru a obține luminarea Duhului Sfânt. Mai târziu, când eram la întâlniri și întâmpinam probleme pe care nu le

înțelegeam, puteam să renunț la orgoliul meu și să caut în mod deschis în părtășia cu frații și surorile mele. Toți au avut părtășie despre ceea ce primiseră și înțeleseră, printre care erau câteva lucruri pe care nu le primisem până atunci, ceea ce mi-a fost de mare ajutor. Frații și surorile mele nu mă mai venerau așa cum o făcuseră înainte și, când au descoperit probleme la mine, au fost capabili să le evidențieze direct. Când am avut dorința de a mă preamări și de a mă lăuda din nou, m-am rugat la Dumnezeu, am acceptat inspecția Lui și, în același timp, m-am deschis în fața fraților și surorilor mele, i-am lăsat să-mi vadă corupția și neajunsurile și am acceptat supravegherea lor. M-am simțit în siguranță și ușurată când am practicat astfel și am simțit gustul dulce al practicării adevărului. Odată ce mi-am dat seama de firea mea arogantă și de calea greșită pe care o luasem și, odată ce m-am căit în fața lui Dumnezeu, psoriazisul meu a dispărut treptat și, puțin câte puțin, mi-am revenit.

După ce am experimentat disciplina și pedeapsa lui Dumnezeu, am văzut că firea Lui dreaptă este atât de plină de viață și de reală și I-am văzut iubirea adevărată. Tot ce face Dumnezeu este pentru a mă mântui de robia firii mele satanice corupte. Disciplina și mustrarea lui Dumnezeu au fost cele care mi-au oprit din drum faptele rele și m-au tras înapoi de pe marginea prăpastiei. Slavă lui Dumnezeu!

32. Alegerea unui preot catolic

de Wei Mo, China

Părinții mei m-au crescut în cadrul Bisericii Catolice și am devenit preot când m-am maturizat. Mai târziu, biserica a devenit din ce în ce mai sumbră. Episcopii și preoții erau constant implicați în conflicte interne și lupte pentru putere, iar călugării și călugărițele erau mereu invidioși și se certau între ei. Unul dintre episcopii noștri sufragani s-a supărat pentru că hirotonirea sa nu fusese săvârșită de către episcopul diecezan, așa că i-a adunat pe ceilalți preoți și le-a spus că, din moment ce episcopul diecezan a risipit banii bisericii pe mașini și dezvoltări imobiliare și s-a alăturat Bisericii Patriotice a celor Trei Piloni, ar trebui să fie înlăturat din funcție. Au avut chiar o altercație fizică în care s-au implicat enoriașii care îl susțineau pe episcopul diecezan. Cazurile de invidie și ură au devenit din ce în ce mai grave după aceea, iar biserica a început să se scindeze în facțiuni. Am fost cu adevărat dezgustat să îi văd luptându-se pentru statut în acest fel. Nu semăna deloc cu o biserică – era la fel de întunecată ca lumea laică. Episcopul diecezan a început să mă excludă pentru că nu voiam să mă alătur Bisericii patriotice. A desemnat un preot care să pretindă că-mi este asistent și să concureze pentru poziția mea. După ce a venit, acel preot i-a instigat pe enoriași să mă ostracizeze și, în scurt timp, biserica mea s-a împărțit în două facțiuni și au început să apară certuri și lupte. Eu nu am vrut să iau parte la acele lucruri, așa că i-am înaintat episcopului demisia mea. Am părăsit acea biserică plină de ură și conflicte și m-am alăturat altei biserici, departe, în munți, împreună cu mai mulți călugări și călugărițe.

Am crezut că membrii săi vor fi simpli și fără pretenții, că nu vor exista atâtea lupte pentru putere și că poate situația va fi mai bună acolo, dar, în mod surprinzător, lucrurile erau la fel de sumbre. Credința

enoriașilor era călduță – nici măcar nu respectau poruncile și păcătuiau fără discernământ. Mințeau, trișau și se certau la nesfârșit. Necredincioșii veneau în mod constant, depunând la mine plângeri la adresa lor. Acestea erau probleme pe care nu le puteam rezolva. Deși mă rugam lui Dumnezeu cu regularitate, nu puteam simți prezența Duhului Sfânt și nu simțeam nicio luminare în cuvintele Bibliei. În predici, nu aveam nimic nou de spus. Mă simțeam pârjolit din punct de vedere spiritual – era ca și cum Duhul Sfânt m-ar fi abandonat.

Pe când mă simțeam pierdut și neajutorat, scufundat în suferință, preotul Liu și diaconul Zhang mi-au fost mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, spunându-mi că Domnul Isus S-a întors. Am fost șocat și profund mișcat când am auzit asta. Abia așteptam să aflu mai multe despre întoarcerea Domnului Isus și i-am rugat pe cei doi frați să-mi mai dea detalii. Ei au avut multă părtășie cu mine și au citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, inclusiv un fragment care m-a impresionat profund. Dumnezeu Atotputernic spune: „**După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca**

Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). După ce au citit cuvintele lui Dumnezeu, au avut mult mai multă părtășie cu mine. Am aflat că lucrarea lui Dumnezeu avansează

mereu – că Domnul Isus a săvârșit lucrarea de răscumpărare, iar credința în El obține doar iertarea de păcat. Totuși, naturile noastre păcătoase nu sunt înlăturate în acest fel, așa că trăim într-un ciclu în care păcătuim ziua și mărturisim noaptea, încă sub robia păcatului. Pentru a-i mântui pe deplin pe oameni de păcat și din domeniul Satanei, Dumnezeu trebuie să săvârșească o altă etapă a lucrării, exprimând adevăruri pentru a ne judeca și a ne curăți. Așa se înlătură cu adevărat firea noastră coruptă și natura noastră păcătoasă, astfel încât să putem scăpa de păcat, să fim curățiți și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Lumea religioasă a pierdut lucrarea Duhului Sfânt cu mult timp în urmă. Pentru a obține călăuzirea Duhului Sfânt și susținerea adevărului, trebuie să acceptăm lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și să ținem ritmul cu pașii Lui. Aceasta este singura cale pentru a ne dezvolta în viață. După aceea, am citit mult „**Cuvântul Se arată în trup**” – inima mea a fost atrasă de cuvintele lui Dumnezeu. Nu mă mai săturam de această carte, stând treaz până în jur de ora 2 în fiecare noapte și citind-o. După un timp, am devenit sigur că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și am acceptat bucuros lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Așa că i-am adus în biserica mea pe frații și surorile care împărtășeau Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic pentru a mărturisi lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă acelor enoriași care erau credincioși adevărați și, în cele din urmă, au acceptat-o cu toții. Ne adunam și citeam cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic împreună în biserică și găseam o nouă iluminare și luminare în fiecare zi. Era atât de hrănitor și plăcut. Participam la ospățul de nuntă al Mielului!

În scurt timp, episcopii și preoții au început să mă deranjeze și să mă împiedice. Mai întâi a fost episcopul Zhao, care a spus: „Am auzit că te-ai alăturat Fulgerului de la Răsărit. Nu ai discutat cu mine ceva atât de important și ai luat cu tine mulți enoriași. Asta este o trădare a Domnului!

Când El Se va întoarce, cu siguranță că ne va dezvălui asta mai întâi nouă, episcopilor. Cum să nu fi știut dacă El chiar S-a întors? Renunță la asta și întoarce-te! Știu că ești într-o zonă izolată și că viața este grea. Dacă te întorci, te voi ajuta cu orice ai nevoie.” De asemenea, a spus o mulțime de lucruri care Îl blasfemiau și Îl condamnau pe Dumnezeu Atotputernic. Ceea ce a zis mi s-a părut de neconceput. Îmi spusese de o mulțime de ori că Domnul Se va întoarce în curând, așa că trebuia ca noi să-i îndrumăm pe enoriași să se roage și să vegheze pentru a-L întâmpina pe Domnul, dar acum că Domnul Se întorsese, nu avea nicio intenție de a căuta, ba chiar blasfemia și condamna. Nu era niciun fel de credincios sincer. Am continuat să răspândesc Evanghelia, fără să fiu afectat de el.

Apoi, episcopul Wang a venit însoțit de altcineva și mi-a spus, tot un zâmbet: „Episcopul Zhao m-a rugat să te conving să-i faci o vizită la Episcopie. Este extrem de îngrijorat pentru binele tău, se teme că o iei pe o cale greșită.” Am fost foarte supărat să-l aud spunând asta. Nu-i băgau în seamă pe enoriașii care se simțeau negativi și slabi, dar acum nu încetau să mă sâcâie cu privire la credința mea în Dumnezeu Atotputernic. Aceasta era o încercare de a mă împiedica să accept lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. I-am spus: „Voi toți sunteți absolut hotărâți să mă țineți departe de credința mea. Bisericile au fost pustiite, lipsite de lucrarea Duhului Sfânt de ani de zile. Credința fraților și surorilor se răcește și ei se află într-un ciclu al păcătuirii și mărturisirii. S-au tot mărturisit, dar nu reușesc să se lepede de robia păcatului. Chiar fusesem îndurerat. Din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am aflat că doar iertarea păcatelor ne aduce credința noastră în Domnul, dar nu și purificarea. Dacă naturile noastre păcătoase nu sunt înlăturate, nu vom scăpa niciodată de robia păcatului. Domnul S-a întors în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri și săvârșind lucrarea de judecată pentru a înlătura rădăcina păcătoșeniei omenirii, astfel încât să putem fi

eliberați de păcat. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au arătat calea pentru a fi purificat și mântuit pe deplin. După ce am cercetat acest lucru, nu am nicio îndoială că Dumnezeu Atotputernic este Domnul întors. Nu voi renunța la credința mea în Dumnezeu Atotputernic, indiferent de spusele voastre." Episcopul Wang mi-a zis: „Este adevărat că bisericii îi lipsesc lucrarea Duhului Sfânt și prezența Domnului, dar este temporar – Domnul ne încearcă. Atât timp cât rămânem puternici până la sfârșit, vom vedea o mare reînviere a bisericii. Dacă îi duci pe toți în Fulgerul de la Răsărit, biserica va fi goală și cum am putea avea o reînviere? Domnul este pe cale să Se întoarcă, dar încă nu a făcut-o. Chiar crezi că nu-i va dezvălui acest lucru Papei când Se va întoarce? Din moment ce Papa și episcopii nu au auzit despre întoarcerea Domnului, nu există nicio îndoială că această știre este falsă. Dacă tu crezi în Dumnezeu Atotputernic fără aprobarea Papei sau a episcopilor, nu este asta apostazie?" De fapt, atunci când cercetam lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, m-am întrebat și eu același lucru, însă, după ce am căutat și am avut părtășie, am înțeles. Când episcopul Wang a spus că Domnul Își va dezvălui întoarcerea mai întâi Papei și episcopilor, asta era o afirmație neîntemeiată. Domnul Isus nu a spus niciodată așa ceva și acest lucru nu este consemnat în Biblie. Pentru a-I întâmpina întoarcerea, trebuie să ne luăm după propriile cuvinte ale Domnului. Domnul a spus: „**Iată, stau la poartă și bat. Dacă vreun om va auzi glasul Meu și-Mi va deschide ușa, Eu voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine**" (Apocalipsa 3:20). „**Mai am multe lucruri să vă spun, însă nu le puteți duce acum. Dar când El, Duhul adevărului, va veni, vă va învăța întregul adevăr**" (Ioan 16:12-13). Cuvintele Domnului sunt perfect clare. El va rosti mai multe cuvinte și ne va spune adevărul atunci când va veni, și numai dacă Îi ascultăm glasul și acceptăm adevărurile pe care El le exprimă Îl putem întâmpina pe Domnul. Domnul Isus a spus: „**Oile Mele îmi vor auzi**

glasul: iar Eu le cunosc, și ele Mă urmează" (Ioan 10:27). Apostoli ca Petru și Matei, care L-au urmat pe Domnul, mai întâi au ascultat ceea ce a predicat El și abia apoi și-au dat seama că era Mesia pe care Îl așteptau. Dacă-I auzim glasul e criteriul după care Domnul decide dacă facem sau nu parte din turma Sa. De aceea, cheia pentru a cerceta adevărata cale este să auzim glasul Domnului și să ne folosim de acest lucru pentru a-L recunoaște și a-L accepta. Acest mod este cel mai fiabil. Se spune în Apocalipsa de multe ori: „**Cine are urechi, să audă ceea ce spune bisericilor Duhul!**" (Apocalipsa Capitole 2, 3). Când Se va întoarce în zilele de pe urmă, Domnul nu va dezvălui acest lucru mai întâi conducătorilor religioși și episcopilor – El le va vorbi direct bisericilor, lăsând să I se audă glasul. Dumnezeu Atotputernic a exprimat atât de multe adevăruri, dezvăluind atât de multe din tainele Bibliei, vorbindu-ne despre planul Său de gestionare pentru mântuirea noastră și oferindu-ne calea pentru a fi mântuiți și a intra în Împărăție. Acest lucru împlinește ceva ce a spus Domnul Isus: „**Când El, Duhul adevărului, va veni, vă va învăța întregul adevăr. Căci El nu de Sine va vorbi; ci orice lucruri va auzi, El va spune; iar lucrurile care au să vină, vi le va arăta**" (Ioan 16:13). Cei care recunosc glasul lui Dumnezeu din cuvintele Sale și Îl urmează sunt oile Sale și sunt singurii care Îl pot întâmpina pe Domnul. Așa că l-am contrazis pe episcopul Wang, spunându-i: „Susțineți că Papa și episcopii ar trebui să afle primii despre întoarcerea Domnului, dar se bazează acest lucru pe cuvântul Domnului? Domnul Isus nu a spus niciodată așa ceva, și nici Dumnezeu Tatăl sau Duhul Sfânt. Nimic de genul acesta nu este consemnat în Biblie. Așadar, ceea ce spuneți nu este doar o noțiune și o închipuire de-a omului? Pentru a-L întâmpina pe Domnul, trebuie să urmăm propriile cuvinte ale Domnului, nu noțiunile și închipuirile noastre. În Vechiul Testament este consemnat faptul că băiatul Samuel l-a slujit pe Iahve în

prezența lui Eli. După închipuirea omului, Iahve ar fi trebuit să i se dezvăluie mai întâi lui Eli, dar nu așa a procedat Iahve. El l-a chemat pe copilul Samuel de patru ori pentru a-i spune voia Sa. Iar când a venit Domnul Isus, în loc ca acest lucru să fie dezvăluit preoților și cărturarilor evrei, un înger li s-a arătat păstorilor și le-a spus despre nașterea Domnului Isus. Evident, Domnul nu lucrează conform noțiunilor omului. Indiferent de cât timp este cineva credincios sau care este statutul său, atâta vreme cât este dispus să renunțe la noțiunile sale, să caute cu umilință și să se concentreze pe ascultarea glasului lui Dumnezeu, poate fi martor la arătarea lui Dumnezeu. Domnul a venit în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri și săvârșind lucrarea de judecată. El nu are nevoie să ceară părerea nimănui sau să Se arate unei anumite persoane. Aceasta este lucrarea proprie a lui Dumnezeu în care nu se poate amesteca niciun om. Cine nu se supune sau se răzvrătește nu va face decât să jignească firea lui Dumnezeu, precum scribii și fariseii, care s-au agățat de noțiuni și L-au condamnat pe Domnul Isus, punând să fie răstignit. Ei au comis un păcat îngrozitor și au fost blestemați și pedepsiți de Dumnezeu. Nu este această lecție amară ceva la care putem reflecta?" El mi-a răspuns foarte supărat: „Ce obrăznicie, să îndrăznești să i te împotrivești Papei! Știi, preotul Liu a fost dat afară din biserică după ce s-a alăturat Fulgerului de la Răsărit. Membrii bisericii l-au respins și chiar și familia lui s-a împotrivit acestui lucru. A renunțat la preoție și a refuzat o mașină și bani. Nu crezi că este anormal?" M-am gândit atunci că Biserica Catolică chiar nu avea lucrarea Duhului Sfânt, iar episcopii nu puteau vorbi decât despre bani, statut și plăceri, la fel ca un necredincios. Cum însemna asta a-L sluji pe Dumnezeu? Indiferent de modul în care încercau să mă deranjeze și să îmi stea în cale, eram hotărât să Îl urmez pe Dumnezeu Atotputernic. Am spus: „Biblia spune: «Se cuvine mai degrabă să ascultăm de Dumnezeu, nu de oameni» (Faptele Apostolilor 5:29).

Eu ascult doar de cuvintele lui Dumnezeu, nu de cele ale oamenilor. Puteți să renunțați la acest gând și să nu-mi mai dați sfaturi.” A plecat supărat când a văzut că nu vreau să-l ascult.

După aceea, episcopul Zhao și episcopul Wang au continuat să vină pentru a încerca să mă deranjeze și să îmi stea în cale. Mi-au spus: „Părinte Wei, nu poți fi inconștient! În trecut, ca să te ajutăm să devii preot, noi și alți preoți am riscat închisoarea pentru a te proteja, plătind un preț destul de mare ca să te ajutăm în cei 10 ani de pregătire pentru a ține predici. Ți-am oferit mâncare și băutură. Părinții tăi au muncit foarte mult pentru ca tu să poți să devii preot mai repede, dar acum li te-ai împotrivit prin credința ta în Fulgerul de la Răsărit. Mai îndrăznești să dai ochii cu noi? Mai îndrăznești să dai ochii cu părinții tăi? Renunță la această credință și întoarce-te la noi. Te așteptăm.” Gândurile mi se învolburau când îmi spuneau aceste lucruri. Mă gândeam la toți acei ani în care episcopii au avut grijă de mine – chiar au făcut multe. Poliția fusese pe urmele mele în acei ani, iar episcopii au aranjat într-adevăr lucrurile grijuliu pentru mine, pentru a-mi garanta siguranța. Familia mea era săracă, iar episcopii avuseseră grijă de mine. Mă temeam că ar fi fost o inconștiență din partea mea dacă nu i-aș fi ascultat, dar știam că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și nu puteam să-I întorc spatele. Așa că am spus o rugăciune: „O, Dumnezeule, mă simt slăbit. Te rog, dă-mi credință și putere ca să nu mă las convins de influențe exterioare.” După aceea, am deschis volumul „**Cuvântul Se arată în trup**” și am văzut acest pasaj: „**Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care**

domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Mi-am amintit, de asemenea, că Domnul Isus a spus: „**Uitați-vă la păsările cerului, căci ele nu sădesc, nici nu culeg roade și nici nu le adună în hambare, iar Tatăl vostru ceresc le hrănește. Oare voi nu valorați mai mult decât ele?**" (Matei 6:26). Dumnezeu are grijă de păsările cerului – gândiți-vă la cazul oamenilor! Eu am fost creat de Dumnezeu și El mi-a dat viața. Hrana mea, îmbrăcămintea mea, toate mi-au fost date de Dumnezeu. Faptul că episcopii au avut grijă de mine a fost rânduiala lui Dumnezeu, iar șansa mea de a-L sluji pe Dumnezeu ca preot a fost, de asemenea, rânduită și stabilită de El – a fost dragostea Lui. Dumnezeu ar fi trebuit să fie Cel căruia Îi mulțumeam. Dacă L-aș fi trădat pe Dumnezeu pentru a răsplăti așa-zisa bunătate a unei persoane, ar fi fost cu adevărat inconștient! M-am gândit din nou la toți acești episcopi și preoți care erau invidioși, însetați de putere și lacomi după beneficiile statutului. Domnul S-a întors, iar ei nu doar că au refuzat să caute sau să cerceteze acest lucru, ci i-au și împiedicat pe alții să-L întâmpine pe Domnul, chiar răspândind minciuni și blasfemii. Nu comiteau rău în tot ceea ce făceau? Indiferent cât de amabili păreau, nu încercau să aducă oamenii înaintea Domnului, să îi ajute să-L cunoască pe Domnul și să câștige adevărul și viața de la El. O făceau pentru a-i aduce pe oameni înaintea lor înșiși, să-i facă să îi aduleze și să îi urmeze pe ei, ceea ce îi împingea pe oameni tot mai departe de Domnul. Mi-a amintit cum i-a

demascat Domnul pe farisei: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți; pentru că închideți Împărăția cerurilor în fața oamenilor, căci voi înșivă nu intrați și nici pe cei care vor să pătrundă nu-i lăsați. Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți, căci devorați casele văduvelor, rugându-vă îndelung. Pentru asta, veți fi mai aspru judecați**” (Matei 23:13-14). Episcopii și preoții îi aveau pe toți cu fermitate sub puterea lor și îi împiedicau pe oameni să întâmpine întoarcerea Domnului. Prin ce se deosebea asta de ceea ce făcuseră cărturarii și fariseii? Nu erau ei slujitorii răi pe care îi demască lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Pentru ei, a avea conștiință ar reprezenta o adevărată trădare a Domnului.

Mai târziu, clericii din alte provincii au aflat și ei că acceptasem lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Episcopii și preoții din mai multe parohii m-au asediat. M-au tot învinuit, atacat și condamnat, spunând că, prin credința mea în Fulgerul de la Răsărit, Îl trădam pe Domnului, că eram un trădător și că ar trebui să fiu blestemat. Partea cea mai rea era că inventau lucruri și răstălmăceau faptele pentru a defăima și a ponegri Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și pentru a-L blasfemia pe Dumnezeu Atotputernic. Mai nimeni nu a vrut să mă asculte calm. Eram revoltat – cum puteau acești oameni, care aparent lucrau pentru Dumnezeu, să fie astfel? Tot ce ieșea din gurile lor era condamnare și blasfemie, atât de plin de ură față de Dumnezeu! Pentru o vreme, am simțit că ceva îmi strângea puternic inima și nu am putut găsi niciun pic de liniște. Știam că, dacă ei mă condamnau și mă respingeau în acest fel, cu siguranță enoriașii lor mă vor trata la fel. Oriunde m-aș fi dus, probabil că m-aș fi înecat în calomniile și zvonurile lor. Acest lucru a fost cu adevărat dureros și dezamăgitor pentru mine. Apoi, mi-am amintit ce a spus Domnul: „**Fericiți veți fi când, din cauza Mea, ei vă vor ocărî, vă vor persecuta și, mințind, vor spune numai rele despre voi**” (Matei 5:11). Dumnezeu a

devenit trup și a venit pe pământ pentru a mântui omenirea, suferind condamnarea și renegarea lumii religioase, dar tot a exprimat adevăruri pentru a ne mântui. Ce a fost această suferință a mea, în comparație cu aceea? Merită un pic de suferință pentru a-L urma pe Dumnezeu și a primi adevărul și viața. Gândindu-mă la asta în acest fel, judecata sau condamnarea altora nu m-a mai îngrijorat. Ei pot să se lepede de mine și să mă condamne, dar eu Îl primisem pe Domnul, Îi citisem cuvintele și primisem udarea și aprovizionarea Sa. Aceasta a fost cea mai mare binecuvântare. Acest lucru a fost cu adevărat reconfortant și mi-a adus un sentiment de pace. În vechea mea biserică, nu eram susținut spiritual și trăiam în întuneric, dar, urmându-L pe Dumnezeu Atotputernic, primeam susținerea adevărului și puteam vedea mântuirea la orizont. A fost ca și cum m-aș fi întors din morți. Găsisem calea vieții veșnice și, indiferent de modul în care clericii catolici mă condamnau și mă împiedicau, aveam să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic. Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, la exterior, eram atacat și reprimat de episcopi și

preoți. În spatele lor, însă, era Satana care mă tulbura și mă încerca. Prin intermediul episcopilor și al preoților, Satana folosea banii, puterea și prestigiul pentru a mă ispiti să-L trădez pe Dumnezeu. Când nu au obținut ce au vrut, s-au năpustit asupra mea – voiau să mă forțeze să renunț la credința mea în Dumnezeu Atotputernic și să pierd mântuirea Lui. Nu puteam să mă las păcălit de trucurile Satanei. Cu cât clericii mă judecau și mă atacau mai mult, cu atât mai mult vedeam adevărul despre modul în care I se împotriveau lui Dumnezeu și urau adevărul. Nici măcar unul dintre ei nu căuta sau nu tânjea după arătarea lui Dumnezeu. Erau aroganți și incapabili să accepte adevărul. Cu toții erau farisei din zilele noastre care lucrau împotriva lui Dumnezeu.

Într-o dimineață devreme, douăzeci de zile mai târziu, pe când se crăpa de ziuă, mă aflam la biserică, în rugăciune cu câțiva călugări, călugărițe și enoriași care tocmai Îl acceptaseră pe Dumnezeu Atotputernic. Chiar în acel moment, preoții Wang și Li au apărut împreună cu diaconii și câțiva enoriași care, de obicei, nu erau evlavioși – probabil vreo 70 de persoane care au dat buzna cu toții în curtea bisericii. Aveau niște expresii cu adevărat amenințătoare și m-am gândit că recurgeau la violență pentru a-i împiedica pe frați și surori să cerceteze adevărata cale. Mi-a fost destul de frică și m-am rugat repede lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Statura mea este mică, Te rog să-mi dai credință și putere ca să nu mă plec în fața acestor forțe religioase antihriste.” M-am simțit alinat după rugăciunea mea, nu atât de speriat. M-am apropiat foarte calm de ei și i-am întrebat: „Părinte Wang, părinte Li, de ce i-ați adus pe toți acești oameni aici?” Preotul Wang a arătat spre mine și a spus: „Ai acceptat Fulgerul de la Răsărit și, mai rău, i-ai implicat pe enoriași! A întâmpina întoarcerea Domnului este un lucru important, dar voi ați trecut la Fulgerul de la Răsărit în secret, fără să discutați cu noi. Vă răzvrătiți! Ați uitat propriile cuvinte ale Domnului?

Biblia spune: «**Atunci, dacă vă va spune cineva: uitați, aici este Hristos, sau acolo, să nu-L credeți. Căci vor apărea falși hristoși și falși profeți și vor face mari semne și minuni, în așa fel încât să-i înșele (dacă e posibil) chiar și pe cei aleși**» (Matei 24:23-24). Orice veste despre cea de-a doua întrupare a Domnului este falsă. Ai fost indus în eroare și L-ai trădat pe Domnul, iar acum mai ai o ultimă șansă. Renunță la Fulgerul de la Răsărit și adu-i pe ceilalți înapoi în turmă, iar tu vei rămâne preot." I-am spus foarte ferm: „Părinte Wang, poți să-mi faci ce vrei, dar este absolut inacceptabil să ne împiedici să cercetăm adevărata cale, să auzim glasul lui Dumnezeu și să întâmpinăm întoarcerea Domnului. Este adevărat că există hristoși falși și profeți falși care îi induc în eroare pe oameni în zilele de pe urmă, dar Domnul a spus că Se va întoarce cu siguranță. Nu putem să nu întâmpinăm întoarcerea Domnului de teama de a fi înșelați de falșii hristoși. Nu este ca și cum ai renunța să mănânci de teamă să nu te îneci? Domnul Isus ne-a spus să ne ferim de hristoșii falși, pentru că ei nu pot exprima adevărul, ci doar îi vor induce pe oameni în eroare cu semne și minuni. Numai Hristos întrupat poate exprima adevărul, poate dărui omenirii viață și ne poate îndrepta pe calea mântuirii, spre Împărăția lui Dumnezeu. Hristos este Duhul lui Dumnezeu în formă trupească și are esența divină, așa că numai El poate exprima adevărul pentru a-i susține și a-i păstori pe oamen, numai El poate exprima firea lui Dumnezeu și poate finaliza lucrarea de răscumpărare și de mântuire a omului. Niciun om nu poate face acest lucru și niciun om nu poate imita acest lucru. Dumnezeu Atotputernic S-a arătat și lucrează în zilele de pe urmă, dezvăluind tainele planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu și întrupările, exprimând toate adevărurile necesare pentru a purifica și mântui omenirea. Numai Dumnezeu Însuși ar putea săvârși toată această lucrare. Cine altcineva, în afară de Dumnezeu, ar putea exprima adevărul? Cine altcineva ar putea

săvârși lucrarea de judecată în zilele de pe urmă? Cine altcineva ar putea purifica și mântui pe deplin omenirea? Nicio persoană. Faptul că Dumnezeu Atotputernic exprimă atât de multe adevăruri dovedește pe deplin că El este Domnul Isus întors, că El este Hristos din zilele de pe urmă." Preotul Wang, cu ochii mari, a arătat spre mine și a spus: „Nu ne pasă cât de multă dreptate ai! Din moment ce nu vrei să te întorci și ești hotărât să continui cu Fulgerul de la Răsărit, episcopii ne-au spus să te avertizăm – trebuie să încetezi imediat să răspândești Fulgerul de la Răsărit și să ne predai cărțile lor." Apoi, preotul Li a spus: „Să ne predai cheile bisericii și să ni-l predai și pe preotul acela de la Fulgerul de la Răsărit!" În acel moment, preotul Wang le-a ordonat enoriașilor: „Cercetați acest loc și găsiți toate cărțile lor despre Fulgerul de la Răsărit! Ei nu-și pot practica credința fără acele cărți." Apoi a ordonat câtorva dintre ei să mă țină în loc. Unul dintre diaconi s-a aruncat în genunchi în fața mea și a strigat: „Nu poți crede în Dumnezeu Atotputernic! Ce ne vom face dacă nu vei mai fi preotul nostru? Trebuie să ne îndrumi spre cer…" Nu am reușit să mă îndepărtez de ei. Nu am putut decât să privesc neputincios când ceilalți s-au grăbit în curtea bisericii cu lopețile și sapele lor, apoi am auzit sunete de ferestre și uși care se spărgeau. Eram foarte supărat și îngrijorat – fratele Chen Guang, care împărtășea Evanghelia, era înăuntru. Ar fi fost o problemă dacă ar fi pus mâna pe el. Enoriașii de acolo erau noi în lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și nu aveau o bază bună. Mi-era teamă că nu ar fi avut tăria de a rămâne fermi în fața unei astfel de perturbări. În scurt timp, ei răscoliseră, practic, fiecare încăpere din biserică. Răsturnaseră chiar și tabernacului. Nu găsiseră cărți despre cuvintele lui Dumnezeu și nu erau gata să renunțe. Au pătruns în casele membrilor bisericii, intimidându-i, amenințându-i și răspândind zvonuri, luând cărțile despre cuvintele lui Dumnezeu de la majoritatea dintre ei. Chen Guang a fost bătut atât de rău, încât nu s-a mai

putut ridica de la podea; preoții au spus chiar că aveau să-l ducă la poliție. M-am înfuriat și le-am zis: „Chen Guang este un credincios adevărat. L-ați bătut atât de rău și chiar l-ați amenințat că îl veți duce la poliție – aveți măcar o conștiință? Sunteți credincioși în Dumnezeu? Dumnezeu este drept, iar cei care fac rău și I se împotrivesc cu siguranță vor avea parte de pedeapsă.” Preoții și diaconii nu l-au predat poliției după ce le-am spus asta. Apoi, preotul Wang mi-a zis: „Episcopii și preoții au doar cele mai bune intenții, sper că înțelegi asta. Întoarce-te cu noi la Episcopie.” I-am spus: „Nu vin cu voi. Am auzit glasul lui Dumnezeu și pășesc pe urmele Mielului. Sunt hotărât pe această cale!” După asta, au plecat exasperați.

În acea noapte, doar am stat în pat, fără să pot dormi. Evenimentele din acea zi mi se derulau în minte ca un film. Gândurile mi se învolburau. Mă întrebam cum de episcopii și preoții, slujitori ai Domnului de o viață întreagă, puteau să urască atât de mult faptul că investigam adevărata cale. O biserică este un loc de închinăciune, dar ei chiar au avut îndrăzneala să o distrugă, să bată un frate care împărtășea Evanghelia și să ia de la credincioși cărți despre cuvintele lui Dumnezeu. Erau capabili de orice fel de rău! Preoții aveau relații la guvern, așa că nu se știa când m-ar fi putut denunța la poliție. Întotdeauna am refuzat să mă alătur bisericii oficiale, iar șeful Secției de Securitate Politică m-a considerat mereu un ghimpe în coasta lui. Mă amenințase înainte, spunând că, pentru că nu m-am alăturat Bisericii patriotice, a fost criticat de Departamentul Provincial de Securitate Publică și de Biroul Municipal de Securitate Publică și că avea de gând să-mi arate cum stă treaba când avea ocazia. Acum, drept credincios în Dumnezeu Atotputernic, dacă poliția ar fi pus mâna pe mine, m-ar fi putut chiar omorî prin tortură. Era foarte dureros pentru mine să fiu renegat și condamnat de lumea religioasă și urmărit de Partid. Nu făceam decât să calc pe urmele Domnului, urmându-L pe Hristos din zilele de pe urmă. De ce era

atât de greu? Nu am putut dormi deloc în acea noapte. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog, ajută-mă, dă-mi credință și putere ca să-mi pot depăși slăbiciunea trupească și să rămân ferm în această situație.” Apoi, m-am gândit la un imn al cuvintelor lui Dumnezeu pe care îl învățasem:

1 **Dumnezeu Atotputernic, Conducătorul tuturor lucrurilor, Își exercită puterea regească de pe tronul Său. El stăpânește peste tot universul și toate lucrurile și ne călăuzește pe tot Pământul. Vom fi în fiecare clipă aproape de El și vom veni înaintea Lui în tăcere, fără să ratăm vreodată o clipă și mereu cu lecții pe care să le învățăm. Totul, de la mediul din jurul nostru, la oameni, situații și lucruri, există datorită permisiunii tronului Său. Să nu permiți, în niciun caz, ca nemulțumirile să se nască în inima ta, sau Dumnezeu nu-Și va pogorî harul asupra ta.**

[…]

4 **Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu. […]**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6

Fredonarea repetată a acestui imn mi-a dat o oarecare putere interioară. Este adevărat – totul în univers este în mâinile lui Dumnezeu, inclusiv soarta mea, așa că, și dacă aș fi fost arestat sau nu, depindea tot de Dumnezeu. Satana îmi cunoștea slăbiciunile, folosindu-se de faimă, de statut și de amenințarea cu arestarea pentru a mă ataca și a mă face să Îl

trădez pe Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Se folosea de situație pentru a-mi desăvârși credința și pentru a vedea dacă aveam hotărârea de a renunța la tot pentru a continua să-L urmez. Am suferit din cauza constrângerii lor, dar am putut simți călăuzirea lui Dumnezeu, iar credința mea în El a sporit. Mi-am amintit că Domnul a spus: „**Căci omul care vrea să-și salveze viața o va pierde, iar cine și-o va pierde pentru Mine o va găsi**” (Matei 16:25). Pentru a răscumpăra omenirea, Domnul Isus a fost răstignit de lumea religioasă și de guvern. Discipolii care L-au urmat au fost cu toții persecutați. Au fost omorâți în bătaie cu pietre, târâți până la moarte de cai sau spânzurați. Au fost martirizați pentru că au răspândit Evanghelia, oferind o mărturie frumoasă, și au obținut aprobarea lui Dumnezeu. A-L urma pe Dumnezeu înseamnă a lua calea crucii. Domnul Isus a slujit deja drept model pentru noi – ar trebui să bem din acea cupă amară din care a băut El și să mergem pe calea pe care a pășit El. Acum, că Îl urmam pe Dumnezeu Atotputernic, chiar dacă ar fi însemnat că aveam să fiu arestat și torturat de Partidul Comunist, aș fi îndurat persecuția de dragul dreptății. Asta ar obține aprobarea lui Dumnezeu și ar fi ceva glorios. Apoi, indiferent cu ce m-aș fi putut confrunta, eram gata să-mi dau viața pentru asta, să-L urmez pe Dumnezeu chiar până la sfârșit.

Mai târziu, m-am gândit la motivul pentru care episcopii și preoții nu căutau și nu cercetau deloc Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și i se opuneau atât de mult. Am citit acestea în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului.**

Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că fariseii s-au opus Domnului Isus pentru că erau încăpățânați, aroganți și urau adevărul. Ei au auzit cuvintele Domnului Isus, dar nu au vrut să recunoască faptul că El a rostit adevărul. Au văzut că Domnul Isus le-a permis orbilor să vadă, a vindecat leproșii și a înviat morții, arătând atât de multe semne și minuni, dar nu au vrut să admită că El era Mesia Cel profețit, Dumnezeu Însuși. Erau convinși că Domnul Isus era doar un om și chiar L-au blasfemiat, spunând că El a alungat diavolii prin intermediul prințului demonilor. Ei nu au recunoscut lucrarea Duhului Sfânt, nu au acceptat adevărul și nu au ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. S-au agățat de numele „Mesia", au insistat asupra propriilor noțiuni și închipuiri și, în cele din urmă, au pus ca Domnul Isus să fie răstignit. Acum, Domnul S-a întors ca Dumnezeu Atotputernic, exprimând adevăruri pentru a judeca și a curăți omenirea și afișând în mod deschis firea dreaptă și maiestuoasă a lui

Dumnezeu, care nu suportă ofensă. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt puternice și autoritare și au zguduit inimile adevăraților credincioși în Dumnezeu din fiecare confesiune. Cu toții recunosc că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și că sunt cuvintele Duhului Sfânt către biserici, dar episcopii și preoții se agață de scriptura literală și de propriile noțiuni și închipuiri, așteptând cu aroganță ca Domnul să Se întoarcă și să le ofere mai întâi o revelație. Ei nu caută deloc adevărul și nici nu încearcă să audă glasul lui Dumnezeu, ci doar îi împiedică nebunește pe oameni să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Toate aceste lucruri pe care ei le fac le dezvăluie adevăratul chip care urăște adevărul și pe Dumnezeu. Ei sunt adevărați farisei moderni.

După ce au vandalizat biserica, am plecat alături de câțiva călugări și călugărițe care doreau să împărtășească Evanghelia. Câteva zile mai târziu, un frate mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea să nu mă mai întorc indiferent ce s-ar întâmpla – la o zi după ce plecasem, poliția se dusese la biserică pentru a mă aresta. Când nu m-au găsit, au campat în biserică, așteptându-mă. Au arestat mai multe persoane care tocmai acceptaseră Evanghelia și au cerut să știe unde eram. Acel frate a spus că respectivul căpitan al Brigăzii de Securitate Națională avea un raport comun despre mine de la diaconii din mai multe parohii, în care se spunea că nu mă alăturasem Bisericii patriotice și că îndemnasem și alți diaconi și preoți să nu se alăture nici ei, deci mă opuneam direct guvernului. Căpitanul respectiv a spus că predicarea Fulgerului de la Răsărit este o infracțiune care se pedepsește cu moartea și că puteau deschide focul pentru a ucide. Poliția i-a amenințat pe frați și surori, spunând că ar putea fi condamnați pentru infracțiune dacă nu divulgau locul în care mă aflam. Am fost incredibil de furios când am auzit vestea. Partidul mă hărțuise încontinuu de ani de zile, presându-mă să mă alătur Bisericii patriotice. Acum că Îl

urmam pe Dumnezeu Atotputernic și împărtășeam Evanghelia din zilele de pe urmă, devenisem un adevărat ghimpe în coasta lui. Voiau să mă aresteze și să mă vadă mort imediat. Acei demoni ai Partidului Comunist sunt josnici! Știam în inima mea că, fără permisiunea episcopilor și a preoților, diaconii nu m-ar fi denunțat niciodată de unii singuri. Făcând acest lucru, și-au arătat și mai clar natura sinistră și malefică. M-am gândit la farisei – pentru a-i împiedica pe credincioșii evrei să accepte mântuirea Domnului Isus, ei colaboraseră cu guvernul roman să pună ca Domnul să fie răstignit cu sălbăticie și i-au hărțuit și persecutat pe discipolii Săi. Acum, clericii lucrau cu regimul satanic al Partidului Comunist pentru a mă urmări și a mă forța să mă întorc împotriva lui Dumnezeu Atotputernic. Nu erau cu nimic diferiți de fariseii de atunci.

La scurt timp după raportul diaconilor, casa gazdelor mele era supravegheată de poliție, așa că frații și surorile mele m-au scos imediat pe furiș de acolo. A doua zi, am aflat că soții care mă găzduiau fuseseră arestați. Poliția le arătase o fotografie cu mine și ceruse să știe unde mă aflam. După aceea, a trebuit să fiu mereu în mișcare pentru a evita arestarea. Mă ascundeam mereu, încercând să scap de Partidul Comunist, și întrebându-mă când se vor încheia în sfârșit acele zile. În timpul Revoluției Culturale, unchiul meu a fost omorât în bătaie pentru că era catolic și a rămas cu urme de lanțuri și cicatrici pe corp după ce a fost înfierat. Acest lucru este încă întipărit în mintea mea. Mi-era teamă – dacă aș fi căzut în mâinile Partidului, cum m-ar fi torturat?

Apoi, am ascultat un imn al cuvintelor lui Dumnezeu:

Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr

1 **Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga**

mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment.

2 **Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. […]**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cât am cântat, m-am gândit la semnificația imnului. Făcând acest lucru, am înțeles mai bine voia lui Dumnezeu, iar credința mi-a crescut. În China, această națiune care I se opune lui Dumnezeu, a-L urma pe Dumnezeu și a dobândi adevărul necesită o anumită suferință. Numai prin greutăți și încercări se desăvârșește credința noastră și dobândim discernământ în privința multor lucruri. Am fost respins și vândut de lumea religioasă pentru că Îl urmam pe Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, iar acum eram urmărit de marele balaur roșu, mereu pe fugă. Eram ca pe ghimpi în fiecare zi și sufeream cu adevărat. Dar aceste experiențe m-au ajutat să văd mai clar realitatea că membrii clerului urăsc adevărul și Îl urăsc pe Dumnezeu. De asemenea, am experimentat cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu. Ori de câte ori mă simțeam nefericit și slab, Dumnezeu mă călăuzea să-I înțeleg voia, întărindu-mă și dându-mi credință, astfel încât nu mai eram slab și speriat. Simțeam că Dumnezeu mă îndruma și veghea asupra mea. Deși a fost destul de multă suferință, aceasta avea sens și valoare. Chiar dacă ajungeam să fiu arestat, știam că va fi cu permisiunea lui Dumnezeu și eram pregătit să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Sale. Eram gata să-L urmez pe Dumnezeu, indiferent cât de mult s-ar fi agravat situația!

Deși părăsisem biserica, clericii au continuat să încerce totul pentru a mă împiedica să răspândesc Evanghelia. Într-o zi, m-am dus să mă întâlnesc cu cineva în stația de autobuz și, chiar când am ajuns la ieșire, mai multe persoane s-au înghesuit brusc în jurul meu și m-au înhățat. Am fost foarte șocat și nu am știut ce se întâmplă. Apoi, câțiva membri ai familiei mele și niște rude au coborât dintr-o mașină și m-au îndesat în ea fără nicio explicație. Am aflat mai târziu că episcopii îi ceruseră unui diacon să-mi sune familia și câțiva enoriași și să le spună că mă alăturasem Fulgerului de la Răsărit, că-mi pierdusem mințile injectându-mi și consumând substanțe psihoactive, că nu mai voiam să fiu preot și că nici măcar nu-mi păsa de bani. Spuneau că eram controlat și că îmi încălcasem jurămintele făcute Domnului – că mă căsătorisem cu o văduvă și că aveam copii de vârsta asta și cealaltă. Le-au cerut familiei și rudelor mele să colaboreze cu episcopii pentru a mă aduce înapoi, pentru a mă împiedica să Îl urmez pe Dumnezeu Atotputernic și să împărtășesc Evanghelia. Membrii familiei mele îi adorau cu adevărat pe clerici și au crezut în totalitate lucrurile pe care aceștia le spuneau, așa că i-au ascultat pe episcopi și au venit să mă ia. M-am înfuriat să aud acele zvonuri și am văzut și mai clar că membrii clerului sunt diavoli în carne și oase. Se spune în Biblie: „**Voi aparțineți diavolului, tatăl vostru, și-i veți îndeplini dorințele. A fost un ucigaș de la început și nu a rămas în adevăr, căci adevărul nu este în el. Cine zice o minciună, vorbește cum îi e firea: căci este un mincinos și tatăl minciunilor**” (Ioan 8:44). Numai demonii ar minți și ar răspândi zvonuri cu atâta rea voință, aducând mărturii false pentru a-i înșela pe oameni.

Apoi, familia mea m-a dus cu forța la Episcopie. Episcopul Zhao era tot numai zâmbete, dându-mi o îmbrățișare falsă: „Te-ai întors – oaia rătăcită s-a întors acasă.” Apoi le-a spus tuturor celorlalți să plece, ca să poată vorbi cu mine singur. Mi-a zis: „Înainte, voiai să mergi la universitate

pentru a-ți continua studiile, dar noi nu am fost de acord. De data aceasta, vom fi de acord cu toate cerințele tale și vei putea merge la orice universitate dorești. O mulțime de școli teologice duc lipsă de instructori și multe parohii duc lipsă de preoți. Dacă nu vrei să mergi la universitate, poți fi instructor la o școală teologică sau poți alege în ce parohie ai vrea să slujești drept preot. Nu întinerești, iar în ultimii ani ți-a fost greu. Ți-am pregătit bani, o mașină și o casă. Nici măcar nu va trebui să-ți faci griji pentru pensie. Renunță doar la Fulgerul de la Răsărit pentru a fi preot și nu vei avea nicio grijă." Am fost cu adevărat dezgustat să-l aud spunând asta. Acei episcopi nu se gândeau decât la statut, bani și faimă. Ei credeau în Domnul, dar nu-I urmau cuvintele. Nu căutau și nu cercetau deloc vestea că Domnul S-a întors – pentru a-și proteja statutul și faima, i-au împiedicat nebunește pe alții să accepte Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Puteau oare statutul și faima lor să îi mântuiască, într-adevăr, de păcat? Așa că i-am spus episcopului Zhao: „Episcope, nu vreau nimic din toate acestea. Când Satana L-a ispitit pe Domnul Isus, acesta s-a folosit de bani și de faimă pentru a încerca să-L facă să Se plece în fața lui. Deci, de la cine vin cu adevărat aceste lucruri despre care vorbiți? Când m-ați consacrat ca preot, am jurat în fața Domnului să luăm crucea și să-L urmăm pe viață. Acum, Domnul S-a întors și sunt hotărât să-L urmez. Chiar dacă Papa îi va întoarce pe toți împotriva mea și îi va face să mă respingă, asta nu mă va opri!" Când episcopul Zhao a văzut că nu mă putea ademeni, m-a avertizat: „Ar fi bine să nu le mai spui membrilor bisericii despre Fulgerul de la Răsărit!" Nu i-am dat niciun răspuns. Apoi, m-a dus să mănânc în oraș, iar câteva dintre rudele mele erau acolo. Unul dintre ei mi-a spus: „Ești singurul preot din familia noastră de generații și ești mândria familiei noastre. Nu ne-am imaginat niciodată că te vei alătura Fulgerului de la Răsărit. Tatăl tău are acum 80 de ani, iar tu ești plecat să predici Fulgerul de

la Răsărit, în loc să ai grijă de părinții tăi. Ai renunțat chiar și la preoție. Aceasta este o trădare a Domnului și vei merge în iad pentru asta!" Apoi, fratele meu a intervenit: „Eu am suferit mult ca tu să devii preot! Când erai la școala teologică, abia dacă aveam ce mânca, iar eu mă străduiam să-ți fac ție rost de mâncare și de bani. Nu a fost ușor să-ți obținem preoția. Dar acum ești alături de Fulgerul de la Răsărit – L-ai trădat pe Domnul. Nu ești preot și nu-ți pasă de bani. Ți-ai pierdut mințile?" I-am răspuns: „Este adevărat că am avut nevoie de sprijinul tău pentru a deveni preot, dar cum rămâne cu faptul că spui că nu mă voi duce acasă să am grijă de părinții noștri? Când am obținut preoția, am jurat în fața Domnului să renunț la casă, la familie și la șansa de a mă căsători pentru a-L sluji pe viață. Se spune în Biblie: «**Cel ce-și iubește tatăl sau mama mai mult decât pe Mine nu e vrednic de Mine, iar cel ce-și iubește fiul sau fiica mai mult decât pe Mine nu e vrednic de Mine, cum nu e nici cel care nu-și ia crucea și nu Mă urmează**» (Matei 10:37-38). Spui că ar trebui să renunț la împărtășirea Evangheliei și să mă duc acasă pentru a mă purta ca un fiu, dar este acest lucru conform cuvintelor Domnului? Credința noastră înseamnă să purtăm crucea și să împărtășim Evanghelia, ducând-o în fiecare familie și în fiecare casă. Acum, Domnul S-a întors și săvârșește lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, așa că împărtășirea acestei Evanghelii este un lucru foarte drept. Nu Îl trădez pe Domnul, ci Îi urmez pașii…" Înainte să pot termina, fratele meu a întins mâna ca și cum avea să mă lovească, spunând că am făcut de rușine generații întregi din familia noastră și că îmi va rupe picioarele dacă voi continua să împărtășesc Evanghelia și a zis și câteva lucruri blasfematoare. După aceea, episcopul Zhao m-a ținut acolo și nu m-a lăsat să plec, spunând că aveam nevoie de îngrijiri medicale. Dacă aș fi plecat, aș fi fost urmărit – m-am simțit ca un infractor, fără nicio libertate. Din fericire, în a patra zi, m-am bazat pe Dumnezeu și

am evadat când nu erau atenți, întorcându-mă la frați și la surori pentru a continua să împărtășesc Evanghelia.

Am văzut că membrii clerului nu doar că îi împiedicau pe oameni să audă glasul lui Dumnezeu și să Îl întâmpine pe Domnul, ci și că recurgeau la tot felul de tactici pentru a-i înșela pe credincioși și a-i conduce pe o cale împotriva lui Dumnezeu, transformându-i în obiectele lor de sacrificiu. Faptul că familia mea lucra împotriva lui Dumnezeu și Îl blasfemia era în întregime consecința minciunilor, condamnărilor și atacurilor episcopilor împotriva lui Dumnezeu. Mi-am amintit că, atunci când Domnul i-a blestemat pe farisei, El a spus: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți; pentru că închideți Împărăția cerurilor în fața oamenilor, căci voi înșivă nu intrați și nici pe cei care vor să pătrundă nu-i lăsați. […] Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți, căci străbateți mările și pământul ca să faceți un prozelit, iar după asta, de două ori mai mult decât voi îl sortiți să ajungă-n iad**" (Matei 23:13-15). Și episcopii și preoții îi făceau pe oameni să se alăture religiei, apoi îi obligau pe toți să-i asculte pe ei, să se opună lui Dumnezeu și să-i transforme în copii ai iadului. Erau demoni care devorau sufletele oamenilor! Dumnezeu Atotputernic spune: „**Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea**

cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat ce fel de oameni sunt cu adevărat acei lideri religioși. Ei se laudă mereu cu autoritatea lor de a ierta păcatele. Când credincioșii păcătuiesc, trebuie să îngenuncheze în fața clericilor și să se spovedească pentru a primi iertarea. Clericii iau poziția lui Dumnezeu și lucrează pentru a-i înșela pe oameni, făcându-i să li se închine lor, să-i urmeze și să-i trateze ca pe Dumnezeu. După ce au fost înșelați în această măsură, oamenii devin reticenți în a auzi glasul lui Dumnezeu și în a-L urma. Clericii au devenit precum Dumnezeu în ochii enoriașilor. Acum, când Domnul S-a întors și exprimă adevăruri pentru a mântui omenirea, ei nu vor căuta sau cerceta și nici nu le vor permite credincioșilor să accepte acest lucru. În schimb, ei răspândesc minciuni, judecând, condamnând și defăimând Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Ei nu Îl iubesc pe Dumnezeu sau adevărul, ci doar statutul și banii, și tânjesc după beneficiile statutului. Pentru a-și proteja poziția și mijloacele de trai, ei îi țin pe credincioși ferm în mâna lor, devorând sufletele oamenilor în timp ce pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu. Sunt demoni de bună credință, antihriști ascunși în biserică, care urăsc adevărul și sunt dușmani ai lui Dumnezeu. Trecând prin ispitele și tulburările liderilor religioși de nenumărate ori, am văzut clar că au o esență anti-Dumnezeu, antihristă. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic au fost cele care mi-au dezvoltat discernământul și mi-au dat credință și putere pentru a putea depăși ispitele și atacurile lor, pentru a vedea esența acestor antihriști

din lumea religioasă, pentru a mă elibera de constrângerile lor și a-L urma pe Dumnezeu. Am avut experiența personală a faptului că sunt adevărul și viața cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Sunt atât de recunoscător pentru mântuirea lui Dumnezeu!

33. O poveste despre raportarea unui conducător fals

de Kaleb, Coreea de Sud

În anul 2010, țineam deseori legătura cu unul dintre conducătorii bisericii, Lucia. Ne spunea deseori: „În ultimii ani, Dumnezeu a fost milostiv cu mine. Conducătorii mei mă transferă mereu la biserici cu probleme. Uneori, nu vreau să merg, dar știu că e însărcinarea dată de Dumnezeu, așa că uit de interesele trupului. Trebuie să Îi fiu loială lui Dumnezeu, așa că accept. La fiecare biserică unde merg, îmi fac rondul, găzduiesc câteva adunări, iar dacă e dezordine, readuc totul la normal, iar viața bisericii și evanghelizarea redevin eficiente. Uneori întâmpin greutăți, dar mă rog lui Dumnezeu, Dumnezeu îmi deschide o cale și totul merge ca pe roate. Văd ce minunată e lucrarea lui Dumnezeu…” Experiența Luciei m-a făcut s-o admir. M-am gândit că poate duce poveri și că e un conducător capabil. Odată, înaintea unei adunări, în timp ce pălăvrăgeam, Lucia m-a întrerupt ca să spună: „Timpul e prețios aici, deci să nu pălăvrăgim cât suntem împreună. Să folosim timpul acesta pentru a avea părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu.” Auzind-o spunând asta, m-am gândit: „De-a lungul anilor, am întâlnit mulți conducători, dar Lucia e prima dintre ei atât de conștiincioasă, atât de pioasă și dedicată urmăririi adevărului.” Am apreciat-o și admirat-o și mai mult. Însă, interacționând cu ea mai mult timp, am realizat că, deși părtășia ei era mereu bine motivată, iar ea părea să fie cineva care urmărește adevărul, rar avea părtășie despre cum a reflectat asupra ei și cum a ajuns să se cunoască prin cuvântul lui Dumnezeu sau despre experiența ei practică cu acesta. Majoritatea părtășiei ei era o formă mascată de-a se slăvi și lăuda, pentru a-i face pe ceilalți să creadă că era cultivată și cu roluri importante în biserică și s-o aprecieze.

Dar și mai grav era faptul că, în unele probleme esențiale care implicau interesele bisericii, ea nu practica adevărul și, cu bună știință, mințea, înșela și se ferea de responsabilitate. De exemplu, Finn, care răspundea de lucrarea Luciei, a comis nelegiuiri în biserică. A deturnat și și-a însușit banii bisericii, apoi a fost considerat antihrist și dat afară. Lucia știa prea bine despre mârșăviile lui Finn și chiar a luat parte la ele. Dar, după înlăturarea lui Finn, Lucia nu numai că n-a reflectat asupra ei și nici nu s-a căit în fața lui Dumnezeu, dar nici n-a recunoscut că a avut vreo implicare în mârșăvia lui Finn. Ea s-a descris drept complet nevinovată, de parcă nu știa nimic despre asta și nu fusese implicată. În acel moment, am descoperit că Lucia era ipocrită. Pentru că Lucia știa să se prefacă bine și să înșele cu vorbe elevate, unii frați și surori care nu aveau discernământ afișau expresii de admirație când auzeau numele ei. Văzând comportamentul și consecințele lucrării și predicilor ei, eu și fratele meu partener am aplicat principiile deslușirii conducătorilor falși și am stabilit că Lucia era un conducător fals. Am scris o scrisoare conducătorilor noștri, prin care am raportat aceste lucruri despre ea.

După ce-am trimis scrisoarea, am așteptat ca liderii superiori să verifice și să înțeleagă problema Luciei, dar după o jumătate de lună nu primiserăm încă niciun răspuns. Eu și fratele meu partener am început să ne punem întrebări. Într-o zi, Lucia a venit bucuroasă cu noi la o adunare și-a spus că liderii superiori intenționează s-o cultive. Nu mi-a venit să cred: „În loc să fie demis, acest conducător fals e cultivat și pus în roluri importante? Oare am raportat-o incorect, fiindcă n-am înțeles adevărurile-principii și din lipsă de discernământ?” După ceva mai bine de o lună, Lucia a venit din nou să ne spună că biserica plănuia să aleagă conducători și că majoritatea fraților și surorilor o apreciază mult și intenționează să o realeagă. Când am auzit asta, am fost stupefiat. M-am gândit: „Lucia e șireată și vicleană. Nu e

deloc potrivită să fie conducător. Ar trebui să mai scriu o scrisoare ca s-o raportez.” Dar, în timp ce mă pregăteam să o scriu, am ezitat: „Acum, atât de mulți oameni nu au discernământ cu privire la Lucia. Au fost toți înșelați de aparența ei falsă. Dacă scriu o scrisoare ca s-o raportez din nou, iar conducătorii superiori nu înțeleg situația reală, nu vor crede că nu reușesc să renunț la chestiune? În plus, dacă Lucia află că eu am scris scrisoarea, nu cumva îmi va purta pică și va încerca să mă saboteze pe ascuns? Ea răspunde de emiterea cărților despre cuvântul lui Dumnezeu, predicile și părtășia din casa lui Dumnezeu, așa că, dacă o ofensam, nici nu mai trebuia să mă reprime în mod activ; era suficient să mă ignore, pur și simplu, să nu-mi furnizeze cărți, ca să mă pună într-o mare dificultate.” Aceste gânduri m-au contrariat foarte tare. S-o raportez din nou sau să las baltă subiectul? Gândindu-mă la interesele mele, la viitorul și soarta mea, m-am simțit subjugat și constrâns de o influență întunecată. M-am zbătut puțin și, ca să nu fiu reprimat, în cele din urmă am decis să fac un compromis. Am hotărât să renunț deocamdată s-o raportez. M-am consolat, spunându-mi: „Cel puțin, acum avem discernământ cu privire la Lucia și nu ne va mai înșela. Ne-ajunge, deocamdată. Poate că, într-o zi, Dumnezeu o va dezvălui și toți vor dobândi discernământ asupra ei și vor vedea cine e ea, de fapt. Va fi înlocuită, cum e și normal.”

O lună și ceva mai târziu, am primit o scrisoare de la două surori. În scrisoarea lor spuneau că deslușiseră că Lucia era un conducător fals și voiau s-o raporteze și ne cereau părerea și sfatul, în caz că-l aveam. M-am gândit: „N-am primit răspuns de când am raportat-o pe Lucia. Dacă o raportăm din nou împreună cu aceste surori, nu vor spune conducătorii superiori că am format o clică împotriva ei și că perturbăm lucrarea bisericii? Dacă se întâmplă asta, probabil că, în loc ca Lucia să fie demisă, noi am fi cei demiși.” Cu gândul la asta, eu și fratele meu partener le-am

scris celor două surori, spunându-le: „Raportați-o pe cont propriu. Noi am raportat-o în trecut, așa că de data asta n-o mai facem.” După ce le-am scris, am fost năpădit de remușcări. Mi-am dat seama că jucam farse, ca să mă protejez. Făceam compromisuri și cedam în fața unei influențe întunecate. Ca să mă scutesc de condamnarea asta lăuntrică, m-am consolat cu aceleași argumente ca înainte: „Deocamdată, prea mulți oameni n-au discernământ asupra Luciei. Dacă insistăm s-o raportăm și susținem să fie demisă, frații și surorile nu vor permite asta. Vor încerca s-o apere. Ar trebui să așteptăm ca frații și surorile să aibă discernământ asupra ei. La momentul potrivit, va fi înlocuită în mod firesc.” Deși asta gândeam, când vedeam fragmente din cuvântul lui Dumnezeu despre expunerea conducătorilor falși și antihriștilor, aveam mustrări de conștiință. Era clar că găsisem un conducător fals, dar nu-l raportam și nu-l expuneam. Oare nu-l toleram pe Satana în timp ce perturba și deranja lucrarea bisericii? Frații și surorile care ne găzduiau o adorau cu toții pe Lucia, iar când am expus comportamentele ei de conducător fals, ei n-au încercat să aibă discernământ asupra ei, ci ne-au purtat pică și ne-au blamat, crezând că o atacăm pe Lucia. Am văzut că acest conducător fals înșelase oamenii foarte profund. Nu știam câți frați și surori îi căzuseră victime și am simțit și mai mult că falșii conducători sunt o piedică și o piatră de încercare pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. În acel moment, nu-mi doream decât s-o văd pe Lucia înlocuită cât de repede posibil, dar n-am avut curajul să scriu scrisoarea prin care s-o raportez din nou. Chiar și doar ca să nu-i ofensez pe frații și surorile care ne găzduiau, n-am îndrăznit să expun comportamentul Luciei din nou. În inima mea, m-am condamnat și acuzat. M-am întrebat cum pot fi atât de laș și de inutil. Am văzut un conducător fals tulburând lucrarea bisericii și n-am îndrăznit să-l raportez. N-am îndrăznit nici să spun adevărul. Nu eram lacheul Satanei? M-am gândit la

cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Fiecare dintre întrebările lui Dumnezeu m-a făcut să mă simt stânjenit și rușinat. De obicei, eram bun să strig sloganuri, spunând că voi fi atent la voia lui Dumnezeu și voi rămâne ferm în mărturia mea pentru El, și deseori mă rugam, spunând că vreau să practic adevărul și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Dar când se întâmpla ceva și era nevoie să iau atitudine și să apăr interesele bisericii, mă retrăgeam în carapace. Am știut clar că falșii conducători trebuie raportați imediat, dar, de teamă să nu fiu suprimat și demis, n-am îndrăznit s-o raportez pe Lucia din nou și i-am permis să continue să-i înșele pe frații și surorile noastre și să le facă rău. Mai grav a fost faptul că, atunci când i-am văzut înșelați de Lucia pe frații și surorile care m-au găzduit, nu m-am gândit cum să-i ajut să obțină discernământ asupra conducătorului fals. În schimb, am făcut compromisuri. De teamă că se vor supăra și că nu ne vor mai găzdui dacă o expun pe Lucia, am tăinuit comportamentele de conducător fals ale Luciei. Eram chiar egoist și demn de dispreț! M-am bucurat de toată aprovizionarea de la Dumnezeu, am fost găzduit și îngrijit de frații și surorile mele, dar n-am luat în considerare voia lui Dumnezeu și

n-am protejat lucrarea bisericii. Am rămas deoparte și am permis unui conducător fals să dețină putere în biserică și să perturbe lucrarea bisericii. Unde îmi erau conștiința și rațiunea? Nu meritam deloc să trăiesc înaintea lui Dumnezeu!

Apoi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și alungate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care perturbă biserica și tulbură lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, alungați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui alungați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine**

că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Am văzut că sunt genul de persoană dezvăluit de cuvântul lui Dumnezeu, genul de persoană care nu practică adevărul. Eram ceea ce Dumnezeu disprețuiește. În toate, am încercat să mă feresc și să mă protejez. În fața unui conducător fals, n-am îndrăznit să ader la principii, să-l raportez și să-l fac cunoscut. Nu îngenuncheam în fața Satanei și nu unelteam cu el? În aparență, nu eram de partea Luciei și n-o protejam, dar n-am expus-o sau raportat-o ca lider fals. I-am permis să deruteze și să înșele frați și surori de la biserică, să tulbure și să perturbe lucrarea bisericii. Făcând asta, eram de partea Satanei. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile?**" Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit exact comportamentul meu. M-am gândit cum Domnul Isus a spus: „**Cine nu este cu Mine este**

împotriva Mea, iar cine nu adună cu Mine risipește” (Matei 12:30). În lupta dintre Dumnezeu și Satana, a nu fi de partea lui Dumnezeu înseamnă a fi de partea Satanei. Nu există cale de mijloc. Dar, în ceea ce privea raportarea falsului conducător, am încercat să fiu abil, neutru, să fiu prudent și mă protejez. Nu însemna asta a fi de partea Satanei și a-L trăda pe Dumnezeu? Crezusem că mulți n-aveau discernământ asupra Luciei, dar că, odată ce Dumnezeu o va fi expus complet la momentul potrivit, avea să fie înlocuită în mod firesc. În aparență, părea o idee foarte rezonabilă, dar, de fapt, evitam responsabilitatea și căutam pretexte pentru a evita practicarea adevărului. Eu doar așteptam ca Dumnezeu s-o dezvăluie, decât să-mi îndeplinesc responsabilitățile de-a o expune și raporta. În esență, toleram un conducător fals care făcea rău și perturba lucrarea bisericii. N-ar fi exagerat să spunem că am fost complicele unui conducător fals. Gândindu-mă la asta, m-am detestat pentru că am fost atât de egoist, demn de dispreț, slab și incompetent. Am fost inutil, un lacheu al Satanei! N-am fost deloc mărturie în războiul împotriva răului. Dumnezeu detesta asta cu adevărat! Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat să mă căiesc. I-am cerut putere ca să înving controlul forțelor întunecate, ca să fiu de partea lui Dumnezeu și să spun „nu” forțelor Satanei. Am vrut să scriu o altă scrisoare și s-o raportez pe Lucia, după ce-am găsit mai multe dovezi. Dar înainte să apuc, biserica a investigat și-a stabilit că Lucia era un conducător fals, care luase calea unui antihrist, și a fost înlocuită. Mai târziu, am aflat că scrisoarea noastră fusese interceptată și reținută de un alt conducător fals. A fost și el înlocuit pentru că nu făcuse lucrare practică. M-am bucurat foarte mult la auzul acestor vești, dar m-am simțit și vinovat, pentru că mă comportasem în chestiunea asta precum un lacheu al Satanei, nu reușisem să apăr lucrarea bisericii, nici să rămân ferm în mărturia mea.

După ce Lucia a fost înlocuită, o soră nouă a preluat temporar lucrarea bisericii și am crezut atunci că s-a terminat cu toate astea, dar nu a fost așa. O lună și ceva mai târziu, fratele partener mi-a spus că Lucia continua să fie încăpățânată și după ce-a fost înlocuită. Răspândea printre frați și surori ideea că noul conducător ales era un conducător fals, ca să-i înșele pe frați și surori spre a se ralia cu ea, și își forma o clică în jurul ei, pentru a-l da afară pe noul conducător, ca ea să-și reia poziția. Când am auzit asta, am fost foarte neliniștit. Trebuia să găsesc o cale de a-i informa cât mai repede cu putință pe conducătorii superiori despre comportamentele rele ale Luciei. Pe atunci, noua conducătoare de biserică scria și ea o scrisoare, să raporteze conducătorilor superiori situația Luciei, și încerca să decidă cum să explice situația limpede. Mă pricep destul de bine la scris, așa că am luat inițiativa și m-am oferit să scriu scrisoarea în locul ei. A doua zi dimineața, după ce am terminat scrisoarea de denunț, fratele partener a spus brusc: „Treci și numele noastre în scrisoare.” Am fost uimită când l-am auzit, gândindu-mă: „Lucia e rea, perfidă și știe cum să-i înșele pe alții. Dacă de data asta nu reușim s-o raportăm și Li își reia puterea și redevine conducător de biserică, dat fiind că înainte a abuzat de putere pentru a-i înlătura pe cei pe care nu-i suporta, sigur avea să ne înlocuiască sau chiar înlăture. Dar nu s-ar justifica să nu semnăm scrisoarea, pentru că am scris-o în locul altcuiva.” M-am gândit o clipă, apoi am spus: „Hai să semnăm în calitate de scriitori fantomă.” Adevărul e că voiam să fac tot ce-mi stă în putință să mă distanțez, pentru ca, chiar dacă eram suprimat, să nu fie atât de aspru. Atunci fratele meu partener m-a emondat: „De ce e atât de greu să-ți semnezi numele? Ești foarte viclean!” Acea remarcă mi-a străpuns adânc inima. Mi-am dat seama că nu puteam să fiu viclean și să încerc să mă protejez și că trebuie să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită.

Mai târziu, am reflectat asupra mea. De ce, de fiecare dată când s-a întâmplat ceva care implica interesele bisericii și a fost nevoie să-mi exprim părerea, eu m-am temut, am dat înapoi și am încercat să mă protejez? Ce natură mă controla când am făcut asta? Am citit cuvintele lui Dumnezeu: **„Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața și natura omului. «Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate» este o bine-cunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. Unii oameni au slujit drept funcționari publici în societate vreme de câteva decenii. Imaginează-ți că pun următoarea întrebare: «Te-ai descurcat atât de bine în această funcție, care sunt principalele zicale celebre după care trăiești?» S-ar putea să spună: «Singurul lucru pe care îl înțeleg este acesta: „Funcționarii nu îngreunează lucrurile pentru cei care vin cu daruri, iar cei ce nu lingușesc nu obțin nimic.”» Aceasta este filosofia satanică pe care se bazează cariera ei. Nu sunt oare aceste cuvinte reprezentative pentru natura unor astfel de oameni? Folosirea fără scrupule a oricărui mijloc pentru a obține o poziție a devenit natura sa, iar oficialitatea și succesul în carieră sunt scopurile sale. Există încă multe otrăvuri satanice în viața, conduita și comportamentul oamenilor. De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate acestea vin de la Satana. Așadar, toate**

lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt ale Satanei. […] Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane și se poate spune că natura omului este coruptă, rea, antagonistă și în opoziție cu Dumnezeu, plină de filosofiile și otrăvurile Satanei și cufundată în ele. A devenit în totalitate natura-esență a Satanei. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că n-am îndrăznit să confrunt fățiș conducători falși și antihriști pentru că trăiam după logică, legi și filosofii lumești satanice, precum: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate", „Cu cât mai puține probleme, cu atât mai bine" și „Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli." Mai e și: „Lasă-l pe fiecare să răspundă de propria mârșăvie." Fiindcă am trăit conform acestor otrăvuri satanice, am fost mai ales egoist, demn de dispreț, laș și înșelător. În toate, mă gândeam mai întâi la interesele mele și la ce aveam de câștigat și de pierdut. Când am vrut s-o raportez prima dată pe Lucia, n-am îndrăznit s-o fac fiindcă voiam să mă protejez. Acum, Lucia forma o clică, să acapareze puterea în biserică, să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii, și tot n-am avut curajul să iau atitudine și să practic adevărul. M-am retras în carapace ca o broască țestoasă, îngrozit că, atunci când îmi voi scoate capul, voi fi pedepsit dacă voi fi descoperit de conducătorul fals și antihrist. Cu numele, credeam în Dumnezeu și-L urmam, dar nu avea loc în inima mea. Ba chiar am confundat casa Lui cu societatea, crezând că e un loc lipsit de cinste și dreptate casa lui Dumnezeu, în care trebuia tot timpul să mă feresc și să mă protejez, altfel, riscam să fiu reprimat și pedepsit. Acest punct de vedere a fost doar calomnie și blasfemie la adresa lui Dumnezeu! Casa lui Dumnezeu nu e lumea de afară. Satana domnește peste lume, cei răi conduc, iar cei buni

sunt doar terorizați și oprimați. Totuși, casa lui Dumnezeu e condusă de Hristos și adevăr. Conducătorii falși și antihriștii nu-și au locul în casa lui Dumnezeu și, pe măsură ce aleșii lui Dumnezeu obțin înțelegerea adevărului și discernământ, vor fi toți raportați și expuși, izgoniți și alungați. Asta e dreptatea lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Cuvântul lui Dumnezeu e adevărul și fapte pe care Dumnezeu le va îndeplini. Văzusem și exemple reale de conducători falși și antihriști înlocuiți sau înlăturați. Nu era asta dreptatea lui Dumnezeu? Dar fusesem complet orbit de interesele mele și mă gândisem doar cum să mă protejez. Am crezut în Dumnezeu, dar n-am crezut în cuvântul, loialitatea și dreptatea Lui. Am văzut lucrurile din punctul de vedere al unui necredincios. Aceasta era manifestarea unui non-credincios! Dacă aș continua să mă ghidez după filosofii satanice, să nu practic adevărul și să nu protejez lucrarea bisericii, în final aș fi condamnat și alungat de Dumnezeu. Când mi-am dat seama de aceste lucruri, am înțeles că, în privința raportării Luciei, trebuia să-mi îndeplinesc responsabilitățile la maximum și, chiar dacă într-o zi aveam să fiu suprimat și înlăturat de Lucia, avea să fie și o lecție de învățat și va cuprinde bunele intenții ale lui Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am semnat foarte calm scrisoarea de denunț. În acel moment, m-am simțit în siguranță și liniștit, dar și foarte mândru. Am simțit că, în sfârșit, luasem atitudine și devenisem o persoană decentă.

Cam la o lună după ce fusese trimisă scrisoarea, am primit în sfârșit vestea cea bună. Lucia făcuse atât de multe mârșăvii și refuzase să se schimbe, încât a fost considerată antihrist și înlăturată din biserică. Au fost înlăturați și răufăcătorii care au urmat-o în faptele ei rele și în perturbarea lucrării bisericii. Cei care au dat dovadă de exprimări ale căinței n-au fost socotiți răufăcători. Li s-a permis să rămână-n biserică și li s-a dat șansa să

se căiască. Un haos care ținuse câteva luni a dispărut, în sfârșit, iar biserica a revenit la o viață normală. Am fost foarte fericit de acest rezultat, dar am simțit și remușcări și regret, pentru că în chestiunea raportării conducătorului fals și antihrist fusesem egoist și demn de dispreț, m-am protejat și chiar m-am îndoit de dreptatea lui Dumnezeu și de domnia adevărului în casa Lui. Încă eram în mare parte un necredincios. Am văzut că eram profund corupt și că Îi datoram atât de multe lui Dumnezeu. Am jurat că data viitoare când se mai întâmplă așa ceva, aveam să fiu de partea Lui.

Patru ani mai târziu, s-a întâmplat din nou ceva similar. Conducătorii de la biserica mea, Kayden și încă doi, pentru că vorbeau despre cuvinte și doctrine și nu făceau lucrare practică, au fost condamnați ca lideri falși și au fost demiși, iar biserica ne-a trimis temporar alți doi conducători să preia responsabilitățile. Când cele două surori au venit, Kayden a răspândit falsitatea că biserica noastră nu acceptă „ajutoare de pomană”. Voia să spună că el nu accepta ca acele două surori transferate din afară să ne fie conducători. Au început să caute scuze ca să le atace pe cele două surori și i-au atras pe alți frați și surori de partea lor și să scrie o scrisoare de denunț, spunând că ele ar trebui chemate înapoi de unde veniseră. Mai târziu, mi-au cerut și mie să particip la asta. Când am citit scrisoarea lor de denunț, am văzut că unele dintre comportamentele mârșave raportate erau, de fapt, exemple normale de expunere a corupției, nicidecum mârșăvii. Altele erau pur și simplu exagerări, iar unele erau pure acuzații false și minciuni care distorsionau adevărul. Acuzațiile lor din scrisoare erau exagerate, nesăbuite și răutăcioase. Mi-am dat seama că adevăratul scop al scrisorii lor nu era să protejeze lucrarea bisericii sau să-i izgonească pe conducătorii falși ori să-i protejeze pe aleșii lui Dumnezeu, ci să acapareze puterea, să-și reia pozițiile de conducători de biserică, să controleze biserica și pe aleșii lui Dumnezeu.

Erau antihriști! La început, n-am vrut să mă bag, deoarece conducătorul meu de grup fusese și el păcălit de ei și participa la raport, în vreme ce eu eram doar un credincios de rând și nu-mi permiteam să ofensez astfel de oameni. Dar când m-am gândit cum fusese raportată și izgonită antihristul Lucia în urmă cu patru ani și cum eu nu fusesem mărturie, am decis să nu mă mai ascund sau să dau înapoi din nou. Am avut părtășie cu frații și surorile din jurul meu, ca să înțeleagă și ei clar adevăratele scopuri și intenții ale celor care au scris scrisoarea de denunț și să aibă discernământ despre ei. După aceea, am raportat și expus bisericii faptele rele comise de clica asta, pentru acapararea puterii. Biserica a investigat și verificat situația, a stabilit că erau antihriști și i-a înlăturat din biserică. Când am văzut câteva dintre dovezile mele pe înștiințarea de înlăturare a acestui grup de antihriști, am fost foarte fericit și împăcat. M-am simțit onorat că m-am ridicat la înălțimea responsabilităților mele cu privire la chestiunea asta.

Această experiență mi-a permis să văd înțelepciunea măreață a lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu a permis să apară conducători falși și antihriști în biserică pentru ca eu să pot dezvolta discernământ. Prin faptul că au fost dezvăluiți și înlăturați, eu am dobândit o anumită cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu, am văzut cum casa Lui e condusă de Hristos și de adevăr și credința mea în Dumnezeu a crescut. Slavă ție, Dumnezeule!

34. Eliberată din închisoarea numită „acasă”

de Cheng Shi, China

În Iunie 2012, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am știut sigur că Dumnezeu Atotputernic era Domnul Isus întors, Mântuitorul venit pe pământ să mântuiască omenirea și am fost foarte entuziasmată. M-am gândit la soțul meu care mergea des la biserică cu supraveghetorul lui, în timp ce era urma cursuri postuniversitare în China. Și când a plecat în străinătate, obișnuia să meargă la biserică împreună cu comunitatea locală chineză. Am vrut să îi dau vestea cea bună cât mai curând posibil.

Soțul meu s-a întors în China la începutul lui septembrie și i-am mărturisit lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. M-a surprins când, după ce a ascultat, a găsit pe internet tot felul de zvonuri născocite de PCC și propagandă negativă care defăima pe internet Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. După aceea, mi-a aruncat o privire mânioasă și a urlat: „Uită-te la asta! Lucrul în care crezi este «Fulgerul de la Răsărit», pe care PCC îl interzice de ani de zile. În secunda în care te vor aresta, vei fi condamnată și trimisă la închisoare. Nu ai voie să mai crezi în asta!” Apoi, mi-a rupt toate cărțile conținând cuvântul lui Dumnezeu. Atunci am fost furioasă, dar apoi m-am gândit că soțul meu s-a opus credinței mele fiindcă era, pentru moment, înșelat de zvonurile PCC, dar că va înțelege mai târziu. Totuși, știam că orice s-ar fi întâmplat, credința în Dumnezeu era calea corectă în viață și că nu aveam să renunț la ea niciodată. După aceea, soțul meu mă suna în fiecare zi ca să afle unde sunt. Pe atunci, eram studentă, așa că, pentru a-i evita supravegherea, am participat la adunări aproape de școală și am mers acasă numai în week-end-uri. La sfârșitul lui 2012, PCC a lansat o campanie de suprimare și arestări nebune împotriva Bisericii lui

Dumnezeu Atotputernic. Pe internet, la televizor și în ziare erau zvonuri și aberații care defăimau și atacau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic peste tot, iar guvernul folosea asta drept scuză ca să-i aresteze pretutindeni pe credincioșii în Dumnezeu. Soțului meu îi era teamă că voi fi arestată pentru credința mea în Dumnezeu, ceea ce ar fi putut să-l afecteze atât pe el, cât și pe fiica noastră, așa că restricțiile pe care mi le-a impus au devenit din ce în ce mai aspre. M-a și amenințat, spunând că va divorța dacă voi continua să cred în Dumnezeu. Asta m-am supărat foarte tare. În China, credința în Dumnezeu nu aduce cu sine numai riscul de a fi condamnat la închisoare, ci și riscul de a fi persecutat de propria familie necredincioasă. Lucrurile sunt atât de dificile pentru noi! Dacă eu și soțul meu divorțam, ce s-ar întâmpla cu fiica noastră? Pe parcursul acelor câteva zile, mi-am pierdut interesul de a-mi îndeplini îndatoririle. Eram foarte nefericită.

Când una dintre surori a aflat despre starea mea, mi-a citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să înțeleg că aceste circumstanțe dificile, din afară, păreau să fie restricțiile și persecuția soțului meu, dar de

fapt, în spatele acestui lucru erau tulburările și manipulările Satanei. Dumnezeu vrea să mă mântuiască, iar Satana cauzează tot felul de tulburări și perturbări, ca să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu, să pierd mântuirea Lui și să fiu, în cele din urmă, târâtă în iad cu Satana. Satana este atât de sinistru și de vicios! Știind asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, statura mea este prea mică, așa că Îți cer să-mi dai credință și să îmi îngădui să rămân fermă împotriva tulburărilor Satanei. Chiar dacă soțul meu divorțează de mine, nu Te voi trăda și nu mă voi lăsa păcălită de uneltirile Satanei.” După ce m-am rugat, a fost mai ușor de suportat și am continuat să răspândesc Evanghelia și să-mi îndeplinesc datoria.

La scurt timp după aceea, am fost arestată de către poliție la o adunare. Polițiștii m-au acuzat de „tulburarea ordinii publice” și m-au reținut pentru 30 de zile. La interogatoriu, polițiștii m-au amenințat: „Cei de la școala ta știu deja că ai fost arestată din cauza credinței tale în Dumnezeu și plănuiesc să te exmatriculeze. Dar, dacă vei coopera cu noi și ne vei spune ce știi, vom vorbi cu decanul în numele tău și îți vei putea continua studiile. Gândește-te bine la asta!” După ce au plecat, m-am uitat la barele reci de fier ale celulei și m-am simțit complet deprimată și nefericită. M-am gândit: „Dacă voi fi exmatriculată din cauza credinței în Dumnezeu, va fi o chestiune politică, iar această problemă va fi înregistrată în foaia matricolă și în cazier, niciun spital nu mă va angaja niciodată, iar visul meu de a deveni doctor se va spulbera. La numai 30 de ani, studiile, munca și viitorul meu vor dispărea cu totul. Cum aș trăi în continuare? Cum aș da piept cu discriminarea și cu batjocura oamenilor din jurul meu?” Timp de câteva zile, nu am putut nici să mănânc, nici să dorm bine.

În vremea aceea, mă rugam adesea lui Dumnezeu în legătură cu asta. Într-o dimineață, mi-am dat seama că fredonam fără să știu un imn al cuvântului lui Dumnezeu, intitulat „**Cea mai însemnată viață**”: „**Tu ești o**

ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"). În timp ce cântam acel imn, m-am simțit emoționată în mod special și nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Sunt o ființă creată și ar trebui, în mod firesc, să cred în Dumnezeu și să-L venerez. E normal și corect să fac asta. Dumnezeu a predestinat să mă nasc într-o familie care credea în Domnul, ca să cunosc existența lui Dumnezeu de la o vârstă fragedă. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a milostivit de mine și mi-a permis să aud glasul Domnului și să-L primesc. Mi-a permis să mă bucur de udarea și aprovizionarea cuvântului lui Dumnezeu, să accept judecata și purificarea acestuia și să primesc o șansă de a fi mântuită de Dumnezeu. Aceasta este o binecuvântare incredibilă! M-am gândit la mulți oameni care, timp de generații, L-au urmat pe Dumnezeu. Pentru a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu, au îndurat persecuții și greutăți, iar mulți dintre ei chiar și-au dat viața. Toți au creat o mărturie frumoasă și răsunătoare pentru Dumnezeu. Ce era fărâma mea de suferință ținând cont de asta? M-am gândit: „Dacă aș renunța la credința în Dumnezeu pentru a-mi apăra interesele și viitorul, oare aș mai avea atunci conștiință? Merit să fiu numită om?" Acel gând mi-a dat putere și am depus un jurământ că indiferent dacă eram exmatriculată, sau cum se dovedeau a fi viitorul și soarta mea și indiferent de modul în care mă respingeau sau defăimau oamenii din jurul

meu, nu-L voi trăda pe Dumnezeu niciodată și voi mărturisi ferm pentru El. La ultimul interogatoriu, le-am spus polițiștilor cu mult calm: „Dacă voi fi exmatriculată, vă cer numai să-i spuneți soțului meu să meargă la școală pentru a-mi lua lucrurile.” Când au văzut cât de hotărâtă eram, polițiștii au plecat, părând foarte descurajați. Îi eram foarte recunoscătoare lui Dumnezeu.

După ce am fost eliberată, soțul meu a spus furios: „Polițiștii mi-au spus că dacă vei mai fi arestată din cauza credinței în Dumnezeu, nu va mai fi doar o lună de detenție. Asta ne va afecta și pe mine și pe fiica noastră. Vor fi afectate perspectivele de universitate și serviciu ale fiicei noastre și nu va putea să lucreze în servicii publice. Nu înțelegi? Din cauza arestării tale deoarece crezi în Dumnezeu, și eu am suferit timp de o lună. Nu pot să-ți spun de câte ori am plâns și aproape am făcut accident de mașină. Ca să te scot din centrul de detenție, am umblat peste tot, implorând pentru ajutor și m-am făcut de rușine complet! Nu vreau să mai sufăr vreodată în felul acesta. Ai putea să nu mai crezi și să te gândești mai mult la familia ta?” După aceea, pentru a mă împiedica să-i contactez pe frații și surorile mele, mă supraveghea ca pe un infractor. Nu mă lăsa să plec de acasă și nu-mi oferea nicio independență. Când pleca la serviciu, o punea pe mama lui să mă supravegheze. El suna tot timpul ca să întrebe unde eram și ce făceam. De asemenea, îmi povestea tot timpul despre diversele mișcări revoluționare ale PCC și despre metodele violente folosite, ca să știu consecințele nesupunerii față de PCC și pentru a-mi elimina ideile de credință în Dumnezeu. A mai spus: „Știu că zvonurile pe care PCC le născocește despre biserica ta sunt false. Tu vrei să crezi în Dumnezeu, dar ei nu-ți permit asta. Dacă nu te supui, îți vor distruge viața. Uită-te la oamenii care au ajuns să moară atât de tragic în timpul Revoluției Culturale și al Incidentului din 4 iunie. Dacă ofensezi PCC, nu vei putea scăpa nici în

străinătate.” Soacra mea s-a alăturat discuției, spunând: „PCC nu este bun, dar are puterea. Noi suntem doar niște oameni obișnuiți, neimportanți și nu suntem suficient de puternici ca să le ținem piept.” După aceea, am fost exmatriculată de la școală din cauza credinței mele în Dumnezeu, iar soțul meu a dat vina pe credința mea în Dumnezeu pentru toate relele care i s-au întâmplat familiei noastre. Oricând îl supăra ceva, mă certa, mă ridiculiza și mă lua în batjocură. Acest fel de viață m-a făcut să mă simt foarte deprimată și, în plus, nu puteam citi cuvântul lui Dumnezeu sau nu-mi puteam contacta frații și surorile, așa că eram extrem de nefericită și nu știam când aveau să se sfârșească acele zile.

În perioada aceea, mă rugam adesea lui Dumnezeu pentru a-I cere să mă lumineze, să mă îndrume și să-mi permită să-I înțeleg voia. Într-o zi, mi-am amintit de un pasaj al cuvântului lui Dumnezeu: „**Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi […]. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că, întrucât marele balaur roșu Îl urăște pe Dumnezeu și I se împotrivește cu sălbăticie, în calitate de credincioși în Dumnezeu în China, inevitabil, va trebui să îndurăm multă

suferință, dar această suferință este plină de însemnătate. Dumnezeu folosește astfel de persecuții și necazuri, pentru a ne desăvârși credința și a ne oferi discernământ. Doar pentru că aveam credință în Dumnezeu, PCC m-a reținut, i-a cerut școlii să mă exmatriculeze și a folosit munca și viitorul familiei mele pentru a mă amenința și a mă forța să renunț la adevărata cale. PCC chiar este malefic! Soțul meu a încercat să mă împiedice să cred în Dumnezeu, fiindcă s-a temut de măsurile lui violente. Experimentând personal persecuția PCC, am putut vedea esența lui demonică, aceea de răutate feroce și ură față de adevăr. M-am gândit: „Cu cât sunt persecutată mai mult de PCC, cu atât mai mult îl voi respinge, mă voi lepăda de el și-L voi urma pe Dumnezeu până la sfârșit.” Zece luni mai târziu, am găsit o ocazie să-mi contactez frații și surorile. Când am putut în sfârșit să citesc din nou cuvântul lui Dumnezeu, am fost foarte încântată și am simțit și mai mult valoarea cuvântului lui Dumnezeu. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai iluminată și revigorată mă simțeam.

Într-o zi, după câteva luni, soțul meu mi-a găsit caietul cu devoționale în cameră. Când a aflat că mai credeam în Dumnezeu, și-a pierdut cumpătul, m-a doborât la pământ cu o lovitură și apoi m-a lovit cu pumnii în cap de cel puțin 20 de ori. Vedeam stele verzi și aveam cucuie în cap de mărimea unui ou de porumbel. Îmi amintesc furia de nestăpânit de pe chipul soțului meu și felul în care fiica mea în vârstă de 6 ani era atât de înspăimântată, încât a început să urle: „N-o lovi pe mama! N-o lovi pe mama!…” Soțul meu m-a apucat de guler și m-a aruncat afară pe ușă, spunând furios: „Dacă tot mai crezi în Dumnezeu, ieși din casa mea!” Când am văzut cum se schimbase soțul meu, cât de crud și nemilos era și cum nu-i păsa deloc de anii noștri împreună, am simțit că mi se frânge inima. Cel mai greu de suportat a fost imaginea fiicei mele înspăimântate de firea lui violentă. În clipa în care s-a apropiat de mine, ea a crezut că urmează să mă

bată, așa că a fugit în fața mea, și-a ridicat brațele micuțe ca să mă apere și a spus: „Nu te apropia de mama!” Uneori, când eram la etaj, cum se apropia soțul meu de scări, fiica mea țipa la el să nu se ducă sus. De fiecare dată când vedeam chipul fiicei mele atât de îngrozit și îngrijorat și daunele psihologice cauzate de violența domestică la o vârstă atât de fragedă, simțeam că mi se învârte un cuțit în inimă și uram și mai mult marele balaur roșu. Toate aceste dezastre erau cauzate de persecuția Partidului Comunist.

Într-o zi, când soțul meu s-a întors de la muncă, și-a scos telefonul mobil și a spus furios: „Uite, PCC a arestat din nou atât de mulți oameni. Tot mai vrei să crezi? Vrei să mori? Bine, poți să crezi în Dumnezeu, dar nu ne trage în jos după tine pe mine și pe fiica noastră. Dacă vei fi arestată din nou, viețile noastre vor deveni imposibile. Dacă aș fi știut că aveai să urmezi calea credinței în Dumnezeu, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu tine.” Vorbele soțului meu m-au rănit foarte mult. M-am gândit la perioada anterioară, la felul în care îmi dăduse mai puțină libertate decât unui infractor numai din cauza credinței mele în Dumnezeu, la felul în care mă bătea adesea, iar asta o rănea pe fiica noastră, și mi-am dat seama că nu mai puteam face compromisuri, așa că am fost de acord cu cererea de divorț a soțului meu. Când a văzut că insist să cred în Dumnezeu în continuare, l-a sunat pe fratele meu și i-a cerut să mă convingă. Fratele meu m-a iubit și a fost mândru de mine mereu, dar fiindcă fusesem persecutată de PCC, am fost exmatriculată, fiindu-mi interzis să-mi continui studiile. Dacă după aceea aș fi divorțat, aș fi devenit bătaia de joc a satului. Fratele meu ar fi fost atât de dezamăgit! Nu știam cum să dau ochii cu el. L-am strigat pe Dumnezeu în inima mea și I-am cerut să mă apere, astfel încât să pot mărturisi ferm pentru Dumnezeu și, indiferent de ce se întâmpla, să nu renunț niciodată la credința mea în Dumnezeu. Apoi, mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să ai curajul Meu în tine și**

trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). Așa e. Dumnezeu a creat omenirea, iar credința în Dumnezeu și urmarea Lui sunt naturale și corecte. Trebuie să rămânem fermi în alegerea căii noastre și nu trebuie să fim păcăliți de Satana. Nu trebuie să-i lăsăm să intervină nici pe cei mai apropiați oameni. După ce a venit fratele meu, soțul meu m-a tot criticat în fața lui, spunând că nu ar trebui să cred în Dumnezeu. Când soțul meu a văzut cât de calmă eram, a ridicat mâna să mă lovească, dar fratele meu l-a oprit. Fratele meu mi-a spus cu calm: „Ești adultă și poți să decizi singură în legătură cu viața ta. Dar trebuie să te gândești la ce i se va întâmpla fiicei tale dacă divorțezi. Dacă te uiți la ce i s-a întâmplat fiicei mele, vei ști ce i se va întâmpla fiicei tale…" Cuvintele fratelui meu m-au întristat o perioadă, fiindcă m-am gândit la divorțul lui și la felul în care fiica lui era adesea ridiculizată și desconsiderată de oamenii din jurul ei. E mare păcat de un copil fără mamă. Ținând cont de situația mea din acel moment, dacă aș fi divorțat, soțul meu sigur ar fi primit custodia fiicei noastre, iar ea ar fi devenit un copil fără mamă. Nu ar suferi discriminare și batjocură din partea profesorilor și a colegilor ei de clasă? Fără să-i fiu alături, dacă ar fi trăit cu tatăl și bunicii ei necredincioși, oare ar fi putut să meargă pe calea credinței în Dumnezeu? Când m-am gândit la cât de tânără era, am simțit că nu puteam suporta să mă despart de ea. Eram cu adevărat nefericită în acea perioadă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu pot renunța la fiica mea. Mă doare mereu când mă gândesc la viitorul ei. Îți cer să mă luminezi, să mă îndrumi și să-mi aperi inima."

După aceea, am citit două fragmente din cuvântul lui Dumnezeu: „**În afară de naștere și de creșterea copilului, responsabilitatea părinților în viața copiilor lor este pur și simplu aceea de a le asigura un mediu formal în care să crească, pentru că nimic cu excepția predestinării Creatorului nu afectează soarta unei persoane. Nimeni nu poate controla ce fel de viitor va avea cineva; este predeterminat cu mult timp înainte și nici măcar părinții cuiva nu îi pot schimba destinul. În ceea ce privește destinul, fiecare este independent și fiecare are propriul său destin. Deci părinții niciunei persoane nu îi pot îngrădi acesteia destinul în viață sau exercita cea mai mică influență asupra rolului pe care îl joacă în viață. Se poate spune că familia în care cineva este menit să se nască și mediul în care acea persoană crește nu sunt altceva decât precondiții pentru îndeplinirea misiunii sale în viață. Acestea nu determină în niciun fel soarta persoanei în viață sau genul de destin în care acea persoană își îndeplinește misiunea. Și astfel, părinții niciunei persoane nu o pot asista pe aceasta la îndeplinirea misiunii sale în viață, și, de asemenea, nicio rudă nu poate ajuta pe cineva să-și asume rolul în viață. Cum își îndeplinește cineva misiunea și în ce fel de mediu de trai își joacă rolul sunt determinate în întregime de soarta pe care o are în viață. Cu alte cuvinte, nicio altă condiție obiectivă nu poate influența misiunea unei persoane, care este predestinată de către Creator. Toți oamenii se maturizează în mediile personale în care cresc; apoi treptat, pas cu pas, își stabilesc propriile drumuri în viață și își împlinesc destinele planificate pentru ei de către Creator. În mod firesc, involuntar, intră în marea imensă a omenirii și își asumă propriile poziții în viață, unde încep să-și îndeplinească responsabilitățile de ființe create de dragul predestinării Creatorului, de dragul suveranității Lui**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși,

Unicul III”). **„Planurile și fanteziile oamenilor sunt perfecte; nu știu ei că numărul copiilor pe care îi au, aspectul fizic al copiilor, abilitățile și așa mai departe nu sunt decizia lor, că nici măcar o părticică din destinele copiilor lor nu este în mâinile lor? Oamenii nu sunt stăpânii propriului lor destin, și totuși ei speră să schimbe destinele generației mai tinere; sunt lipsiți de puterea de a scăpa de propriul lor destin, și totuși încearcă să îl controleze pe acela al fiilor și fiicelor lor. Nu se supraapreciază? Nu este aceasta nesăbuință și ignoranță omenească?”** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”). Din cuvintele lui Dumnezeu, înțeleg că El a creat totul și are suveranitate peste toate și că destinele oamenilor sunt toate în mâinile lui Dumnezeu. Părinții sunt aici numai ca să-i crească pe copiii lor, dar totuși nu le pot schimba soarta. Am crezut întotdeauna că îi voi putea influența și controla viața fiicei mele, că va putea găsi fericirea atât timp cât îi eram alături și că o voi putea conduce pe calea credinței în Dumnezeu. Însă, gândindu-mă mai bine, nu aveam control nici măcar asupra propriului destin, deci cum l-aș fi putut controla pe cel al fiicei mele? M-am gândit cum fiica mea se îmbolnăvise și leșinase cu câteva zile în urmă și nu i-am putut alina deloc durerea. Am stat doar și m-am uitat la ea. Nu am putut decât să-L implor pe Dumnezeu să-mi apere fiica. Fiica mea s-a împiedicat în timp ce se cățăra și a căzut de pe stâncă. Nu am putut face nimic. Dar a fost salvată în mod misterios de un copac uscat de la marginea stâncii. Aceste incidente m-au făcut să înțeleg că, și dacă aveam grijă de fiica mea în orice mod posibil, nu exista nicio garanție că nu se va îmbolnăvi sau nu va trece prin dezastre. Viețile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Suferința pe care o îndură o persoană de-a lungul vieții sale și calea pe care o alege sunt predestinate de Dumnezeu cu mult timp înainte. Oamenii nu pot hotărî, nici influența aceste lucruri. Odată ce am înțeles aceste lucruri, m-am simțit foarte eliberată. Mi-

am dat seama că ar trebui să-mi pun copilul în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun suveranității și rânduielilor Lui. Asta ar trebui să fac în calitate de ființă creată.

Mai târziu, când soțul meu a văzut că stăruiam să cred în Dumnezeu, a decis să divorțeze. Mi-a cerut să mă mut din casă fără să iau nimic și a refuzat să-mi dea custodia fiicei noastre. Ba chiar a vrut să-mi ia drepturile de vizitare. Când l-am întrebat despre împărțirea bunurilor, m-a și lovit în cap cu o cană de oțel inoxidabil. M-am apărat cu mâinile, dar mi-a învinețit încheieturile, ceea ce a însemnat că nu am putut să car obiecte grele timp de peste două luni. M-a lovit cu brutalitate și în spate de câteva ori, provocându-mi o tuse violentă care m-a ținut mai mult de o lună. După toate astea, a luat sutele de mii pe care le economisisem muncind. A spus: „Crezi în Dumnezeu, nu-i așa? Atunci, cere-i Dumnezeului tău să-ți dea mâncare și apă.” Când am văzut că soțul meu era atât de irațional și rău, mi-am amintit de cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă un om se înfurie și izbucnește de mânie când Dumnezeu este menționat, L-a văzut oare pe Dumnezeu? Știe cine este Dumnezeu? Nu știe cine este Dumnezeu, nu crede în El, iar Dumnezeu nu i-a vorbit. Dumnezeu nu l-a tulburat niciodată, deci de ce ar fi mânios? Am putea spune că această persoană este rea? Tendințele lumești, mâncatul, băutul, căutarea plăcerilor și goana după celebrități – niciunul dintre aceste lucruri nu l-ar deranja pe un astfel de om. Cu toate acestea, la simpla menționare a cuvântului «Dumnezeu» sau a adevărului cuvintelor lui Dumnezeu, se înfurie. Oare asta nu înseamnă că ai o natură malefică? Lucrul acesta este suficient să demonstreze că asta e natura diabolică a omului**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”). Ceea ce au revelat cuvintele lui Dumnezeu mi-a permis să văd limpede natura rea și potrivnică față de Dumnezeu a soțului meu. La început, când soțul meu a aflat că eu

credeam în Dumnezeu Atotputernic, a fost foarte ostil și chiar mi-a rupt cărțile care conțineau cuvântul lui Dumnezeu. Ulterior, a început să încerce cu frenezie să mă oprească să cred în Dumnezeu și m-a tratat ca pe o prizonieră, nu mi-a dat nicio libertate și m-a bătut cu brutalitate. Părea că voia să mă omoare. Când am divorțat, a pus mâna pe toate bunurile mele ca să mă forțeze să ajung disperată și să nu-mi pot trăi viața. Scopul lui era să mă facă să-L trădez și să-L neg pe Dumnezeu. Acum văd limpede natura-esență a soțului meu. Era un diavol care Îl urăște și I se împotrivește lui Dumnezeu. Eu și soțul meu nu vorbeam aceeași limbă. Trăind cu el, nu am avut libertate și am fost bătută și îngrădită. A fost agonizant! Cum poate fi acesta un cămin? Nu era decât o închisoare. Acesta era iadul.

După divorț, nu am mai fost stingherită și îngrădită de soțul meu. Am putut merge la adunări și citi cuvintele lui Dumnezeu în mod normal și am preluat repede îndatoriri în biserică. Am avut un sentiment profund de ușurare și eliberare. Slavă lui Dumnezeu pentru că m-a mântuit!

35. O viață în pragul morții

de Wang Fang, China

În 2008, eram responsabilă de transportul literaturii bisericești. Acesta este un fel de datorie foarte banală într-o țară cu libertate religioasă, dar în China, este cu adevărat periculoasă. Conform legii Partidului Comunist, oricine este prins pentru transport de literatură religioasă poate fi condamnat la șapte ani sau mai mult. Din acest motiv, eu și ceilalți frați și surori eram cu toții extrem de precauți în îndeplinirea datoriei noastre. Dar pe 26 august, pe când mergeam pe drum, am fost deodată înconjurată de mai multe mașini de poliție și polițiștii m-au împins într-una dintre ele. Eram foarte agitată. M-am gândit la o soră care fusese arestată din același motiv și i s-au dat 10 ani. Oare voi primi și eu 10 ani? Dacă realmente aș petrece atât de mult timp în închisoare, aș mai scăpa de acolo în viață? Inima mi s-a strâns la acest gând și m-am grăbit să-L strig pe Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu știu cum o să mă tortureze polițiștii. Te rog, veghează asupra mea și dă-mi credință și putere." După rugăciune, m-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta […]. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). Asta mi-a susținut credința și curajul. Dumnezeu este Conducător peste toate lucrurile și întregul univers este în mâinile Sale. Așa că nu erau și polițiștii în mâinile Sale? Fără ca

Dumnezeu să permită acest lucru, nici măcar un singur fir de păr de pe capul meu nu putea fi atins. Dumnezeu folosește asuprirea și greutățile pentru a-mi desăvârși credința, așa că trebuia să mă rog lui Dumnezeu, să mă bazez pe El și să mărturisesc ferm pentru El. Chiar dacă aș primi 10 ani, eram hotărâtă să nu-mi vând niciodată frații și surorile, să nu-L trădez pe Dumnezeu.

Polițiștii m-au dus într-o clădire cu două etaje din afara orașului. Un ofițer înalt, masiv, de vârstă mijlocie, ținând în mână o sticlă rece de apă, s-a repezit direct spre mine cu o privire înfricoșătoare pe față, bătând într-o masă, în timp ce striga: „Cum te numești? Ce faci in biserică? Cu cine ai fost în contact? Cine este conducătorul bisericii tale?" Când nu am spus nimic, el a ridicat sticla și mi-a izbit-o de cap, făcându-mi capul să zbârnâie. A continuat să mă chestioneze, folosind tot felul de cuvinte obscene. Mi-am ținut capul plecat și m-am rugat, fără să-i dau niciun răspuns. Apoi mi-a zdrobit sticla de frunte – pentru o clipă, vederea mi s-a încețoșat și am simțit cum craniul meu era pe cale să se despice. M-a durut atât de tare, încât mi-au dat lacrimile. Apoi, a zbierat cu înverșunare: „Vei fi torturată dacă nu vorbești, iar dacă nu vorbești nici după aceea, nici să nu te gândești că scapi cu viață!" Mi-a fost destul de frică. Mă gândeam că, dacă mă lovea așa în continuare, chiar dacă nu mi-ar despica de tot craniul, sigur voi avea o comoție. M-am întrebat dacă voi fi omorâtă în bătaie. L-am strigat repede pe Dumnezeu, cerându-I protecția, și m-am hotărât că, indiferent cum m-ar bate, nu aș putea niciodată să-L trădez pe Dumnezeu, să fiu o iudă. Chiar atunci i-a sunat telefonul mobil și, după ce a preluat apelul, a plecat. Un alt ofițer mi-a tras un sac de pânză pe cap, l-a legat strâns cu un șnur și apoi m-a târât într-o cameră goală. Îmi era cald și leoarcă sub sac. Nu sunt sigură cât timp a trecut până când m-au dus la etajul doi. Un șef de divizie din cadrul Departamentului Provincial de Securitate Publică pe nume Gong a

scrâșnit din dinți și m-a amenințat: „Ți-am putea da 10 ani doar pentru credința în Dumnezeu Atotputernic. Spune-ne tot ce știi acum, altfel nimeni nu te poate salva!” De asemenea, a spus că-l va face pe angajatorul meu să-mi suspende plata salariilor. Întrucât eu încă nu vorbeam, a spus altcuiva să meargă să caute orice înregistrări anterioare ale arestării mele. A fost cu adevărat tulburător, pentru că am fost arestată în 2003 pentru răspândirea Evangheliei și am fost reținută timp de cinci luni. Dacă mi-ar găsi dosarul, cu siguranță aș primi o sentință mai dură. În final, nu au găsit nimic – știam că asta era protecția lui Dumnezeu. I-am mulțumit în gând. Polițiștii m-au dus la un centru de detenție cândva după miezul nopții, unde un ofițer de corecție a pus câțiva prizonieri să mă dezbrace, m-a pus să-mi întind brațele drept, apoi să fac trei genuflexiuni. Totodată, mi-au aruncat toate hainele de exterior în afara celulei, iar când am văzut că erau chiar pe cale să-mi arunce toate articolele de lenjerie intimă, m-am grăbit să le smulg înapoi și le-am îmbrăcat la loc. Stând acolo dezbrăcată, uitându-mă la cele patru camere de supraveghere aflate chiar acolo pe perete, m-am simțit incredibil de umilită. A doua zi dimineață, după ce toți prizonierii s-au trezit, tot ce am putut face a fost să iau o cuvertură pentru a-mi înfășura corpul. Apoi, un prizonier de acolo mi-a aruncat niște haine și mi-a șoptit: „Îmbracă-te, repede”. Altul mi-a împrumutat o pereche de pantaloni. Știam că Dumnezeu aranjase asta – eram atât de recunoscătoare. Mai târziu în acea dimineață, un ofițer de corecție mi-a aruncat hainele înapoi în celulă, dar când m-am uitat la ele, am văzut că fermoarele și nasturii de la pantaloni și alte haine fuseseră scoase, așa că a trebuit să-mi țin pantalonii sus cu o mână, să-i țin închiși în față cu cealaltă și să umblu parțial aplecată. Văzându-mă așa, ceilalți prizonieri și-au bătut joc de mine și mi-au ordonat să fac lucruri, iar unii dintre ei mi-au dat intenționat pantalonii jos și au spus tot felul de

lucruri batjocoritoare. Rugăciunea a fost singura cale prin care am trecut de ziua aceea.

A treia zi la amiază, polițiștii și-au făcut apariția pentru a mă duce înapoi la audieri. M-au dus într-o cameră goală, slab luminată, unde am văzut un dispozitiv de tortură de fier atârnat pe perete și peste tot în jurul lui erau pete de sânge închise la culoare. Era sinistru și terifiant. M-au încătușat cu mâinile la spate, apoi un căpitan Yang de la Brigada de Securitate Națională și câțiva ofițeri de la criminalistică m-au înconjurat, privindu-mă intens, ca niște lupi flămânzi. Căpitanul Yang avea câteva fotografii cu alte surori pe care să le identific și m-a întrebat unde erau păstrați banii bisericii. De asemenea, m-a amenințat cu sălbăticie: „Scuipă tot! Dacă nu vorbești, te vom omorî în bătaie!" M-am gândit că, și dacă ar face-o, tot nu aș fi o iudă. Un alt polițist dolofan a spus: „Mai bine ai vorbi azi! Dacă nu, îți pot spune, acest pumn al meu preferă carnea. Am făcut patru ani de box la Academia de Poliție și m-am antrenat special pentru o tehnică numită «lovitura de baros». Este lovirea unui anumit punct al umărului și, cu o singură lovitură, oasele și toate organele tale interne vor fi zdrobite. Sub pumnul meu, nu există nicio persoană care să nu mărturisească." Devenea din ce în ce mai îngâmfat pe măsură ce vorbea. Apoi, căpitanul Yang a scos din geantă un document oficial, cu antet roșu, mi l-a fluturat prin față și a spus: „Acesta este un document confidențial emis de Comitetul Central anume despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Odată ce vă prindem, vă putem aduce până în pragul morții, nimănui nu-i pasă dacă muriți! După ce vă omorâm în bătaie, vă aruncăm, pur și simplu, trupurile în munți și nimeni nu află vreodată despre asta. Avem tot felul de instrumente de tortură pentru a ne ocupa de credincioși ca tine. Există un fel de bici de sârmă pe care îl poți scufunda în apă rece ca gheața și, de fiecare dată când biciuiești pe cineva, se desprinde o fâșie de carne. Acea persoană ajunge cu oasele la vedere."

Auzind toate aceste lucruri îngrozitoare, mi s-a strâns inima de frică, iar ceea ce mi-a trecut prin minte a fost că, dacă foloseau acele dispozitive de tortură asupra mea, era probabil să mă omoare. Și dacă mi-ar arunca trupul în munți, aș fi, pur și simplu, mâncată de câini sălbatici. Ce tragedie ar fi! Îngrozită, L-am chemat repede pe Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt atât de speriată că poliția mă va tortura cu aceste instrumente. Credința mea nu este suficient de puternică – Te rog, protejează-mă și dă-mi credință și curaj, astfel încât, indiferent de ceea ce îmi vor face, chiar dacă trebuie să-mi dau viața pentru asta, să pot mărturisi ferm." Văzând că tot nu vorbeam, căpitanul Yang și-a îndreptat brațele spre capul meu și m-a pocnit de vreo douăsprezece ori, în stânga și în dreapta. Nici nu puteam să stau în picioare. Mi-am strâns ochii și lacrimile mi-au șiroit pe față. Cel care stătea în stânga mea, care mi-a spus că „va arunca barosul" spre mine, s-a apăsat cu toată puterea într-un punct de pe umărul meu. Pentru o clipă, mi s-a părut că toate oasele mi s-au rupt, iar el a continuat să mă lovească în timp ce număra. Ofițerul din dreapta mea mi-a dat cu piciorul în rotula dreaptă și am căzut la podea. Au strigat la mine să mă ridic. Cu mâinile încătușate la spate, m-am ridicat cu greu, în ciuda durerii. M-au izbit înapoi la pământ imediat. Ofițerul „cu barosul" a continuat să mă lovească în umăr de nenumărate ori, cerând tot timpul să știe: „Cu cine ai fost în contact? Unde sunt banii bisericii? Spune-mi acum, sau acesta îți va fi sfârșitul!" Furioasă, i-am întrebat: „Ce lege încalc, de mă bateți așa? Constituția nu spune că avem libertate de credință?" Căpitanul a spus cu sălbăticie: „Ajunge! Dacă nu vrei să mori aici, vorbește! Unde sunt banii bisericii? Ceea ce vrem sunt banii. Te vom omorî în bătaie chiar în această zi dacă nu ne spui!" În timp ce spunea asta, mă lovea în cap iar și iar, fiecare lovitură mai puternică decât cealaltă. Eram lovită cu piciorul, lovită cu pumnul la pământ de ei în repetate rânduri și de fiecare dată mi se ordona să mă ridic înapoi. Nu știu

cât timp m-au bătut. Tot ce puteam simți erau capul și urechile țiuind, nu puteam deschide ochii și simțeam că aveau să-mi iasă din cap. Fața mea era atât de umflată încât devenise amorțită și sângele îmi curgea din colțurile gurii. Simțeam că parcă inima îmi va sări din piept, iar oasele umerilor erau făcute pulbere. Am căzut nemișcată pe podea și mă durea tot corpul, de parcă m-aș fi descompus complet. Îl strigam neîncetat pe Dumnezeu pentru protecția Lui și am păstrat un singur gând în minte: chiar dacă voi muri, nu voi fi o iuda!

Văzând că nu scoteam niciun cuvânt, căpitanul a încercat să mă convingă: „Îți punem aceste întrebări, dar de fapt, știm deja răspunsurile. Doar verificăm. Ai fost deja vândută de altcineva, așa că merită cu adevărat să fii țapul ispășitor? De ce să treci prin toată această suferință la vârsta ta? Chiar este nevoie? Este doar o religie, nu? Spune-ne ce știi și te vom lăsa să pleci imediat. Asta te-ar scuti de atâta suferință.” Apoi, au spus niște lucruri hulitoare. Să le aud cuvintele murdare și să le văd privirile sălbatice pe fețele lor era exasperant pentru mine. Pentru a aresta mai mulți frați și surori și pentru a pune mâna pe banii bisericii, au schimbat tactica, ca să mă ademenească. Erau cu adevărat siniștri și ticăloși! Indiferent dacă cineva m-a vândut sau nu, aș rămâne pe poziție și nu L-aș trăda pe Dumnezeu sau pe alți frați și surori. După aceea, căpitanul s-a folosit de fiica mea pentru a mă amenința. Privindu-mă cu un zâmbet prefăcut, el a spus: „Fiica ta nu este în Beijing? Am putea să o arestăm și să o torturăm chiar în fața ta. Dacă nu vorbești, vă vom arunca pe amândouă într-o închisoare pentru bărbați și îi vom lăsa pe aceștia să vă devasteze până la moarte. Aș putea face asta pocnind din degete, iar eu fac ceea ce spun.” Știam că Partidul Comunist este capabil de absolut orice și nu-mi era teamă să fiu omorâtă în bătaie, dar nu puteam suporta gândul că eu și fiica mea am fi aruncate într-o închisoare pentru bărbați. Aș prefera să fiu omorâtă în bătaie, decât să fiu umilită în

acest fel. Aceasta era un gând realmente înfricoșător pentru mine, așa că L-am strigat repede pe Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog, veghează asupra inimii mele și, indiferent cum mă torturează sau mă umilesc, să nu fiu o iudă.” După rugăciunea mea, m-am gândit cum a fost Daniel aruncat în groapa cu lei. Leii nu l-au mâncat pe Daniel pentru că Dumnezeu nu le-a permis să-l rănească. Trebuia să am încredere în Dumnezeu. Acei polițiști răi erau, de asemenea, în mâinile lui Dumnezeu, așa că nu mi-ar putea face nimic dacă Dumnezeu nu le-ar permite. Întrucât eu tot nu vorbeam, unul dintre ei a strigat la mine, înnebunit de furie: „Te vom omorî în bătaie chiar astăzi dacă nu vorbești!” Spunând acestea, s-a dat înapoi câțiva pași, și-a încleștat mâna, s-a aruncat direct spre mine cu o privire feroce și m-a izbit cu pumnul direct în piept. Am căzut cu capul înainte pe pământ și mi-am pierdut respirația o vreme. Îmi simțeam toate organele interne și oasele de parcă ar fi fost spulberate, iar inima mea parcă ar fi fost smulsă cu un clește. Nu am îndrăznit să respir prea tare din cauza durerii. Aveam capul pe podea și transpiram din cap până-n picioare. Am vrut să strig, dar nu am reușit – simțeam că ceva îmi bloca gâtul. Îmi venea să plâng, dar lacrimile nu veneau. În acel moment, chiar am simțit că moartea ar fi mai bună decât asta. Eram vlăguită, simțind că-mi atinsesem deja limita fizică, și m-am gândit în sinea mea că, dacă vor continua să mă bată așa, ar fi mai bine să mor și să termin cu asta. Atunci, ei ar înceta să mă interogheze și să mă tortureze și eu aș fi eliberată. Am luat în calcul să le spun ceva banal, dar apoi am știut că, dacă le-aș da un deget, mi-ar lua toată mâna și ar începe să mă interogheze și mai înverșunat. Nu: orice ar fi, nu aș putea să-i vând pe frați și pe surori și să-i fac să sufere asemenea torturi. Am urlat în tăcere după protecția lui Dumnezeu. Chiar atunci, ceva din cuvintele lui Dumnezeu mi-a venit foarte clar în minte: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi**

milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au reamintit chiar la momentul potrivit că firea Lui dreaptă nu va tolera nicio ofensă umană. Dumnezeu îi detestă, îi urăște pe cei care Îl trădează, iar acest tip de persoană va suferi pedeapsa veșnică, trup și suflet. În toți anii mei de credință, mă bucurasem atât de mult de iubirea lui Dumnezeu și de hrana cuvintelor Sale, iar acum că a venit timpul să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu, nu ar fi fost de neconceput din partea mea să-L trădez, ca să mă pot agăța cu lăcomie de viață? Nu aș fi vrednică de a fi om! Așa că am jurat că, deși asta ar însemna moartea mea, nu voi deveni o iudă. Nu L-aș trăda pe Dumnezeu, ci aș fi mărturie absolută!

Chiar atunci, acel căpitan groaznic m-a lovit cu piciorul, în timp ce striga: „Ridică-te! Nu face pe mortul, la naiba!" Dar nu am avut puterea să mă ridic. Doi ofițeri m-au ridicat. Eram ametită, mintea mea era goală și capul îmi țiuia; pieptul mă durea atât de tare, încât îmi era frică să respir și vedeam dublu peste tot. Încă mă bombardau cu întrebări. M-a cuprins un val de furie și mi-am adunat toate puterile pentru a spune: „Atunci, voi muri! N-ai decât să mă omori în bătaie, atunci!" Erau muți de uimire, fiecare dintre ei doar privindu-mă în gol. Știam că acel val de putere și curaj mi-a fost dat de Dumnezeu și I-am mulțumit în inima mea. Inițial, plănuiseră să mă interogheze folosind tortura în ture, dar cândva după ora 17:00, au primit un telefon de la Departamentul Provincial de Securitate Publică, care le-a spus să meargă să raporteze rezultatele audierii, așa că și-au oprit interogatoriul. Rezemată de perete, am rămas paralizată pe pământ,

strigându-mi recunoștința față de Dumnezeu. Dumnezeu, care mă păzește, mi-a permis să rezist, altminteri, cu starea mea fizică, aș fi murit de multă vreme. După aceea, restul ofițerilor au plecat, cu excepția „barosului”. S-a uitat la mine și a spus: „Mătușă, n-am lovit niciodată o femeie până acum. Tu ești prima și niciunul dintre acei bărbați mari și puternici nu a putut face față celor 30 de lovituri ale mele. Știi de câte ori te-am lovit? Au fost deja peste 30 de lovituri. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că o doamnă de vârsta ta ar fi capabilă să facă față la așa ceva și nu ai spus un singur cuvânt din ceea ce vrem să știm. Sunt în cadrul poliției penale de un deceniu și nu am interogat niciodată un caz ca tine.” A trebuit să-I dau slavă lui Dumnezeu când am auzit asta. Faptul de a nu fi omorâtă în bătaie reprezenta, în întregime, protecția lui Dumnezeu.

După ora 19 în acea seară, m-au dus înapoi la casa de detenție și m-au avertizat: „Când te întorci acolo, nu poți spune absolut nimănui că te-am lovit. Dacă o faci, data viitoare când te chestionăm va fi și mai rău.” În timp ce vorbeau, au luat un prosop și mi-au șters praful de pe pantaloni, mi-au îndreptat hainele și părul, apoi au folosit un prosop umed pentru a-mi curăța fața. După ce m-au dus înapoi în celulă, i-au mințit pe gardieni, spunând că nu mă simțeam bine pentru că aveam o boală cardiacă care se declanșase. Eram atât de furioasă! Erau cu adevărat josnici și nu cunoșteau rușinea! Întoarsă în celulă, m-am întins pe patul meu, incapabilă să mă mișc. Scalpul meu era atât de sensibil, încât nu am îndrăznit să-l ating și nu puteam auzi deloc cu urechea stângă. Gura mea era prea umflată pentru a o deschide, iar obrajii îmi erau negri și albaștri. Aveam vânătăi pe tot corpul, peste tot pe picioare, iar pe piept aveam urme violet foarte clare de pumn. Umărul stâng îmi era dislocat, așa că trebuia să-l susțin cu mâna dreaptă. La o examinare făcută mai târziu, s-a constatat că mai multe oase din piept îmi fuseseră rupte și că aveam și vertebre dislocate. Îmi era frică să stau întinsă și mai

ales să stau în picioare; o respirație adâncă a făcut să-mi simt inima și cavitatea toracică de parcă ar fi fost înjunghiate cu cioburi de sticlă. Expirația foarte ușoară atenua puțin durerea. Când doctorul închisorii m-a văzut în acea stare, le-a spus prizonierilor care stăteau de veghe noaptea să-mi verifice nasul o dată la două ore, pentru a vedea dacă mai respir. Când ofițerii de corecție veneau la serviciu în fiecare dimineață, întrebau mai întâi dacă am murit sau nu. Nu am mâncat și nu am băut două zile consecutive și toți ceilalți din celulă s-au gândit că era imposibil să supraviețuiesc. I-am auzit pe doi prizonieri care stăteau de pază noaptea comentând foarte încet. Unul dintre ei a spus: „Nu îi asigură tratament și nici măcar nu îi anunță familia. Cred că așteaptă să moară aici." Celălalt a spus: „Ofițerul de corecție a spus că ucigașii, piromanii și prostituatele își pot cumpăra cu toții eliberarea, doar credincioșii în Dumnezeu Atotputernic sunt cei care nu pot ieși. Mai are doar câteva zile de trăit." A fost atât de îngrozitor să-i aud spunând astfel de lucruri! „Oare chiar mă vor omorî aici, în acest fel? Încă nu am văzut ziua de glorie a lui Dumnezeu. Dacă aș muri în acest loc, frații și surorile nu ar ști și nici fiica mea nu ar ști." Gândul la fiica mea m-a copleșit de tristețe și nu mi-am putut reține lacrimile. Acolo, în pragul morții, nu aveam nicio familie, niciun frate sau soră lângă mine. Era tot mai dureros cu cât mă gândeam mai mult la asta și tot ce puteam face era să-L strig pe Dumnezeu. Apoi, i-am auzit pe cei doi prizonieri spunând: „Dacă ea chiar moare aici?" La care celălalt a răspuns: „Ia un așternut de pat oarecare, cel mai murdar și mai mizerabil, învelește-o în el, apoi aruncă-o într-o groapă și acoper-o cu pământ." Auzul acestor cuvinte mi-a slăbit cu adevărat spiritul. Eram deja incapabilă din punct de vedere fizic să mai suport și, cu nefericirea emoțională extremă și disperarea pe deasupra, simțeam și mai multe dureri cardiace – simțeam că moartea ar fi mai bună decât asta. Nu știam ce să-i spun lui Dumnezeu, așa că L-am

strigat urgent: „Dumnezeule, mântuiește-mă! Te rog să mă ajuți! Dă-mi credință și curaj ca să pot birui asta. O, Dumnezeule, nu știu ce se va întâmpla după asta, dar știu că viața și moartea mea sunt în mâinile Tale.” Chiar atunci, un citat din cuvintele lui Dumnezeu mi-a revenit în minte: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Am fost cu adevărat încurajată și am simțit că Dumnezeu Însuși era alături de mine, mângâindu-mă și îndemnându-mă să continui. M-am gândit și la toți acei sfinți de-a lungul epocilor, care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu și, chiar și astăzi, atât de mulți frați și surori au renunțat la viața lor pentru a răspândi Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Moartea lor are sens și valoare și sunt comemorate de Dumnezeu. Am fost arestată, deoarece credeam în Dumnezeu și mi-am făcut datoria. Chiar dacă aș fi persecutată până la moarte, ar fi de dragul dreptății și ar fi un lucru glorios. Indiferent dacă trăiam sau muream în acea zi, aș fi mărturisit ferm pentru Dumnezeu și, chiar dacă aș fi murit, viața mea nu ar fi fost în zadar. Acest gând m-a făcut să mă simt foarte calmă, și nu la fel de dezamăgită sau neputincioasă. Am mai spus o rugăciune: „Dumnezeule, spectrul morții se profilează înaintea mea. Dacă va veni, sunt gata să mă supun rânduielilor Tale. Dacă scap cu viață din asta, voi continua să-mi îndeplinesc datoria unei ființe create, pentru a Te mulțumi. Mă voi preda în întregime Ție și voi fi devotată până la sfârșit.” Am dobândit un sentiment de împăcare după acea rugăciune. Nu mai eram constrânsă de gândurile de moarte, iar durerea

mea fizică s-a domolit, totodată. Am trecut de o zi așa, apoi a doua zi și apoi a treia… tot nu eram moartă! Simțeam în inima mea că acestea erau în întregime harul și protecția lui Dumnezeu.

Cei de la Brigada de Securitate Națională au venit să mă ia ca să-mi mai pună întrebări, trei zile mai târziu. L-am auzit pe ofițerul de corecție strigându-mi numele înainte ca ușa celulei să se fi deschis. Eram în cea mai proastă stare de până atunci și, în clipa în care ceilalți prizonieri au auzit asta, toți au început să facă gălăgie, să se ridice și să strige deodată, spunând lucruri de genul: „Ea este în această stare și voi aveți de gând să o mai chestionați? Sunteți complet sălbatici. Să o luați la întrebări când a fost bătută până când a ajuns în această stare?” Erau vreo 60 de oameni acolo și mai mult de jumătate dintre ei vorbeau în numele meu, înfuriați. S-a produs un haos general în întreaga celulă. Văzând asta, polițiștii au decis să nu mă interogheze. Eram emoționată până la lacrimi, atât de recunoscătoare pentru protecția lui Dumnezeu. Mai târziu, chiar și prizonierul-șef a spus: „Sunt aici de doi ani și nu am văzut niciodată așa ceva.” Știam că Dumnezeu lucra din culise pentru a veghea asupra mea, rânduind ca oamenii, evenimentele și lucrurile să mă ajute și să-mi permită să parez această lovitură. L-am slăvit pe Dumnezeu!

Pentru o vreme, am fost atât de chinuită de dureri în tot corpul, încât nu puteam dormi noaptea, așa că mă gândeam la cuvintele lui Dumnezeu. Odată, m-am gândit la un imn intitulat „**Iubirea lui Petru pentru Dumnezeu**”, care este despre Petru, care se ruga lui Dumnezeu când era în punctul său cel mai slab: „**O, Dumnezeule! Indiferent de moment sau de loc, știi că eu întotdeauna îmi amintesc de Tine. Indiferent de moment sau de loc, știi că vreau să Te iubesc, dar statura mea este prea mică, sunt prea slab și neputincios, iubirea mea este prea limitată și sinceritatea mea față de tine este prea puțină. În comparație cu iubirea**

Ta, eu sunt nedemn să trăiesc. Îmi doresc doar să nu fie în zadar viața mea și nu numai să Îți pot răsplăti iubirea, ci, mai ales, să pot dedica tot ce am Ție. Dacă Te pot mulțumi, atunci ca făptură, voi avea liniște sufletească și nu voi cere nimic mai mult. Deși sunt slab și neputincios acum, nu voi uita îndemnurile Tale și nu voi uita iubirea Ta" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Acel imn a fost incredibil de emoționant pentru mine. De-a lungul acelei experiențe de a fi torturată fără milă, ori de câte ori m-am rugat lui Dumnezeu și m-am sprijinit pe El când mă simțeam fragilă și îndurerată, El m-a luminat și îndrumat prin cuvintele Sale și mi-a deschis o cale de scăpare. Dumnezeu a stat lângă mine, veghind asupra mea și protejându-mă. Experimentarea acestui tip de împrejurare mi-a arătat atotputernicia și stăpânirea lui Dumnezeu, iar apoi, credința mea în El a crescut. De asemenea, am văzut cu adevărat esența demonică a marelui balaur roșu de a se împotrivi lui Dumnezeu și de a distruge oamenii – l-am respins și m-am lepădat de el în inima mea și mi-am îndreptat inima către Dumnezeu. Dumnezeu m-a mântuit de forțele Satanei în moduri atât de practice. Plină de recunoștință pentru Dumnezeu, am spus o rugăciune că, fie că trăiam, fie că muream, eram pregătită să-I dau toată viața mea și să accept orice a rânduit El. Chiar dacă ar însemna moartea mea, L-aș urma pe Dumnezeu până la capăt! Începând din acel moment, am putut simți în inima mea că mă pot descurca fără nimic – ceea ce nu puteam face era să fiu separată de Dumnezeu. În timp ce mă gândeam la cuvintele lui Dumnezeu, simțeam inima mea apropiindu-se tot mai mult de El. Sub grija și protecția Lui, inflamația din jurul rănilor mele se vindeca foarte repede, inima nu mă mai durea atât de tare când respiram și, după o săptămână, puteam merge, proptindu-mă de perete. Toți cei din închisoare au fost uimiți, spunând: „Uită-te la asta, probabil ea crede în adevăratul Dumnezeu!" Știam că asta

se datora marii puteri a lui Dumnezeu și că El mă adusese înapoi din pragul morții și îmi dăduse o a doua viață. I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu pentru mântuirea mea!

După patru luni închisă în casa de detenție, Partidul Comunist m-a condamnat la un an de reeducare prin muncă pentru perturbarea ordinii sociale. Când am fost eliberată, poliția m-a avertizat: „Dacă ești arestată pentru mai multe activități religioase, vei primi o sentință grea.” Dar nu am fost stăvilită de ei. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea: „Oricâte asupriri sau greutăți voi avea de îndurat de acum încolo, Te voi urma veșnic!”

36. Ascultând glasul lui Dumnezeu și întâmpinându-L pe Domnul

de Louis, Coreea de Sud

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic revelează faptul că cea mai mare greșeală comună a credincioșilor în întâmpinarea Domnului este să se agațe de cuvintele Bibliei și să-L aștepte să vină pe un nor, cum își imaginează ei. Chiar și atunci când aud că S-a întors, că

exprimă adevăruri și face lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, ei nu investighează sau nu încearcă să asculte glasul lui Dumnezeu. Drept rezultat, își ratează șansa de a fi luați în Împărăția cerurilor de către Domnul. Când va veni ziua în care oamenii chiar Îl vor vedea pe Domnul Isus coborând pe un nor, lucrarea lui Dumnezeu de curățire și mântuire a omenirii se va fi terminat deja. Vor fi pedepsiți, vor plânge amarnic și vor scrâșni din dinți. Este foarte periculos să se agațe de propriile noțiuni și închipuiri, fără să caute adevărul sau să asculte glasul lui Dumnezeu! Împotmolit în astfel de noțiuni și închipuiri, aproape am ratat șansa de a-L întâmpina pe Domnul.

În trecut, am fost predicator într-o biserică-de-casă. În 1996, mă simțeam pustit și nu puteam obține nicio hrană, astfel încât călătoream des ca să ascult alte predici. Odată, am auzit pe cineva spunând că Fulgerul de la Răsărit era martor că Domnul Isus S-a întors în trup, că exprima adevăruri și înfăptuia lucrarea de judecată din zilele de pe urmă și destul de mulți frați și surori se alăturaseră deja Fulgerului de la Răsărit. Am fost foarte șocat și m-am gândit: „Domnul S-a întors? Cum e posibil așa ceva? Biblia spune: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer» (Faptele Apostolilor 1:11). Domnul ar trebui să Se întoarcă, pe un nor, în trupul Său spiritual reînviat, arătându-ni-Se în mod public. De vreme ce nu am văzut așa ceva, cum poate spune cineva că El S-a întors? Partea referitoare la lucrarea de judecată a lui Dumnezeu întrupat este și mai greu de crezut.” Așa că nu am ascultat, nici nu am cercetat niciodată predicile Fulgerului de la Răsărit.

Într-o zi, fratele Weston de la biserica noastră a invitat încă două predicatoare. A spus că predicile lor aveau luminarea Duhului Sfânt și că puteam învăța ceva cu toții. Am fost încântat și i-am invitat și pe ceilalți

frați și surori să participe. La adunare, surorile Lelia și Zoe au integrat Biblia în părtășia lor despre însemnătatea lucrării lui Dumnezeu din Epoca Legii și cea a Harului Și despre tainele numelor lui Dumnezeu. Au vorbit despre faptul că trăim într-un cerc vicios de a păcătui și a mărturisi, despre felul în care suntem murdari, corupți și nedemni de a-L vedea pe Domnul. Au mai spus că Biblia a profețit că Domnul va judeca și curăți omenirea când Se va întoarce în zilele de pe urmă pentru a ne înlătura natura păcătoasă. Este singura noastră cale de a fi pe deplin eliberați de păcat și demni de Împărăția cerurilor. Exact cum a spus Domnul Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**” (Ioan 16:12-13). „**Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**” (Ioan 12:47-48). Părtășia surorilor a fost foarte luminătoare. Nu auzisem niciodată ceva asemănător în cei peste zece ani de credință ai mei. Trebuia să aud mai mult, așa că le-am invitat la mine acasă pentru a avea mai multă părtășie. Într-o seară, Lelia a vorbit despre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul**.” A mărturisit că Domnul Isus Se întorsese drept Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă. În special când am auzit cuvintele lui Dumnezeu menționând că „**fulgerul luminează direct de la Răsărit la Apus**”, mi-am dat seama că acesta era Fulgerul de la Răsărit. Am fost șocat, dar și dezamăgit. Cum putea fi valabil acest lucru? Nu auzisem asemenea predici luminătoare de ani de zile. Fusesem încântat, crezând că găsisem lucrarea Duhului Sfânt și că puteam, în sfârșit, dobândi hrana apei vii. Nu îmi imaginasem niciodată că se va dovedi a fi Fulgerul de la Răsărit! Stă scris în Biblie că Domnul Se va întoarce pe un nor, așa că ar

trebui să ne va ia direct la cer. Cum puteau spune că Domnul Se întorsese în trup? N-am vrut să mai ascult o vorbă. Dacă le-aș fi lăsat să mă ducă pe o cale greșită, m-am gândit că tot ce îndurasem în anii mei de credință ar fi fost în van. Voiam, pur și simplu, să le dau afară. Dar pe de altă parte, cam după două săptămâni cu ele, văzusem că trăiau o umanitate foarte bună. Ne aflam în toiul iernii, era foarte frig și trecut de miezul nopții. Am simțit că ar fi de-a dreptul inuman să le dau pur și simplu afară. Eram foarte contrariat. Era ca o luptă internă pentru supremație – nu știam care era voia lui Dumnezeu. Am găsit o scuză pentru a mă întoarce în dormitorul meu, unde am îngenuncheat în rugăciune înaintea Domnului: „O, Doamne, chiar există lumină în părtășia acestor surori, dar mi-e teamă să nu fiu greșit îndrumat. Sunt atât de pierdut. Nu știu ce ar trebui să fac. Doamne, Te rog, îndrumă-mă.” După ce m-am rugat, mi-am amintit că Domnul Isus ne-a învățat să tratăm oamenii cu iubire. Să le dau afară nu ar fi fost în acord cu voia Domnului. Chiar dacă le-am lăsat să rămână, mă simțeam copleșit în fața celor două surori. Știam că părtășia lor era luminătoare și că venea de la lucrarea Duhul Sfânt, însă părtășia despre Dumnezeu care S-a întors în trup era foarte contrară noțiunilor mele. Mi-a trecut prin minte că aș putea, pur și simplu, să le întreb și să văd ce vor spune. Așadar, le-am întrebat: „Mărturisiți că Domnul Isus S-a întors în trup. Nu prea pot să accept asta. Stă scris clar în Biblie: «Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer» (Faptele Apostolilor 1:11). Trupul spiritual al Domnului Isus a fost cel care S-a înălțat la cer după învierea Lui, prin urmare, ar trebui să fie trupul lui spiritual cel care coboară pe un nor atunci când El Se întoarce. Cum puteți spune că S-a întors în trup?”

Lelia a răspuns cu răbdare: „Există numeroase profeții biblice despre Domnul care Se întoarce în trup. Domnul Isus a spus: «**Așa cum iese**

fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului» (Matei 24:27). «**Fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**» (Matei 24:44). «**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**» (Luca 17:24-25). În profețiile Domnului Isus despre întoarcerea Sa, El a menționat de mai multe ori «**Fiul Omului va veni**», «**venirea Fiului Omului**» și «**Fiul Omului în ziua Sa**». „**Fiul Omului**" este Acela care Se naște din om și are umanitate normală. Dacă ar fi în formă spirituală, nu ar fi numit Fiul Omului. Iahve Dumnezeu a fost în formă spirituală, așa că nu putea fi numit Fiul Omului. Îngerii sunt duhuri, așa că nu pot fi numiți Fiii Omului. Domnul Isus era numit Hristos, Fiul Omului, fiindcă El era Duhul lui Dumnezeu întrupat și era Fiul Omului care avea umanitate normală. Așadar, atunci când Domnul Isus a spus «**venirea Fiului Omului**» și «**Fiul Omului va veni**» a fost o referire la întoarcerea Domnului întrupat în zilele de pe urmă."

Apoi, Zoe a spus: „Domnul Isus Și-a profețit propria întoarcere: «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**.» Dumnezeu a apărut și Își îndeplinește lucrarea întrupat drept Fiul Omului, în zilele de pe urmă. Exact ca Domnul Isus Hristos, El arată din exterior ca un fiu obișnuit al omului. Oamenii nu-L recunosc drept Hristos și Îl tratează ca pe un om obișnuit. Mai ales cei din lumea religioasă și, de asemenea, cei care fac parte din regimul Satanei se aliază pentru a-L condamna pe Hristos al zilelor de pe urmă și a I se împotrivi. Acest lucru îndeplinește perfect profeția Domnului: «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**.» Dacă ar fi conform ideilor oamenilor și Domnul ar veni în forma Sa spirituală, în zilele de pe urmă, apărând pe un nor cu toată slava și arătându-Se în mod public tuturor popoarelor, toți ar

cădea înaintea Lui, închinându-se și venerându-L și nimeni nu I s-ar opune. Atunci cum s-ar îndeplini această profeție?"

Asta m-a ajutat să înțeleg că, dacă Domnul chiar ar apărea direct în forma Sa spirituală, în zilele de pe urmă, toți aceia care L-ar vedea ar cădea la pământ și nimeni nu I s-ar împotrivi. Atunci, această profeție: „**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**" ar fi imposibil să fie îndeplinită. M-am gândit la faptul că Fulgerul de la Răsărit mărturisește întoarcerea Domnului Isus și că lumea religioasă și guvernul PCC fac totul pentru a i se împotrivi și a-l condamna. Nu îndeplinește asta profeția Domnului de a fi respins de această generație? Se poate ca Dumnezeu Atotputernic să fie chiar Domnul Isus întors? Biblia chiar profețește venirea Fiului Omului, dar încă erau unele lucruri pe care nu le înțelegeam. Domnul a spus, de asemenea: „**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**" (Apocalipsa 1:7). Mă întrebam cum s-ar putea îndeplini acea profeție dacă Domnul chiar S-ar întoarce în formă întrupată drept Fiul Omului. Așa că le-am spus despre dilema mea.

Lelia a avut această părtășie: „Domnul e credincios. Fiecare cuvânt al Lui se va adeveri. E doar o chestiune de timp. Există multe profeții biblice despre întoarcerea Domnului. În afară de venirea Lui pe un nor, există și profeții despre întruparea și venirea Sa în secret. De exemplu, Domnul a spus: «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!"**» (Matei 25:6). «**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl**» (Matei 24:36). Și e profeția din Apocalipsa: «**Iată, Eu vin ca un hoț**» (Apocalipsa 16:15). În profețiile care menționează «**ca un hoț**», «**la miezul nopții a răsunat un strigăt**», «**nu știe nimeni**», El vorbea despre întoarcerea Sa în secret. Domnul vine în

două feluri diferite, în zilele de pe urmă. Se întrupează în secret drept Fiul Omului și, de asemenea, vine în mod public, pe un nor. Adică, mai întâi vine întrupat în secret, pentru a exprima adevărul, a judeca și curăți omenirea și pentru a face un grup de biruitori înaintea dezastrelor. Odată ce Dumnezeu întrupat Își va fi terminat lucrarea de mântuire a omenirii în secret, se vor abate dezastrele, iar El îi va răsplăti pe cei buni și îi va pedepsi pe cei răi. Abia atunci va veni Dumnezeu în mod public pe un nor, dezvăluindu-Se tuturor națiunilor și popoarelor. Acela e momentul în care se vor împlini în întregime profețiile întoarcerii publice a Domnului. Toți cei care acceptă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu Atotputernic, care sunt curățiți de firile lor corupte vor fi protejați de Dumnezeu și salvați din dezastre. Ei vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Însă aceia care resping lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, care fac tot posibilul ca să i se opună și să o condamne, vor fi pedepsiți în timpul dezastrelor, plângând amarnic și scrâșnind din dinți. Acest lucru va îndeplini profeția din Apocalipsa: «**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**» (Apocalipsa 1:7).” Apoi mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui**

Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul").

Deodată, mi s-au deschis ochii. Am văzut că întoarcerea Domnului se produce în etape. Mai întâi, El Se întrupează, vorbește și lucrează în secret, iar apoi vine în mod public pe un nor, arătându-Se tuturor popoarelor. Am văzut că delimitasem întoarcerea Domnului la ultimul mod, din cauza noțiunilor și închipuirilor mele. Ideea că era imposibil să vină întrupat era greșită. Nu mai puteam să insist asupra ei. M-am gândit la aceste cuvinte de la Domnul Isus: „**Căci oricine cere primește; cel ce caută găsește, iar celui ce bate i se va deschide**" (Matei 7:8). Acum, în fața întoarcerii

Domnului, trebuia să am o inimă cu frică de Dumnezeu și să investighez asta în mod serios pentru a îndeplini voia Domnului. Altfel, probabil că aș fi alungat de Domnul!

Apoi le-am întrebat: „De vreme ce Domnul Se întrupează mai întâi pentru a lucra în secret când Se întoarce, cum putem fi siguri că Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat, Hristos al zilelor de pe urmă?" Lelia a răspuns foarte fericită: „Timp de mii de ani, nimeni nu a înțeles aceste taine, adevărurile despre ceea ce înseamnă cu întruparea și cum putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu întrupat. Acum, Dumnezeu Atotputernic ne-a dezvăluit toate aceste taine și adevăruri." Apoi mi-a citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**«Întruparea» este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"). **„Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"). **„Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este făcut din carne. Această diferență se datorează**

faptului că Hristos nu este alcătuit din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este deținută de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa săvârșește lucrarea lui Dumnezeu Însuși" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc"). **„Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață").

Lelia și-a continuat părtășia după ce a citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „Hristos este Dumnezeu întrupat. El este Duhul lui Dumnezeu, înveșmântat în trup, care a devenit un om obișnuit, lucrând și rostind cuvinte printre oameni. Dumnezeu întrupat arată ca un om obișnuit,

nu măreț sau supranatural. El are toată rațiunea, gândirea și sentimentele unui om normal. Mănâncă, doarme și poartă veșminte exact ca o persoană obișnuită, trăiește printre oameni și interacționează cu ei într-un mod foarte real. Dar în afară de umanitate normală, El are și o esență divină pe care oamenii nu o au. De aceea Hristos poate înfăptui lucrarea proprie a lui Dumnezeu. El poate încheia o epocă veche și începe una nouă. Esența Lui este adevărul, calea și viața. El poate exprima adevărul și susține oamenii oriunde și oricând – El ne poate da o cale de practică. Hristos poate dezvălui și taine, exprima firea lui Dumnezeu, ceea ce are El și ceea ce este și înțelepciunea și atotputernicia Lui. Cuvintele lui Hristos pot îndeplini orice. Nu există nicio ființă umană care să poate face asta. Domnul Isus arăta ca un om obișnuit, dar avea esență divină. Apariția și lucrarea Sa au început Epoca Harului și au încheiat Epoca Legii. El a exprimat adevărul, ne-a oferit calea căinței și ne-a iertat păcatele. A fost îngăduitor și răbdător și ne-a spus să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte. Ne-a arătat firea îndurătoare și miloasă a lui Dumnezeu. În timp ce a lucrat, ne-a arătat și multe semne și minuni, de exemplu, a vindecat orbii, a făcut ologii să meargă, a liniștit mările cu un cuvânt, a înviat morții, a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, și altele. Acest lucru a dezvăluit pe deplin autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Lucrarea, cuvintele Domnului Isus și firea pe care a exprimat-o au fost o dovadă adecvată că El era Dumnezeu întrupat. Numai Dumnezeu poate să exprime adevărul, să încheie o epocă veche și să înceapă una nouă, să exprime firea lui Dumnezeu și înțelepciunea lucrării Sale. În afară de Isus, nimeni nu poate exprima adevărul, ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, nici nu poate să termine propria lucrare a lui Dumnezeu. Și prin acest mod putem determina dacă Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat, Hristos al zilelor de pe urmă. Acest lucru nu se bazează pe felul în care arată, pe genul de familie în

care S-a născut, pe statutul social avut sau pe măsura în care are vreun prestigiu. Cel mai important este să căutăm și să investigăm lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, văzând dacă El poate să exprime adevărul și să înfăptuiască lucrarea lui Dumnezeu. Dacă exprimă adevărul și firea lui Dumnezeu, dacă înfăptuiește lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, atunci, chiar dacă pare foarte obișnuit, cu niciun statut sau putere deosebită și în ciuda condamnării și respingerii oamenilor, El este Dumnezeu întrupat. El este Hristos."

Prin părtășia ei, am înțeles mai bine că Dumnezeu întrupat poate exprima adevărul și înfăptui lucrarea lui Dumnezeu. Este singura bază pentru a determina dacă cineva este Hristos. Zoe a continuat părtășia: „Pentru a confirma dacă Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat, nu putem să ne uităm doar la aparențe. Trebuie să ne asigurăm prin cuvintele, lucrarea și firea pe care o exprimă. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevăruri și face lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, pe temelia lucrării de răscumpărare a Domnului Isus. A încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Dumnezeu Atotputernic a rostit milioane de cuvinte. A dezvăluit taina planului de gestionare de 6000 de ani a lui Dumnezeu, taina celor trei etape ale lucrării Sale, taina întrupării lui Dumnezeu și povestea ascunsă a Bibliei. A revelat felul în care Satana corupe omenirea, modul în care Dumnezeu o mântuiește și face lucrarea de judecată și curățire a oamenilor în zilele de pe urmă, cum alege oamenii după felul lor și cum le determină finalul și destinația, și altele. Dumnezeu Atotputernic Își exprimă firea care este în primul rând dreaptă, judecând și expunând natura noastră satanică de a ne opune lui Dumnezeu și firile noastre corupte. Ne arată calea spre a ne lepăda de păcat și spre a fi și curățiți." Zoe și-a împărtășit, de asemenea, propria experiență de a fi judecată și mustrată prin cuvintele lui Dumnezeu.

A spus: „Nu am văzut cât eram de arogantă, egoistă și vicleană până nu am fost judecată, mustrată, încercată, rafinată și emondată prin cuvintele lui Dumnezeu. Aveam credință și mă sacrificam pentru Dumnezeu, dar tot păcătuiam și mă împotriveam tot timpul lui Dumnezeu din cauza naturii mele satanice. De pildă, mereu îmi plăcea să mă fălesc și să-i fac pe oameni să mă admire. Îi certam cu înfumurare pe ceilalți și îi obligam să facă ce spuneam eu. Îi mințeam și îi înșelam pe ceilalți pentru a-mi apăra numele și statutul. Lista poate continua. Prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că trăiam mânată de firea mea satanică și îmi lipsea cu desăvârșire o asemănare umană. Mi-am dat seama și că firea Lui dreaptă nu tolerează nicio jignire și am început să am mă tem oarecum de El în inima mea. De asemenea, am resimțit regret și ură de sine și am început să mă axez pe practicarea adevărului pentru a-mi înlătura firea satanică și a mă căi cu adevărat în fața lui Dumnezeu. S-a produs o schimbare treptată în firea mea coruptă. Realizările lucrării și ale cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic sunt suficiente pentru a fi siguri că El este Dumnezeu întrupat, că El este Hristos al zilelor de pe urmă.”

Părtășia surorilor mi-a înseninat inima. Am văzut că secretul pentru confirmarea apariției Fiului Omului și a faptului că El este Hristos întrupat este să vedem dacă poate exprima cuvintele și firea lui Dumnezeu și dacă poate înfăptui lucrarea pentru a încheia vechea epocă și a o începe pe cea nouă. Dumnezeu Atotputernic a exprimat atât de multe adevăruri și face lucrarea de judecată și curățire a omenirii. A început Epoca Împărăției și a încheiat Epoca Harului. Desigur, asta înseamnă că El e Hristos, întoarcerea Domnului! Înainte, nu înțelesesem niciodată adevărul. Pur și simplu așteptam orbește ca Domnul să vină pe un nor în forma Sa spirituală și apoi să îi ia pe credincioși direct în Împărăția cerurilor, așa că nu m-am deranjat

să caut sau să investighez când am auzit că Se întorsese deja. Aproape că mi-am ratat șansa de a fi reunit cu Domnul. Ce nesăbuit am fost!

După aceea, am citit cu nesaț cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Am aflat multe adevăruri și taine pe care nu le înțelesesem niciodată până atunci Și am devenit foarte sigur că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors! Am împărtășit lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă cu peste 100 de frați și surori din rețeaua mea. Când I-au citit cuvintele și I-au auzit glasul, au fost mișcați până la lacrimi de bucurie. S-au întors către Dumnezeu Atotputernic, I-au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă și au participat la ospățul Mielului!

37. Ce se află în spatele lipsei de opinie

de Kelly, Coreea de Sud

Acum ceva vreme, eram foarte ineficientă în datoria mea. De fiecare dată când făceam un proiect video, îl modificam de multe ori. Acest lucru a afectat grav progresul global al lucrării. La început, am crezut că era din cauza faptului că nu aveam opinii proprii – de fiecare dată când frații și surorile sugerau câteva revizuiri, eu nu evaluam pe baza principiilor dacă erau necesare și făceam, pur și simplu, orice schimbări sugerau ei. Unele sugestii nu erau foarte rezonabile, iar asta ne făcea să revizuim constant lucrarea. Ulterior, după ce am fost emondată și reflectând asupra mea conform celor dezvăluite de cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că, în spatele lipsei mele de opinii proprii, erau firi satanice și intenții josnice.

Asta se întâmpla cu mai multe luni în urmă. Apoi, aveam câțiva frați și surori care erau aroganți și neprihăniți de sine, insistând mereu asupra părerilor proprii și fiind incapabili să accepte sugestiile celorlalți, lucru care afecta grav progresul lucrării. Conducătorul nostru a avut părtășie de mai multe ori ca să-i dea în vileag, dar ei tot nu s-au schimbat și au fost demiși. Văzând că au fost demiși, m-am avertizat în secret: „Pe viitor, când frații și surorile îmi vor face sugestii, nu pot doar să insist asupra părerilor proprii.” După aceea, când toți îmi dădeau sugestii pentru revizuirea unui videoclip, le acceptam aproape tot timpul, deși unele dintre ele erau chestiuni minore care chiar nu trebuiau schimbate. De fapt, credeam că unele dintre acele sugestii nu erau conform principiilor și că unele erau chiar dintre cele mai banale chestiuni, dar îmi făceam griji: „Dacă nu fac această revizuire, ce vor crede despre mine supraveghetorii și frații și surorile mele? Oare vor crede că sunt arogantă și incapabilă să accept sfaturile celorlalți? Dacă le voi face o impresie proastă, că nu pot accepta adevărul, atunci demiterea

mea va fi iminentă. În plus, nu sunt pe deplin sigură de părerile mele. Dacă voi greși și nu voi face o modificare necesară, dacă acea problemă va fi identificată după ce videoclipul a fost difuzat pe internet, atunci eu voi fi responsabilă.” După ce chibzuiam, din precauție, acceptam toate sugestiile și făceam noile revizuiri. Uneori erau sugestii diferite pentru o singură chestiune, așa că făceam mai multe variante și îi ceream supraveghetoarei să decidă care era cea mai bună sau, când echipa noastră discuta despre lucrare, dezbăteam subiectul cu frații și surorile mele și finalizam decizia împreună. Mă gândeam: „Supraveghetoarea mea a luat această decizie, împreună cu majoritatea fraților și a surorilor. Aceasta este părerea majoritară, deci n-ar trebui să existe probleme mari. Aceasta este cea mai sigură cale. Pe viitor, dacă ceva merge prost, nu e doar responsabilitatea mea.” Uneori primeam multe sugestii și nu eram sigură cum să fac revizuiri, așa că o căutam pe supraveghetoare și o rugam să mă ajute să decid ce direcție să abordez. Uneori primeam prea multe sfaturi și, în final, nu știam ce efect ar trebui prezentat, acest lucru făcând ca datoria să fie îndeplinită în mod ineficient. În discuțiile despre lucrare, faptul că le ceream mereu fraților și surorilor să mă ajute să iau decizii le răpea mult din timpul dedicat îndatoririlor lor și încetinea progresul general al lucrării.

Odată, cream o imagine de fundal pentru un videoclip. Trebuia să transmită starea de suferință a oamenilor care trăiesc în păcat, așa că am făcut imaginea pe un ton închis, cu lumină din spate. Câțiva frați și surori au spus că era prea întunecată și neatractivă și au sugerat să luminez puțin imaginea și să adaug câteva efecte de lumini și umbre. Am ezitat cu privire la aceste sugestii. Dată fiind tema, o imagine prea luminoasă contrasta cu ambianța de ansamblu a oamenilor care trăiesc în întuneric și, dacă adăugam luminozitate, asta ar fi încălcat regulile obiective, așa că n-am considerat că sugestia era rezonabilă. Dar apoi m-am gândit că, de vreme ce

mai mulți oameni îmi dăduseră această sugestie, dacă n-o aplicam și avea impact asupra efectului videoclipului după ce era difuzat pe internet, eu aș fi fost responsabilă. În timp ce mă frământam cu asta, am văzut că și conducătorul era de acord cu revizuirea, așa că am început să fac compromisuri. Dacă îmi exprimam părerea și nu eram de acord cu revizuirea, oare ar fi crezut toți că insistam asupra opiniei proprii? Ar fi crezut că inventez scuze ca să nu-l schimb fiindcă era anevoios? Așa că am decis să-l modific pur și simplu. Dacă apărea o problemă, n-ar fi fost doar responsabilitatea mea, fiindcă făcusem schimbarea pe baza sugestiilor tuturor. În mod clar, credeam că această schimbare era nepotrivită, dar tot am petrecut o grămadă de timp modificând întreaga imagine. Odată ce am terminat, am avut un șoc atunci când supraveghetoarea a evaluat-o pe baza principiilor relevante și a efectului său real, spunând, după revizuire, că nu era în acord cu faptele obiective și că trebuia s-o schimb înapoi. A spus și că, în ultimul timp, fusesem pasivă în îndatoririle mele, că nu aveam păreri despre sugestiile celorlalți și că încetineam progresul lucrării și mi-a cerut să reflectez asupra mea. Multă vreme nu m-am putut calma și m-am simțit foarte tristă și vinovată. Petrecusem atât de mult timp modificând imaginea, iar acum trebuia s-o schimb înapoi, lucru care într-adevăr întârzia progresul lucrării. Mi-am dat seama că, în această perioadă, ori de câte ori întâlneam sugestii diferite, aveam de fapt păreri proprii, dar, ca oamenii să nu spună că eram arogantă, nu mă pronunțam când aveam acele păreri. Când aveam incertitudini legate de o problemă, nu căutam adevărurile-principii, ci doar așteptam ca alții să ia decizia finală, făcând mereu lucrurile conform ordinelor celorlalți. Chiar era un mod foarte pasiv de a-mi face datoria și întârziase lucrarea bisericii. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, cerându-I să mă îndrume ca să reflectez asupra mea și să mă cunosc.

În căutarea și chibzuința mea, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Aceia care pot să îndeplinească o datorie în casa lui Dumnezeu trebuie să fie oameni a căror povară este lucrarea bisericii, care își asumă responsabilitatea, care susțin adevărurile-principii, care pot să sufere și plătesc un preț. Dacă oamenii au carențe în aceste domenii, nu sunt potriviți pentru a îndeplini o datorie și nu îndeplinesc condițiile pentru îndeplinirea ei. Există mulți oameni cărora le este frică să își asume responsabilitatea în îndeplinirea unei datorii. Frica lor se manifestă în trei moduri principale. Primul este că aleg îndatoriri care nu necesită asumarea responsabilității. Dacă un lider de biserică rânduiește pentru ei să îndeplinească o datorie, ei întreabă mai întâi dacă trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ea: dacă trebuie, nu o acceptă. Dacă nu le cere să își asume responsabilitatea și să răspundă de ea, o acceptă cu reticență, dar tot trebuie să vadă dacă lucrarea este istovitoare sau neplăcută și, în ciuda acceptării reticente a datoriei, nu sunt motivați să o îndeplinească bine, preferând în continuare să fie neglijenți și superficiali. Tihna, nu truda și nici greutatea trupească – acesta este principiul lor. Al doilea mod este că, atunci când o greutate se abate asupra lor sau întâmpină o problemă, prima dată recurg la a o raporta unui conducător și a-l pune pe acesta să se ocupe de ea și să o rezolve, sperând să-și poată păstra tihna. Nu le pasă cum se ocupă liderul de problemă și nu se gândesc deloc la asta – atât timp cât nu sunt ei înșiși responsabili, totul e bine pentru ei. Este o astfel de îndeplinire a datoriei loială față de Dumnezeu? Se numește a pasa o problemă, a se abate de la datorie, a juca feste. Sunt numai vorbe goale; nu fac nimic real. Ei își spun: «Dacă îmi revine mie să rezolv acest lucru, dacă ajung să fac o greșeală? Atunci când vor cerceta cine este vinovatul, nu se vor ocupa de mine? Nu va cădea toată responsabilitatea în primul rând pe**

mine?» Pentru asta își fac ei griji. Dar crezi că Dumnezeu poate să examineze atent toate lucrurile? Toată lumea face greșeli. Dacă o persoană cu intenții bune nu are experiență și nu s-a ocupat înainte de vreo problemă, dar s-a străduit, Dumnezeu vede asta. Trebuie să crezi că Dumnezeu analizează toate lucrurile și inima omului. Dacă cineva nu crede nici măcar asta, nu este un non-credincios? Ce însemnătate ar putea avea îndeplinirea unei datorii de către o astfel de persoană? Chiar nu contează dacă îndeplinește sau nu această datorie, nu-i așa? Îi este frică să-și asume responsabilitatea și o ocolește. Când se întâmplă ceva, primul lucru pe care îl face nu este să încerce să se gândească la o modalitate de a rezolva problema, ci, mai degrabă, să-l sune și să-l informeze pe conducător. Desigur, unii oameni încearcă să rezolve pe cont propriu problema în timp ce îl informează pe conducător, dar unii nu procedează așa și primul lucru pe care îl fac este să-l sune pe conducător și, după convorbire, așteaptă pasiv instrucțiuni. Când conducătorul îi îndrumă să facă un pas, ei fac un pas; în cazul în care conducătorul le spune să facă ceva, ei o fac. Dacă acesta nu spune nimic sau nu dă instrucțiuni, ei nu fac nimic și pur și simplu tergiversează. Dacă nu le dă ghes sau nu-i supraveghează cineva, ei nu fac nicio lucrare. Spuneți-Mi, oare o astfel de persoană îndeplinește o datorie? Chiar dacă face servicii, nu are pic de loialitate! Mai există un mod în care se manifestă frica unei persoane de a-și asuma responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, unii oameni fac doar puțină lucrare simplă, superficială, care nu presupune asumarea răspunderii. Lucrarea care presupune greutăți și asumarea răspunderii este pasată altora, iar dacă se întâmplă să nu meargă ceva bine, dă vina pe acei oameni și iese basma curată. Când conducătorii de biserică văd că oamenii aceia sunt iresponsabili, le oferă ajutor cu răbdare sau îi

emondează, astfel încât să fie capabili să-și asume răspunderea. Totuși, ei nu vor să facă asta și se gândesc: «Această datorie este greu de realizat. Va trebui să-mi asum răspunderea când lucrurile nu vor merge bine și aș putea chiar să fiu izgonit și înlăturat, iar acesta va fi sfârșitul meu.» Ce fel de atitudine este aceasta? Dacă aceștia nu au simțul răspunderii în îndeplinirea datoriei lor, cum pot să o îndeplinească bine? Cei care nu se sacrifică în mod sincer pentru Dumnezeu nu pot îndeplini bine nicio datorie, iar cei care se tem să-și asume răspunderea doar vor întârzia lucrurile când își îndeplinesc îndatoririle. Astfel de oameni nu sunt de încredere sau fiabili; își îndeplinesc datoria doar pentru a avea ce băga în gură. Ar trebui alungați astfel de «milogi»? Ar trebui. Casa lui Dumnezeu nu Își dorește niciodată astfel de oameni" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat starea. Mi-am amintit de felul în care-mi făcusem datoria în acea perioadă. Când primisem foarte multe sugestii, realizasem că unele dintre ele nu erau potrivite. Unele revizuiri erau contrare principiilor, iar altele nu erau necesare. Dar mi-era teamă că, dacă nu ascultam de sfaturile tuturor și ceva mergea prost, ar fi trebuit să-mi asum singură vina. Mă temeam și că dacă nu renunțam la punctul meu de vedere, asta le-ar fi făcut oamenilor impresia proastă că eram arogantă și neprihănită de sine, așa că țineam cont de opiniile tuturor, făceam orice schimbare sugerată de ceilalți și chiar revizuiam lucrurile de mai multe ori și făceam mai multe versiuni, așteptând ca supraveghetoarea și frații și surorile să decidă. Nu am căutat niciodată adevărurile-principii și nici nu am luat singură decizii, de teamă să-mi asum vina. Am crezut că era mai sigur să fac lucrurile așa, fiindcă odată ce chestiunea era o decizie de grup, era mai puțin probabil să fie probleme și, chiar dacă erau, n-aș fi fost

singură. Din exterior, păream mereu ocupată cu îndatoririle mele, dar, de fapt, țineam cont de propriile interese în toate și mă gândeam cum să mă protejez și să evit responsabilitatea. În felul acesta, oare nu-i păcăleam pe toți? Făcându-mi datoria așa, doar îmi ofeream truda și făceam ce mi se spunea. Nu eram niciodată sârguincioasă, nici nu-mi asumam responsabilitatea în datoria mea. Nu țineam cont deloc de lucrarea bisericii și chiar îmi lipsea orice umanitate! Cei care își fac îndatoririle cu sinceritate țin cont de interesele bisericii în toate lucrurile și, când întâmpină chestiuni pe care nu le înțeleg, caută voia lui Dumnezeu și adevărurile-principii și sunt în acord cu Dumnezeu în îndatoririle lor. Dar eu? Eram complet nesinceră și nepăsătoare în datoria mea. Eram ca o slujnică angajată, așteptând pur și simplu să primesc ordine să fac ceva. Nu căutam niciodată să rezolv probleme cu ajutorul adevărului. Făcându-mi datoria astfel, nu aveam nicio legătură cu Dumnezeu sau cu adevărul. Doar făceam totul superficial și mecanic, nu mă ridicam nici la nivelul unui făcător de servicii.

Mi-am amintit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Care este standardul după care sunt judecate acțiunile și comportamentul unei persoane drept bune sau rele? Acesta e dacă acea persoană, în gândurile, efuziunile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii adevărului-realitate. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător. Cum îi privește Dumnezeu pe răufăcători? Pentru Dumnezeu, gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru El, nici nu-l umilesc și nu îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe El și sunt pline de semnele ocării pe care I-ai adus-o. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El și nici nu-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă «pentru binele tău»?**

Mai precis, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, acțiunile tale nu vor fi văzute ca fapte bune, vor fi considerate fapte rele. Nu numai că nu vor obține aprobarea lui Dumnezeu – vor fi condamnate. Ce speră să câștige cineva dintr-o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El analizează inimile tuturor. Nu Se uită la cât muncim sau la câtă suferință îndurăm. În schimb, El se uită dacă intențiile din îndatoririle oamenilor sunt pentru Dumnezeu sau pentru ei înșiși și dacă au mărturie de a fi practicat adevărul în îndatoririle lor. Dacă îndatoririle sunt îndeplinite doar ca să te mulțumești pe tine însuți, aceasta este ticăloșie în ochii lui Dumnezeu și El detestă acest lucru. Prin cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că gândurile mele, atunci când îmi îndeplineam datoria, erau pentru mine însămi. Ca să nu-mi asum răspunderea, remediam lucruri care nu contau, indiferent cât timp îmi lua, ba chiar făceam revizuiri repetate, fără să-mi pese de întârzierile din progresul lucrării. Am acționat împotriva voinței mele ca să fac revizuiri pe baza unor sugestii despre care știam clar că erau nepotrivite și, drept urmare, calitatea videoclipurilor a scăzut. Am întârziat lucrarea, dar nu mi-am făcut griji niciodată, nu m-am grăbit și nici n-am încercat să-mi sporesc eficiența, căutând adevărurile-principii. Doar urmam proceduri și îmi făceam datoria mecanic și credeam că, atât timp cât terminam revizuirea și toată lumea era de acord, era în regulă. Prin comportamentul meu iresponsabil, nu-mi îndeplineam deloc datoria și nu acumulam fapte bune. Era un comportament ticălos. Pentru a-mi apăra interesele, am întârziat în mod repetat lucrarea bisericii. Mă comportam numai ca un

slujitor al Satanei și zădărniceam lucrarea bisericii! Gândindu-mă la asta, m-am înspăimântat. M-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I îndrumarea ca să-mi schimb atitudinea față de datoria mea.

După aceea, când întâlneam tot felul de sugestii în datoria mea, întâi veneam înaintea lui Dumnezeu ca să mă rog și să caut, analizam care schimbări sugerate erau necesare și care nu și mă gândeam cum să-mi îmbunătățesc eficiența pentru a genera rezultate mai bune. Pentru schimbările sugerate care nu erau necesare, îmi prezentam opiniile pe baza principiilor înțelese, căutam și aveam părtășie cu toți și ajungeam la un acord. Când am practicat în felul acesta, am devenit puțin mai eficientă în datoria mea. Am crezut că avusesem o oarecare schimbare și pătrundere în acest sens, dar confruntată cu lucruri care puteau implica asumarea responsabilității, am revenit la vechile mele obiceiuri.

Odată, am făcut o ilustrație pentru un videoclip și toți aveau păreri diferite despre unele detalii ale imaginii. După ce am discutat și comunicat, tot nu deciseserăm cum s-o modificăm și am rămas blocați multă vreme. De fapt, știam că, în ceea ce privește ilustrația, atât timp cât arată bine, iar conținutul imaginii nu încalcă realitatea obiectivă, nu e nevoie să ne împotmolim în detalii. Dar după ce am auzit atât de multe sugestii diferite, nu am știut ce să fac: „Dacă voi schimba lucrurile pe baza propriilor idei, ce se va întâmpla dacă va fi o problemă după ce videoclipul e difuzat? Atunci va fi responsabilitatea mea.” Îmi era frică să fiu răspunzătoare pentru o greșeală, așa că am făcut din nou mai multe versiuni pe baza sugestiilor tuturor și am așteptat ca toți să-mi dea o decizie finală. În cele din urmă, nimeni nu mi-a oferit un răspuns clar. Pe măsură ce zilele treceau, am devenit foarte îngrijorată. Oare nu întârziam din nou progresul videoclipului? M-am întrebat: „De ce e atât de greu să iau o decizie? De ce am senzația că am mâinile legate și nu le pot dezlega?” Așadar, am venit

înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să caut și I-am cerut să mă îndrume ca să reflectez asupra mea și să mă cunosc.

Ulterior, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să fii o persoană onestă, să ai simțul responsabilității când întâmpini probleme și să găsești căi de a căuta adevărul pentru a le rezolva. Nu fi un trădător. Dacă te eschivezi de responsabilitate și refuzi orice răspundere când apar probleme, chiar și necredincioșii te vor condamna, ca să nu mai pomenim de casa lui Dumnezeu! Acest lucru este condamnat și blestemat de Dumnezeu, iar aleșii lui Dumnezeu disprețuiesc și resping un astfel de comportament. Dumnezeu îi iubește pe oamenii onești, dar îi urăște pe cei șireți. Dacă ești un trădător și încerci să înșeli, nu te va urî Dumnezeu? Oare casa lui Dumnezeu te va scoate, pur și simplu, din încurcătură? Mai devreme sau mai târziu, vei fi tras la răspundere. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii onești și nu Îi plac trădătorii. Toți ar trebui să înțeleagă asta clar și să înceteze să fie confuzi și să facă lucruri nesăbuite. Ignoranța de moment este de înțeles, dar să refuzi complet să accepți adevărul este pură încăpățânare. Oamenii onești își pot asuma responsabilitatea. Ei nu țin seama de câștigurile și pierderile proprii, ci doar protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Au inimi bune și oneste, care sunt ca niște boluri cu apă limpede al căror fund îl vezi dintr-o privire. De asemenea, există transparență în purtările lor. O persoană înșelătoare joacă feste mereu, întotdeauna ascunde lucruri, se acoperă și își pune multe măști, astfel încât nimeni să nu o poată citi. Oamenii nu-ți pot vedea gândurile tainice, dar Dumnezeu îți vede și cele mai ascunse lucruri din inimă. Dacă Dumnezeu vede că nu ești o persoană onestă, că ești șiret, că nu accepți niciodată adevărul, că încerci mereu să-L înșeli și că nu-I dăruiești inima ta, El nu te va plăcea, te va urî și te va abandona. Aceia cei care**

prosperă printre necredincioși, care au darul vorbirii și minte ageră, ce fel de oameni sunt? Vă este clar? Care este esența lor? Putem spune că toți sunt extraordinar de înșelători și perfizi, sunt adevăratul diavol Satana. Oare ar putea Dumnezeu mântui o astfel de persoană? Dumnezeu nu urăște nimic mai mult decât diavolii – oamenii care sunt vicleni și meschini. Categoric, Dumnezeu nu va mântui astfel de oameni, așa că, orice ați face, nu fiți acest tip de persoană. Cei care au mintea ageră și țin cont de toate punctele de vedere când vorbesc, care sunt mieroși și șireți și se uită să vadă încotro bate vântul când se ocupă de chestiuni – îți spun, Dumnezeu îi detestă cel mai mult pe acești oameni; cei ca ei nu pot fi mântuiți. Când oamenii sunt înșelători și perfizi, oricât de bine ar suna cuvintele lor, tot sunt numai minciuni amăgitoare. Cu cât sunt mai frumoase cuvintele lor, cu atât mai mult ei sunt diavolul Satana. Aceștia sunt exact tipul de oameni pe care Dumnezeu îi disprețuiește cel mai mult. Ce spuneți: pot oamenii care sunt înșelători, care știu să mintă și au limba mieroasă să primească lucrarea Duhului Sfânt? Ar putea primi iluminarea și luminarea Duhului Sfânt? Categoric nu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii înșelători și perfizi? Îi detestă și îi respinge, îi marginalizează și nu le acordă nicio atenție, îi consideră din aceeași clasă cu animalele. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni doar au înfățișare umană; în esența lor, sunt de o teapă cu Satana, sunt cadavre vii, iar Dumnezeu nu îi va mântui niciodată" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a revelat starea. Eram mereu indecisă când mă confruntam cu diferite sugestii, temându-mă să-mi asum responsabilitatea pentru greșeli și încercând mereu să mă protejez, fiindcă eram controlată de otrăvuri satanice precum: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai

din spate”, „Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli” și „Legea nu poate fi aplicată când toți sunt infractori”. Confruntată cu sugestiile celorlalți, aveam propriile opinii, dar nu le prezentam, nu căutam la timp. Uneori, când găseam că sugestiile celorlalți nu erau potrivite, continuam să insist, cu încăpățânare, să fac cum spuneau ei, pentru a mă proteja. În acest fel, dacă existau probleme, acestea nu erau responsabilitatea mea, iar eu nu eram emondată. La exterior, părea că eram receptivă la sfaturile celorlalți și că puteam primi și implementa sugestii, lucru care dădea iluzia că nu eram arogantă și că puteam accepta adevărul. De fapt, în spatele acestui lucru se ascundeau intențiile mele josnice. M-am gândit la felul în care mă comportasem înainte și cum, de fiecare dată când aș fi putut să fiu răspunzătoare de ceva, îmi păzeam spatele. Uneori, când ceilalți aveau probleme și-mi cereau sfatul, mai întâi le analizam gândurile și părerile celorlalți și, dacă erau în acord cu ale mele, le foloseam ca bază, peste care adăugam propriul sfat, dar dacă părerile lor erau diferite, nu voiam să le împărtășesc pe ale mele, fiindcă mă temeam că, dacă greșeam și apăreau probleme, ar fi trebuit să-mi asum responsabilitatea, așa că doar spuneam ceva vag și superficial. Trăind după aceste filosofii de viață satanice, devenisem foarte vicleană și înșelătoare, nu-mi puteam niciodată exprima clar punctele de vedere, nu aveam principii sau poziție și vorbeam și mă comportam în feluri care derutau oamenii și-mi făceau părerile impenetrabile. Ba chiar am crezut că era inteligent să fac asta, ca să nu trebuiască să suport niciun fel de consecințe, să nu fiu emondată sau demisă. Nu știam că Îl înșelam pe Dumnezeu și unelteam împotriva Lui și a fraților și surorilor mele, că Îl făceam pe Dumnezeu să mă urască și să mă deteste. Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Chiar dacă mi-am putut înșela frații și surorile, Dumnezeu mi-a analizat inima. Dacă aș fi continuat să-L înșel astfel pe Dumnezeu, să fiu iresponsabilă în datoria mea, doar

făcând lucrurile mecanic și neaxându-mă pe căutarea adevărurilor-principii, în cele din urmă, n-aș câștiga niciodată niciun adevărul și tot aș fi eliminată. Am văzut că eram prea deșteaptă spre binele meu. Eram cu adevărat foarte ignorantă! Doar când am realizat asta, am început să mă tem. Chiar voiam să mă căiesc în fața lui Dumnezeu. Nu puteam continua așa.

Am citit alte două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**În casa lui Dumnezeu, trebuie să pricepi principiul fiecărei datorii pe care o îndeplinești, indiferent care este, și să fii capabil să practici adevărul. Asta înseamnă să fii principial. În cazul în care ceva nu-ți este clar, dacă nu ești sigur care este lucrul potrivit de făcut, caută părtășia pentru a dobândi un consens. Odată ce s-a stabilit ce este cel mai benefic pentru lucrarea bisericii și pentru frați și surori, fă acel lucru. Nu fi încătușat de reguli, nu întârzia, nu aștepta, nu fi un observator pasiv. Dacă ești mereu un observator și nu ai niciodată propria părere, dacă aștepți mereu până când altcineva ia o decizie înainte de a face ceva și, când nimeni nu ia o decizie, doar tragi de timp și aștepți, care va fi consecința? Fiecare parte a lucrării se împotmolește și nimic nu se finalizează. Ar trebui să înveți să cauți adevărul sau cel puțin să poți să acționezi conform conștiinței și rațiunii tale. Atât timp cât îți este clar modul adecvat în care să faci ceva și majoritatea celorlalți consideră că acel mod poate funcționa, atunci așa ar trebui să practici. Nu-ți fie teamă să-ți asumi responsabilitatea pentru acel lucru, să-i jignești pe alții sau de posibilele consecințe. Dacă oamenii nu fac nimic real și sunt mereu calculați și se tem să-și asume responsabilitatea și nu îndrăznesc să susțină principiile în lucrurile pe care le fac, asta arată că sunt deosebit de șireți și vicleni și au prea multe urzeli diabolice. Ce ticăloșie este să-ți dorești să te bucuri de harul și binecuvântările lui Dumnezeu și, totuși, să nu faci nimic real. Pe nimeni nu disprețuiește Dumnezeu**

mai mult decât pe oamenii vicleni și conspirativi. Indiferent ce gândești, nu practici adevărul, ești lipsit de loialitate și propriile considerații sunt întotdeauna implicate și ai mereu gânduri și idei personale. Dumnezeu veghează aceste lucruri, Dumnezeu știe. Credeai că Dumnezeu nu știe? E o nesăbuință să gândești asta! Și dacă nu te pocăiești imediat, vei pierde lucrarea lui Dumnezeu" (Părtășia lui Dumnezeu). **„Care sunt manifestările unei persoane oneste? În primul rând, să nu se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre manifestările unei persoane oneste. În afară de asta, cea mai importantă manifestare este a căuta și practica adevărul în toate chestiunile – acest lucru este crucial. Spui că ești onest, dar împingi întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu într-un ungher al minții tale și pur și simplu faci orice vrei tu. Este asta o manifestare a unei persoane oneste? Tu spui: «Deși calibrul meu e slab, am o inimă onestă.» Și totuși, când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că vei suferi sau că vei fi tras la răspundere dacă nu o îndeplinești bine, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la datoria ta sau sugerezi să o facă altcineva. Este aceasta manifestarea unei persoane oneste? Nu este, în mod clar. Așadar, cum ar trebui atunci să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să se supună rânduielilor lui Dumnezeu, să fie devotată datoriei pe care trebuie să o îndeplinească și să se străduiască să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă pe mai multe căi: una este să-ți accepți datoria cu o inimă onestă, să nu iei în considerare interesele trupești, să nu fii fără tragere de inimă în privința ei și să nu complotezi pentru beneficiul propriu. Acestea sunt manifestări ale onestității. O alta este să îți pui toată inima și puterea în a-ți realiza bine datoria, făcând lucrurile cum se cuvine și punându-ți inima și iubirea în datoria ta pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acestea sunt manifestările pe care**

ar trebui să le aibă o persoană onestă în timp ce-și îndeplinește datoria” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că El iubește oamenii cinstiți. Nu contează nici dacă suntem ignoranți sau avem calibru slab. Cheia este să avem o inimă corectă și cinstită, să nu ne deghizăm, să spunem deschis ce gândim, să căutăm și să avem părtășie cu ceilalți despre ceea ce nu înțelegem, să acționăm conform principiilor și în folosul lucrării bisericii și să fim loiali în îndatoririle noastre. Faceți asta și Dumnezeu e mulțumit. Dumnezeu analizează inimile oamenilor. Dacă ne dăm silința, chiar dacă uneori greșim fiindcă avem calibru slab sau nu înțelegem adevărul, tot există lecții de învățat. Atât timp cât putem accepta adevărul, cât îl putem căuta și putem evalua problemele la timp, pe măsură ce trece timpul, vom devia din ce în ce mai puțin și, treptat, vom stăpâni principiile și ne vom îndeplini bine îndatoririle. Biserica nu condamnă oamenii și nu-i trage la răspundere pentru o singură greșeală. Odată ce am înțeles asta, m-am simțit mult mai ușurată.

Ulterior, am vorbit deschis și am avut părtășie cu o soră despre starea mea din această perioadă, iar ea m-a ajutat cu multă răbdare. Având părtășie și căutând adevărul împreună, mi-am schimbat părerea greșită pe care o avusesem mereu. Înainte, îmi făceam mereu griji că, dacă nu urmam sfatul celorlalți și ofeream perspective și păreri diferite, ei ar fi crezut că eram arogantă și nu acceptam adevărul. De fapt, acest lucru era din cauză că nu puteam face diferența între aroganță și susținerea principiilor. Să susții principiile înseamnă să determini, prin căutarea adevărului, practicile care sunt în acord cu principiile și să aperi interesele bisericii, continuând să le susții și să nu faci compromisuri când ceilalți obiectează sau ridică probleme. Deși din afară pare să semene oarecum cu aroganța, asta înseamnă să susții adevărul și este un lucru pozitiv. Aroganța înseamnă să te simți mereu superior celorlalți, crezând că părerile și ideile proprii sunt

corecte; când ceilalți prezintă un punct de vedere diferit, există încăpățânare în felul tău de a face lucrurile, fără căutare sau contemplare; pur și simplu mergi pe drumul tău și insiști că ce e greșit e corect. Toate aceste păreri vin din judecățile proprii și nu au bază în principiu. Cu toate astea, astfel de oameni le cer celorlalți să îi asculte și se facă așa cum spun ei. Aceasta este o fire satanică, o manifestare a aroganței. Mi-am amintit de frații și surorile care au fost demise în trecut. Unii dintre ei insistau asupra propriilor puncte de vedere, nu luau în serios sugestiile fraților și surorilor lor, nu căutau, nici nu chibzuiau, își susțineau mereu punctul de vedere și nu erau dispuși să revizuiască și să îmbunătățească lucrurile. Lucrurile pe care insistau nu erau niciodată în acord cu principiile, erau doar gânduri și preferințe personale. Aceasta este manifestarea aroganței. Dacă o persoană poate să evalueze și să hotărască în conformitate cu principiile că sugestiile celorlalți nu sunt potrivite și să-și exprime propriile păreri, asta nu este aroganță, ci înseamnă să ia lucrurile în serios și să-și asume în mod conștient responsabilitatea pentru lucrare. Când cineva nu înțelege pe deplin o problemă, dacă își exprima părerile în timp ce caută și are părtășie cu ceilalți nu înseamnă că insistă cu aroganță să se facă așa cum spun el, ci înseamnă că acesta caută principiile înainte să acționeze. Odată ce am înțeles acest aspect al adevărului, m-am simțit foarte ușurată.

Ulterior, când am primit multe sugestii în datoria mea, m-am rugat lui Dumnezeu să fiu calmă, am căutat adevărurile-principii relevante și am evaluat dacă revizuirile erau necesare pe baza principiilor. De asemenea, am luat inițiativa de a-mi comunica ideile și a le discuta cu toată lumea. Odată, când am terminat imaginea de fundal a unui videoclip, conducătorul meu a spus că nu se potrivea culoarea și a recomandat să o schimb. M-am gândit: „Dacă o voi schimba pe baza acestei sugestii, va fi o revizuire importantă și va întârzia cu siguranță difuzarea videoclipului. Chiar nu este o chestiune

de principiu, e doar o preferință personală, așa că nu e nevoie să o schimb. Dar dacă nu o voi face, oare va crede conducătorul meu că sunt arogantă, neprihănită de sine și incapabilă să accept sugestiile oamenilor?" Când am început să ezit din nou, m-am rugat ca să-I cer lui Dumnezeu să mă îndrume în practicarea conform principiilor. După ce m-am rugat, am găsit câteva materiale de referință și apoi am lucrat cu conducătorul și cu supraveghetorul meu, pentru a căuta împreună principiile relevante. De asemenea, le-am împărtășit înțelegerea și părerile mele. Conducătorul și supraveghetorul au fost de acord cu punctul meu de vedere și, la scurt timp, videoclipul a fost difuzat pe internet. M-am simțit foarte fericită și în siguranță.

Amintindu-mi de experiența mea din această perioadă, am realizat că, de dragul de a mă proteja și a evita răspunderea, mi-am legat singură mâinile în datoria mea cu tot felul de griji. Să trăiesc în felul acela era obositor, iar eu nu eram foarte eficientă. Însă când am înțeles voia lui Dumnezeu și am practicat conform adevărurilor-principii, problemele au fost ușor de rezolvat, iar datoria mea a părut mult mai ușoară și mai relaxată. Am experimentat cu adevărat că, trăind după filosofii de viață satanice, nu puteam decât să fiu și mai vicleană și mai înșelătoare, nedemnă de încrederea celorlalți și neplăcută pentru Dumnezeu. Numai practicând adevărul și îndeplinindu-ți datoria pe baza adevărurilor-principii vei putea avea binecuvântarea lui Dumnezeu. Doar în acest fel poți să te simți ferm și sincer și să regăsești pace și bucurie în inima ta.

38. Înfruntând boala incurabilă a fiului meu

de Liang Xin, China

Acum doi ani, fiul meu a început brusc să aibă o durere groaznică la mijloc. Am mers la control, iar doctorul a spus că rezultatele sunt îngrijorătoare, că ar trebui să facem alte analize la un spital mai mare din provincie. Mi-a tresărit inima când a spus asta și m-am gândit că era posibil ca fiul meu să aibă o boală gravă. Dar apoi, m-am gândit: „De când am devenit credincioasă, am făcut sacrificii și mi-am făcut datoria pentru Dumnezeu tot timpul și am suferit mult. Chiar și când m-am confruntat cu oprimarea și arestările înverșunate efectuate de Partidul Comunist și cu batjocura și defăimarea de către prieteni și rude, nu m-am dat înapoi niciodată și am rămas fermă în datoria mea. Considerând toate sacrificiile pe care le făcusem pentru Dumnezeu, ar trebui să îl protejeze pe fiul meu de orice lucru grav.” Dar rezultatele m-au șocat. Fiul meu avea cancer la ficat și ciroză la ficat. Doctorul a spus că mai are de trăit doar între trei și șase luni. Diagnosticul acesta fost ca o lovitură de trăsnet și am rămas efectiv acolo, paralizată. Pur și simplu nu puteam accepta această realitate. Avea doar 37 de ani – cum a putut să se îmbolnăvească așa grav? Țineam rezultatele analizelor și îmi tremurau mâinile. M-am întrebat dacă doctorul nu a greșit diagnosticul. Am stat acolo, pe marginea patului, năucă și nu mi-am revenit câtăva vreme. Îmi curgeau lacrimile pe față și mă gândeam: „E atât de tânăr – cum să se îmbolnăvească atât de grav? Cancer la ficat și ciroză la ficat? Oricare dintre cele două boli ar fi fatală, dar amândouă? El e stâlpul familiei noastre. Ce ne-am face cu toții fără el? Cel mai dureros lucru pe care îl poate înfrunta în viață o persoană e să îngropi un copil.” Eram tot mai nefericită. Îmi venea tot timpul să plâng și trăiam fiecare zi în confuzie. Eram cu adevărat în întuneric. Am spus o rugăciune:

„Dumnezeule, fiul meu fiind atât de bolnav, sufăr într-adevăr și nu fac față. Te rog, luminează-mă să-Ți înțeleg voia.”

Într-o zi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. […] Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că îmbolnăvirea gravă a fiului meu era un fel de încercare și de test pentru mine și că trebuia să mă bazez pe credința mea ca să trec peste asta. M-am gândit la Iov, căruia i-au fost furate toată averea și toate animalele, i-au murit toți copiii și s-a umplut de bube. Chiar și în fața acestei mari încercări, el a fost gata să se blesteme pe sine înainte de a-L învinui pe Dumnezeu și tot a fost capabil să slăvească numele lui Iahve. În cele din urmă, el a fost o mărturie frumoasă pentru Dumnezeu. În timp ce trecea prin toate acestea, prietenii au râs de el, soția l-a criticat și chiar i-a spus să-L abandoneze pur și simplu pe Dumnezeu și să moară. La suprafață, părea că îl criticau oamenii, dar în spatele lor era Satana care îl

ispitea pe Iov, cu vorbele oamenilor, să-L nege și să-L trădeze pe Dumnezeu. Dar Iov nu s-a lăsat păcălit, ba chiar și-a denunțat soția ca fiind nesăbuită. În acest moment, viclesugurile Satanei erau în spatele atacurilor prietenilor și rudelor mele. Trebuia să fiu ca Iov și să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu. Nu puteam să ascult aberațiile lor. La gândurile acestea, nu m-am mai simțit chiar atât de nefericită și neajutorată ca înainte.

Fiul meu a fost operat după două săptămâni, iar condițiile lui au început să se îmbunătățească. M-am gândit: „Dumnezeu poate că va avea milă de el datorită credinței mele. Sper cu adevărat că Dumnezeu ar putea să dezvăluie un miracol și să îi vindece boala. Dacă și-ar reveni complet, ar fi minunat!" Apoi, mi-am amintit brusc acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvintele lui Dumnezeu au

dezvăluit clar perspectivele mele greșite asupra credinței și motivele binecuvântărilor. Mi-a fost foarte rușine. Când credeam în Domnul, urmărisem binecuvântări și har, sperând că întreaga mea familie va fi binecuvântată datorită credinței mele. De când am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, deși nu mă rugasem niciodată cu ardoare la Dumnezeu pentru harul Lui, eu nu am urmărit adevărul și nu L-am înțeles cu adevărat pe Dumnezeu. În credința mea, am susținut perspectiva de a dobândi binecuvântări „însutite în această viață și viață eternă în epoca următoare." M-am gândit că, fiindcă făcusem sacrificii pentru Dumnezeu, El Își va aminti de mine și mă va binecuvânta, că ar trebui să îmi protejeze familia de boală și dezastru, să ne facă viața ușoară și lipsită de orice nenorocire. Din acest motiv, mi-am lăsat locul de muncă în urmă ca să-mi fac datoria, întru totul fericită și dornică să îndur orice suferință. Dar când fiul meu a fost diagnosticat cu cancer, am rămas blocată permanent în durere și îngrijorare și mi-am pierdut elanul pentru datoria mea. Făceam calcule meschine despre cât mă sacrificasem, cât suferisem, certându-mă cu Dumnezeu, învinuindu-L că nu-mi proteja fiul. Situația cu care mă confruntam, precum și cuvintele lui Dumnezeu de revelație mi-au arătat că perspectiva mea asupra urmăririi în credință era greșită. Nu renunțam la lucruri pentru credință ca să caut adevărul și să scap de firea mea coruptă, ci, mai degrabă, o făceam în schimbul harului și binecuvântărilor lui Dumnezeu. Făceam tranzacții cu El, folosindu-L și înșelându-L. Credința mea era doar urmărirea mea neclintită ca Dumnezeu să-mi protejeze familia și să ne țină teferi și nevătămați, liberi de boală și dezastru. Cu ce m-am deosebit de acei oameni religioși care caută pâine pentru a-și potoli foamea? Am văzut cât de josnică era perspectiva mea asupra urmăririi. Când am realizat asta, m-am simțit foarte îndatorată lui Dumnezeu și am venit

înaintea Lui în rugăciune, gata să pun sănătatea fiului meu în mâinile Lui și să mă supun rânduielilor Lui.

După o perioadă de tratament, condițiile fiului meu au început să se îmbunătățească, iar starea lui mintală era, de asemenea, din ce în ce mai bună. Mânca normal și putea face unele activități ușoare. Am fost foarte fericită, mai ales atunci când l-am văzut cântând și dansând cu fiul lui, cu microfonul în mână, părând perfect sănătos. Am simțit că sunt speranțe de mai bine pentru el și chiar m-am gândit: „Dintr-o perspectivă umană, boala lui era o condamnare la moarte și se presupunea că mai avea de trăit doar 6 luni. Dar trecuse deja mai mult timp și își revenise atât de bine. Acestea sunt harul și protecția lui Dumnezeu. Dacă lucrurile continuă așa, ar trebui să își revină complet.” Dar lucrurile nu au evoluat cum crezusem. Subit, nu a mai putut ține mâncarea în stomac, abdomenul a început să i se umfle tot mai tare zi după zi și îi era greu să stea așezat. A fost la control și, deși tumoarea nu reapăruse, ciroza se agrava tot mai tare și făcea ascită. Am simțit că moartea îi dă încet-încet târcoale și iar am căzut pradă disperării. M-am gândit: „Starea fiului meu se îmbunătățise vizibil, de ce se înrăutățește din nou? Este un fiu atât de bun și se înțelege bine cu toată lumea. Prietenii, rudele și vecinii au cu toții de spus numai lucruri bune despre el. Cu toate că nu îmi sprijină prea mult credința, nici nu îmi stă în cale. De ce ar face o boală fatală? În timpul în care am fost credincioasă, am împărtășit Evanghelia, făcând în mod activ în tot ce intervenea la biserică. Indiferent de oprimarea și arestările Partidului Comunist și indiferent de împotrivirea și piedicile cu care mă confrunt din partea rudelor, nu dau niciodată înapoi. Continui să-mi fac datoria. Am renunțat la foarte multe, așadar, de ce mă confrunt cu asta? Asta e ceea ce am primit în schimbul anilor mei de sacrificiu?” Deși nu am spus asta, eram copleșită de sentimentul că Dumnezeu era nedrept. Eram tot timpul pesimistă, deprimată

și confuză. Mă simțeam fără speranță. Sufeream îngrozitor și plângeam tot timpul.

În durerea mea, m-am rugat lui Dumnezeu și am căutat voia Sa în cuvintele Sale. Am citit acest fragment: „**Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. […] Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg.**

Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? «Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?» Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al coruptiei lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui. Momentul în care Dumnezeu îl distruge pe Satana este plin de firea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. Astfel, a cunoaște firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că dreptatea Lui nu e cum crezusem eu – perfect rezonabilă și egalitară, și că nu înseamnă că primești exact ceea ce investești. Dumnezeu este Domnul Creației și însăși esența Lui e dreaptă, așadar, fie că El dă sau ia, fie că primim har sau suferim în încercări, totul cuprinde înțelepciunea Lui. Totul e o revelație a firii lui drepte. Iov a urmat calea lui Dumnezeu, temându-se

de El și ferindu-se de rău toată viața. Era o persoană perfectă în ochii lui Dumnezeu și, totuși, Dumnezeu l-a testat. Credința lui în Dumnezeu și teama de El au crescut prin încercări după încercări și, în final, el a fost mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu și l-a biruit complet pe Satana. Apoi, Dumnezeu i S-a arătat și l-a binecuvântat și mai mult. Aceasta a dezvăluit firea dreaptă a lui Dumnezeu. M-am gândit și la Pavel. A suferit mult și a călătorit departe ca să răspândească Evanghelia Domnului, dar nu a s-a supus cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu s-a temut de El. A vrut doar să-și folosească munca asiduă în schimbul binecuvântărilor lui Dumnezeu. După ce a muncit destul de mult, a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:7-8). Suferința și contribuțiile lui Pavel au fost pline de ambiții și dorințe și au fost tranzacționale. Firea lui nu s-a schimbat deloc și era pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. În cele din urmă, a fost pedepsit de El. Vedem din aceasta că Dumnezeu nu Se uită la cât de mult par oamenii să muncească, ci dacă Îl iubesc cu adevărat și I se supun și dacă firea vieții lor se schimbă. Dumnezeu este atât de sfânt și de drept. Am crezut că voi fi răsplătită pentru contribuțiile mele, că voi primi ceva egal cu contribuția mea. Este o perspectivă umană, tranzacțională, total diferită de firea dreaptă a lui Dumnezeu. Cu toate că făcusem câteva sacrificii și făcusem unele lucruri bune ca și credincioasă, perspectiva mea asupra urmăririi în credință era greșită și nu aveam supunere adevărată față de Dumnezeu. Tot L-am condamnat și m-am opus Lui când fiul meu s-a îmbolnăvit. Firea vieții mele nu se schimbase, iar eu încă eram cineva care se opunea lui Dumnezeu și aparținea Satanei. N-am meritat deloc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu am înțeles firea dreaptă a lui Dumnezeu, și am crezut că, întrucât făcusem câteva sacrificii în datoria mea, Dumnezeu ar trebui să-l protejeze pe fiul meu și să vegheze asupra lui. Nu Îi făceam cereri lui Dumnezeu dintr-o

perspectivă umană, tranzacțională? M-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). M-am gândit mereu că, din moment ce sacrificasem unele lucruri în credința mea, Dumnezeu ar trebui să-mi vindece fiul. Altfel, L-aș percepe ca nedrept. A fost foarte absurd din partea mea! Indiferent cât de mult suferisem și de prețul pe care îl plătisem, era datoria mea și ceea ce ar trebui să fac în calitate de ființă creată. Nu avea deloc legătură cu boala fiului meu, cu soarta sau destinația lui. N-ar trebui să mă folosesc de asta ca să negociez, să mă târguiesc cu Dumnezeu.

Într-o zi, am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să înțeleg esența perspectivei mele greșite. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de câte lucruri i se întâmplă, tipul de persoană care este un antihrist nu încearcă niciodată să le abordeze căutând adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin încearcă să vadă lucrurile prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu – ceea ce se datorează în întregime faptului că nu crede că fiecare rând din cuvintele lui Dumnezeu este adevărul. Indiferent cum are părtășie despre adevăr casa lui Dumnezeu, antihriștii rămân nereceptivi și, în consecință, le lipsește mentalitatea corectă, indiferent de situația cu care se confruntă; în special, când este vorba despre modul în care Îl**

abordează pe Dumnezeu și adevărul, antihriștii refuză cu încăpățânare să renunțe la noțiunile lor. Dumnezeul în care cred ei este Dumnezeul care arată semne și minuni, Dumnezeul supranatural. Oricine poate arăta semne și minuni – indiferent dacă este vorba despre Bodhisattva, Buddha sau Mazu – ei îl numesc Dumnezeu. […] În mintea antihriștilor, Dumnezeu ar trebui venerat în timp ce Se ascunde după un altar, mâncând alimentele pe care le oferă oamenii, inhalând tămâia pe care o ard, dând o mână de ajutor când intră în bucluc, arătându-Se atotputernic și oferindu-le ajutor imediat, în limitele a ceea ce este de înțeles pentru ei, satisfăcându-le nevoile atunci când oamenii cer ajutor și sunt sinceri în rugămințile lor. Pentru antihriști, acesta este Dumnezeul adevărat. Între timp, orice face Dumnezeu în prezent este privit cu disprețul unui antihrist. De ce? Judecând după natura – esență a antihriștilor, ceea ce necesită ei nu este lucrarea de udare, păstorire și mântuire pe care Creatorul o săvârșește asupra creaturilor lui Dumnezeu, ci prosperitatea și succesul în toate lucrurile, să nu fie pedepsiți în viața asta și să ajungă în rai după moarte. Punctul lor de vedere și nevoile lor le confirmă esența de ostilitate față de adevăr" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi)"). Fiecare cuvânt de la Dumnezeu a lovit drept la țintă. Reflectând, mi-am dat seama că mereu am simțit că Dumnezeu ar trebui să mă răsplătească și să mă binecuvânteze pentru sacrificiile și contribuțiile pe care le făcusem în credința mea, că ar trebui să-mi țină familia în siguranță, departe de dezastre și boli. Așadar, când am văzut că fiul meu se simțea mult mai bine, am simțit că e harul lui Dumnezeu și am fost foarte recunoscătoare și plină de venerație pentru Dumnezeu. Dar când fiul meu s-a simțit rău din nou, am vrut ca Dumnezeu să facă un miracol pentru a-l vindeca. Când Dumnezeu nu a făcut ceea ce

am vrut, am trecut de la zâmbete la resentimente, supărată pe Dumnezeu că nu ține cont de toate sacrificiile și contribuțiile mele pentru a-l proteja și vindeca pe fiul meu. Ba chiar am regretat tot ce dădusem și sacrificasem. Stările mele oscilau toate în funcție de ce câștigam sau pierdeam. În credința mea, nu mă supusesem lui Dumnezeu și nu-L venerasem ca pe Domnul Creației, ci mai degrabă ca pe un „idol" care să-mi satisfacă cerințele și să mă binecuvânteze. Cu ce mă deosebeam de necredincioșii care-l venerează pe Buddha sau pe Guan Yin? Nu fusesem un credincios adevărat! Dumnezeu S-a întrupat și a venit pe pământ de două ori, îndurând umilință incredibilă, condamnarea oamenilor, împotrivire, răzvrătire și înțelegere greșită. Totul ca să ne transmită cuvintele Lui și adevărul, să ne facă să trăim după cuvintele Lui și să scăpăm de firile noastre corupte și, în cele din urmă, să ne mântuiască. Dumnezeu a plătit un preț atât de mare pentru a mântui omenirea. Mă bucurasem de atâta har de la El în anii mei de credință, obținând udarea și susținerea atâtor adevăruri. Dar n-am fost deloc sinceră față de Dumnezeu. E foarte dureros și dezamăgitor pentru El! Am început să mă simt tot mai îndatorată față de Dumnezeu și-am îngenunchiat în fața Lui, cu lacrimi de remușcare și vină brăzdându-mi fața. M-am rugat și m-am căit înaintea lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, sunt credincioasă de atâția ani, însă nu am urmărit adevărul. N-am reușit să fiu mărturie fermă trecând prin boala fiului meu și Te-am dezamăgit. Dumnezeule, vreau să mă căiesc în fața Ta și, indiferent că fiul meu își revine sau nu, sunt gata să mă supun conducerii și rânduielilor Tale. Te rog, dă-mi credință." Am simțit că mi s-a luat o mare piatră de pe inimă după această rugăciune și m-am simțit mult mai ușurată.

Am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat ceva mai multă înțelegere a voii Sale. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat**

sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că a ne face datoria nu are nicio legătură cu a fi binecuvântat sau blestemat. Indiferent dacă obținem sau nu binecuvântări în credința noastră, ca ființe create, ar trebui să ne facem datoria pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu. E drept și potrivit. Ca părinții care își cresc copiii până când devin adulți – copiii ar trebui să fie ascultători. Nu ar trebui să aibă legătură cu ce moștenesc, nu ar trebui să fie ceva condiționat. Este minimul pe care ar trebui să-l facem ca persoane. Dar eu nu mă gândeam

cum să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu în datoria mea. În schimb, am vrut să folosesc datoria dată de Dumnezeu ca să mă târguiesc cu El, cerându-I har și binecuvântări pentru puținul pe care îl făcusem și îl sacrificasem. Fără să primesc acestea, L-am condamnat. Nu am avut deloc conștiință și chiar L-am dezamăgit pe Dumnezeu. Mai ales după ce fiul meu s-a îmbolnăvit, am cerut multe și întotdeauna L-am înțeles greșit și L-am învinuit pe Dumnezeu. Acest gând m-a făcut să mă detest cu adevărat. M-am gândit: „Indiferent dacă fiul meu își revine sau nu, nu Îl voi mai condamna niciodată pe Dumnezeu.” După aceea, condițiile fiului meu s-au înrăutățit tot mai mult. Sănătatea lui se deteriora cu fiecare zi. Cu toate că mă durea și sufeream, nu Îi mai făceam cereri lui Dumnezeu.

Într-o zi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu deja a plănuit în întregime geneza, apariția, durata de viață și sfârșitul tuturor creaturilor Sale, precum și misiunea vieții lor și rolul pe care-l joacă în toată omenirea. Nimeni nu poate schimba aceste lucruri; aceasta este autoritatea Creatorului. Apariția fiecărei creaturi, misiunea vieții sale, când se va termina durata vieții ei – toate aceste legi au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă, după cum El a rânduit orbita fiecărui corp ceresc; ce orbită urmează aceste corpuri cerești, timp de câți ani, cum orbitează, ce legi urmează – toate acestea au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă, fiind neschimbate de mii, zeci de mii, sute de mii de ani. Toate acestea sunt ordonate de Dumnezeu și aceasta este autoritatea Lui**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Este adevărat. Dumnezeu este Domnul Creației, iar durata vieții noastre e hotărâtă de către El. Cât de mult trăim, cât de mult suferim în cursul vieților noastre și cât suntem de binecuvântați, toate sunt în mâinile Lui. Dumnezeu nu va prelungi viața cuiva doar pentru că a făcut fapte bune pe acest pământ, nici nu i-o va curma mai devreme

pentru că a făcut mult rău. Fie că suntem buni sau răi, durata vieții fiecăruia este hotărâtă de către Dumnezeu. Nimeni nu poate schimba asta. Dumnezeu a stabilit cu mult timp în urmă cât va trăi fiul meu. Tot ce face El este drept, iar eu trebuie doar să mă supun conducerii și rânduielilor Lui. Realizând aceste lucruri, am reușit să-mi alin puțin durerea. Am știut că, indiferent cum era fiul meu, eu trebuia să-mi fac datoria de ființă creată și să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu.

Anul acesta, în martie, ne-am luat adio de la fiul meu pentru totdeauna. Mulțumită îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu, am reușit să facă față plecării lui în mod corect și am suferit mult mai puțin. În cei doi ani de când fiul meu se îmbolnăvise, deși suferisem destul de mult, am reușit, prin dezvăluirea din această durere și din acest test, să îmi văd țelurile josnice, corupția și impuritățile din urmărirea binecuvântărilor în credința mea. De asemenea, știu mai multe despre firea dreaptă a lui Dumnezeu și nu Îi voi mai face cereri irațională. Sunt capabilă acum să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Lui. Această experiență chiar mi-a arătat că, indiferent ce s-ar putea întâmpla și indiferent dacă un lucru este văzut de oameni ca rău sau bun, atâta vreme cât ne rugăm la Dumnezeu și căutăm adevărul, putem beneficia și câștiga din asta.

39. Urmez cu hotărâre această cale

de Han Chen, China

Acum câțiva ani, am fost arestată de poliție pentru că predicam Evanghelia. Partidul Comunist m-a condamnat la trei ani pentru „organizarea și folosirea unei organizații de cult pentru a submina aplicarea legii”. După ce am ieșit, m-am gândit că, în sfârșit, puteam să particip din nou la adunări și să-mi reiau îndatoririle. Nu mi-am imaginat că poliția avea să mă urmărească în continuare și să-mi limiteze libertatea. Când părinții mei m-au dus la secția de poliție pentru înregistrarea adresei mele, ofițerul care mă supraveghea mi-a spus cu înverșunare: „Trebuie să-mi raportezi mie dacă vrei să părăsești zona și îți este interzis, timp de cinci ani, să pleci din acest oraș sau în străinătate. De asemenea, nu poți să-ți practici credința sau să participi la întruniri. Dacă aflu că ai fost la adunări religioase, te arunc direct înapoi în închisoare. Și să nu crezi că vei mai ieși!” Speriați că aș putea fi din nou arestată, părinții mei i-au cerut surorii mele mai mari să stea cu ochii pe mine, să se asigure că nu citeam cuvintele lui Dumnezeu și că nu luam legătura cu oricare dintre frați sau surori. Sora mea mi-a găsit un loc de muncă ca agent de vânzări și, dacă întârziam acasă, mă suna și mă întreba: „Unde ești? Ce faci?” Odată, când citeam cuvintele lui Dumnezeu pe tableta mea, sora mea a observat și m-a presat să-i spun dacă citeam cuvintele lui Dumnezeu și chiar a încercat să-mi smulgă tableta din mână. Am spus repede că citeam un roman și m-a lăsat în pace. După aceea, am fost nevoită să mă ascund sub pături ca să citesc cuvintele lui Dumnezeu numai după ce ea adormea.

Într-o zi, sora mea a găsit niște cuvinte de la Dumnezeu pe care le copiasem de mână și m-a luat la întrebări: „Tu încă ai credință și participi la adunări, nu-i așa?” Am răspuns furioasă: „A avea credință și a-L venera pe

Dumnezeu sunt lucruri corecte și bune. Lasă-mă-n pace!” Ea s-a grăbit atunci să o cheme pe sora noastră cea mai mare, care m-a plesnit peste față din clipa în care a pășit pe ușă, țipând la mine: „Cum îndrăznești să mai crezi? De când ai fost în închisoare, mama plânge de-i ies ochii din cap în fiecare zi. Aproape că a orbit de cât a plâns. Dacă ajungi să fii iar trimisă acolo, gândește-te ce ar însemna asta pentru ea! Nu poți renunța, pur și simplu, la chestia asta cu Dumnezeu și să-i dai și ei în sfârșit o pauză?” S-o aud spunând asta era aproape insuportabil, iar lacrimile curgeau șiroaie pe fața mea. Mama mea fusese atât de iubitoare cu mine încă din copilărie, iar acum, mare fiind, o făceam să se îngrijoreze pentru mine. Dacă aș fi din nou arestată, ar putea ea să facă față? Simțeam o oarecare slăbiciune, așa că m-am rugat repede la Dumnezeu, cerându-I să-mi protejeze inima. Mai târziu, am văzut asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). Fiecare suflare a mea vine de la Dumnezeu. El era Cel care mă veghea și mă proteja pe măsură ce creșteam. Oricine a fost bun cu mine sau Mi-a fost de ajutor fusese rânduit de Dumnezeu. Familia în care m-am născut și ce fel de părinți aveam erau, de asemenea, lucruri hotărâte și rânduite de Dumnezeu. Ar trebui să-I mulțumesc lui Dumnezeu și să-I răsplătesc iubirea, am putut să cresc fără incidente, pentru că puteam să trăiesc ziua de azi. Dacă L-aș nega pe Dumnezeu sau L-aș trăda din cauza sentimentelor pentru familia mea, ar fi de neconceput. Mama mea era îngrijorată pentru mine și sănătatea ei se șubrezea. Nu erau toate astea din

cauza Partidului Comunist? Dacă nu mă arestau și nu mă persecutau, părinții mei n-ar avea de ce să se teamă. Partidul Comunist mă persecuta și-i rănea pe cei dragi mie pentru că voia ca eu să-L trădez pe Dumnezeu. Nu aveam de gând să permit ca planurile sale să aibă succes! La gândul acesta, hotărârea mea a fost restabilită: Oricât de mult îmi stătea familia mea în cale, trebuia să cred în Dumnezeu și să-L urmez! După aceea, în timp ce lucram, participam, de asemenea, la întruniri și împărtășeam Evanghelia.

În februarie 2017, mă pregăteam să plec la serviciu într-o dimineață, când am primit un telefon. Un bărbat pe nume Chen, care era șef de secție în cadrul Comitetului Politic și Juridic, mi-a spus: „Prezintă-te la secție în următoarele două zile să semnezi o declarație prin care să spui că nu crezi în Dumnezeu. Toți ceilalți credincioși locali care au fost arestați și eliberați au semnat deja, numai tu ai mai rămas.” M-am înfuriat foarte tare când am auzit asta. Credința mea presupune doar să particip la adunări și să citesc cuvintele lui Dumnezeu, dar ei m-au băgat în închisoare pentru asta, m-au torturat și au încercat, cu forța, să-mi spele creierul. Acum, că am ieșit, ei tot mă urmăreau îndeaproape, încercând să mă oblige să semnez o hârtie prin care renunț la credința mea. Ar face orice e nevoie ca să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. Erau cu adevărat josnici și răi! Nu puteam lăsa șiretlicul Satanei să câștige. Dar atunci m-am gândit: „Dacă-i spun că n-am de gând să semnez, Comitetul Politic și Juridic avea să mă trimită înapoi în închisoare? Nu vreau să ajung iar în închisoare și să trăiesc acea viață inumană.” Gândindu-mă la asta, i-am spus: „Sunt ocupată cu munca în următoarele două zile și nu am timp. Voi veni în câteva zile.” Spre surprinderea mea, în dimineața următoare, șeful Chen mi-a trimis un mesaj spunând: „Cardul tău de asigurare medicală a ajuns. Vino să îl ridici astăzi.” M-am gândit, în sinea mea: „N-am solicitat niciodată un card de asigurare medicală. Oare este vreun șiretlic de-al Satanei?” M-am gândit la ceva ce a

spus Dumnezeu: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit că Satana are numeroase trucuri. Spunând că toți credincioșii locali care au fost arestați și apoi eliberați au semnat cu excepția mea, șeful Chen încerca să mă păcălească să merg acolo. De vreme ce acel truc a eșuat, a folosit cardul de asigurare medicală drept momeală. Era foarte viclean. Gândindu-mă la toate acestea, am decis să nu mă duc.

Apoi, în dimineața următoare, tatăl meu a venit în grabă la mine la muncă. Părând disperat, mi-a spus: „Ieri, șeful Chen m-a chemat în biroul lui dis de dimineață. Mi-a spus că municipalitatea face o investigație specială să vadă dacă îți mai practici sau nu credința. Dacă semnezi documentul afirmând că nu o practici, atunci ai putea duce o viață normală ca toți ceilalți și nimeni nu te va monitoriza sau căuta. Dar dacă nu semnezi, vei fi trimisă la închisoare pentru a fi reeducată. Ascultă-mă! Renunță la credința ta și du-te, pur și simplu, să-ți semnezi numele!” Eram indignată și dezgustată să aud asta. I-am spus tatălui meu: „Tată, știi că a crede în Dumnezeu este calea cea dreaptă. Așadar, cum pot să renunț la credința mea de teama persecuției? Dezastrele devin grave acum. Dumnezeu Atotputernic, Mântuitorul, exprimă adevărul pentru a mântui oamenii de păcat și de dezastre. Aceasta este singura noastră șansă la mântuire. Necrezând, cu siguranță vom pieri în dezastru. Partidul Comunist arestează și persecută cu înverșunare credincioșii, forțându-i să-L trădeze pe Dumnezeu, așa că vor sfârși pedepsiți în iad, alături de el. Să semnez cu

numele meu înseamnă să-L trădez pe Dumnezeu și voi fi distrusă în cele din urmă! Nu pot semna așa ceva!" Tatăl meu, speriat și stresat, mi-a spus: „Dacă nu semnezi, poliția te va trimite înapoi direct în închisoare. Chiar vrei să suferi din nou acolo? Chiar dacă nu vrei să te gândești la tine, gândește-te la sora ta mai mică. Partidul Comunist țintește întreaga familie a unui credincios. Uită-te la sora ta mai mare. A absolvit un colegiu pedagogic, dar a picat examenul politic din cauza credinței tale și nu a putut obține un loc de muncă la o școală elementară importantă. Sora ta mai mică termină anul acesta un colegiu pedagogic și își va căuta un loc de muncă, iar dacă tu nu semnezi, nu va trece de testul politic și, cu siguranță, nu-și va găsi un serviciu bun. Nu-i distrugi viitorul? Ascultă-mă, strânge, pur și simplu, din dinți și semnează. Nu poți crede în secret? De ce să fii atât de încăpățânată?" Privind chipul rătăcit al tatălui meu, înlăcrimat, atât de îngrijorat încât avea o peliculă uscată pe gură, m-am simțit groaznic și încurcată: „Dacă semnez, Îl voi trăda pe Dumnezeu și voi fi marcată cu semnul fiarei; acesta reprezintă semnul dezonorării lui Dumnezeu, iar El nu mă va aproba. Însă dacă nu semnez, sora mea nu va trece testul politic și viitorul ei va fi afectat. Întreaga familie mă va urî pentru tot restul vieții mele. Și dacă poliția mă închide din nou și mă torturează dacă nu semnez? Dacă mă omoară în bătaie?" Gândul la toate astea m-a durut ca un cuțit înfipt în piept. Nu știam ce alegere să fac. I-am spus tatălui meu: „Lasă-mă să mă gândesc la asta." După ce a plecat, m-am rugat la Dumnezeu printre lacrimi: „Dumnezeule, inima mea este slabă, Te rog, dă-mi credință și putere și îndrumă-mă să rămân fermă în mărturia mea."

După ce m-am rugat, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana le perturbă deseori viețile sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost**

abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, ascultarea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că persecuția Partidului Comunist și intervențiile familiei mele erau ispite și atacuri din partea Satanei. M-am gândit la Iov, când a fost ispitit de Satana. A fost jefuit de tot ceea ce-i aparținea și și-a pierdut până și copiii. Trupul lui era acoperit de furuncule, propria lui soție l-a atacat și i-a spus să-L abandoneze pe Dumnezeu și să moară, dar Iov nu s-a plâns niciodată de Dumnezeu și nu L-a negat. Iov chiar L-a lăudat, spunând: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve" (Iov 1:21). Iov a triumfat în

fața ispitelor Satanei prin credința sa în Dumnezeu și frica de El. Fiind mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu, l-a făcut de rușine și l-a învins pe Satana. După eliberarea mea din închisoare, Partidul Comunist s-a folosit de familia mea ca să încerce să mă oblige să semnez o hârtie de renunțare la credința mea. Era o ispită și un atac din partea Satanei. Satana se folosea de iubirea mea pentru familie și de grija mea pentru viitorul surorii mele ca să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. Dacă mi-aș apăra familia și interesele trupești trădându-L pe Dumnezeu, n-aș fi eu în captivitatea Satanei? Știam că nu puteam ceda șiretlicurilor Satanei, ci trebuia să urmez exemplul lui Iov, să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu și să-l umilesc pe Satana.

Mai târziu, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile**

de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare. Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Citirea acestora mi-a dat ceva cunoaștere despre autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu. Indiferent cât de sălbatic e Satana, este doar un pion în mâinile lui Dumnezeu, o unealtă în slujba Lui. Mi-am amintit de arestarea și tortura mea în mâinile Partidului Comunist. Când trupul îmi era slab, cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința și m-au condus prin fiecare dificultate în parte. După ce am fost eliberată din închisoare, Partidul Comunist a continuat să mă monitorizeze, iar familia mea, acaparată de minciunile lui, m-a supravegheat și s-a împotrivit, de asemenea, credinței mele. Însă, prin îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg unele adevăruri, am triumfat în fața fiecărei ispite și hotărârea mea de a-L urma pe Dumnezeu s-a întărit. Prin toate acestea, am văzut că Satana este doar un instrument pentru ca Dumnezeu să-Și desăvârșească poporul ales. Nu aveam de ce să mă tem. Dumnezeu guvernează tot. El conduce destinul tuturor. Viața și moartea mea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă sora mea își găsește sau nu un loc de muncă,

ce fel de viitor va avea; toate aceste lucruri sunt determinate de Dumnezeu. Partidul Comunist nu-și poate controla nici propria soartă, deci cum mi-ar putea controla viața și moartea și viitorul surorii mele? Chiar dacă într-o zi aveam să fiu arestată și torturată din nou de poliție, va fi pentru că Dumnezeu permite ca acest lucru să se întâmple. Ar trebui să mă bazez pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm. Dacă mi-aș prețui viața, m-aș îngrijora pentru interesele familiei mele și aș semna hârtia prin care Îl trădez pe Dumnezeu, ar fi un semn al rușinii. Chiar dacă aș trăi, aș fi doar un trup umblător. Gândindu-mă la asta, m-am întărit să rezist oricăror ispite sau atacuri din partea Satanei, să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana!

În acea noapte, după ce am ajuns acasă, sora mea mai mare a țipat la mine: „Comitetul Politic și Juridic ți-a dat trei zile. Mâine este ultima zi. Ai de gând să semnezi hârtia sau nu? Mama și tata îmbătrânesc, își fac griji pentru tine în mod constant. Abia dacă au mâncat sau dormit de-a lungul celor trei ani în care ai fost în închisoare. Ai ieșit acum, dar ei încă mai trăiesc cu inima cât un purice. Ți-e bine știind că-i dezamăgești în felul acesta? Ai măcar conștiință? Te-ar omorî dacă ai semna hârtia aceea?” Mi-am dat seama că acesta era Satana care mă ataca din nou prin familia mea. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții?**”

(Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere. Credința în Dumnezeu este calea cea dreaptă și trebuia să-mi păstrez credința în El și să-L urmez orice ar fi. Partidul Comunist mi-a indus în eroare familia și a făcut presiuni asupra ei ca să mă îndepărteze de credința mea. Asta mi-a arătat și mai clar esența demonică a Partidului Comunist, de a urî adevărul și de a fi un dușman al lui Dumnezeu. L-am disprețuit și l-am respins din inimă. Chiar și fără nicio înțelegere sau niciun sprijin din partea familiei mele, trebuia să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana. La gândul acesta, i-am spus surorii mele: „Imposibilitatea mamei și tatei de a mânca sau de a dormi bine și îngrijorarea lor constantă nu sunt toate din vina partidului? Este corect și adecvat să crezi în Dumnezeu, să fii un om bun și să urmezi calea cea dreaptă. Însă partidul nu numai că m-a arestat pe mine, ci ne-a lăsat și fără nicio cale de scăpare. Partidul este vinovatul!” În acel moment, sora mea cea mai mare a sunat, cerând un răspuns: „Ai de gând să semnezi mâine sau nu? Ai doar două opțiuni. Fie semnezi hârtia prin care promiți că nu crezi în Dumnezeu și-ți vezi de muncă, câștigi bani și trăiești o viață bună, fie nu semnezi și aștepți să fii aruncată în închisoare!” Am răspuns ferm: „Chiar de trebuie să mă întorc la închisoare, nu voi semna hârtia!” Mi-a închis nervoasă și cealaltă soră doar m-a ignorat.

Ulterior, am plecat din oraș să-mi îndeplinesc îndatoririle. De câte ori îmi amintesc toată acea experiență, mă simt statornică în inima mea. Simt că a fost cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată și n-o voi regreta niciodată.

40. Ce se întâmplă când nu mă străduiesc în datoria mea

de Linda, Italia

În 2019, eu și sora Andreea am preluat conducerea lucrării de design artistic din biserică. Prima dată când am început această datorie, existau multe principii pe care nu le-am priceput, așa că sora Zhang, răbdătoare, a avut părtășie cu mine și a preluat ea mare parte a lucrării. Mai târziu, am aflat că avusese această datorie timp de doi ani și avea o anumită experiență de lucru. În toate, de la rezolvarea problemelor la adunări și până la rezumatul lucrării, gândirea ei era mai pătrunzătoare decât a mea. Când frații și surorile puneau întrebări, avea întotdeauna soluții bune. În comparație cu ea, m-am simțit mult în urmă. M-am gândit: „Prin câtă suferință trebuie să trec și ce preț trebuie să plătesc pentru a fi ca Andreea? Cum ea are mai multă experiență și duce o povară mai mare, o voi lăsa pe ea să facă mai mult din lucrare."

Înainte de rezumatele lucrării, Andreea mi-a cerut să mă gândesc din timp cum să am părtășie pentru a rezolva probleme, iar eu m-am gândit doar: „E multă bătaie de cap. Pe lângă rezumarea problemelor existente din datoria noastră, trebuie să găsesc cuvinte relevante de-ale lui Dumnezeu și principii pentru a avea părtășie asupra unei soluții. În special în chestiunile profesionale, eu n-am multă experiență. Ca să vin cu o soluție, ar trebui depun atât de mult efort ca să găsesc multe informații și să caut părtășie despre ceea ce nu înțeleg. Asta ar implica mult timp și efort. Andreea cunoaște acest domeniu, așa că poate să facă ea rezumatele. O voi lăsa pe ea." După aceea, nu m-am mai gândit la rezumate. În timpul rezumatului, când Andreea m-a întrebat ce idei și gânduri aveam, am spus: „Nu cunosc domeniul. Mai bine să faci tu rezumatele." Uneori, când planifica direcția

pe care s-o urmăm în studiu, mă întreba dacă voiam să particip, ca să-i dau sfaturi și s-o ajut să evite eventualele probleme. M-am gândit: „Andreea a fost mereu cea responsabilă de studiul nostru. Ca să particip, ar trebui să reflectez la asta și să studiez în profunzime lucruri pe care nu le știu. E prea mult efort! Las-o baltă, nu mă voi implica.” Așadar, am refuzat-o pe Andreea.

Ulterior, învățam o nouă tehnică de desen. În timp ce învățam asta, am întâmpinat multe greutăți și probleme, dar Andreea le-a discutat și rezolvat împreună cu noi. Cum nu cunoșteam bine tehnica, tot eram nedumerită, chiar și după ce lucrurile au fost explicate de două ori și mă gândeam: „E atât de obositor să dobândesc aptitudini noi în acest domeniu. De data asta, nu cred că mă voi implica. Oricum, o avem pe Andreea. Ea ne poate ajuta să învățăm.” Mai târziu, când studiam, nu am ascultat cu atenție. Uneori, nu spuneam nimic în tot acel timp, alteori, mergeam să lucrez altceva. Când Andreea îmi cerea idei și păreri, spuneam mereu, cu nepăsare, că n-aveam niciuna. Treptat, am dus o povară tot mai mică în datoria mea și nu am mai observat problemele din lucrarea de recapitulare. În acea perioadă, am avut inima pustiită în fiecare zi și am devenit tot mai pesimistă. Am simțit că eram de calibru slab și că nu eram capabilă de acea datorie.

Într-o zi, după ce a discutat lucrarea cu mine, Andreea a spus: „Ai această datorie de ceva vreme și totuși continui să spui că n-ai experiență și nu înțelegi. Pur și simplu nu vrei să duci o povară sau să faci un efort. Motivul pentru care eu am câteva idei bune este că mă rog des, mă bazez pe Dumnezeu și caut principii ca să înțeleg lucrurile. Mai ales când e vorba de chestiuni profesionale pe care nu le înțelegem, trebuie să preluăm inițiativa de a studia. Cum altfel putem să ne facem bine datoria?” Apoi, a vorbit despre felul în care s-a bazat pe Dumnezeu și a căutat să găsească soluții când a întâmpinat greutăți. Cu toate acestea, la acea vreme, tot nu mi-am

dat seama deloc de problema mea. În schimb, am simțit că Andreea n-a înțeles greutățile mele, așa că n-am pus la suflet sugestiile ei, nici n-am început să reflectez asupra mea.

Peste puțin timp, Andreea a preluat conducerea altei lucrări. Am fost foarte tristă când a plecat. Mi s-a întunecat mintea, confruntată cu atâta muncă. M-am gândit: „Răspund de această lucrare de peste un an, așadar, cum de tot nu sunt capabilă să o preiau?" Atunci mi-am amintit ce spusese Andreea. Chiar nu dusesem o povară în datoria mea? M-am rugat lui Dumnezeu să-I cer îndrumarea, ca să reflectez asupra mea și să mă cunosc. Am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**De cele mai multe ori, nu sunteți capabili să răspundeți când sunteți întrebați despre problemele lucrării. Unii dintre voi v-ați implicat în lucrare, dar nu ați întrebat niciodată dacă lucrarea merge sau nu și nu v-ați gândit cu atenție la asta. Având în vedere calibrul și cunoașterea voastră, se cuvine să știți măcar ceva, fiindcă toți ați luat parte la această lucrare. Deci de ce majoritatea oamenilor nu spun nimic? Poate chiar nu știți ce să spuneți – nu știți dacă lucrurile merg bine sau nu. Există două motive pentru asta: unul este că sunteți complet indiferenți, nu v-a păsat niciodată de lucrurile acestea și le-ați tratat mereu doar ca pe o sarcină care trebuie îndeplinită. Celălalt este că sunteți iresponsabili și refractari să vă pese de aceste lucruri. Dacă ți-ar păsa cu adevărat și ai fi într-adevăr implicat, ai avea o viziune și o perspectivă asupra tuturor lucrurilor. Să nu ai nicio perspectivă sau viziune vine adesea din a fi indiferent și apatic și din a nu-ți asuma nicio responsabilitate. Nu ești sârguincios față de datoria pe care o îndeplinești, nu-ți asumi nicio responsabilitate, nu ești dispus să plătești un preț sau să te implici. Nu îți faci griji și nici nu vrei să consumi mai multă energie; vrei doar să fii un subaltern, ceea ce nu se deosebește de modul în care un necredincios**

care lucrează pentru șeful său. O astfel de îndeplinire a datoriei nu este pe placul lui Dumnezeu și nu Îl mulțumește. Nu poate primi aprobarea Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluit exact starea mea. Când eram parteneră cu Andreea și discutam lucrarea cu ea, n-am avut niciodată păreri sau idei proprii. Simțisem mereu că era din cauză că nu cunoșteam bine domeniul sau lucrarea. Doar după ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că a fost din cauza nepăsării și iresponsabilității mele. Gândindu-mă în urmă la perioada în care am avut-o parteneră pe Andreea, de fiecare dată când am avut o problemă profesională, nu mi-am făcut griji. Mi-am folosit lipsa de experiență în acea datorie și înțelegerea precară a principiilor drept scuză ca să mă eschivez de la acea problemă și s-o evit. Când discutam despre lucrare, eu doar ascultam. Nu mă gândisem niciodată atent la ea. Am spus deseori în fața Andreei că nu am înțeles, că nu eram capabilă și că ea avea mai multă experiență, dar acestea chiar au fost doar scuze. Adevăratul meu scop a fost să-i câștig simpatia și înțelegerea, ca să facă ea mai mult din lucrare, iar eu să mă pot bucura de tihnă. Am fost foarte vicleană și înșelătoare! Fusesem făcută responsabilă de această datorie de peste un an și aveam o bază profesională. Dacă aș fi fost responsabilă și aș fi studiat cu sârguință, aș fi avut păreri proprii când am discutat despre lucrare. Poate că aș fi fost capabilă să o preiau când Andreea a fost transferată. N-am făcut altceva decât să fiu iresponsabilă în datoria mea, de parcă lucram doar pentru un salariu, supraviețuind de la o zi la alta cu puțin efort și grijă, de parcă aș fi putut scăpa cu asta. Nu m-am gândit niciodată cum să fac lucrurile bine, să-mi dau silința și să-mi îndeplinesc responsabilitatea. Făceam totul de mântuială în datoria mea, gândindu-mă doar cum să evit suferința trupească. Nu m-am gândit deloc la voia lui Dumnezeu. Cum aș putea spune c-am avut un loc pentru Dumnezeu

în inima mea? Cum ar putea Dumnezeu să nu mă deteste pentru atitudinea față de datoria mea?

După aceea, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Odată, Domnul Isus a spus: «Căci celui ce are i se va da și va avea din abundență, dar de la cel ce nu are se va lua chiar și ce are»** (Matei 13:12). **Care este însemnătatea acestor cuvinte? Ele înseamnă că dacă nici măcar nu-ți îndeplinești datoria sau sarcina sau nu te dedici acesteia, Dumnezeu îți va lua ce ți-a aparținut cândva. Ce înseamnă «îți va lua»? Cum îi face asta pe oameni să se simtă? E posibil să eșuezi să realizezi ceea ce calibrul și darurile tale ți-ar fi putut permite, să nu simți nimic și să fii exact ca un necredincios. Asta înseamnă să îți fie luat totul de către Dumnezeu. Dacă, în datoria ta, ești neglijent, nu plătești un preț și nu ești sincer, Dumnezeu îți va lua ceea ce a fost cândva al tău, îți va lua dreptul de a-ți îndeplini datoria, nu-ți va da acest drept. Fiindcă Dumnezeu ți-a oferit talente și calibru, dar tu nu ți-ai făcut datoria cum se cuvine, nu te-ai sacrificat pentru Dumnezeu, nu ai plătit un preț și nu ai pus suflet în asta, nu numai că Dumnezeu nu te binecuvântează, dar îți va și lua ce ai avut cândva. Dumnezeu îi înzestrează pe oameni cu talente, le dă abilități speciale, precum și inteligență și înțelepciune. Cum ar trebui oamenii să folosească aceste lucruri? Trebuie ca abilitățile tale speciale, harurile, inteligența și înțelepciunea ta să le dedici datoriei tale. Trebuie să îți folosești inima și să pui în aplicare tot ce știi, tot ceea ce înțelegi și tot ceea ce poți dobândi pentru datoria ta. Făcând astfel, vei fi binecuvântat. Ce înseamnă să fii binecuvântat de Dumnezeu? Cum îi face asta pe oameni să se simtă? Că au fost luminați și îndrumați de Dumnezeu și că au o cale când își îndeplinesc datoria. Altor oameni s-ar putea să li se pară că lucrurile pe care le-ai învățat și calibrul tău nu ți-ar putea permite să duci lucrurile până la capăt, dar**

dacă Dumnezeu lucrează și te luminează, nu doar că vei fi capabil să înțelegi și să faci acele lucruri, ci și să le faci bine. În final, chiar te vei întreba în sinea ta: «Înainte, nu eram atât de priceput, dar acum sunt atât de multe lucruri înlăuntrul meu, toate pozitive. Nu am studiat niciodată acele lucruri, dar acum, deodată, le înțeleg pe toate. Cum de am devenit deodată atât de deștept? Cum de sunt acum atât de multe lucruri pe care pot să le fac?» Nu vei putea explica acest lucru. Aceasta este luminarea și binecuvântarea lui Dumnezeu; acesta este felul în care Dumnezeu binecuvântează oamenii. Dacă nu simți asta când îți faci datoria sau slujba, atunci nu ai fost binecuvântat de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). După ce am meditat la cuvântul Lui, am înțeles că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei cinstiți și pe cei care se sacrifică sincer pentru El. Cu cât mai sârguincioasă e o persoană, încercând să devină mai pricepută în datoria sa, cu atât mai mult o luminează Duhul Sfânt și cu atât mai eficientă e în datoria ei. În schimb, dacă îți faci datoria cu înșelătorie, nu ești sârguincios și nu plătești un preț, nu vei face niciun progres sau nu vei obține niciun beneficiu din datoria ta și poți chiar și să pierzi ceea ce ai fi putut realiza. În acel moment, mi-am amintit experiența relatată de Andreea. Adevărul era că, la început, nu înțelesese mare parte din lucrare, dar și-a adus greutățile înaintea lui Dumnezeu adesea, rugându-se, căutând și meditând profund la ele și, de asemenea, a avut părtășie și le-a rezumat cu ceilalți și, pe nesimțite, a fost luminată de Duhul Sfânt și a fost mereu capabilă să vină cu idei noi. A făcut din ce în ce mai multe progrese și a devenit din ce în ce mai eficientă în datoria ei. Totuși, eu am încercat să păstrez starea de fapt, n-am căutat progresul, am încercat să mă bucur de tihnă și n-am vrut deloc să sufăr sau să plătesc un preț. Drept rezultat, nu mi-am atins niciodată potențialul. Întocmai precum spun cuvintele lui

Dumnezeu: „**De la cel ce nu are se va lua chiar și ce are**” (Matei 13:12). Dumnezeu a detestat atitudinea mea neglijentă și iresponsabilă față de datorie. Mi-am dat seama că, dacă nu m-aș căi, cu siguranță aș fi respinsă cu dispreț de Dumnezeu și, în final, mi-aș pierde complet șansa de a face o datorie. Gândindu-mă la asta, m-am speriat, așa că m-am rugat lui Dumnezeu imediat ca să mă căiesc și să-I caut îndrumarea ca să găsesc o cale de practicare.

Ulterior, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Cum ar trebui să înțelegi îndatoririle? Ca pe ceva ce Creatorul – Dumnezeu – i-l dă cuiva de făcut; așa iau naștere îndatoririle oamenilor. Însărcinarea pe care ți-o dă Dumnezeu este datoria ta și este perfect natural și justificat ca tu să-ți îndeplinești datoria așa cum cere Dumnezeu. Dacă îți este clar că această datorie este însărcinarea dată de Dumnezeu și că reprezintă iubirea lui Dumnezeu și binecuvântarea lui Dumnezeu care vin asupra ta, atunci vei putea să-ți accepți datoria cu o inimă iubitoare de Dumnezeu și vei putea fi conștient de voia lui Dumnezeu în timp ce-ți îndeplinești datoria și vei putea depăși toate dificultățile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cei care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu nu ar putea refuza niciodată însărcinarea dată de Dumnezeu; nu ar putea refuza nicio datorie. Indiferent de datoria pe care ți-o încredințează Dumnezeu, indiferent ce dificultăți presupune, nu ar trebui să o refuzi, ci să o accepți. Aceasta este calea de practicare, care înseamnă să practici adevărul și să-ți oferi tot devotamentul în toate lucrurile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Care este miezul aici? Este în cuvintele «în toate lucrurile». «Toate lucrurile» nu înseamnă neapărat lucruri care-ți plac sau la care ești bun, cu atât mai puțin lucruri care îți sunt familiare. Uneori vor fi lucruri la care nu ești bun, pe care e nevoie să le înveți, lucruri dificile sau în care trebuie să**

suferi. Cu toate acestea, indiferent ce lucru este, atâta vreme cât Dumnezeu ți l-a încredințat, tu trebuie să-l accepți de la El și, odată acceptat, trebuie să realizezi bine acea datorie, oferindu-i tot devotamentul tău și mulțumind voia lui Dumnezeu. Aceasta este calea de practică" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am cântărit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, am fost foarte inspirată. O datorie este o însărcinare dată de Dumnezeu și, indiferent dacă suntem iscusiți sau nu la asta, sau dacă este simplă sau complexă, a venit de la Dumnezeu, așa că trebuie să fim responsabili și trebuie să fim pe cât posibil de loiali. Am putea primi îndrumarea și binecuvântarea lui Dumnezeu doar după ce ne-am dat silința și ne-am îndeplinit responsabilitatea. M-am gândit la toate dățile când I-am jurat lui Dumnezeu că îmi voi îndeplini îndatoririle cu loialitate ca să-I răsplătesc iubirea. Acum că datoria a fost puțin complicată și solicitantă, iar eu a trebuit să sufăr și să plătesc un preț, doar am făcut-o de mântuială și am încercat s-o evit. Când am realizat asta, m-am simțit datoare lui Dumnezeu și nevrednică de iubirea Lui. Nu puteam continua așa. Trebuia să practic conform cuvântului lui Dumnezeu, să mă ocup sincer de datorie și să-mi îndeplinesc responsabilitățile pe deplin, ca să evit regretele pe viitor.

După asta, am preluat inițiativa și am început să cercetez și să mă familiarizez cu lucrarea care nu-mi era familiară și, atunci când am înfruntat probleme complicate, n-am mai încercat să le evit. În schimb, am luat inițiativa să le discut și să le rezolv împreună cu frații și surorile mele și le-am cerut acestora să mă învețe când nu am înțeles. Treptat, am început să stăpânesc amănuntele și am fost capabilă să vin cu soluții potrivite când ceilalți întâmpinau greutăți. La început, când am rezumat lucrarea noastră, n-am avut idei și tot am vrut să mă eschivez, dar mi-am amintit ce citisem în cuvântul lui Dumnezeu, așa că m-am lepădat voit de trup, m-am gândit la

problemele care erau prezente în datoria noastră și am lucrat să caut principii și informații. După ce am practicat așa o vreme, am simțit clar îndrumarea lui Dumnezeu. Fără să-mi dau seama, am început să înțeleg multe dintre lucrurile pe care nu le-am înțeles sau care m-au nedumerit și, de fiecare dată când am rezumat lucrarea, am obținut rezultate. Frații și surorile mele au practicat ceea ce rezumasem și au făcut și progrese.

Am crezut că atitudinea mea față de datorie se schimbase într-o oarecare măsură, dar când am întâmpinat din nou aceeași situație, am revenit la vechile obiceiuri.

În septembrie 2021, din cauza nevoilor lucrării, am început un parteneriat cu sora Rosie pentru a uda nou-veniții. M-am gândit că această datorie nu va implica probleme tehnice și că vor fi mai puține bătăi de cap, dar, în realitate, odată ce-am început să o fac, am descoperit că o bună udare a nou-veniților nu era ușoară. Nu doar că trebuia să comunic într-o limbă străină, ci trebuia și să am părtășie despre adevăr ca să le înlătur repede noțiunile și confuzia. Am văzut că Rosie era competentă în toate aspectele lucrării. Putea găsi repede adevărul relevant pentru a rezolva problemele nou-veniților, dar am văzut că eu nu eram deloc bună la asta. Nu puteam s-am părtășie clară despre adevăr sau să le rezolv problemele. Ca să ajung la nivelul lui Rosie, ar trebui să studiez, să mă pregătesc un timp îndelungat și să plătesc un preț mare. M-am gândit: „Las-o baltă. Oricum, Rosie e partenera mea acum, așa că nu trebuie să-mi fac griji.” La acest gând, nu m-am înzestrat, cu atâta ardoare, cu adevărurile referitoare la udare și, după adunări, nu i-am întrebat pe nou-veniți în mod activ despre problemele lor. Într-o zi, am reflectat că deja făcusem această datorie de două luni, dar încă nu puteam să ud un nou-venit singură. Mereu foloseam ca scuză faptul că n-am înțeles, dar, în realitate, nu m-am străduit să plătesc un preț. N-am putut să nu mă întreb: „De ce, imediat ce dau de o datorie la care nu excelez,

folosesc drept scuză «lipsa înțelegerii» și «nepriceperea» ca să-mi fac datoria de mântuială, și nu vreau să plătesc un preț?” Mi-am adus starea și confuzia înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat.

Într-o zi, în timpul devoționalelor mele, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Atunci când îndeplinesc o datorie, oamenii aleg întotdeauna munca ușoară, care să nu-i obosească, care să nu implice înfruntarea intemperiilor de afară. Acest lucru se numește a alege slujbe ușoare și a se eschiva de la cele grele și este o manifestare a râvnirii la confortul trupului. Ce altceva?** (A se plânge mereu când datoria lor este puțin grea, puțin obositoare, când implică plata unui preț.) (A fi preocupat de mâncare și îmbrăcăminte și de răsfățul trupului.) **Toate acestea sunt manifestări ale râvnirii la confortul trupului. Când o astfel de persoană vede că o sarcină este prea laborioasă sau riscantă, i-o vâră pe gât altcuiva; ea însăși lucrează doar pe îndelete și își găsește scuze de ce nu o poate face, spunând că este de calibru slab și nu are aptitudinile necesare, că este prea mult pentru ea – când, de fapt, nu o face pentru că râvnește la confortul trupului. […] Mai există și cazul în care oamenii se plâng mereu în timp ce-și îndeplinesc datoria, când nu vor să facă niciun efort pentru asta, când, imediat ce au puțin timp liber, se odihnesc, vorbesc alene sau se relaxează ori se distrează. Iar atunci când începe munca și le întrerupe ritmul și rutina vieții, sunt nefericiți și nemulțumiți de asta. Ei mormăie și se plâng și devin neglijenți și superficiali în îndeplinirea datoriei lor. Aceasta înseamnă râvnirea la confortul trupului, nu-i așa? […] Sunt oamenii care râvnesc la confortul trupului potriviți pentru a îndeplini o datorie? Aduceți în discuție subiectul îndeplinirii datoriei, vorbiți despre plata unui preț și despre a suferi greutăți, iar ei vor clătina din cap continuu: ar avea prea multe probleme, se plâng mereu și sunt negativi în toate privințele.**

Astfel de oameni sunt inutili, nu au dreptul să-și îndeplinească datoria și ar trebui alungați" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)"). **„Unii conducători falși chiar au puțin calibru, dar ei nu fac lucrare practică și râvnesc la confortul trupesc. Oamenii care râvnesc la confortul trupesc nu sunt foarte diferiți de porci. Porcii își petrec zilele dormind și mâncând. Ei nu fac nimic. Totuși, după un an de muncă grea să-i păstrezi hrăniți, când toată familia mănâncă din carnea lor la sfârșitul anului, se poate spune că au fost de folos. Dacă un conducător fals este ținut ca un porc, mâncând și bând gratuit de trei ori pe zi, devine gras și puternic, dar nu face nicio lucrare practică și este o risipă, nu a fost oare în zadar să-l țină? A fost de vreun folos? Este doar un obstacol pentru lucrarea lui Dumnezeu și ar trebui alungat. Într-adevăr, este mai bine să ții un porc, decât un conducător fals. Conducătorii falși pot avea titlul de «conducător», pot să ocupe această funcție, mănâncă bine de trei ori pe zi și se bucură de multe dintre harurile lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, la sfârșitul anului, când au mâncat până s-au îmbuibat, cum a mers lucrarea? Privește la tot ce a fost realizat în lucrarea ta anul acesta: ai văzut rezultate într-un anumit domeniu al lucrării în acest an? Ce lucrare practică ai făcut? Casa lui Dumnezeu nu-ți cere să faci perfect fiecare treabă, însă trebuie să faci bine lucrarea esențială – lucrarea evanghelică, de exemplu, sau cea audiovizuală, lucrarea bazată pe texte și așa mai departe. Toate acestea trebuie să dea roade. În circumstanțe normale, un efect – un rezultat – se poate vedea după trei până la cinci luni; dacă nu există niciun rezultat după un an, atunci aceasta este o problemă gravă. După un an, vezi care lucrare din sfera responsabilității tale a fost cea mai de succes, pentru care ai plătit cel mai mare preț și ai suferit cel mai mult. Uită-te la realizările tale: în**

inima ta, ar trebui să știi într-o oarecare măsură dacă ai avut câteva realizări valoroase în anul în care te-ai bucurat de harul lui Dumnezeu. Ce anume făceai în timp ce mâncai mâncarea casei lui Dumnezeu și te bucurai de harul Lui? Ai realizat ceva? Dacă nu ai realizat nimic, atunci ești un profitor, un veritabil fals conducător" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)"). Cântărind aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, am simțit că mi-au străpuns inima. Doar atunci am înțeles că mereu am evitat greul în datoria mea și am folosit „lipsa mea de înțelegere" și „nepriceperea mea" drept scuze, pentru că am fost prea leneșă și am tânjit prea mult după confortul trupesc. În trecut, când eram responsabilă de o datorie cu Andreea, mereu îmi alegeam sarcini ușoare și simple și îi dădeam ei toată treaba la care nu mă pricepeam sau care cerea gândire atentă. Acum, când udam nou-veniții cu Rosie, tot n-am vrut să-mi fac griji sau să plătesc un preț. Am reflectat asupra comportamentului meu și mi-am dat seama că motivul principal pentru acesta era că am fost stăpânită de filosofii satanice. Lucruri precum: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate", „Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă" și „Răsfață-te cât ești în viață" se înrădăcinaseră adânc în inima mea. Întotdeauna simțisem că oamenii trebuie să trăiască pentru ei, iar când nu suferim și avem confort trupesc, trăim cum ar trebui. Când am venit în biserică pentru a-mi face datoria, încă aveam această părere. Când au fost îndatoriri la care nu eram bună, când am întâmpinat dificultăți pentru care era necesar să plătesc un preț, m-am eschivat ca o țestoasă care-și bagă capul în carapace și mi-am pus pe primul loc confortul trupesc. Porcii nu au gânduri, nici nu fac nimic. Știu doar să mănânce, să bea și să doarmă. Am fost la fel, preocupată doar de confortul meu. Trăiam o viață foarte ordinară! M-am gândit cum, în trecut, ca supraveghetoare și, acum, la udare, Dumnezeu fusese milostiv cu

mine, dar eu n-am încercat să progresez și nu m-am gândit deloc la responsabilitățile și îndatoririle mele. Am fost iresponsabilă cu lucrarea bisericii și cu viețile fraților și surorilor mele. N-am avut pic de conștiință! N-am vrut să sufăr sau să plătesc un preț, dar am folosit mereu scuza „lipsei înțelegerii" sau a „nepriceperii", căutând simpatie și pentru a-i face pe ceilalți să creadă că-mi puteam admite defectele, astfel încât ei să mă creadă rezonabilă și onestă. Adevărul e că am folosit aceste cuvinte ca să-mi maschez propria lene și iresponsabilitate. Am fost atât de vicleană și înșelătoare și mi-am înșelat toți frații și surorile! Deși i-am putut înșela o vreme, Dumnezeu vede totul și Dumnezeu este drept. Încercam să-L păcălesc și să-L înșel pe Dumnezeu, cum să nu mă deteste? De aceea n-am văzut niciodată îndrumarea Lui în îndatoririle mele din acea perioadă. Faptul că eram mereu nedumerită și nu făceam progrese evidente erau semne de pericol!

Am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**După ce a acceptat ceea ce Dumnezeu i-a încredințat, Noe a pornit să realizeze și să ducă la bun sfârșit construcția arcei despre care vorbise Dumnezeu de parcă ar fi fost cel mai important lucru din viața lui, fără întârziere. Au trecut zile, au trecut ani, zi după zi, an după an. Dumnezeu nu a făcut niciodată presiuni asupra lui Noe, dar, în toată această vreme, Noe a perseverat în sarcina importantă care i-a fost încredințată de Dumnezeu. Fiecare cuvânt și fiecare frază pe care le rostise Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe precum cuvintele cioplite într-o tablă de piatră. Nepăsător la schimbările din lumea exterioară, la batjocura din partea celor din jurul lui, la greutățile implicate sau la dificultățile pe care le-a întâmpinat, el a perseverat, în tot acest timp, în ceea ce i-a fost încredințat de Dumnezeu, fără să dispere sau să se gândească vreodată să renunțe. Cuvintele lui Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe și**

deveniseră realitatea lui de zi cu zi. Noe a preparat fiecare dintre materialele necesare pentru construcția arcei, iar forma și specificațiile cerute de Dumnezeu pentru arcă au început treptat să prindă formă cu fiecare lovitură precisă a lui Noe cu ciocanul și dalta. Prin vânt și ploaie și indiferent cum l-au batjocorit sau calomniat oamenii, viața lui Noe a mers mai departe în felul acesta, an după an. Dumnezeu a urmărit în taină fiecare acțiune a lui Noe, fără să-i spună vreodată vreun alt cuvânt, iar inima Sa a fost atinsă de Noe. Cu toate acestea, Noe nici nu a știut și nici nu a simțit acest lucru; de la început până la sfârșit, el pur și simplu a construit arca și a adunat fiecare fel de viețuitoare, cu o loialitate de neclintit față de cuvintele lui Dumnezeu. În inima lui Noe, nu exista nicio instrucțiune mai importantă pe care trebuia s-o urmeze și s-o ducă la bun sfârșit: cuvintele lui Dumnezeu erau direcția și scopul lui pe viață. Așadar, orice i-a zis Dumnezeu, orice i-a cerut să facă, orice i-a ordonat să facă, Noe a acceptat acel lucru pe deplin, l-a memorat și l-a adoptat drept încercarea vieții sale. Nu numai că nu l-a uitat, nu numai că și l-a întipărit în minte, ci l-a făcut realitatea propriei lui vieți, folosindu-și viața ca să accepte și să înfăptuiască însărcinarea dată de Dumnezeu. Și în felul acesta, scândură cu scândură, arca a fost construită. Fiecare mișcare, fiecare zi a lui Noe era dedicată cuvintelor și poruncilor lui Dumnezeu. Poate nu părea că Noe îndeplinea o sarcină importantă, dar, în ochii lui Dumnezeu, tot ceea ce a întreprins Noe, fiecare pas pe care l-a făcut pentru a realiza ceva, fiecare lucrare săvârșită de mâna lui – toate au fost prețioase, demne de a fi pomenite și vrednice de a fi imitate de această omenire. Noe a respectat ce îi fusese încredințat de Dumnezeu. A fost neclintit în credința sa că fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu era adevărat; în privința asta nu avea nicio îndoială. Drept urmare, arca a fost

finalizată și fiecare fel de viețuitoare a putut trăi pe ea” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa doi: Cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea întâi)”). Am fost foarte emoționată cântărind cuvintele lui Dumnezeu. Noe a fost ascultător și atent cu Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus să construiască arca, Noe a prețuit însărcinarea dată de El și I-a ascultat cerințele. La început, n-a știut cum să construiască arca, iar dificultatea construirii a fost, cu adevărat, prea mare. La fiecare etapă, a trebuit să sufere și să plătească un preț, dar Noe a fost credincios însărcinării date de Dumnezeu. Ca s-o îndeplinească, a suferit voit, a plătit un preț și a construit arca din temelie. Noe a perseverat 120 de ani și, în final, a îndeplinit însărcinarea dată de Dumnezeu. Deși Noe a suferit mult ca să construiască arca și nu s-a bucurat de confort trupesc, îndeplinise însărcinarea dată de Dumnezeu, Îl mulțumise și Îi câștigase aprobarea. În comparație cu atitudinea lui Noe față de însărcinarea dată de Dumnezeu, am văzut că n-am avut deloc umanitate. N-am fost loială când îmi îndeplineam datoria, am fost leneșă și vicleană, doar am tânjit după confort trupesc și n-am vrut să sufăr deloc. Chiar duceam un trai josnic! Dacă aș continua așa și nu m-aș schimba, în final, mi-aș pierde datoria, lucru pe care l-aș regreta tot restul vieții.

În zilele care au urmat, mi-am organizat timpul cum trebuie și am perseverat în a mă înzestra zilnic cu adevăruri despre udarea nou-veniților. Într-o zi, la o adunare, frații și surorile au invocat o problemă din lucrarea de udare și, când am auzit ceva ce n-am înțeles, am vrut să o evit. M-am gândit să-i las s-o discute între ei. Dar de data asta, am devenit deodată conștientă c-am vrut să fac lucrurile de mântuială și să nu-mi asum răspunderea. M-am gândit la atitudinea serioasă și responsabilă a lui Noe față de însărcinarea lui, apoi mi-am corectat rapid starea greșită. Am ascultat atent părtășia lor despre adevăr ca să rezolve problema. La

rezumatul final, mi-am exprimat sfatul. Am fost surprinsă când au spus că sfatul meu a fost bun. Când am udat nou-veniți cu Rosie, am luat inițiativa de a practica rezolvarea dificultăților lor practice și, dacă au fost probleme pe care nu le-am putut rezolva, i-am cerut ajutorul imediat. După o vreme, am putut și să ud nou-veniții singură. În vreme ce încă am multe neajunsuri și defecte, pot să simt că progresez, obțin câștiguri și mă simt tot mai liniștită și în largul meu. Înțelegerea și beneficiile pe care le-am putut primi sunt numai efectul lucrării lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

41. Mântuirea necesită statut?

de Yi Xun, China

Ani de zile, mi-am îndeplinit datoria departe de casă și am fost responsabilă de lucrarea bisericii. Deși aveam o afecțiune congenitală a inimii, nu avusesem niciodată probleme de sănătate majore. Dar cu vârsta, în acești ultimi doi ani, pur și simplu, mental și fizic nu mai sunt deloc la fel cum eram. Dacă stau trează puțin mai târziu seara, sunt extenuată a doua zi, simțindu-mă complet slăbită, și nu mă simt bine de la inimă. În august 2021, conducătoarea a luat în considerare starea mea și s-a temut că trupul meu nu va putea continua să facă față rolului stresant de conducătoare, așa că m-a pus să mă întorc acasă să am grijă de sănătatea mea și să îndeplinesc orice datorie eram în stare. Să aud acest lucru a fost cu adevărat supărător pentru mine. Mă gândeam: „Este un moment crucial pentru a construi fapte bune într-o datorie. Să fiu transferată, să fiu doar o simplă credincioasă în loc de conducătoare, voi avea mai puține ocazii de practică, voi afla adevărul și voi intra în realitate mai încet, așa că probabilitatea mea de a fi mântuită se va micșora. Nu va fi la fel cu a fi conducătoare, rezolvând mereu diferitele probleme și dificultăți ale fraților și surorilor, aflând și pătrunzând adevărurile rapid, cu o probabilitate mai bună de mântuire. Oare Dumnezeu folosește această situație pentru a mă expune și a mă alunga?” Mă supăram tot mai mult pe măsură ce mă gândeam la asta și nu-mi puteam reține lacrimile. Ulterior, o soră a avut părtășie cu mine după ce a aflat despre starea mea. Mi-a spus: „Voia binevoitoare a lui Dumnezeu se află în asta, iar când nu înțelegem voia lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să ne supunem, să ne rugăm și să cercetăm mai mult, dar nu putem niciodată să înțelegem greșit sau să ne plângem.” Părtășia ei mi-a amintit că această situație nu a fost întâmplătoare, ci că trebuia să existe adevăr pe care trebuie

să-l caut și să-l pătrund și că ar trebui să mă supun. Dar tot eram foarte supărată. Când mă trezeam noaptea și-mi venea asta în minte, mă-ntorceam și mă răsuceam, fără somn, gândindu-mă iar și iar: „Am crezut în toți acești ani și, chiar când lucrarea lui Dumnezeu este în sfârșit la momentul crucial, mi-am pierdut șansa de a sluji ca și conducătoare. Sunt doar o credincioasă de rând. Mai am speranță să fiu mântuită și desăvârșită?" Încă voiam să continui să slujesc drept conducătoare, dar mă temeam că boala mea s-ar putea acutiza și ar afecta lucrarea bisericii. Nu puteam să mă gândesc doar la mine și să pun în pericol lucrarea bisericii. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tulburată deveneam. Nu știam cum să fac să trec peste asta.

În devoționalele mele, am citit unele dintre cuvintele lui Dumnezeu care revelau cum tratează antihriștii schimbările din datoria lor și am înțeles puțin despre mine însămi. Dumnezeu spune: „**Când se fac ajustări în îndatoririle lor, oamenii ar trebui cel puțin să se supună, să beneficieze de pe urma reflectării asupra lor, cât și să dobândească o evaluare mai exactă a calificării eficienței din îndatoririle lui. Dar situația nu e aceeași pentru antihriști. Ei sunt diferiți de oamenii normali, indiferent ce li se întâmplă. În ce constă această diferență? Nu se supun; nu cooperează în mod proactiv, nici nu caută adevărul deloc. În schimb, simt repulsie față de el și i se împotrivesc, îl analizează, îl contemplă și-și frământă creierii cu speculații: «De ce nu mi se permite să îndeplinesc această datorie? De ce sunt transferat la o datorie neimportantă? Este acesta un mijloc de a mă dezvălui și de a mă alunga?» În mintea lor, se tot gândesc la cele întâmplate, analizându-le la nesfârșit și meditând intens asupra lor. Când nu s-a întâmplat nimic, ei sunt perfect în regulă, dar când se întâmplă ceva, încep să le clocotească inimile ca în apele furtunoase, iar capetele lor sunt pline de**

întrebări. Din exterior, poate părea că ei sunt mai buni decât alții în cântărirea problemelor, dar, de fapt, antihriștii sunt pur și simplu mai răi decât oamenii normali. […] Antihriștii nu ascultă niciodată de rânduielile casei lui Dumnezeu și întotdeauna leagă strâns datoria, faima și statutul lor de speranța pe care o au pentru binecuvântări și viitoarea lor destinație, de parcă, odată ce și-au pierdut datoria, reputația și statutul, nu va mai fi nicio speranță să obțină binecuvântări și recompense, iar acest lucru ar fi de parcă și-ar pierde viața. Ei se gândesc: «Trebuie să fiu atent, nu trebuie să fiu neglijent! Nu pot să mă bazez pe casa lui Dumnezeu, pe frați și surori, pe conducători și lucrători și nici măcar pe Dumnezeu. Nu pot să am încredere în niciunul dintre ei. Tu însuți ești persoana pe care poți să te bazezi cel mai mult și care e cea mai demnă de încredere. Dacă nu-ți faci planuri pentru tine, atunci cui îi va păsa de tine? Cine se va gândi la viitorul tău? Cine se va gândi dacă vei primi sau nu binecuvântări? Prin urmare, trebuie să fac planuri și calcule atente spre binele meu. Nu pot să comit greșeli sau să fiu nici măcar puțin neglijent, altminteri, ce voi face dacă va încerca cineva să profite de mine?» Prin urmare, ei se păzesc de conducătorii și lucrătorii casei lui Dumnezeu, temându-se că cineva îi va discerne sau îi va vedea așa cum sunt în realitate și că atunci vor fi demiși, iar binecuvântările la care visează vor fi spulberate. Consideră că trebuie să-și păstreze reputația și statutul, deoarece cred că este singura lor speranță pentru a obține binecuvântări. Un antihrist vede faptul de a fi binecuvântat ca fiind mai măreț decât cerurile înșele, mai măreț decât viața, mai important decât urmărirea adevărului, schimbarea firii sau mântuirea personală și mai important decât a-și îndeplini bine datoria și de a fi o ființă creată care corespunde standardelor. Ei cred că a fi o ființă creată care

e conform așteptărilor, își face bine datoria și e mântuită sunt lucruri neînsemnate care nu merită menționate, în timp ce dobândirea binecuvântărilor este singurul lucru din întreaga lor viață ce nu poate fi uitat niciodată. Indiferent ce situație înfruntă, indiferent cât de importantă sau neînsemnată este, ei o pun pe seama faptului că sunt binecuvântați de Dumnezeu și sunt incredibil de precauți și atenți și-și lasă întotdeauna o cale de scăpare. Așa că, atunci când datoria le este ajustată, dacă e o promovare, un antihrist va crede că are speranță să fie binecuvântat. Dacă este o retrogradare, de la conducător de echipă la asistent de conducător de echipă, de la asistent la membru obișnuit al echipei, ei anticipează că va fi o problemă majoră și că speranța lor de a câștiga binecuvântare este slabă. Ce fel de perspectivă este aceasta? Este una adecvată? Categoric nu. Este o părere absurdă!" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări"). **„În inimile lor, antihriștii echivalează întotdeauna statutul lor înalt sau umil cu mărimea binecuvântărilor. Indiferent dacă sunt în familia lui Dumnezeu sau în orice alt grup, pentru ei, statutul și clasa oamenilor sunt strict delimitate, la fel ca finalurile lor decisive; cât de înaltă este poziția cuiva și cât de multă putere deține în casa lui Dumnezeu în această viață este echivalent cu anvergura binecuvântărilor, recompenselor și a coroanei primite pe lumea cealaltă – sunt direct legate. Este logică o astfel de părere? Dumnezeu nu a spus niciodată asta și nici nu a promis vreodată așa ceva, dar acesta este genul de gândire care va răsări într-un antihrist. […] N-ați spune că oamenii asemeni antihriștilor au o mică problemă de sănătate mintală? Sunt răi până la extrem? Indiferent ce spune Dumnezeu, ei nu dau atenție la nimic și nici nu acceptă acest lucru! Consideră că orice gândesc și cred ei este corect și, prin aceasta, se**

bucură, plăcându-se și admirându-se. Ei nu caută adevărul și nu investighează dacă asta este ceea ce se spune în cuvintele lui Dumnezeu sau dacă asta este ceea ce Dumnezeu a promis" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări"). Cuvintele lui Dumnezeu arată că antihriștii au credință doar pentru binecuvântări și recompense. Ei clasează diversele îndatoriri, asociind strâns statutul înalt sau inferior cu mai multe sau mai puține binecuvântări care ar putea fi primite. Ei cred că fără statut, au cu greu vreo șansă la mântuire, așa că-L învinuiesc, Îl înțeleg greșit și chiar Îl combat pe Dumnezeu. Le pasă doar de propriile interese și dacă pot sau nu să obțină binecuvântări, dar nu caută niciodată adevărul și nu învață lecții. În plus, în inimile lor, chiar nu au nicio frică față de Dumnezeu și nici nu I se supun, ci sunt răi și duplicitari prin natură. Având în vedere comportamentul meu, eram exact ca un antihrist. Îmi asociam statutul cu mărimea binecuvântărilor mele și mă gândeam mereu că să nu fiu conducătoare însemna că aș fi fără statut și că nu aș avea nicio speranță să fiu mântuită sau să primesc binecuvântări. Din cauza asta, nu puteam nici măcar gestiona cum se cuvine o schimbare normală în datoria mea și aveam multe pe cap. Dar de fapt, biserica rânduiește datoria fiecăruia în funcție de principii și de situația lui efectivă. Eu aveam probleme de sănătate. Conducătorii au multe de gestionat, este mult stres și corpul meu nu putea face față. Datoria mea ar avea de suferit. Faptul că biserica rânduia pentru mine să preiau ce reușeam era ceva bun atât pentru mine, cât și pentru lucrarea bisericii. Dar eu eram suspicioasă și plină de dubii. Primul meu gând cu privire la a nu fi conducătoare a fost că aș avea puține speranțe să fiu mântuită. Gândul de a nu fi binecuvântată și de a fi lăsată fără o destinație bună mă făcea să simt că singura mea speranță în credință îmi fusese luată. Deodată, mi-am pierdut tot elanul și am devenit foarte

negativă. Am văzut că nu priveam lucrurile bazându-mă pe adevărurile-principii, ci pe beneficiile pe care le puteam avea. Când propriile mele ambiții și dorințe nu erau întrunite, m-am gândit că Dumnezeu folosea acea situație pentru a mă alunga. Am văzut că eram cu adevărat vicleană. Îmi imaginam că Dumnezeu este la fel ca umanitatea coruptă, fără corectitudine sau justiție. Credeam că El ne măsura și ne determina finalul pe baza mărimii statutului sau datoriei noastre. Am crezut că dacă oamenii aveau statut, Dumnezeu îi va favoriza și îi va mântui, dar altfel, nu îi va mântui. Nu era asta tăgăduirea dreptății lui Dumnezeu și blasfemie împotriva Lui? După toți acei ani de credință, am văzut că nu L-am înțeles și nu am ascultat deloc de Dumnezeu. Fără să fi fost dezvăluită de către fapte, nu mi-aș fi dat seama cât de greșită era perspectiva mea asupra urmăririi.

Mai târziu, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au ajutat să-mi văd perspectiva greșită. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Multor oameni nu le este clar ce înseamnă să fii mântuit. Unii oameni cred că dacă au crezut în Dumnezeu mulți ani, atunci s-ar putea să fie mântuiți. Unii oameni cred că, dacă înțeleg multe doctrine spirituale, atunci s-ar putea să fie mântuiți, sau unii cred că liderii și lucrătorii vor fi cu siguranță mântuiți. Acestea sunt toate noțiuni și închipuiri omenești. Elementul cheie este că oamenii trebuie să înțeleagă ce înseamnă mântuirea. A fi mântuit înseamnă în primul rând să fii eliberat de păcat, de influența Satanei, și să te întorci cu adevărat către Dumnezeu și să-L asculți. Ce trebuie să deții pentru a fi liberi de păcat și de influența Satanei? Adevărul. Dacă oamenii speră să dobândească adevărul, trebuie să fie înarmați cu multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să fie capabili să le experimenteze și să le practice, astfel încât să poată înțelege adevărul și să intre în realitate. Numai atunci pot fi mântuiți. Dacă o persoană poate fi sau nu mântuită**

nu are nicio legătură cu cât de mult timp a crezut în Dumnezeu, cunoștințele pe care le au, dacă au daruri sau puncte forte sau cât de mult suferă. Singurul lucru direct legat de mântuire este posibilitatea persoanei de a dobândi adevărul. Așadar, astăzi, câte adevăruri ai înțeles în mod autentic? Și câte dintre cuvintele lui Dumnezeu au devenit viața ta? În care dintre toate cerințele lui Dumnezeu ai dobândit intrarea? În timpul anilor tăi de credință în Dumnezeu, cât de mult ai intrat în realitatea cuvântului lui Dumnezeu? Dacă nu știi sau dacă nu ai reușit să intri în realitatea niciunuia dintre cuvintele lui Dumnezeu, atunci, sincer, nu ai nicio speranță de mântuire. Nu e cu putință să fii mântuit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"). **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți din cauza dreptății lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Am fost realmente atinsă de aceste pasaje. Am văzut că a fi mântuit n-are legătură cu a fi conducător sau a avea statut. Mântuirea este despre a ne lepăda de firile Satanei și a ajunge să ne supunem lui Dumnezeu. Numai cei care practică adevărul, își schimbă firile corupte, se supun lui Dumnezeu și trăiesc după cuvintele Sale pot fi cu adevărat mântuiți. Orice datorie îndeplinim, atâta vreme cât putem să acceptăm adevărul, să ne concentrăm pe auto-reflecție când suntem emondați, să ne cunoaștem corupția și defectele prin cuvintele lui

Dumnezeu, să ne căim și să ne schimbăm, atunci, prin această urmărire, putem dobândi adevărul și putem fi mântuiți. Indiferent cât de mare e statutul cuiva sau cât de mult suferă, dacă nu urmărește adevărul, va fi alungat. Exact ca Pavel. Deși avea un mare statut și prestigiu și realizase multe, efortul pe care l-a cheltuit pentru lucrarea pe care a făcut-o era întru totul pentru a dobândi binecuvântări și recompense. Nu a urmărit niciodată adevărul sau schimbarea firii. În cele din urmă, n-a avut nicio înțelegere despre sine sau despre Dumnezeu. El a fost mereu martor pentru el însuși și pentru cât de mult suferise pentru Domnul. Se lăuda „Nu le eram inferior în nici o privință acelor «apostoli deosebiți»” (2 Corintieni 11:5), și chiar se semețea fără rușine: „Mă așteaptă cununa dreptății” (2 Timotei 4:8). A fi capabil să cuvânteze asemenea erezie, că el era un Hristos în viață, I-a ofensat firea lui Dumnezeu și a fost pedepsit de Dumnezeu. Dar lui Petru nu i-a păsat niciodată de urmărirea statutului în credința sa. A căutat doar să Îl cunoască și să se supună lui Dumnezeu, să practice și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, să-și cunoască firea coruptă și, în cele din urmă, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu. S-a supus până la moarte și L-a iubit pe Dumnezeu la maximum. Asta ne arată că a avea statut înalt și a face o datorie importantă nu reprezintă o condiție sau un standard pentru mântuire. Cineva cu statut care nu urmărește adevărul, ci se împotrivește adesea lui Dumnezeu, cineva care nu are nicio mărturie reală de trăire a cuvintelor Lui, va fi obligatoriu alungat. Chiar dacă cineva nu are statut înalt, dar se află pe calea cea dreaptă și urmărește adevărul, încă mai poate dobândi adevărul și poate fi mântuit de Dumnezeu. M-am simțit mult mai bine când am realizat asta. Eram gata să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu și să accept calmă schimbarea.

Mai târziu, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care m-a ajutat să înțeleg mai bine voia lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu

spun: „**Toți suntem egali înaintea adevărului. Cei care sunt promovați și educați nu sunt cu mult mai buni decât ceilalți. Toți au experimentat lucrarea lui Dumnezeu cam pentru aceeași perioadă de timp. Cei care nu au fost promovați sau educați ar trebui, de asemenea, să urmărească adevărul în timp ce își îndeplinesc îndatoririle. Nimeni nu-i poate priva pe alții de dreptul de a urmări adevărul. Unii oameni sunt mai dornici în căutarea adevărului și au un anumit calibru, așa că sunt promovați și educați. Acest lucru se datorează cerințelor lucrării casei lui Dumnezeu. Prin urmare, de ce are casa lui Dumnezeu astfel de principii pentru promovarea și folosirea oamenilor? Întrucât există diferențe în calibrul și personalitatea oamenilor și fiecare persoană alege o cale diferită, acest lucru duce la finaluri diferite în credința oamenilor în Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul sunt mântuiți și devin oameni ai Împărăției, în timp ce aceia care nu acceptă deloc adevărul, care nu sunt devotați datoriei lor, sunt alungați. Casa lui Dumnezeu educă și folosește oamenii în funcție de măsura în care urmăresc adevărul și în care sunt devotați datoriei lor. Există o distincție în ierarhia diferiților oameni în casa lui Dumnezeu? Deocamdată, nu există nicio ierarhie în ceea ce privește statutul, poziția, valoarea sau titlul diferiților oameni. Cel puțin în perioada în care Dumnezeu lucrează pentru a-i mântui și îndruma pe oameni, nu există nicio diferență între rangul, poziția, valoarea sau statutul diferiților oameni. Singurele lucruri care diferă le constituie împărțirea lucrării și rolurile îndatoririlor îndeplinite. Desigur, în această perioadă, unii oameni, ca excepție, sunt promovați și educați și ocupă niște funcții speciale, în timp ce unii oameni nu primesc astfel de oportunități din diverse motive, precum probleme cu calibrul sau mediul lor familial. Dar oare nu îi mântuiește Dumnezeu pe cei care nu**

au primit astfel de oportunități? Nu așa stau lucrurile. Valoarea și poziția lor sunt inferioare față de ale celorlalți? Nu. Toți sunt egali în fața adevărului, toți au ocazia de a urmări și dobândi adevărul, iar Dumnezeu îi tratează pe toți corect și rezonabil" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că, în casa Lui, nu există distincție de statut mare sau mic pentru îndatoririle de aici. Toată lumea preia o datorie diferită în funcție de nevoile lucrării, dar, în realitate, toți sunt egali în fața adevărului. Oriunde am îndeplini o datorie, fie că avem sau nu statut, cuvintele lui Dumnezeu ne susțin pe fiecare dintre noi. El nu are părtinire față de nimeni pentru statutul avut. Dumnezeu rânduiește tot felul de situații și evenimente pentru toată lumea pe baza nevoilor lor, astfel încât să-I poată experimenta lucrarea și intra în adevărul-realitate. Nu-i răpește nimănui șansa de a practica și de a pătrunde realitatea adevărului. Dumnezeu este corect cu toată lumea. Dobândirea adevărului sau mântuirea lui Dumnezeu nu sunt determinate de datoria noastră ci, în întregime, de ceea ce urmărim. Nu este pentru a spune că, dacă slujim ca și conducători, Dumnezeu ne va favoriza sau lumina în mod special și că, dacă suntem credincioși de rând, El ne va ignora. Dumnezeu luminează și susține oamenii pe baza a ceea ce urmăresc ei și a atitudinii lor față de adevăr. Putem vedea dreptatea Lui în asta. Deși oamenii au îndatoriri diferite și întâmpină diverse lucruri, firile corupte arogante și malefice pe care le dezvăluie sunt toate la fel. Cât timp sunt dispuși să urmărească și să practice adevărul și să-și alunge firea coruptă, ei pot să fie mântuiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă cineva nu urmărește adevărul, nu-l caută sau nu îl practică în fața problemelor, atunci, indiferent de datoria pe care o face sau de câte ocazii are să se antreneze, până la urmă nu va dobândi nicicând adevărul și nu va putea fi mântuit de Dumnezeu. Exact ca mine, după toți

acei ani în care avusesem funcția de conducătoare, cu tot statutul și toate oportunitățile mele de a mă antrena, cât adevăr dobândisem, de fapt? M-am gândit la felul în care schimbarea din datoria mea mă făcuse să devin negativă, să înțeleg greșit și să mă plâng. Nu eram nici pe departe ascultătoare față de Dumnezeu și nu aveam niciun adevăr-realitate. Eram exemplul perfect. Chiar și așa, am continuat să cred cu naivitate că puteam dobândi mântuirea prin statut. Statutul mi se urcase cu totul la cap. Deși unii frați și surori nu sunt niciodată conducători, ei continuă să urmărească adevărul, au o povară în datoria lor, se concentrează pe a căuta adevărul când se ivesc lucruri și duc la îndeplinire adevărurile pe care le știu. Corupția pe care o arată se diminuează treptat și se supun tot mai mult lui Dumnezeu. Ei sunt adevărată mărturie pentru trăirea cuvintelor lui Dumnezeu. Asta dobândește aprobarea și acceptarea lui Dumnezeu. Acest lucru mi-a amintit de ceva ce spune Dumnezeu: „**Dacă urmezi cu adevărat, atunci Eu sunt dispus să îți dau calea vieții în întregime, să fii ca un pește înapoi în apă. Dacă nu urmezi cu adevărat, voi lua totul înapoi. Nu sunt dispus să dau cuvintele din gura Mea celor care sunt ahtiați după confort și sunt la fel ca porcii și câinii!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”). Și Domnul Isus a spus odată: „**Căci oricui are, i se va da mai mult și va avea din abundență, dar de la cel ce n-are se va lua chiar și ce are!**” (Matei 25:29). Dumnezeu e corect și drept cu umanitatea și nu este părtinitor cu nicio persoană. Indiferent dacă cineva este credincios de rând sau conducător, atâta vreme cât urmărește adevărul, Dumnezeu va furniza luminare și capacitate de conducere. Cheia este dacă cineva are hotărârea de a urmări și practica adevărul. Să înțeleg asta a fost cu adevărat luminător pentru mine. Înainte, eram mereu îngrijorată că nu voi primi la fel de multe ocazii de a practica dacă nu eram conducătoare și atunci aș avea speranță mai mică la mântuire.

M-am gândit inclusiv că Dumnezeu voia să mă alunge, că avea să nu mă mai mântuiască. Acelea erau înțelegerile mele greșite despre Dumnezeu și erau blasfemie. N-aveam nicio înțelegere despre intențiile serioase ale lui Dumnezeu. Gândindu-mă cu adevărat la asta, în toți acei ani de credință am fost controlată de perspectivele mele greșite, făcându-mi datoria doar pentru a fi binecuvântată, crezând că aveam o urmărire grozavă. Am fost captată de imaginea mea falsă, n-am reflectat asupra-mi și nu m-am cunoscut deloc. Această modificare în datoria mea mi-a revelat perspectiva greșită în urmărire și am fost în sfârșit capabilă să vin înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta și a mă cunoaște. Am dobândit ceva înțelegere despre firea mea coruptă și despre problemele din perspectiva mea și am văzut firea dreaptă a lui Dumnezeu. Am aflat și cine este mântuit de către Dumnezeu și cine este alungat de către El și am dobândit o oarecare supunere față de Dumnezeu. Această situație reprezenta cu adevărat protecția și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine.

Mai târziu, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să văd clar calea de intrare pe care ar trebui să o iau. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. […] Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi alungat, depinde de propria ta căutare. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe**

care merge omul” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). Am găsit o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Sunt o ființă creată așa că, indiferent ce rânduiește Dumnezeu, trebuie să mă supun cârmuirii și aranjamentelor Sale. Nu pot să am credință și să fac o datorie doar pentru binecuvântări și recompense. Fie că în cele din urmă pot fi mântuită sau nu, fie că sunt binecuvântată sau nu, atât timp cât trăiesc, ar trebui să urmăresc adevărul și cunoașterea lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt respinsă și alungată în cele din urmă de Dumnezeu, aceasta va fi dreptatea Lui. După ce I-am înțeles voia, nu am mai fost atât de afectată de ce datorie îndeplineam. Eram capabilă să fac față cu calm schimbării din datoria mea.

Prin ceea ce a scos la lumină această situație, am aflat unele lucruri despre perspectivele greșite din credința mea. Am învățat și că, dacă cineva poate fi mântuit nu, depinde de statutul lui sau de câtă lucrare a făcut. Cheia este dacă a dobândit adevărul și este cineva care se supune cu adevărat lui Dumnezeu și dacă face o schimbare în firea vieții sale. De atunci, am vrut doar să rămân realistă și să-mi fac datoria bine pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu.

42. Beneficii dobândite prin adversitate

de Robinsón, Venezuela

La sfârșitul anului 2019, o rudă mi-a împărtășit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Am văzut că aveau autoritate și că erau adevărate cuvintele Lui. Am simțit că era glasul lui Dumnezeu, așa c-am acceptat bucuros noua Sa lucrare. Citeam zilnic cuvântul lui Dumnezeu și nu voiam să ratez nicio adunare. Uneori, erau probleme cu internetul sau curentul acolo unde mă aflam, iar eu nu puteam participa la adunările online. Eram foarte mâhnit, dar citeam rapid detaliile adunării după aceea și, apoi, trimiteam grupului ce-am înțeles din cuvântul lui Dumnezeu, intram în comuniune cu ei și-mi făceam datoria cât mai bine.

După un timp, am fost ales conducător de biserică. La început, am răspuns de lucrarea bisericii cu alți doi conducători, așa că nu mi s-a părut prea dificil sau stresant. În scurt timp, am fost ales să supraveghez lucrarea mai multor biserici. La început, n-am vrut să îndeplinesc această datorie. Pentru că simțeam că nu mai practicasem ca lider de mult timp și că mai aveam multe neajunsuri și lucruri neînțelese, așa că mă-ngrijoram că nu voi face bine această datorie. Mai târziu, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Noe auzise doar câteva mesaje, iar pe vremea aceea, Dumnezeu nu exprimase multe cuvinte, așa că nu e niciun dubiu că Noe nu a înțeles foarte multe adevăruri. Nu a înțeles știința sau cunoștințele moderne. A fost un om extrem de obișnuit, un membru nesemnificativ al rasei umane. Totuși, într-o privință, a fost diferit de oricine altcineva: a știut să asculte cuvintele lui Dumnezeu, a știut cum să urmeze cuvintele lui Dumnezeu și să li se supună, a știut care era locul omului și a fost capabil să creadă și să asculte cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu – nimic mai mult. Aceste câteva învățături simple au fost suficiente**

pentru a-i permite lui Noe să îndeplinească tot ce Dumnezeu îi încredințase și a stăruit în asta nu doar câteva luni, nici câțiva ani, nici câteva decenii, ci mai mult de un secol. Nu este un număr incredibil? Cine ar fi putut face asta, în afară de Noe? (Nimeni.) **Și de ce nu? Unii oameni spun că este din cauza neînțelegerii adevărului – dar asta nu este în conformitate cu realitatea. Câte adevăruri a înțeles Noe? De ce a fost Noe capabil de toate aceste lucruri? Credincioșii de astăzi au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, înțeleg într-o oarecare măsură adevărul – prin urmare, cum se face că nu sunt capabili de acest lucru? Alții spun că este din cauza firilor corupte ale oamenilor – dar nu avea și Noe o fire coruptă? De ce a fost Noe capabil să realizeze asta, iar oamenii din ziua de azi nu sunt?** (Pentru că oamenii din ziua de azi nu cred cuvintele lui Dumnezeu, nici nu le tratează și nici nu le respectă ca fiind adevărul.) **Și de ce nu sunt capabili să trateze cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul? De ce sunt ei incapabili să respecte cuvintele lui Dumnezeu?** (Nu au inimi cu frică de Dumnezeu.) **Așadar, când oamenii nu înțeleg adevărul și nu au auzit multe adevăruri, cum apare în ei inima cu frică de Dumnezeu?** (Trebuie să aibă umanitate și conștiință.) **Așa este. În umanitatea oamenilor, trebuie să existe două dintre cele mai prețioase lucruri: primul este conștiința, iar al doilea, un simț al umanității normale. Deținerea conștiinței și simțului umanității normale este standardul minim pentru a fi om; este standardul minim, cel mai de bază pentru evaluarea unui om. Dar asta le lipsește oamenilor din ziua de azi și, astfel, oricât de multe adevăruri aud și înțeleg, nu pot să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Așadar, care este diferența din esența oamenilor de azi, dacă îi comparăm cu Noe?** (Ei nu au umanitate.) **Și care este esența acestei lipse a umanității?** (Fiare și demoni.) **«Fiare și demoni» nu sună prea bine, dar este în**

conformitate cu faptele; un mod mai politicos de a o spune ar fi că nu au umanitate deloc. Oamenii fără umanitate și rațiune nu sunt oameni, sunt mai prejos și decât bestiile. Faptul că Noe a fost capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu a fost pentru că, atunci când Noe a auzit cuvintele lui Dumnezeu, a putut să le memoreze; pentru el, însărcinarea dată de Dumnezeu a fost un angajament pe viață, credința lui a fost neclintită, voința lui a fost neschimbată vreme de o sută de ani. Pentru că avea o inimă cu frică de Dumnezeu, era o persoană reală și avea rațiunea supremă că Dumnezeu i-a încredințat să construiască arca. Oamenii cu la fel de multă umanitate și rațiune ca Noe sunt foarte rari, ar fi foarte greu de găsit altul" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa doi: Cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea întâi)"). Noe nu auzise niciodată mesaje profunde și nu înțelegea multe adevăruri, dar avea o inimă care se temea și asculta de Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus să construiască o arcă pentru că va nimici omenirea cu un potop, Noe a acceptat fără ezitare. Noe știa că însărcinarea pe care i-o dăduse Dumnezeu nu era una ușoară, deoarece construirea unei arce însemna să taie copaci și să facă măsurători precise, dar chiar dacă proiectul era vast și dificil, Noe nu s-a dat înapoi, pentru că știa că aceasta era însărcinarea lui Dumnezeu pentru el. Reflectând la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că n-aveam umanitatea sau rațiunea lui Noe. Când liderul mi-a încredințat lucrarea mai multor biserici, n-am avut credință în Dumnezeu și m-am bazat doar pe abilitățile mele. Am simțit că aptitudinile mele de lucru erau limitate, că nu practicasem mult timp ca lider de biserică și c-aveam multe neajunsuri. Îmi făceam griji că nu mă voi descurca bine, așa că nu voiam s-accept datoria. Nu aveam credința lui Noe în Dumnezeu și nici nu aveam o inimă care să se teamă și să asculte de Dumnezeu, cu atât mai puțin umanitatea sau rațiunea lui Noe. Realizând

asta, nu mi-am mai făcut griji și am fost dispus să ascult și să accept datoria, exact ca Noe.

Totuși, odată ce am început lucrarea, am întâmpinat o nouă problemă. Am descoperit că aveam mult de lucru. De exemplu, a trebuit să fac față stărilor fraților și surorilor din biserică, să-i sprijin pe cei care nu se întruneau în general, să aflu dificultățile oamenilor legate de datorie și să am părtășie pentru a le rezolva și să-i ajut să învețe cum să-și îndeplinească îndatoririle și așa mai departe. Erau responsabilități pe care trebuia să mi le asum. Confruntat cu aceste probleme, nu știam de unde să încep, nu știam cum să fac bine această treabă și eram extrem de stresat. Aceste dificultăți m-au făcut să devin pesimist și-mi doream doar să-i spun liderului că nu mă simțeam potrivit pentru această datorie, pentru că nu aveam experiență și aveam multe dificultăți în acest sens. Mai târziu, liderul a aflat despre starea mea și m-a ajutat cu un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. Am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**În trecut, când Dumnezeu l-a trimis pe Moise să-i conducă pe israeliți afară din Egipt, care a fost reacția lui Moise la faptul că Dumnezeu i-a dat o astfel de misiune?** (El a spus că nu era elocvent, ci lent în vorbire și limbaj.) **Avea acea ușoară îndoială că nu era elocvent, ci lent în vorbire și limbaj. Dar s-a împotrivit el însărcinării date de Dumnezeu? Cum a tratat-o? A căzut la pământ. Ce înseamnă să cazi la pământ? Înseamnă a te supune și a accepta. El s-a prosternat în întregime în fața lui Dumnezeu, fără a ține seama de preferințele personale și nu a menționat nicio dificultate ar fi putut avea. Orice ar vrea Dumnezeu ca el să facă, ar face-o imediat. De ce a fost capabil să accepte însărcinarea lui Dumnezeu chiar și atunci când a simțit că nu putea face nimic? Pentru că avea încredere adevărată în sufletul lui. Moise avusese o anumită experiență cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și chestiunilor și, în cei patruzeci**

de ani pe care i-a petrecut în pustietate, ajunsese să știe că suveranitatea lui Dumnezeu este atotputernică. Așadar, el a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu cu vioiciune și s-a pornit să facă ceea ce Dumnezeu i-a încredințat fără să mai spună niciun cuvânt. Ce înseamnă că s-a pornit? Înseamnă că el a avut încredere adevărată în Dumnezeu, un sprijin adevărat și a supunere adevărată față de El. Nu a fost laș și nu a făcut o alegere proprie și nici nu a încercat să refuze. În schimb, a crezut pe deplin și s-a pornit să acționeze cu însărcinarea dată de Dumnezeu asupra lui, plin de încredere. Credea următorul lucru: «Dacă Dumnezeu a poruncit aceasta, atunci totul se va face așa cum spune Dumnezeu. Dumnezeu mi-a spus să-i scot pe israeliți din Egipt, așa că voi pleca. Întrucât aceasta este ceea ce Dumnezeu a poruncit, El va merge să lucreze și îmi va da putere. Trebuie doar să cooperez.» Aceasta este percepția pe care o avea Moise. […] Circumstanțele de atunci nu erau favorabile pentru israeliți sau pentru Moise. Scoaterea israeliților din Egipt era, din perspectiva omului, o sarcină pur și simplu imposibilă, deoarece Egiptul era blocat de Marea Roșie, iar traversarea acesteia ar fi fost o mare provocare. Se poate oare ca Moise chiar să nu fi știut cât de greu ar fi să îndeplinească această însărcinare? În inima lui, știa și totuși spunea doar că era lent în vorbire și limbaj, că nimeni nu avea să-i ia în seamă cuvintele. El nu a respins, în inimă, însărcinarea dată de Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise să-i conducă pe israeliți afară din Egipt, el a căzut la pământ și a acceptat. De ce nu a menționat el dificultățile? Oare pentru că, după patruzeci de ani petrecuți în pustietate, nu cunoștea pericolele lumii oamenilor sau starea în care progresaseră lucrurile în Egipt sau situația actuală a israeliților? Nu putea să vadă clar aceste lucruri? Asta se întâmpla? Cu siguranță, nu. Moise era inteligent și înțelept. El

știa toate acele lucruri, le-a suferit și le-a experimentat personal în lumea oamenilor și nu le va uita niciodată. El știa prea bine acele lucruri. Prin urmare, știa cât de dificilă era însărcinarea pe care i-o dăduse Dumnezeu? (Da.) **Dacă știa, cum a putut să accepte acea însărcinare? Avea încredere în Dumnezeu. Cu experiența sa de viață, el a crezut în atotputernicia lui Dumnezeu, așa că a acceptat această însărcinare de la Dumnezeu cu inima plină de încredere și fără nici cea mai mică urmă de îndoială. […] Spune-Mi, în cei patruzeci de ani petrecuți în pustietate, a putut Moise să experimenteze faptul că, în Dumnezeu, nimic nu este dificil și că omul este în mâna lui Dumnezeu? Foarte mult – aceasta a fost cea mai adevărată experiență a lui. În cei patruzeci de ani petrecuți în pustietate, au fost atât de multe lucruri care reprezentau un pericol de moarte pentru el și nu știa dacă avea să supraviețuiască acestora. În fiecare zi, avea să se lupte pentru viața lui și să se roage lui Dumnezeu pentru protecție. Aceasta a fost singura lui dorință. În acei patruzeci de ani, ceea ce a experimentat cel mai profund au fost suveranitatea și protecția lui Dumnezeu. Atunci, mai târziu, când a acceptat însărcinarea lui Dumnezeu, primul său sentiment trebuie să fi fost: «Nimic nu este dificil în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune că se poate, atunci cu siguranță se poate. Din moment ce Dumnezeu mi-a dat o astfel de însărcinare, El sigur va avea grijă de aceasta – El este cel care o va face, nu orice om.» Înainte de a lua măsuri, oamenii trebuie să planifice și să facă pregătiri din timp. Trebuie să se ocupe mai întâi de preliminarii. Trebuie să facă Dumnezeu aceste lucruri înainte de a acționa? Nu are nevoie. Fiecare ființă creată, oricât de influentă, oricât de capabilă sau puternică, oricât de frenetică, este în mâna lui Dumnezeu. Moise avea încredere, cunoaștere și experiență în acest sens, așa că, în inima lui, nu era nicio**

fărâmă de îndoială sau teamă. Ca atare, încrederea lui în Dumnezeu era deosebit de sinceră și pură. Se poate spune că era plin de încredere” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu supunere adevărată se poate avea încredere reală”). Citind cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că eram un laș care nu se încredea în Dumnezeu și că n-aveam credință în El. Dumnezeu i-a cerut lui Moise să-i scoată pe israeliți din Egipt ca să nu mai fie înrobiți. Moise n-avea o armată să lupte contra faraonului și-a fost foarte greu să îndeplinească această însărcinare, dar Moise a putut să asculte cuvântul lui Dumnezeu și-a crezut că Dumnezeu Își va scoate personal poporul din Egipt. Reflectând din nou asupra mea, am văzut că nu puteam face multă lucrare, așa că am vrut să renunț la această datorie pentru că mă simțeam foarte solicitat, simțeam că această datorie era o povară pentru mine și că n-o puteam îndeplini. Nu mă încredeam în Dumnezeu și n-aveam credință în El. Credeam doar în capacitățile mele limitate. Credeam că a putea să-mi fac bine treaba ținea de calibrul și experiența mea. Nu credeam că lucrarea e făcută doar de Dumnezeu, iar noi jucăm un simplu rol secundar. Fusesem cu adevărat arogant. Am reușit să îndeplinesc acea datorie cu îngăduința lui Dumnezeu. Totul e guvernat și rânduit de El. A trebuit s-am credință pentru a coopera în mod practic. Din acel moment, nu mai puteam să resping această datorie. Am crezut că, atât timp cât mă sprijineam pe Dumnezeu și contam pe El, avea să mă îndrume și să mă ajute, permițându-mi să înțeleg adevărul și tot felul de principii ale îndeplinirii datoriei prin felurite dificultăți și, treptat, să ajung să-mi fac bine datoria. De asemenea, am învățat că a avea șansa de a face această datorie însemna că Dumnezeu îmi oferea ocazia de a practica și, prin asta, îmi întărea credința și îmi consolida punctele slabe, astfel încât să pot să-mi asum sarcini mai grele și să-mi fac partea, ceea ce era o favoare din partea lui Dumnezeu.

Deoarece în Venezuela au fost probleme cu apa, electricitatea, internetul și economia în ultimii ani, trebuie să muncim mai mult decât de obicei pentru a ne întreține familiile. Eu și tatăl meu ieșeam la pescuit în fiecare dimineață la ora trei și nu ne întorceam decât pe la trei sau patru după-amiaza. Mă simțeam foarte obosit, plutind pe mare toată ziua, dar când mă întorceam acasă, nu voiam să mă odihnesc, fiind încă multe lucruri pe care nu le puteam face în datorie și trebuia să petrec mai mult timp studiind, să mă pregătesc și să-mi compensez neajunsurile, pentru a-mi putea face bine datoria. Dacă nu-mi îndeplineam bine datoria, Îl dezamăgeam pe Dumnezeu. M-am gândit la sfinții din Epoca Harului. Ei L-au urmat pe Domnul Isus, au răspândit Evanghelia, și-au făcut datoria, au trecut prin multe greutăți și pericole și au suferit enorm. Cum s-ar putea compara cu asta suferința mea? De aceea, primul lucru pe care îl făceam zilnic când ajungeam acasă era să-mi iau telefonul și să văd ce lucrări și sarcini existau. De asemenea, trimiteam mesaje fraților și surorilor, să-i întreb dacă au greutăți. Dacă era cineva care nu știa cum să-și facă datoria, îl ajutam și îi spuneam ce am învățat în timp ce-mi făceam datoria. Făcându-mi datoria, am început să învăț să mă bizui pe Dumnezeu, iar când ceilalți aveau greutăți, mă rugam lui Dumnezeu să mă-ndrume și să-mi permită să găsesc cuvintele Lui care să-i ajute. După ce le împărtășeam cuvintele Lui și-aveam părtășie despre experiența și înțelegerea mea, stările li se schimbau puțin. În timp ce-i ajutam pe frați și surori, perspectiva mea asupra adevărului a devenit și mai clară decât înainte. Trecând prin asta, am văzut că, indiferent de dificultate, atât timp cât ne bazăm din toată inima pe Dumnezeu, El ne va îndruma mereu. Deși dificultățile se înmulțeau, nu mai eram la fel de slab ca la început. Dar, în scurt timp, m-am lovit de o altă mare problemă. Din cauza internetului slab, nu puteam să particip la adunări în mod regulat sau să comunic cu ceilalți și nici nu puteam să-mi

fac datoria. Știam că această problemă nu mai depindea de mine, așa că m-am rugat mult lui Dumnezeu, cerându-I să mă-ndrume în situația asta. După ce m-am rugat, m-am liniștit treptat. Apoi, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Când te afli în cel mai dificil moment, când ești cel mai puțin capabil să-L simți pe Dumnezeu, când simți cel mai mult durerea și singurătatea, când te simți departe de Dumnezeu, care este singurul lucru pe care ar trebui să-l faci mai presus de orice? Să-L chemi în ajutor pe Dumnezeu. Să-L chemi în ajutor îți dă putere. Să-L chemi în ajutor îți permite să-I simți prezența. Să-L chemi în ajutor îți permite să-I simți suveranitatea. Când Îl vei chema pe Dumnezeu în ajutor, când I te vei ruga și-ți vei pune viața în mâinile Lui, vei simți că Dumnezeu îți este alături și că nu te-a abandonat. Îți va spori credința când vei simți că Dumnezeu nu te-a abandonat, când vei simți efectiv că îți este alături? Dacă ai credință adevărată, oare aceasta se va degrada și va dispărea cu trecerea timpului? Categoric nu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu supunere adevărată se poate avea încredere reală”). Când aveți greutăți, chemați-L pe Dumnezeu cu inima și veți avea credință și putere. Avem capacități limitate. Nu putem vedea lucrurile dincolo de câmpul nostru vizual, așa că ne temem de greutățile din fața noastră. Dumnezeu domnește peste toate și, cât timp ne bazăm sincer pe Dumnezeu, El ne va îndruma și ne va ajuta să ne facem datoria. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat credință și putere. Nu se putea să nu reușesc să-mi fac datoria din cauza numeroaselor dificultăți. A trebuit să mă rog și să mă bizui pe Dumnezeu pentru a le depăși și să muncesc și mai mult pentru a-mi face datoria. Așa că am început să ies pe stradă în căutarea unei conexiuni la internet mai stabile ca să pot participa la adunări normal. Uneori, atunci când găzduiam o adunare, ieșeam în stradă pe la ora opt seara și mă întorceam acasă doar la unsprezece, când se încheia adunarea. Eram foarte

speriat pe drumul de întoarcere acasă, pentru că locuiam într-un loc periculos și mi-era teamă că cineva-mi va fura telefonul, caz în care n-aș mai putea să particip la adunări sau să-mi fac datoria. Deseori mă rugam lui Dumnezeu, cerându-i să-mi dea puterea de a persevera în mijlocul dificultăților. La scurt timp, am primit un mesaj. Unul dintre frați aflase despre situația mea și luase inițiativa de a-mi trimite un mesaj: „Frate, știu că treci printr-o perioadă dificilă acum și că ieși pe străzi noaptea târziu pentru a-ți face datoria. E extrem de periculos. Eu am o bicicletă și ți-o pot împrumuta atunci când ai nevoie. Te va ajuta să te deplasezi mai ușor.” I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu. Învățasem multe prin aceste dificultăți și să mă bizui pe Dumnezeu. Realizasem că Dumnezeu e suveran peste toate și că El rânduiește medii pentru toți. Văzusem, de fapt, acțiunile lui Dumnezeu, iar credința mea era mai puternică acum. Când alții au întâmpinat dificultăți ca ale mele, le-am împărtășit cuvântul lui Dumnezeu și-am avut părtășie despre experiența mea ca să-i ajut și să le dau credință în Dumnezeu.

Zilnic, după ce mă întorceam de la pescuit, stăteam acasă și citeam cuvântul Lui și, când era timpul pentru adunări, mergeam cu bicicleta pe străzi pentru a găsi un loc cu internet bun. De fiecare dată mă rugam la Dumnezeu, mă rugam să mă îndrume să îmi fac mai bine datoria. Nu mai eram preocupat de situația mea dificilă. Voiam doar să-mi fac bine datoria, respectând voia și cerințele lui Dumnezeu. Chiar dacă trebuia să mă confrunt cu mai multe dificultăți, eram dispus să mă supun suveranității și rânduielilor Lui, să experimentez mediul rânduit de Dumnezeu pentru mine și să încerc să-I mulțumesc inima. După un timp, frații și surorile m-au ajutat să găsesc o casă potrivită, care avea internet relativ stabil. I-am mulțumit lui Dumnezeu Atotputernic pentru că aici îmi puteam face mai bine datoria și, sub îndrumarea lui Dumnezeu, am progresat mult cu ea.

După aceea, conducătorul mi-a spus din nou că voi fi responsabil pentru și mai multă lucrare, că povara mea va fi și mai mare, că voi avea de făcut și mai multe lucrări și că trebuia să am grijă și de și mai mulți frați și surori și să-i ajut. Dar nu mai am nicio grijă sau nemulțumire. Atât timp cât am încredere în Dumnezeu și mă bazez pe El, mă va îndruma și mă va ajuta să-mi fac bine datoria.

Ulterior, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât povara ta este mai mare; cu cât povara ta este mai mare, cu atât mai bogată îți va fi experiența. Atunci când ești atent la voia lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va da o povară și apoi te va lumina asupra sarcinilor pe care El ți le-a încredințat. După ce Dumnezeu ți-a dat această povară, vei fi atent la toate adevărurile aferente acestui aspect atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu. Dacă povara ta are legătură cu starea vieții fraților și surorilor tale, înseamnă că această povară ți-a fost încredințată de Dumnezeu și o vei purta întotdeauna în rugăciunile tale zilnice. Ceea ce face Dumnezeu ți-a fost încredințat ție și îți dorești să împlinești ceea ce vrea Dumnezeu să facă; asta înseamnă să îți asumi povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi a ta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”). **„În multe cazuri, încercările de la Dumnezeu sunt poveri pe care El le dă oamenilor. Oricât de grea este povara dată ție de Dumnezeu, aceea este greutatea poverii pe care ar trebui să ți-o asumi, căci Dumnezeu te înțelege și știe că vei fi capabil să o duci. Povara dată ție de Dumnezeu nu-ți va depăși statura sau limitele rezistenței, așa că nu e nicio îndoială că o vei putea duce. Indiferent ce tip de povară, ce fel de încercare îți dă Dumnezeu, adu-ți aminte un singur lucru: indiferent dacă înțelegi voia lui Dumnezeu sau nu și indiferent dacă ești luminat și iluminat de Duhul**

Sfânt sau nu, după ce te rogi, indiferent dacă această încercare reprezintă faptul că Dumnezeu te disciplinează sau îți dă un avertisment, nu contează dacă tu nu înțelegi. Câtă vreme nu ai întârzieri în îndeplinirea datoriei și poți să i te conformezi cu fidelitate, Dumnezeu va fi satisfăcut și tu vei rămâne neclintit în mărturia ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat"). Citind cuvântul lui Dumnezeu, înțeleg că El nu ne va da poveri pe care nu le putem duce, că ne cunoaște statura și ceea ce putem face. Cu cât suntem mai dispuși să-I ascultăm voia și cu cât ne e mai mare povara, cu atât avem experiențe mai bogate și o înțelegere mai profundă față de El. Trecând prin aceste dificultăți, acum înțeleg că în clipele de restriște mă pot cunoaște mai bine pe mine și acțiunile lui Dumnezeu și că pot avea mai multă credință în El. Când abia am început această datorie, îmi lipsea credința, nu știam cum să mă rog lui Dumnezeu sau să mă bizui pe El și nu căutam îndrumarea Lui. Mă bazam doar pe talentele mele pentru a-mi face datoria. După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu și I-am înțeles voia, am căpătat credință și am muncit din greu în datoria mea. Mă rugam adesea, mă bizuiam pe Dumnezeu și căutam comuniunea cu liderii, devenind conștient de principiile relevante pentru datorie și de unele căi și metode prin care să fac lucrarea bisericii. Trecând prin aceste lucruri, nu mă mai aflu într-o stare negativă și nu mai simt că nu pot să-mi fac bine datoria. Când mi se întâmplă lucruri zilnic, învăț să caut adevărul, să-mi fac corect datoria cu sârguință, iar când întâmpin dificultăți, mă rog lui Dumnezeu și El mă îndrumă și mă ajută să trec prin toate aceste medii și greutăți. Nici problemele și stresul nu mai sunt atât de mari. Dacă n-aș fi trecut prin aceste dificultăți, n-aș fi fost luminat de Dumnezeu, n-aș fi avut aceste realizări și câștiguri, cu atât mai puțin o experiență adevărată. În acest caz,

nu mi-aș fi făcut datoria corect. Acum înțeleg cuvântul lui Dumnezeu care spune: „**Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât povara ta este mai mare; cu cât povara ta este mai mare, cu atât mai bogată îți va fi experiența**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”). Îmi doresc să port mai multe poveri pentru a-I răsplăti dragostea.

În prezent, Venezuela are multe dificultăți cu economia, serviciile publice și internetul. Deși uneori mă simt stresat, am învățat să mă bizui pe Dumnezeu, să-L caut și să am credință în El. Dacă n-aș fi trecut prin asta, n-aș fi înțeles cât de important e să-mi fac datoria sau cum să-L caut pe Dumnezeu când am dificultăți. Salvă lui Dumnezeu că mi-a permis să obțin aceste beneficii și cunoștințe.

43. După moartea soției mele

de Zhanqi, China

În toamna lui 2007, eu și soția am acceptat pe rând lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am convins că Dumnezeu Atotputernic e adevăratul Dumnezeu, care S-a întrupat ca să mântuiască omenirea de dezastre. M-am gândit că șansa de a accepta mântuirea lui Dumnezeu la bătrânețe era o binecuvântare incredibilă și o oportunitate unică în viață pe care n-o puteam rata. Amândoi am preluat o datorie la scurt timp după ce-am acceptat Evanghelia. Eu împărtășeam Evanghelia și îi udam pe nou-veniți, iar soția stătea acasă și găzduia. Ne petreceam zilele fericiți. În scurt timp, afecțiunea stomacală a soției mele, bronșita și alte câteva afecțiuni s-au ameliorat de la sine. Dumnezeu ne miluise și ne binecuvântase. Credința noastră în El a crescut, iar eu împărtășeam Evanghelia cu mai mult elan. În 2012, când împărtășeam Evanghelia, am fost arestat și dus la secția de poliție din oraș. După eliberare, poliția ne-a mai hărțuit uneori din cauza credinței noastre. Ne-au și amenințat că, dacă ne păstram credința, perspectivele copiilor și nepoților noștri vor avea de suferit. Nora noastră a crezut minciunile PCC-ului despre credința noastră și, în timpul festivalului de Anul Nou Chinezesc, ne-a dat pe amândoi afară din casă. N-aveam unde să ne ducem și ne simțeam nefericiți și slabi. Ne-am consolat și ne-am încurajat reciproc, zicând: „E o rafinare de la Dumnezeu și e o încercare pe care trebuie s-o suportăm. Nu ne putem descuraja. Ne putem lipsi de orice, dar nu ne putem lipsi de Dumnezeu.” Apoi, am stat într-o casă abandonată, făcând o datorie de găzduire. Am stat acolo 8 ani și, deși casa era dărăpănată, am crezut, am mâncat și am băut cuvintele lui Dumnezeu, fără să fim deranjați, inimile fiindu-ne libere.

În septembrie 2022, angina pectorală de care suferea de ani de zile a început să se manifeste, ea având câteva atacuri pe zi. Și durerile apăreau din ce în ce mai des. La întruniri, ea nu mai putea să îngenuncheze pentru rugăciune. Uneori, începea s-o doară inima în timp ce se spăla pe față. Când o durea foarte tare, era nevoită să stea pe loc și să-și termine de spălat fața când dispărea durerea. Mă tulbura și mă îngrijora să văd cum starea soției mele se deteriora de la o zi la alta, dar credeam că, fiind credincioși, Dumnezeu avea grijă de noi și ne proteja. Dumnezeu e atotputernic, poate readuce morții la viață și nu există nimic ce nu poate face. Fusese măcinată de boli înainte, dar după ce dobândise credință, se însănătoșise complet, deci ce era această mică problemă de sănătate? Nu prea m-am gândit la asta și am consolat-o, spunându-i: „Nu-ți fie teamă, Îl avem pe Dumnezeu. El ne va proteja.” Am observat ulterior că soția mea avea dureri și mai mari, iar medicația suplimentară nu o ajuta deloc. M-am gândit că Dumnezeu face lucrare practică și protejează oamenii, dar noi trebuie să cooperăm în moduri practice. Atunci mi-am dus de urgență soția la spital. Analizele au arătat că ficatul, rinichii și plămânii ei erau afectați. Doctorul a trimis-o direct la terapie intensivă, spunând că viața ei era în pericol iminent și că ar trebui să semnez o înștiințare de stare critică. Am rămas stupefiat când am văzut înștiințarea de stare critică și era să leșin. Chiar nu puteam accepta această realitate. Nu am îndrăznit să cred. Cum se putea întâmpla așa ceva? Eram credincioși care aveau protecția lui Dumnezeu, nu trebuia să ni se întâmple asta. L-am implorat pe doctor să găsească o cale de a vindeca boala soției mele, să folosească orice medicament eficient. Doctorul a spus că nu poate da nicio garanție. Auzind asta de la el, am suferit și mai mult. M-am gândit că nu mă puteam bizui pe doctor, așa că mă voi baza pe Dumnezeu. Când m-am întors în secție, L-am chemat pe Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule! Soția mea e grav bolnavă și doctorul nu știe ce să

facă. Ți-o încredințez Ție. Tu ești doctorul atotputernic care poate readuce la viață chiar și morții. Nimic nu este imposibil pentru Tine. Nu Te voi învinui, chiar dacă nu poate fi vindecată." Știam că Dumnezeu nu face acum o lucrare supranaturală, dar m-am gândit la mărturiile bazate pe experiență ale unor frați și surori. Ei s-au îmbolnăvit grav, apoi s-au bizuit pe El și s-au vindecat în mod miraculos. Încă speram ca un miracol să i se întâmple soției mele, că starea ei s-ar putea îmbunătăți. Dar, surprinzător, în dimineața celei de-a treia zile, nu mai putea nici măcar să vorbească și nici să deschidă ochii. Puteam vedea că starea ei nu numai că nu se ameliorase, dar se agrava tot mai mult. Eram sfâșiat de durere și L-am chemat pe Dumnezeu în inima mea de nenumărate ori: „Dumnezeule! E clar că soția mea nu se simte bine. E o credincioasă adevărată care Te urmează de peste 10 ani. A suferit și a fost asuprită pentru credința ei, așa că Te rog să ne arăți o minune și să o faci bine. Ai putea să o vindeci, iar atunci evanghelizarea și mărturia noastră ar fi mai convingătoare." Dar am fost șocat când, în cea de-a patra zi, n-a mai răsuflat. Eram complet disperat. Nu am cum să descriu durerea pe care am simțit-o. Eram în lacrimi și n-am putut să nu-L învinuiesc pe Dumnezeu: „Dumnezeule, orice ar fi, soția mea era credincioasă. A suferit și s-a chinuit să Te urmeze și nu Te-a învinuit niciodată, oricât de bolnavă a fost. De ce nu ai protejat-o? Acum că ea nu mai este, am rămas singur, n-am la cine să apelez. Cum să mai trăiesc? Credincioși sau nu, toți murim la fel, nu-i așa? Îmbătrânesc și eu, iar mai devreme sau mai târziu îmi va veni rândul. Ce speranță am ca și credincios?" Apoi, am renunțat la speranță și nici n-am mai vrut să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Rugăciunile mele erau doar câteva cuvinte – nu aveam prea multe de spus. Oricând mă gândeam la cum ne bizuiserăm unul pe celălalt și la momentele noastre emoționante din vremurile grele, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, având părtășie împreună și

încurajându-ne reciproc, chiar nu-mi puteam stăpâni lacrimile. De obicei, soția mea era cea care mă îngrijea, iar acum că ea nu mai exista, nu mai era nimeni care să aibă grijă de mine. Mă confruntam cu tot felul de dificultăți și mă simțeam foarte singur. Dacă viața era atât de dureroasă, ce rost mai avea? Voiam să mor și să scap. Viața mea era plină de durere și suferință în acele zile. Nu puteam să mănânc sau să dorm. Parcă aveam o piatră pe inimă. Starea mea de sănătate se deteriora rapid. Tensiunea arterială a crescut, iar ritmul cardiac a scăzut mult; am fost internat în spital. Abia atunci mi-am dat seama că era foarte periculos să continui așa și am spus o rugăciune: „O, Dumnezeule! Fără soția mea, mă simt singur și chinuit. Nu am puterea să continui și sper să mor. Știu că asemenea gânduri nu sunt în conformitate cu voia Ta, dar tot nu mă pot revolta împotriva mea. Te rog, dă-mi credință, ca să pot rămâne neclintit, să nu cedez în această încercare."

Într-o seară, mergând la culcare, mi-au venit brusc în minte câteva dintre cuvintele Lui: „Care e esența iubirii tale pentru Dumnezeu? Dacă Mă iubești, nu Mă vei trăda." Am realizat că erau luminarea și îndrumarea Lui, așa că am căutat rapid în cuvintele Sale. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Așa cum am spus, aceia care Mă urmează sunt mulți, însă aceia care Mă iubesc într-adevăr sunt puțini. Unii vor spune poate: «Aș fi plătit eu un preț atât de mare dacă nu Te-aș fi iubit? Te-aș fi urmat până aici dacă nu Te-aș fi iubit?» Ai cu siguranță multe motive, iar iubirea ta cu siguranță este foarte mare, dar care este esența iubirii tale față de Mine? «Iubirea», cum este ea numită, se referă la un sentiment care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei**

răzvrătiți, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare! Ce fel de iubire este a ta? Este o iubire adevărată? Sau este falsă? La cât de multe ai renunțat? Cât de mult ai oferit? Cât de multă iubire am primit Eu de la tine? Oare știi? Inimile voastre sunt pline de răutate, trădare și înșelăciune – și, așa stând lucrurile, cât de mult din iubirea voastră este impură? Credeți că ați renunțat deja la multe pentru Mine; credeți că iubirea voastră pentru Mine este deja suficientă. Dar atunci, de ce oare cuvintele și faptele voastre sunt întotdeauna răzvrătite și înșelătoare? Voi Mă urmați, dar nu Îmi recunoașteți cuvântul. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar apoi Mă dați la o parte. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu aveți încredere în Mine. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu puteți accepta existența Mea. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar nu Mă tratați așa cum se cade și Îmi îngreunați situația la fiecare pas. Se consideră asta iubire? Mă urmați, dar încercați să Mă păcăliți și să Mă amăgiți în orice privință. Se consideră asta iubire? Mă slujiți, dar nu vă îngroziți de Mine. Se consideră asta iubire? Vă opuneți Mie în toate privințele și în toate lucrurile. Oare toate acestea sunt considerate iubire? Ați dedicat multe, este adevărat, dar nu ați practicat niciodată ceea ce Eu cer de la voi. Oare se poate considera asta iubire? O socoteală atentă arată că nu există nici urmă de iubire pentru Mine în voi. După atâția ani de lucrare și după atât de multe cuvinte oferite de Mine, cât de mult ați câștigat efectiv? Oare aceasta nu merită o privire atentă în urmă? Vă previn: cei pe care îi chem la Mine nu sunt cei care

nu au fost niciodată corupți; mai degrabă, cei pe care îi aleg sunt cei care Mă iubesc cu adevărat. Prin urmare, trebuie să fiți vigilenți cu ale voastre cuvinte și fapte și să vă examinați intențiile și gândurile, pentru ca ele să nu meargă prea departe. În momentul zilelor de pe urmă, depuneți toate eforturile pentru a vă oferi iubirea dinaintea Mea, ca nu cumva mânia Mea să nu vă părăsească niciodată!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși"). Dumnezeu îmi judeca inima cu fiecare întrebare, făcându-mă să-mi fie rușine de mine și să nu pot răspunde. Citind, n-am putut să nu plâng, plin de regret. Dumnezeu mi-a cerut atâtea lucruri, dar eu n-am îndeplinit niciunul. Iubirea mea pentru El nu era adevărată, ci falsă, impură și tranzacțională. Dar eu tot credeam că-L iubeam pe Dumnezeu. În realitate, nu aveam deloc cunoaștere de sine. În general, când mă confruntam cu greutăți sau boli și primeam grija și protecția Lui sau când simțeam că pot spera să fiu mântuit și să intru în Împărăție, Îi mulțumeam lui Dumnezeu și aveam o energie nelimitată. Când credința era dificilă și dureroasă, ca atunci când am fost arestat de marele balaur roșu, asuprit și respins de copiii mei, batjocorit și calomniat de rude și vecini, puteam face față tuturor acestor greutăți. Am preferat să fug de acasă, să cerșesc mâncare și să rătăcesc pe străzi, decât să-L trădez pe Dumnezeu. Credeam că asta însemna că iubirea și supunerea mea față de El erau adevărate și că, în final, voi fi mântuit de Dumnezeu și voi rămâne. Dar când s-a întâmplat ceva real și moartea soției mele m-a afectat foarte tare, lăsându-mă singur, stingher, îndurerat și fără sprijin, spulberându-mi și visul de a intra în Împărăție cu soția mea, am fost dat în vileag pe deplin. L-am învinuit pe Dumnezeu pentru că nu mi-a protejat soția și m-am îndoit de El, vrând să mor, ca să-L înfrunt. Nu aveam ascultare. N-aveam nici urmă de iubire pentru Dumnezeu. El s-a întrupat de două ori pentru mântuirea omenirii, suferind în toate chipurile, exprimând adevărul pentru a ne uda și

a ne păstori ani de zile, plătind un preț mare ca noi să putem înțelege adevărul. Oricât de rebel și de potrivnic am fost, Dumnezeu a fost mereu răbdător, tolerant și milostiv cu mine, dându-mi șansa să mă căiesc. Prin primejdii și dificultăți, El ne-a vegheat de atâtea ori, ferindu-ne de pericole. Când mă simțeam slab și negativ, cuvintele Lui m-au sprijinit și hrănit, dându-mi putere, făcându-mi spiritul puternic. El m-a călăuzit pas cu pas, până în ziua de azi. Iubirea lui Dumnezeu este foarte practică și autentică. Ea nu are alterări și nici condiții. Dar iubirea mea pentru El era atât de impură și tranzacțională. Strigam mereu că în inima mea ar trebui să domnească ale Sale cuvintele, dar imediat ce soția mea a murit, nu mă puteam gândi decât la ea. Iubirea pentru soția mea depășea iubirea pentru Dumnezeu – El nu mai avea loc în inima mea. Am văzut că așa-zisa mea iubire era doar un slogan, o doctrină. Îl păcăleam și îl înșelam pe Dumnezeu. Ea nu putea rezista încercărilor – era complet falsă! Realizând asta, am regretat că am fost prea rebel și că nu aveam conștiință. Am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să mă căiesc: „Dumnezeule! Citind cuvintele Tale, simt că Îți sunt dator. În anii în care Te-am urmat, m-ai udat, păstorit, sprijinit și hrănit, plătind un preț atât de mare. Iubirea Ta pentru mine este atât de autentică, dar iubirea mea pentru Tine e doar un slogan, un cuvânt. Totul a fost fals; a fost o înșelăciune. Nu sunt vrednic să vin înaintea Ta. Nu mai vreau să Te rănesc. Orice dificultăți sau situații voi întâmpina pe viitor, oricât de dificile vor deveni lucrurile, nu Te voi mai învinui. Sunt gata să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale.” În zilele următoare, m-am liniștit, am mâncat și am băut cuvintele lui Dumnezeu, am urmărit videoclipuri și am ascultat imnuri, după care n-am mai suferit ca înainte.

Într-o zi, am dat peste un fragment din cuvintele lui Dumnezeu și abia atunci mi-am dat seama că motivul pentru care nu puteam renunța la moartea soției mele și nutream învinuiri și neînțelegeri în ceea ce-L privea

pe Dumnezeu era că părerile mele despre urmărire erau greșite. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). Citind

cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că nu aveam credință pentru a urmări adevărul, ci pentru a fi binecuvântat, a beneficia și a dobândi pacea. Mă târguiam cu Dumnezeu. Încă de când eu și soția am acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu, am crezut că aveam credință, Îl urmam și puteam suferi și plăti un preț pentru El, așa că El sigur ne va garanta pacea și sănătatea, iar când lucrarea Lui se va încheia, vom putea intra împreună în Împărăție, bucurându-ne de binecuvântările ei. Am devenit activi într-o datorie de îndată ce am devenit credincioși, ca să dobândim o destinație bună. Mi-am văzut soția revenindu-și brusc după câteva probleme grave de sănătate. Am fost binecuvântați și miluiți de Dumnezeu. Am devenit și mai motivat și, chiar dacă am îndurat arestarea de către marele dragon roșu și asuprirea familiei noastre și am fost alungați din casă de copiii noștri, nu ne-am mai întors, oricât de greu a fost, hotărâți să-L urmăm pe Dumnezeu până la capăt. Credeam că așa eram neclintiți în mărturia noastră și devotați lui Dumnezeu și că, în final, vom fi mântuiți și vom rămâne. Faptul că soția mea s-a îmbolnăvit nu corespundea noțiunilor mele și I-am cerut lui Dumnezeu s-o vindece printr-un miracol. Am folosit suferința și asuprirea mea din trecut drept capital, ca să mă târguiesc cu El, să pun condiții. Decesul soției mele mi-a spulberat visul de a intra în Împărăție și a ne bucura împreună de binecuvântările ei. M-am răzgândit imediat, cerând să știu de ce Dumnezeu nu mi-a protejat soția. Am vrut chiar să mor ca să mă confrunt cu El, îndoindu-mă de dreptatea Lui, și am simțit că era inutil să am credință. Am văzut că, în credința mea, eram ca aceia din religie, care cereau să fie îndestulați. Doreau doar să obțină binecuvântări și pace. Când am fost binecuvântat, I-am mulțumit lui Dumnezeu și L-am lăudat și am slăvit dreptatea Sa. Când n-am fost binecuvântat, L-am învinuit, m-am certat cu El și am protestat. În credința mea, doream doar să dobândesc har și binecuvântări de la El, pretinzând că-L iubeam pe Dumnezeu și mă

supuneam Lui. Nu cumva Îl înșelam și-L amăgeam? Viața mea și tot ce aveam mi-au fost date de Dumnezeu. Și căsătoria mea a fost rânduită de El. Dumnezeu îmi dăduse har și binecuvântări atât de mari, dar eu tot nu eram mulțumit. M-am schimbat total și m-am plâns când ceva nu mergea așa cum voiam eu. Unde era conștiința mea? Eram măcar om? Eram mai rău decât un câine! Un câine poate veghea asupra casei stăpânului său și îi poate fi credincios, dar eu, ca adept și credincios al lui Dumnezeu, acceptasem atât de mult din udarea și păstorirea Lui, mă bucurasem de harul Lui abundent, însă nu am vrut să-I răsplătesc iubirea, ba chiar L-am înșelat și am încercat să mă târguiesc. Nu aveam deloc umanitate! Am văzut că aveam credință doar pentru binecuvântări, nu pentru a dobândi adevărul, a urmări schimbarea în viața-fire, sau pentru a trăi o viață cu sens. După toți anii de credință, tot nu dețineam deloc adevărul-realitate. La fiecare pas, mă certam cu Dumnezeu și îmi expuneam condițiile, plin de dorințe extravagante. Totuși, încă mă așteptam să intru în Împărăție și să mă bucur de binecuvântările ei. Ce dorințe deșarte! Ce vis iluzoriu! Dacă nu ar fi fost dezvăluirea acelei situații, încă nu m-aș fi cunoscut și nu aș fi văzut cât de lipsit de conștiință și de rațiune eram. Înainte, am crezut mereu că, fiind credincios de ani de zile, rugându-mă și citind cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, fără să dau vreodată înapoi în fața asupririi, eram o persoană cu statură și devotată lui Dumnezeu, iar când va veni timpul, sigur voi fi mântuit și voi intra în Împărăție. Dar apoi, am aflat că, dacă voiam să obțin mântuirea, cheia era să pun adevărul în practică și să trăiesc adevărul-realitate. Dacă nu schimbam faptul că urmăream binecuvântări, puteam să cred până la capăt, dar fără nicio schimbare a firii, aș fi fost alungat, distrus de Dumnezeu.

Când m-am întânit mai târziu cu frații și surorile, ei mi-au împărtășit două pasaje din cuvintele Lui care abordau starea mea. Dumnezeu

Atotputernic spune: „**Dacă nașterea cuiva a fost predestinată de viața sa anterioară, atunci moartea sa marchează sfârșitul acelui destin. Dacă nașterea cuiva este începutul misiunii sale în această viață, atunci moartea sa marchează finalul acelei misiuni. Din moment ce Creatorul a determinat un set fix de circumstanțe pentru nașterea unei persoane, nu mai trebuie precizat că El a pus la cale și un set fix de circumstanțe pentru moartea acelei persoane. Cu alte cuvinte, nimeni nu se naște din întâmplare, moartea nimănui nu sosește pe neașteptate și atât viața, cât și moartea, sunt legate în mod necesar de viețile anterioare și actuale ale cuiva. Circumstanțele nașterii și morții unei persoane sunt amândouă predeterminate de către Creator; acesta este destinul unei persoane, soarta unei persoane. Deoarece există multe explicații pentru nașterea unei persoane, este, de asemenea, adevărat că moartea unei persoane va avea loc în mod natural în propriul set special de diverse circumstanțe. Acesta este motivul pentru variatele durate de viață ale oamenilor și diferitele moduri și momente ale morții lor. Unii oameni sunt puternici și sănătoși și totuși mor tineri; alții sunt slabi și bolnăvicioși și totuși trăiesc până la o vârstă înaintată și mor în pace. Unii pier din cauze nenaturale, alții, din cauze naturale. Unii își sfârșesc viața departe de casă, alții închid ochii pentru ultima dată cu cei dragi alături. Unii oameni mor în spațiu, alții sub pământ. Unii se scufundă sub apă, alții pier în catastrofe. Unii mor dimineața, alții noaptea… Fiecare își dorește o naștere ilustră, o viață extraordinară și o moarte glorioasă, dar nimeni nu poate trece peste propriul destin, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Creatorului. Aceasta este soarta omenească. Omul își poate face tot felul de planuri de viitor, dar nimeni nu poate planifica modul și timpul nașterii și al plecării sale de pe lume. Cu toate că oamenii fac tot posibilul să evite venirea morții și**

să i se împotrivească, totuși, pe neștiute, moartea se apropie în tăcere. Nimeni nu știe când va muri sau cum, cu atât mai puțin unde se va întâmpla. Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității Creatorului" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). **„În viața asta, oamenii au doar un timp limitat pentru a trece de la înțelegerea lucrurilor la faptul de a avea această ocazie, de a deține acest calibrui și de a întruni condițiile pentru a intra în dialog cu Creatorul, așa încât să ajungă la o adevărată înțelegere, cunoaștere a Creatorului și frică de El și să meargă pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Dacă vrei ca Dumnezeu să te conducă repede de aici, nu ești responsabil cu propria-ți viață. Ca să fii responsabil, ar trebui să trudești mai mult pentru a te dota cu adevărul, să reflectezi mai mult asupra ta când ți se întâmplă ceva și să-ți compensezi rapid defectele. Ar trebui să ajungi să practici adevărul, să acționezi conform principiilor, să pătrunzi în adevărul-realitate, să știi mai mult despre Dumnezeu, să fii capabil să cunoști și să înțelegi voia Lui și să nu-ți trăiești viața în zadar. Trebuie să ajungi să știi unde este Creatorul, care este voia Lui și cum Își exprimă El bucuria, mânia, întristarea și fericirea. Chiar dacă nu poți atinge o conștientizare mai profundă sau o cunoaștere deplină, trebuie să ai, cel puțin, o înțelegere de bază a lui Dumnezeu, să nu-L trădezi niciodată, să fii fundamental compatibil cu El, să-I arăți respect, să-I oferi o mică mângâiere și să faci ceea ce este corect și în esență realizabil pentru o ființă creată. Acestea nu sunt lucruri ușoare. În procesul îndeplinirii îndatoririlor lor, oamenii pot ajunge, treptat, să se cunoască și, ca urmare, să-L cunoască pe**

Dumnezeu. Procesul acesta este, de fapt, o interacțiune între Creator și ființele create și ar trebui să fie un proces de care să merite să-ți amintești toată viața. Acest proces este ceva de care oamenii ar trebui să fie capabili să se bucure, nu un proces dureros și dificil. Așadar, oamenii ar trebui să prețuiască zilele și nopțile, anii și lunile petrecute îndeplinindu-și îndatoririle. Ar trebui să prețuiască această etapă a vieții și nu ar trebui să o considere un obstacol sau o povară. Ar trebui să savureze această etapă a vieții lor și să câștige din ea cunoaștere bazată pe experiență. Atunci, ei vor ajunge la o înțelegere a adevărului și vor trăi asemănarea unui ființe umane, vor avea o inimă cu frică de Dumnezeu și vor face din ce în ce mai puțin rău. Înțelegi mult din adevăr, nu faci lucruri care Îl mâhnesc sau Îl irită pe Dumnezeu. Când ajungi înaintea Lui, simți că El nu te mai urăște. Ce minunat! Odată ce un om a ajuns aici, nu ar fi oare împăcat, chiar de-ar urma să moară? Ce se întâmplă, deci, cu acei oameni care imploră să moară acum? Vor doar să scape și nu vor să sufere. Vor un sfârșit rapid al acestei vieți, ca să se poată duce să se prezinte în fața lui Dumnezeu. Vrei să te prezinți în fața lui Dumnezeu, însă El nu te vrea încă. Ai vrea să te prezinți în fața lui Dumnezeu înainte ca El să te cheme? Nu te prezenta în fața Lui înainte de a-ți veni timpul! Nu e un lucru bun. Dacă trăiești o viață semnificativă și plină de sens, iar Dumnezeu te ia de aici, acesta e un lucru minunat!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). După ce am citit aceste două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, inima mea s-a înseninat considerabil. Înainte credeam că, dacă soția mea a crezut ani de și nu L-a învinuit pe Dumnezeu nici măcar la moarte, El nu trebuia s-o lase să moară așa curând. Trebuia s-o lase să trăiască, ca să putem intra în Împărăție împreună și să avem o destinație și un final bun. De aceea n-am putut să trec peste moartea

ei și inima mea era plină de învinuiri și neînțelegere față de Dumnezeu. Citirea cuvintelor Lui mi-a arătat că a avea credință nu-ți garantează faptul că nu vei muri. Nașterea, bătrânețea, boala și moartea sunt lucruri ce nu pot fi evitate. Vârsta la care ajung oamenii e în totalitate predeterminată de Dumnezeu. Nașterea și moartea soției mele au fost influențate de viața ei anterioară și de cea prezentă, iar Dumnezeu rânduise toate acestea înainte ca ea să se nască. Momentul nașterii ei, traiectoria sa în viață, misiunea destinată vieții sale vârsta la care a ajuns și când urma să moară – nimic n-a fost întâmplător. Oamenii spun adesea că soarta noastră e determinată de Ceruri. E o poruncă cerească și nimeni n-o poate încălca. Soția mea a trăit cât i-a fost dat și a murit în mod firesc, fără ca nimeni să fi putut schimba asta. Credeam că, fiindcă a murit, soția mea nu mai putea fi mântuită. Dar acum știu că moartea unui om nu are nimic de-a face cu mântuirea lui. Cheia pentru mântuirea lui este să urmărească adevărul, să trăiască realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceia care Îl ascultă pe Dumnezeu și care urmăresc și dobândesc adevărul vor avea sufletele mântuite după moarte. De exemplu, Avraam, Iov și Petru: trupurile lor au murit, dar sufletele lor au fost mântuite după moarte și au avut un final și o destinație bună. Unii credincioși n-au credință adevărată și sunt ca non-credincioșii. Chiar dacă trăiesc acum, ei nu pot fi mântuiți. Soția mea a crezut mulți ani în Dumnezeu, iar eu nu puteam ști dacă era adevărată sau falsă credința ei. Indiferent cum a rânduit Dumnezeu finalul ei, dacă a trimis-o în iad sau în Ceruri, Dumnezeu era drept și nu ar fi făcut nimic greșit. Ca ființă creată, ar trebui să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Trebuie să am acest tip de rațiune. Înainte îmi lipsea claritatea și nu eram gata să mă supun conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Când a murit soția mea, am vrut să mor și să scap. Dar acum am înțeles că moartea soției mele a fost poruncită de Dumnezeu, El a permis-o. Iar, dorind să mor, Îl sfidam pe

Dumnezeu, nu mă supuneam Lui, mă răzvrăteam împotriva Lui. Moartea soției mi-a adus durere și suferință, dar în spatele ei era bunăvoința lui Dumnezeu. În primul rând, mi-a dat în vileag corupția și mi-a putut curăți dorința interioară de a mă târgui cu El pentru binecuvântări. M-a ajutat și să cunosc firea dreaptă a lui Dumnezeu. Aceastea erau iubirea și mântuirea Lui. El îmi permitea să continui să trăiesc la această vârstă înaintată. Trebuia să prețuiesc acest timp și să urmăresc cu sârguință adevărul în mediul pe care l-a aranjat El, să înțeleg corupția mea și lucrarea lui Dumnezeu, să ajung să mă supun și să mă închin Lui, să nu mă mai răzvrătesc împotriva Lui și să nu-L mai rănesc. Orice făcea El pe viitor, indiferent de mediile pe care le rânduia, trebuia să-L ascult, să-mi trăiesc viața cum se cuvine, să răspândesc Evanghelia și să fiu mărturie pentru El, să trăiesc ca să-mi fac datoria de ființă creată și să mă supun conducerii și rânduielilor Lui. Nu puteam să Îi dezamăgesc bunele intenții. Trebuia să scap de gândurile de a-mi pune capăt zilelor. Așadar, m-am rugat cu sinceritate lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu vreau har sau binecuvântări. Îmi lipsește adevărul, așa că nu cer nimic altceva, decât adevărul. Am o fire coruptă, satanică și am nevoie de judecata și mustrarea Ta alături de mine, ca să mă țină în frâu, să nu fiu imoral.” Înțelegând acest lucru, mi-am simțit tot trupul mai relaxat. Puteam să mă bucur iar de mâncare și să dorm bine. Din cauza circumstanțelor nefavorabile, nu m-am putut întruni cu frații și surorile, dar tot am făcut devoționale cu regularitate și am mâncat și băut cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele Lui m-au udat și m-au hrănit, și m-am simțit calm, împăcat și liber. Mi-am și recăpătat treptat sănătatea. Alți săteni care m-au văzut au spus că arătam viguros, nu ca un om de 70 de ani. I-am mulțumit lui Dumnezeu și L-am slăvit în inima mea!

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele Lui, care m-a ajutat să-mi înțeleg mai bine corupția. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de**

câte lucruri i se întâmplă, tipul de persoană care este un antihrist nu încearcă niciodată să le abordeze căutând adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin încearcă să vadă lucrurile prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu – ceea ce se datorează în întregime faptului că nu crede că fiecare rând din cuvintele lui Dumnezeu este adevărul. Indiferent cum are părtășie despre adevăr casa lui Dumnezeu, antihriștii rămân nereceptivi și, în consecință, le lipsește mentalitatea corectă, indiferent de situația cu care se confruntă; în special, când este vorba despre modul în care Îl abordează pe Dumnezeu și adevărul, antihriștii refuză cu încăpățânare să renunțe la noțiunile lor. Dumnezeul în care cred ei este Dumnezeul care arată semne și minuni, Dumnezeul supranatural. Oricine poate arăta semne și minuni – indiferent dacă este vorba despre Bodhisattva, Buddha sau Mazu – ei îl numesc Dumnezeu. […] În mintea antihriștilor, Dumnezeu ar trebui venerat în timp ce Se ascunde după un altar, mâncând alimentele pe care le oferă oamenii, inhalând tămâia pe care o ard, dând o mână de ajutor când intră în bucluc, arătându-Se atotputernic și oferindu-le ajutor imediat, în limitele a ceea ce este de înțeles pentru ei, satisfăcându-le nevoile atunci când oamenii cer ajutor și sunt sinceri în rugămințile lor. Pentru antihriști, acesta este Dumnezeul adevărat. Între timp, orice face Dumnezeu în prezent este privit cu disprețul unui antihrist. De ce? Judecând după natura – esență a antihriștilor, ceea ce necesită ei nu este lucrarea de udare, păstorire și mântuire pe care Creatorul o săvârșește asupra creaturilor lui Dumnezeu, ci prosperitatea și succesul în toate lucrurile, să nu fie pedepsiți în viața asta și să ajungă în rai după moarte. Punctul lor de vedere și nevoile lor le confirmă esența de ostilitate față de adevăr” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui

Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi)”). Dumnezeu îi dă în vileag pe antihriști pentru că urăsc adevărul. Oricâți ani ar mânca și ar bea cuvintele lui Dumnezeu, ei nu văd niciodată lucrurile conform cuvintelor Lui. Ei cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul; ei vor doar miracole. Ei cer mereu ca Dumnezeul din inima lor să le rezolve problemele și să le dea ceea ce doresc, ca totul să le meargă cum vor ei în această viață și să trăiască veșnic în următoarea. Ei au credință doar pentru binecuvântări. Perspectiva mea asupra ceea ce urmăresc în credința mea era exact ca a unui antihrist. Mă închinam lui Dumnezeu ca la un idol. De obicei, când întâmpinam o greutate sau aveam o problemă de sănătate, mă rugam, cerându-I lui Dumnezeu să ne vegheze și să ne rezolve problemele. Credeam că ar trebui să ne dea orice aveam nevoie, să ne îndeplinească toate cerințele. Așa era Dumnezeu în mintea mea. Profitând de El pentru a-mi îndeplini cerințele, nu cumva Îl înșelam și Îl huleam? Nu mai e Epoca Harului, deci Dumnezeu nu mai face lucrarea de vindecare a bolnavilor și de alungare a demonilor. Lucrarea Lui astăzi e judecata și mustrarea, aceea de a îndrepta firile corupte ale omenirii, de a ne mântui de influența Satanei. Dar eu n-am iubit adevărul, n-am prețuit lucrarea lui Dumnezeu. Am continuat doar să cer har și binecuvântări de la El. În esență, eram un non-credincios. Îl urmasem pe Dumnezeu ani de zile, bucurându-mă de udare, de hrana cuvântului Său și de grija și protecția lui Dumnezeu, dar nu urmăream adevărul, nici nu încercam să-I răsplătesc iubirea. Chiar am avut cerințe irațională de la Dumnezeu. Urmărind în acest fel, eram un dușman al lui Dumnezeu și sigur aș fi ajuns să fiu pedepsit de El. M-am speriat când am realizat asta. Nu voiam să continui pe acea cale greșită, ci voiam să mărturisesc și să mă căiesc.

Mai târziu, citind despre situația lui Iov, am dobândit și mai mult. Am învățat cum să înfrunt și să trec prin încercări atunci când ele apar. Am mai

citit din cuvintele lui Dumnezeu: „**Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de împrejurările unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și când nenorocirea se abate asupra omului este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și rânduiesc tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind vreun cuvânt, dând porunci, oferind învățături sau instruindu-l în privința a ceva. În cuvintele de astăzi, faptul că el avea o**

asemenea cunoaștere și atitudine față de Dumnezeu când Dumnezeu nu îi oferise nicio luminare, îndrumare sau pregătire în privința adevărului – era un lucru prețios și faptul că el a demonstrat astfel de lucruri a fost suficient pentru Dumnezeu, iar mărturia lui a fost lăudată și apreciată de Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind învățături pentru el, dar, pentru Dumnezeu, inima sa și el însuși erau mult mai de valoare decât acei oameni care, înaintea lui Dumnezeu, puteau vorbi doar prin prisma teoriei profunde, care puteau doar să se laude și să vorbească despre oferirea de sacrificii, dar care nu avuseseră niciodată o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și care nu se temuseră niciodată cu adevărat de Dumnezeu. Căci inima lui Iov era pură și nu era ascunsă de Dumnezeu și umanitatea lui era onestă și bună și el iubea dreptatea și ceea ce era pozitiv. Doar un astfel de om, care avea o asemenea inimă și umanitate, putea să urmeze calea lui Dumnezeu și era capabil de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul. Un astfel de om putea să vadă suveranitatea lui Dumnezeu, putea să vadă autoritatea și puterea Lui și putea să atingă supunerea față de aranjamentele și suveranitatea Lui. Doar un astfel de om putea să laude cu adevărat numele lui Dumnezeu. Aceea este deoarece el nu se gândea dacă Dumnezeu îl va binecuvânta sau va aduce dezastrul asupra lui, căci știa că totul este controlat de mâna lui Dumnezeu și că îngrijorarea unui om este semnul nesăbuinței, ignoranței și iraționalității, îndoielii față de adevărul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și un semn că nu se teme de Dumnezeu. Cunoașterea lui Iov era exact ceea ce voia Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că Iov credea că toate lucrurile și chestiunile erau conduse de Dumnezeu. Fie că a fost

binecuvântat sau a suferit un dezastru, totul a venit de la Dumnezeu. Când a fost pus la încercare, averea familiei sale și toți copiii i-au fost luați, iar el s-a umplut de bube, dar nu s-a plâns deloc, ci a slăvit numele lui Dumnezeu, spunând: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21). În credința lui Iov nu existau tranzacții sau cerințe. El a slăvit puterea lui Dumnezeu pentru că a crezut în suveranitatea Lui. El credea că tot ce face Dumnezeu este bun. Iov avea un caracter inerent cinstit și bun, asta făcându-mă să mă simt vinovat și rușinat. În comparație cu el, eu aveam neajunsuri teribile. Iov știa despre Dumnezeu doar din ceea ce auzise; nu experimentase udarea și hrana cuvintelor lui Dumnezeu, dar în fața încercărilor, nu L-a învinuit. Fie c-a fost binecuvântat, fie c-a dat de necaz, el a putut să accepte asta de la Dumnezeu și să se supună. Prin comparație, eu mâncasem și băusem multe cuvinte ale lui Dumnezeu, dar nu știam să Îi răsplătesc iubirea. Când am primit harul și binecuvântările Lui, am crezut în puterea și autoritatea Sa. Când soția mea s-a îmbolnăvit și a murit, m-am îndoit de puterea și autoritatea lui Dumnezeu. Nu mă supuneam Lui. Mă și certam cu El. Nu era loc pentru Dumnezeu în inima mea și nu credeam în conducerea sau rânduielile Lui. Am văzut că slava mea pentru autoritatea și puterea Sa se baza pe evaluarea propriilor mele binecuvântări și dezastre. Nu puteam să mă supun necondiționat conducerii și rânduielilor Sale. Când apărea o dificultate, mă certam cu El și chiar mă împotriveam și protestam. În comparație cu Iov, nu aveam pic de umanitate sau rațiune. Era dezgustător și odios pentru Dumnezeu. Nu am mai vrut să-L rănesc. Am jurat că, indiferent de situația stabilită de El mai târziu, dacă eram binecuvântat sau aveam necazuri, voi urma exemplul lui Iov și nu mă voi mai târgui niciodată cu Dumnezeu, supunându-mă pe deplin conducerii și rânduielilor Sale. Chiar dacă nu voi dobândi adevărul și voi fi alungat în final, nu mă voi plânge. La scurt timp, nu mai eram într-o situație atât de

periculoasă și am putut participa iar la întruniri. Am putut să mănânc și să beau cuvintele Lui cu ceilalți și să duc o viață bisericească. Biserica a rânduit și o datorie pentru mine. Acum chiar sunt fericit.

Moartea soției a dezvăluit o mare parte din răzvrătirea mea. Judecata și revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu mi-au permis să-mi văd josnica urmărire a binecuvântărilor în credința mea. N-am mai depus eforturi pe această cale greșită. De asemenea, am ajuns să înțeleg că soția mea a murit pentru că atât îi fusese dat să trăiască. Faptul c-am înfruntat asta cum se cuvine îmi alungă suferința. Acum trebuie să urmăresc cu sârguință adevărul și să obțin schimbarea firii. Dacă sunt binecuvântat sau am necazuri, ar trebui să ascult de cuvintele lui Dumnezeu și să mă supun conducerii și rânduielilor Sale.

44. Interogatoriul secret de la hotel

de Song Ping, China

Într-o zi din februarie 2013, eu și cu o soră am programat să mergem la o adunare. Cam pe la ora 2 după-amiază, în timp ce o așteptam în fața unui magazin de pantofi, am văzut un bărbat care se uita la mine din când în când, în timp ce vorbea la telefon, și am simțit că ceva nu era în ordine. Tocmai când să plec, am auzit: „Nu mișca!” Am văzut patru sau cinci oameni repezindu-se spre mine și m-am gândit: „O, nu, este poliția!” Am încercat să fug, dar doi bărbați m-au ajuns din urmă, m-au trântit la pământ și apoi m-au vârât într-o mașină, unde am văzut alte trei surori care erau arestate împreună cu mine.

Poliția ne-a dus la secție și ne-a ordonat să stăm lângă zidurile din curte. Eram foarte agitată. M-am rugat lui Dumnezeu cu sinceritate și m-am gândit la cuvintele Lui: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Într-adevăr, cu Dumnezeu de partea mea, de ce aveam să mă tem? Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu pentru a experimenta acest mediu. Încet-încet, am reușit să mă calmez. După aceea, o polițistă m-a obligat să mă dezbrac pentru percheziție și m-a pus să fac o genuflexiune cu picioarele depărtate. M-am simțit umilită și furioasă.

În noaptea următoare, poliția m-a dus la un hotel cu șase etaje. Închiriaseră ultimele trei etaje ale hotelului și le transformaseră într-un centru de interogatoriu secret, pentru a reține și tortura acolo credincioși în Dumnezeu. Când am ajuns la etajul șase, am văzut peste 20 de frați și surori stând în rând și am fost șocată: atât de mulți oameni fuseseră arestați! Se

părea că Partidul Comunist îi arestase pe toți în același timp. Nu știam cum ne va trata poliția, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I să ne protejeze, ca să putem rămâne fermi. Apoi, poliția ne-a despărțit pentru interogatoriu.

La ora 5 dimineața, în a treia zi, un polițist dolofan a intrat și a spus pe un ton dojenitor: „Bărbatul pe care îl interogam este conducător și a fost unul încăpățânat. Interogatoriul nu s-a terminat până la ora 2 sau 3.” A gesticulat mândru și a continuat: „Prima dată, l-am lovit tare cu piciorul peste față, apoi, pe cealaltă parte a feței, după care l-am plesnit neîncetat cu ambele mâini.” Și-a scuturat mâinile și a continuat să se plângă furios: „L-am lovit atât de tare încât m-au durut mâinile, așa că am luat o jumătate de sticlă de apă minerală și l-am lovit peste față până când nu mi-am mai putut mișca brațele. Întreaga față îi era deformată. Era complet de nerecunoscut.” Eram îngrozită de prestația polițistului. Îmi zvâcnea inima și eram deosebit de furioasă: „Acești polițiști sunt atât de cruzi. Dacă m-ar bate cum l-au bătut pe fratele meu, aș putea suporta?” N-am îndrăznit să mă mai gândesc la asta. M-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să-l protejeze pe fratele care a fost bătut, dar și pe mine, ca să avem încredere să experimentăm acest mediu.

În dimineața celei de-a patra zile, poliția m-a dus la secție. Un polițist pe nume Wu m-a întrebat care era funcția mea în biserică. Am spus că eram o credincioasă de rând. S-a ridicat brusc și a spus: „Presupun că nu vei spune adevărul dacă nu simți puțină durere!” Mi-a ordonat să-mi întind brațele, să stau ghemuită, să mă ridic și apoi să repet mișcarea. După ce am făcut asta mult timp, eram atât de obosită încât transpiram abundent și mă dureau picioarele. Am căzut la pământ. A rânjit și a spus: „Știi ceva? Oricât de duri sunt oamenii, aici, trebuie să se plece adânc în fața mea. Ești conducătoare? Cine este superiorul tău?” Când nu am spus nimic, mi-a

ordonat să stau ghemuită. După ce am făcut asta timp de doar câteva minute, au început să-mi tremure picioarele, s-au umflat și, curând, m-am prăbușit. Mi-a cerut să mă ridic și să continui să fac genuflexiuni și le-am repetat de peste 800 de ori. Un polițist a spus amenințător: „Uite cât ești de transpirată. Arăți jalnic. De ce suferi așa? Unde e acest Dumnezeu? Dacă ne spui ceea ce știi, nu va trebui să suferi. Dacă nu ne spui, vei suferi mai mult decât îți poți da seama.” Ascultând cuvintele polițistului, m-am simțit dezgustată. I-am aruncat o privire și i-am spus că nu știam nimic. Mi-au legat mâinile la spate cu cătușe de banca tigrului. La scurt timp după ce mi-au pus cătușele, am simțit că ceva mă apăsa pe piept și respiram greu. Aproape că mă sufocam. Le-am cerut să-mi scoată cătușele și, după mult timp, le-au desfăcut în sfârșit. Ulterior, un polițist a intrat și a spus: „Încearcă să-ți înțelegi situația. Toți ceilalți au mărturisit. E absurd să stai aici și să reziști singură, nu-i așa? Spune-mi acum ceea ce știi și te vom lăsa să pleci.” Apoi, a scos câteva fotografii și mi-a cerut să-i identific pe oamenii din ele. A spus: „Acești oameni au fost toți arestați și au spus că te cunosc. Tu îi cunoști? Care este slujba lor în biserică?” M-am gândit: „Dacă frații și surorile chiar recunosc că mă știu, iar eu spun că nu îi cunosc, poliția sigur nu-mi va da drumul. Dar dacă spun că îi cunosc, îmi voi trăda frații și surorile. Asta m-ar face o iudă care Îl trădează pe Dumnezeu. Ce ar trebui să fac?” Atunci, mi-am amintit de un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine […] ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3). Am realizat că acesta era unul dintre șiretlicurile Satanei. Poliția s-ar putea să folosească această metodă ca să mă înșele și să mă facă să-mi trădez frații și surorile și

pe Dumnezeu. Nu puteam să mă las înșelată. Chiar dacă frații și surorile mele au recunoscut că mă cunoșteau, eu tot nu aș putea să-i trădez. Cu acest gând în minte, le-am spus că nu îi cunoșteam.

Polițistul pe nume Wu a văzut că nu m-am lăsat păcălită și a spus furios: „Aș vrea să văd cât de încăpățânată ești!" Apoi mi-a ordonat să mă ridic și mi-a legat mâinile cu cătușe de barele de metal care acopereau geamul din coridor. Trupul îmi era suspendat în aer, încheieturile mă dureau îngrozitor, timp în care polițistul și-a ridicat privirea spre mine și a râs. După o vreme, m-au dat jos și mi-au spus să continui să fac genuflexiuni. În acea noapte, poliția m-a dus înapoi la hotel. În dimineața următoare, polițistul pe nume Wu a spus: „Începând de azi, te voi lega cu cătușe de geam. Dacă nu spui adevărul, nu vei putea nici să mănânci." După aceea, mi-au legat cu cătușe o mână de barele de metal. Din când în când, veneau să mă întrebe detalii despre biserica mea. Când unul dintre polițiști a văzut că tot nu vorbeam, m-a lovit puternic cu un dosar și a deschis intenționat ușa, ca să pot să aud sunetele celorlalte surori care erau torturate. Auzindu-le strigătele de agonie, mi s-a rupt inima și am fost foarte furioasă.

Patru zile mai târziu, un polițist pe nume Mu mi-a luat agenda, a arătat spre numerele din ea și m-a întrebat dacă erau numerele de celular ale fraților și surorilor mele. Când nu am răspuns, a strigat tare: „Chiar dacă nu spui niciun cuvânt, această agendă ajunge ca să fii condamnată!" A scos o fotografie, mi-a arătat persoana din ea și m-a întrebat dacă era conducătorul bisericii. Apoi, a scos trei fotografii cu casele de găzduire pentru biserică și mi-a cerut să le identific. Știam toate aceste case, dar am spus că nu le recunoșteam. A adăugat: „Te vom băga într-o mașină și te vom duce acolo. Trebuie doar să ne indici locul. Și vom păstra secretul pentru tine, nimeni nu va ști că ne-ai dat informația." Văzând că tot nu spuneam nimic, i-a spus polițistului de lângă el: „Dezbrac-o la piele, atârnă-o în așa fel încât să fie

cu fața spre geam, ca să o poată vedea trecătorii. Apoi, fă-i o poză și pune-o pe internet, spune că este o iudă și că ne-a zis totul." După aceea, s-a apropiat ca să-mi dea jos hainele. Mi-a fost foarte frică. Dacă într-adevăr făcea asta și îmi punea fotografia pe internet, rudele și prietenii mei ar vedea-o. Cum aș putea trăi după aceea? L-am implorat să nu-mi dea jos hainele, dar a rânjit și a spus: „Ce este? Ți-e frică?" Apoi, toți au izbucnit în râs. Văzând cât de mulțumiți păreau, mi-am dat seama că acesta era un alt șiretlic al Satanei, așa că m-am calmat repede și L-am strigat pe Dumnezeu. Atunci, mi-am amintit un imn al cuvântului lui Dumnezeu, intitulat „**Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr**": „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat încredere și putere. Am crezut în Dumnezeu și am urmat calea cea dreaptă în viață. Nu era nimic rușinos în faptul că eram torturată și umilită pentru credința mea în Dumnezeu. Eram persecutată pentru dreptate, iar Dumnezeu a aprobat asta. Dacă aș ceda în fața Satanei și L-aș trăda pe Dumnezeu pentru a-mi proteja reputația, asta ar fi cel mai rușinos lucru pe care l-aș putea face și mi-aș pierde cu adevărat demnitatea umană. M-am urât pentru că eram lipsită de coloană vertebrală și ceream milă de la Satana, transformându-mă astfel în bătaia lui de joc. Mi-am jurat că, oricum m-ar umili acești polițiști răi, chiar dacă mi-ar da într-adevăr hainele jos, nu aș pleca niciodată capul în fața lor, nu le-aș implora mila și nu aș deveni niciodată o iudă. Când polițiștii au văzut că nu-mi mai era

frică, au fost atât de furioși încât mi-au legat cu cătușe ambele mâini de barele de metal. O polițistă a strigat: „Nu aveați de gând să o dezbrăcați la piele? Dați-i jos toate hainele ca să vedeți totul.” Grupul de polițiști a râs cu sălbăticie, ca niște demoni din infern. În acel moment, picioarele mele erau în aer, iar greutatea îmi atârna de încheieturi, care mă dureau de parcă urmau să se rupă. M-am rugat sincer lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I să-mi dea încredere și putere ca să pot îndura tortura poliției și să nu mă compromit cu Satana. După mai bine de o jumătate de oră, polițiștii m-au dat jos. Aveam picioarele amorțite și insensibile și am căzut pe podea imediat ce am atins-o cu picioarele. Un polițist a spus cu răutate: „Gândește-te la situația ta. Dacă tot nu ai de gând să vorbești, avem și alte trucuri ca să ne ocupăm de tine.” După aceea, au plecat.

Două zile mai târziu, a intrat un polițist dolofan. Imediat ce a intrat, le-a spus celor doi polițiști care mă păzeau: „Știți de ce nu o puteți face să vorbească pe această femeie? Pentru că sunteți prea moi, nu folosiți tehnicile potrivite. Azi, am să vă învăț câteva trucuri și am să vă arăt cum se face.” Mi-a cerut să fac o genuflexiune, apoi să repet până când am ajuns să-mi pierd puterea și m-am prăbușit. Apoi, le-a spus celor doi polițiști să mă ia fiecare de un braț, să mă împingă în jos și să mă ridice și să continue să mă tortureze așa în mod repetat. Privindu-le expresiile fioroase, am știut că urmează o tortură și mai grea. M-am gândit la cât de servilă am părut când m-am plecat în fața Satanei și am implorat milă cu două zile înainte, din cauza fricii mele de umilință, așa că m-am hotărât că azi aveam să mă bizui pe Dumnezeu și să fiu mărturie pentru El în fața Satanei. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule, nu știu ce alte mijloace va folosi poliția ca să mă tortureze, dar vreau să creez o mărturie puternică și răsunătoare pentru Tine, așa că Îți cer să-mi dai încredere și putere.” După puțin timp, erau atât de obosiți și transpirați încât nu m-au mai putut ridica.

Imediat ce mi-au dat drumul din mâinile lor, am căzut cu toată greutatea pe podea. Mi-au ordonat să mă ridic și să fac genuflexiuni iar și iar. Polițistul dolofan a rânjit și a spus: „Pare să-i fie cald. Toarnă apă rece pe ea. Sunt sigur că-i va plăcea.” Apoi, au aruncat apă rece pe mine până când am fost leoarcă. Dar ceea ce a fost uimitor este că am simțit un val cald izvorând din mine și nu mi-a fost frig deloc. Am știut că aceasta a fost protecția lui Dumnezeu pentru mine. I-am mulțumit încontinuu lui Dumnezeu în inima mea și am simțit că îmi crește credința în El.

Apoi, cei doi polițiști m-au tras în sus și mi-au legat cu cătușe mâna stângă de barele de metal. Încheietura mea era deja rănită de când fusesem atârnată înainte, așadar, de data asta când m-au încătușat, m-a durut și mai tare. Polițiștii au râs când mi-au văzut durerea și n-am vrut să-mi vadă slăbiciunea, așa că am îndurat durerea fără să scot un sunet. Ca să reduc durerea, m-am forțat să stau pe vârful degetelor de la picioare. Încă puteam să ating podeaua cu unul dintre degete, însă cu greu, dar când un polițist a văzut asta, mi-a apăsat călcâiul cu piciorul, suspendându-mi corpul o vreme, apoi și-a mișcat piciorul, smucindu-mi cu violență mâna care mă durea cel mai tare. Văzând că tot rămân tăcută, poliția mi-a legat o frânghie de un picior, a tras de ea ca să-mi atârne corpul în aer și apoi i-a dat drumul brusc. Au făcut asta în mod repetat. În acest mod, corpul meu s-a balansat dintr-o parte în alta și am simțit că parcă un cuțit îmi tăia încheietura. În timp ce au continuat cu asta, m-am rugat cu tărie lui Dumnezeu în inima mea. Ulterior, polițistul dolofan a adus înăuntru un scaun împletit. Ceilalți doi polițiști mi-au apucat fiecare câte un picior, le-au pus deasupra spătarului scaunului și apoi au împins scaunul. Toată greutatea mi-a fost susținută de încheietură. Durerea a fost aproape insuportabilă. Treizeci sau patruzeci de minute mai târziu, polițiștii mi-au dat mâna stângă jos, mi-au încătușat mâna dreaptă de barele de metal și au continuat tortura. Am

început să respir greu și m-am gândit: „Nu știu cât mă va mai tortura poliția. Dacă mă țin atârnată așa, îmi vor schilodi mâinile și dacă chiar se va întâmpla asta, cum voi supraviețui în viitor?” Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai nefericită m-am simțit, până când mi-a fost foarte greu să respir. Am simțit că nu mai pot îndura, așa că m-am rugat sincer lui Dumnezeu: „Dumnezeule, trupul meu este prea slab. Nu mai pot rezista. Te rog, dă-mi putere, ca să pot rămâne fermă și să-l umilesc pe Satana.” În acel moment, mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum cineva I-ar fi răsucit un cuțit în inimă, dar, cu toate acestea, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Iadului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat putere. Pentru a răscumpăra omenirea, Domnul Isus a fost răstignit și a îndurat multă umilință și durere și, totuși, a făcut-o fără ezitare. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni este foarte mare și, prin asta, Dumnezeu ne-a dat deja un exemplu. Dar când m-am confruntat cu tortura poliției, eu nu m-am gândit cum să mărturisesc ferm. În schimb, m-am gândit la propriul trup. Am fost atât de egoistă și demnă de dispreț! Cu acest gând în minte, m-am simțit rușinată și stânjenită. De data asta, eram hotărâtă să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Gândul la iubirea Lui m-a inspirat și mi-a dat curajul să lupt cu Satana până la sfârșit. Atunci, unul dintre polițiști m-a văzut cu ochii închiși și a spus: „Se roagă la Dumnezeul lor și are o izbucnire de putere de fiecare dată când face asta.” Altul mi-a împuns

pleoapele cu o tijă subțire de metal. În timp ce mă înțepa în ochi, a spus: „Deschide-ți ochii. Nu ai voie să te rogi Dumnezeului tău.” Când a văzut că am rămas tăcută, m-a plesnit cu o curea peste față de trei sau patru ori, dar nu m-a durut deloc. După mai bine de o jumătate de oră, un polițist a spus: „Încătușeaz-o mai sus, ca să nu poată atinge podeaua. Să vedem cum îi place asta.” Apoi, doi polițiști m-au ridicat, dar exact când altul a deschis cătușele și era pe punctul să le prindă de o bară mai înaltă, acestea s-au rupt brusc și nu s-au mai putut închide. Au încercat altă pereche, dar tot nu au funcționat. Am știut că asta era protecția lui Dumnezeu și I-am mulțumit în inima mea. Polițiștii erau prea obosiți ca să mă mai țină, așa că mi-au dat drumul, iar eu am căzut brusc la pământ. Mă torturaseră aproape două ore și eram atât de epuizată, încât am zăcut acolo nemișcată. Rememorând întregul proces al torturii poliției, am văzut clar natura ticăloasă și rea a polițiștilor. Am simțit și grija lui Dumnezeu pentru mine și am devenit mai încrezătoare în El. După o vreme, un polițist s-a apropiat de mine și m-a lovit cu piciorul de câteva ori. Văzând că eram tot nemișcată, mi-a aplicat o cutie întreagă de unguent răcoritor pe ochi, dar n-am simțit nimic. Polițistul a văzut că nu reacționam și a plecat. Am știut că aceasta a fost protecția lui Dumnezeu pentru mine.

Cam la ora 7 seara, a intrat un polițist. Când a văzut că eram leoarcă și că tremuram de frig, i-a certat pe ceilalți polițiști. Cu un aer fals de amabilitate, le-a cerut să-mi aducă haine uscate de schimb, apoi mi-a dat un bol de supă de tăiței, după care a încercat să mi se bage pe sub piele. A spus: „Ești atât de departe de casă și acum nu te poți întoarce. Copiilor tăi nu le este dor de tine? De ce crezi în Dumnezeu la o vârstă atât de tânără? Am auzit că ești conducătoare, așa că spune-ne ce vrem să știm și îți promit că îți vom da drumul. Vei putea să mergi acasă și să fii cu familia ta.” Odată ce-am auzit asta, mi-am dat seama că încerca să mă păcălească să am

încredere în el și să-i spun informațiile despre biserică. Am spus: „V-am zis deja tot ce știu. Nu știu nimic altceva.” A lovit brusc masa cu palma, s-a ridicat și a spus că răutate: „Să nu crezi că nu-ți putem face nimic dacă nu vorbești! Guvernul central ne-a ordonat să vă eradicăm complet pe voi, credincioșii în Dumnezeu Atotputernic. Vom elimina organizația voastră. Dacă nu începi să cooperezi, vei fi condamnată.” Apoi a plecat. Atunci, polițistul pe nume Wu a spus: „Ar fi bine să faci un lucru inteligent și să ne dai informațiile pe care le vrem. Astfel, nu va trebui să suferi atât de mult.” M-am gândit: „Poliția nu se va opri până când nu va obține informațiile pe care le vrea. Dacă nu pot îndura tortura și devin o iudă, asta ar însemna să-L trădez pe Dumnezeu, așa că aș putea la fel de bine să mă sinucid.” Aveam gânduri sinucigașe. În acel moment, am realizat că starea mea era greșită, așa că m-am rugat lui Dumnezeu în tăcere: „Dumnezeule! Trupul meu este slab și vreau să scap din acest mediu murind. Sunt prea slabă, iar statura mea este prea mică. Te rog, luminează-mă, îndrumă-mă și dă-mi încredere și putere să rămân fermă.” După ce m-am rugat, mi-am dat seama brusc că aveam fișiere conținând cuvântul lui Dumnezeu pe playerul MP5. I-am spus polițistului tânăr: „Dați-mi playerul MP5. Vreau să vă arăt ceva din el.” A crezut că eram pe cale să mărturisesc, așa că mi l-a înmânat. Am pornit playerul MP5, unde am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin «a fi biruitor»**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu,

„Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”). Din cuvintele lui Dumnezeu, I-am înțeles voia. Când mă confrunt cu persecuție și necazuri, Dumnezeu vrea credința și loialitatea mea. Dumnezeu vrea să fiu mărturie victorioasă cât timp sunt sub asediul Satanei. Acești polițiști răi m-au torturat în acest mod ca să mă forțeze să-L trădez pe Dumnezeu. Dacă m-aș sinucide, pierzându-mi mărturia, asta ar însemna să fiu păcălită de șiretlicurile Satanei și să nu mă ridic la înălțimea efortului pe care Dumnezeu îl făcuse pentru mine – asta L-ar răni pe Dumnezeu prea tare. Nu puteam să mor, trebuia să continui să trăiesc, să rămân fermă și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am avut un sentiment de putere. Am căzut în genunchi și am rostit o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu. Tânărul polițist a spus surprins: „Ești foarte curajoasă, îndrăznind să îngenunchezi și să te rogi aici!” L-am ignorat. După ce m-am rugat, m-a întrebat: „Te-ai hotărât? Odată ce te-ai gândit bine, spune-mi ce știi.” Am zis hotărâtă: „Am spus tot ce trebuie să spun. N-am nimic altceva de spus.” Polițistul pe nume Wu s-a înfuriat atât de tare, încât a luat cătușele și mi-a legat o mână de barele de metal. Polițistul cel tânăr a spus: „Rugăciunea este foarte puternică. Pare să o transforme într-o persoană cu totul diferită. Nu se teme de nimic și nu spune nimic.” Când am auzit asta, I-am mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii și am devenit mai încrezătoare că puteam rămâne fermă.

În dimineața următoare, când polițiștii au văzut că niciuna dintre tacticile lor nu avea efect asupra mea, au spus: „Începând de azi, te vom lega zilnic de geam și nu te vom lăsa să mănânci, să bei sau să dormi. Să vedem câte zile poți rezista.” M-am rugat lui Dumnezeu în tăcere: „Dumnezeule, cred că viața și moartea mea sunt în mâinile Tale. Te rog, protejează-mă. Chiar dacă mor, voi rămâne fermă și voi fi martoră pentru Tine!” După aceea, polițiștii m-au supravegheat cu schimbul și mă trezeau

cu voce tare când mă vedeau ațipind. În a treia zi, un bărbat de peste drum m-a văzut legată cu cătușe de geam și a strigat la mine: „Ai fost răpită de cineva? Dacă e așa, fă-mi cu mâna și voi suna la poliție pentru tine.” M-am gândit: „Am fost închisă aici de poliție. Crezi că ea face lucruri bune pentru oamenii de rând? Poliția Partidului Comunist e doar o haită de demoni sălbatici.” După câteva zile, tot mai mulți oameni de jos m-au văzut legată cu cătușele de geam. Arătau cu degetul spre mine, în repetate rânduri, așa că polițiștii m-au mutat în camera opusă.

Într-o noapte, în jurul datei de 20 martie, am fost dusă la un birou de investigații speciale. Acolo, trei polițiști m-au supus unei spălări pe creier până după ora 4 dimineața, când un polițist pe nume Liu mi-a spus: „Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a ajuns acum la câteva milioane de oameni, iar acest lucru pune în pericol direct interesele Partidului Comunist. Dacă nu o suprimăm, cine va asculta de Partidul Comunist? Președintele Xi a ordonat personal ca «Fulgerul de la Răsărit» să fie complet eradicat și toți cei care cred în Dumnezeu Atotputernic să fie reeducați, astfel încât să renunțe la convingerile lor și să accepte educația și conducerea partidului. Dacă refuză, vor fi condamnați la închisoare și nimănui nu-i va păsa dacă vor fi omorâți în bătaie.” A continuat: „Chiar acum, întreaga provincie și întreaga țară arestează membri ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. În cele din urmă, va fi stârpită. Dacă îți imaginezi că poți continua să crezi în Dumnezeu Atotputernic, îți spun acum că este imposibil!” Am spus: „Noi, credincioșii în Dumnezeu, doar mergem la adunări, citim cuvântul Său, căutăm schimbarea firii ca să devenim oameni onești și urmăm calea cea dreaptă în viață. Cum putem face rău intereselor Partidului Comunist? Dacă nu mă credeți, citiți cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și veți afla. Ați confiscat atât de multe cărți despre cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, așadar, de ce nu deschideți una și aruncați o privire?” Celălalt polițist a spus

cu voce tare: „Nu ne povesti nouă de credința în Dumnezeu! Noi nu credem în asta, noi credem doar în Partidul Comunist și în președintele Xi.” Apoi m-a amenințat: „Gândește-te bine. Dacă ne spui ce vrem să știm, îți promit că nu te vom condamna la închisoare. Te vom lăsa să pleci acasă imediat. Dacă tot nu-ți înțelegi situația, te voi trimite la un ospiciu. Doctorul îți va da o injecție zilnic, ca să-ți pierzi mințile. Vei trăi printre tot felul de oameni bolnavi psihic și, atunci, te vor bate și te vor batjocori zilnic. Vom vedea cât timp poți rezista acolo.” După ce am auzit asta, am fost foarte speriată. Dacă m-ar trimite la un ospiciu, aș fi zilnic în preajma oamenilor bolnavi psihic. Trăind cu astfel de oameni, și o persoană normală ar înnebuni. Când polițiștii au văzut că tăceam, m-au amenințat din nou: „Întoarce-te și gândește-te la asta. Scrie tot ce ar trebui să știm. Pe baza dovezilor pe care le avem, te putem condamna la cel puțin trei până la șapte ani.”

Întoarsă la hotel, gândindu-mă la ce au spus polițiștii, n-am putut să dorm deloc. Gândul la bolnavii psihic care aleargă după mine și mă bat și imaginea cu mine înnebunind și fugind goală pe străzi mi-au dat transpirații reci și m-au făcut să mă ridic brusc în pat. Am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Mi-e frică să nu devin nebună. Te rog, ajută-mă, îndrumă-mă și calmează-mă. Orice împrejurări întâmpin, nu Te voi trăda niciodată.” După ce m-am rugat, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 36). În timp ce contemplam cuvântul lui Dumnezeu, m-am calmat treptat. Dacă eram dispusă să-mi risc viața, ce suferințe n-aș putea să îndur? Viața și moartea mea erau în mâinile lui Dumnezeu și nu voi deveni bolnavă

psihic fără voia Lui. După ce s-a făcut ziuă, am luat un stilou și o hârtie și am scris un rând: „Ziduri înalte și curți mari, putrezind pentru totdeauna în închisoare.” Când polițistul a văzut asta, s-a schimbat la față. A fost atât de furios, încât a trântit ușa și a plecat.

După mai bine de o lună, am fost trimisă la o casă de detenție. Deoarece interogatoriul încă nu era concludent, m-au condamnat la arest la domiciliu timp de șase luni și m-au avertizat: „Acum ești suspectă de o infracțiune și nu ai nicio libertate nicăieri. Dacă mai crezi în Dumnezeu, vei fi condamnată dacă te prindem.” Poliția mă suna acasă din când în când și oameni de la Biroul de Afaceri Religioase veneau la mine ca să-mi pună întrebări despre credința mea în Dumnezeu. N-am îndrăznit să-mi contactez frații și surorile și n-am putut trăi viața bisericească. Din cauza torturii poliției, nu-mi puteam îndoi degetele de la ambele mâini, iar încheieturile mă dureau atât de tare încât nu le puteam mișca. N-aveam putere nici să ridic un pieptene și nici acum n-am putere în încheieturi.

După ce am fost arestată, persecutată și torturată de Partidul Comunist, i-am văzut clar natura brutală, rea și care sfidează cerurile. De asemenea, am văzut clar că Satana se împotrivește lui Dumnezeu și le face rău oamenilor. În același timp, am văzut că Dumnezeu este atotputernic și înțelept și am simțit protecția și grija Lui pentru mine. Cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care m-au condus, pas cu pas, să obțin victoria asupra Satanei și să rămân fermă. Slavă Ție, Dumnezeule!

45. Afară din casa de nebuni

de Xiaocao, China

În ianuarie 2012, am acceptat Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. După ce am început să cred, s-au ameliorat în mod miraculos întinderea musculară lombară gravă și umărul blocat care mă chinuiau, provocate de epuizarea din cauza afacerii mele. Soțul și fiul meu erau încântați – înainte brațele mă duruseră atât de mult, încât abia le puteam ridica, până și să mă pieptăn și să mă îmbrac fusese dificil, iar tratamentul nu schimbase lucrurile. Văzând că situația mea se îmbunătățise, ei mă susțineau foarte mult în credința mea. Dar câteva luni mai târziu, soțul meu a văzut pe internet niște minciuni răspândite de Partidul Comunist, pentru a defăima, ataca și condamna Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, și din acel moment a început să se opună credinței mele. A spus: „Guvernul e împotriva acestui Dumnezeu al tău. Dacă vei fi arestată din cauza asta, fiului nostru i-ar putea afecta cariera. Ar trebui să renunți.” Odată, când tocmai venisem de la o evanghelizare, mi-a spus, cu o privire întunecată: „Am fost convocat de Brigada Națională de Securitate și m-au întrebat dacă ești credincioasă, iar dacă ești, trebuie să predai cărțile despre Dumnezeu. Mi-au mai cerut să identific oameni dintr-un teanc de poze. Vei fi arestată, dacă vei continua să crezi.” Am răspuns: „Credința în Dumnezeu e calea cea dreaptă în viață și n-am făcut nimic ilegal. N-ar avea dreptul!” A spus: „Ești foarte naivă! Mai ales PCC v-a pus gând rău vouă, credincioșilor. Dacă vei crede în continuare, te pot aresta și teroriza și vei vedea atunci cât sunt de cruzi. Nu ai voie să mai crezi!” Cu siguranță avea să-mi fie mai greu să merg pe această cale, dacă soțul meu se opunea credinței mele. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea să mă îndrume pe

calea de urmat. Am mai decis că nu voi renunța niciodată la credința mea, oricât mi-ar sta soțul în cale.

Într-o zi din decembrie 2012, am fost arestată și reținută fiindcă o persoană haină m-a raportat că predic Evanghelia. În ziua când m-au eliberat, un polițist m-a avertizat: „După ce ajungi acasă, ar fi bine să renunți la credință. Altfel, sigur vei fi condamnată când vei fi prinsă!" După vreo jumătate de oră, soțul meu a venit după mine, părând foarte supărat, cu o privire încrâncenată. S-a dus direct la secția de poliție. Nu aveam idee despre ce discută acolo. Când am ajuns acasă, i-am văzut pe fratele, sora și cumnatul meu stând toți în curte. Fratele meu era lider la nivel de district și văzuse pe internet tot felul de minciuni ale Partidului Comunist, care condamnau și huleau biserica. A încercat să mă convingă să renunț la credința mea și a spus că, dacă nu renunț, asta avea să-l afecteze pe fiul meu și avea să-l afecteze și pe el, urmând să-și piardă poziția de funcționar de stat. Știam că ei cu siguranță veniseră acolo ca să încerce să mă preseze să renunț la credința mea, așa că am spus o rugăciune rapidă, cerându-I lui Dumnezeu să mă protejeze de aceste interferențe. Fratele meu mi-a spus zâmbind larg: „Ar trebui să renunți la treaba asta cu Dumnezeu. Rămâi acasă și fii cuminte. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să ai grijă de familia asta. Fiul tău are o slujbă bună. Îi va fi periclitată dacă vei continua cu asta. Te va urî pentru totdeauna." Apoi, cumnatul meu a strigat la mine gesticulând: „Credință în Dumnezeu? Unde e Dumnezeu? Nu cred în El și am o viață foarte bună!" Apoi, soțul meu a spus furios: „Nu i-a fost ușor fiului nostru să obțină o slujbă bună, să se facă remarcat. Dacă și-o pierde din cauza credinței tale?" Sora mea a venit și m-a presat: „Ar trebui să renunți la asta. Soțul tău e atât de bun cu tine, iar fiul tău are o slujbă. Ar trebui să-ți ajungă. Tu ocupă-te bine de familia ta și-atât." Auzind toate astea, m-am gândit: „Eu și soțul meu am muncit din greu ca să câștigăm

destui bani pentru educația fiului nostru, iar acum are un trai bun, lucru deloc ușor de obținut. PCC se folosește de slujba fiului meu ca să mă intimideze și să renunț la Dumnezeu, iar dacă își pierde într-adevăr slujba din cauza asta, n-o să mă urască tot restul vieții lui?" Dar să renunț la credința mea însemna să-L trădez pe Dumnezeu! În calitate de credincioasă, aflasem unele adevăruri și știam că a-L venera pe Dumnezeu, ca ființă creată, e absolut firesc și justificat și e calea cea dreaptă de urmat. Dumnezeu îmi vindecase afecțiunile. După ce mă bucurasem de atâtea binecuvântări acordate de Dumnezeu, nu puteam fi atât de lipsită de conștiință. Așadar, m-am rugat în inima mea lui Dumnezeu, în tăcere: „Dumnezeule, familia mă forțează să renunț la credința mea și mă simt groaznic. Te rog, dă-mi credință și putere." Apoi, mi-am amintit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Am văzut că în spatele familiei mele, care sărise cu gura pe mine, era de fapt Satana, care mă ispitea și mă ataca. Familia mea fusese păcălită de zvonurile și minciunile partidului și mă intimida, folosindu-se de slujba fiului meu, ca să-L trădez pe Dumnezeu. Nu puteam să cad în capcana Satanei și trebuia

să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu. Orice slujbă ar avea fiul meu, era condusă și rânduită în întregime de Dumnezeu. Nimeni nu putea schimba asta. Așa că am spus: „A avea credință e corect și cuviincios și este calea cea dreaptă în viață. Eu n-am încălcat nicio lege. Faptul că PCC m-a arestat și că v-a târât și pe voi în asta e răul comis de partid. N-ar trebui să mă oprimați și voi împreună cu el sau să vă puneți în calea credinței mele. Cu toții știți că, înainte să cred în Dumnezeu, afecțiunile mele erau atât de serioase, încât nici nu puteam avea grijă de mine. M-am vindecat complet după ce-am dobândit credință, iar asta a fost numai datorită harului lui Dumnezeu. Dacă L-aș trăda pe Dumnezeu, aș avea măcar conștiință? De când am dobândit credință, nu numai că mi s-au vindecat rănile, dar am și ajuns să înțeleg foarte multe adevăruri, inima mea este plină și simt atât de multă bucurie. Toate acestea sunt lucruri minunate. Dar tu nu înțelegi și ții partea Partidului Comunist, împotrivindu-te credinței mele. Pur și simplu ești confuz și nu poți deosebi binele de rău! Oricât v-ați opune, eu rămân fidelă pe calea credinței mele.” Soțul meu, într-un acces de furie, a arătat cu degetul spre mine, spunând: „Ești o cauză pierdută!” Apoi, a schimbat o privire cu fratele meu și-au mers împreună în spatele casei. Eram confuză. Despre ce vorbeau așa, pe furiș? Peste puțin timp, fratele meu a revenit și i-a aruncat o privire surorii mele, apoi a spus, cu un zâmbet conspirativ: „Să mergem să mâncăm ceva!” Sora și ginerele ei au venit direct la mine și m-au tras de mâini spre mașină, unul de fiecare parte. Am simțit că ceva nu e în ordine. M-am smuls din mâinile lor și le-am spus că nu vreau să merg, dar m-au împins în mașină. Mașina s-a oprit după un drum de vreo jumătate de oră și, spre surprinderea mea, am văzut că eram la un spital de boli psihice. Soțul și fratele meu au coborât din mașină. Voiam să fug, dar fusesem închisă. I-am văzut mergând spre intrarea spitalului și am simțit furie și dezgust. Nu-mi venea să cred că mă duseseră într-un asemenea loc.

Ce nemiloși erau! Ce mai oameni dragi mie! M-am dus înapoi cu gândul la felul cum, când soțul meu a venit la secția de poliție, a vorbit puțin singur cu polițiștii și la felul cum familia mea schimbase priviri cu înțeles când au spus că mergem să mâncăm. Mi-am dat seama că e posibil să fi fost un plan ticluit de poliție. Făceau asta ca să mă determine să-L trădez pe Dumnezeu. Eram incredibil de supărată, gata să izbucnesc în lacrimi. I-am spus surorii mele, indignată: „Mă aduceți aici ca să fiu chinuită doar pentru că eu cred în Dumnezeu. Voi sunteți cei nebuni! Ceea ce faceți e un atac la adresa Cerurilor și a rațiunii. Veți primi exact ce meritați!" Chiar atunci, au ieșit din spital doi infirmieri pregătiți să mă imobilizeze. Soțul și fratele meu s-au uitat la mine și atât, fără să spună un cuvânt. Eram distrusă și disperată. Nici în cele mai negre visuri nu mi-aș fi imaginat că fratele și soțul meu, doar pentru a-și proteja interesele și a nu fi implicați, chiar ar asculta minciunile Partidului Comunist și m-ar interna într-un ospiciu, unde să fiu chinuită, fără să se gândească dacă voi trăi sau voi muri, când eu eram perfect sănătoasă. Nu erau deloc oameni dragi – erau demoni! La acest gând, nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Nici n-am vrut să mă uit la ei. Le-am spus infirmierilor, indignată: „Nu am nimic! M-au păcălit să vin aici și să fiu tratată ca un pacient nebun, doar pentru că am credință în Dumnezeu. Nici măcar n-ați verificat. De ce mă imobilizați?" Dar m-au ignorat complet. M-au internat ca pacientă cu grave tulburări psihice și m-au închis în Pavilionul 1.

Toate coridoarele, ușile și ferestrele din Pavilionul 1 aveau sudate gratii de fier. Salonul meu avea maxim 5 metri pătrați și era complet gol. Avea un singur pat cu o cuvertură murdară, pe care se vedeau pete de urină. Era un miros înțepător de urină. Era o baie comună pe hol, care era ținută încuiată. Trebuia să găsesc un infirmier de fiecare dată când voiam să merg la baie, iar dacă erau ocupați, nu îmi descuiau ușa. Trebuia să mă abțin.

Spitalul răsuna tot timpul de vaietul pacienților bolnavi psihic. Uneori cântau sau plângeau, sau începeau să strige: „Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies!” În plus, loveau încontinuu gratiile de metal. Locul părea ticsit de fantome ce se tânguiau și lupi care urlau. Am înghețat de groază: „Ce loc pentru oameni mai e și ăsta? Imediat ce am fost eliberată de către poliție, însăși familia mea m-a dus să fiu chinuită într-o casă de nebuni. Am căzut din lac în puț. Cum să pot trăi așa? Dacă nu exista persecuția din partea PCC, familia mea nu mă trata așa.” M-am simțit tot mai rău gândindu-mă la asta și am început să plâng mâhnită. În timp ce plângeam, m-am gândit la frații și surorile de la adunări, cum cântă imnuri și-L laudă pe Dumnezeu. Voiam atât de mult să citesc cuvintele Lui și să-mi fac datoria alături de ei, dar nu putea să ies și nu aveam idee cât timp aveam să fiu ținută acolo. Când avea să se sfârșească suferința mea? M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, sunt închisă cu pacienți bolnavi psihic. Sufăr enorm. Dumnezeule, nu știu cum să trec de asta. Te rog, îndrumă-mă.” După ce m-am rugat, mi-am amintit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Am înțeles că, în China, credincioșii trebuie să îndure multe persecuții din partea PCC, fiindcă partidul e dușmanul de moarte al lui

Dumnezeu și nu le va permite oamenilor să aibă credință și să-L urmeze pe Dumnezeu. Partidul arestează și persecută cu furie credincioși și răspândește tot felul de zvonuri și minciuni care condamnă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, să-i înșele pe cei care nu cunosc adevărul. Îi implică pe membrii familiilor celor credincioși, distrugându-le slujbele și reușita în carierele lor, semănând ură față de credincioși în familiile lor și folosindu-se de familiile lor să-i oblige pe credincioși să-L trădeze pe Dumnezeu. Partidul este incredibil de malefic! Deși faptul că am trecut prin genul acesta de persecuție din partea partidului mi-a produs o mare durere, mi-a permis să discern esența malefică a Partidului Comunist și, în plus, Dumnezeu îmi testa astfel credința. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm pentru El. La acest gând, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi fie alături și să mă protejeze de suferința de la Satana și de duhuri malefice. Cu cât mă oprima mai mult marele dragon roșu, cu atât mai mare avea să fie credința mea în Dumnezeu.

În următoarea zi, un infirmier mi-a adus să iau un medicament. Exasperată, i-am spus: „N-am nimic. Sunt perfect normală și nu-l voi lua!” Am insistat, nu voiam să-l iau. A treia zi, a fost internată o persoană cu probleme psihice grave, iar eu am fost transferată în Pavilionul 3, nemaifiind paturi libere în Pavilionul 1. Acel pavilion era mai puțin controlat – puteam să ies din cameră pentru diferite activități. Am văzut că pantalonii unor pacienți erau atât de uzați, încât li se vedea fundul, aveau fața și gâtul murdare, iar părul – ca un cuib de păsări. Unii aveau haine atât de murdare, încât luceau – era de-a dreptul grețos. Am avut două colege de salon în acel pavilion. Una dintre ele avea ochii tulburi și inexpresivi și uneori murmura singură la întâmplare. Cealaltă se ridica în fiecare dimineață și umbla încontinuu pe coridor, fumând. M-au speriat foarte tare. Mă temeam că, în timpul unei crize, m-ar putea lovi sau trage de păr, când

nu eram atentă, sau că m-ar putea omorî prin sufocare în timpul somnului, așa că nu dormeam niciodată adânc noaptea. De fiecare dată, mă tot rugam în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I să mă protejeze. Doar așa puteam să mă relaxez suficient cât să pot dormi puțin. În fiecare zi, venea un infirmier și ne dădea medicamentul, pe rând. Ne urmăreau, așa că trebuia să-l iau. Uneori, când nu se uitau, îl aruncam. O altă pacientă a văzut asta și mi-a spus: „N-ai voie să faci asta. Odată am fost prinsă de un infirmier aruncând medicamentele. M-a lovit de câteva ori, apoi mi-a vârât pe nas un tub de plastic și mi-a băgat medicamentele prin el. A fost extrem de dureros.” N-am aflat niciodată dacă femeia aceea le-a spus infirmierilor că m-am descotorosit de pastilă, dar după aceea personalul medical a supravegheat mai atent pacienții dacă își iau pastilele. Zilnic, infirmierii stăteau la o masă pătrată înaltă de 60 de centimetri și ne supravegheau, făcându-ne să deschidem gura și folosind o lanternă ca să verifice dacă am înghițit medicamentele. N-am avut de ales și a trebuit să le iau.

După câteva zile, directorul spitalului a venit în inspecție prin camere și m-a întrebat din senin: „Marele dezastru e pe data de 21?” Mi s-a părut ciudat și i-am spus: „Numai Dumnezeu știe când va veni dezastrul.” Răspunsul lui a fost: „Văd că nu te simți bine deloc. Trebuie să-ți mărim doza.” După aceea, a trebuit să iau două pastile, în loc de una. Am fost furioasă. Directorul habar n-avea dacă chiar era ceva în neregulă cu mine, dar mi-a dublat pur și simplu doza la întâmplare. Nu avea deloc respect pentru viața umană. Un spital ar trebui să fie un loc unde se vindecă boala, dar devenise un loc în care Partidul Comunist îi putea persecuta pe creștini. Îmi făceau rău intenționat doar din cauza credinței mele. Uram partidul din inimă.

După 10 zile de medicație, am început să mă simt cu adevărat slăbită, până și să merg îmi era greu. M-am gândit la faptul că luam medicamentele

doar de câteva zile și deja eram în starea asta. Mi-am făcut griji că, dacă aveam să le iau în continuare, aveau să mă facă să mă simt rău, deși nu fusesem bolnavă la început. Văzându-i zilnic pe toți acești pacienți bolnavi mintal, fiind nefericită și deprimată, am simțit că voi avea și eu probleme mintale din cauza chinului. Mă rugam foarte mult lui Dumnezeu în mediul acela, cerându-I să mă îndrume și să-mi dea credință. Îmi amintesc că odată, după o rugăciune, m-am gândit cum Domnul Isus l-a scos pe Lazăr din mormânt. Murise de patru zile, iar trupul lui mirosea deja, dar Dumnezeu l-a înviat din morți prin câteva cuvinte. Dumnezeu e atotputernic. El dirijează soarta omenirii. Oare nu era și viața mea în mâinile Lui? M-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1). Dacă acele medicamente aveau să mă facă nebună sau momentul când aveam să ies erau toate în mâinile lui Dumnezeu. Trebuia să trec prin asta cu credința mea și bazându-mă pe El. Acest gând mi-a dat credință și nu mi-a mai fost atât de frică.

După câteva săptămâni, într-o seară, m-am gândit să-mi sun familia, să văd dacă aș putea ieși mai repede. A doua zi dimineața, soțul meu a venit la spital. I-am spus că ăsta era un loc inuman, că o persoană normală poate să înnebunească stând prea mult acolo și că ar trebui să mă scoată de acolo. L-a sunat pe fratele meu ca să discute despre asta și l-am auzit pe fratele meu spunând la telefon: „Trebuie să renunțe la credința ei! Mai întâi pune-o să semneze o garanție că renunță la credință și apoi poate să iasă. Poate să moară acolo, dacă își păstrează credința.” Nu mi-aș fi imaginat niciodată că fratele meu ar spune așa ceva. A fost chiar cutremurător. Ce fel de familie era asta? Era doar un diavol! Văzând că soțul meu n-are nicio intenție să mă scoată, m-am gândit: „Dacă mă aruncă aici și mă abandonează, fără să mi se

mai dea drumul vreodată, cum îmi voi mai practica credința?" Așa că m-am prefăcut că sunt de acord. După ce m-a dus acasă, mă urmărea în permanență peste tot, în fiecare zi. Nu mă lăsa să merg la adunări sau să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Uneori, în timp ce mă odihneam după-amiaza, venea chiar să vadă dacă nu citesc cuvintele lui Dumnezeu. Puteam s-o fac doar în secret, cu MP5 playerul meu, atunci când nu era atent. Apoi, într-o dimineață m-a prins când îl pusesem la încărcat. Mi l-a luat și a strigat la mine furios: „Cum poți să mai crezi? Dacă ești prinsă și mergi la închisoare, iar fiul nostru își pierde slujba din cauza ta, cum vei mai da ochii cu el? Îți interzic să-L mai urmezi pe Dumnezeu!" În timp ce-a spus asta, m-a îmbrâncit puternic și m-am lovit cu capul de marginea patului. S-a auzit o bufnitură. Nu fac decât să cred în Dumnezeu. N-am făcut nimic greșit, dar ăsta era felul în care mă trata. Nu doar că mă internase într-un ospiciu, acum mai și ridică mâna la mine și nu mă lasă să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Simțindu-mă tot mai rău, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, soțul meu mă constrânge îngrozitor, iar eu sunt slabă. Nu știu cum să rămân pe această cale. Te rog, îndrumă-mă!" După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. […] Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu.**

Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, mi-a fost clar că, deși constrângerea și zbuciumul cu care mă confruntam îmi provocau suferință, fără revelarea oferită de aceste situații, nu mi-aș vedea adevărata statură, nici n-aș putea avea credință adevărată. Suferința provocată de aceste greutăți era valoroasă. Dar n-am înțeles voia lui Dumnezeu și, fiindcă n-am putut să îndur suferința, am devenit negativă și slabă. Am văzut cât eram de lașă. Dezvăluirea acestor fapte mi-a mai permis să văd clar anumite lucruri. Ca să mă preseze să-mi abandonez credința în Dumnezeu, soțului meu nu i-a păsat dacă trăiesc sau mor, m-a dus chiar el la un ospiciu, iar acum m-a și lovit. Atunci, am văzut cu adevărat că era un demon care-L urăște pe Dumnezeu și e împotriva Lui. Mi-am amintit ce a spus Dumnezeu: „**Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Eu și soțul meu eram două tipuri diferite de oameni, pe două căi diferite. Aveam să-L urmez în continuare pe Dumnezeu oricât avea să mă oprime soțul meu. N-aveam să mai fiu oprită de către el. Așa că i-am spus: „Hai să divorțăm. Tu ești pe o cale lumească, urmărind banii, iar eu sunt pe o cale a credinței. Suntem pe căi diferite și nu avem nimic în comun. Îți e frică pentru fiul nostru, așa că ar trebui să divorțăm și atunci voi doi nu veți mai fi afectați de credința mea. Nu vreau nimic din bunurile noastre. Am nevoie doar de o cameră, de un loc unde să trăiesc. Câtă vreme Îl pot urma pe Dumnezeu, îmi va fi bine." A spus: „Știu că ești o femeie bună. Nu vreau să divorțăm."

I-am zis: „Dacă nu vrei să divorțăm, dă-mi libertate. Sunt credincioasă și nu-mi poți sta în cale.” A spus: „Poți să fii liberă, dar mai întâi trebuie să semnezi un acord cu mine că nu vei mai crede în Dumnezeu Atotputernic!” Am zis: „Trebuie să-mi păstrez credința – nu pot semna acest acord.” A rămas fără cuvinte. După aceea, văzând că nu mă poate împiedica să cred, mi-a mai stat mai puțin în calea practicării credinței. Am putut să duc o viață bisericească și să-mi fac normal datoria.

A trecut o vreme. Apoi, într-o seară, m-am dus la o soră din vecini ca să discutăm despre udarea nou-veniților. Fiul meu a apărut imediat ce ne-am așezat și i-a spus sorei furios: „Tu ai convertit-o pe mama mea!” Apoi, a încercat s-o lovească. Am fugit să-mi pun brațele în jurul lui, ca să-l opresc. M-a târât înapoi acasă, într-un acces de furie, și mi-a spus mânios: „Trebuie să renunți la asta. Uite ce scrie pe internet despre biserica ta!” Apoi, a repetat câteva minciuni ale Partidului Comunist care defăimau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. După aceea, a strigat: „Tată, sună imediat la ospiciu și trimite-o înapoi acolo!” Am simțit că-mi explodează capul când l-am auzit spunând asta. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că fiul meu și-ar trimite propria mamă la spitalul de boli psihice, doar de dragul slujbei lui. A fost dur! L-am auzit pe soțul meu sunând la ospiciu, iar la telefon am auzit că i s-a spus că nu mai au niciun loc. Soțul meu a închis și a zis: „Să sunăm la poliție și să le spunem să o ia de aici.” Fiul meu a răspuns: „Nu vreau să fie închisă. Ce-ar fi să o ținem în camera întunecată unde înainte creșteam iepuri?” Apoi, amândoi m-au dus cu forța în camera aceea, au încuiat ușa de fier și-au plecat. Văzând cum soțul și fiul meu au fost înșelați de partid să fie atât de brutali cu mine, am fost foarte cutremurată și-am urât și mai tare Partidul Comunist, din adâncul inimii. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic**

pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate, fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie. Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor […]. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Partidul arestează și persecută creștini, răspândește diverse zvonuri și calomnii despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și îi implică pe membrii familiilor lor. Așadar, familia mea a fost păcălită de partid, fiind de acord cu acesta să mă constrângă pentru credința mea, ajungând chiar să mă bage într-un ospiciu, unde am fost chinuită, iar acum mă închideau. O familie foarte fericită a fost redusă la asta. Partidul era adevăratul instigator și l-am urât pe acest demon din tot sufletul. Nu după mult timp, fiul meu a luat un taburet, s-a așezat în fața ușii de metal și a spus: „Mamă, ar trebui să nu mai crezi în Dumnezeu. Ai muncit mult cât ai avut afacerea și n-a fost ușor să-mi plătești educația. Acum muncesc și am ceva bani. Ce zici dacă îți plătesc o excursie?" Când a spus asta, mi-a dat seama că e un șiretlic al Satanei, așa că i-am răspuns: „Înainte să cred, am vrut doar să câștig bani. A fost un mod de viață greu, epuizant. Acum că L-am găsit pe Dumnezeu și-am înțeles unele adevăruri, viața mea e mult mai liberă și mai fericită. Nu mă puteți lăsa în pace voi doi? Îmi voi păstra credința chiar și dacă mă

respingi ca mamă, iar tatăl tău divorțează. Sunt fidelă acestei căi.” N-a spus niciun cuvânt, a plecat pur și simplu. I-am fost recunoscătoare lui Dumnezeu că mi-a întărit credința și m-am simțit foarte fermă și împăcată. Am început să cânt acest imn: „Dumnezeule Atotputernic adevărat, inima mea Îți aparține Ție. Încarcerarea îmi poate controla doar trupul. Nu îmi poate opri pașii ce Te urmează pe Tine. Suferință dureroasă, un drum accidentat, cu îndrumarea cuvintelor Tale, inima mea este fără teamă, în compania iubirii Tale, inima mea este sătulă” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, O alegere fără regrete). Cântând acest imn, L-am simțit pe Dumnezeu alături de mine. Nici în acea cameră mică și întunecată unde nu vedeam nimic, nu m-am simțit nefericită. A doua zi dimineața, fiul meu a deschis ușa și m-a lăsat să ies, spunând: „Mamă, te vom lăsa în pace acum. Poți să faci orice dorești.” Când a spus asta, am știut că Satana fusese rușinat și învins și I-am mulțumit lui Dumnezeu.

Faptul că am fost arestată de Partidul Comunist și oprimată de familie m-a ajutat să văd clar esența demonică, anti-Dumnezeu a partidului. Arestează și persecută credincioși și răspândește diverse zvonuri și minciuni ca să-i înșele pe oameni, făcându-i pe credincioși să suporte constrângere și piedici din partea familiilor lor. E inițiatorul care distruge familiile creștinilor. Pentru interesele proprii, soțul și fiul meu au fost de acord cu partidul, mi-au constrâns credința, ba m-au dus chiar ei la ospiciu, fără să se gândească dacă trăiam sau muream. Am văzut clar că esența lor e potrivnică lui Dumnezeu și nu-i voi mai lăsa niciodată să mă oprească. Această experiență mi-a arătat că doar Dumnezeu ne iubește și doar Dumnezeu ne poate mântui. Când am fost cel mai nefericită și neajutorată, Dumnezeu Și-a folosit cuvintele ca să mă lumineze, să mă aline, să mă încurajeze și să mă îndrume în acele zile dificile. Am simțit personal că doar iubirea lui

Dumnezeu e adevărată. Sunt dispusă să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria bine și nu voi regreta niciodată asta.

46. Să fii martor pentru Dumnezeu înseamnă să-ți faci datoria cu adevărat

de Judy, Coreea de Sud

Recent, am văzut câteva videouri cu mărturiile experiențiale ale noilor veniților și am fost foarte emoționată. Chiar dacă erau credincioși de doi sau trei ani, puteau să-și împărtășească mărturiile experiențiale. M-am simțit destul de rușinată și am început să reflectez, întrebându-mă de ce eu credeam de mulți ani și, totuși, n-am putut să mărturisesc pentru Dumnezeu. Într-o zi, am găsit un pasaj din cuvintele Lui: „**Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină**

însemnătate, iar voi nu v-ați îndeplini datoria. […] Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am fost foarte entuziasmată, dar m-am simțit și vinovată. Eram entuziasmată că am fost atât de norocoasă să experimentez lucrarea lui Dumnezeu și să mă bucur de aprovizionarea cuvintelor Sale, dar mă simțeam vinovată, deoarece crezusem de mulți ani în Dumnezeu și mă bucurasem de atât de mult din harul Lui, dar nu aveam nicio mărturie despre El. M-am gândit la felul în care, în zilele de pe urmă, Dumnezeu ne-a dat cu mărinimie multe adevăruri, ne dezvăluie și ne judecă corupția, ne amintește, ne sfătuiește, ne încurajează și ne mângâie, dar deoarece noi nu căutăm adevărul, iar capacitatea noastră de a pricepe e slabă, El are părtășie amănunțită cu noi despre toate aspectele adevărului, ne dă exemple și analogii și ni le explică temeinic pentru a Se asigura că înțelegem. Dumnezeu a depus foarte mult efort și a plătit un preț mare pentru noi și o face pentru că vrea să înțelegem adevărul și să-L cunoaștem pe El, să scăpăm de firea noastră coruptă, să ne căim și să ne schimbăm cu adevărat. Aceasta e mărturia pe care o vrea Dumnezeu. Au trecut 30 de ani de când Și-a început lucrarea. A făcut atât de multă lucrare și a exprimat foarte mult

adevăr și vrea să vadă mărturia noastră. Chiar dacă este superficială, El o acceptă dacă e reală. Dumnezeu speră să putem împărtăși câștigurile și cunoașterea pe care le-am experimentat în lucrarea Lui și să scriem articole de mărturie, deoarece acesta este rodul lucrării Sale și întruchiparea efortului Său. Apoi, m-am gândit la mine. Deși Dumnezeu îmi dăduse atât de mult, n-am îndrăznit să mă gândesc ce aspecte ale adevărului am înțeles și în ce adevăr-realitate pătrunsesem, fiindcă înțelesesem mult din cuvântul lui Dumnezeu doar în mod doctrinal, dar nu îl contemplasem, nu îl practicasem și nu îl experimentasem cu seriozitate. Așadar, când a fost vorba să mărturisesc pentru Dumnezeu și să scriu articole de mărturie, m-am simțit intimidată și neîncrezătoare și am făcut foarte puțin efort în acest sens. Gândul că am crezut ani la rând, dar totuși nu puteam scrie despre experiența mea și nu aveam mărturie, m-a întristat foarte tare.

Odată, o soră m-a întrebat dacă nu voiam să scriu mărturii despre experiențe. Am fost de acord pe moment, dar am scris doar puțin și apoi am pus deoparte ce-am scris. Cu toate că nu îmi asumam multă lucrare, mereu simțeam că eram atât de ocupată și că n-aveam timp să scriu. Și, astfel, zi după zi, amânam chestiunea cu scrisul articolelor. Ulterior, mi-am făcut un program de scris, dar când venea momentul, tot eram ocupată cu altceva și nu mă puteam liniști să scriu. Am găsit diverse motive și scuze. Uneori, spuneam că aveam puțină educație sau că aveam calibru slab, deci nu puteam scrie bine. Alteori, spuneam că eram ocupată și n-aveam timp, deci aveam s-o fac mai târziu. Uneori, simțeam până și că a scrie articole nu era ceva foarte important și că cel mai mult conta să mă ocup de lucrarea mea zilnică, fiindcă, dacă o amânam, aveam să fiu emondată și dacă era ceva grav, aș fi fost demisă. Nimeni nu mă lua la rost dacă nu scriam mărturii despre experiențe. Când am privit lucrurile așa, am luat scrierea articolelor și mai puțin în serios și nu am considerat-o o parte importantă a datoriei

mele. În acest fel, m-am împotmolit în această stare de îndărătnicie și răzvrătire și am fost foarte pasivă privind scrierea de mărturii despre experiențe.

Într-o zi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și mi-am schimbat puțin părerea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci înseamnă că te-am alungat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor. Și, așadar, se cuvine să știi cum ar trebui să Mă mulțumești acum și cum să umbli pe calea cea dreaptă în credința ta în Mine. Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și ascultarea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este**

mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și ascultarea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și ascultarea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi ascultător până la sfârșit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"). Pasajul afirma clar că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să mărturisească pentru Dumnezeu și că aceasta este datoria unei persoane. Când credincioșii în Dumnezeu nu pot mărturisi, devin obiectul urii Sale. Am simțit mânia lui Dumnezeu când am citit aceste rânduri din cuvântul Lui: „**Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci înseamnă că te-am alungat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea**" și „**Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite**." După ce am crezut în Dumnezeu atât de mulți ani, după ce am citit atât de mult din cuvântul Lui, auzind nenumărate predici și părtășii, experimentând emondare, obstacole și eșecuri și experimentând luminarea, îndrumarea și disciplina Duhului Sfânt, tot nu puteam să mărturisesc pentru Dumnezeu. Aveam o oarecare experiență și cunoaștere, dar nu voiam să scriu. Îmi petreceam toată ziua ocupându-mă de lucruri externe, dar nu mă concentram pe căutarea adevărului pentru a-mi rezolva firile corupte și nu căutam să înaintez în adevăr. Din experiența mea obișnuită, am obținut puțină cunoaștere, dar nu contemplam și nu obțineam claritate ca să pot

dobândi înțelegere autentică și, cu timpul, am pierdut ce am dobândit, iar luminarea de la Duhul Sfânt a ajuns să fie îngropat. Mi-am amintit cum practicam înainte udarea nou-veniților. Nu puteam nici să am bine părtășie despre adevărul mărturisirii pentru lucrarea lui Dumnezeu. Lucrurile pe care le împărtășeam erau relativ superficiale și nu puteam pricepe puncte-cheie. Nici ulterior, când am predicat Evanghelia, n-am putut pricepe puncte-cheie pentru a analiza clar sau convingător noțiunile religioase sau sofismele antihriștilor. Din toate aspectele adevărului, am înțeles doar jumătate și n-am putut avea părtășie clară. La adunări, în timpul părtășiei despre problemele intrării în viață, de cele mai multe ori îi convingeam pe oameni folosind doar clișee superficiale sau ofeream câteva teorii goale și înțelegeri superficiale. Nu puteam rezolva problemele de la rădăcină, iar mărturia mea despre Dumnezeu nu era eficientă. Înțelegerea mea despre orice aspect al adevărului era doar doctrine, fără adevărurile-realitate. Am văzut că avusesem credință în Dumnezeu mulți ani, dar nu puteam mărturisi pentru Dumnezeu. Doar am depus puțin efort și am făcut ceva lucrare, dar, de fapt, nu acceptasem judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu aveam mărturie despre înțelegerea adevărului și schimbarea firii vieții mele. M-am gândit cum Dumnezeu a spus că astfel de oameni sunt „**ghimpi în coasta Lui**”, „**obstacole**” și „**neghină ce trebuie cernută**”. Mânia Lui față de acești oameni nu pălește niciodată. Aceste gânduri m-au făcut să mă simt nefericită. Crezusem în Dumnezeu mulți ani și nu învățasem nimic. Am simțit că eram inutilă și am simțit o jenă cumplită. Dumnezeu urăște mai ales astfel de oameni, nu îi rabdă și Se înfurie pe ei. Deși astfel de oameni își îndeplinesc îndatoririle, din cauză că nu caută adevărul, ei nu pot primi lucrarea Duhului Sfânt și, în final, nu au nicio mărturie de schimbare a firii și nu pot fi mântuiți de Dumnezeu. Văzând atitudinea lui Dumnezeu față de astfel de oameni, noțiunile mele au fost pe deplin dezmințite.

Credeam că, dacă făceam lucrarea încredințată mie de către biserică, dacă nu făceam rău, nu făceam greșeli mari în datoria mea, nu comiteam fărădelegi grave și dacă nu eram demisă, era ca și cum aș fi fost într-un seif și aveam speranțe la mântuire. Acum am văzut că acest lucru era incompatibil cu cerințele lui Dumnezeu. Erau doar propriile mele noțiuni și dorințe deșarte. Să crezi în Dumnezeu nu înseamnă doar să muncești din greu în datoria ta, să respecți câteva reguli și să nu faci niciun rău vădit. Dacă ai credință în Dumnezeu de mulți ani și tot nu ai mărturie, în cele din urmă, vei fi alungat. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă va veni o zi în care nu vei putea depune mărturie pentru tot ce ai văzut astăzi, atunci îți vei fi pierdut funcția de ființă creată și existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. S-ar putea chiar spune că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată lucrare asupra ta, dar, pentru că în prezent tu nu înveți nimic, nu ești conștient de nimic și ineficient în munca ta, când va fi vremea să Îmi extind lucrarea, pur și simplu vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare asta nu va face din tine un păcătos pentru vecie? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt rușinată și, în același timp, foarte neliniștită. Am simțit că nu mai puteam continua așa și că trebuia să practic scrierea articolelor ca să mărturisesc pentru Dumnezeu.

Când m-am apucat efectiv de scris, încă mai existau unele dificultăți și blocaje. La început, nu puteam să-mi formulez experiența și nu știam de unde să încep, în plus, aveam și altă lucrare care era mai urgentă, așa că lucram la alte lucruri. După aceea, tot îmi găseam scuze. Mă gândeam că alții puteau scrie un întreg articol de mărturie într-o jumătate de zi, dar eu nu reușeam fără un mediu liniștit și suficient timp, și că părea că am un

calibru insuficient pentru a scrie articole, așa că iar m-am oprit din scris. După aceea, am început să mă gândesc la asta. De ce eram atât de pasivă în legătură cu scrierea articolelor de mărturie? De ce am fost de acord să scriu, dar nu am făcut nimic? Într-o zi, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am dobândit o oarecare înțelegere de sine. Dumnezeu spune: **„Cum poți recunoaște și discerne o fire satanică? Pe baza lucrurilor pe care Satanei îi place să le facă, cât și a metodelor și șiretlicurilor prin care face lucrurile, se poate vedea că nu îi plac niciodată lucrurile pozitive, că îi place răul și că se crede tot timpul competent și capabil să controleze totul. Aceasta este natura arogantă a Satanei. De aceea Satana Îl neagă fără scrupule pe Dumnezeu, I se împotrivește și I se opune. Satana este reprezentantul și sursa tuturor lucrurilor negative și rele. Dacă poți vedea asta clar, atunci ai discernământ asupra firilor satanice. Nu e o chestiune simplă pentru oameni să accepte adevărul și să-l practice, pentru că toți au firi satanice și toți sunt constrânși și înrobiți de firile lor satanice. De exemplu, unii oameni recunosc că este bine să fii o persoană onestă și se simt invidioși și geloși când îi văd pe alții că sunt onești, spun adevărul și vorbesc cu o inimă deschisă, dar, dacă le ceri să fie ei înșiși onești, li se pare greu. Ei sunt constant incapabili să rostească cuvinte cinstite și să facă lucruri cinstite. Nu este aceasta o fire satanică? Spun lucruri care sună frumos, dar nu le practică. Asta înseamnă a le fi lehamite de adevăr. Celor care le este lehamite de adevăr le este greu să accepte adevărul și nu au nicio cale de intrare în adevărurile-realități. Cea mai evidentă stare a oamenilor cărora le este lehamite de adevăr e că nu sunt interesați de adevăr și de lucruri pozitive, ba chiar sunt scârbiți de ele și le urăsc și le place în mod deosebit să urmeze tendințe lumești. Nu acceptă în inimile lor lucrurile pe care Dumnezeu le iubește și ceea ce Dumnezeu le cere**

oamenilor să facă. În schimb, sunt nepăsători și indiferenți față de ele, iar unii oameni chiar disprețuiesc deseori standardele și principiile pe care Dumnezeu le solicită de la om. Ei sunt dezgustați de lucrurile pozitive și se simt mereu potrivnici, contrari și plini de dispreț față de ele în inimile lor. Aceasta este manifestarea fundamentală a lehamitei de adevăr. În viața bisericească, a citi cuvântul lui Dumnezeu, a se ruga, a avea părtășie despre adevăr, a îndeplini îndatoriri și a rezolva probleme cu adevărul sunt toate lucruri pozitive. Ele sunt pe placul lui Dumnezeu, dar unii oamenii sunt potrivnici față de aceste lucruri pozitive, nu le pasă de ele și sunt indiferenți față de ele. Partea cea mai detestabilă este că au o atitudine disprețuitoare față de oamenii pozitivi, precum cei onești, cei care caută adevărul, cei care își îndeplinesc îndatoririle cu credință și cei care protejează lucrarea casei lui Dumnezeu. Încearcă mereu să-i atace și să-i excludă pe acești oameni. Dacă descoperă că aceștia au neajunsuri sau dezvăluiri de corupție, profită de acest lucru, făcând mare zarvă și îi desconsideră constant pentru asta. Ce fel de fire este aceasta? De ce urăsc atât de mult oamenii pozitivi? De ce le plac atât de mult și sunt atât de binevoitori cu oamenii răi, non-credincioșii și antihriștii și de ce își pierd adesea vremea cu astfel de oameni? Unde este vorba despre lucruri negative și rele, ei simt entuziasm și exaltare, dar când este vorba de lucruri pozitive, în atitudinea lor începe să apară împotrivirea; în special, când îi aud pe oameni având părtășie despre adevăr sau rezolvând probleme folosind adevărul, se simt plictisiți și nemulțumiți în inimile lor și își varsă supărările. Nu este aceasta firea de lehamite de adevăr? Nu este aceasta dezvăluirea unei firi corupte? Există mulți oameni care cred în Dumnezeu și cărora le place să facă lucrare pentru El și să alerge entuziaști pentru El, iar când vine vorba

de a-și întrebuința darurile și punctele forte, satisfăcându-și preferințele și dându-se în spectacol, au o energie nemărginită. Însă dacă le ceri să practice adevărul și să acționeze conform adevărurilor-principii, acest lucru le taie elanul și își pierd entuziasmul. Dacă nu li se permite să se dea în spectacol, ei devin apatici și abătuți. De ce oare au energie pentru a se da în spectacol? Și de ce nu au energie pentru a practica adevărul? Care este problema aici? Tuturor oamenilor le place să iasă în evidență; toți râvnesc la glorie deșartă. Toată lumea are o energie inepuizabilă când vine vorba de a crede în Dumnezeu de dragul de a câștiga binecuvântări și recompense, așa că de ce devin oamenii apatici, de ce sunt abătuți când vine vorba de a practica adevărul și a se lepăda de trup? De ce se întâmplă asta? Acest lucru demonstrează că inimile oamenilor sunt denaturate. Ei cred în Dumnezeu în întregime de dragul de a câștiga binecuvântări – la drept vorbind, ei fac astfel ca să intre în Împărăția cerurilor. Fără binecuvântări sau beneficii de urmărit, oamenii devin apatici și abătuți și nu au entuziasm. Toate acestea sunt cauzate de o fire coruptă căreia îi este lehamite de adevăr. Când sunt controlați de această fire, oamenii nu sunt dispuși să aleagă calea urmăririi adevărului, ei merg pe propriul drum și aleg calea incorectă – știu foarte bine că este greșit să urmărească prestigiul, profitul și statutul și, totuși, nu pot suporta să se lipsească de aceste lucruri sau să le lase deoparte și încă le urmăresc, mergând pe calea Satanei. În acest caz, ei nu Îl urmează pe Dumnezeu, ci îl urmează pe Satana. Tot ceea ce fac este în slujba Satanei și sunt slujitori ai Satanei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Înainte, nu lucram din greu să scriu articole. Simțeam doar o vagă vină trecătoare din cauza asta și nu îmi păsa prea mult. Nu credeam că era o problemă mare. Doar prin revelația cuvântului lui Dumnezeu, am văzut că asta însemna a-ți

fi lehamite de adevăr, un fel de fire satanică. A scrie articole necesită experiență și cunoaștere și, de asemenea, ia timp de gândire. Trebuie să ne liniștim, să contemplăm cuvântul lui Dumnezeu, să căutăm adevărul și să reflectăm asupra noastră. De aceea, când mi s-a cerut să caut adevărul, să contemplu cuvântul lui Dumnezeu și să scriu articole, am refuzat și m-am împotrivit în inima mea. Dumnezeu a avut multă părtășie despre cum să mărturisim pentru El, iar toți frații și surorile mele practică scrierea mărturiilor despre experiențe, dar eu am fost indiferentă, ba chiar am găsit scuze ca să mă eschivez. Am fost atât de îndărătnică! M-am împotrivit lucrurilor care implică adevărul și n-am vrut să muncesc din greu la ele. Când era vorba de lucruri exterioare, de lucrare care nu implica adevărul, eram deosebit de entuziasmată și dornică. Asta deoarece a face aceste lucruri era un punct forte al meu personal; îmi venea ușor, iar după aceea, frații și surorile puteau vedea clar roadele muncii mele. Nu urma să fiu emondată ori concediată. Îmi puteam menține reputația. Acest fel de comportament din partea mea însemna a-mi fi lehamite de adevăr – era o fire satanică. De fapt, procesul de scriere a unui articol este un proces de căutare a adevărului. Căutarea adevărului pentru rezolvarea problemelor poate să dezvăluie cel mai bine atitudinea oamenilor față de adevăr. Crezusem în Dumnezeu mulți ani, puteam să mă lepăd și să mă sacrific pentru a-mi împlini datoria și puteam să vorbesc mult despre cuvinte și doctrine, dar nu eram interesată de adevăr și nu tânjeam după el sau nu-l prețuiam, nici nu aveam ascultare sinceră față de Dumnezeu. Încă trăiam după firea mea satanică și încă eram ostilă față de Dumnezeu. Odată ce-am reflectat la asta, mi-am dat seama că problema mea era gravă. După ani de credință în Dumnezeu, nu existase nicio schimbare reală în atitudinea mea față de Dumnezeu și de adevăr. Încă aparțineam Satanei, îmi era lehamite de adevăr, mă împotriveam lui Dumnezeu, iar firea mea nu se schimbase

deloc. Dacă aș continua așa, indiferent de cât de mult timp aș crede sau oricât efort aș depune, nu aș înțelege niciodată adevărul și nu mi-aș rezolva firile corupte. Chiar dacă aș crede până la sfârșit, n-aș fi niciodată mântuită. În acel moment, mi-a fost puțin frică, așa că m-am rugat lui Dumnezeu ca să mă căiesc: „Dumnezeule, nu iubesc adevărul, mi-e lehamite de el. Mi-a plăcut doar să depun efort și trudă în datoria mea. Acum văd cât de patetică sunt în credința mea. Nu vreau să continui în acest mod. Doresc să mă întorc spre Tine și să lucrez din greu ca să urmăresc adevărul."

Ulterior, ca răspuns la plângerile mele că am puțină educație și calibru slab, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi s-a părut foarte benefic. Dumnezeu spune: **„Experimentarea judecății și a mustrării cuvintelor lui Dumnezeu vă aduce câștiguri noi și experiențe reale – așadar, ar trebui să fiți mărturie pentru Dumnezeu. Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre**

lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă. Voi erați oameni care se împotriveau cel mai mult lui Dumnezeu, care erați cel mai puțin înclinați să vă supuneți Lui, dar acum ați fost cuceriți – nu uitați niciodată acest lucru. Ar trebui să meditați și să chibzuiți mai mult asupra acestor chestiuni. Odată ce oamenii le înțeleg clar, vor ști cum să fie mărturie, altfel, vor fi predispuși să săvârșească fapte rușinoase și nesăbuite, ceea ce nu înseamnă a fi mărturie pentru Dumnezeu, ci mai degrabă a-L de rușine. Fără experiențe autentice și o înțelegere a adevărului nu este posibil să fiți mărturie pentru Dumnezeu. Oamenii a căror credință în Dumnezeu este ambiguă și confuză nu vor fi niciodată în stare să fie mărturie pentru Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că mărturia adevărată pentru Dumnezeu e să mărturisești pentru cuvintele Lui și lucrarea Lui, să ai părtășie despre experiența ta legată de judecata, mustrarea, încercările și rafinarea cuvântului Său, despre corupția pe care o arăți și să împărtășești ce cunoaștere de sine ai obținut prin ceea ce dezvăluie cuvântul Său și cum ai practicat și ai pătruns în el, astfel încât ceilalți să poată vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu și să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și iubirea Lui. Ca să mărturisești pentru Dumnezeu, nu contează cât de capabil ești să vorbești despre teorii avansate. Tot ce contează este să vorbești cu onestitate și sinceritate. Odată ce am realizat asta, inima mi s-a mai înseninat puțin. Același lucru e valabil și pentru scrierea mărturiilor privind experiența. Nu contează nivelul tău de educație sau stilul de scris. Cheia este dacă poți să depui efortul de a căuta adevărul, dacă tu cauți adevărul pentru a-ți rezolva corupția și problemele, dacă experimentezi judecata și mustrarea lui

Dumnezeu, te analizezi și te cunoști pe baza cuvântului Său, dacă vezi clar esența problemelor și te căiești și schimbi cu adevărat. Când ești echipat cu aceste lucruri, articolele pe care le scrii vor fi bune. Nu are nicio legătură cu nivelul tău de educație. Tot ce trebuie să faci este să scrii despre experiența și cunoașterea practică în limbajul vieții de zi cu zi. Pur și simplu, trebuie să scrii ceea ce experimentezi și înțelegi. Dacă scrii despre înțelegerea și sentimentele tale sincere cu propriile-ți cuvinte, despre orice poate fi benefic altora, atunci ai un articol de mărturie. În trecut, am crezut mereu că aveam puțină educație și calibru slab și am folosit asta drept scuză să nu scriu articole, de parcă scrierea lor ar necesita un nivel de cunoaștere sau un calibru înalt, dar acum văd că această părere era greșită. N-ar fi trebuit să trăiesc în această stare. Ar trebui să mă concentrez pe urmărirea adevărului, practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu și pe a scrie articole despre ce am experimentat și am obținut, ca să mărturisesc pentru Dumnezeu. Aceasta era datoria mea.

La o adunare, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să duc o povară în căutarea adevărului și scrierea articolelor de mărturie. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Care este cauza apariției categoriei de oameni care sunt conducători și lucrători? Cum au apărut ei? Pe scară largă, sunt necesari lucrării lui Dumnezeu; pe scară mai restrânsă, ei sunt solicitați pentru lucrarea bisericii, sunt ceruți de aleșii lui Dumnezeu. […] Diferența dintre conducători și lucrători și restul aleșilor lui Dumnezeu este doar o caracteristică specială a îndatoririlor pe care ei le îndeplinesc. Această caracteristică specială se vede, în principal, în rolurile lor de conducere. De exemplu, indiferent câți oameni are o biserică, șeful este conducătorul. Așadar, ce rol joacă acest conducător în rândul membrilor? Conduce pe toți aleșii din biserică. Deci, ce efect are în întreaga biserică? Dacă acest conducător**

o apucă pe calea greșită, aleșii lui Dumnezeu din biserică îl vor urma pe conducător pe calea greșită, ceea ce va avea un impact uriaș asupra tuturor. Luați-l drept exemplu pe Pavel. El a condus multe dintre bisericile pe care le-a întemeiat și pe aleșii lui Dumnezeu. Când Pavel a apucat-o pe căi greșite, bisericile și aleșii lui Dumnezeu pe care îi conducea au făcut la fel. Așadar, când conducătorii o apucă pe căi greșite, nu sunt singurii afectați; și bisericile și aleșii lui Dumnezeu pe care îi conduc sunt afectați. În cazul în care conducătorul este o persoană corectă, una care merge pe calea cea dreaptă, urmărește și practică adevărul, atunci oamenii pe care îi conduce vor mânca, vor bea cuvintele lui Dumnezeu și vor urmări adevărul cum se cuvine și, în același timp, experiența de viață și progresul conducătorului vor fi mereu vizibile pentru ceilalți și îi va influența. Așadar, care este calea corectă pe care ar trebui să meargă un conducător? Este aceea de a fi capabil să-i conducă pe alții spre o înțelegere a adevărului și o pătrundere în adevăr și să-i conducă pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu. Care este calea greșită? Este să urmărească statutul, renumele și profitul, să se laude frecvent și să fie martor pentru sine, fără a fi niciodată martor pentru Dumnezeu. Ce efect are acest lucru asupra aleșilor lui Dumnezeu? (Îi aduce înaintea lui.) **Ei vor rătăci departe de Dumnezeu și vor intra sub controlul acestui conducător. Dacă-i conduci pe oameni să vină înaintea ta, atunci îi conduci în fața omenirii corupte și îi conduci să vină înaintea Satanei, nu a lui Dumnezeu. Doar a-i îndruma pe oameni să vină înaintea adevărului înseamnă a-i conduce să vină înaintea lui Dumnezeu. Conducătorii și lucrătorii, indiferent dacă merg pe calea cea dreaptă sau pe cea greșită, au o influență directă asupra aleșilor lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor”). După ce am citit cuvintele lui

Dumnezeu, mi-au fost mai clare responsabilitățile și îndatoririle mele. În același timp, am simțit o mare responsabilitate pe umerii mei. Dumnezeu ne spune că drumul urmat de conducători și lucrători și ceea ce caută ei nu îi afectează doar pe ei, ci și pe frații și surorile pe care îi conduc. Când conducătorii și lucrătorii urmăresc adevărul și sunt oamenii potriviți, atunci vor progresa încontinuu în adevăr, în viața de zi cu zi vor putea reflecta asupra părerilor lor greșite sau a firilor corupte după care trăiesc, vor înțelege esența problemelor pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și apoi vor afla în care principii să intre. Când conducătorii și lucrătorii o iau pe calea cea dreaptă, vor duce o povară pentru intrarea în viață a fraților și surorilor și se vor concentra pe a căuta adevărul pentru a rezolva probleme, așa că oamenii pe care îi conduc vor pătrunde și ei în această direcție. Dacă liderii și lucrătorii sunt neglijenți, nu urmăresc adevărul, își petrec tot timpul lucrând pentru a obține faimă și statut, nu sunt interesați de urmărirea adevărului și nu pot avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme și dacă se ocupă doar de chestiunile externe în datoria lor sau spun cuvinte și doctrine pentru a se înălța și remarca și nu pot avea părtășie asupra adevărului ca să mărturisească pentru Dumnezeu, atunci ei merg pe calea împotrivirii față de Dumnezeu, iar direcția în care îi conduc pe oameni este greșită. Astfel de oameni merg inconștient pe drumul lor propriu și îi conduc pe alții pe calea facerii unui serviciu, care e calea lui Pavel de împotrivire față de Dumnezeu. Acest lucru contravine intenției lui Dumnezeu de a lucra și a-i mântui pe oameni. Biserica mi-a dat ocazia de a practica să fiu conducătoare nu ca să pot face lucrare externă, nu ca să fac serviciu sau să trudesc și nici ca să pot urmări reputația și statutul. Ar trebui să joc rolul unei conducătoare și să conduc frații și surorile în a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, să caut adevărul pentru a rezolva problemele din datoria lor și să fiu treptat capabilă să înțeleg adevărul și să pătrund

realitățile cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta era datoria mea. Așadar, am simțit că era crucial să mă axez pe urmărirea adevărului și pe rezolvarea firilor mele corupte. În acel moment, aveam o înțelegere foarte superficială a adevărului și nu aveam niciun adevăr-realitate, deci nu puteam învăța decât pe măsură ce îl experimentam. Cât timp inima și calea mea erau corecte, aveam să primesc îndrumarea lui Dumnezeu.

În perioada următoare, am reflectat asupra problemelor pe care le-am rezolvat căutând sincer adevărul de-al lungul anilor mei de credință în Dumnezeu și asupra firilor corupte pe care le înlăturasem. Făcând asta, am descoperit că eram confuză și înțelegeam doar pe jumătate multe întrebări. Nu înțelegeam adevărul în mod autentic și nu vedeam esența problemelor, nu găseam principiile practicării, nici nu rezolvam vreodată probleme cu eficiență. După aceea, am încercat să scriu despre experiențele asupra cărora aveam o înțelegere relativ bună și, în timp ce scriam, contemplam. Contemplam oricând aveam timp. Când am terminat, în sfârșit, de scris articolul, m-am simțit foarte împlinită, în siguranță și liniștită. În procesul scrierii articolului, căutând adevărul, am început în mod firesc să-mi văd mai clar starea și esența problemelor mele, cunoașterea mea despre adevăr a devenit mai practică și mai concretă, iar calea mea de a practica a devenit mai limpede. Am văzut că a scrie articole de mărturie e extrem de important pentru a-mi înțelege propria stare și a căuta adevărul pentru a rezolva probleme. Era o cale pentru intrarea în viață, precum și cel mai bun mod de a căuta și înțelege adevărul.

Ulterior, am auzit că mulți, incluzând chiar conducători și lucrători, nu s-au axat pe scrierea articolelor, nici nu au depus vreun efort în acest sens. Unii spuneau mereu că erau ocupați cu munca și nu aveau timp să scrie articole. M-am gândit: „N-a fost exact asta și starea mea? Și eu am avut acest punct de vedere greșit și am găsit scuze să nu scriu. Dacă pot să iau

propriul meu proces privind felul în care mi-am rezolvat starea și mi-am schimbat punctul de vedere și să scriu un articol despre el, oare nu va rezolva asta o parte din problemele fraților și surorilor mele?" Realizând asta, am simțit că acum aveam o povară de purtat și am hotărât să scriu un articol despre acest lucru. Deși înțelegerea mea era foarte superficială și unilaterală, știam că era datoria mea să scriu acest articol, așa că trebuia să practic să scriu despre atât cât înțelegeam. În mod normal, când mă întâlneam sau stăteam de vorbă cu frații și surorile mele, aveam părtășie cu ei despre acest subiect și mă gândeam la el când aveam timp liber. În timpul devoționalelor de dimineață, mâncam și beam din cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect. După o vreme, am putut să văd chestiunea puțin mai clar și, când am scris despre ea, a fost mult mai ușor. După ce am făcut rezumatul, am exprimat fiecare nivel de semnificație conform propriei mele înțelegeri și mi-am așternut gândurile și experiențele cu propriile cuvinte. Nu mi s-a mai părut chiar așa de greu și, contemplând lucrurile în timp ce scriam, am putut să văd mai clar problema, cât și aspectele adevărului implicate. Am simțit cu adevărat că pe cât încercăm mai mult să urmărim adevărul și cu cât scriem mai mult articole și folosim scrierea de articole ca pe un mijloc de a urmări adevărul și a rezolva probleme, cu atât mai mult primim luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu și suntem mai binecuvântați. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât povara ta este mai mare; cu cât povara ta este mai mare, cu atât mai bogată îți va fi experiența. Atunci când ești atent la voia lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va da o povară și apoi te va lumina asupra sarcinilor pe care El ți le-a încredințat. După ce Dumnezeu ți-a dat această povară, vei fi atent la toate adevărurile aferente acestui aspect atunci când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu. Dacă povara ta are legătură cu starea vieții fraților și surorilor tale, înseamnă că**

această povară ți-a fost încredințată de Dumnezeu și o vei purta întotdeauna în rugăciunile tale zilnice. Ceea ce face Dumnezeu ți-a fost încredințat ție și îți dorești să împlinești ceea ce vrea Dumnezeu să facă; asta înseamnă să îți asumi povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi a ta. În acest moment, a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu va însemna pentru tine să îți îndrepți atenția asupra problemelor de tipul acesta și te vei întreba: «Cum o să rezolv aceste probleme? Cum să fac astfel încât frații și surorile mele să dobândească eliberarea și să găsească bucuria spirituală?» De asemenea, te vei concentra asupra acestor probleme când ai părtășie, iar când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te vei concentra pe a mânca și a bea cuvintele referitoare la aceste aspecte. De asemenea, în timp ce vei mânca și vei bea cuvintele lui Dumnezeu, vei purta o povară. Odată ce ai înțeles cerințele lui Dumnezeu, calea pe care să apuci îți va fi mai limpede. Aceasta este luminarea și iluminarea Duhului Sfânt adusă de povara ta și este și îndrumarea pe care Dumnezeu ți-o oferă. De ce spun asta? Dacă nu ai o povară, atunci nu vei fi atent când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu; când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu în timp ce porți o povară, poți înțelege esența lor, îți poți găsi calea și ești atent la voia lui Dumnezeu. De aceea, în rugăciunile tale, ar trebui să îți dorești ca Dumnezeu să te împovăreze mai mult și să îți încredințeze sarcini și mai mărețe, astfel încât să găsești înaintea ta o cale mai bună de practicare; astfel încât mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu să devină mai eficiente, să poți ajunge să înțelegi esența cuvintelor Lui și să devii mai capabil de a fi mișcat de Duhul Sfânt" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea")**.** Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să-mi dau seama că, atunci când ducem poverile propriei noastre intrări în viață și ale problemelor din biserică,

putem să depunem mai mult efort în căutarea adevărului pentru a rezolva probleme, să mâncăm, să bem și să practicăm conștient cuvântul lui Dumnezeu. Apoi putem intra mai repede în adevărul-realitate. În timpul acestui proces, ducând poveri, tânjind și căutând, putem să obținem luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, să ne aprofundăm treptat înțelegerea adevărului, să vedem chestiunile și oamenii mai clar și mai în amănunt și să dobândim o înțelegere mai concretă și mai practică a adevărului. Dacă nu lucrăm din greu să căutăm adevărul sau să practicăm scrierea articolelor, chiar dacă obținem puțină lumină despre cuvântul lui Dumnezeu, e doar o înțelegere superficială, perceptuală, pe care o vom resimți mereu ca fiind vagă, ca niște contururi în ceață, și care arată că nu avem deloc o cunoaștere reală. Doar scriind despre cunoașterea și experiența noastră, contemplând temeinic și înțelegând problemele pe baza cuvântului lui Dumnezeu și făcând cunoașterea noastră perceptuală să fie relativ precisă, realistică și concretă, înțelegerea noastră înflorește și rodește în sfârșit. Scrierea articolelor este un proces de dobândire a clarității în chestiuni, de înțelegere a adevărului și rezolvare a problemelor. Cu cât scriem mai mult, cu atât câștigăm mai mult.

Acum, nu mă împotrivesc să scriu articole. E ceva ce îmi place, deoarece în procesul de scriere îmi văd mai clar firile corupte, iar părerile și ideologia mea se schimbă și ele pe măsură ce ajung să înțeleg cuvântul lui Dumnezeu. Este un beneficiu real și ceva de mare preț și însemnătate. Înainte, simțeam mereu că scrierea articolelor era laborioasă și deosebit de dificilă și preferam să fac lucrare externă, decât să încerc să scriu articole despre experiențele mele. Eram foarte răzvrătită și încăpățânată. Ba chiar am simțit că scrierea articolelor mi-ar întârzia lucrarea, însă această părere era, de fapt, destul de greșită și de absurdă. Scrierea de articole nu întârzie deloc lucrarea. În schimb, te stimulează să cauți adevărul pentru a rezolva

probleme și te face mai capabil să fii eficient în datoria ta. Acum, oricând am timp, încerc să mă liniștesc și să mă gândesc la starea mea. De asemenea, sunt dornică să depun efort pentru a contempla problemele pe care nu pot să le văd clar sau să le rezolv. Treptat, am început să duc o povară pentru intrarea mea în viață. Simt și că am multe stări care trebuie rezolvate căutând adevărul și, treptat, am început să tânjesc după cuvântul lui Dumnezeu. Toate acestea se datorează harului lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

47. Minciuna aduce doar durere

de Kenneth, Coreea de Sud

Într-o zi din luna mai 2021, ne pregăteam să filmăm un videoclip cu fratele Luca cântând un solo și eu lucram la iluminatul scenei. La început am fost foarte atent și nu au existat probleme cu primele câteva înregistrări, așa că, treptat, m-am mai relaxat. Aproape terminasem filmarea când regizorul a spus că voia să încerce încă o dublă în mai multe moduri. Nu eram atent, așa că, atunci când am început să filmăm, încă mă uitam pe alt monitor și nu am observat decât când Luca a ieșit din zona iluminată. M-am grăbit să reglez lumina, dar n-am fost suficient de rapid, din această cauză capul lui Luca se vedea ieșind și intrând din nou în lumină. Filmarea era inutilizabilă. De obicei, când avem o problemă pe scenă, trebuia să-i cerem regizorului să mai tragă o dublă imediat, însă eu doar am ținut walkie-talkie-ul în mână, prea speriat să spun vreo vorbă. Cuvintele îmi stăteau pe limbă și mă simțeam foarte nehotărât. M-am gândit că acolo nu era doar regizorul, ci și mulți alți frați și surori. Dacă le spuneam că am făcut o greșeală atât de rudimentară, ce-ar fi crezut cu toții despre mine? Ar spune că am fost neglijent în datoria mea? Ar fi atât de stânjenitor! Dar nu mi-aș face datoria dacă n-aș spune nimic. Dacă filmarea ar fi folosită la editare, ar afecta direct calitatea videoclipului. În timp ce mă chinuiam să mă decid dacă să spun ceva sau nu, l-am auzit pe regizor zicând: „Stăm bine cu asta, hai s-o facem pe următoarea.” Am văzut că fratele care se ocupa de filmare deja își schimbase poziția stativului și aștepta, așa că am început să mă justific față de mine însumi, spunându-mi: „Filmarea s-a încheiat, dacă spun ceva acum, toată lumea va trebui să-și mute înapoi echipamentul și va fi o mare bătaie de cap. Ar trebui să nu spun nimic, oricum a fost doar prima din două duble și poate că nici nu va fi folosită. Și apoi, dacă oamenii nu se uită

atent, probabil nici n-o s-o vadă.” Mă tot frământam în mintea mea, dar, în cele din urmă, am decis să nu spun nimic. După filmare, m-am simțit bântuit de vină, spunându-mi: „Oare nu am fost înșelător cu bună știință? Pot înșela oamenii, dar pot să-L înșel pe Dumnezeu?” Așa că l-am căutat pe regizor și i-am spus despre greșeala mea. Mi-a spus: „Am terminat filmările și toată lumea a împachetat. Ce sens mai are să-mi spui acum? De ce nu mi-ai spus atunci? Dacă ai fi făcut-o, nu ne-ar fi luat mult să o filmăm din nou.” Văzând dezamăgirea de pe chipul regizorului, m-am simțit și mai rău și voiam să-mi trag singur palme. De ce mi-a fost atât de greu să recunosc în fața tuturor că am greșit? De ce trebuia atât de mult efort doar ca să fiu onest? Îndurerat, am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, am făcut o greșeală în timp ce-mi îndeplineam datoria și nu am avut curaj s-o recunosc în fața tuturor pentru că m-am temut că mă vor critica și mă vor desconsidera. Acum, sunt consumat de vină. Te rog, îndrumă-mă să mă cunosc pe mine însumi.”

Apoi, am văzut că al lui Dumnezeu cuvânt spune: „**Să spunem că ai avea de ales între două drumuri. Unul este drumul de a fi o persoană cinstită, a spune adevărul și ceea ce este în inima ta, a-ți împărtăși inima cu ceilalți sau a-ți recunoaște greșelile și a spune lucrurilor pe nume, arătându-le altora urâțenia corupției tale și făcându-te de rușine. Celălalt este drumul de a-ți oferi viața în martiriu pentru Dumnezeu și de a intra în Împărăția cerurilor când vei muri. Pe care îl alegi? Unii ar putea spune: «Aleg să renunț la viața mea pentru Dumnezeu. Sunt dispus să mor pentru El; după moarte, voi avea răsplata mea și voi intra în Împărăția cerurilor.» Jertfirea vieții pentru Dumnezeu poate fi realizată printr-un singur efort puternic de către cei cu hotărâre. Însă a practica adevărul și a fi o persoană cinstită pot fi realizate cu un astfel de efort? Nu pot, nici măcar cu două eforturi.**

Dacă ai voință când faci un lucru, îl poți face bine dintr-un singur efort; dar un singur exemplu de a spune adevărul fără o minciună nu te face o persoană cinstită odată pentru totdeauna. A fi o persoană cinstită presupune să îți schimbi firea, iar asta necesită zece sau douăzeci de ani de experiență. Trebuie să-ți înlături firea înșelătoare de minciuni și duplicitate înainte de a putea atinge standardul primar de a fi o persoană cinstită. Nu este ceva greu pentru toată lumea? Este o provocare enormă. Dumnezeu vrea acum să desăvârșească și să câștige un grup de oameni, iar toți cei care urmăresc adevărul trebuie să accepte judecata și mustrarea, încercările și rafinarea, al căror țel este să le înlăture firile înșelătoare și să-i transforme în oameni cinstiți, oameni care se supun lui Dumnezeu. Acesta nu este un lucru care poate fi realizat din prima; necesită credință adevărată și trebuie să înduri multe încercări și multă rafinare înainte de a-l putea obține. Dacă Dumnezeu ți-ar cere acum să fii o persoană cinstită și să spui adevărul, ceva ce implică faptele și viitorul și soarta ta, ale căror consecințe ar putea să nu fie în avantajul tău, iar ceilalți nu ar mai avea o părere bună despre tine și ai simți tu însuți că reputația ta a fost distrusă – în astfel de circumstanțe, ai putea să fii franc și să rostești adevărul? Ai mai putea să fii cinstit? Acesta este cel mai greu lucru de făcut, mult mai greu decât să renunți la viața ta. S-ar putea să spui: «A mă face să spun adevărul nu va fi de ajuns. Prefer să mor pentru Dumnezeu decât să spun adevărul. Nu vreau deloc să fiu o persoană cinstită. Aș prefera să mor decât să-i fac pe toți să mă privească cu dispreț și să creadă că sunt o persoană obișnuită.» Ce lucru arată aceste afirmații că oamenii prețuiesc cel mai mult? Ceea ce prețuiesc oamenii cel mai mult sunt statutul și reputația lor – lucruri care sunt controlate de firile lor satanice. Viața este pe al doilea loc. Dacă situația i-ar obliga, ei și-ar

aduna puterea pentru a-și da viața, dar nu e ușor de renunțat la statut și reputație. Pentru oamenii care cred în Dumnezeu, a-și da viața nu este cel mai important lucru; Dumnezeu le cere oamenilor să accepte adevărul și să fie cu adevărat oameni cinstiți care spun orice se află în inimile lor, deschizându-se și expunându-se înaintea tuturor. E ușor de făcut asta? (Nu, nu e.) **De fapt, Dumnezeu nu îți cere să renunți la viața ta. Viața nu ți-a fost dată de Dumnezeu? La ce I-ar folosi viața ta lui Dumnezeu? Dumnezeu nu o vrea. El vrea ca tu să vorbești sincer, să spui cine ești și ce crezi în inima ta. Poți să spui aceste lucruri? Aici, sarcina devine dificilă și poți spune: «Pune-mă să muncesc din greu și aș avea puterea să o fac. Pune-mă să-mi sacrific toate proprietățile și aș putea să o fac. Aș putea să-mi abandonez cu ușurință părinții și copiii, căsătoria și cariera. Dar să spun ce este în inima mea, să vorbesc sincer – acesta este singurul lucru pe care nu-l pot face.» Care este motivul pentru care nu o poți face? Este că, odată ce o faci, oricine te cunoaște sau îți este familiar, te va vedea diferit. Nu te va mai admira. Îți vei fi pierdut imaginea și vei fi fost complet umilit, iar integritatea și demnitatea ta nu vor mai exista. Statutul și prestigiul tău înalt nu vor mai fi în inimile celorlalți. Acesta este motivul pentru care, în astfel de circumstanțe, orice ar fi, nu vei spune adevărul. Când oamenii se confruntă cu asta, se dă o luptă în inimile lor, iar când acea bătălie se încheie, unii, în cele din urmă, depășesc dificultățile, în timp ce alții nu fac asta și rămân controlați de firile lor satanice corupte și de propriul statut, reputație și așa-zisa demnitate. Aceasta este o dificultate, nu-i așa? Doar să vorbești sincer și să spui adevărul nu reprezintă vreo mare ispravă și, totuși, atât de mulți eroi curajoși, atât de mulți oameni care au jurat să-și dedice și să-și sacrifice viețile pentru Dumnezeu și atât de mulți care I-au spus lucruri grandioase lui Dumnezeu găsesc**

acest lucru imposibil de realizat” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). Cuvintele lui Dumnezeu îmi descriau adevărata stare. Am acordat prea multă importanță reputației și statutului. Nu puteam spune niciun cuvânt prin care să-mi recunosc greșeala, de frică să nu arăt rău în fața tuturor. Mă temeam că toți vor spune că nu-mi făceam meseria dacă puteam face o greșeală atât de simplă. Cât de jenant. Pentru a-mi proteja imaginea și statutul, mi-am acoperit greșeala, crezând că, dacă nu spuneam nimic, nimeni nu va ști și nu mă vor critica pentru asta. Atunci, mândria și imaginea mea ar rămâne intacte. Deși m-am simțit vinovat și indispus, tot am găsit o scuză să mă alin: „Este doar o dublă, e posibil nici să n-o folosească.” Nu mă mințeam și pe mine pe lângă ceilalți? La acest gând, am fost cuprins de mari remușcări și regrete pentru că i-am înșelat pe frații și surorile mele doar pentru a-mi salva reputația și a-mi menține statutul. M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, nu mi-am asumat greșeala pentru că am vrut să-mi salvez reputația și să-mi mențin statutul. Știu că acest lucru este contrar voii Tale, însă am simțit că am fost dus pe căi greșite de diavol și nu am putut scăpa de firea mea coruptă. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi ca să mă pot elibera de constrângerile și de legăturile firii mele corupte.”

Apoi, am citit câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu care mi-au dat câteva căi de practică. Dumnezeu spune: „**Numai oamenii cinstiți pot avea o parte din Împărăția cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană onestă și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu. Indiferent ce faci sau ce datorie îndeplinești, trebuie să ai o atitudine sinceră. Fără o atitudine sinceră, nu-ți poți îndeplini bine datoria. Dacă îți faci mereu datoria într-un mod neglijent și superficial**

și nu reușești să faci ceva bine, atunci ar trebui să reflectezi asupra ta, să te înțelegi și să-ți deschizi sufletul, pentru a te analiza. Apoi, ar trebui să cauți adevărurile-principii și să te străduiești să faci mai bine data viitoare, în loc să fii neglijent și superficial. Dacă nu încerci să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă care este cinstită și cauți întotdeauna să-ți satisfaci propriul trup sau propria mândrie, atunci vei putea face o treabă bună? Îți vei putea îndeplini bine datoria? Cu siguranță, nu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). **„Dacă, după ce ai făcut o greșeală, o poți trata corect și le poți permite tuturor celorlalți să vorbească despre ea, îngăduind comentariul și discernământul lor referitor la ea și poți să te destăinui în privința ei și să o analizezi, care va fi părerea tuturor despre tine? Vor spune că ești o persoană cinstită, pentru că inima ta este deschisă lui Dumnezeu. Prin acțiunile și comportamentul tău, ei vor putea să îți vadă inima. Dar dacă încerci să te deghizezi și să înșeli pe toată lumea, oamenii te vor disprețui și vor spune că ești un nesăbuit și o persoană nechibzuită. Dacă nu încerci să te prefaci sau să te justifici, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Am învățat

din cuvântul lui Dumnezeu că toată lumea greșește în cursul îndeplinirii datoriei. Este normal. Nu ar trebui să mușamalizăm aceste lucruri, trebuie să spunem lucrurilor pe nume, să luăm inițiativa pentru a ne recunoaște greșelile și să fim sinceri cu alții referitor la corupția și defectele noastre. Nu ar trebui să fim îngrijorați de salvarea reputației și menținerea statutului, ci, în schimb, să fim oameni cinstiți, după cum pretinde Dumnezeu. Acesta este singurul mod de a trăi o viață plină de caracter și demnitate și de a obține aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu. Însă mie mi-a păsat prea mult de ceea ce credeau despre mine alți oameni în timp ce-mi făceam datoria, dorind întotdeauna să-mi mențin statutul și imaginea. Din această cauză, întotdeauna voiam să-mi acopăr orice greșeală făcusem și mă temeam ca alții să nu o descopere. Nu aveam curajul de a o recunoaște nici când mă simțeam vinovat. Nu mă gândeam absolut deloc la daunele pe care le poate provoca lucrării bisericii. Nu protejam lucrarea bisericii în timp ce-mi îndeplineam îndatoririle și nu eram cinstit nici cât negru sub unghie. Cum aș putea să-mi fac datoria în mod adecvat dacă mă comportam în continuare astfel? M-am simțit atât de vinovat când mi-am dat seama de acest lucru și am vrut să corectez starea în care-mi îndeplineam îndatoririle.

După asta, când greșeam uneori în timpul filmărilor și mă simțeam nehotărât dacă să spun ceva sau nu, eram conștient că doar încercam din nou să-mi protejez statutul și imaginea în ochii celorlalți. Mă rugam la Dumnezeu și-L rugam să mă îndrume să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită, ca să-mi pot recunoaște greșeala în fața tuturor. Când am făcut acest lucru, frații și surorile nu m-au învinovățit și mi-au putut trata greșeala în mod adecvat. Mă simțeam mult mai cu picioarele pe pământ și simțeam pacea și bucuria care vin din practicarea adevărului.

Într-o zi, lucram la un alt videoclip pentru o reprezentație solo. Înainte să începem filmarea, regizorul a întrebat dacă luminile erau pregătite.

Credeam că le-am verificat deja, așa că i-am spus cu încredere: „Totul e bine, putem începe!” Însă, după o dublă, mi-am dat seama deodată că uitasem să aprind niște lumini. M-am panicat. Am vrut să spun ceva, dar am ezitat, zicând în sinea mea: „I-am asigurat pe toți cu încredere că totul era gata înainte de a filma așa că, dacă recunosc acum că am făcut o greșeală, ce vor crede despre mine? Își vor pierde încrederea în mine? Să uit să aprind luminile este o greșeală de începător. Cum aș putea să-mi arăt din nou fața dacă o recunosc? Oare frații și surorile vor crede că sunt inutil, greșind la o sarcină atât de simplă?” Emoții contradictorii se luptau în sinea mea și mă simțeam de parcă eram întins pe un pat din cuie. Voiam să-mi recunosc greșeala, însă deja trăsesem mai multe duble. Dacă spuneam acum că există o problemă cu luminile, nu m-ar critica toată lumea că am așteptat până acum ca să spun ceva în loc să o spun imediat? După ce mi-am stors creierii, am găsit o soluție: puteam să aștept până terminam de filmat și apoi să merg să vorbesc singur cu fratele care edita videoclipul și să-l rog să ajusteze luminile. Astfel, nu aș fi nevoit să-mi recunosc greșeala în fața tuturor. Această soluție nu ar afecta calitatea videoclipului și mi-ar permite să-mi salvez reputația și să-mi mențin statutul în același timp. Așadar, după ce am terminat de filmat, m-am dus la fratele care făcea editarea și am minimalizat situația, spunându-i: „Am avut o problemă cu luminile la prima dublă, dar am făcut o comparație atentă cu altele și diferența nu este atât de evidentă. Este doar o mică diferență de luminozitate. Ar fi grozav dacă m-ai putea ajuta s-o ajustez.” M-a crezut pe cuvânt și a spus că mă va ajuta s-o ajustez. M-am simțit vinovat imediat ce am rostit aceste cuvinte, pentru că diferența de luminozitate când luminile erau aprinse era chiar mare, însă eu am spus că era mică. Oare nu-mi mințeam fratele privindu-l în ochi? Până la urmă a petrecut peste trei ore ca lumina să fie corectă în acea dublă. În dimineața următoare, la prima oră, regizorul mi-a trimis un mesaj,

întrebându-mă: „Nu ai observat ieri că era o problemă atât de mare cu luminile?” Nu m-am așteptat ca regizorul să afle atât de repede și, pentru o clipă, nici nu am știut ce să spun, așa că am găsit niște scuze ca să-mi explic purtarea. Mi-a spus: „Asta s-a mai întâmplat și înainte, ai găsit o greșeală pe loc, dar nu ai spus nimic. Asta ne ține lucrarea pe loc. Chiar trebuie să reflectezi la ce ai făcut.” M-am simțit atât de vinovat când a spus asta! Uram faptul că, din nou, fusesem controlat și legat de firea mea coruptă și nu reușisem să practic adevărul. Am îngenuncheat și m-am rugat: „Dumnezeule, acord prea multă importanță reputației și statutului. De data asta, nu doar că nu mi-am anunțat greșeala, ci am și încercat din răsputeri să o acopăr. Sunt atât de viclean! Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Te rog, îndrumă-mă și mântuiește-mă.”

Apoi, am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Umanitatea antihriștilor este necinstită, ceea ce înseamnă că ei nu sunt deloc sinceri. Tot ceea ce spun și fac este falsificat și conține propriile lor intenții și scopuri, iar în toate acestea sunt ascunse trucurile și conspirațiile lor nespuse și de nerostit. Prin urmare, cuvintele și acțiunile antihriștilor sunt prea contaminate și prea pline de falsitate. Oricât de mult vorbesc, este imposibil să știi care dintre cuvintele lor sunt adevărate, care sunt false, care sunt corecte și care sunt greșite. Pentru că sunt necinstiți, mințile lor sunt extrem de complicate, pline de urzeli perfide și de trucuri. Nimic din ceea ce spun ei nu este direct. Ei nu spun că unu este unu, doi este doi, da este da și nu este nu. În schimb, în toate chestiunile, ei se învârt în jurul cozii și gândesc lucrurile de mai multe ori în mintea lor, cercetând consecințele, cântărind meritele și dezavantajele din fiecare unghi. Apoi, manipulează lucrurile cu limbajul lor, astfel încât tot ceea ce spun ei sună destul de stângaci. Oamenii cinstiți nu înțeleg niciodată ce spun și**

sunt ușor de înșelat și de păcălit de ei, iar cine vorbește și comunică cu astfel de oameni consideră experiența ca fiind obositoare și laborioasă. Nu spun niciodată că unu este unu și doi este doi, nu spun niciodată ceea ce gândesc și nu descriu niciodată lucrurile așa cum sunt. Tot ceea ce spun ei este de neînțeles, iar scopurile și intențiile acțiunilor lor sunt foarte complicate. Dacă acoperirea lor este îndepărtată – dacă alți oameni văd prin ei și se prind de felul în care sunt – ei inventează rapid o altă minciună pentru a ocoli subiectul. Acest tip de persoană minte adesea și, după ce minte, trebuie să spună mai multe minciuni pentru a o susține pe cea inițială. Îi înșală pe alții pentru a-și ascunde intențiile și fabrică tot felul de pretexte și scuze în sprijinul minciunilor sale, astfel încât oamenilor le este foarte greu să-și dea seama ce este adevărat și ce nu, iar oamenii nu știu când este francă cu atât mai puțin când spune o minciună. Când minte, nu roșește și nu tresare, de parcă ar spune adevărul. Nu înseamnă asta că minciuna a devenit natura ei? De exemplu, uneori, antihriștii par la exterior buni cu ceilalți, atenți cu ei și cu suflet cald în discursul lor, ceea ce este plăcut și emoționant de auzit. Cu toate acestea, chiar și atunci când vorbesc în acest mod, nimeni nu poate spune dacă sunt sinceri și este întotdeauna nevoie de așteptare până când lucrurile se întâmplă câteva zile mai târziu pentru a dezvălui dacă au fost sau nu sinceri. Antihriștii vorbesc întotdeauna cu anumite intenții și nimeni nu poate afla ce anume urmăresc. Astfel de oameni sunt mincinoși din obișnuință care nu se gândesc la consecințele vreuneia dintre minciunile lor. Atât timp cât minciuna îi avantajează și poate să-i înșele pe alții, atât timp cât își pot atinge obiectivele, nu le pasă care sunt consecințele. De îndată ce sunt dați în vileag, vor continua să ascundă, să mintă, să păcălească. Principiul și metoda prin care acești oameni interacționează cu ceilalți este păcălirea

oamenilor cu minciuni. Ei au două fețe și vorbesc pentru a se potrivi publicului lor; ei îndeplinesc orice rol, în funcție de situație. Sunt pricepuți și alunecoși, gurile lor sunt pline de minciuni și nu sunt demni de încredere. Oricine are legătură cu ei pentru o vreme devine înșelat sau perturbat și nu poate primi aprovizionare, ajutor sau edificare. Indiferent dacă vorbele din gura unor astfel de oameni sunt urâte sau plăcute, sau raționale sau absurde, sau în acord sau în dezacord cu umanitatea, sau grosolane sau civilizate, în esență, toate reprezintă falsități, neadevăruri, minciuni" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și esența firii lor (Partea întâi)"). Cuvântul lui Dumnezeu expune natura vicleană și șireată a antihriștilor. Aceștia sunt necinstiți în vorbe și în fapte. Nu veți auzi un singur cuvânt adevărat din partea lor. Pentru a evita să fie demascați, continuă să mintă cu nerușinare pentru a-și ascunde motivele condamnabile. Antihriștii sunt incredibil de malefici. M-am simțit etichetat de cuvintele lui Dumnezeu. Am provocat o greșeală pentru că am fost neglijent cu verificarea în timpul filmării și nu am recunoscut-o pentru că m-am temut că voi fi desconsiderat de frații și surorile mele. Mi-am stors creierii să găsesc un mod de a o mușamaliza. Am vorbit în privat cu fratele responsabil cu editarea pentru a-l ruga să rezolve problema și am creat o iluzie, mințindu-l înadins că problema nu era evidentă ca să creadă că nu e mare lucru. Am fost mult prea viclean. Nu era firea mea la fel de malefică precum cea a unui antihrist? Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, însă eu sunt atât de viclean. Cum ar putea Dumnezeu să nu disprețuiască și să nu Se simtă dezgustat de asta? Mi-am adus aminte că Domnul Isus a spus: „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**" (Matei 5:37). „**Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și vreți să îndepliniți dorințele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaș și n-a stat în**

adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbește din ale lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii!" (Ioan 8:44). Dumnezeu spune că minciunile vin de la cel rău, de la diavol, și că aceia care mint întotdeauna sunt diavoli. Mințind întotdeauna și apoi spunând și mai multe minciuni pentru a le mușamaliza pe primele, nu eram precum Satana? Ceea ce spuneam avea un element demonic, era înșelător și perturba lucrarea bisericii. Acea greșeală pe care am făcut-o la filmare ar fi putut fi rezolvată cu o recunoaștere cinstită și ar fi evitat multe bătăi de cap inutile. Însă, pentru a-mi salva reputația și a-mi menține statutul, după ce am întors-o pe toate fețele în mintea mea, nu am putut rosti un cuvânt cinstit. Am tot mințit pentru a o mușamaliza, înșelându-mi frații și surorile, și, în cele din urmă, l-am făcut pe fratele responsabil cu editarea să petreacă peste trei ore corectându-mi greșelile. N-aveam nicio considerație pentru munca altor oameni și pentru consecințele care ar fi putut exista dacă filmările defectuoase ar fi folosite în videoclipul final. Mă comportam foarte egoist și condamnabil. Am văzut că dădusem frâu liber firii mele corupte și că tot ce făcusem îmi provoca rău mie însumi și altora. Asta îi îngrețoșa pe oameni și-L dezgusta pe Dumnezeu. Eram cuprins de regrete și auto-reproșuri. M-am rugat lui Dumnezeu că voiam să încetez să-mi mai pese de salvarea reputației și menținerea statutului și să fiu o persoană simplă, deschisă și onestă.

Am văzut că al lui Dumnezeu cuvânt spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel**

mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). În cuvintele lui Dumnezeu, am găsit căile pentru a practica adevărul: trebuia să învăț să mă deschid, să-mi deschid inima față de Dumnezeu și să nu fiu necinstit, viclean sau înșelător pentru a-mi proteja imaginea. Trebuie să fiu deschis cu frații și surorile mele cu privire la corupția, defectele și greșelile mele, precum și cu privire la motivele mele ascunse. Aceasta este etapa cea mai importantă a intrării în adevăr. Îndeplinirea acestui lucru este singurul mod de a te elibera treptat de legăturile și controlul firii tale corupte și de a trăi o adevărată asemănare umană. Nu pot continua să acționez pentru a încerca să-mi salvez reputația și să-mi mențin statutul. Trebuie să accept analiza lui Dumnezeu și supravegherea fraților și surorilor mele. Așadar, le-am mărturisit tuturor greșelile mele și corupția care se dezvăluise cu această ocazie. De asemenea, am făcut unele lucruri pentru a mă pedepsi, pentru a mă asigura că nu uit. Această experiență m-a făcut să-mi conștientizez firea vicleană și am jurat că mă voi schimba.

Într-o zi, în timpul filmărilor, mi-am mișcat ochii pentru o clipă să mă uit la un detaliu de pe un alt monitor al camerei și cântărețul a ieșit din zona iluminată. Până când mi-am dat seama, deja cântase destule versuri. Aveam peste 10 secunde de filmare inutilizabilă din cauza problemei cu luminile. Mi-am spus: „Cum am putut face din nou aceeași greșeală? Am dat-o în bară atât de des în ultimul timp. Ce vor crede oamenii dacă-mi recunosc greșeala? Vor spune că nu-mi iau datoria în serios?" Pe când dezbăteam în sinea mea dacă să spun ceva, mi-am dat seama deodată că, din nou, încercam să-mi salvez reputația și să-mi mențin statutul. Mi-am adus aminte de daunele pe care le-am provocat lucrării bisericii în trecut pentru că voiam să mă protejez și nu am spus adevărul. De asemenea, m-am gândit cât de rușinoase îmi fuseseră eforturile de a-mi ascunde greșelile și la toată durerea și suferința pe care le simțisem din cauză că mințisem. Mi-am dat seama că nu-i pot înșela și păcăli pe alții, așa că a trebuit să mă lepăd de mine însumi și să practic adevărul. Așa că am încetat să mai ezit și i-am spus regizorului ce se întâmplase.

Apoi, am început să practic în mod conștient a fi o persoană cinstită în timp ce-mi îndeplineam îndatoririle, recunoscându-mi proactiv greșelile și nefiind obsedat de statut și reputație. Am putut să protejez în mod conștient lucrarea bisericii. Deși uneori trebuia să mă confrunt cu dojenile și îndemnurile fraților și surorilor mele după ce-mi recunoșteam greșelile, precum și cu pierderea reputației care însoțea acest lucru, practicarea adevărului a împiedicat ca greșelile mele să dăuneze lucrării bisericii. Asta m-a făcut să mă simt deosebit de cu picioarele pe pământ și împăcat. Chiar am avut experiența a cât este de dureros să minți și să înșeli pentru a-ți proteja statutul și reputația. A practica adevărul și a fi o persoană cinstită este singurul mod în care să fii o persoană cu caracter și demnitate și să trăiești deschis în lumină. Slavă lui Dumnezeu!

48. Nouăsprezece ani de sânge și lacrimi

de Wang Yufeng, China

Cred în Domnul de când eram mică, împreună cu părinții mei. Când aveam 30 și ceva de ani, soțul meu a murit din cauza unei boli și am rămas singură să-mi cresc cei doi fii și fiica. Datorită harului Domnului, copiii mei au avut succes în carierele lor și au devenit foarte înstăriți, având familii fericite. Apoi, în 1999, întreaga mea familie și cu mine am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și am început să răspândim cu entuziasm și să fim martori pentru Evanghelia Împărăției. O arestare din senin a spulberat însă viața liniștită a familiei noastre.

Într-o noapte din iunie 2002, am aflat că polițiștii fuseseră la locul de muncă al fiului meu cel mare ca să-l aresteze, dar el a reușit să plece pe furiș într-un moment în care nu erau atenți. Îl căutau peste tot. Eram neliniștită și plină de teamă când am aflat această veste. Aveau să-l prindă? Dacă era într-adevăr arestat, aveau să-l tortureze cu siguranță și chiar să-l distrugă. Fuseserăm o familie fericită și aveam tot ce ne trebuia. Copiii mei erau cu toții credincioși și erau activi în îndatoririle lor – fusese atât de minunat! Dar acum poliția îl căuta pe fiul meu, el își pierduse slujba și nu îndrăznea să meargă acasă. Familia noastră era despărțită. N-aveam habar ce urma să facem. Mă supăram tot mai tare cu cât mă gândeam mai mult la asta, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să vegheze asupra fiului meu și să mă îndrume să-I cunosc voia. După rugăciune, mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu**

se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Din cuvintele lui Dumnezeu, am știut că nu e ușor să ai credință și să-L urmezi pe Dumnezeu – toți trebuie să treacă prin greutăți și încercări. Faptul că poliția îl urmărea pe fiul meu era ceva permis de Dumnezeu. El Se folosea de acest tip de situație dureroasă pentru a ne desăvârși credința și dragostea – această suferință era o binecuvântare de la Dumnezeu. M-am simțit mai calmă când m-am gândit la asta în acest mod și am spus o rugăciune, gata să-mi las fiul în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun conducerii și rânduielilor Sale.

Mai târziu, când polițiștii au aflat că fiul meu tipărea cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu în cadrul bisericii, l-au catalogat drept un infractor căutat la nivel național și au mobilizat un număr uriaș de ofițeri care să-l caute, anunțând că sunt foarte hotărâți să-l prindă. Această veste m-a făcut foarte neliniștită și îngrijorată – cum putea să scape de arestare dacă Partidul Comunist îl considera o țintă de mare prioritate? Auzisem recent de un frate care a fost arestat și apoi a fost omorât în bătaie de poliție. Ținând cont că Partidul Comunist îi ura atât de mult pe credincioși, oare nu avea să-l tortureze pe fiul meu dacă punea mâna pe el? Deveneam tot mai înfricoșată cu cât mă gândeam mai mult la asta, simțindu-mă ca pe ace în fiecare zi. Nu puteam să mănânc sau să dorm, iar inima îmi bătea cu putere de fiecare dată când auzeam sirena unei mașini de poliție. Eram într-o stare de mare anxietate în acea perioadă, iar sănătatea mea fizică era și ea precară. Câteva zile mai târziu, polițiștii au sunat de două ori la noi acasă să întrebe unde se află fiul meu și au spus amenințător: „Dacă nu-l predați, înseamnă că adăpostiți un infractor și nici măcar un singur membru al

familiei voastre n-o să scape!” M-am speriat foarte tare când am auzit asta și nu știam când avea să apară poliția să ne percheziționeze casa și, posibil, să mă aresteze pe mine, pe fiul meu mai mic și pe soția lui. Eram și mai îngrijorată pentru clipa când aveau să-l prindă pe fiul meu cel mare. M-am rugat fără încetare lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință și putere și să vegheze asupra fiului meu cel mare, ca să poată rămâne puternic. După rugăciune, m-am gândit la ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta […]. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința – Dumnezeu este atotputernic și toate lucrurile sunt în mâinile Lui, prin urmare nu este și soarta tuturor celor din familia noastră tot în mâinile Lui? Fără permisiunea lui Dumnezeu, poliția nu ne-ar putea face nimic. Grijile mele în legătură cu arestarea membrilor familiei noastre și faptul că trăiam într-o stare constantă de frică însemnau că nu aveam o credință sinceră în Dumnezeu. M-am simțit mai calmă datorită îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu. Având-L pe Dumnezeu alături, nu aveam de ce să mă tem – eram gata să-mi pun întreaga familie în mâinile Sale și am hotărât că, indiferent dacă eram arestată, nu mi-aș vinde niciodată frații și surorile, nu L-aș trăda niciodată pe Dumnezeu!

Câteva luni mai târziu, când polițiștii tot nu l-au găsit pe fiul meu, au început să amenințe că ne vor aresta toată familia. Fiul meu cel mic, soția lui și cu mine nu am avut de ales decât să ne părăsim casa și să ne

ascundem. Am fost foarte agitată înainte de plecare, gândindu-mă că fiul meu cel mare era fugar și nu aveam habar unde se află, iar acum, că trebuia să fugim de acasă, o familie absolut fericită era destrămată în totalitate de PCC. Am fost extrem de nefericită. Ce e greșit în a avea credință și a-L venera pe Dumnezeu? Partidul Comunist era hotărât să ne împingă într-un punct de ruină. Chiar nu vrea să le lase credincioșilor nicio cale să-și continue viața – Partidul Comunist e atât de detestabil! Am rămas văduvă la 30 și ceva de ani și i-am crescut cu mari eforturi pe cei trei copii ai mei de una singură. Am muncit necontenit cea mai mare parte a vieții mele și, în sfârșit, o scosesem la capăt. Nu m-am gândit niciodată că, la vârsta mea înaintată, o să fiu forțată să trăiesc ca o fugară din cauza Partidului Comunist. Dacă plecam așa, n-avea partidul să ne confiște, pur și simplu, toate bunurile și casa? Atunci cum aveam să ne descurcăm? Gândurile acestea erau foarte dureroase pentru mine. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule! Nu pot renunța la bunurile noastre în inima mea și îmi fac griji pentru felul în care o să mă descurc de acum înainte. Te rog să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg voia.” După rugăciune, mi-am amintit un citat de la Domnul Isus: „**Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu**” (Luca 14:33). Ucenicii Domnului Isus au fost în stare să renunțe la tot ce aveau ca să-L urmeze. M-am gândit la Matei – era perceptor, dar când l-a chemat Domnul Isus, a renunțat la toată averea lui și a sacrificat tot ce avea ca să-L urmeze pe Domnul. Și când Domnul l-a chemat pe Petru, acesta a renunțat la meseria lui de pescar ca să-L urmeze. Dar în fața asupririi de către Partidul Comunist, eu nu puteam renunța nici măcar la câteva bunuri. Eram atât de lipsită de credință. Păsările cerului nici nu seamănă, nici nu culeg, dar Dumnezeu le îngrijește – dar cum rămâne cu noi, oamenii? Acest gând a ajutat să-mi potolească grijile. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat și exprimă adevăruri ca

să ne purifice și să ne mântuiască. Am fost atât de norocoasă să-L pot urma pe Dumnezeu și să capăt adevărul și viața – puțină suferință merită cu prisosință! Adevărul este o comoară neprețuită, care nu poate fi cumpărată nici cu toate bunurile materiale, iar eu știam că orice greutăți viitoare vor merita prețul.

După ce ne-am părăsit casa, poliția a aflat că eu și întreaga mea familie suntem credincioși în Dumnezeu Atotputernic și a început să ne caute în întregul oraș. Ne mutam dintr-un loc în altul încercând să scăpăm de arestare, uneori după ce stăteam undeva mai puțin de o lună. De fiecare dată, eram epuizată și mă durea spatele. De teama de a nu fi descoperiți de poliție, trebuia să stăm în acele soiuri de case mici, cu un singur etaj, construite de persoane private. Iarna era atât de frig în casă încât îngheța apa, iar casa nu se încălzea nici după ce făceam foc în sobă o săptămână întreagă. Pielea de pe mâini mi se crăpa din cauza frigului și orice contact cu apa era extrem de dureros. Ultimul loc unde ne-am mutat era o colibă micuță dintr-un sat, pentru creșterea puilor de găină, un loc întunecos și umed, plin de insecte. Era atât de dezgustător încât, pur și simplu, nu puteam să mănânc. Îmi aminteam de zilele petrecute acasă, într-un apartament frumos, care era cald și confortabil. Comparația cu situația noastră actuală era foarte tristă pentru mine. Nu știam când se vor sfârși acele zile. Dându-mi seama că nu eram într-o stare potrivită, am venit imediat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume ca să-I înțeleg voia. Ceva din cuvintele lui Dumnezeu mi-a trecut prin minte după rugăciune: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate**

suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. […] Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"). Cuvintele lui Dumnezeu au fost cu adevărat încurajatoare pentru mine. M-am gândit la ispitirea lui Iov de către Satana – Iov a pierdut absolut toate bunurile familiei lui, iar copiii lui au fost zdrobiți și omorâți. El însuși a avut întregul corp acoperit de bube. Chiar cu astfel de suferințe înfiorătoare, tot a slăvit numele lui Dumnezeu și a fost mărturie răsunătoare pentru El. Dumnezeu l-a încuviințat pe Iov și l-a binecuvântat. Țelul lui Petru a fost să-L iubească și să-L cunoască pe Dumnezeu. A suferit sute de încercări fără a-și pierde vreodată credința și, în cele din urmă, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu. A fost capabil să se supună până la moarte, oferind o mărturie frumoasă și trăind o viață plină de însemnătate. Dar eu n-am putut suporta nici măcar să mă mut de câteva ori și să sufăr puțin. Nu aveam o supunere adevărată față de Dumnezeu! Suferința pe care o înduram la acel moment a fost în întregime din cauza persecuției de către marele balaur roșu. În loc să-l urăsc pe marele balaur roșu, deveneam pesimistă și mă plângeam – cât de nerezonabil din partea mea! Urmărirea de către marele balaur roșu mi-a provocat ceva suferință, dar căpătam discernământ în privința esenței lui, văzându-i clar esența demonică de ură și împotrivire față de Dumnezeu. Am fost creați de Dumnezeu, prin urmare a-L slăvi este drept și corect. Înseamnă a merge pe calea cea dreaptă în viață, iar răspândirea Evangheliei are menirea de a-i ajuta pe toți să audă glasul lui Dumnezeu și să accepte adevărul, atunci ei pot fi mântuiți. Dar Partidul Comunist ne asuprește și stă în calea noastră la

fiecare pas, chiar despărțind forțat o mamă de copiii ei. Am putut vedea cu adevărat că e un partid malefic și un dușman înverșunat al lui Dumnezeu – l-am detestat și l-am blestemat din adâncul inimii mele. Dacă n-aș fi experimentat acea durere, ci doar aș fi continuat să trăiesc o viață liniștită acasă, n-aș fi văzut esența marelui balaur roșu și n-aș fi putut să mă lepăd de el și să-l resping din inimă. Sufeream puțin pentru a-L urma pe Dumnezeu în acel moment, dar căpătam adevărul și viața – acea suferință era incredibil de semnificativă. Dumnezeu S-a întrupat, venind să lucreze în țara marelui balaur roșu, fiind persecutat și urmărit de Partidul Comunist, fără o pernă pe care să-Și sprijine capul. Adversitatea pe care a suferit-o nu poate fi cuantificată. Acum familia noastră Îl urma pe Dumnezeu și era persecutată de Partidul Comunist și trebuia să fugă, ceea ce însemna că împărtășeam necazurile lui Hristos. Asta era înălțarea lui Dumnezeu! Am hotărât în sinea mea să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșit, indiferent cât de mult trebuia să sufăr.

Mai târziu, fiica mea a ajuns să fie supravegheată și urmărită de polițiști în timp ce ieșea să răspândească Evanghelia. A reușit să scape de ei intrând într-un supermarket mare și schimbându-și hainele. După asta, a fost obligată să plece din zonă. Fără să ne dăm seama, familia noastră se destrămase, fiind fugară un an întreg. Mă gândeam întruna în ce fel de situație ar putea fi băiatul meu cel mare și fiica mea, temându-mă mereu că ar putea fi arestați. Abia dacă puteam mânca sau dormi suficient, iar astmul meu s-a agravat. Am început să devin ușor distrasă și eram deseori pierdută pe gânduri. Fiul meu cel mic nu suporta să mă vadă așa, prin urmare a decis să-și asume riscul de a se întoarce acasă și a vedea ce se întâmplă. După ce a plecat, am stat pur și simplu și am așteptat, sperând… Când a trecut puțin de ora 7 seara și tot nu l-am văzut întorcându-se, am început să mă îngrijorez. Mă întrebam: oare unde este? L-a prins poliția? Nu, după mai

bine de un an, oare putea să ne urmărească în continuare casa? Dar am așteptat toată noaptea și el tot nu s-a întors. Am fost convinsă că s-a întâmplat ceva, pentru că în mod sigur nu avea altundeva unde să meargă. Dacă fusese într-adevăr arestat, nu aveam idee ce fel de metode oribile ar folosi poliția ca să-l tortureze. Ar putea chiar să-l lase invalid din cauza bătăilor. La gândul acesta, nu mi-am putut opri lacrimile să curgă. N-am fost în stare să mănânc sau să dorm mai multe zile, ci doar stăteam pe pat, privind afară într-o stare de confuzie totală. Sufeream atât de mult – mă simțeam de parcă aveam un cuțit în inimă. Habar n-aveam dacă fiul meu cel mare era mort sau viu, nu știam dacă fiica mea era în pericol sau nu, iar acum, dacă fiul meu cel mic fusese arestat, ce aveam să fac? În durerea și neajutorarea mea, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, iar apoi mi-au venit în minte aceste cuvinte ale Sale: „**Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o făptură creată?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). Gândindu-mă la asta, am putut vedea că soarta oamenilor este în întregime în puterea lui Dumnezeu, prin urmare cât de mult suferim și situațiile cu care ne confruntăm sunt toate predeterminate de Dumnezeu. Nu avea niciun rost să mă îngrijorez. Am spus o rugăciune în inima mea, fiind dispusă să-mi las copiii în mâinile lui Dumnezeu. Mai târziu, nora mea a aflat de la o soră din cadrul bisericii că fiul meu cel mic fusese arestat de polițiștii care ne supravegheau casa. Aceștia l-au dus la secție, l-au bătut și au țipat la el, cerând să afle unde ne aflăm. El n-a spus nimic, așa că poliția l-a reținut ilegal timp de 15 zile înainte de a-l elibera în cele din urmă. Tocmai fusese

eliberat. Se pare că polițiștii au regretat că l-au eliberat, așa că au început să-l caute din nou. Temându-se să nu-i conducă la noi, fiul meu n-a îndrăznit niciodată să se întoarcă acasă, ci doar a rămas un fugar. Am fost revoltată când am aflat asta. Nu fusesem acasă de peste un an, dar polițiștii tot încercau să ne dea de urmă, să ne monitorizeze, încercând orice ca să pună mâna pe noi. Voiau să ne extermine. Marele balaur roșu e atât de rău! Cu cât mă asuprea mai mult, cu atât îi puteam vedea fața demonică și cu atât mai hotărâtă eram să am credință și să-L urmez pe Dumnezeu.

La scurt timp, fiul meu cel mic a reușit să părăsească zona cu ajutorul fraților și al surorilor. Nora mea și cu mine am ajuns într-o altă provincie nu mult timp după aceea. Pentru siguranța noastră, n-a avut de ales decât să se ascundă separat de mine. Gândul la modul în care fusese destrămată întreaga noastră familie de către Partidul Comunist era foarte dureros pentru mine. În special când vedeam că alți oameni sunt atât de atenți și grijulii față de părinții lor, îmi era și mai dor de copiii mei. Eram pe punctul de a mă prăbuși. Am venit înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta și m-am gândit la acest pasaj din cuvintele Sale: „**Acea cale pe care ne îndrumă Dumnezeu nu este dreaptă, ci un drum șerpuit, plin de gropi; în plus, Dumnezeu spune că, cu cât mai pietroasă este calea, cu atât mai mult ne poate aceasta dezvălui inimile iubitoare. Totuși, niciunul dintre noi nu poate deschide o asemenea cale. În experiența Mea, am mers pe multe căi stâncoase și nesigure și am îndurat mari suferințe; uneori, am fost atât de îndurerat încât am vrut să strig, dar am mers pe această cale până astăzi. Cred că aceasta este calea deschisă de Dumnezeu, deci suport chinul tuturor suferințelor și merg mai departe. Căci asta a poruncit Dumnezeu, deci cine poate scăpa? Nu cer să primesc vreo binecuvântare; nu cer decât să pot fi în stare să merg pe calea pe care s-ar cuveni să merg, potrivit voii lui Dumnezeu. Nu caut să-i imit pe**

ceilalți, mergând pe calea pe care merg ei; nu caut decât să Îmi pot împlini devotamentul de a merge pe calea menită Mie până la sfârșit. […] Măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)"). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că, oricât de multă suferință poate experimenta o persoană, pe oricât de multe căi poate fi aceasta nevoită să meargă, totul este stabilit dinainte de Dumnezeu. Cu cât mai șerpuitoare e calea mea, cu atât mai mult se poate vedea adevărata mea statură. Înainte, copiii mei era toți lângă mine și aveam o familie atât de împăcată, de unită. Eram atât de motivată în căutarea mea atunci. Dar acum, din cauza oprimării și urmăririi marelui balaur roșu și a fugii copiilor mei, eram nefericită, deprimată și plină de nemulțumiri. Oprimarea și dificultatea m-au expus. Doar atunci mi-am dat seama că singurul motiv pentru care aveam credință era să fiu binecuvântată și miluită de Dumnezeu, ca să mă desfăt cu bucuriile trupului. Nu era deloc ca să urmez adevărul sau să mă supun lui Dumnezeu. Cum se putea numi asta credință adevărată? Dacă acele tipuri de situații dificile nu m-ar fi expus astfel, nu mi-aș fi văzut niciodată perspectivele greșite din căutarea în credința mea. N-aș fi căpătat niciodată o astfel de înțelegere într-un mediu pașnic. Am văzut în sfârșit că harul e o binecuvântare de la Dumnezeu, dar într-o măsură chiar mai mare, greutățile și încercările sunt binecuvântarea lui Dumnezeu. Știam că, oricât de dificilă era calea mea în viitor, trebuia să o parcurg bazându-mă pe Dumnezeu – trebuia să mă supun stăpânirii și rânduielilor Lui. Am continuat să citesc cu regularitate cuvintele lui Dumnezeu împreună cu alte surori, să merg la adunări și să am părtășie despre cuvintele Sale. Treptat, am început să mă simt mai bine.

A trecut ceva timp, iar Partidul Comunist a început din nou să-i vâneze nebunește și să-i aresteze pe credincioșii de pretutindeni, trimițând peste tot iscoade, informatori și „spioni cu mâneci roșii”. Nu eram din zonă și eram o țintă importantă. În acea perioadă, mă temeam că voi fi arestată și îmi era permanent frică să nu fie arestați copiii mei. Nu puteam dormi noaptea și uneori aveam chiar coșmaruri. Visam că poliția îmi tortura copiii. Întrucât am trăit atât de mult într-o stare de anxietate și de teamă, fiind atât de deprimată, am făcut hipertiroidie și am slăbit atât de mult, încât eram doar un sac de oase. Inima îmi bătea destul de slab și mergeam cu foarte mare dificultate. Ba chiar îmi era greu să mă dau jos din pat. Mă gândeam cum ar fi să fiu înapoi acasă. Oricând m-aș simți rău, copiii mei ar fi chiar lângă mine, îngrijindu-mă, iar nepoțelul meu ar striga: „Bunico! Bunico!” Totul era atât de cald. Dar fuseserăm despărțiți cu forța de Partidul Comunist, nu-mi puteam vedea copiii și nu aveam idee unde erau. Eram tot mai supărată pe măsură ce mă gândeam la asta. Străduindu-mă să mă ridic, am îngenuncheat pe pat, plângând de durere și rugându-mă la Dumnezeu: „Dumnezeule! Mă chinui foarte tare acum! Sunt pe marginea prăpastiei. O, Dumnezeule, Te rog să-mi dai hotărâre și credință să suport această suferință, așa încât să pot rămâne puternică.” După rugăciunea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe**

Dumnezeu. Când sunt ascultători până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că lucrarea Sa din zilele de pe urmă este menită să desăvârșească credința oamenilor. Când experimentăm boala, bunele intenții ale lui Dumnezeu se află în aceasta; ar trebui să căutăm adevărul și să urmăm exemplul credinței lui Iov. Iov s-a confruntat cu încercări incredibile, a avut tot corpul acoperit de furuncule și, când n-a mai putut suporta, a stat în cenușă și și-a curățat rănile cu un hârb. Când soția lui l-a îndemnat să-și abandoneze credința în Dumnezeu, Iov a spus: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” (Iov 2:10). Iov nu a avut niciun fel de neînțelegere sau reproș față de Dumnezeu – el și-a păstrat în continuare credința. Dar eu L-am învinovățit pe Dumnezeu imediat ce am făcut hipertiroidie. Am văzut cât de puțină credință aveam în Dumnezeu și că nu înțelegeam voia Sa. Ca să ne mântuiască, Dumnezeu S-a întrupat și a venit pe pământ, suportând umilințe enorme, îndurând asuprirea și suprimarea Partidului Comunist și respingerea lumii religioase. Dumnezeu a sacrificat totul ca să mântuiască omenirea, dar eu am devenit negativă din cauza unui strop de suferință și chiar L-am învinovățit pe Dumnezeu. Îi datoram atât de multe lui Dumnezeu. Apoi m-am gândit la sfinții din epocile trecute, care fuseseră persecutați și martirizați pentru Dumnezeu. Ei fuseseră martori pentru Dumnezeu prin însăși viața lor – nu era nimic mai onorabil decât atât. Chiar dacă întreaga noastră familie era persecutată de Partidul Comunist, am avut o șansă de a fi martori pentru Dumnezeu. Aceasta era înălțarea Lui. Pe baza mizeriei și stricăciunii noastre, pe baza identității noastre, nu eram demni să fim mărturie pentru Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu m-am mai simțit atât de rău. O soră a aflat despre problema mea de sănătate, a luat niște medicamente din spital și

mi le-a adus. Am început să mă simt treptat mai bine, zi după zi. Cu adevărat, slavă lui Dumnezeu!

Am fost fugară câțiva ani și, ca să evit perchezițiile și arestările poliției, m-am ascuns în cutii de carton și în pivnițe de cartofi și, prin protecția miraculoasă a lui Dumnezeu, am scăpat de o situație periculoasă după alta. În decembrie 2008, am fost raportată din cauză că răspândeam Evanghelia. A fost o situație foarte tensionată – preoții religioși au adus ofițeri de poliție să ne aresteze. Eram căutată, așa că poliția sigur nu m-ar elibera ușor dacă m-ar aresta. Frații și surorile mele m-au dus imediat într-un sat mic retras, iar sora Li Xinyu îmi aducea de mâncare și alte lucruri necesare. Dar, după câteva luni, Xinyu a încetat brusc să mai vină – nu știam de ce. În acel loc se ardea bălegar de vacă uscat pentru încălzire. În decembrie era frig și erau minus 20 de grade Celsius. Foloseam mai puțin bălegar de vacă atunci când se părea că aproape se termină. Era foarte frig înăuntru și pe pereți era chiciură. În plus, când mă trezeam dimineața, aveam capul acoperit de chiciură. Speram ca Xinyu să apară în curând, dar am tot așteptat, iar ea nu a mai venit. Era atât de frig, încât băteam întruna din picioare în casă. Mă gândeam că eram o străină în acel loc. Nici măcar nu îndrăzneam să ies și să cumpăr lemne de foc și nu puteam găsi alți frați și surori. Regiunea aceea era acoperită de zăpadă și nu aveam cum să ies și să adun lemne de foc. Dacă Xinyu nu venea, ce puteam să fac? Urma să mor înghețată acolo? Acel gând m-a făcut să mă simt cu adevărat descurajată și neajutorată. M-am rugat și L-am chemat pe Dumnezeu în inima mea iarăși și iarăși. Apoi m-am gândit la profetul Ilie – când s-a aflat în pustie, fără să aibă ce mânca sau bea, Dumnezeu le-a poruncit corbilor să-i ducă pâine și carne ca să-l hrănească. Nu a fost asta ceva ce a făcut Dumnezeu Însuși cu mult timp în urmă? Cum se face că mie îmi lipsea credința în Dumnezeu când m-am confruntat cu acel tip de situație? Am

citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi […]. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Citirea acestora m-a luminat imediat. În zilele de pe urmă, Dumnezeu îl folosește pe marele balaur roșu ca pe un făcător de servicii pentru lucrarea Sa de formare a unui grup de biruitori. Eu sunt o persoană coruptă, prin urmare șansa de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a fi martoră pentru El sub asuprirea și arestarea marelui balaur roșu era o mare onoare din partea lui Dumnezeu și merita oricât de multă suferință! Dându-mi seama de acest lucru, am spus o rugăciune către Dumnezeu, fiind gata să mă supun stăpânirii și aranjamentelor Sale. Chiar dacă muream înghețată acolo, n-aș avea nicio plângere. După ce m-am supus, a apărut pe neașteptate o altă soră. Am aflat că Xinyu era urmărită de poliție, așa că nu s-a întors de teamă să nu mă implice. Cealaltă soră a văzut cât de rece era acel loc și m-a dus înapoi, să stau la ea acasă. Mi-a spus că soțul ei nu era credincios și că nu muncise de ani de zile. Acum era hotărât să meargă la

muncă și nu putea fi reținut. N-aș avea cum să stau acolo dacă soțul ei ar fi acasă – acesta era într-adevăr Dumnezeu care îmi deschidea o cale! Când am auzit-o spunând asta, am fost atât de emoționată încât îmi curgeau lacrimi din ochi. Am văzut că Dumnezeu aranjase deja lucrurile pentru mine – doar că mie îmi lipsea credința, devenisem negativă și slabă când am dat de câteva dificultăți. Dragostea lui Dumnezeu e atât de reală și am gustat cu adevărat din ea.

În 2014, Partidul Comunist și-a sporit persecuția împotriva Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, mobilizându-și poliția armată pentru a aresta cu frenezie creștinii din întreaga țară. Am început să mă îngrijorez iar pentru copiii mei și nu știam cum se descurcau la acel moment. Apoi, într-o zi, pe când mă uitam la un clip video cu surorile mele, am zărit brusc o scenă în care mi s-a părut că era fiul meu cel mare. Nu-mi venea să-mi cred ochilor – m-am frecat la ochi și m-am uitat iar la clipul video, temându-mă să nu pierd ceva. La scurt timp, fiul meu a apărut iarăși și, de data asta, filmarea era clară. Am fost sigură că era el. Am exclamat: „O! Uau!” și apoi am strigat: „Fiul meu, fiul meu! A ieșit din țară!” Imediat după asta, am zărit o altă scenă în care l-am văzut pe fiul meu cel mic. Eram atât de bucuroasă încât am sărit de pe scaun. Când au plecat din China? Dumnezeu este într-adevăr atotputernic! Am continuat să urmăresc și am văzut-o și pe nora mea. Plecaseră cu toții din țară și nu mai aveam de ce să-mi fac griji pentru siguranța lor. Eram atât de emoționată încât aveam ochii împăienjeniți de lacrimi și Îi mulțumeam în gând lui Dumnezeu iarăși și iarăși. Surorile mele slăveau și ele atotputernicia lui Dumnezeu cu bucurie. Cei doi fii și nora mea erau cu toții căutați de Partidul Comunist, dar fugiseră în străinătate, scăpând de supravegherea partidului – aceasta era autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Înainte eram mereu îngrijorată pentru siguranța copiilor mei, dar în acea zi am văzut că, oricât de sălbatic ar fi Satana, e tot la mila lui

Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu permite, Satana nu poate să ne prindă. După ce am realizat asta, credința mea în Dumnezeu a sporit.

După 16 ani petrecuți ca fugară, în 2018, fiica mea a riscat să vină acasă pentru a afla ce se întâmplă și a adus niște vești cumplite – nepotul meu de 12 ani nu a putut suporta persecuția marelui balaur roșu și s-a sinucis. După evadarea fiului meu cel mare, se pare că polițiștii mergeau întruna la mine acasă și la școală, amenințându-mi și intimidându-mi nepotul, încercând să-l forțeze să divulge unde se afla tatăl lui, spunând că-l vor arunca în închisoare tot restul vieții dacă nu le spune. Era speriat, așa că a început să aibă mereu coșmaruri. În plus, polițiștii i-au convins pe profesorii lui să le ceară colegilor să-l izoleze și să-l agreseze. Îi era frică de profesorii și de colegii lui și se temea și mai tare văzând că poliția nu se oprea de la nimic pentru a-l interoga și umili. După patru ani de teroare din cauza agresiunilor și intimidărilor poliției, în cele din urmă nepotul meu chiar n-a mai putut suporta. S-a sinucis acasă, spânzurându-se. Mi-a vâjâit capul când am aflat vestea și aproape am leșinat. Mi-am revenit după destul de mult timp. Partidul Comunist, demonul bătrân, nu doar ne destrămase toată familia, dar nu-mi cruțase nici nepoțelul. Avea doar 12 ani, exact vârsta la care era în creștere și plin de veselie, dar a fost împins la moarte de Partidul Comunist. Am fost absolut copleșită de durere și plină de furie împotriva Partidului Comunist demonic. Când a văzut cât de mult sufăr, fiica mea mi-a citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl**

abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! […] Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui demon și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să întoarcă spatele acestui diavol bătrân și malefic" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Partidul Comunist este dușmanul lui Dumnezeu – e un demon care se împotrivește lui Dumnezeu și îi devorează pe oameni. Ar vrea să-i aresteze pe toți credincioșii și să distrugă complet lucrarea lui Dumnezeu – e dornic să controleze pe veci întreaga umanitate. Dumnezeu lucrează în zilele de pe urmă pentru a mântui umanitatea, iar Partidul Comunist încearcă frenetic să oprească această lucrare, să o tulbure. E disperat să-i șteargă pe toți credincioșii de pe fața pământului – nu cruță nici măcar un copil de 12 ani. Ne-a persecutat până în punctul în care familia noastră nu s-a putut întoarce acasă, în care am fost destrămați, iar nepotul meu a murit. Partidul Comunist e atât de malefic, atât de răuvoitor, fără să-i pese de viața omenească. E prințul diavolilor, care măcelărește oameni fără măcar să clipească. Îl urăsc din adâncul inimii mele și, cu cât mă persecută mai mult în acest mod, cu atât sunt mai hotărâtă să-L urmez pe Dumnezeu și să-l umilesc pe acest demon bătrân.

Partidul Comunist încă ne urmărește familia chiar și astăzi. Privind în urmă spre cei 19 ani de viață pe fugă, cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat și m-au luminat, dându-mi credință și putere, conducându-mă până în ziua de azi. Fără protecția lui Dumnezeu, fără cuvintele Sale care m-au îndrumat și m-au sprijinit, mă tem că aș fi părăsit de mult timp această lume, că aș fi murit deja sau aș fi înnebunit. Partidul Comunist ne-a urmărit nebunește în orice mod posibil doar pentru că suntem credincioși în Dumnezeu, făcându-mi imposibilă întoarcerea acasă și destrămându-mi familia. Partidul Comunist e atât de rău – e un demon care Îl urăște pe Dumnezeu și I se opune. Mă lepăd de el și-l resping din adâncul inimii mele! Faptul că am fost destul de norocoasă încât să supraviețuiesc până acum se datorează în întregime grijii și protecției lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu îi iubește cu adevărat pe oameni și doar El îi poate mântui într-adevăr. Am văzut frumusețea incredibilă a lui Dumnezeu și, oricât de dificil ar fi, oricât de grele ar putea deveni lucrurile, Îl voi urma pe Dumnezeu până la capăt, îmi voi face datoria și voi răsplăti dragostea lui Dumnezeu! Slavă Ție, Dumnezeule!

49. Zilele în care am luptat pentru renume și câștig

de Zhao Fan, China

Am preluat răspunderea pentru lucrarea de udare a bisericii în iunie 2020. Deoarece lucrarea noastră era afectată de lipsa oamenilor pentru udare, eram foarte neliniștită. Mă gândeam că dacă nu compensam această lipsă, conducătorii puteau să creadă că nu făceam lucrare practică. Tocmai când mă frământam cu asta, un conducător mi-a propus o candidată, spunând că sora Xiaodan, care abia fusese transferată la noi, ar putea face udare. Am fost încântată și m-am liniștit cu adevărat. Am stabilit imediat o întâlnire cu Xiaodan ca să rânduiesc ca ea să-i ude pe nou-veniți.

Ca să o pregătesc pe soră și să îmbunătățesc repede lucrarea noastră de udare, am găsit câțiva oameni care să o familiarizeze cu situațiile nou-veniților. Nu peste mult timp, conducătorul a trimis un mesaj că sora Zhou Nuo, care era reponsabilă de lucrarea video, avea nevoie ca Xiaodan să meargă să ajute la crearea videoclipurilor, iar Xiaodan a fost de acord. Am fost uimită când am văzut asta: mă ocupasem de toate, de la a o contacta până la a-i organiza îndatoririle și voisem să o pun la curent imediat ca să îmbunătățesc lucrarea noastră, dar Zhou Nuo ne-a întrerupt din mers. M-am gândit că, dacă Xiaodan va pleca, va trebui să găsesc pe altcineva ca să ne ajute și, dacă nu puteam găsi o persoană potrivită, nou-veniții nu aveau să fie udați. Ce ar crede conducătorii despre mine dacă s-ar întâmpla asta? Oare ar fi în van pregătirea mea anterioară a lui Xiaodan? Nu puteam accepta asta. Am vrut să găsesc o cale de a o păstra. Așa că i-am răspuns imediat conducătorului, spunându-i că aveam mare nevoie de oameni pentru udare și că ar trebui să chibzuim numirea oamenilor în funcție de nevoile lucrării și de atuurile oamenilor. Pe deasupra, am accentuat că

Xiaodan făcuse înainte lucrarea de udare, așa că am vrut ca acel conducător să vorbească cu Zhou Nuo pentru a-i permite lui Xiaodan să-și continue lucrarea de udare. Peste două zile, am primit un răspuns că Xiaodan avea o bază pentru producția video. Și ea era interesată de asta, așa că per ansamblu, era mai potrivită pentru producția video. Am fost foarte dezamăgită și m-am gândit că Xiaodan nu s-ar fi gândit niciodată să facă asta dacă Zhou Nuo nu i-ar fi cerut-o. Dar faptul era consumat, așa că trebuia să găsesc pe altcineva cât mai repede, altfel lucrarea noastră ar fi avut de suferit și conducătorul ar fi spus cu siguranță că nu făceam lucrare practică. I-am evaluat pe ceilalți membri ai bisericii și am găsit câteva surori de calibru bun, care erau bune căutătoare și corespundeau așteptărilor. Printre ele, sora Yang Mingyi era cordială și ușor de abordat, iar nou-veniților le plăcea să participe la adunări cu ea. Era o alegere bună pentru această poziție. Am fost foarte fericită și am început să le pregătesc pe acele surori, acordându-i o atenție specială lui Mingyi. Mă gândeam că trebuia într-adevăr să țin situația sub control și să o cultiv cât mai repede posibil, astfel încât toți să mă considere capabilă.

Deși găsisem deja alte câteva surori care să facă lucrarea de udare, tot o voiam înapoi pe Xiaodan. Într-o zi, la o adunare, o altă conducătoare a întrebat de Xiaodan și m-am mâhnit pe ascuns, gândindu-mă în sinea mea: „Trebuie să-i spun că Zhou Nuo a rânduit ca Xiaodan să învețe să facă videouri, astfel încât să o emondeze pe Zhou Nuo și să mă ajute să o aduc înapoi pe Xiaodan. Atunci, voi avea o mână de ajutor în plus la udare și ne vom descurca mai bine.” Așadar, i-am spus acestei conducătoare totul despre Zhou Nuo care a pus-o pe Xiaodan să facă videouri și am accentuat că eu o pregătisem înainte, dar Zhou Nuo mi-a înhățat-o. Pe neașteptate, a spus: „Biserica este o singură unitate și nu poate fi divizată. Oriunde este trimisă ea este pentru lucrarea noastră, iar producția video are nevoie de mai

mulți oameni, așa că nu ar trebui să ne împotrivim. Dacă Xiaodan a fost repartizată acolo, trebuie să ne supunem.” Am fost dezamăgită când am văzut că nu îmi lua partea conducătoarea.

Ulterior, două dintre surorile recent cultivate chiar au preluat udarea independentă a nou-veniților, așa că am fost fericită și am simțit că efortul meu nu fusese irosit și că voi da bine în ochii conducătorilor când aceștia vor afla despre lucrare. Dar într-o zi, spre surprinderea mea, partenera mea, sora Li Xiangzhen, mi-a spus că Zhou Nuo o voia pe Mingyi la producția video. Simțindu-mă cuprinsă de un val de neliniște, am spus: „Am pregătit-o deja eu pe Mingyi. De ce vrea Zhou Nuo să o ia să învețe să facă videouri? Mai întâi a luat-o pe Xiaodan și, acum, pe Mingyi. Culege toate roadele muncii mele și mă lasă fără oameni. Nu este efortul meu în zadar?” Am fost foarte răvășită și i-am replicat dur lui Xiangzhen: „Nu-i poți spune lui Zhou Nuo că Mingyi face deja udare și că ar trebui să caute pe altcineva?” Stânjenită, Xiangzhen a spus: „Atât producția video, cât și udarea sunt foarte importante și este mai greu să găsim oameni pentru lucrarea de producție. Ar trebui să discutăm mai mult despre cum să rânduim următoarea lucrare.” M-am gândit în sinea mea: „Despre ce să discutăm mai mult? Zhou Nuo îmi ia oamenii pe care i-am vrut. Nici nu îmi pot păstra ucenicii, așadar, ce vor crede toți despre mine? Nu pot să accept asta. Orice ar fi, de data asta trebuie să vorbesc cu conducerea și să-i fac să intervină, altfel va fi foarte umilitor.”

Urma să le scriu o scrisoare imediat ce ajungeam acasă, dar pur și simplu nu am știut ce să scriu. M-am gândit: „Las-o baltă. Ar trebui să stabilesc o dată când să vorbesc direct cu Mingyiși să-i cer să continue să lucreze la udare, ca să o pot păstra.” Tocmai când eram pe punctul să-i scriu lui Mingyi, mi-am pierdut toată inspirația și n-am știut ce să spun. Am fost foarte tulburată și am rememorat tot ce se întâmplase. De ce eram atât de

furioasă când ucenicii mei erau transferați la Zhou Nuo, ba chiar voiam să mă plâng conducerii? De ce eram atât de hotărâtă să o recuperez pe Mingyi? Așadar, I-am spus o rugăciune lui Dumnezeu și am început să mă calmez, apoi am citit un pasaj din cuvintele Lui: „**În casa lui Dumnezeu, toți cei care urmăresc adevărul sunt uniți înaintea lui Dumnezeu, nu separați. Ei lucrează cu toții către un scop comun: să-și îndeplinească datoria, să facă lucrarea care le revine, să acționeze conform adevărurilor-principii, să facă precum cere Dumnezeu și să-I mulțumească voia. Dacă scopul tău nu este de dragul acestui lucru, ci de dragul tău, de dragul satisfacerii propriilor dorințe egoiste, atunci asta reprezintă revărsarea unei firi satanice corupte. În casa lui Dumnezeu, datoriile sunt făcute în conformitate cu adevărurile-principii, pe când acțiunile necredincioșilor sunt guvernate de firile lor satanice. Acestea sunt două căi foarte diferite. Necredincioșii sunt proprii sfătuitori, fiecare cu propriile scopuri și planuri, fiecare trăind pentru propriile interese. Din acest motiv, ei se zbat pentru beneficiul propriu și nu sunt dispuși să renunțe la un dram din ceea ce câștigă. Sunt divizați, nu uniți, pentru că nu acționează pentru un scop comun. Intenția și natura din spatele a ceea ce fac sunt aceleași. Toți acționează pentru ei înșiși. Nu există niciun adevăr care să domnească în asta; ceea ce chiar domnește și deține puterea aici este o fire coruptă, satanică. Ei sunt controlați de către firile lor satanice corupte și nu se pot abține, așa că se cufundă tot mai adânc în păcat. În casa lui Dumnezeu, dacă principiile, metodele, motivația și punctul de plecare al acțiunilor voastre nu ar fi diferite de cele ale necredincioșilor, dacă și voi ați fi păcăliți, controlați și manipulați de o fire coruptă satanică, iar punctul de plecare al acțiunilor voastre ar fi interesele, reputația, mândria și statutul propriu, atunci v-ați îndeplini datoria într-un fel cu nimic**

diferit de felul în care necredincioșii fac lucrurile” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Apoi, am reflectat la cum mă comportasem recent. Oare nu eram într-o stare în care luptam cu ceilalți pentru imaginea și statutul meu? Imediat ce am aflat că Xiaodan venea la biserica noastră, primul meu gând a fost că rezultatele echipei ar putea fi îmbunătățite după ce o voi pregăti și că, prin asta, îmi voi putea dovedi aptitudinile, câștigând aprobarea conducătorilor. Așadar, nu am precupețit niciun efort pentru a o pregăti. Când am aflat că Zhou Nuo rânduise să fie transferată la producția video, m-am temut că lucrarea noastră va avea de suferit dacă nu voi putea găsi alt candidat bun, apoi îmi voi strica imaginea în fața conducerii și-mi voi pierde poziția. Am fost pornită împotriva lui Zhou Nuo și am încercat să conving conducerea să mi-o dea înapoi pe Xiaodan. Apoi, am ripostat când am auzit că Mingyi urma să fie transferată, ba chiar am vrut să mă plâng conducerii și să o aduc înapoi, doar pentru a-mi păstra renumele și statutul. Mă comportam exact ca un necredincios, luptând pentru renume și statut, trăind o asemănare satanică hidoasă. Casa lui Dumnezeu cultivă oameni astfel încât frații și surorile să se poată folosi de atuurile lor și să-și îndeplinească rolul în răspândirea Evangheliei. Tratam cultivarea oamenilor ca pe o modalitate de a câștiga renume și statut, concurând cu ceilalți pentru a-mi proteja imaginea și statutul. Aceasta nu este umanitate normală! A trebuit să mă întreb de ce luptam întotdeauna cu ceilalți oameni pentru imaginea și statutul meu. În căutarea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Atunci când antihriștii concurează pentru pozițiile de conducere din biserici și pentru faimă printre aleșii lui Dumnezeu, folosesc toate mijloacele posibile pentru a-i ataca pe ceilalți și a se preamări. Nu iau în considerare cât de grav pot dăuna lucrării casei lui Dumnezeu și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Îi interesează doar dacă ambițiile și dorințele lor pot fi**

satisfăcute și dacă statutul și reputația lor pot fi protejate. Rolul lor în biserici și printre aleșii lui Dumnezeu este acela de demoni, de oameni răi, de lachei ai Satanei. Ei nu sunt, în niciun caz, oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai lui Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt oameni care iubesc și acceptă adevărul. Când intențiile și scopurile lor nu au fost încă atinse, nu reflectează niciodată la ei înșiși, nu reflectează niciodată dacă motivațiile și scopurile lor sunt în conformitate cu adevărul, nu caută niciodată cum să meargă pe calea căutării adevărului pentru a obține mântuirea. Nu cred în Dumnezeu și aleg calea pe care s-ar cuveni să o urmeze cu o stare de spirit ascultătoare; în schimb, își frământă creierii: cum să ajungă în postura de conducător sau lucrător? Cum să concureze cu liderii și lucrătorii bisericii? Cum să-i înșele și să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să-L transforme pe Hristos într-o simplă imagine? Cum să-și asigure un loc în biserică? Cum să se asigure că au o bază fermă în biserică, cum să câștige statut, cum să evite să eșueze în lupta lor pentru a câștiga statut și cum să își atingă, în cele din urmă, scopul de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și de a-și înființa propria împărăție? Acestea sunt lucrurile care îi preocupă pe antihriști, zi și noapte” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). **„Antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să împlinească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru**

conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a întreprinde lucrare practică îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și ticălos? În orice situație, antihriștii văd statutul și reputația lor ca având cea mai mare importanță. Nimeni nu poate concura cu ei" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"). Cuvântul lui Dumnezeu îi expune pe antihriști drept incredibil de egoiști, punându-și interesele mai presus de orice. Dacă cineva le afectează renumele și statutul, își vor frământa creierii să lupte cu el, fără să se gândească deloc la ce ar fi benefic bisericii și fraților și surorilor. Am reflectat asupra mea și mi-am dat seama că mă purtam exact ca un antihrist. Am vrut să aranjez ca Xiaodan și Mingyi să ude nou-veniții, folosindu-le pentru a-mi îmbunătăți performanța lucrării și a câștiga aprobarea conducătorilor. Când Zhou Nou le-a transferat, mi-am făcut griji că vor fi afectate rezultatele lucrării mele, punându-mi apoi în pericol renumele și statutul și, astfel, am vrut să mă confrunt cu ea ca să le aduc înapoi pe cele două surori, fără să mă gândesc dacă purtarea mea n-ar putea prejudicia bisericii. Mă gândeam doar la renumele și statutul meu. Am fost atât de egoistă, total lipsită de umanitate și rațiune! Frații și surorile nu sunt proprietatea nimănui. Calibrul și atuurile

lor au fost toate determinate de Dumnezeu și le-au fost date pentru propria Lui lucrare. Nu există: „acesta este al meu, acela este al tău” sau „primul venit, primul servit”. Oamenii ar trebui să meargă oriunde este nevoie de ei în biserică. Este categoric drept. A fost rațional și adecvat faptul că Zhou Nuo urma principiile și pregătea oameni pentru biserică pe baza atuurilor acestora. Dar eu am crezut că deoarece alesesem să le pregătesc pe cele două surori prima, nimeni n-ar trebui să se atingă de ele. Ba chiar am semnalat că pregăteam oameni pentru biserică, folosindu-i pe frați și surori ca pe asistenții mei personali, folosindu-mă de ei pentru a-mi îndeplini propriile ambiții și dorințe de a-i face pe oameni să mă admire. Când faptele lui Zhou Nuo mi-au afectat renumele și statutul, am încercat tactici de a-i sta în cale și mi-am dat frâu liber frustrării. N-am procedat ca membrii clerului bisericii, care pretind: „Acestea sunt oile noastre și nimeni nu le poate fura”? Pastorii și prezbiterii fac totul ca să se împotrivească lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și să o condamne, pentru a-și proteja statutul și a-și păstra traiul, împiedicându-i pe credincioși să investigheze adevărata cale, ținându-i ferm pe enoriași în strânsoarea lor. Am vrut să-i păstrez în strânsoarea mea pe cei pe care îi pregătisem, pentru aprobarea conducătorilor și stima membrilor bisericii, tratându-i ca pe proprietatea mea personală și nelăsându-i să fie transferați. Cu ce am fost diferită de acei membri ai clerului? Nu eram pe o cale a antihristului împotriva lui Dumnezeu? M-au trecut sudori reci când am realizat asta. Am văzut cât am fost de egoistă și de demnă de dispreț, că nu susțineam deloc interesele bisericii, ci doar statutul propriu. Am fost orbită de dorința mea de renume și statut – cât de periculos! M-am gândit la antihriștii care au fost excluși pentru că au căutat fără să se căiască renumele și statutul și au sfârșit prin a face prea mult rău. Știam că aș sfârși în același fel dacă aș continua pe acea cale.

Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Atunci când ai impulsul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce lucruri rele va duce acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, elimină-ți dorința de a concura pentru statut, înainte ca aceasta să crească și să se maturizeze și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința ta de a concura pentru statut va fi diminuată și nu vei tulbura lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va lăuda**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat o cale de practicare. Când luptam pentru interesele personale, trebuia să mă rog imediat lui Dumnezeu și să mă lepăd de mine, să renunț la propriile dorințe, să caut adevărurile-principii și să le urmez. De fapt, indiferent de locul în care Xiaodan și Mingyi erau repartizate, era ca ele să cultive oameni pentru biserică, iar țelul final era să scoată la iveală atuurile fiecăruia dintre ei, ca aceștia să-și îndeplinească îndatoririle cât mai bine cu putință și să fie martori pentru Dumnezeu. Ar trebui să fiu fericită, nu să lupt pentru renumele și statutul meu. Iar cultivarea în biserică este principială. Este făcută pe baza nevoilor lucrării bisericii și conform atuurilor individuale ale oamenilor. Compatibilitatea oamenilor pentru orice datorie ar trebui evaluată pe baza atuurilor lor. Dacă cineva are mai multe talente, atunci ar trebui pus în îndatoriri în care este cea mai mare nevoie de el, în datoria care are nevoie de mai mulți oameni, în slujba care are nevoie de cooperare urgentă și, de asemenea, în datoria pe care este dispus să o îndeplinească. Nu există mulți oameni cu atuuri pentru producția video. Dar pentru udare, oamenii cu înțelegere pură care sunt lămuriți în privința adevărurilor ce implică viziunile din lucrarea lui Dumnezeu, care sunt iubitori și răbdători, se pot descurca bine. Avem mai mulți candidați pentru datoria de udare decât

pentru producția video. Xiaodan avea experiență în editarea imaginilor, așadar, avea câteva aptitudini pentru producția video. Îi plăcea și să învețe să facă videouri, așa că era rezonabil să fie pusă în acea datorie. Deși le-am pierdut pe Xiaodan și Mingyi, tot am putut să găsesc alți frați și surori din biserică pe care să-i cultiv. Doar că asta cerea mai mult timp și efort. M-am rugat lui Dumnezeu după ce am înțeles toate astea. Am fost pregătită să-mi corectez motivele, să urmez principii în datoria mea și să pun capăt luptei cu Zhou Nuo pentru imaginea și statutul meu.

Câteva zile mai târziu, Zhou Nuo a trimis un mesaj spunând că o altă biserică îi transferase câțiva oameni, așa că le putea lăsa pe Xiaodan și Mingyi să se întoarcă. A spus că puteau fi repartizate din nou la alte îndatoriri în funcție de atuurile lor. Auzind această veste, mi-a fost foarte rușine. După aceea, am rânduit ca acele două surori să se întoarcă la udarea nou-veniților. La scurt timp, am auzit că liderul bisericii urma să aranjeze ca Mingyi să deseneze imagini. M-am gândit în sinea mea: „Mingyi este atât de bună la udare, așadar de ce ar fi trimisă la acea datorie? Dacă este transferată, nu-mi voi fi irosit efortul de a o pregăti? Trebuie să vorbesc cu ea și să îi cer să rămână la udare.” Când au apărut aceste gânduri, am realizat că luptam din nou pentru renume și statut, așa că am spus repede o rugăciune înaintea lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să mă lepăd de mine și să pun pe primul plan interesele bisericii. Oriunde era trimisă Mingyi, cu siguranță era pentru nevoile bisericii. Nu puteam lucra pentru renume și statut, ci trebuia să mă spun. M-am simțit mult mai în largul meu când am privit lucrurile astfel. Ulterior, am văzut-o pe acea conducătoare și ea a spus că Mingyi era pricepută la desen, așa că, pe baza principiilor, era mai potrivită pentru acea datorie. N-am fost supărată, nici dezamăgită să aud asta, ci am zâmbit și am spus: „Slavă lui Dumnezeu! Înainte, știu că aș fi luptat pentru renume și statut, dar mi-am dat seama cât de egoistă

fusesem din ceea ce au dezvăluit cuvintele lui Dumnezeu, cum Îl dezgustă asta pe Dumnezeu și știu că orice rânduieli sunt făcute de biserică, acestea au loc pe baza principiilor. Mingyi este bună la desen, așadar, a o repartiza pentru acea datorie este în conformitate cu principiile și nu mă deranjează." Conducătoarea a zâmbit după ce m-a auzit spunând asta.

Această experiență chiar mi-a arătat că a ține seama de interesele bisericii și de frați și surori în loc să lupt pentru renumele și statutul meu mă face să mă simt în largul meu și să am inima împăcată. Slavă lui Dumnezeu!

50. O lecție amară primită din a-l urma pe om în loc de Dumnezeu

de Theresa, Germania

Când am devenit pentru prima dată conducătoare de biserică, am fost foarte fericită să văd că avea Callie să-mi supravegheze lucrarea. Îi mai auzisem părtășia în adunări și simțeam că avea o înțelegere foarte bună a cuvintelor lui Dumnezeu, că părtășia ei era clară și se pricepea să vorbească despre cunoașterea de sine. Ceilalți frați și surori au spus și ei că avea un calibru bun și că urmărea adevărul. De asemenea, ea fusese conducătoare în tot timpul de când o cunoșteam, așa că o admiram cu adevărat; am simțit că urmărea adevărul și deținea adevărul-realitate, că în tot ceea ce făcea, probabil căuta să acționeze în conformitate cu principiile. Așa că, atât timp cât Callie era cea care rânduia o sarcină pentru mine, mă duceam să mă ocup imediat de aceasta. Însă mai târziu, după ce am lucrat cu ea o perioadă, am constatat că nu făcea nicio lucrare practică și, în general, nu avea părtășie despre adevăr cu noi și nici nu ne întreba despre stările noastre sau despre vreo dificultate din lucrarea noastră. Când cineva îi pomenea de probleme, ea spunea cu dispreț fie că cutare și cutare nu avea calibru, fie că cutare și cutare avea o fire arogantă și nu se conforma. Dacă nu aborda problema luându-l la rost, îi schimba, pur și simplu, datoria. Acest lucru i-a făcut pe mulți frați și surori să se simtă constrânși de ea. Am simțit că părea să aibă unele probleme, dar apoi m-am gândit că probabil era stresată din cauza faptului că era prea ocupată cu datoria ei și nu am mai acordat prea multă atenție acestui lucru. Din moment ce o apreciam și o admiram și nu căutam adevărul în acțiunile mele, înainte să-mi dau seama, făceam rău alături de ea.

Odată, Callie a venit să mă vadă din senin și a spus că era o chestiune extrem de importantă de care trebuia să mă ocup imediat – unii frați și surori îi spuseseră unui conducător superior că exista o soră în biserica noastră care răspândește Evanghelia într-o manieră lipsită de principii. Callie mi-a spus: „Mai întâi du-te și emondeaz-o și analizează natura comportamentului ei, iar apoi schimbă-i datoria." Mă gândeam că acea soră abia învăța cum să răspândească Evanghelia, așa că motivul pentru care s-a ivit această problemă era că existau niște principii pe care nu le înțelesese încă. A o demite, pur și simplu, direct nu era abordarea corectă – nu ar trebui mai întâi să avem părtășie cu ea și să o ajutăm? Dar știind de cât timp fusese conducătoare Callie, m-am gândit că trebuie să aibă o viziune mai exactă asupra lucrurilor, așa că m-am dus să o demit pe acea soră, așa cum a spus Callie. A mai fost odată când un grup de adunare trebuia să aleagă un conducător de grup, iar Callie mi-a spus că Joan nu putea să candideze, întrucât existau anumite riscuri de securitate cu ea. Joan nu a fost dispusă să accepte această rânduială și și-a exprimat nemulțumirea într-o adunare ulterioară. După ce Callie a aflat despre asta, fără ca măcar să aibă părtășie despre adevăr cu Joan, a spus, pur și simplu, că nu avea o fire bună și mi-a cerut să adun imediat evaluările fraților și surorilor despre ea. Mai târziu, Callie a spus că Joan nu a vrut să renunțe și le-a căutat nod în papură conducătorilor și lucrătorilor, nu a reflectat asupra sa și nu a dobândit conștiință de sine. Prin urmare, pe baza comportamentului ei, ar trebui să i se interzică să participe la adunări și ar trebui să petreacă timp acasă în reflecție. La momentul respectiv, și eu am simțit că Joan era cam arogantă, dar n-am verificat dacă într-adevăr se comporta așa tot timpul, cu atât mai puțin am avut părtășie cu ea, și nu am ajutat-o. Am fost, pur și simplu, de acord cu ceea ce a spus Callie și i-am interzis să participe la adunări. Mai târziu, a mai fost o situație, când Callie și partenerii ei ne-au chemat dintr-

odată pe mine și alți câțiva conducători de biserică pentru a ne citi o evaluare despre Adelina, care era responsabilă de treburile generale. A spus că Adelina era un antihrist și ne-a rugat să ne împărtășim părerile, dacă eram sau nu de acord cu excluderea ei. Am fost destul de șocată să aud asta. Avusesem câteva interacțiuni cu Adelina și păruse să-și asume cu adevărat o povară în datoria ei – cum ar fi putut să devină un antihrist? Callie și partenerele ei au spus că Adelina era extrem de arogantă și că toată lucrarea ei era pentru a dobândi putere. Nu și-a pus inima în propria lucrare, ci avea mereu părtășie despre adevăr cu frații și surorile din alte biserici pentru a le rezolva problemele. Callie a spus că ea încerca doar să câștige oamenii și că făcea asta pentru a-i induce în eroare și pentru a-și stabili un loc în inimile oamenilor și așa mai departe. Auzind din evaluări că Adelina avea frecvent părtășie pentru a rezolva probleme, m-am gândit în sinea mea: „Mi se pare chiar normal. Cum ar putea acest lucru să o facă să devină un antihrist?” Dar, pe de altă parte, m-am gândit că o întâlnisem doar de câteva ori pe Adelina, în timp ce Callie și colegii ei au avut legătură cu ea mult în îndatoririle lor. Ei trebuie să aibă o înțelegere mai bună decât mine și, din moment ce Callie înțelegea adevărul, iar punctul ei de vedere asupra lucrurilor era mai precis, ca să nu mai vorbim că discutase și hotărâse acest lucru cu mai mulți colegi, trebuia să fie corect. Așa că, fără a cerceta deloc, mi-am exprimat sprijinul pentru excluderea Adelinei.

Apoi, într-o zi, am auzit brusc că alți colegi și Callie fuseseră demiși. Aceasta a fost chiar o surpriză pentru mine și nu aveam idee de ce se întâmplase. Curând după aceea, o conducătoare superioară a venit să vorbească cu mine, spunând că și eu fusesem raportată de unii frați și surori. Ea a mai spus că a-i interzice lui Joan să participe la adunări nu era în conformitate cu principiile, că era asuprită prin acest lucru. Conducătoarea mi-a cerut să o aduc înapoi în biserică și să am părtășie cu ceilalți despre

incident. Am fost luată prin surprindere de acuzația că gestionasem eu greșit lucrurile cu Joan, pentru că era o chestiune cu privire la care Callie și ceilalți căzuseră de acord. Cum ar putea fi greșit? Dacă era greșit, nu însemna aceasta perturbarea și tulburarea lucrării bisericii? Nu-mi imaginasem niciodată că aș putea să alerg zilnic de colo-colo pentru a rezolva treburile din datoria mea și totuși, în cele din urmă, să provoc o perturbare. M-am simțit speriată, neliniștită și realmente inconfortabil. M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Acest lucru este cu adevărat neașteptat și nu știu care este voia Ta în asta. Te rog, călăuzește-mă să învăț orice lecție pot.” Nu aveam o conștiință de sine semnificativă în acel moment, dar, la urma urmei, o tratasem pe Joan într-un mod lipsit de principii. A fost nedrept și a fost foarte dureros pentru ea. Așa că, a doua zi, mi-am cerut scuze de la Joan și am adus-o înapoi în biserică. De asemenea, mi-am recunoscut greșeala în fața celorlalți frați și surori. Un frate mi-a spus, foarte dezamăgit: „Ești conducătoare de biserică, dar nu numai că nu ai reușit să-i protejezi pe frați și surori, ai și fost alături de Callie în a face rău. Te afli pe o cale distructivă și ne vei trage pe toți în iad împreună cu tine. Pur și simplu nu mai pot avea încredere în tine.” Ceea ce a spus mi-a mers direct la inimă și a fost cu adevărat supărător, dar știam că acea situație trebuie să fi venit de la Dumnezeu, așa că trebuia să mă supun.

Și astfel, m-am calmat și am reflectat: De ce am urmat-o pe Callie în a face rău – unde era problema, de fapt? Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a deschis puțin ochii. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare.**

Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?"). Ceea ce Dumnezeu dezvăluie în cuvintele Sale m-a ajutat să văd că, deși eram credincioasă, El nu avea niciun loc în inima mea. Ceea ce veneram eu erau statutul și puterea, o imagine măreață și pe cineva care este un bun orator. Când am văzut inițial că ea, Callie, era talentată și vorbea clar, că putea să aibă o părtășie bună și că a fost conducătoare pentru o lungă perioadă, am crezut, în mod eronat, că înțelegea adevărul și că deținea adevărul-realitate, așa că orice ar fi făcut trebuia să fie în conformitate cu principiile. De aceea, când a rânduit ca eu să fac ceva, m-am dus, pur și simplu, și am făcut ceea ce a spus ea fără să mă gândesc de două ori sau chiar să caut adevărurile-principiu. În special, nu m-am gândit niciodată să-mi folosesc discernământul în ceea ce o privește. La suprafață, citeam cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și lucram la datoria mea de dimineața până noaptea, însă principiile pe care le aplicam

în datoria mea și standardul meu de evaluare a lucrurilor nu se bazau pe cuvintele lui Dumnezeu. În schimb, am ascultat-o pe Callie în toate lucrurile și am făcut orice a spus ea. Exact ca atunci când m-am ocupat de problema acelei surori care răspândea Evanghelia: în acel moment, am avut sentimentul că nu era potrivit să o demit direct, dar, din moment ce aceasta era rânduiala lui Callie, am negat ce simțeam și am urmat-o orbește. Și nici nu am căutat adevărurile-principii în problema lui Joan, ci doar am făcut ceea ce a vrut Callie, interzicându-i adunările. Apoi a mai fost problema votării excluderii Adelinei. Auzind-o pe Callie spunând că Adelina era un antihrist, deși nu avea sens pentru mine și părea problematic, m-am gândit că ea avea discernământ și o intuiție mai bună decât a mea cu privire la oameni și lucruri. Era, totodată, o chestiune pe care ea și alți colegi o hotărâseră împreună prin părtășie, așa că nu m-am gândit că ar putea să greșească. Am făcut rău alături de Callie chiar și într-o chestiune atât de importantă ca excluderea cuiva; am fost de acord să o dau afară din biserică pe Adelina, aproape ruinându-i șansa la mântuire. Nu am aflat decât mai târziu că Adelina avea un simț al dreptății și că ea dezvăluise și raportase faptele rele ale lui Callie și ale bandei sale. Ei nu numai că au refuzat să accepte asta, dar au lucrat în culise pentru a se răzbuna pe ea și a o da afară. Nu am pedepsit-o în mod intenționat pe Adelina așa cum au făcut-o ei, dar nici nu am căutat adevărul. Am adoptat o poziție care i-a ajutat direct pe Callie și pe ceilalți să se răzbune pe Adelina și să-i facă rău. Am jucat un rol în răul lor. În credința mea, nu era loc în inima mea pentru Dumnezeu sau cuvintele Lui; am venerat doar talentul, experiența, puterea și statutul. Am ascultat pe oricine cu statut și autoritate, învârtindu-mă în jurul său ca un lacheu. Nu eram deloc o credincioasă adevărată. Dumnezeu este un Dumnezeu care detestă răul, iar eu credeam în El, dar veneram și urmăream o persoană, fiind chiar capabilă să o urmez în a face rău și a mă împotrivi

lui Dumnezeu. În acel moment mi-am dat seama că aceasta era o problemă gravă a mea și, dacă nu mă pocăiam, cu siguranță aveam să fiu respinsă și alungată de Dumnezeu. Ulterior, am aflat cum Callie și oamenii cu care lucra nu făceau lucrare practică, erau pripiți și autocrați, îi asupreau și îi atacau în mod arbitrar pe alții. Ei au editat cu nesăbuință evaluările fraților și surorilor, înflorindu-le, fabricând dovezi, în efortul de a o exclude pe Adelina, care îi dăduse în vileag și îi raportase. Ei au controlat alegerile prin manipulări ascunse și au promovat și au demis oamenii după bunul plac. Au comis multe rele; s-a stabilit că erau antihriști și au fost excluși definitiv din biserică. Conducătoarea le-a cerut apoi părerea celorlalți frați și surori despre cum ar trebui să se ocupe de mine. Pe baza modului în care mă comportasem în datoria mea și a fondului acțiunilor mele, aceștia au spus că fusesem indusă în eroare și au fost de acord să-mi dea șansa să mă pocăiesc și să mă lase să rămân în biserică și să continui să îndeplinesc o datorie. Am fost cu adevărat recunoscătoare. Acționasem fără să caut adevărul, fiind de acord cu antihriștii în răul lor, dar biserica nu m-a dat afară. Tot mi s-a oferit ocazia să mă pocăiesc. I-am fost cu adevărat recunoscătoare lui Dumnezeu pentru mila Lui.

Mai târziu, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care mi-au oferit un oarecare discernământ cu privire la esența lui Callie și a găștii ei. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Care este principalul obiectiv al unui antihrist atunci când atacă și exclude un disident? Caută să creeze în cadrul bisericii o situație în care nu există voci care să i se opună, în care puterea, statutul de conducere și toate cuvintele sale sunt absolute. Toată lumea trebuie să asculte de el și, chiar dacă are o părere diferită, nu trebuie să și-o exprime, ci trebuie să o lase să i se stingă în inimă. Oricine îndrăznește fățiș să nu fie de acord cu el devine dușmanul antihristului și acesta se va gândi la toate modurile în care îi poate**

îngreuna situația și abia așteaptă să-l facă să dispară. Acesta este unul dintre modurile în care antihriștii atacă și exclud un disident pentru a-și consolida statutul și pentru a-și proteja puterea. Ei se gândesc: «Este în regulă să ai păreri diferite, dar nu poți să discuți despre ele, în stânga și în dreapta, după cum vrei, și cu atât mai puțin să-mi compromiți puterea și statutul. Dacă ai ceva de spus, poți să mi-o spui în privat. Dacă o spui în fața tuturor și mă faci să-mi pierd reputația, o cauți cu lumânarea și va trebui să am grijă de tine.» Ce fel de fire este asta? Antihriștii nu le permit altora să vorbească liber. Dacă au o părere – indiferent dacă despre antihrist sau despre orice altceva – nu pot să o aducă întâmplător în discuție; trebuie să țină cont de reputația antihristului. Dacă nu o fac, antihristul îi va eticheta drept dușmani și îi va ataca și-i va exclude. Ce fel de natură este asta? Este natura unui antihrist. Și de ce face asta? Nu îi permite bisericii să aibă și alte voci, nu permite existența vreunui disident în cadrul bisericii, nu le permite aleșilor lui Dumnezeu să aibă părtășie în mod deschis despre adevăr și să discearnă oamenii. Cel mai mult se teme să nu fie expus și discernut de oameni; încearcă în mod constant să-și consolideze puterea și statutul pe care le are în inimile oamenilor, despre care el crede că nu trebuie să fie zdruncinate niciodată. Nu ar putea tolera niciodată ceva care îi amenință ori îi afectează mândria, reputația sau statutul și valoarea sa de conducător. Nu este aceasta o manifestare a naturii malițioase a antihriștilor? Nemulțumiți de puterea pe care deja o au, și-o consolidează, și-o asigură și caută dominația veșnică. Nu vor să controleze doar comportamentul altora, ci și inimile lor” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți”). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a dat o oarecare înțelegere cu privire la firile rele ale antihriștilor. Dorind să-și asigure propriile poziții, ei îi văd ca dușmani pe

cei care au discernământ în ceea ce-i privește, care sunt capabili să le ofere sugestii și să-i dea în vileag și nu se vor da în lături de la nimic pentru a-i ataca și asupri. Ei chiar le aduc false acuzații de tot felul de fapte rele ca să-i scoată din biserică pentru a-și atinge scopul de a-și păstra puterea în biserică. Acesta este aspectul cel mai insidios și răuvoitor al antihriștilor. Am putut să văd că antihriștii au o umanitate rea, firi feroce și chiar disprețuiesc adevărul și toate lucrurile pozitive. Callie și ceilalți se comportaseră exact în felul pe care-l descrie Dumnezeu. Când unii frați și surori au dobândit discernământ, iar apoi le-au dat sugestii sau i-au raportat, ei nu numai că nu au reușit să accepte acest lucru de la Dumnezeu și să reflecteze asupra lor înșiși, dar i-au suprimat în mod intenționat și au pus să fie dați afară. Adelina a observat că ei încălcau principiile în acțiunile lor, așa că i-a raportat și i-a dat în vileag, după care ei au început să o suprime și să pregătească materiale pentru a face în așa fel încât să fie dată afară din biserică. Însă dovezile lor au fost insuficiente și nu au fost aprobate de biserică. Nu s-au dat bătuți, ci, în efortul de a scăpa de Adelina, chiar au editat evaluările celorlalți despre ea, înflorind lucrurile și răstălmăcind faptele, susținând că părtășia Adelinei și faptul că îi ajută pe ceilalți însemnau că ea era un antihrist care conduce oamenii în rătăcire. Au etichetat-o și au emis condamnări arbitrare; nu aveau să se odihnească până nu o dădeau pe Adelina afară din biserică. Acești antihriști erau exact ca marele balaur roșu, asuprind și atacând orice persoană nu este de acord cu el, făcându-o să pară vinovată și făcându-i rău doar pentru a-și consolida propria poziție. Ei nu ar permite alte voci într-o biserică asupra căreia dețin puterea și ar pedepsi pe oricine le-ar oferi sugestii. Și, din moment ce Carson, un alt membru al bisericii, le sugera adesea lucruri și evidenția problemele, ei au lucrat împotriva lui în culise, făcându-l să se autoizoleze și să reflecteze asupra lui și nepermițându-i să îndeplinească o datorie.

Spumegând de furie, ei chiar au spus că, deși era izolat acasă, tot nu aveau să renunțe și au insistat să-l izgonească din biserică și nu s-au oprit până nu au făcut-o. A mai fost o conducătoare de biserică care a suferit din cauza pedepsei și asupririi lor, deoarece ea avea o altă părere despre izgonirea lui Carson – au demis-o din datoria ei.

Am văzut cât de răi erau cu adevărat Callie și grupul ei de antihriști, că erau capabili să facă tot felul de lucruri inumane pentru a-i răni pe frați și surori, astfel încât să își poată păstra funcțiile. Nici măcar nu erau umani. M-am întrebat: cum am putut să adulez și să urmez un antihrist atât de răuvoitor făcând rău alături de el? De ce eu, în calitate de credincioasă, am continuat să venerez și să urmez o ființă umană? De ce am idolatrizat un antihrist care făcea atât de mult rău? Mai târziu, prin rugăciune și căutare, am dobândit o oarecare înțelegere cu privire la rădăcina eșecului meu. Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni pot să suporte greutăți, să plătească prețul, sunt manierați la exterior, sunt destul de respectați și se bucură de admirația celorlalți. Ați spune că acest gen de comportament exterior poate fi considerat ca punerea adevărului în practică? S-ar putea stabili că asemenea oameni satisfac voia lui Dumnezeu? Cum se face că, în repetate rânduri, oamenii văd astfel de indivizi și cred că aceștia Îl mulțumesc pe Dumnezeu, pășind pe calea punerii în practică a adevărului și urmând calea lui Dumnezeu? De ce gândesc astfel unii oameni? Există o singură explicație. Care este explicația? Este că, pentru foarte mulți oameni, anumite întrebări – cum ar fi ce înseamnă să pui adevărul în practică, ce înseamnă să-L mulțumești pe Dumnezeu și ce înseamnă să ai adevărul-realitate – nu sunt foarte clare. Așadar, există oameni care sunt deseori înșelați de către cei care, la exterior, par spirituali, nobili, elevați și măreți. Cât despre oamenii care pot să discute elocvent despre cuvinte și doctrine și**

ale căror vorbe și fapte par a fi demne de admirație, cei care sunt înșelați de aceștia nu au luat niciodată în considerare esența acțiunilor lor, nici la principiile din spatele faptelor lor și nici țelurile pe care aceștia le au. Mai mult, nu s-au întrebat niciodată dacă acești oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu au stabilit dacă acești oameni se tem sincer de Dumnezeu și se feresc de rău. Nu au deslușit niciodată umanitatea-esență a acestor oameni. În schimb, încă din prima clipă în care i-au cunoscut, puțin câte puțin, au ajuns să-i admire și să-i venereze pe acești oameni, iar în cele din urmă, acești oameni au devenit idolii lor. Chiar mai mult, în mințile anumitor oameni, idolii pe care îi venerează – și despre care cred că pot să-și abandoneze familiile și locurile de muncă și care par superficial capabili să plătească prețul – sunt cei care Îl mulțumesc pe Dumnezeu cu adevărat și care pot într-adevăr să dobândească finaluri și destinații bune. În mințile lor, acești idoli sunt cei pe care îi laudă Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa").

„Există o singură cauză principală care îi face pe oameni să comită astfel de fapte ignorante, să aibă puncte de vedere ignorante sau păreri și practici unilaterale – și azi vă voi vorbi despre ea. Motivul este că, deși poate oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu în fiecare zi și-I citesc zilnic cuvântările, ei nu înțeleg cu adevărat voia Lui. Aceasta este cauza principală a problemei. Dacă cineva ar înțelege inima lui Dumnezeu și ar ști ce apreciază, ce disprețuiește, ce vrea și ce respinge El, ce fel de persoană iubește și ce fel de persoană detestă, ce fel de standard folosește El când are cerințe de la oameni și ce fel de abordare are Dumnezeu pentru a-i desăvârși, ar putea atunci acea persoană să mai aibă opinii personale? Ar putea astfel de oameni pur și simplu să plece și să venereze pe altcineva? Ar putea un om obișnuit să

devină idolul lor? Oamenii care înțeleg voia lui Dumnezeu au un punct de vedere un pic mai rațional decât atât. Nu au de gând să idolatrizeze în mod arbitrar o persoană coruptă și nici nu vor crede, în timp ce pășesc pe calea punerii în practică a adevărului, că a respecta orbește câteva reguli sau principii simple este echivalent cu punerea în practică a adevărului" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). **„Conducătorii și lucrătorii, oricare le-ar fi rangul, rămân oameni obișnuiți. Dacă îi vezi drept superiorii tăi imediați, dacă simți că îți sunt superiori, că sunt mai competenți decât tine și că ar trebui să te conducă și că sunt, din toate punctele de vedere, cu un pas înaintea tuturor, atunci te înșeli – este o ilusie. Și ce urmări va avea această iluzie asupra ta? Te va face să-ți evaluezi în mod inconștient conducătorii, pe baza unor cerințe care nu sunt conforme cu realitatea și să nu fii capabil să tratezi corect problemele și lacunele pe care le au; în același timp, fără să știi, vei fi de asemenea profund atras de așa-zisul lor fler, de darurile și talentele lor, astfel încât, înainte să-ți dai seama, te vei închina lor și ei sunt Dumnezeul tău. Acea cale, din momentul în care încep să devină idolii tăi, obiectele venerației tale și până în momentul în care devii unul dintre adepții lor, este una care te va conduce, în mod inconștient, departe de Dumnezeu. Și chiar și în timp ce te îndepărtezi treptat de Dumnezeu, tot vei crede că Îl urmezi pe Dumnezeu, că te afli în casa Lui, în prezența Lui când, în realitate, vei fi fost îndepărtat de lacheii Satanei, de antihriști. Nci măcar nu vei simți. Aceasta este o stare de fapt foarte periculoasă**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șase"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit gândirea greșită. Am evaluat dacă oamenii urmăreau sau nu adevărul doar pe baza comportamentului lor exterior, dar nu am exercitat discernământ în ceea ce privește natura-esență

pe care o au și nici nu m-am uitat la scopurile și motivațiile din spatele acțiunilor lor. M-am gândit că, dacă o persoană era capabilă să facă sacrificii, să se sacrifice pe sine, să aibă părtășie despre propria înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu și să exprime multă conștiință de sine, părând a fi o persoană foarte spirituală, atunci aceasta era o persoană care urmărea adevărul și deținea adevărul-realitate. De aceea, când am văzut în interacțiunile mele cu Callie că ea se pricepea la părtășie și la vorbe, iar înțelegerea pe care o împărtășea în adunări avea mult sens, am crezut că urmărea adevărul și deținea adevărul-realitate. Și mai patetic, am crezut în mod eronat că, fiind conducătoare în tot acel timp, însemna că urmărea adevărul. Din cauza tuturor acestor opinii greșite, am mers de la a nu o cunoaște la a o admira și a o venera, și, în cele din urmă, la a mă lua după ea în a face rău. Nu am evaluat-o și nu am încercat să-i discern esența conform cuvintelor lui Dumnezeu, ci m-am ghidat după propriile mele noțiuni și închipuiri. Deși eram credincioasă, am venerat și am urmat o simplă persoană. Am urmat un antihrist, comițând atât de mult rău. Am fost incredibil de amorțită și de nesăbuită! Când mi-am exprimat sprijinul pentru excluderea Adelinei din biserică, nu a fost ca și cum nu aș fi fost deloc conștientă. Am avut unele suspiciuni, dar nu m-am luat după îndrumarea Duhului Sfânt și nu am căutat adevărul. În schimb, m-am ghidat după noțiuni și închipuiri, gândindu-mă că liderii și lucrătorii înțeleg adevărul și dețin adevărul-realitate și că pot să vadă cu exactitate problemele. Așa că, fără să încerc să aplic niciun discernământ, am urmat-o orbește pe Callie și am fost de acord să o dau afară pe Adelina. Într-o chestiune atât de importantă care implică în mod direct dacă cineva poate dobândi sau nu mântuirea, înlăturarea inadecvată a unei persoane i-ar putea distruge șansa la mântuire – acesta este un păcat odios! Îi tratasem viața ca pe un nimic, pripindu-mă să fiu de acord cu excluderea ei. Era o credincioasă adevărată,

dar aproape că o înlăturasem din biserică. Ce fărădelege uriașă! Nu numai că îi eram datoare, dar Îl ofensasem pe Dumnezeu. Nu făceam rău și nu o pedepseam pe Adelina în mod intenționat, dar fiind de acord în mod dezinvolt, îi făceam rău împreună cu antihristul Callie – eram complicele antihristului. Deși nu reprezenta altceva decât adoptarea unei poziții, a dezvăluit o natură foarte rea în mine și faptul că îmi lipsea cu desăvârșire iubirea pentru ceilalți. Frații și surorile precum Adelina, care au un simț al dreptății și sunt capabili să susțină lucrarea bisericii ar trebui să primească protecție, pentru că Dumnezeu îi mântuiește pe cei care urmăresc adevărul și au simțul dreptății. Însă eu mă comportam ca servitorul Satanei, fiind de acord cu excluderea ei. Acționând în acest fel, am stat de partea acelor demoni antihriști, lucrând împotriva lui Dumnezeu. În calitate de conducătoare de biserică, ar fi trebuit să susțin interesele bisericii în toate lucrurile și să-i protejez pe frați și surori de a fi răniți de antihriști și de răufăcători. Însă i-am urmat în a face rău fără motiv, asuprind oameni și făcând ca ei să fie dați afară. Acest lucru a fost dăunător pentru frați și surori. A fost înfricoșător pentru mine să văd că făcusem lucruri atât de rele. Nu am căutat adevărul și nu am avut o inimă cu frică de Dumnezeu; fusesem complet inconștientă că fac un rău atât de mare, gândind chiar că eu susțineam lucrarea bisericii. Am fost atât de confuză și de detestabilă! Era exact ca ceea ce spusese acel frate, că eram pe calea distrugerii și aveam să-i târăsc pe ceilalți în iad cu mine. Pe baza comportamentului meu, a mă demite și a mă înlătura din biserică nu ar fi o exagerare, dar Dumnezeu mi-a dat șansa să mă pocăiesc, permițându-mi să continui să îndeplinesc o datorie în biserică. Am fost cu adevărat recunoscătoare pentru mila și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. În același timp, am și înțeles cu adevărat că a mă concentra asupra darurilor și abilităților exterioare, a adora orbește un conducător, a venera puterea și a nu căuta adevărul în fața

problemelor reprezintă cu adevărat un lucru periculos. Aș putea fi indusă în eroare și folosită de antihriști și de răufăcători în orice moment. În esență, venerând și urmând o persoană, îl urmam pe Satana și eram un dușman pentru Dumnezeu. Dacă tot nu m-aș pocăi, aș fi respinsă și alungată de Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult la acest lucru, cu atât simțeam mai mult că acest eșec al meu nu dezvăluia, pur și simplu, corupție sau comiterea unei greșeli – era un mare rău și aproape că m-am ruinat complet.

Mai târziu, am citit mai multe dintre cuvintele lui Dumnezeu care mi-au arătat abordarea corectă față de conducători și lucrători. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când cineva e ales să fie lider de către frați și surori sau e promovat de casa lui Dumnezeu să facă o anumită lucrare sau să îndeplinească o anumită datorie, acest lucru nu înseamnă că are un statut sau o identitate specială sau că adevărurile pe care le înțelege sunt mai profunde și mai numeroase decât cele ale altor oameni – cu atât mai puțin că această persoană este capabilă să se supună lui Dumnezeu și nu-L va trăda. Firește, nici nu înseamnă că Îl cunoaște pe Dumnezeu și că e cineva care se teme de Dumnezeu. De fapt, ea nu a atins nimic din toate acestea; promovarea și cultivarea nu sunt decât promovare și cultivare în sensul cel mai direct și nu echivalează cu faptul că persoana respectivă a fost predestinată și validată de Dumnezeu. Promovarea și cultivarea sa înseamnă pur și simplu că a fost promovată și așteaptă cultivarea. Iar în ceea ce privește rezultatul final al acestei cultivări, depinde dacă această persoană urmărește adevărul și dacă este capabilă să aleagă calea urmăririi adevărului. Astfel, atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi lider, acesta este doar promovat și cultivat în sens direct; nu înseamnă că e deja un lider calificat sau unul competent, că e deja capabil să întreprindă lucrarea unui lider și poate face o muncă reală –**

nu așa stau lucrurile. Majoritatea oamenilor nu înțeleg clar aceste lucruri și îi admiră pe cei promovați, bazându-se pe închipuirile lor, dar aceasta este o greșeală. Indiferent de cât de mulți ani au crezut, oare cei care sunt promovați chiar dețin adevărul-realitate? Nu neapărat. Sunt ei capabili să ducă la bun sfârșit rânduielile lucrării casei lui Dumnezeu? Nu neapărat. Au un simț al responsabilității? Sunt dotați cu angajament? Pot să se supună lui Dumnezeu? Când se confruntă cu o problemă, sunt ei capabili să caute adevărul? Toate acestea sunt necunoscute. Au acești oameni o inimă cu frică de Dumnezeu? Și cât de mare sunt inimile lor cu frică de Dumnezeu? Sunt predispuși să-și urmeze propria voință atunci când fac lucruri? Sunt capabili să-L caute pe Dumnezeu? În timpul în care îndeplinesc lucrarea liderilor, vin frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Lui? Sunt capabili să îndrume oamenii în intrarea în adevărul-realitate? Cu siguranță sunt incapabili de astfel de lucruri din prima. Nu au fost pregătiți și au prea puțină experiență, așa că sunt incapabili de aceste lucruri. De aceea, promovarea și cultivarea unui om nu înseamnă că acesta înțelege deja adevărul, nici nu spune că e deja capabil să își îndeplinească datoria în mod satisfăcător. […] Care e scopul pentru care Eu zic asta? Pentru a le spune tuturor că trebuie să abordeze corect diferitele tipuri de talente promovate și cultivate în casa lui Dumnezeu și nu trebuie să fie duri în cererile lor față de acești oameni. Bineînțeles, oamenii nu trebuie să fie nici nerealiști în opinia lor despre ei. E o prostie să fiți prea apreciativi sau reverențioși față de ei, nici nu e uman sau realist să fiți exagerat de duri în cerințele voastre față de ei. Deci, care e cel mai rațional mod de a acționa față de ei? Să ne gândim la ei ca la oameni obișnuiți și, atunci când există o problemă care trebuie cercetată, să avem părtășie cu ei și să învățăm fiecare din

punctele forte ale celuilalt și să ne completăm reciproc. În plus, este responsabilitatea tuturor să vegheze dacă liderii și lucrătorii fac o lucrare reală, dacă folosesc adevărul să rezolve probleme; acestea sunt standardele și principiile prin care se stabilește dacă un lider sau lucrător este la nivelul corespunzător. Dacă un conducător sau un lucrător e capabil să se ocupe de problemele generale și să le rezolve, atunci este competent. Dar, dacă nu poate nici măcar să se ocupe de problemele obișnuite și să le rezolve, nu e potrivit să fie lider sau lucrător, și trebuie demis imediat. Alegeți pe altcineva și nu întârziați lucrarea casei lui Dumnezeu. Întârzierea lucrării casei lui Dumnezeu înseamnă a vă răni pe voi înșivă și pe ceilalți, nu este bine pentru nimeni" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că alegerea unei persoane drept conducător sau lucrător sau promovarea ei pentru a îndeplini o anumită sarcină nu înseamnă că deține adevărul-realitate, că este loială lui Dumnezeu sau că se teme de El. Dacă nu urmărește adevărul, va deveni un conducător fals sau un antihrist și va fi expusă și alungată. Conducătorii și lucrătorii au mai multe șanse să practice și să-și asume o povară mai mare pentru a experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Însă niciunul dintre ei nu a fost desăvârșit – au firi corupte la fel ca toți ceilalți, așa că, înainte de a dobândi adevărul și de a obține o schimbare de fire, ei pot să fie încăpățânați în lucrarea lor și să se împotrivească principiilor. Cu toții trebuie să treacă prin judecata, dezvăluirea din partea lui Dumnezeu, prin emondare și să primească supraveghere de la ceilalți. În cazul în care conducătorii și lucrătorii acționează în conformitate cu adevărurile-principii și susțin lucrarea bisericii, aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-i sprijine și să coopereze în lucrarea lor. Dacă lucrează împotriva principiilor, merg pe calea greșită și

nu fac lucrare practică, ei trebuie să fie emondați și dați în vileag, pentru a vedea dacă sunt capabili să accepte adevărul, să se pocăiască și să se schimbe. Dacă sunt capabili să se pocăiască și să se schimbe, înseamnă că sunt oameni drepți și pot accepta adevărul. Dar dacă nu, dacă îi atacă și îi asupresc pe alții, nu sunt oameni drepți și trebuie să fie raportați și dați în vileag. Doar a trata conducătorii și lucrătorii în acest fel, în acord cu adevărurile-principii, este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Însă înainte nu mă uitam la lucruri pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Nu aveam niciun discernământ cu privire la Callie și la ceilalți, ci doar i-am adorat orbește, ajungând să-i urmez pe antihriști în a face un rău ireparabil. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a oferit o cale de practică și, de atunci, am vrut să mă concentrez pe căutarea adevărurilor-principii în toate lucrurile, să privesc lucrurile și oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu, să nu mai fiu atât de nesăbuită și ignorantă și să nu-i urmăresc orbește pe alții cum am făcut-o în trecut.

Ulterior, am observat că, atunci când o conducătoare superioară a avut părtășie cu noi la alegerea conducătorilor de biserică, ea era cu adevărat nerăbdătoare să facă totul fără a se concentra pe părtășia despre adevărurile-principii. Odată, când a avut părtășie într-o adunare pentru ajustarea datoriei cuiva, până la momentul în care și-a terminat părtășia, doar jumătate dintre membrii bisericii sosiseră și apoi ne-a pus să ne spunem părerea. De vreme ce jumătate dintre oameni nu auziseră părtășia ei inițială și nu cunoșteau adevărurile-principii relevante, nu aveau cum să-și anunțe părerile. Adunarea nu a putut continua și a creat o atmosferă cu adevărat ciudată. Am văzut că nu îi conducea pe frați și surori să pătrundă în adevărurile-principii, ci se grăbea să se ocupe de acea chestiune și să termine cu ea. Mi-am adus aminte de experiența mea în care am fost indusă în eroare de un antihrist și de consecințele faptului că l-am urmat orbește. Nu am vrut să fiu

de acord în mod arbitrar cu cineva înainte de a obține claritate asupra principiilor. Prin urmare, am căutat câteva surori pentru a cerceta întrucâtva împreună chestiunea. Una dintre ele a spus că această conducătoare s-a ocupat de alegerile din alte biserici la fel, fără a urma principiile. M-am gândit că, din moment ce această conducătoare a lucrat fără să obțină sprijin din partea celorlalți, asta însemna că era o problemă cu ea. În calitate de conducătoare, eșecul ei de a ne îndruma să pătrundem în adevăr ar avea un impact asupra întregii biserici, așa că ar trebui să îi atrag atenția asupra acestor probleme. Dar apoi m-am îngrijorat că m-ar putea suprima dacă îi făceam sugestii. Cu toate acestea, gândindu-mă la felul în care făcusem rău împreună cu antihriștii în trecut, mi-a fost teamă să urmăresc din nou orbește o persoană și să nu reușesc să susțin interesele bisericii. Am simțit un adevărat conflict interior. Prin urmare, am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, căutând o cale de practică. Am văzut asta în cuvintele lui Dumnezeu după aceea: „**Care este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește modul de tratare a unui conducător sau lucrător? Dacă ceea ce face un conducător sau un lucrător este bine și în acord cu adevărul, atunci poți să i te supui; dacă ceea ce face este greșit și în dezacord cu adevărul, atunci nu ar trebui să i te supui și poți să îl dai în vileag și să i te opui și să ai o opinie diferită. Dacă nu este capabil să facă lucrare practică sau face fapte rele care provoacă o tulburare a lucrării bisericii și este dezvăluit ca fiind un conducător fals, un lucrător fals sau un antihrist, atunci tu poți să îl discerni, să îl dai în vileag și să îl raportezi**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au aprovizionat cu principii de pus în practică. Dacă un conducător sau un lucrător se comportă inadecvat, poți avea, din iubire, părtășie cu ei despre adevăr, pentru a-i ajuta – acest lucru este în conformitate cu voia lui

Dumnezeu. Gândul la eșecurile mele din trecut mi-a arătat foarte clar că aceasta era o șansă pentru mine de a pune adevărul în practică. Ar trebui să acționez conform cuvântului lui Dumnezeu și să nu-mi rețin sugestiile pentru că îmi era frică să nu sufăr o asuprire. Și astfel, am luat legătura cu acea conducătoare și i-am spus totul despre problemele pe care le observasem în lucrarea ei în acea perioadă; ea a acceptat totul. Câteva zile mai târziu, într-o adunare, am auzit în părtășia ei că primise câteva indicații și ajutor de la membrii bisericii pentru datoria ei și, prin auto-reflecție, a văzut că drumul pe care mersese și lucrarea ei au fost problematice în ultima vreme. Problemele și defectele pe care i le subliniasem făceau parte din reflecția ei și, de aici, ea a căutat să înțeleagă principiile și a știut cum să gestioneze și să abordeze probleme asemănătoare. Am fost cu adevărat fericită și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că m-a îndrumat să practic adevărul. M-am simțit foarte împăcată în inima mea.

Prin aceste experiențe, mi-am dat seama că, în calitate de credincioasă care nu acorda importanță căutării adevărului, ci adula orbește alți oameni și îi urma, era probabil să comit rău și să lucrez împotriva lui Dumnezeu în orice moment. De asemenea, am putut să văd înțelepciunea lui Dumnezeu; El le permite antihriștilor să iasă la suprafață în biserică pentru ca noi să putem dezvolta discernământ, să devenim capabili să scăpăm de forțele Satanei și să nu mai fim induși în eroare și controlați de antihriști. Odată ce putem discerne antihriștii și încetăm să îi venerăm fără discernământ, atunci serviciul acelor antihriști este complet și ei pot fi îndepărtați din biserică. Deși experimentasem unele eșecuri și piedici și a fost dureros pentru mine să mă gândesc la asta, prin acești pași greșiți am putut să-mi schimb gândirea și perspectivele greșite, ceea ce mi-a permis să încetez să-i venerez și să-i urmez orbește pe alții. Am devenit capabilă să caut adevărurile-principii atunci când se iveau lucruri și să caut să fiu o persoană care Îl

urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Dobândirea tuturor acestor lucruri a fost în întregime datorită îndrumării din partea lui Dumnezeu. Îl slăvesc pe Dumnezeu!

51. Am întâmpinat întoarcerea Domnului!

de Li Deming, China

Familia mea a fost catolică timp de patru generații și, în ultima parte a anilor ’70, casa noastră a devenit un loc de adunare și atât tatăl, cât și unchiul meu au servit drept diaconi ai bisericii. În fiecare zi de sărbătoare importantă, adulții mă urcau pe bicicletă să mergem până la un loc aflat la 30 de kilometri depărtare pentru a sărbători acea zi. Țin minte că preotul ne spunea deseori la Liturghie: „Zilele de pe urmă sunt deja aici, trebuie să fim tot timpul în alertă, să ne păstrăm sufletele curățite și să nu comitem vreun păcat major, pentru că Domnul S-ar putea întoarce coborând pe un nor și ne-ar putea lua la cer în orice moment.” Pe atunci, toți enoriașii, tineri sau bătrâni, ardeau de fervoare, spuneau Rozariul, participau la Liturghie și făceau fapte bune, tânjind în fiecare zi după întoarcerea Domnului.

Atât tatăl, cât și unchiul meu au decedat la începutul anilor ’90 și am preluat rolul de diacon. I-am îndrumat pe enoriași să spună Rozariul, în cadrul slujbelor, am citit Scripturile și am rostit predici. Apoi, în primăvara anului 1999, preotul nostru mi-a dat un pamflet evanghelic din Hong Kong și mi-a spus să-i mobilizez pe toți imediat cu vestea bună că întoarcerea Domnului era iminentă. I-am convocat pe toți și le-am cerut să spună rugăciunea Rozariului de trei ori pe zi. Le-am explicat semnele întoarcerii Domnului profețite în Biblie. Am spus: „Dragi credincioși, Domnul urmează să Se întoarcă foarte curând. Domnul Isus a spus: «**Apoi, pe cer, va apărea semnul Fiului Omului, toate triburile pământului vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu multă putere și măreție**» (Matei 24:30). Când Domnul Se întoarce, un semn mare se va arăta pe cer. Vom vedea cu toții cu ochii noștri cum Domnul coboară pe un nor, cu strălucire și măreție, pentru a ne lua la cer. Mai sunt doar câteva luni scurte

până în anul 2000. Nu putem amâna împărtășirea Evangheliei prietenilor, rudelor și cunoștințelor care nu sunt credincioase. Să mântuim mai multe suflete va fi un mare atu pentru noi în ochii Domnului.” Auzul acestor spuse a creat mare agitație în rândul tuturor și cu toții au început să discute cum trebuiau să nu mai râvnească la cele lumești și să împărtășească Evanghelia mai multor prieteni și rude. Aproape imediat a venit luna noiembrie și am început să observ că soția mea părea puțin diferită față de obicei. Se ducea la casa surorii Tian Xiao din satul nostru, pentru a citi Scriptura în fiecare seară după cină și nu făcuse vecerniile cu mine de mai multe zile. Eram destul de confuz și mă întrebam dacă nu cumva se convertise la altă confesiune. Într-o după-amiază, soția mea m-a întrebat: „Suntem credincioși de mulți ani. Speri ca Domnul să Se întoarcă?” Fără ezitare, i-am răspuns: „Mai trebuie să mă întrebi? Bineînțeles că da!” Apoi mi-a spus foarte sincer: „Am vești bune pentru tine. Domnul S-a întrupat din nou și S-a întors și a deschis sulul menționat în Apocalipsa.” Am fost destul de șocat. Am ridicat tonul și i-am spus: „Despre ce anume vorbești? Domnul Isus sigur vine pe nori când Se întoarce. În niciun caz nu Se întoarce în trup!” Atunci, soția mi-a spus: „Nici nu ai cercetat lucrul ăsta. Cum poți pur și simplu să determini orbește că nu Se poate întoarce în trup? În toți anii noștri de credință, nu am sperat noi să întâmpinăm întoarcerea Domnului? Făcând această presupunere oarbă în baza noțiunilor tale, ai putea să-ți ratezi șansa de a fi răpit la cer. Cred că ar trebui să te calmezi și să investighezi cu adevărat acest lucru.” Dar nimic din ce a spus nu a răzbătut cu adevărat până la mine. După asta, m-am temut că fusese condusă pe căi greșite, așa că am continuat să-i spun despre profețiile referitoare la a doua venire a Domnului, zicând: „După ce Domnul Isus a fost răstignit și apoi a înviat, trupul Său slăvit S-a dus în cer pe un nor. Când Se va întoarce, Se va arăta sub formă spirituală, venind pe nori în toată

slava. Cum S-ar putea întoarce în trup? Biblia spune: «**Iată că va veni cu norii și toți Îl vor vedea**» (Apocalipsa 1:7). «**Și imediat după nenorocirea din acele zile, soarele se va întuneca, luna nu va mai lumina, stelele vor cădea din văzduh, iar puterile cerului se vor zgudui. Apoi, pe cer, va apărea semnul Fiului Omului, toate triburile pământului vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu multă putere și măreție**» (Matei 24:29-30). Putem vedea aici că, atunci când Se întoarce, soarele se va întuneca și luna își va pierde strălucirea. Stelele vor cădea din cer și Domnul va coborî pe un nor. Dar, până acum, niciunul dintre aceste semne nu a apărut deloc. Cum poți să spui că a venit deja?" Atunci, ea mi-a răspuns foarte calmă: „Toate profețiile Domnului sunt taine ascunse. Dacă le explicăm cu interpretări literale orbești, în baza noțiunilor și închipuirilor noastre, cel mai probabil Îi vom interpreta greșit cuvintele. Gândește-te doar la farisei. Ei s-au ghidat după sensul literal al Scripturilor și după propriile noțiuni, crezând că Mesia Se va naște într-un palat regal și că va prelua puterea, însă Domnul Isus nu S-a născut într-un palat. S-a născut într-un staul, ca fiu al unui tâmplar și, mai mult decât atât, nu a fost niciun fel de conducător. Fariseii au văzut că nașterea și lucrarea Domnului Isus nu se potriveau deloc cu noțiunile lor, așa că au refuzat categoric să accepte că El era venirea lui Mesia, L-au condamnat și I s-au împotrivit. Nu putem face aceeași greșeală precum fariseii!" M-am enervat când mi-a spus asta, zicându-mi în sinea mea: „În orice caz, eu sunt diaconul bisericii și sunt mult mai educat decât ea, dar ea pur și simplu refuză să mă asculte și chiar spune că interpretez greșit și orbește profețiile Domnului." Chipul mi s-a întunecat și i-am spus pe un ton aspru: „Ți-am spus de nenumărate ori, dar nu vrei să asculți. Chiar ai fost păcălită! Trebuie să încetezi să te mai duci la adunările acelea." Însă ea mi-a spus hotărâtă: „Deja am investigat clar și credința mea este în Domnul întors. Dacă tu nu crezi este treaba ta, dar nu-

mi sta în cale.” M-am enervat și m-am înfuriat auzind-o spunând asta. Într-un efort de a o salva, am chemat alți doi diaconi ai bisericii să încerce să o facă să se răzgândească. Unul dintre diaconi i-a spus cu multă încredere: „Catolicismul este singura religie corectă. Când Domnul Se va întoarce, toate celelalte confesiuni vor reveni la catolicism. Aceasta este Uniunea Creștinătății. Sunt sigur că știi acest lucru, pentru că amândoi provenim din familii catolice din moși-strămoși.” Însă soția mea a răspuns: „Există vreo bază în cuvântul Duhului Sfânt pentru revenirea tuturor confesiunilor la Biserica Catolică când Se întoarce Domnul? Domnul Isus a spus vreodată acest lucru? Vor membrii bisericilor protestante și ai bisericilor ortodoxe din Est să se reunifice cu Biserica Catolică? Biblia a profețit cu mult timp în urmă: «**Și, în zilele de pe urmă, casa Domnului va fi pregătită în vârful munților și se va înălța peste toate dealurile și toate popoarele se vor îndrepta într-acolo**» (Isaia 2:2). Aici, «**munți**» se referă la diferitele confesiuni. Când Domnul îndeplinește lucrarea de reunificare, nu este vorba despre reîntoarcerea protestanților la catolicism sau viceversa, ci, mai degrabă, este vorba despre venirea credincioșilor adevărați din toate confesiunile înaintea tronului lui Dumnezeu. Prin faptul că toate credințele devin astfel una singură, dreptatea Domnului va deveni evidentă și toți oamenii vor fi convinși pe deplin.” Când am auzit-o spunând acest lucru mi s-a părut atât de inovator și luminător. Și diaconii au rămas fără replică, iar unul dintre ei doar a spus cu emfază: „Ești doar o enoriașă – crezi că știi mai multe decât un preot? Indiferent ce spui, în cele din urmă, toate confesiunile se vor întoarce la catolicism. Cei care întorc spatele catolicismului L-au trădat pe Dumnezeu, nu vor fi mântuiți și sufletele lot nu vor merge la cer. Ai fost condusă pe căi greșite. Te sfătuiesc să te spovedești imediat. Nu este prea târziu să te întorci.” Ea a răspuns ferm: „Nu am fost condusă pe căi greșite. Am auzit cuvintele Duhului Sfânt

adresate bisericilor și urmez pașii Mielului. Am acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu. Rămân pe această cale și nimeni nu-mi poate sta în drum.” Inițial, voisem ca acei doi diaconi să o facă să se răzgândească, dar nu-mi imaginasem niciodată că, pe lângă faptul nu doar că nu o vor putea convinge, vor fi și lăsați fără replică de răspunsurile ei. După aceea, credința soției mele a devenit și mai puternică. A spus că, la început, s-a simțit puțin constrânsă de mine și era ezitantă, însă, când diaconii au încercat s-o perturbe, a văzut clar că ei nu înțelegeau adevărul, că erau foarte aroganți și că nu voiau să caute cu smerenie. Nu se mai simțea constrânsă și continua să participe la adunări în fiecare zi.

Mi-am spus în sinea mea: „Nu este foarte educată și nu cunoaște Biblia foarte bine, așadar, cum de au putut fi cei doi diaconi atât de uluiți de argumentele ei? Ce fel de predici ascultă ea de sunt atât de incredibile?” Mult timp am fost nedumerit de transformarea soției mele. M-am gândit atent la ce spusese și am simțit că exista un sâmbure de adevăr. Era posibil ca ceea ce credea ea să fi venit cu adevărat de la Duhul Sfânt? M-am gândit că nu era posibil. Dacă chiar a venit de la Domnul, atunci toți preoții noștri ar trebui să știe despre asta, așadar, de ce nu îi auzisem menționând acest lucru? M-am dus să discut cu cumnatul meu despre asta. Și el era diacon al bisericii. Însă, spre surpriza mea, imediat ce terminasem ceea ce aveam de spus, mi-a zis furios: „Nu este posibil ca Domnul să Se întoarcă în trup! A apărut o biserică numită Fulgerul de la Răsărit. Ei spun că Domnul S-a întors în trup și că este numit Dumnezeu Atotputernic. Învățăturile lor sunt cu adevărat elevate și au furat mulți credincioși fervenți. Peste o duzină doar din biserica noastră au fost induși în eroare, și chiar și un preot. Nu vor să se întoarcă, indiferent ce le spun. Orice ar fi, să nu asculți ce predică.” Auzindu-l pe cumnatul meu, mi-am dat seama că soția mea ascultase predicile Fulgerului de la Răsărit. De la casa cumnatului meu m-am dus

direct acasă la alt diacon și i-am zis să le spună celorlalți enoriași să stea departe de Fulgerul de la Răsărit. În același timp, am început să devin și mai curios și aveam un sentiment de sfidare în legătură cu asta. M-am întrebat: „Ce are de spus, mai exact, Fulgerul de la Răsărit? De ce s-au dus la ei atât de mulți credincioși? Cum de au putut induce în eroare chiar și preoți? Indiferent cât de bune sunt predicile lor, oare chiar pot să întreacă adevărurile noastre catolice? Dacă am ocazia, vreau să văd ce predică, de fapt."

Am început să citesc Biblia mai mult, ca să fiu mai pregătit să combat pe oricine din cadrul Fulgerului de la Răsărit. Am căutat profețiile referitoare la întoarcerea Domnului și le-am citit de nenumărate ori. Am citit că Domnul Isus a spus: „**Oile Mele îmi vor auzi glasul: iar Eu le cunosc, și ele Mă urmează**" (Ioan 10:27). Citind cuvintele Domnului, m-am gândit: „Așa este, oile Domnului Îi vor auzi glasul. Atât de mulți credincioși fervenți au acceptat Fulgerul de la Răsărit după ce au auzit ce a predicat și refuză să se întoarcă. Acest lucru este chiar revelator! Cu toții sunt catolici de mult timp, au informații și o bază puternică în credință. Trebuie să fi investigat înainte de a accepta Fulgerul de la Răsărit. Este posibil ca acea carte pe care o citesc să conțină adevărul, să fie glasul lui Dumnezeu? Dacă nu o cercetez, cum aș ști dacă predicile lor vin cu adevărat de la Dumnezeu sau nu? Mai întâi voi vedea despre ce este vorba și, apoi, dacă există adevăr în ea și este conform Bibliei, voi continua să investighez. Dacă nu este în acord cu credința catolică, pot totuși să o resping."

Apoi, într-o dimineață, chiar după micul dejun, am aflat că soția mea ieșise din nou. Știam că se dusese din nou acasă la Tian Xiao. M-am gândit în sinea mea: „Aceste predici trebuie să fie cu adevărat atrăgătoare dacă se duce la adunări în fiecare zi! Vreau să văd exact ce spun." Când am ajuns

acasă la Tian Xiao, am văzut nu doar alți câțiva enoriași, ci și pe fratele Wang Mingyi. M-a invitat să mă alătur adunării. M-am așezat să ascult și m-am rugat în liniște la Domnul, cerându-I să vegheze asupra inimii mele, să-mi dea discernământ astfel încât să nu fiu indus în eroare. Mingyi a spus: „Biblia conține trei părți: Vechiul Testament, Noul Testament și Apocalipsa. Fiecare parte înregistrează lucrarea lui Dumnezeu dintr-o epocă diferită. Vechiul Testament înregistrează lucrarea Lui din Epoca Legii, când Dumnezeu a emis cele zece porunci prin intermediul lui Moise, plus legile și decretele Sale, astfel încât oamenii să știe ce este păcatul și cum să trăiască pe pământ. Noul Testament înregistrează lucrarea Lui din Epoca Harului, când Domnul Isus a fost răstignit drept jertfă eternă de păcat pentru omenire, răscumpărând oamenii de păcat, împiedicându-i să fie condamnați și pedepsiți conform legii pentru păcatele lor. Apocalipsa a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, lucrarea din Epoca Împărăției, când Dumnezeu devine trup și vine în secret, exprimând adevăruri pentru a judeca și a curăți omenirea, pentru a ne elibera complet de robia păcatului. Aceasta este o mântuire enormă pentru toți cei care caută adevărul.” El a spus, de asemenea: „De fapt, Dumnezeu a profețit cu mult timp în urmă că va veni întrupat în zilele de pe urmă. În Biblie, sunt multe profeții despre asta. Domnul a spus: «**Și voi să fiți pregătiți, căci Fiul Omului va veni la ora la care nu vă gândiți**» (Luca 12:40), și mai este și profeția din Apocalipsa: «**Iată, vin asemenea unui hoț!**» (Apocalipsa 16:15). Aici, sintagmele «**nu vă gândiți**» și «**ca un hoț**» se referă la venirea în secret a «**Fiului Omului**» atunci când oamenii nu se așteaptă. «**Fiul Omului**» se referă la întruparea lui Dumnezeu. Exact ca Domnul Isus – Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă S-a născut din om, într-o familie de oameni obișnuiți. Arată exact ca o persoană obișnuită, dar are Duhul Sfânt în El, iar esența Sa este divină. El este întruparea lui Dumnezeu Însuși. Dacă este

Duhul lui Dumnezeu, nu poate fi numit Fiul Omului, după cum nici Iahve Dumnezeu nu poate fi numit Fiul Omului, deoarece este Duhul." Era destul de supărător pentru mine să-l aud pe fratele Mingyi mărturisind că Dumnezeu Se întorsese în trup și nu am vrut să mai ascult. M-am ridicat și l-am combătut, spunând: „Nu pot să accept ce spui despre faptul că Domnul Isus Se întoarce în trup. Biblia profețește: «Bărbați din Galileea, de ce stați și vă uitați la cer? Acest Isus, care S-a înălțat de la voi, la cer, va veni tot așa cum L-ați văzut ridicându-Se la cer» (Faptele Apostolilor 1:11). Preoții ne spun adesea că Domnul S-a ridicat la cer pe un nor sub formă spirituală, așadar, când Se întoarce, trebuie s-o facă sub formă spirituală, coborând pe un nor în toată slava. Domnul Isus a fost răstignit pentru noi, asumându-și suferințe de neimaginat. Nu Se va întoarce în trup." Ca răspuns, Mingyi m-a încurajat calm: „Frate, hai să ne așezăm și să mai avem părtășie despre asta. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și ne pot înlătura toate îndoielile." Mă comportasem imprudent față de Mingyi, dar el tot încerca răbdător să-mi dea sfaturi, așa că, pentru a nu-l face de râs, nu am avut încotro și m-am așezat. Însă mă temeam în continuare să nu fiu indus în eroare și mi-am spus în sinea mea: „Mingyi vorbește bine, nu pot să-l întrec cu știința mea despre Biblie. Dacă ascult în continuare și nu-mi pot da seama dacă sunt indus în eroare, ce ar trebui să fac? Mă tem că nu voi fi mântuit și nu voi intra în Împărăția cerurilor. Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu-l mai pot asculta. Trebuie să mă duc acasă și să studiez în amănunt Biblia mai întâi." Așa că am găsit o scuză și am plecat.

După ce m-am dus acasă, m-am gândit la ideea întoarcerii Domnului în trup și am fost foarte zbuciumat. „Poate că soția mea ar fi putut fi condusă pe căi greșite, însă chiar nu părea posibil să-i inducă în eroare pe toți ceilalți credincioși devotați! Dacă Domnul chiar S-a întors în trup și eu nu cercetez acest lucru, mi-aș putea pierde șansa de a-L întâmpina pe

Domnul. Însă, dacă Fulgerul de la Răsărit nu este adevărata cale și ajung pe un drum greșit, asta ar însemna o trădare a Domnului și sufletul meu nu va putea fi mântuit.” Un timp, nu am știut ce ar trebui să fac, mâncarea nu mai avea gust, petreceam nopți nedormite zvârcolindu-mă în pat. În suferința mea, am îngenuncheat înaintea unei imagini a Inimii Sacre și m-am rugat: „Doamne Isuse, nu știu dacă Fulgerul de la Răsărit este cu adevărat întoarcerea Ta sau nu. Te rog, dă-mi discernământ și nu mă lăsa să-mi pierd calea și să o iau pe un drum greșit. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-Ți copilul.”

După asta, am început să citesc tot felul de versete despre întoarcerea Domnului și, cu îndrumarea Duhului Sfânt, am găsit unele profeții despre întoarcerea în secret a Domnului și am descoperit o taină. Mi-am dat seama că multe versete menționau că aceia care vor întâmpina venirea în secret a Domnului vor participa la ospăț cu El și că vor fi binecuvântați. De exemplu: „**Un strigăt s-a auzit la miezul nopții: iată, vine mirele, ieșiți să-L întâmpinați. Apoi, toate fecioarele s-au ridicat și și-au pregătit lămpile. […] mirele a venit, iar cele care se pregătiseră au intrat cu El în sala de nuntă și ușa s-a închis**” (Matei 25:6-7, 10). „**Iată, vin asemenea unui hoț! Binecuvântat e cel care veghează și nu renunță la hainele lui, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea**” (Apocalipsa 16:15). „**Și voi, ca oamenii care își așteaptă stăpânul, să-i deschideți imediat ce vine de la nuntă și bate la ușă. Fericiți sunt acei servitori pe care, când Domnul va veni, îi va găsi veghind. Vă spun adevărul: se va încinge, îi va invita la masă și îi va servi. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă și-i va găsi, fericiți vor fi acei servitori**” (Luca 12:36-38). „**Iată, stau la poartă și bat. Dacă vreun om va auzi glasul Meu și-Mi va deschide ușa, Eu voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine**” (Apocalipsa 3:20). Am chibzuit și m-am rugat de nenumărate ori cu privire la aceste

versete. Am văzut că aceste cuvinte: „**Un strigăt s-a auzit la miezul nopții**”, „**asemenea unui hoț**”, „**vine la a doua strajă**” și „**vine la a treia strajă**” se refereau toate la coborârea în secret a Domnului atunci când oamenii nu erau conștienți de asta. Ceea ce spuneau acei oameni despre coborârea în secret a Domnului pentru a mântui omenirea chiar era în conformitate cu Biblia și cu spusele Domnului! Dacă aș putea întâmpina venirea secretă a Domnului, nu aș deveni unul dintre cei binecuvântați? Luminarea Duhului Sfânt a fost cea care mi-a permis să descopăr această taină a venirii Domnului. Inima mea s-a umplut de o recunoștință de nedescris față de Domnul. Am continuat să caut în Biblie. Acestea sunt spuse de Domnul Isus: „**Așa cum fulgerul luminează tot ce-i sub cer, aruncându-și strălucirea peste tot pământul, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa. Însă mai întâi trebuie să îndure multe și să fie respins de generația aceasta**” (Luca 17:24-25). Înainte, crezusem că Domnul Isus Se va întoarce sub formă spirituală, însă Domnul a spus clar: „**Mai întâi trebuie să îndure multe și să fie respins de generația aceasta**.” Dacă Domnul S-ar fi întors sub formă spirituală, oamenii ar tremura de frică la vederea Lui și s-ar arunca la pământ, caz în care cum ar putea să sufere sau să fie respins de oameni? Doar întruparea lui Dumnezeu drept Fiul Omului ar suferi și ar fi respinsă. Este posibil oare ca mărturia Fulgerului de la Răsărit să fie corectă și Domnul să Se fi întrupat și să Se fi întors drept Fiul Omului? Însă apoi mi-am adus aminte de versetul 1:7 din Apocalipsa, care spune: „**Iată că va veni cu norii și toți Îl vor vedea, chiar și aceia care L-au străpuns. Și, din cauza Lui, toate triburile lumii se vor bate cu pumnii în piept**.” Conform acestui verset, Domnul Se va întoarce cu slavă pe nori pentru a ne lua la cer și toată lumea Îl va vedea. Dacă Domnul ar coborî întrupat în secret, cum ar putea fi explicat acel verset din Biblie? Nu sunt contradictorii

profețiile despre venirea în secret și venirea pe nori? Nu puteam înțelege nimic.

Ca într-o clipită, a sosit ziua Anului Nou din 2000, însă speranța mea prețuită în coborârea Domnului pe un nor nu s-a fructificat. Știam că semnele întoarcerii Domnului fuseseră practic toate îndeplinite. Am început să pun sub semnul întrebării ideea întoarcerii Domnului coborând pe un nor înainte de noul mileniu. În inima mea, tindeam tot mai mult spre ideea unei veniri în secret. Căutam în continuare profeții despre asta. De asemenea, m-am rugat la Domnul Isus: „Doamne, mileniul a venit, dar nu Te-am văzut coborând pe un nor. Sunt dezamăgit și îndurerat. Acum, doar Fulgerul de la Răsărit este martor că Te-ai întors. Doamne Isuse, chiar Te-ai întors? Te rog să mă luminezi, astfel încât să-Ți pot recunoaște lucrarea.” În acel moment, chiar voiam să ascult mai mult din părtășia lui Mingyi, deoarece mă gândeam că, dacă Fulgerul de la Răsărit este cu adevărat întoarcerea Domnului, voi fi alungat prin lucrarea lui Dumnezeu dacă nu acceptam acest lucru. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai neliniștit. A fost o zi în ianuarie în care pur și simplu nu am putut sta locului. I-am spus soției mele că vreau să aud ce are de spus Mingyi. După ce m-am întâlnit cu el, i-am spus: „În ultimul timp, am stat acasă și am citit foarte multe pasaje din Scriptură și simt că spusele tale coincid cu profețiile. Acum pot accepta ideea venirii Domnului în secret drept Fiul Omului, însă există și această profeție: «**Iată că va veni cu norii și toți Îl vor vedea, chiar și aceia care L-au străpuns. Și, din cauza Lui, toate triburile lumii se vor bate cu pumnii în piept**» (Apocalipsa 1:7). Aceasta spune că Domnul va veni pe nori în mare slavă. Nu contrazice asta venirea în secret a Domnului? Domnul este fidel și nu există nicio îndoială că toate cuvintele Sale vor fi îndeplinite. Trebuie să existe o taină în asta.”

Mi-a citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, a avut părtășie cu mine răbdător și am ajuns să înțeleg taina.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: «Voi sosi așa cum am plecat.» Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un «nor alb» (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”).

„**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela**

va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul").

După ce a citit cuvintele lui Dumnezeu, Mingyi a avut următoarea părtășie: „Există două etape ale întoarcerii lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Mai întâi, Se întrupează drept Fiul Omului și vine în secret. Exprimă

adevăruri și îndeplinește lucrarea de judecată și curățire, transformând în cele din urmă un grup de oameni în biruitori. Apoi, lucrarea întrupării secrete a lui Dumnezeu va fi încheiată. După aceea, EL va dezlănțui marile dezastre, recompensând binele și pedepsind răul. Odată ce marile dezastre se încheie, Dumnezeu va coborî pe un nor, arătându-Se tuturor oamenilor din toate națiile. Asta îndeplinește în totalitate profeția Domnului: «**Apoi, pe cer, va apărea semnul Fiului Omului, toate triburile pământului vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu multă putere și măreție**» (Matei 24:30). În mintea oamenilor, coborârea Domnului pe un nor ar trebui să fie un moment de mare jubilație pentru oamenii din toate națiile, așadar, de ce a spus că vor fi strigăte de agonie? Pentru că vor vedea că Dumnezeu Atotputernic, căruia I s-au împotrivit, este, de fapt, Domnul Isus întors. Însă, pe atunci, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii va fi deja terminată. Pentru că ei au tot refuzat să accepte orice altceva decât «venirea Domnului Isus pe un nor alb», și-au ratat șansa de a-L întâmpina pe Domnul și de a fi mântuiți. Tot ce vor putea face va fi să plângă, să scrâșnească din dinți și să fie pedepsiți. Putem vedea că întoarcerea în secret a lui Dumnezeu întrupat ca să lucreze nu este doar pentru mântuirea oamenilor, ci și pentru a dezvălui și înlătura oamenii. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul și toți cei care Îi aud glasul și-L acceptă în timpul în care lucrează în secret întrupat vin înaintea tronului lui Dumnezeu. Acești oameni sunt oile lui Dumnezeu, ei sunt fecioare înțelepte și citesc cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi, ei vor fi judecați înaintea tronului lui Hristos. Cei care se pot lepăda de corupție și pot fi curățiți prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu vor primi protecție în fața dezastrelor și vor supraviețui. Însă cei vicleni și forțele răului care nu ascultă glasul lui Dumnezeu și I se împotrivesc vor fi dezvăluiți și înlăturați prin lucrarea întrupării lui Dumnezeu și, în cel din urmă, vor fi pedepsiți în marile dezastre. Lucrarea

lui Dumnezeu în secret separă oile de capre, grâul de neghină, fecioarele înțelepte de cele nesăbuite, adevărații credincioși de cei falși, slujitorii binelui de slujitorii răului – toate acestea sunt dezvăluite. Toți vor fi sortați în funcție de soiul lor, fără să-și dea seama. Aceasta este înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu!" Auzul acestei părtășii a lui chiar mi-a deschis brusc ochii. Am văzut că acesta este modul în care vor fi îndeplinite profețiile biblice referitoare la întoarcerea Domnului și am putut vedea autoritatea lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Acel sentiment al dreptății de neofensat a lui Dumnezeu m-a făcut să tremur de frică. Știam că, dacă mă cramponam de noțiunea întoarcerii Domnului pe nori și nu acceptam adevărurile exprimate de Dumnezeu întrupat, îmi pierdeam șansa la mântuire! În sinea mea m-am bucurat cât de norocos eram să fi luat inițiativa de a căuta adevărata cale, salvându-mă de la a fi abandonat și înlăturat de Domnul. În acea zi, am învățat ceva despre taina întoarcerii Domnului doar citind câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Nu-i de mirare că atât de mulți credincioși au refuzat să se întoarcă după ce L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic.

Eram nerăbdător să-mi clarific și mai mult confuzia, așa că am continuat să-i tot pun întrebări lui Mingyi. Am spus: „Domnul Isus li S-a arătat discipolilor Săi timp de 40 de zile după învierea Sa și apoi S-a înălțat la cer în trupul Său spiritual înviat. Noi am crezut întotdeauna că, atunci când Domnul Se va întoarce pentru a judeca lumea în zilele de pe urmă, Se va arăta sub formă spirituală, așezat pe un mare tron alb, maiestuos și inspirând evlavie, judecând toate popoarele, astfel încât cei cu păcate mari vor merge în iad, iar cei care au făcut lucrare bună vor merge la cer. Însă tu ești martor că Domnul vine în trup să-Și săvârșească lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Există o bază biblică pentru asta?" El a spus: „Există profeții biblice referitoare la întruparea lui Dumnezeu drept Fiul Omului în

zilele de pe urmă, pentru a îndeplini lucrarea de judecată. De exemplu: «**Căci așa cum fulgerul se ivește de la răsărit și face lumină până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). «**Nici Tatăl nu judecă niciun om, căci toată judecata Fiului I-a dat-o**» (Ioan 5:22). «**Și I-a dat Lui puterea să judece, întrucât El este Fiul Omului**» (Ioan 5:27). «**Pe acela ce Mă disprețuiește și nu-Mi acceptă cuvintele, are cine să-l judece; cuvântul pe care l-am rostit, acela are să-l judece în zilele de pe urmă**» (Ioan 12:48). «**Mai am multe lucruri să vă spun, însă nu le puteți duce acum. Dar când El, Duhul adevărului, va veni, vă va învăța întregul adevăr**» (Ioan 16:12-13). «**Căci e vremea ca judecata să pornească din casa lui Dumnezeu**» (1 Petru 4:17). Aceste mențiuni ale «**Fiului**» și ale «**Fiului Omului**» se referă toate la Dumnezeu în forma Sa întrupată. În zilele de pe urmă, Duhul lui Dumnezeu devine trup drept Fiul Omului și proclamă adevăruri pentru a-Și îndeplini lucrarea de judecată, iar aceasta este judecată începând de la casa lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Hristos din zilele de pe urmă exprimă adevăruri și săvârșește judecata în rândurile celor care Îi acceptă lucrarea de judecată, pentru a-i curăța și a-i mântui, conducându-i să intre în toate adevărurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu întrupat o îndeplinește în secret. Cât despre toți cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu, El îi va condamna și-i va distruge în mod direct, folosind dezastrele pentru a-i trata. Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, exprimă toate adevărurile care curățesc și mântuiesc omul, îndeplinind lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. Aceasta îndeplinește în totalitate profețiile despre întoarcerea Domnului în zilele de pe urmă.” Am devenit și mai luminat auzind asta. Apoi, Mingyi a mai citit câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic și a avut părtășie cu mine despre motivul pentru care Dumnezeu nu Își îndeplinește lucrarea de

judecată în zilele de pe urmă sub formă spirituală, ci o îndeplinește personal, în trup.

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin**

dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)").

„Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)").

Apoi, a avut părtășie cu mine: „Putem vedea din cuvintele lui Dumnezeu că, prima dată când El a devenit trup, a fost răstignit drept jertfă de păcat pentru a prelua păcatele omenirii, așadar, odată ce credem în Domnul, păcatele noastre sunt iertate. Însă rădăcina păcatului nostru, natura

noastră păcătoasă, rămâne încă în noi. În mod constant păcătuim și dezvăluim firi corupte, precum aroganța, șiretenia și răul. Mințim și înșelăm, suntem geloși și urâm. Confruntați cu dezastre sau când avem greutăți în familie, avem tendința de a-L învinui și a-L judeca pe Dumnezeu și chiar de a-L respinge. Acesta este un fapt de netăgăduit. Dumnezeu este sfânt, așadar, oricine este impur nu-L poate vedea. Suntem atât de murdari și de corupți, păcătuim și ne împotrivim lui Dumnezeu, așadar, cum am putea fi vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu? Când Domnul Isus Se întoarce în zilele de pe urmă, El exprimă adevărurile și îndeplinește lucrarea de judecată pentru a curăți și a transforma omul, astfel încât oamenii să se poată lepăda pe deplin de păcatele și corupția lor, să fie mântuiți de Dumnezeu și să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Judecata Sa din zilele de pe urmă este pentru a purifica și a mântui omenirea. Prin urmare, cel mai adecvat este să-Și îndeplinească lucrarea în trup. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar judeca oamenii, aceștia nu ar fi curățiți sau mântuiți. Aceasta este din cauza faptului că oamenii sunt muritori, din trup, și am fost cu toții corupți de Satana, așa că suntem plini de firi satanice, murdărie și corupție. Nu am putea fi niciodată lângă Duhul lui Dumnezeu. Dacă Duhul Lui ne-ar judeca direct, am fi pur și simplu anihilați din cauza răzvrătirii și sfidării noastre. Duhul lui Dumnezeu vorbind direct cu oamenii ar fi ca tunetul și fulgerul. Nu doar că nu am înțelege, dar ne-ar îngrozi. Acest tip de lucrare de judecată a omenirii nu și-ar atinge obiectivele dorite. Îți voi da un exemplu. Imaginează-ți că o mică pasăre este rănită și vrem să o ajutăm, dar îi este teamă de noi și nu ne lasă să ne apropiem, pentru că este complet diferită de noi și nu poate pricepe ceea ce-i spunem și nu ne înțelege intențiile. Dar dacă ne-am transforma într-o mică pasăre și apoi ne-am apropia de ea s-o ajutăm, nu s-ar teme și nu ni s-ar împotrivi. În același mod, pentru a ne mântui mai bine pe noi, oameni atât de profund corupți,

Dumnezeu devine trup și poartă învelișul exterior al unei persoane obișnuite. El exprimă adevăruri, vorbește într-o limbă care poate fi înțeleasă de oameni și ne dă în vileag corupția și răzvrătirea, precum și natura noastră păcătoasă de opoziție față de Dumnezeu, arătându-ne firea Sa dreaptă, astfel încât să putem vedea că Dumnezeu este foarte real. Apoi, El poate, de asemenea, să ne împărtășească foarte clar voia și cerințele Sale, precum și adevărurile pe care oamenii trebuie să le practice și să le pătrundă, arătându-ne calea pentru a ne schimba firile și a fi curățiți. Dumnezeu săvârșindu-Și lucrarea în trup poate dezvălui mai bine noțiunile și răzvrătirea noastră. Prima dată când Dumnezeu S-a întrupat și a venit să lucreze, fariseii au știut foarte bine că lucrarea și cuvintele Domnului Isus erau autoritare și puternice, însă au văzut că nu arăta ca un om măreț, că era fiul unui tâmplar, iar ceea ce spunea și făcea nu se potrivea cu noțiunile și închipuirile lor, așa că au refuzat până și să cerceteze și doar I s-au împotrivit și L-au condamnat și i-au împiedicat pe alții să investigheze lucrarea lui Dumnezeu. În cele din urmă, au cerut ca Domnul Isus să fie răstignit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat din nou pentru a-Și îndeplini lucrarea de judecată și, din cauză că întruparea Lui pentru a vorbi și pentru a-Și îndeplini lucrarea nu este în conformitate cu noțiunile oamenilor, Îl delimităm pe Dumnezeu din aroganța noastră, judecându-L și împotrivindu-ne lucrării Sale. În special clericii din lumea religioasă se împotrivesc nebunește, condamnându-L și hulindu-L pe Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi întrupat ca să îndeplinească această lucrare, ci ar fi venit Duhul Său pentru a face lucrarea de judecată, cine ar mai îndrăzni să fie atât de superficial față de El? Ar putea asta să dezvăluie corupția oamenilor? Doar Dumnezeu întrupat poate să ne dezvăluie întreaga răzvrătire, corupție și noțiunile despre Dumnezeu. Cei care iubesc adevărul își pot recunoaște firile corupte și naturile satanice de sfidare și răzvrătire

împotriva lui Dumnezeu, prin intermediul judecății și revelațiilor Sale. Ei se pot căi și disprețui pe sine înșiși și, în cele din urmă, sunt cuceriți și curățiți prin cuvintele Sale și sunt conduși de Dumnezeu în Împărăția Sa. Însă cei care se cramponează de noțiunile și închipuirile lor, respingându-L pe Dumnezeu și împotrivindu-I-se, care refuză să accepte adevărul, dar insistă să se lupte cu Dumnezeu, vor fi dezvăluiți de Dumnezeu drept neghină. Ei sunt slujitorii răului și antihriștii dezvăluiți de lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Nu doar că nu vor fi mântuiți, ci vor fi blestemați și pedepsiți de Dumnezeu precum fariseii. Așadar, venirea lui Dumnezeu întrupat ca să-Și îndeplinească lucrarea de judecată în zilele de pe urmă este cea mai utilă pentru mântuirea omenirii corupte."

Părtășia lui Mingyi a fost cu adevărat luminătoare pentru mine. M-am gândit la Epoca Legii. Când Iahve Dumnezeu S-a arătat și le-a vorbit israeliților pe Muntele Sinai, cu toții au auzit glasul lui Dumnezeu ca pe un tunet și au fost cuprinși de spaimă. I-au spus lui Moise: „Vorbește-ne tu, iar noi te vom asculta: să nu ne vorbească Domnul, ca să nu murim" (Exodul 20:19). Dumnezeu este sfânt și noi suntem oameni corupți. Chiar nu putem avea contact direct cu Duhul lui Dumnezeu. Mi-am adus aminte și de prima dată când am auzit vestea că Domnul S-a întors în trup. Eram plin de noțiuni și împotrivire și insuportabil de arogant. Fără să caut sau să cercetez vestea, doar am determinat și am judecat orbește că nu este posibil ca Domnul să Se întoarcă în trup. Am izolat biserica, i-am împiedicat pe alții să investigheze adevărata cale și am încercat s-o împiedic pe soția mea să participe la adunări. Cu ce erau acțiunile mele diferite de cele ale fariseilor când I s-au împotrivit Domnului Isus? Fusesem atât de arogant și de răzvrătit. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar fi îndeplinit lucrarea de judecată, aș fi fost deja anihilat. Atunci cum aș fi avut șansa de a câștiga mântuirea lui Dumnezeu? Dumnezeu întrupat îndeplinind lucrarea de judecată chiar este

mântuirea Sa pentru oameni! Este absolut necesar ca Dumnezeu întrupat să-Și săvârșească lucrarea în zilele de pe urmă!

După aceea, Mingyi a mai avut părtășie cu mine de câteva ori și eu am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Din cuvintele Sale, am aflat povestea ascunsă și sensul din spatele celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea, tainele întrupărilor lui Dumnezeu, tainele numelor Sale, adevărul ascuns al Bibliei, cum să-I aud glasul, cum să-L discern pe adevăratul Hristos de cei falși, ce tipuri de oameni mântuiește Dumnezeu, ce tipuri de oameni înlătură El și multe altele. Cu cât citeam mai mult cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, cu atât Îi înțelegeam mai bine lucrarea și voia. Am înțeles atât de multe taine ale Bibliei pe care nu le înțelesesem înainte, atât de multe lucruri pe care nu le pricepusem niciodată înainte au devenit clare. Era atât de hrănitor pentru mine. Eram sigur în inima mea că ale lui Dumnezeu Atotputernic cuvinte sunt adevărul, glasul lui Dumnezeu și că Dumnezeu Atotputernic este unicul și singurul Dumnezeu adevărat care S-a arătat! Aceasta este datorită faptului că doar Dumnezeu poate să proclame adevăruri, să dezvăluie taine și să ne pună la dispoziție adevăr și viață nețărmurite. Dumnezeu Atotputernic este cu adevărat Domnul întors! În trecut, mă cramponam de sensul literal al cuvintelor din Biblie și Îl delimitam pe Dumnezeu în baza noțiunilor și închipuirilor mele. Nu am cercetat noua lucrare a lui Dumnezeu, ci L-am respins încăpățânat pe Dumnezeu întors. Aproape am devenit un fariseu potrivnic lui Dumnezeu, care își ratează șansa de a-L întâmpina pe Domnul întors și de a intra în Rai. Dacă Duhul Sfânt nu m-ar fi îndrumat și mântuit la timp, cu siguranță aș fi fost pierdut din cauza noțiunilor mele. Doar datorită milei și mântuirii lui Dumnezeu am putut să-I întâmpin întoarcerea și să particip la ospățul Său de nuntă. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

52. Am renunțat la despotismul meu

de Kylie, Franța

În 2020, am fost desemnată să ud nou-veniții. La început administram două biserici singură. Mai târziu, dintr-un motiv oarecare, conducătoarea a aranjat ca sora Liliana și cu mine să fim responsabile doar pentru una din biserici. Văzând un astfel de aranjament, am fost un pic supărată. „Înainte administram două biserici de una singură, acum administrez doar una, și, totuși, mi s-a dat o parteneră. Chiar e necesar acest lucru? Orice realizare ar fi cu siguranță văzută ca obținută de doi oameni și apoi nu aș mai fi în lumina reflectoarelor și nimeni nu m-ar admira. Dacă mă ocupam singură de asta, atunci frații și surorile ar vedea că sunt capabilă să-mi asum multe lucruri pe cont propriu. Cu siguranță m-ar vedea ca fiind capabilă în acea lucrare, ca fiind coloana vertebrală indispensabilă a acelei datorii. Ar fi admirabil. În plus, cu o parteneră, n-aș putea avea ultimul cuvânt, deci nu aș avea atunci numai jumătate din putere? Ar trebui să-i cer părerea partenerei în toate privințele și aș părea ineptă.” Gândind în felul acela, am devenit foarte potrivnică acelui aranjament și m-am întrebat dacă a greșit conducătoarea sau dacă mă disprețuia. Știam că toate celelalte biserici aveau doi oameni responsabili, dar simțeam că eu sunt deosebit de capabilă și, așadar, că nu ar fi trebuit să fiu tratată ca alții. Chiar o dădeam pe Liliana la o parte și nici măcar nu i-am spus despre multe dintre lucrurile pe care le-am făcut.

La un moment dat, două grupuri au trebuit să se unească pentru că niciunul nu avea destui membri. M-am gândit că puteam face singură un lucru atât de simplu. Mă ocupasem singură de atâtea lucruri înainte, deci nu erau necesar să discut cu Liliana și am luat-o înainte și le-am unit. Când Liliana a întrebat despre asta, i-am spus încrezătoare că mă ocupasem eu.

Altă dată, conducătoarea a vrut să vedem care dintre nou-veniți puteau fi cultivați pentru a răspândi Evanghelia, așa că am format direct un grup de candidați buni. Când învățau principiile răspândirii Evangheliei, am observat că unul dintre ei tindea să fie ocupat cu slujba sa. Fără să discut despre acest lucru cu nimeni altcineva, l-am transferat din acel grup și nu l-am lăsat să participe la răspândirea Evangheliei. Când fratele care era responsabil de lucrarea evanghelică, a aflat, el m-a emondat, spunând că eram autoritară și arbitrară, luând decizii fără s-o implic pe partenera mea. La vremea aceea, am spus numai că avea dreptate, dar, în inima mea, nu credeam că sunt atât de grav coruptă.

După ce astfel de lucruri se întâmplaseră de multe ori, într-o zi, Liliana m-a căutat și a spus: „Suntem partenere. Chiar dacă poți face lucrurile singură, ar trebui să mă informezi ca să știu și eu cum progresează lucrarea noastră. Ori de câte ori se întâmplă ceva cu Reese, ea face mereu efortul de a discuta lucrurile cu partenera ei. Discută orice împreună.” M-am gândit: „Dacă îți spun, doar îmi vei urma sfatul, deci este chiar necesar să respectăm formalitatea asta? Reese întreabă mereu fiindcă nu știe cum să facă un lucru. De ce să mă deranjez, când mă descurc foarte bine? Să am o parteneră e o mare bătaie de cap, să fiu nevoită să vorbesc cu tine despre toate. Ar părea că sunt un subordonat care raportează superiorului, făcându-mă să par ineptă.” Mai târziu, mi-a mai spus asta de mai multe ori, dar am continuat să fac lucrurile ca înainte. Uneori mă întreba despre anumite lucruri legate de îndatoririle noastre, dar eu o dojeneam, gândindu-mă că întreba despre lucruri pe care abia le discutaserăm. În discuțiile despre lucrare, uneori o auzeam pe Liliana oftând adesea și mă întrebam dacă se simțea constrânsă de mine. Mă simțeam cam cuprinsă de remușcări. Însă apoi mă gândeam că nu-i făcusem nimic, așa că nu luam situația în serios. Într-o zi, m-a întrebat dacă aș putea să administrez singură biserica. Atunci

nu mi-am dat seama de ce mă întrebase asta și m-am întrebat dacă avea să fie transferată. M-am gândit că ar fi grozav, că nu ar mai trebui să-i raportez și aș putea fi la conducere. Așa că i-am răspuns simplu că aș putea. Auzind asta, Liliana n-a spus un cuvânt. Ulterior, am aflat că simțea într-adevăr că o țin pe loc, că nu putea face nimic și voia chiar să demisioneze. Pe vremea aceea, am recunoscut pur și simplu că nu aveam o atitudine bună față de ea, dar nu am reflectat asupra mea.

Conducătoarea a pus-o pe Liliana să-și concentreze eforturile asupra altui proiect, așa că eram responsabilă de o parte mai mare a lucrării bisericii. În secret, eram încântată, gândindu-mă că acum puteam să-mi etalez în sfârșit aptitudinile și să am ultimul cuvânt. Dar lucrurile nu s-au întâmplat deloc așa. În mod evident, datoria mea a devenit mult mai dificilă, iar când frații și surorile întâmpinau probleme în îndatoririle lor, eu nu le puteam vedea esența, așa că nu le puteam rezolva de la rădăcină. După o vreme, din ce în ce mai mulți nou-veniți nu mai participau regulat la adunări, iar conducătoarea mi-a spus că lucrarea mea avea cele mai proaste rezultate. De asemenea, Liliana mi-a evidențiat problemele de multe ori, spunând că eram o singuratică, nu mă consultam cu ceilalți și nu căutam adevărul în lucruri. Pe atunci eram foarte îndărătnică; nu am ascultat și nici nu am reflectat asupra mea. Starea mea s-a înrăutățit din ce în ce mai mult după aceea și eram mereu zăpăcită. Într-o zi, conducătoarea a zis că voia să discutăm și a stabilit o întâlnire cu o altă soră. Auzisem că purtarea acelei surori era slabă, așa că m-am gândit că lidera credea că sunt exact ca acea soră. Când m-am gândit la asta, m-am cam înfricoșat. Era problema mea atât de gravă? Aveam să fiu demisă? Totul mergea bine când administrasem două biserici și acum, cu numai una, făcând o lucrare cu care eram familiarizată, pe care o mai făcusem, de ce nu mă descurcam bine? Trebuia să fie ceva în neregulă cu mine. Am venit înaintea lui Dumnezeu în

rugăciune, cerându-I să mă îndrume ca să reflectez și să-mi înțeleg problema.

Apoi, într-o zi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când doi oameni sunt responsabili de ceva, iar unul din ei are esența unui antihrist, ce se manifestă în această persoană? Indiferent despre ce e vorba, doar el e cel care ia inițiativa, care adresează întrebări, care rezolvă lucrurile și care vine cu o soluție. Și, de cele mai multe ori, își ține partenerul complet în întuneric. Ce este partenerul, pentru el? Nu adjunctul său, ci pur și simplu o vitrină. În ochii antihristului, partenerii pur și simplu nu sunt parteneri. Ori de câte ori există o problemă, antihristul se gândește la aceasta, meditează la ea și, odată ce s-a hotărât asupra unui plan de acțiune, îi informează pe toți ceilalți că așa trebuie procedat și nimeni nu are voie să aibă îndoieli asupra deciziei lui. Care este esența cooperării sale cu ceilalți? În principal, este aceea de a ultimul cuvânt, de a nu discuta niciodată problemele cu altcineva, de a-și asuma singur responsabilitatea pentru lucrare și de a-și transforma partenerii într-un decor. Întotdeauna acționează singur și nu cooperează niciodată cu nimeni. Nu discută și nu comunică despre lucrarea lui cu nimeni, deseori ia decizii de unul singur, tratează problemele singur și, în privința multor lucruri, ceilalți află cum s-au finalizat sau cum au fost gestionate doar după ce au fost înfăptuite. Alți oameni îi spun: «Toate problemele trebuie discutate cu noi. Când ai avut de-a face cu acea persoană? Cum te-ai descurcat cu ea? Cum de noi nu am știut despre asta?» El nici nu oferă o explicație, și nici nu acordă atenție; pentru el, partenerii lui nu au niciun folos și sunt doar de de decor sau praf în ochii oamenilor. Când se întâmplă ceva, se gândește la acel lucru, ia o hotărâre și acționează cum consideră de cuviință. Indiferent câți oameni sunt în jurul lui, este ca și cum acești**

oameni nu ar fi acolo. Pentru antihrist, ei ar putea la fel de bine să fie invizibili. Având asta în vedere, rezultă ceva real din parteneriatul lui cu ceilalți? Absolut nimic, el doar face totul mecanic și joacă un rol. Alții îi spun: «De ce nu ai părtășie cu toți ceilalți când întâmpini o problemă?» El răspunde: «Ce știu ei? Eu sunt liderul echipei, de mine depinde să decid.» Ceilalți spun: «Și de ce nu ai avut părtășie cu partenerul tău?» El răspunde: «I-am spus, nu a avut nicio părere.» Se folosește de faptul că alți oameni nu au nicio opinie sau nu pot gândi singuri drept scuze pentru a acoperi că el acționează ca o lege pentru sine. Și lucrul acesta nu este urmat nici de cea mai mică introspecție. Unei astfel de persoane i-ar fi imposibil să accepte adevărul. Aceasta este o problemă cu natura antihristului" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Cuvintele lui Dumnezeu îmi descriau perfect starea. Prin fiecare cuvânt simțeam că Dumnezeu mă expunea direct. În sfârșit am văzut că vrând mereu să am ultimul cuvânt în toate, tratând-o pe Liliana de parcă nu ar fi existat și neconsultându-mă cu ea sub pretextul că mă descurcam singură, eram dictatorială și luasem calea unui antihrist. Privind în urmă, îmi făcusem datoria în felul acela de la bun început. Când a trebuit să unesc acele două grupuri, am făcut-o fără să discut cu Liliana, și nici măcar nu am anunțat-o. Când am văzut că un nou-venit era ocupat cu slujba lui, nu am discutat cu ea despre cel mai bun mod de a acționa, ci l-am dat afară din grup și i-am luat datoria. Când Liliana a întrebat despre progresul unor proiecte și nou-veniți, în loc să răspund cu răbdare, m-am enervat și m-am împotrivit, gândindu-mă că era ca și cum aș fi raportat unui superior, de parcă i-aș fi fost inferioară, și am tratat-o cu dispreț. Voiam să am mereu ultimul cuvânt, voiam să am autoritate. Eram autoritară și arbitrară în datoria mea, nedorindu-mi să lucrez cu nimeni, și am ținut-o pe loc pe

Liliana. Însemna asta că îmi făceam datoria? Perturbam lucrarea bisericii și mă purtam ca un lacheu al Satanei!

Mai târziu, am dat peste un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Deși conducătorii și muncitorii au parteneri și toți cei care îndeplinesc orice datorie au un partener, antihriștii cred că au un calibru bun și că sunt mai buni decât oamenii de rând, așa că aceștia din urmă nu sunt demni să le fie parteneri și toți le sunt inferiori. Acesta este motivul pentru care antihriștilor le place să ia decizii și le displace să discute lucruri cu oricine altcineva. Ei cred că asta îi face să pară netoți și incompetenți. Ce fel de punct de vedere este acesta? Ce fel de fire este? Este o fire arogantă? Ei cred că a coopera și a discuta lucrurile cu ceilalți, a le adresa întrebări și a căuta răspunsuri de la ei este nedemn și înjositor, un afront la respectul lor de sine. Și astfel, pentru a-și proteja respectul de sine, nu permit transparența în nimic din ceea ce fac și nici nu le spun altora despre asta, cu atât mai puțin discută cu ei. Consideră că a discuta cu alții înseamnă a se arăta ca fiind incompetenți; că a solicita întotdeauna opiniile altor oameni înseamnă că sunt proști și incapabili să gândească singuri; că a lucra cu alții în îndeplinirea unei sarcini sau rezolvarea unei probleme îi face să pară inutili. Nu este aceasta mentalitatea lor arogantă și absurdă? Nu este aceasta atitudinea lor coruptă? Aroganța și neprihănirea de sine din ei sunt prea evidente; ei și-au pierdut toată rațiunea umană normală și nu sunt prea întregi la cap. Întotdeauna cred că au abilități, că pot termina lucrurile singuri și că nu au nevoie să se pună de acord cu ceilalți. Deoarece au astfel de firi corupte, ei sunt incapabili să ajungă la o cooperare armonioasă. Ei cred că a lucra cu alții reprezintă diminuarea și fragmentarea puterii lor, că atunci când munca este împărțită cu alții, propria lor putere este minimalizată și că nu pot hotărî totul de**

unii singuri, ceea ce înseamnă că le lipsește puterea reală care, pentru ei, este o pierdere enormă. Și astfel, indiferent ce li se întâmplă, dacă ei cred că înțeleg și știu cum să se ocupe de un anumit lucru, nu îl vor discuta cu nimeni altcineva, vor vrea să păstreze controlul asupra lui. Vor prefera să greșească decât să-i informeze pe alții, vor prefera să se înșele în detrimentul împărțirii puterii cu altcineva și vor prefera concedierea decât a-i lăsa pe alți oameni să se amestece în lucrarea lor. Acesta este un antihrist. Mai degrabă ar dăuna intereselor casei lui Dumnezeu, mai degrabă ar juca la pariuri interesele casei lui Dumnezeu decât să-și împartă puterea cu oricine altcineva. Consideră că, atunci când face o lucrare sau se ocupă de vreo chestiune, asta nu reprezintă îndeplinirea unei datorii, ci, mai degrabă, o șansă de a se etala și de a se distinge de ceilalți, cât și o șansă de a-și exercita puterea. Prin urmare, deși spune că va coopera armonios cu ceilalți și că va discuta chestiunile împreună cu ei atunci când acestea vor apărea, adevărul este că, în adâncul inimii lui, nu e dispus să renunțe la puterea sau statutul lui. Crede că, atât timp cât înțelege niște doctrine și e capabil să o rezolve singur, nu este nevoit să colaboreze cu nimeni altcineva; crede că ar trebui să o realizeze și finalizeze singur și că numai asta îl face competent. Este corect acest punct de vedere? El nu știe că, dacă încalcă principiile, nu își îndeplinește îndatoririle, așa că nu e capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu și doar face servicii. În loc să caute adevărurile-principii atunci când își îndeplinește datoria, își exercită puterea în conformitate cu gândurile și intențiile sale, se fălește și se etalează. Indiferent de cine este partenerul său sau de ce face, el nu vrea niciodată să discute lucruri, își dorește întotdeauna să acționeze singur și vrea să aibă mereu ultimul cuvânt. Evident, se joacă cu puterea și o folosește pentru a face lucruri. Toți

antihriștii iubesc puterea și, atunci când au statut, vor și mai multă. Când au putere, antihriștii sunt predispuși să-și folosească statutul ca să se fălească, să se etaleze, să-i facă pe ceilalți să-i admire și să-și atingă scopul de a ieși în evidență din mulțime. Astfel se concentrează antihriștii asupra puterii și statutului și absolut niciodată nu vor renunța la ele" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Când am citit asta, m-am gândit că motivul pentru care fusesem atât de despotică și refractară în a lucra cu alții era că îmi făceam griji că dacă mai mulți oameni ar fi implicați în lucrarea bisericii, puterea mea ar fi împărțită și nu aș fi singura responsabilă, luând decizii sau câștigând admirația celorlalți. Îmi asumasem și înainte responsabilitatea pentru lucrarea bisericii și m-am gândit că am experiență, că am o minte potrivită pentru asta și că sunt capabilă. Am profitat de asta și am devenit arogantă, gândindu-mă că sunt specială și superioară celorlalți. Liliana voia să discutăm lucrurile înainte să fac orice, dar simțeam că a proceda așa m-ar fi făcut să par incompetentă, așa că pur și simplu făceam lucrurile singură. Ocazional, mă întrebam dacă ar trebui să mă consult cu ea, dar, ca să mă dau în spectacol și să câștig admirația celorlalți, am născocit un motiv, gândindu-mă că nu ar avea păreri de împărtășit și că, dacă aș fi discutat cu ea, ar fi fost de acord cu mine oricum. M-am folosit de asta drept scuză ca să nu mai lucrez cu Liliana. Biserica rânduise ca noi două să facem lucrarea bisericii împreună. Avea dreptul să ia parte în orice proiect, să-i cunoască detaliile și progresul, dar eu am dat-o la o parte pentru a face lucrurile singură, luându-i dreptul de a cunoaște lucrurile și de a vorbi, transformând-o într-o conducătoare numai cu numele. Am ținut toată lucrarea în mâinile mele, nelăsând-o să participe. Oare esența faptei mele nu era aceeași cu a unui antihrist care își ridica propriul imperiu? M-am gândit la dictatura și controlul absolut al marelui

balaur roșu, că oamenii trebuie să asculte de el fără să pună întrebări. În ceea ce mă privea, voiam să dețin controlul în tot ce făceam, despotică și refractară să discut lucrurile cu ceilalți. Eram dictatorială în biserică și dețineam controlul decisiv. Cum eram eu diferită de marele balaur roșu? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi dădeam seama cât de gravă era problema mea de a refuza să cooperez cu ceilalți și mi-a fost puțin frică. Hristos și adevărul dețin puterea în biserică. Orice s-ar întâmpla, ar trebui să căutăm adevărul și să facem lucrurile conform principiului. Însă mereu am vrut să am ultimul cuvânt în biserica pe care o administram. Nu voiam pur și simplu să fiu șefă? Nu mă gândeam cum să practic adevărul și să apăr interesele bisericii, ci numai dacă dorințele personale aveau să-mi fie satisfăcute. În cele din urmă, lucrarea bisericii s-a transformat într-un dezastru din cauza mea, iar eu nu făceam decât să o întrerup și să-i stau în cale. Datorită harului lui Dumnezeu am putut să fac acea datorie. Voia lui Dumnezeu era ca eu să urmăresc adevărul, să lucrez bine cu frații și surorile și să ud nou-veniții cum se cuvine, ca să găsească repede un sprijin pe calea adevărată. Dar eu am luat-o ca pe o șansă de a mă da în spectacol, de a-mi exercita puterea și de a-i face pe alții să mă admire. Eram mereu poruncitoare, etalându-mi aptitudinile. Asta nu doar că a stat în calea lucrării bisericii, dar i-a și rănit pe frați și surori și a dăunat propriei mele vieți.

Am văzut o lectură video a cuvintelor lui Dumnezeu care mi-a schimbat părerile greșite. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cooperarea armonioasă presupune multe lucruri. Cel puțin, unul dintre aceste lucruri este să le permiți celorlalți să vorbească și să faci diferite sugestii. Dacă ești cu adevărat rezonabil, indiferent ce tip de lucrare faci, mai întâi trebuie să înveți să cauți adevărurile-principii și ar trebui, de asemenea, să iei inițiativa de a căuta părerile altora. Cât timp**

iei în serios fiecare sugestie și apoi lucrezi împreună cu ceilalți pentru a rezolva problemele, vei obține, de fapt, o cooperare armonioasă. Astfel, vei întâlni cu mult mai puține dificultăți în datoria ta. Indiferent ce probleme apar, va fi ușor să le rezolvi și să le tratezi. Acesta este efectul cooperării armonioase. Uneori, există dispute privind chestiuni triviale, dar, atât timp cât acestea nu afectează lucrarea, nu vor reprezenta o prolemă. Totuși, în ceea ce privește chestiunile cheie și cele principale care se referă la lucrarea bisericii, trebuie să ajungeți la un consens și să căutați adevărul pentru a le rezolva. Ca lider sau lucrător, dacă te crezi mereu mai presus de ceilalți și te bucuri de datoria ta ca un funcționar guvernamental, răsfățându-te întotdeauna cu decorurile postului tău, făcându-ți mereu planuri, ținând cont și bucurându-te mereu de faima și statutul tău, conducându-ți mereu propria operațiune și căutând întotdeauna să obții un statut mai înalt, să gestionezi și să controlezi mai mulți oameni și să extinzi sfera puterii tale, asta este o problemă. Este periculos să tratezi o datorie importantă drept o șansă de a te bucura de poziția ta, de parcă ai fi un funcționar guvernamental. Dacă așa te comporți întotdeauna, nedorindu-ți să lucrezi cu alții, nevrând să-ți diminuezi puterea și să o împarți cu nimeni altcineva, nedorindu-ți ca altcineva să capete superioritate, să fie în centrul atenției, dacă vrei doar să te bucuri de putere pe cont propriu, atunci ești un antihrist. Dar dacă tu cauți adesea adevărul, lași deoparte trupul, te lepezi de propriile motivații și planuri și ești capabil să-ți asumi răspunderea de a lucra cu alții, să-ți deschizi inima pentru a te consulta și a căuta împreună cu ceilalți, să asculți cu atenție ideile și sugestiile altora și să accepți sfaturile corecte și în concordanță cu adevărul, indiferent de la cine provin, atunci practici într-un mod înțelept și corect și poți evita să o iei pe calea greșită, lucru care te

protejează. Trebuie să renunți la titlurile de conducere, să renunți la aerul murdar al statutului, să te tratezi drept o persoană obișnuită, să stai la același nivel precum alții și să ai o atitudine responsabilă față de datoria ta. Dacă întotdeauna îți tratezi datoria drept un titlu oficial, drept un statut sau un tip de cunună de lauri și îți imaginezi că ceilalți există pentru a sluji funcției tale, acest lucru este problematic, iar Dumnezeu te va disprețui și va fi dezgustat de tine. Dacă tu crezi că le ești egal altora, doar că ai o însărcinare dată de Dumnezeu și o responsabilitate de la Dumnezeu ceva mai mari, dacă poți învăța să te așezi la nivel egal cu ei și chiar te poți pleca să întrebi ce cred ceilalți oameni și, dacă poți asculta sincer, îndeaproape și atent ceea ce spun aceștia, atunci vei lucra în armonie cu alții. Ce efect va produce această cooperare armonioasă? Efectul este uriaș. Vei câștiga lucruri pe care nu le-ai mai avut niciodată, care sunt lumina adevărului și realitățile vieții; vei descoperi virtuțile celorlalți și vei învăța din punctele lor tari. Mai există ceva: îi consideri pe ceilalți oameni proști, slabi la minte, nesăbuiți, inferiori ție, dar, când le asculți părerile sau când alți oameni ți se destăinuie, vei descoperi fără să vrei că nimeni nu este chiar atât de obișnuit precum crezi, că toți pot veni cu diverse gânduri și idei și că toți au lucruri să te învețe. Dacă înveți să cooperezi armonios, mai mult decât faptul că te ajută să înveți din punctele tari ale altora, îți poate dezvălui aroganța și neprihănirea de sine și poți evita să crezi că ești isteț. Când nu te mai consideri mai deștept și mai bun decât toți ceilalți, vei înceta să trăiești în această stare narcisistă și de autoapreciere. Și asta te va proteja, nu-i așa? Aceasta este lecția pe care ar trebui să o înveți și beneficiul colaborării cu alții" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Când am văzut asta, mi-am dat seama că motivul pentru care nu

voiam să cooperez cu Liliana – și motivul pentru care mi-era frică să-mi împart puterea – era că nu am văzut datoria pe care mi-a dat-o Dumnezeu drept responsabilitatea mea. În schimb, am luat-o drept funcția mea oficială, de parcă ar fi fost poziția și coroana mea. Refuzam să cooperez cu ceilalți și eram mereu mare și tare, vrând să ies în evidență de una singură. Aceea era calea greșită. De fapt, ceea ce a revelat acea perioadă de timp a fost că înțelegeam adevărul și abordam problemele într-un mod superficial. În plus, nu mă gândeam la lucrarea noastră într-un mod holistic și nu făceam mai deloc lucrări practice. Era un chin pentru mine să ajut frații și surorile cu problemele lor de pătrundere în viață și era foarte multă treabă pe care nu o puteam face singură. Aveam nevoie de altcineva acolo cu care să lucrez, să discut lucrurile și din partea căruia să primesc păreri, să învăț din calitățile sale pentru a-mi sprijini slăbiciunile. M-am gândit la Dumnezeul întrupat care a exprimat atât de multe adevăruri pentru mântuirea omenirii, dar El nu afișează nici cea mai mică urmă de aroganță. El ascultă sugestiile oamenilor în multe lucruri și nu Se dă în spectacol niciodată. Mereu exprimă în liniște adevăruri pentru a uda și a hrăni omenirea. Esența lui Dumnezeu este foarte bună și încântătoare. Dar eu fusesem coruptă de Satana, eram plină de firi satanice și nu înțelegeam adevărul. Erau multe lucruri pe care nu le puteam înțelege. Dar, chiar și așa, tot eram mare și tare, gândindu-mă că eram specială, că îmi puteam asuma o grămadă de lucrări fără o parteneră, fără să mă gândesc la nimeni altcineva. Eram incredibil de arogantă și irațională. De fapt, să discutăm lucrurile și să avem părtășie mai des în datoria noastră este rezonabil și înțelept, nu o manifestare a incompetenței. Înseamnă să câștigăm lucruri de la ceilalți pe care nu le putem vedea sau înțelege și să evităm calea greșită datorită vanității noastre. Aceasta este singura cale de a face o datorie bine și de a câștiga protecția lui Dumnezeu. Acum înțelegeam voia lui Dumnezeu. Să discuți lucrurile, să cooperezi și să sprijini

slăbiciunile celorlalți este singura cale de a-ți face datoria bine și de a-L mulțumi pe Dumnezeu.

Mai târziu, am dat peste un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a făcut să găsesc calea de a urma. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când cooperați cu alții pentru a vă îndeplini îndatoririle, sunteți în stare să fiți deschiși la opinii diferite? Îi puteți lăsa pe alții să vorbească?** (Eu pot, puțin. Înainte, de multe ori nu ascultam sugestiile fraților și surorilor și insistam să procedez așa cum voiam. Doar mai târziu, când faptele au dovedit că nu aveam dreptate, am văzut că majoritatea sugestiilor lor fuseseră corecte, că moțiunea pe care toată lumea o discutase era, de fapt, potrivită, și că, bazându-mă pe părerile mele, nu reușeam să văd lucrurile clar și că aveam neajunsuri. După ce am avut această experiență, mi-am dat seama cât de importantă este cooperarea armonioasă.) **Și ce puteți vedea din asta? După ce ați avut această experiență, ați primit vreun beneficiu și ați înțeles adevărul? Credeți că cineva este perfect? Indiferent de cât de puternici sunt oamenii sau cât de capabili și talentați, tot nu sunt perfecți. Oamenii trebuie să recunoască asta, este o realitate și e și atitudinea pe care ar trebui s-o aibă ca să-și abordeze corect propriile merite și puncte tari sau neajunsuri; aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Cu o asemenea rațiune, poți să-ți tratezi așa cum trebuie propriile puncte tari și slăbiciuni, la fel de bine ca pe ale altora, iar acest lucru te va abilita să lucrezi în armonie alături de ei. Dacă ai înțeles acest aspect al adevărului și poți să pătrunzi în acest aspect al adevărului-realitate, atunci te poți întelege armonios cu ceilalți, bazându-te pe punctele lor tari pentru a compensa orice slăbiciuni ai. În acest fel, indiferent de datoria pe care o îndeplinești sau ce întreprinzi, vei deveni mereu din ce în ce mai bun și vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al

zilelor de pe urmă, Partea a III-a). E adevărat. Indiferent cât ești de grozav și capabil, nu ești o persoană perfectă. Fiecare are calități și slăbiciuni și acestea ar trebui abordate cum se cuvine. Trebuie să învățăm să ascultăm sugestiile celorlalți și să ne sprijinim unii pe alții. Doar având un astfel de bun simț putem coopera bine cu ceilalți. Înainte, eram atentă numai la udarea noilor credincioși, în timp ce Liliana își asuma lucrarea evanghelică. Dacă mi-aș fi asumat toată acea lucrare, ar fi fost imposibil s-o gestionez sau s-o fac bine. Iar perspectiva mea era limitată în multe lucruri din datoria mea. Eram repezită. De fiecare dată când conducătoarea noastră mă întreba despre lucrarea mea, scotea în evidență multe greșeli și lucruri care nu erau făcute chiar corect. Mi-am dat seama că nu puteam să-mi îndeplinesc bine datoria fără o parteneră. Nu înțelesesem asta până atunci și nu mă cunoșteam pe mine însămi. Eram arogantă, voiam mereu să dețin controlul și nu puteam lucra cu ceilalți. Asta a ținut pe loc lucrarea bisericii. Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit incredibil de vinovată, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, spunând că nu-mi mai doream să trăiesc în corupție și că eram pregătită să lucrez bine cu Liliana în datoria mea.

În lucrarea noastră de după aceea, am văzut că Liliana avea multe calități. Era mai atentă ca mine și căuta adevărurile-principii când apăreau probleme. Părtășia ei despre adevăr era detaliată. Nu fusesem conducătoare mult timp, așa că aveam doar o idee vagă despre felul în care să gestionez lucrarea bisericii. Când venea vorba despre detaliile modului de a face lucrarea și despre felul în care să am părtășie, claritatea îmi lipsea oarecum. Nu mă puteam compara cu ea în acele privințe. Și era mai iubitoare ca mine; când îi ajuta pe nou-veniți, avea părtășie de multe ori. Când credeam că făcuse deja o treabă grozavă, spunea că trebuia să mai lucreze la asta. M-am gândit cum nu cooperasem cu ea, ci o tratasem de parcă ar fi fost de prisos. Uneori fusese negativă, dar își schimbase repede starea și continua

să-și facă activ datoria. Deși o tratasem cu dispreț, ea continua să pună întrebări. Era iubitoare și răbdătoare și-și asuma cu adevărat responsabilitatea pentru datoria ei. Toate acestea erau calități care îmi lipseau. M-am simțit groaznic când mi-am dat seama de asta. Am văzut cât de mult o rănise firea mea coruptă pe Liliana și dăunase lucrării bisericii. Dacă aș fi fost dornică să cooperez cu ea de la bun început, dicutând totul cu ea, lucrurile nu s-ar fi petrecut în felul acela. Eram plină de regrete și am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, îmi pot vedea corupția și defectele și acum Îți înțeleg voia. De acum înainte, voi coopera cu Liliana și voi trăi o asemănare umană."

După aceea, în lucrarea mea Liliana, m-am asigurat că o întreb lucruri precum: „Asta ți se pare în regulă? Ai alte sugestii?" O dată, când discutam despre lucrarea noastră, m-a întrebat cum mergea udarea nou-veniților. Mi-am spus în sinea mea: „Abia am vorbit despre asta acum două zile, de ce să discutăm iar? Dacă există vreo problemă, mă pot ocupa de ea." Voiam să o dau iar la o parte. Apoi mi-am dat seama că vechea mea problemă se ivea din nou, că voiam să dețin controlul. Am spus repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume ca să nu acționez din cauza firii corupte. După ce m-am rugat, m-am gândit la toate eșecurile mele de-a lungul drumului, la faptul că eram despotică și dictatorială, că-mi doream mereu să fac lucrurile de una singură și să mă dau în spectacol. Eram întru totul o expresie a Satanei. Trebuia să mă lepăd de mine, să practic cuvintele lui Dumnezeu și să cooperez cu ea. Așadar, i-am împărtășit cu sinceritate tot ce știam despre lucrarea mea și, când am terminat, Liliana mi-a împărtășit gândurile ei. Am învățat niște lucruri din părtășia ei și am simțit că aceea era o cale minunată de a face o datorie.

După aceea, când întâmpinam probleme în datoria mea, o căutam ca să le discutăm, căutam adevărul și aveam părtășie împreună despre aceste

probleme. După o vreme în care am făcut asta, starea mea și rezultatele din datoria mea s-au îmbunătățit. Îi sunt atât de recunoscătoare lui Dumnezeu. Și am văzut că doar renunțând la propria persoană în datoria mea, lucrând bine cu ceilalți și compensându-ne deficiențele reciproc pot să primesc îndrumare din partea lui Dumnezeu!

53. Anevoiosul meu drum de răspândire a Evangheliei

de Anna, Myanmar

Eu sunt din Birmania. Am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic în 2019. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că El Își face lucrarea de judecată din zilele de pe urmă pentru a mântui pe deplin omul de influența Satanei, aducându-ne la o destinație frumoasă. Sunt atât de recunoscătoare pentru mântuirea lui Dumnezeu! De atunci, răspândesc Evanghelia în biserică. La o adunare, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea**

oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte încurajată. Cum dezastrele sunt tot mai mari și mulți oameni care tânjesc după arătarea lui Dumnezeu nu I-au auzit glasul și nici nu I-au acceptat mântuirea din zilele de pe urmă, eram nerăbdătoare și mă simțeam presată. Așa că m-am rugat, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să răspândesc pentru mai mulți oameni Evanghelia Lui din zilele de pe urmă.

În 2022, la început de iulie, m-am dus cu niște frați și surori într-un sat ca să răspândim Evanghelia. Un frate fusese denunțat și arestat fiindcă predicase acolo, iar șeful satului, ori de câte ori venea de la o ședință a guvernării regionale, le zicea localnicilor să nu fie religioși. Dacă se descoperea vreun credincios, primea o amendă mare sau chiar era arestat. De aceea, nimeni nu îndrăznea să asculte ce predicam noi. Voiau să vorbim mai întâi cu șeful satului înainte să îndrăznească să cerceteze. Eram o străină. Toți cei care răspândeau Evanghelia cu mine erau din sate învecinate și noi nu-l cunoșteam pe șeful satului. Localnicii nu voiau nici să ne ducă la el. Eu nu știam cum să rezolv dificultățile acestea și eram în pericol de-a fi denunțați și arestați oricând. Am spus o rugăciune, cerându-I

lui Dumnezeu să ne arate calea. La o adunare, am citit un fragment din cuvintele Lui: „**Trebuie să crezi că toate sunt în mâna lui Dumnezeu și că oamenii cooperează, doar. Dacă ești sincer, El va vedea și-ți va deschide o cale de ieșire în toate situațiile. Nicio dificultate nu e insurmontabilă; trebuie să ai credința asta. Așadar, când vă îndepliniți îndatoririle, nu e cazul să aveți nicio temere. Câtă vreme faci tot posibilul, din toată inima, Dumnezeu nu-ți va da dificultăți și nici nu-ți va da mai mult decât poți duce**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui"). Cuvintele Lui mi-au dat credință și putere. Dacă îl puteam întâlni pe șeful satului ori eram denunțată și arestată era, întru totul, în mâna lui Dumnezeu, cu totul. Răspândirea Evangheliei este porunca lui Dumnezeu, ceva ce El vrea să fie finalizat. Deși guvernul o oprima și șeful satului o împiedica, ei nu puteau opri extinderea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Nu le puteau opri pe oile Sale să se întoarcă la El. Cât timp dădeam totul pentru lucrarea noastră, știam că Dumnezeu ne va arăta drumul și ne va deschide o cale. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, toți am avut încredere să mergem să răspândim Evanghelia. S-a dovedit că un frate dintr-un sat apropiat era rudă cu șeful satului. El a spus că ne va duce să-l vedem a doua zi. În seara aceea ne-am întors în sat și-am mers să le predicăm unor localnici cu umanitate bună. În timp ce aveam părtășie, adjunctul șefului satului, liderul plutonului și trezorierul au apărut pe neașteptate, apoi au plecat după ce au ascultat puțin. Un localnic a spus: „Au venit să vadă dacă predicați Evanghelia. N-ar trebui să mai ascultăm. Mergeți întâi și vorbiți cu șeful satului și vom mai asculta dacă el e de acord." Neavând de ales, am plecat. Întoarsă acasă, eram destul de deprimată. Adjunctul șefului știa că noi răspândeam Evanghelia. Dacă se opunea, sătenii chiar nu mai aveau să cerceteze adevărata cale. În plus,

fratele acela a fost arestat pentru că fusese denunțat de trezorier. Îngrijorată să nu fiu arestată și eu, n-am vrut să merg să discut cu șeful satului. Supraveghetoarea a aflat de starea mea și a avut părtășie cu mine: „Când ne confruntăm cu o asemenea situație, nu putem da înapoi. Trebuie să folosim șansa aceea pentru a vorbi cu șeful satului și pentru a le împărtăși Evanghelia. Atât timp cât ne împlinim responsabilitățile, fie că ei acceptă sau nu Evanghelia, conștiința noastră va fi curată.” Chiar atunci m-am gândit la un fragment citit din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când răspândesc Evanghelia, oamenii trebuie să-și îndeplinească responsabilitatea și să-i trateze cu seriozitate pe toți potențialii destinatari ai Evangheliei. Dumnezeu mântuiește omul în cea mai mare măsură posibilă, iar oamenii trebuie să fie atenți la voia Sa, nu trebuie să rateze cu nepăsare pe nimeni care caută și investighează adevărata cale. […] Atât timp cât ei sunt dispuși să investigheze calea adevărată și sunt capabili să caute adevărul, ar trebui să faci tot ce poți pentru a le citi mai multe din cuvintele lui Dumnezeu și pentru a avea mai multă părtășie cu ei despre adevăr, pentru a fi mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu și pentru a le înlătura noțiunile și întrebările, ca să-i poți câștiga și aduce înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este în conformitate cu principiile răspândirii Evangheliei. Prin urmare, cum pot fi câștigați? Dacă, în procesul de interacționare cu ei, te asiguri că această persoană este de calibru bun și are o umanitate bună, trebuie să faci tot ce îți stă în putință pentru a-ți îndeplini responsabilitatea; trebuie să plătești un anumit preț și să folosești anumite căi și mijloace și nu contează ce modalități și mijloace folosești atât timp cât le folosești pentru a o câștiga pe acea persoană. Pe scurt, pentru a-i câștiga, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea și să folosești iubirea și să faci tot ce stă în puterea ta. Trebuie să ai părtășie despre toate adevărurile pe care le**

înțelegi și să faci toate lucrurile pe care ar trebui să le faci. Chiar dacă această persoană nu este câștigată, vei rămâne cu o conștiință curată. Vei fi făcut tot ceea ce poți" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Cuvintele lui Dumnezeu ne spun că, atunci când predicăm, trebuie să ne îndeplinim responsabilitatea ca să avem conștiința curată. Câtă vreme persoana căreia îi predicăm corespunde principiilor, ar trebui să-i împărtășim Evanghelia în orice mod posibil. Sătenii erau interesați să cerceteze adevărata cale. Doar din cauza opresiunii guvernului se temeau să nu fie amendați sau arestați și nu voiau să asculte. Ar trebui să-mi îndeplinesc responsabilitatea și să am părtășie mai mult despre cuvintele lui Dumnezeu, rezolvând problemele și luptele lor. Dacă șeful satului era un om bun, gata să asculte cuvintele lui Dumnezeu, trebuia să încerc totul ca să-i predic. Asta ar fi fost cu adevărat îndeplinirea responsabilității mele. Dacă însă nu răspândeam Evanghelia de frică să nu fiu denunțată sau arestată, atunci Îi rămâneam datoare lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am avut încredere să discut cu șeful satului și să le predic sătenilor.

A doua zi, fratele ne-a dus acasă la șeful satului. Adjunctul lui și trezorierul erau și ei acolo. Am avut părtășie despre cum săvârșește Dumnezeu cele trei etape ale lucrării Lui pentru a mântui omenirea și le-am spus că suntem acum în zilele de pe urmă și că Dumnezeu Atotputernic este venirea Mântuitorului. El exprimă adevăruri și face lucrarea judecății pentru a-l purifica și mântui pe om. Trebuie să acceptăm judecata și curățirea Lui, ca să fim apărați de Dumnezeu în toiul dezastrelor și să intrăm în Împărăția Lui. Șeful satului a fost intrigat și a vrut să cerceteze, însă adjunctul lui și trezorierul au avut o atitudine rea. Au spus: „Noi ascultăm de guvern. El nu permite credințele religioase, deci nu putem să credem. Altfel, vom fi arestați." Văzând că erau fermi pe poziția lor, m-am rugat lui Dumnezeu, i-

am lăsat în seama Lui și I-am cerut să conducă. Apoi, le-am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a combate acele țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). Apoi am avut părtășie: „Acum, guvernul nu permite credința și chiar I se opune lui Dumnezeu. Voi îl ascultați și nu îndrăzniți să credeți. Cine îi poate mântui pe oameni cu adevărat – Dumnezeu sau guvernul? În prezent, pandemia se înrăutățește tot mai mult. Bogați sau săraci, cu ranguri mai mari sau mai mici, puternici sau slabi, oamenii sunt nesemnificativi în fața dezastrului. Nicio persoană nu ne poate mântui de sub puterea Satanei, nici nu ne poate apăra în timpul dezastrelor. Numai Dumnezeu ne poate mântui! El a devenit trup în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri și lucrând pentru a mântui omul. Asta e o ocazie unică în viață. Toți răspundeți de satul acesta. Dacă nu-i conduceți pe săteni să I se închine lui Dumnezeu, ci să I se opună, voi toți îi veți fi ruinați.” Atunci, șeful satului a spus: „Cred că soarta oamenilor este în mâinile lui Dumnezeu și vreau să-i îndrum pe săteni să creadă în El.” Trezorierul a zis: „Știu că-i bine să ai credință, însă vom fi arestați de guvern dacă nu ne supunem lui. Avem mâinile legate.” Le-am citit încă un

pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai măreț și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite astfel întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”). Le-am spus în părtășie: „Firea lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă omenească. El îi va pedepsi pe toți cei ce se opun lucrării Lui. Asta e firea dreaptă a lui Dumnezeu și nimeni nu-i poate scăpa. Dezastrele se tot înmulțesc. Sunt mementoul și avertismentul Său pentru omenire, precum și o pedeapsă. De exemplu, guvernul din partea sudică a statului Wa din Birmania îi arestează frecvent pe credincioși și nu permite acceptarea lucrării lui Dumnezeu Atotputernic. Aceasta este o gravă împotrivire față de Dumnezeu. În iunie, acolo a avut loc o viitură și multe case au fost măturate. Faptul că am ofensat alți oameni nu va conta deloc, dar consecințele împotrivirii față de Dumnezeu vor fi grave. Toți am făcut înainte lucruri împotriva lui Dumnezeu, dar, câtă vreme ne căim

înaintea Lui și-i îndrumăm pe săteni să cerceteze adevărata cale și să se întoarcă spre El, Dumnezeu va avea milă și ne va ierta.” După părtășia mea, atitudinea trezorierului nu mi s-a mai părut atât de rigidă. Șeful satului și restul au fost toți de acord să ne lase să le împărtășim sătenilor Evanghelia. În dimineața următoare, am adunat sătenii și le-am depus mărturie despre lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. După mai mult de 10 zile de părtășie, peste 40 de oameni din sat, inclusiv șeful satului și adjunctul, acceptaseră toți lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Tânjeau după cuvintele lui Dumnezeu, participau înflăcărați la adunări și din proprie inițiativă îi aduceau pe alții să asculte predici. Mai târziu, cum frații și surorile și-au unit forțele și-au lucrat serios, oameni din multe sate au acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic.

Întrucât din ce în ce mai mulți oameni au acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, persecuția din partea guvernului s-a agravat. Fusesem denunțată de câteva ori pentru răspândirea Evangheliei. Majoritatea celor din orașul meu natal știau că eu credeam în Dumnezeu Atotputernic, iar polițiștii mă căutau peste tot. Cum nu eram acasă, s-au dus la părinții mei, apoi au arestat-o și au închis-o pe mama mea necredincioasă. Am fost furioasă. Credința mea era corectă și bună, iar răspândirea Evanghelia era, de asemenea, un lucru corect. Guvernul mă vâna pretutindeni pentru credința și lucrarea mea de evanghelizare și spunea că nu-mi va elibera mama până nu mă prindea. Era un lucru incredibil de rău! Familia nu mă înțelegea, zicând că mama a fost arestată din cauza credinței mele. M-au sunat și m-au acuzat că n-am inimă. Fratele și sora mea chiar mi-au spus că ar trebui să mă predau. Eram nefericită și foarte îngrijorată că mama va suferi. Am continuat să răspândesc Evanghelia, dar nu atât de activ ca înainte. În durerea mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, statura mea e prea mică. Mama a fost arestată și familia nu e

înțelegătoare – sunt foarte nefericită. Te rog, dă-mi credință să pot rămâne tare!" După ce m-am rugat, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu există printre voi nicio persoană care să fie protejată de lege – în schimb, sunteți sancționați de lege. Și mai problematic este faptul că oamenii nu vă înțeleg: fie că e vorba de rudele voastre, de părinți, de prieteni sau colegi, niciunul nu vă înțelege. Când sunteți abandonați de Dumnezeu, vă e imposibil să continuați să trăiți pe pământ, dar chiar și așa, oamenii nu pot suporta să fie departe de Dumnezeu, ceea ce este semnificația cuceririi oamenilor și este slava lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au atins coarda sensibilă. Credincioși fiind, să răspândim Evanghelia și s-o luăm pe calea cea dreaptă în viață e lucrul cel mai drept pe lumea asta, dar în țările potrivnice lui Dumnezeu, credincioșii nu doar că nu au protecție legală, ci sunt condamnați și arestați, și sunt implicați până și membrii familiilor lor. Oficialitățile spun că traficanții de droguri și criminalii pot fi iertați; numai credincioșii nu pot fi iertați. În plus, odată ce un credincios e prins, e amendat, închis, ori dat unui oficial, ca muncitor. Credincioșii nu sunt deloc tratați ca oameni. Aceasta e o țară atât de sumbră și de rea! E Sodoma zilelor noastre, potrivnică lui Dumnezeu. Fiind credincioasă, a-L urma azi pe Dumnezeu înseamnă a fi persecutată, dar, din cuvintele Lui, I-am înțeles voia. Dumnezeu folosea acele dificultăți pentru a ne desăvârși credința, permițându-ne totodată să dobândim discernământ în ceea ce privește esența rea, de împotrivire față de El, a guvernului, ca să-l pot respinge pe Satana, să mă lepăd de el și să mă-ntorc cu adevărat spre Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia Lui, nu m-am simțit atât de groaznic. M-am simțit gata să mă bazez pe El și să răspândesc Evanghelia mai departe.

Mai târziu, i-am adunat pe noii credincioși și am avut părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu, ca să-i ajut să-I cunoască lucrarea și să-I înțeleagă voia. Am ascultat împreună un imn al cuvintelor lui Dumnezeu, „**Timpul pierdut niciodată nu va reveni**”: „**Treziți-vă, fraților! Treziți-vă, surorilor! Ziua Mea nu va fi amânată; timpul înseamnă viață, iar a profita de timp înseamnă a salva viața! Timpul nu este departe! Dacă nu reușiți să luați examenul de admitere la facultate, puteți să studiați și să-l dați de câte ori vreți. Totuși, ziua Mea nu va accepta să mai fie amânată. Țineți minte! Țineți minte! Vă îndemn cu aceste cuvinte bune. Sfârșitul lumii se desfășoară chiar în fața ochilor voștri, iar marile dezastre se apropie cu repeziciune. Viața voastră sau somnul vostru, mâncarea, băutura și hainele – care dintre aceste lucruri e mai important? A sosit timpul să cântăriți aceste lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 30). După ascultarea imnului, am avut părtășie: „Unii spun că vor crede când vor cădea forțele Satanei și nu va mai fi oprimare, însă atunci lucrarea lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea va fi gata, iar noi ne vom fi pierdut de tot șansa la mântuirea Lui. Dacă suntem opriți de guvern și nu cutezăm să avem credință dacă spune să nu avem, atunci poate guvernul să ne mântuiască? Bineînțeles că nu. Doar Dumnezeu ne poate mântui. Dacă-l ascultăm și nu credem, vom pierde mântuirea Lui din zilele de pe urmă. Când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, vom fi distruși odată cu Satana. Am suferit de pe urma persecuțiilor și arestărilor guvernului din cauza credinței noastre, dar suferința asta are valoare. Trebuie să plătim un preț dacă vrem să primim mântuirea lui Dumnezeu. El domnește peste toate, deci dacă suntem arestați sau nu e în mâinile Lui, cu totul. Dacă suntem arestați, e cu permisiunea Lui. Ar trebui să ne supunem Lui și să ne învățăm lecția.” Apoi, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Cei la**

care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin «a fi biruitor»" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu"). **„Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al coruptiei lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am avut părtășie: „Dumnezeu îngăduie oprimarea și arestările guvernului. Așa ne încearcă dacă într-adevăr credem în Dumnezeu, dacă avem credință sau nu. Prin astfel de oprimări și greutăți, dacă ne putem păstra credința și nu dăm înapoi în negativitate și nici nu-L trădăm pe Dumnezeu, ci Îl urmăm mai departe, adunându-ne și răspândind Evanghelia, atunci asta înseamnă că avem mărturie, iar Satana va fi făcut de ocară și învins. Suferința aceea are valoare. De ce nu-l distruge Dumnezeu pe Satana chiar acum? Ca să-l folosească pe Satana pentru a desăvârși un grup de biruitori, punându-ne, totodată, să învățăm să discernem binele de rău. Vedem cum lucrează Dumnezeu pentru a-i mântui pe oameni și cum Satana îi corupe și le face rău. Apoi, într-o zi, când Dumnezeu îl va distruge pe Satana, vom vedea ce drept e Dumnezeu. Dacă El l-ar nimici imediat pe Satana, n-am avea

discernământ asupra Satanei, nu l-am urî și nu ne-am lepăda de el. Exact ca acele regimuri anti-Dumnezeu ale Satanei și ca acei diavoli care conduc guvernul – se pricep foarte bine la prefăcătorie și amăgire. Când par să facă unele lucruri bune, este doar ca oamenii să îi adore. Dumnezeu Atotputernic S-a arătat și lucrează în zilele de pe urmă pentru a mântui omenirea. El a expus esența demonică, de împotrivire față de El, a acelor regimuri. Ele Îl neagă și-L osândesc pe Dumnezeu Atotputernic și-i arestează, îi amendează, îi condamnă și-i închid pe credincioșii Lui. Sunt întocmai ca diavolul Satana, care face oamenii să i se închine și nu le permite să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze. Până la urmă, toate se vor pogorî în iad și vor fi pedepsite odată cu el." După părtășie, nou-veniții au avut discernământ și credință și toți s-au implicat activ la adunare. Am fost foarte fericită.

Apoi, acei credincioși noi și-au adus unii apropiați să asculte predici. După câteva zile, peste 80 de oameni din satul acela acceptaseră lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în acțiune pe baza șiretlicurilor Satanei. Satana a făcut tot felul de șiretlicuri ca să oprească lucrarea Evangheliei, să ne lase frustrați și deprimați, dar cuvintele lui Dumnezeu ne-au dat credință și putere. Am dat tot ce aveam în răspândirea Evangheliei și am văzut îndrumarea lui Dumnezeu. I-am fost cu adevărat recunoscătoare! Am văzut că niciun om nu poate opri ceea ce Dumnezeu vrea să termine și-am dobândit și mai multă credință pentru răspândirea Evangheliei.

În septembrie 2022, o credincioasă nouă ne-a dus să predicăm Evanghelia în satul părinților ei, unde peste 40 de oameni erau interesați de adevărata cale. M-am bucurat mult și am început să le împărtășesc mărturii despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Apoi am primit vestea că funcționarii guvernului au arătat poza mea la ședința lor, spunând că eram căutată și zicându-le oamenilor să mă denunțe dacă mă vedeau

predicând Evanghelia. Totodată, poliția oprea mașini cu baraje rutiere, căutându-mă. Mă gândeam că, dacă poliția mă căuta peste tot, dacă m-ar prinde într-o zi, probabil m-ar omorî. Să mai răspândesc Evanghelia? Dacă mă opream, cum rămânea cu sătenii care tocmai cercetau lucrarea lui Dumnezeu? N-ar fi fost capabili să audă glasul Lui și să-I accepte noua lucrare. Nu mi-aș fi îndeplinit responsabilitatea. Frații și surorile au vrut să mă trimită de-acolo, gândindu-se la siguranța mea. Mă temeam, așa că am acceptat și am plecat. Apoi m-am simțit cam vinovată. Voiam să mă-ntorc și să le predic mai departe Evanghelia acelor săteni. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, poliția mă caută peste tot și mă tem, dar știu că e cu totul în mâinile Tale dacă sunt arestată sau nu. Vreau să Ți le încredințez Ție pe toate. Te rog, îndrumă-mă ca să am credința de a continua să predic și să-Ți fiu martoră." Ulterior, am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu: **„Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora**

nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine a văzut starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au inspirat mult, dar m-au și făcut să mă simt vinovată. Atât de mulți oameni n-au acceptat încă mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și trăiesc sub puterea Satanei. Sunt neajutorați și suferă. Lui Dumnezeu Îi pare rău și vrea să-i ajute urgent. Unii muncesc mult ca să facă bani, ducând o viață grea, epuizantă, iar alții tot se simt pustii și nefericiți în sinea lor, chiar și după ce câștigă ceva bani. Ei nu cunosc valoarea vieții umane și nu pot găsi nicio direcție. Unii oameni vor să caute adevărata cale, dar le e prea frică din cauza opresiunii și arestărilor guvernului. Asta înseamnă că trebuie să avem părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu, să mărturisim pentru lucrarea Lui și să folosim cuvintele Lui pentru a le rezolva problemele, ca ei să poată vedea în cuvintele Lui adevărul, lumina

și speranța și să poată accepta mântuirea Sa. În plus, acum dezastrele se agravează și mulți n-au auzit încă glasul lui Dumnezeu. Nu au la ce să apeleze în mijlocul dezastrelor. Era responsabilitatea mea să le împărtășesc Evanghelia acestor oameni. Dumnezeu nu vrea să cadă pradă dezastrelor niciun om pe care dorește să-l mântuiască. Dacă aș fi încetat să răspândesc Evanghelia pentru propria siguranță, nu mi-aș fi făcut datoria. Atunci aș fi avut o datorie uriașă față de Dumnezeu și n-aș fi meritat să fiu numită parte din familia Sa. M-am gândit cum fusesem și eu exact ca sătenii aceia, trăind sub controlul Satanei, fără niciun țel sau vreo speranță. Dumnezeu i-a inspirat pe frați și surori să-mi împărtășească Evanghelia iar și iar, până am auzit, în sfârșit, glasul Lui și am primit mântuirea Lui din zilele de pe urmă. Aceea a fost iubirea și mila lui Dumnezeu pentru mine. Trebuia să țin cont de voia Lui și să fac tot ce puteam pentru a fi martoră lucrării Sale și a-I răsplăti iubirea. A doua zi, m-am întors în satul respectiv pentru a răspândi Evanghelia în continuare. Peste doar câteva zile, însă, nou-venita care ne-a dus acolo a plecat cu treburi urgente. Am fost puțin îngrijorată. Aveam să sfârșesc arestată, fără protecția unui localnic? Dar dacă încetam să răspândesc Evanghelia, cei care cercetau adevărata cale aveau să accepte cu întârziere lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. În ultimele zile, se furișaseră sus pe dealuri ca să ne audă predicând, în eforturile lor de-a căuta și cerceta. Tânjeau atât de mult după asta! Dacă fugeam de frica arestării, nedorindu-mi să mai predic, le rămâneam datoare și Îl răneam pe Dumnezeu. Așa că m-am întâlnit pe rând cu cei care cercetau adevărata cale și le-am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. În final, fiecare a acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Apoi, ei i-au adus pe alții să ne asculte predicile. Tot mai mulți au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu după ce au auzit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Văzând îndrumarea lui Dumnezeu, I-am fost nespus de recunoscătoare. Miliția satului patrula adeseori seara,

limitându-ne adunările. Așa că am avut părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu cu noii credincioși, ca să-i ajut să vadă șiretlicurile Satanei și să-nvețe să se întrunească în secret. Știind aceste lucruri, n-au mai fost afectați de guvern. Seara se furișau toți ca să se întrunească pe dealuri sau în câmpurile de legume. Văzând asta, am avut și mai multă energie să predic.

Îmi aduc aminte că, o dată, o soră mi-a spus că niște oameni cărora le predicasem fuseseră arestați de guvern fiindcă ne-au ascultat predicile. Familia lor necredincioasă a venit să mă caute acasă, zicând că mă va ucide. Sora mea mi-a spus să am grijă. A fost înfricoșător pentru mine. Dacă aș fi fost acasă atunci, cine știe ce mi-ar fi făcut. Dacă mai răspândeam acolo Evanghelia și mă prindeau, sigur nu mă lăsau să scap ușor. Am vrut să plec și să nu mai răspândesc Evanghelia acolo, dar m-a întristat mult să mă gândesc la plecare. Atunci mi-am amintit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Din cuvintele lui Dumnezeu, am putut să-mi dau seama că mă confruntam cu situația asta cu permisiunea Lui. Dat fiind că răspândeam Evanghelia, mărturisind despre lucrarea lui Dumnezeu, era sigur că Satana nu se va da înapoi de la nimic ca să-mi stea în drum, să-mi perturbe starea de spirit astfel încât să-mi fie prea frică să mai răspândesc Evanghelia. Asta era intenția rea a Satanei. Dacă încetam să răspândesc Evanghelia de frică, agățându-mă de viață și sănătate, nu mă lăsam oare păcălită de șiretlicurile Satanei? Dacă eram arestată sau dacă urma să mor, totul era în mâinile lui Dumnezeu. Iov a îndurat multe când îl încerca Satana. Și-a pierdut toți copiii, toată averea și s-a umplut de bube pe

tot corpul, dar Dumnezeu n-a vrut să-l lase pe Satana să-i ia viața lui Iov. Satana nu a cutezat să se opună celor spuse de Dumnezeu – n-a cutezat să vatăme viața lui Iov. Acum, dacă Dumnezeu nu îngăduia acelor oameni să-mi facă rău, nu-mi puteau face nimic. Viața mea era în mâinile Lui – nu hotărau ei dacă trăiam sau muream. Dacă aș fi fost arestată, în spate ar fi fost voia cea bună a lui Dumnezeu și ar fi trebuit să mă supun. În sinea mea, m-am gândit că, întrucât situația era rea în satul acesta, mă puteam duce să predic în altul. Eram în regulă, dacă eram un pic înțeleaptă și aveam grijă. Așa cum a spus Domnul Isus: „**Când vă vor persecuta într-o cetate, să fugiți în alta!**" (Matei 10:23). Apoi, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre discipolii Săi. Fiecare dintre ei are un mediu, oferit de Dumnezeu omului, în care să-și îndeplinească datoria, și are harul și favoarea lui Dumnezeu de care să se bucure. De asemenea, are circumstanțe speciale, pe care Dumnezeu le pregătește pentru om, și trebuie să treacă prin multă suferință — nici vorbă de drumul lin pe care și-l imaginează omul. Dacă recunoști că ești o ființă creată, trebuie să te pregătești să suferi și să plătești un preț de dragul îndeplinirii responsabilității tale de a răspândi Evanghelia și de dragul îndeplinirii adecvate a datoriei tale. Prețul s-ar putea să fie vreo boală sau dificultate fizică sau să înduri persecuțiile marelui balaur roșu sau înțelegerile greșite ale oamenilor lumești, precum și necazurile care-i încearcă pe cei care răspândesc Evanghelia: să fii trădat, să fii bătut sau certat, să fii condamnat – ba chiar să fii prins la înghesuială și pus în pericol de moarte. Este posibil ca, pe parcursul răspândirii Evangheliei, să mori înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să fie terminată și să nu trăiești să vezi ziua gloriei lui Dumnezeu. Trebuie să fiți pregătiți pentru asta. Acest lucru nu este menit să vă sperie; este un fapt. […] Cum au murit discipolii Domnului**

Isus? Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. […] Indiferent cum au murit sau au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) **Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel**

mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că discipolii Domnului Isus au fost osândiți, întemnițați și au suferit tot felul de persecuții de dragul răspândirii Evangheliei. Mulți au fost martirizați, dar indiferent de ce fel de sfârșit au avut parte, au fost capabili să-și dea prețioasa viață, netăgăduindu-L pe Dumnezeu nici în clipa morții. Au dat mărturie pentru Dumnezeu și L-au slăvit cu propriile vieți. Este cea mai nobilă mărturie și cel mai bun mod de a-ți face datoria. Eu, însă, urmărită de guvern și amenințată de oameni răi, mă agățam de viață cu lăcomie și voiam să fug din sat, nu să continuu să predic și să ud nou-veniți. Unde era mărturia mea? Am reflectat: de ce mi se făcea teamă când mă confruntam cu o situație de viață și de moarte? Fiindcă prețuiam viața prea mult,

neînțelegând viața și moartea. Cert este că Dumnezeu a stabilit deja viața și moartea noastră. Să fii martirizat pentru Dumnezeu, deși trupul moare, nu e deloc moarte cu adevărat. Nu înseamnă că nu vei avea un final și-o destinație bună. Domnul Isus a spus: „**Oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine o va găsi**” (Matei 16:25). Dacă nu-mi făceam datoria și-L trădam pe Dumnezeu pentru că mă agățam de viață, poate trupul meu nu suferea, însă Dumnezeu mă alunga dezgustat și sufletul meu era pedepsit. Dacă-mi puteam sacrifica viața ca să-I fiu martoră lui Dumnezeu, și preferam să mor decât să-L trădez, asta îl făcea de rușine pe Satana și era semnificativ. Înțelegând lucrul acesta, nu m-am mai temut pentru viața mea și m-am hotărât: cât timp nu sunt în detenție, cât timp încă respir, voi continua să răspândesc Evanghelia și să-I fiu martoră lui Dumnezeu ca să-L fac de rușine pe Satana. După aceea, am continuat să predic Evanghelia. Curând, majoritatea oamenilor din sat au acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic.

Apoi, m-am dus în alt sat să răspândesc Evanghelia. La început, s-au alăturat mai mult de douăsprezece persoane, dar apoi conducerea locală ne-a descoperit când predicam unui soț și soției lui. Șeful, adjunctul lui, trezorierul și niște milițieni – în total, peste doisprezece oameni – au dat buzna în cameră și-au zis să mergem cu ei. Mă simțeam destul de agitată atunci. Intenționau să mă aresteze și să mă închidă? Guvernul mă căutase. Spusese numele meu fiecărei familii, zicând să mă denunțe dacă eram descoperită predicând Evanghelia. Nu m-ar fi lăsat să scap ușor dacă eram recunoscută, iar noii credincioși aveau să fie afectați – cu asta cum rămânea? Mă rugam non-stop, cerându-I lui Dumnezeu credință ca să pot fi tare în mărturia mea. Peste puțin timp, un frate și o soră care veniseră în acel sat să predice Evanghelia cu noi au fost arestați și ei. Ne-au dus pe toți la conducerea locală și ne-au luat telefoanele. Apoi, șeful a început să ne

interogheze: „Cine sunteți voi? Ați venit aici să predicați Evanghelia?” Noi n-am răspuns. Ne-au închis, deci, într-o încăpere întunecoasă și-au pus să ne supravegheze cinci sau șase milițieni. Eram îngrijorată că mă vor recunoaște. Dacă eram trimisă în orașul natal, în mod sigur eram condamnată la închisoare pntru a fi torturată și pângărită de ei. Șeful guvernului regional a spus că-mi taie părul când mă prind, îmi agață de gât o pancartă și mă pun să defilez. În acel moment, am continuat să mă rog lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt gata să mă supun arestării, dar statura mea e mică. Te rog, dă-mi credință și veghează asupra mea ca să pot fi tare!” După rugăciune, m-am gândit la o mărturie video pe care o văzusem. Niște frați și surori care au fost omorâți în bătaie de poliția chineză în închisoare nu L-au negat sau trădat pe Dumnezeu nici măcar în fața morții. Mulți alții au fost brutal torturați, condamnați și închiși, dar rugându-se și bazându-se pe Dumnezeu, au ajuns la o credință adevărată prin cuvintele Lui. S-au jurat să nu-L trădeze, chiar dacă erau întemnițați pe viață. Ei au fost mărturii ferme, răsunătoare. M-au inspirat într-adevăr. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt ascultători până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”). Cuvintele lui

Dumnezeu mi-au arătat că lucrarea Lui din zilele de pe urmă e să utilizeze cuvinte pentru a ne desăvârși credința și iubirea, ca să-I putem practica și experimenta cuvintele în greutăți și persecuții, deci cuvintele Lui devin viața noastră. Mi-am amintit cum am fost persecutată și urmărită de guvern. Când eram timidă și temătoare, doar cuvintele Lui m-au îndrumat, dându-mi credința pentru a continua să predic. Acum, că fusesem arestată, trebuia să am credința de a rămâne fermă. Chiar dacă trebuia să fiu închisă și pângărită, sau chiar muream, eram gata să mă supun. Atunci mi-a venit în minte un imn al bisericii intitulat „Mărturia vieții": „Într-o zi poate voi fi prins și persecutat fiindcă sunt martor pentru Dumnezeu; această suferință este în numele dreptății și știu asta în sufletul meu. Chiar de viața mea se pierde într-o clipă, tot voi fi mândru că Îl pot urma pe Hristos și că Îi pot fi martor în această viață. De nu voi putea trăi să văd marele eveniment de extindere a Evangheliei Împărăției, tot voi oferi cele mai frumoase urări. Dacă n-am să văd ziua împlinirii Împărăției, dar pot să-l fac azi de rușine pe Satana, atunci inima mea va fi plină de bucurie și pace. […] Cuvintele lui Dumnezeu se răspândesc peste tot în lume, lumina a apărut printre oameni. Împărăția lui Hristos se ridică și se întemeiază în mijlocul adversității. Întunericul stă să treacă, zorii dreptății au venit. Timpul și realitatea au stat mărturie lui Dumnezeu" (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Imnul acesta m-a inspirat mult. Am înțeles că, dacă eram arestată fiindcă răspândeam Evanghelia, era o persecuție pentru dreptate. Acum că fusesem prinsă, probabil urma să merg la închisoare, neputând să mai predic, dar, deși eram arestată și persecutată, aveam șansa să aduc o minunată mărturie pentru Dumnezeu și să-l fac de rușine pe Satana. M-am simțit foarte mândră. Gândul acesta mi-a dat credință. Dis-de-dimineață, iar ne-au interogat. Văzând că nu scoteau nimic de la noi, ne-au amendat cu 3000 de kyați și

ne-au dat drumul. Ne-au și avertizat să nu mai predicăm și au spus multe, hulindu-L pe Dumnezeu. I-am urât și mai mult pe diavolii aceia.

După ce am fost eliberată, tot am predicat Evanghelia. Într-o zi, un frate a venit și mi-a spus: „Oficialii locali știu că ești o străină venită să predici Evanghelia. M-au arestat împreună cu alți doi noi credincioși, ca să ne facă să te trădăm, dar niciunul n-a vorbit, așa că ne-au amendat și ne-au dat drumul. Au spus și că dacă dau de tine predicând iar, te violează pe loc. Te caută peste tot, grăbește-te și fugi!…” Abia mi-a venit a crede urechilor când fratele mi-a spus asta. Când am auzit c-au spus că mă violează dacă mă găsesc predicând, m-am înfuriat rău. Oamenii aceia chiar erau demoni, nu aveau umanitate! Eram o simplă credincioasă care răspândea Evanghelia, dar ei erau atât de plini de ură. Nu voiau să ne lase s-avem credință, vrând să ne aresteze, să ne persecute și să ne amendeze, ba chiar să mă violeze și să mă dezonoreze. Într-adevăr erau demoni potrivnici lui Dumnezeu Cu cât mă oprimau mai mult, cu atât voiam să predic și să fiu martoră.

Apoi, în octombrie, ne-am dus în alt sat să răspândim Evanghelia. Niște frați și surori predicaseră acolo, dar pastorul a răspândit zvonuri pentru a-i opri pe credincioși să cerceteze adevărata cale, iar guvernul a început să-i aresteze pe credincioși. Sătenii, induși în eroare de zvonuri și temându-se să nu fie arestați, n-au îndrăznit să cerceteze adevărata cale. Răspândirea Evangheliei avea să ne fie dificilă. M-am rugat lui Dumnezeu pentru îndrumare. Atunci, am căutat patru oameni cu o înțelegere destul de bună a adevărului și-am avut părtășie cu ei despre care este adevărata cale, care sunt căile false și cum folosește Dumnezeu în zilele de pe urmă persecuțiile și perturbările Satanei pentru a-i dezvălui și desăvârși pe oameni, pentru a separa grâul de neghină, fecioarele înțelepte de cele nesăbuite. Nesăbuitele ascultă doar de oameni, de Satana. Ele nu caută și nu

cercetează când aud vestea că Domnul a venit și a rostit cuvinte, așa că nu-L pot întâmpina pe mire. Doar cele care încearcă să asculte glasul lui Dumnezeu, care sunt ferme în credința de a-L urma, sunt cele înțelepte. Doar ele pot participa la ospățul de nuntă cu Domnul. După acea părtășie, toți patru și-au dorit să cerceteze mai departe. Zilele următoare, am organizat adunări pentru ei, având părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Unul dintre ei a spus: „Înainte am ascultat de pastor și de conducătorul satului. Au zis să nu ascult cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, așa că n-am făcut-o. Era să-mi pierd șansa de-a întâmpina venirea Domnului. Nu mai ascult de oameni. Ascult de Dumnezeu.” Altul a zis: „Citirea cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic m-a convins că El este Domnul Isus întors. Oricum mi-ar sta alții în cale, eu Îl accept pe Dumnezeu Atotputernic.” Am fost foarte fericită să-i aud zicând astfel de lucruri. Apoi, și-au adus unele rude să asculte predici și, imediat, peste 20 de oameni au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Faptul că acești credincioși noi au putut să caute adevărata cale și să rămână tari în mijlocul zvonurilor a fost foarte emoționant pentru mine. Totul s-a datorat îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu. Mama a fost eliberată în decembrie, în sfârșit. În cele câteva luni în care a fost închisă, a făcut zilnic muncă grea. Angajații guvernului ziceau că mă prind ei sigur și mă închid. M-am gândit cum a fost înainte de eliberarea mamei – polițiști cu arme și bastoane care veneau des la mine să mă aresteze, spunând că n-o vor elibera până nu mă întorceam acasă. Acum, însă, au eliberat-o pe mama fără să mă prindă. Am experimentat într-adevăr că Dumnezeu le conduce pe toate, iar dacă sunt arestată sau nu e cu totul în mâinile Sale. Nu sunt constrânsă – am continuat să predic și să-I fiu martoră lui Dumnezeu.

Predicând Evanghelia, am întâmpinat multe greutăți, inclusiv faptul că m-am simțit deprimată și slabă, dar cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat

de fiecare dată, permițându-mi să fiu tare în toiul deprimării și al slăbiciunii, dându-mi credința să predic și să mărturisesc pentru Dumnezeu în continuare. Am experimentat cu adevărat că Dumnezeu folosește aceste lupte pentru a-mi desăvârși credința. Îi mulțumesc lui Dumnezeu! Îmi voi îndeplini responsabilitatea, voi împărtăși mai multora Evanghelia Sa din zilele de pe urmă și-I voi răsplăti iubirea.

54. Egoismul este josnic

de Yang Shuo, China

La începutul anului 2021, eu și sora Zhang Yichen sprijineam împreună o biserică nou înființată. Yichen era o nouă credincioasă și nu avea multă experiență de viață, însă avea calibru bun și urmărea activ adevărul, așa că voiam s-o cultiv cât de repede posibil, pentru că asta ar fi făcut ca lucrarea bisericii să meargă ca pe roate. Intenționat am implicat-o pe Yichen în toate diferitele proiecte de lucrări ale bisericii și o sprijineam ori de câte ori îi observam oricare dintre neajunsurile sale. După o perioadă de instruire, Yichen a înregistrat mari progrese. Însă, câteva luni mai târziu, a fost promovată și transferată. Am fost reticentă să o las să plece și simțeam că pierdeam o asistentă foarte capabilă. Gândindu-mă că, pe viitor, va trebui să mă descurc singură cu toată lucrarea bisericii, una la mână, urma să fiu nevoită să muncesc mai mult, dar, dacă performanțele lucrării mele aveau de suferit, ce-ar fi crezut oamenii despre mine? Apoi, mi-am dat seama că ar fi în beneficiul lucrării bisericii ca ea să preia un volum mai mare de muncă. Nu trebuia să fiu atât de egoistă – când Yichen pleca, puteam pur și simplu să cultiv pe altcineva.

La puțin timp, câteva dintre bisericile din apropiere au organizat o adunare pentru lucrătorii responsabili cu udarea, ca ei să-și rezume și să-și împărtășească experiențele. Conducătoarea m-a rugat să aleg un lucrător responsabil cu udarea care să participe. La acel moment, m-am gândit să o recomand pe sora Wang Mingxi. Era o lucrătoare responsabilă cu udarea eficientă, foarte meticuloasă și responsabilă. Dacă o trimiteam pe ea la adunare, putea cultiva și mai mulți frați și surori când se întorcea și atunci lucrarea de udare a bisericii ar fi fost și mai eficientă, ceea ce m-ar fi făcut să arăt bine. Așa că am trimis-o pe Mingxi la adunare. Totuși, la câteva zile

după ce Mingxi s-a întors de la adunare, conducătoarea o tot căuta. Nu m-am putut abține să nu mă întreb: „Oare conducătoarea o va promova pe Mingxi? Are experiență cu udarea în biserica noastră. Dacă pleacă, nu va avea de suferit lucrarea noastră de udare? Atunci ce vor crede despre mine frații și surorile? Dacă aș fi știut, n-aș fi lăsat-o niciodată să participe la acea întâlnire.” Mai târziu, Mingxi mi-a spus că o altă biserică avea mare nevoie de lucrători responsabili cu udarea, așa că acea conducătoare plănuia s-o transfere. Am ezitat să fiu de acord cu asta, însă mă temeam că, dacă nu sunt de acord, conducătoarea va spune că eram egoistă și nu-mi păsa de voia lui Dumnezeu. Nu aveam altă opțiune decât s-o las pe Mingxi să plece. După ce a plecat, m-am simțit destul de deprimată. Mi-am spus: „Dacă noii credincioși părăsesc biserica din cauză că nu sunt lucrători capabili care să-i ude, oare conducătoarea mă va emonda și va spune că nu-mi îndeplinesc responsabilitatea? Cum aș putea suporta o astfel de rușine?” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai reticentă.

Într-o zi, când m-am întors acasă de la o adunare, două surori care lucrau la udarea nou-veniților mi-au spus: „Am primit o scrisoare de la conducătoare în care îți cere să mai găsești doi lucrători pentru udare și să scrii evaluări pentru noi două.” Când am auzit acest lucru, am fost vizibil supărată. Mi-am spus: „Oare conducătoare plănuiește să le transfere și pe ele? Abia le-am instruit pe aceste două surori. Am putut să le deleg o mare parte din lucrare și acum am mult mai puțin de care să mă ocup. Dacă sunt transferate în altă parte, nu doar că sarcinile mele de lucru se vor înmulți, dar cu siguranță performanțele mele de lucru vor avea de suferit. Dacă se întâmplă acest lucru, nu va spune conducătoarea că nu sunt o conducătoare bună?” După ce mi-am dat seama de acest lucru, am răspuns nefericită: „Chiar nu știu la ce se gândește conducătoarea.” Cele două surori au văzut că lăsasem privirea-n pământ și, mirate, au întrebat: „Ce s-a întâmplat? Nu-

ți cere conducătoarea doar să mai găsești doi lucrători pentru udare?” După ce le-am auzit răspunsul, m-am simțit puțin jenată. După ce mi-am recăpătat calmul, am răspuns superficial: „În regulă, atunci ar trebui să alegem niște candidați calificați.” Asta am spus cu glas tare, însă, în sinea mea, contestam decizia: „Oare conducătoarea ne tratează biserica drept centru de instruire a persoanelor talentate? Mai întâi o vrea pe această persoană, acum o vrea pe cealaltă. Lucrarea bisericii noastre a început în sfârșit să înregistreze progrese, dar cum ar trebui să continuăm dacă ea transferă aceste persoane talentate?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău și am început să nutresc o oarecare animozitate față de conducătoare. Am continuat să-mi îndeplinesc îndatoririle, însă cu mai puțin entuziasm decât înainte. La puțin timp după aceea, în timpul unei adunări, conducătoarea a spus că vrea să afle mai multe despre fratele Zhao Chengzhi, pentru că voia să-l promoveze și să-l cultive. Imediat ce am auzit asta, acel sentiment de ranchiună a revenit. Mi-am spus: „Chengzhi și-a făcut bine îndatoririle și vreau să-l numesc să se ocupe de lucrarea de udare. Dacă toți acești oameni sunt transferați, cum ar trebui să fac toată lucrarea asta singură? Oare chiar pot obține rezultate bune astfel?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă enervam mai mult: „Foarte bine, transferă-i pe toți! Nici prin gând nu-mi trece să pun bețe-n roate lucrării bisericii.” Apoi, pur și simplu nu m-am putut calma și m-am simțit foarte agitată la adunare. După adunare, am ajuns cu greu înapoi acasă și m-am decis să-i scriu o scrisoare conducătoarei, rugând-o să nu-l transfere pe Chengzhi. În acel moment, mi-am dat seama că eram irațională, așa că m-am gândit mai bine dacă să scriu scrisoarea. Dar încă eram supărată și mă simțeam deprimată.

Mai târziu, conducătoarea a organizat o adunare cu noi și am avut părtășie despre starea și comportamentul meu recent. Conducătoarea mi-a

arătat un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Esența egoismului și ticăloșiei antihriștilor este evidentă; manifestările lor de acest fel sunt deosebit de proeminente. Biserica le încredințează o parte din lucrare, iar dacă aceasta le aduce renume și beneficii și le permite să-și arate chipul, sunt foarte interesați și dispuși să o accepte. Dacă este o muncă neapreciată sau care implică ofensarea oamenilor sau care nu le va permite să-și arate chipul sau care nu aduce niciun beneficiu pentru statutul sau reputația lor, nu au niciun interes și nu o vor accepta, de parcă această lucrare nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu ar fi lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Când întâmpină dificultăți, nu există nicio șansă ca ei să caute adevărul pentru a le rezolva, cu atât mai puțin să încerce să vadă imaginea de ansamblu și să acorde vreo atenție lucrării bisericii. De exemplu, în sfera lucrării casei lui Dumnezeu, pe baza nevoilor lucrării generale, pot exista unele transferuri de personal. În cazul în care câțiva oameni sunt transferați dintr-o biserică, care ar fi modul rațional prin care conducătorii acelei biserici să trateze problema? Care este problema, dacă ei sunt preocupați doar de interesele propriei biserici, mai degrabă decât de interesele generale și dacă nu sunt deloc dispuși să transfere oameni? De ce, în calitate de conducători de biserică, nu se pot supune rânduielilor generale ale casei lui Dumnezeu? Este o astfel de persoană atentă la voia lui Dumnezeu? Este atentă la imaginea de ansamblu a lucrării? Dacă nu se gândește la lucrarea casei lui Dumnezeu ca întreg, ci doar la interesele propriei biserici, nu este ea foarte egoistă și disprețuitoare? Conducătorii de biserică ar trebui să se supună necondiționat suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, precum și rânduielilor și coordonării centralizate ale casei lui Dumnezeu. Acest lucru este în concordanță cu adevărurile-principii. Atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu o cere,**

indiferent despre cine ar fi vorba, fiecare ar trebui să se supună coordonării și rânduielilor casei lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie controlat de niciun conducător sau lucrător individual, de parcă ar aparține acestuia sau de parcă ar fi supus deciziilor lui. Supunerea aleșilor lui Dumnezeu față de rânduielile centralizate ale casei lui Dumnezeu este absolut firească și justificată și nu poate fi sfidată de nimeni. Cu excepția cazului în care un conducător sau un lucrător individual face un transfer irațional care nu este în conformitate cu principiul – caz în care acest lucru poate fi neascultat – toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să se supună și niciun conducător sau lucrător nu are dreptul sau vreun motiv să încerce să controleze pe cineva. Ați spune că există vreo lucrare care nu este lucrarea casei lui Dumnezeu? Există vreo lucrare care să nu implice extinderea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu? Toată este lucrarea casei lui Dumnezeu, fiecare lucrare este egală și nu există «al tău» și «al meu». Dacă transferul este în conformitate cu principiul și se bazează pe cerințele lucrării bisericii, atunci acești oameni ar trebui să meargă acolo unde este cea mai mare nevoie de ei. Și totuși, care este răspunsul antihriștilor când se confruntă cu acest tip de situație? Găsesc diverse pretexte și scuze pentru a-i ține pe acești oameni potriviți lângă ei și oferă doar doi oameni obișnuiți și apoi găsesc un pretext pentru a-ți forța mâna, fie spunând că lucrarea este foarte aglomerată, fie că au prea puțini oameni, oamenii sunt greu de găsit și dacă aceștia doi sunt transferați, lucrarea va avea de suferit. Și te întreabă ce ar trebui să facă și te determină să crezi că transferul oamenilor ar însemna că le ești dator. Nu așa operează diavolul? Așa fac lucrurile necredincioșii. Sunt buni oamenii care încearcă mereu să-și protejeze propriile interese în biserică? Sunt oameni care acționează conform principiilor?

În niciun caz. Ei sunt necredincioși și non-credincioși. Și nu este acesta un lucru egoist și ticălos? Dacă cineva de calibru bun este transferat de sub antihrist pentru a îndeplini o altă datorie, în inima sa, antihristul se împotrivește și respinge acest lucru cu îndârjire – el vrea să renunțe și nu are entuziasmul de a fi conducător sau șef de grup. Ce problemă este aceasta? De ce nu are pic de ascultare față de rânduielile bisericii? Crede că transferul «mâinii sale drepte» va afecta productivitatea și progresul lucrării sale, iar statutul și reputația îi vor fi afectate ca urmare, ceea ce îl va forța să muncească mai mult și să sufere mai mult pentru a garanta productivitatea, acesta fiind ultimul lucru pe care vrea să-l facă. S-a obișnuit cu confortul și nu vrea să lucreze mai mult sau să sufere mai mult, așa că nu vrea să lase persoana să plece. În cazul în care casa lui Dumnezeu insistă asupra transferului, face mare tam-tam și chiar refuză să-și facă propria treabă. Nu este acesta un lucru egoist și josnic? Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să fie alocați central de către casa lui Dumnezeu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu niciun conducător, șef de echipă sau individ. Fiecare trebuie să acționeze conform principiului; aceasta este regula casei lui Dumnezeu. Când antihriștii nu acționează conform principiilor casei lui Dumnezeu, când uneltesc în mod constant de dragul statutului și intereselor lor și îi fac pe frații și surorile de calibru bun să-i slujească pentru a-și consolida puterea și statutul, nu este acest lucru egoist și ticălos? Din exterior, ținând alături de ei oameni de calibru bun și nepermițându-le să fie transferați de casa lui Dumnezeu dau impresia că s-ar gândi la lucrarea bisericii, dar, de fapt, ei se gândesc doar la puterea și statutul lor și deloc la lucrarea bisericii. Le este teamă că vor face prost lucrarea bisericii, vor fi înlocuiți și își vor pierde statutul. Când antihriștii nu se gândesc la lucrarea mai amplă a casei lui

Dumnezeu, când se gândesc doar la propriul statut și îl protejează fără nicio remușcare cu privire la costul pentru interesele casei lui Dumnezeu și când își apără statutul și interesele în detrimentul lucrării bisericii, acest lucru este egoist și ticălos" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și esența firii lor (Partea întâi)"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie că antihriștii sunt extrem de egoiști și josnici. Pentru a-și păstra statutul și reputația, ei adună oameni și nu vor să-i împartă cu alții, fără a ține câtuși de puțin cont de lucrarea bisericii. Am văzut că aveam un comportament ca al unui antihrist. În special când am citit rândurile: „**Când antihriștii nu acționează conform principiilor casei lui Dumnezeu, când uneltesc în mod constant de dragul statutului și intereselor lor și îi fac pe frații și surorile de calibru bun să-i slujească pentru a-și consolida puterea și statutul, nu este acest lucru egoist și ticălos?**" Cuvintele lui Dumnezeu m-au lovit adânc. Am reflectat asupra comportamentului meu recent: când am aflat că era posibil ca Mingxi să fie promovată, m-am îngrijorat că lucrarea de udare va avea de suferit și că-mi va fi pătată reputația, așa că nu am vrut s-o las să plece și chiar am regretat că o trimisesem să participe la adunare. Când conducătoarea mi-a cerut să mai găsesc doi lucrători pentru udare și să scriu evaluări pentru surorile mele, am presupus că plănuia să le transfere și m-am simțit reticentă și certăreață. Ba chiar am dezvoltat o animozitate față de conducătoare. Când a vrut să-l promoveze pe Chengzhi, știam că el îndeplinea principiile de promovare și instruire, dar când m-am gândit cum ar fi afectat asta lucrarea evanghelică și de udare, nu am vrut să-l las să plece. I-am tratat pe frați și pe surori drept mâinile mele drepte capabile și voiam să-i păstrez pe toți pentru mine, pentru a mă ajuta să-mi consolidez statutul, reputația și să-mi satisfac dorințele egoiste. Nu m-am gândit la interesele bisericii și nici nu m-am gândit cum să acționez pentru a-L

mulțumi pe Dumnezeu. Am fost atât de egoistă și josnică. Necredincioșii din lumea seculară fac tot posibilul pentru a-și păstra cele mai talentate persoane alături, pentru a-i ajuta să-și extindă și să-și dezvolte afacerile. Și eu mi-am făcut datoria cam la fel. Mi-am tratat datoria drept propria afacere, acționând conform unor principii egoiste și gândindu-mă doar la reputația și statutul meu. Dumnezeu detesta și era dezgustat de astfel de acțiuni – mergeam pe calea antihriștilor de împotrivire față de Dumnezeu.

Mai târziu, am dat peste alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a-L asculta sau mulțumi pe Dumnezeu, ci, în schimb, vrea să dobândească prestigiu și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc prestigiul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește statutul și prestigiul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima și**

statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte prestigiul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc prestigiul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care ceilalți mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propriul prestigiu și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor îndeplini cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul prestigiului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și libera propagare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc prestigiul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării statutului și prestigiului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi prestigiul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin o pistă pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării

bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că natura și consecințele nepracticării adevărului și protejării întotdeauna a intereselor proprii sunt cu adevărat grave. Acestea tulbură și împiedică lucrarea bisericii și sunt un serviciu făcut Satanei. Biserica educă și promovează oameni pentru a le permite să primească instruire într-o funcție potrivită și a le permite să-și fructifice la maxim competențele. Acest lucru este benefic pentru intrarea în viață a fraților și surorilor și lucrarea bisericii și este conform voii Lui – este un lucru pozitiv pe care eu, în calitate de conducătoare, ar trebui să-l mențin și să-l sprijin. În schimb, când am văzut că erau promovați frații și surorile, nu m-am bucurat pentru ei, ci am ținut cont doar de reputația și statutul meu. Am simțit că acești frați și surori erau eficienți, că erau mâinile mele drepte, secunzi capabili. Aș fi avut mult mai puține motive de îngrijorare dacă și-ar fi îndeplinit îndatoririle în cadrul bisericii, am fi putut lucra mult mai eficient și statutul mi-ar fi fost consolidat. Așa că, atunci când au fost promovați și transferați unul după altul, m-am simțit reticentă, ranchiunoasă și nu am vrut să-i las să plece. Nu m-am gândit nici măcar un pic la ce ar fi mai bine pentru lucrarea bisericii, nici nu am ținut cont de tipul de mediu care le-ar oferi cea mai bună instruire, permițându-le să-și folosească abilitățile. Și eu numeam asta îndeplinirea datoriei? În mod clar, acționam drept emisarul Satanei, împiedicând lucrarea bisericii. Îmi îndeplineam datoria doar pentru reputația și statutul meu și, indiferent cât de multe făceam, Dumnezeu nu ar recunoaște acele lucruri. M-am gândit la pastorii și prezbiterii lumii religioase care sunt pe deplin conștienți că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a mărturisit că Domnul S-a întors și, totuși, pentru statut și câștig, ei tot depun mari eforturi pentru a-i opri pe credincioși să

cerceteze adevărata cale și să-L întâmpine pe Domnul. Ei își tratează credincioșii ca pe bunurile lor personale și-i păstrează ferm în puterea lor. Se luptă cu Dumnezeu pentru credincioși și au devenit antihriști, slujitori ai răului, condamnați și blestemați de Dumnezeu. Modul în care am acționat era diferit de acei pastori și prezbiteri? Dacă nu mă căiam, urma să am aceeași soartă precum fariseii din lumea religioasă, jignind firea lui Dumnezeu și îndurându-I pedeapsa și blestemele.

Atunci, am dat peste alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat**

aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Cuvintele lui Dumnezeu indică o cale de practică. Esența îndeplinirii îndatoririlor noastre este de a considera prioritare interesele bisericii și de a ne lăsa deoparte interesele personale pentru a-i proteja lucrarea. De fapt, oamenii care au conștiință, rațiune și umanitate ar ține cont de ceea ce necesită lucrarea și s-ar supune aranjamentelor bisericii dacă oamenii ar fi transferați. Nu ar ține cont de interesele proprii. Aspectul central al lucrării cuiva în calitate de conducător este de a-i uda pe frați și surori și de a cultiva persoanele talentate, permițând tuturor fraților și surorilor să-și folosească talentele și să îndeplinească îndatoririle cele mai potrivite lor. Aleșii lui Dumnezeu Îi aparțin Lui, nu unei persoane. Biserica poate alege să transfere oameni în baza a ceea ce este necesar pentru lucrare și în funcție de cine este mai potrivit pentru o anumită datorie. Nu am avut niciun drept să adun oameni pentru mine. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am fost dornică să mă lepăd de trup și să nu mai acord prioritate intereselor mele, în mod egoist și josnic.

Într-o zi, am primit o scrisoare de la conducătoare prin care-mi cerea să-i scriu o evaluare lui Chengzhi. Voia să evalueze dacă putea fi promovat să conducă lucrarea de udare. Mi-am spus: „În prezent, Chengzhi este coordonatorul lucrării evanghelice și de udare a bisericii noastre. Dacă pleacă și performanțele noastre de lucru sunt afectate, nu va spune

conducătoarea că sunt incompetentă?" Chiar atunci, mi-am dat brusc seama că eram din nou egoistă și interesată de propria persoană. Chengzhi era talentat la udare și ar fi fost benefic pentru lucrarea bisericii dacă ar fi fost responsabil pentru o porțiune mai extinsă a lucrării. În schimb, el ar fi beneficiat de mai multă instruire, așa că ar fi trebuit să-l susțin. Atunci, mi-am adus aminte următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de neprihănire și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze neprihănirea și să se abată departe de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"). Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este pentru vecie altruist și, orice lucrare face sau orice situație concepe pentru oameni, întotdeauna o face ținând cont de viețile oamenilor și pentru a ne curăți și transforma firile corupte, permițându-ne să fim mântuiți și să trăim umanitatea normală. Reflectând asupra mea, imediat ce situația pe care Dumnezeu a conceput-o mi-a amenințat interesele, m-am plâns, m-am opus și am fost extrem de egoistă și josnică. Gândindu-mă la sfințenia și altruismul lui Dumnezeu, m-

am simțit rușinată, plină de regrete și remușcări. Mi-am dat seama că era jalnic, josnic și inutil să trăiesc astfel. Trebuia să încetez să fiu atât de egoistă și josnică, să țin cont doar de reputația și statutul meu. Trebuia să stabilesc drept prioritare interesele bisericii. Așa că am strâns toate evaluările lui Chengzhi, i le-am dat conducătoarei și, apoi, el a fost promovat supraveghetor. După ce am practicat astfel, m-am simțit justificată și împăcată.

Ceva mai târziu, am observat că sora Li Hui avea calibru bun, avea părtășie privind adevărul într-un mod detaliat, stratificat, era iubitoare și răbdătoare cu frații și surorile, avea talentele necesare pentru a răspândi Evanghelia și a uda noii credincioși și era potrivită pentru instruire. După ce Chengzhi a plecat, nu doar că lucrarea noastră evanghelică nu a avut de suferit, ba chiar s-a îmbunătățit puțin. Înainte, întotdeauna am crezut că, atunci când acești oameni plecau, lucrarea noastră va avea de suferit. Acum, îmi dau seama că mă înșelam complet. Asta era doar scuza mea ca să mă bazez pe atuuri preexistente și să nu fac lucrări practice. De fapt, este important să pui suflet. Dacă poți ține cont de voia lui Dumnezeu, te poți abține să acționezi în interesul propriu, instruiești noi talente imediat ce altele sunt transferate și rezolvi prompt problemele din lucrarea ta, vei primi îndrumarea Dumnezeu. Și lucrarea ta se va îmbunătăți mereu. Slavă lui Dumnezeu!

55. Mi-am găsit locul

de Rosalia, Coreea de Sud

După ce am început să cred în Dumnezeu, am urmărit cu mult entuziasm. Orice datorie rânduia biserica pentru mine, ascultam. Când aveam greutăți sau probleme în datoria mea, puteam să sufăr și să plătesc prețul pentru a căuta o rezolvare fără să mă plâng. Curând, am început să practic udarea nou-veniților, unde eram promovată continuu. Simțeam că eram un talent, cineva pe care biserica îl cultiva, că urmăream mai mult ca alții, așa că, atât timp cât trudeam în datoria mea, aveam să fiu promovată și să primesc roluri importante. Când m-am gândit la asta, am fost foarte încântată de mine.

Ceva mai târziu, am văzut că mulți frați și surori cam de vârsta mea slujiseră drept conducători de echipă sau supraveghetori și am fost invidioasă. M-am gândit: „Dacă ei pot să îndeplinească îndatoriri atât de importante la o vârstă atât de fragedă, să fie prețuiți de conducători și admirați de frați și surori, eu nu pot fi mulțumită cu starea de fapt. Trebuie să urmăresc bine și să mă străduiesc să am un mare succes în datoria mea, ca să pot avea și eu un rol important.” Așadar, m-am străduit mai mult în datoria mea. Nu mă temeam să stau trează până târziu și să sufăr. Când aveam necazuri în datoria mea, căutam cuvintele lui Dumnezeu ca să le înlătur. Dar munca mea grea n-a adus nicio schimbare. Din cauza capacității mele de muncă slabe, mi s-au atribuit niște sarcini de rutină. După aceea, când am văzut că cei din jur erau promovați, am fost și mai invidioasă. Știam că încă le eram cu mult inferioară, așa că m-am încurajat mereu să nu fiu deznădăjduită sau mulțumită cu starea lucrurilor, că trebuia să urmăresc și să devin mai bună, că încă trebuia să mănânc și să beau mai mult din cuvântul lui Dumnezeu și să depun mai mult efort în intrarea mea în viață.

Credeam că, odată ce-mi îmbunătățeam aptitudinile profesionale și depuneam mai mult efort în intrarea în viață, sigur aveam să fiu promovată. Așa că am trudit să devin mai bună și abia am așteptat ziua în care aveam să fiu promovată.

Fără să-mi dau seama, trecuseră doi ani, iar noii mei parteneri veneau și plecau mereu. Unii au fost promovați, iar alții au devenit conducători și lucrători. Am început să devin suspicioasă: „Fac datoria asta de destul de mult timp, iar cei care o fac de mai puțin timp sunt promovați unul după altul, deci de ce datoria mea tot nu s-a schimbat deloc? Oare conducătorii cred că nu merit să fiu cultivată și că sunt potrivită numai pentru sarcini de rutină? Nu cumva nu am nicio șansă de a fi promovată? Voi fi blocată pe vecie în această datorie obscură?" Când m-am gândit la asta, m-am simțit deodată ca un balon dezumflat. Dintr-o dată nu mai aveam niciun entuziasm, nu mai eram la fel de harnică în datoria mea și nu mă grăbeam să mă ocup de treburile care trebuiau făcute. În fiecare zi, doar treceam prin rutină sau făceam sarcinile de mântuială. Drept urmare, în lucrarea mea, apăreau adesea abateri și omisiuni, dar eu nu am luat lucrurile în serios și nu am reflectat asupra mea cum se cuvine. Ulterior, am auzit că și mai mulți frați și surori pe care îi cunoșteam erau promovați și m-am simțit și mai mâhnită. M-am gândit: „Câțiva făceau aceeași datorie ca mine, dar, unul câte unul, acum au fost toți promovați, în vreme ce eu eram blocată exact unde începusem. Poate nu sunt un om care urmărește adevărul sau un subiect demn de cultivare." Acest gând a fost ca o povară pe umerii mei. M-am simțit groaznic. În zilele acelea, eram într-o stare de mare deprimare și mă simțeam nemotivată în datoria mea. Simțeam tot timpul că nu am un viitor în credința mea în Dumnezeu. Eram foarte mâhnită și nu puteam accepta ceea ce se întâmpla. M-am gândit: „Oare chiar sunt atât de nepriceputǎ? Oare chiar sunt potrivită doar pentru sarcini de rutină? Nu

merită să fiu cultivată deloc? Nu vreau decât o șansă. De ce trebuie să stau mereu într-un colț, unde nu mă observă nimeni?" Cu cât mă gândeam la asta, cu atât mai mâhnită și deprimată eram. Am oftat toată ziua și-mi simțeam picioarele ca de plumb. Câteodată plângeam în tăcere, în pat, noaptea, gândindu-mă: „Dacă aptitudinile mele profesionale sunt inferioare celorlalți, atunci voi trudi să urmăresc adevărul. Voi citi cuvintele lui Dumnezeu mai mult și mă voi axa mai mult pe intrarea în viață. Când voi putea avea părtășie cu o anumită cunoaștere practică, iar conducătorii vor vedea că mă axez pe urmărirea adevărului, oare nu mă vor promova și pe mine?" Însă când m-am gândit astfel, m-am simțit și puțin vinovată. Mă gândeam: „Urmărirea adevărului e un lucru pozitiv și e ceea ce ar trebui să urmărească un credincios. Dar eu mă folosesc de asta ca să ies în evidență deasupra celorlalți. Dacă urmăresc astfel, cu ambiții și dorințe, Dumnezeu va detesta și va urî asta, nu? De ce nu sunt mulțumită să-mi fac datoria în anonimat?" Am avut un sentiment de vinovăție, așa că m-am rugat lui Dumnezeu plângând: „Dumnezeule, știu că e greșit să urmăresc statutul, dar ambițiile și dorințele mele sunt foarte puternice. Simt în continuare că e inutil să-mi fac datoria în anonimat. Dumnezeule, nu pot ieși din starea asta. Te rog să mă conduci și să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg voia și să mă cunosc."

Într-o zi, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru antihriști, statutul și prestigiul sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un rang înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure primordială,**

adânc în munți, și tot n-ar lăsa deoparte urmărirea statutului și a prestigiului. Îi poți pune în orice grup de oameni și tot nu se pot gândi decât la statut și prestigiu. Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea statutului și a prestigiului ca echivalând cu credința în Dumnezeu și îi acordă aceeași importanță. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc și propriul statut și prestigiu. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră credința în Dumnezeu și căutarea adevărului ca fiind căutarea statutului și a prestigiului; căutarea statutului și a prestigiului e și căutarea adevărului, iar a câștiga statut și prestigiu înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au prestigiu sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i venerează sau nu-i urmează, sunt foarte frustrați, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: «Este o astfel de credință în Dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?» Ei chibzuiesc adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă o voce în biserică, o reputație, ca să se bucure de beneficii și să aibă statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). **„Pentru un antihrist, dacă reputația sau statutul lor este atacat sau luat, este o chestiune mai serioasă chiar și decât încercarea de a-i lua viața. Indiferent câte predici ascultă sau cât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu citesc, nu vor simți tristețe sau regret din cauză că nu au practicat niciodată adevărul și că au apucat pe calea antihristului, nici din cauză că au natura-esență a unui antihrist. În**

schimb, își scotocesc mereu creierii ca să găsească modalități de a câștiga statut și a-și spori reputația. […] În căutarea lor constantă a reputației și a statutului, de asemenea, neagă cu nerușinare tot ce a făcut Dumnezeu. De ce spun asta? În adâncul inimii, un antihrist crede: «Toată reputația și tot statutul sunt obținute de oamenii înșiși. Doar obținând o poziție fermă printre oameni și dobândind reputație și statut pot să se bucure de binecuvântările lui Dumnezeu. Viața are valoare doar când oamenii obțin putere și statut absolut. Numai asta înseamnă să trăiești ca un om. În schimb, ar fi inutil să trăiești în așa fel încât să te supui suveranității și rânduirilor lui Dumnezeu în toate, să stai de bunăvoie în poziția unei ființe create și să trăiești ca o persoană normală, cum s-a spus în cuvintele lui Dumnezeu – nimeni nu ar respecta o astfel de persoană. Statutul, reputația și fericirea unei persoane trebuie câștigate prin lupte proprii; trebuie obținute prin luptă și înșfăcate cu o atitudine pozitivă și proactivă. Nimeni altcineva nu vi le va da – să așteptați pasiv poate conduce doar la eșec.» Așa calculează un antihrist. Aceasta este firea unui antihrist" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"). Dumnezeu a revelat că antihriștii văd statutul ca fiind mai important ca viața. Tot ce spun și tot ce fac se învârte în jurul statutului și reputației, iar ei nu se gândesc decât să-l câștige și să-l păstreze. Odată ce-și pierd statutul, își pierd și motivația de a trăi. De dragul statutului, se pot chiar și împotrivi lui Dumnezeu, Îl pot trăda și-și pot întemeia împărății proprii. Mi-am dat seama că statutul a fost important pentru mine mereu. Când eram tânără, rudele mele mă învățau adesea lucruri precum: „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață" și „Omul se luptă în sus; apa curge în jos". Mereu considerasem aceste legi satanice de supraviețuire drept cuvinte după care să trăiești. Mă gândisem întotdeauna că doar câștigând statut și fiind foarte stimată, o

persoană ar fi capabilă să trăiască o viață demnă și prețioasă, pe când a fi mulțumit cu bucățica ta, a fi un om obișnuit și cu picioarele pe pământ denota lipsa aspirațiilor și a unor țeluri adevărate. Credeam că era o cale de a trăi inutilă pentru o persoană. Gândurile și părerile mele nu s-au schimbat după ce am crezut în Dumnezeu. La exterior, nu concuram și nu rivalizam, dar ambițiile și dorințele mele nu erau mici. Voiam numai să îndeplinesc o datorie mai importantă, să câștig un statut înalt și să câștig admirația celorlalți. Când am văzut că oamenii din jurul meu erau promovați conducători de echipă sau supraveghetori, asta doar mi-a stârnit și mai mult dorința și m-a făcut și mai nemulțumită de situația actuală. Ca să fiu promovată, mă trezeam devreme și stăteam până târziu noaptea și eram dispusă să sufăr și să plătesc orice preț pentru datoria mea. Când speranțele mi-au fost spulberate de repetate ori, m-am plâns foarte mult și m-am împotrivit mediului din jurul meu. Ba chiar am simțit că nu are rost să cred în Dumnezeu și mi-am pierdut motivația pentru datoria mea. Făceam lucrurile de mântuială și ca să fie făcute. Am văzut că, de când am ajuns să cred în Dumnezeu, calea pe care am mers nu a fost deloc cea a urmăririi adevărului. Tot ce făceam era pentru faimă și statut. În datoria noastră, Dumnezeu speră să fim capabili să urmărim adevărul, să intrăm în realitățile lui și să scăpăm de firile noastre corupte. Dar mi-am neglijat sarcina. Nu mă gândeam la urmărirea adevărului, nu voiam decât să câștig un statut înalt, iar când dorința mi s-a destrămat, am început să lenevesc, săpându-mi groapa și mai adânc. Chiar nu aveam deloc conștiință sau rațiune! M-am gândit cum, în ciuda anilor mei de credință în Dumnezeu, întrucât nu am urmărit adevărul, chiar și acum, nu aveam multă cunoaștere a firii mele corupte. Nici măcar nu-mi puteam face bine datoria pe care o aveam deja. Tot făceam lucrurile de mântuială și adesea existau probleme și devieri în lucrarea mea. Chiar și așa, voiam să fiu promovată și să fac o

lucrare mai mare. Eram atât de nerușinată! Abia atunci am realizat că a crede în Dumnezeu fără a căuta adevărul și a urmări orbește statutul, m-ar face și mai ambițioasă, iar firea mea, mai arogantă, vrând mereu să fiu superioară celorlalți, dar incapabilă să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. O astfel de căutare e autodistructivă și e urâtă și blestemată de Dumnezeu. Exact ca acei antihriști excluși din biserică, ei nu au urmărit adevărul și au urmărit mereu renumele, câștigul și statutul. Au căutat să fie admirați și adorați și au încercat să-i ademenească și să-i controleze pe oameni. Rezultatul acestui lucru a fost că au făcut prea mult rău și au fost dezvăluiți și alungați de Dumnezeu. Oare căutările mele nu erau aceleași cu ale lor? Nu mergeam pe calea împotrivirii față de Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu e dreaptă și nu poate fi ofensată. Dacă refuzam să mă corectez, sigur aș fi fost respinsă și alungată de Dumnezeu! Gândindu-mă la asta, mi-am jurat ca, de acum înainte, să nu urmăresc statutul și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Voi urmări adevărul și-mi voi face datoria cum se cuvinte, cu picioarele pe pământ.

Într-o zi, în timpul devoționalelor mele, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Pentru că oamenii nu recunosc orchestrările lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu, ei înfruntă întotdeauna sfidător destinul și cu o atitudine rebelă, și vor mereu să arunce la o parte autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu și lucrurile pe care le-a pregătit soarta, sperând în zadar să-și schimbe circumstanțele actuale și să-și modifice destinul. Dar ei nu pot reuși niciodată, sunt împiedicați la fiecare pas. Această luptă, care are loc adânc în sufletul unui om, aduce o durere profundă, de tipul celor care se cioplesc în oasele unei persoane, pe măsură ce aceasta își irosește în permanență viața. Care este cauza acestei dureri? Este din cauza suveranității lui Dumnezeu sau pentru că o persoană s-a născut fără noroc? Evident, niciuna din acestea nu**

este adevărată. La bază, este cauzată de cărările pe care apucă oamenii, de felurile în care ei aleg să-și trăiască viața. Unii oameni s-ar putea să nu fi realizat aceste lucruri. Dar când cunoști cu adevărat, când ai ajuns cu adevărat să recunoști că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc, când ai înțeles cu adevărat că tot ceea Dumnezeu a planificat și hotărât pentru tine este un mare avantaj și o mare protecție, atunci simți că durerea ta începe să se domolească și întreaga ta ființă devine cu totul relaxată, liberă, eliberată. Judecând după starea majorității oamenilor, în mod obiectiv, ei nu pot să accepte valoarea practică și sensul suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, cu toate că la nivel subiectiv nu-și doresc să continue să trăiască așa cum o făceau înainte și vor ca durerea să le fie alinată; în mod obiectiv, nu pot recunoaște și nu se pot supune cu adevărat suveranității Creatorului, și cu atât mai puțin știu ei cum să caute și să accepte orchestrările și aranjamentele Creatorului. Așadar, dacă oamenii nu pot recunoaște cu adevărat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor chestiunilor omenești, dacă nu se pot supune cu adevărat dominației Creatorului, atunci le va fi dificil să nu fie conduși și împiedicați de noțiunea că «soarta omului este în propriile sale mâini». Le va fi dificil să se scuture de durerea luptei lor intense împotriva destinului și a autorității Creatorului și, inutil de menționat, le va fi de asemenea greu să devină cu adevărat eliberați și liberi, să devină oameni care Îl venerează pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au tulburat inima. Înainte, nu-mi comparasem niciodată starea cu ceea ce revelau aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Credeam că aceste cuvinte le erau adresate necredincioșilor, în vreme ce eu eram unul dintre cei credincioși și credeam în suveranitatea lui

Dumnezeu și mă supuneam acesteia. Însă abia când m-am calmat și am contemplat acest pasaj al cuvântului lui Dumnezeu, am realizat că a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu nu reprezintă cunoașterea suveranității atotputernice a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin supunere față de suveranitatea Sa. Deși credeam în Dumnezeu, perspectiva mea asupra lucrurilor era încă la fel cu a necredincioșilor. Necredincioșii cred întotdeauna că soarta oamenilor e în mâinile proprii și mereu se luptă împotriva sorții. Vor să-și schimbe destinul prin eforturile proprii și să trăiască o viață de excelență. Drept urmare, suferă mult, plătesc un preț mare, până când, în final, sunt loviți și plini de vânătăi, și chiar și când sunt plini de cicatrici, tot nu se trezesc la realitate. Oare eu nu eram la fel? Am vrut mereu să schimb starea de fapt prin propriile eforturi și m-am bazat pe lupta mea pentru a năzui la promovări și roluri importante. Pentru acest scop, am suferit în tăcere, am plătit un preț și am muncit din greu să învăț aptitudini profesionale. Când dorința mi s-a destrămat, am devenit pasivă și potrivnică și m-am încăpățânat și mai tare. Abia atunci am văzut că eram atât de îndurerată și obosită fiindcă pășeam pe calea greșită și alesesem modul de viață greșit. Consideram că aberațiile satanice precum „Destinul unui om se află în mâna lui” și „Omul își poate crea cu mâinile sale o patrie plăcută” sunt maxime după care să trăiesc. Credeam că, pentru a-mi atinge țelul, trebuia să mă bazez pe propriile eforturi ca să-l ajung. În fața faptului că dorințele mi se destrămau iarăși și iarăși și că nu eram capabilă să câștig promovări sau poziții importante, nu puteam să mă supun și voiam mereu să lupt împotriva lui Dumnezeu, să mă eliberez de rânduielile Lui și să câștig statut și reputație prin eforturile proprii. Abia atunci am văzut că eram credincioasă numai cu numele. În realitate, în inima mea, nu credeam în suveranitatea lui Dumnezeu și cu atât mai puțin eram dispusă să mă supun rânduielilor Sale. Care era diferența dintre un credincios ca mine și un non-

credincios? Dumnezeu este Domnul Creației și Dumnezeu are suveranitate și control asupra tuturor lucrurilor. Destinul fiecărui om, calibrul și punctele sale forte, datoria pe care o poate îndeplini în casa lui Dumnezeu, felul și momentul în care experimentează anumite situații și așa mai departe, sunt toate rânduite și prestabilite de Dumnezeu și nimeni nu poate scăpa de ele și nu poate schimba nimic. Numai supunându-ne suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, putem să avem inimile în pace. Știind asta, m-am simțit deodată demnă de milă și jalnică. Crezusem în Dumnezeu mulți ani și, cu toate că mâncasem și băusem atât de mult din cuvântul lui Dumnezeu, încă eram întocmai ca un necredincios. Nu cunoșteam omnipotența și suveranitatea lui Dumnezeu. Eram atât de arogantă și ignorantă! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Când ai înțeles cu adevărat că tot ceea Dumnezeu a planificat și hotărât pentru tine este un mare avantaj și o mare protecție, atunci simți că durerea ta începe să se domolească și întreaga ta ființă devine cu totul relaxată, liberă, eliberată**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”). Chibzuind la cuvântul lui Dumnezeu, m-am întrebat cum puteam ști dacă acest mediu era benefic pentru mine și mă proteja? În timp ce căutam, am realizat că, de când am început să cred în Dumnezeu, nu experimentasem niciodată vreun mare eșec sau obstacol și nu fusesem demisă sau transferată. Fusesem promovată și cultivată continuu. Fără să realizez, începusem să cred că eram un om care urmărea adevărul și că eram un subiect cheie pentru cultivare în biserică, așa că, în mod natural, ajunsesem să cred că „promovarea” era țelul de urmărit. De fiecare dată când eram promovată, nu primeam asta ca pe o responsabilitate și o datorie de la Dumnezeu, nu urmăream adevărul în mod realist și nu mă gândeam cum să folosesc principiile în datoria mea. În schimb, mi-am privit datoria ca pe o unealtă pentru a urmări statutul și a fi apreciată de ceilalți. Cu cât datoria era mai măreață și statutul mai înalt, mă

gândeam eu, cu atât mai mult oamenii aveau să mă admire și prețuiască, așa că eram foarte preocupată să fiu promovată și-mi petreceam zilele făcându-mi griji pentru aceste câștiguri și pierderi. Uitasem demult ceea ce se cuvenea într-adevăr să urmăresc în credința mea în Dumnezeu. Privind în urmă, ambiția și dorințele mele erau atât de mari, iar dacă aș fi fost promovată și mi s-ar fi dat un rol important, așa cum îmi dorisem, nu știu cât de arogantă aș fi putut deveni sau ce rău aș fi putut face. Sunt prea multe exemple de asemenea eșecuri. Există mulți oameni care-și pot îndeplini îndatoririle sincer când nu au statut, dar, în momentul în care îl au, ambiția lor crește, încep să facă rău, înșală și ademenesc oamenii. Pentru a-și menține renumele, câștigurile și statutul, îi exclud și suprimă pe ceilalți și, drept urmare, se ruinează pe ei înșiși. Am văzut că statutul, pentru cei care urmăresc adevărul și merg pe calea cea bună, este practică și desăvârșire. Însă pentru cei care nu urmăresc adevărul și nu merg pe calea cea bună, este ispită și revelare. De atunci, tot nu am avut statut și, numai fiindcă nu fusesem promovată sau văzută ca importantă, am fost atât de plină de resentimente, că nu am mai vrut să-mi fac datoria. Puteam vedea că ambițiile și dorințele mele erau enorme și că, dacă într-adevăr aș fi fost promovată într-o datorie importantă, sigur aș fi eșuat la fel de rău ca aceia care eșuaseră deja. În acest moment, am simțit cu adevărat că în spatele faptului că nu fusesem promovată ca lider sau supraveghetor se afla permisiunea lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit acest mediu ca să mă forțeze să mă opresc și să reflectez asupra mea, astfel încât să mă pot îndrepta și să merg pe calea urmăririi adevărului. Acest mediu era ceea ce îi lipsea vieții mele și era o mare protecție pentru mine! Gândindu-mă la asta, am simțit că fusesem atât de oarbă și ignorantă, nu înțelesesem voia lui Dumnezeu. Îl înțelesesem greșit și Îl învinuisem pe Dumnezeu. Chiar rănisem inima lui Dumnezeu!

După aceea, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce fel de inimă vrea Dumnezeu să aibă oamenii? Mai întâi, această inimă trebuie să fie onestă, iar oamenii trebuie să-și poată face datoria în mod conștiincios, cu picioarele pe pământ, să fie capabili să sprijine lucrarea bisericii, să nu mai aibă așa-numite «ambiții mărețe» sau «țeluri înalte». Fiecare pas lasă o urmă; în timp ce-L urmează și Îl venerează pe Dumnezeu, ei se comportă ca niște ființe create; nu mai urmăresc să devină o persoană excepțională sau măreață, cu atât mai puțin o persoană deosebit de funcțională și nu venerează creațiile de pe planete extraterestre. În plus, această inimă trebuie să iubească adevărul. Ce înseamnă în primul rând dragostea de adevăr? Înseamnă să iubești lucruri pozitive, să ai simțul dreptății, să fii capabil să te sacrifici în mod sincer pentru Dumnezeu, să-L iubești cu adevărat, să I te supui și să mărturisești pentru El**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am fost profund mișcată. Am simțit speranțele și cerințele lui Dumnezeu pentru oameni. Dumnezeu nu vrea ca oamenii să fie faimoși, măreți sau semeți. Dumnezeu nu ne cere să ne angajăm în întreprinderi mărețe sau să avem realizări glorioase. Dumnezeu speră doar ca oamenii să urmărească adevărul, să se supună suveranității și rânduielilor Lui și să-și îndeplinească îndatoririle într-o manieră realistă. Dar eu n-am înțeles voia lui Dumnezeu și nu m-am cunoscut pe mine. Am vrut mereu statut și să fiu o figură măreață și impunătoare. Fără statut și atenție, am simțit că trăiesc o viață deprimată și inutilă. Nu aveam deloc umanitate sau rațiune. În mod clar, eram iarbă ce-și dorea să fie copac, o cinteză care se voia vultur și, drept urmare, m-am străduit până am ajuns nefericită și extenuată. Când am realizat asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! În trecut, mereu am urmărit statutul,

renumele și câștigul. Am vrut mereu să fiu apreciată și lăudată. Nu m-am mulțumit să-mi îndeplinesc datoria în obscuritate, lucru pe care Tu îl urăști și detești. Acum înțeleg că aceasta este calea greșită. Vreau să mă supun suveranității și rânduielilor Tale. Indiferent dacă pot fi sau nu promovată în viitor, voi urmări adevărul într-o manieră realistă și-mi voi îndeplini bine datoria." După ce m-am rugat, m-am simțit foarte eliberată și mai aproape de Dumnezeu.

Ulterior, citind cuvântul lui Dumnezeu, am dobândit o anumită cunoaștere a părerilor mele greșite despre căutare. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când cineva este promovat pentru a sluji drept conducător sau lucrător sau este cultivat pentru a fi supraveghetor al unui anumit tip de lucrare tehnică, aceasta nu reprezintă nimic altceva decât faptul că îi este încredințată o povară de către casa lui Dumnezeu. Este o însărcinare, o responsabilitate și, desigur, este și o datorie specială, o oportunitate extraordinară; reprezintă o înălțare excepțională, iar această persoană nu are cu ce să se laude. Când cineva este promovat și educat de casa lui Dumnezeu, asta nu înseamnă că are o poziție sau un statut special în casa lui Dumnezeu, astfel încât să se poată bucura de tratament și favoruri speciale. În schimb, după ce este înălțat în mod excepțional de casa lui Dumnezeu, i se oferă condiții excelente pentru a fi instruit de către aceasta, pentru a practica săvârșirea unor lucrări însemnate ale bisericii și, totodată, standardele pe care casa lui Dumnezeu i le va cere acestui om să le atingă vor fi mai înalte, ceea ce este foarte benefic pentru intrarea lui în viață. Când o persoană este promovată și educată în casa lui Dumnezeu înseamnă că i se vor impune cerințe stricte și va fi supravegheată îndeaproape. Casa lui Dumnezeu va inspecta și supraveghea cu strictețe lucrarea pe care o face și aceasta va ajunge să înțeleagă și să acorde atenție intrării sale în**

viață. Din aceste puncte de vedere, se bucură oamenii promovați și cultivați de casa lui Dumnezeu de un tratament special, de un statut special și de o poziție specială? Categoric nu și cu atât mai puțin se bucură de vreo identitate specială. Dacă oamenii care au fost promovați și cultivați simt că au capital în urma îndeplinirii datoriei lor într-un mod oarecum eficient și, astfel, stagnează și nu mai caută adevărul, atunci, sunt în pericol când se confruntă cu încercări și nenorociri. Dacă statura oamenilor este prea mică, cel mai probabil nu vor putea să rămână fermi. Unii spun: «Dacă cineva este promovat și educat drept lider, atunci are identitate. Chiar dacă nu este unul dintre fiii întâi născuți, cel puțin are speranță să devină unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Nu am fost niciodată promovat și cultivat, așadar, ce speranță am să mă număr printre oamenii lui Dumnezeu?» Este greșit să gândim așa. Pentru a deveni unul dintre oamenii lui Dumnezeu, trebuie să ai experiență de viață și trebuie să fii cineva care Îl ascultă pe Dumnezeu. Nu contează dacă ești lider, lucrător sau un adept de rând, oricine deține adevărurile-realități este unul dintre oamenii lui Dumnezeu. Chiar dacă ești lider sau lucrător, dacă îți lipsesc adevărurile-realități, rămâi tot un făcător de servicii" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că promovarea și cultivarea în biserică nu înseamnă că oamenii au un statut special sau că primesc un tratament special precum oficialitățile din lume. Este doar o șansă de a practica. Este doar o mai mare responsabilitate pentru oameni. A fi promovat și cultivat înseamnă doar că un om se mută de la o datorie la alta. Nu înseamnă că identitatea și statutul acelui om sunt mai mari decât ale celorlalți și, mai mult decât atât, nu înseamnă că înțelege adevărul sau că are realitățile acestuia. Să nu fii promovat nu înseamnă că ești inferior și

nici că nu ai niciun viitor și nu poți fi mântuit. Pe scurt, orice datorie îndeplinești, fie că ești sau nu promovat, Dumnezeu îi tratează corect pe toți oamenii și fiecărei persoane i se dă șansa de a practica în datoria sa. Biserica rânduiește îndatoririle în mod rezonabil, conform calibrului și punctelor forte ale fiecăruia, astfel încât calibrul și punctele forte ale fiecărui om să poată fi folosite la maximum. Asta e atât în beneficiul lucrării bisericii, cât și al intrării noastre în viață. Fie că ești promovat sau nu într-o datorie importantă, așteptările lui Dumnezeu de la oameni și proviziile pentru fiecare sunt aceleași. Dumnezeu vrea ca oamenii să urmărească adevărul și să-și schimbe firile pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor. Așadar, mântuirea lui Dumnezeu pentru oameni nu depinde niciodată de statutul sau calificările lor. Mai degrabă, depinde de atitudinea oamenilor față de adevăr și de datoria lor. Dacă mergi pe calea căutării adevărului, în timp ce-ți faci datoria vei practica mai mult și vei continua să progresezi în viață. Dacă nu urmărești adevărul, indiferent cât de înalt îți e statutul, nu vei rezista. Mai devreme sau mai târziu, vei fi demis și alungat. În trecut, nu aveam o înțelegere pură despre promovare. Credeam mereu că să fii promovat înseamnă să obții statut și, cu cât era statutul mai înalt, cu atât mai bune viitorul și destinul meu. Drept urmare, nu m-am axat pe urmărirea adevărului în datoria mea și am urmărit doar statutul. Abia acum realizez că această perspectivă e absurdă! În realitate, biserica mi-a dat șansa de a practica, dar calibrul meu era efectiv prea mic pentru sarcini mai importante. Însă eu nu aveam conștiință de sine, așa că întotdeauna simțeam că eram capabilă și puteam fi promovată să fac o lucrare mai importantă. Chiar nu mă cunoșteam deloc. Orice fel de lucrare am face în casa lui Dumnezeu, cu toții trebuie să înțelegem adevărul și să intrăm în adevărurile-principii pentru ca lucrarea noastră să obțină rezultate bune. Dar eu nu am înțeles adevărul și nu am putut face deloc lucrare practică. Chiar

dacă aș fi promovată, ce bine aș putea oare face? Oare nu doar aș încurca? Nu numai că aș fi complet epuizată, dar aș și stânjeni lucrarea bisericii. Nu ar merita. În acest moment, am realizat în sfârșit că datoria mea curentă era foarte potrivită pentru mine. Eram capabilă s-o fac și să mă folosesc de punctele mele forte. Asta a fost de ajutor intrării mele în viață și al lucrării bisericii. Prin luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, am devenit mai conștientă de voia Lui, mi-am găsit locul, am aflat ce datorie ar trebui să fac, iar starea mea negativă a fost transformată.

După aceea, am fost controlată mult mai puțin de renumele, câștigul și statutul meu și am dus o povară în datoria mea. Când nu eram ocupată cu lucrarea, îmi foloseam timpul liber ca să practic predicarea Evangheliei și să mărturisesc despre Dumnezeu. Când vedeam că oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și însetează după adevăr acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, mă simțeam foarte liniștită și împăcată. În sfârșit, am înțeles că nu contează cât de importantă e funcția care ți-a fost atribuită, ceea ce contează e dacă poți juca rolul unei ființe create în timp ce-ți faci datoria. Asta e cel mai important. Acum, deși aud adesea vești că unii frați și surori pe care îi cunosc sunt promovați, sunt mult mai calmă și nu mai sunt invidioasă cum eram înainte, fiindcă știu că, deși îndeplinim îndatoriri diferite, toți năzuim către același țel și facem tot ce putem pentru a răspândi Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Acum, în sfârșit mi-am găsit locul. Sunt doar o mică ființă creată. Datoria mea este să ascult de orchestrările și rânduielile Creatorului. Pe viitor, oricare ar fi datoria mea, sunt dispusă să accept, să ascult și să fac tot ce pot în datoria mea pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu.

56. Cum mi s-a transformat datoria în tranzacție?

de Zhencheng, China

În 2008, am primit lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Citind cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că scopul întrupării lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și al exprimării adevărului de către El este să curățească pe deplin umanitatea, să mântuiască oamenii din păcat și să-i aducă la o destinație frumoasă. Eram foarte încântată și voiam să mă sacrific în îndeplinirea unei datorii pentru Dumnezeu. La scurt timp, un lider de grup a rânduit să ud nou-veniții și să mă ocup de câteva grupuri de adunare. Ca să-mi îndeplinesc datoria bine, am închis clinica pe care o conduceam de mulți ani și mi-am petrecut zilele lucrând în biserică. Mai târziu, din cauza arestărilor și a persecuției efectuate de Partidul Comunist, soțul meu a divorțat de mine. În anii aceia, îmi făceam mereu datoria departe de casă și, deși m-am simțit slabă uneori, imediat ce mă gândeam că suferința pe care o înduram era celebrată de Dumnezeu, dobândeam credință și putere.

În aprilie 2017, liderul de biserică a luat în considerare faptul că am hipertensiune arterială și condiție fizică slabă și m-a oprit să-mi fac datoria o vreme, ca să pot merge acasă să mă odihnesc puțin. Eram foarte supărată și mi-am zis: „Dumnezeu e pe cale să-Și termine lucrarea, așa că acum este momentul crucial în care să-mi fac datoria și să pregătesc fapte bune. Fără o datorie de îndeplinit, pot avea o destinație bună și un final bun? Dacă nu primesc o binecuvântare în final, toți acești ani de muncă asiduă, în care am plătit un preț, vor fi în van?” Mai târziu, o soră m-a primit la ea. A avut părtășie cu mine despre voia lui Dumnezeu și m-a ajutat, dar eram foarte invidioasă când o vedeam întotdeauna ocupată cu datoria ei. Nu puteam îndeplini o datorie pentru că nu mă simțeam bine. Oare Dumnezeu îmi

folosea starea pentru a-mi lua calificarea datoriei mele, încerca să mă dezvăluie și să mă alunge? Gândul acesta m-a lăsat fără vlagă și m-am simțit absolut groaznic, fără speranță. În plus, a ieșit la suprafață faptul că-L înțelegeam greșit pe Dumnezeu și aveam nemulțumiri la adresa Lui: m-am gândit cum, în ultimii ani, renunțasem la tot și suferisem atât de mult fără să mă plâng. Cum de am putut ajunge astfel? Pe vremea aceea, nu puteam primi cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și nu știam ce să-I spun în rugăciune. Mi-am pierdut apetitul și nu puteam dormi bine. Inima îmi era plină de întuneric. Văzându-mă astfel, sora m-a emondat, spunând: „Nu citești cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, întocmai ca o persoană acum diferită. Nu cauți adevărul.” Mi-a fost foarte greu să aud că sunt emondată în acest fel și m-am rugat lui Dumnezeu, în căutarea mea: „Dumnezeule, nu știu cum să rezolv situația asta, nu-Ți înțeleg voia și nu știu pe ce cale s-o iau. Trăiesc în întuneric și sunt realmente nefericită. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă.”

Am continuat să mă rog și să caut mult în următoarele zile. Într-o dimineață, deodată mi-a venit în minte o frază din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări?**” M-am întors repede la calculator să găsesc acest pasaj. Dumnezeu Atotputernic spune: „**După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori**

la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Am mai citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Oamenii cred în Dumnezeu pentru a fi binecuvântați, răsplătiți, încoronați. Nu există acest lucru în inima fiecăruia? Este cert că există. Deși oamenii nu vorbesc deseori despre asta, ba chiar își ascund motivul și dorința de a obține binecuvântări, această dorință și acest motiv din adâncul inimilor oamenilor au fost întotdeauna de nezdruncinat. Indiferent câtă teorie spirituală înțeleg oamenii, ce experiență sau cunoștințe au, ce datorie pot să îndeplinească, câtă suferință îndură sau cât de mare e prețul pe care-l plătesc, ei nu renunță niciodată la motivația pentru**

binecuvântări adânc ascunsă în inimile lor și întotdeauna lucrează în tăcere în folosul ei. Nu este acesta lucrul cel mai adânc îngropat în inimile oamenilor? Fără această motivație de a primi binecuvântări, cum te-ai simți? Cu ce atitudine ți-ai îndeplini datoria și L-ai urma pe Dumnezeu? Ce ar deveni oamenii dacă s-ar descotorosi de această motivație de a primi binecuvântări care este ascunsă în inimile lor? E posibil ca mulți oameni să devină negativi, în vreme ce unii ar deveni demotivați în îndatoririle lor. Și-ar pierde interesul în credința lor în Dumnezeu, de parcă sufletul lor ar fi dispărut. Ar părea că le-a fost smulsă inima. De aceea spun că motivația pentru binecuvântări este ceva ascuns adânc în inimile oamenilor. Poate că, în timp ce își realizează datoria sau trăiesc viața bisericească, simt că sunt în stare să-și părăsească familiile și să se sacrifice cu bucurie pentru Dumnezeu și că acum își cunosc motivația de a primi binecuvântări și au lăsat-o deoparte și că nu mai sunt conduși sau constrânși de aceasta. Atunci, ei cred că nu mai au motivația de a fi binecuvântați, dar Dumnezeu crede altceva. Oamenii văd lucrurile doar în mod superficial. Fără încercări, sunt încântați de ei. Atât timp cât nu părăsesc biserica sau nu-L neagă pe Dumnezeu și continuă să se sacrifice pentru El, ei cred că s-au schimbat. Simt că nu mai sunt conduși de entuziasmul personal sau de impulsuri de moment în îndeplinirea datoriei lor. În schimb, cred că pot să caute adevărul și că pot să caute și să practice adevărul încontinuu în timp ce-și îndeplinesc datoria, astfel încât firile lor corupte să fie purificate, iar ei să obțină o oarecare schimbare autentică. Cu toate acestea, când se întâmplă lucruri care au legătură directă cu destinația și sfârșitul lor, cum se comportă oamenii? Adevărul se dezvăluie în întregime” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). Cuvintele de judecată ale lui

Dumnezeu m-au încolțit. Înainte, știam teoretic că credința în Dumnezeu nu poate fi pentru binecuvântări, dar nu mă cunoșteam pe mine însămi cu adevărat. Această situație mi-a expus brusc complet motivația de a obține binecuvântări. Renunțasem la căminul meu și la slujba mea în decursul acestor ultimi ani, ca să-mi fac datoria, orice s-ar întâmpla. Am crezut că, plătind toate aceste prețuri, sigur voi câștiga aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu și voi avea o destinație bună, așa că eram foarte motivată în datorie. Acum nu-mi puteam face datoria din cauza sănătății, așa că am crezut că mi-am pierdut destinația și visurile de a obține binecuvântări mi s-au năruit. Nu doar că regretam că renunțasem la tot, ci Îl și blamam pe Dumnezeu, voiam să-L conving și mă opuneam Lui. Eram prea deprimată să mă mișc. Îmi tratam sacrificiile ca pe un capital de schimb pentru binecuvântările lui Dumnezeu, crezând că suferința și contribuțiile mele însemnau că Dumnezeu îmi datorează o destinație bună și un sfârșit bun. Fără așa ceva, m-am plâns și L-am blamat pe Dumnezeu. În spatele negativității mele se ascundea motivul de a fi binecuvântată. Această perspectivă în credința mea însemna că tranzacționez cu Dumnezeu și că-L folosesc pentru a câștiga binecuvântări. Asta însemna că-L trădam și mă opuneam Lui. Contribuțiile și sacrificiile lui Pavel au fost pentru a încheia un târg cu Dumnezeu și a cere o coroană a dreptății de la El. Asta a jignit grav firea lui Dumnezeu și Pavel a fost pedepsit. După ce am făcut unele sacrificii și cheltuieli, și eu am cerut recompense, promisiuni și binecuvântări de la Dumnezeu. Când nu am primit ce am sperat, L-am înțeles greșit, L-am blamat pe Dumnezeu și chiar m-am gândit să-L trădez. În ce fel eram eu diferită de Pavel? Aveam eu vreo fărâmă de rațiune sau conștiință? Investisem un timp anume și plătisem un preț oarecare în datoria mea, dar fiindcă nu înțelesesem adevărurile-principii și eram încă plină de corupție și imoralitate, eram incapabilă să obțin rezultate bune în datoria

mea, ba chiar perturbam uneori. În felul acesta îmi foloseam contribuțiile și sacrificiile pe post de capital în încercarea de a încheia târguri cu Dumnezeu și să obțin binecuvântări. Eram incredibil de nerușinată! Dacă sănătatea nu m-ar fi împiedicat să-mi fac datoria, nu aș fi văzut niciodată că urmăresc în mod inadecvat binecuvântările în credința mea și aș fi continuat să merg pe calea greșită, ajungând, în final, precum Pavel. Gândurile astea mi-au lăsat o teamă persistentă și mi-am dat seama că faptul că Dumnezeu rânduise această situație era dragostea și mântuirea Lui pentru mine! Am fost plină de regrete și de reproșuri la adresa mea, odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, și m-am rugat în lacrimi: „O, Dumnezeule! Sunt atât de recunoscătoare pentru mântuirea Ta. Fără a fi demascată astfel, m-aș fi opus Ție fără să știu de ce. Dumnezeule, vreau să mă căiesc Ție și să nu mai urmăresc binecuvântările. Vreau doar să urmăresc adevărul, să mă lepăd de firea mea coruptă și să trăiesc o asemănare umană."

După ce m-am rugat, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu, care dezbat experiențele pe care le-a avut Petru în rafinarea sa. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**L-am supus la nenumărate încercări – încercări care, evident, l-au lăsat pe jumătate mort – dar, în mijlocul acestor sute de încercări, el nu și-a pierdut nici măcar o dată credința în Mine și nu s-a simțit dezamăgit de Mine. Chiar și când am zis că Mă lepădasem de el, tot nu s-a lăsat descurajat și a continuat să Mă iubească într-un mod practic și în acord cu principiile de practică trecute. I-am spus că nu aveam să îl laud deși Mă iubea, că într-un final îl voi da pe mâna Satanei. Dar, în mijlocul acestor încercări, încercări care nu au venit asupra trupului său, ci au fost prin cuvinte, el încă s-a rugat Mie și a spus: «O, Dumnezeule! În cer și pe pământ și printre toate lucrurile, există vreun om, vreo făptură sau vreun lucru care să nu fie în mâinile Tale, Cel Atotputernic? Când ești milos cu mine, inima mea mult se**

înveselește datorită milei Tale. Când mă judeci, așa nevrednic cum sunt, simt cu atât mai mult insondabilitatea faptelor Tale, deoarece ești plin de autoritate și înțelepciune. Deși trupul meu îndură greutăți, duhul meu este alinat. Cum aș putea să nu aduc slavă înțelepciunii și faptelor Tale? Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit? O, Atotputernicule! Chiar nu dorești să mă lași să Te văd? Chiar nu sunt potrivit pentru a-Ți primi judecata? Cumva există ceva în mine ce nu vrei să vezi?» În timpul unor încercări ca acestea, deși Petru nu a putut să priceapă cu exactitate voia Mea, era evident că era mândru și onorat să fie folosit de Mine (cu toate că a primit judecata Mea, astfel ca omenirea să Îmi vadă măreția și mânia) și că nu era deznădăjduit de aceste încercări. Datorită loialității sale înaintea Mea și datorită binecuvântării Mele asupra lui, el a fost un exemplar și un model pentru om timp de mii de ani. Nu tocmai asta ar trebui să imitați?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 6). Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că Petru nu a fost constrâns de soarta sau destinația sa. Chiar când Dumnezeu a spus că nu va fi de acord cu Petru, în ciuda dragostei acestuia, și că, în cele din urmă, îl va da Satanei, Petru tot a continuat să-L iubească pe Dumnezeu și I s-a supus până la moarte. Nu a existat nimic tranzacțional sau impur în dragostea lui Petru pentru Dumnezeu. Era dragoste adevărată și ascultare. Am găsit o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu și am devenit dispusă să-L iubesc pe Dumnezeu precum Petru. Indiferent cum mă tratează Dumnezeu, fie că am un final sau o destinație, mă voi supune conducerii și rânduielilor lui Dumnezeu. Deși atunci nu-mi puteam face datoria în biserică la fel ca înainte, mă bucurasem de susținerea cuvintelor lui Dumnezeu în ultimii câțiva ani și aveam o oarecare experiență, așa că puteam scrie ce învățasem din lucrarea lui Dumnezeu pentru a-I fi martoră.

Asta înseamnă, de asemenea, să faci datoria unei ființe create. După asta, am început să mă liniștesc mult înaintea lui Dumnezeu, cântărindu-I cuvintele și scriind mărturii despre experiențe. Mă simțeam mult mai aproape de Dumnezeu și am încetat să mă mai agit în legătură cu viitorul și perspectivele mele. M-am simțit foarte eliberată și destinsă. După o perioadă de recuperare, tensiunea mea practic a revenit la normal și am reînceput să-mi fac datoria în biserică.

Am crezut că, după acea experiență, câștigasem o oarecare înțelegere privind credința mea în Dumnezeu și că nu voi mai fi împiedicată de speranțe pentru binecuvântări. Însă, după un timp, dorința de binecuvântări s-a ivit din nou.

La momentul acela, eram conducătoare de biserică. Într-o adunare, liderul nostru ne-a cerut să verificăm capacitatea de a face muncă practică a fiecărui lider de grup și ne-a spus că absolut nicio persoană duplicitară sau care nu acceptă adevărul nu poate fi aleasă în acea funcție. După ce-am auzit asta, m-am gândit că trebuie s-o fac imediat, că folosirea persoanei nepotrivite poate dăuna lucrării bisericii, fraților și surorilor. În cazul acesta, nu doar că puteam fi dată afară, dar asta ar fi fost o fărădelege și o faptă rea. O lună mai târziu, schimbările necesare de personal fuseseră făcute și eram foarte fericită. Însă, surprinzător, liderul nostru a aflat în curând că una dintre alegerile mele era o persoană duplicitară. Acest lucru m-a supărat foarte mult. Simțeam că nu-mi făcusem bine datoria și că perturbasem lucrarea bisericii. În curând după aceea, câțiva frați și surori au raportat că o altă persoană aleasă de mine avea o fire foarte arogantă. Era autoritar, nu accepta sugestiile altora, îi certa și și-i constrângea pe frați și surori. Văzând că se acumulează probleme în datorie, m-am simțit brusc paralizată. Mă simțeam de parcă aveam o înțelegere superficială a adevărului, că îmi lipsea adevărul-realitate. Dacă altceva mergea prost și afecta lucrarea bisericii, ar

fi un rău foarte mare. Atunci viitorul și destinația mea nu vor fi distruse? Simțeam că trebuie să-mi schimb datoria imediat. Am început să mă simt amețită, într-o dimineață, și am văzut că tensiunea îmi era mult mai mare decât de obicei. I-am spus liderei mele despre starea mea fizică, gândindu-mă că, dacă mi-a reapărut problema de sănătate, ar fi grozav dacă mi-ar schimba datoria. Atunci nu aș avea la fel de multă responsabilitate. I-am spus surorii care lucra cu mine: „Dacă mi se spune să mă întorc acasă, sunt dispusă să mă supun, dacă este necesar, și voi îndeplini orice datorie pot după aceea." După ce am spus asta, sora m-a emondat, spunându-mi că dau dovadă de negativitate și că ar trebui să reflectez asupra mea. Nu am vrut să accept asta. Credeam că sunt capabilă să ascult și dispusă să îndeplinesc orice datorie pot. Cum să fie asta negativitate? Dar apoi mi-am dat seama că Dumnezeu i-a permis să spună asta, așa că m-am rugat lui Dumnezeu pentru îndrumarea Sa, ca să-mi pot cunoaște starea.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure**

nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, «bună la suflet», într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"). Cuvintele de judecată și revelare ale lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt rușinată. Nu eram eu exact tipul de persoană pe care-l revela El? Eram entuziastă și munceam din greu când credeam că datoria mea va produce binecuvântări. În caz contrar, deveneam brusc ostilă și nu mai voiam să fac acea datorie. Mă gândeam doar la viitorul și destinația mea. Când făceam greșeli în datoria mea, nu reflectam și nu căutam adevărul în lumina eșecurilor mele, nu compensam pentru deficiențele mele, nu încercam să fac tot ce pot în datoria mea; mai degrabă mă temeam de responsabilitate și să nu-mi pun viitorul în pericol. Voiam să evit această datorie și s-o schimb pentru una cu mai puțină responsabilitate, folosindu-mi tensiunea arterială drept scuză în acest sens. Păream rezonabilă la exterior, însă dincolo de asta erau ascunse motivele mele josnice. Eram atât de duplicitară!

Am început să reflectez la baza adevărată a căutării mele constante de binecuvântări în credința mea. Am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu pentru binele lor; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt credincioși, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o**

datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am învățat din aceste cuvinte ale lui Dumnezeu că întotdeauna mă gândeam la viitorul meu și destinația mea, pentru că fusesem atât de adânc coruptă de Satana. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate" și „Nu te trezi niciodată devreme decât dacă există un beneficiu asociat", aceste legi satanice de supraviețuire îmi deveniseră de mult propria natură, făcându-mă tot mai egoistă, josnică și oportunistă. Mă gândeam la câștigul personal în orice făceam. Privindu-mi calea în credință în toți acești ani, punctul meu de plecare pentru a-mi face datoria fusese acela de a fi binecuvântată, recompensată, de a dobândi, în cele din urmă, o bună destinație, intrând în Împărăția cerurilor. Anii mei mulți de muncă grea și suferință n-au fost sacrificiu sincer pentru Dumnezeu sau îndeplinirea unei datorii de ființă creată. Totul a fost ca să-L folosesc pe Dumnezeu, să-L înșel, să închei un târg cu El. N-a fost deloc pentru a-L iubi pe Dumnezeu și a-L mulțumi. Cum mă puteam numi eu o persoană cu credință? Faptul că am putut să instruiesc ca lideră a fost datorită harului lui Dumnezeu – voia lui Dumnezeu era ca eu să practic folosirea adevărului la rezolvarea problemelor și să învăț discernământul și înțelegerea, dar nu am prețuit șansa asta. Nu m-am dotat cu adevăr și n-am intrat în el, ci doar m-am gândit la viitorul și la soarta mea. Mergeam pe calea unui dușman al lui Dumnezeu. Știam că trebuie să mă căiesc și să urmăresc adevărul, altfel cu siguranță aveam să fiu distrusă.

Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu într-una din devoționalele mele: „**Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu**

ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"). Am fost profund mișcată de dragostea lui Dumnezeu când am chibzuit la asta. Dumnezeu – suprem, sfânt și onorabil – S-a întrupat de două ori pentru a mântui omenirea profund coruptă, suferind umilință și durere teribilă. Domnul Isus a fost răstignit pentru a răscumpăra omenirea, plătind cu prețul vieții Sale. Dumnezeu Atotputernic a venit în China în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri pentru a curăți și mântui omenirea. și a fost persecutat, vânat și calomniat de PCC și de lumea religioasă. El suferă totul pentru a lucra în mijlocul nostru, pentru a ne da cuvintele Sale fără ceva în schimb, doar pentru a ne mântui de sub influența Satanei. Dumnezeu plătește prețuri mari pentru a mântui omenirea, fără măcar să Se gândească la câștiguri sau pierderi proprii. El nu ne cere nimic în schimb, nu cere nimic de la noi. Dragostea lui Dumnezeu este altruistă și adevărată. Esența lui Dumnezeu este atât de frumoasă și bună! Apoi, privindu-mă pe mine, eu spusesem că am credință și că vreau să-L mulțumesc pe Dumnezeu, dar nu eram deloc sinceră față de El. Susțineam sus și tare că mă sacrific pentru El, doar pentru a încerca să operez o tranzacție pentru binecuvântări. Asta însemna că-L foloseam pe Dumnezeu și-L trădam. Am văzut cât de egoistă, duplicitară, coruptă și infamă eram. O persoană ca mine nu ar câștiga niciodată aprobarea lui Dumnezeu, oricât de mare ar fi sacrificiul ei. Am citit și asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca și creatură a lui Dumnezeu, omul ar trebui să caute să îndeplinească**

datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că, în calitate de ființe create, nu ar trebui să avem credință de dragul binecuvântărilor. Ar trebui să urmărim dragostea pentru Dumnezeu și să căutăm să ne facem datoria adecvat ca ființe create. Acesta este cel mai semnificativ mod de a trăi. Am spus această rugăciune către Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să mă căiesc Ție, să nu mai urmăresc binecuvântări. Indiferent de destinația mea finală, vreau doar să-mi fac datoria bine pentru a-Ți răsplăti dragostea." Odată ce mi-am corectat starea, tensiunea mi s-a stabilizat.

Mai târziu, am mai citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și**

nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). **„În cele din urmă, dacă oamenii pot să obțină mântuirea nu depinde de ce datorie îndeplinesc, ci de faptul dacă pot să înțeleagă și să dobândească adevărul și dacă poate, în final, să se supună cu desăvârșire lui Dumnezeu, să se lase în voia rânduielii Sale, să nu țină cont deloc de viitorul și destinul lor și să devină o ființă creată calificată. Dumnezeu este drept și sfânt și acestea sunt standardele pe care le folosește El pentru a măsura întreaga omenire. Aceste standarde sunt imuabile, iar tu trebuie să-ți amintești lucrul acesta. Întipărește-ți aceste standarde în minte și nu te gândi, în niciun moment, să găsești vreo altă cale, să cauți vreun lucru ireal. Cerințele și standardele pe care Dumnezeu le are pentru toți cei care vor să atingă mântuirea sunt veșnic neschimbătoare. Ele rămân aceleași, indiferent cine ești**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că datoria noastră nu are nimic de-a face cu a fi binecuvântați sau blestemați la final. Important pentru a fi pe deplin mântuiți este dacă putem urmări și câștiga adevărul și dacă ne putem schimba firile. Ce datorie îndeplinesc și când anume o îndeplinesc sunt ambele determinate de Dumnezeu, iar finalul și destinația mea fac și mai mult obiectul guvernării și rânduielilor lui Dumnezeu. Ar trebui să accept orchestrările lui Dumnezeu și să-mi

îndeplinesc datoria cu devotament. Mi-am dat seama, de asemenea, că faptul că slujeam ca lideră de biserică e înălțare de la Dumnezeu și astfel Dumnezeu îmi dădea o șansă să practic, îmi permitea să-mi văd defectele și neajunsurile în decursul datoriei mele. Căutarea adevărului și înțelegerea adevărurilor-principii sub toate aspectele mi-ar putea impulsiona creșterea în viață. Înțelegând acest lucru, nu m-am mai simțit constrânsă în legătură cu viitorul meu și soarta mea și n-am mai vrut să-mi schimb datoria. Am putut să mă supun și să-mi îndeplinesc îndatoririle în mod bazat, căutând adevărul pentru a rezolva orice probleme apăreau. Cu timpul, am înțeles încet unele principii și, treptat, am făcut mai puține greșeli în datoria mea. M-am simțit cu adevărat eliberată să practic potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și să nu-mi îndeplinesc îndatoririle de dragul binecuvântărilor. Îndatoririle mi-au fost îndrumate de Dumnezeu și am avut rezultate din ce în ce mai bune. Slavă mântuirii de la Dumnezeu Atotputernic!

57. Urmărește și mai mult adevărul la bătrânețe

de Jinru, China

M-am născut într-o familie creștină și am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic la 60 de ani. M-am simțit foarte norocoasă să pot să-L întâmpin pe Domnul în zilele de pe urmă, să accept lucrarea finală a lui Dumnezeu și să mi se împlinească în curând visul de a fi mântuită și de a intra în Împărăție. Atât timp cât lucram din greu în datoria mea și făceam sacrificii, aveam șansa să primesc mântuirea lui Dumnezeu. După aceea, am dat totul pentru datoria pe care mi-a rânduit-o biserica și, chiar la 70 de ani, puteam încă să merg pe bicicletă și să fac lucruri pentru biserică. Urcam și coboram scările făcându-mi datoria, fără să mă simt niciodată obosită. Eram fericită că încă puteam să îndeplinesc o datorie. Pe măsură ce îmbătrâneam, funcțiile trupului meu au fost afectate de bătrânețe, iar eu nu mai eram aceeași din punct de vedere fizic. Din considerente de sănătate, biserica mi-a atribuit îndatoriri de găzduire acasă. Am fost oarecum dezamăgită. Continuând să îmbătrânesc, mi-a slăbit vederea și nu am mai putut să merg pe bicicletă ca să fac o datorie. Puteam să preiau doar datoria de găzduire. Dacă nu mai puteam să fac nicio datorie deoarece îmbătrâneam, mai puteam să fiu mântuită? Mă gândeam ce bine ar fi dacă aș fi cu câțiva ani mai tânără și chiar îi invidiam pe frații și surorile mai tinere care putea să călătorească, lucrând pentru Dumnezeu.

În martie 2022, conducătorul de biserică mi-a rânduit să merg să o sprijin pe sora Yu Xin. Avea 78 de ani și îi era greu să se deplaseze din cauza sănătății ei și nu putea îndeplini nicio datorie. Văzând starea în care era, m-am simțit tristă și tulburată. Aveam deja peste 80 de ani, eram chiar mai bătrână decât ea, sănătatea mea nu mai era ce a fost și nu știam dacă nu mă voi îmbolnăvi și eu într-o zi, neputând să fac o datorie, și atunci la ce

mai eram bună? Puteam spera la mântuire dacă nu mai făceam nicio îndatorire? Acest gând mă întrista tot mai mult. Apoi, m-am și îmbolnăvit. Odată, în miezul nopții, când m-am ridicat să merg la baie, am amețit și, dimineața, nu m-am mai putut ridica din pat. Eram atât de amețită, încât nici nu puteam să deschid ochii. Vomam și aveam diaree, chiar și apa o dădeam afară. Soțul meu a sunat-o pe fiica noastră să vină să aibă grijă de mine și, după două zile, am început, în sfârșit, să-mi revin. Nu m-a împiedicat să-mi fac datoria, dar eram foarte slăbită și nu aveam energie să fac nimic. Mâncarea o dădeam afară, amețeam și îmi era greață. Eram îngrijorată, ca o persoană bătrână căreia i se înrăutățea sănătatea în fiecare zi. Dacă m-aș mai îmbolnăvi așa, mi-aș mai reveni atât de repede? Dacă nu mă făceam bine repede și aveam nevoie de îngrijirea cuiva, nu mai puteam să îndeplinesc nicio datorie. Nu mă făcea asta inutilă? Aș putea să intru în Împărăție fără o datorie? Ce minunat ar fi să fiu cu câțiva ani mai tânără, cum am fost acum 20 de ani, când tocmai acceptasem această etapă a lucrării, fără să mă tem de nimic! Orice îmi atribuia biserica, aproape sau departe, puteam să o fac. Având o datorie, speram și mai mult să fiu binecuvântată. Dar nu puteam da ceasul înapoi și nu eram în stare de nimic. Așa că făceam totul de mântuială în fiecare zi. Fără să-mi dau seama, trăiam într-o stare de negativitate și neînțelegere. Starea mea continua să se degradeze. Nu mai eram motivată să citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu aveam chef de nimic. Nu mai puneam suflet în datoria mea, ca înainte. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, acum că sunt mai bătrână și că nu mai pot face multe îndatoriri, simt că nu mai am speranță să intru în Împărăție și să fiu mântuită. Sunt foarte deprimată. O, Dumnezeule, Te rog, dă-mi credință și îndrumă-mă, să nu fiu ținută în frâu de bătrânețe, să-Ți înțeleg voia și să ies din această stare.”

Starea mea a început să se schimbe când am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Printre frați și surori, mai există și oameni mai în vârstă, de la 60 până pe la 80 sau 90 de ani și care, din cauza vârstei lor înaintate, experimentează și ei anumite dificultăți. În ciuda vârstei lor, gândirea nu le este neapărat foarte corectă și rațională, iar ideile și părerile lor nu sunt, în mod necesar, în conformitate cu adevărul. Acești oameni mai în vârstă au și ei probleme și se îngrijorează mereu: «Sănătatea mea nu mai este atât de bună și sunt limitat în privința datoriei pe care o pot îndeplini. Dacă îndeplinesc doar această datorie neînsemnată, oare Dumnezeu Își va aminti de mine? Uneori mă îmbolnăvesc și am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Când nu este nimeni să o facă, nu sunt capabil să-mi îndeplinesc datoria, deci ce pot face? Sunt bătrân și nu-mi amintesc cuvintele lui Dumnezeu după ce le citesc și îmi este greu să înțeleg adevărul. Când am părtășie despre acesta, vorbesc încâlcit și fără logică și nu am nicio experiență demnă de menționat. Sunt bătrân și nu am destulă energie, vederea nu îmi este foarte bună și nu mai sunt în putere. Totul e dificil pentru mine. Nu numai că nu-mi pot îndeplini datoria, dar uit ușor lucruri și greșesc. Uneori, sunt derutat și provoc probleme bisericii și fraților și surorilor mele. Vreau să obțin mântuirea și să urmăresc adevărul, dar este foarte dificil. Ce pot să fac?» […] Există mai ales niște oameni în vârstă care vor să-și petreacă tot timpul sacrificându-se pentru Dumnezeu și îndeplinindu-și datoria, dar nu se simt bine din punct de vedere fizic. Unii au tensiunea ridicată, alții au glicemia mare, unii au probleme gastrointestinale, iar forța lor fizică nu poate face față cerințelor datoriei, așa că ei se frământă. Văd oameni tineri care sunt capabili să mănânce și să bea, să alerge și să sară, și sunt invidioși. Cu cât văd mai mult tineri care fac**

astfel de lucruri, cu atât mai tulburați se simt, gândindu-se: «Vreau să-mi fac bine datoria, să urmăresc și să înțeleg adevărul și să-l și practic, deci de ce este atât de greu? Sunt atât de bătrân și inutil! Oare Dumnezeu nu vrea oameni bătrâni? Oare ei chiar sunt inutili? Nu putem obține mântuirea?» Sunt triști și incapabili să fie fericiți, oricât de mult se gândesc la asta. Nu vor să rateze o perioadă atât de minunată și o oportunitate atât de grozavă, și totuși sunt incapabili să se sacrifice și să-și îndeplinească datoria din toată inima și din tot sufletul, așa cum fac tinerii. Acești oameni în vârstă se cufundă într-o tulburare, anxietate și îngrijorare adâncă din cauza vârstei lor. De fiecare dată când întâlnesc o dificultate, o piedică, o greutate sau un obstacol, dau vina pe vârsta lor și chiar se urăsc și nu se plac deloc. Dar, în orice caz, nu are niciun rost, nu există nicio soluție și nu au nicio cale de a merge înainte. Oare chiar așa să fie? Nu există nicio soluție? (Oamenii în vârstă ar trebui să-și îndeplinească și ei îndatoririle, atât cât sunt capabili.) **Este acceptabil ca oamenii în vârstă să-și îndeplinească îndatoririle atât cât sunt capabili, nu-i așa? Oare oamenii în vârstă nu mai pot urmări adevărul din cauza vârstei lor? Nu sunt capabili să înțeleagă adevărul?** (Ba da, sunt.) **Pot oamenii în vârstă să înțeleagă adevărul? Pot înțelege o parte din el și nici tinerii nu-l pot înțelege pe deplin. Oamenii în vârstă au mereu o concepție greșită, crezând că sunt confuzi, că memoria nu-i ajută și că, astfel, nu pot înțelege adevărul. Oare au dreptate?** (Nu.) **Deși tinerii au mult mai multă energie decât bătrânii și, fizic, sunt mai puternici, de fapt, capacitatea lor de a înțelege, a pătrunde și a cunoaște este exact la fel ca aceea a oamenilor în vârstă. N-au fost și bătrânii cândva tineri? Nu s-au născut bătrâni, iar tinerii vor îmbătrâni și ei într-o zi. Oamenii în vârstă nu trebuie să se gândească mereu că, pentru că sunt bătrâni, slabi din punct de**

vedere fizic, nu se simt bine și nu au memoria bună, sunt diferiți de tineri. De fapt, nu există nicio diferență. Ce înseamnă când spun că nu există nicio diferență? Fie că un om este bătrân sau tânăr, firile lui corupte sunt la fel, atitudinile și părerile lui despre tot felul de lucruri sunt la fel, iar perspectivele și punctele lui de vedere despre tot felul de lucruri sunt la fel. Așadar, oamenii în vârstă nu trebuie să considere că, fiindcă sunt bătrâni, cu mai puține dorințe extravagante decât tinerii și capabili de stabilitate, ei nu au ambiții sau dorințe nebunești și că au mai puține firi corupte – aceasta este o concepție greșită. Tinerii pot lupta pentru o funcție, deci nu o pot face și bătrânii? Tinerii pot face lucruri împotriva principiilor și pot acționa arbitrar, deci nu pot și bătrânii să facă la fel? (Ba da, pot.) **Tinerii pot fi aroganți, dar nu cumva și bătrânii pot fi aroganți? Totuși, când bătrânii sunt aroganți, din cauza vârstei lor înaintate, nu sunt atât de agresivi și nu este o aroganță atât de mare. Tinerii își manifestă mai evident aroganța, din cauza membrelor și a minților lor flexibile, în vreme ce oamenii în vârstă au manifestări mai puțin evidente ale aroganței, din cauza membrelor lor rigide și a minților inflexibile. Cu toate astea, esența aroganței lor și firile lor corupte sunt la fel. Indiferent de când crede un bătrân în Dumnezeu sau de câți ani își îndeplinește datoria, dacă nu urmărește adevărul, atunci firile lui corupte vor rămâne. […] Așadar, nu este vorba că oamenii în vârstă nu au nimic de făcut și nici că sunt incapabili să-și îndeplinească îndatoririle, cu atât mai puțin că sunt incapabili să urmărească adevărul – există multe lucruri pe care le pot face. Diversele erezii și sofisme, precum și diversele idei și noțiuni tradiționale, lucruri ignorante și înverșunate, conservatoare, irațională și absurde pe care le-ai acumulat în timpul vieții s-au adunat în inima ta și ar trebui să petreci și mai mult timp decât tinerii ca să scoți la**

iveală, să analizezi și să recunoști aceste lucruri. Nu se pune problema că nu ai nimic de făcut sau că ar trebui să te simți tulburat, anxios și îngrijorat când te afli în impas – aceasta nu este nici sarcina, nici responsabilitatea ta. În primul rând, oamenii în vârstă ar trebui să aibă mentalitatea corectă. Deși avansezi în vârstă și ești relativ îmbătrânit fizic, tot ar trebui să ai o mentalitate de tânăr. Deși îmbătrânești, gândirea îți este încetinită, iar memoria îți este slabă, dacă încă te poți cunoaște pe tine însuți, dacă încă poți înțelege cuvintele pe care le spun și încă poți înțelege adevărul, atunci asta demonstrează că nu ești bătrân și că nu-ți lipsește calibrul. Dacă un om are 70 de ani, dar nu este capabil să înțeleagă adevărul, atunci asta arată că statura lui este prea mică și nu este pe măsura sarcinii. Prin urmare, vârsta este irelevantă când este vorba despre adevăr" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Am citit fragmentul de mai multe ori. Cuvintele lui Dumnezeu chiar mi-au mers la inimă, dezvăluindu-mi starea exactă. Am văzut că eram bătrână acum și nu mai eram în aceeași formă, așa că nu mai puteam să alerg făcând o datorie, ci doar să fiu gazdă acasă. Iar când am văzut starea surorii Yu Xin, care era acasă, incapabilă să facă o datorie, vârsta mea chiar m-a îngrijorat, crezând că n-aveam cum să fiu mântuită dacă într-o zi nu mai puteam să mă deplasez sau să fac o datorie. Gândul de-a nu intra în Împărăție a fost foarte dureros și supărător pentru mine și m-a făcut să mă îngrijorez pentru destinația mea. Trăiam într-o stare negativă, pesimistă și nu aveam chef să fac nimic. Am fost mișcată citind cuvintele lui Dumnezeu și mi s-a înseninat inima. Nu e adevărat că bătrânii nu au nicio opțiune și nu pot fi mântuiți, că nu putem să facem nimic sau să preluăm o datorie. Bătrânețea nu înseamnă că inima noastră e bătrână și că nu putem face nimic. Bătrânii încă pot să facă lucruri exact ca înainte, citind cuvintele lui Dumnezeu și rugându-se când ar trebui și făcând orice datorie

pe care o pot face, ca de obicei. Dumnezeu n-a spus niciodată că nu aprobă bătrânii fiindcă nu pot face atât de multe îndatoriri. În plus, atât bătrânii, cât și tinerii au firi corupte și toți trebuie să căutăm adevărul pentru a le înlătura. În special oamenii mai bătrâni, ca mine, după o viață petrecută acasă, la școală și în societate, și-au însușit tot felul de gânduri, noțiuni și filosofii despre viață. Mi se adunaseră în cap atât de multe filosofii, erezii și sofisme satanice. Credeam de mulți ani, dar aceste otrăvuri satanice erau încă înrădăcinate în mine și deveniseră reguli de supraviețuire. Uneori, când eram la adunare cu ceilalți, observam că o persoană trăia într-o stare incorectă sau răspândea negativitate. Vedeam foarte clar că nu era edificator ceea ce le spunea celorlalți, dar tăceam ca să îmi protejez relațiile interpersonale. Trăiam după filosofia satanică: „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună.” Nu eram dispusă să practic adevărul, nedorind să jignesc pe nimeni. Iar la adunări, când discutam despre unele personajele și povestiri din Biblie, unii frați și surori nu înțelegeau, iar eu afișam o fire arogantă. Fiind creștină cu vechime, simțeam că știam mai multe decât ei, prin urmare, continuam să le tot explic asta, folosind acest lucru drept capital pentru a mă lăuda. Cu atât de multe firi corupte care nu fuseseră înlăturate, ar fi trebuit să simt mai multă presiune și să depun eforturi pentru urmărirea adevărului. Ar trebui să caut mai mult adevărul în anii care mi-au rămas, ca să-mi înlătur corupția. Am atât de multe lucruri de făcut și adevăruri de pătruns. Totuși, mereu am invidiat tinerii pentru sănătatea lor și multele îndatoriri posibile, crezând că aveau mai multă speranță la mântuire. Cum nu mai puteam să mă deplasez și având îndatoririle limitate, mă îngrijoram că nu voi avea un loc în Împărăție. M-am cufundat într-o stare negativă din care nu puteam să ies. Acum când mă gândesc la asta, a fost foarte nesăbuit din partea mea! Aveam nevoie de o atitudine adecvată. Chiar dacă sunt mai bătrână și trupul

îmi îmbătrânește, încă pot să înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și am rațiune normală, așa că nu pot să pierd timpul și să nu urmăresc adevărul și nu pot să trăiesc în continuare tulburată și neliniștită. Asta reiese clar din acest fragment al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Deși îmbătrânești, gândirea îți este încetinită, iar memoria îți este slabă, dacă încă te poți cunoaște pe tine însuți, dacă încă poți înțelege cuvintele pe care le spun și încă poți înțelege adevărul, atunci asta demonstrează că nu ești bătrân și că nu-ți lipsește calibrul**” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au înseninat inima și am simțit imediat că am pentru ce să lupt. Dumnezeu spune că nu sunt bătrână, așa că ar trebui să urmăresc cu sârguință adevărul și mai mult în anii care îmi rămân.

Am citit și asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). „**Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățită de El și să devină un om pe care El îi iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă**

ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"). Am fost foarte mișcată de aceste cuvinte de la Dumnezeu. El nu a hotărât niciodată finalul cuiva pe baza calibrului, vârstei sale, a numărului de îndatoriri făcute. Dumnezeu Se uită doar dacă oamenii sunt devotați și ascultători față de El. Atât timp cât un om e hotărât să urmărească adevărul și are credință adevărată și iubește adevărul, Dumnezeu nu îl va abandona. Am văzut că Dumnezeu e drept și că ale Sale cerințe nu sunt universale. El emite cerințe pentru oameni pe baza staturii lor și a ceea ce sunt în stare să realizeze. Cei care pot găzdui ar trebui să găzduiască, cei care pot predica Evanghelia ar trebui să o facă. Oamenii ar trebui să facă orice datorie pot. Cât timp putem să urmărim adevărul și să acționăm pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, avem o șansă la mântuire. Dar eu am simțit că, la vârsta mea înaintată, nu exista nicio datorie pe care o

puteam face și că Dumnezeu nu mă va aproba. Mă gândeam la Dumnezeu ca la un șef din lume, care te va păstra când lucrezi și ai valoare, ori, altfel, te va alunga. Aceasta a fost o lipsă de frică față de Dumnezeu. În plus, I-am înțeles greșit voia din cauza noțiunilor și închipuirilor mele greșite. De asemenea, El nu a spus niciodată că bătrânii nu pot fi mântuiți sau desăvârșiți. M-am gândit la antihriștii și răufăcătorii excluși din biserică. Unii erau mai tineri decât mine și renunțaseră la casele și slujbele lor pentru îndatoriri. Au lucrat din greu după standarde umane, dar nu au urmărit adevărul, iar firile lor corupte nu s-au schimbat deloc. Au făcut lucrurile conform naturilor lor satanice, perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu, necăindu-se niciodată și, în cele din urmă, au fost alungați de Dumnezeu. În cazul membrilor mai bătrâni, unii stau acasă făcând îndatoriri de găzduire, alții țin contabilitatea bisericii, dar toți își joacă rolul cum ar trebui. Dumnezeu nu le întoarce spatele, nici nu-i alungă din cauza vârstei lor înaintate sau fiindcă nu pot face la fel de multe îndatoriri. Am văzut că Dumnezeu alungă oameni din cauza naturii-esențe pe care o au, nu a vârstei lor. Acum că sunt bătrână, nu mai sprijin biserica la fel ca înainte. Îi găzduiesc pe alții la mine acasă. Așa că trebuie să-mi fac bine datoria de găzduire și să păstrez un mediu sigur pentru adunări în casa mea, astfel încât frații și surorile să poată veni și pleca în liniște. Asta înseamnă să mă dedic datoriei mele. Vecina mea, sora Yu Xin, nu se simte bine și are nevoie de sprijin, așa că ar trebui să fac tot ce pot, întâlnindu-mă și având părtășie cu ea. Și, oricând întâmpin provocări sau probleme, ar trebui să mă rog lui Dumnezeu și să-I citesc cuvintele, pentru a le rezolva. Dacă pot să car 2 kilograme, atât voi căra, dacă pot să car 10, voi căra 10. Fă absolut tot posibilul și tot ce poți; e cel mai important lucru. Odată ce am înțeles asta, m-am simțit rușinată și umilită. Nu-I înțelesesem voia, nu vedeam lucrurile și nu acționam conform cuvintelor Sale. În schimb, trăiam după opiniile

mele greșite, înțelegându-L greșit pe Dumnezeu. Am fost cu adevărat răzvrătită.

M-am întrebat de ce mă îngrijoram mereu că eram bătrână, incapabilă să fac o datorie și că voi fi alungată. Ce motive se ascundeau în spatele acestui lucru? În căutarea mea, am citit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). **„Oamenii cred în Dumnezeu pentru a fi**

binecuvântați, răsplătiți, încoronați. Nu există acest lucru în inima fiecăruia? Este cert că există. Deși oamenii nu vorbesc deseori despre asta, ba chiar își ascund motivul și dorința de a obține binecuvântări, această dorință și acest motiv din adâncul inimilor oamenilor au fost întotdeauna de nezdruncinat. Indiferent câtă teorie spirituală înțeleg oamenii, ce experiență sau cunoștințe au, ce datorie pot să îndeplinească, câtă suferință îndură sau cât de mare e prețul pe care-l plătesc, ei nu renunță niciodată la motivația pentru binecuvântări adânc ascunsă în inimile lor și întotdeauna lucrează în tăcere în folosul ei. Nu este acesta lucrul cel mai adânc îngropat în inimile oamenilor? Fără această motivație de a primi binecuvântări, cum te-ai simți? Cu ce atitudine ți-ai îndeplini datoria și L-ai urma pe Dumnezeu? Ce ar deveni oamenii dacă s-ar descotorosi de această motivație de a primi binecuvântări care este ascunsă în inimile lor? E posibil ca mulți oameni să devină negativi, în vreme ce unii ar deveni demotivați în îndatoririle lor. Și-ar pierde interesul în credința lor în Dumnezeu, de parcă sufletul lor ar fi dispărut. Ar părea că le-a fost smulsă inima. De aceea spun că motivația pentru binecuvântări este ceva ascuns adânc în inimile oamenilor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). Ceea ce Dumnezeu dezvăluie și judecă în aceste cuvinte era exact starea mea. El chiar ne cercetează atent inima și mintea omului. Asta mi-a expus motivele și speranțele adânc înrădăcinate de a fi binecuvântată și faptul că a mea credință era doar pentru binecuvântări. Când tocmai acceptasem această etapă a lucrării, eram motivată de șansa de a intra în Împărăție. Eram dispusă să fac tot ce voia biserica. Îmi făceam datoria, pe ploaie sau pe soare. Credeam că Dumnezeu aproba atât timp cât plăteam un preț și că, apoi, voi fi mântuită și voi dobândi binecuvântările Împărăției Cerurilor. Dar când am văzut că îmbătrâneam, cu toate funcțiile

corpului afectate de asta, și că nu mai puteam să fac îndatoriri pe care le făcusem înainte, mă îngrijoram că mă voi îmbolnăvi într-o zi și nu voi mai putea face o datorie. Asta m-a făcut să mă simt tristă și tulburată. Iar când m-am gândit la cele două zile în care am fost bolnavă și imobilă, am fost și mai îngrijorată că, dacă mă îmbolnăveam din nou și nu-mi reveneam repede, nu aveam să fiu capabilă să fac nicio datorie și nu puteam să fiu mântuită. Aveam inima pustiită și m-am simțit posomorâtă și deprimată. N-aveam chef să citesc cuvintele lui Dumnezeu sau să mă rog, gândindu-mă să fac lucrurile de mântuială în fiecare zi. Chiar am văzut că ascundeam adânc în inimă motivul de-a fi binecuvântat, bine înrădăcinat, și că munceam tot timpul și mă străduiam să ating acest țel. La suprafață, făceam o datorie și voiam să-L mulțumesc pe Dumnezeu, dar, de fapt, voiam să-mi dau datoria în schimbul binecuvântărilor Împărăției Cerurilor. Lucram pentru destinația mea. Chiar sunt prea rea și vicleană prin natura mea. M-am născut într-o casă creștină și mi-am urmat părinții, crezând în Domnul Isus de mică. La 60 de ani, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Câștigasem deja atât de mult. Dumnezeu a avut părtășie clară despre fiecare aspect al adevărului în zilele de pe urmă, iar prin judecata și mustrarea cuvântului Său, mi-am înțeles oarecum propria natură coruptă și otrăvurile satanice, sunt capabilă să mă disprețuiesc și firea mea coruptă s-a schimbat puțin. Acestea sunt roadele experiențelor mele cu judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Este un har incredibil de la Dumnezeu! Am primit o mântuire atât de mare. Dacă Dumnezeu ar fi să-mi ia răsuflarea chiar acum, n-aș avea regrete și I-aș fi recunoscătoare. Dar încă sunt vie acum și mai am această răsuflare. Ar trebui să urmăresc din toată inima adevărul și schimbarea firii. Indiferent dacă sunt binecuvântată sau am parte de dezastre pe viitor, ar trebui să mă supun conducerii și rânduielilor Sale. Aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o am ca ființă

creată. Însă după ce am dobândit atâta susținere din cuvintele Sale, tot n-am știut să-I răsplătesc iubirea. Am vrut să-mi folosesc datoria pentru a tranzacționa cu Dumnezeu binecuvântările Împărăției. Am devenit negativă și L-am înțeles greșit când am crezut că nu pot obține asta. Nu am avut conștiință, nici rațiune. Unde era umanitatea mea? Am fost atât de egoistă, josnică și nenorocită! Motivațiile și perspectivele mele în credință nu erau corecte. Doar voiam să intru în Împărăția Cerurilor și am urmărit numai câștigurile și binecuvântările trupești. Am fost pe aceeași cale ca Pavel. M-am gândit la cât de multe a realizat el, dar a avut credință doar pentru a fi răsplătit și încununat. Își folosea lucrarea pentru a face un târg cu Dumnezeu, pentru a o da în schimbul binecuvântărilor Cerurilor. El nu a căutat să-L cunoască pe Dumnezeu. Era pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. La final, a fost pedepsit de Dumnezeu. Am urmărit exact ceea ce a urmărit și Pavel. N-am urmărit schimbarea firii pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și îmi făceam datoria doar pentru binecuvântări. La suprafață, îndeplineam o datorie, dar, în esență, Îl înșelam pe Dumnezeu. N-am fost o credincioasă adevărată. O credincioasă adevărată urmărește adevărul, caută să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu. Nu există condiții, nici târguieli în privința modului în care își face datoria. Nu există motive sau țeluri personale, ori dorințe extravagante. Ea dă tot ce are pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Exact cum Petru, deși nu a făcut atât de multă lucrare ca Pavel, a fost capabil să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu, să se cunoască și să caute să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu. În cele din urmă, s-a supus până la moarte, fiind răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, fiind martor pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Cu o credință ca a mea, având mereu motive și dorințe mârșave, nu aș câștiga niciodată aprobarea lui Dumnezeu, oricât de mulți ani aș crede. Aș sfârși doar respinsă și detestată de Dumnezeu. Fără să mă căiesc și continuând să mă

tocmesc în credința și în datoria mea, n-aș dobândi adevărul sau schimbarea firii în final. Aș ajunge exact ca Pavel, expusă și alungată de Dumnezeu.

M-am gândit la ce a spus Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). În acest punct, am realizat că o datorie e ceea ce se cuvine să facă o ființă creată și că nu are legătură cu primirea binecuvântărilor sau a necazurilor. Ca membru al casei lui Dumnezeu, n-ar trebui să am condiții pentru El. Ar trebui să-mi îndeplinesc responsabilitățile. E exact ca o familie. Când copiii fac ce pot pentru familie, chiar pot să ceară recompense bănești de la părinții lor? Nu ar mai fi membri ai familiei, ci angajați. Ca membru al familiei lui Dumnezeu și ca ființă creată, să fac puțină datorie pentru Creator e doar ce ar trebui să fac, e corect și firesc. Ar trebui să-mi arăt devotamentul, fără să mă gândesc la condiționări sau recompense. Asta e ceea ce ar trebui să fac. Acum sunt mai bătrână, iar sănătatea mea nu e grozavă, dar Dumnezeu nu a renunțat la mine. Încă mă susține și mă îndrumă prin cuvintele Sale. Nu pot fii lipsit de conștiință și nu pot continua să trăiesc într-o stare negativă, abandonându-mă disperării. Ar trebui să am o atitudine corectă și, cât timp sunt lucidă și încă am rațiune, să citesc mai mult cuvintele Lui, ca să mă cunosc și să urmăresc schimbarea firii, să fac orice datorie sunt capabilă acum și să mă supun conducerii și rânduielilor Lui. Am citit altceva în cuvintele lui Dumnezeu: „**Fiecare persoană, indiferent de calibrul ei, de vârstă sau de numărul de ani în care a crezut în Dumnezeu, ar trebui să-și concentreze eforturile pe calea urmăririi adevărului. Nu ar trebui să pui accentul pe vreun raționament obiectiv; ar trebui să urmărești**

necondiționat adevărul. Nu îți petrece zilele în delăsare. Dacă tu cauți și depui eforturi pentru căutarea adevărului ca fiind marea chestiune a vieții tale, e posibil ca adevărul pe care îl câștigi și pe care îl poți atinge în căutarea ta să nu fie ceea ce ți-ai dorit. Dar dacă Dumnezeu spune că îți va oferi o destinație în funcție de atitudinea pe care o ai în urmărirea ta și de sinceritatea ta, atunci cât de minunat va fi! Deocamdată, nu te concentra asupra destinației sau finalului tău. Ce se va întâmpla și ce rezervă viitorul, dacă vei putea să eviți dezastrul și să nu mori – nu te gândi la aceste lucruri și nu întreba de ele. Concentrează-te doar pe urmărirea adevărului din cuvintele lui Dumnezeu și din cerințele Lui, pe a-ți realiza bine datoria, a mulțumi voia lui Dumnezeu, a nu te dovedi nedemn de cei șase mii de ani de așteptare din partea lui Dumnezeu, șase mii de ani de expectativă a Lui. Oferă-I lui Dumnezeu ceva mângâiere; lasă-L să vadă ceva speranță pentru tine și lasă ca dorințele Sale să se împlinească în tine. Spune-Mi, oare Dumnezeu te-ar trata rău dacă ai face asta? Sigur că nu! Și, chiar dacă rezultatele finale nu sunt așa cum și-ar fi dorit o persoană, cum ar trebui ea să trateze acest fapt, ca ființă creată? Ar trebui să se supună în toate lucrurile orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, fără vreun plan personal. Nu e aceasta perspectiva pe care ar trebui să o adopte ființele create? (Ba da.) **Aceasta este mentalitatea corectă**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?"). **„Urmărirea adevărului este o mare problemă a vieții umane. Nicio altă chestiune nu este la fel de importantă ca urmărirea adevărului și nicio altă chestiune nu depășește, ca valoare, obținerea adevărului. A fost ușor să-L urmezi pe Dumnezeu până astăzi? Grăbește-te și fă din urmărirea adevărului o chestiune importantă! Această etapă a lucrării din zilele de pe urmă este cea mai importantă etapă a lucrării pe care Dumnezeu o face**

asupra oamenilor în planul Său de gestionare de șase mii de ani. Urmărirea adevărului este cea mai mare așteptare pe care Dumnezeu o are de la aleșii Săi. El speră ca oamenii să meargă pe calea corectă, care este urmărirea adevărului" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „De ce trebuie omul să urmărească adevărul?"). Am fost foarte inspirată și emoționată când am citit asta. Dumnezeu ne-a spus totul despre voia Lui, precum și ceea ce le cere oamenilor și speră de la ei. Nu Îi pasă cât de înalt sau de slab este calibrul nostru, cât de bătrâni suntem sau cât de multe îndatoriri am îndeplinit, ci dacă urmărim adevărul, dacă suntem devotați în credința noastră și ascultători. Exact ca în Epoca Harului, când o văduvă a oferit doar două monede mici, dar totuși a câștigat aprobarea lui Dumnezeu, fiindcă I-a oferit tot ce avea. Dumnezeu a văzut sinceritatea ei. Chiar dacă acum sunt bătrână și nu mă pot compara cu tinerii în nicio privință, nu sunt negativă. Vreau să merg înainte și să trăiesc fiecare zi. Cât încă am simțuri și rațiune, chiar ar trebui să urmăresc mai mult adevărul și să citesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, practicând fiecare lucru mărunt pe care-l înțeleg și făcând tot posibilul în datoria mea. Apoi, când voi muri, inima mea va fi împăcată și nu-L voi dezamăgi pe Dumnezeu pentru că m-a susținut toată viața. Dumnezeu mi-a permis să mă nasc în zilele de pe urmă. Am fost capabilă să accept lucrarea Lui din zilele de pe urmă la vârsta de 60 de ani, să văd apariția lui Dumnezeu, să-I aud personal glasul și să experimentez judecata și mustrarea cuvintelor Lui. Acestea au fost harul și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru mine. Dacă aș fi continuat să trăiesc blocată în tristețea bătrâneții, fără să mă grăbesc să profit de șansa de-a urmări adevărul, aș fi pierdut ocazia de-a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și de-a fi mântuită. Dacă aș fi vrut să urmăresc adevărul ulterior, șansa mea ar fi fost pierdută, iar regretele, târzii. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, sunt gata să mă căiesc. Nu mai vreau să

trăiesc într-o stare de negativitate, neliniște și neînțelegere. Vreau să-Ți pun cuvintele în practică, să fac totul pentru a urmări adevărul cât trăiesc și să o iau pe calea cea dreaptă în viață. Vreau să practic tot ce înțeleg din cuvintele Tale, să-mi fac datoria și să mă îngrijesc de voia Ta. Indiferent dacă sunt binecuvântată sau nenorocită, sunt gata să mă supun conducerii și rânduielilor Tale."

De atunci încolo, m-am axat pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu, reflectând mai mult asupra lor. Am dat totul în orice datorie pentru care biserica avea nevoie de mine. Am câștigat o oarecare experiență și cunoștințe din anii mei de credincios și am practicat scrierea de articole, ca să fiu martoră pentru Dumnezeu. Mai ales acum, cei care predică Evanghelia au nevoie de articole bune pentru a înlătura noțiunile religioase ale oamenilor și, ca persoană cu credință îndelungată, aș vrea să scriu câteva, să fac ce pot pentru a răspândi Evanghelia Împărăției. În plus, având o fire destul de arogantă și tinzând să-mi constrâng familia din cauza aroganței mele, am căutat adevărul pentru a îndepărta această latură a corupției mele și a trăi o umanitate normală în fața familiei mele. În interacțiunile mele obișnuite cu frații și surorile, când văd pe cineva făcând un lucru care contrazice principiile, dacă mi-e teamă să spun ceva care ar putea să-l jignească sau să-i dea o impresie proastă despre mine, mă rog lui Dumnezeu să nu trăiesc după filosofii satanice și să mă axez pe practicarea adevărului, pe susținerea intereselor bisericii și să nu fiu doar pe placul tuturor. Acum mă instruiesc să practic adevărul în fiecare lucru mărunt și mă simt foarte împăcată și plină de bucurie. A fi capabil să scapi de tulburare, neliniște și grijă se datorează în totalitate îndrumării și harului lui Dumnezeu. Îi sunt cu adevărat recunoscătoare lui Dumnezeu!

58. Alegerea făcută de un oficial al guvernului

de Xin Sheng, China

Tatăl meu a încălcat legea și a fost arestat înainte ca eu să mă nasc. Acest gen de lucru era cu adevărat rușinos în peisajul rural chinezesc în anii ´70, așa că toată lumea îmi desconsidera familia. Am crescut în mijlocul batjocurilor tuturor din jurul meu. Mama îmi spunea mereu: „Trebuie să muncești din greu pentru a excela. Nu putem permite ca ceilalți să ne privească familia cu dispreț.” Acele cuvinte au fost adânc înrădăcinate în mine. Am jurat că, în viitor, mă voi face remarcat și voi schimba atitudinea tuturor față de noi. M-am adâncit cu adevărat în studii și am devenit profesor după absolvirea facultății. Era un trai asigurat, dar încă departe de obiectivul meu de a excela cu adevărat. Așadar, m-am bazat pe relațiile mele și am trimis cadouri liderilor la nivel de județ, sperând să fiu transferat într-o funcție guvernamentală.

Exact cum sperasem, după trei ani, am obținut un post de secretar în biroul guvernamental al orașului, prin care eram pus să însoțesc lideri cu diverse ocazii. Părea un lucru foarte distins. Mai ales când m-am întors în orașul meu natal, conducătorul satului și toți oamenii de acolo m-au tratat cu căldură și mulți oameni m-au încurajat; și familia mea beneficia de asta, iar oamenii din întreaga zonă erau cu adevărat invidioși. Mama mi-a spus fericită: „De când ai o slujbă oficială, oriunde merge fratele tău, le spune tuturor cine este fratele lui, unde lucrează. După toți acești ani, în sfârșit putem să ne ținem capetele sus și să fim mândri!” M-am emoționat foarte tare auzind-o spunând asta. Lucrurile au fost grele pentru familia mea vreme de foarte mulți ani. Nu era aceasta ziua pe care am așteptat-o? Apoi am început să muncesc și mai mult, lucrând mereu ore suplimentare până târziu în noapte, fără să mă odihnesc nici măcar în weekend-uri. Aveam și

mai puțin timp de petrecut cu soția și copilul. Apoi, în 2008, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dar tot îmi petreceam cea mai mare parte a timpului la serviciu. Participam la adunări doar când și când și nu prea citeam cuvintele lui Dumnezeu. Cariera mea mergea foarte bine; aveam aprecierea liderilor și stima colegilor, iar toată lumea spunea că, imediat ce un post pentru promovare devenea disponibil, avea să fie al meu cu siguranță. Am simțit că aceasta ar fi șansa mea de a obține exact ceea ce mi-am dorit de la viață, de a ieși cu adevărat în evidență, așa că am început să trudesc și mai mult și să-i lingușesc pe conducători. Cu toate acestea, tot am fost întrecut de fiul unui lider și apoi am fost transferat într-un departament lipsit de importanță.

Acel transfer a fost cu adevărat supărător pentru mine și am crezut că ai mei colegi vor vorbi cu siguranță despre mine și mă vor privi cu dispreț. Pur și simplu nu puteam să-mi ridic moralul și nu mai voiam să văd pe nimeni. Chiar în acea perioadă mizerabilă, un frate din biserică mi-a spus: „Nu ai primit această promovare, ci ai fost transferat într-un departament lipsit de importanță. Pare un lucru rău, dar este, de fapt, un lucru bun! Dacă ai fi fost promovat așa cum ți-ai dorit și aveai o poziție mai înaltă, ai fi vrut și mai mult. Te-ai confrunta cu mai multe tentații, luptând cu renumele și statutul zi de zi. Cum ai avea timpul și înclinația de a urmări adevărul? Acesta este un moment crucial pentru lucrarea lui Dumnezeu de a mântui și desăvârși omenirea. Dacă irosești aceste zile prețioase, cum poți fi mântuit? Voia bună a lui Dumnezeu în faptul că nu ai obținut această promovare; Dumnezeu nu poate suporta să ne vadă în continuare manevrați și răniți de Satana, trăind într-o luptă pentru renume și câștig, luptând și uneltind, și apoi pierzându-ne șansa la mântuirea lui Dumnezeu.” Cuvintele sale au fost un semnal de alarmă pentru mine; mi-am dat seama că avea dreptate. Înainte, eram concentrat în totalitate pe cum să fac să fiu cel ce iese în

evidență, așa că n-am fost niciodată în stare să-mi liniștesc inima și să citesc cuvintele lui Dumnezeu sau să urmăresc realmente adevărul. Poate că acel eșec era un moment decisiv în calea mea în credință.

După aceea am citit următorul lucru în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a face voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare cu privire la ce face ca o viață să fie plină de sens. Mi-am amintit de anii mei de luptă pentru renume și câștig; chiar și acum, cu un pic de statut și prestigiu, încă mă simțeam foarte pustiit. Afișez mereu o imagine falsă în cercurile oficiale. De dragul statutului, nu numai că a trebuit să mă gudur pe lângă lideri, dar a trebuit să mă descurc cu colegii mei, chinuindu-mă să concurez și să mă confrunt cu ei, în tot acest timp temându-mă că ceilalți unelteau împotriva mea. Am înțeles cu adevărat dezolarea și stresul acelei lumi. M-am întrebat: Care este sensul, valoarea din spatele trudei de-a lungul întregii mele vieți în lupta pentru statut și prestigiu? Întregul scop al vieții mele este doar să par ilustru, să aduc glorie familiei mele? Vreme de mii de ani, oare atât de mulți oameni măreți, cu un statut grozav, nu tot au murit cu mâinile goale? Dumnezeu l-a creat pe om,

nu pentru ca numele noastre să trăiască de-a lungul veacurilor sau ca noi să luptăm pentru renume și statut, ci pentru a ne face să aflăm adevărul și să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să facem datoria unei ființe create și să trăim o asemănare umană veritabilă. Acesta este singurul mod de viață cu sens și valoare și numai acesta va dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Când mi-am dat seama de acest lucru, am spus o rugăciune către Dumnezeu, gata să renunț la urmărirea renumelui și a statutului și să pășesc pe calea potrivită în viață.

În departamentul în care am fost transferat, nu exista nici măcar o singură perioadă aglomerată de-a lungul întregului an. Am profitat de acea ocazie ca să citesc mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și să mă înarmez cu adevăr, iar când venea sfârșitul de săptămână, participam la adunări și predicam Evanghelia cu frații și surorile. Mă simțeam cu adevărat împăcat și nu mai socializam atât de mult cu colegii. Îmi pierdusem interesul pentru toate acele chestiuni care dau bătăi de cap, cum ar fi cultivarea relațiilor și exploatarea canalelor neoficiale. Mă simțeam mult mai liber și mai relaxat. Dar am ajuns să fiu transferat din nou, la departamentul pentru demolări comandate de guvern, unde personal am fost martor la toate modurile malefice în care Partidul Comunist îi agresează și îi rănește pe oamenii de rând. Asta m-a făcut să mă simt și mai puțin entuziasmat cu privire la drumul pe care mă aflam în carieră. Guvernul îi forța mereu pe oameni să se mute din casele lor, susținând că are nevoie de spațiu pentru dezvoltarea urbană, iar compensația era, în general, foarte mică. Oamenii erau nemulțumiți de asta și protestau. Era clar că guvernul complota în secret cu dezvoltatorii, făcând profituri uriașe din tranzacții și extorcând oamenii de rând. Dar ei denaturau mereu faptele, spunând că oamenii refuzau, pur și simplu, să se mute și acest lucru stătea în calea dezvoltării urbane. Ziua ne puneau să facem muncă ideologică pentru a convinge oamenii, apoi noaptea

trimiteau oameni să-i hărțuiască, să-i forțeze să semneze un acord de mutare. Niciunul dintre locuitori n-avea liniște. Dacă cineva refuza cu fermitate să se mute, avea să fie reținut cu forța și bătut, acuzat de obstrucționarea reamenajării urbane. Liderii nu se opreau până când persoana nu semna. Unii oameni au apelat la autoritățile superioare, dar au fost arestați și bătuți. Un om a fost schilodit în bătaie și, până la urmă, a murit. Zâmbind, un lider chiar a spus odată, în fața tuturor, într-o ședință internă: „Acum că tipul ăsta a murit, este un recurs în minus pentru care să vă faceți griji. Asta înseamnă că ni se vor scădea mai puține puncte disciplinare!” Toți ceilalți erau acolo, zâmbind și ei. Văzând oficialii guvernului hărțuind și exploatând oameni obișnuiți, fără absolut nicio considerație pentru viața umană, am știut că nu putea duce la nimic bun din a rămâne în sistemul Partidului Comunist și a continua să mă asociez cu acei oameni. Am început să fac tot posibilul să îi evit pe toți, să nu mă amestec printre ei. Dacă mi se cerea să mă duc să negociez cu cineva care trebuia să se mute, să-l bat, făceam absolut tot ce puteam să mă eschivez sau mergeam să ajut la menținerea ordinii. Când vedeam de aproape pe cineva care striga în timp ce era bătut, privirea aceea neputincioasă din ochii lui mă făcea să am mustrări de conștiință. Uneori chiar mă trezeam din coșmaruri în mijlocul nopții. Să trăiesc zilnic în acel mediu era un soi de agonie. Simțeam că, dacă aș continua să fac genul acesta de muncă imorală, aveam să fiu pedepsit mai devreme sau mai târziu și voiam să părăsesc locul acela cât de curând cu putință. Cu toate că liderii au făcut comentarii voalate încurajându-mă să-mi continui cariera, eu tot m-am simțit nemotivat și n-am mai încercat să mă dau bine pe lângă ei pentru promovări. Însă, spre marea mea mirare, exact în acel moment am primit o promovare, de a activa ca director al biroului disciplinar al orașului.

După acea reatribuire, am apărut adesea la tot felul de întâlniri alături de oficiali importanți din conducerea orașului. Colegii mei și consătenii mei erau toți extrem de prietenoși cu mine și se străduiau să se pună bine cu mine. Îmi plăcea sentimentul. Fără să-mi dau seama, am început să devin neliniștit și voiam să fiu apreciat și recunoscut de către lideri. Dar când era nevoie să merg în călătorii de afaceri sau să ies pentru a participa la o ședință în locul unui lider, acest lucru îmi afecta capacitatea de a participa la adunări și de a-mi îndeplini datoria. Eram cu adevărat încurcat, pentru că știam că o datorie reprezintă o responsabilitate de la care nu ne putem sustrage. Nu puteam renunța la datoria mea din cauza chestiunilor personale, dar când un lider aranja ca eu să iau parte la o astfel de ședință, asta însemna că mă aprecia. Dacă aș inventa o scuză să n-o fac în favoarea datoriei mele, oare n-ar spune despre mine că dau înapoi în momente critice și ar înceta să-mi atribuie sarcini importante? Mi-a fost foarte greu să iau o decizie în acel moment, așa că am adus problema înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă îndrume să-I înțeleg voia și să mă ajute să găsesc calea de practică. După aceea, am citit acest pasaj în cuvintele Sale: „**In spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre intențiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de**

tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă vei fi în stare să stai cu adevărat de partea lui Dumnezeu, vei putea să-L mulțumești pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Gândindu-mă bine la asta, am văzut că aceasta era o luptă între a-L mulțumi pe Dumnezeu sau a-l mulțumi pe Satana, să vadă pe care l-aș alege. Mi-am dat seama că atunci când am întâmpinat probleme, primele chestiuni pe care le-am luat în considerare au fost atitudinea liderilor și propria mea carieră; renumele și statutul erau încă prea importante pentru mine. M-am gândit cum, pentru a mântui omenirea, Dumnezeu Și-a asumat un risc imens de a Se întrupa în țara marelui balaur roșu și pentru a exprima adevărul. Dumnezeu a dat totul pentru noi fără plângeri sau regrete, dar eu nu am putut face nici cel mai mic sacrificiu de dragul datoriei mele. Unde-mi era conștiința? Această realizare m-a făcut să mă simt rușinat. Am spus o rugăciune, vrând să renunț la interesele personale și să-mi îndeplinesc datoria. După aceea, m-am confruntat de mai multe ori cu alegeri între datoria și slujba mea și, uneori, m-am simțit slab și chinuit din cauza asta. Dar, când eram gata să-L mulțumesc pe Dumnezeu, am văzut că El deschidea întotdeauna o cale pentru mine, iar eu împărtășeam Evanghelia și îmi făceam datoria chiar sub nasul liderilor, fără să fiu descoperit vreodată. Impulsul meu de a-mi îndeplini datoria a continuat să crească. N-a trecut mult timp până ca familia mea să afle că eram credincios și răspândeam Evanghelia. Cu toții au început să se opună credinței mele.

Soția mea era profesoară, așa că și salariul ei era plătit tot de stat. Ea mi-a spus: „Ai fost în sistemul de partid toți acești ani, așa că nu e ca și cum nu știi care este atitudinea lor față de religie. Arestează credincioși în stânga

și-n dreapta. Având credință și răspândind Evanghelia, nu te pui într-un mare pericol? Dacă tu continui cu asta, va fi sfârșitul traiului nostru, sfârșitul întregii noastre familii!" I-am împărtășit mărturia despre apariția și lucrarea lui Dumnezeu și am vorbit despre ce înseamnă să ai credință. Am spus: „Mântuitorul a coborât acum, exprimând adevăruri pentru a mântui omenirea. Aceasta reprezintă o șansă unică în viață de a fi mântuit. Beneficiile și statutul pe care le avem chiar în fața ochilor sunt toate trecătoare. Dacă doar urmăm Partidul Comunist, vrând mereu să ne îmbogățim, ne va putea salva asta de dezastre? Dacă ne prăbușim în dezastre, nicio sumă de bani nu ne va face vreun bine! Uită-te doar la apostolul Domnului Isus, Matei: era un colector de taxe, o carieră atât de bună. Dar când a văzut că Mântuitorul, Domnul Isus a venit, s-a grăbit să-L urmeze. În plus, dacă urmăm mereu Partidul în a face rău, obligatoriu ne vom primi răsplata, vom fi pedepsiți. Singura cale de a fi mântuiți este să-L urmăm pe Hristos din zilele de pe urmă." Soția mea nu era interesată de nimic referitor la Dumnezeu și nu era dispusă să asculte nimic din ce aveam de spus despre asta. Însă după aceea, a observat că, de când îmi dobândisem credința, nu mai ieșeam să mănânc sau să beau cu colegii neglijând lucrurile de acasă, ci eram din ce în ce mai ordonat cu viața mea și aveam timp de petrecut cu ea și copilul nostru. Câteodată începeam să vorbesc despre chestiuni care țin de viață în general. Treptat, ea a mai încercat să-mi stea în cale. Însă în familia din partea ei, toți se împotriveau credinței mele. Unul dintre ei, care avea o slujbă la stat, m-a sfătuit: „Cât ești încă tânăr, ar trebui să te gândești cum să evoluezi în carieră și să faci bani. Atunci părinții și copilul tău se pot bucura de toate acestea împreună cu tine; acesta este singurul lucru practic de făcut. Acele lucruri pe care le urmărești pentru religia ta sunt toate vagi și nefolositoare!" I-am spus: „Tu nu ești credincios, așa că nu înțelegi semnificația și valoarea de a avea credință și de a urmări

adevărul. Adevărul este atât de prețios și ne poate indica calea vieții, ne poate curăți de corupție și ne poate mântui. Aceste lucruri nu pot fi măsurate în bani. Și tu ești un membru al Partidului, așa că spune-mi, de-a lungul acestor ani în care ai câștigat statut și satisfacție financiară, ai fost cu adevărat fericit? Ești cu adevărat împăcat în inima ta?" N-a avut nimic de spus la asta. Și când cumnatul meu nu a putut să mă înduplece, a spus nervos: „Dacă nu ne urmezi sfatul, când conducerea va afla despre chestiunile tale religioase, pierderea traiului stabil va fi cea mai mică grijă a ta. Ai putea fi arestat și atunci ți-ai pierde viața și posesiunile și întreaga ta familie ar fi implicată!" Au mai fost și alții care au încercat să mă forțeze să renunț la credința mea.

Le-am spus foarte clar că eram hotărât să continui să-L urmez pe Dumnezeu, dar după ce am ajuns acasă, am început să mă simt agitat. Dacă ar afla liderii mei, n-aș fi doar penalizat sau concediat, ci aș putea să fiu arestat și să ajung la închisoare, apoi aș rămâne fără nimic și toți din jurul meu m-ar respinge cu siguranță și ar păstra distanța. Aș cădea în dizgrație. N-aș fi eu lăsat cu mâinile goale? Am simțit din nou o anumită luptă interioară la acel gând și am fost atât de stresat încât nu am putut dormi. Gândindu-mă că sigur urma să-mi pierd traiul confortabil și poziția de invidiat mai devreme sau mai târziu, m-am simțit într-adevăr gol pe dinăuntru și foarte supărat. În durerea și nenorocirea mea, m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume pentru a-I înțelege voia. Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns**

adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit sursa suferinței mele. De ce eram atât de nefericit în fața unei alegeri? Fiindcă eram prea profund corupt de Satana și, de când eram mic, crezusem în filosofii satanice precum „Să te distingi și să aduci onoare strămunilor tăi", luându-le drept țeluri în viață. Am urmărit să câștig stima și admirația celorlalți, crezând că asta înseamnă să am aspirații. În drumul meu spre a obține acest lucru, am fost un student sârguincios, iar apoi, după ce am intrat în câmpul muncii, încercam mereu să citesc atmosfera din cameră, lingușind și fiind slugarnic ca să intru în grațiile liderilor și apoi să obțin promovări. Chiar și știind foarte bine că orice lucru făcut cu Partidul Comunist ar fi o atrocitate scandaloasă, tot m-am întărit și am continuat, slujind Satanei și trăind în suferință, fără pace. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic au fost cele care mi-au arătat valoarea și sensul vieții noastre și asta m-a făcut să mă simt din ce în ce mai împlinit. Dar, în fața alegerii de

a-mi pierde probabil slujba și viitorul dacă îmi păstrez credința și de a fi respins de ceilalți, am văzut că filosofia satanică „Să te distingi și să aduci onoare strămoșilor tăi” încă își mai avea ghearele adânc înfipte în mine. Să iau acea decizie era atât de dificil, atât de agonizant, de parcă a nu urmări renumele și câștigul însemna să-mi neglijez responsabilitățile reale sau era chiar un ultraj monstruos. Nu eram dispus să-mi pierd renumele și statutul, de parcă pierderea acelor lucruri era legată de pierderea vieții în sine. Abia când am citit cuvintele de dezvăluire ale lui Dumnezeu am văzut cum se folosește Satana de asta pentru a lega oamenii, pentru a ne răni și a ne face să ne depărtăm de Dumnezeu și să-L trădăm. Asta mi-a amintit de un imn al cuvintelor lui Dumnezeu, intitulat „**Ar trebui să urmăriți progresul pozitiv**”: „**Viețile oamenilor se află în întregime în mâinile lui Dumnezeu și, dacă nu ar fi hotărârea lor dinaintea lui Dumnezeu, care dintre ei ar fi dispus să trăiască în zadar în această lume deșartă a omului? De ce să te oboseşti? Grăbindu-se să intre în lume și să iasă din ea, dacă nu fac nimic pentru Dumnezeu, nu se vor fi irosit în întregime viețile lor? Chiar dacă Dumnezeu nu îți socotește acțiunile demne de menționat, nu vei zâmbi cu mulțumire în momentul morții tale?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 39). Acest imn m-a inspirat cu adevărat. Avem doar câteva decenii în această viață, așa că trebuie să profităm de această oportunitate de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu și de a fi mântuiți, de a face datoria unei ființe create și de a dobândi adevărul și viața, altfel această șansă de a fi mântuiți de Dumnezeu va fi pierdută. Atunci n-ar fi viețile noastre în zadar? Dacă Partidul Comunist mă aresta, mă întemnița și mă tortura din cauza credinței mele, atunci chiar dacă m-ar fi ucis, știam că nu m-aș fi plâns. Dumnezeu mi-a dat această oportunitate la viață, așa că ar trebui să I-o dedic Lui. Odată ce mi-am dat seama de asta,

m-am rugat: „O, Dumnezeule! Vreau să fiu eliberat de constrângerile, de cătușele marelui balaur roșu și să mă ofer Ție cu totul. Te rog, îndrumă-mă, dă-mi credință și ajută-mă să trec de acest următor obstacol.”

S-a întâmplat ceva după aceea care m-a impulsionat să ies din sistemul Partidului Comunist cât am putut de repede. Un lider a descoperit că unul dintre membrii partidului era religios și, scrâșnind din dinți de furie, a spus că trebuie să-l ducem la secția de poliție ca să primească un tratament dur. Îmi era teamă de fiecare dată când mă gândeam la atitudinea Partidului Comunist față de religie. Mă gândeam că era atât de ostil față de credințele religioase și îi ura atât de mult pe creștini, încât sigur aveam să fiu ținta lor mai devreme sau mai târziu. Era un loc periculos de unde trebuia să plec cât mai curând posibil. În plus, în toți acești ani cântasem osanale Partidului Comunist și făcusem foarte mult rău alături de el. Dacă rămâneam în acel sistem, aveam să devin din ce în ce mai implicat în el și să nu mai pot fi răscumpărat. Trebuia să plec imediat din acea organizație satanică și să rup repede relația.

Când i-am spus soției mele la ce mă gândeam, a devenit neliniștită imediat. A spus că ar putea să mă susțină în credința mea, dar n-ar putea permite ca eu să-mi dau demisia. Mi-a chemat până și frații ca să mă oprească. Majoritatea dintre ei lucrau în întreprinderi conduse de stat și erau îngrijorați că și carierele lor ar putea avea de suferit dacă eu eram arestat. Sora mea cea mai mare a și îngenunchiat plângând înaintea mea și, luându-mă de mâini, a spus: „Ai o slujbă atât de minunată cu un salariu mare pe care nici măcar oamenii cu doctorat sau masterat nu o pot găsi. Cum poți să lași un serviciu atât de grozav pentru a merge să-L urmezi pe Dumnezeu?” A mai spus că avea să stea acolo în genunchi atâta vreme cât eu continuam să insist să-mi păstrez credința. Și cealaltă soră a mea era foarte furioasă și a vorbit despre cum suferise ea pentru a contribui la plata educației mele și

cum nu putuse să se mărite până la 30 de ani. Acum, în sfârșit, ne descurcam bine după toate munca aceea și întreaga familie beneficia din asta. Dacă demisionam, însemna să o dezamăgesc după toți anii ei de efort. Sora mea cea mare s-a plâns și că, dacă demisionam, nu va mai primi concediu medical plătit special la școala ei, iar fiul ei spera că îl pot ajuta să-și găsească un loc de muncă. A spus că nu puteam să țin cont doar de mine în credința mea, ci trebuia să mă gândesc și la familia mea. Îmi era greu să iau o hotărâre în acel moment. Frații și surorile mele fuseseră alături de mine prin atât de multe încă de când eram mic și eu fusesem condus mereu de speranța că vor putea să aibă vieți bune și să-și țină capul sus. Cu siguranță ar fi fericiți dacă aș fi de acord cu ei, dar, din moment ce eram un credincios și îl urmăream pe Dumnezeu acum, trebuia să îndeplinesc datoria unei ființe create de a nu dezamăgi harul și iubirea lui Dumnezeu. Dacă i-aș promite familiei mele că voi renunța la credința mea, nu ar fi aceasta o trădare a lui Dumnezeu? A-L trăda pe Dumnezeu este o ofensă monstruoasă și ceva ce nu aș putea face sub nicio formă. Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri pentru a mântui omenirea și a plătit un preț atât de mare. Dacă n-aș avea nicio intenție de a-L răsplăti și chiar aș ajunge la un compromis cu diavolul Satana, îngenunchind în fața lui, ar fi un lucru lipsit de conștiință. Simțeam o anumită durere și slăbiciune, dar știam că trebuia să fac acea alegere. Le-am spus: „Oricât de mulți bani ai sau oricât de bun e serviciul pe care îl ai, poate asta să repare durerea provocată de golul pe care îl simți? Poate cumpăra viața însăși? Nu sunt atât de mulți oameni bogați și puternici care continuă să trăiască în suferință? A avea credință și a urmări adevărul reprezintă singura cale de rezolvare a acestor probleme. Mântuitorul a coborât, exprimând adevăruri pentru a mântui omenirea. Aceasta este o oportunitate care nu va mai apărea niciodată și este incredibil de efemeră. Marile dezastre se vor abate asupra noastră cât ai clipi. Dacă

nu-L urmăm pe Dumnezeu și nu ne căim acum în fața Lui, la vremea sosirii dezastrelor va fi prea târziu pentru regrete! Înainte, am împărtășit deseori Evanghelia cu voi toți, dar v-a fost teamă să vă alăturați, de frică să nu fiți arestați de Partidul Comunist. Insistați să urmați partidul, care reprezintă o cale directă spre Iad. Împingându-mă să continui să-l urmez, nu-mi faceți rău? Știți ce fel de oameni sunt în acel sistem? Sunt cu toții demoni potrivnici lui Dumnezeu care sunt capabili de tot felul de lucruri oribile. Vor fi blestemați și pedepsiți cu siguranță. Dezastrele se măresc tot timpul. Dacă tot nu crezi în Dumnezeu și nu te căiești în fața Lui, te vei prăbuși cu siguranță în dezastre și vei fi pedepsit. Am învățat câteva adevăruri de-a lungul anilor mei în credință și am văzut clar că a avea credință este singura cale dreaptă în viață. Sunteți familia mea; nu vreți ce e mai bun pentru mine? De ce insistați să mă împingeți pe această cale rea alături de Partidul Comunist? Eu nu voi interveni în alegerile voastre personale, dar alegerea mea este de a avea credință și de a-L urma pe Dumnezeu. Chiar dacă sunt arestat și persecutat, voi urma această cale până la final.” Soția mea a făcut o față lungă și a ieșit, iar ceilalți nu mi-au mai adresat niciun cuvânt. Ulterior, încercând să mă oprească să particip la adunări și să-mi fac datoria, soția mea m-a încuiat în casă și l-a pus pe cumnatul meu să stea toată ziua acolo să mă urmărească, fără să mă scape din priviri. N-am putut merge absolut nicăieri vreme de trei zile la rând. Asta întârzia lucrurile din datoria mea și eu mă simțeam foarte neliniștit. Neștiind ce să fac, m-am rugat la Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume, să-mi dea o cale de scăpare. Apoi, în seara celei de-a treia zi, tatăl meu a sunat și a spus că mama dispăruse, așa că am avut, în sfârșit, ocazia de a ieși să o caut împreună cu cumnatul meu. Pe drum, m-a avertizat: „Trebuie să renunți la credința ta! Fratele tău va ajunge aici mâine și a spus că-ți va rupe picioarele dacă-ți păstrezi religia, că orice ar fi, el va găsi o cale să te facă

să renunți la ea!” A fost foarte dureros pentru mine să aud asta. Știam că dacă nu plecam de lângă ei imediat, nu voi mai avea o altă șansă. Dar când eram realmente pe punctul de a pleca, mi-a venit foarte greu să trec de acea barieră mentală. Privindu-i pe cei dragi mie și acea bine-cunoscută zonă rezidențială, gândindu-mă la acea viață confortabilă și la slujba de invidiat, am simțit foarte multe lovituri în inima mea, știind că eram pe cale să pierd toate acele lucruri într-o clipă. Atunci mi-a venit în minte un imn din cuvintele lui Dumnezeu, intitulat „**Ce I-ați dedicat lui Dumnezeu?**” și pe care îl cântam adesea la adunări: „**Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”). M-am simțit de parcă Dumnezeu era chiar acolo, în fața mea, punându-mi aceste întrebări. Atunci când Avraam avea 100 de ani, Dumnezeu i-a dat un fiu, dar tot a fost capabil să I-l ofere lui Dumnezeu. Foarte mulți apostoli își sacrificaseră tinerețea și-și vărsaseră sângele pentru lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, dar eu ce sacrificasem? Agonizam pentru renume și statut, aceste lucruri lipsite de valoare. Eram atât de egoist și josnic. În ce fel eram eu demn de sacrificiile pe care le făcuse Dumnezeu pentru a mă hrăni și a mă îngriji în toți acei ani? De asemenea, acea alegere pe care o făceam avea însemnătate. Era pentru credința mea și pentru a-mi face datoria de ființă creată. Dacă nu alegeam datoria mea, aveam să regret tot restul vieții. Când am văzut lucrurile în felul acesta, m-am decis. Când cumnatul meu urca pe scări, am profitat de ocazie și-am fugit. De atunci, îmi fac datoria în biserică cu normă întreagă.

De atunci, am auzit că existau mai mulți lideri și colegi din departamentul meu care dădeau și primeau mită în căutarea statutului și a

bogăției, iar când lucrurile au ieșit la iveală, au fost aruncați după gratii. Eram foarte bucuros că primisem protecția lui Dumnezeu. Înainte, când încercam să ajung cât mai în sus, trimisesem cadouri ca toți ceilalți și luasem mită de la alții. Dacă rămâneam în acel gen de mediu, aș fi ajuns ca ei. Iar acum, deși nu am toate acele avantaje sau admirația și invidia altora, pot să-mi îndeplinesc datoria în biserică, să urmăresc adevărul și să fiu o persoană onestă. Mă simt atât de împlinit și fericit! Acesta este cu adevărat cel mai însemnat și valoros mod de viață. Întocmai cum spune într-unul dintre imnurile din cuvintele lui Dumnezeu, intitulat „**Cea mai însemnată viață**”: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”). Dumnezeu Atotputernic este Cel care m-a mântuit, permițându-mi să scap de suferința provocată de Satana și să dobândesc mântuirea lui Dumnezeu.

59. Amărăciunea de a le face pe plac oamenilor

de Frankie, Grecia

În 2021, fratele Gabriel, cu care călătoream predicând Evanghelia, a fost demis. Când l-am întrebat despre asta, mi-a spus că nu făcuse o treabă bună în datoria lui în ultimii câțiva ani; făcea lucrurile așa cum voia și era îndărătnic, lucru care perturba grav lucrarea bisericii și, așadar, a fost demis. M-am simțit prost că ajunsese în acest punct și văzându-l plin de atât de multe regrete și simțindu-se îngrozitor. Gândindu-mă în urmă la lucrarea pe care am făcut-o împreună, observasem că-și făcea treaba de mântuialăși proceda cum voia. Am vrut să-i atrag atenția, să-l ajut să reflecteze și să devină conștient de sine, dar când eram pe cale să spun ceva, ezitam. M-am gândit: „Cu siguranță conducătorul l-a dat în vileag și l-a emondat suficient când l-a demis, așa că sigur este foarte nefericit. Dacă spun și eu ceva, oare nu ar însemna doar să pun sare pe rană? Nu ar crede că-mi lipsește empatia? În plus, conducătorul probabil deja a menționat problemele pe care le-am observat, așa că doar am să-l consolez.” Așa că i-am spus: „Sunt sigur că ai dobândit multă experiență în toți acești ani de călătorii răspândind Evanghelia, sau că măcar poți să înțelegi multe lucruri. Mulți frați și surori din biserica de aici sunt noi credincioși care s-au alăturat în ultimii câțiva ani; nu au multă experiență în răspândirea Evangheliei. Îi vei putea ajuta pe toți când te vei întoarce acasă.” Spre surprinderea mea, răspunsul lui a fost: „Frate, mă supără să te aud spunând asta. Am crezut că ai să-mi atragi atenția asupra problemelor mele și ai să mă ajuți, ca să pot reflecta asupra mea și să devin mai conștient de mine; ar fi fost benefic pentru viața mea. Dar, în schimb, mă lauzi în pofida faptului că am decăzut până la acest nivel, făcându-mă să cred că demiterea mea nu este mare lucru și că sunt mai capabil decât ceilalți. Ești o persoană care le face pe plac oamenilor,

acționând ca lacheul Satanei, împingându-mă mai aproape de iad! Aceste cuvinte plăcute auzului nu sunt edificatoare pentru oameni, așa că nu le mai spune. Nu este iubire; de fapt, e dăunător și distructiv." Mi-a fost foarte rușine când l-am auzit pe frate spunând asta și am vrut să găsesc o gaură în care să mă ascund. Știam bine că Gabriel nu-și schimbase prea mult firea coruptă, în ciuda anilor de credință și că nu obținuse niciodată rezultate evidente în datoria lui, iar aceasta era o stare periculoasă. Nu doar că nu-i atrăgeam atenția asupra problemelor lui și nu-l ajutam, ci spuneam lucruri amabile. Eram nesincer, politicos și laudativ într-un mod secular. Oare nu înseamna că mă jucam cu el și eram înșelător? Demiterea curentă a lui Gabriel era o oportunitate bună ca el să reflecteze și să se cunoască mai bine. Dacă putea să caute adevărul, să reflecteze asupra lui însuși și să dobândească adevărata pocăință, acest eșec putea fi un punct de cotitură în credința lui. Însă eu eram o piedică, declamând niște prostii nesincere ca să mă joc cu el, să-l tulbur și să-l induc în eroare. Eram lacheul Satanei. Dumnezeu face tot posibilul să mântuiască oamenii, în timp ce Satana plănuiește și uneltește ca să tulbure și să împiedice oamenii și să-i târască jos, în iad. Aberațiile mele doar îl răneau pe fratele meu. Gândul acesta m-a făcut să simt o frică intensă, așa că am găsit niște cuvinte ale lui Dumnezeu pe care să le citesc și, în cuvintele lui Dumnezeu, am început să reflectez la problema mea și să ajung să o cunosc.

Am văzut că al lui Dumnezeu cuvânt spune: „**Dacă ai o relație bună cu un frate sau o soră, iar ei îți cer să le arăți ce este greșit la ei, cum ar trebui să procedezi? Asta se leagă de ce abordare adopți în acest caz. E metoda ta bazată pe adevărurile-principii sau folosești filosofii pentru a aborda lumea? Dacă poți vedea clar că au o problemă, dar nu le spui fără ocolișuri ca să eviți să vă stricați relația, ba chiar îți găsești scuze, spunând: «Statura mea e mică acum și nu îți înțeleg pe deplin**

dificultățile. Când le voi înțelege, îți voi spune», care e atunci problema? Acest lucru implică o filosofie cu care abordezi lumea. Nu înseamnă asta că încerci să-i păcălești pe ceilalți? Ar trebui să vorbești doar despre ce poți vedea clar; iar în cazul în care ceva nu ți-e limpede, să spui. Asta înseamnă să zici ce e în inima ta. Dacă ai anumite gânduri și anumite lucruri îți sunt clare, dar ți-e teamă să nu-i jignești, ți-e frică să nu îi rănești, așa că alegi să nu spui nimic, atunci asta înseamnă să trăiești după o filosofie când abordezi lumea. Dacă descoperi că o persoană are o problemă sau a luat-o pe căi greșite, chiar dacă nu o poți ajuta cu iubire, trebuie măcar să-i atragi atenția asupra problemei, astfel încât să reflecteze asupra ei. Dacă o ignori, nu înseamnă că îi faci rău?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul"). Și am dat peste acest fragment despre oamenii vicleni: „**Ei nu iubesc lucrurile pozitive, nu tânjesc după lumină și nu iubesc calea lui Dumnezeu sau adevărul. Le place să urmeze tendințe lumești, sunt vrăjiți de prestigiu, profit și statut, le place să iasă în evidență în mulțime, idolatrizează prestigiul, profitul și statutul și îi venerează pe cei măreți și celebri, dar, de fapt, venerează demonii și pe Satana. În sufletul lor, nu caută adevărul sau lucrurile pozitive, ci, în schimbă, venerează cunoașterea. […] Ei folosesc filosofiile Satanei, logica lui, se folosesc de orice stratagemă, de orice șiretlic al lui, în orice împrejurare, ca să le înșele încrederea oamenilor, pentru a-i face să-i venereze și să-i urmeze. Aceasta nu este calea pe care se cuvine să meargă oamenii care cred în Dumnezeu; nu numai că astfel de oameni nu vor fi mântuiți, dar vor înfrunta totodată pedeapsa de la Dumnezeu – nu poate exista nicio îndoială în această privință**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase"). Cuvintele lui

Dumnezeu dezvăluiau pe deplin adevărul intenției și corupției mele. Problemele lui Gabriel îmi erau clare; fusese neglijent în datoria lui și nu și-o făcea din suflet. Nu era perseverent sau principial în lucrarea lui. Făcea orice voia și tulburase lucrarea bisericii. Fusesem o persoană care le făcea pe plac oamenilor și mă temeam să nu-l ofensez, așa că nu i-am atras niciodată atenția asupra acestor lucruri. Acum că fusese demis și mi se destăinuia în părtășie despre eșecurile sale, ar fi trebuit să discut despre problemele lui și să am părtășie despre voia lui Dumnezeu, ca să-l ajut să se cunoască și să I se căiască lui Dumnezeu. Ar fi fost într-adevăr un lucru iubitor, benefic și edificator pentru el. Dar eu eram o persoană care le făcea oamenilor pe plac, spunând o mulțime de mizerii false. Oare nu încercam să-l fac să mă placă păcălindu-l? Voiam ca el să simtă că, atunci când a experimentat eșecul, conducătorul a fost cel care l-a emondat și l-a dat în vileag, dar că eu am fost cel care i-a încălzit inima și l-a consolat. Atunci, ar fi fost recunoscător și ar fi avut o impresie bună despre mine. Când interacționam cu fratele meu, foloseam filosofiile seculare ale necredincioșilor, precum: „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile”, „Rostește vorbe bune în armonie cu sentimentele altora și cu rațiune, întrucât a fi direct enervează pe ceilalți”, „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună” și altele. Toate acestea sunt cuvinte rele, lumești după care să trăiești și sunt, în întregime, filosofii satanice. Interacțiunile necredincioșilor susțin mereu calea lumii Satanei, iar cuvintele lor sunt întotdeauna lingușitoare și ipocrite. Ei joacă teatru, încearcă să afle ce cred ceilalți, cu șiretlicuri în tot ceea ce spun, și nu zic niciun cuvânt adevărat sau sincer. De multă vreme eram un credincios care citise și băuse mult din cuvântul lui Dumnezeu, dar tot n-am putut spune o singură vorbă care era adevărată. În schimb, am folosit filosofii satanice exact ca un necredincios

și am fost un recipient pentru Satana, devenind din ce în ce mai alunecos și necinstit. Eram într-adevăr patetic! Asta mi-a amintit de cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). „**Cu cât ești mai mult în prezența lui Dumnezeu, cu atât mai multe experiențe vei avea. Dacă încă trăiești în lume ca o fiară – gura ta împărtășind credința în Dumnezeu, dar inima ta fiind în altă parte – și dacă încă studiezi filosofiile de viață lumești, atunci nu vor fi fost în zadar toate eforturile tale?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre experiență”). Gândindu-mă la anii mei de credință, nu câștigasem adevărul și nu devenisem un om simplu și onest, ci tot mă agățasem de obiceiurile vieții seculare. Am văzut că nu eram un om care iubește sau acceptă adevărul. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, sunt atât necinstit! Vreau să mă pocăiesc și să nu mai trăiesc după filosofii satanice lumești.”

După acea experiență și lecție, am putut să fiu mai vigilent când interacționam cu ceilalți și am practicat vorbirea în moduri benefice pentru oameni, în loc să ocolesc problemele ca să le fac pe plac oamenilor. Dar pentru că eram atât de profund corupt de Satana, atunci când un lucru implica interesele personale, nu mă puteam abține să nu fiu din nou o persoană care face oamenilor pe plac.

Pe atunci, lucram cu fratele Hudson la producția video. Avea niște păreri destul de vehemente și era mult mai priceput decât mine în ceea ce privrea lucrarea. Simțeam că ar trebui să fiu modest, ca să nu aibă impresia că eram un neștiutor arogant. Așadar, de-a lungul îndatoririlor noastre, ori de câte ori am avut opinii diferite, am încercat să mă țin de „Armonia este

comoară, toleranța este virtute”, ca să evit să ne stric relația și să mă înțeleg cu el. Uneori, vedeam greșeli în videoclipurile la care lucra și sugeram să le îndrepte, dar el nu credea că lucrurile pe care le menționam erau probleme. Pur și simplu căuta scuze ori îmi spunea părerea lui. Deși nu eram pe deplin de acord cu el, mi-era teamă că alte discuții ar fi condus la un impas sau vor isca o ceartă și că toată lumea ar fi spus că sunt arogant, neprihănit de sine și încăpățânat, așa că am renunțat. Am lucrat astfel împreună timp de câteva luni, dar când videoclipurile noastre au apărut, au fost mereu probleme din loc în loc, și majoritatea erau cele pe care le menționasem la început. Drept urmare, am fost nevoiți să refacem videoclipurile. Hudson a ajuns să fie demis din cauză că era arogant, neprihănit de sine și încăpățânat. Deși, în cele din urmă, videoclipurile au fost finalizate, nu m-am simțit liniștit sau împăcat în privința asta. În schimb, eram neliniștit și vinovat. În datoria mea, mereu încercam să le fac pe plac oamenilor, menținând o armonie superficială, de teamă să nu-i jignesc pe alții și nu sprijineam principiile. Nu îmi îndeplinisem cu adevărat funcția de partener și împiedicam lucrarea video. Mă simțeam îngrozitor. Apoi, conducătorul a venit să-mi vorbească și m-a dat în vileag, spunând: „Nu ai sprijinit adevărurile-principii în lucrarea ta cu frații și surorile tale. Știai clar că părerea lui Hudson era greșită în timpul producției, dar tot l-ai urmat orbește ca să previi conflictele și să-ți protejezi imaginea. Asta a însemnat că videoclipurile au trebuit să fie refăcute și asta ne-a întârziat progresul.” Apoi a zis: „Tinzi să te dai după cum bate vântul. Trebuie să cauți adevărul și să îndrepți asta imediat.” Mi-a fost greu să aud asta. În zilele care au urmat, m-am rugat și am reflectat la asta și am citit cuvântul lui Dumnezeu.

Am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu spune: „**După toate aparențele, cuvintele antihriștilor par deosebit de amabile, rafinate și distinse. Oricine încalcă principiile, cine perturbă și tulbură lucrarea**

bisericii, nu este dat în vileag sau criticat, indiferent cine ar fi; antihristul închide ochii, lăsându-i pe oameni să creadă că este generos în toate privințele. Fiecare stricăciune și faptă rea a oamenilor este întâmpinată cu binefacere și toleranță. Ei nu se enervează și nu se înfurie, nu se vor supăra și nu vor da vina pe oameni atunci când fac ceva greșit și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Indiferent cine săvârșește răul și perturbă lucrarea bisericii, ei nu acordă atenție, de parcă acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu vor jigni niciodată oamenii din cauza asta. Ce îi preocupă cel mai mult pe antihriști? Câți oameni îi apreciază și câți oameni îi văd când suferă și îi admiră pentru asta. Antihriștii cred că suferința nu trebuie să fie niciodată în zadar; indiferent de greutățile pe care le îndură, de prețul pe care îl plătesc, de faptele bune pe care le fac, de cât de grijulii, de atenți și de iubitori sunt față de ceilalți, toate acestea trebuie realizate în fața altora, mai mulți oameni trebuie să vadă asta. Și care este scopul lor când acționează astfel? Este de a câștiga oamenii de partea lor, de a face mai mulți oameni să simtă admirație și aprobare față de acțiunile, comportamentul și caracterul lor. Există chiar și antihriști care încearcă să-și stabilească o imagine despre ei înșiși ca fiind o persoană bună prin acest comportament exterior bun, astfel încât mai mulți oameni să vină la ei în căutarea ajutorului. […] Acțiunile lor nu inspiră pur și simplu venerație în inimile oamenilor, ci le oferă și un loc acolo. Antihriștii doresc să Îi ia locul lui Dumnezeu. Asta este ceea ce urmăresc ei atunci când fac aceste lucruri. Evident, acțiunile lor au dat deja rezultate timpurii: în inimile acestor oameni lipsiți de discernământ, antihriștii au acum un loc, iar acum există oameni care îi venerează și îi admiră, care era tocmai scopul antihriștilor” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)”). Dumnezeu arată că antihriștii

sunt deosebit de răi și demni de dispreț. Ei se pricep să se poarte frumos și să spună lucruri plăcute ca să se deghizeze și să câștige inimile celorlalți, făcându-i pe oameni să creadă că sunt singurii toleranți și înțelegători, ca alții să-i caute pentru consolare. Asta îndepărtează tot mai mult oamenii de Dumnezeu, iar antihriștii iau locul lui Dumnezeu în inimile lor. Exact așa mă comportam. Frații și surorile trebuie să-și atragă unii altora atenția asupra lucrurilor și să se ajute reciproc în îndatoririle lor, dar eu evitam să fac orice lucru ofensiv doar ca să-mi protejez reputația. Am văzut problemele din videoclipurile lui Hudson și, totuși, nu am sprijinit adevărurile-principii; pur și simplu m-am lăsat dus de val. Eram o persoană care făcea oamenilor pe plac și nu practicam adevărul. Nu voiam ca toți să creadă că eram arogant, ci, mai degrabă, că eram tolerant, înțelegător și că îmi păsa de sentimentele celorlalți. Voiam să-i fac fericiți pe toți oamenii cu care interacționam, ca ei să mă placă și să aibă o impresie bună despre mine. Ca să-mi ating țelul ticălos, n-am cruțat nici măcar lucrarea bisericii în încercarea mea de a menține o imagine pozitivă. Am fost atât de egoist! Din judecata și revelarea lui Dumnezeu, am văzut că, fiind o persoană care făcea oamenilor pe plac, mergeam pe calea antihristului. M-am simțit foarte vinovat când mi-am dat seama de asta. Ulterior, am continuat să reflectez asupra mea. Gândindu-mă retrospectiv la tot timpul în care fusesem credincios, afișasem mereu o față amabilă cu alți oameni. Oricând vedeam pe cineva care părea binevoitor, cultivat și rafinat în vorbire și acțiuni, încercam să-l imit și să-l copiez. Voiam să par mai nepretențios și ușor de abordat ca să-mi protejez imaginea în mințile fraților și surorilor mele. Rareori spuneam ceva când vedeam problemele celorlalți sau când își dezvăluiau corupția, de teamă să nu-i fac de rușine dându-i în vileag. Îmi aduc aminte că, înainte, când eram diacon evanghelic, mă străduiam mereu să fiu moderat și să vorbesc cu smerenie. Când vedeam că ceilalți erau

neglijenți și neprincipiali în datoria lor, mi-era teamă că toată lumea m-ar fi crezut neînțelegător dacă aș fi deschis subiectul și că asta mi-ar strica imaginea de „tip cumsecade”. Așadar, dintr-o așa-zisă iubire, când încercam să-i ajut pe ceilalți, eram atent cu vorbele mele, delicat și indirect. Niciodată n-am dat în vileag pe nimeni fățiș și n-am ajutat pe nimeni să-și vadă gravitatea faptelor. Doar le ofeream un indiciu indirect. Când trebuia să demit pe cineva, simțeam că lucrul acesta ar fi ofensat persoana în cauză și nu știam ce să spun. Îmi dădeam silința ca ceilalți să ofere părtășie în locul meu, evitând asta ori de câte ori puteam… Astfel, făceam tot ce-mi stătea-n putință să-mi gestionez și să-mi protejez statutul și imaginea, iar frații și surorile spuneau că nu-mi dădeam niciodată aere și că se înțelegeau ușor cu mine. Ba chiar m-au recomandat pentru o funcție de conducere, pentru că aveam o „umanitate bună” și că nu i-aș fi oprimat pe ceilalți. Mă simțeam foarte mulțumit de mine. Antihriștii folosesc bunul comportament ca să înșele și să atragă oamenii. În inima mea, nu aveam aceleași motive și țeluri? Nu reflectasem niciodată asupra intenției mele demne de dispreț sau a naturii mele corupte și credeam că nu-i nimic greșit în a fi o persoană care făcea altora pe plac. Puteam să câștig aprobarea și sprijinul celorlalți și să-i fac pe oameni să aibă o părere bună despre mine: părea un mod grozav de a trăi. Dar acum am văzut că, fiind o persoană care le făcea oamenilor pe plac, mă consacram în cel mai tainic și ascuns mod, ca să-i induc pe în eroare pe ceilalți și să-i atrag. Umblam pe calea antihriștilor!

Într-o zi, în devoționalele mele, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care chiar m-a neliniștit: „**Care este consecința atunci când oamenii se gândesc întotdeauna la propriile interese, când încearcă mereu să-și protejeze mândria și vanitatea, când dezvăluie o fire coruptă, dar nu caută adevărul pentru a o rezolva? Este aceea că nu au nicio intrare în viață, că le lipsesc mărturiile autentice bazate pe**

experiențe. Și acest lucru este periculos, nu-i așa? Dacă niciodată nu practici adevărul, dacă nu ai nicio mărturie bazată pe experiență, atunci, la momentul potrivit, vei fi dat în vileag și alungat. Ce utilitate au în casa lui Dumnezeu oamenii fără mărturii bazate pe experiențe? Cu siguranță vor avea rezultate slabe în orice datorieși nu vor putea face nimic în mod corespunzător. Nu sunt ei doar deșeuri? Dacă oamenii nu practică adevărul niciodată după ani de credință în Dumnezeu, sunt non-credincioși; sunt răi. Dacă nu practici adevărul niciodată și dacă fărădelegile tale devin din ce în ce mai numeroase, atunci sfârșitul tău este stabilit. Este clar de văzut că toate fărădelegile tale, calea greșită pe care pășești și refuzul tău de a te căi – toate echivalează cu o multitudine de fapte rele; și, astfel, sfârșitul tău este acela că vei merge în iad, vei fi pedepsit. Credeți că acesta este un aspect minor? Dacă nu ai fost pedepsit, nu vei avea niciun sentiment despre cât de înspăimântător este acest lucru. Când vine ziua în care chiar te confrunți cu dezastrul, te confrunți cu moartea, va fi prea târziu pentru regrete. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu accepți adevărul, și dacă ai crezut în Dumnezeu ani de zile, dar în tine nu s-a petrecut nicio schimbare, consecința finală este aceea că vei fi alungatși abandonat" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Eram mereu un tip de treabă și nu practicam adevărul. Când cooperam cu ceilalți, mereu mi-am atins țelul rău de a atrage și câștiga inimile celorlalți, în detrimentul intereselor bisericii. Tot ce făceam era rău. Dacă mai continuam astfel, ajungeam să fiu alungat și pedepsit de Dumnezeu! Din cuvintele lui Dumnezeu, am putut să simt firea Lui dreaptă și să știu că e dezgustat de cei care nu practică adevărul. Am vrut să mă pocăiesc imediat, să caut o cale de a practica și să-mi înlătur firea de a face pe plac oamenilor.

Am citit cum cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Când relația ta cu Dumnezeu a devenit normală, atunci vei avea o relație normală și cu oamenii. Pentru a construi o relație normală cu Dumnezeu, totul trebuie să fie clădit pe temelia cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să-ți îndeplinești datoria conform cuvintelor lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu cere, trebuie să-ți îndrepți perspectivele și să cauți adevărul în toate lucrurile. Trebuie să practici adevărul atunci când îl înțelegi și, indiferent de ce ți se întâmplă, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți cu o inimă supusă lui Dumnezeu. Practicând astfel, vei putea menține o relație normală cu Dumnezeu. În același timp în care îți îndeplinești corect îndatoririle, trebuie să te asiguri că nu faci nimic care să nu fie în avantajul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și să nu spui nimic care nu este de ajutor fraților și surorilor. Cel puțin, nu trebuie să faci nimic care să fie împotriva conștiinței tale și să nu faci absolut nimic rușinos. În mod special, nu trebuie să faci, sub nicio formă, ceva ce se răzvrătește sau se împotrivește lui Dumnezeu și nu trebuie să faci nimic care perturbă lucrarea sau viața bisericii. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă trupul poate fi slab uneori, trebuie să fii capabil să pui pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu, fără a râvni la profitul personal, fără a face vreun lucru egoist sau vrednic de dispreț, adesea reflectând asupra propriei persoane. În acest fel, vei putea adeseori să trăiești înaintea lui Dumnezeu, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni întru totul normală**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”). **„Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate**

este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că doar aceia care caută adevărul în toate și stau de partea lui Dumnezeu, care renunță la dorințele lor și sprijină lucrarea bisericii trăiesc o asemănare umană și pot avea relații normale cu ceilalți.

După aceea, am început să practic acordând mai întâi atenție protejării intereselor bisericii în orice situație și am încercat să satisfac voia lui Dumnezeu prin limbajul și acțiunile mele. După ce am făcut asta o vreme, am văzut că aveam multe șanse de a practica adevărul în viața cotidiană și în datoria mea. De exemplu, la adunări, am observat pe unii rostind cuvinte sau doctrine ori abătându-se de la subiect. Sau cineva sporovăia în timpul părtășiei, prelungindu-ne întrunirea. Asta ne afecta viața bisericească, dar liderul de echipă nu încerca să scoată în evidență sau să îndrepte acest lucru. La început, nu am vrut să spun nimic, dar m-am simțit oarecum vinovat – de ce voiam să le fac pe plac oamenilor? Am spus imediat o rugăciune lui Dumnezeu, abandonându-mi intenția greșită. Spre sfârșitul întrunirii, am menționat problemele pe care le văzusem și am propus soluții. Am simțit cum a mă lepăda de mine însumi și a susține astfel lucrarea bisericii chiar mi-au adus multă liniște. De asemenea, un frate pe care-l cunoșteam foarte bine a fost demis. Mi-a spus că a fost din cauză că el tânjise după comfort, era viclean, nelgijent și ineficient în datoria lui. La început, am vrut să-l consolez și să-i fac o impresie bună, dar apoi am realizat că trebuia să practic adevărul de data asta. Așadar, mi-am calmat inima și m-am gândit la ce ar trebui să spun pentru a-l ajuta pe acest frate să se edifice. M-am gândit la interacțiunile noastre anterioare. Dorința lui de confort fusese destul de evidentă cât își făcuse datoria. Fără s-o iau pe ocolite, i-am atras atenția asupra problemelor de atitudine pe care le afișa datoria lui și i-am trimis câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care erau relevante. Mi-a mulțumit și a spus că faptul că i-am zis toate astea l-a ajutat. După ce am făcut asta, m-am simțit foarte calm și foarte împăcat.

Prin judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că, dacă aș fi continuat să trăiesc după filosofiile lumești ale Satanei, aș fi devenit mai neglijent și necinstit; aș fi ratat cea mai de jos limită a ceea ce însemna

să fii om și aș fi ajuns să-i rănesc pe ceilalți și pe mine însumi. Am învățat și că a trăi după cuvintele lui Dumnezeu și a mă comporta conform adevărurilor-principii este singura cale de a avea umanitate și de a fi într-adevăr un om bun.

60. Raportarea unui conducător fals: o luptă personală

de Gan Xiao, China

În august 2020, un conducător m-a transferat la o altă biserică după ce am fost demisă. Am observat că fratele Liang Hui a venit cu o oră întârziere la prima mea adunare de acolo. Sora Tan Min, conducătoarea bisericii, era și ea acolo. M-am gândit: „I-am auzit pe frați și surori spunând că Liang Hui e neglijent și face ce vrea în datoria lui și că întârzie mereu, fără niciun motiv, la adunări. Într-adevăr a întârziat la adunarea de astăzi, așa că Tan Min ar trebui să aibă părtășie cu el despre această problemă.” Dar ea era complet nepăsătoare în această privință și n-a spus nimic. În timpul adunării, un alt frate a vorbit despre modul în care se simțea constrâns de bani, că nu se putea concentra asupra datoriei lui și părea destul de abătut. Câțiva dintre noi am găsit unele cuvinte ale lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu el și a-l ajuta, dar Tan Min, în calitate de conducătoare a bisericii, n-a avut absolut nicio părtășie. Am văzut că nu-și asuma nicio responsabilitate în adunare și că făcea totul mecanic, fără a ajuta pe nimeni cu problemele lor. Voiam să vorbesc cu ea despre problema asta. Dar apoi m-am gândit că, întrucât era prima mea adunare acolo, era posibil să nu văd imaginea de ansamblu, prin urmare ar trebui doar să aștept și să văd înainte să fi spus ceva. Am fost surprinsă să văd că ea a fost exact la fel la următoarele câteva adunări. Uneori încheia o adunare destul de rapid, după ce citeam câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu, fără a avea multă părtășie despre ele și nu acorda atenție părtășiei despre cuvintele lui Dumnezeu. Mi-am spus în sinea mea: „Rolul principal din datoria unui conducător este să-i îndrume pe frați și surori în citirea cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr, astfel încât ei să poată înțelege adevărul și să intre în

realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dar Tan Min nu ia inițiativa în părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu și nu rezolvă problemele oamenilor. Nu este asta o neglijare a datoriei? Nu înseamnă asta că face lucrurile mecanic? Cum să se realizeze ceva în acest fel? Dacă situația aceasta continuă, va întârzia intrarea tuturor în viață. Vreau să spun ceva, dar mă tem că nu va accepta, că va spune că sunt arogantă și că ar trebui să reflectez asupra mea după ce am fost demisă, în loc să-mi bag nasul în treaba altor oameni." La acest gând, am decis să dau înapoi, să uit pur și simplu și să mă concentrez asupra mea.

După o lună, am primit o altă datorie și am fost repartizată în alte două adunări de grup. Frații și surorile din acele adunări nu se axau pe părtășia asupra cuvintelor lui Dumnezeu, nici pe discuțiile despre experiențele și cunoștințele proprii. Uneori, doar stăteau la povești. Am simțit că succesul vieții bisericești este direct legat de persoana care conduce acea biserică și că intrarea în viață a fraților și surorilor ar fi compromisă dacă lucrurile continuau așa, prin urmare i-am atras atenția lui Tan Min. Spre surpriza mea, nu a fost deloc de acord și chiar a insistat că lipsa de succes din viața bisericească era problema fraților și surorilor. M-am gândit în sinea mea: „Ea nu reflectează asupra propriei persoane și lasă toată responsabilitatea pe umerii fraților și surorilor. În calitate de conducătoare a bisericii, nu acceptă deloc adevărul, nu ascultă sugestiile fraților și surorilor și nu-și asumă nicio povară pentru viața bisericească. Cum ar putea să-i conducă pe ceilalți să înțeleagă adevărul sau să intre în realitatea cuvântului lui Dumnezeu? Aceasta doar le va face rău fraților și surorilor. Trebuie să-i vorbesc din nou despre asta." Dar, tocmai când eram pe punctul de a spune ceva, am început să mă îngrijorez, gândindu-mă: „Nu mi-a acceptat recomandarea adineaori și a devenit țâfnoasă din cauza asta. La ce-ar ajuta să mă repet? Ea e conducătoare de biserică, prin urmare, dacă îi vorbesc din nou, ar putea

spune că-mi depășesc limitele și s-ar putea să-mi poarte pică. Ar trebui doar să-mi țin gura.” M-am simțit neîmpăcată în privința asta, dar, până la urmă, am decis să nu spun nimic. Câteva zile mai târziu, Tan Min mi-a spus că îi emondase pe frați și surori la o adunare, apoi a descris cu însuflețire modul în care îi emondase. Am fost uimită să aud asta, gândindu-mă: „Cum poți fi atât de lipsită de autocunoaștere? Viața bisericească este nedisciplinată deoarece ești iresponsabilă și neglijentă în calitate de conducătoare a bisericii. Cum ai putut să-i certi pe ceilalți pentru asta? Simpla certare a oamenilor, fără nicio părtășie despre adevăr, nu va rezolva nimic.” Chiar mi-am dorit să aduc din nou vorba despre problemele ei, dar văzând convingerea ei puternică, m-am gândit că nu i-ar pica foarte bine. M-am gândit: „Tocmai am fost demisă, așadar, cu ce drept să-i menționez problemele? În plus, drumurile noastre se încrucișează în permanență, prin urmare mi-ar îngreuna situația în biserică dacă ar fi jignită. Apoi, dacă refuză să-mi dea o datorie, îmi voi pierde șansa la mântuire. Bine atunci, nu voi spune nimic și doar voi ține capul plecat, voi trăi viața bisericească și îmi voi face datoria.”

I-am auzit pe unii frați și surori spunând că Tan Min răspundea de lucrarea evanghelică, dar nici măcar nu avusese adunări cu ei de ceva timp. În plus, au spus că nu puteau aborda problemele nou-veniților și că unii nou-veniți fuseseră perturbați de pastori și prezbiteri religioși și încetaseră să participe la adunări. M-am gândit: „Lucrarea evanghelică e atât de importantă, dar Tan Min nu face nimic pentru a aborda adevăratele probleme. E atât de iresponsabil din partea ei! Tan Min nu face nicio lucrare practică și e implicată direct în faptul că nou-veniții renunță, din cauză că nu primesc nicio udare sau susținere!” Am simțit că aceasta e o problemă foarte gravă și trebuia neapărat să-i vorbesc despre ea față în față. Am văzut-o pe Tan Min după câteva zile și am deschis subiectul despre

problemele menționate de acei frați și surori, dar ea a dat vina în continuare pentru tot pe frați și surori. Nu părea să-și asume nicio responsabilitate. Am subliniat și că, nefăcând nimic pentru a aborda problemele practice în calitate de conducătoare a bisericii, era iresponsabilă și își neglija datoria și că asta ar întârzia lucrarea bisericii și le-ar face rău fraților și surorilor. Dar ea doar a făcut o față lungă și a refuzat să scoată un cuvânt. M-am gândit: „Nu face lucrare practică, nu-și asumă o povară pentru datoria ei și n-a acceptat niciodată adevărul. Asta înseamnă că este o conducătoare falsă care a fost expusă și ar trebui să raportez problemele ei unui conducător de rang superior pentru ca ea să fie înlăturată cât mai curând posibil.” Dar am ezitat, gândindu-mă: „Dacă o raportez și află, oare ar spune că mă iau de ea și că mă cert cu ea intenționat? N-ar fi atât de rău dacă ar fi demisă, dar dacă nu este, n-aș jigni-o doar? Asta ar face să-mi fie foarte greu să rămân în această biserică. Dacă mă demite și-mi pierd datoria, oare mi-aș pierde șansa la mântuire? Bine atunci, nu-i voi raporta problemele și mă voi rezuma doar la datoria pe care o am.” Dar când m-am gândit așa, m-am simțit foarte vinovată. Vedeam că biserica are un conducător fals, dar păstram asta pentru mine. Însemna asta că susțin lucrarea bisericii? M-am simțit foarte tulburată, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule, am văzut problemele lui Tan Min și aș vrea să o raportez, dar am unele îngrijorări. Te rog să mă îndrumi, ca să pot depăși aceste forțe întunecate și să protejez lucrarea bisericii.”

După aceea, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Care este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește modul de tratare a unui conducător sau lucrător? Dacă ceea ce face un conducător sau un lucrător este bine și în acord cu adevărul, atunci poți să i te supui; dacă ceea ce face este greșit și în dezacord cu adevărul, atunci nu ar trebui să i te supui și poți să îl dai în vileag și să i**

te opui și să ai o opinie diferită. Dacă nu este capabil să facă lucrare practică sau face fapte rele care provoacă o tulburare a lucrării bisericii și este dezvăluit ca fiind un conducător fals, un lucrător fals sau un antihrist, atunci tu poți să îl discerni, să îl dai în vileag și să îl raportezi. Însă, unii dintre aleșii lui Dumnezeu nu înțeleg adevărul și sunt deosebit de lași. Se tem să nu fie suprimați și pedepsiți de conducători falși și antihriști, așa că nu îndrăznesc să respecte principiile. Ei spun: «În cazul în care conducătorul mă dă afară, sunt terminat; dacă îi pune pe toți să mă dea în vileag sau să se lepede de mine, atunci nu voi mai putea să cred în Dumnezeu. Dacă sunt exclus din biserică, atunci Dumnezeu nu mă va mai vrea și nu mă va mântui. Iar credința mea nu va fi fost în van?» Nu este ridicolă o astfel de gândire? Au astfel de oameni o credință autentică în Dumnezeu? Un conducător fals sau un antihrist L-ar reprezenta pe Dumnezeu atunci când te-ar exclude? Când un conducător fals sau un antihrist te pedepsește și te exclude, aceasta este lucrarea Satanei și nu are nimic de-a face cu Dumnezeu; când oamenii sunt înlăturați sau excluși din biserică, acest lucru este conform voii lui Dumnezeu doar când există o decizie comună luată de biserică și de toți aleșii lui Dumnezeu și când înlăturarea sau excluderea este pe deplin în conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, cu adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu. Cum ar putea faptul de a fi exclus de un conducător fals sau de un antihrist să însemne că nu poți fi mântuit? Aceasta reprezintă persecuția Satanei și a antihriștilor și nu înseamnă că nu vei fi mântuit de Dumnezeu. Depinde de Dumnezeu dacă poți fi mântuit sau nu. Nicio ființă umană nu este calificată să decidă dacă poți fi mântuit de Dumnezeu. Trebuie să îți fie clar acest lucru. Iar a-ți trata excluderea de către conducători falși și antihriști drept a fi exclus de

Dumnezeu – nu înseamnă asta să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu? Ba da. Și nu înseamnă doar să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu, ci și să nu I te supui. Este și un fel de blasfemie față de Dumnezeu. Iar înțelegerea greșită a lui Dumnezeu în acest fel nu este ignorantă și nesăbuită? Când un conducător fals sau un antihrist te exclude, de ce nu cauți adevărul? De ce nu cauți pe cineva care înțelege adevărul, ca să dobândești un oarecare discernământ? Și de ce nu ai raportat acest lucru superiorilor ierarhici? Asta dovedește că tu nu crezi că adevărul domină în casa lui Dumnezeu, arată că nu ai o credință autentică în Dumnezeu, că nu ești o persoană care crede în Dumnezeu cu adevărat. Dacă ai încredere în atotputernicia lui Dumnezeu, de ce te temi de răzbunarea unui conducător fals sau a unui antihrist? Pot ei să-ți decidă soarta? Dacă ești capabil de discernământ și detectezi că acțiunile lor sunt contrare adevărului, de ce nu ai părtășie cu aleșii lui Dumnezeu, care înțeleg adevărul? Ai gură, de ce nu îndrăznești să-ți exprimi opinia? De ce te temi atât de mult de un conducător fals sau de un antihrist? Asta dovedește că ești un laș, un neisprăvit și un lacheu al Satanei" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul"). Citirea acestora mi-a înseninat cu adevărat inima. Când găsim un conducător fals în biserică, n-ar trebui să ne ploconim și să fim constrânși de acesta la fiecare pas. Trebuie să ne ridicăm, să-l expunem și să-l raportăm conducătorilor superiori. Aceasta e voia lui Dumnezeu. Știam că Tan Min nu face lucrare practică și că e o conducătoare falsă, dar n-am îndrăznit să vorbesc despre problemele ei pentru că priveam din perspectiva greșită. Mă gândeam că acea conducătoare are autoritate, că ea decide dacă pot sau nu să îndeplinesc o datorie și, dacă o jignesc, mi-aș putea pierde datoria și atunci n-aș fi mântuită. Am văzut că, în toți anii mei de credință, încă n-aveam nicio înțelegere a lui Dumnezeu. În casa lui Dumnezeu,

adevărul și Dumnezeu Însuși stăpânesc. Dacă am o datorie sau dacă pot fi mântuită depinde de Dumnezeu, nu de vreo conducătoare anume. Chiar dacă un conducător fals are autoritate și aș fi cu adevărat suprimată, ar fi ceva temporar. Dumnezeu vede totul și Duhul Sfânt va dezvălui totul, deci conducătorii falși și antihriștii vor fi expuși și izgoniți mai devreme sau mai târziu. N-am înțeles firea dreaptă a lui Dumnezeu și m-am temut să nu jignesc alți oameni, dar nu m-am temut să nu-L jignesc pe Dumnezeu. Dumnezeu nu avea un loc în inima mea. Ce fel de credincioasă eram? Mă gândisem că, întrucât nu sunt conducătoare, nu sunt în măsură să o critic pe Tan Min și eram îngrijorată că alți oameni ar spune că ar trebui să-mi văd de treaba mea. Modul în care priveam lucrurile era absolut ridicol. Ca membră a casei lui Dumnezeu, nu contează dacă sunt demisă sau ce datorie îndeplinesc – dacă descopăr un conducător fals în biserică, e responsabilitatea, obligația mea să-l raportez. Asta înseamnă să protejezi lucrarea bisericii și e un lucru pozitiv. De asemenea, e asumarea responsabilității pentru viețile fraților și surorilor, iar asta nu înseamnă niciodată că-mi depășesc limitele sau îmi bag nasul și, mai ales, nu înseamnă că sunt arogantă și mă urc pe un piedestal. Asta înseamnă să faci datoria unuia dintre aleșii lui Dumnezeu. Realizarea acestui fapt m-a făcut să reflectez asupra motivului pentru care mă temusem atât de mult să expun un conducător fals. Care era cauza adevărată a problemei?

În căutarea mea, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce**

trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă. (Ei sunt egoiști și demni de dispreț.) **Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor, ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii. Acțiunile și intențiile unor asemenea persoane sunt clare pentru toată lumea: răsar de fiecare dată când există șansa de a-și arăta fața sau de a se bucura de vreo binecuvântare. Dar, când nu este o șansă de a-și arăta fața sau imediat ce există o perioadă de suferință, dispar din vedere precum o țestoasă care își retrage capul în carapace. Are o asemenea persoană conștiință și rațiune?** (Nu.) **O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare remușcare? Oamenii ca aceștia nu au remușcări; conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop. Nu a simțit niciodată remușcarea din partea conștiinței sale, deci poate ea să simtă reproșul**

și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că teama de a expune și raporta un conducător fals provine din faptul că ne bazăm pe filosofii satanice precum „Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct”, „Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli” și „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”. Aceste filosofii satanice deveniseră parte din motourile mele și îmi controlau gândirea, prin urmare, încercam în permanență să-mi protejez propriile interese, fără să mă gândesc deloc la lucrarea bisericii. Devenisem tot mai demnă de dispreț, egoistă și înșelătoare. Am văzut clar că Tan Min nu face lucrare practică și nu vrea să accepte adevărul, că e o conducătoare falsă. Comportamentul ei afectase deja lucrarea bisericii și întârziase intrarea în viață a fraților și surorilor, deci trebuia să aduc această problemă în atenție și să o raportez. Dar m-am temut să nu fiu condamnată și suprimată de ea dacă era jignită, așa că n-am îndrăznit să o raportez. Voiam să-mi protejez reputația, statutul și destinația mea viitoare, prin urmare, doar am privit cu o atitudine complet neutră cum suferă lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor, făcându-mă că nu văd un conducător fals. Stăteam de partea Satanei, tolerând un conducător fals care perturba lucrarea bisericii. Trăiam după otrăvurile Satanei și devenisem sclava sa, având grijă doar de mine, fiind total lipsită de devotament față de Dumnezeu și fără pic de conștiință și rațiune. Nu trăiam deloc o asemănare umană. Am văzut că eram încă sub puterea Satanei și îi aparțineam. Trebuia să urmăresc adevărul, să mă lepăd de Satana și să fiu o persoană care ascultă de Dumnezeu. Când toate acestea mi-au devenit clare, am simțit că Îi sunt cu adevărat datoare lui Dumnezeu și am detestat cât de egoistă și lipsită de scrupule eram. Trebuia să raportez imediat conducătorul fals și să nu-I mai rănesc inima lui Dumnezeu. Prin

urmare, i-am spus conducătoarei superioare totul despre problemele lui Tan Min, care nu făcea lucrare reală și nu accepta adevărul. Dar au trecut câteva zile și n-am auzit nimic de la conducătoarea superioară despre modul în care fusese tratată Tan Min. Mă simțeam destul de neliniștită. Dacă acest conducător fals nu era demis în curând, putea continua să întârzie lucrarea bisericii, așa că m-am gândit să scriu din nou pentru a vedea ce se întâmplă. Dar apoi mi-am zis: „Dacă deschid din nou subiectul, conducătoarea superioară ar putea crede că mă amestec în prea multe lucruri deodată. Oricum ar fi, fiindcă tot mi-am spus părerea, poate mi-am îndeplinit responsabilitățile și n-ar trebui să mă îngrijorez pentru restul.” Dar acest gând m-a neliniștit și n-am putut să dorm deloc în acea noapte.

Într-o dimineață, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește «îngroparea morții»; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște «muște mărunte» care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi alungați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi alungați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de**

cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că firea Lui este sfântă și dreaptă și că nu va tolera nicio jignire. El urăște faptul că falșii conducători și antihriștii perturbă lucrarea bisericii și întârzie intrarea în viață a fraților și surorilor. Dumnezeu îi detestă pe cei care nu practică adevărul sau nu protejează interesele bisericii atunci când apar conducători falși și antihriști. Acest tip de persoană înțelege adevărul, însă nu îl practică și, în schimb, se gândește doar la propriile interese. E foarte înșelătoare și vicleană și va fi izgonită dacă refuză să se căiască. Știam că Tan Min e o conducătoare falsă și, acum când conducătoarea ei superioară nu răspundea suficient de rapid, trebuia să iau în continuare atitudine și să duc lucrurile până la capăt. Dar eu voiam doar să mă protejez pe mine însămi și să ignor tot ce nu mă afecta personal. Îi permiteam să-și facă de cap și să tulbure lucrarea bisericii. Nu țineam cont de voia lui Dumnezeu și nu stăteam de partea adevărului, ci eram de partea Satanei. Asta însemna că luam parte la ticăloșia unui conducător fals. Deși nu părea că făcusem ceva groaznic, dacă nu practicam adevărul și nu protejam lucrarea bisericii când se confrunta cu probleme, puteam doar să fiu izgonită în cele din urmă. Știam că, de această dată, nu mă mai puteam preocupa de propriile interese și că nu mai puteam permite acestui conducător fals să continue să facă rău lucrării bisericii. Conducătoarea superioară întârzia tratarea lui Tan Min, deci chiar dacă nu cunoșteam motivul, acesta era un test pentru mine de la Dumnezeu, pentru a vedea dacă pot lăsa interesele personale deoparte și susține adevărurile-principii. Trebuia să continui să raportez acest

conducător fals pentru a proteja interesele bisericii. Prin urmare, am raportat din nou situația conducătoarei de rang superior și am subliniat pericolele și consecințele nedemiterii unui conducător fals. Aceasta a răspuns, spunând că în ultimele câteva zile avusese unele probleme urgente de rezolvat și că o va demite pe Tan Min imediat, în conformitate cu principiile. A fost o ușurare foarte mare să văd acel răspuns și am aflat că singurul mod de a cunoaște liniștea este de a pune adevărul în practică.

Tan Min a fost îndepărtată la scurt timp și un alt conducător a fost ales pentru a se ocupa de lucrarea bisericii. După o perioadă de timp, viața bisericească a obținut o mulțime de rezultate grozave și toată lucrarea noastră a început să capete avânt. Am fost foarte fericită să văd că lucrurile au ieșit astfel, dar, în același timp, simțeam ceva vinovăție și regret. După ce am observat o conducătoare falsă, nu o raportasem suficient de rapid. Mă gândisem doar la interesele mele personale și-mi arătasem firea satanică, provocând pierderi pentru lucrarea bisericii. Am văzut cum traiul condus de firile satanice și nepracticarea adevărului înseamnă, de fapt, a face rău și că toate acestea sunt condamnate și disprețuite de Dumnezeu. De asemenea, am văzut cât de înțeleaptă e lucrarea lui Dumnezeu, iar vederea acestui conducător fals în biserică m-a ajutat să capăt discernământ. Am experimentat și daunele mari pe care un conducător fals din biserică le poate provoca aleșilor lui Dumnezeu. În plus, am învățat despre firea dreaptă a lui Dumnezeu și am văzut că, în casa lui Dumnezeu, domnesc Hristos și adevărul și că niciun om nu poate lua deciziile. Oricât de înaltă ar fi poziția cuiva, dacă nu practică adevărul și nu face ceea ce Dumnezeu cere, nu va avea niciodată o bază solidă în casa Lui. În cele din urmă, va fi izgonit. Doar a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a face lucrurile potrivit principiului se conformează voii Sale.

61. Douăzeci de zile de agonie

de Ye Lin, China

Într-o zi din decembrie 2002, pe la 4 după-amiaza, în timp ce stăteam pe marginea drumului dând un telefon, am fost dintr-odată apucat din spate de păr și de brațe și, înainte să pot reacționa, picioarele mi-au fost trase de sub mine. Mi-am pierdut echilibrul și m-am izbit de pământ cu putere. Câțiva oameni m-au țintuit imediat la sol, cu fața lipită de pământ și ambele mâini încătușate la spate. Apoi, m-au ridicat de la sol și m-au târât într-un automobil. Mi-am dat seama că fusesem arestat de poliție. Sălbăticia lor era evidentă și mi-am amintit relatările fraților și surorilor despre tortura brutală de după arestările lor. Eram foarte anxios și îngrozit și mă îngrijoram că nu voi fi capabil să rezist torturii și aveam să devin o iudă. M-am rugat la Dumnezeu pe parcursul întregii călătorii cu mașina, cerându-I să-mi dea credință și putere ca să pot să rămân ferm în mărturie și să nu cedez în fața Satanei.

Polițiștii m-au dus direct la un hotel mic, unde mi-au smuls bluza și încălțările, mi-au scos cureaua și m-au pus să stau desculț pe podeaua rece ca gheața. Erau mulți ofițeri în încăpere și cineva îmi făcea fotografii. Apoi, unul dintre ei a arătat niște filmări cu mine și alt frate la o bancă făcând o depunere și a cerut să știe de unde aveam banii, cui îi erau trimiși și unde locuiau acele persoane. Eram uluit. Mi-am dat seama că acești ofițeri nu mă supravegheaseră și urmăriseră doar de o zi sau două și, cu atât de mulți ofițeri acolo în ziua aceea, puteam să realizez că n-aveau de gând să mă lase să scap ușor. Acest gând mă îngrozea și m-am rugat, în gând, la Dumnezeu în mod repetat. Mi-am amintit câteva dintre cuvintele Sale: „**Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin buna Mea intenție și**

totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). Nu mai eram atât de neliniștit și nu-mi mai era chiar atât de frică știind că îl am pe Dumnezeu alături demine ca sprijin și știam că Dumnezeu a permis arestarea mea, că El folosea această situație pentru a testa dacă am sau nu credință în El și devotament față de El. Nu trebuia să-L dezamăgesc pe Dumnezeu, ci trebuia să mă bazez pe El ca să rămân ferm în mărturia mea și să-l fac de rușine pe Satana. Am hotărât tacit că, indiferent cum mă tortura poliția, n-aș putea niciodată să dezvălui locul unde se aflau banii bisericii sau să fiu o iudă, chiar dacă ar însemna moartea mea! Când n-am spus nimic, un ofițer mi-a dat câteva lovituri puternice și a cerut să știe cine era conducătorul bisericii noastre, unde erau păstrați banii bisericii și cine era persoana care depunea cu mine acei bani. M-a mai lovit de câteva ori când tot n-am vrut să răspund apoi, când au început să-l doară mâinile, a luat încălțările mele și a folosit tocurile ca să mă lovească cu ele peste gură. Gura a început să mi se umfle în scurt timp, câțiva dinți mi se clătinau și îmi curgea sânge din colțurile gurii. M-au torturat mai bine de o oră până să se lase, într-un sfârșit. Au început să mă supravegheze cu rândul, în perechi, făcându-mă să stau în picioare și nelăsându-mă să dorm deloc. Am stat așa vreme de trei zile și trei nopți în capăt. Abia mai târziu am aflat că aceea era o metodă de tortură numită „epuizarea vulturului", pe care polițiștii o foloseau adesea în interogări, în cadrul căreia puneau pe cineva să stea treaz încontinuu până îi frângeau spiritul și apoi, când nu mai putea gândi limpede, aceștia îl interogau. Foloseau această tactică pentru a-i face pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu. Aveam dureri insuportabile în întregul corp și eram obosit atât fizic, cât și psihic. Aș fi putut chiar să adorm stând

în picioare, dar în momentul în care ațipeam, un ofițer mă pocnea violent, mă lovea cu piciorul foarte tare sau îmi striga brusc în ureche, ca să mă trezesc speriat. Mă simțeam de parcă inima avea să-mi sară din piept. Uneori simțeam că eram lucid și alteori mă simțeam buimac și nu știam ce era real și ce era un vis. Eram în agonie și simțeam că nu mai pot rezista, speriat că, dacă avea să continue, aveam să mă transform într-un imbecil sau un lunatic. M-am rugat la Dumnezeu în inima mea, cerându-I credința și puterea de a rămâne ferm în mărturie pentru El.

Într-o dimineață, doi ofițeri au venit să mă chestioneze. Au spus: „Nu te gândi că poți, pur și simplu, să treci prin asta cu ușurință tăcând din gură. Odată ce te afli aici, trebuie să răspunzi neapărat clar la întrebările noastre! Ca să-ți spun adevărul, te urmărim de câteva luni. Am folosit un sistem de localizare prin satelit să te prindem și îți știm toate mișcările. Spunându-ți să mărturisești, îți oferim o oportunitate. Ai mai multe cartele SIM diferite și contacte în câteva locuri diferite. Probabil ești un conducător, nu-i așa?" Apoi au scos un registru al apelurilor mele care avea mai mult de un metru lungime și mi-au cerut să le spun ce am discutat cu fiecare. Eram șocat; dacă poliția știa deja atât de multe despre mine și mă credea un conducător, cine știe cum avea să mă tortureze de acum încolo! Stătusem fără să dorm timp de patru sau cinci zile și deja simțeam că nu mai puteam rezista prea mult. Auzisem în trecut că, dacă nu dormi șapte sau opt zile la rând, poți muri subit. Mă întrebam dacă aveam să mor acolo în cazul în care continuau să mă priveze de somn. Simțindu-mă cam slăbit, am spus repede o rugăciune: „Dumnezeule, trupul îmi este slăbit și mi-e teamă că nu voi fi capabil să rezist acestui lucru, dar nu vreau să Te trădez sau să-i dau în vileag pe frații și pe surorile mele. Te rog, dă-mi credință și putere." După rugăciune, câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu mi-au venit în minte: **„Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în**

mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Cuvintele Sale m-au trezit; nu sunt viața și moartea mea în mâinile lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu nu permite ca eu să mor, Satana nu-mi poate face nimic. Îmi lipsea credința în Dumnezeu; eram temător și slab pentru că mă agățam abject de viață. Gândul la asta m-a calmat puțin și nu mi-a mai fost atât de frică. Văzând că eu continui să tac, unul dintre ofițeri mi-a tras un pumn în cap. Vedeam stele verzi și întregul meu corp a amorțit, de parcă primisem un electroșoc. Eram cât pe ce să cad. Un alt ofițer a luat un umeraș de lemn și mi l-a împins puternic în bărbie. În durerea de nesuportat, i-am întrebat: „Ce legi încalcă credința mea în Dumnezeu? Constituția națională stipulează clar că oamenii au libertate de credință. Pe ce bază mă bateți până la un pas de moarte? Există vreo lege în această țară?" Unul dintre ei a spus: „Lege în această țară? Ce este legea? Este Partidul Comunist! Acum, că ești în mâinile noastre, dacă nu ne spui ce vrem să știm, nici să nu te gândești că scapi cu viață." Eram îngrețoșat și furios să văd cât de sălbatici și nerușinați erau și nu le-am mai răspuns.

Într-o zi, doi ofițeri mi-au spus amenințător: „Avem metodele noastre să te facem să deschizi gura. E doar o chestiune de timp. Refuzul de a vorbi poate conduce doar la mai multă suferință. Deci, ești un vultur dur? Știi cum sunt extenuați vulturii? Trebuie să ai răbdare dar, când îi vine vremea, acel vultur va fi amabil și ascultător…" Până-n acel moment, fusesem deja torturat până în punctul în care nu mai eram foarte lucid și nu știam câte zile mai puteam rezista. Tot ce puteam să fac era să încerc să mă forțez să rămân

vigilent și să fac tot ce pot ca să-mi păstrez luciditatea. Am continuat să mă rog și să-L strig pe Dumnezeu iar și iar. Mi-am amintit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Lucrarea Mea în mijlocul grupului de oameni din zilele de pe urmă este o acțiune fără precedent și, de aceea, toți oamenii trebuie să îndure ultima dificultate pentru Mine, astfel încât gloria Mea să umple întregul cosmos. Înțelegeți voia Mea? Acesta este ultimul lucru pe care i-l cer omului, adică, sper ca toți oamenii să-Mi poată fi mărturie puternică și răsunătoare în fața marelui balaur roșu, să se poată da pe ei înșiși pentru Mine pentru o ultimă oară și să-Mi îndeplinească cerințele într-o ultimă dată. Puteți face voi cu adevărat acest lucru? În trecut, ați fost incapabili să-Mi mulțumiți inima – puteți rupe acest tipar la final? Le ofer oamenilor șansa să reflecteze, îi las să chibzuiască bine înainte să-Mi dea un răspuns – este greșit să fac acest lucru? Aștept răspunsul omului, aștept «scrisoarea de răspuns» – aveți credința să Îmi îndepliniți cerințele?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 34). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că El îi permitea marelui balaur roșu să mă aresteze și să mă persecute pentru a-mi desăvârși credința și devotamentul. El îmi oferea, totodată, o șansă de a rămâne ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu în fața Satanei. Dumnezeu îmi analiza atent fiecare cuvânt și acțiune; trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să rămân ferm. Acest gând mi-a revigorat credința și puterea și m-am simțit mult mai lucid, nu la fel de adormit și mult mai energic. Cei doi ofițeri care stăteau deoparte comentau unul altuia: „Tipul acesta este incredibil. Continuă să aibă atât de multă energie după toate aceste zile fără somn, dar o duzină dintre noi suntem complet extenuați." Am știut că asta se datora milei și protecției lui Dumnezeu pentru mine și I-am mulțumit din inimă.

După aceea, m-au obligat să stau ghemuit. După șapte zile și nopți fără somn și aproape deloc mâncare, de unde aș găsi puterea pentru asta? N-a durat mult până când n-am mai putut rezista și am căzut. M-au ridicat înapoi să mai stau ceva timp în acea poziție. Realmente secătuit de putere, am căzut de două ori și n-am mai putut menține o genuflexiune după aceea. Apoi mi-au ordonat să îngenunchez în fața lor. Eram înfuriat și m-am gândit în sinea mea: „Îngenunchez doar ca să-L venerez pe Dumnezeu și n-am de gând, sub nicio formă, să îngenunchez în fața voastră, demonilor!" Când am refuzat ferm, doi dintre ei m-au prins cu furie de brațe și m-au lovit peste gambe pentru a mă forța să îngenunchez. Tot nu voiam s-o fac, așa că m-au călcat pe gambe apăsând foarte tare. Mă durea atât de tare încât tot corpul a început să-mi transpire. Am simțit că moartea ar fi fost mai bună decât asta. M-au torturat așa aproximativ o oră, lăsându-mi gambele albastre-verzui și umflate și, multă vreme după aceea, am șchiopătat.

În a opta zi, tot nu m-au lăsat să dorm. Mă simțeam în ceață, aveam febră mare și urechile îmi țiuiau. Nu puteam auzi nimic clar și vedeam dublu – leșinam dacă trecea un singur minut fără să fiu lovit. Afară încă ningea, dar polițiștii m-au proptit în baie și mi-au stropit capul cu apă rece ca gheața. În clipa în care mi-au dat drumul, m-am prăbușit, pur și simplu, pe podea. Eram lucid pentru o clipă și confuz în următoarea. Eram în pragul unei căderi nervoase și îmi atinsesem și limitele fizice. Gândul că nu aveam idee când se vor încheia acele zile îngrozitoare mi-a slăbit spiritul și nici nu voiam să mănânc.

În seara celei de-a noua zile, a venit cineva care părea a fi un fel de conducător A arătat spre un pat și a spus: „Tot ceea ce trebuie să faci este să-mi spui de unde erau banii aceia, unde este bărbatul care a făcut acel depozit cu tine și cine e conducătorul. Cu un singur cuvânt din partea mea, vei putea să faci duș și să dormi, apoi te vom lăsa să mergi acasă." Eram

extenuat fizic până la limita absolută și căzusem deja la pământ de câteva ori. Simțeam că aș putea muri în orice clipă dacă nu dormeam puțin. M-am gândit, în sinea mea: „Poate aș putea spune ceva ce nu este foarte important? Dacă asta continuă, atunci chiar dacă nu sunt omorât în bătaie, voi muri de la extenuare și de la lipsa somnului!" Dar atunci mi-am dat seama imediat că asta m-ar face o iudă. Am spus repede o rugăciune în gând: „Dumnezeule! Nu mai pot suporta. Te rog, dă-mi credință și putere. Vreau să rămân ferm în mărturia mea și să-l fac de rușine pe Satana." În timp ce mă rugam, mi-am amintit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit că acesta era exact momentul când trebuia să rămân ferm în mărturia mea pentru El și asta presupune să fiu capabil să sufăr și să arăt devoțiune față de El. Dar eu nu voiam să sufăr și mă gândeam chiar să dau în vileag interesele bisericii cu scopul de a-mi păstra propria viață. Eram atât de egoist și ticălos; cum putea să însemne asta că aveam vreo urmă de umanitate? În ce fel era asta mărturie? Acest gând mi-a redat credința și puterea. Știam că, chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi dau viața, trebuia să rămân ferm în mărturia mea și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Prin urmare, am tăcut. Văzând asta, acel bărbat cu aer de conducător le-a spus ofițerilor care mă supravegheau: „Stați cu ochii pe el. Nu are voie să doarmă până nu vorbește." Apoi s-a întors pe călcâie și a plecat.

În după-amiaza celei de-a zecea zile, polițiștii au arestat câteva surori. Voiau să le interogheze separat și, din moment ce nu aveau destui oameni să mă supravegheze, în acea noapte am reușit, în sfârșit, să dorm. În dimineața următoare, un căpitan de poliție supranumit Cai a spus: „Am fost acasă la tine. Mama ta îmbătrânește și nu are o stare de sănătate grozavă, plus că trebuie să aibă grijă de cei doi copii ai tăi. Viața lor este foarte grea. Soția ta nu este acasă, copiii tăi sunt mici și au nevoie de îngrijirea părinților lor și le este foarte dor de tine. Lucrurile sunt cu adevărat dure pentru familia ta. Ne-am gândit să-ți mai dăm o șansă și ai face bine să profiți de ea. Ieri am mai adus câțiva oameni, așa că spune-mi, pur și simplu, care dintre ei este conducătorul, cine ține banii și unde locuiesc și te voi elibera imediat. Vei putea să mergi acasă și să te alături familiei tale, iar noi te putem ajuta să-ți găsești un loc de muncă bun în zonă ca să poți avea grijă de ei.” Nu mi-am putut reține lacrimile când l-am auzit spunând asta și eram îndurerat, simțindu-mă slăbit. Mama și copiii mei sufereau și eu n-aveam nicio posibilitate de a-i ajuta. Simțeam că îi dezamăgeam cu adevărat. În acel moment, mi-am dat seama că mă aflam în starea greșită, așa că m-am rugat repede la Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume și să vegheze asupra inimii mele. Mi-am amintit aceste cuvintele ale lui Dumnezeu: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine […] ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au reamintit că aceasta era una dintre ispitele Satanei. Satana se folosea de persoanele dragi mie mele ca să mă ispitească să-L trădez pe Dumnezeu și să-i vând pe frații și surori, pentru ca poliția să poată fura banii bisericii și să-i rănească pe aleșii Lui. Nu puteam să cedez șiretlicului Satanei și n-aveam de gând să-i vând

vreodată și să duc o existență rușinoasă. La scurt timp după aceea, au adus surorile, una câte una, ca eu să le identific, punându-le să se rotească ușor, la 360 de grade ca să le pot vedea clar. Cu coada ochiului, îi puteam vedea pe cei trei ofițeri analizându-mi expresiile feței, așa că m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să vegheze asupra mea ca să nu le trădez. Eram foarte calm și, la fiecare, m-am uitat lipsit de expresie și am dat ușor din cap. Căpitanul Cai m-a plesnit furios și a strigat: „Nu cred că nu cunoști nici măcar una dintre ele. Ce-ai zice să mai primești încă 10 zile de tratament pentru vulturi, apoi să vedem dacă te comporți frumos?" Apoi au continuat să mă bombardeze cu întrebări despre locul în care erau ținuți banii bisericii și despre cine era conducătorul bisericii. Nu eram dispus să vorbesc, așa că au continuat să mă tortureze zi și noapte, nelăsându-mă să dorm deloc. Unul dintre ei mă pălmuia, îmi dădea cu piciorul în gambe, îmi trăgea foarte tare părul de pe tâmple sau striga cu ambele mâini căuș în jurul urechilor mele ori de câte ori ațipeam. Izbucneau în râs de fiecare dată când îmi vedeau expresia îngrozită și îndurerată a feței când eram trezit cu brutalitate. Eram nefericit și nu știam câtă vreme mai puteam rezista acelei morți vii. Mai ales când mi-am amintit că polițiștii au spus că nu exista o limită de timp pentru „extenuarea vulturului" și că se termina când persoana mărturisea, m-am simțit și mai slăbit.

Până în a douăzecea zi de tortură, am văzut că nu era niciun semn că polițiștii s-ar opri, dar eu îmi atinsesem deja limita fizică. De fiecare dată când cădeam pe podea, n-aveam nici măcar puterea de a mă ridica sau de a-mi deschide ochii. Capacitatea mea de conștientizare devenea din ce în ce mai neclară și chiar și respirația îmi era îngreunată. Simțeam că aș putea muri în orice moment și eram realmente speriat. Am auzit un ofițer strigând: „Nu contează dacă îi omorâm în bătaie pe înrăiții ca tine! Vă putem îngropa oriunde și nimeni nu va ști vreodată." M-am prăbușit

complet când am auzit asta. Ce-ar face mama, soția și copiii mei dacă eu aș fi omorât în bătaie? Mama era bătrână și avea probleme cu inima și tensiune arterială mare. Dacă muream, n-ar fi acesta sfârșitul pentru ea? Și cât de mult ar răni-o acest lucru pe soția mea? Copiii mei erau încă atât de tineri; cum aveau ei să se descurce? N-am îndrăznit să mă gândesc în continuare la asta. Mi s-a pus un nod în gât și lacrimile au început să-mi curgă pe față. Chiar când durerea și slăbiciunea mea atingeau un anumit punct, am auzit un ofițer spunând: „Doar spune-ne unde ai stat și vom închide acest caz! Altminteri, n-o vom putea face. Nu vrem să stăm treji până târziu și să suferim alături de tine în fiecare zi.” M-am gândit în sinea mea: „Dacă nu le spun nimic în noaptea asta, chiar nu cred că o voi putea depăși cu bine. Poate aș putea spune ceva care să nu aibă urmări. Sora mai în vârstă care mă găzduia este doar o credincioasă de rând și deține foarte puține informații despre biserică. Să recunosc că am stat acasă la ea n-ar trebui să facă un rău veritabil bisericii. În plus, au trecut deja 20 de zile de la arestarea mea, așa că toate acele cărți din casa ei care conțin cuvintele lui Dumnezeu trebuie să fi fost deja mutate. Dacă nu pot găsi nicio dovadă a credinței ei, nu ar face nimic unei femei în vârstă, nu-i așa?” Nu m-am rugat la Dumnezeu după ce mi-a venit acest gând, apoi, când polițiștii mi-au arătat o schiță a zonei din jurul casei gazdei mele, le-am spus care dintre ele era. Imediat ce cuvintele mi-au ieșit pe gură, am devenit în totalitate lucid, complet treaz și am simțit brusc un adevărat întuneric în inima mea. Mi-am dat seama că fusesem o iudă și ofensasem firea lui Dumnezeu. Eram îngrozit și înmărmurit, sfâșiat de vină și regret. Cum am putut să fiu o iudă și s-o dau de gol pe acea soră? Atunci unul dintre polițiști a întrebat: „Care este casa în care sunt ținuți banii? Cine este conducătorul? Unde sunt tipărite copiile cuvintelor lui Dumnezeu?” Unul dintre ei mi-a tras un picior când n-am mai vrut să le spun nimic altceva. Însă, în punctul acela, durerea

fizică nu conta. Durerea din inima mea era de o sută de ori mai rea decât durerea din trupul meu. Era de parcă fusesem înjunghiat în inimă și-mi doream cu disperare să pot da timpul înapoi și să-mi retrag cuvintele, dar era prea târziu. Mă simțeam de parcă-mi pierdusem sufletul și n-am mai scos niciun sunet. Văzând că nu vor mai primi nicio informație de la mine, m-au transferat într-o casă de detenție.

În casa de detenție, chiar în fața tuturor, un ofițer de corecție m-a pus să mă dezbrac complet pentru o examinare și mi-a făcut fotografii. Nu-mi spălasem fața și dinții de 20 de zile și efectiv duhneam. Și, pe vreme de iarnă, cu temperaturi în jur de minus 10 grade Celsius, nu-mi dădeau apă caldă, lăsându-mă să mă spăl doar cu apă rece. Având în vedere că eram epuizat până în pragul prăbușirii și n-aveam nici măcar putere să vorbesc, ofițerul de corecție mi-a dat cu violență un picior în piept când a crezut că am răspuns prea încet în timpul apelului nominal. M-a durut atât de tare încât am simțit că organele interne îmi erau deplasate și mi-a trebuit ceva timp să-mi recapăt suflarea. M-au pus, de asemenea, să recit regulile casei de detenție și trebuia să șterg podelele și să curăț toaletele drept pedeapsă atunci când nu le puteam recita corect. Mâinile îmi erau pline de crăpături și sângerau foarte repede și, în fiecare noapte, trebuia să mă dau jos din pat să stau de veghe timp de două ore. Puteam îndura toată acea durere fizică, dar de când o dădusem în vileag pe sora aceea, îmi petreceam zilele mistuit de vinovăție, simțind că Îi sunt dator lui Dumnezeu și îi sunt îndatorat ei. Nu mă puteam ierta. Ea nu ținuse cont de propria ei siguranță ca să mă ia la ea, dar eu o dădusem în vileag ca să mă protejez. N-aveam pic de umanitate! Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu au fost deosebit de dureroase pentru mine: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a**

trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Cuvintele lui Dumnezeu erau asemeni unui cuțit în inimă și mi-au făcut conștiința să se simtă și mai acuzată, de parcă nu aveam demnitate să dau ochii cu Dumnezeu. Știam bine că firea lui Dumnezeu este sfântă și dreaptă și nu tolerează nicio ofensă umană, că El îi disprețuiește pe cei care se protejează pe ei înșiși în detrimentul fraților și surorilor și care vor doar să-și salveze pielea. O dădusem în vileag, devenind o iudă nerușinată. Acest lucru era incredibil de dureros pentru Dumnezeu și era absolut abominabil pentru El. Să mă gândesc la asta era de parcă inima-mi era ruptă în bucăți și n-am putut dormi toată noaptea. Eram cuprins de durere și vinovăție.

Căpitanul Cai a mai venit de două ori la casa de detenție ca să mă interogheze despre locul în care se aflau banii bisericii și despre persoanele cu care împărtășisem Evanghelia. Odată, a adus fotografii cu două surori ca eu să le identific și m-a avertizat că, dacă nu spuneam adevărul, se va asigura că voi ajunge la închisoare. Înainte, voisem doar să-mi salvez viața, așa că o vândusem pe acea soră și am rănit, cu adevărat, inima lui Dumnezeu. Să fiu pedepsit și trimis în iad nu ar fi o exagerare. De această dată, chiar dacă aș primi o condamnare pe viață, chiar de-ar fi să mor, nu voi mai dezvălui nicio altă informație. Așa că am spus fără ezitare: „Nu le cunosc!" Atunci, căpitanul Cai a spus accentuat: „Uită-te bine! Gândește-te puțin, apoi răspunde." Am repetat hotărât: „Nu le cunosc!" Văzându-mi determinarea, un alt ofițer mi-a dat două palme puternice, lăsându-mi chipul arzând de durere. Însă de această dată m-am simțit complet împăcat.

Mai târziu, am reflectat asupra motivelor eșecului meu. Parțial a fost din cauză că eram prea prins de sentimentele mele, așa că atunci când polițiștii m-au torturat și mi-au amenințat viața, n-am putut renunța la mamă, copii, sau soție, de teamă că nu aveau să fie capabili să continue fără mine dacă eu muream, nereușind să reziste acelei nenorociri. Îl trădasem pe Dumnezeu și o dădusem în vileag pe acea soră pentru sentimentele mele trupești, devenind un trădător, o iudă nerușinată. Chiar îmi lipsea orice urmă de umanitate! De fapt, destinele celor din familia mea erau toate în mâinile lui Dumnezeu și El hotărâse deja de cât chin și câtă durere vor avea parte în viețile lor. Chiar dacă nu muream și le puteam sta alături, n-aveam nicio modalitate de a schimba cât de mult le era sortit să sufere. Nu văzusem asta, ci eram ținut pe loc de sentimentele mele. Acest lucru era într-adevăr nesăbuit. Un alt aspect al eșecului meu a fost acela că eu nu înțelegeam întru totul semnificația morții. Nu suportam să mă despart de viață, ceea ce însemna că nu aveam nici pe departe credință veritabilă în Dumnezeu. În a douăzecea zi de tortură prin extenuare, conștiința îmi era încețoșată, mă chinuiam să respir și simțeam că puteam să mor în orice clipă. Eram realmente speriat, temându-mă că-mi sunase ceasul. M-am gândit la toți acei sfinți de-a lungul epocilor care lucraseră pentru a răspândi Evanghelia Domnului. Unii au fost omorâți cu pietre, unii au fost decapitați și alții au fost răstigniți. Cu toții au fost persecutați de dragul dreptății, iar morțile lor au fost toate mărturii de triumfare în fața Satanei, de rușinare a Satanei și au fost comemorate de Dumnezeu. Trupurile lor au murit, dar sufletele lor sunt în mâinile lui Dumnezeu. M-am gândit la Domnul Isus spunând: „**Oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața pentru Mine o va găsi**” (Matei 16:25). Fusesem arestat și torturat din cauza credinței mele. Asta însemna că sufeream persecuția pentru o cauză dreaptă. Dacă polițiștii chiar mă schilodeau sau mă omorau în bătaie, acela ar fi fost un

lucru glorios. Să mă gândesc la asta mi-a oferit un real sentiment de ușurare și am hotărât că, oricât aș suferi după aceea, chiar dacă trebuia să-mi dau viața, voi rămâne ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu, îmi voi ispăși fărădelegea trecută și, în niciun caz, nu voi continua să trăiesc într-o asemenea dizgrație.

A sosit finalul lunii ianuarie 2003 și se împliniseră aproape două luni de la arestarea mea. Slăbisem mai bine de 13 kilograme și, când îi lăsau pe deținuți afară să ia o gură de aer, puteam face doar puține ture în jurul curții înainte de a rămâne fără suflu. Eram într-o stare foarte fragilă și oficialitățile se temeau că aveam să mor pe mâinile lor, așa că mi-au dat, în cele din urmă, o condamnare de numai 18 luni care putea fi ispășită în afara închisorii. După eliberarea mea, mi s-a cerut să sun la Biroul de Securitate Publică de două ori pe lună și să raportez locul unde mă aflam și, la fiecare trei luni, să le raportez ideologia mea. După ce am ajuns acasă, toți necredincioșii din rândul familiei și prietenilor mei s-au aliat împotriva mea și m-au certat. M-am simțit realmente îngrozitor. În închisoare, fusesem torturat de marele balaur roșu până în pragul morții, iar acum că eram din nou acasă, trebuia să tolerez neînțelegerile familiei mele. Tot ce puteam să fac era să tac și să înghit. Am descoperit mai târziu că, după arestarea mea, polițiștii au mers să-mi percheziționeze casa și-mi înșelaseră familia, spunând lucruri precum faptul că fusesem implicat în acțiuni frauduloase pentru a face bani. Eram furios. Poliția mă arestase și mă torturase, m-a făcut să devin o iudă și să vând o soră și chiar a născocit minciuni pentru a stârni necazuri și pentru a-mi face familia să mă respingă. Uram acei demoni din Partidul Comunist cu toată ființa mea!

Nu a trecut mult până când poliția a fost din nou pe urmele mele, așa că a trebuit să fug. Am devenit unul dintre fugarii căutați de PCC. A trebuit să-mi iau tot soiul de slujbe mărunte, folosind nume false și neavând nicio

cale de întoarcere acasă. Am pierdut, totodată, legătura cu biserica. Să fiu urmărit de poliție, respins de familia mea și incapabil să trăiesc măcar o viață bisericească era extrem de dureros pentru mine. Incidentul în care am fost o iudă și am vândut-o pe acea soră îl simțeam în mod deosebit ca pe un semn distinctiv pe fruntea mea. Mă simțeam constant ca și cum aș fi comis un păcat de neiertat, de parcă traseul credinței mele ajunsese deja la final și că nu mai aveam nicio șansă la mântuire. Aceste gânduri m-au lăsat în agonie și simțindu-mă firav.

Am restabilit legătura cu biserica în mai 2008 și am preluat din nou o datorie. Apoi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). „**Modul în care Dumnezeu Se ocupă de fiecare persoană se bazează pe situațiile reale și pe circumstanțele și mediul acelei persoane la momentul respectiv, precum și pe acțiunile și comportamentul acelei persoane și pe natura-esență a acesteia. Dumnezeu nu va nedreptăți niciodată pe nimeni. Aceasta este o parte a dreptății lui Dumnezeu. De exemplu, Eva a fost sedusă de șarpe să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, dar Iahve nu i-a reproșat spunând: «Ți-am spus să nu-l mănânci, așa că de ce ai făcut-o oricum? Ar fi trebuit să ai discernământ; ar fi trebuit să știi că șarpele a vorbit doar pentru a te seduce.» Iahve nu a dojenit-o pe Eva în felul acesta. Întrucât oamenii sunt creația lui Dumnezeu, El știe care**

sunt instinctele lor și de ce sunt capabile acele instincte, în ce măsură se pot controla oamenii și cât de departe pot merge. Dumnezeu știe toate acestea destul de clar. Tratamentul lui Dumnezeu față de o persoană nu reprezintă un lucru atât de simplu pe cât își imaginează oamenii. Când atitudinea Lui față de o persoană este una de dezgust sau repulsie sau când vine vorba de ceea ce spune această persoană într-un anumit context, El are o bună înțelegere a stărilor acesteia. Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu cercetează atent inima și esența omului. Oamenii se gândesc mereu: «Dumnezeu are doar divinitatea Sa. El este drept și nu acceptă nicio ofensă din partea omului. El nu ia în considerare dificultățile omului și nu Se pune în locul oamenilor. Dacă cineva I se împotrivește lui Dumnezeu, El îl va pedepsi.» Lucrurile nu stau deloc așa. Dacă așa înțelege cineva dreptatea lui Dumnezeu, lucrarea Lui și tratamentul Său față de oameni, se înșală grav. Hotărârea lui Dumnezeu cu privire la finalul fiecărei persoane nu se bazează pe noțiunile și închipuirile omului, ci pe firea dreaptă a lui Dumnezeu. El va răsplăti fiecare persoană în funcție de ceea ce a făcut aceasta. Dumnezeu este drept și, mai devreme sau mai târziu, El va avea grijă ca toți oamenii să fie convinși pe deplin" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citirea acestor cuvinte de la Dumnezeu m-a mișcat până în punctul în care nu mi-am mai putut reține lacrimile. Eram ca un copil care comisese un rău teribil și nu îndrăznea să se întoarcă acasă și, în sfârșit, s-a întors în brațele mamei sale după ani de pribegie prin lume. Am putut simți cu adevărat bunăvoința esenței lui Dumnezeu. O vândusem pe sora aceea și Îl trădasem pe Dumnezeu, așa că meritam o pedeapsă, dar Dumnezeu nu m-a tratat conform fărădelegii mele. Mi-a dat o șansă să mă căiesc. Puteam vedea că firea lui Dumnezeu nu conține doar judecată și mânie, ci și milă și toleranță. Dumnezeu este

extrem de principial în tratamentul Său față de oameni. El nu-i cataloghează în funcție de fărădelegile lor de moment, ci conform naturii lor, a contextului acțiunilor lor și după statura lor de la acel moment. Dacă cineva e trădător din pricina slăbiciunii umane, dar nu-L neagă sau nu-L trădează pe Dumnezeu din inima lui, iar după aceea încă se mai poate căi în fața lui Dumnezeu, El mai poate încă să-l ierte și să-i acorde o nouă șansă. Am văzut cât de dreaptă este firea lui Dumnezeu. Dumnezeu urăște firea coruptă și trădările omenirii, dar tot face tot posibilul să ne mântuiască. Asta m-a făcut să fiu plin de recunoștință față de Dumnezeu și m-am simțit chiar și mai îndatorat Lui. Îl rănisem mult prea tare pe Dumnezeu și realmente voiam să-mi trag palme. Am hotărât că, indiferent de finalul meu, aveam să prețuiesc această șansă de la Dumnezeu, să caut adevărul și să-mi îndeplinesc datoria pentru a-I răsplăti iubirea.

După ce am fost supus torturii brutale a PCC, i-am văzut esența demonică și fața diabolică de a-L urî pe Dumnezeu și de a se împotrivi Lui, până la capăt. Îl urăsc pe Satana mai mult ca oricând! De asemenea, am experimentat personal că lucrarea lui Dumnezeu de a mântui omenirea este atât de practică și de înțeleaptă — El a folosit marele balaur roșu pentru a-mi desăvârși credința și devotamentul, permițându-mi să dobândesc o anumită înțelegere a firii drepte a lui Dumnezeu și să văd autoritatea și puterea cuvintelor Sale. Această întreagă experiență mi-a arătat că greutățile și încercările sunt binecuvântarea lui Dumnezeu pentru mine și sunt, totodată, iubirea și mântuirea din partea Lui! Indiferent cu ce fel de opresiune sau adversitate m-aș putea confrunta în viitor, sunt ferm hotărât să-L urmez pe Dumnezeu până la capăt!

62. Trezindu-mă din aroganța mea

de Ionuț, Italia

Am început să lucrez la răspândirea Evangheliei în 2015 și am avut un oarecare succes sub îndrumarea lui Dumnezeu. Uneori, cei cărora le predicam aveau noțiuni puternice și nu voiau să cerceteze mai mult Evanghelia. Așadar, m-am rugat și bizuit pe Dumnezeu și am avut părtășie cu ei despre adevăr, iar ei au acceptat repede lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. După ce am avut un oarecare success în datoria mea, m-am simțit mai bun decât ceilalți frați și celelalte surori, de parcă aș fi fost un talent rar.

Apoi, eu și partenerul meu, Liam, am preluat fiecare o lucrare de udare pentru o biserică. Biserica preluată de mine avea destul de mulți membri, așadar, când am început, mă rugam mereu lui Dumnezeu și mă bizuiam pe El și dezbăteam chestiuni cu frații și surorile. Peste puțin timp, lucrurile au început să meargă bine. Majoritatea fraților și surorilor veneau în mod regulat la adunări și erau foarte întreprinzători în îndatoririle lor. Eram destul de mulțumit de mine. Mă gândeam că, deși era o biserică mare cu foarte mulți membri, obțineam rezultate repede, așa că părea că aveam puțin calibru. Am văzut și că lucrarea de udare a lui Liam nu mergea foarte bine, că unii udători din biserica lui nu erau potriviți și că datoria lor trebuia adaptată, iar alții aveau nevoie de părtășie, fiind într-o stare negativă. Așadar, l-am desconsiderat puțin și m-am gândit că ar putea rezolva acele probleme doar cu ajutorul meu. Apoi, am început să mă implic în lucrarea lui, recapitulând greșelile și defectele cu toți cei de la adunări, având părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i ajuta pe cei pesimiști și adaptând îndatoririle membrilor nepotriviți. Lucrarea a luat avânt repede. Văzând cât de rapid rezolvasem problemele noastre, m-am simțit și mai

indispensabil și un soi de talent rar. După aceea, aroganța mea a tot crescut. Adeseori, mă plângeam că frații și surorile nu-și dedicau inima îndatoririle lor și îi certam, spunând: „Lucrarea de udare este în mare întârziere. Există măcar o singură persoană care acordă atenție voii lui Dumnezeu și face lucrarea așa cum se cuvine? Toți ați fost foarte iresponsabili și superficiali. E bine c-am avut un mic progres în ultimele două săptămâni, altfel cine și-ar putea asuma răspunderea pentru această întârziere?” Nimeni n-a îndrăznit să spună un cuvânt. M-am întrebat dacă reacția mea a fost nepotrivită, dar apoi m-am gândit că nu avea să le pese dacă nu luam o poziție fermă. Întrucât adeseori îi priveam de sus pe frații și surorile mele, îi certam și-i obligam să facă așa cum spuneam eu când găseam probleme și abateri în lucrarea lor, în timp, s-au îndepărtat de mine și, de obicei, nu mi-au mai vorbit decât despre chestiuni legate de lucrare. Câteodată, vorbeau și râdeau împreună, dar imediat ce apăream eu, se împrăștiau pur și simplu, de parcă le-ar fi fost frică de mine. Și, fiindcă le era frică să nu greșească și să fie certați, oricând apărea ceva, mai întâi mă întrebau și așteptau răspunsul meu. M-am neliniștit puțin când am văzut această situație. M-am întrebat dacă eram autoritar și mergeam pe calea unui antihrist. Dar apoi, m-am gândit că trebuia să fiu ferm cu lucrarea. Nimeni nu m-ar fi ascultat, dacă n-aș fi fost puțin sever cu ei. Și, atunci, cum am mai fi ajuns undeva? Credeam că a spune direct problemelor pe nume însemna că am simțul dreptății. După aceea, aroganța mea s-a intensificat și mai mult și a trebuit să am ultimul cuvânt în toate lucrurile, mari sau mărunte, și să urmăresc cum erau distribuiți și aranjați membrii, pentru că simțeam că nimeni din echipă nu era la fel de capabil ca mine. Chiar și atunci când discutam cu ei lucruri, mereu sfârșeam prin a face ce voiam eu, așa că mă gândeam că puteam economisi timp dacă decideam imediat. Uneori, conducătorul meu venea la o adunare, iar eu nu îi dădeam nicio importanță, gândind: „Și ce

dacă ești conducător? Poți să împărtășești Evanghelia și să fii martor? Poți să faci o treabă bună măcar în privința unui aspect al acestei lucrări? Dacă la adunări poți doar să ai părtășie despre adevăr, fără să faci vreo lucrare practică, nu te poți compara cu mine.” Așadar, ori de câte ori conducătorul mă întreba cum mergea lucrarea, îi spuneam mai multe când aveam chef să vorbesc, dar, când nu aveam chef de discuții, îi ziceam doar câteva cuvinte. Mă gândeam că era inutil să vorbim despre asta, pentru că, în final, eu eram cel care urma să facă lucrarea. Conducătorul mi-a dat în vileag aroganța, spunând că aveam mereu ultimul cuvânt în ceea ce privea problemele și că nu lucram bine cu frații și surorile. Emondat în acest mod, i-am recunoscut în față că eram arogant, dar nu i-am acordat mare atenție. Am crezut că eram de calibru bun și capabil – așa că, atât timp cât îmi făceam treaba, ce conta că eram puțin arogant? În plus, eu conduceam cea mai mare parte a lucrării bisericii, așadar, ce aveau să facă – să mă dea afară? N-am acceptat nici pe departe să fiu emondat de conducător și am continuat să-mi fac datoria după bunul plac, răspunzând de toate, până am fost dat în vileag de Dumnezeu.

O dată, o biserică nou înființată a avut nevoie de mai mulți oameni pentru udare și, fără să discut despre asta cu Liam și ceilalți, am aranjat ca o soră să meargă să-i ajute. M-am gândit că, în general, erau de acord cu ceea ce sugeram eu, așa că era bine să decid de unul singur. Dar am fost surprins să aflu mai târziu că, din cauză că acea soră înțelegea superficial adevărul, nu a fost în stare să facă lucrarea și nu a putut să rezolve problemele practice. Acest lucru a fost o mare piedică pentru lucrarea bisericii, iar ei i s-a dat mai târziu o altă datorie de îndeplinit. Dar tot nu am reflectat asupra mea. După aceea, din cauza aroganței mele nesfârșite și a eșecului meu de a căuta adevărurile-principii în datoria mea sau de a-i îndruma pe ceilalți să urmeze principiile în datoria lor, toți erau ocupați să fugă din dreapta în

stânga, fără niciun rezultat real. Asta chiar a împiedicat progresul lucrării noastre. Chiar și așa, tot eram complet inconștient de propriile mele probleme – doar îi învinuiam pe ceilalți că nu-și duceau o poverile. Pentru o vreme, am avut un presentiment de nedescris, de parcă urma să se întâmple ceva groaznic. Nu știam ce să spun la adunări sau rugăciuni, deseori mă lua somnul la întâlnirile despre lucrare și nu intuiam nimic. Mintea îmi era confuză și nu aveam energie pentru nimic, ci doar voiam să mă odihnesc. Mi-am dat seama că pierdusem lucrarea Duhului Sfânt, dar nu am știut de ce. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă ajute să mă înțeleg.

După câteva zile, conducătorul meu a venit la o adunare, m-a emondat și mi-a expus comportamentul. El a spus: „Ai fost arogant. Mereu îi certi pe oameni de sus, constrângându-i, și deseori te mândrești cu vechimea ta. Nu asculți de nimeni și e greu de lucrat cu tine. În plus, faci orice dorești, fără să discuți cu nimeni, ești capricios și despotic. Pe baza comportamentului tău, am decis să te demitem.” Fiecare cuvânt de-al lui mi-a străpuns inima. M-am gândit la cum mă purtasem. Procedasem doar după bunul plan și fusesem dictatorial. Nu mă purtasem exact ca un antihrist? Acel gând m-a speriat foarte tare și mi-am zis: „Oare sunt dat în vileag și alungat de Dumnezeu? Așa se vor sfârși anii mei de credință?” Câteva zile, am fost foarte buimac. Îmi era frică din clipa în care mă trezeam și pur și simplu nu știam cum să fac față zilei. M-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, știu că este voia Ta binefăcătoare, dar nu știu cum să trec prin asta. O, Dumnezeule, sunt foarte deprimat și sufăr mult. Te rog, luminează-mă ca să-Ți cunosc voia.” Apoi, am citit asta în cuvintele Lui: „**Pe Dumnezeu nu Îl preocupă ceea ce ți se întâmplă în fiecare zi sau cât de mult lucrezi, cât de mult efort depui – lucrul la care Se uită este atitudinea pe care o ai față de aceste lucruri. Și cu ce au legătură atitudinea cu care faci aceste lucruri și modul în care le faci? Au**

legătură cu faptul că urmezi sau nu adevărul și, de asemenea, cu intrarea ta în viață. Dumnezeu Se uită la intrarea ta în viață, la cărarea pe care mergi. Dacă mergi pe calea urmăririi adevărului și ai intrare în viață, vei putea coopera armonios cu ceilalți atunci când îți îndeplinești îndatoririle și îți vei îndeplini cu ușurință îndatoririle într-un mod care este adecvat. Dar dacă, în timp ce îți îndeplinești datoria, scoți în mod constant în evidență că ai capital, că-ți înțelegi profesia, că ai experiență, că ești conștient de voia lui Dumnezeu, că urmărești adevărul mai mult decât oricine altcineva și dacă apoi crezi că, din cauza acestor lucruri, tu ești calificat să ai ultimul cuvânt și nu discuți nimic cu nimeni altcineva, nu ții niciodată cont de părerea nimănui, te implicit în gestiunea ta și-ți dorești întotdeauna să fii «singura floare înflorită», atunci oare mergi pe calea intrării în viață? Nu — aceasta e căutarea statutului, este mersul pe calea lui Pavel, nu calea intrării în viață" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?"). **„Era un om care răspândea Evanghelia de câțiva ani și avea o oarecare experiență în asta. El a îndurat multe greutăți în timp ce a răspândit Evanghelia și a fost chiar încarcerat și condamnat la mulți ani de închisoare. După ce a ieșit, a continuat să răspândească Evanghelia și a câștigat câteva sute de oameni, dintre care unii s-au dovedit a fi talente importante; unii au fost chiar aleși ca lideri sau lucrători. Drept urmare, această persoană s-a crezut a fi demnă de mari distincții și s-a folosit de acest lucru drept capital cu care se lăuda oriunde se ducea, dându-se în spectacol și mărturisind pentru sine: «Am fost la închisoare opt ani și am rămas ferm în mărturia mea. I-am câștigat pe mulți oameni în timp ce am răspândit Evanghelia, dintre care unii sunt acum conducători sau lucrători. În casa lui Dumnezeu, merit recunoaștere, am adus o contribuție.» Indiferent unde răspândea**

Evanghelia, se lăuda cu siguranță conducătorilor sau lucrătorilor localnici. În plus, mai spunea: «Trebuie să ascultați ce spun eu; chiar și conducătorii voștri cu vechime trebuie să fie politicoși când îmi vorbesc. Voi da o lecție oricui nu este politicos!» Această persoană este un agresor, nu-i așa? Dacă o astfel de persoană nu ar fi răspândit Evanghelia și nu i-ar fi câștigat pe acei oameni, ar fi îndrăznit să fie atât de infatuată? Chiar ar fi făcut-o. Faptul că poate fi atât de infatuată demonstrează că asta este în natura ei. Este natura-esența ei. Ea devine atât de arogantă încât îi lipsește orice rațiune. După ce au răspândit Evanghelia și i-au câștigat pe câțiva oameni, natura lor arogantă sporește și ei devin și mai infatuați. Asemenea oameni se laudă cu capitalul lor oriunde se duc, încearcă să-și asume meritul oriunde merg și chiar pun presiune pe conducători la diferite niveluri, încercând să fie pe picior de egalitate cu ei și chiar gândindu-se că ei înșiși s-ar cuveni să fie conducători cu vechime. Pe baza a ceea ce manifestă o persoană care se comportă astfel, tuturor ar trebui să ne fie clar ce fel de natură are și care ar putea fi finalul său. Când un demon se infiltrează în casa lui Dumnezeu, face un mic serviciu înainte să-și arate adevărata față; nu ascultă, indiferent cine îl emondează și insistă în lupta împotriva casei lui Dumnezeu. Care este natura acțiunilor sale? În ochii lui Dumnezeu, își caută moartea cu lumânarea și nu se va odihni până nu se va sinucide. Acesta este singurul mod adecvat de a descrie lucrurile" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Citind aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, m-am cutremurat de frică. Am simțit că Dumnezeu mă expunea, față în față, dezvăluindu-mi starea și secretele ascunse pe care nu le spusesem niciodată niciunei persoane. Avusesem niște rezultate în acești ani de propovăduire a Evangheliei, așa că am crezut că

am contribuit enorm, că eram un talent rar și deseori țineam în sinea mea socoteala a tot ce făcusem. Am simțit că meritam o oarecare recunoaștere și eram un stâlp al bisericii. Am luat aceste lucruri ca pe un capital personal, desconsiderându-i pe toți cu aroganță. De asemenea, îmi plăcuse să-i cert pe ceilalți cu dispreț, ceea ce-i constrângea pe frați și pe surori. Simțisem nevoia să am ultimul cuvânt în privința tuturor lucrurilor și nu eram cooperant în datoria mea, ci despotic și făceam orice doream, întârziind și perturbând grav lucrarea bisericii. Chiar și când conducătorul m-a emondat, nu i-am acordat atenție. Ba chiar m-am mândrit cu vechimea mea. L-am disprețuit și am crezut că nu era mai bun decât mine. N-am vrut să-i accept supravegherea sau îndrumarea. Am vrut să decid totul singur. I-am făcut cu ou și cu oțet pe frați și surori când nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor mele, spunând lucruri precum: „Veți fi dați afară și alungați dacă nu vă faceți bine datoria.” Asta i-a făcut să fie obsedați de lucrare, speriați să fie emondați sau să nu-și piardă datoria dacă dădeau greș și trăind într-o stare nepotrivită. Cum puteam spune că făceam o datorie? Nu făceam rău, nu mă-mpotriveam lui Dumnezeu? Acest gând m-a speriat foarte tare. Nu mi-am imaginat niciodată să fac atât de mult rău, să-mi rănesc și să-mi constrâng atât de mult frații și surorile, încât să împiedic și să perturb lucrarea noastră în asemenea măsură. Luptam împotriva lui Dumnezeu, dar credeam că îmi făceam datoria pentru a-L mulțumi. Eram atât de orb, de ignorant și de irațional! Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că a te purta așa înseamnă își caută moartea cu lumânarea. În expresia lui Dumnezeu, „**își caută moartea cu lumânarea**”, am înțeles cât de revoltat, dezgustat și scârbit e El de acest tip de persoană. Mi s-a frânt inima, de parcă Dumnezeu m-ar fi condamnat la moarte. Am crezut că eram capabil să sacrific orice pentru datoria mea, că avusesem mereu succes în ea, așa că Dumnezeu urma sigur să mă aprobe, iar puțină aroganță nu conta atât de mult. Dar apoi, am realizat că,

dacă nu urmăream adevărul și nu reușeam să-mi schimb firea, atunci, oricâte aș sacrifica sau oricâte aș realiza în datoria mea, eram doar un făcător de servicii. Judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu mi-au arătat firea Lui dreaptă care nu poate fi ofensată. Mi-am dat seama că Dumnezeu e foarte principial în faptele Sale. Dacă o persoană realizează câteva lucruri în lume, s-ar putea să aibă puțin capital și influență. Dar în casa lui Dumnezeu domnesc adevărul și dreptatea. A-ți folosi capitalul și influența în biserică înseamnă a-ți pune capăt zilelor și Îi ofensează firea.

Mai târziu, m-am gândit la motivul pentru care simțisem că aveam ceva capital și începusem să devin atât de nesăbuit, arogant și dictatorial după ce obținusem câteva lucruri în datoria mea. De ce fel de natură eram controlat? Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să asculți de Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri,**

idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”).

„Există numeroase tipuri de firi corupte care sunt incluse în firea Satanei, dar cea mai limpede dintre ele și care iese cel mai mult în evidență este o fire arogantă. Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai iraționali și, cu cât sunt mai iraționali, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu o fire arogantă îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu și nu au deloc inimi temătoare de Dumnezeu. Chiar dacă e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, stăpânirii Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea și controlul asupra altora. Acest tip de persoană nu are deloc o inimă temătoare de Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut judecata, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și nu au deloc teamă de Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească

pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-și înlături firea arogantă. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât mai mult vei avea o inimă temătoare de Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să dobândești adevărul și să-L cunoști. Doar cei care dobândesc adevărul sunt cu adevărat oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu m-au învățat că rădăcina sfidării și împotrivirii față de El este aroganța. Când cineva are o natură arogantă, nu se poate abține să nu se împotrivească lui Dumnezeu și să facă rău. Reflectând la ce am dezvăluit în acea vreme, mi-am dat seama că totul era supus controlului unei firi arogante. Nu-mi mai încăpeam în piele după ce realizam câteva lucruri, crezând că aveam calibru bun, că eram capabil, un talent rar și că biserica nu s-ar descurca fără mine. Îi desconsideram pe ceilalți frați și surori, deseori folosindu-mă de poziția mea ca să-i cert și constrâng, devalorizându-i. Eram despotic și capricios în datoria mea și nu discutam nimic cu nimeni altcineva. Simțeam că eram bine pe cont propriu și că puteam să iau decizii unilateral. Eram incredibil de arogant și nu aveam o inimă cu frică de Dumnezeu. Când conducătorul m-a emondat, mi-am recunoscut aroganța, dar nu mi-a păsat cu adevărat de asta. Ba chiar am simțit că nu era nimic în neregulă cu aroganța, gândind că a fi criticat însemna că aveam anumite aptitudini. Dacă nu aș fi avut un oarecare capital, de ce aș mai fi fost arogant? Eram incredibil de irațional și fără pic de rușine. Trăiam după otrava Satanei: „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ", purtându-mă ca un rege în biserică, și doar eu aveam ultimul cuvânt în privința tuturor lucrurilor. Cu ce eram diferit de dictatura marelui balaur roșu? Marele balaur roșu e arogant și nelegiuit și apelează la represalii violente fără precedent împotriva celor care nu-l ascultă. Eram dictatorial și neînduplecat în biserică, fără să accept controlul celorlalți. Oare acel tip de fire nu era ca a marelui balaur roșu? Doar atunci mi-am dat

seama cât de arogant fusesem, că nu îmi păsase de ceilalți, nici măcar de Dumnezeu, că mă împotriveam fără știință adevărului, concurând cu Dumnezeu, și că eram pe o cale potrivnică Lui. Dacă nu mă pocăiam, sigur sfârșeam blestemat și pedepsit de Dumnezeu, exact ca marele balaur roșu. Apoi, am văzut foarte limpede cât de grave erau consecințele naturii mele arogante, că problema mea nu era la fel de simplă ca afișarea unui dram de corupție, așa cum crezusem înainte. Acel gând mi-a amintit de momentul în care i-am certat și subapreciat pe ceilalți și m-am preamărit pe mine, că am vorbit și m-am prezentat de parcă aș fi fost de neegalat în lume. Am fost scârbit și dezgustat de mine. Am hotărât că trebuia să încep să urmăresc adevărul cum se cuvine și să caut principiile în toate, să am o inimă cu frică de Dumnezeu, să nu mai trăiesc după natura mea arogantă și să nu mă împotrivesc lui Dumnezeu.

Mai târziu, în timp ce căutam cum să abordez corect orice reușite aș avea în îndatoririle mele, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Sunteți capabili să simțiți călăuzirea lui Dumnezeu și luminarea Duhului Sfânt pe parcursul realizării datoriei voastre?** (Da.) **Dacă sunteți capabili să simțiți lucrarea Duhului Sfânt, însă tot aveți o părere foarte bună despre voi înșivă și credeți că aveți realitatea, ce se întâmplă aici?** (Când îndeplinirea datoriei noastre a dat ceva roade, credem că jumătate din merit Îi aparține lui Dumnezeu și jumătate ne aparține nouă. Ne amplificăm cooperarea într-o măsură nelimitată, gândindu-ne că nimic nu a fost mai important decât cooperarea noastră și că luminarea lui Dumnezeu nu ar fi fost posibilă fără ea.) **Deci, de ce te-a luminat Dumnezeu? Poate Dumnezeu să lumineze și alți oameni?** (Da.) **Când Dumnezeu luminează pe cineva, este prin harul lui Dumnezeu. Și ce este acea fărâmă de cooperare din partea ta? Este ceva pentru care ți se cuvin merite sau este datoria și responsabilitatea ta?** (Este datoria și

responsabilitatea noastră.) **Când recunoști că este datoria și responsabilitatea ta, atunci ai mentalitatea corectă și nu te vei mai gândi să încerci să-ți asumi meritele pentru asta. Dacă întotdeauna te gândești: «Aceasta este contribuția mea. Ar fi fost posibilă luminarea lui Dumnezeu fără cooperarea mea? Această sarcină necesită cooperarea omului; cooperarea noastră reprezintă cea mai mare parte a îndeplinirii acestui lucru», atunci te înșeli. Cum ai fi putut coopera, dacă Duhul Sfânt nu te-ar fi luminat și dacă nimeni nu ar fi avut părtășie cu tine despre adevărurile-principii? Nu ai ști ceea ce cere Dumnezeu; nici nu ai cunoaște calea practicii. Chiar dacă ai vrea să asculți de Dumnezeu și să cooperezi, nu ai ști cum. Oare această «cooperare» a ta nu reprezintă doar cuvinte goale? Fără o adevărată cooperare, acționezi numai conform propriilor idei – și, în acest caz, ar putea datoria pe care o îndeplinești să fie la nivelul cerut? În niciun caz, ceea ce indică chestiunea în discuție. Care este chestiunea? Indiferent de datoria pe care o îndeplinește o persoană, dacă obține rezultate, își îndeplinește datoria potrivit standardelor și dobândește aprobarea lui Dumnezeu, depinde de acțiunile lui Dumnezeu. Chiar dacă îți îndeplinești responsabilitățile și datoria, dacă Dumnezeu nu lucrează, dacă Dumnezeu nu te luminează și nu te îndrumă, atunci nu îți vei cunoaște calea, direcția sau obiectivele. Ce se întâmplă în cele din urmă? După ce ai trudit atâta vreme, nu îți vei fi îndeplinit datoria cum se cuvine, nici nu vei fi dobândit adevărul și viața – totul va fi fost în zadar. Prin urmare, a-ți îndeplini datoria potrivit standardelor, a-i edifica pe frații și surorile tale și a obține aprobarea lui Dumnezeu, toate depind de Dumnezeu! Oamenii pot face doar acele lucruri de care sunt capabili personal, pe care s-ar cuveni să le facă și care se încadrează în capacitățile lor inerente – nimic mai mult. Atunci, în**

esență, îndeplinirea îndatoririlor tale într-o manieră eficientă depinde de îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu și de luminarea și conducerea Duhului Sfânt; numai atunci poți să înțelegi adevărul și să finalizezi însărcinarea dată de Dumnezeu conform căii pe care El ți-a dat-o și principiilor pe care El le-a stabilit. Acest lucru reprezintă harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, iar dacă oamenii nu pot vedea asta, sunt orbi" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că realizarea unor lucruri în datoria mea se datora în întregime harului lui Dumnezeu și luminării și călăuzirii Duhului Sfânt. Dumnezeu S-a făcut trup și a exprimat adevărul pentru a uda și a-l aproviziona pe om, a avut părtășie clar și concret despre toate aspectele adevărurilor-principii. Abia atunci am înțeles niște adevăruri, am câștigat direcția în datoria mea și am avut o cale de practică, și nu din cauză că aveam un calibru bun sau puteam să lucrez întrucâtva. Fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu sau luminarea Duhului Sfânt, indiferent de calibrul meu sau cât de curtenitor aș fi, n-aș realiza niciodată nimic. Iar prin această puțină lucrare făcută îmi îndeplineam datoria de ființă creată. Era responsabilitatea mea. Indiferent de datorie, este ceea ce ar trebui să facă o ființă creată. Orice realizăm este pur și simplu ceea ce ar trebui făcut, și nu ar trebui să fie contribuția sau capitalul nostru personal. Totuși, nu am știut din ce eram plăsmuit. Am crezut că realizările mele au însemnat că aveam un calibru bun și că eram priceput la ceea ce făceam și am considerat că acesta putea fi avantajul meu. Am fost foarte mulțumit de mine, încercând să-I fur slava lui Dumnezeu. Am fost atât de arogant și irațional! De fapt, gândindu-mă la trecut, nu doar că n-am reușit să realizez ceva când lucram cu aroganța mea, ci am și întârziat deseori lucrarea noastră. Ca atunci când am numit cu nepăsare persoana nepotrivită într-o funcție de udare, ceea ce i-a împiedicat

pe mulți nou-veniți să obțină la timp udarea și hrana de care aveau nevoie, ceea ce a întrerupt grav lucrarea bisericii. În același timp, nu pătrundeam în adevărurile-principii, nici nu-i îndrumam pe ceilalți să le respecte în datoria lor. Asta a însemnat că nu realizam nimic în datoria noastră și că progresul nostru întârzia să apară. Dar eu nu am reflectat niciodată la toate astea. În schimb, m-am felicitat și am devenit tot mai arogant, simțind că lucrarea bisericii nu s-ar descurca fără mine. Dar dacă Dumnezeu m-a putut lumina pe mine, bineînțeles că i-ar putea lumina și pe ceilalți, așa că oare lucrarea bisericii nu ar putea continua ca înainte, după demiterea mea? Am crezut că biserica nu s-ar descurca fără mine pentru că eram atât de arogant și de ignorant. M-am gândit la Pavel din Epoca Harului. Credea că are un oarecare capital după ce făcea puțină lucrare, așa că nu se gândea la ceilalți. A spus direct că nu era mai prejos decât cel mai măreț discipol și l-a subestimat deseori pe Petru. La final, a încercat să-și folosească lucrarea pentru a-I cere lui Dumnezeu o recompensă, o coroană. A fost arogant, până în punctul de a-și pierde rațiunea. Nu eram exact ca Pavel? Umblam pe aceeași cale ca el. Fără judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, nici acum nu mi-aș vedea problemele, crezând că sunt grozav. Văzând toate acestea, m-am urât din tot sufletul. Am vrut să mă spovedesc și să mă pocăiesc înaintea lui Dumnezeu.

Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Știe cineva de câți ani lucrează Dumnezeu în mijlocul oamenilor și al întregii creații? Numărul precis de ani de când lucrează și gestionează Dumnezeu întreaga omenire este necunoscut; nimeni nu poate oferi o cifră precisă, iar Dumnezeu nu raportează omenirii aceste chestiuni. Totuși, dacă Satana ar face așa ceva, ar raporta acest lucru? Cu siguranță da. Vrea să se laude ca să înșele mai mulți oameni și ca să-i facă pe mai mulți să fie conștienți de contribuțiile lui. De ce Dumnezeu nu raportează aceste**

chestiuni? Acesta este un aspect smerit și tainic al esenței lui Dumnezeu. Care este opusul smereniei și al tăiniciei? Aroganța și etalarea. […] Călăuzind omenirea, Dumnezeu săvârșește o lucrare atât de măreață și guvernează întregul univers. Autoritatea și puterea Lui sunt atât de vaste, dar El nu a spus niciodată: «Puterea Mea este extraordinară.» El rămâne ascuns printre toate lucrurile, guvernând peste toate, hrănind și aprovizionând omenirea, permițând întregii omeniri să dăinuie generație după generație. Luați aerul și soarele, de exemplu, sau toate lucrurile materiale necesare existenței umane pe pământ – toate curg fără încetare. Faptul că Dumnezeu îl aprovizionează pe om este incontestabil. Dacă Satana ar face un lucru bun, l-ar ține sub tăcere și ar rămâne un erou nelăudat? Niciodată. Este ca în cazul unor antihriști din biserică care anterior au întreprins lucrări periculoase, care au renunțat la lucruri și au îndurat suferințe, care poate chiar au ajuns la închisoare; sunt și câțiva care au contribuit cândva la un aspect al lucrării casei lui Dumnezeu. Ei nu uită niciodată aceste lucruri, cred că pentru ele merită laude tot restul vieții, cred că acestea sunt capitalul vieții lor – ceea ce arată cât de mici sunt oamenii! Oamenii sunt cu adevărat mărunți, iar Satana e nerușinat" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)").

„Dumnezeu iubește omenirea, are grijă, Se preocupă de aceasta și o aprovizionează fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El aprovizionează pur și simplu omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod, prin propria Sa esență și prin ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multe provizii și cât de mult ajutor primește omenirea

de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată și nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I"). Am cântărit cuvintele lui Dumnezeu și am văzut cât de binevoitoare sunt firea și esența Lui! Dumnezeu e Creatorul care conduce și susține absolut tot. El a devenit trup din nou, exprimând adevăruri ca să mântuiască omenirea, plătind un mare preț pentru noi. Totuși, nu S-a gândit niciodată că asta e o mare contribuție pentru omenire. Nu S-a lăudat niciodată, nici nu S-a mândrit cu nimic. El doar Își face toată lucrarea în liniște. Esența vieții lui Dumnezeu e binevoitoare și lipsită de orice laudă sau fală. El este vrednic de iubirea și lauda noastră eternă. Eu sunt un om nevrednic, un nimic, dar tot am fost atât de arogant, dorindu-mi să am mereu ultimul cuvânt. M-am îmbătat cu fiecare succes mărunt, de parcă ar fi fost vreo capodoperă, vreo contribuție măreață. I-am desconsiderat pe toți și trebuia să fie cum doream eu. Am fost foarte irațional și superficial. Dumnezeu e foarte smerit și ascuns și are o esență binevoitoare, ceea ce mă face să simt și cu mai multă convingere cât de revoltătoare și dezgustătoare a fost firea mea și să tânjesc într-adevăr să aflu adevărul ca să scap repede de ea, să trăiesc o asemănare umană.

Apoi, la o adunare, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru**

mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). Citind asta, am fost foarte impresionat de cuvintele lui Dumnezeu și I-am înțeles puțin mai bine voia. Îmi făceam datoria bizuindu-mă pe o fire coruptă, întrerupând lucrarea, așa că am fost demis de biserică, pe baza principiilor. Am crezut că Dumnezeu mă dădea în vileag și mă alunga, așa că m-am gândit că mă condamna și că nu puteam fi mântuit. În final, am înțeles că a fi demis din datoria mea nu însemna a fi dat în vileag sau alungat. Acea demitere a înfrânat la timp pașii răi pe care-i făceam. M-a făcut să fiu conștient de firea mea coruptă și mi-a arătat că eram pe calea greșită. Aceasta a reprezentat mântuirea și cea mai autentică iubire a lui Dumnezeu pentru mine.

După aceea, m-am expus și m-am analizat în cadrul unei adunări în care am povestit că fusesem arogant în datoria mea, cum îi rănisem pe frați și surori și cum reflectasem după ce am fost demis. La început, am crezut că toți vor fi dezgustați de mine când vor vedea cât de inuman fusesem și că nu vor mai vrea să aibă de-a face cu mine, dar, surprinzător, nu au tăbărât asupra mea. Atunci, m-am simțit și mai îndatorat lor. Îi rănisem pe toți cu firea mea arogantă, fusesem atât de inuman. Mai târziu, când am preluat din nou o datorie cu frații și surorile, am fost mult mai modest. Nu i-am mai desconsiderat pe frați și pe surori și nici n-am mai strâmbat din nas la greșelile lor. Am putut să-i tratez așa cum se cuvenea. În plus, am făcut un efort voit să ascult sugestiile și problemele celorlalți și am încetat să mai am multă încredere în mine, fără să mai acționez după bunul plac. După puțin timp, starea mea s-a schimbat în bine și am fost numit supraveghetor din nou. Am știut în sinea mea că Dumnezeu mă ridica și mă onora prin asta. M-am gândit că fusesem arogant în datoria mea, că perturbasem și

împiedicasem lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și a surorilor și că biserica tot mi-a dat o altă șansă să fac o datorie atât de importantă. Chiar am experimentat mila și îndurarea Lui. După aceea, în datoria mea, nu m-am mai bazat pe firea mea arogantă ca să acționez despotic, ci am avut o inimă cu o oarecare frică de Dumnezeu și m-am rugat Lui constant în îndatoririle mele. Când întâlneam o problemă de care nu puteam să mă ocup, o discutam cu ceilalți ca să putem căuta adevărurile-principii împreună. După ce am făcut asta o vreme, mi-am dat seama că performanța întregii noastre echipe se îmbunătățise mult. Când făceam totul singur și nu colaboram sau discutam lucrurile cu ceilalți, era foarte epuizant pentru mine. Erau multe chestiuni pe care nu le aveam în vedere sau de care nu țineam cont pe deplin, așa că nu aveam rezultate bune. Dar acum că discut problemele care apar cu frații și surorile mele și ne compensăm reciproc neajunsurile cu punctele forte ale celuilalt, e mult mai ușor să le rezolvăm. Cooperând cu ceilalți, am putut să văd că au cu adevărat unele puncte forte. Unii dintre ei acordă atenție căutării adevărului în îndatoririle lor și acționează conform principiilor. Chiar dacă unii nu au un calibru impresionant, sunt harnici și susțin lucrarea bisericii. Sunt puncte forte pe care eu nu le am. Înainte, am crezut întotdeauna că eram superior celorlalți și mai puternic decât ei, deseori înălțându-mă singur și certându-i, făcându-i pe toți să se simtă constrânși și înstrăinați de mine, ceea ce a fost dureros pentru mine. Acum știu că sunt doar o ființă creată, un om corupt, și că nu există nimic care să mă facă să mă diferențiez de toți ceilalți. Interacționez normal și cooperez armonios cu frații și surorile. Pot să învăț din punctele forte ale fraților și surorilor mele ca să-mi compensez propriile neajunsuri. A fost un mod de a trăi mult mai liber și mai ușor.

Un an mai târziu, la o adunare, toți au avut părtășie despre ce învățaseră și experimentaseră de-a lungul anului. Am ascultat în tăcere,

gândindu-mă la ce dobândisem în acel an. Apoi, mi-am dat seama că Dumnezeu mă salvase prin înlocuirea mea. Dacă nu ar fi fost asta, n-aș fi văzut nici acum cât de gravă a fost natura mea arogantă, că am fost încrezut și despotic doar pentru că aveam câteva talente și tot nu mi-aș fi dat seama că mă împotriveam lui Dumnezeu. Disciplina Sa și revelația cuvintelor lui Dumnezeu mi-au permis să-mi cunosc natura satanică. Asta m-a învățat câte ceva și despre firea dreaptă a lui Dumnezeu și m-a făcut să am o inimă cu o oarecare frică de El. Îi sunt foarte recunoscător pentru mântuirea Sa!

63. Eliberată de povara de a răsplăti bunătatea

de Zheng Li, China

Tatăl meu s-a dus când aveam nouă ani, iar mama ne-a crescut pe mine și pe cei patru frați și surori ale mele în condiții dificile. Mătușii mele îi era milă de noi și ne aducea deseori mâncare și alte lucruri necesare. Oricând ne aducea ceva, mama se asigura că o copleșeam toți cu recunoștința noastră. Ea ne-a învățat să nu uităm niciodată faptele bune ale altora, să le răsplătim bunătatea arătată și să le fim recunoscători, astfel încât să nu ne acuze nimeni, pe la spatele nostru, că suntem ingrați. Deși ne confruntam cu momente grele, mama împărțea mereu puținul nostru cu mătușa, ca să-i răsplătească bunătatea. Când eram mai mare, auzeam deseori spunându-se: „Ai văzut că o anumită persoană, care a primit ajutor când a avut cel mai mult nevoie, a răsplătit acea bunătate câțiva ani mai târziu? Ai văzut că o anumită persoană a primit ajutor, dar n-are conștiință și nu-și arată recunoștința? E un netrebnic și un ingrat.” Treptat, am ajuns să mă ghidez și eu după acest punct de vedere, crezând că trebuie să răsplătesc bunătatea primită. Altfel, aș fi nerecunoscătoare și aș fi disprețuită și desconsiderată de alții. După ce am devenit credincioasă, deși știam că trebuie să tratez oamenii și lucrurile după cuvintele lui Dumnezeu, ideile tradiționale transmise de la o generație la alta erau atât de adânc înrădăcinate în inima mea, încât trăiam după aceste opinii și încălcam principiile în datoria mea, ceea ce m-a făcut să tulbur lucrarea bisericii și să comit o fărădelege.

În august 2021, după ce au fost emise rânduielile pentru lucrarea de curățire, biserica a început să aibă părtășie despre adevărul deslușirii oamenilor și cumnata mea, Fang Ling, a fost identificată drept non-credincioasă. N-am fost deloc surprinsă. Deși era credincioasă de câțiva ani, ea nu urmărea adevărul și tulbura adesea viața bisericii. La întruniri, îi

bârfea mereu pe alții și apoi ațipea imediat ce începeam să citim cuvintele lui Dumnezeu. După citire, nu avea despre ce să aibă părtășie. Când întâlnea chestiuni care nu erau în acord cu noțiunile ei, nu căuta adevărul și nu accepta niciodată chestiunile de la Dumnezeu. Analiza oamenii și lucrurile și își lua mereu apărarea. Când găzduia o întrunire, iar conducătorul avea părtășie despre comportamentul perturbator al unor oameni, le spunea acelor oameni ce a zis conducătorul, făcându-i să aibă prejudecăți împotriva lui și să creadă că acesta le face zile fripte. Conducătorul a analizat modul în care semăna discordie și tulbura și perturba viața bisericii, dar ea nu s-a simțit deloc vinovată și chiar a găsit tot soiul de argumente cu care să se apere. A zis că doar spune adevărul și nu vede cum tulbură viața bisericii. La o întrunire, am avut părtășie despre Liu Hui, soția fratelui meu mai mare. Aceasta a fost dată în vileag ca o non-credincioasă cu umanitate rea, ce trebuie înlăturată imediat din biserică. După întâlnire, Fang Ling i-a spus unei surori că o înlăturam pe Liu Hui din biserică și a făcut unele comentarii negative, care au tulburat starea acelei surori. Am căutat-o rapid pe Fang Ling să am părtășie cu ea, spunându-i că biserica înlătură și exclude oameni pe baza comportamentului lor general, iar casa lui Dumnezeu e stăpânită de adevăr și nimeni nu are ultimul cuvânt. Liu Hui era înlăturată pentru că avea umanitate rea, tulbura deseori viața bisericii și refuza să se căiască, deși frații și surorile avuseseră multe părtășii cu ea. Am dezvăluit și felul în care comportamentul lui Fang Ling răspândea negativism și moarte și tăgăduia autoritatea adevărului și dreptății în biserică. Spre uimirea mea, ea a răspuns în lacrimi: „Știu că tu ai ultimul cuvânt în biserică și decizi cine este exclus.” M-am simțit puțin neajutorată în fața răspunsului ei nerezonabil și instigator. Știam în inima mea că Fang Ling nu accepta adevărul și era o non-credincioasă. Dar, în timp ce pregăteam materialele pentru înlăturarea ei, am ezitat.

Acceptaserăm lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și ne întruneam și răspândeam Evanghelia împreună de câțiva ani. Fang Ling era foarte sufletistă și făcea tot ce putea ca să mă ajute când aveam nevoie. În 2013, îndeosebi, când soțul meu s-a îmbolnăvit, a avut grijă de el pentru ca eu să-mi pot face în continuare datoria. În plus, m-a ajutat cu treburile casei și s-a ocupat de culturile noastre. După ce a murit soțul meu, m-am confruntat cu tot soiul de greutăți și am căzut într-o stare de negativism. Fang Ling a fost cea care m-a vizitat în fiecare seară, a citit cuvintele lui Dumnezeu cu mine și a avut părtășie despre experiențele lui Iov. Datorită sprijinului și companiei ei, starea mea s-a îmbunătățit încet. În acele momente extrem de grele, m-a ajutat nu doar cu lucruri practice, dar a și citit cuvintele lui Dumnezeu pentru a mă încuraja. Mi-am amintit mereu cât de bine m-a tratat Fang Ling. Dacă nu-i răsplăteam bunătatea și chiar pregăteam materiale pentru înlăturarea ei, ce avea să creadă despre mine dacă afla? Oare ar spune că sunt nerecunoscătoare și lipsită de conștiință? Fratele meu, soția lui și surorile mele au văzut tot ceea ce a făcut ea pentru mine în acești ani. Chiar și vecinii mei spuneau că Fang Ling îmi era mai apropiată decât surorile mele. Așa cum spune zicala: „Mieii îngenunchează când primesc lapte de la mamele lor, iar ciorile își răsplătesc mamele hrănindu-le”, chiar și animalele știu să răsplătească bunătatea, dar eu nu puteam nici să arăt indulgență cuiva care mă ajutase. Aveau să mă considere nerecunoscătoare, să mă abandoneze și să mă izoleze? Nu aveam apoi să fiu dată la o parte de familia mea? Gândindu-mă la acestea, m-am simțit foarte neliniștită și indecisă. Nu puteam decide între lucrarea de curățire a bisericii și Fang Ling, căreia îi eram datoare pentru bunătatea ei, și trăiam în agonie și suferință. În toiul indeciziei mele, am văzut următoarele, într-o predică a fratelui superior: „Ce fel de oameni pot rămâne să presteze servicii în biserică? Atât timp cât nu au umanitate rea, se pricep să răspândească

Evanghelia și doresc să facă asta, ar trebui să li se permită să rămână în biserică.” Mi-am dat brusc seama: „Așa este! Fang Ling nu iubește și nu urmărește adevărul, dar îi place să răspândească Evanghelia și poate obține unele rezultate. Acum e un moment crucial pentru răspândirea Evangheliei. Dacă amintesc de priceperea ei în răspândirea Evangheliei drept motiv de a rămâne în biserică, oare nu va scăpa de înlăturare? Astfel pot evita să o jignesc pe Fang Ling, iar fratele meu, soția lui și surorile mele nu vor spune că sunt nerecunoscătoare și nu voi deveni cunoscută drept o soră ingrată.” Realizând aceasta, am amânat pregătirea materialelor pentru înlăturarea ei.

Totuși, după ceva timp, niște surori mi-au spus că erau două potențiale destinatare ale Evangheliei, cu calibru bun și înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, dar Fang Ling trăia o umanitate atât de slabă, încât cele două s-au simțit dezgustate și n-au mai ascultat predicile. O altă soră mi-a spus că Fang Ling tulbura viața bisericii și unii oameni nu voiau să răspândească Evanghelia cu ea… Am fost uluită când am auzit toate acestea. Faptul că Fang Ling tulbura lucrarea evanghelică avea legătură directă cu decizia mea! M-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu, căindu-mă și mărturisindu-mi păcatele. După aceea, am găsit acest pasaj din cuvintele Lui: „**Unii oameni sunt exagerat de nepăsători în atitudinile lor față de rânduielile de lucru ale Celui de mai sus. Ei au următoarea părere: «Cel de mai sus face rânduielile de lucru, iar noi facem lucrarea în cadrul bisericii. Unele cuvinte și chestiuni pot fi implementate flexibil. Depinde de noi cum anume urmează să fie făcute. Cel de mai sus doar vorbește și face rânduielile de lucru; noi suntem cei care întreprindem acțiuni practice. Prin urmare, după ce primim lucrarea de la Cel de mai sus, putem face ce vrem. E în regulă, nu contează cum este făcută. Nimeni n-are dreptul să intervină.» Principiile potrivit cărora acționează sunt următoarele: ascultă ceea ce cred că este corect și ignoră ceea ce cred că este greșit,**

consideră că părerile lor sunt adevărul și principiile, se împotrivesc la orice nu este în acord cu voința lor și îți sunt extrem de potrivnici în privința acelor lucruri. Când cuvintele Celui de mai sus nu sunt în acord cu voința lor, ei le schimbă și le transmit mai departe doar după ce sunt pe placul lor. Fără aprobarea lor, nu permit ca acestea să fie transmise mai departe. În alte zone, rânduielile de lucru ale Celui de mai sus sunt transmise așa cum sunt, în timp ce acești oameni transmit către bisericile de care sunt responsabili versiunile modificate de ei ale rânduielilor de lucru. Astfel de oameni vor mereu să-L dea pe Dumnezeu la o parte; abia așteaptă să-i facă pe toți să creadă în ei, să-i urmeze și să asculte de ei. În mințile lor, sunt domenii în care Dumnezeu nu ajunge la nivelul lor – ei înșiși ar trebui să fie Dumnezeu, iar alții ar trebui să creadă în ei. Aceasta este natura situației. […] Sunt doar lacheii Satanei și, când lucrează, diavolul este cel care stăpânește. Ei aduc prejudicii planului de gestionare și tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Sunt cu adevărat antihriști!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu au tăiat în carne vie, dând în vileag că n-am respectat rânduielile de lucru și am acționat pe baza voinței proprii. Rânduielile de lucru dictau clar că liderii și lucrătorii trebuie să înlăture prompt pe oricine a fost dat în vileag drept răufăcător, non-credincios sau antihrist. Fiind conducătoare, ar trebui să mă supun necondiționat și să înlătur cu promptitudine și hotărâre toți antihriștii, răufăcătorii și non-credincioșii din biserică, astfel încât frații și surorile să nu fie înșelați sau tulburați și să se bucure de un mediu liniștit în care să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, să urmărească adevărul și să-și îndeplinească datoria. Dar, chiar dacă știam clar că Fang Ling era o non-credincioasă, m-am temut să nu o jignesc pregătind materialele pentru înlăturarea ei și să nu fiu considerată nerecunoscătoare deoarece mă ajutase

în trecut. Prin urmare, n-am îndeplinit rânduielile de lucru și am protejat-o cu emfază, pretextând că poate să răspândească Evanghelia și astfel am încălcat rânduielile de lucru. Am reflectat asupra mea: „Știam foarte bine că Fang Ling fusese dată în vileag ca non-credincioasă, deci de ce am apărat-o totuși din cauza afecțiunii mele pentru ea și am încercat să o absolv de toată vina ei?” Mi-am dat seama că eram controlată și încătușată de această idee tradițională de a răsplăti bunătatea. Pentru a-mi menține imaginea și a nu fi considerată o nemernică nerecunoscătoare, am ignorat complet interesele bisericii, fără să mă gândesc la consecințele lăsării lui Fang Ling în biserică și am încălcat flagrant rânduielile de lucru. Nu doar că n-am pregătit materialele pentru înlăturarea lui Fang Ling, dar am și repartizat-o la răspândirea Evangheliei. Umanitatea pe care o trăia era atât de slabă, încât două potențiale beneficiare ale Evangheliei n-au dorit să continue investigarea. Acesta a fost rezultatul faptului că am protejat-o. Încălcam rânduielile de lucru și procedam după bunul plac, împiedicând lucrarea de curățire a bisericii. Mi-am folosit autoritatea pentru a proteja o non-credincioasă care făcea rău în biserică, oferindu-i condițiile de a fi o răufăcătoare și de a se purta ca lacheul Satanei. Eram chiar definiția unui conducător fals. M-am speriat când mi-am dat seama de răul pe care îl săvârșisem și am fost plină de regrete. Le-am cerut în grabă tuturor să-mi dea evaluările lui Fang Ling. Citind evaluările, am realizat că nu avusese doar un efect negativ asupra lucrării evanghelice, ci semănase discordie și făcuse necazuri în biserică, răspândind negativism, profitând pe nedrept de oameni și încercând să-și însușească lucrurile altora, deși nu ducea lipsă de nimic. Citind toate acele evaluări, m-am simțit incredibil de vinovată și am știut că făcusem rău protejând-o pe Fang Ling. Trebuia să nu mai acționez pe baza afecțiunii mele. M-am apucat să pregătesc toate materialele pentru înlăturarea lui Fang Ling. Ulterior, când a trebuit să obțin semnăturile

fraților și surorilor, am reînceput să mă îngrijorez. Trebuia să le pun pe multe dintre rudele mele să semneze și, ținând cont că abia o înlăturasem pe Liu Hui și acum urma direct să o înlăturăm pe Fang Ling, oare ar spune că sunt nerecunoscătoare și m-ar ignora?

M-am rugat lui Dumnezeu, căutând în legătură cu situația mea. Apoi, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci relația ta cu Dumnezeu este normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să le întorci spatele și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuți. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de emoții sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu. […] Cu alte cuvinte, dacă ființele umane pot să-L păstreze pe Dumnezeu în inimile lor, să nu caute câștigul personal și să nu se gândească la propriile perspective (în sens trupesc), ci să suporte în schimb povara intrării în viață, să facă tot ce pot pentru a căuta adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu – dacă poți să faci asta, atunci obiectivele pe care le urmărești vor fi corecte, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni normală. Repararea relației cu Dumnezeu poate fi considerată primul pas spre intrarea în călătoria spirituală. Deși soarta omului e în mâinile lui Dumnezeu, deși este predestinată de Dumnezeu și nu poate fi schimbată de către om, faptul că poți fi desăvârșit sau câștigat de către**

El depinde de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Poate că există părți din tine care sunt slabe sau neascultătoare – dar, atât timp cât punctele de vedere și intențiile tale sunt corecte și atât timp cât relația ta cu Dumnezeu este dreaptă și normală, atunci ești vrednic să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Dacă nu ai relația corectă cu Dumnezeu și acționezi de dragul trupului și al familiei tale, atunci, oricât de greu ai lucra, va fi în zadar. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, atunci tot restul se va aranja de la sine. Dumnezeu nu Se uită la nimic altceva, ci Se uită doar dacă părerile tale privind credința ta în Dumnezeu sunt corecte: în cine crezi, de dragul cui crezi și de ce crezi. Dacă poți să vezi clar aceste lucruri și să practici cu puncte de vedere potrivite, atunci viața ta va progresa și ți se va garanta intrarea pe calea cea bună. Dacă relația ta cu Dumnezeu nu este normală, iar părerile tale despre credința în Dumnezeu se abat de la normal, atunci tot restul este în zadar și, oricât de mult crezi, nu vei câștiga nimic" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că, pentru a avea o relație normală cu alți oameni, trebuia mai întâi să stabilesc o relație normală cu Dumnezeu. Ar trebui să acționez mereu potrivit cuvintelor Sale și să-mi aduc acțiunile înaintea Sa. Dacă oamenii se comportă pe baza firilor lor corupte, menținându-și relațiile cu alții de dragul reputației, statutului și intereselor lor trupești, Dumnezeu nu laudă acest lucru și, indiferent cum încearcă să-și mențină relațiile, totul va fi în zadar. De când Fang Ling fusese dată în vileag ca non-credincioasă, am fost constrânsă de firea mea coruptă, temându-mă că mă va considera nerecunoscătoare dacă era înlăturată și că familia mea mă va crede o ingrată, mă va izola și abandona. Așadar, pentru a-mi păstra imaginea în ochii lor, n-am gestionat lucrurile potrivit principiilor. Am realizat că nu conta ce părere bună aveau alții despre mine

sau cât de mult mă sprijineau, deoarece Dumnezeu nu lăuda acest lucru. Sacrificam interesele bisericii pentru a menține relații, ofensând firea lui Dumnezeu. Eram credincioasă, deci trebuia să acționez potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și să-I accept cercetarea în toate privințele. Trebuia să nu mai încalc rânduielile de lucru pentru a menține relații, să nu mă mai împotrivesc lui Dumnezeu și, indiferent de atitudinea celorlalți față de mine, chiar dacă mă abandonau și mă ignorau, trebuia să practic adevărul și să o dau în vileag pe Fang Ling. Fang Ling era o non-credincioasă și tulbura adesea viața bisericii. Din vina ei era înlăturată și nimeni altcineva nu putea fi învinovățit. Fratele meu, soția lui și surorile mele erau credincioși. Trebuia doar să am părtășie cu ei despre adevăr și să gestionez lucrurile conform principiilor. Mai târziu, când le-am citit o descriere a comportamentului lui Fang Ling, nu au dat vina pe mine și chiar au spus că era corect să fie înlăturată, că păstrarea ei în biserică era o umilire a numelui lui Dumnezeu. Fratele meu și soția lui chiar mi-au descris unele din comportamentele necredincioase ale lui Fang Ling. I-am mulțumit lui Dumnezeu că lucrurile au ieșit așa și am înțeles câtă bucurie și împăcare aducea practicarea adevărului.

După ceva timp, am primit anunțul despre înlăturarea lui Fang Ling. Dar când m-am gândit că o să-i citesc anunțul, am început din nou să ezit. Eu fusesem cea care pregătise materialele. Cu siguranță Fang Ling avea să mă urască! Cum vom continua să interacționăm după asta? Era deja destul de supărată că este înlăturată. Oare nu-i răsuceam cuțitul în rană dacă îi citeam anunțul? M-am gândit că aș putea să nu i-l citesc, să-i spun doar câteva dintre faptele ei rele mai mici și să o informez că fusese înlăturată. Astfel ar fi mai puțin stânjenitor pentru amândouă când urma să ne vedem după aceea. Când m-am întâlnit cu Fang Ling, am văzut că slăbise foarte mult din cauza supărării de a fi înlăturată. Părea foarte deprimată. M-am

simțit groaznic și aproape că n-am putut să continui, dar m-am forțat să citesc anunțul. Chiar mi-am făcut griji dacă să i-l citesc în întregime și dacă avea să-l accepte. Așadar, am sărit peste părțile care o dădeau în vileag și o condamnau. După aceea, oricând o vedeam, mă simțeam mereu puțin stânjenită, de parcă i-aș fi greșit cu ceva. Nu știam ce era în neregulă cu mine. Știam foarte bine că Fang Ling nu urmărea adevărul și provoca tot felul de probleme, că din vina ei fusese înlăturată, deci de ce mă aflam în starea aceasta? Ulterior, am descoperit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: **„În cultura tradițională chineză, ideea că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință reprezintă unul dintre criteriile clasice pentru a judeca moralitatea sau imoralitatea conduitei unei persoane. Când evaluăm dacă umanitatea unui om este bună sau rea și cât de morală este conduita lui, unul dintre repere este măsura în care întoarce favorurile sau ajutorul pe care îl primește – dacă este sau nu o persoană care răsplătește cu recunoștință bunătatea pe care a primit-o. În cultura tradițională chineză și în cea a umanității, oamenii tratează acest lucru ca pe o unitate de măsură importantă a conduitei morale. Dacă cineva nu înțelege că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință și este nerecunoscător, atunci e considerat a fi lipsit de conștiință și nevrednic de a se crea legături cu acesta și ar trebui desconsiderat, disprețuit sau respins de toți. Pe de altă parte, dacă o persoană chiar înțelege că o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință, dacă este recunoscătoare și întoarce favorurile și ajutorul pe care le primește cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție, este considerată o persoană care are conștiință și umanitate. Dacă cineva primește beneficii sau ajutor de la o altă persoană, dar nu le răsplătește sau exprimă doar puțină recunoștință cu un simplu «mulțumesc» și nimic mai mult, ce va crede cealaltă**

persoană? S-ar putea simți stânjenită? Ar putea gândi: «Acel tip nu merită să fie ajutat, nu este o persoană bună. Dacă așa răspunde când l-am ajutat atât de mult, atunci nu are conștiință sau umanitate și nu merită să mă asociez cu el»? Dacă s-ar întâlni din nou cu acest gen de persoană, ar mai ajuta-o? Nici măcar nu și-ar dori s-o facă" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)"). **„Din vremuri străvechi și până în ziua de astăzi, nenumărați oameni au fost influențați de această idee, opinie și de acest criteriu de conduită morală privind răsplătirea bunătății. Chiar și atunci când persoana care le arată bunătate este malefică sau rea și îi obligă să facă lucruri infame și fapte rele, ei tot se împotrivesc conștiinței și rațiunii lor, conformându-se orbește pentru a-i răsplăti bunătatea, cu multe consecințe dezastruoase. S-ar putea spune că, după ce au fost influențați, înlănțuiți, constrânși și înrobiți de acest criteriu de conduită morală, mulți oameni susțin orbește și în mod greșit această opinie de a răsplăti bunătatea și chiar este posibil să-i ajute și să-i sprijine pe oamenii răi. Acum că ați auzit părtășia Mea, aveți o imagine clară a acestei situații și puteți stabili că aceasta este loialitate nesăbuită și că acest comportament e considerat drept unul lipsit de stabilirea unor limite și drept răsplătirea nesăbuită a bunătății, fără niciun discernământ, și că este lipsit de sens și valoare. Întrucât oamenii se tem să fie criticați aspru de opinia publică sau condamnați de ceilalți, ei își dedică viața răsplătirii bunătății altora, cu reticență, chiar sacrificându-și viața în acest proces, ceea ce reprezintă o modalitate absurdă și nesăbuită de a face lucrurile. Această zicală din cultura tradițională nu numai că a încătușat gândirea oamenilor, dar, totodată, a adus o greutate inutilă și un inconvenient în viața lor și le-a împovărat familiile cu suferințe și poveri suplimentare. Numeroși**

oameni au plătit prețuri mari pentru a răsplăti bunătatea primită – ei văd răsplătirea bunătății ca pe o responsabilitate socială sau drept propria datorie și chiar s-ar putea să-și petreacă toată viața răsplătind bunătatea altora. Ei cred că acesta este un lucru perfect firesc și justificat de făcut, o datorie de la care nu se pot eschiva. Nu e nesăbuit și absurd acest punct de vedere și acest mod de a face lucrurile? Dezvăluie întru totul cât de ignoranți și neluminați sunt oamenii. În orice caz, această zicală despre conduita morală – o bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință – poate să fie în conformitate cu noțiunile oamenilor, dar nu este în acord cu adevărurile-principii. Este incompatibilă cu ale lui Dumnezeu cuvinte și este un punct de vedere și un mod incorect de a face lucrurile" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)"). Cuvintele lui Dumnezeu au fost o revelație fără cusur. Încă din vremuri străvechi, o măsură clasică a umanității oamenilor a fost mereu dacă aceștia răsplătesc cu recunoștință bunătatea primită. Dacă cineva te-a ajutat sau a fost bun cu tine, trebuie să-i răsplătești bunătatea. Dacă procedezi astfel, ești o persoană bună. Dacă nu, vei fi abandonat, iar oamenii te vor acuza că ești ingrat și nerecunoscător. Fiind spălați pe creier și influențați de ideea de a răsplăti cu recunoștință bunătatea primită, oamenii își trăiesc viața încătușați și constrânși. Dacă cineva te-a ajutat în trecut, trebuie să-l răsplătești, fără să deslușești ce tip de persoană este sau pe ce cale merge și dacă răsplătirea sa este în acord cu adevărul. Din cauza acestei nevoi de a răsplăti bunătatea, unii oameni își trăiesc întreaga viață constrânși de alții și chiar există unii oameni care fac lucruri rele pentru alții și sunt folosiți de ei pentru a le răsplăti bunătatea, ducându-și viața în nefericire și suferință. De la o vârstă fragedă, mama m-a învățat să răsplătesc cu recunoștință bunătatea primită și să nu uităm niciodată faptele bune pe care ni le-au făcut alții, altfel s-ar putea ca

oamenii să ne vorbească de rău în privat. Cei mai mulți oameni din viața mea foloseau acest criteriu pentru a evalua comportamentul altora. Și eu trăiam după aceste aforisme transmise din generație în generație, cum ar fi „O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință”, „Dă înapoi înzecit ceea ce ai primit” și „Bunătatea unei picături de apă ar trebui răsplătită cu un izvor care țâșnește”. Dacă m-ar ajuta cineva, aș ține minte mereu și aș căuta o ocazie de a-l răsplăti. Dacă n-aș răsplăti pe cineva care a fost bun cu mine, m-aș simți vinovată, stânjenită și mi-ar fi rușine să dau ochii cu el. Mi-aș face griji că oamenii m-ar considera nerecunoscătoare. Întrucât Fang Ling mă ajutase în trecut, chiar dacă îmi dădusem seama că e o non-credincioasă, m-am temut că voi fi criticată dacă o înlăturam din biserică potrivit principiilor, așa că am încercat să o protejez și să o apăr, ca să-i răsplătesc bunătatea. Când a trebuit să le citesc fratelui și surorilor mele descrierea răului făcut de Fang Ling, m-am temut că mă vor considera nerecunoscătoare, așa că mi-a fost frică să-i confrunt. Când a trebuit să-i citesc lui Fang Ling anunțul de înlăturare și am văzut cât de slabă și palidă era, nu mi-am putut reprima sentimentul de vinovăție și am ales să-i citesc doar descrierea faptelor ei rele. După înlăturarea ei, n-am îndrăznit să dau ochii cu Fang Ling. Știam foarte bine că nu urmărea adevărul, nu mergea pe calea corectă și fusese alungată, dar am simțit mereu că-i făcusem o nedreptate. Ajutorul pe care mi-l dăduse era ca un lanț care-mi încătușa trupul și mă împovăra până aproape de sufocare. Din cauză că eram încătușată de această idee tradițională, nu puteam nici măcar să disting binele de rău, cu atât mai puțin să practic adevărul. Ca să-mi mențin reputația și să nu fiu acuzată de alții că sunt nerecunoscătoare, am răsplătit în mod absurd bunătatea, fără să disting între bine și rău. N-am avut nicio fărâmă de principiu sau repere în comportamentul meu, m-am răzvrătit și m-am opus lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că, indiferent dacă oamenii mă

apărau, mă lăudau și îmi aprobau comportamentul, sacrificam interesele bisericii, fapt care a lăsat o pată de neșters asupra calității mele de credincioasă. Consecințele erau destul de grave! Prin această experiență, am ajuns să văd că Satana se folosește de cultura tradițională pentru a-i înșela și corupe pe oameni. Constrânsă de această idee greșită, n-am putut practica adevărul, deși îl înțelegeam clar, m-am răzvrătit și m-am opus lui Dumnezeu. Nu mai voiam să trăiesc după filosofiile satanice.

Mai târziu, am descoperit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Conceptul cultural tradițional potrivit căruia: «O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință» trebuie să fie discernut. Cea mai importantă parte este cuvântul «bunătate» – cum ar trebui să priviți această bunătate? La ce aspect și natură a bunătății se referă? Care este semnificația zicalei: «O bunătate primită ar trebui răsplătită cu recunoștință»? Oamenii trebuie să găsească răspunsurile la aceste întrebări și în niciun caz să nu fie constrânși de această idee de răsplătire a bunătății – pentru cine urmărește adevărul, acest lucru este absolut esențial. Ce este «bunătatea», conform noțiunilor umane? La un nivel mai mic, bunătatea reprezintă o persoană care te ajută atunci când ai necazuri. De exemplu, cineva care îți dă un castron cu orez când ești lihnit de foame sau o sticlă de apă când mori de sete sau te ajută să te ridici când cazi și nu te poți ridica. Toate acestea sunt acte de bunătate. Un mare act de bunătate este ca cineva să te salveze atunci când te afli într-o situație disperată – aceasta este o bunătate care îți salvează viața. Atunci când ești în pericol de moarte și cineva te ajută să eviți moartea, în esență, acea persoană îți salvează viața. Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care oamenii le percep drept «bunătate». Acest tip de bunătate depășește cu mult orice favoare măruntă, materială – este o bunătate măreață care nu poate fi măsurată în**

funcție de bani sau lucruri materiale. Cei care o primesc simt un fel de recunoștință imposibil de exprimat în doar câteva cuvinte de mulțumire. Este corect, totuși, ca oamenii să măsoare bunătatea în acest fel? (Nu este.) **De ce spui că nu este corect?** (Întrucât această măsurătoare se bazează pe standardele culturii tradiționale.) **Acesta este un răspuns bazat pe teorie și doctrină și, deși poate părea corect, nu ajunge la esența chestiunii**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)"). **„Haideți să ne îndreptăm acum atenția asupra chestiunii așa-zisei bunătăți a omului. De exemplu, să luăm cazul unei persoane bune care salvează un cerșetor prăbușit în zăpadă din cauza foamei. Îl ia pe cerșetor acasă la ea, îi dă de mâncare, îl îmbracă și îi permite să trăiască în familia ei și să lucreze pentru ei. Chiar dacă cerșetorul s-a oferit să lucreze de bunăvoie sau dacă a făcut acest lucru pentru a răsplăti o bunătate, a fost salvarea lui un act de bunătate?** (Nu.) **Până și animalele mici pot să se ajute și să se salveze reciproc. Ca oamenii să facă asemenea fapte, este nevoie doar de un mic efort și oricine are umanitate este în stare să facă astfel de lucruri și să fie la înălțimea lor. S-ar putea spune că asemenea fapte reprezintă o responsabilitate și o obligație societală pe care oricine cu umanitate se cuvine să le îndeplinească. Oare faptul că omul le caracterizează drept bunătate nu este o exagerare? Este o caracterizare potrivită? De exemplu, într-o perioadă de foamete, când e posibil ca mulți oameni să flămânzească, dacă o persoană bogată distribuie saci de orez familiilor sărace, pentru a le ajuta să traverseze această perioadă dificilă, nu este acesta doar un exemplu de tip fundamental de ajutor și sprijin moral care ar trebui să fie acordat în rândul oamenilor? Le-a oferit doar un pic de orez – nu este ca și când și-ar fi dat toată mâncarea altora și el ar fi rămas flămând. Oare gestul chiar e considerat bunătate?** (Nu.)

Responsabilitățile și obligațiile societale pe care omul este capabil să le îndeplinească, acele fapte pe care din instinct ar trebui să fie capabil să le facă și pe care se cuvine să le facă și simplele servicii care sunt utile și benefice pentru alții nu pot fi, în niciun fel, considerate bunătate, întrucât toate sunt cazuri în care omul dă, pur și simplu, o mână de ajutor. Este un fenomen foarte normal să oferi ajutor cuiva care se întâmplă să aibă nevoie de el, la momentul și în locul potrivit. Este, de asemenea, responsabilitatea fiecărui membru al rasei umane. E pur și simplu un fel de responsabilitate și obligație. Când i-a creat, Dumnezeu le-a dat oamenilor aceste instincte. La care instincte Mă refer aici? Mă refer la conștiința și rațiunea omului" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit o nouă înțelegere a „bunătății" din ideea de a „răsplăti bunătatea primită", care mă încătușase mereu. Când cineva se confruntă cu dificultăți, a-i da o mână de ajutor ca să depășească momentul și a-l sprijini în măsura posibilităților e o răspundere socială pe care ar trebui să și-o asume toți, nefiind cu adevărat bunătate. De exemplu, când Fang Ling m-a ajutat să-mi îngrijesc soțul paralizat și s-a ocupat de recoltele din câmpurile noastre în cea mai grea perioadă a mea, a fost doar o relație umană normală și un sprijin reciproc între oameni, ca să nu mai menționez că e sora soțului meu. Deci firește că a sărit în ajutor cât i-a stat în putință când fratele ei a ajuns în dificultate. Asta nu putea fi considerată bunătate adevărată. Când soțul meu s-a dus, iar eu am căzut în negativism, Fang Ling a avut părtășie cu mine și m-a sprijinit, dar n-a fost decât ceea ce fac surorile una pentru cealaltă, nu se putea numi bunătate. Dacă familia lui Fang Ling ar avea o perioadă grea, și eu aș sprijini-o. Dacă ar deveni negativă și slabă, i-aș citi cuvintele lui Dumnezeu și i-aș acorda sprijin. E ceea ce ar trebui să facă oamenii cu umanitate normală. Și, totuși, am considerat tot ce a făcut Fang Ling drept

bunătate și m-am gândit mereu cum aș putea să o răsplătesc, ca și cum n-aș fi reușit niciodată fără ajutorul ei. În realitate, îndrumarea și ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu m-au adus unde sunt. După ce s-a stins soțul meu, deoarece nu înțelegeam adevărul, nu știam cum să procedez și, în cel mai slab și negativ moment al meu, Dumnezeu a fost Cel care a orchestrat tot soiul de lucruri, oameni și locuri ca să mă ajute. Cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat și îndrumat să-mi depășesc necazurile și m-au adus unde sunt acum. Nu-mi lipsește nimic și trăiesc la fel de normal ca oricine altcineva, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu și îndeplinindu-mi datoria. Totul se datorează iubirii lui Dumnezeu. Dacă aș avea cu adevărat conștiință, ar trebui să-L răsplătesc pe Dumnezeu. În schimb, am trăit după această idee greșită de a răsplăti cu recunoștință bunătatea primită, prețuind mereu relațiile mele și grija iubitoare a celorlalți, fără să uit vreodată chiar și cea mai mică favoare pe care mi-a făcut-o cineva. În tot acest timp, m-am opus și m-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, care îmi dăduse totul, și n-am ezitat să încalc principiile și să dăunez intereselor bisericii ca să răsplătesc bunătatea. Aceasta era, de fapt, lipsa de recunoștință și de umanitate. Când am realizat acest lucru, m-am simțit mult mai împăcată și m-am gândit cât de deplorabilă eram fiindcă nu înțelesesem adevărul.

Ulterior, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În trecut, cineva te-a ajutat, a fost bun cu tine în anumite moduri și a avut un impact asupra vieții tale sau a unui eveniment major, dar umanitatea sa și calea pe care merge nu sunt în concordanță cu propria ta cale și ceea ce cauți tu. Nu aveți idei similare, nu îți place această persoană și, poate, la un anumit nivel, ai putea spune că preocupările tale și ceea ce cauți sunt cu totul diferite. Căile tale în viață, perspectivele tale asupra lumii și cele asupra vieții sunt toate diferite – sunteți două tipuri complet diferite de oameni. Așadar, cum ar trebui să abordezi și să**

reacționezi la ajutorul pe care ți l-a oferit anterior? Este aceasta o situație realistă care poate să apară? (Da.) **Deci, ce ar trebui să faci? Și asta e o situație ușor de rezolvat. Luând în considerare că voi doi mergeți pe căi diferite, după ce îi oferi răsplata materială pe care ți-o permiți, în funcție de posibilitățile tale, vei constata că pur și simplu convingerile voastre sunt prea diferite, că nu puteți să mergeți pe aceeași cale, că nici măcar nu puteți să fiți prieteni și să mai interacționați. Cum ar trebui să procedezi, având în vedere că nu mai puteți interacționa? Păstrează distanța față de acea persoană. S-ar putea să fi fost bună cu tine în trecut, dar își croiește drumul prin societate cu ajutorul escrocheriilor și al înșelăciunii, săvârșind tot felul de fapte abjecte, iar ție nu îți place această persoană, așa că este întru totul rezonabil să păstrezi distanța față de ea. Unii ar putea spune: «Nu este lipsit de conștiință să acționezi astfel?» Acest lucru nu este lipsit de conștiință – dacă într-adevăr ar întâmpina vreo dificultate în viața ei, tot ai putea să o ajuți, dar nu poți să te lași constrâns de ea sau să i te alături în săvârșirea unor fapte rele și scandaloase. Totodată, nu este nevoie să-i fii sclav doar pentru că în trecut te-a ajutat sau ți-a făcut o mare favoare – nu este obligația ta și acea persoană nu merită să o tratezi astfel. Ai dreptul să alegi să interacționezi, să-ți petreci timpul și chiar să te împrietenești cu persoane care îți plac și cu care te înțelegi, cu oameni care sunt corecți. Poți să-ți îndeplinești responsabilitatea și obligația față de această persoană, este dreptul tău. Bineînțeles, poți și să refuzi să te împrietenești și să ai de-a face cu persoane care nu-ți plac și, față de acestea, nu trebuie să-ți îndeplinești nicio obligație sau responsabilitate – și acesta e dreptul tău. Chiar dacă ai hotărî să abandonezi această persoană, să refuzi să interacționezi cu ea sau să-ți îndeplinești orice responsabilitate sau obligație față de ea, nu ar fi**

greșit. Trebuie să stabilești anumite limite privind modul în care te comporți și să tratezi diferiți oameni în diferite feluri. Nu ar trebui să te asociezi cu oameni răi sau să le urmezi exemplul rău: aceasta e alegerea înțeleaptă. Nu te lăsa influențat de diverși factori, cum ar fi recunoștința, emoțiile și opinia publică – asta înseamnă să iei o poziție, să ai principii și este ceea ce se cuvine să faci" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (7)"). Cuvintele lui Dumnezeu exprimau clar principiile de tratare a oamenilor. Dacă cineva ne-a făcut o mare favoare în trecut, trebuie să-l tratăm pe baza calității umanității sale și a căii pe care merge. Dacă e o persoană bună și merge pe calea corectă, putem să conversăm cu ea normal și să o ajutăm cât de bine putem când are nevoie de ajutor. Dacă persoana care ne-a ajutat nu merge pe calea corectă și comite fapte reprobabile, trebuie să avem grijă când interacționăm cu ea și să deslușim natura spuselor și faptelor ei. Dacă e necesar, poate că trebuie să o abandonăm sau să ne distanțăm de ea și să-i oferim doar ajutor material în măsura posibilităților noastre. Dacă persoana crede în Dumnezeu, dar nu urmărește adevărul, își îndeplinește îndatoririle mecanic, provoacă necazuri și tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu, trebuie să o emondăm potrivit adevărurilor-principii. Dacă tot nu se căiește, trebuie să ne conformăm strict principiilor, avertizându-i pe cei ce trebuie avertizați și înlăturându-i pe cei ce trebuie înlăturați potrivit principiilor. Nu trebuie să acționăm după legi satanice, să ne asociem cu răul și să încălcăm principiile. M-am gândit că nu tratasem oamenii conform principiilor, mă purtasem în mod repetat cu ignoranță, fusesem încătușată de gânduri tradiționale și devenisem fără voie lacheul Satanei, tulburând viața bisericii. Dacă nu trăim după adevăr în credința noastră, putem oricând să ne împotrivim lui Dumnezeu și să-I ofensăm firea! Fang Ling încă îmi acordă sprijin material din când în când, dar, prin cuvintele lui Dumnezeu, am învățat cum să mă gândesc la acest

sprijin. Nu privesc acest sprijin drept o dovadă că mă tratează bine sau îmi arată bunătate, ci un semn al iubirii lui Dumnezeu. Dumnezeu a mișcat-o să mă ajute, deci se cuvinte să-L slăvesc și să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L răsplăti.

În trecut, am crezut mereu că trebuie să răsplătesc bunătatea primită și să fiu recunoscătoare, gândind că asta trebuie să facă oamenii buni. Prin experiența mea însă, am aflat că Satana folosește ideea tradițională de răsplătire a bunătății pentru a-i încătușa pe oameni, a le îngrădi gândirea și a-i face să confunde binele cu răul, să acționeze fără principii și să devină fără voie unelte ale Satanei. Am aflat și că, oricât de bune ar crede oamenii că sunt lucrurile satanice, ele nu sunt adevărul. Doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Cuvintele Sale ne îngăduie să distingem binele de rău și să trăim o umanitate normală. Doar când trăim după adevăr și tratăm oamenii și lucrurile potrivit principiilor din cuvintele lui Dumnezeu, putem să acționăm în conformitate cu voia Sa și să trăim cu caracter și demnitate. Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa!

64. Ce am câștigat fiind o persoană cinstită

de Felix, Coreea de Sud

La o întâlnire, o conducătoare m-a întrebat cum decurge în biserică udarea nou-veniților de care mă ocupam eu. Am fost uluit. Nu mă ocupasem de asta în ultimele câteva zile și nu cunoșteam detaliile. Cum ar trebui să răspund? Dacă aș spune că nu știu, sigur, conducătoarea și ceilalți colegi ar spune că nu făceam lucrarea practică, iar asta ar fi jenant. M-am gândit că aș putea împărtăși ceea ce știam de dinainte, iar apoi să văd ce aș putea face după aceea. Așadar, am răspuns: „S-au făcut rânduieli pentru întreaga lucrare și am adăugat câțiva membri în echipă." Conducătoarea a spus imediat: „Nu răspunzi la întrebare, ci tergiversezi. Asta înseamnă că ești viclean. Dacă nu știi, recunoaște și cercetează cât mai curând posibil. De ce ești atât de indirect? Asta nu e bine. O greșeală e o greșeală, iar tu ar trebui s-ai curajul să recunoști!" M-am simțit agitat și neliniștit și-mi ardea fața. Se întâmplase tocmai de ce mă temusem. Am simțit că-mi pierdusem reputația, că toți mă deslușiseră. Știam că era corect ce-a spus conducătoarea, dar, în sufletul meu, nu m-am putut supune. Am simțit că nu trebuia să spună atât de multe despre asta. Nu era bine dacă mă ocupam de asta cât mai curând? De ce, păcatele mele, a trebuit să mă emondeze în fața tuturor? Am fost foarte supărat, așa că m-am rugat în tăcere: „Dumnezeule, simt că sunt potrivnic celor întâmplate azi și nu mă pot supune. Te rog să mă luminezi, ca să mă pot cunoaște și să-nvăț o lecție."

Mai târziu, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Să examinăm mai întâi ce fel de întrebare i-a adresat Iahve Dumnezeu Satanei. «De unde vii?» Nu este aceasta o întrebare directă? Există vreun înțeles ascuns? Nu; este doar o întrebare directă. Dacă ar fi să vă-ntreb: «De unde vii?», atunci cum ați răspunde? Este o întrebare grea ca să răspundeți? Ați**

spune: «De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ»? (Nu.) **Voi n-ați răspunde astfel. Așadar, cum vă simțiți când îl vedeți pe Satana răspunzând în acest fel?** (Simțim că Satana este absurd, dar și înșelător.) **Poți să spui ceea ce simt? De fiecare dată când văd aceste cuvinte ale Satanei, sunt dezgustat, pentru că Satana vorbește, dar totuși, cuvintele lui nu au substanță. A răspuns Satana la întrebarea lui Dumnezeu? Nu, cuvintele rostite de Satana nu au fost un răspuns, nu au dus la nimic. Nu au fost un răspuns la întrebarea lui Dumnezeu. «De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ.» Care e înțelegerea ta în ceea ce privește aceste cuvinte? De unde exact vine Satana? Ați primit un răspuns la această întrebare?** (Nu.) **Acesta este «geniul» uneltirilor viclene ale Satanei – a nu lăsa pe nimeni să descopere ceea ce spune de fapt. După ce ai auzit aceste cuvinte, tot nu poți distinge ceea ce a spus, deși a terminat de răspuns. Totuși, Satana crede că a răspuns perfect. Tu cum te simți atunci? Dezgustat?** (Da.) **Acum începi să simți dezgust ca răspuns la aceste cuvinte. Cuvintele Satanei au o anumită caracteristică: ceea ce spune Satana te face să te scarpini în cap, incapabil să înțelegi sursa cuvintelor sale. Uneori, Satana are motive și vorbește în mod intenționat și, uneori, condus de propria esență, de natura lui, astfel de cuvinte ies spontan și vin direct din gura Satanei. Satana nu petrece mult timp cântărind astfel de cuvinte; mai degrabă, ele sunt exprimate fără să se gândească. Când Dumnezeu l-a întrebat de unde vine, Satana a răspuns prin câteva cuvinte ambigue. Te simți foarte nedumerit, fără să știi vreodată de unde anume vine Satana. Există vreunul printre voi care vorbește astfel? Ce mod de a vorbi este acesta?** (Este ambiguu și nu dă un anumit răspuns.) **Ce fel de cuvinte ar trebui să folosim pentru a descrie acest mod de a vorbi? Este diversionist și înșelător. Să**

presupunem că cineva nu vrea să-i lase pe ceilalți să știe ce au făcut ieri. Tu îi întrebi: «Te-am văzut ieri. Unde mergeai?» Ei nu-ți spun direct unde au mers. Mai degrabă, ei spun: «Ce zi a fost ieri. A fost foarte obositoare!» Ți-au răspuns la întrebare? Ei au făcut-o, însă nu ți-au dat răspunsul pe care l-ai vrut. Acesta este «geniul» din iscusința vorbirii omului. Tu nu poți niciodată să descoperi ceea ce vor să spună, nici să înțelegi motivul sau intenția cuvintelor lor. Nu știi ce încearcă ei să evite, deoarece, în inima lor, au propria poveste – acesta este un lucru perfid" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"). Am văzut din ceea ce dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu că toate vorbele și faptele Satanei poartă motive ascunse și viclenie. Pentru a-și ascunde intențiile rușinoase, vorbește pe ocolite, ca oamenii să nu înțeleagă. E foarte perfid și viclean. Satana răspunde la întrebările lui Dumnezeu cu afirmații ambigue și înșelătoare. E dezgustător pentru Dumnezeu. Cât despre mine, evident că nu știam cum decurgea udarea noilor veniți, dar nu am fost sincer. Am dat un non-răspuns pentru a-l deruta pe lider. Am răspuns la întrebare fără a-i permite liderului să vadă adevărul. Pentru a-mi proteja reputația și statutul, pentru ca liderul să nu știe că nu făceam lucrarea practică și pentru ca frații și surorile de acolo să nu mă desconsidere, am spus cu nerușinare ceva pentru a face ca faptele să pară neclare, pentru a-i induce în eroare și a-i înșela. Dădeam dovadă de o fire satanică! Gândindu-mă la trecut, așa eram de obicei cu frații și surorile. Uneori, unii oameni îmi puneau niște întrebări bazate pe competențe, dar eu nu înțelegeam prea bine acele lucruri și mă temeam că, dacă spuneam adevărul, asta i-ar face să mă desconsidere, deci spuneam lucruri de genul: „Dacă această chestiune nu e rezolvată, nu e doar o problemă cu nivelul tău de calificare, nu-i așa? Nu e oare din cauză că ți-ai făcut datoria de mântuială? Sau oare nu cumva nu reușești să înveți și să comunici?" În

aparență, se părea că răspund la întrebare, dar, în inima mea, știam că un astfel de răspuns nu rezolva problema. Credeam că dacă, la rândul meu, le pun astfel de întrebări, vor reflecta asupra lor și că, de asemenea, vor înceta să-mi mai pună întrebări. În acest fel, neajunsurile mele nu ar fi fost dezvăluite. Mereu eram viclean și înșelător pentru a-mi proteja reputația și statutul. Preferam să spun minciuni decât să pierd reputația. Asta a dezvăluit pe deplin natura mea vicleană și șireată, că mă săturasem de adevăr. Am crezut că e foarte inteligent să minți și să înșeli, dar, de fapt, e o nesăbuință! Chiar dacă i-am păcălit și i-am indus în eroare pe toți, iar ei mă admirau și credeau că pot să duc la îndeplinire lucrarea și să îmi fac bine datoria, Dumnezeu nu ar fi fost de acord – El ar fi fost dezgustat de mine. Atunci, la ce mai era bună aprobarea acestor oameni? În acel moment, m-am simțit jalnic și descurajat. Eram ocupat de dimineața până seara, dar nu eram capabil să spun nici măcar un singur lucru sincer. Firea mea vicleană nu se schimbase deloc. Nu aveam niciun adevăr-realitate. Faptul că am fost atât de aspru expus, emondat de conducătoare în acea zi a fost un avertisment pentru mine! Știam că nu mai puteam continua așa, ci trebuia să mă căiesc în fața lui Dumnezeu, să caut să fiu o persoană onestă și să trăiesc acea realitate.

După aceea, m-am întrebat ce alte comportamente necinstite mai aveam. Știam că trebuie să fac o analiză introspectivă și să mi le schimb. Reflectând asupra mea, mi-am dat seama că au fost și anumite părți pline de viclenie în rezumatul meu asupra lucrării. Am consemnat mai detaliat lucrările care au fost făcute mai minuțios, mai complet. Dar despre lucrările făcute în mod grosier și ineficient, am scris în termeni generali sau nu am scris deloc cum progresa. Îmi amintesc că era un proiect care nu obținea rezultate bune și, când a venit timpul să fac rezumatul lucrării, am început să iau în considerare ce ar crede toți despre mine dacă aș scrie adevărul. Ar

spune că n-am putut să fac bine nici măcar acel mic proiect, că am fost incompetent? Am cântărit argumentele pro și contra și am decis să nu scriu despre progresul acelui proiect, ca nimeni să nu știe, și așa poate vor crede că am fost prea ocupat și uitasem de el. Complotam, fiind înșelător iar și iar. Eram atât de viclean! De-a lungul anilor mei de credință, chiar dacă îndeplinisem multe îndatoriri, puteam să îndur unele greutăți și să plătesc un preț, nu depuneam efort pentru a practica adevărul. Mă gândeam doar cum să-mi protejez reputația și statutul, așa că tot nu vorbeam și nu mă purtam nici ca o persoană onestă. Nu aveam curajul să fiu simplu și deschis – era jalnic. Uneori, mă întrebam: Dumnezeu ne-a vorbit atât de mult, iar eu am citit destul de mult din cuvintele Lui, dar trăiesc eu oare realitatea vreunora dintre ele? Nici măcar nu puteam să scriu un rezumat exact al lucrării. În acest fel, ce aș câștiga în cele din urmă? M-am simțit în pragul pericolului. Fără să mă căiesc și să urmăresc o schimbare a firii, aș fi alungat oricând de către Dumnezeu. Am spus o rugăciune în inima mea: „Dumnezeule, sunt atât de corupt. Mint și înșel mereu pentru a-mi proteja reputația și statutul. Te rog să mă luminezi ca să mă pot cunoaște cu adevărat.”

Apoi, am mai citit din cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**În cazul în care sunteți conducător sau lucrător, vă este frică de casa lui Dumnezeu dacă vă ia la întrebări și vă supraveghează lucrarea? Vă este teamă că va descoperi casa lui Dumnezeu lacune și greșeli în lucrarea voastră și vă va emonda? Vă este teamă că, după ce Cei de mai sus vă vor cunoaște calibrul și statura reală, vă vor vedea într-o lumină diferită și nu vă vor lua în calcul pentru promovare? Dacă ai aceste temeri, acest lucru dovedește că motivațiile tale nu sunt de dragul lucrării bisericii, ci lucrezi de dragul statutului și prestigiului, ceea ce demonstrează că ai firea unui antihrist. Dacă ai firea unui antihrist, ești pasibil să mergi pe**

calea antihriștilor și să comiți tot răul făcut de antihriști. Dacă, în inima ta, nu te temi că îți va supraveghea casa lui Dumnezeu lucrarea și ești capabil să oferi răspunsuri reale la întrebările și întrebările Celui de mai sus, fără a ascunde nimic, și să spui tot ce știi, atunci indiferent dacă ceea ce spui este corect sau greșit, indiferent de corupția pe care o trădezi – chiar dacă trădezi firea unui antihrist – nu vei fi, în niciun caz, definit drept un antihrist. Cheia stă în măsura în care ești capabil să-ți recunoști propria fire de antihrist și în care ești capabil să cauți adevărul pentru a rezolva această problemă. Dacă ești o persoană care acceptă adevărul, firea ta de antihrist poate fi remediată. Dacă știi prea bine că ai firea unui antihrist și totuși nu cauți adevărul pentru a o înlătura, dacă încerci chiar să ascunzi sau să minți cu privire la problemele care apar și eviți responsabilitatea și dacă nu accepți adevărul atunci când ești supus emondării, atunci aceasta este o problemă serioasă și nu ești cu nimic diferit de un antihrist. Știind că ai firea unui antihrist, de ce nu îndrăznești să o înfrunți? De ce nu poți să o abordezi sincer și să spui: «Dacă Cei de mai sus Se interesează de lucrarea mea, voi spune tot ce știu și, chiar dacă lucrurile rele pe care le-am făcut ies la iveală, iar ei nu mă mai folosesc odată ce află și îmi pierd statutul, tot voi spune clar ce am de spus»? Teama ta de supraveghere și de întrebări din partea casei lui Dumnezeu cu privire la lucrarea ta dovedește că îți iubești statutul mai mult decât adevărul. Nu este aceasta firea unui antihrist? A prețui statutul mai presus de toate reprezintă firea unui antihrist. De ce îți prețuiești atât de mult statutul? Care sunt beneficiile statutului? Dacă statutul ți-ar aduce dezastre, dificultăți, jenă și durere, l-ai mai prețui? (Nu.) **Există atât de multe beneficii în a avea statut, lucruri precum invidia, respectul, părerea bună și lingușirea din partea altor oameni, precum și**

admirația și respectul lor. Există, de asemenea, sentimentul de superioritate și privilegiu care îți oferă demnitate și un sentiment de valoare. În plus, te poți bucura și de lucruri de care alții nu se bucură, cum ar fi privilegiile statutului și tratamentul special. Acestea sunt lucrurile la care nici măcar nu îndrăznești să te gândești și sunt ceea ce ți-ai dorit în visele tale. Prețuiești aceste lucruri? Dacă statutul este pur și simplu gol, fără semnificație reală, iar apărarea lui nu servește niciunui scop real, nu este nesăbuit să-l prețuiești? Dacă poți renunța la lucruri precum interesele și plăcerile trupești, atunci nu vei mai fi legat de faimă și statut. Prin urmare, ce trebuie rezolvat înainte de a rezolva problemele legate de prețuirea și urmărirea statutului? În primul rând, observă natura problemei de a face rău și de a te angaja în șiretlicuri, ascundere și mușamalizare, precum și de a refuza supravegherea, întrebările și investigația casei lui Dumnezeu, pentru a te bucura de privilegiile statutului. Nu e aceasta împotrivire și opoziție flagrantă față de Dumnezeu? Dacă poți vedea până la natura și consecințele râvnirii la privilegiile statutului, problema urmăririi acestuia va fi rezolvată. Și fără capacitatea de a vedea până la esența râvnirii la privilegiile statutului, această problemă nu va fi niciodată rezolvată" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"). M-au ajutat să înțeleg că nu mă puteam opri din a minți și a înșela, fiindcă îmi prețuiam prea mult reputația și statutul. Pentru a-mi proteja renumele și poziția, și pentru ca liderul să nu vadă realitatea eșecurilor mele de a urmări lucrarea, am încercat să uneltesc, să fac trucuri și să-l induc în eroare pe lider prin cuvintele mele. În rezumatul meu despre lucrare, îmi acopeream neajunsurile, scriind doar despre ce era bine, nu și despre ce era rău, astfel încât ceilalți să mă considere un lider care făcea lucrarea practică. Îmi era teamă că îmi vor vedea adevărata față și nu mă

vor mai admira, iar atunci nu m-aș mai fi putut bucura de sentimentul de superioritate conferit de acel statut. Când am văzut în cuvintele lui Dumnezeu: „**A prețui statutul mai presus de toate reprezintă firea unui antihrist**”, am înțeles, în sfârșit, ce problemă serioasă era asta. M-am gândit la acei antihriști care sunt excluși. Ei urmăresc mereu faima și statutul când își fac datoria, iar în spatele scenei fac mereu trucuri și sunt înșelători. Asta perturbă în mod serios lucrarea bisericii, așadar, ei sunt demascați și dați afară. Există și lideri falși, care se bucură de beneficiile statutului. Sunt mereu vicleni când își fac datoria și ascund adevărul atunci când nu fac lucrare reală, ceea ce stăvilește lucrarea bisericii. Îmi aduc aminte de o soră care se ocupa de lucrarea de evanghelizare. Ea se ocupa și de altă lucrare la acea vreme, dar era înșelătoare și șireată în ambele posturi. La lucrarea de evanghelizare, ea spunea că e ocupată cu cealaltă lucrare, iar la cealaltă lucrare, susținea că e ocupată cu lucrarea de evanghelizare. De fapt, nu-și făcea treaba în niciuna dintre părți și a sfârșit prin a fi dată în vileag și alungată. Învățăturile trase din eșecurile altora au fost un avertisment pentru mine. Jucând tot felul de jocuri și fiind înșelător de dragul renumelui și al statutului, doar mă păcăleam pe mine și pe ceilalți, fiind nesăbuit. Dumnezeu vede totul și Lui îi plac oamenii cinstiți. Numai oamenii cinstiți au o poziție sigură în casa lui Dumnezeu, iar oamenii vicleni vor fi demascați și alungați mai devreme sau mai târziu. În credința mea, nu căutam să fiu o persoană cinstită, ci mă prefăceam, dădeam o impresie falsă și, chiar dacă pe unii i-am păcălit, nu am putut scăpa de privirea cercetătoare a lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu m-ar fi demascat și m-ar fi alungat. Apoi, mi-am dat seama de importanța faptului de a fi cinstit și am știut că a fi cinstit precum cere Dumnezeu și a accepta privirea Lui cercetătoare în toate lucrurile sunt singura cale de a obține încuviințarea Lui. Precum spune cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă un om spune**

întotdeauna ce este cu adevărat în inima lui, dacă vorbește cu sinceritate, dacă vorbește pe șleau, dacă este sincer și deloc nepăsător sau superficial în timp ce-și îndeplinește datoria și dacă poate să practice adevărul pe care îl înțelege, atunci acea persoană are o speranță să dobândească adevărul. Dacă o persoană se acoperă tot timpul și își ascunde inima, astfel încât nimeni să nu o vadă clar, dacă dă o impresie falsă pentru a-i înșela pe ceilalți, atunci este într-un mare pericol, într-o mare încurcătură, îi va fi foarte greu să obțină adevărul. Puteți vedea care sunt perspectivele cuiva după viața sa de zi cu zi și după cuvintele și acțiunile sale. Dacă acea persoană se preface tot timpul, își dă aere, atunci nu este o persoană care acceptă adevărul și, mai devreme sau mai târziu, va fi dezvăluită și alungată. […] Oamenii care nu își deschid niciodată inimile, care încearcă tot timpul să ascundă și să tăinuiască lucruri, care pretind că sunt respectabili, care vor ca ceilalți să aibă o părere bună despre ei, care nu le permit celorlalți să-și facă o idee deplină despre ei, care vor ca oamenii să-i admire – nu sunt acești oameni nechibzuiți? Astfel de oameni sunt extrem de nechibzuiți! Asta pentru că adevărul despre oameni se va dezvălui mai devreme sau mai târziu. Pe ce cale merg ei cu acest fel de comportament? Aceasta este calea fariseilor. Sunt ipocriții în pericol sau nu sunt? Aceștia sunt oamenii pe care Dumnezeu îi disprețuiește cel mai mult, așadar, crezi că sunt în pericol sau nu? Toți cei care sunt farisei merg pe calea distrugerii!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Să te ascunzi și să disimulezi mereu, să te prefaci tot timpul este calea greșită, iar dacă nu te întorci de pe acea cale, în cele din urmă, vei fi distrus. M-am rugat lui Dumnezeu și m-am hotărât, pregătit să urmăresc o schimbare a firii și să fiu o persoană cinstită.

M-am gândit la ce spune cuvântul lui Dumnezeu: „**Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te lepăda de trup. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale”). Meditând la cuvintele Sale, am dobândit o cale de practică: acceptarea atentei cercetări a lui Dumnezeu. Câtă vreme acceptăm atenta cercetare a lui Dumnezeu, motivele și ideile noastre viclene și înșelătoare pot fi ușor remediate, și doar așa pot inimile noastre să devină din ce în ce mai pure și oneste și doar astfel vom putea fi capabili să practicăm adevărul cu ușurință și să ne îndeplinim bine îndatoririle. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am început să-mi deschid inima către El, să nu mă mai prefac, să nu mă mai par altfel și să accept examinarea lui Dumnezeu în toate lucrurile. Apoi, când scriam rezumatul unei lucrări, mă avertizam să fiu cinstit și să accept examinarea lui Dumnezeu, să descriu cu acuratețe lucrarea pe care n-o făcusem bine. Când conducătorul mă întreba despre lucrare, practicam conștient zicerea adevărului. Când ceilalți îmi puneau întrebări, eram sincer

în legătură cu ceea ce nu știam. Dacă știam, spuneam că știu, iar dacă nu știam, spuneam că nu știu. După ce am pus asta în practică, m-am simțit mult mai relaxat. Am experimentat că acceptarea conștientă a examinării lui Dumnezeu e o cale de a pătrunde în adevărul-realitate și de a alunga corupția. Fără a fi emondat, nu mi-aș fi examinat în mod serios firea coruptă și chiar nu aș fi urmărit adevărul pentru a pătrunde în realitate. Și, indiferent de câți ani aș fi avut credință, câte îndatoriri aș fi îndeplinit sau cât aș fi suferit, firea mea coruptă nu s-ar fi schimbat deloc, niciodată. N-aș fi putut fi mântuit nici dacă m-aș fi ținut de credința mea până la sfârșit și mi-ar fi fost sortit să fiu alungat de Dumnezeu.

Faptul că atunci am fost emondat mi-a arătat importanța faptului de a fi cinstit și am căpătat o oarecare înțelegere asupra firii mele satanice viclene și șirete. Au fost iubirea și mântuirea lui Dumnezeu.

65. Dorința de confort aproape m-a ruinat

de Noelle, Coreea de Sud

În 2019, eram responsabilă de lucrarea video și slujeam și drept conducătoare de biserică. Am jurat că aveam să-mi fac bine datoria. După aceea, chiar mi-am făcut datoria din inimă și am învățat cum să fac lucrarea bisericii de la sora care îmi era parteneră. Am făcut tot ce am putut ca să particip la fiecare adunare, mare sau mică, și când stările fraților și surorilor erau rele, căutam în cuvântul lui Dumnezeu ca să am părtășie cu ei și să le rezolv problemele. În plus, am revizuit videoclipurile terminate de frați și surori în fiecare zi. Fiecare zi era foarte aglomerată pentru mine. După o vreme, am obosit și mi-am pierdut treptat determinarea pe care am avut-o la început. M-am simțit din ce în ce mai potrivnică unei astfel de vieți agitate. Mai ales când revizuiam videoclipuri, chiar trebuia să reflectez și să chibzuiesc și apoi să ofer sugestii potrivite ca să abordez problemele pe care le găseam. Consideram că era prea obositor și solicitant din punct de vedere mental. Când gândeam așa, începeam să devin neglijentă când revizuiam videoclipuri, iar pentru câteva dintre ele, pur și simplu răspundeam după o privire superficială. Uneori pur și simplu mă făceam că nu văd când erau probleme clare, fiindcă, altfel, ar fi trebuit să mă gândesc la o soluție, așa că îmi țineam gura. Am devenit din ce în ce mai neglijentă în datoria mea, ceea ce a însemnat că videoclipurile tot erau trimise de colo-colo pentru revizuiri. Asta irosea mult eforturile oamenilor. Au existat consecințe grave, dar eu n-am reflectat asupra mea. Ba chiar credeam că asta nu avea legătură directă cu mine și că era din cauză că existau prea multe probleme în videoclipurile celorlalți.

Odată, am dat peste o adevărată problemă tehnică într-un videoclip de care mă ocupam, care avea de nevoie de niște idei noi. Frații și surorile

mele veneau cu tot felul de idei care pur și simplu mă năuceau. M-am gândit: „Este prea obositor să mă gândesc la asta, am să-i las să facă un plan!” Am delegat sarcina sub pretextul că eram responsabilă de lucrarea globală, ca să pot să justific faptul că nu supravegheam și nu urmăream videoclipul. Însă, întrucât nimeni nu mai întâlnise asemenea probleme, iar ei nu au înțeles prea bine câteva dintre principii, nu au știut cum să se ocupe de o lucrare atât de complexă. Din cauza asta, n-a existat niciun progres și videoclipul a ajuns să fie amânat. Partenera mea, Lia, a văzut că eram ineficienți și că progresam lent, așa că ne-a atenționat și îndemnat să ne mișcăm mai repede cu lucrarea. M-am plâns că era prea dură cu noi, iar ceilalți frați și surori s-au luat după mine, opunându-se rânduielilor ei. Asta a făcut-o pe Lia să se simtă constrânsă, iar ea a devenit foarte precaută de fiecare dată când discuta rânduielile lucrării cu noi. Asta a dus la întârzieri peste întârzieri, lucru care ne-a blocat progresul. De obicei, nu eram prea preocupată să-mi dezvolt aptitudinile profesionale și pur și simplu credeam că era o adevărată corvoadă să organizezi materiale instructive, așa că întotdeauna pasam asta Liei. Uneori, nu participam la instructaj sub pretextul că eram prea ocupată cu datoria mea. În felul acesta, am devenit relaxată și neglijentă în datoria mea în fiecare zi. Odată, nici măcar nu m-am pregătit din timp pentru o discuție despre lucrare, irosind astfel timpul tuturor.

Apoi, într-o zi, am căzut și mi-am sucit glezna când am ratat o treaptă, coborând pe scări. Nu m-am gândit de ce mi s-a întâmplat asta și am considerat doar că mă puteam odihni bine de vreme ce glezna îmi era rănită. Lia m-a dat în vileag și m-a emondat de mai multe ori, spunându-mi că nu aveam o povară în datoria mea, că asta întârzia lucrarea bisericii și avea un impact negativ asupra celorlalți. După părtășia ei, eram mai întreprinzătoare timp de câteva zile și apoi iar începeam să trag chiulul. Nu credeam că

problema era prea gravă și am continuat să-mi găsesc scuze, gândind: „Sunt doar puțin leneșă, dar nu sunt arogantă, nu-i constrâng sau oprim pe ceilalți, fiind despotică, așa că nu este mare lucru. În orice caz, am calibru și ceva aptitudini profesionale, așa că nu voi fi demisă.” Așadar, avertismentele Liei mi-au intrat pe o ureche și mi-au ieșit pe cealaltă și nu le-am luat deloc în serios. Am continuat să fiu leneșă în datoria mea și chiar am privit câteva sarcini ca pe o povară și un bagaj. Întrucât eram neglijentă, multe dintre videoclipuri au trebuit să fie trimise înapoi ca să se lucreze iar la ele și a durat foarte mult până au fost lansate.

Într-o dimineață, o conducătoare de rang superior a venit pe la noi pe neașteptate și a spus că datoria noastră nu dăduse niciun rezultat și că problemele care deja fuseseră menționate continuau să apară. Ne-a întrebat care anume era problema. A mai întrebat și dacă eram capabili să îndeplinim această datorie și a spus că, dacă lucrurile continuau în felul acela, aveam să fim demiși cu toții. Când am auzit asta, m-am speriat. Eram conducătoare de biserică și gestionam și lucrarea noastră, așa că eram direct responsabilă pentru acea harababură. Totul era din cauza neglijenței mele. Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama de gravitatea problemei. Conducătoarea superioară a aflat curând despre felul în care îmi făcusem datoria și m-a demis. De asemenea, m-a emondat cu asprime, spunând: „Biserica ți-a încredințat o lucrare importantă, dar ție nu-ți pasă deloc când vezi atât de multe probleme și dificultăți. Îți pasă numai de confortul tău trupesc, ținând pe loc progresul videoclipurilor timp de luni întregi. Ești complet lipsită de conștiință! Biserica te-a cultivat, dar ție nu îți pasă deloc de voia lui Dumnezeu, iar aceasta este o mare dezamăgire. Ești conducătoare, dar nu-ți îndeplinești bine datoria. Nu înveți nimic, ești incapabilă să faci progrese și nu meriți să fii cultivată. Vei fi alungată dacă nu te pocăiești și nu te schimbi.” Cuvintele ei chiar au fost o lovitură dură

pentru mine. Mintea mi s-a golit și m-am tot întrebat: ce făcusem în toate acele luni? Cum au ajuns lucrurile în acest stadiu? Când am auzit-o spunând că nu meritam să fiu cultivată, chiar am simțit că nu aveam un viitor. Am fost foarte supărată și am simțit că fusesem secătuită de toată forța. M-am urât că nu-mi prețuisem datoria de la început, dar acum era prea târziu.

După ce am fost demisă, m-am scufundat într-o stare negativă de disperare. Simțeam că toți mă văzuseră așa cum eram și că aveau să mă dea la o parte drept un exemplu rău și că Dumnezeu avea și El să mă deteste. Gândindu-mă la ceea ce a spus conducătoarea când m-a emondat, am simțit un ghimpe în inimă. Simțeam că fusesem dată în vileag și alungată. Acelea chiar au fost zile dureroase pentru mine. Apoi, într-o zi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care chiar m-a mișcat. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă Îi ești loial lui Dumnezeu și îți îndeplinești datoria cu sinceritate, ai putea fi, totuși, negativ și slab atunci când ești emondat? Așadar, ce e de făcut dacă ești într-adevăr negativ și slab?** (Ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu și să depindem de Dumnezeu, să încercăm să ne gândim la ce ne cere Dumnezeu, să reflectăm la ce ne lipsește, ce greșeli am făcut; în domeniile în care am căzut, acolo ar trebui să ne ridicăm din nou.) **Așa e corect. Negativismul și slăbiciunea nu sunt probleme mari. Dumnezeu nu le condamnă. Atât timp cât cineva poate să urce înapoi acolo de unde a căzut, să-și învețe lecția și să-și îndeplinească datoria în mod normal, asta este tot. Nimeni nu te va învinovăți din cauza aceasta, așa că nu fi negativ la nesfârșit. Dacă renunțenunrdatoria ta și fugi de ea, te vei fi ruinat complet. Toți sunt negativi și slabi uneori – doar caută adevărul, iar negativismul și slăbiciunea sunt ușor de rezolvat. Starea unor oameni este complet schimbată doar prin citirea unui capitol din cuvintele lui Dumnezeu sau cântând câteva imnuri; își pot deschide inima în rugăciune către Dumnezeu și Îl pot lăuda. Problema**

lor nu a fost atunci rezolvată? A fi emondat este, de fapt, în întregime, un lucru bun. Chiar dacă cuvintele care te emondează sunt puțin aspre, puțin usturătoare, acest lucru se întâmplă pentru că ai acționat fără sens și ai încălcat principiile fără să-ți dai măcar seama — cum ai putea să nu fii emondat în astfel de circumstanțe? A fi emondat tratat în acest fel înseamnă, de fapt, a fi ajutat, acest lucru reprezintă iubirea pentru tine. Ar trebui să înțelegi acest lucru și să nu te plângi. Prin urmare, dacă emondarea dă naștere la negativism și nemulțumire, acesta reprezintă un lucru nesăbuit și ignorant, comportamentul cuiva lipsit de rațiune" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Când citeam cuvintele lui Dumnezeu, lacrimile îmi șiroiau pe față. Conducătoarea a avut dreptate în tot ce a spus când m-a emondat și expus și am fost emondată și expusă atât de aspru fiindcă tot ce făcusem fusese atât de exasperant. Însă nu trebuia să renunț pur și simplu la mine. Trebuia să reflectez cu adevărat la motivul pentru care eșuasem, să mă schimb și să mă pocăiesc cât mai curând posibil. Aceasta era abordarea corectă pe care trebuia să o urmez. Așa că am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume în reflecție și să mă cunosc prin intermediul acestui eșec.

Într-o zi, am citit câteva cuvinte de la Dumnezeu care expuneau și analizau conducătorii falși și care m-au ajutat să mă înțeleg puțin. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Conducătorii falși nu fac lucrare reală, dar știu cum să fie oficialități. Care este primul lucru pe care îl fac odată ce devin conducători? Încep să încerce să cucerească oamenii. Adoptă abordarea «Un manager nou trebuie să facă o impresie puternică»: mai întâi, fac câteva lucruri pentru a intra în grațiile oamenilor, introduc câteva lucruri pentru a le ușura viața oamenilor, încearcă să le facă o impresie bună, să le arate tuturor că sunt pe aceeași lungime de undă cu masele, astfel încât toată lumea să-i laude și să spună: «Sunt ca un**

părinte pentru noi!» Apoi, preiau controlul în mod oficial. Ei simt că acum au sprijin popular și funcția le este sigură, că este corect și adecvat ca ei să se bucure de tentațiile statutului. Devizele lor sunt: «În viață nu contează decât mâncarea și îmbrăcămintea», «Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă» și «Bea azi vinul de azi și fă-ți mâine griji pentru ziua de mâine». Se bucură de fiecare zi așa cum vine, se distrează cât de mult pot, nu se gândesc deloc la viitor și cu atât mai puțin se gândesc la ce responsabilități ar trebui să îndeplinească și ce îndatoriri ar trebui să realizeze un conducător. Predică unele cuvinte și doctrine și fac câteva sarcini de dragul aparențelor ca parte a activității lor obișnuite, dar nu fac nicio lucrare reală. Nu încearcă să descopere problemele reale din biserică, pentru a le rezolva complet. Ce sens are să faci astfel de lucrări superficiale? Nu este înșelător? Îi pot fi încredințate responsabilități serioase unui astfel de conducător fals? Este el conform principiilor și condițiilor casei lui Dumnezeu de selectare a conducătorilor și lucrătorilor? (Nu.) **Acești oameni nu au conștiință sau rațiune, sunt lipsiți de orice simț al responsabilității și totuși, încă doresc să slujească în calitatea oficială de conducător de biserică – de ce sunt atât de nerușinați? Pentru unii oameni care au un simț al responsabilității, dacă au un calibru slab, ei nu pot fi conducători – să nu mai vorbim despre gunoaiele umane care nu au deloc un simț al responsabilității; ei sunt chiar mai puțin calificați să fie conducători. Cât de leneși sunt astfel de falși conducători indolenți? Descoperă o problemă, sunt conștienți că reprezintă o problemă, dar o tratează ca pe un nimic și nu-i dau atenție. Sunt atât de iresponsabili! Deși s-ar putea să fie elocvenți și să pară că au ceva calibru, nu pot să rezolve diversele probleme din lucrarea bisericii, făcând ca lucrarea să încetinească până se oprește și**

ca problemele să se tot adune. Totuși, în ciuda acestui lucru, acești conducători nu își fac griji pentru aceste probleme și insistă să desfășoare câteva sarcini frivole ca parte a activității lor obișnuite. Și care este rezultatul final? Nu fac o harababură din lucrarea bisericii, nu o distrug? Nu provoacă haos și destrămare în biserică? Acesta este finalul inevitabil" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). **„Niciun conducător fals nu face niciodată lucrări practice și toți acționează de parcă rolul lor de conducere ar fi o funcție oficială, bucurându-se pe deplin de privilegiile statutului lor. Ei tratează datoria care trebuie realizată și lucrarea care trebuie făcută de un conducător drept o povară, un deranj. În inimile lor, colcăie sfidarea față de lucrarea bisericii: dacă le ceri să supravegheze lucrarea sau să descopere problemele care există în aceasta și care trebuie urmărite și rezolvate, sunt plini de reticență. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă, aceasta este slujba lor. Dacă nu o faci – dacă nu ești dornic să o faci – de ce mai vrei să fii conducător sau lucrător? Îți realizezi datoria pentru a ține cont de voia lui Dumnezeu sau pentru a fi un funcționar și a te bucura de beneficiile unui statut? Nu este nerușinat să fii conducător dacă vrei doar să deții o oarecare funcție oficială? Nimeni nu are un caracter mai josnic – acești oameni nu au niciun respect de sine, sunt fără rușine**" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). Citind aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, m-am simțit profund rușinată. Nu eram exact felul acela de fals conducător indolent despre care vorbea Dumnezeu? De la început, am crezut că persoana responsabilă nu doar că are ultimul cuvânt, dar câștigă și stima celorlalți, așa că am trudit și am suferit de dragul acestui statut. Le-am dat tuturor o impresie falsă, făcându-i să creadă că-mi puteam asuma multe

responsabilități. Odată ce am ajuns în această poziție și ceilalți au avut încredere în mine, mi-am dat arama pe față. Am început să tânjesc după capcanele statutului și, când am văzut volumul de muncă și toate acele dificultăți, n-am vrut să mă deranjez. Simțeam că era un lucru împovărător, așa că m-am gândit doar cum să-mi ușurez povara și să am mai puține griji. Uram cât de obositoare mental era revizuirea videoclipurilor, așa că am oferit arbitrar sugestii nedemne de încredere și i-am făcut pe alții să repete editările, irosind forța de muncă. Când au apărut probleme cu videoclipurile de care eram responsabilă, nu mi-am bătut capul să caut o soluție, ci mi-am folosit statutul ca să joc feste, făcându-i pe ceilalți să se ocupe de ele, iar eu pur și simplu le-am desconsiderat și le-am ignorat. Acest lucru a lăsat probleme nerezolvate, iar în lucrarea noastră nu a existat niciun progres. Am găsit tot felul de scuze ca să evit instruirea tehnică și am pasat lucrurile mai departe ori de câte ori a fost posibil. De asemenea, planificam cu lentoare lucrarea urgentă și eram plină de doleanțe, constrângându-mi partenera. Progresul nostru era stăvilit fiindcă eu nu mă ocupam prompt de mare parte a lucrării. Amintindu-mi tot ce făcusem, chiar am vrut să-mi dau palme. Când am obținut puțin statut, doar am tânjit după confort și am fost tot timpul trădătoare și fără scrupule. Mi-am privit munca drept o joacă de copil și nu am avut nicio fărâmă de răspundere. N-am rezolvat imediat problemele și am rămas indiferentă când am văzut că lucrarea bisericii suferea. În ce fel erau acțiunile mele diferite de cele ale oficialilor partidului comunist? Ei folosesc tot felul de tactici pentru a obține statut și, odată ce fac asta, nu rezolvă problemele oamenilor de rând. Vor doar să mănânce și să bea pe necinstite și să-și folosească puterea pentru câștigul personal. E un lucru rău și nerușinat. Eram exact așa. Biserica mi-a dat o lucrare atât de importantă, dar mie mi-a păsat numai de confortul trupesc și de comoditate și nu am făcut nicio lucrare reală. Acum e cel mai important moment să

răspândesc Evanghelia și, cu cât mai repede ajung online aceste videoclipuri cu mărturii, cu atât mai mulți oameni pot să caute și să cerceteze adevărata cale. Însă nu mă gândeam deloc la voia lui Dumnezeu. Mi-am neglijat datoria, întârziind grav lucrarea bisericii. Am fost egoistă și josnică și mi-a lipsit complet umanitatea. Atunci am văzut clar ce lucru leneș, egoist și demn de dispreț am fost. Trișasem ca să obțin o funcție, dar nu am făcut nicio lucrare practică. Aveam un caracter mizerabil și eram nedemnă de încredere. Chiar nu aveam niciun simț moral. Chibzuind la toate astea, inima îmi era străpunsă de durere. M-am rugat: „O, Dumnezeule, îmi lipsește complet umanitatea. Am acceptat această datorie, dar nu mi-am făcut treaba în mod adecvat, lucru care a stăvilit lucrarea bisericii. Dumnezeule, demiterea mea a fost dreptatea Ta. Vreau să mă căiesc și să mă schimb – Te rog să mă îndrumi ca să mă cunosc.”

Reflectând, mi-am amintit cum ceilalți avuseseră părtășie cu mine de mai multe ori, atrăgându-mi atenția asupra problemelor mele, și chiar emondându-mă și dându-mă în vileag, dar eu nu luasem asta în serios. Tot mai credeam că lenea și preocuparea pentru confortul trupesc nu erau probleme atât de mari, că nu răneam și nu constrângeam pe nimeni. În plus, întrucât aveam calibru și cunoșteam munca, m-am gândit că biserica nu avea să mă demită pentru că eram leneșă. Nu mi-am dat seama că acestea nu erau decât propriile noțiuni și închipuiri decât atunci când am citit cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Cine are o problemă mai gravă: oamenii leneși sau oamenii cu un calibru slab?** (Oamenii leneși.) **De ce au oamenii leneși o problemă gravă?** (Oamenii cu un calibru slab nu pot fi conducători sau lucrători, dar pot fi într-o oarecare măsură eficienți când realizează o datorie potrivită abilităților lor. Oamenii care sunt leneși nu pot face nimic; chiar dacă au calibru, nu fac nimic cu el.) **Oamenii leneși nu pot face nimic. Într-un cuvânt, sunt**

gunoaie, invalizi din cauza trândăviei. Indiferent cât de bun este calibrul oamenilor leneși, nu este mai mult decât o fațadă; calibrul lor bun nu are nicio utilitate. Asta este pentru că sunt prea leneși, știu ce trebuie să facă, dar nu o fac; chiar dacă știu că un lucru reprezintă o problemă, nu caută adevărul pentru a o rezolva; știu ce greutăți ar trebui să suporte pentru ca lucrarea să fie eficientă, dar nu sunt dispuși să îndure o astfel de suferință valoroasă. Drept urmare, ei nu câștigă niciun adevăr și nu fac nicio lucrare reală. Ei nu doresc să îndure greutățile pe care trebuie să le îndure oamenii; cunosc doar lăcomia pentru confort, bucuria momentelor de veselie și odihnă și bucuria unei vieți libere și relaxate. Nu sunt ele inutile? Oamenii care nu pot îndura greutățile nu sunt apți să trăiască. Oricine dorește mereu să trăiască asemeni unui parazit este cineva fără conștiință sau rațiune; este o fiară, de un soi nepotrivit nici măcar să facă un serviciu. Întrucât nu poate îndura greutățile, serviciul pe care îl prestează este slab și, dacă dorește să dobândească adevărul, există și mai puțină speranță în acest sens. O persoană care nu poate suferi și nu iubește adevărul este o risipă, necalificată nici măcar să facă servicii. Este o fiară, fără nicio fărâmă de umanitate. Nimic altceva în afară de a alunga astfel de oameni nu este în acord cu voia lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). **„Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este perfect natural și justificat faptul că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea supremă a omului și este la fel de importantă ca**

propria viață. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit. Făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, deși părea că nu rănesc pe nimeni, îmi tratasem superficial datoria și ținusem pe loc lucrarea bisericii. Aceasta era o trădare serioasă a lui Dumnezeu, chiar mai detestabilă decât trădarea lui Iuda. M-am cutremurat amintindu-mi de tot ce făcusem în datoria mea. Ignorasem părtășia și sfaturile celorlalți de atât de multe ori, chiar crezând greșit că, de vreme ce cunoșteam slujba și aveam calibru, biserica nu avea să mă demită fiindcă eram leneșă. Eram foarte apatică și intransigentă. Era și de plâns și de râs și nu fusesem capabilă să văd cât de periculos era. Dumnezeu a spus clar că El îi urăște pe cei care au calibru, dar sunt leneși și înșelători, că ei sunt demni de dispreț, au o umanitate slabă și nu merită încrederea lui Dumnezeu. Oamenii care au un calibru mai slab, dar sunt cu picioarele pe pământ, silitori și dispuși să sufere sunt mai buni decât ei. Aceștia sunt sinceri în datoria lor. O fac din inimă și sunt conștiincioși și responsabili. Cât despre mine, părea că aveam puțin calibru, când, de fapt, nu puteam face nici lucrurile cele mai de bază pe care ar trebui să le facă o ființă creată în datoria sa. Ce fel de umanitate și calibru sunt acestea? Atunci chiar am văzut adevărul despre mine și am înțeles de ce a spus conducătoarea că nu meritam să fiu cultivată și că aveam să fiu alungată dacă nu mă pocăiam și nu mă schimbam. Cu acel fel de umanitate, fiind și leneșă și înșelătoare, neavând nicio răspundere față de datoria mea, eram nedemnă de încredere și ar fi trebuit să fiu demisă și alungată. M-am simțit foarte îndatorată lui Dumnezeu când m-am gândit la tot timpul pe care îl irosisem. De atunci, am vrut doar să urmăresc cum trebuie adevărul și să-mi fac datoria cum se cuvine ca să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu.

Mai târziu, am început să fac lucrarea textuală. Erau multe lucruri de făcut și fiecare zi era aglomerată, așa că m-am tot avertizat să-mi fac datoria bine și să nu cedez din nou trupului. La început, am fost responsabilă pentru datoria mea. Am simțit că mă schimbasem într-o oarecare măsură. Însă, pe măsură ce volumul nostru de muncă s-a mărit și au început să apară câteva dificultăți și probleme, natura mea s-a arătat din nou. Mă gândeam: „Este atât de obositor mental să rezolv aceste probleme, ar trebui să fie în regulă doar să le analizez într-o doară și am să-i las pe alții să rezolve problemele mai complexe.” O soră spunea adesea că făceam lucrurile de mântuială și m-a avertizat să iau datoria în serios. Spuneam că aveam s-o fac și timp de câteva zile, o făceam mai bine, dar apoi deveneam neliniștită când apărea ceva complicat și credeam că era prea multă bătaie de cap, prea obositor de rezolvat, așa că lăsam lucrurile cum erau. Multe zile au trecut în felul acela. Două surori din echipa noastră au fost transferate mai târziu pentru că nu au obținut rezultate bine, iar eu deodată am avut un sentiment de rău augur. Nu mă descurcam cu mult mai bine decât ele în datoria mea și am observat că toți ceilalți făceau mai multe progrese decât mine. Devenisem cea mai rea din echipă. Deși tot îmi făceam datoria, m-am simțit foarte neliniștită și mi-am făcut griji că eu urmam să fiu transferată. Am vorbit cu o soră despre starea mea, iar a spus că motivul pentru care nu obțineam rezultate bune în datoria mea nu era că nu aveam calibru, ci că eram prea neglijentă. Aveam acea datorie de ceva vreme, dar tot făceam greșeli de bază, deci asta trebuia să însemne că era o problemă în atitudinea mea față de datorie. Ceea ce a spus chiar mi-a răscolit sentimentele. Credeam că deja hotărâsem să-mi fac bine datoria, deci de ce încă o abordam în felul acesta? Am venit înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și căutare.

Într-o zi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a oferit mai multă claritate asupra acestei probleme pe care o aveam. Cuvintele lui

Dumnezeu spun: „**Indiferent ce lucrare fac unii oameni sau ce datorie realizează, sunt incapabili să reușească, este prea mult pentru ei, sunt incapabili să îndeplinească oricare dintre obligațiile sau responsabilitățile pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească. Nu sunt gunoaie? Mai merită să fie numiți oameni? Cu excepția neghiobilor, a celor cu deficiențe mintale și a celor care suferă de handicapuri fizice, există cineva în viață care nu trebuie să-și îndeplinească îndatoririle și să-și îndeplinească responsabilitățile? Însă acest tip de persoană este mereu uneltitoare și joacă murdar și nu dorește să-și îndeplinească responsabilitățile; implicația acestui lucru este că nu doresc să se comporte precum o persoană adecvată. Dumnezeu le-a dat calibru și daruri, El le-a dat posibilitatea de a fi o ființă umană și, totuși, ei nu se pot folosi de astea în a-și îndeplini îndatoririle. Nu fac nimic, dar sunt dornici să se bucure de toate. O astfel de persoană poate fi numită ființă umană? Indiferent ce lucrare le este dată – indiferent dacă este importantă sau obișnuită, dificilă sau simplă – ei sunt întotdeauna neglijenți și superficiali, întotdeauna leneși și înșelători. Când apar probleme, încearcă să paseze altor oameni responsabilitatea pentru acestea; nu își asumă nicio responsabilitate, dorind să-și continue viața de paraziți. Nu sunt gunoaie inutile? În societate, cine nu trebuie să depindă de sine pentru a supraviețui? Odată ce o persoană a crescut, trebuie să se îngrijească de ea însăși. Părinții acesteia și-au îndeplinit responsabilitatea. Chiar dacă părinții ei ar fi dispuși s-o susțină, ea ar fi neliniștită în această privință și s-ar cuveni să poată recunoaște: «Părinții mei și-au terminat treaba de a crește copii. Sunt un adult și sunt întreg la trup – ar trebui să pot trăi independent.» Nu este aceasta rațiunea minimă pe care s-ar cuveni s-o aibă un adult? Dacă cineva are cu adevărat rațiune, nu ar putea continua să cerșească de la părinți; i-**

ar fi frică de râsul altora, de a se face de rușine. Prin urmare, un trântor are rațiune? (Nu.) **Întotdeauna vrea răsplată fără muncă, nu vrea să-și asume responsabilitatea, caută o cină gratis, vrea trei mese bune pe zi – și pe cineva care să-l slugărească și ca mâncarea să-i fie delicioasă – fără să presteze nicio muncă. Nu este aceasta mentalitatea unui parazit? Iar oamenii care sunt paraziți, au ei conștiință și rațiune? Au ei demnitate și integritate? Categoric nu; sunt cu toții niște umpluturi bune de nimic, fiare lipsite de conștiință sau rațiune. Niciunul dintre ei nu este apt să rămână în casa lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că oamenii care au conștiință și rațiune își dau toată silința în datoria lor și o îndeplinesc așa cum se cuvine. Pe de altă parte, cei lipsiți de umanitate normală și rațiune nu sunt dispuși să sufere sau să fie incomodați și doar joacă feste și improvizează, fără să se gândească la responsabilitățile sau obligațiile lor. Chiar dacă Dumnezeu le dă calibru și haruri și o șansă să-și facă datoria, întrucât nu învață nimic, vor doar să se bucure de confortul trupesc și nu au niciun simț al răspunderii, în cele din urmă, nu vor fi capabili să facă nimic și vor deveni inutili. Eram una dintre persoanele pe care le descria Dumnezeu. După demiterea mea, biserica m-a lăsat să fac lucrarea textuală, dându-mi șansa să mă pocăiesc, dar eu n-am știut să prețuiesc asta. Nu voiam să devin mai bună în datoria mea și, când întâmpinam dificultăți reale, pur și simplu le pasam altcuiva, categoric refractară să cheltuiesc energie mentală sau timp gândindu-mă mai bine la lucruri. Drept urmare, nu făceam deloc progrese în datoria mea. Am fost foarte tulburată. De ce m-am retras din fața oricărei dificultăți și m-am ascuns de greutăți?

Odată, în devoționalele mele, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care mi-au oferit o înțelegere a esenței problemei. Cuvintele lui

Dumnezeu spun: „**Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești**

prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? […] Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Am citit de mai multe ori acest pasaj. De fiecare dată când am citit mai ales cuvintele „**fiare**", „**un porc sau un câine**" și „**josnică**", m-am simțit ca și cum am primit o palmă. M-am întrebat: „De fapt, de ce cred în Dumnezeu? Doar ca să mă bucur de confort? De ce am asemenea îndeletniciri josnice în viață, chiar și după ce am citit atât de mult din cuvântul lui Dumnezeu?" Am simțit că fusesem într-adevăr profund coruptă de Satana. Filosofiile satanice precum „În viață nu contează decât mâncarea și îmbrăcămintea", „Trăiește momentul pentru plăcere, pentru că viața este scurtă" și „Bea azi vinul de azi și fă-ți mâine griji pentru ziua de mâine" erau cuvintele după care trăiam. Vedeam confortul fizic și bucuria ca principalele îndeletniciri în viață. Mi-am

amintit cum toți colegii mei de clasă învățau pe brânci înainte de examenele de admitere la liceu, dar eu credeam că era prea stresant, așa că mă duceam la locul de joacă să mă relaxez. Consideram că trebuia să mă tratez bine în viață și să mă bucur de fiecare clipă așa cum venea, indiferent ce aducea ziua de mâine. Colegii mei spuneau că eram foarte relaxată, iar eu simțeam că era un mod bun de a trăi. Eram fericită în fiecare zi, fără stres sau griji. Aceea era viața pe care o voiam. Nu mi-am schimbat această perspectivă după ce am câștigat credința și am preluat o datorie. Când apărea ceva complicat sau dificil, mă gândeam că era o bătaie de cap și voiam să evit acel lucru, nefiind dispusă să am puțin disconfort fizic sau vreo tensiune. Îmi plăcea să nu am nimic de făcut, să trândăvesc liberă și relaxată. Dar, de fapt, ce am câștigat din modul acela de viață? N-am făcut niciun progres în datoria mea și mi-am irosit caracterul și demnitatea, fiindcă eram iresponsabilă și țineam pe loc lucrarea bisericii. Îl dezgustasem pe Dumnezeu, iar frații și surorile erau iritate. Aceste perspective satanice despre supraviețuire fac atât de mult rău! Trăind în felul acesta, nu aveam deloc integritate sau demnitate și niciun țel corect în viață. Era un lucru atât de josnic! În realitate, când întâmpinam dificultăți în datoria mea, voia lui Dumnezeu era să caut adevărul și să ajung să-l înțeleg și să-l câștig. Dar eu n-am prețuit asta și am irosit multe șanse de a câștiga adevărul. Biblia spune: „Mulțumirea de sine îi distruge pe cei proști” (Proverbe 1:32). E foarte adevărat. În cuvintele lui Dumnezeu, se spune: „**Trupul omului este ca șarpele: esența trupului e să facă rău vieții omului – și, atunci când toate îi reușesc pe deplin, omul își pierde viața**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). M-am gândit cum îmi luasem în ușor datoria de nenumărate ori, cum dăunasem lucrării, și m-am simțit îndatorată lui Dumnezeu. Eram plină de nefericire și remușcări și am început să plâng fără oprire. În istoria credinței

mele în Dumnezeu, toate aceste lucruri sunt pete care nu pot fi niciodată spălate și pe care le voi regreta mereu! M-am disprețuit din toată inima. În lacrimi, m-am rugat: „Dumnezeule, Te-am dezamăgit. Cred de ani de zile fără să fi urmărit vreodată adevărul, ci numai confortul vremelnic al trupului. Sunt atât de depravată! Dumnezeule, în sfârșit, am văzut esența trupului și am crezut că s-ar putea să nu fiu niciodată capabilă să-mi răscumpăr fărădelegile. Vreau să mă căiesc, să urmăresc adevărul și să o iau de la început!”

Ulterior, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au permis să găsesc o cale de practică și pătrundere. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când oamenii au gânduri, au alegeri. Dacă li se întâmplă ceva și fac alegerea greșită, ar trebui să se schimbe și să facă alegerea corectă; categoric, nu trebuie să persiste în greșeală. Oamenii de acest fel sunt deștepți. Însă, dacă știu că au făcut alegerea greșită și nu se schimbă, atunci sunt persoane care nu iubesc adevărul, iar astfel de persoane nu Îl doresc pe Dumnezeu cu adevărat. De exemplu, să spunem că vrei să fii neglijent și neatent când îți îndeplinești datoria. Încerci să lenevești și să eviți analiza atentă a lui Dumnezeu. În astfel de momente, grăbește-te înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să reflectezi dacă acesta a fost modul corect în care să acționezi. Apoi gândește-te la asta: «De ce cred în Dumnezeu? O astfel de neatenție poate trece neobservată de oameni, dar va trece neobservată de Dumnezeu? Mai mult decât atât, credința mea în Dumnezeu nu este pentru a lenevi – este pentru a fi mântuit. Faptul că acționez astfel nu este expresia umanității normale, nici nu este un lucru iubit de Dumnezeu. Nu, aș putea lenevi și aș putea face după cum mă taie capul în lumea exterioară, dar acum sunt în casa lui Dumnezeu, sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu, sub analiza ochilor lui Dumnezeu. Sunt o persoană,**

trebuie să acționez conform conștiinței mele, nu pot face după cum mă taie capul. Trebuie să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu trebuie să fiu neglijent și superficial, nu pot lenevi. Așadar, cum ar trebui să acționez ca să nu lenevesc, să nu fiu neglijent și superficial? Trebuie să depun puțin efort. Adineaori am simțit că era o prea mare bătaie de cap să procedez în acest fel, voiam să evit greutățile, dar acum înțeleg: poate fi o mare bătaie de cap să procedez astfel, dar este eficient și, de aceea, așa ar trebui procedat.» Când lucrezi și încă te temi de greutăți, în astfel de momente trebuie să te rogi lui Dumnezeu: «O, Dumnezeule! Sunt leneș și viclean, Te implor să mă disciplinezi, să mă cerți, astfel încât conștiința mea să simtă ceva și eu să am un simț al rușinii. Nu vreau să fiu neglijent și superficial. Te implor să mă îndrumi și să mă luminezi, să-mi arăți răzvrătirea și urâțenia mea.» Când te rogi astfel, reflectezi și încerci să te cunoști pe tine însuți, asta îți va produce un sentiment de regret și vei fi capabil să-ți urăști urâțenia, starea ta greșită va începe să se schimbe, iar tu vei fi capabil să meditezi la acest lucru și să-ți spui: «De ce sunt neglijent și superficial? De ce încerc întotdeauna lenevesc? Faptul că acționez în acest fel este lipsit de orice conștiință sau rațiune – oare încă sunt o persoană care crede în Dumnezeu? De ce nu iau lucrurile în serios? Nu trebuie doar să dedic puțin mai mult timp și efort? Nu este o povară mare. Asta este ceea ce ar trebui să fac; dacă nu pot face nici măcar asta, oare pot fi numit o ființă umană?» Drept urmare, vei lua o hotărâre și faci un jurământ: «O, Dumnezeule! Te-am dezamăgit, chiar sunt prea profund corupt, sunt fără conștiință sau rațiune, nu am umanitate, îmi doresc să mă căiesc. Te implor să mă ierți, cu siguranță mă voi schimba. Dacă nu mă căiesc, aș vrea să mă pedepsești.» Apoi, mentalitatea ta se va transforma și vei începe să te schimbi. Vei acționa

și vei începe să îți îndeplinești îndatoririle cu conștiinciozitate, cu mai puțină nepăsare și superficialitate și vei fi capabil să suferi și să plătești un preț. Vei simți că a-ți realiza datoria astfel este minunat și vei avea pace și bucurie în inima ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că lucrul elementar pe care ar trebui să-l facem ca oameni este să ne dedicăm complet datoriei noastre. Oricât de grea este, oricât de simplă sau complicată, ar trebui să ne îndeplinim responsabilitățile și să o facem cu seriozitate și din toată inima. Ar trebui să facem tot ce putem. Aceasta e atitudinea potrivită față de datorie. Cuvintele lui Dumnezeu ne arată o cale de practică. Când vrem să începem să fim perfizi și alunecoși, trebuie să acceptăm cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu, să ne rugăm și să ne lepădăm de trup. Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, I-am putut simți înțelegerea și compasiunea pentru oameni. El explică limpede aceste căi de practică și de pătrundere, ca noi să putem trăi o asemănare umană. După ce am înțeles voia și cerința lui Dumnezeu, am spus o rugăciune și m-am lepădat voit de trup.

Odată, când am întâmpinat iar o problemă spinoasă și, pe atunci, am simțit impulsul de a face lucrurile de mântuială și ca să fie făcute, am spus o rugăciune: „Dumnezeule, mă gândesc să fiu iar alunecoasă în datoria mea, dar acesta nu e felul în care vreau s-o abordez. Te rog să mă îndrumi ca să mă lepăd de trup, să practic adevărul și să-mi fac datoria bine." După ce m-am rugat, mi-am dat seama că deși ceilalți s-ar putea să nu mă vadă ca fiind perfidă și alunecoasă, Dumnezeu poate. El ar vedea dacă practic adevărul sau mă iau după trup. La acest gând, mi-am liniștit inima ca să chibzuiesc cum ar trebui să rezolv problema și, fără să-mi dau seama, câteva principii mi-au fost mai clare. Problema a fost rezolvată foarte repede. După ce am practicat așa de câteva ori, inima mea a fost foarte calmă, iar eu am simțit

că acela era un mod grozav de a-mi face datoria. De asemenea, acele momente de panică față de transferul din datoria mea, pe care le-am avut în trecut, au dispărut.

Să fiu capabilă să mă schimb puțin a fost mântuirea lui Dumnezeu pentru mine și m-am trezit puțin câte puțin prin judecata, revelația și sprijinul cuvintelor lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

66. O decizie de neșters

de Bai Yang, China

Când aveam 15 ani, tatăl meu a murit din cauza unei boli subite. Mama nu a putut suporta această lovitură și s-a îmbolnăvit foarte tare. Niciuna dintre rudele noastre nu ne-a venit în ajutor, deoarece se temeau că trebuie să ne dea bani. M-am simțit atât de deznădăjduită. Tatăl meu nu mai era, așa că, dacă i se întâmpla ceva mamei, nu știam ce aveam să facem eu și sora mea. Mai târziu, cineva ne-a predicat Evanghelia Domnului Isus. Datorită harului Domnului, mama s-a însănătoșit după ce a participat doar la două congregații. Așa am ajuns să credem în Domnul. Când am aflat că fusese răstignit pentru a răscumpăra omenirea, am fost mișcată de marea iubire a lui Dumnezeu. Domnul Isus le-a spus discipolilor Lui: „**Urmează-Mă!**” (Ioan 1:43) și „**V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar curaj, Eu am învins lumea!**” (Ioan 16:33). Aceste cuvinte mi-au adus multă alinare. M-am simțit deosebit de inspirată când am auzit despre experiențele misionarilor occidentali care își dedicaseră viața Domnului, așa că am luat decizia în fața Lui de a mă sacrifica pentru El și de a predica Evanghelia unui număr mult mai mare de oameni. Pe atunci, simțeam că preocupările lumești nu au nicio însemnătate. Doar a-L urma pe Domnul, a lucra și a predica pentru El și a aduce mai mulți oameni înaintea Lui păreau să aibă semnificație și valoare. Deseori așteptam cu nerăbdare ziua în care să pot pleca de acasă pentru a predica și lucra pentru Domnul. Când a aflat despre asta, mama m-a certat: „Cum poți fi așa de proastă? De ce te-ai ruga pentru asta? Ar trebui să crezi în Domnul, dar nu poți renunța la studiile tale! Abia ai intrat la liceu, ar trebui să te concentrezi asupra învățăturii. Rudele noastre nu vor avea o părere bună despre tine dacă nu ai succes.” Asta m-a făcut să ezit. Mi-am spus: „Are dreptate. Port

pe umeri toate speranțele familiei mele. Dacă renunț la studii ca să predic Evanghelia, mama o să sufere foarte mult. I-a fost destul de greu să ne întrețină, nu-i pot provoca mai multă durere." Așa că mi-am înăbușit în tăcere dorința de a predica și lucra pentru Domnul.

În iulie 2001, tocmai dădusem examenul de intrare la facultate când m-am întâlnit cu niște frați și surori care răspândeau Evanghelia Împărăției. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, eu și sora mea am ajuns la concluzia că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Am fost încântată. Domnul, pe care Îl așteptasem mult timp, în sfârșit Se întorsese, iar Dumnezeu îmi arăta cu adevărat un mare har permițându-mi să-I aud glasul cu propriile urechi și să-I accept îndrumarea personală și mântuirea. Când citeam Biblia, îi invidiam pe discipolii Domnului pentru că Îi puteau asculta învățăturile tot timpul. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi la fel de norocoasă ca ei. Dar mulți oameni care tânjeau după apariția Domnului încă nu știau că El Se întorsese. Deoarece aflasem această veste minunată înaintea lor, știam că trebuie să mă grăbesc să răspândesc Evanghelia Împărăției. Mi-am zis: „Ar fi grozav dacă n-aș intra la facultate. Atunci aș avea motivul perfect de a-i spune mamei că plec să predic Evanghelia."

Peste mai bine de o săptămână, profesorul meu mi-a spus cu încântare că intrasem la o facultate bună. Colegii m-au lăudat, spunând: „Din mii de candidați, doar zece persoane din provincia noastră au fost admise. Te-ai descurcat extrem de bine de vreme ce ai intrat la facultatea aceea." Mama părea foarte fericită când a aflat asta, dar eu mă simțeam groaznic. Eram sigură că nu mă va lăsa să renunț la studii ca să răspândesc Evanghelia. Când au aflat că intrasem la facultate, toate rudele noastre au venit să mă felicite. Când mi-am văzut mama discutând fericită cu acestea, am știut că rudele noastre o respectă mai mult fiindcă intrasem la facultate și că era foarte mândră de mine. Dacă aș alege să nu merg la facultate, mama ar fi cu

siguranță distrusă și toate rudele ne-ar desconsidera din nou familia, așa ca înainte. Când mi-am amintit cum se plângea deseori că eram disprețuite de rudele noastre, mi-am spus: „Mamei i-a fost așa de greu să ne crească. Dacă nu fac ce-și dorește, n-ar însemna că o dezamăgesc cu adevărat?” Și, astfel, am simțit că nu am de ales: trebuia să merg la facultate. Când am început studiile la facultate, am descoperit că era o deosebire uriașă între studenții săraci și cei bogați. Copiii din familiile bogate îi desconsiderau pe studenții săraci și le dădeau ordine. Colegii mei doar se amăgeau între ei și se foloseau unii pe alții și nu aveam pe nimeni cu care să pot vorbi sincer sau căruia să mă pot destăinui. Am fost dezgustată de toate acestea și mi s-a făcut și mai dor de viața bisericească și de frații și surorile de acasă. Voiam atât de mult să abandonez facultatea și să mă întorc la ei.

După mai bine de trei luni chinuitoare din viața mea la facultate, a venit timpul pentru vacanța de iarnă și am putut să mă întorc din nou la viața bisericească. Am fost foarte fericită și m-am hotărât să-i spun mamei că, orice ar fi, voi renunța la școală.

În prima zi petrecută din nou acasă, am ascultat un imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Iubire pură fără pată**.”

1 **„Iubirea” se referă la un sentiment care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă.**

2 **„Iubirea” se referă la un sentiment care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire,**

nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat profund și m-au inspirat, dar mă simțeam și plină de remușcări și vinovăție. Luasem hotărârea de a-mi petrece toată viața urmându-L pe Dumnezeu, de a urmări cunoașterea Sa și de a-L iubi. În iubire, nu există înșelăciune sau trădare. Dacă Îl iubești cu adevărat, te vei devota Lui și vei renunța la tot pentru El. Dar iubirea mea față de El se limita doar la cuvinte. Când a venit vorba de ceva real, m-am gândit doar la familia mea și la legăturile emoționale cu mama. Unde era iubirea? Doar Îl înșelasem și Îl trădasem pe Dumnezeu. Atunci am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I mulțumi dorința? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molâi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul**

să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl urmează pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție cum îți tratezi viața, cum ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, cum ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și cum, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Prin cuvintele Sale, am simțit speranțele lui Dumnezeu pentru om. Este atât de rar să-L întâlnești pe Dumnezeu chiar și o dată în viețile noastre. Acum două mii de ani, discipolii Domnului Isus L-au întâlnit și acum, două mii de ani mai târziu, Dumnezeu îmi oferea o șansă unică în viață de a-L urma, de a căuta cunoașterea Sa și de a-L iubi. Dacă urmam în continuare calea lumească a Satanei deoarece nu-mi puteam birui legăturile emoționale față de mama mea și mă temeam să nu o rănesc, oare nu-mi iroseam timpul? M-am gândit la Petru. Și părinții lui au vrut ca el să devină funcționar, dar el nu a fost constrâns de legăturile sale emoționale față de ei. A ales să-L urmeze și a căutat să-L iubească pe Dumnezeu și, în cele din urmă, a fost desăvârșit de Domnul. Știam că se cuvenea să urmez exemplul lui Petru și să urmăresc cunoașterea și iubirea de Dumnezeu. Aceasta e cea mai semnificativă viață. După aceea, nu m-am mai simțit constrânsă de legăturile emoționale față de mama mea.

În ziua dinaintea reînceperii școlii, i-am spus cu multă sinceritate mamei: „Nu vreau să mă întorc la facultate." Când a auzit asta, m-a certat imediat, spunând: „Știu că vrei să renunți la școală și, în schimb, să crezi în Dumnezeu, dar nu poți, așa că ia-ți gândul!" Am spus: „Dumnezeu ne-a creat pe toți. Ar trebui să-L venerăm. Asta a fost poruncit de Cer. De

asemenea, Biblia ne învață: «Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el» (1 Ioan 2:15). Noi, credincioșii în Dumnezeu, n-ar trebui să mergem pe o cale laică, urmărind perspective lumești. Nu aceasta e voia Lui. Vreau să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria." Atunci, mama a spus: „Nu suntem ca alte familii. Tatăl tău a murit de tânăr, nu avem bani și rudele noastre ne privesc cu dispreț. Pentru ce am suferit și m-am epuizat în toți anii aceștia? Pentru ca tu să poți merge la facultate, să ai succes și să duci o viață bună! A fost atât de greu. Aproape ai ajuns la linia de sosire, dar vrei să abandonezi cursa. Cum ai putut să mă rănești atât de mult?" Am început să-mi pierd hotărârea când a spus asta. Mi-am spus: „Are dreptate. Dacă termin facultatea și obțin o slujbă bună, familia noastră va avea bani și rudele nu o vor mai desconsidera pe mama." Dar apoi mi-am zis: „Am putea să avem o viață materială bună și să fim privite cu respect de alții, dar ce contează asta? Când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu, această lume a Satanei va fi distrusă. Doar Împărăția lui Hristos va rămâne și toate plăcerile și deșertăciunile vor dispărea într-o clipă." Așa că i-am spus mamei: „Suntem doar în trecere aici, pe pământ. Oricât de mult am munci și oricât de bine am trăi, când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu de mântuire, omenirea se va confrunta cu marile dezastre și aceste vieți «bune» ale noastre vor fi distruse. Indiferent cât de mulți bani am avea, nu vom putea să ne bucurăm de ei. Domnul Isus a spus: «**La ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?**» (Matei 16:26)." Mama m-a întrerupt, spunând: „Nu mă opun credinței tale în Dumnezeu, dar nu o lua prea în serios. Ar trebui să crezi în Dumnezeu, dar nu renunța complet la lume, altfel cum vei avea o viață fericită? Cum aș fi putut să vă cresc pe amândouă fără să câștig bani?" Când a spus asta, mi-am dat seama că, pentru ea, credința în Domnul se

rezuma doar la cuvinte. Era slugă la doi stăpâni: voia să creadă în Dumnezeu și să primească binecuvântări, dar voia și lumea laică. Nu am putut decât să încerc în continuare să o conving, spunând: „Fără binecuvântările lui Dumnezeu, oamenii nu se pot îmbogăți, indiferent cât de mult trudesc. Dumnezeu rânduiește cât de multă avere avem în viețile noastre și, fără adevăr, orice bogăție este lipsită de sens.” N-a vrut să mă asculte și era hotărâtă să se opună dorințelor mele. Atunci le-a sunat pe rudele mele și le-a cerut să vină și să mă facă să mă răzgândesc. Văzând că mama n-avea de gând să cedeze, am fost foarte supărată. N-aveam idee ce urma să se întâmple, așa că m-am grăbit să mă rog în gând lui Dumnezeu, cerându-I să mă apere, astfel încât să-mi pot apăra în continuare decizia.

La scurt timp, au sosit toate rudele mele. Imediat ce a venit unchiul meu, a spus mânios: „Ce-i cu chestiile astea despre Dumnezeu? Ești prea tânără să fii așa superstițioasă!” Mătușa a spus: „Mama ta vrea doar ce e mai bine pentru tine.” Au intervenit cu toții, certându-mă pe rând. Știam că sunt atei și că, orice aș spune, n-aveau să mă asculte. Dacă aș vorbi deschis, doar ar spune mai multe cuvinte de blasfemie și împotrivire față de Dumnezeu, așa că n-am zis nimic. Nu m-am așteptat ca unchiul să-i spună brusc mamei cu atâta înverșunare: „Crede în Dumnezeu pentru că se teme să nu moară în timpul dezastrelor, așa că las-o să moară înaintea dezastrelor. Sună la poliție și lasă-i să o bată cu bastoanele electrice, să vedem dacă mai crede după asta!” Nu m-am gândit niciodată că propriul meu unchi ar putea spune un lucru atât de cumplit. M-am întrebat: „Este ruda mea sau un diavol?” Spre uimirea mea, mama a intervenit, spunând: „Are nevoie de disciplină, e atât de neascultătoare!” Mi s-a rupt inima văzând că le ia partea și încearcă să mă oblige să renunț la credința mea. Vărul meu a luat atunci cuvântul, spunând: „Dacă nu mai crezi și te concentrezi asupra absolvirii facultății, te vom sprijini cu toții. Te vom ajuta să ai grijă de

mama ta și o vom ajuta pe sora ta să-și găsească o slujbă bună. Dar dacă îți păstrezi credința, vom rupe toate legăturile cu familia ta și, de acum înainte, indiferent cu ce greutăți vă veți confrunta, nu vom ajuta pe niciuna dintre voi. Nu vom mai fi o familie. Gândește-te bine!" Eram sigură că voia doar să mă determine să nu-L mai urmez pe Hristos. Niciunul dintre ei nu ne-a ajutat în cei trei ani în care am învățat la liceu! Acum că voiam să-L urmez pe Dumnezeu și să merg pe calea cea dreaptă, veniseră cu toții să mă oprească, spunând lucruri „drăguțe" ca să mă inducă în eroare. Era vicleșugul Satanei și nu puteam să-i cad în plasă. Dar apoi mi-am spus: „Dacă într-adevăr nu mă întorc la facultate, mama o să fie foarte supărată. A suferit destul în ultimii ani. Cum m-aș putea împăca cu mine însămi dacă îi provoc și mai multă durere?" După ce am gândit asta, m-am grăbit să mă rog în gând lui Dumnezeu: „Dumnezeule, știu că este calea cea dreaptă să Te urmez și să urmăresc adevărul, dar am îndoieli când mă gândesc la mama. Nu știu ce să fac. Te rog să mă luminezi și să mă ajuți." După aceea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)"). Dintr-odată am înțeles. Mi-am zis: „Da, Dumnezeu rânduiește cât de mult trebuie să sufere fiecare persoană. Nu poate decide un om, iar eu nu pot s-o fac pe mama să nu mai sufere sau să-i alin suferința doar câștigând mulți bani și dându-i ei. Sursa durerii noastre este corupția Satanei și toate otrăvurile satanice și dorințele sălbatice pe care le nutrim în sinea noastră. Dacă oamenii nu se închină lui Dumnezeu și nu-I acceptă judecata pentru a fi curățiți, nu se vor elibera niciodată de durere. Dar când oamenii cred în Dumnezeu și urmăresc adevărul, chiar dacă suferă puțină durere fizică, dacă pot să înțeleagă adevărul, să se sacrifice pentru Dumnezeu, să mărturisească

pentru El, să găsească pacea și bucuria, să nu mai fie înșelați și corupți de Satana și să dobândească libertatea și eliberarea, vor avea cea mai fericită viață. Am crezut până acum că învățând din greu, făcând mulți bani și câștigând stima altora i-aș alina suferința mamei. Dar asta era de-a dreptul absurd. Era cât pe ce să cad în capcana Satanei." Odată cu aceste gânduri, hotărârea mea a devenit mai puternică. Indiferent ce lucruri hulitoare sau defăimătoare spuneau, acest lucru n-avea niciun efect asupra mea. Văzând că păstrez tăcerea, mama s-a enervat foarte tare. M-a împins și m-a aruncat pe pat. Nu mi-a venit să cred că îmi făcea asta. M-am întristat foarte tare și nu m-am putut abține să nu plâng. Am continuat să mă rog în gând lui Dumnezeu, cerându-I să mă apere, astfel încât să rămân fermă în mărturia mea în aceste circumstanțe și să nu cedez în fața familiei mele. M-am gândit la ceea ce spune Dumnezeu Atotputernic: „**Tinerii ar trebui să aibă perseverența de a continua drumul adevărului pe care l-au ales acum – să-și împlinească dorința de a-și sacrifica întreaga viață pentru Mine. Nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr. Oamenii tineri ar trebui să aibă curajul de a nu ceda în fața opresiunii forțelor întunericului și de a transforma semnificația existenței lor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei tineri și cei vârstnici"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință, putere și încrederea de a rămâne pe calea pe care o alesesem.

După aceea, mama nu a mai mers la serviciu și a rămas acasă, supraveghindu-mă pe mine și pe sora mea ca un vultur. Mi-a umblat prin lucruri, căutând cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și casetele de imnuri și mi-a spus cu mânie: „De acum înainte, niciuna dintre voi nu mai are voie să meargă la întruniri. O să rămân acasă să vă supraveghez și o să vă urmăresc

oriunde ați merge. O să vă găsesc locul de întrunire!” Mă simțeam de parcă eram arestată la domiciliu. Nu puteam citi cuvintele lui Dumnezeu și nu îndrăzneam să vorbesc cu sora mea despre credința noastră, cu atât mai puțin să trăiesc viața bisericească. Era foarte dezolant. Am continuat să mă rog lui Dumnezeu, cerându-I să ne arate o cale de ieșire. Câteva zile mai târziu, la amiază, mama era la baie, așa că am profitat de ocazie pentru a da o fugă până acasă la sora Tang Hui, conducătoarea bisericii noastre. I-am spus ce se întâmplase și care erau gândurile mele în această privință. Am spus: „A-L urma pe Dumnezeu este calea luminii și a mântuirii. Vreau să-mi fac datoria în biserică, dar mama tot încearcă să mă constrângă și să mă oprească. Acum eu și sora mea nu putem participa la întruniri ca de obicei. Sunt foarte supărată. De ce ni se tot întâmplă aceste lucruri?” Atunci, răbdătoare, Tang Hui a avut părtășie cu mine, spunând: „Când cineva se confruntă cu presiuni din partea membrilor familiei sale, este vorba de fapt de tulburarea și manipularea Satanei. Vrem să ne sacrificăm pentru Dumnezeu, dar Satana se folosește de membrii familiei noastre ca să ne oprească și ne exploatează slăbiciunile ca să ne atace, așa încât să-L trădăm pe Dumnezeu și să ne pierdem șansa la mântuire. Ar trebui să ne bazăm pe Dumnezeu pentru a ne da seama de uneltirile Satanei.” Apoi mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al**

lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. […] Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Aceste cuvinte mi-au arătat că, dacă voiam să-L urmez pe Hristos în această lume întunecată și rea, nu avea să fie ușor. Avea să fie plin de lupte spirituale și de alegeri dificile. Lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic este etapa finală și cea mai importantă a lucrării Sale de curățire și mântuire a omului. Dumnezeu speră că toți vor dobândi adevărul și viața de la El, că vom fi cu toții mântuiți și vom supraviețui. Dar El nu-i obligă pe oameni, ne lasă să alegem singuri. Mama fusese indusă în eroare și păcălită de Satana, așa că nu putea vedea cât de deșartă este urmărirea prestigiului și a statutului și mă tot forța să merg la facultate, ca să studiez și să am succes. Nu o puteam urma în alegerea căii greșite. Tang Hui și-a continuat părtășia, spunând: „Vezi cât de lipsită de sens este urmărirea cunoașterii și a perspectivelor de viitor. Ai jurat să te sacrifici pentru Dumnezeu și ai ales calea urmăririi adevărului. Acest lucru Îl mulțumește pe Dumnezeu. Dar ce alegi pentru propria cale în viață depinde doar de tine și trebuie să te rogi și să cauți mai mult în această privință." Mi-am spus: „Deși am jurat să-L urmez pe Hristos, în momentul de față mama stă cu ochii pe mine ca un vultur și spune că o să afle unde ne întrunim. Dacă insist să nu mă întorc la facultate, o să le facă în mod sigur necazuri fraților și surorilor." Prin urmare, i-am promis mamei că o să mă întorc la facultate.

Când am ajuns acolo, am făcut cerere la facultate de a-mi suspenda studiile. Facultatea mi-a aprobat cererea, dar tot aveam nevoie de consimțământul tutorelui meu. Când a aflat mama, s-a opus cu înverșunare. S-a plâns întruna de cât de mult suferise și cât de greu fusese să ne crească pe mine și pe sora mea și nu a vrut să mă lase să-mi suspend studiile. M-a întristat foarte tare să o văd astfel și mi-am zis: „Mama chiar s-a chinuit să ne crească și eu nu am răsplătit-o. Dacă nu fac ce vrea, oare nu înseamnă că o dezamăgesc cu adevărat?" M-am rugat degrabă lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, ce ar trebui să fac? Te rog să mă luminezi și să mă ajuți." Chiar atunci, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când sosește căldura primăverii și florile înfloresc, când tot ce se află sub cer este acoperit de verde și toate lucrurile de pe pământ sunt la locul lor, toți oamenii și toate lucrurile vor intra treptat în mustrarea lui Dumnezeu și în vremea aceea, toată lucrarea lui Dumnezeu pe pământ se va încheia. Dumnezeu nu va mai lucra și nici nu va mai trăi pe pământ, căci marea Lui lucrare va fi fost înfăptuită. Sunt oamenii incapabili să lase la o parte trupul lor pentru această scurtă perioadă? Ce lucruri pot să scindeze iubirea dintre om și Dumnezeu? Cine este capabil să rupă iubirea dintre om și Dumnezeu? Să fie părinții, soții, surorile, soțiile sau rafinarea dureroasă? Pot mustrările de conștiință să șteargă imaginea lui Dumnezeu din om? Sunt datoria și acțiunile oamenilor față de ceilalți isprava lor? Pot fi acestea remediate de către om? Cine este în stare să se protejeze singur? Sunt oamenii capabili să-și poarte singuri de grijă? Cine sunt cei puternici în viață? Cine este în stare să Mă părăsească și să trăiască singur?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolele 24 și 25). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că fiecare persoană trăiește sub suveranitatea și porunca lui Dumnezeu. Părea că mama mă

crescuse, dar, în realitate, viețile noastre vin de la Dumnezeu. El este Cel care Se îngrijește de noi și ne crește. Atunci când își cresc copiii, părinții doar îndeplinesc o responsabilitate și o obligație umană – nimeni nu îi datorează nimănui nimic. Dumnezeu asigurase tot ce aveam nevoie ca să supraviețuiesc și rânduise tot felul de oameni, evenimente și lucruri ca să mă aducă înaintea Lui pas cu pas și să-I accept mântuirea. Dragostea lui Dumnezeu este atât de măreață! Mă bucurasem de atât de multă grijă, protecție și aprovizionare din partea Lui, dar nu-L răsplătisem deloc. Și, când s-au abătut câteva dificultăți asupra mea, promisiunea pe care I-o făcusem a devenit o minciună. În realitate, Îi eram datoare lui Dumnezeu, Creatorul. Gândindu-mă la faptul că lucrarea actuală a lui Dumnezeu pe pământ avea să fie scurtă, așa cum fusese și lucrarea Domnului Isus, am știut că trebuia să prețuiesc această șansă rară de a-mi face datoria de ființă creată și de a-I răsplăti dragostea. Și, tocmai când am decis să-L urmez pe Hristos, lucrurile s-au schimbat pe neașteptate. Mama a auzit că, dacă lipseam de la prea multe cursuri, aveam să fiu exmatriculată și s-a temut că nu voi mai putea să merg la facultate, așa că m-a lăsat să-mi suspend studiile și să vin acasă. Când am ajuns acasă, m-a avertizat: „Nu-ți mai dau voie să crezi în Dumnezeu. O să te porți cum trebuie, o să-ți găsești o slujbă în apropiere, o să lucrezi un an și apoi o să te întorci cuminte la facultate.” I-am promis că așa o să fac, dar mi-am spus în sinea mea: „Dumnezeu a poruncit ca eu să-L urmez pe Hristos acum și aceasta e alegerea mea. N-o să renunț ușor.”

Așadar, am găsit o slujbă, am mers atât la serviciu, cât și la întrunirile bisericii și am predicat Evanghelia cu ceilalți frați și surori în timpul meu liber. Practicând și experimentând cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns treptat să înțeleg unele adevăruri, mi-am dat seama că urmărirea adevărului este cea mai semnificativă viață și am dobândit mai multă credință de a-L urma

pe Dumnezeu. Până să-mi dau seama, a venit timpul să mă întorc la școală și a trebuit să iau decizia finală: am ales credința în Dumnezeu! Când m-am întors acasă în acea zi, am găsit-o pe mama împachetându-și lucrurile. Am aflat că un vecin îi prezentase un bărbat și mama urma să se căsătorească cu el. Am fost foarte uimită și supărată și am întrebat-o dacă nu ne mai voia. Mi-a răspuns: „Problema nu este că nu vă vreau, este că sunteți hotărâte să credeți în Dumnezeu și nu mă mai pot baza pe voi. Vă mai dau o șansă. Acesta e numărul de telefon al logodnicului meu. Dacă te întorci la școală, sună la numărul ăsta când vii acasă de sărbători și o să venim să te luăm. Dar dacă tu și sora ta insistați să vă păstrați credința, nu o să mai rămân să vă ajut." Până să mă pot gândi mai mult la asta, mama ne-a dus la autobuzul către școală. Pe drum, m-am gândit mult. Într-o singură zi, eu și sora mea ne-am pierdut căminul și nu mai aveam pe cine să ne bazăm. Era foarte dureros. Sora mea a spus neajutorată: „Mama nu ne mai vrea. Ce o să facem dacă nu te întorci la școală?" Cuvintele surorii mele au fost ca un cuțit înfipt în inimă. Mi-am spus: „Da, acum rudele noastre ne-au părăsit și mama se mărită cu altcineva. Cum o să trăim dacă îmi păstrez credința în Dumnezeu? Unde să mergem? Oare ce ar trebui să fac?" Mă simțeam cu adevărat îndurerată și slabă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule, chiar nu pot trece peste acest obstacol. Vreau să Te mulțumesc, dar nu mai am credință și putere să continui. Știu că ai făcut atât de multe pentru mine, dar sunt prea slabă. Nu sunt demnă de mântuirea Ta." Chiar atunci mi-a apărut foarte clar în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? […] Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu**

urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Era adevărat. Lucrarea lui Dumnezeu urma să se încheie curând și eu văzusem adevărata cale. Dacă alegeam să-mi satisfac trupul pentru că nu puteam suporta suferința, când lucrarea lui Dumnezeu avea să se încheie, aș fi ratat această ocazie unică de a dobândi adevărul și cu siguranță aș fi regretat asta. M-am gândit la anul trecut, pe care îl petrecusem făcându-mi datoria în biserică. Udată și hrănită de cuvintele lui Dumnezeu, înțelesesem unele adevăruri și dobândisem treptat o perspectivă asupra multor lucruri despre lume. Am văzut că doar cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic pot curăți și mântui oamenii și că a-L urma pe Hristos este calea luminii și a mântuirii. Nu puteam să tot ezit. Viața mea venea de la Dumnezeu și El îmi dăduse totul. Îndeplinirea datoriei mele de ființă creată este ceva absolut firesc și justificat! Mama nu mi-a sprijinit credința și voia să urmăresc cunoașterea și să am succes. Dacă făceam ce voia ea și alegeam calea greșită, urma doar să fiu coruptă tot mai profund de Satana și să sfârșesc prin a fi pedepsită și distrusă. Cunoașterea nu putea să mă elibereze de firile mele corupte sau să mă curețe și să mă schimbe. Doar Dumnezeu ne poate mântui. Dacă familia mea nu mă voia, Îl aveam în continuare pe Dumnezeu. Când am privit înapoi la tot ceea ce se întâmplase, mi-am dat seama că de fiecare dată când mă simțisem negativă și slabă, cuvintele lui Dumnezeu fuseseră cele care mă sprijiniseră, mă ajutaseră și îmi dăduseră putere. Când fusesem pe cale să-I întorc spatele lui Dumnezeu în cele mai sfâșietoare și slabe momente ale mele, cuvintele Lui îmi răscoliseră inima. În această lume, doar iubirea lui Dumnezeu pentru mine este reală! Când m-am gândit la asta, credința mea a revenit. Mi-am șters lacrimile și i-am spus surorii mele: „Dumnezeu este singurul pe care ne putem baza. Trebuie să avem credința că El ne va îndruma. Să ne

întoarcem la frați și surori.” În ziua următoare, ne-am întors acasă cu autobuzul și, după aceasta, am început să ne îndeplinim îndatoririle. Slavă Ție, Dumnezeule! Cuvintele Sale m-au condus să biruiesc slăbiciunea trupească și să aleg această cale luminoasă și corectă în viață.

67. După excluderea tatălui meu

de Izabela, Franța

Acum câțiva ani, îmi făceam datoria departe de casă, când am aflat deodată că tatăl meu fusese definit răufăcător și fusese exculs din biserică. Se spunea că nu avusese un rol pozitiv în biserică, răspândind noțiuni și negativism și tăind elanul oamenilor pentru datoria lor. Frații și surorile au avut părtășie cu el și l-au emondat de nenumărate ori, dar el nu a acceptat nimic din acestea și a fost ostil față de cei care îl expuneau și îl emondau. Chiar am fost luată prin surprindere de veștile acestea. Știam că era pătimaș, dar simțeam că are umanitate bună, era iubitor cu frații și surorile și mereu îi ajuta cu greutățile pe care le aveau în viață. Toți vecinii noștri spuneau că era de foarte mare ajutor și iubitor, așadar, de ce ar fi brusc exclus pentru că era rău? De când a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, în 2001, el răspândise Evanghelia și își făcuse datoria. Dormise pe stive de lemne de foc și în cimitire ca să scape de arestarea PCC-ului. Suferise mult și, cu toate că nu făcuse ceva chiar remarcabil, muncise din greu ani la rând. Cum putea fi dat afară așa, pur și simplu? M-am întrebat dacă liderul de biserică nu gestionase greșit asta. De ce nu a primit nicio șansă să se căiască? O vreme, m-a durut foarte tare orice gând despre tatăl meu și mi-a părut rău pentru el.

Cam după un an, m-am întors în orașul natal pentru datoria mea. La început, când l-am văzut pe tatăl meu, tot mi-a părut foarte rău pentru el și am vrut să fac tot ce puteam pentru el. Și el a avut mare grijă de mine. Dar treptat, mi-am dat seama că ceva nu era în ordine cu felul în care vorbea. Spunea mereu lucruri negative, care îi puteau face pe unii să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu, să se îndepărteze de El și să se simtă deprimați. Să o luăm pe mama mea ca exemplu. Ea fusese conducătoare de biserică, dar a

fost transferată pentru că avea calibru slab și nu făcea lucrare practică, așa că a fost o vreme într-o stare negativă. Tatăl meu nu a avut părtășie cu ea despre voia lui Dumnezeu ca să o ajute, ci a spus: „Nu e nicio siguranță în casa lui Dumnezeu și toți vor fi demiși într-o zi. Dumnezeu nu a știut că erai de calibru slab? Dumnezeu ți-a pregătit asta intenționat, alegându-te conducătoare și apoi demițându-te, ca să suferi. Calibrul tău slab a fost hotărât de către Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu îți dă un calibru bun, nu vei putea niciodată să-ți faci bine datoria!" După ce a spus asta, starea mamei mele s-a înrăutățit. M-am înfuriat tare când am auzit ce spusese și am simțit că nu era deloc rațional. Era o schimbare normală a datoriei în biserică, dar el a spus că Dumnezeu făcea intenționat pe cineva să sufere. Nu e deloc exact. Biserica rânduiește și ajustează datoriile oamenilor în funcție de atuurile lor, pe de o parte pentru ca lucrarea bisericii să se dezvolte cu ușurință și să aibă mai mult succes. Pe de altă parte, este pentru a le permite oamenilor să-și cunoască propriul calibru și propria statură, în așa fel încât să-și găsească o datorie și o poziție adecvată, să-și folosească mai bine atuurile și să își îndeplinească rolul. Această rânduială este întru totul conformă cu principiile și este benefică pentru lucrarea bisericii și intrarea oamenilor în viață. Mama mea a fost transferată din poziția de conducătoare, dar făcea o altă datorie care i se potrivea și putea folosi acest eșec pentru a se cunoaște pe sine și a învăța o lecție. Nu era un lucru bun? Cum a putut tatăl meu să denatureze adevărul? La biserică mai fusese un frate care renunțase la serviciu ca să-și poată face datoria cu normă întreagă. Când datoria lui nu l-a solicitat mult, și-a găsit o altă slujbă ca să câștige ceva bani. Era o muncă grea și își câștiga traiul în timp ce-și îndeplinea datoria. Nu făcuse niciodată muncă fizică grea, iar când era epuizat, se simțea foarte deprimat. Când a aflat tatăl meu, pur și simplu, i-a spus fratelui: „Familia mea o ducea foarte bine, dar de când credem în

Dumnezeu, am făcut întotdeauna sacrificii. Acum de-abia mai avem bani și trebuie să fac muncă fizică grea. Deja renunți la foarte multe, dar într-o zi s-ar putea să plângi cu adevărat…" Am fost șocată să îl aud spunând așa ceva. De ce ar avea părtășie în acest fel cu fratele? Când oamenii renunță la toate ca să se sacrifice pentru Dumnezeu, deși în viața materială s-ar putea să nu fie foarte bogați și s-ar putea să sufere un pic, ceea ce primesc este adevărul și viața. Asta e ceva ce nu poate fi înlocuit de nicio sumă de bani. Ceea ce spusese tatăl meu nu era în conformitate cu adevărul. Viețile noastre nu erau cu mult mai grele decât înainte și, de multe ori când tatăl meu avusese probleme cu a-și găsi de muncă sau avusese greutăți în viață, Dumnezeu îi deschisese o cale, ajutându-l să-și găsească o slujbă adecvată din care să trăiască. Înainte de a dobândi credință, fuma și bea tot timpul, iar sănătatea lui era precară. Îi tremurau mâinile când își ținea castronul de orez. S-a lăsat de băut după ce a crezut în Dumnezeu și și-a petrecut timpul făcându-și datoria și având părtășie cu frații și surorile, astfel că sănătatea lui s-a îmbunătățit. Toți cei care îl vedeau spuneau ce bine arată, că pare a fi cu totul alt om. Familia noastră primise atât de mult har de la Dumnezeu, dar tatăl meu n-a menționat deloc asta, răstălmăcind în schimb lucrurile și plângându-se, făcându-i dinadins pe oameni să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și să-L condamne, perturbându-le intenționat relația cu El, făcându-i să se îndepărteze de Dumnezeu și să-L trădeze.

Au fost multe astfel de lucruri. După ce am renunțat la studii pentru a-mi face datoria cu normă întreagă la biserică, îmi spunea tot timpul: „Sacrifici atât de multe, fără să-ți lași o portiță. Într-o zi, vei regreta." Nu îmi suna deloc corect ceea ce spunea. Pentru o ființă creată, să își facă datoria în casa lui Dumnezeu era drept și potrivit. Era responsabilitatea și obligația mea. Am renunțat la studii de bunăvoie. Să fiu capabilă să cred în Dumnezeu, să-L urmez și să-mi fac datoria în biserică era harul lui

Dumnezeu pentru mine. Iar în toți acești ani în care mi-am îndeplinit datoria în biserică, am înțeles unele adevăruri și am dobândit lucruri pe care nu le-aș fi avut niciodată în lumea de afară. Știu ce trebuie să urmeze oamenii în viață și înțeleg mai bine multe lucruri din lume. Nu urmez tendințe laice rele ca tinerii necredincioși. Sunt lucruri foarte reale pe care nu le-aș fi putut obține de la școală. Dar tatăl meu a făcut din a se sacrifica în propria datorie față de Dumnezeu un lucru negativ. Nu răspândea astfel negativitate și moarte? I-am ripostat cu fermitate: „Nu voi regreta! Poate că nu am studiat câțiva ani și mi-am făcut datoria în schimb, dar am aflat multe adevăruri și am obținut atât de mult. Nu aș găsi niciodată așa ceva în cărți. Ceea ce spui nu corespunde adevărului.” Am fost șocată când și-a pierdut cumpătul și a strâns pumnul de mânie, de parcă urma să mă lovească. Apoi, mi-am dat seama că tatăl meu nu era persoana care credeam că e. Îl judecasem mereu după faptele lui bune la exterior, nu după adevărurile-principii. Întotdeauna îl văzusem pe tatăl meu ca fiind foarte atent și grijuliu cu mine, în aparență iubitor cu frații și surorile și ca pe cineva a cărui umanitate nu era rea. Dar în spatele comportamentului său drăguț, avea în inimă ceva sinistru. Avea foarte multe noțiuni despre Dumnezeu și lucrarea Lui. Cuvintele lui păreau reconfortante și înțelegătoare, atente la opțiunile noastre, dar, de fapt, el răspândea noțiuni despre Dumnezeu, făcându-i pe oameni să-L înțeleagă greșit și să-L învinuiască pe Dumnezeu. A le accepta ne-ar face să avem noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu sau chiar să încetăm să credem, să încetăm să ne facem datoria și să ne sacrificăm pentru Dumnezeu și să ne întoarcem în lume. Era extrem de derutant!

Mai târziu, am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care vizau comportamentul lui. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați**

și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă nu au o inimă supusă lui Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau a nu te teme de El, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. […] Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). **„Oamenii care nu se căznesc să progreseze își doresc întotdeauna ca ceilalți să fie la fel de negativi și indolenți ca și ei. Aceia care nu practică adevărul sunt geloși pe cei care fac asta și mereu încearcă să îi înșele pe cei care sunt tulburați și cărora le lipsește discernământul. Lucrurile cărora le dau frâu liber acești oameni te pot face să degenerezi, să aluneci pe o pantă descendentă, să dezvolți o stare anormală și să te umpli de întuneric. Acestea te fac să te distanțezi de Dumnezeu, te fac să prețuiești trupul și**

să fii permisiv cu tine însuți. Oamenii care nu iubesc adevărul și care sunt mereu superficiali față de Dumnezeu nu au cunoaștere de sine, iar firea unor astfel de oameni îi convinge pe alții să facă păcate și să Îl sfideze pe Dumnezeu. Ei nu practică adevărul și nici nu le permit altora să îl practice. Prețuiesc păcatul și nu se disprețuiesc pe sine. Nu se cunosc pe ei înșiși și îi împiedică pe ceilalți să se cunoască pe ei înșiși; în plus, îi împiedică pe alții să-și dorească adevărul. Aceia pe care ei îi înșală nu pot vedea lumina. Cad în întuneric, nu se cunosc pe ei înșiși, sunt nelămuriți în privința adevărului și se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Meditând la asta, am văzut că aceia care răspândesc tot timpul noțiuni și negativitate printre frați și surori aparțin Satanei. Astfel de oameni se poartă ca lachei ai Satanei, perturbând și derutând oamenii și împiedicându-i să vină înaintea lui Dumnezeu. Faptul că tatăl meu spunea astfel de lucruri și că le spunea tot timpul nu arăta doar corupție sau negativitate și slăbiciune de moment. Era din cauză că ura adevărul și pe Dumnezeu în natura-esența lui, astfel că, atunci când se întâmpla ceva, perspectivele pe care le exprima erau în întregime contrare cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, erau toate noțiuni despre Dumnezeu pentru a-i face pe oameni să-L înțeleagă greșit, să-L învinuiască și să-L trădeze. Am văzut că nu urmărea deloc adevărul. Își îndeplinea datoria doar pentru a obține binecuvântări, iar când nu primea binecuvântări materiale pentru suferința și sacrificiile lui, se simțea nedreptățit, ba chiar era plin de resentimente și ostilitate față de Dumnezeu. Nu putea să urmeze calea credinței și a vrut să-i tragă după el și pe alții să se îndepărteze de Dumnezeu, să-L trădeze și să Îl înfrunte pe Dumnezeu alături de el. Cuvintele lui erau pline de vicleșugurile Satanei, toate pentru a ataca entuziasmul oamenilor pentru propria datorie și a le distruge relația cu

Dumnezeu. Nu era decât marioneta Satanei, aparținând diavolului. O persoană normală bună la inimă nu ar face intenționat așa ceva, oricât de negativă și slabă s-ar simți. Doar un demon satanic ar putea simți atât de multă ostilitate față de Dumnezeu. Simțeam din ce în ce mai mult că tatăl meu era înspăimântător, că nu era o persoană bună, ci un răufăcător.

Am citit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți să acționezi onest sau să dai ascultare cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai malițioasă persoană din lume. Poți să fii extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești rău și, în plus, plin de trucuri viclene**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”). Asta m-a ajutat să văd că nu putem deosebi un om bun de unul rău după felul în care îi tratează pe ceilalți la exterior, ci după atitudinea față de Dumnezeu și față de adevăr. Oricât sunt de drăguți la suprafață și indiferent ce cred oamenii despre ei, dacă, în esență, Îl urăsc pe Dumnezeu și adevărul, ei sunt răufăcători care sunt dușmanii lui Dumnezeu. Cu toate că tatăl meu era în aparență generos, ajuta frații și surorile când le lipsea ceva, nu era niciodată zgârcit și nu se ferea de nicio cheltuială pentru a găzdui frații și surorile, cu toate că părea o persoană bună cu suflet mare, în natura-esență, el era dezgustat de adevăr, îl ura. Știa clar că Dumnezeu demascase deja

perspectivele noastre greșite de a avea credință doar pentru a căuta binecuvântări, dar când Dumnezeu a rânduit un mediu care nu se potrivea noțiunilor sale, care nu îi satisfăcea dorința de binecuvântări, el a devenit urât, plin de noțiuni despre Dumnezeu, L-a judecat și chiar L-a urât. În toți acei ani, nu reflectase niciodată asupra lui, nici nu căutase adevărul, ci a continuat să judece lucrarea lui Dumnezeu și să răspândească propriile noțiuni despre El. Intențiile din cuvintele lui ascundeau vicleșugurile Satanei, făcându-i pe oameni negativi și slabi fără ca aceștia să-și dea seama. Era ceva foarte sinistru. Dumnezeu îi evaluează pe oameni în funcție de esența lor, de atitudinea lor față de Dumnezeu și adevăr. Dar eu îl evaluam pe tatăl meu în funcție de aparențe. Văzând că are unele comportamente bune, am crezut că era o persoană bună și că biserica nu ar fi trebuit să-l excludă, astfel că am vrut să fiu de partea lui. N-am înțeles adevărul, nici nu am folosit cuvintele lui Dumnezeu ca reper. Am fost foarte nesăbuită. Înțelegând asta, am simțit că biserica avea categoric dreptate să îl excludă pe tatăl meu. El Îl ura pe Dumnezeu și adevărul, așa că putea da vina doar pe sine însuși pentru excluderea din biserică. Nu mi-a mai părut rău pentru el. M-am simțit liberă.

Apoi s-a mai întâmplat ceva ce m-a făcut să-l cunosc și mai bine. Tatăl meu a auzit că o soră care îl emondase înainte a fost demisă din datoria sa. Era foarte entuziasmat de această veste și, cu o licărire plină de ură în ochi, a strâns din dinți și a spus: „Îți amintești cum m-ai emonda? Ai spus că n-am avut principii în datorie, că n-am practicat adevărul. Acum, ți-a venit rândul!” Avea o privire haină în ochi și o expresie a feței înfricoșătoare. Am văzut că nu are niciun pic de compasiune. Când a fost emondat, n-a căutat adevărul, n-a învățat o lecție, ci a urât acea persoană ani de zile pentru că i-a fost rănit orgoliul. Asta mi-a demonstrat și mai mult că tatăl meu era, în esență, cineva cu o inimă malefică, un răufăcător care ura adevărul. Acesta

era un răufăcător care își arăta adevărata față, iar a-l exclude din biserică a fost cu siguranță un lucru corect.

Ulterior, casa lui Dumnezeu a aranjat ca bisericile să verifice dacă cineva a fost dat afară ori exclus pe nedrept sau dacă vreunul dintre cei care fuseseră dați afară sau excluși se căise cu adevărat. Pentru acești indivizi, biserica ar putea lua în considerare să-i reintegreze conform principiului. Noua conducătoare nu cunoștea situația tatălui meu. A văzut entuziasmul și disponibilitatea de suprafață a tatălui meu de a găzdui frații și surorile, că îi ajuta să-și găsească de lucru, că era foarte atent și că făcuse unele jertfe. S-a gândit așadar că e posibil să fi fost exclus pe nedrept și a vrut să-l aducă înapoi în biserică. Auzind-o pe conducătoare că spune asta, am fost șocată, pentru că știam în inima mea că excluderea lui a fost total în conformitate cu principiile, că n-a fost o excludere greșită. Am spus imediat: „Tatăl meu nu poate fi primit înapoi.” Necunoscându-l pe tatăl meu, ea doar a avut părtășie despre nevoia oamenilor de a primi șanse să se căiască. La început, am vrut să vorbesc despre anumite comportamente ale lui, dar am ezitat și nu am spus nimic. M-am gândit că era tatăl meu, care mă crescuse în toți acei ani. Dacă ar ști că mă opun să fie reacceptat, ar fi foarte rănit și supărat pe mine! La acel gând, mi-am ținut gura, dar m-am simțit foarte vinovată după ce a plecat conducătoarea. Doar eu și mama mea știam clar despre chestiunea tatălui meu, și să nu vorbesc răspicat în acest moment critic însemna să nu reușesc să protejez lucrarea bisericii. În acea noapte m-am zvârcolit fără încetare și m-am gândit la un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în**

timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu neascultător? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). M-am simțit groaznic când am luat în considerare cuvintele lui Dumnezeu. Știam foarte bine că tatăl meu ura adevărul și se împotrivea lui Dumnezeu, că era un răufăcător în esență. Nu se încadra în principiile bisericii pentru reintegrarea oamenilor. Și totuși, am vrut să îl acopăr și să-l ocrotesc și am fost incapabilă să îi expun comportamentul rău. Am fost prea sentimentală. Trăiam după filosofii satanice precum „Sângele apă nu se face" și „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?" M-am gândit că e tatăl meu, deci nu puteam fi prea lipsită de inimă, trebuia să fiu drăguță. Mi-a fost frică că mă va urî dacă va afla că am vorbit despre problemele lui, că mă va face nerecunoscătoare și va spune că m-a crescut degeaba atâția ani. Nu priveam

lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu. Îl protejam pe tatăl meu pe baza emoțiilor, în loc să protejez lucrarea bisericii. M-am împotrivit lui Dumnezeu și L-am trădat în tot ceea ce am făcut. Esența tatălui meu era cea a unui răufăcător și, dacă s-ar întoarce în biserică, doar ar perturba viața bisericii și ar împiedica intrarea în viață a fraților și surorilor. Asta nu făcea oare din mine ajutorul unui răufăcător? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău. Trăind după emoțiile mele, nu deosebeam binele de rău și pierdusem din vedere principiile de a fi uman.

Am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmează adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt disprețuiți de Dumnezeu și ar trebui să-i disprețuim și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, dar totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni sătui de adevăr și îl urăsc, că sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi disprețuiește. Ai putea disprețui asemenea părinți? Se împotrivesc lui Dumnezeu și folosesc injurii la adresa Lui – caz în care cu siguranță sunt demoni și Satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În**

timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.» Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe «i», însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat principiile pe care era necesar să le aplic tatălui meu. Era tatăl meu, dar în natura-esență, era rău. Ura adevărul și era dușmanul lui Dumnezeu. Nu ar face decât să provoace tulburări în biserică și să le facă rău fraților și surorilor. Dumnezeu detestă astfel de oameni și este dezgustat de ei și nu-i mântuiește pe răufăcători. Să țin cont doar de afecțiunea și de iubirea pentru tatăl meu ar fi o cruzime față de frați și surori, ar face rău bisericii și ar însemna să stau de partea unui răufăcător în a se împotrivi lui Dumnezeu și a fi dușmanul Lui!

Ulterior, eu și mama mea am avut părtășie despre asta și amândouă am simțit că Dumnezeu ne testează, că trebuia să practicăm adevărul și să susținem interesele bisericii. Dacă l-am acoperi și proteja pe tatăl meu și nu am scoate la iveală comportamentul lui rău, am lua parte la răul lui și am fi și noi blestemate și pedepsite de Dumnezeu. Tatăl meu nu fusese încă reintegrat, dar când frații și surorile ne vizitau, continua să răspândească vorbe de negativitate și moarte care îi perturbau. Dacă s-ar fi întors, atunci fiecare grup cu care ar fi intrat în contact ar fi avut de suferit și fiecare biserică cu care ar fi intrat în contact ar fi fost o biserică plină de victime! Dacă mi-aș ignora conștiința și aș tăcea, asta le-ar face rău fraților și surorilor și ar tulbura lucrarea bisericii! M-am speriat și mai tare și mi-am dat seama că în acel moment critic, să protejez interesele bisericii sau să

acopăr un răufăcător depindea de atitudinea pe care o adoptam. Conducătoarea de biserică nu îl cunoștea pe tatăl meu, s-a gândit că părea o persoană bună la suprafață și a luat în calcul dacă ar trebui să i se dea încă o șansă de a se întoarce la biserică. Dar noi îl cunoșteam, așa că trebuia să practicăm adevărul și să fim oneste și să raportăm sincer comportamentul lui rău conducătoarei noastre. Câteva zile mai târziu, conducătoarea a venit la noi acasă la o adunare. Eu și mama mea i-am destăinuit comportamentele rele ale tatălui meu și, în cele din urmă, n-a mai fost chemat înapoi. Am fost cu adevărat împăcată când am pus asta în practică.

La început, m-a păcălit comportamentul de fațadă al tatălui meu și n-am avut deloc discernământ în privința lui. Nu am putut deosebi o persoană bună de una rea. Prin faptul că tatăl meu a fost exclus, am învățat unele adevăruri, am obținut un oarecare discernământ și am văzut clar esența de răufăcător a tatălui meu. Am învins limitele sentimentalismului și l-am tratat în conformitate cu adevărurile-principii. Au fost protecția și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine! Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

68. Acum știu cum să fiu martoră pentru Dumnezeu

de Xu Lu, China

În aprilie 2021, am început să lucrez răspândind Evanghelia cu sora Chen Zhengxin. Deoarece deja răspândisem Evanghelia în trecut și aveam o experiență relevantă, am început să am rezultate mai bune decât ea după ceva timp. Mă lăudam adeseori cu felul în care răspândeam Evanghelia și răspundeam la întrebările potențialilor destinatari ai Evangheliei, intrând în nenumărate detalii. Zhengxin era foarte uimită. Odată, după ce am avut părtășie cu unii credincioși noi care nu veneau la adunări, au început cu toții să vină ca de obicei. Știam că Dumnezeu îi îndruma și le atingea inimile, dar tot eram destul de încântată de mine însămi, crezând că avusesem și eu contribuția mea. Întorcându-ne de la părtășie, nu am putut să nu mă laud în fața lui Zhengxin, spunând: „M-am bizuit pe Dumnezeu și, după doar câteva cuvinte de părtășie, toți au fost de acord să ia parte la adunări.” Văzând cu câtă admirație de uita ea la mine, m-am simțit și mai bine. Altă dată, s-a întors cu capul plecat din cauza dezamăgirii, pentru că nu a putut să răspundă la întrebarea unei persoane căreia îi predica. Am întrebat-o ce anume îi spusese, iar ea mi-a făcut un rezumat. M-am gândit în sinea mea: „Încă nu ai destulă experiență. Nu era o întrebare la care era greu să răspunzi și eu m-aș fi ocupat de ea imediat. Trebuie să te aduc la zi și să-ți arăt cum se împărtășește de fapt Evanghelia.” După aceea, i-am spus cum să aibă o părtășie mai eficientă. Zhengxin a fost de acord ce am avut de spus, zicând că îi lipseau multe, și mi-a cerut să o ajut mai mult. I-am spus că trebuie să ne bizuim pe Dumnezeu, dar în inima mea eram foarte mulțumită de mine, gândindu-mă cât eram de talentată la împărtășirea Evangheliei.

La o adunare, o conducătoare a întrebat ce am învățat și ce experiențe am avut recent în timp ce răspândeam Evanghelia. Zhengxin a spus: „Răspândind Evanghelia, am aflat că încă am atât de multe lipsuri. Au fost atât de multe întrebări de la potențialii destinatari ai Evangheliei la care nu am putut răspunde. Xu Lu pare că reușește să găsească cuvintele lui Dumnezeu pentru părtășie și să rezolve întrebările atât de rapid.” Conducătoarea mi-a zâmbit și a dat din cap aprobator. Voiam să-i arăt conducătoarei cât de multe știam și că puteam să răspund cu ușurință la orice întrebare, așa că am început intenționat să vorbesc în locul lui Zhengxin, spunând: „Chiar a fost greu de răspuns la unele dintre întrebările potențialilor destinatari ai Evangheliei.” Conducătoarea a întrebat: „Care întrebări?” Am selectat rapid o serie de întrebări, gândindu-mă că ar trebui să aleg o întrebare grea ca să-i arăt conducătoarei cât de talentată eram. Prin urmare, cu gesturi dinamice și o purtare vioaie și entuziasmată, am povestit întrebările potențialilor destinatari ai Evangheliei, cum avusesem părtășie ca să le rezolv și cum îi convinsesem în final. Am exagerat, prezentând lucrurile mai dificile decât erau, de parcă alții nu le-ar fi putut rezolva niciodată, iar eu eram singura care putea. Am vrut ca liderul să creadă că aveam ceva din adevărul-realitate, că eram cea mai bună dintre cei care împărtășeau Evanghelia. Conducătoarea și alți frați și surori m-au aprobat cu toții, iar eu mă hrăneam cu asta. După ce ne-a întrebat despre lucrarea de împărtășire a Evangheliei, conducătoarea a avut părtășie cu noi despre principiile împărtășirii Evangheliei în lumina chestiunilor recente. După ce conducătoarea tocmai își începuse observațiile, eu mă gândeam în sinea mea: „Am ceva experiență relevantă pe care ar trebui să o împărtășesc imediat. Dacă trecem la alt subiect, mi-aș rata ocazia de a vorbi.” Așa că am întrerupt, spunând: „Sunt mult mai multe de spus.” Apoi, m-am lansat într-o discuție complexă, folosindu-mă de experiența proprie pentru a elucida cum

obținusem eu rezultate în timp ce răspândeam Evanghelia. Văzând că toată lumea dădea din cap aprobator, vorbeam cu un entuziasm și mai mare. Ceilalți frați și surori interveneau cu propriile opinii, dar eu nu asimilam, de fapt, nimic. Simțeam că ei nu aveau nicio înțelegere reală sau vreun gând valoros. Am continuat efectiv să-mi împărtășesc părerile, fără să le dau celorlalți ocazia să vorbească. Am vrut doar să-mi revărs toată experiența dintr-o dată, astfel încât conducătoarea să vadă că aveam calibru și daruri, că puteam căuta principiile în datoria mea și că eram un talentat rar. În timp ce vorbeam, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să mă laud, așa că am încercat să încetinesc și să vorbesc puțin despre corupția și greșelile mele. Dar mă gândeam și că e nevoie de părtășie despre aceste metode practice spre binele tuturor. Toată aceasta era experiența mea la prima mână și nu puteam să nu am părtășie de teamă să nu mă laud. La acest gând, am continuat să turui. Când am terminat, conducătoarea a dat din cap aprobator, iar ceilalți păreau că se uită la mine cu admirație. A fost un sentiment minunat. Așadar, la acea adunare, toți m-au ascultat, practic, doar pe mine vorbind. Nu numai asta, însă la adunări și când aveam părtășie, rareori le spuneam celorlalți despre stările mele negative sau le dădeam exemple despre eșecurile mele în împărtășirea Evangheliei. Simțeam că mi-ar strica imaginea, așa că alegeam atent doar reușitele. După câteva adunări, toți au crezut că mă pricepeam să împărtășesc Evanghelia, iar alți oameni din acea datorie au început să se bazeze pe mine. Îmi cereau direct să vorbesc cu oamenii foarte blocați în noțiunile lor. Asta m-a făcut să am o părere și mai bună despre mine însămi și am savurat senzația de a fi apreciată. Tocmai când mă simțeam atât de mulțumită de mine, am fost pusă față în față cu cearta și disciplina lui Dumnezeu.

Am început să mă confrunt cu tot felul de obstacole și nu mai dobândeam niciun rezultat când împărtășeam Evanghelia. M-am gândit în

sinea mea: „Mereu fac pe grozava și mă dau mare în adunările cu frații și surorile, iar acum am devenit ineficientă în împărtășirea Evangheliei. Oare Dumnezeu este dezgustat de mine și Se ascunde de mine?” Am vorbit deschis cu Zhengxin despre starea în care eram, iar ea a spus: „De când te cunosc, am observat că ai tendința să te lauzi. Ai vorbit tot timpul când conducătoarea a luat parte la adunarea noastră. O întrerupeai înainte să termine de vorbit, iar eu nu puteam nici măcar să pun vreo întrebare. M-am simțit inferioară după ce am auzit despre toate experiențele tale în împărtășirea Evangheliei și cât de eficientă ai fost în rezolvarea problemelor oamenilor.” În timp ce vorbea, a început să plângă, iar eu m-am simțit pur și simplu groaznic. Nu îmi imaginasem niciodată că lăudăroșenia mea fusese atât de dăunătoare pentru ea. Nu însemna asta a face rău? Am venit înaintea lui Dumnezeu ca să reflectez serios asupra mea, iar apoi am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toți cei care merg pe calea antihristului se preamăresc și sunt martori pentru ei înșiși, se promovează și se dau în spectacol la fiecare pas și nu le pasă deloc de Dumnezeu. Ați experimentat lucrurile acestea despre care vorbesc? Mulți oameni mărturisesc cu insistență pentru ei înșiși, vorbind despre cum suferă una și alta, despre cum lucrează, despre cum Dumnezeu îi prețuiește și le încredințează o astfel de lucrare și despre cum sunt ei, folosind în mod deliberat anumite tonuri în timp ce vorbesc și adoptând anumite atitudini, până când, în cele din urmă, unii oameni vor începe probabil să creadă că ei sunt Dumnezeu. Duhul Sfânt i-a abandonat de mult pe cei care au ajuns la acest nivel și, deși nu au fost încă îndepărtați sau excluși, ci sunt lăsați să facă servicii, soarta lor este deja pecetluită și își așteaptă doar pedeapsa**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”). Revelația din cuvintele lui Dumnezeu a atins în viu și m-am simțit groaznic. Am realizat că motivul pentru care

mă lovisem de multe piedici și nu simțeam îndrumarea lui Dumnezeu era că Îl dezgustasem pe Dumnezeu cu lăudăroșenia mea. Firea lui Dumnezeu este atât de dreaptă și sfântă! M-am simțit puțin speriată. Am știut că dacă aș continua așa, Dumnezeu m-ar abandona și m-ar alunga dezgustat. Trebuia să caut adevărul ca să rezolv această problemă.

După aceea, am dat de un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care îi expune pe cei ce se înalță pe sine și se laudă. Dumnezeu spune: „**Să se înalțe și să mărturisească pentru sine, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să i se închine – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc pentru ei înșiși? Cum ating acest obiectiv de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei folosesc aceste lucruri drept capital prin care se înalță, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să-i admire, să-i respecte și chiar să-i venereze, să-i idolatrizeze și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși. Este rezonabil acest mod de a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității. Acești oameni nu au nicio rușine: mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente de a se purta, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Metoda lor de a se exalta și a**

aduce mărturie pentru ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se prefac și se camuflează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Nu mă dădusem eu mare și mă preamărisem, exact cum a descris Dumnezeu? În îndeplinirea datoriei mele, mă lăudam pentru a câștiga admirația celorlalți, în loc de a fi martoră pentru Dumnezeu și a-L preamări. Mi-am folosit experiența în evanghelizare ca pe un capital personal, crezându-mă isteață și elocventă. M-am dat în spectacol și m-am impus în centrul atenției cu fiecare ocazie. Când am avut câteva reușite în împărtășirea Evangheliei, m-am lăudat în fața lui Zhengxin cu abilitatea mea de a avea părtășie asupra adevărului și a rezolva probleme, iar când am văzut-o întâmpinând unele eșecuri, i-am spus totul despre experiențele mele. Mă purtam așa sub pretextul că o ajutam, dar, de fapt, o făceam doar ca să mă mândresc și să îmi etalez abilitățile. Am vrut să creadă că eram mai bună decât ea și, drept rezultat, a ajuns să se simtă inferioară mie și să cadă în negativitate. Când conducătoarea a venit la adunarea noastră, eu m-am dat în spectacol și m-am lăudat tot timpul, exagerând cu privire la

dificultatea problemelor pe care rezolvasem ca să-mi subliniez capacitățile. De asemenea, am întrerupt oamenii și am transformat adunarea în propria mea sesiune de prelegeri, povestind întruna cum dobândisem eu rezultate împărtășind Evanghelia pentru a-mi evidenția succesele și a câștiga admirația celorlalți. Eram foarte josnică și nerușinată! Deoarece îi întrerupeam mereu pe oameni și mă lăudam la adunări, i-am privat pe frații și surorile mele de ocazia de a căuta adevărul și a avea părtășie asupra lui. Drept rezultat, chestiunile și greutățile lor nu au fost rezolvate cu promptitudine. Tulburasem complet adunarea. Mai mult, pentru că îmi păsa doar să mă dau mare, nu am făcut niciun efort de a chibzui asupra cuvintelor lui Dumnezeu și de a asculta experiențele și cunoștințele altor oameni. Ca urmare, nici eu nu am priceput ceva din acea adunare. Știam că am multe defecte și eșecuri, dar mă temeam să nu stric imaginea celorlalți despre mine, așa că am acoperit acele neajunsuri și eșecuri, vorbind doar despre reușitele mele. Drept rezultat, unii frați și surori au ajuns să mă admire și să se bazeze pe mine. Îi aduceam înaintea mea și nu doar că nu mi-a fost frică, ba chiar mi-a plăcut. Reflectând la comportamentul meu, mi-am dat seama că nu am încercat să îmi fac datoria bine și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, ci doar îi înșelam și ademeneam pe oameni.

Ulterior, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să-mi înțeleg natura și esența. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți**

și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). Asta m-a făcut să realizez că lauda constantă e rezultatul faptului de a fi controlat de o natură arogantă. De când eram mică, adorasem sentimentul de a fi admirată și susținută – era o așa senzație de prestigiu și de plăcere – astfel că a fost ceva ce am urmărit mereu în viață. Am continuat să fac asta chiar și după ce am dobândit credință, lăudându-mă și dându-mă mare cu fiecare ocazie. Mă desfătam cu asta și eram încântată oricând vedeam privirea admirativă a cuiva. Împărtășirea Evangheliei era responsabilitatea mea, datoria mea, și orice reușită se datora îndrumării lui Dumnezeu. Dar eu eram controlată de natura mea arogantă, folosindu-mi darurile, experiența și cele câteva rezultate pe care le aveam împărtășirea Evangheliei ca pe un capital personal. Simțeam că eram un talent indispensabil și îi desconsideram pe toți ceilalți. De asemenea, nu ratam nicio ocazie de a mă lăuda în fața fraților și a surorilor mele cu cât de mult succes avusesem în împărtășirea Evangheliei, dar nu menționam niciodată lipsurile sau eșecurile mele. Ca urmare, frații și surorile mele au început să se bazeze pe mine, în loc să privească spre Dumnezeu și să se bazeze pe El. Dumnezeu ar trebui să dețină un loc sacru în inimile oamenilor, dar eu îi aduceam pe ceilalți înaintea mea, așa că era loc doar pentru mine în inimile lor. Nu mă împotriveam eu lui Dumnezeu? M-am gândit la Pavel în Epoca Harului, care a fost atât de arogant. El nu L-a preamărit niciodată pe Domnul Isus Hristos și nu a fost mărturie pentru El

în epistolele lui și nu a fost martor pentru ceea ce a făcut lucrarea Domnului Isus pentru omenire. Doar se fălea pentru darurile și calibrul propriu, ademenindu-i pe ceilalți ca să-l admire și să-l urmeze. A mărturisit că nu era inferior niciunui alt apostol și, în cele din urmă, a spus că trăia ca Hristos, ceea ce a ofensat grav firea lui Dumnezeu. Continua preamărire de sine a lui Pavel i-a făcut pe alți oameni să-l aduleze, astfel încât, timp de 2000 de ani, credincioșii i-au tratat cuvintele ca pe ale lui Dumnezeu, ca fundamentul credinței lor și principiile de pus în practică. După ei, cuvintele lui le depășesc pe ale lui Dumnezeu, făcând din Dumnezeu doar o marionetă. Pavel a sfârșit prin a deveni principalul antihrist și a fost pedepsit de Dumnezeu. Nu eram oare exact ca Pavel? Eu nu Îl preamăream pe Dumnezeu în datoria mea și nu mărturiseam pentru El, ci doar mă dădeam mare și ademeneam inimile oamenilor. În ce fel îmi îndeplineam datoria? Pur și simplu îmi conduceam propria afacere. În acel moment, m-am îngrozit de acțiunile mele și mi-am dat seama că să continui astfel ar fi într-adevăr periculos. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, nu vreau să trăiesc împotriva Ta, după firea mea coruptă. Te rog, disciplinează-mă și ceartă-mă dacă mă mai dau mare. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă să mă înțeleg mai în profunzime.” Mai târziu, am dat de un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu în care El judecă și expune omenirea: „**Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare. Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul tău talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar o singură secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai, de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o singură clipă! Ai face bine să nu cauți**

nod în papură. Poți să fii cât de arogant vrei, dar nu ești decât o viețuitoare, nici măcar egalul unei furnici! Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce are o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și ai vechime, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vechimea ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare? Astăzi, vezi că M-am întrupat, și doar din acest motiv ești plin de concepte și, din ele, de noțiuni nenumărate. Dacă nu ar fi fost întruparea Mea, chiar dacă ai fi avut talente deosebite, nu ai fi avut atâtea concepte; și nu din acestea se nasc noțiunile tale?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"). Nu aveam adevărul-realitate și eram capabilă doar să rostesc cuvinte și doctrine. După ce am câștigat abia un pic de experiență și am făcut puțină lucrare, i-am desconsiderat imediat pe ceilalți, chiar și pe Dumnezeu. Îi furam slava lui Dumnezeu, eram nerezonabil de arogantă și îmi lipsea până și minimul de raționalitate. Când împărtășeam Evanghelia, eram de fapt foarte conștientă că Dumnezeu era cel care Își susținea propria lucrare. Uneori, cineva punea o întrebare la care nu știam să răspund, așa că mă rugam lui Dumnezeu și mă bazam pe El. Apoi, răspunsul îmi venea și știam cum să abordez problema prin luminarea Duhului Sfânt. Uneori, nici nu spuneam prea multe, doar un fragment din cuvintele lui Dumnezeu, dar oamenii erau mișcați, recunoșteau glasul lui Dumnezeu și erau gata să caute și să accepte lucrarea Lui din zilele de pe urmă. Toate acestea erau obținute prin cuvintele lui Dumnezeu; El era cel care atingea inimile oamenilor. Odată, am împărtășit Evanghelia fratelui unei surori de la biserică. Destul de mulți oameni avuseseră părtășie cu el înainte, dar era constrâns de noțiunile sale și nu era dispus să caute și să cerceteze. Nu mă simțeam foarte încrezătoare, ci doar m-am pregătit puțin

pe baza experienței mele anterioare. Când am vorbit cu el despre ceea ce gândisem deja în ansamblu, nu doar că nu a avut nicio reacție pozitivă, ci a adus în discuție și unele noțiuni pe care le avea. N-am știut cum să am părtășie, așa că m-am rugat, cerându-I lui Dumnezeu să îl miște și să-l lumineze. I-am arătat doar un video cu o mărturie și nu am avut multă părtășie cu el, dar a fost foarte impresionat de părtășia din video și a vrut să cerceteze noua lucrare a lui Dumnezeu. Am fost foarte surprinsă: făcuse o schimbare radicală în doar 30 de minute și ceva. Am știut că nu era pentru că eu avusesem o părtășie atât de bună, ci pentru că Dumnezeu îl impresionase. Când motivele mele erau greșite în datoria mea, indiferent cât de mult vorbeam, nimeni nu voia să accepte Evanghelia. Experiența mi-a arătat că, în îndatoririle mele, cuvintele lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt jucau rolul decisiv, talentele și calibrul meu nu erau factorul definitoriu. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul. Cei preselectați de El Îi recunosc glasul în cuvintele Sale și vor să cerceteze adevărata cale. Dacă nu e cineva selectat de Dumnezeu, nicio părtășie nu va face vreo diferență. Chiar și fără vreun talent sau un calibru bun, dacă o persoană are intenții bune, privește către Dumnezeu și se bazează pe El cu adevărat, aceasta poate dobândi îndrumarea Lui și va avea succes în îndatoririle sale la fel de bine. Însă eu eram oarbă în fața acestui fapt, nu recunoșteam deloc lucrarea Duhului Sfânt și nu aveam o inimă cu frică de Dumnezeu. Îmi atribuiam toată slava pentru cea mai mică realizare, folosindu-mă de asta ca să mă laud. Chiar am fost nerușinată. Gândindu-mă la modurile în care mă dădusem mare, m-am simțit foarte mârșavă și rușinată. Chiar am fost un bufon, dându-mă orbește în spectacol și expunând tuturor starea mea deplorabilă fără nicio urmă de conștiință de sine. Dacă nu m-aș fi lovit de obstacole în timp ce răspândeam Evanghelia și dacă sora mea nu m-ar fi emondat, aș fi rămas insensibilă, fără strop de auto-cunoaștere. Realizând

asta, m-am rugat lui Dumnezeu, vrând să mă căiesc, să încetez să mă preamăresc și să mă dau mare.

Ulterior, am căutat în mod conștient cum ar trebui să practic astfel încât să-L preamăresc pe Dumnezeu și să fiu martoră pentru El. Am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care spune: „**Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu discutați despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că într-adevăr calea pentru a-L preamări pe Dumnezeu și a fi martor pentru El este a mărturisi pentru lucrarea Lui și pentru firea Lui, a vorbi despre corupția și răzvrătirea noastră și despre cum ne-am cunoscut pe noi înșine prin judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Apoi, ceilalți pot ajunge să vadă firea dreaptă a

lui Dumnezeu, cât și iubirea și mântuirea Lui pentru noi. Dar eu vorbisem doar despre reușitele mele din împărtășirea Evangheliei, rareori vorbind despre corupția pe care o arătasem sau despre cum m-am opus și m-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Ca urmare, oamenii au început să mă admire pe mine și să se bazeze pe mine. Trebuia să-mi arăt adevăratul sine, să dezvălui cum mă preamărisem singură și cum mă certase și mă disciplinase Dumnezeu pentru a mă îndruma să mă cunosc. De asemenea, ar trebui să-mi expun frământările și carențele din predicarea Evangheliei și să împărtășesc cum m-a îndrumat Duhul Sfânt. Trebuia să am părtășie despre toate acestea, astfel încât ceilalți să mă poată vedea clar și, de asemenea, să vadă cum lucrează Dumnezeu. Atunci ar avea credința să se bazeze pe Dumnezeu și să privească la El în datoria lor și să obțină îndrumarea Lui. Când m-am destăinuit în acest mod, toți au realizat că nu Îl aveau cu adevărat pe Dumnezeu în inimi. Voiau să facă o schimbare, să se bizuie pe Dumnezeu în datoria lor.

Apoi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu este Creatorul, iar identitatea și statutul Său sunt supreme. Dumnezeu are autoritate, înțelepciune și putere, are propria fire, propriile posesiuni și propria ființă. Știe cineva de câți ani lucrează Dumnezeu în mijlocul oamenilor și al întregii creații? Numărul precis de ani de când lucrează și gestionează Dumnezeu întreaga omenire este necunoscut; nimeni nu poate oferi o cifră precisă, iar Dumnezeu nu raportează omenirii aceste chestiuni. Totuși, dacă Satana ar face așa ceva, ar raporta acest lucru? Cu siguranță da. Vrea să se laude ca să înșele mai mulți oameni și ca să-i facă pe mai mulți să fie conștienți de contribuțiile lui. De ce Dumnezeu nu raportează aceste chestiuni? Acesta este un aspect smerit și tainic al esenței lui Dumnezeu. Care este opusul smereniei și al tăiniciei? Aroganța și etalarea. […] Dumnezeu cere ca oamenii să fie mărturie**

pentru El, dar oare a fost Dumnezeu mărturie pentru El Însuși? (Nu.) **Pe de altă parte, Satana se teme că oamenii nu vor afla nici măcar despre cel mai mărunt lucru pe care-l face. Antihriștii nu sunt diferiți: se laudă în fața tuturor cu fiecare lucru mărunt pe care îl fac. Auzindu-i, pare că mărturisesc pentru Dumnezeu – dar, dacă asculți cu atenție, vei descoperi că nu mărturisesc pentru Dumnezeu, ci se grozăvesc, întărindu-se. Motivația și esența din spatele spuselor lor este să se întreacă cu Dumnezeu pentru aleșii Lui și pentru statut. Dumnezeu este smerit și ascuns, iar Satana se dă în spectacol. Există vreo diferență? A se da în spectacol față de smerenie și ascundere: care sunt lucruri pozitive?** (Smerenia și ascunderea.) **Ar putea Satana să fie descris ca fiind smerit?** (Nu.) **De ce? Judecând după natura-esență rea a acestuia, este un gunoi fără valoare; ar fi anormal ca Satana să nu se dea în spectacol. Cum i s-ar putea spune Satanei «smerit»? Despre Dumnezeu se spune că este «smerit». Identitatea, esența și firea lui Dumnezeu sunt înalte și onorabile, dar El nu Se grozăvește niciodată. Dumnezeu este smerit și tainic, așa că oamenii nu văd ce a făcut, dar în timp ce lucrează într-o astfel de obscuritate, omenirea este constant aprovizionată, hrănită și îndrumată – și toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Oare nu din cauza ascunderii și a smereniei nu declară Dumnezeu niciodată aceste lucruri, nu le menționează niciodată? Dumnezeu este smerit tocmai pentru că El este capabil să facă aceste lucruri, dar niciodată nu le menționează și nu le declară și nu discută despre acestea cu oamenii. Ce drept ai să vorbești despre smerenie, când ești incapabil de astfel de lucruri? Nu ai făcut niciunul dintre aceste lucruri, dar insiști să îți asumi meritul pentru ele – asta se numește a fi nerușinat. Călăuzind omenirea, Dumnezeu săvârșește o lucrare atât de măreață și guvernează întregul univers. Autoritatea și**

puterea Lui sunt atât de vaste, dar El nu a spus niciodată: «Puterea Mea este extraordinară.» El rămâne ascuns printre toate lucrurile, guvernând peste toate, hrănind și aprovizionând omenirea, permițând întregii omeniri să dăinuie generație după generație. Luați aerul și soarele, de exemplu, sau toate lucrurile materiale necesare existenței umane pe pământ – toate curg fără încetare. Faptul că Dumnezeu îl aprovizionează pe om este incontestabil. Dacă Satana ar face un lucru bun, l-ar ține sub tăcere și ar rămâne un erou nelăudat? Niciodată. Este ca în cazul unor antihriști din biserică care anterior au întreprins lucrări periculoase, care au renunțat la lucruri și au îndurat suferințe, care poate chiar au ajuns la închisoare; sunt și câțiva care au contribuit cândva la un aspect al lucrării casei lui Dumnezeu. Ei nu uită niciodată aceste lucruri, cred că pentru ele merită laude tot restul vieții, cred că acestea sunt capitalul vieții lor – ceea ce arată cât de mici sunt oamenii! Oamenii sunt cu adevărat mărunți, iar Satana e nerușinat" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)").

Am fost mișcată de umilința și tăinicia lui Dumnezeu. Când am comparat purtarea Sa cu a mea, mi-a fost nespus de rușine. Dumnezeu e atât de suprem și totuși a îndurat atât de multă suferință și umilință devenind trup și venind pe Pământ, exprimând adevăruri pentru a mântui omenirea. Oricât de măreață este lucrarea Lui și oricât de multe adevăruri exprimă Dumnezeu, El nu Se laudă niciodată. Doar aprovizionează și mântuiește în liniște omenirea. Esența lui Dumnezeu este incredibil de frumoasă. Dar eu sunt doar un fir de praf și am fost profund coruptă de Satana. Nu sunt nimic special și totuși, muream după admirație. M-am lăudat cu fiecare lucru mărunt pe care l-am făcut, îngrijorată că ceilalți nu vor observa. Deși toată aceasta era clar lucrarea făcută de Dumnezeu, iar eu doar am cooperat puțin, tot am căutat cu nerușinare să fur slava lui Dumnezeu, lăudându-mă

neîncetat. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai josnică și mai demnă de dispreț mă simțeam – a fost foarte dezgustător pentru Dumnezeu. Nu am mai vrut să fiu acel tip de persoană.

După aceea, la adunări, în mod deliberat, L-am preamărit pe Dumnezeu și am fost martoră pentru El, vorbind despre corupția și răzvrătirea mea, despre ce intenții demne de dispreț duseseră la eșecurile mele și despre cum Dumnezeu mă disciplinase și mă îndrumase ca să înțeleg principiile și să dobândesc o cale de practicare. Asta le-a îngăduit fraților și surorilor să învețe din eșecurile mele și recunoască firea dreaptă și mântuirea lui Dumnezeu. Uneori, încă simt puțin dorința de a mă da mare, dar, după ce realizez asta, mă rog și mă lepăd de mine imediat. M-am simțit mult mai bine după ce am pus acest lucru în practică. Doar datorită iubirii și mântuirii lui Dumnezeu am putut realiza această transformare.

69. De ce nu vreau să port o povară?

de Daisy, Coreea de Sud

În octombrie 2021, practicam în calitate de supraveghetoare a lucrării video. Partenerii mei erau fratele Leo și sora Claire. Amândoi făceau această datorie de mai mult timp decât mine și aveau mai multă experiență și au preluat conducerea în urmărirea și administrarea unei mari părți din lucrare. De asemenea, eu abia începusem să practic și erau multe aspecte ale lucrării pe care nu le înțelegeam, așa că, în mod firesc, mi-am asumat doar un rol mic. Consideram că, atât timp cât nu erau probleme în lucrarea mea, totul avea să fie bine, iar ceilalți puteau interveni și rezolva orice altceva. Astfel, nu trebuia să-mi fac prea multe griji și nimeni nu mă trăgea la răspundere. Treptat, am purtat o povară tot mai mică și am ajuns să înțeleg o parte foarte restrânsă a lucrării celorlalți doi și să particip foarte puțin la ea. Oricând discutam despre lucrare, nu-mi exprimam nicio părere, iar în timpul liber, mă relaxam și urmăream filme laice. Consideram că era în regulă să-mi fac datoria în felul acela.

Într-o zi, pe la amiază, o conducătoare a venit la mine și mi-a spus că Leo și Claire plecau altundeva să-și facă datoria și că eu trebuia să-mi asum mai multă răspundere, să fac un efort mai mare și să preiau lucrarea video. Această schimbare bruscă m-a lăsat ca trăsnită. Nu făceam de mult datoria asta și trebuia să urmăresc multe lucruri. Oare nu era prea multă presiune? Lucrarea de care răspundeau ei era destul de complicată și necesita atenție constantă. Trebuia să caut materiale ca să-i îndrum pe cei lipsiți de aptitudini. Leo și Claire erau destul de pricepuți și, în mod normal, foarte ocupați. De vreme ce abia începusem, sigur ar fi trebuit să dedic mai mult timp acestui lucru. Oare când aș mai fi avut timp liber? Dacă nu puteam face față acestei răspunderi și întârziam lucrarea, n-aș fi comis o

fărădelege? Mă gândeam că ar fi mai bine dacă ar găsi conducătoarea pe cineva mai potrivit pentru această răspundere. Văzând că nu spuneam nimic, conducătoarea m-a întrebat ce credeam. Am fost foarte potrivnică și n-am vrut să zic nimic. După ce am terminat de discutat despre lucrare, pur și simplu am plecat. Când m-am gândit la toate probleme și greutățile cărora trebuia să le fac față singură, am simțit că mă sufocam din cauza presiunii și că zilele care mă așteptau aveau să fie de nesuportat. Oricum priveam problema, tot nu mă simțeam capabilă de această slujbă. Apoi, conducătoarea mi-a trimis un mesaj în care mă întreba despre starea mea, la care am răspuns repede: „Nu mă simt în stare să preiau această lucrare. Poate poți găsi pe cineva mai potrivit?" Atunci, conducătoarea m-a întrebat: „Pe ce baza te consideri a fi nepotrivită?" Chiar nu am știut cum să răspund. Nici măcar nu încercasem încă și nu știam dacă eram în stare să o fac. Însă gândul la presiunea lucrării și la epuizarea fizică necesară mă făcuse să vreau să refuz. Nu însemna că mă eschivam de la răspundere și-mi refuzam datoria? Apoi m-am gândit cum toate lucrurile pe care le înfruntam zilnic erau permise de Dumnezeu și că ar trebui să mă supun. Așa că m-am rugat Lui: „Dumnezeule, cei doi parteneri ai mei sunt transferați, iar eu rămân să-mi asum singură toată lucrarea. Mă simt potrivnică și deloc dispusă să mă supun. Știu că starea asta e greșită, dar nu-Ți înțeleg voia. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi, ca să pot să mă cunosc și să mă supun!"

Ulterior, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care-mi descria cu adevărat starea. Dumnezeu spune: „**Care sunt manifestările unei persoane oneste? În primul rând, să nu se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre manifestările unei persoane oneste. În afară de asta, cea mai importantă manifestare este a căuta și practica adevărul în toate chestiunile – acest lucru este crucial. Spui că ești onest, dar împingi întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu într-un**

ungher al minții tale și pur și simplu faci orice vrei tu. Este asta o manifestare a unei persoane oneste? Tu spui: «Deși calibrul meu e slab, am o inimă onestă.» Și totuși, când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că vei suferi sau că vei fi tras la răspundere dacă nu o îndeplinești bine, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la datoria ta sau sugerezi să o facă altcineva. Este aceasta manifestarea unei persoane oneste? Nu este, în mod clar. Așadar, cum ar trebui atunci să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să se supună rânduielilor lui Dumnezeu, să fie devotată datoriei pe care trebuie să o îndeplinească și să se străduiască să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă pe mai multe căi: una este să-ți accepți datoria cu o inimă onestă, să nu iei în considerare interesele trupești, să nu fii fără tragere de inimă în privința ei și să nu complotezi pentru beneficiul propriu. Acestea sunt manifestări ale onestității. O alta este să îți pui toată inima și puterea în a-ți realiza bine datoria, făcând lucrurile cum se cuvine și punându-ți inima și iubirea în datoria ta pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acestea sunt manifestările pe care ar trebui să le aibă o persoană onestă în timp ce-și îndeplinește datoria. Dacă nu duci la bun sfârșit ceea ce știi și înțelegi și dacă depui doar 50 sau 60 la sută din efortul tău, atunci nu te implici în ea cu toată inima și puterea ta. Mai degrabă, ești viclean și pus pe chiul. Sunt oare onești oamenii care-și realizează datoria în acest fel? În niciun caz. Dumnezeu nu are nicio nevoie de astfel de oameni lipsiți de scrupule și înșelători; aceștia trebuie să fie alungați. Dumnezeu folosește doar oameni cinstiți pentru realizarea îndatoririlor. Chiar și făcătorii de servicii devotați trebuie să fie cinstiți. Oamenii care sunt veșnic neglijenți, superficiali, vicleni și care caută mereu modalități de a lenevi sunt cu toții înșelători și sunt toți demoni. Niciunul dintre ei nu crede cu adevărat în Dumnezeu și vor fi alungați

cu toții. Unii oameni se gândesc: «A fi o persoană onestă înseamnă doar să spui adevărul și să nu spui minciuni. Este chiar ușor să fii o persoană onestă.» Ce crezi despre acest sentiment? Oare a fi o persoană onestă reprezintă o sferă atât de limitată? Categoric nu. Trebuie să-ți dezvălui inima și să I-o dai lui Dumnezeu; aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană onestă. Iată de ce o inimă cinstită este nespus de prețioasă. Ce implică acest lucru? Că o inimă cinstită poate să-ți controleze comportamentul și să-ți schimbe starea. Te poate conduce să faci alegerile corecte și să te supui lui Dumnezeu și să-I câștigi aprobarea. O inimă ca aceasta este cu adevărat prețioasă. Dacă ai o astfel de inimă onestă, atunci aceasta este starea în care ar trebui să trăiești, acesta este felul în care ar trebui să te comporți și felul în care ar trebui să te dăruiești" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să-mi fie foarte rușine. Când se confruntă cu această datorie, oamenii onești nu-și fac griji cu privire la riscul presupus de preluarea datoriei și cu atât mai puțin se sustrag datoriei lor sau o refuză fiindcă se tem de suferință. În schimb, ei încep prin a accepta și a face tot ce pot pentru datoria lor. Doar asta e o atitudine onestă. Apoi m-am gândit la atitudinea mea față de datorie. Imediat ce am auzit că partenerii mei erau transferați, m-am îngrijorat că volumul meu de muncă va crește, că grijile mele se vor înmulți, iar presiunea asupra mea va fi mai mare. Dacă lucrarea nu era bine făcută, trebuia să-mi asum răspunderea, așa că am încercat să folosesc scuza că eram incompetentă ca să mă sustrag răspunderii. Chiar am fost înșelătoare și lipsită de conștiință. M-am gândit că, în rugăciune, mereu făgăduiam să țin seama de poverile lui Dumnezeu, dar când a fost vorba să fac asta, am ținut cont de trupul meu, nu am practicat niciun adevăr și doar am folosit vorbe goale ca să-L înșel pe Dumnezeu. Dacă într-adevăr aș fi ținut cont de voia lui Dumnezeu, dacă aș

fi știut că nu puteam face față lucrării și n-aș fi găsit pe altcineva potrivit, atunci ar fi trebuit să-mi dezvolt aptitudinile și să cooperez cu ceilalți, ca lucrarea video să nu fie afectată. Asta ar trebui să facă o persoană cu umanitate și conștiință. Dacă, în cele din urmă, chiar nu puteam face față sarcinii și ajungeam să fiu transferată sau suspendată, atunci pur și simplu m-aș fi supus rânduielilor lui Dumnezeu. Doar o astfel de practică e rațională. La gândul acesta, m-am simțit mai calmă.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a făcut să înțeleg oarecum atitudinea pe care o avusesem față de datoria mea. Dumnezeu spune: „**Toți cei care nu urmăresc adevărul își îndeplinesc îndatoririle cu o mentalitate lipsită de responsabilitate. «Dacă o persoană conduce, eu o urmez; indiferent încotro conduce, eu merg. Voi face orice mă va pune să fac. Cât despre a-mi asuma responsabilitatea și grija sau a prelua mai multe probleme pentru a face ceva, a face un lucru din toată inima și cu toată puterea mea – pentru acest lucru, nu sunt pregătit pentru asta.» Acești oameni nu sunt dispuși să plătească prețul. Sunt dispuși doar să se străduiască, nu să-și asume responsabilitatea. Nu aceasta este atitudinea cu care cineva îndeplinește cu adevărat o datorie. O persoană trebuie să învețe să-și pună inima în îndeplinirea datoriei sale, iar o persoană care are conștiință poate să realizeze acest lucru. Dacă cineva nu își pune niciodată inima în îndeplinirea datoriei personale, înseamnă că nu are conștiință, iar cei lipsiți de conștiință nu pot să dobândească adevărul. De ce spun Eu că nu pot să dobândească adevărul? Ei nu știu să se roage lui Dumnezeu și să caute luminarea Duhului Sfânt, nici cum să țină seama de voia lui Dumnezeu, nici să-și pună inima în a medita la cuvintele lui Dumnezeu, nici nu știu să caute adevărul, cum să caute pentru a înțelege cerințele lui Dumnezeu și voia Lui. Asta înseamnă să**

nu fii capabil să cauți adevărul. Experimentați stări în care, indiferent ce s-ar întâmpla sau ce datorie ați îndeplini, puteți frecvent să vă liniștiți înaintea lui Dumnezeu și să vă puneți inima în a medita la cuvintele Lui și în a căuta adevărul și în a vă gândi la modul în care trebuie să îndepliniți acea datorie pentru a fi în acord cu voia lui Dumnezeu și în ce adevăruri ar trebui să dețineți pentru a îndeplini această datorie în mod mulțumitor? Sunt multe momente în care căutați adevărul în acest fel? (Nu.) **A-ți pune inima în datoria ta și a-ți putea asuma responsabilitatea îți solicită să suferi și să plătești un preț – nu e suficient doar să vorbești despre aceste lucruri. Dacă nu-ți pui inima în datoria ta, dorindu-ți în schimb să trudești mereu, atunci cu siguranță datoria ta nu va fi bine făcută. Vei face pur și simplu lucrurile de complezență și nimic mai mult, și nu vei ști dacă ți-ai făcut datoria bine sau nu. Dacă îți pui inima în ea, vei ajunge treptat să înțelegi adevărul; dacă nu faci asta, atunci nu-l vei înțelege. Când îți pui inima în îndeplinirea datoriei și în urmărirea adevărului, vei ajunge treptat să înțelegi voia lui Dumnezeu, să-ți descoperi propriile corupții și neajunsuri și să-ți stăpânești toate diferitele stări. Atunci când te concentrezi doar pe a depune efort și nu îți pui inima în a reflecta asupra ta, nu vei fi capabil să descoperi adevăratele stări din inima ta și nenumăratele reacții și manifestări ale corupției pe care le ai în diferite împrejurări. Dacă nu știi care vor fi consecințele atunci când problemele rămân nerezovate, atunci ești în mare necaz. Acesta este motivul pentru care nu este bine să crezi în Dumnezeu într-o manieră confuză. Trebuie să trăiești înaintea lui Dumnezeu tot timpul, în toate locurile; orice ți s-ar întâmpla, trebuie să cauți întotdeauna adevărul și, în timp ce faci acest lucru, trebuie să și reflectezi asupra ta și să știi ce probleme există în starea ta, căutând imediat adevărul pentru a le**

rezolva. Numai în acest fel poți să-ți îndeplinești bine datoria și să eviți să întârzii lucrarea. Nu doar că vei putea să-ți îndeplinești bine datoria, dar, cel mai important este că vei avea și intrare în viață și vei fi capabil să-ți înlături firile corupte. Numai așa poți pătrunde în adevărul-realitate. Dacă ceea ce gândești adesea în inima ta nu reprezintă chestiuni legate de datoria ta sau chestiuni care au de-a face cu adevărul și, în schimb, ești prins în lucruri exterioare, cu gândul la treburile trupești, vei fi capabil să înțelegi adevărul? Vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria și să trăiești înaintea lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu. O astfel de persoană nu poate fi mântuită" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Dumnezeu chiar mă descria expunând acest tip de atitudine. Când am început datoria asta, nu mi-am asumat nicio răspundere. Am văzut că partenerii mei aveau mai multă experiență decât mine, așa că m-am retras în spate și am considerat că totul era în regulă atât timp cât mă asiguram că nimic nu mergea prost în propria lucrare. Dacă făceam asta, păream respectabilă și nu trebuia să mă obosesc, așa că m-am axat doar pe propria lucrare și nu m-a preocupat niciodată lucrarea de care erau responsabili ei, nici nu am luat în serios problemele sau dificultățile care apăreau în aceasta. Când conducătoarea a întrebat de ce lucrarea grupului nostru era atât de ineficientă, n-am avut un răspuns. La fel își tratează slujbele și necredincioșii. Cum țineam eu cont de voia lui Dumnezeu în datoria mea? Când apăreau probleme în lucrare, nu căutam adevărul, nu rezumam abaterile și nici nu mă gândeam cum să sporesc eficiența. Mereu consideram că atât timp cât colegii mei lucrători se puteau ocupa de ele, eu mă puteam relaxa puțin. Oricând aveam timp, îmi răsfățam trupul sau urmăream videoclipuri laice. Deveneam tot mai desfrânată și mă îndepărtam din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Am văzut că nu-mi făceam

datoria cu sârg. O tratam ca pe o slujbă. Cum puteam să-mi fac bine datoria în acest mod? Atunci am realizat că rânduielile lui Dumnezeu îmi făcuseră „planurile de rezervă” să plece, ca să-mi dea o șansă să practic, să învăț să simt grijă, să fac față responsabilității, să mă bazez pe Dumnezeu când am dificultăți și să caut adevărurile-principii. Mai important, asta mi-a permis să recunosc că atitudinea mea nepăsătoare și iresponsabilă față de datoria mea atrăgea dezgustul lui Dumnezeu. Presiune lucrării mă constrângea să fiu mai sârguincioasă în datoria mea și să încerc să-mi fac datoria cum se cuvine. Înțelegând intențiile lui Dumnezeu, am fost dispusă să mă supun acestor circumstanțe. În următoarele câteva zile, m-am străduit mai mult în lucrarea mea. Odată ce descopeream probleme în lucrarea video, le notam și căutam să le rezolv. Am făcut un plan de studiu și m-am străduit să preiau lucrarea cât de curând. Odată ce starea mi se corectase, am avut mai mult timp pentru lucrarea mea și mi-am petrecut zilele simțindu-mă mai împăcată.

Ulterior, mi s-a repartizat o altă soră parteneră. La început, eram atentă să fiu mai responsabilă, dar după o vreme, am descoperit că era destul de pricepută și că avea mai multă expertiză profesională decât mine, așa că i-am repartizat câteva sarcini, iar eu nu m-am mai implicat în acestea. Uneori, ca să-mi păstrez reputația, participam la discuții, dar mă abțineam să fac sugestii, gândindu-mă: „Întrucât te poți ocupa de lucruri, nu-i nevoie să-mi fac griji și mă pot relaxa o vreme.” Conducătoarea mea m-a atenționat să am mai multă grijă de lucrarea și, câteva zile după ce mi-a spus asta, am făcut-o, dar curând, m-am întors la vechile obiceiuri. Uneori, frații și surorile ne trimiteau mesaje despre problemele complicate care apăruseră în lucrare și trebuiau rezolvate imediat, dar de îndată ce vedeam că era o lucrare pe care o urmărea sora mea, nu voiam să mă deranjez. Marcam în mod intenționat mesajul ca „necitit” și mă făceam că nu l-am văzut,

gândindu-mă că sora mea se putea ocupa mai târziu de asta. Deși simțeam că era un lucru iresponsabil, de vreme ce lucrarea progresa normal, nu m-am gândit prea mult la asta. Câteva luni mai târziu, am devenit responsabile de părți diferite ale lucrării video. De data asta, nu aveam ajutor și știam că sigur aveam să înfrunt multe dificultăți și probleme. Însă când m-am gândit la lipsa mea de răspundere în datorie și că acest lucru îmi putea fi benefic, mi-am spus că ar trebui să încep prin a mă supune. Însă când am început efectiv, am descoperit că erau mult mai multe de urmărit, iar numărul lucrurilor de care trebuia să mă ocup zilnic părea nesfârșit. În plus, aptitudinile mele profesionale nu erau grozave și apăreau tot mai multe probleme. Fiecare videoclip pe care îl făceam primea sugestii, iar eu trebuia să mă gândesc și să răspund fiecăreia. Treptat, puținul entuziasm pe care îl avusesem s-a epuizat și adesea mă întrebam: „Deja mă străduiesc din greu, dar tot sunt foarte multe probleme. Poate ar fi mai bine dacă ar găsi conducătoarea pe cineva mai potrivit.” Curând după aceea, mai multe videoclipuri ne-au fost trimise înapoi la refăcut, iar eu m-am simțit și mai deprimată. Nu mai voiam să rezolv problemele complicate cu care mă confruntam și tânjeam tot mai mult după zilele în care aveam parteneri în datoria mea, când mă puteam ascunde, indiferentă, în spatele lor și nu trebuia să suport atât de multă presiune. Nu aveam imboldul de a-mi face datoria și, când mergeam, îmi simțeam picioarele ca de plumb. Atunci mi-am dat seama că nu-mi mai puteam face datoria în starea aceea, așa că m-am rugat lui Dumnezeu. Căutând, mi-am amintit dintr-o dată de Noe. El a înfruntat multe dificultăți și eșecuri când a construit arca, dar n-a renunțat niciodată și a continuat timp de 120 de ani, terminând, în cele din urmă, arca și împlinind însărcinarea dată de Dumnezeu. Însă în fața câtorva dificultăți, eu am vrut să scap de povară și să fug. Oare nu eram o lașă? La

gândul acesta, m-am adunat puțin și am putut să-mi înfrunt cum se cuvine problemele din lucrare.

În timpul devoționalelor mele, am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Niciun conducător fals nu face niciodată lucrări practice și toți acționează de parcă rolul lor de conducere ar fi o funcție oficială, bucurându-se pe deplin de privilegiile statutului lor. Ei tratează datoria care trebuie realizată și lucrarea care trebuie făcută de un conducător drept o povară, un deranj. În inimile lor, colcăie sfidarea față de lucrarea bisericii: dacă le ceri să supravegheze lucrarea sau să descopere problemele care există în aceasta și care trebuie urmărite și rezolvate, sunt plini de reticență. Aceasta este lucrarea pe care conducătorii și lucrătorii trebuie să o facă, aceasta este slujba lor. Dacă nu o faci – dacă nu ești dornic să o faci – de ce mai vrei să fii conducător sau lucrător? Îți realizezi datoria pentru a ține cont de voia lui Dumnezeu sau pentru a fi un funcționar și a te bucura de beneficiile unui statut? Nu este nerușinat să fii conducător dacă vrei doar să deții o oarecare funcție oficială? Nimeni nu are un caracter mai josnic – acești oameni nu au niciun respect de sine, sunt fără rușine. Dacă dorești să te bucuri de comoditatea trupească, grăbește-te înapoi în lume și luptă pentru ea, apuc-o și smulge-o cum poți. Nimeni nu va interveni. Casa lui Dumnezeu este un loc în care aleșii Lui să-și îndeplinească îndatoririle și să-L venereze; este un loc în care oamenii să urmărească adevărul și să fie mântuiți. Nu este un loc unde oricine să savureze comoditatea trupească și cu atât mai puțin nu este un loc care să-i menajeze pe oameni. […] Indiferent ce lucrare fac unii oameni sau ce datorie realizează, sunt incapabili să reușească, este prea mult pentru ei, sunt incapabili să îndeplinească oricare dintre obligațiile sau responsabilitățile pe care oamenii ar trebui să le îndeplinească. Nu sunt**

gunoaie? Mai merită să fie numiți oameni? Cu excepția neghiobilor, a celor cu deficiențe mintale și a celor care suferă de handicapuri fizice, există cineva în viață care nu trebuie să-și îndeplinească îndatoririle și să-și îndeplinească responsabilitățile? Însă acest tip de persoană este mereu uneltitoare și joacă murdar și nu dorește să-și îndeplinească responsabilitățile; implicația acestui lucru este că nu doresc să se comporte precum o persoană adecvată. Dumnezeu le-a dat calibru și daruri, El le-a dat posibilitatea de a fi o ființă umană și, totuși, ei nu se pot folosi de astea în a-și îndeplini îndatoririle. Nu fac nimic, dar sunt dornici să se bucure de toate. O astfel de persoană poate fi numită ființă umană? Indiferent ce lucrare le este dată – indiferent dacă este importantă sau obișnuită, dificilă sau simplă – ei sunt întotdeauna neglijenți și superficiali, întotdeauna leneși și înșelători. Când apar probleme, încearcă să paseze altor oameni responsabilitatea pentru acestea; nu își asumă nicio responsabilitate, dorind să-și continue viața de paraziți. Nu sunt gunoaie inutile? În societate, cine nu trebuie să depindă de sine pentru a supraviețui? Odată ce o persoană a crescut, trebuie să se îngrijească de ea însăși. Părinții acesteia și-au îndeplinit responsabilitatea. Chiar dacă părinții ei ar fi dispuși s-o susțină, ea ar fi neliniștită în această privință și s-ar cuveni să poată recunoaște: «Părinții mei și-au terminat treaba de a crește copii. Sunt un adult și sunt întreg la trup – ar trebui să pot trăi independent.» Nu este aceasta rațiunea minimă pe care s-ar cuveni s-o aibă un adult? Dacă cineva are cu adevărat rațiune, nu ar putea continua să cerșească de la părinți; i-ar fi frică de râsul altora, de a se face de rușine. Prin urmare, un trântor are rațiune? (Nu.) **Întotdeauna vrea răsplată fără muncă, nu vrea să-și asume responsabilitatea, caută o cină gratis, vrea trei mese bune pe zi – și pe cineva care să-l slugărească și ca mâncarea să-i fie**

delicioasă – fără să presteze nicio muncă. Nu este aceasta mentalitatea unui parazit? Iar oamenii care sunt paraziți, au ei conștiință și rațiune? Au ei demnitate și integritate? Categoric nu; Sunt cu toții niște umpluturi bune de nimic, fiare lipsite de conștiință sau rațiune. Niciunul dintre ei nu este apt să rămână în casa lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au constrâns să reflectez: a supraveghea și a înțelege problemele din lucrare și a căuta adevărul pentru a le rezolva sunt sarcinile conducătorilor și ale lucrătorilor, dar conducătorii falși le văd ca pe o povară. Asta arată că ei nu sunt aici ca să-și îndeplinească datoria, ci ca să se bucure de beneficiile funcției. Am văzut că la fel era și purtarea mea. Ar fi trebuit să-mi asum răspunderea și să rezolv problemele și dificultățile care au apărut, ar fi trebuit să profit de această ocazie ca să caut adevărul și să-mi compensez neajunsurile, ceea ce mi-ar fi permis să progresez mai repede. Dar am vrut să-mi refuz datoria fiindcă erau prea multe dificultăți. În calitate de supraveghetoare, nu am făcut lucrare reală și nu am rezolvat probleme reale. Nu însemna asta că doar tânjeam după beneficiile statutului? Analizându-mi comportamentul, deși poate părea că făceam lucrare atunci când aveam parteneri, de fapt, lucrarea era împărțită între mai mulți dintre noi, iar eu nu eram responsabilă de prea multe. Datoria mea era ușoară, așa că, de fapt, îmi era foarte ușor. Când cei doi parteneri ai mei au fost transferați, presiunea lucrării s-a adunat, a trebuit să sufăr ca să fac față responsabilității și, astfel, am devenit potrivnică, până în punctul în care am vrut să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi refuz datoria. Ulterior, deși mi-am corectat starea citind și bând cuvântul lui Dumnezeu, când am avut parteneră o soră cu mai multă experiență decât mine, iar mi-am asumat mai puțină responsabilitate și mi-am petrecut zilele făcându-mi datoria în tihnă, fără să vreau să-mi fac griji. Când am fost

singura responsabilă pentru lucrarea video și dificultățile s-au înmulțit, am vrut să fug din nou. Am văzut că atitudinea mea față de datorie fusese atât de trădătoare și că eram gata să mă retrag la primul semn de suferință fizică sau responsabilitate. Mereu am vrut să mă transfer la o slujbă ușoară și lipsită de stres, dar adevărul e că toate slujbele au dificultăți, iar dacă eu nu-mi îndepărtam firea coruptă, n-aș fi putut face cum trebuie nicio datorie. Am văzut că-mi era lehamite de adevăr și că nu iubeam lucrurile pozitive. Nu mă aflam acolo ca să îndeplinesc o datorie, ci ca să mă bucur de binecuvântări. În final, o astfel de credință e în zadar! În special, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Întotdeauna vrea răsplată fără muncă, nu vrea să-și asume responsabilitatea, caută o cină gratis, vrea trei mese bune pe zi – și pe cineva care să-l slugărească și ca mâncarea să-i fie delicioasă – fără să presteze nicio muncă. Nu este aceasta mentalitatea unui parazit?**” Eram exact tipul de persoană pe care Dumnezeu o dezvăluia, voiam doar să culeg, fără să semăn niciodată și să mă bucur de roadele muncii celorlalți. Nu eram doar un gunoi? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai greață îmi era de mine. Înainte, oamenii pe care îi urâsem cel mai mult erau acei paraziți care încă trăiesc pe spatele părinților lor, oameni în toată firea care nu pleacă de acasă, care profită de părinții lor și nu-și asumă nicio responsabilitate. Sunt oameni buni de nimic. Însă cum se deosebea purtarea mea de a lor? Făcându-mi reproșuri, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, în sfârșit văd că sunt cu adevărat egoistă și nesinceră în datoria mea. Nu m-am gândit decât la trupul meu și am vrut să fiu un parazit. Aceste gânduri depravate mă îngrozesc! Sunt atât de multe lucrări în biserică, iar ele necesită o cooperare urgentă, dar eu nu încerc să fac progrese sau să-mi asum vreo povară. Sunt un gunoi!”

Am continuat să mă gândesc. De ce am vrut mereu să fug și să-mi refuz datoria, oricând presiunea și dificultățile din lucrarea mea creșteau?

Care era cauza principală a acestui lucru? În căutarea mea, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e**

deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de

propria ta căutare personală” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”). Din cuvintele aspre ale lui Dumnezeu, am înțeles că El e dezgustat de oamenii care tânjesc după confort, îi antipatizează și nu sunt decât animale pentru El. Sunt niște trântori, care nu vor ca lucrarea să progreseze, vor să lenevească și, în cele din urmă, nu fac cum se cuvine nicio datorie și nu dobândesc niciun adevăr. Sunt gunoaie. Așa am fost eu. Îmi plăcea să-mi fac datoria fără piedici și, atât timp cât aveam o datorie, nu eram suspendată sau alungată, totul era în regulă. Dar imediat ce mă confruntam cu dificultăți care necesitau ca eu să sufăr sau să plătesc un preț, mă eschivam. Voiam să aleg doar sarcini simple și fără complicații și susțineam principiile de viață satanice, precum: „Bucură-te de viață cât încă trăiești” și „Tratează-te bine”. Din cauza influenței acestor gânduri și opinii, am tânjit mereu după confort și m-am enervat oricând lucrarea de care răspundeam se aglomera, temându-mă că-mi va afecta timpul liber. Când trebuia să-mi dezvolt aptitudinile, nu am plătit cu adevărat un preț pentru asta. Drept rezultat, după o vreme, nu mi le dezvoltasem prea mult și nu mă puteam ocupa de lucrare. Uneori chiar mi-am neglijat îndatoririle și am urmărit filme laice sub pretextul că-mi dezvoltam aptitudinile, devenind tot mai amorțită și mai întunecată în duh. În calitate de supraveghetoare, când au apărut probleme în lucrare, ar fi trebuit să le urmăresc și să le rezolv în mod activ, dar imediat ce am văzut că erau probleme complicate, m-am folosit de trucuri ca să le ignor, întârziind progresul lucrării. Chiar și mai gravă a fost dorința mea constantă de a găsi pe cineva care să-mi ia locul și să mă elibereze de presiune. Știam că producția de videoclipurilor era foarte importantă, dar eu îmi mulțumeam trupul și fugeam în orice moment crucial, fără să-mi asum nicio răspundere. Eram exact ca un copil ai cărui părinți îl crescuseră până la maturitate, dar când vine vremea să se sacrifice pentru familia lui, acesta se teme de

suferință și nu vrea să-și asume răspunderea. Un astfel de om nu are conștiință și e un ticălos nerecunoscător. M-am gândit că exact așa fusese comportamentul meu. Dumnezeu mă îndrumase până în acest punct și, de asemenea, mă onorase, permițându-mi să îndeplinesc o datorie atât de importantă, dar eu m-am temut mereu de suferință și am ținut cont de trupul meu. Nu aveam niciun fel de conștiință! Mereu m-am plâns de greutățile din datoria mea și am detestat să mă despart de confortul fizic. Nu numai că-mi pierdeam șansa de a dobândi adevărul, dar îmi făceam datoria de mântuială și nu lăsam decât fărădelegi în urma mea. În final, sigur aveam să fiu respinsă și alungată de Dumnezeu!

Am început să caut o cale de practică. Am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Să presupunem că biserica îți dă o treabă de făcut, iar tu spui: «Fie că treaba asta este o șansă de a ieși în evidență sau nu, din moment ce mi-a fost dată, o voi face bine. Îmi voi asuma această responsabilitate. Dacă voi fi repartizat la primire, voi da totul pentru buna primire a oamenilor; mă voi îngriji bine de frați și de surori și voi face tot posibilul să păstrez siguranța tuturor. Dacă voi fi desemnat să răspândesc Evanghelia, mă voi echipa cu adevărul, voi răspândi cu dragoste Evanghelia și îmi voi face bine datoria. Dacă voi fi desemnat să învăț o limbă străină, o voi studia cu sârguință, mă voi strădui în privința asta și o voi învăța cât mai repede posibil, în decurs de un an sau doi, ca să pot mărturisi despre Dumnezeu străinilor. Dacă mi se va cere să scriu articole despre mărturii, mă voi pregăti în mod conștiincios să fac acest lucru și voi vedea faptele potrivit adevărurilor-principii; voi învăța despre limbaj și, deși s-ar putea să nu fiu în stare să scriu articole cu proză frumoasă, voi putea cel puțin să-mi comunic mărturia bazată pe experiență în mod clar, să am părtășie despre adevăr în mod inteligibil și să ofer mărturie adevărată pentru**

Dumnezeu, astfel încât, atunci când oamenii îmi vor citi articolele, să fie edificați și ajutați. Orice slujbă îmi încredințează biserica, o voi prelua cu toată inima și puterea mea. Dacă există ceva ce nu înțeleg sau se ivește o problemă, mă voi ruga lui Dumnezeu, voi căuta adevărul, voi rezolva problemele potrivit adevărurilor-principii și voi face bine treaba. Oricare ar fi datoria mea, voi folosi tot ce am pentru a o îndeplini bine și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Pentru orice pot realiza, voi face tot posibilul să-mi asum întreaga responsabilitate pe care o am și, cel puțin, nu mă voi împotrivi conștiinței și rațiunii mele, nu voi fi neglijent și superficial, viclean și indolent, și nici nu mă voi bucura de roadele muncii altora. Nimic din ce voi face nu va fi sub standardele conștiinței». Acesta este standardul minim al comportamentului uman, iar cel care își îndeplinește datoria în acest fel se poate califica drept persoană conștiincioasă și rezonabilă. Trebuie cel puțin să ai conștiința curată în îndeplinirea datoriei tale și să simți, măcar, că îți câștigi cele trei mese pe zi, că nu te milogești pentru ele. Acest lucru se numește simț al responsabilității. Indiferent dacă ai un calibru bun sau slab și dacă înțelegi sau nu adevărul, trebuie să ai această atitudine: «Deoarece mi s-a dat să fac această lucrare, trebuie să o tratez cu seriozitate; trebuie să o transform în preocuparea mea și să o fac bine, din toată inima și cu toată puterea mea. În ceea ce privește posibilitatea de a o face perfect, nu pot să-mi permit să ofer o garanție, dar atitudinea mea este că mă voi strădui să văd că e bine făcută și, cu siguranță, nu voi fi neglijent și superficial în acest sens. Dacă apare o problemă cu lucrarea, ar trebui să-mi asum responsabilitatea și să mă asigur că învăț ceva din asta și-mi îndeplinesc bine datoria». Aceasta este atitudinea corectă. Aveți o astfel de atitudine?” (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor,

„Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)”). Cuvintele lui Dumnezeu chiar m-au inspirat! Întrucât biserica m-a făcut responsabilă de această lucrare, trebuia să-mi asum toate responsabilitățile pe care un adult e capabil să și le asume. Oricât de înalt mi-ar fi fost calibrul, oricât de mult m-aș fi priceput la lucrarea mea și oricâte dificultăți aș fi înfruntat în datoria mea, nu puteam să mă eschivez, trebuia să continui și să fac tot ce-mi stătea în putință pentru lucrare. Ulterior, când terminam un videoclip și primeam sugestiile celorlalți, indiferent dacă era o problemă despre care nu știam sau dacă nu aveam habar cum să mă ocup de ea, căutam mereu în mod activ o cale să o rezolv sau încercam să găsesc oameni cu experiență cu care să mă pot consulta. Treptat, m-am familiarizat mai mult cu aceste aptitudini și am înțeles mai clar principiile. Înainte, oricând exista o problemă complicată, de obicei o pasam unuia dintre partenerii mei, nu răspundeam prompt la mesaje pe grup și mă mocăiam. Acum, pot să-mi asum în mod activ responsabilitatea și să port o povară mai mare în datoria mea. Deși vor exista dificultăți de-a lungul cooperării noastre, când mă bazez atent pe Dumnezeu și prin discuții cu ceilalți, calea pe care ar trebui să mergem devine tot mai clară.

Abia după această experiență am realizat cât de egoistă și înșelătoare am fost, că am fost trădătoare și leneșă în datoria mea, nedorind să fac față responsabilității. Când mi-am îndreptat atitudinea și am fost dispusă să țin cont de povara lui Dumnezeu și să fac tot ce puteam ca să cooperez, am văzut conducerea și îndrumarea lui Dumnezeu, am dobândit credință în sufletul meu și am devenit dispusă să practic faptul de a fi un om rațional și conștiincios, care se ocupă de îndatoririle sale.

70. Faptul că Dumnezeu apare și lucrează în China este un lucru foarte semnificativ

de Alisha, Coreea de Sud

Într-o zi, am urmărit un material video cu imnuri intitulat „**Dumnezeu Și-a adus gloria în Răsărit**” care au reverberat în sufletul meu. Versurile spuneau: „**Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”). Acest material video chiar m-a uluit. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Își aduce slava din Israel în Răsărit. În China, cea mai potrivnică față de Dumnezeu dintre toate națiunile, El a apărut, înfăptuindu-Și lucrarea și exprimând

adevărul pentru a-i cuceri și mântui pe toți oamenii din univers. Aceasta este atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu. În trecut, nu eram familiarizată cu lucrarea lui Dumnezeu. Pe baza noțiunilor mele, am crezut că Domnul avea să apară în Israel la întoarcerea Sa. Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am ajuns să înțeleg semnificația incredibilă a apariției și lucrării lui Dumnezeu în China.

În 1997, am găsit credința în Domnul și am fost o căutătoare entuziastă. Ori de câte ori aveam timp, făceam voluntariat la biserică și dădeam neclintit zeciuială în fiecare lună. În aprilie 2011, am venit în Coreea de Sud pentru un loc de muncă și, oricât de ocupată eram cu munca, mergeam în continuare la slujba de duminică. Însă predicile pastorului erau întotdeauna la fel. Enoriașii fie moțăiau, fie sfârșeau prin a discuta între ei. Nu era nicio bucurie, nicio hrană spirituală. Cu timpul, am încetat să mai vreau să merg la slujbe. Însă fiind creștină, pur și simplu n-am simțit că e corect să nu particip. Așa că m-am forțat să continui să merg.

Apoi, întâmplător, într-o zi, m-am întâlnit cu una dintre prietenele mele din vechea biserică. M-a invitat la ea acasă și a venit și prietena ei, Audrey. Era prima dată când ne-am întâlnit, dar ne-am înțeles imediat. Am vorbit despre situațiile noastre și, de asemenea, despre dezolarea din biserică. Audrey a avut părtășie cu mine despre felul în care dezolarea din biserică se întâmpla mai ales pentru că Dumnezeu face o nouă lucrare, iar lucrarea Duhului Sfânt s-a schimbat și că noi trebuie să fim ca fecioarele înțelepte, căutând apariția și lucrarea lui Dumnezeu și ascultând glasul Lui, pentru a-L întâmpina pe Domnul și a câștiga hrana apelor vii. Mi s-a părut că ceea ce a spus ea era foarte luminător. Apoi, Audrey a zis: „Domnul Isus S-a întors deja, S-a întrupat ca Dumnezeu Atotputernic și a apărut să-Și îndeplinească lucrarea în China, exprimând adevărul și făcând lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, pentru a purifica și pentru a mântui pe

deplin omenirea. Dumnezeu Atotputernic a început Epoca Împărăției și a încheiat Epoca Harului. Toți cei care acceptă lucrarea Lui din zilele de pe urmă sunt fecioarele înțelepte ajunse înaintea tronului lui Dumnezeu; ei primesc aprovizionarea cuvântului lui Dumnezeu și participă la ospățul nunții Mielului." Am fost foarte șocată de ceea ce a spus Audrey și mi-a fost greu să o cred: „Domnul S-a întors? Și a venit în China? Pe vremea Vechiului și Noului Testament, Dumnezeu Și-a înfăptuit lucrarea în Israel și se spune în Biblie: «**În ziua aceea, picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, în partea dinspre răsărit. Muntele Măslinilor va fi despicat în două părți, de la răsărit la apus, și se va forma o vale foarte mare. Jumătate din munte se va deplasa astfel înspre nord, iar cealaltă jumătate înspre sud**» (Zaharia 14:4). În zilele de pe urmă, Domnul ar trebui să sosească în Israel, pe Muntele Măslinilor. Cum ar putea să fie în China?", am dat eu glas confuziei mele în fața lui Audrey.

Ea doar mi-a zâmbit și a spus: „Profețiile revenirii Domnului sunt toate misterioase. Nu le putem înțelege semnificația până când nu s-au împlinit și până când nu vedem cum Dumnezeu Și-a îndeplinit lucrarea — numai atunci poate cineva să înțeleagă ce a vrut să se spună în profeții. Nu ar trebui să delimităm lucrarea lui Dumnezeu, folosind semnificația literală a profețiilor, bazată pe noțiunile și închipuirile noastre, pentru că e posibil să ne împotrivim lui Dumnezeu procedând în acest fel. Luați, drept exemplu, fariseii. Ei au analizat profeția venirii lui Mesia, agățându-se de sensul ei literal, crezând că, atunci când Domnul va veni, va trebui să fie numit Mesia. Drept urmare, când Domnul Isus a venit și nu S-a numit Mesia, ei au crezut că nu se potrivea cuvintelor profeției și au dat totul pentru a-L renega pe Domnul Isus și a I se împotrivi. Nu a contat cât de autoritar și de puternic era ceea ce a predicat Domnul Isus – pur și simplu nu erau dispuși să accepte acest lucru și, în cele din urmă, L-au răstignit. Au fost blestemați

si pedepsiți de Dumnezeu. Dacă delimităm lucrarea lui Dumnezeu pe baza cuvintelor profețiilor din Biblie și nu investigăm faptele apariției și ale lucrării lui Dumnezeu, este posibil să facem aceeași greșeală ca fariseii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic îndeplinește lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, exprimând toate adevărurile care purifică și mântuiesc omenirea, ca o lumină strălucitoare care apare în Răsărit. În puțin mai mult de 20 de ani, lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă s-a răspândit în toată China, iar acum a ajuns chiar și în alte națiuni din întreaga lume. «**Cuvântul Se arată în trup**», o colecție de cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic, a fost tradusă în peste 20 de limbi și publicată pe internet, pentru ca oamenii din întreaga lume să caute și să investigheze. Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit ca fulgerul, luminând de la Răsărit la Apus, zguduind întreaga lume și împlinind complet profeția Domnului Isus: «**Așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). Și a împlinit totodată și profeția din Cartea lui Maleahi 1:11: «**Căci, de la răsăritul soarelui până exact la apusul lui, numele meu va fi minunat printre neamuri […]**, a spus Iahve al oștilor.»” Auzind asta, am înțeles brusc: Domnul S-a întors în China, nu în Israel, iar Biblia a profețit acest lucru cu mult timp în urmă.

Apoi, Audrey mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**De fapt, Dumnezeu este Stăpânul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul întregii creații. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul întregii creații. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare**

nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut întreaga creație, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut întreaga creație? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. […] Dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul întregii creații. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul întregii creații. Indiferent

dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că «Numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor»?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul întregii creații").

După ce a citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, Audrey a avut părtășie: „Dumnezeu este Domnul întregii creații, El domnește peste întreg universul și conduce soarta tuturor oamenilor. Dumnezeu nu este numai Dumnezeul israeliților, ci cu atât mai mult, El este Dumnezeul întregii creații. Dumnezeu are dreptul de a-Și îndeplini lucrarea în cadrul oricărei națiuni și în orice popor. Dar indiferent în ce țară apare și lucrează, lucrarea Lui este îndreptată către întreaga omenire și pentru a o conduce spre progresul ei. În Epoca Legii, de exemplu, Iahve Dumnezeu a lucrat în Israel, Și-a proclamat legea și a început Epoca Legii. Apoi, folosind acest ținut ca un centru, El Și-a extins treptat lucrarea și în alte ținuturi, astfel încât toate națiunile și popoarele să cinstească numele Lui ca fiind măreț. În Epoca Harului, Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare în Iudeea. Dar Domnul Isus nu i-a răscumpărat doar pe evrei, El a răscumpărat toată omenirea. Acum, după două mii de ani, Evanghelia Domnului Isus s-a răspândit în toate colțurile lumii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a venit, a apărut și a început să lucreze în China, înainte de a-și extinde lucrarea în tot universul. Acum, cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic sunt ca o lumină sclipitoare care strălucește dinspre Răsărit, fiind răspândite și mărturisite printre multe națiuni din Apus. Mulțimi uriașe

au auzit glasul lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au venit înaintea tronului lui Dumnezeu, pentru a accepta judecata și purificarea cuvintelor Sale. Putem vedea că, indiferent de epocă, când Dumnezeu Se hotărăște să apară și să lucreze în mijlocul unui popor sau într-o țară, întotdeauna, El alege mai întâi un loc unde să lucreze și, apoi, folosind acest loc ca exemplu, își extinde treptat lucrarea în alte locuri, pentru a-Și termina lucrarea de mântuire a omului. Acesta este principiul din spatele lucrării lui Dumnezeu. Dacă ne ghidăm după noțiunile și închipuirile noastre, crezând că, deoarece Dumnezeu a lucrat în Israel în Epoca Legii și în Epoca Harului, El trebuie să fie numai Dumnezeul Israelului, Evanghelia poate ieși numai din Israel, oamenii din Israel sunt singurii aleși adevărați ai lui Dumnezeu și singurii demni de binecuvântările Sale, iar Dumnezeu nu Se va arăta și nu va lucra în neamuri, atunci nu L-am delimita pe Dumnezeu? Dumnezeu a spus: «**Numele lui Iahve va fi mărit printre națiunile neamurilor**», așadar, cum s-ar îndeplini și împlini acest lucru? Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă și Își face lucrarea în China, o țară condusă de ateism, zdrobind noțiunile oamenilor. El a arătat că El nu lucrează după reguli, ci mai degrabă după propriul Său plan. Ne-a arătat, de asemenea, că El nu mântuiește doar poporul lui Israel, ci și neamurile și că El nu este doar Dumnezeul israeliților, ci Dumnezeul întregii omeniri. El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Oriunde apare și lucrează Dumnezeu, este întotdeauna semnificativ și El alege întotdeauna locul care va servi cel mai bine scopului mântuirii omului.”

Părtășia lui Audrey m-a făcut să mă simt atât de rușinată. Chiar nu L-am înțeles pe Dumnezeu. Știind că Dumnezeu Și-a îndeplinit lucrarea în timpul Epocii Legii și al Epocii Harului în Israel, am crezut că Dumnezeu va apărea și va lucra numai în Israel. Dacă Dumnezeu Și-ar fi îndeplinit din nou lucrarea în Israel în zilele de pe urmă, atunci L-aș fi delimitat și mai

mult ca Dumnezeul israeliților, iar asta ar fi însemnat să-L reneg pe Dumnezeu drept Conducător al întregii omeniri! Acolo unde Dumnezeu apare și Își face lucrarea este întotdeauna o oglindire a planului și a înțelepciunii Sale. Nu suntem în măsură să facem comentarii despre lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să delimităm lucrarea Lui. Însă încă eram oarecum rezervată. China este o țară condusă de un guvern ateu. Este cea mai rea țară în privința negării și împotrivirii față de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu intenționează să apară și să lucreze în Israel, de ce nu lucrează El în națiuni precum SUA sau Regatul Unit, unde creștinismul este religia principală? De ce alege El să-Și îndeplinească lucrarea în China dintre toate locurile? I-am pus aceste întrebări lui Audrey. Audrey a spus: „Dumnezeu Atotputernic a vorbit clar despre asta. Dumnezeu Atotputernic spune: «**Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii**

de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. […] În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurățenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cuceriți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și

lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”). Putem vedea din cuvintele lui Dumnezeu că El alege locația și ținta lucrării Sale în fiecare etapă, în funcție de nevoile lucrării Sale. Are întotdeauna o semnificație specifică și mereu scopul de a mântui mai bine omenirii. De exemplu, Dumnezeu a îndeplinit primele două etape ale lucrării în Israel, deoarece israeliții erau aleșii Săi. Ei credeau în Dumnezeu și Îl venerau, aveau inimi cu frică de Dumnezeu și erau cei mai puțin corupți din toată omenirea. Astfel, a fost cel mai ușor pentru Dumnezeu să creeze, lucrând printre ei, un grup exemplar de oameni care-L venerau. Și, în acest fel, lucrarea lui Dumnezeu s-a putut răspândi mai repede și mai lin, astfel încât toată omenirea să poată afla despre existența și lucrarea lui Dumnezeu și tot mai mulți oameni să poată veni înaintea lui Dumnezeu și să primească mântuirea Lui. Primele două etape ale lucrării lui Dumnezeu în Israel au fost cu adevărat simbolice. Dumnezeu a ales Israelul în întregime conform nevoilor lucrării Sale. În zilele de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de judecată și de purificare. El exprimă adevărul pentru a judeca și a scoate la iveală corupția și nedreptatea omenirii, arătându-Și firea Sa dreaptă, mânioasă și de neofensat pentru ca toată omenirea să o vadă. Așadar, El trebuie să-i aleagă ca exemplu pe cei mai corupți și pe cei mai potrivnici oameni față de Dumnezeu. Numai procedând în acest fel, lucrarea lui Dumnezeu poate obține cel mai bun rezultat. După cum știe toată lumea, din întreaga umanitate, chinezii au fost cei mai corupți de Satana. Ei reprezintă cea mai înapoiată, impură, josnică rasă, care Îl reneagă pe Dumnezeu și I se împotrivește cel mai mult din întreaga umanitate. Ei sunt arhetipul întregii umanități corupte. Făcând lucrarea de judecată în China și țintind firea coruptă a poporului chinez, Dumnezeu dezvăluie omenirea în cel mai amănunțit și incisiv mod, iar adevărul pe care El îl exprimă este complet și cel mai capabil să dezvăluie firea Sa sfântă și dreaptă. Dumnezeu folosește

adevărul exprimat prin lucrarea Sa asupra aleșilor din China pentru a cuceri și a mântui întreaga omenire și pentru a-i permite să vadă firea Lui sfântă și dreaptă, astfel încât toți să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a-L lăuda. Aceasta este înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. Dacă cei mai corupți oameni pot fi făcuți compleți de Dumnezeu, atunci a-i face compleți pe alții este doar o chestiune care va veni de la sine, iar Satana va fi atunci complet învins. Lucrând în China, Dumnezeu va primi cea mai răsunătoare mărturie și cea mai mare slavă. Dacă lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ar fi îndeplinită în Israel sau în țări predominant creștine, precum SUA sau Regatul Unit, scopul final de a cuceri și de a mântui întreaga omenire nu ar putea fi atins. Prin urmare, conform nevoilor lucrării de judecată, Dumnezeu a apărut și lucrează în China, acesta fiind cel mai semnificativ lucru. Din scopul și locul de desfășurare al lucrării lui Dumnezeu și din efectul ei final în fiecare etapă, putem vedea că lucrarea lui Dumnezeu este cu adevărat înțeleaptă și minunată!" Auzind aceasta, am spus cu entuziasm: „Da, Israel este o națiune care Îl venerează pe Dumnezeu și oamenii de acolo sunt cei mai puțin corupți dintre toți. Dacă Domnul S-ar întoarce să lucreze în Israel, lucrarea Sa de cucerire nu ar avea un final bun. China este cea mai înapoiată și cea mai potrivnică față de Dumnezeu dintre toate națiunile, așa că prin cucerirea chinezilor, nu numai că lucrarea Sa de cucerire are cel mai mare final, ci El își manifestă și mai bine atotputernicia, înțelepciunea și faptele Sale minunate. Văd acum cât de important este într-adevăr Dumnezeu care lucrează în China în zilele de pe urmă! Nu cunoșteam lucrarea lui Dumnezeu, dar o delimitam, folosind noțiuni și închipuiri – cât de arogantă eram!"

Apoi, Audrey a spus: „Indiferent în ce fel sau unde Își îndeplinește Dumnezeu lucrarea, există întotdeauna taine și adevăr de căutat. Cât despre felul în care ar trebui să întâmpinăm întoarcerea Domnului, Domnul Isus

ne-a spus: «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!”**» (Matei 25:6). «**Oile Mele ascultă glasul Meu**» (Ioan 10:27). Mai este și această profeție în Apocalipsa: «**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**» (Apocalipsa 3:20). Așadar, în întâmpinarea venirii Domnului și în căutarea apariției Sale, cel mai important este să ascultăm glasul lui Dumnezeu. Dacă auzim mărturie că Domnul S-a întors, trebuie să căutăm și să o investigăm, pentru a vedea dacă există o exprimare a adevărului și dacă este glasul lui Dumnezeu. Căci oriunde este exprimat adevărul, acolo va fi și glasul lui Dumnezeu, precum și apariția și lucrarea Lui. Acest lucru este absolut adevărat. Exact cum spune Dumnezeu Atotputernic: «**Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele**

și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”).” Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au înlăturat complet confuzia. Ele au dezvăluit tainele apariției și lucrării lui Dumnezeu, dezmințind decisiv noțiunile mele anterioare. Tânjisem să întâmpin revenirea Domnului de ani de zile, dar nu mi-am dat seama niciodată că limitam apariția și lucrarea lui Dumnezeu la ceea ce mi-am imaginat și la cuvintele literale ale Bibliei. Cât de ignorantă și de oarbă fusesem! După ce adunarea s-a terminat, am luat inițiativa de a-i cere lui Audrey un exemplar al cărții „**Cuvântul se arată în trup**”, exprimat de Dumnezeu Atotputernic.

Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am văzut cum El dezvăluie multe dintre tainele Bibliei, cum ar fi planul de gestionare pe șase mii de ani al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, povestea ascunsă a Bibliei și cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, semnificația numelor lui Dumnezeu, taina întrupării, semnificația lucrării de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cum stabilește Dumnezeu finalul și destinația tuturor tipurilor de oameni, cum se va realiza împărăția lui Hristos aici pe pământ și multe altele. Dumnezeu Atotputernic a exprimat o gamă atât de bogată de adevăruri și toate sunt taine și adevăruri pe care nu le auzisem niciodată înainte. Nimeni altcineva decât Dumnezeu nu ar putea dezvălui aceste taine. Cuvintele pe care le exprimă Dumnezeu Atotputernic sunt pline de autoritate, putere și măreție. Ele sunt într-adevăr cuvântările lui Dumnezeu – sunt glasul lui Dumnezeu. Am devenit absolut sigură că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Am acceptat fără ezitare lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și acum merg pe urmele Mielului.

71. Încercările unui mediu dificil

de Junior, Africa

De când eram mic, am fost mereu influențat de societate. Îmi plăcea să îi urmez pe ceilalți în tot ce făceam – oamenii din jurul meu erau creștini, așa că și eu eram la fel. Dar când am tânjit să aflu despre Dumnezeu, am început să-mi pun câteva întrebări. De ce credem în Dumnezeu? Cum Îl putem cunoaște pe Dumnezeu? În această lume întunecată și rea, unde e adevărul, de fapt? De ce îndură oamenii greutăți în viață? Aceste întrebări erau o succesiune de mistere, iar eu n-am găsit niciodată răspunsuri. Din fericire, am acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și am găsit răspunsurile la toate aceste dileme în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Am aflat că a crede în Dumnezeu înseamnă a experimenta cuvintele și lucrarea Lui și a ajunge prin asta să-L cunoaștem, să-L ascultăm și să să-L iubim. Am aflat și că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește judecata, mustrarea, încercările și rafinarea ca să desăvârșească oamenii și să-i curățească de corupție. Așadar, m-am rugat ca încercările să se abată asupra mea. Ba chiar mi-am dorit să mă fi născut în China, ca să pot îndura opresiunea și persecuția diavolului Satana, la fel ca frații și surorile chineze, și să pot aduce mărturie răsunătoare și să fiu făcut un biruitor de către Dumnezeu, prin intermediul acelei greutăți. Am fost surprins cât de repede m-am confruntat cu un astfel de mediu.

Din cauza pandemiei, compania pentru care lucram s-a închis, iar eu mi-am pierdut slujba. Am încercat să caut de lucru la multe alte companii, dar nu am fost chemat niciodată la un interviu. Cu trecerea timpului, situația doar s-a înrăutățit. N-aveam niciun venit sau bani de mâncare. Nu știam ce să fac. Înainte, participam la întruniri pe internet, citeam cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, urmăream filme bisericești și-mi făceam datoria cu

ceilalți, după ce ieșeam de la muncă. Acestea erau cele mai importante lucruri pentru mine; consideram că era un mod grozav de a-mi pune credința în practică. Dar acum că treceam prin acest calvar, mă gândeam că, de vreme ce credeam în singurul Dumnezeu adevărat, El sigur va avea grijă de mine și mă va ajuta. M-am și rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea o slujbă. M-am gândit că, de vreme ce eram credincios, Dumnezeu avea să-mi dea tot ceream, dar El n-a făcut asta. Am simțit o oarecare slăbiciune atunci și am fost foarte confuz. Citeam cuvintele lui Dumnezeu și mă rugam zilnic, așadar, de ce nu mă ajuta când sufeream? Când mi-a venit ideea asta, m-am gândit la Iov. Când și-a pierdut toate avuțiile, tot a putut rămâne ferm în mărturia lui. Iov credea că toate, bune și rele, erau rânduiala suverană a lui Dumnezeu și nu s-a plâns niciodată. I-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a dat binecuvântări materiale, iar atunci când le-a pierdut, el tot a slăvit numele lui Iahve Dumnezeu. Gândindu-mă cu adevărat la credința și rugăciunile lui Iov, am realizat cât de meschină era credința mea – nu se putea compara cu a lui Iov. Știam că trebuia să urmez exemplul lui Iov și să mă supun rânduielilor suverane ale lui Dumnezeu, așa cum a făcut el. Însă gândindu-mă că nu aveam suficientă mâncare și că îmi consumasem internetul de pe telefon și nu mai puteam participa la întruniri pe internet, am ajuns la capătul răbdării. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, dacă mor sau nu de foame, dacă mă pot întruni sau nu este numai în mâinile Tale. Sunt dispus să-Ți încredințez aceste dificultăți și să mă supun rânduielilor Tale suverane.” Când m-am rugat așa, m-am simțit împăcat. În aceeași zi, după ce m-am rugat, s-a întâmplat ceva din senin: unchiul meu m-a sunat și m-a întrebat dacă nu voiam să lucrez la compania lui de construcții. Deși munca în construcții e obositoare, într-o săptămână câștigasem suficienți bani ca să mă întrețin o vreme. I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu! Când m-am gândit la ce dezvăluisem în această

perioadă, m-am întrebat de ce crezusem că, doar pentru că aveam credință în Dumnezeu, El avea să mă aprovizioneze cu tot ce Îi ceream. Apoi, într-o zi, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care m-au ajutat să înțeleg asta. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am luat înapoi binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). **„Relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există**

nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie de ce căutăm să primim binecuvântări, precum și firile noastre corupte. Mulți oameni caută, de fapt, doar mângâierea lui Dumnezeu în credința lor. Nu vor să sufere necazuri și speră că Dumnezeu le va da tot ce vor. Nu le pasă dacă-L mulțumesc pe Dumnezeu. Pentru ei, supunerea față de Dumnezeu și îndeplinirea cerințelor Lui nu contează; ceea ce contează e ca Dumnezeu să le dea ce își doresc. În timpul credinței mele în Domnul, pastorii și prezbiterii ne puneau deseori să ne rugăm pentru binecuvântările lui Dumnezeu. Totuși, să urmărim asta transformă relația noastră cu Dumnezeu într-una anormală. Întocmai cum dezvăluie cuvintele Sale: „**Relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție**." Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și a trebuit să mă evaluez. Am văzut că eu credeam și pentru a câștiga binecuvântările lui Dumnezeu. Intenția era adânc ascunsă în inima mea. Credeam că, de vreme ce Dumnezeu S-a întors pe pământ, El sigur avea să binecuvânteze pe

oricine Îl accepta. Mă gândeam că, din moment ce acceptasem lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, binecuvântările aveau să vină repede, iar viața mea avea să se îmbunătățească. Totuși, lucrurile nu au decurs astfel. Am întâmpinat greutăți și viața mi-a devenit dificilă, iar eu am devenit slab și negativ. Nu aveam un venit, nu aveam mâncare și nu puteam folosi internetul ca să particip la întruniri. Cum puteam continua să-mi practic credința? Eram nemulțumit și simțeam că lui Dumnezeu nu-I păsa de mine. Căutasem de lucru peste tot și mă rugasem pentru ajutorul lui Dumnezeu, dar El nu mi-a răspuns niciodată și nu mi-a dat ce Îi cerusem. Nu am putut să înțeleg și am început să am îndoieli în privința Lui. Este întocmai cum spune Dumnezeu: „**Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). Revelația cuvintelor lui Dumnezeu m-a făcut să-mi fie rușine de ceea ce dezvăluisem. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat și că e o perspectivă greșită să ai credință de dragul binecuvântărilor. Fiindcă Îl văzusem pe Dumnezeu ca pe o sursă de binecuvântări și pe mine ca destinatarul lor, când Dumnezeu nu îmi dăduse slujba bună pe care mi-am dorit-o, Îl învinovățisem și am crezut că nu-I păsa deloc de mine. Am văzut cât de absurdă, ignorantă și nesăbuită era perspectiva mea asupra credinței. Mi-am amintit cum mergeam la întruniri religioase de când eram copil și auzeam numai: „Dumnezeu îți va oferi binecuvântări minunate! Dumnezeu te va binecuvânta dacă ești credincios. Roagă-te și cere-I lucruri lui Dumnezeu, iar El sigur va răspunde.” Aceste lucruri pe care le auzisem de la lumea religioasă, părinții mei și ceilalți din jurul meu m-au afectat foarte mult și m-au făcut să cred că trebuia doar să am credință ca să câștig binecuvântările lui Dumnezeu și să scap de suferința lumească. Înainte, n-am crezut niciodată că era greșit să fii credincios și să ai dorința de

binecuvântări, cu atât mai puțin am realizat că asta era o fire satanică. N-am înțeles deloc lucrul acesta până n-am citit cuvintele lui Dumnezeu care expun corupția oamenilor.

După aceea, m-am întrebat: a avea credință chiar se rezumă doar la a primi binecuvântări materiale? Oare Dumnezeu îi aprobă pe cei cu bani suficienți și cu avuții materiale? Dacă da, de ce a spus Domnul Isus în Ioan 6:27: „**Lucrați nu pentru mâncarea care se strică, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul Omului! Căci pe El Și-a pus Dumnezeu Tatăl pecetea**”? De ce a spus, de asemenea: „**Nu vă adunați comori pe pământ, unde le distrug moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci adunați-vă comori în cer, unde nu le distrug moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta**” (Matei 6:19-21)? Atunci am realizat că a-I cere mereu lui Dumnezeu binecuvântări materiale este o dorință extravagantă a omenirii – este firea noastră coruptă și Dumnezeu o detestă. Asta doar pentru că Satana l-a indus în eroare pe om, ceea ce ne împiedică să cunoaștem identitatea lui Dumnezeu și mai ales să știm că El stăpânește asupra destinelor noastre. Suntem incapabili să ne supunem Creatorului – în schimb, Îi cerem tot timpul ceva. Când totul merge bine, Îi mulțumim lui Dumnezeu și-L slăvim, dar când întâmpinăm greutăți în viață, când Dumnezeu nu ne îndeplinește cerințele, Îl evităm și-L învinovățim. M-am gândit la Avraam. Era dispus să se supună oricărui lucru venit de la Dumnezeu. Bun sau rău, el nu avea o alegere personală. Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-și jertfească fiul, Avraam a fost pregătit să facă așa cum i-a cerut Dumnezeu. A fost un lucru foarte dureros pentru el, dar nu L-a întrebat pe Dumnezeu: „De ce-mi ceri asta? Cum mă poți trata așa?” Avraam credea că orice ar fi cerut Dumnezeu era corect și trebuia să asculte. Știa că Dumnezeu e Creatorul și că el însuși era o ființă

creată, așa că trebuia să accepte și să se supună necondiționat oricărei porunci sau cerințe ale lui Dumnezeu. Credința lui Avraam a dobândit aprobarea lui Dumnezeu. Dar oamenii din ziua de azi sunt total diferiți de Avraam. Suntem mereu preocupați de binecuvântările materiale și ignorăm voia lui Dumnezeu. Domnul Isus ne-a îndemnat: „**Căutați mai întâi Împărăția (lui Dumnezeu) și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra**" (Matei 6:33). N-ar trebui să căutăm binecuvântările materiale; în schimb, ar trebui să ne îngrijim de voia lui Dumnezeu, să urmărim adevărul și să ne facem bine îndatoririle. Asta contează. Dumnezeu este Creatorul. El ne știe cel mai bine gândurile și știe cel mai bine ce ne trebuie. Dar din cauza corupției Satanei, gândurile omenirii au fost complet acaparate de lăcomie și binecuvântări materiale – nu credem în Dumnezeu ca să-L ascultăm și să-L mulțumim, ci doar ca să câștigăm binecuvântări și să ne satisfacem dorințele. Întocmai cum dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu pentru binele lor; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt credincioși, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit precis adevărul despre mine. Mi-am văzut ignoranța și egoismul și am văzut cum trebuia să mă rog și să mă

supun lui Dumnezeu când împrejurările nu erau în conformitate cu noțiunile mele. Nu puteam doar să cer har și binecuvântări.

La scurt timp, am avut aceeași problemă. De vreme ce lucrasem la unchiul meu doar o săptămână înainte să demisionez, după care stătusem acasă, axându-mă numai pe datoria mea, am rămas fără bani destul de repede. Nu știam de unde voi avea mâncare sau cum să caut de lucru, fiindcă nu aveam o diplomă sau calificări profesionale. Nu aveam nimic pe numele meu și nici bani să-mi cumpăr o opțiune cu internet mobil. Chiar aveam nevoie de internet ca să particip la întruniri și să fac o datorie. Gândindu-mă la asta, m-am simțit iar slab și nu întrezăream nicio speranță. Chiar atunci, mama mi-a spus că, din cauza pandemiei, nu mai aveau nimic de mâncare și că sperau să le dau eu câte ceva. Să știu că și mama era strâmtorată ca mine m-a făcut să mă simt slab și trist. Nu știam ce să fac. Simțeam că sufeream mult mai mult decât alți oameni, că viața mea chiar era grea. Nu puteam înțelege clar voia lui Dumnezeu. Credeam că, de vreme ce eram ocupat zilnic făcându-mi datoria, Dumnezeu ar fi trebuit să aibă grijă de mine, deci de ce mi se înrăutățea situația? În perioada aceea, am citit des cuvintele lui Dumnezeu și am ascultat multe imnuri de slăvire. Două dintre acele pasaje din cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să-I înțeleg voia. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări și rafinare. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați și dezvăluiți corupție – aceasta este rânduiala lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să**

renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care oamenii sunt încă supuși robiei naturii lor satanice și în oricare dintre aspectele în care au încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să sufere. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!"
(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Oamenii i-au cerut mereu lucruri extravagante lui Dumnezeu, gândindu-se mereu: «Am renunțat la familiile noastre pentru a ne îndeplini îndatoririle, așadar Dumnezeu ar trebui să ne binecuvânteze. Am acționat în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu, așadar ar trebui să ne răsplătească.» Mulți oameni păstrează astfel de lucruri în inimile lor în timp ce cred în Dumnezeu. […] Oamenii sunt atât de lipsiți de rațiune; ei nu practică adevărul, iar apoi se plâng de Dumnezeu și nu fac ceea ce ar trebui să facă. Oamenii ar trebui să aleagă calea urmăririi adevărului, dar le este lehamite de adevăr, tânjesc după plăcerile trupești și caută întotdeauna să obțină binecuvântări și să se bucure de har, plângându-se totodată că sunt excesive cerințele lui Dumnezeu față de om. Ei continuă să-I ceară lui Dumnezeu să fie milostiv cu ei și să le dăruiască mai mult har și să le permită să simtă plăcerea trupească –**

oare ei sunt oameni care cred sincer în Dumnezeu? […] Aceste cuvinte pe care le rostesc oamenii sunt complet lipsite de rațiune și credință. Toate sunt rostite pentru că nu au fost îndeplinite cererile extravagante ale oamenilor, ceea ce i-a făcut să fie nemulțumiți de Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri care se revarsă din inimile lor și reprezintă în totalitate natura oamenilor. Aceste lucruri există în oameni și, dacă nu se renunță la ele, îi pot face pe oameni să se plângă de Dumnezeu și să-L înțeleagă greșit în orice moment sau loc. Este posibil ca oamenii să-L hulească pe Dumnezeu și să părăsească adevărata cale în orice moment și în orice loc. Este un lucru foarte firesc" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). În trecut, mă axasem zilnic pe datoria mea, până când am ajuns să dau puțină atenție familiei mele, având convingerea că Dumnezeu ar fi trebuit să mă recompenseze și să-mi ofere binecuvântări. Nu-mi dorisem recompense bogate de la Dumnezeu, doar o slujbă care să-mi permită să mă descurc – după ce obțineam slujba, aș fi fost capabil să-mi fac mai bine datoria. Considerasem că era o cerință rezonabilă, deloc excesivă. Dar reflectând asupra lucrurilor pe care le dezvăluiseră cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că acele dorințe extravagante arătau că nu mă supusesem Lui; în schimb, Îi ceream să facă un lucru sau altul pentru mine. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat și că, dacă cineva are mereu cerințe absurde de la Dumnezeu, îi este greu să practice adevărul și probabil Îl va trăda și se va lepăda de El atunci când nu-i sunt îndeplinite. Am înțeles atunci de ce întâmpinasem aceste dificultăți. La prima vedere, părea că sufeream mult, că eram demn de milă, dar de fapt treceam prin niște încercări dureroase. Deși simțeam că nu mai suportam nu însemna că Dumnezeu mă abandona. Asta era ca să-mi permită să văd punctele de vedere incorecte și impuritățile din credința mea și să le îndrept în direcția corectă pe care Dumnezeu speră ca oamenii s-o urmeze. N-am putut să nu

mă întreb: „Nu vreau o slujbă bună unde pot câștiga niște bani? Nu vreau mai mult internet ca să-mi acopăr nevoile de bază? Nu vreau să-mi pot face datoria fără piedici, fără probleme? Ba da, vreau. Așadar, de vreme ce sper să obțin aceste lucruri, de ce nu rânduiește Dumnezeu să le am? Sunt chiar atât de nenorocos, de ghinionist?” Categoric nu. Eram extrem de norocos. Aceasta era iubirea lui Dumnezeu care se revărsa asupra mea. Dumnezeu aprobase aceste împrejurări în care mă aflam. Erau orchestrările și rânduiala Lui, ca să pot căuta adevărul, să învăț lecții și să-mi curățesc impuritățile din credință. Dacă ar fi fost să-mi practic credința într-un mediu pe deplin bun și confortabil, fără să experimentez situații ostile și nefavorabile, credința mea în Dumnezeu și iubirea mea pentru El ar fi avut motive, dorințe și impurități, lucru pe care El nu l-ar fi aprobat. Dumnezeu speră ca oamenii să fie sinceri, devotați și ascultători față de El, în orice împrejurări. La fel ca un copil. Dacă-și iubește tatăl doar când îi oferă o viață materială confortabilă, dar altfel îl urăște și spune: „Dacă nu-mi vei oferi tot ce vreau, nu te voi respecta și nu te voi recunoaște drept tatăl meu”, ce fel de copil e acela? Unul lipsit e sentimente filiale, căruia îi lipsesc conștiința și rațiunea. Slavă lui Dumnezeu! Asta era situația pe care o înfruntam și eu. Să trec prin aceste lucruri era exact ceea ce aveam nevoie pentru a-mi curăți impuritățile din credință.

După aceea, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate a ta și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a**

frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub puterea Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să asculți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu"). Deși citisem acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu exact după ce am câștigat credință în Dumnezeu Atotputernic, în acel moment nu l-am înțeles cu adevărat. Abia după ce am trecut prin toate

acele greutăți, am câștigat puțină înțelegere despre voia lui Dumnezeu. Adevărata credință chiar nu e cum crezusem eu – că atât timp cât credeam în Dumnezeu și mă sacrificam pentru El, Dumnezeu ar fi trebuit să mă vegheze, să mă apere și să-mi satisfacă toate nevoile. Acea perspectivă asupra credinței e greșită. În credința noastră, ar trebui să experimentăm cuvintele lui Dumnezeu și să-L mulțumim în toate lucrurile. Fie că Dumnezeu ne dă sau ne ia, ar trebui să ne supunem Lui și să ne sacrificăm sincer. Dacă, în credința lor, oamenii nu vor urmări decât să-L cunoască pe Dumnezeu prin cuvintele Sale și să se supună rânduielilor Lui suverane, Dumnezeu va aproba credința lor. Oricine Îl poate iubi enorm pe Dumnezeu și Îl poate asculta până la moarte, ca Petru, e un om pe care Dumnezeu l-a desăvârșit. Din fericire, prin această situație, Dumnezeu m-a luminat ca să văd perspectiva adecvată asupra credinței, iar asta m-a făcut să mă simt statornic și liniștit. Am făcut o rugăciune de supunere față de Dumnezeu, cerându-I doar să-mi dea tăria de a rezista acelor greutăți. Spre surprinderea mea, a doua zi, unchiul meu mi-a trimis câțiva bani, permițându-mi să-mi cumpăr mâncare și internet. I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu că mi-a deschis o cale.

Pe deasupra, am reușit să obțin o slujbă cu jumătate de normă. Nu era deloc o slujbă ușoară, dar puteam câștiga suficient cât să-mi acopăr nevoile de bază. Chiar am experimentat că acceptarea și supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu sunt o lecție fundamentală pe care ar trebui s-o învățăm în viața reală și că ne pot ajuta să cunoaștem suveranitatea atotputernică a lui Dumnezeu și faptele Sale minunate, prin experiența noastră. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o avem în viață față de tot felul de probleme. Mi-am amintit de un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Atunci când te confrunți cu problemele vieții reale, cum ar trebui să știi și să înțelegi autoritatea lui Dumnezeu și suveranitatea**

Lui? Când te confrunți cu aceste probleme și nu știi cum să le înțelegi, să le tratezi și să le experimentezi, ce atitudine ar trebui să adopți ca să-ți dovedești intenția de a te supune, dorința de a te supune și realitatea supunerii tale față de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu? Mai întâi, trebuie să înveți să aștepți; apoi trebuie să înveți să cauți; apoi trebuie să înveți să te supui. «Așteptarea» înseamnă așteptarea timpului lui Dumnezeu, așteptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le-a aranjat pentru tine, așteptarea ca voia Lui să ți se dezvăluie treptat. «Căutarea» înseamnă observarea și înțelegerea intențiilor atente ale lui Dumnezeu pentru tine prin intermediul oamenilor, evenimentelor și al lucrurilor pe care El le-a proiectat, înțelegerea adevărului prin ele, înțelegerea a ceea ce trebuie să realizeze oamenii și a căilor pe care trebuie să le respecte, înțelegerea a ceea ce intenționează Dumnezeu să realizeze în oameni și a săvârșirilor pe care El intenționează să le atingă în ei. «Supunerea,» desigur, se referă la acceptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care Dumnezeu le-a orchestrat, acceptarea suveranității Lui și, prin aceasta, ajungerea la cunoașterea felului în care Creatorul dictează soarta omului, cum îi dă omului viața Lui, cum lucrează adevărul în om. Toate lucrurile de sub aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu se supun legilor naturale și, dacă te hotărăști să-L lași pe Dumnezeu să aranjeze și să dicteze totul pentru tine, ar trebui să înveți să aștepți, ar trebui să înveți să cauți și ar trebui să înveți să te supui. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adopte fiecare persoană care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu, calitatea de bază pe care trebuie să o aibă fiecare persoană care dorește să accepte suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. Pentru a avea o asemenea atitudine, pentru a avea o asemenea calitate, trebuie să muncești mai din greu. Aceasta e singura

cale prin care poți pătrunde în adevărata realitate" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). Deși mai citisem acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, a părut diferit când l-am citit după ce trecusem prin greutăți. Puteam vedea din cuvintele lui Dumnezeu că a-I căuta voia, a aștepta și a se supune este prima abordare pe care trebuie s-o aibă un om când înfruntă o problemă. Dar nu e o așteptare pasivă – include rugăciuni, lecturi ale cuvintelor lui Dumnezeu, căutarea voii Sale și introspecție. Astfel poți să-ți cunoști adevărata stare și să înțelegi în ce ar trebui să pătrunzi. Printr-o astfel de căutare și experiență, putem vedea suveranitatea atotputernică a lui Dumnezeu și faptele Sale reale.

La început, am vrut să fac acea slujbă dificilă cu jumătate de normă timp de o lună, doar cât să pot câștiga suficient ca să mă descurc și să-mi petrec apoi restul timpului făcându-mi datoria. Dar am avut o problemă cu telefonul mobil. M-am gândit că, dacă mai lucram o lună, mi-aș fi putut cumpăra alt telefon și un laptop. Totuși, eram conducător de biserică și trebuia să mă ocup de multe lucrări ale bisericii. Să-mi fac datoria era lucrul cel mai important pentru mine, era prioritatea mea, așa că am decis să-mi părăsesc slujba. Când conducătoarea superioară a aflat de situația mea, mi-a spus că, pentru a mă sprijini să-mi fac bine datoria, biserica mă putea ajuta să cumpăr un laptop și o opțiune cu internet. Am fost foarte încântat să aud asta – nespus de fericit! Știam că era doar harul lui Dumnezeu. Am văzut și că Dumnezeu nu-mi îngreunase deloc situația, El voia doar să fiu sincer și ascultător. Experimentasem iubirea lui Dumnezeu prin suferință. Înainte, ce-mi închipuisem despre iubirea lui Dumnezeu pentru oameni era vag și nu se conforma realității. Doar după ce am experimentat acele împrejurări și am învățat o lecție din ele, am realizat cu adevărat că fiecare dintre acele împrejurări a fost orchestrată de Dumnezeu. Făcuse asta ca să mă testeze, să mă îndrume să-I înțeleg voia puțin câte puțin, să-mi schimb perspectivele

greșite asupra credinței și să mă pună pe calea dreaptă a ceea ce urmăream. Asta chiar era iubirea lui Dumnezeu pentru mine. Am ajuns și să înțeleg atitudinea pe care trebuie s-o avem când trecem prin necazuri.

Curând, am înfruntat alt test real. După o lună la acea slujbă, chiar după ce fusesem plătit, am fost jefuit. Au fugit cu jumătate din salariul meu. Dar mulțumită protecției lui Dumnezeu, deși aveau cuțite, nu m-au rănit. Imediat m-am gândit că Dumnezeu a permis să se întâmple asta datorită intențiilor Sale bune. M-am gândit la cât de bogat era Iov, însă atunci când i-au fost luate toate avuțiile, iar toți copiii i-au murit, el s-a supus necondiționat, nu s-a plâns și tot a slăvit numele lui Dumnezeu. Eu nu eram bogat – eram doar un om obișnuit. Deși aveam nevoie de acei bani și îmi făcusem multe planuri cu ei, am fost gata să urmez exemplul lui Iov în credință și ascultare. M-am rugat: „Dumnezeule, ești de nepătruns. Nu pot înțelege pe deplin de ce s-a întâmplat asta, dar cred că voia Ta stă în spatele celor întâmplate. Sunt dispus să mă supun rânduielilor Tale. Te rog să-mi atingi inima și să mă îndrumi, ca să nu cad într-o stare negativă.” După ce m-am rugat, m-am simțit foarte calm, de parcă nu se întâmplase absolut nimic. Am continuat să-mi fac datoria liniștit, ca de obicei, fără griji sau anxietate. Atitudinea mea era total diferită față de cea de dinainte să înțeleg adevărul suveranității lui Dumnezeu. Asta fiindcă aflasem că Dumnezeu orchestrase și rânduise lucrurile astfel, ca să mă curățească și să mă mântuiască. Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu mi-a fost și ea aprofundată. Iubirea Lui nu este exprimată doar prin faptul că ne oferă binecuvântări materiale, fiindcă acele lucruri nu pot decât să ne satisfacă dorințele trupești. Adevărata iubire a lui Dumnezeu are scopul de a ne face să aflăm adevărul prin experimentarea judecății, mustrării, încercărilor și rafinării cuvintelor Sale. Scopul ei este să ne facă să știm de ce avem credință, cum să ne fie frică de Dumnezeu și să ne ferim de rău, cum să-L iubim și

mulțumim pe Dumnezeu și, în cele din urmă, să ne supunem tuturor orchestrărilor și rânduielilor Sale. Mi-am amintit câteva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). „**Prin ce mijloace este împlinită desăvârșirea omului de către Dumnezeu? Este îndeplinită prin intermediul firii drepte a lui Dumnezeu. Firea Lui cuprinde în primul rând dreptate, mânie, măreție, judecată și blestem, iar El îl desăvârșește pe om în primul rând prin intermediul judecății Sale**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, simt profund că lucrarea Lui de judecată din zilele de pe urmă are rolul de a curăți omenirea de orice nedreptate. Impuritățile din credința noastră și firile noastre corupte pot fi

curățite doar prin judecata, revelația, încercările și rafinarea cuvintelor Sale. Asta nu se va realiza niciodată doar bucurându-ne de harul și binecuvântările lui Dumnezeu. N-aș fi înțeles niciodată aceste lucruri fără cuvintele lui Dumnezeu și fără aceste împrejurări dificile. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

72. Ispite la cursul de spălare a creierului

de Xu Hui, China

La sfârșitul lunii iulie 2018, am fost arestată pentru credința în Dumnezeu și pentru predicarea Evangheliei. Într-o zi de octombrie, polițiștii m-au dus la un „siheyuan” (o casă care are curte) dintr-un parc ecologic de la periferia orașului, care servea drept centru de spălare a creierului. Pe atunci, eram puțin agitată și speriată. Îmi tot treceau prin minte imagini cu frați și surori interogați și torturați în secret. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu știu cum mă va tortura poliția. Te rog să-mi dai credință și putere. Indiferent ce tortură voi suferi, nu voi face nimic pentru a Te trăda.” După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai calmă.

Persoana responsabilă pentru reformarea noastră de acolo era un căpitan pe nume Lang, care părea foarte șiret și viclean. Ne-a pus să stăm aliniați și a zis: „Cursurile de aici sunt împărțite în cursuri rapide și lente. Dacă vreți să vă reformați și să terminați repede aici, puteți alege cursul rapidă. La cursul lent, bătăile pot să apară oricând și oriunde. Vor deveni la fel de obișnuite ca mesele.” Când l-am auzit spunând asta, am fost foarte furioasă. A fost o încercare evidentă de a ne face să ne temem atât de mult de tirania lui încât să-L trădăm pe Dumnezeu. Fusesem arestată, lucru care știam că se întâmplase cu permisiunea lui Dumnezeu, așa că eram dispusă să mă supun orchestrării și rânduielilor lui Dumnezeu. Indiferent cum au plănuit să mă persecute, nu aveam să-L trădez niciodată pe Dumnezeu. Gândindu-mă la acest lucru, am spus: „Voi alege cursul lent.” În acea noapte, Lang ne-a cerut celor doisprezece dintre noi care aleseserăm cursul lent să stăm în rând în curte. Erau patru sau cinci ofițeri de poliție, bărbați, care aveau bastoane electrice, apăsând uneori întrerupătoarele, astfel încât

să scoată un sunet trosnitor. Mai aveau în buzunar sticle cu apă fierbinte cu ardei iute și apă cu muștar, gata să ne chinuie cu ele în orice moment. Văzând acest lucru, mi-am dat seama că era probabil un test, o încercare de la Dumnezeu abătându-se asupra mea și m-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**«În zilele de pe urmă, fiara va apărea ca să-Mi persecute poporul, iar cei care se tem de moarte vor fi însemnați cu o pecete pentru a fi luați de fiară. Cei care M-au văzut vor fi uciși de fiară». Fără nicio îndoială, «fiara» din aceste cuvinte se referă la Satana, cel care-i înșală pe oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 120). Partidul Comunist folosește tortura trupească pentru a-i forța pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu, iar dacă nu-ți poți pune viața în joc, ești în pericol să fii prins, să fii alungat la cea mai mică neatenție. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule, oricât de rău mă vor bate astăzi, sunt dispusă să-mi pun viața și moartea în mâinile Tale și să-mi dau viața ca să rămân fermă pentru a Te mulțumi." După aceea, Lang m-a întrebat: „La ce curs vrei cu adevărat să fii?" Am spus: „Cursul lent." A fost furios când a auzit asta, așa că m-a împins cu piciorul în iazul cu flori. M-am lovit cu glezna de una dintre cărămizile din jurul iazului cu flori și a fost foarte dureros. Apoi, i-a izbit pe ceilalți unsprezece oameni la pământ, unul câte unul, și ne-a ordonat să ne ridicăm. Tocmai când eram pe cale să ne ridicăm, câțiva polițiști ne-au stropit fețele, unul câte unul, cu apă cu ardei iute și apă cu muștar. M-am ferit instinctiv și am căzut în iazul cu flori din spatele meu. Fața îmi ardea, iar eu mă înecam și tușeam. După aceea, ne-au lovit cu pumnii și picioarele și ne-au stropit cu apă cu chili, torturându-ne mai bine de o oră.

Apoi, au început să ne țină cursuri de spălare a creierului. Mai întâi, un bărbat pe nume Huang ne-a arătat un material video. Conținutul era despre modul în care China s-a ridicat și a devenit puternică și glorioasă. El a mai

spus lucruri pentru a-L condamna și a-L huli pe Dumnezeu. Noi l-am contrazis, iar el ne-a arătat spre ușă și, cu o expresie amenințătoare, ne-a avertizat: „Cine nu vrea să fie la acest curs poate să iasă!” Știam că părăsirea cursului implica un soi de pedeapsă aspră din partea lui Lang, așa că nu am mai spus nimic. În fiecare zi, înainte de prânz și cină, Lang ne întreba, pe rând, ce am învățat la curs, dacă a existat vreo schimbare în gândirea noastră, dacă credeam sau nu în Dumnezeu și pe cine alesesem dintre țară și Dumnezeu. Într-o zi, Lang ne-a ordonat celor doisprezece să stăm în rând și m-a întrebat: „Mai e nevoie să mergi la curs? Poți semna o scrisoare de garanție, o scrisoare de căință și o scrisoare de renunțare?” Știam că semnarea celor „Trei Scrisori” ar însemna să-L reneg și să-L trădez pe Dumnezeu, așa că am spus: „Nu.” Când Lang a auzit asta, m-a pălmuit violent, provocându-mi o durere arzătoare pe față. Apoi, i-a interogat și i-a bătut pe ceilalți frați și surori în același mod. După o rundă, s-a întors să mă interogheze din nou. I-am spus nu, așa că m-a pălmuit din nou. Ne-a interogat astfel timp de aproape o oră, presându-ne pe fiecare de aproape patru ori. Timp de trei nopți la rând, fie ne-au bătut și ne-au lovit cu picioarele, fie ne-au torturat cu apă cu ardei iute, apă cu muștar și bastoane electrice, pentru a ne forța să-L negăm și să-L trădăm pe Dumnezeu, de fiecare dată timp de aproape o oră. Picioarele mele erau electrocutate peste tot, până au fost acoperite de cruste negre. După un timp, am început să am mâncărimi insuportabile pe picioare și a trebuit să mă scarpin cât de tare puteam și să sângerez pentru a mă simți mai bine. Spălarea creierului, care dura mai bine de zece ore în fiecare zi, m-a făcut extrem de agitată. Nu știam ce întrebări vor folosi pentru a se lua de noi și a ne chinui în continuare. La vremea aceea, ori de câte ori auzeam porunca răspicată a lui Lang: „Gărzi, luați bastoanele, apucați-vă de treabă!”, îmi tresărea inima. În

timp ce priveam polițiștii venind spre noi cu bastoanele lor electrice licărind cu lumină albastră, corpul meu tremura incontrolabil.

Îmi amintesc că, într-o zi, când o soră nu a răspuns la una dintre întrebările lui Lang așa cum dorea el, acesta s-a înfuriat și a spus: „Îndrăznești să mă contrazici?! Îngenunchează!” Sora nu a îngenuncheat, așa că Lang și câțiva ofițeri de poliție au târât-o în zona nesupravegheată, în timp ce o loveau cu picioarele. După un timp, i-am auzit țipetele sfâșietoare. Mai bine de zece minute mai târziu, a fost adusă înapoi plină de pământ și cu părul încurcat. Din nou, Lang a încercat să o sperie și să o amenințe să îngenuncheze în fața lui, apoi a izbit-o la pământ și i-a pus o pungă neagră de plastic peste cap. A pulverizat apă cu ardei iute în ea, făcând-o să scuture din cap, să se lupte și să tușească încontinuu. Au ținut punga pe ea aproximativ două minute înainte de a o scoate. În cele din urmă, a fost forțată să îngenuncheze în fața lui. Am fost furioasă când am văzut atrocitățile la care a supus-o Lang. Îmi doream cu adevărat să mă lupt cu el, dar știam că nu numai că nu o voi putea ajuta făcând asta, ci și că noi, ceilalți, vom fi bătuți și torturați și mai aspru. În noaptea aceea, nu am dormit. Mintea mea era plină de toate imaginile pe care le văzusem în ultimele zile cu polițiști torturând oamenii. Mă simțeam deprimată și nefericită. Mă uitam la felul în care Partidul Comunist răspândea tot felul de aberații pentru a-L nega și a-L condamna pe Dumnezeu, dar nu am îndrăznit să le combat și am îndurat frecvent pedepse și bătăi. Chiar nu știam dacă aș putea să rămân fermă în cazul în care acest lucru avea să continue. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Pentru mine, este cu adevărat înfricoșător să mă confrunt cu o situație atât de oribilă. Mă tem că va veni ziua în care chiar nu voi mai putea îndura. Nu am memorat multe dintre cuvintele Tale. Ce voi face dacă voi fi condamnată la șapte sau opt ani și nu voi avea cuvintele Tale care să mă îndrume? Dacă poliția mă

va tortura încet până la moarte, cum voi face față durerii?… O, Dumnezeule, sunt prea multe necunoscute, iar în inima mea e prea multă frică. Nu știu dacă voi fi în stare să rămân puternică. Dumnezeule, Te rog, luminează-mă și călăuzește-mă și dă-mi credința să biruiesc tortura acestor demoni.” Așa am căutat, m-am rugat și am înfruntat fiecare zi. În timp ce meditam și reflectam, o propoziție din cuvântul lui Dumnezeu mi-a apărut clar în minte: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). După ce am cugetat în repetate rânduri la cuvintele lui Dumnezeu, inima mea s-a luminat. Îl avea pe Dumnezeu drept sprijin. Deși mă aflam într-o situație periculoasă și mă confruntam zilnic cu amenințări și bătăi din partea polițiștilor, Dumnezeu era alături de mine, sprijinindu-mă în orice moment. Întrucât acea situație se abătuse asupra mea, era ceva ce trebuia să experimentez, ceva ce eram în stare să îndur. Doar că nu aveam credință adevărată în Dumnezeu, așa că, atunci când am văzut cât de sălbatici și răi erau polițiștii, mi-a fost teamă și, fără să vreau, am căzut în ispita Satanei. Această situație se produsese cu permisiunea lui Dumnezeu și sub suveranitatea lui Dumnezeu. Nu erau și acești ofițeri de poliție în mâinile lui Dumnezeu? Dumnezeu știa ce fel de tortură aș putea îndura, așa că nu trebuia decât să mă bazez sincer pe Dumnezeu și să cred că El îmi va da credință și putere și mă va îndruma în biruirea persecuției din partea polițiștilor. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, am avut un mare sentiment de eliberare și credința de a face față acestei împrejurări. Nu m-am putut abține să nu-mi cânt imnul „Mărturia vieții”: „Dacă într-o zi voi deveni martir, nemaiputând aduce mărturie lui Dumnezeu, Evanghelia Împărăției va continua să fie răspândită ca focul, de o mare de sfinți. Deși nu știu cât de departe mai pot merge pe-acest drum greu, tot voi aduce

mărturie lui Dumnezeu și-mi voi oferi inima iubitoare de El. Tot ce vreau este să fac voia lui Dumnezeu și să fiu mărturie apariției și lucrării lui Hristos. Este o onoare pentru mine să mă dedic proclamării și mărturiei pentru Hristos. Neclintiți de adversitate, ca aurul pur făcut în furnale, din influența Satanei se naște un grup de soldați victorioși. Cuvintele lui Dumnezeu se răspândesc peste tot în lume, lumina a apărut printre oameni. Împărăția lui Hristos se ridică și se întemeiază în mijlocul adversității. Întunericul stă să treacă, zorii dreptății au venit. Timpul și realitatea au stat mărturie lui Dumnezeu" (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Cu cât cântam mai mult, cu atât mă simțeam mai motivată. Am simțit că era o mare onoare și cea mai mare binecuvântare din viața mea să pot întâmpina întoarcerea Domnului în zilele de pe urmă, să aud glasul Domnului, să-L urmez pe Hristos al zilelor de pe urmă, să predic Evanghelia și să-mi îndeplinesc datoria. Acum eram torturată de Partidul Comunist, dar acest lucru însemna să fiu persecutată de dragul dreptății, așa că această suferință era semnificativă. Indiferent cu ce fel de persecuție m-aș fi confruntat, eram complet dispusă să mă bazez pe Dumnezeu pentru a rămâne fermă în mărturie și a nu ceda în fața Satanei. În zilele următoare, când m-am confruntat cu amenințări și bătăi din partea polițiștilor, mi-a fost mai puțin frică. Deseori îmi cântam imnuri în gând și aveam un zâmbet pe buze. Odată, un ofițer de poliție a spus nedumerit: „O batem în fiecare zi. Cum poate să mai zâmbească?" M-am gândit: „Nu crezi în Dumnezeu, așa că nu vei putea niciodată să simți bucuria și pacea care vin de la Dumnezeu."

Într-o noapte, Lang le-a cerut polițiștilor să ne scoată ca să semnăm scrisoarea de renunțare. Scopul lor în spălarea creierului și torturarea noastră era să ne oblige să semnăm cele „Trei Scrisori", astfel încât să-L trădăm pe Dumnezeu și să mergem în iad cu ei, pentru a fi pedepsiți. Mi-am dat seama că nu aveam să scap de tortură în noaptea aceea. M-am rugat lui

Dumnezeu: „Dumnezeule! Indiferent cum mă torturează polițiștii, vreau să rămân fermă în mărturie și să Te mulțumesc.” Când un ofițer de poliție a văzut că nu scrisesem nimic de multă vreme, m-a lovit tare în picior. Lang s-a apropiat, mi-a apucat gulerul, m-a tras de el și m-a pălmuit puternic, făcând să-mi ardă fața de durere. Apoi, m-a expediat la baza zidului cu o altă lovitură. Durerea era atât de puternică, încât mi-am cuprins stomacul și nu am putut sta în picioare o vreme. Mi-a ordonat să mă ridic. Chiar în momentul în care m-am ridicat în picioare în timp ce mă sprijineam de perete, un polițist m-a lovit din nou cu piciorul și am căzut într-o parte. Alți ofițeri de poliție s-au repezit, unii îmi dădeau șocuri în picioare cu bastoane electrice, alții mă plesneau peste față și alții mă loveau în stomac, talie și picioare, iar eu mă zvârcoleam și mă rostogoleam pe pământ. Bătaia a continuat timp de aproximativ o jumătate de oră și nu m-am putut abține să nu țip în timp ce durerea îmi năpădea corpul. Era ca o piatră mare și grea care îmi apăsa corpul și mă sufoca. Apoi, Lang m-a prins de guler și m-a apăsat pe scaun, m-a prins de păr și mi-a izbit capul de spătarul scaunului, astfel încât să mă uit în sus. Pe un ton amenințător, a întrebat: „Ai de gând să scrii?” Nu am spus nimic. Era atât de furios încât mi-a prins mâna și a lipit-o de masă, apoi i-a spus unui ofițer de poliție să mi-o electrocuteze. Mi-am îndoit degetele și mi-am răsucit încheietura mâinii în timp ce mă luptam din răsputeri, așa că polițistul nu știa cum să mă electrocuteze. Am fost în impas pentru o clipă, până când Lang a spus: „Las-o baltă, s-ar putea să ajungi să mă electrocutezi pe mine.” Apoi mi-a dat drumul la mână. Peste câtva timp, Lang a fluturat un teanc de hârtii în fața mea și a spus: „Toți au semnat. Tu ești singura care a rămas!” Când am auzit acest lucru, am avut un sentiment de nedescris de singurătate și dezolare. Au fost atât de multe surori care sufereau împreună, dar dintr-o dată, într-o clipită, am rămas singură și nu știam cum plănuia poliția să mă tortureze, așa că am

strigat către Dumnezeu în inima mea. Văzând că nu spun nimic, Lang m-a certat, spunând: „Deci ești dură? Tu ești singura excepție? Bateți-o!” După aceea, polițiștii m-au lovit și m-au bătut din nou. După vreo zece minute, Lang a spus că bastonul electric era prea mic și le-a poruncit subordonaților lui să ia unul mai mare. Gândindu-mă că va trebui să suport torturi și mai grele, am simțit o suferință de nedescris. Mintea-mi era năpădită de imagini cu tot felul de instrumente de tortură folosite de poliție. Nu știam dacă puteam suporta tortura. Nu mă puteam abține să nu mă simt neliniștită și îmi doream să ies din acea situație, dar știam și cât de mult speră Dumnezeu să fim capabili să învingem forțele întunecate ale Satanei și să rămânem de neclintit în mărturia noastră. Nu voiam să fiu dezertoare, dar trupul meu era slab; mă temeam că nu voi să rămân puternică în mărturia mea. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, știu că acesta e momentul în care ar trebui să fiu martoră și că nu ar trebui să dau bir cu fugiții, dar m-a cuprins panica. Mi-e teamă că nu voi supraviețui nopții și că nu voi putea învinge intimidarea și tortura marelui balaur roșu, că voi face ceva ca să Te trădez. Dacă se poate, Te implor să-mi pregătești șansa potrivită de a-mi găsi pacea în inimă, de a-mi veni în fire și de a mă sprijini pe Tine ca să trec peste orice ar urma.” După ce m-am rugat, Lang m-a dus într-o cameră mare. Un ofițer de poliție m-a împins pe un scaun și mi-a apăsat capul pe masă, în timp ce alți ofițeri de poliție mă țineau de brațe, mâini și picioare, făcând să-mi fie imposibil să mă mișc. De îndată ce mă zbăteam, îmi electrocutau picioarele cu bastoane electrice. Un polițist m-a prins de mână și m-a forțat să scriu scrisoarea de renunțare. Eram furioasă și m-am gândit: „Mă forțezi să scriu o scrisoare de renunțare, dar asta nu înseamnă că Îl trădez pe Dumnezeu. Eu cred că Dumnezeu observă totul.”

Am stat trează toată noaptea și m-am tot întrebat cum ar trebui să trec prin această situație. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Când**

oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana le perturbă deseori viețile sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, ascultarea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). Mi-am dat seama că, deși aveam deja voința de a-mi pune viața în joc pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci când mă confruntam cu torturi și chinuri, deveneam preocupată de trupul meu și voiam mereu să scap. Satana se folosea de slăbiciunea mea, pentru a mă vâna și a mă ataca fără milă. Eram spălată pe creier cu forța, torturată și

obligată să semnez cele „Trei scrisori” pentru a-L trăda pe Dumnezeu. Aceasta era o luptă aprigă pe viață și pe moarte. Dacă voiam să continui să cred în Dumnezeu și să-L urmez, atunci trebuia să mă bazez pe Dumnezeu, să am credință în Dumnezeu și să înving ispita Satanei, bazându-mă pe cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am avut credința să înfrunt ceea ce avea să urmeze. Însă când m-am gândit la felul în care unii frați și surori nu au suportat tortura și au semnat cele „Trei scrisori”, am fost destul de șocată și mi-a fost greu să accept acest lucru pentru o vreme. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). În zilele de pe urmă, Dumnezeu Se folosește de persecuția marelui balaur roșu pentru a dezvălui tot felul de oameni. El Se folosește de arestările și persecuțiile făcute de Partidul Comunist, pentru a dezvălui credincioșii adevărați, falșii credincioși, lașii, pe cei care urmează orbește o mulțime și oportuniștii care speră să obțină binecuvântări. Cei care nu urmăresc adevărul și caută doar să-și umple burțile sunt dați în vileag și alungați, în timp ce aceia care cred cu adevărat în Dumnezeu și iubesc adevărul sunt mântuiți și desăvârșiți de Dumnezeu. Aceasta este manifestarea firii drepte a lui Dumnezeu. Când sunt arestați, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și iubesc adevărul se vor ruga constant lui Dumnezeu, vor căuta adevărul, vor dobândi o oarecare cunoaștere a lui Dumnezeu, vor avea credință adevărată, vor fi dispuși să-și dea viața pentru a-L urma pe Dumnezeu și vor obține mărturia biruirii Satanei. Cei care nu urmăresc adevărul și caută doar să-și umple burțile Îl vor trăda pe

Dumnezeu chiar și la cea mai mică suferință și vor înceta să creadă. Ei vor fi, în mod firesc, dezvăluiți și alungați. În acel mediu, toți trebuie să-și exprime poziția, cu toții trebuie să treacă printr-un calvar și nimeni nu poate scăpa. Este exact așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41). Dumnezeu folosește serviciul marelui balaur roșu pentru a dezvălui și a desăvârși oamenii. A lucra în acest mod este atât de înțelept! Chiar dacă ceilalți au semnat cele „Trei scrisori” și s-au retras temători, nu-i puteam lăsa să mă influențeze și nu puteam să mă las, pur și simplu, dusă de val. Dacă îmi păsa de trupul meu și mă temeam de suferință, în cele din urmă, aveam să cad și eu. Mi-am jurat că, și dacă aș fi fost omorâtă în bătaie de polițiști, tot ar fi fost mai bine decât să târâi o existență rușinoasă în această lume, după ce L-am trădat pe Dumnezeu. Indiferent cu ce circumstanțe aveam să mă confrunt a doua zi, nu L-aș trăda niciodată pe Dumnezeu. Abia mai târziu am aflat că mai multe surori au fost și ele forțate de polițiști să semneze scrisoarea de renunțare. Pentru a-i forța pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu, acești ofițeri de poliție au folosit tot felul de tertipuri josnice și rele. Erau atât de siniștri și răi!

A doua zi, eram la curs când Lang m-a chemat din subit. Imediat ce am ieșit, l-am văzut pe tatăl meu și două cadre sătești. Când m-a văzut tatăl meu, m-a îmbrățișat și a plâns, spunând: „În sfârșit pot să te văd!” În timp ce mă uitam la părul alb de la tâmplele tatălui meu și la epuizarea de pe chipul lui îmbătrânit, o amărăciune mi-a cuprins inima și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Apoi, Lang a adus un pix și o foaie și mi-a cerut să rescriu scrisoarea de renunțare. Mi-am dat seama că polițiștii se foloseau de emoțiile mele, pentru a mă forța să-L reneg și să-L trădez pe Dumnezeu, așa

că am refuzat. Unul dintre cadrele sătești m-a certat, spunând: „De când se roagă poliția de tine să scrii o scrisoare de căință? Chiar dacă îți cere să o scrii de zece ori, trebuie să o faci.” Lang a repetat: „Da, scrie-o de zece ori!” În acel moment, Huang, persoana care ne ține cursurile, a venit și el și a spus cu emfază: „Nu-ți fie teamă. Doar fii curajoasă și scrie scrisoarea.” Am fost deosebit de dezgustată când l-am auzit vorbind. Când a văzut că îl ignoram, a arătat spre mine și a strigat: „Nu poți pleca dacă nu o scrii, așa că grăbește-te!” Tatăl meu plângea în timp ce încerca să mă convingă: „Te rog, doar scrie-o. Nu putem merge acasă până nu o faci. Știi cât de mult a trebuit să alerg înainte și înapoi și câți oameni a trebuit să caut pentru a te găsi? Trebuie să scrii scrisoarea. Nu poți merge la închisoare!” Lang a spus și el furios: „Aproape o duzină de oameni au semnat scrisoarea și ești singura care a rămas. Chiar ai de gând să fii cea încăpățânată?” Cadrele sătești au încercat, de asemenea, să mă convingă: „Este ușor. Doar scrie câteva cuvinte și vom merge împreună acasă. Dacă nu scrii scrisoarea, înregistrarea gospodăriei tale va fi ștearsă din sat. Nu vei exista în sat și nu ți se va mai permite să te întorci niciodată.” Toți cei din cameră au început să discute ce să facă. Tatăl meu mi-a șoptit câteva cuvinte neliniștite de convingere: „Scrie-o, nu trebuie să vorbești serios. Să plecăm de aici mai întâi. Poți să crezi în secret mai târziu, dacă vrei. De ce ești atât de încăpățânată?” M-am gândit în sinea mea: „Cine nu ar vrea să părăsească acest loc demonic? Dar nu pot, pur și simplu, să fac lucrurile de mântuială aici și să plec. Semnarea celor «Trei scrisori» reprezintă un lucru care Îl trădează pe Dumnezeu și Îi ofensează firea.” Însă în fața implorărilor și persuasiunii repetate din partea tatălui meu, eram pierdută. M-am gândit: „Oare Dumnezeu a creat acest mediu, astfel încât să profit de această șansă ca să plec?” M-am rugat constant lui Dumnezeu, ca să caut în inima mea: „Dumnezeule! Care este voia Ta?” În acel moment, mi-am dat seama brusc

că prețul plecării era semnarea unui document care Îl nega și Îl trăda pe Dumnezeu. Nu puteam face ceva ce Îl trăda pe Dumnezeu. M-am gândit și la modul în care mulți sfinți din toate epocile istoriei preferau mai degrabă să fie întemnițați și torturați până la moarte, decât să-L trădeze pe Dumnezeu. Motivul pentru care eram atât de pierdută în această situație era pentru că iubeam prea mult trupul și nu eram dispusă să sufăr și să plătesc un preț. Datorită îndrumării lui Dumnezeu, am fost foarte calmă în acel moment. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). În acel moment, am înțeles și mai clar că vorbele lor erau șiretlicurile și ispitele Satanei. Reprezentau un test pentru mine și aceasta era ocazia de care aveam nevoie ca să fiu mărturie pentru Dumnezeu. Tatăl meu fusese înșelat de Partidul Comunist pentru a fi de partea Satanei, ca să-mi tulbure mintea și să-mi zdruncine hotărârea. Nu puteam să fac ceva care să-L trădeze și să-L hulească pe Dumnezeu, pentru a căuta mângâiere temporară, cu atât mai puțin nu puteam să fiu controlată de emoțiile mele și să cedez șiretlicurilor Satanei. După ce a trecut ceva timp, Lang a văzut că nu scriam, așa că i-a pus pe polițiști să mă ducă înapoi în sala de clasă. Câteva zile mai târziu, i-au adus înapoi pe tatăl și pe unchiul meu ca să mă convingă și, de asemenea, l-au pus pe tatăl meu să plângă și să mă necăjească, precum și să-și exprime tulburarea emoțională în fața mea, dar în cele din urmă, trucurile lor nu au

funcționat. Văzând privirea dezamăgită a lui Lang, m-am simțit împăcată după ce m-am bazat pe Dumnezeu pentru a birui ispitele Satanei.

Pentru a ne obliga să semnăm cele „Trei scrisori”, polițiștii au folosit și o metodă josnică și indecentă. Odată, în jurul miezului nopții, sora Jiang Xinming și cu mine am fost forțate drept pedeapsă să stăm nemișcate în curte. Mai târziu, câțiva polițiști ne-au dus înapoi în sala de clasă. Lang ne-a poruncit mie și lui Xinming să ne dăm jos hainele. M-am gândit: „Poate crede că suntem îmbrăcate prea călduros”, așa că eu și sora mea ne-am dat jos paltoanele. În mod neașteptat, atât Lang, cât și polițiștii au râs. Apoi, Lang i-a poruncit lui Xinming să-și dea jos pantalonii, dar ea a refuzat. Un ofițer de poliție s-a repezit și i-a tras pantalonii în jos până la jumătate. Ea i-a tras înapoi, după care el a venit să-mi dea mie hainele jos. M-am străduit să le țin pe mine, așa că Lang a făcut semn din cap către un alt ofițer de poliție să vină să ajute să-mi dea jos pantalonii. În acel moment, Yang a intrat cu o sticlă în care erau mai mulți păianjeni mare, maro, cu picioare lungi și subțiri, care se învârteau recipientul lor. Yang a luat sticla cu păianjenii, a plimbat-o în fața noastră și a spus: „Ți-ar plăcea să-i mănânci?” Yang încerca să prindă păianjenii în timp ce vorbea și ne-a pus sticla în dreptul gurii. Eram dezgustată, așa că am întors capul și m-am tras instinctiv înapoi. Ofițerii de poliție au râs cu toții. Lang a spus: „Pune-le păianjenii în zona inghinală, sau poate pe piept, sau poate în gură.” Eram plină de furie, ură si frică. Ce aveam să fac dacă mi-i puneau cu adevărat în pantaloni? În acel moment, mi-am dat brusc seama că totul este în mâinile lui Dumnezeu, inclusiv păianjenii. Fără permisiunea lui Dumnezeu, păianjenul nu mi-ar putea face nimic. Aveam să risc totul și, indiferent cum m-ar fi umilit și persecutat polițiștii în acea zi, nu aș ceda în fața Satanei. Yang tot încerca să scoată păianjenii din sticlă, dar nu reușea. Când a făcut-o în sfârșit, înainte de a putea să-i aducă spre noi, i-a scăpat pe jos. După un

timp, Lang i-a spus să se oprească. Știam că aceasta reprezenta protecția lui Dumnezeu pentru noi. Am văzut că totul este în mâinile lui Dumnezeu. Este exact cum a spus Dumnezeu: „**Oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). Apoi, polițiștii au venit să ne dezbrace din nou, până când am rămas doar în lenjeria de corp lungă. Lang strânse din dinți și spuse: „Dă-o jos! Scoate-o pentru mine!” M-am zbătut cât am putut. Gândul de a fi goală și de a fi privită, ridiculizată și insultată de ei m-a făcut să mă simt rușinată. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțea mai inconfortabil. În acel moment, mi-am dat seama dintr-o dată că acest tip de gândire mă făcea vulnerabilă la șiretlicurile Satanei. Faptul că polițiștii ne-au dezbrăcat de haine a demonstrat doar cât de răi erau. Pentru a-i forța pe oameni să-L trădeze pe Dumnezeu, ei erau gata să facă orice lucru sinistru și rău. Eram umilită și persecutată pentru credința în Dumnezeu. Acesta era un lucru glorios și nu era nimic de care să-mi fie rușine. Mi-a venit în minte imaginea Domnului Isus răstignit pentru răscumpărarea omenirii. Dumnezeu este suprem și sfânt și, totuși, El a îndurat în tăcere aceste umilințe pentru a răscumpăra omenirea. Dumnezeu a plătit atât de mult pentru omenire, iar eu am fost inspirată, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, indiferent cât de profund mă umilesc sau ce durere îndur astăzi, nu Te voi trăda niciodată.” M-am uitat furioasă la ofițerul de poliție. Părea vinovat și ne-a lăsat să ne îmbrăcăm și să plecăm. I-am mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii pentru că ne-a condus spre biruirea unei alte ispite din partea Satanei. În acea zi, Lang m-a amenințat, spunând: „Acum ești singura care nu a semnat scrisoarea. Toți ceilalți știu ce este mai bine pentru ei, dar tu, nu. Dacă nu semnezi, atunci tu vei fi cea

care va purta vina pentru toată lumea!” L-am ignorat. El a spus frustrat: „Bine, în numele Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, ai câștigat! Ai câștigat! Felicitări!” M-a privit, s-a ridicat și a ieșit pe ușă disperat. Văzând umilința și eșecul Satanei, I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu, știam că puterea pe care mi-a oferit-o Dumnezeu și cuvintele Lui mi-au dat credința să ajung unde sunt acum și L-am slăvit pe Dumnezeu în inima mea!

Într-o zi, Lang a vorbit cu mine toată dimineața, iar după-amiaza, toți oamenii de la centrul de spălare a creierului însărcinați cu reformarea mea au încercat, pe rând, să mă convingă să semnez cele „Trei Scrisori”. Ei au spus: „Dacă semnezi acum, mai ai o șansă să pleci, dar nu vei mai avea o șansă ca aceasta după ziua de azi. Vei fi condamnată la opt până la zece ani de închisoare. Câți ani vei avea când vei ieși?” Le-am ascultat cuvintele de ispită, dar nu mi-a păsat. Am simțit doar că erau nesăbuiți și ignoranți și că își iroseau cuvintele. M-am gândit la felul în care, în timpul spălării creierului și al torturii mele, Dumnezeu fusese întotdeauna în tăcere alături de mine, conducându-mă, așa că de ce trebuia să-mi fac griji? Cât despre câți ani aș fi condamnată și cât aș suferi, toate aceste lucruri erau îngăduite de Dumnezeu. Chiar dacă trebuia să îndur greutăți și suferințe pe termen lung în zilele următoare, eram dispusă să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, precum și să rămân fermă în mărturia pentru Dumnezeu. Pe la amurg, a venit subit tatăl meu. A negociat multă vreme cu Lang și, în cele din urmă, a plătit o cauțiune de 5000 de yuani, după care m-au eliberat. Ulterior, am aflat că un prieten de-al tatălui meu fusese transferat să lucreze acolo în timpul pregătirii mele pentru spălarea creierului, așa că tatăl meu avusese șansa să plătească niște bani pentru a mă scoate. Știam că aceasta era una dintre rânduielile miraculoase ale lui

Dumnezeu. Altfel, cum ar putea polițiștii să elibereze atât de ușor pe cineva care nu avea de gând să semneze cele „Trei Scrisori”?

După ce am trecut prin această persecuție și necaz, am văzut cu adevărat înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit persecuția marelui balaur roșu pentru a mă ajuta să înțeleg adevărul și să dobândesc discernământ, precum și pentru a-mi desăvârși credința. Deși m-am aflat într-o situație periculoasă și m-am confruntat cu amenințările, intimidarea, spălarea forțată a creierului și tortura zilnică din partea poliției, Dumnezeu a fost alături de mine, luminându-mă și conducându-mă prin cuvintele Sale, permițându-mi să biruiesc ispitele Satanei și să rămân fermă în mărturia pentru Dumnezeu. De asemenea, am văzut în detaliu chipul rău și urât al Partidului Comunist și esența sa demonică de a I se împotrivi lui Dumnezeu și de a-L urî și am fost capabilă să-l urăsc și să mă lepăd de el din adâncul inimii mele. În același timp, am experimentat cu adevărat și autoritatea și puterea cuvintelor lui Dumnezeu și am văzut că totul este în mâinile lui Dumnezeu, că El stăpânește peste toate și, oricât de sălbatic ar fi Satana, este doar o unealtă în slujba lui Dumnezeu. Oricâte pericole și necazuri voi avea de înfruntat pe viitor, Îl voi urma pe Dumnezeu până la final!

73. O rușine din trecut

de Li Yi, China

În august 2015, m-am mutat cu familia în Xinjiang. Auzisem că Partidul Comunist a recurs la măsuri stricte de control și supraveghere, sub pretextul combaterii violenței și tulburărilor din partea populației uigure, așadar era destul de periculos acolo. După ce am ajuns în Xinjiang, am simțit că atmosfera era chiar mai tensionată decât îmi imaginasem. Poliția patrula peste tot, iar noi trebuia să trecem printr-o scanare corporală completă ori de câte ori mergeam la supermarket. Când așteptam autobuzul, poliția patrula prin stații, având arme pe umăr. Vederea tuturor acestor lucruri m-a neliniștit foarte tare. Partidul Comunist deja aresta și persecuta credincioși, așadar, adăugarea acestor măsuri stricte de control și supraveghere însemna că eram în pericol de a fi arestată sau ucisă oricând. Prin octombrie, am auzit că două surori fuseseră arestate în timp ce livrau cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu și condamnate la 10 ani de închisoare. Am fost destul de șocată de acest lucru, nu erau nici măcar conducătoare sau lucrătoare, dar tot au luat 10 ani pentru livrarea de cărți care conțineau cuvintele lui Dumnezeu. Eu răspundeam de lucrarea bisericii, așa că luam cel puțin 10 ani dacă eram arestată. Îmi tot treceau prin minte imagini cu frații și surorile mele, torturați în închisoare. Îmi era cu adevărat teamă și eram îngrijorată că voi fi și eu arestată și torturată, ceea ce ar fi fost cu siguranță o soartă mai rea decât moartea. Eram din ce în ce mai speriată și nu îndrăzneam să mă mai gândesc la asta. Mai târziu, am auzit câțiva frați și surori având părtășie despre cum au privit ei înspre Dumnezeu și s-au bazat pe El pentru a-și îndeplini îndatoririle în acest tip de mediu, despre cum au văzut suveranitatea Lui atotputernică și au simțit

îngrijirea și protecția Lui. Asta chiar m-a încurajat și mi-a dat credința să trec prin această situație.

În februarie 2016, am aflat că în una dintre bisericile pe care le supravegheam exista o persoană rea pe nume Wang Bing, care dădea constant vina pe conducători, tulburând grav viața bisericească. Acest lucru trebuia rezolvat cât mai curând posibil sau ar fi afectat intrarea în viață a fraților și surorilor. Am discutat această chestiune împreună cu câțiva conlucrători, iar ei s-au gândit că ar trebui să mă duc la biserică să rezolv această problemă. Dar îmi era într-un fel teamă și mi-am spus: „Surorile care au luat 10 ani au fost arestate la acea biserică. Partidul Comunist chiar i-a adunat pe localnici pentru a anunța știrea, intimidându-i și amenințându-i să nu creadă în Dumnezeu. Este foarte periculos acolo. Voi fi arestată dacă mă duc?" După ce mi-a trecut asta prin minte, am găsit o scuză să nu mă duc. Dar apoi am văzut că una dintre partenerele mele era dispusă să se ducă acolo și m-am simțit oarecum rușinată. Ea nu era credincioasă de mult timp și abia începuse să se pregătească pentru a fi conducătoare. Erau atât de multe probleme la acea biserică și nu era un mediu bun. M-am simțit prost să o las să se ducă acolo, așa că am zis: „Mai bine mă duc eu." Când am ajuns la biserică, am văzut ca Wang Bing nu putea să aibă părtășie la adunări despre nicio înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu și că deseori dădea vina pe conducători, tulburând grav viața bisericească. Am discutat cu predicatoarea ca mai întâi să îl restricționăm pe Wang Bing și să îl oprim să aibă contact cu alții sau să-i inducă în eroare, iar apoi să avem părtășie despre adevăr cu frații și surorile, pentru a-i ajuta să dobândească discernământ în privința lui. Asta l-ar fi oprit să îi mai tulbure, iar după aceea o puteam pregăti pe sora Zhong Xin să preia lucrarea bisericii cât mai repede posibil. Dar tot mai aveam câteva îngrijorări și știam că probabil va dura ceva timp până la rezolvarea completă a problemelor din acea biserică.

Aproape jumătate dintre frații și surorile bisericii fuseseră arestați, prin urmare, cu cât îmi prelungeam șederea, cu atât mă expuneam la un risc mai mare. M-am gândit cum casa lui Dumnezeu avusese părtășie despre faptul că unele lucrări ale bisericii ar putea fi întârziate în medii foarte periculoase, pentru a evita apariția unor pierderi și mai mari. Din moment ce deja ne hotărâserăm la o soluție pentru această problemă, m-am gândit să o las pe predicatoare să o implementeze și să se ocupe în continuare de restul. Astfel, m-am grăbit să-i predau sarcinile rămase și m-am întors acasă.

Predicatoarea a raportat mai târziu că Wang Bing a devenit și mai neobrăzat și că a constituit o facțiune în biserică pentru a-i ataca pe conducători, tulburând serios viața bisericească. Am avut părtășie cu predicatoarea despre câteva soluții, dar problema a rămas nerezolvată. Mă simțeam un pic vinovată. Tratarea dezordinii din biserică reprezenta responsabilitatea mea, dar nu eram dispusă să rezolv această problemă de teamă să nu fiu arestată. Nu era bine. Dar apoi m-am gândit la cazul unei surori care aproape că fusese arestată recent, în timp ce lua trenul pentru a ajunge la o adunare. „Ce voi face dacă voi fi arestată în tren? Sunt conducătoare, nu-mi pot face treaba, decât dacă sunt în siguranță.” Astfel, am continuat să las problemele acelei biserici în sarcina predicatoarei. Dar cum capacitățile acesteia erau limitate, aceste chestiuni au rămas nerezolvate.

În septembrie 2016, am primit pe neașteptate o scrisoare în care se spunea că patru frați și surori de la acea biserică fuseseră arestați. Una dintre surori, Zhong Xin, a fost bătută cu brutalitate. Câteva zile mai târziu a venit o altă scrisoare care spunea că poliția a bătut-o până când a ucis-o. Această veste m-a lovit ca un morman de cărămizi. Pur și simplu nu puteam accepta asta. Știam că metodele de tortură ale Partidului Comunist erau absolut nemiloase, dar nu mi-aș fi imaginat niciodată că cineva ar putea fi

ucis în bătaie în câteva zile. Era înfricoșător. Simțeam că a înghețat aerul din jurul meu. Nu mi-am putut controla emoțiile și am izbucnit în lacrimi. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai supărată și mă tot întrebam cum s-a putut întâmpla asta. Știam de ceva vreme că o persoană rea tulbura acea biserică și că membrii ei nu puteau duce o viața bisericească normală. Eram conducătoare de biserică, dar nu reușisem să merg acolo și să rezolv complet problemele, de teama arestării. Dacă mi-aș fi asumat ceva mai multă responsabilitate sau dacă m-aș fi gândit la moduri de a coopera cu ceilalți membrii ai bisericii și aș fi rezolvat acele probleme, dacă le-aș fi adus aminte fraților și surorilor să fie atenți, poate că Zhong Xin nu ar mai fi fost arestată și ucisă în bătaie de către poliție. Moartea ei m-a făcut să fiu cuprinsă de o stare de vină intensă. Eram terifiată și ținută în frâu. Simțeam că eram într-un loc înspăimântător și abia puteam respira. Dar știam că, într-un asemenea moment crucial, nu puteam să continui să fug, așa că m-am preocupat să o ajut pe predicatoare să gestioneze consecințele. Înainte de a termina să rezolvăm lucrurile, am aflat că una dintre partenerele mele fusese și ea arestată și că poliția obținuse câteva informații despre principalii conducători și lucrători ai bisericii noastre. Fusesem frecvent în contact cu acei frați și surori, așa că, dacă poliția s-ar fi uitat pe înregistrările camerelor de supraveghere, era foarte probabil să mă găsească. Eram cu adevărat îngrijorată că aș putea fi arestată în orice moment. Dacă eram condamnată și trimisă la închisoare, nu se știa dacă puteam ieși vie de acolo. Era foarte posibil să sfârșesc precum Zhong Xin, ucisă de tânără în bătaie de către poliție. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai speriată eram și mai puțin dornică să-mi îndeplinesc datoria. Nici măcar nu mai voiam să stau acolo. Deoarece nu mi-am înlăturat niciodată această stare și pentru că nu reușisem timp de câteva luni să rezolv problema tulburării bisericii de către Wang Bing, am ajuns să fiu

suspendată. După suspendarea mea, am făcut puțină lucrare de editare în biserică, dar tot simțeam că era periculos să mă aflu acolo. Eram îngrijorată că puteam fi arestată oricând și chiar îmi doream să mă întorc în orașul meu natal, pentru a-mi face datoria. Frații și surorile au avut părtășie cu mine, sperând că voi rămâne și îi voi ajuta să gestioneze consecințele tuturor celor întâmplate. Dar eu am fost atât de copleșită de teamă, încât nu am ascultat deloc îndemnurile lor și am insistat să plec.

În aprilie 2017, biserica mi-a interzis să mai particip la adunări și mi-a cerut să mă izolez și să reflectez acasă asupra mea, din cauza comportamentului meu. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile la auzul acestei vești. Dar fiindcă îmi abandonasem datoria și părăsisem biserica într-un moment atât de critic, am știut că o meritam. Am putut vedea dreptatea lui Dumnezeu în asta și am fost dispusă să mă supun. Într-o zi, în una dintre devoțiunile mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă joci un rol important în răspândirea Evangheliei și-ți părăsești postul fără permisiunea lui Dumnezeu, nu există o fărădelege mai mare. Nu este acesta considerat un act de trădare față de Dumnezeu?** (Ba da.) **Prin urmare, în viziunea voastră, cum ar trebui să-i trateze Dumnezeu pe dezertori?** (Ar trebui să fie dați la o parte.) **A fi dat la o parte înseamnă a fi ignorat, lăsat să faci ce vrei. Dacă oamenii care sunt dați la o parte au căință, este posibil ca Dumnezeu să vadă că atitudinea lor este suficient de plină de căință și să-i vrea totuși înapoi. Însă față de cei care își abandonează datoria – și numai față de acești oameni – Dumnezeu nu are această atitudine. Cum tratează Dumnezeu asemenea oameni?** (Dumnezeu nu-i mântuiește. Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge.) **Asta e total corect. Mai precis, oamenii care îndeplinesc o datorie importantă au fost însărcinați de către Dumnezeu și, dacă își părăsesc postul, atunci oricât de bine s-ar fi descurcat înainte sau o vor face**

ulterior, în ochii lui Dumnezeu sunt oameni care L-au trădat și nu li se va mai oferi niciodată posibilitatea de a îndeplini o datorie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). **„Dumnezeu are cel mai mare dezgust față de oamenii care își abandonează îndatoririle sau le tratează ca pe o glumă și față de diferitele comportamente, acțiuni și manifestări ale trădării față de Dumnezeu, întrucât în mijlocul diferitelor contexte, al oamenilor, problemelor și lucrurilor rânduite de Dumnezeu, acești oameni joacă rolul de a împiedica, de a dăuna, de a întârzia, de a tulbura sau de a afecta progresul lucrării lui Dumnezeu. Și, din acest motiv, cum Se simte și cum reacționează Dumnezeu față de dezertori și față de oamenii care Îl trădează? Ce atitudine are Dumnezeu?** (Îi urăște.) **Una doar de dezgust și ură. Îi este milă? Nu – El nu ar putea niciodată să simtă milă. Unii oameni spun: «Nu este Dumnezeu iubire?» De ce Dumnezeu nu iubește astfel de oameni? Acești oameni nu sunt vrednici de iubire. Dacă tu îi iubești, atunci iubirea ta este nesăbuită și doar pentru că tu îi iubești, asta nu înseamnă că o face și Dumnezeu; se poate să-i prețuiești, dar Dumnezeu, nu, căci în astfel de oameni nu există nimic care să merite prețuire. Și, prin urmare, Dumnezeu abandonează cu hotărâre astfel de oameni și nu le oferă a doua șansă. Este acest lucru rațional? Acest lucru nu numai că este rațional, ci este, mai presus de toate, un aspect al firii lui Dumnezeu și reprezintă, totodată, adevărul**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). Judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt profund rușinată. Zhong Xin fusese ucisă în bătaie și partenera mea fusese arestată. Într-un moment atât de important, ar fi trebuit să lucrez împreună cu frații și surorile, pentru a gestiona consecințele acestor lucruri, însă eu doar

fugisem. Oricine are măcar un pic de conștiință nu ar fi făcut așa ceva. Nu mă puteam ierta pentru asta. Obișnuiam să cred că, indiferent ce am făcut greșit, Dumnezeu va avea milă și mă va ierta atât timp cât mă voi căi în fața Lui. Dar am realizat că acestea erau doar o noțiune și o închipuire. Dumnezeu spune că îi abandonează pe cei care renunță la îndatoririle lor și Îl trădează în momente cruciale și că nu le va mai da o a doua șansă. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că există principii în privința milei și iertării Lui. Dumnezeu nu acordă iertări și milă oricui, indiferent de ce a făcut pentru a-L ofensa. Din momentul în care am fugit, am simțit că Dumnezeu a renunțat la mine. Nu aveam pace în inimă și eram copleșită de regrete. Nu am idee de câte ori m-am rugat sau câte lacrimi am vărsat pentru asta. Indiferent dacă Dumnezeu m-a abandonat sau nu, voiam să Îi fac servicii pentru a-mi răscumpăra datoria și știam că, oricum mă trata și orice făcea, era drept. Ceea ce făcusem era atât de dureros pentru Dumnezeu, încât nu m-aș fi plâns nici dacă El m-ar fi trimis în iad pentru asta. Făcusem câteva sacrificii de-a lungul anilor mei de credință și am vrut să urmăresc mântuirea – nu mi-aș fi imaginat niciodată că, atunci când voi avea de înfruntat arestarea și persecuția din partea Partidului Comunist, mă voi teme de moarte, îmi voi abandona datoria și Îl voi trăda pe Dumnezeu, comițând astfel o fărădelege gravă. Acest gând m-a făcut foarte nefericită și disperată. Nu mă puteam opri din plâns și eram copleșită de remușcări. Mi-aș fi dorit să nu fi insistat să plec și să fi continuat să-mi fac datoria și să fi gestionat consecințele arestărilor împreună cu ceilalți, în acel moment crucial. Atunci nu aș fi trăit într-o asemenea nefericire și chin. Nu așa mi-am dorit să iasă lucrurile! Dar era prea târziu. Trebuia să dorm cum îmi așternusem patul. M-am urât pentru că m-am temut de moarte și pentru că eram atât de egoistă și ticăloasă. Cineva ca mine nu merita iertarea și mila lui Dumnezeu. Dacă biserica nu mă excluse, am simțit că trebuia să fac și

eu servicii cum pot mai bine, ca să-mi repar fărădelegea. După aceea, în cursul datoriei mele, m-am dus oriunde au rânduit conducătorii să merg, chiar dacă am fost trimisă să susțin biserici din medii periculoase. După ce am făcut asta o vreme, am putut să obțin câteva rezultate în lucrarea mea. Dar nu am vrut niciodată să vorbesc despre moartea lui Zhong Xin și despre cum am fugit de biserică într-un asemenea moment crucial. Voiam să mă protejez de asta și să uit, dar nu am putut. Simțeam că mi s-a întipărit adânc în inimă și că nu va dispărea niciodată. De fiecare dată când gândul acesta îmi trecea prin minte, mă îndureram și mă simțeam foarte vinovată.

Într-o zi, am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu care a adus o rază de lumină în starea mea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Antihriștii fac tot posibilul ca să-și protejeze siguranța. Iată ce-și spun în sinea lor: «Trebuie neapărat să-mi garantez siguranța. Indiferent cine va fi prins, acela nu trebuie să fiu eu.» În această privință, vin adesea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, implorându-L să-i împiedice să intre în necazuri. Ei simt că, indiferent de situație, chiar duc la îndeplinire lucrarea unui conducător de biserică și că Dumnezeu ar trebui să-i protejeze. De dragul propriei siguranțe și pentru a evita să fie arestați, pentru a scăpa de orice asuprire și pentru a se poziționa într-un mediu sigur, antihriștii imploră și se roagă adesea pentru propria siguranță. Numai când vine vorba de propria siguranță se bazează cu adevărat pe Dumnezeu și se lasă în seama Lui. Când vine vorba de acest lucru, au credință reală, iar încrederea lor în Dumnezeu este autentică. Singurul lucru pentru care se deranjează este să se roage lui Dumnezeu cerându-I să-i țină în siguranță, fără să se gândească câtuși de puțin la lucrarea bisericii sau la datoria lor. În lucrarea lor, siguranța personală reprezintă principiul care îi călăuzește. Dacă un loc este sigur, atunci antihristul va alege acel loc pentru a lucra și, într-adevăr, vor părea**

proactivi și pozitivi în munca lor, etalându-și grozavul «simț al responsabilității» și «loialitatea». Dacă o anumită lucrare implică riscuri și există probabilitatea să meargă prost, să fie găsită persoana care a făcut-o de către marele balaur roșu, ei își caută scuze și o pasează altcuiva și găsesc o ocazie pentru a fugi de aceasta. De îndată ce există pericol sau de îndată ce există o urmă de pericol, se gândesc la modalități de a se sustrage și de a-și abandona datoria, fără să le pese de frați și surori. Le pasă doar să scape de pericol. S-ar putea să fie deja pregătiți în sinea lor. De îndată ce apare pericolul, ei renunță imediat la lucrarea pe care o fac, fără să se preocupe de modul în care se desfășoară lucrarea bisericii sau de ce pierdere poate reprezenta pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru siguranța fraților și surorilor. Ceea ce contează pentru ei este fuga. Au chiar și un «as în mânecă», un plan pentru a se proteja: de îndată ce pericolul se abate asupra lor sau sunt arestați, spun tot ceea ce știu, eliberându-se și absolvindu-se de orice responsabilitate, ca să-și păstreze siguranța. Acesta e planul pe care-l au la îndemână. Acești oameni nu sunt dispuși să îndure persecuția pentru credința în Dumnezeu; le este frică să nu fie arestați, torturați și condamnați. Realitatea este că ei au cedat de mult în fața Satanei. Sunt îngroziți de puterea regimului satanic și se tem chiar mai mult de lucruri precum tortura și interogatoriile aspre care se abat asupra lor. Prin urmare, în cazul antihriștilor, dacă totul decurge fără probleme și nu există nicio amenințare la adresa siguranței sau vreo problemă cu aceasta și niciun hazard nu este posibil, își pot oferi zelul, «loialitatea» și chiar bunurile lor. Însă dacă împrejurările sunt nefaste și ar putea fi arestați în orice moment pentru credința în Dumnezeu și pentru că și-au îndeplinit datoria și în cazul în care credința lor în Dumnezeu îi poate face să fie concediați

din funcția lor oficială sau abandonați de cei apropiați, atunci vor fi extrem de atenți și nu vor predica Evanghelia și nu vor mărturisi pentru Dumnezeu și nici nu-și vor îndeplini datoria. Când există un mic semn că ar putea să apară necazuri, ei se ascund după deget; când există un mic semn de necazuri, doresc să returneze imediat bisericii cărțile lor conținând cuvintele lui Dumnezeu și orice este legat de credința în Dumnezeu, pentru a rămâne în siguranță și nevătămați. Nu este periculoasă o astfel de persoană? Dacă ar fi arestată, nu ar deveni o iudă? Un antihrist este atât de periculos încât poate să devină o iudă în orice moment; există întotdeauna posibilitatea ca el să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu. În plus, este extrem de egoist și de răutăcios. Acest lucru este determinat de natura-esență a unui antihrist" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)"). **„Antihriștii sunt extrem de egoiști și meschini. Nu au credință adevărată în Dumnezeu, cu atât mai puțin devotament față de Dumnezeu; când întâmpină o problemă, se protejează și se apără doar pe ei înșiși. Pentru ei, nimic nu e mai important decât propria siguranță. Atât timp cât ei sunt încă în viață și nu au fost arestați, nu le pasă cât de mult rău se face lucrării bisericii. Acești oameni sunt extrem de egoiști, ei nu se gândesc deloc la frați și surori sau la lucrarea bisericii, se gândesc doar la propria siguranță. Sunt antihriști**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)"). Judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu mi-au pătruns cu putere direct în inimă. Nu aveam unde să mă ascund – nu puteam scăpa. Eram exact genul de persoană descrisă de Dumnezeu, căreia îi păsa doar de propria protecție în fața pericolului, care era egoistă și josnică și lipsită de orice fel de considerație pentru lucrarea bisericii sau pentru viețile fraților și surorilor. M-am gândit la sosirea mea în Xinjiang, când am văzut cât de îngrozitoare era situația de acolo. Când am văzut că eram în pericol de a fi

arestată sau de a-mi pierde viața în orice moment, am regretat că m-am dus acolo pentru a-mi îndeplini datoria. Când am auzit că exista o persoană rea care tulbura lucrurile în una dintre biserici, am găsit scuze să nu mă duc, de teamă să nu fiu arestată sau torturată, chiar dacă problema trebuia rezolvată urgent. Am sfârșit prin a mă duce mai târziu, cu reticență, dar, deoarece m-am gândit doar la propria siguranță, am plecat înainte ca problemele să fie rezolvate. Eram foarte conștientă că existau probleme serioase în acea biserică și că trebuia să mă duc acolo pentru a mă ocupa de ele, dar mi-a fost teamă de moarte, așa că m-am folosit de poziția mea pentru a da ordine, în loc să fac lucrare adevărată. Ba chiar am împins alți frați și surori să trateze problema, în timp ce eu m-am ascuns, târându-mi existența josnică. În consecință, problemele acelei biserici nu au fost rezolvate timp de câteva luni. Ba chiar am venit cu o scuză „rezonabilă", aceea că, în calitate de conducătoare, trebuia să mă protejez pentru a-mi face lucrarea, dar de fapt doar găsisem o scuză pentru a fugi din fața pericolului. Iar când Zhong Xin a fost arestată și ucisă în bătaie de către poliție, m-am gândit tot doar la siguranța mea și m-am îngrijorat că voi fi arestată și torturată până la moarte. Ba chiar am vrut să găsesc o oportunitate să-mi abandonez datoria și să părăsesc acel loc periculos. După ce am fost suspendată, nu am vrut să ajut în privința consecințelor tuturor celor întâmplate și am fugit înapoi în orașul meu natal. Frații și surorile nu m-au mustrat, dar în adâncul meu am simțit abandonarea din partea lui Dumnezeu, dezgustul și condamnarea Lui față de mine. Ceea ce am regretat cel mai mult a fost faptul că biserica îmi dăduse o șansă să fiu conducătoare și avusese încredere să îmi dea în grijă atât de mulți frați și surori. Cu toate acestea, când a lovit dezastrul, eu doar am fugit, fără să îmi pese dacă ceilalți trăiau sau mureau sau de modul în care avea să fie împiedicată lucrarea bisericii. Am fost o dezertoare și o trădătoare lașă și subiectul batjocurii Satanei. Ba mai mult decât atât,

această fărădelege devenise o rană veșnică în adâncul inimii mele. Din toate acestea, am văzut că eram o lașă fără niciun fel de umanitate, care a trăit într-un mod josnic și egoist! Cuvintele lui Dumnezeu au pus punctul pe i, dezvăluind motivele josnice, ascunse adânc în inima mea. Nu puteam continua să fug de realitate. În acel moment am fost foarte conștientă că am comis un păcat grav prin trădarea față de Dumnezeu și că nu meritam mântuirea Lui. M-am gândit și la felul în care Dumnezeu S-a întrupat de două ori și a dat totul pentru a mântui omenirea. Acum 2000 de ani, Domnul Isus a fost răstignit pentru a răscumpăra omenirea. Acum, în zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat din nou pentru a mântui omenirea coruptă, punându-Și viața în pericol pentru a Se arăta și a lucra în bârlogul marelui balaur roșu, urmărit și persecutat constant de Partidul Comunist. Dar Dumnezeu nu a renunțat niciodată la mântuirea omenirii. El a continuat să exprime adevăruri pentru a ne uda și a ne aproviziona. Dumnezeu a dat totul pentru om – iubirea Lui pentru noi este atât de reală, atât de altruistă! Dar eu am fost incredibil de egoistă și de josnică. În timpul datoriei mele m-am protejat doar pe mine și nu am luat deloc în considerare lucrarea bisericii. Eram atât de îndatorată lui Dumnezeu și nu meritam să trăiesc în fața Lui. Tot ce îmi doream atunci era să fac servicii pentru Dumnezeu. Am sperat că, în acest fel, aș fi putut să atenuez puțin păcătoșenia mea.

În decembrie 2021, am fost din nou aleasă conducătoare de biserică. Dar gândindu-mă cum Îl trădasem pe Dumnezeu și că nu meritam să fiu conducătoare, i-am spus unui conducător, plângând, despre modul în care părăsisem biserica înainte. Conducătorul mi-a zis: „Au trecut ani de zile și tu tot ești prinsă în această stare negativă și în această înțelegere greșită. Îți va fi greu să obții lucrarea Duhului Sfânt în acest mod.” Mă întrebam și eu de ce eram atât de deprimată din cauza fărădelegii mele după tot acest timp și cum aș fi putut să îmi înlătur această stare. Apoi, am făcut un efort să mă

rog și să caut. Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Chiar și atunci când sunt momente în care simți că Dumnezeu te-a părăsit și că ai fost cufundat în întuneric, nu-ți fie teamă: atât timp cât ești încă în viață și nu în iad, mai ai o șansă. Totuși, dacă ești ca Pavel, care a mers cu încăpățânare pe calea unui antihrist și care, în cele din urmă, a mărturisit că pentru el a trăi este Hristos, s-a terminat totul pentru tine. Dacă poți să-ți revii în simțiri, mai ai o șansă. Care este șansă pe care o ai? Faptul că poți să vii înaintea lui Dumnezeu și încă să te rogi Lui și să cauți, spunând: «O, Dumnezeule! Te rog, luminează-mă astfel încât să înțeleg acest aspect al adevărului și acest aspect al căii de practică». Atât timp cât ești unul dintre adepții lui Dumnezeu, ai speranță la mântuire și poți ajunge până la capăt. Sunt aceste cuvinte suficient de clare? Mai sunteți pasibili să fiți negativi?** (Nu.) **Când oamenii înțeleg voia lui Dumnezeu, calea lor este una largă. Dacă nu înțeleg voia Lui, este îngustă, în inimile lor există întuneric și nu au nicio cale pe care s-o apuce. Cei care nu înțeleg adevărul sunt după cum urmează: au mintea îngustă, despică mereu firul în patru și se plâng mereu de Dumnezeu și Îl înțeleg greșit. Drept urmare, cu cât înaintează mai mult, cu atât calea lor dispare. De fapt, oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu. Dacă Dumnezeu i-ar trata pe oameni așa cum și-au imaginat aceștia, rasa umană ar fi fost distrusă de multă vreme**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să identificăm natura și esența lui Pavel”). **„Nu vreau să văd pe nimeni că simte ca și cum Dumnezeu l-a lăsat afară, în frig, că l-a abandonat sau i-a întors spatele. Vreau doar să văd pe toată lumea pe drumul urmăririi adevărului și căutând să-L înțeleagă pe Dumnezeu, mărșăluind înainte cu îndrăzneală și cu o hotărâre neclintită, fără nicio îndoială sau povară. Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai mers pe un drum greșit sau dacă**

ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă a esenței lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). **„Dumnezeu S-a înfuriat pe niniviteni deoarece faptele lor rele ajunseseră înaintea privirii Sale; în acel moment, furia Sa era derivată din esența Sa. Totuși, când furia lui Dumnezeu s-a risipit și El Și-a acordat îngăduința oamenilor din Ninive încă o dată, tot ceea ce a dezvăluit El reprezenta tot propria Lui esență. Această schimbare era datorată în întregime unei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu. Pe tot parcursul acestei perioade, firea Sa de neofensat nu s-a schimbat, esența îngăduitoare a lui Dumnezeu și esența Sa iubitoare și miloasă nu s-au schimbat. Când oamenii vor face fapte rele și Îl vor ofensa pe Dumnezeu, El Își va trimite furia asupra lor. Când oamenii se vor căi cu adevărat, inima lui Dumnezeu se va schimba și furia Sa va înceta. Când oamenii vor continua să I se opună cu încăpățânare lui Dumnezeu, furia Lui va fi necontenită și mânia Lui va continua să se reverse asupra lor, puțin câte puțin, până ce vor fi distruși. Aceasta este esența firii lui Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu exprimă mânie, sau milă, sau generozitate iubitoare, comportamentul omului, conduita și atitudinea lui față de Dumnezeu în adâncul inimii sale dictează ceea ce este exprimat prin revelația firii lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"). Am fost foarte mișcată când am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu și m-am simțit profund îndatorată Lui. Am realizat că Îl înțelesesem greșit pe Dumnezeu în toți acei ani. Este voia lui Dumnezeu să mântuiască omenirea în cel mai mare grad posibil. El nu ar

renunța la cineva pentru o fărădelege de moment – El îi va oferi oportunități ample de pocăință. Precum oamenilor din Ninive: Dumnezeu doar le-a spus că îi va distruge pentru că făceau rău, I se împotriveau și Îl mâniau. Dar înainte să distrugă Ninive, El l-a trimis pe Iona pentru a împărtăși cu ei cuvântul lui Dumnezeu, dându-le astfel o ultimă șansă de a se pocăi. Când ei s-au pocăit cu adevărat, mânia lui Dumnezeu s-a transformat în iertare și milă, iar El a grațiat faptele lor rele. Prin asta, am putut vedea marea iubire și milă ale lui Dumnezeu pentru om. Profunda mânie a lui Dumnezeu și mila Lui generoasă sunt principiale și se schimbă în întregime pe baza atitudinii pe care o au oamenii față de El. Deși cuvintele și revelația lui Dumnezeu sunt dure, chiar condamnă și osândesc, ele nu sunt o confruntare reală, reprezintă doar o confruntare a cuvintelor. Voia lui Dumnezeu pentru mine a fost să înțeleg firea Lui dreaptă și de neofensat, să am o inimă temătoare de Dumnezeu, să mă căiesc cu adevărat în fața Lui, să Îi fiu credincioasă și să-mi fac bine datoria oricând și în orice circumstanțe. În acel moment am realizat că am fost prea intransigentă și răzvrătită. L-am înțeles greșit pe Dumnezeu ani de zile, dându-mi verdicte bazate pe propriile mele noțiuni și închipuiri și căzând singură în capcana unui impas. Dumnezeu chiar nu renunțase să mă mântuiască. Am înțeles greșit bunele intenții din spatele mântuirii Sale. Asta mi-a adus aminte de ce a spus Dumnezeu: „**Mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt rare – adevărata căință a omului este rară**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). Chiar dacă Dumnezeu are măreție și mânie, chiar dacă ne judecă și ne dă în vileag și chiar ne condamnă și ne osândește, El este plin de iubire și milă. M-am simțit cu adevărat copleșită de regrete și vinovată după ce am înțeles dorința lui Dumnezeu de a mântui omenirea. Nu am mai vrut să fug de fărădelegea mea din trecut sau de înțelegerea greșită și de ferirea de Dumnezeu. Eram gata să mă căiesc. Am vrut să

folosesc lecția acestui eșec pentru a mă pune în gardă. Fusesem egoistă, ticăloasă și cu teamă de moarte. În fața pericolului, devenisem o dezertoare, nesocotind lucrarea bisericii. Am realizat că teama de moarte era cea mai mare slăbiciune a mea și că trebuia să caut adevărul pentru a o înlătura și a mă lepăda de ea.

Mai târziu am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Din perspectiva noțiunilor omenești, au plătit un preț atât de mare pentru a răspândi lucrarea lui Dumnezeu, dar au fost uciși de Satana, în ultimă instanță. Acest lucru nu este conform noțiunilor omenești, dar tocmai asta e ceea ce li s-a întâmplat. E ceea ce Dumnezeu a îngăduit. Ce adevăr poate fi căutat în acest lucru? Faptul că Dumnezeu i-a lăsat să moară în felul acesta a fost blestemul și condamnarea Lui sau planul și binecuvântarea Sa? Nici una, nici cealaltă. Atunci ce a fost? Acum oamenii reflectează asupra morții lor cu multă amărăciune, dar așa erau lucrurile pe atunci. Cei care credeau în Dumnezeu mureau în felul acela, cum se explică acest lucru? Când menționăm acest subiect, vă puneți în locul lor, deci sunt inimile voastre triste și simțiți o durere ascunsă? Vă gândiți: «Acești oameni și-au făcut datoria de a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu și ar trebui considerați oameni buni, deci cum au putut avea un astfel de sfârșit și un astfel de final?» De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent cum au murit sau au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase –**

au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) **Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași**

metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor"). M-am simțit cu adevărat rușinată după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu. De-a lungul epocilor, sfinții și-au dat viața și și-au vărsat sângele pentru a răspândi Evanghelia Domnului Isus. Nenumărați sunt cei care au fost martirizați pentru Dumnezeu. Au fost omorâți cu pietre, târâți până la moarte de cai, arși de vii sau răstigniți cu capul în jos. Mulți misionari știau că riscau să fie uciși venind în China, dar tot și-au riscat viața pentru a veni și a predica aici. Iar acum, mulți credincioși au fost torturați și persecutați până la moarte de către Partidul Comunist pentru răspândirea Evangheliei Împărăției, sacrificându-și astfel viețile ca să fie o mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu. Ei au fost persecutați pentru dreptate și toate morțile lor au fost semnificative și au fost aprobate de Dumnezeu. Înainte nu fusesem niciodată capabilă să văd clar aceste lucruri și nu aveam niciun fel de înțelegere în privința suveranității atotputernice a lui Dumnezeu. Doar mă temeam de moarte și mă gândeam că totul se va termina când voi muri. Am renunțat la datoria mea, am dus o existență nedemnă și L-am trădat pe Dumnezeu în fața persecuției nebunești a Partidului Comunist. Asta a devenit o fărădelege gravă și o pată permanentă pentru credința mea. Am înțeles atunci că orice am înfrunta în viață și orice suferință am îndura, toate sunt lucruri rânduite de Dumnezeu. Nu putem fugi de ele. Dacă Dumnezeu ar permite să mor, ar trebui să mă supun și să calc pe urmele sfinților care și-au sacrificat viața ca să mărturisească pentru Dumnezeu de-a lungul istoriei. Acest gând mi-a permis să înfrunt în mod adecvat moartea și mi-a dat mai multă credință în

Dumnezeu. Indiferent cu ce mă confruntam în viitor, eram gata să mă bizui pe Dumnezeu și să rămân fermă în mărturia mea, să nu-mi mai abandonez datoria sau să nu Îl mai trădez niciodată pe Dumnezeu.

Pe 6 iulie 2022, partenera mea a venit să mă vadă și mi-a spus îngrijorată: „S-a întâmplat ceva. Trei conducători au fost arestați.” M-am simțit neliniștită când am auzit asta. Acei trei conducători fuseseră în contact cu mulți oameni și multe familii de gazde, iar unul dintre ei luase legătura cu noi doar cu câteva zile înainte. A trebuit să gestionăm consecințele arestării lor imediat, pentru a preveni pierderi și mai mari. Dar încă îmi era puțin teamă. Dacă acei frați și acele surori erau urmărite, puteam cădea direct în capcana poliției luând legătura cu ei. Dar apoi m-am gândit la lecția dureroasă pe care o învățasem când am părăsit biserica ultima dată și la modul în care Îl trădasem pe Dumnezeu și Îi ofensasem firea. Era o durere pe care nu o voi uita niciodată și nu am vrut să repet aceeași greșeală. Așa că m-am tot ruga lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, promit să rămân loială datoriei mele în fața acestei situații și să nu fug. Te rog, dă-mi credință și putere.”

După aceea, m-am grăbit să îi anunț pe frați și surori că ar trebui să fie în alertă maximă și am mutat cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu în locuri sigure. Atunci am realizat că nici casa mea nu era sigură, așa că am decis să merg acasă și să îi spun soacrei mele să se ducă să închirieze altundeva o cameră. Chiar pe când mă apropiam de intrare, am văzut doi bărbați tineri îmbrăcați în negru și nu am îndrăznit să intru. Ulterior am aflat că soacra mea fusese deja arestată și că acei bărbați în negru erau ofițeri de poliție. Totodată, am aflat că sora care se dusese în același timp cu mine să le spună și celorlalți să se mute nu se întorsese și fusese probabil arestată. Circumstanțele nu mi-au permis să stau prea mult pe gânduri și m-am grăbit să gestionez consecințele cu sora care îmi era parteneră. Mai

târziu am aflat că fusese o operațiune de arestare coordonată de Partidul Comunist și că 27 de oameni fuseseră arestați în noaptea de 5 spre 6. Confruntată cu această situație groaznică, am știut că Dumnezeu îmi dădea șansa de a face o alegere diferită. Înainte fusesem o dezertoare, trădându-L pe Dumnezeu. Nu Îl puteam dezamăgi și de data asta, trebuia să mă bizui pe El, să îmi fac datoria și să lucrez cu ceilalți pentru a gestiona consecințele acestor arestări. După aceea, am continuat să mă ocup de această situație cu frații și surorile mele. Practicarea în acest fel m-a făcut să mă simt mai în largul meu.

Acum, când vorbesc despre fărădelegea mea, sunt capabilă să admit și să recunosc că sunt o persoană josnică și egoistă, care se teme de moarte. Nu mai vreau să fiu acest gen de persoană. Vreau ca acea fărădelege să fie un clopot de alarmă care să îmi reamintească să nu repet aceeași greșeală. Acum, când văd frați și surori într-o stare similară, le ofer părtășie, astfel încât ei să înțeleagă firea dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu și să o ia ca pe un avertisment. Acea fărădelege este în continuare întipărită în inima mea și încă mă doare, dar a devenit totodată una dintre experiențele din viața mea pe care le prețuiesc cel mai mult.

74. Am fost demascată prin confruntare

de Sharon, Spania

Într-o zi din decembrie 2021, o altă soră mi-a spus că sora Ariana, care fusese transferată de la noi la o altă biserică, a spus că sunt neglijentă în datoria mea și că nu tratez destul de repede problemele apărute în lucrarea mea de evanghelizare, ceea ce a scăzut eficiența și eficacitatea echipei mele. A spus că am comportament de conducător fals. Sora aceea mi-a amintit să reflectez asupra mea. Am fost furioasă și m-am gândit: „În ultima vreme, n-am urmărit totul îndeaproape, dar am avut motive întemeiate. Dacă ai ceva de spus, spune-mi în față. Spunând asta pe la spate, nu încerci să-mi creezi probleme? Ce vor crede frații și surorile despre mine? Din moment ce ai vorbit despre mine așa, nu te voi lăsa să scapi ușor. Și eu îți voi expune greșelile, ca alții să afle că nu e problema mea, ci e doar vina ta.” Așadar, i-am spus acelei surori: „Ariana m-a tratat mereu cu superioritate și mi-a găsit nod în papură. Toată lumea știe că nu e o persoană grozavă. Niciodată n-a lucrat bine cu ceilalți, ci a fost foarte tipicară. Acum mă vizează pe mine, dar eu nu i-am făcut nimic. Poate e din cauză c-am transferat-o la altă biserică și și-a pierdut titlul de conducătoare de echipă, iar acum vrea să se răzbune pe mine pentru asta.” Chiar și după ce am spus asta am simțit în continuare că ceea ce făcuse Ariana era incredibil de stânjenitor pentru mine. M-a expus în fața tuturor acelor oameni. Dacă toți o credeau, ce părere aveau să aibă despre mine? Ar crede că sunt o conducătoare falsă? Și dacă ar fi informați conducătorii superiori, aș putea chiar să-mi pierd poziția. Am fost tot mai preocupată de asta și-am început s-o urăsc pe Ariana. Nu era clar că se lua numai de mine? M-am gândit că, dacă era rea, nu mă putea învinui că sunt nedreaptă; așadar, cât timp eram conducătoare, nu avea să mai fie promovată. Aveam să scot la lumină întreg

comportamentul ei, să mă asigur că aveau să capete toți discernământ și s-o dau afară din biserică, dacă aflam că judecă oameni pe la spate. Nu m-am simțit în largul meu cu acest tip de gândire și m-am întrebat dacă era în accord cu voia lui Dumnezeu să o tratez așa. Dumnezeu permisese să se întâmple asta și n-am căutat adevărul, n-am reflectat asupra mea, ci mi-am fixat privirea doar pe ea și am vrut să-i taxez greșelile pentru a o combate, s-o expun și chiar să mă răzbun – eu știam că nu accept adevărul.

În aceea noapte, am chibzuit la asta. În inima mea, tot nu puteam accepta ce a spus Ariana despre mine, dar gândindu-mă cu adevărat la asta, oare eram o conducătoare bună, competentă? Un conducător ar trebui să înțeleagă fiecare aspect al lucrării și să rezolve problemele imediat ce sunt descoperite. Răspundeam de lucrarea de evanghelizare, așadar, când echipa avea probleme, trebuia să îi ofer imediat ajutor și îndrumare practice. Dar eu nu prea făcusem acest lucru. Nu e un conducător fals cel care nu face lucrare practică? Ariana nu se înșela. Nu era o persoană rea. Avea câteva daruri și atuuri și avea rezultate în datoria ei. Dacă n-o lăsam să-și facă datoria sau o dădeam afară din cauza ranchiunei mele, nu doar că-i făceam rău Arianei, ci întrerupeam și lucrarea bisericii. Nu puteam să fac ceva care să-L dezguste pe Dumnezeu. La acel gând, am reușit să renunț puțin la pica pe care i-o purtam. De asemenea, am reflectat la ce fel de lucrare practică nu făceam. Știam că trebuie să încep să fac schimbări acolo unde menționase ea și să comunic cu frații și surorile despre greutățile lor. M-am simțit mai bine după ce-am făcut asta.

În acel moment, am crezut că totul trecuse, dar câteva zile mai târziu am aflat să Ariana a vorbit la o adunare cu peste 40 de pesoane despre semnele că aș fi un conducător fals. Când am auzit asta, toată mânia mea a fiert către suprafață și m-am gândit că expunerea mea de către Ariana în fața atâtor oameni chiar mi-a întinat renumele. Cum puteam ține fruntea sus

dacă ea continua să facă asta? Aș putea chiar să fiu demisă pentru că sunt o conducătoare falsă. Am vrut să-i arăt cum stau lucrurile, ca să nu creadă că sunt un mielușel blând! Dacă voia să mă expună în fața tuturor și să-mi strice reputația, puteam să aflu cu ce a greșit și să adun probe, apoi să găsesc ocazia de a o îndepărta. Am fost mereu foarte iritată în următoarele zile, gândindu-mă cum să-mi salvez orgoliul și demnitatea, cum să mă răzbun pe ea. I-am spus conducătoarei de la biserica ei actuală că n-are umanitate bună și că-i judecase mereu pe conducători și lucrători, așa că să fie cu ochii pe ea și să o demită fără întârziere, dacă o vede făcându-și de cap. După ce am spus toate astea, m-am simțit cam vinovată și tulburată. M-am gândit: „Ce fac acum? Asta nu e ochi pentru ochi, nu-i critic și-i exclud pe ceilalți? Oare ce lecție vrea Dumnezeu să învăț din asta?" Apoi, am venit în sfârșit în fața lui Dumnezeu, să mă rog și să caut.

În căutarea mea, m-am gândit la cuvintele Lui care îi expun pe antihriștii care-i exclud pe toți cei care-i contrazic. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care este principalul obiectiv al unui antihrist atunci când atacă și exclude un disident? Caută să creeze în cadrul bisericii o situație în care nu există voci care să i se opună, în care puterea, statutul de conducere și toate cuvintele sale sunt absolute. Toată lumea trebuie să asculte de el și, chiar dacă are o părere diferită, nu trebuie să și-o exprime, ci trebuie să o lase să i se stingă în inimă. Oricine îndrăznește fățiș să nu fie de acord cu el devine dușmanul antihristului și acesta se va gândi la toate modurile în care îi poate îngreuna situația și abia așteaptă să-l facă să dispară. Acesta este unul dintre modurile în care antihriștii atacă și exclud un disident pentru a-și consolida statutul și pentru a-și proteja puterea. Ei se gândesc: «Este în regulă să ai păreri diferite, dar nu poți să discuți despre ele, în stânga și în dreapta, după cum vrei, și cu atât mai puțin să-mi compromiți puterea și**

statutul. Dacă ai ceva de spus, poți să mi-o spui în privat. Dacă o spui în fața tuturor și mă faci să-mi pierd reputația, o cauți cu lumânarea și va trebui să am grijă de tine.» Ce fel de fire este asta? Antihriștii nu le permit altora să vorbească liber. Dacă au o părere – indiferent dacă despre antihrist sau despre orice altceva – nu pot să o aducă întâmplător în discuție; trebuie să țină cont de reputația antihristului. Dacă nu o fac, antihristul îi va eticheta drept dușmani și îi va ataca și-i va exclude. Ce fel de natură este asta? Este natura unui antihrist. Și de ce face asta? Nu îi permite bisericii să aibă și alte voci, nu permite existența vreunui disident în cadrul bisericii, nu le permite aleșilor lui Dumnezeu să aibă părtășie în mod deschis despre adevăr și să discearnă oamenii. Cel mai mult se teme să nu fie expus și discernut de oameni; încearcă în mod constant să-și consolideze puterea și statutul pe care le are în inimile oamenilor, despre care el crede că nu trebuie să fie zdruncinate niciodată. Nu ar putea tolera niciodată ceva care îi amenință ori îi afectează mândria, reputația sau statutul și valoarea sa de conducător. Nu este aceasta o manifestare a naturii malițioase a antihriștilor? Nemulțumiți de puterea pe care deja o au, și-o consolidează, și-o asigură și caută dominația veșnică. Nu vor să controleze doar comportamentul altora, ci și inimile lor. Aceste metode pe care le folosesc antihriștii sunt în întregime menite să le protejeze puterea și statutul și sunt în totalitate rezultatul dorinței lor de a păstra puterea. […] Acest fapt este în mod deosebit adevărat când este prezent un disident și antihristul aude că disidentul a spus ceva despre el sau l-a criticat pe la spate. În acest caz, va rezolva problema rapid, chiar dacă asta înseamnă să piardă o noapte de somn și să nu mănânce toată ziua. Cum de poate depune un astfel de efort? Este din cauză că simte că statutul îi este în pericol, că i-a fost contestat. Simte că, dacă nu ia astfel

de măsuri, puterea și statutul îi vor fi în pericol – că, odată ce faptele rele și comportamentul scandalos îi sunt expuse, nu doar că nu-și va putea păstra statutul și puterea, ci va fi și îndepărtat sau exclus din biserică. De aceea, este extrem de nerăbdător să se gândească la moduri în care să înăbușe problema și să înlăture toate pericolele ascunse la adresa sa. Acesta este singurul mod în care își poate păstra statutul. Din punctul de vedere al antihriștilor, statutul este suflul vieții. Imediat ce aud că cineva urmează să-i expună sau să-i raporteze, sunt atât de îngroziți, încât sunt distrași, înspăimântați că, de a doua zi, își vor pierde statutul și nu se vor mai bucura niciodată de sentimentul de privilegiu pe care li l-a adus statutul, nici de beneficiile statutului. Se tem că nimeni nu va ține cont de părerea lor și nu-i va mai urma, că nimeni nu le va mai intra în grații și nu le va mai face voia. Dar cel mai intolerabil pentru ei nu este doar că își vor pierde statutul și puterea, ci că s-ar putea să fie chiar îndepărtați sau excluși. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, toate avantajele și sentimentele de privilegiu pe care statutul și puterea li le-au dat, precum și speranța la toate binecuvântările și recompensele dobândite crezând în Dumnezeu, ar fi pierdute într-o clipă. Această perspectivă este cel mai greu de suportat pentru ei" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți"). **„Pentru un antihrist, disidentul este o amenințare la adresa statutului și puterii sale. Antihriștii vor face orice pentru a «se ocupa» de oricine le amenință statutul și puterea, indiferent cine ar fi aceștia. Dacă acești oameni chiar nu pot fi îngenunchеați sau recrutați, atunci antihriștii îi vor distruge sau îi vor îndepărta. În cele din urmă, antihriștii își vor atinge scopul de a avea putere absolută și de a-și face singuri legea. Aceasta este una dintre tehnicile pe care antihriștii le folosesc de obicei pentru a-și menține statutul și puterea – atacă și**

exclud disidenții” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au tulburat și m-au speriat tare. Nu-mi dădusem seama că eram capabilă să critic și să exclud pe cineva pentru renumele și statul meu și că făceam un rău specific unui antihrist. Când am auzit că Ariana le spusese celorlalți că nu fac lucrare practică, nu m-am gândit dacă era adevărat, ci doar că mă viza pe mine și mă judeca pe la spate. M-a rănit în orgoliu, așa că am început s-o detest și să-i port ranchiună, voind chiar s-o critic. Apoi, când am auzit că m-a expus la acea adunare mai mare, am urât-o și mai tare. Am vrut să-mi salvez mândria și poziția, așa că am făcut mare caz de fărădelegile ei din trecut, astfel încât ceilalți să creadă că nu avea umanitate bună și s-o respingă. Ba chiar am încurajat-o pe conducătoarea ei actuală să fie atentă la comportamentul ei, sperând că va găsi o ocazie ca să fie dată afară. Eram pe deplin conștientă că are daruri și atuuri și că se descurcă bine în datoria ei, că trebuie să continue să facă o datorie în biserică. Am știut și că Ariana dezvăluia problemele mele reale, dar asta mi-a atins imaginea și statutul, așa că am început s-o văd ca pe o disidentă, un dușman și o amenințare pentru puterea și poziția mea. Am vrut s-o critic, să mă răzbun. Chiar aveam o natură foarte răutăcioasă! Apoi, m-am gândit la antihriștii care fuseseră excluși din biserică. În clipa în care cineva le amenința statutul, îl criticau, vrând să transforme biserica în împărăția lor, să domnească peste toate. Au sfârșit dați afară pentru că făceau prea mult rău. Comportamentul meu n-a fost diferit de comportamentul acelor antihriști.

Am continuat să reflectez asupra mea. Fusesem credincioasă atâția ani, de ce nu puteam înceta să iau calea unui antihrist și să nu fac astfel de lucruri rele? Apoi, la o adunare, noi am citit: „**Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu**.” A fost un fragment care a atins miezul problemei mele. Dumnezeu

Atotputernic spune: „**De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să asculți de El. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu ai ascultat de El niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la «averile» din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt «eroi neîmblânziți», care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor «sacră și inviolabilă». Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin**

«împărați» în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt ascultători doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de ascultare în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima și am văzut firea Lui dreaptă și măreață. M-au speriat și mai mult aceste cuvinte: „**nu se supun niciodată nimănui**", „**Nimeni nu îndrăznește să-i atingă**" și „**Ei devin «împărați» în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei?**" Când am aflat că Ariana m-a expus ca fiind o conducătoare falsă, am răspuns cu dușmănie, nemulțumire, resentiment și opoziție. De mânie, am criticat cu răutate. Chiar și în calitate de conducătoare de biserică, n-am acceptat adevărul și nu m-am supus deloc. Când cineva mi-a dezvăluit problemele, când mi-a fost rănită mândria, iar poziția, amenințată, am vrut să folosesc orice mijloace să-l frânez și să mă răzbun pe acesta, chiar luându-i dreptul de-a face o datorie și alungându-l din biserică. Am avut o mentalitate malițioasă, aceea că nu-mi voi găsi liniștea până nu-l voi distruge de tot. Devenisem un „rege" în biserică, de care nimeni nu îndrăznea să se atingă. Mă deosebeam în vreun fel de

demonii din PCC, de dictatorii aceia? Deviza lor e: „Fie ca aceia care mi se supun să prospere și aceia care mi se împotrivesc să piară.” Pentru a-și păstra domnia și a-și consolida puterea, PCC oprimă, dezrădăcinează și eradichează complet pe oricine nu e de acord cu răul făcut de el ori care îndrăznește să expună acest rău. Asta a făcut la demonstrațiile din Piața Tiananmen, asta face cu minorităților etnice și e chiar mai rău în cazul credincioșilor: ne arestează, ne oprimă și ne persecută. Atâtea vieți inocente au pierit de mâna lor! Fusesem educată și influențată de mică de acei demoni comuniști. Atâtea otrăvuri satanice îmi fuseseră adânc înrădăcinate, de genul: „Doar eu domin”, „Fie ca aceia care mi se supun să prospere și aceia care mi se împotrivesc să piară”, „Dacă ești rău, nu mă învinui că sunt nedrept” și „Ți-o plătesc cu aceeași monedă”. Aceste otrăvuri satanice îmi deveniseră reguli de supraviețuire, făcându-mă tot mai arogantă și răutăcioasă. Trăiam urmând aceste lucruri, deci eram capabilă să fac rău, să-i oprim și să-i rănesc pe ceilalți. M-am gândit și la modul cum Dumnezeu avusese părtășie despre atâtea adevăruri referitoare la deosebirea conducătorilor falși și a antihriștilor. Acum, toată lumea află adevărul și se trezește, astfel că unii oameni expun și raportează conducători falși. Așa se practică adevărul și se protejează lucrarea bisericii – e un lucru pozitiv. Indiferent ce fel de om e cel care mă expune, dacă mă vizează, dacă mi-o spune în față sau nu, atâta timp cât spune adevărul, ar trebui să accept că vine de la Dumnezeu, și să accept cum se cuvine, să mă supun și să învăț o lecție. Asta înseamnă să accepți adevărul și să te supui lui Dumnezeu. Dar eu nu doar c-am refuzat să mă supun, ci am și criticat-o pe cea care m-a expus. Nu era o dispută personală, ci eu respingeam adevărul și mă împotriveam lui Dumnezeu. Realizând asta, m-am detestat și oarecum m-am speriat. Am venit repede înaintea lui Dumnezeu să mă rog: „Dumnezeule, am greșit. Când am fost expusă de Ariana, n-am reflectat

asupra mea, nici n-am învățat o lecție, ci am atacat-o verbal. Văd că am într-adevăr o natură răutăcioasă. Dumnezeule, vreau să mă căiesc în fața Ta."

Am reflectat asupra mea în lumina celor spuse de Ariana despre problemele mele și am început să supraveghez cu adevărat detaliile lucrării. Am descoperit că erau într-adevăr multe probleme. De exemplu, unii frați și surori, care erau noi în lucrarea de răspândire a Evangheliei, nu cunoșteau adevăruri despre viziuni, astfel că nu puteau înlătura noțiunile și dificultățile celor cărora le predicau. Unii nu înțelegeau principiile răspândirii Evangheliei, astfel că erau convertiți oameni nepotriviți. Unii credincioși noi nu înțelegeau deloc adevărul nici după mult timp de la udare, iar unii nu erau interesați de adevăr și renunțau. A fost o mare risipă de resurse pentru noi. Am menționat problemele pe care le văzusem la o adunare și am avut părtășie despre principii pentru a îndrepta lucrurile. Frații și surorile au început să planifice să-și însușească adevăruri despre viziuni, iar când nu înțelegeau sau nu puteau avea părtășie clară, o făceam împreună. La scurt timp, au înțeles mai clar adevărurile despre viziuni, iar echipa a avut mai mult succes. Am realizat că Dumnezeu îi permisese Arianei să mă expună drept conducător fals și să-mi arate că nu făceam lucrare practică, pentru a mă determina să reflectez asupra mea și să-mi fac bine lucrarea. De fapt, Dumnezeu mă proteja.

Mai târziu, m-am gândit la un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu lucrează în fiecare persoană în parte și, indiferent care este metoda Lui, ce fel de oameni, chestiuni și lucruri întrebuințează El în slujirea Lui sau ce fel de ton au cuvintele Lui, El are doar un scop final: să te mântuiască. Și cum te mântuiește? El te schimbă. Deci, cum ai putea să nu suferi puțin? Va trebui să ai de suferit. Această suferință poate implica multe lucruri. La început,**

oamenii trebuie să sufere când acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Când cuvintele lui Dumnezeu sunt prea severe și explicite, iar oamenii Îl interpretează greșit pe Dumnezeu – și chiar au noțiuni – și acest lucru poate fi dureros. Uneori, Dumnezeu creează un mediu în jurul oamenilor pentru a le da în vileag corupția, pentru a-i face să reflecteze asupra lor și să se cunoască, iar atunci vor și suferi puțin. Uneori, când sunt emondațiși expuși direct, oamenii trebuie să sufere. Este ca și cum ar suferi o operație – dacă nu există nicio suferință, nu există niciun efect. Dacă, de fiecare dată când ești emondat și de fiecare dată când un mediu te dă în vileag, acest lucru îți deșteaptă sentimentele și îți dă un impuls, atunci, prin acest proces, vei intra în adevărul-realitate și vei avea statură. […] Dacă Dumnezeu rânduiește anumite medii, oameni, chestiuni și lucruri pentru tine sau dacă te emondează; dacă, din asta, înveți niște lecții și ai învățat să vii înaintea lui Dumnezeu, ai învățat să cauți adevărul și, fără să-ți dai seama, ești luminat și iluminat și dobândești adevărul, dacă ai experimentat o schimbare în aceste medii, ai cules recompense și ai făcut progrese, dacă începi să înțelegi un pic voia lui Dumnezeu și încetezi să te plângi, atunci toate acestea vor însemna că ai stat neclintit în toiul încercărilor din aceste medii și că ai făcut față testului. Ca atare, vei fi răzbit acest calvar. Cum îi va privi Dumnezeu pe cei care rezistă testului? Dumnezeu va spune că au o inimă sinceră și că pot să îndure acest tip de suferință și că, în adâncul sufletului, iubesc adevărul și-și doresc să-l dobândească. Dacă Dumnezeu te evaluează astfel, nu ești, atunci, o persoană cu statură? Nu ai atunci viață? Și cum se dobândește această viață? Este oferită de Dumnezeu? Dumnezeu te aprovizionează în diferite feluri și folosește diferiți oameni, lucruri și obiecte pentru a te instrui. E ca și cum Dumnezeu îți dă personal

mâncare și băutură, aducând personal diferite alimente în fața ta, ca să mănânci pe îndestulate și să te bucuri; doar atunci poți să crești și să rămâi puternic. Așa trebuie să experimentezi și să înțelegi aceste lucruri; așa te supui tuturor lucrurilor ce vin de la Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere").

Prin toate astea, am înțeles că Dumnezeu i-a permis Arianei să-mi expună problemele din datoria mea. Nu mi-a fost ușor să accept, dar mi-a fost foarte benefic pentru intrarea în viață. Faptul că am fost expusă și emondată, în acest fel m-a ajutat să văd în mine tot felul de caracteristici de conducător fals și m-a motivat să caut adevărul și schimbarea. Pe deasupra, mi-am văzut natura arogantă, răutăcioasă și că sunt capabilă să oprim și să exclud pe cineva pentru a-mi apăra renumele și statutul. Asta chiar mi-a oferit o vedere limpede asupra adevărului corupției mele. M-am urât din adâncul inimii și am ajuns să fiu capabilă să urmez adevărul și să alung corupția. A fost harul special al lui Dumnezeu, iubirea și mântuirea Lui pentru mine. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu!

75. Învățând din excluderea unui răufăcător

de Kaitlyn, Țările de Jos

În martie 2021, am slujit ca lider la o biserică. Atunci când m-am întâlnit cu supraveghetoarea de udare ca să verificăm lucrarea, am aflat că unii conducători de grup le dădeau pur și simplu ordine fraților și surorilor, îndemnându-i să-și facă datoria, în timp ce ei pierdeau vremea și nu-i udau pe nou-veniți. Nu încercau să înțeleagă dificultățile reale cu care se confruntau frații și surorile în îndatoririle lor, așadar, pentru ei, îndrumarea lucrării însemna doar să țină discursuri goale și să aplice reguli, în loc să ofere o cale practică. Supraveghetoarea și cu mine am avut părtășie cu ei, spunându-le că a conduce un grup nu se rezumă la a le spune oamenilor ce să facă, trebuind să ofere și udare practică nou-veniților, pentru a fi capabili să descopere problemele și dificultățile existente ale lucrării. Dar după destule zile de la părtășie, tot nu luaseră nicio măsură adevărată. Am examinat situația și am aflat că o conducătoare de echipă, Kinsley, tulbura și zădărnicea lucrurile. Ea însăși nu practica și, totuși, îi incita pe ceilalți conducători de echipă, spunând: „Conducătoarea bisericii și supraveghetoarea ne-au delegat să-i udăm pe nou-veniți. Așa, nu mai am timp să supraveghez lucrarea echipei – oare asta înseamnă că nu mai trebuie să o facem? Atunci, cu ce se ocupă conducătoarea de echipă?” Apoi, a spus: „Știi cumva, această supraveghetoare este o amatoare? Cum poate un amator, care predă unor profesioniști, să-și facă treaba cum se cuvine?” Când supraveghetoarea a inspectat lucrarea conducătorilor de echipă și a găsit probleme, ea a vorbit mai sever, iar Kinsley a judecat apoi că supraveghetoarea îi certa cu trufie și chiar a răspândit acest lucru printre frați și surori. Fără să înțeleagă nimic, i-a judecat și pe conducătorii superiori, pe motiv că au ales pe cineva care nu este în conformitate cu

principiul. Dar, de fapt, supraveghetoarea fusese promovată și cultivată conform principiilor. Deși nu avea multă experiență în udarea nou-veniților, avea calibru bun, era în stare să poarte o povară pentru datoria ei și putea fi cultivată. De asemenea, putea să observe problemele și să îndrume lucrarea și, după o vreme în care-i udase pe nou-veniți, făcuse progrese. Dar Kinsley, sub pretextul că „amatorii nu-i pot învăța pe profesioniști", o ataca pe supraveghetoare și insista că nu era potrivită pentru post. În plus, a răspândit zvonul că liderii superiori numiseră neprincipial oameni, ceea ce i-a făcut pe frați și surori să aibă păreri părtinitoare în ceea ce-i privea pe conducători și pe supraveghetoare și să refuze să-și facă treabă. A perturbat îndatoririle acelor conducători și lucrători și pe cele ale bisericii. În plus, la adunări, Kinsley folosea părtășia, oficial pe baza înțelegerii ei despre ea însăși, pentru a-i subestima și ataca în mod necinstit pe conducători. De exemplu, a spus că făcuse sugestii conducătorilor superiori și supraveghetoarei, dar că nu înțelegeau lucrarea și i-au respins sugestiile. Kinsley a zis că nu a vrut să insiste, dar, în cele din urmă, au aflat că sfatul ei era corect. De fapt, ceea ce a spus nu era deloc adevărat. Era intenționat evazivă în părtășia ei, făcând să pară că liderii nu înțelegeau lucrarea și o trăgeau înapoi, refuzând să-i asculte sfatul, și că era suprimată pentru că susținea interesele bisericii, astfel încât toți să o compătimească și să fie de partea ei.

Kinsley i-a subestimat și judecat mereu pe conducători și lucrători, iar frații și surorile îi aduseseră aminte de asta și abordaseră subiectul în părtășie cu ea de multe ori, dar ea nu se pocăise niciodată pentru toate acestea. Nu e vorba că afișa, momentan, o oarecare corupție, e o problemă care ține de natura-esență pe care o are. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care expun un astfel de om. Dumnezeu spune: „**Problema concurenței pentru statut este una care apare deseori în viața**

bisericească și nu e neobișnuit să vezi asta. Ce stări, comportamente și manifestări aparțin practicii concurenței pentru statut? Despre care manifestări ale concurenței pentru statut se poate spune că fac parte din problema tulburării și perturbării lucrării lui Dumnezeu și a ordinii normale a bisericilor? Indiferent despre ce articol sau categorie avem părtășie, aceasta trebuie să se refere la ceea ce se specifică în articolul doisprezece, despre «diverse persoane, evenimente și lucruri care tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu și ordinea normală a bisericilor». Trebuie să atingă gradul de tulburare și perturbare și trebuie să aparțină acestei naturi pentru a merita să fie subiect al părtășiei și analizei. Ce manifestări ale concurenței pentru statut sunt asociate cu tulburarea și perturbarea lucrării casei lui Dumnezeu în natură? Cea mai comună este competiția cu liderii de biserică pentru statutul lor, care se manifestă în principal prin detectarea greșelilor și erorilor conducătorilor, pentru a-i ponegri și condamna și pentru a le expune în mod intenționat manifestările corupției și eșecurile și neajunsurile din umanitatea și calibrul lor, mai ales când vine vorba de abateri și greșeli pe care le-au săvârșit în lucrarea lor sau când au avut de-a face cu oamenii. Aceasta este cea mai frecvent întâlnită și cea mai flagrantă manifestare a competiției cu liderii de biserică pentru statut. În plus, indiferent de cât de bine își fac lucrarea conducătorii de biserică, dacă acționează sau nu conform principiilor și dacă există sau nu probleme cu umanitatea lor, lor nu le pasă de aceste lucruri; pur și simplu nu ascultă de conducătorii de biserică. De ce nu ascultă de ei? Pentru că și ei vor să fie lideri de biserică, aceasta este ambiția lor, dorința lor și, astfel, refuză să asculte. Indiferent cum lucrează conducătorul de biserică sau cum se ocupă de probleme, aceștia îi descoperă mereu defectele și îl condamnă, ba chiar merg până la a

exagera lucrurile, a denatura faptele și a face din țânțari armăsari. Ei nu folosesc principiile pe care casa lui Dumnezeu le cere liderilor și lucrătorilor pentru a măsura dacă ceea ce face acest lider este conform principiului, dacă sunt persoane corecte, dacă sunt persoane care urmăresc adevărul, dacă au conștiință și rațiune. Nu judecă potrivit acestor principii. În schimb, potrivit propriilor intenții și scopuri, caută constant nod în papură și despică firul în patru, găsind lucruri de care să-i acuze pe conducători sau lucrători, răspândind pe la spatele lor informații despre lucrurile pe care le fac și care nu sunt în acord cu adevărul sau aducând vorba despre neajunsurile lor. De exemplu, ar putea spune că «Liderul cutare a făcut o dată această greșeală și a fost emondat de cei de mai sus, despre care niciunul dintre voi nu știe – atât de bine știu să se prefacă.» Ignoră și trec cu vederea dacă acest conducător sau lucrător este instruit de casa lui Dumnezeu și dacă este un conducător sau lucrător calificat, dar pur și simplu continuă să îl judece, distorsionând faptele și urzind intrigi împotriva lui, pe ascuns. Și cu ce scop fac aceste lucruri? Deoarece ei concurează pentru statut, nu-i așa? În tot ceea ce spun și fac există un scop. Ei nu se gândesc la lucrarea bisericii, iar evaluarea pe care o fac liderilor și lucrătorilor nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin pe rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sau pe principiile pe care Dumnezeu le cere omului, ci pe propriile intenții și scopuri" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)"). Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că, dacă cineva nu verifică dacă liderii și lucrătorii sunt oameni potriviți, dacă ei corespund principiilor casei lui Dumnezeu de cultivare a oamenilor și, în schimb, caută nod în papură și încearcă să-i prindă cu ceva și îi judecă intenționat și-i subestimează pe la spate, încercând să-i întărâte pe frați și surori să-i atace

și să-i condamne, atunci perturbă lucrarea bisericii. O astfel de persoană ar trebui dată în vileag și strunită și, în cazuri grave, înlăturată din biserică. În ceea ce privește comportamentul lui Kinsley, ea nu cerceta dacă supraveghetoarea avea rezultate în datoria ei, dacă lucrarea ei era benefică pentru biserică sau dacă merita să fie cultivată. Kinsley doar a profitat de faptul că abilitățile supraveghetoarei erau inferioare față de ale ei și, bazându-se pe asta, a răspândit ideea potrivit căreia amatorii nu-i pot îndruma pe profesioniști. A judecat, a atacat, a semănat ură, i-a lăsat pe frați și surori să aibă idei preconcepute despre conducători și lucrători și a refuzat să ducă la bun sfârșit lucrarea rânduită. Asta ne-a împiedicat să progresăm cu lucrarea de udare. Kinsley nu arăta o corupție de moment, acesta era comportamentul ei constant. Perturbase deja grav viața bisericii și nu era potrivită să-și facă datoria. Conform principiilor, trebuia s-o demit imediat. Dacă în acel moment tot nu se pocăia, trebuia înlăturată din biserică. Dar, la gândul de o demite pe Kinsley, am ezitat, gândindu-mă că era conducătoare de echipă de mult timp și o bună actriță. Frații și surorile nu aveau mult discernământ în ceea ce o privea, iar unii o admirau. Li se părea că poartă o povară pentru datoria ei și că are simțul dreptății. Dacă aș fi demis-o imediat ce mă alăturam bisericii, oare frații și surorile nu ar fi crezut că sunt fără inimă și crudă? Că vreau să o pedepsesc? Ar fi fost de acord cu conducerea mea după asta? În plus, umanitatea lui Kinsley era foarte malițioasă și avea multe metode prin care să agite spiritele și să semene ură, din culise. Dacă aș fi ofensat-o și m-ar fi arătat cu degetul și m-ar fi judecat în mijlocul fraților și surorilor, tensionându-mi relația cu ei, lucrarea mea ar fi fost mult îngreunată. M-am gândit că n-ar trebui să mă grăbesc să o demit, ci mai întâi să o emondez, să analizez și să dau în vileag esența și consecințele faptelor ei. Dacă accepta și se schimba, atunci ar mai

fi avut o șansă. Dacă nu accepta și continua să-i judece pe conducători și lucrători, n-ar fi fost prea târziu să fie înlocuită.

Mai târziu, eu și conducătoarea noastră superioară, Julieta, am căutat-o pe Kinsley și pe alți câțiva conducători de grup și am avut părtășie cu ei despre principiile alegerii oamenilor în casa lui Dumnezeu și contextul promovării supraveghetorilor. În ceea ce privea comportamentul lor din această perioadă, am dat în vileag și am analizat cum, în esență, prin acțiunile lor, formau o facțiune, judecându-i și atacându-i pe conducători și lucrători și perturbând lucrarea bisericii. Dacă nu se schimbau și continuau să răspândească zvonuri și să perturbe lucrarea, aveau să fie demiși. Câțiva conducători de echipă au putut să accepte acest lucru și au reflectat asupra lor înșiși și au spus că voiau să coopereze cu supraveghetoarea și să facă treaba împreună. Doar Kinsley nu s-a pronunțat clar. Spre surprinderea mea, după câteva zile, Kinsley i-a spus unei surori că supraveghetoarea era o amatoare care-i conducea pe profesioniști și că liderii superiori aveau o problemă în selecționarea oamenilor. Acea soră nu s-a lăsat păcălită, ci, în schimb, a avut părtășie cu ea despre câteva principii. Văzând că sora nu îi intra în joc, Kinsley n-a mers mai departe. După aceea, le-a trimis mesaj altor conducători de echipă ca să-i inducă în eroare și să-i deruteze, spunând: „Am intrat în defensivă după părtășia de ieri a conducătorilor, de teamă să nu fiu alungată. Ați avut și voi aceeași senzație? Acum, nu mai îndrăznesc nici măcar să spun o vorbă. Parcă nici nu putem să facem sugestii, să avem opinii diferite și, dacă vorbim deschis, vom fi demiși și dați afară din biserică. Cine ar îndrăzni să mai vină cu sugestii?” Apoi, a spus că progresul slab al lucrării era din cauza conducătorilor, că aceștia nu numesc oameni conform principiilor. Nu doar atât, a și mers la un frate responsabil cu lucrarea, sub pretextul căutării acelor principii, pentru a răspândi ideea că supraveghetoarea actuală nu era potrivită. Acel frate a

avut părtășie cu ea despre principiile selecției oamenilor în casa lui Dumnezeu și situația supraveghetoarei. După acea părtășie, a zis că a înțeles, că nu mai avea prejudecăți față de supraveghetoare și că avea să lucreze în armonie cu ea pentru a-și îndeplini îndatoririle. Dar, mai târziu, ea a răspândit în secret nemulțumirea față de conducători și lucrători, argumentând: „Faptul că toți frații și surorile au vorbit în favoarea supraveghetoarei trebuie să fie deoarece conducătoarea superioară, Julieta, a forțat un consens. Julieta are putere, iar ceilalți se tem de ea. Sunt îngrijorată că dacă voi continua să raportez problema supraveghetoarei, ar putea să mă trateze ca pe un antihrist.” Ceea ce însemna acest lucru cu adevărat era că Julieta ascundea adevărul față de ceilalți din biserică și suprima raportările problemelor. Auzind despre aceste manifestări ale lui Kinsley, am fost șocată. N-o crezusem niciodată atât de alunecoasă și vicleană. Foarte mulți oameni au avut părtășie cu ea despre principii, dar a refuzat să o accepte. Nu avea nicio înțelegere a comportamentului său de a-i judeca pe conducători și lucrători și nu se pocăia pentru asta, intesificându-și, în schimb, eforturile de a-i amăgi pe oameni și a-i ataca pe conducători și lucrători. A semănat discordie între frați și surori și conducători, perturbând constant lucrarea bisericii. Nu se comporta ca un lacheu al Satanei? Am regretat foarte mult. De ce nu o demisesem de la început? De ce ezitasem atâtea zile, dându-i și mai multe șanse să-i păcălească pe oameni? Știam că Kinsley îi subestimase și judecase întotdeauna pe conducători și lucrători și le perturbase îndatoririle, așa că ar fi trebuit să o demit imediat. Dar m-am temut de ce vor crede ceilalți despre mine și am vrut să am întâi părtășie despre adevăr și s-o emondez, apoi s-o demit dacă tot nu se pocăia. Am crezut că acest lucru ar fi perfect justificabil și că frații și surorile vor fi convinși și nu vor crede nimic rău despre mine. Ca să-mi protejez renumele și statutul, nu doar că nu am ținut-o sub control pe Kinsley, ci i-am dat frâu

liber să perturbe în continuare lucrarea bisericii. Nu am luat parte la răul ei? Mi-a fost greu când m-am gândit la ce făcusem. Am simțit că nu-mi îndeplinisem responsabilitățile de conducătoare și nici nu apărasem lucrarea bisericii. Dumnezeu a urât asta. Așa că m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să reflectez asupra mea și să mă cunosc.

A doua zi, am văzut în devoționalele mele un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care expun antihriștii și care m-a ajutat să mă înțeleg mai bine. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să împlinească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a întreprinde lucrare practică îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și**

ticălos?” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). Dumnezeu dezvăluie că antihriștii prețuiesc enorm reputația și statutul și tot ce fac este doar de dragul acestora. Fac lucruri benefice doar pentru numele și statutul lor; dacă ei cred că le vor fi prejudiciate interesele, se vor face că nu văd problemele. Preferă să vadă prejudiciate interesele bisericii pentru a și le apăra pe ale lor. Oare comportamentul meu nu era cel al unui antihrist? Știam bine că a curăți biserica era ceea ce cerea casa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a spus de multe ori că atunci când un om rău perturbă biserica, conducătorii și lucrătorii ar trebui să se ocupe rapid de el – să-l dea în vileag, să-l constrângă sau să scape de el. Comportamentul lui Kinsley perturbase deja lucrarea bisericii, așa că ar fi trebuit să mă ocup prompt de ea. Dar m-am temut că frații și surorile mă vor desconsidera și nu mă vor susține drept conducătoare. Pentru a-mi proteja renumele și statutul, doar o emondasem și o dădusem în vileag. Am știut că nu acceptase asta, dar nu am înfrânat-o și nici nu am demis-o, așa că a continuat să semene ură și să perturbe lucrarea bisericii. Am fost dispusă să sacrific interesele bisericii ca să mă protejez. Am fost foarte vicleană, egoistă și josnică! Nu mă ocupasem de Kinsley conform principiilor și nici nu i-am îndrumat pe frați și surori să înțeleagă adevărul și să aibă discernământ. Drept urmare, câțiva au fost derutați de ea și i-au luat partea, ceea ce a tulburat și îngreunat lucrarea bisericii. M-am simțit foarte vinovată și copleșită de regret. Am simțit că nu meritam deloc să fiu conducătoare. M-am rugat: „Dumnezeule, un răufăcător turbulent a ieșit la iveală în biserică, dar eu mi-am protejat renumele și statutul, nu lucrarea bisericii. Sunt foarte egoistă! Nu vreau să continuu să trăiesc într-un mod atât de josnic. Vreau să mă pocăiesc cu adevărat înaintea Ta.”

Apoi am căutați câțiva frați și câteva surori care o cunoșteau pe Kinsley, ca să aflu mai multe despre comportamentul ei în general.

Informându-mă despre asta, am văzut că unii dintre ei nu aveau discernământ despre ea, credeau că avea un simț al dreptății și că putea apăra lucrarea bisericii. Unii știau de comportamentul ei greșit, dar credeau că era doar din cauză că nu înțelegea adevărurile-principii. Am avut părtășie cu ei despre adevărurile legate de ceea ce e simțul dreptății, ce sunt aroganța și neprihănirea de sine și diferența dintre fărădelegea de moment, pe de o parte, și natura-esență a cuiva, pe de altă parte. Asta i-a ajutat să dobândească mai mult discernământ în privința lui Kinsley și au fost pregătiți să ia atitudine și să o dea în vileag. Dar când l-am căutat pe Brandon ca să înțeleg comportamentul lui Kinsley, el a apărat-o vehement și mi-a ripostat, zicând: „De ce vrei să o anchetezi? Doar a făcut niște sugestii. De ce o condamnați? Cum se face că voi, conducătorii și lucrătorii, suprimați pe oricine are o idee și îi îngreunați situația? Cine ar îndrăzni să facă sugestii? Investigația ta mă face să mă tem să mai am vreo opinie diferită. Semănați mult cu antihriștii, ei nu permit mai multe opinii.” Am fost uimită să aud toate acestea. Nu-mi imaginasem niciodată că va avea o reacție atât de puternică și va pretinde că eram nedrepți cu ea. La început, răbdătoare, am avut părtășie cu el, însă nu a vrut să asculte și a crezut tot cuvintele lui Kinsley, considerând că problema era a conducătorilor. Chiar am vrut să renunț atunci. Am simțit că înțelegeam superficial adevărul și că nu aveam experiență în gestionarea unor astfel de chestiuni. Dacă mă mai ocupam de asta, ceilalți ar fi putut să aibă idei preconcepute despre mine. Apoi, mi-am dat seama că iar începeam să mă gândesc la interesele mele, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, cerându-I credință și putere. Mi-am amintit acest fragment din cuvintele Sale: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și**

să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că nu putem să ne gândim la reputația noastră sau la câștigul personal în datoria noastră. Trebuie să punem interesele bisericii pe primul loc, să acceptăm scrutarea lui Dumnezeu și să ne dedicăm din toată inima. Doar așa datoria noastră obține aprobarea lui Dumnezeu. Nu puteam să nu mai practic adevărul de teamă să nu-i ofensez pe ceilalți sau de teamă ca ei să nu înceapă să aibă idei preconcepute despre mine. Nu mă mai ocupasem de așa ceva înainte, dar trebuia, cel puțin, să rămân fidelă datoriei mele și să fac totul pentru a avea părtășie despre discernământ cu frații și surorile. Brandon fusese înșelat de Kinsley și vorbea în numele ei, pentru că ea

confundase concepte diferite și transformase judecata arbitrară și răspândirea aberațiilor în „a rosti adevărul”. Ea considerase dezvăluirea erorilor sale și respingerea acestora de către conducători, precum și faptul că ei o împiedicau să judece și să condamne oamenii, drept „interzicere a sugestiilor și a opiniilor diferite”. Aceste minciuni care par adevărate pot fi foarte derutante. Kinsley denaturase faptele, judecând în culise că liderii alegeau oameni fără principii. Conducătorii și lucrătorii au avut părtășie cu ea despre principiile pentru selecția oamenilor – nu doar că a refuzat să le accepte, ci a continuat să denatureze faptele, spunând că liderii o suprimau, nepermițându-i să facă sugestii și interzicând orice opinie diferită. Nu răsturna ea faptele și dădea vina pe ceilalți? A spus: „Mă tem că voi fi dată afară din biserică. Și cine va mai îndrăzni să facă vreo sugestie?” Acele cuvinte păreau să vină din inimă, dar îi ascundeau intențiile sinistre, atacurile și judecățile. Voia să-i bulverseze pe frați și pe surori și să-i determine să fie de partea ei în confruntarea cu liderii și să refuze să coopereze cu liderii și lucrătorii în lucrarea lor. Perturba lucrarea bisericii. Brandon nu avea discernământ și a fost înșelat de remarcile lui Kinsley. Ar fi trebuit să-l ajut cu iubire și sprijin. Mai târziu, prin părtășie, a obținut discernământ în ceea ce o privea. Și-a dat seama că nu căutase adevărul și nu avusese discernământ, de aceea o apărase pe Kinsley, stând de partea unei răufăcătoare și vorbind în numele ei. A văzut și cât de jalnic era fără o înțelegere a adevărului și cât de susceptibil să facă rău. Am fost foarte fericită să-l văd schimbând aceste lucruri.

Mai târziu, eu și câțiva colegi ne-am adunat și am avut părtășie cu frații și surorile despre modul în care să-i deosebim pe cei răi și am analizat tot comportamentul lui Kinsley. Toți au dobândit discernământ în privința ei și am votat aproape în unanimitate să o înlăturăm din biserică. În timpul votului, și-au notat câte ceva din cunoștințele pe care le dobândiseră. Au

spus lucruri precum: „Kinsley era deosebit de pricepută la a născoci minciuni și a perverti adevărul și, sub pretextul protejării intereselor bisericii, și-a răspândit prejudecățile despre conducători și lucrători peste tot. Asta a dat peste cap lucrarea bisericii. Indiferent cum au dat-o în vileag și au emondat-o conducătorii, nu a regretat și nu s-a pocăit nici pe departe. Are o esență rea.” Alții au spus: „Kinsley părea foarte blajină, dar cuvintele ei erau amăgitoare, sinistre și malițioase. Dacă n-ar fi fost părtășia și analiza asta, nici acum n-aș fi avut discernământ în ceea ce o privește. Am văzut cât de important este să înțeleg adevărul și să am discernământ în privința celorlalți.” Unii au spus că fuseseră derutați de ea înainte și au crezut că apăra lucrarea bisericii, fără să știe că făcea atât de mult rău pe de-ascuns. Nu aveau discernământ în ce o privea, așa că au fost de partea de ei și au spus lucruri neconforme cu adevărul. Trebuiau să reflecteze și să se pocăiască. Au văzut și că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofensă – răufăcătorii care perturbă lucrarea bisericii vor fi, mai devreme sau mai târziu, dați în vileag și alungați. Am fost foarte fericită să aud părtășia fraților și surorilor mele.

Această experiență m-a învățat că, atunci când în biserică apare un răufăcător și tulbură și perturbă lucrarea bisericii, dacă liderii și lucrătorii nu practică adevărul și nu se ocupă de el potrivit principiilor, protejându-și în schimb interesele personale înseamnă, în esență, a-l lăsa pe Satana să saboteze lucrarea bisericii, a acționa ca lacheu al său, a face rău și a se împotrivi lui Dumnezeu. Lucrarea bisericii poate fi protejată și un conducător sau lucrător poate să-și îndeplinească responsabilitățile doar prin înlăturarea imediată a răufăcătorilor din biserică și prin îndrumarea fraților și surori ca să afle adevărul și să dobândească discernământ.

76. Lecțiile pe care le-am învățat când am fost demisă

de Owen, Spania

În 2018, eram responsabilă cu lucrarea video. Uneori, veneau mai multe sarcini video în același timp și trebuiau atribuite persoanelor potrivite pentru producție. De fiecare dată, mă gândeam rapid cum să aloc lucrarea, însă, când le spuneam fratelui și surorii parteneri planul meu de alocare, întotdeauna adăugau anexe și îmbunătățiri la planul meu. Uneori, ei îmi indicau unde nu gândeam în mod comprehensiv și mă simțeam puțin jenată când aveau o mulțime de sugestii. Felul în care îmi indicau problemele mă făcea întotdeauna să simt că nu aveam bune abilități de lucru. Mă făcea să mă întreb ce credeau ceilalți despre mine drept conducătoare de echipă. Mai mult, unul dintre cei doi parteneri ai mei avea o capacitate de lucru remarcabilă. Celălalt avea multă experiență profesională și, de asemenea, crezuse în Dumnezeu mult timp. Ambii analizau problemele destul de exhaustiv și nu-mi dădeau șansa de a străluci. Mă gândeam cum, cu timpul, frații și surorile ar putea simți că, în afară de a fi făcut câteva materiale video, drept conducătoare de echipă nu eram de prea mare folos lucrării grupului. Pe cât mă gândeam mai mult astfel, pe atât mă simțeam mai rău și am început să mă întreb: „Dacă aș putea face puțin mai mult și puțin mai bine ceea ce partenerii mei nu pot, atunci nu voi putea să ies în evidență? Abilitățile mele profesionale sunt destul de bune în grup, iar frații și surorile spun că am o bună intrare în viață, așa că, dacă petrec mai mult timp rezolvând stările fraților și surorilor mele și împărtășesc mai multe din cunoștințele mele profesionale, atunci categoric mă vor admira.” Așa că, indiferent dacă aveau nevoie sau dacă aveau probleme, întotdeauna mă duceam să vorbesc cu ei despre stările lor și aveam părtășie cu ei. De

asemenea, căutam deseori informații tehnice și rezumam tehnici profesionale să le împărtășesc și lor. Chiar dacă îmi întârzia lucrarea video, am insistat să fac aceste lucruri. Am simțit că merită să plătesc acest preț.

Pentru că intențiile mele erau greșite, nu puteam înțelege lucrările de importanță capitală, eficacitatea lucrării mele a scăzut vizibil, iar problemele au continuat să se ivească. Odată, am făcut o greșeală simplă pe care probabil nici măcar un novice n-ar fi făcut-o, și mi-a fost foarte rușine. Mi-am spus: „Ca și conducătoare de echipă, e ridicol că am făcut o greșeală atât de simplă. Dacă nu fac ceva să-mi refac imaginea, cum voi putea continua drept conducător de echipă?” După aceea, pentru a evita să fiu desconsiderată, mă îngropam în propria-mi lucrare. Nu întrebam deloc despre progresele lucrării în grup și de fiecare dată când primeam o sarcină, o atribuiam grăbită fraților și surorilor și terminam cu ea. Asta a dus la mai multe ocazii în care am întârziat atribuirea sarcinilor pentru că nu urmăream lucrările la timp. Eram atât de amorțită la acel moment. Când s-au întâmplat aceste lucruri, nu am reflectat la mine însămi. Mai târziu, conform cerințelor de lucru, eu și partenerii mei am instruit câțiva noi membri de echipă. Am crezut că Laura, pe care o instruiam eu, avea o bază mai solidă decât ceilalți și că, dacă o puteam cultiva rapid, puteam dovedi că aveam o capacitate bună de a cultiva oamenii. Totuși, după o perioadă de contact efectiv cu ea, am descoperit că era de calibru mediu și că progresa destul de încet. Apoi, nu am mai fost la fel de atentă sau grijulie când o învățam. Când avea întrebări, dădeam răspunsuri de mântuială. Uneori, când nu-mi înțelegea răspunsurile, chiar mi se părea o prea mare bătaie de cap să explic. Drept urmare, după ce a trecut un timp, nu doar că nu a făcut progrese, ci i-a fost mai greu să-și îndeplinească datoria. Mai târziu, partenera mea a sugerat să o învețe tehnicile pe Laura împreună cu mine, și mi-am spus: „Acum pur și simplu îmi ataci imaginea. În orice caz, sunt un conducător de

echipă. Crezi că am nevoie de ajutorul tău să o învăț pe Laura? Asta m-ar face să arăt complet incapabilă, nu?" Dar mi-am dat seama că instruirea mea nu era eficientă, așa că nu o puteam respinge categoric. Tot ce puteam face era să fiu de acord fără tragere de inimă. Pentru a recupera puțină demnitate, am vrut să găsesc alte oportunități pentru a dovedi ce pot. Odată, alt grup a avut unele dificultăți profesionale și mi-a cerut ajutorul. M-am gândit: „Asta e o ocazie rară. Dacă pot rezolva problema asta cum trebuie, frații și surorile cu siguranță mă vor admira, iar reputația mea bună s-ar putea chiar răspândi și în alte grupuri." Însă, odată ce am analizat cu adevărat situația, am descoperit că ar fi luat mult timp și efort pentru a trata problema. Pe atunci, deja aveam multe probleme în lucrarea mea care trebuiau rezolvate urgent, iar problema celuilalt grup nu era atât de urgentă. M-am gândit că, poate, ar trebui pur și simplu să las deoparte problema lor deocamdată. Însă mi-am spus că era o bună ocazie să-mi refac imaginea, așa că nu o puteam lăsa să scape. În plus, partenerii mei puteau să se ocupe de lucrare în grupul nostru. Se puteau descurca fără mine de data asta. Gândind asta, am mers înainte cu încredere totală.

Mi-am petrecut tot timpul gândindu-mă cum să-i fac pe alții să mă admire, așa că nu am fost atentă deloc la lucrarea grupului, ceea ce a făcut ca lucrarea de producție video să încetinească foarte mult. De asemenea, din cauză că nu am urmărit lucrarea îndeaproape, exista o întârziere a sarcinilor, iar eficacitatea lucrării a scăzut considerabil. Eram unul dintre supraveghetorii principali, însă nu știam cum să rezolv aceste probleme și starea mea s-a înrăutățit din ce în ce mai mult. Deși eram ocupată în fiecare zi, tot nu obțineam rezultate bune. Conducătorul meu m-a emondat după ce a aflat despre situația aceasta, spunând că mă concentram pe reputație și statut în datoria mea și că nu rezolvam problemele specifice din lucrarea noastră. Apoi, deși am făcut niște schimbări aparente, nu am încercat

niciodată sincer să mă cunosc pe mine însămi și, când se întâmplau lucrurile, tot încercam să-mi protejez reputația și statutul mai întâi. Mai târziu, Laura a fost transferată la o altă datorie pentru că nu putea produce independent materiale video. Înainte să plece, a rezumat unele probleme pe care le avusese pe parcursul datoriei sale. A menționat că, atunci când i-am predat abilitățile profesionale, a avut multe dificultăți pe care nu le-a putut rezolva și că abilitățile ei profesionale s-au îmbunătățit doar după ce o altă soră a început s-o învețe. Am fost foarte supărată când am văzut ce scrisese. Mi-am spus: „Dacă conducătoarea și colegii mei ar citi ce a spus, ce ar crede? Sigur vor crede că nu pot face nimic.” Pentru a-mi proteja statutul și imaginea, m-am dus la conducătorul meu pentru a raporta problemele Laurei, i-am desconsiderat înadins calibrul, am exagerat că își îndeplinea de mântuială îndatoririle și că deseori mă contrazicea, și m-am străduit din răsputeri să subliniez deficiențele din umanitatea ei. Am fost surprinsă când conducătorul meu a spus: „Dacă este adevărat ce spui, poate că nu e potrivit să o lăsăm să ude nou-veniții.” Nu mi-am imaginat niciodată că spusele mele ar putea avea o asemenea consecință. Dacă Laura nu putea să ude nou-veniții din cauza spuselor mele, atunci făceam cu adevărat rău. Am vrut să-i explic asta conducătoarei mele, dar mi-am adus aminte că deja aveam o imagine proastă în mintea tuturor. Dacă eram cinstită despre asta, atunci nu doar că aș fi părut inutilă în lucrarea mea, ci oamenii ar fi crezut că aveam o umanitate rea. Așa că i-am spus vag conducătoarei: „Ar trebui să cercetezi.” Mai târziu, după ce a investigat și a verificat lucrurile, conducătoarea mea a descoperit că problemele Laurei nu erau atât de grave pe cât pretinsesem eu și nu a transferat-o.

Pentru că am urmărit cu încăpățânare reputația și statutul și pentru că am refuzat să mă schimb, bazându-se pe evaluările din partea fraților și surorilor, conducătoarea mea a spus că eram iresponsabilă în datoria mea,

nu făceam lucrări practice, făceam lucrurile doar ca să arăt bine și astfel, m-a concediat pentru aceste lucruri. Nu puteam găsi o explicație. Eram atât de ocupată cu datoria mea în fiecare zi și iată cum au ieșit lucrurile. Dacă frații și surorile aflau motivul pentru care am fost concediată, cu siguranță vor spune că aveam o umanitate rea și că nu eram o persoană care urmărește adevărul. Cum aș da ochii cu toți pe viitor? Gândindu-mă la asta, am simțit o tristețe de nedescris, însă am știut că, orice-ar fi, înainte de orice altceva, trebuia să ascult. Mersesem pe această cale și nu puteam da vina pe nimeni în afară de mine. În acea perioadă, am vrut să reflectez la problemele mele, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume să mă cunosc pe mine însămi.

Mai târziu, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu și am găsit un pasaj care mi-a descris starea perfect. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Antihriștii trăiesc în fiecare zi doar pentru reputație și statut, ei trăiesc doar pentru a se delecta în capcanele statutului, doar la asta se gândesc. Chiar și atunci când îndură ocazional unele greutăți minore sau plătesc un preț banal, acest lucru este de dragul obținerii statutului și reputației. A urmări statutul, a deține puterea și a avea o viață ușoară sunt lucruri majore pe care antihriștii le plănuiesc întotdeauna odată ce cred în Dumnezeu și nu renunță până când nu își ating obiectivele. Dacă faptele lor rele sunt date în vileag vreodată, intră în panică, de parcă ar fi pe cale să cadă cerul peste ei. Nu pot mânca sau dormi și par să fie în transă, ca și cum ar suferi de depresie. Când oamenii îi întreabă ce s-a întâmplat, ei inventează minciuni și spun: «Ieri am fost atât de ocupat încât nu am dormit toată noaptea, așa că sunt foarte obosit». Dar, de fapt, nimic din toate acestea nu este adevărat, totul e înșelătorie. Ei simt acest lucru pentru că se gândesc în mod constant: «Lucrurile rele pe care le-am făcut au fost date în vileag,**

deci cum îmi pot recăpăta reputația și statutul? Prin ce mijloace pot să mă răscumpăr? Ce ton pot să folosesc ca să le explic asta tuturor? Ce pot să spun ca să-i împiedic pe oameni să mă vadă așa cum sunt?» Multă vreme, nu își pot da seama ce să facă, așa că sunt deprimați. Uneori, ochii lor privesc în gol la un punct fix și nimeni nu știe la ce se uită. Problema îi face să-și frământe creierii, să epuizeze fiecare înlănțuire de idei și să nu vrea să mănânce sau să bea. În ciuda acestui lucru, ei încă mai pretind că le pasă de lucrarea bisericii și îi vor întreba pe oameni: «Cum merge lucrarea de evanghelizare? Cât de eficient se predică? Au dobândit frații și surorile vreo intrare în viață recent? A provocat cineva întreruperi sau perturbări?» Aceste investigații ale lor despre lucrarea bisericii au menirea unui spectacol pentru ceilalți. Dacă ar afla despre probleme, nu ar avea cum să le rezolve, așa că întrebările lor sunt o simplă formalitate pe care ceilalți sunt înclinați să o vadă drept grijă pentru lucrarea bisericii. Dacă cineva ar face un raport despre problemele bisericii pe care să le rezolve ei, doar ar clătina din cap. Niciun complot nu s-ar dovedi util și, deși ar dori să se deghizeze, nu ar putea și ar risca să fie expuși și dezvăluiți. Aceasta este cea mai mare problemă cu care se confruntă antihriștii în întreaga lor viață. […] Oriunde dețin puterea, indiferent de sfera influenței lor, chiar dacă este vorba doar de un singur grup, antihriștii vor influența lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a unei părți din aleșii lui Dumnezeu. Dacă ei dețin puterea într-o biserică, lucrarea acesteia și voia lui Dumnezeu sunt îngreunate acolo. De ce rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu pot fi implementate în anumite biserici? Pentru că antihriștii dețin puterea în acele biserici. Cine este antihrist nu se va sacrifica sincer pentru Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor sale va fi doar o formalitate și

ceva mecanic. Ei nu vor face lucrare reală, chiar dacă sunt conducători sau lucrători, și vor vorbi și vor acționa doar de dragul numelui, al câștigurilor și al statutului, fără să protejeze deloc lucrarea bisericii. Prin urmare, ce fac antihriștii toată ziua? Își petrec timpul dându-se în spectacol și lăudându-se. Ei fac doar lucruri care implică prestigiul și statutul propriu. Sunt ocupați să-i înșele pe alții, să atragă oamenii, iar când și-au adunat puterea, vor continua să controleze mai multe biserici. Ei doresc doar să domnească ca regi și să transforme biserica în împărăția lor independentă. Doresc doar să fie marele conducător, să aibă autoritate completă, unilaterală, să controleze mai multe biserici. Nu le pasă câtuși de puțin de nimic altceva. Ei nu se preocupă de lucrarea bisericii sau de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin le pasă dacă voia lui Dumnezeu este îndeplinită. Ei sunt preocupați doar de momentul în care pot să dețină puterea în mod independent, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Dorințele și ambițiile antihriștilor sunt într-adevăr enorme! Oricât de harnici par să fie antihriștii, ei sunt ocupați doar cu propriile lor încercări, făcând ceea ce le place să facă, și cu lucruri legate de prestigiul și statutul personal. Nici măcar nu se gândesc la responsabilitățile lor sau la datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și nu fac nimic din ce se cuvine. Antihriștii nu sunt decât acest gen de lucru – ei sunt diavolul Satana, care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)”). Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluit că antihriștii trăiesc doar pentru reputație și statut și nu fac niciodată vreo lucrare practică. Pentru a-i împiedica pe alții să îi discearnă și să le vadă adevăratul chip, își storc creierii să găsească moduri să-și mențină funcția și sunt fericiți să întârzie lucrarea bisericii pentru asta. Am reflectat asupra tuturor acțiunilor mele și

a purtării mele de când am devenit conducătoare de echipă și am văzut că mă comportasem precum un antihrist. Când am văzut că partenerii mei vedeau chestiunile mai comprehensiv și când îmi indicau mereu deficiențele din lucrare, m-am temut că frații și surorile ar crede că aveam calibru scăzut și eram incompetentă în lucrare, așa că am încercat să profit de toate ocaziile disponibile pentru a-mi recupera demnitatea. Am petrecut timp organizând informații despre abilitățile profesionale pentru ca toți să poată vedea că purtam o povară și înțelegeam aceste lucruri. Chiar am dat deoparte și am ignorat problemele urgente din grupul meu care trebuiau rezolvate și, în schimb, mi-am petrecut timpul rezolvând problema altui grup, pentru a mă da mare. După ce am făcut o greșeală în materialul meu video, m-am temut că frații și surorile vor spune că eram slab pregătită, așa că am dat deoparte lucrarea grupului și m-am scufundat în propriile sarcini de producție, sperând să le fac destul de bine pentru a dovedi că aveam abilități. De asemenea, am folosit cultivarea altora drept o șansă de a dovedi ce puteam, dar, când am descoperit că Laura nu se dezvolta suficient de repede pentru a dovedi ce abilități am eu, am început să mă port cu ea într-o manieră rece și superficială, ceea ce a făcut să-i fie imposibil să stăpânească abilitățile. Mi-a păsat doar de urmărirea reputației și statutului și de a face lucruri care erau în beneficiul meu, nu de a face lucrarea propriu-zisă. Am provocat întârzieri și daune lucrării bisericii. Nu era acest comportament al meu exact ca acela al unui antihrist? Chiar și după ce Laura a fost transferată de la datoria ei, nu am simțit nicio vină și, pentru că mi-a indicat lacunele și deficiențele, am încercat să mă justific și să mă apăr pentru a-mi proteja reputația și statutul, desconsiderând-o și judecând-o și aproape făcând-o să fie transferată din nou. Fusesem într-adevăr prea crudă, egoistă și demnă de dispreț! Gândindu-mă la tot răul pe care l-am provocat lucrării bisericii și Laurei, m-am simțit extrem de nefericită. Aceste acțiuni îmi

pătaseră calea credinței în Dumnezeu! Mai târziu, m-am rugat lui Dumnezeu pentru a mă spovedi și a mă căi.

Într-o zi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte prestigiul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc prestigiul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care ceilalți mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propriul prestigiu și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor îndeplini cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul prestigiului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și libera propagare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc prestigiul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării statutului și prestigiului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi prestigiul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin o pistă pentru Satana, ba**

mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama în sfârșit că, atunci când urmăream statutul și îmi protejam interesele personale, în esență acționam drept slujitor al Satanei și perturbam lucrarea bisericii. Știam că abilitatea mea de a lucra și abilitățile profesionale nu erau la fel de bune precum cele ale partenerilor mei. Dacă aș fi putut să învăț cu umilință de la ei și să cooperez armonios cu ei, atunci nu doar că aș fi făcut unele progrese în abilitățile mele, ci aș fi fost și capabilă să înțeleg unele adevăruri-principii. Acesta ar fi fost un lucru bun pentru mine. Însă eu nu știam ce este bun pentru mine. Titlul de „conducătoare de echipă" m-a făcut să-mi pierd complet controlul. Nu mi-am petrecut timpul făcându-mi datoria propriu-zisă sau depunând eforturi pentru lucrarea mea principală. În schimb, am născocit moduri în care să mă deghizez și să mă dau mare pentru a-i face pe alții să mă admire. Am ocupat funcția unui conducător de echipă fără să îndeplinesc, de fapt, lucrare practică și am îngreunat și întârziat progresele lucrării noastre. Dumnezeu urăște și detestă lucrurile pe care le-am făcut. Concedierea mea a arătat firea dreaptă a lui Dumnezeu și protecția Lui pentru mine. Gândindu-mă la răul pe care l-am provocat lucrării bisericii, m-am simțit extrem de vinovată. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, dorința mea de statut este prea puternică! Fără această revelație, nu știu cât timp aș fi rămas amorțită. Vreau să folosesc acest eșec pentru a reflecta cum se cuvine asupra mea și a-mi rezolva problema."

Mai târziu, în timp ce căutam o cale de practică, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu**

lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte").

„Dacă oamenii urmăresc doar prestigiul, profitul și statutul – dacă își urmăresc doar interesele – atunci nu vor dobândi niciodată adevărul și viața și, în cele din urmă, vor fi cei care vor suferi o pierdere. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care urmăresc adevărul. Dacă nu accepți adevărul și dacă ești incapabil să reflectezi asupra firii tale corupte și să ți-o cunoști, atunci nu te vei pocăi cu adevărat și nu vei avea intrare în viață. Să accepți adevărul și să te cunoști este calea creșterii în viață și a atingerii mântuirii, este șansa ta de a veni înaintea lui Dumnezeu ca să accepți examinarea, judecata și mustrarea Lui și să dobândești adevărul și viața. Dacă renunți la a urmări adevărul de dragul urmăririi reputației și statutului și a intereselor proprii, acest lucru este echivalent cu a renunța la ocazia de a accepta judecata și mustrarea lui Dumnezeu și de a atinge mântuirea. Alegi prestigiul, profitul și statutul și propriile interese, dar renunți la adevăr și pierzi viața și șansa de a fi mântuit. Care contează mai mult? Dacă alegi interesele tale și renunți la adevăr, nu este un lucru nesăbuit? Pentru a spune lucrurilor pe șleau, asta înseamnă să suferi o mare pierdere de

dragul unui mic avantaj. Prestigiul, profitul, statutul, banii și interesele sunt temporare toate, efemere toate, în vreme ce adevărul și viața sunt eterne și neschimbătoare. Dacă oamenii înlătură firile corupte care îi determină să urmărească prestigiul, profitul și statutul, atunci au speranțe să atingă mântuirea. Ba mai mult, adevărurile pe care le dobândesc oameni sunt eterne; Satana nu le poate lua oamenilor aceste adevăruri, nici nimeni altcineva. Renunți la interesele tale, dar ceea ce câștigi sunt adevărul și mântuirea; aceste rezultate sunt ale tale și le câștigi pentru tine. Dacă oamenii aleg să practice adevărul, atunci, chiar dacă și-au pierdut interesele, ei câștigă mântuirea de la Dumnezeu și viața veșnică. Acei oameni sunt cei mai deștepți. Dacă oamenii renunță la adevăr de dragul intereselor proprii, atunci pierd viața și mântuirea lui Dumnezeu; acei oameni sunt cei mai nesăbuiți" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să înțeleg că, în datoria noastră, trebuie să ne lepădăm de intențiile și dorințele noastre incorecte. În loc de reputația și statutul nostru, trebuie să punem mereu pe primul loc interesele bisericii în toate. Doar a practica astfel este conform voii lui Dumnezeu și este minimul indispensabil pe care ar trebui să îl facă o persoană cu conștiință și rațiune. Recunoscând aceste lucruri, m-am lepădat conștient de trup, nu am mai dat atenție reputației și statutului și m-am concentrat pe îndeplinirea adecvată a datoriei mele. Pe lângă finalizarea sarcinilor de producție proprii, am și notat problemele și abaterile frecvente din lucrarea mea sau a altora și le-am adus înaintea conducătorilor de echipă și a fraților și surorilor mele pentru a le discuta și a găsi soluții. O astfel de practică a fost benefică tuturor și am putut avansa în privința abilităților noastre profesionale. Când am văzut acest rezultat, I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. Acesta a fost rezultatul îndeplinirii de

către toți a îndatoririlor, uniți în sentimente și gândire. În trecut, întotdeauna am încercat să-mi protejez reputația și statutul. Întotdeauna am acționat pentru a-mi îmbunătăți imaginea și pentru a mă da mare în datoria mea, nu am rezolvat probleme practice și tot ce am lăsat în urma mea au fost fărădelegi. Însă, odată ce am încetat să mă mai gândesc la reputația și statutul meu și, în schimb, am luat inițiativa să dezvălui lacunele și greșelile din lucrare, frații și surorile nu doar că nu m-au desconsiderat, ci au discutat și s-au coordonat cu mine și am găsit un mod mai bun de a ne face datoria. Abia atunci am văzut cât de nesăbuită am fost să mă deghizez și să mă dau mare. Dacă aș fi practicat astfel mai devreme, nu aș fi întârziat lucrarea.

După o vreme, conducătoarea mea mi-a rânduit un post cu jumătate de normă pentru a uda nou-veniții. Ea mi-a spus că, deoarece unii dintre nou-veniți încă nu stabiliseră o bază pe adevărata cale, deveneau pasivi, slabi și nu participau la întâlniri când se confruntau cu dificultăți sau când pastorii îi tulburau, așa că aveau nevoie urgentă de sprijin prin udare. Deși știam că această datorie era foarte importantă, eram totuși puțin reticentă. Asta se întâmpla mai ales pentru că era un post cu jumătate de normă, așa că, indiferent cât de bine mă descurcam, nimeni din grupul nostru n-ar ști-o. Deci m-am gândit că mai bine aș petrece mai mult timp cu lucrarea mea principală. Îmi puteam petrece timpul liber îmbunătățindu-mi tehnicile profesionale. Dacă deveneam mai eficientă la lucrarea mea principală, frații și surorile mele m-ar admira. Așa că, din acest motiv, nu am vrut să lucrez prea din greu udând nou-veniții. Însă, în următoarele zile, am simțit că starea mea era puțin greșită, așa că m-am destăinuit și am avut părtășie cu frații și surorile și atunci mi-am dat seama că încă mai urmăream reputația și statutul. Am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Deși majoritatea oamenilor spun că urmăresc de bunăvoie adevărul, când vine vorba să-l pună în practică sau să plătească un preț pentru el, unii oameni, pur**

și simplu, renunță. Aceasta este o trădare, în esență. Cu cât un moment este mai crucial, cu atât mai mult e nevoie să renunți la interesele trupești și să dai deoparte vanitatea și mândria; dacă ești incapabil să faci acest lucru, nu poți dobândi adevărul și asta arată că nu ești ascultător față de Dumnezeu. Dacă, pe cât este mai important un moment, pe atât oamenii pot mai mult să se supună și să renunțe la propriile interese, la vanitate și mândrie și să își îndeplinească datoriile cum se cuvine, doar atunci ei vor fi ținuți minte de Dumnezeu. Toate acestea sunt fapte bune! Indiferent ce datorie îndeplinesc sau ce fac oamenii, ce este oare mai important – vanitatea și mândria lor sau gloria lui Dumnezeu? Ce ar trebui să aleagă oamenii? (Gloria lui Dumnezeu.) **Care sunt mai importante – responsabilitățile tale sau propriile tale interese? Împlinirea responsabilităților tale este cea mai importantă și ești legat de ele prin datorie**" (Părtășia lui Dumnezeu). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am văzut clar că, indiferent dacă eram admirată, asta era datoria mea, ceea ce însemna că era responsabilitatea mea și o însărcinare dată de Dumnezeu. Ar trebui s-o accept și s-o tratez sincer. Nu mai puteam face calcule doar de dragul reputației și statutului meu. Era nevoie de personal pentru lucrarea de udare și, dacă nu voiam să fac această datorie doar pentru că nu-mi oferea șansa de a mă da mare, nu eram imorală și nerezonabilă? În seara aceea, am auzit un imn al cuvântului lui Dumnezeu, intitulat „**Sunteți dispuși să-I dați lui Dumnezeu dragostea din inima voastră?**" Versurile erau următoarele: „**Dumnezeu prețuiește dragostea fiecărui om. Pentru cei care Îl iubesc, binecuvântările lui sunt duble, căci dragostea omului este atât de rar întâlnită, de puțină**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (3)"). Am fost foarte mișcată. Pe cât lucrarea bisericii trebuie protejată mai mult, pe atât ar trebui să-mi îndeplinesc datoria și responsabilitatea mai bine. Nu puteam să-L

dezamăgesc pe Dumnezeu din nou. Deși am avut multe deficiențe în udarea nou-veniților și am întâlnit multe dificultăți, când mi-am stabilit corect motivele și m-am bazat pe Dumnezeu, am văzut îndrumarea Lui și, nu peste mult timp, unii dintre nou-veniții pe care îi udam erau capabili să participe la adunări în mod normal.

Nu peste multă vreme, biserica m-a pus responsabilă cu o altă sarcină. De data asta, indiferent cât de ocupată eram cu lucrarea mea, am monitorizat progresele grupului și am atribuit sarcinile prompt. Pentru o vreme, am și revizuit lucrarea noastră împreună cu frații și surorile pentru a le rezolva dificultățile, iar pentru ce nu înțelegeam, am găsit oameni cu bune abilități pentru a ne ajuta să le rezolvăm. Treptat, rezultatele lucrării s-au îmbunătățit semnificativ. Știam că asta era doar datorită îndrumării și binecuvântărilor lui Dumnezeu. În trecut, mi-a păsat doar de reputație și statut. Acum, pot oarecum să renunț la urmărirea statutului, să protejez conștient lucrarea bisericii și să-mi realizez datoria în manieră realistă. Acestea sunt rezultatele obținute de cuvintele lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

77. Dorința de confort nu îți aduce nimic

de Cristina, Suedia

În iulie 2021, am răspuns de partea de lucrare video. La început, cercetam adesea problemele și dificultățile pe care le aveau frații și surorile mele în îndeplinirea îndatoririlor și căutam adevărul cu ei pentru a găsi soluții. După un timp, a existat o îmbunătățire evidentă în rezultatele lucrării. M-am gândit: „Acum că lucrarea se îmbunătățește constant, n-ar trebui să existe probleme majore. Chiar dacă se va ivi o problemă, nu va afecta rezultatele lucrării noastre și vom avea timp s-o rezolvăm.” Văzând că toți erau proactivi în îndatoririle lor și puteau plăti un preț, m-am gândit că nu era nevoie să-mi fac prea multe griji. În acea perioadă, verificarea tuturor lucrurilor însemna deseori să mă duc târziu la culcare și uneori eram prea ocupată ca să mănânc la timp. Mă simțeam destul de obosită și nu avusesem cea mai bună stare de sănătate, așa că m-am gândit că ar trebui s-o las mai moale. După aceea, am început să mă relaxez cu privire la lucrare și nu o mai verificam cu atâta sârguință. Uneori, doar întrebam de formă, verificam arareori detaliile din îndatoririle fraților și surorilor și nu mă gândeam cum să îmbunătățesc rezultatele lucrării noastre pe viitor.

Curând, mai multe materiale video produse de noi au avut probleme și trebuiau refăcute, ceea ce a afectat în mod direct progresul lucrării. Când am văzut această situație, am fost foarte îngrijorată. Mi-am dat seama, totodată, că nu s-a întâmplat accidental și că aveam lecții de învățat din asta, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să-I înțeleg voia. După ce m-am rugat, l-am întrebat pe liderul de echipă de ce avem aceste probleme. El a spus: „Unii frați și surori au căutat succesul rapid și și-au îndeplinit îndatoririle fără principii. S-au axat doar pe progres, nu pe calitate. Un alt motiv este că eu n-am urmărit lucrarea și n-am descoperit

problemele la timp.” Acest lucru m-a făcut să gândesc cu furie: „De câte ori ți-am spus despre aceste probleme? De ce se mai întâmplă încă?” Am vrut să-l dojenesc pe liderul de echipă, dar apoi m-am gândit: „Nu am eu aceleași probleme ca el? La urma urmei, nici eu n-am verificat.” Așa că mi-am înghițit cuvintele. Apoi, am verificat repede materialele video făcute de toți în acea perioadă și am descoperit că unii oameni nu făcuseră progrese în îndatoririle lor, iar unii chiar regresaseră. Acestea erau niște probleme atât de evidente – cum de nu le descoperisem înainte? Eram perfect conștientă că acest lucru era din cauză că eu nu am făcut lucrare practică. Aveam remușcari, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume în reflectare și cunoaștere de sine.

A doua zi, în devoționalele mele, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă nu citești asiduu cuvintele lui Dumnezeu și nu înțelegi adevărul, atunci nu poți reflecta asupra ta; te vei mulțumi să faci doar un efort simbolic și să nu comiți niciun rău sau nicio fărădelege și vei folosi acest lucru drept capital. Vei petrece fiecare zi într-un talmeș-balmeș, vei trăi într-o stare de confuzie, făcând lucrurile pur și simplu conform programului, nu-ți vei folosi inima ca să reflectezi asupra ta și nici nu vei face niciun efort ca să te cunoști; întotdeauna vei fi superficial și pripit. Astfel, nu-ți vei realiza niciodată datoria la un standard acceptabil. Ca să depui tot efortul pentru un lucru, trebuie mai întâi să-i dedici toată inima ta; doar când îți dedici, mai întâi, toată inima unui lucru poți să depui toate eforturile pentru acel ceva și să dai tot ce poți. În ziua de astăzi, există unii care au început să-și îndeplinească datoria cu asiduitate și să se gândească la modul în care să desfășoare în mod adecvat datoria unei ființe create pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu. Ei nu sunt negativi și leneși, nu așteaptă pasiv să emită ordine cel de mai sus, ci au o oarecare inițiativă.**

Judecând după modul în care vă îndepliniți datoria, sunteți puțin mai eficienți decât înainte și, deși încă se află sub nivelul standardului, a existat un oarecare progres – ceea ce este bine. Însă nu trebuie să fiți satisfăcuți cu această stare de fapt, trebuie să continuați să căutați, să continuați să vă dezvoltați – doar atunci vă veți face datoria mai bine și veți ajunge la un standard acceptabil. Totuși, când unii oameni își realizează datoria, ei nu își folosesc niciodată toate resursele, ca să dea tot ce pot, depun doar 50-60% din efortul lor și se descurcă doar până este gata lucrul de care se ocupă. Ei nu pot menține niciodată o stare de normalitate: când nu există nimeni care să-i supravegheze sau să le ofere sprijin, ei se culcă pe-o ureche și se descurajează; când există cineva care să aibă părtășie despre adevăr, se înviorează, însă, dacă nu au părtășie despre adevăr o perioadă, devin indiferenți. Care este problema când oscilează astfel? Așa sunt oamenii care nu au câștigat adevărul, toți trăiesc în funcție de pasiune, care este incredibil de dificil de menținut: cineva trebuie să le predice și să aibă părtășie cu ei în fiecare zi; imediat ce nu mai există nimeni care să-i ude și să le dea provizii și nimeni care să-i sprijine, inimile li se răcesc din nou și iarăși se culcă pe-o ureche. Și, când inimile le slăbesc, devin mai puțin eficienți în datoria lor; dacă muncesc mai din greu, eficacitatea sporește, rezultatele lor în îndeplinirea îndatoririlor sunt mai bune și câștigă mai mult. Asta este experiența voastră? Ați putea spune: «De ce avem mereu probleme când ne facem datoria? Când aceste probleme se rezolvă, suntem revigorați; când nu, devenim indiferenți. Atunci când există un oarecare final când ne realizăm datoria, când Dumnezeu ne laudă pentru dezvoltarea noastră, suntem încântați și simțim că, în sfârșit, ne-am maturizat, însă, nu după mult timp, când întâmpinăm o dificultate, devenim negativi din nou – de ce este mereu inconsecventă

starea noastră?» De fapt, principalele motive sunt că înțelegeți prea puține adevăruri, vă lipsește profunzimea experiențelor și pătrunderii, încă nu înțelegeți multe adevăruri, vă lipsește voința și sunteți satisfăcuți cu simplul fapt că vă puteți realiza datoria. Dacă nu înțelegeți adevărul, cum vă puteți realiza datoria în mod adecvat? De fapt, tot ce le cere Dumnezeu oamenilor le este accesibil acestora; atât timp cât permiteți conștiinței voastre să-și joace rolul și o puteți urma în realizarea datoriei voastre, atunci va fi ușor să acceptați adevărul – și dacă puteți accepta adevărul, vă puteți realiza datoria în mod adecvat. Trebuie să gândiți astfel: «Crezând în Dumnezeu în acești ani, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu în acești ani, am câștigat extraordinar de mult și Dumnezeu mi-a dăruit mult har și binecuvântări. Trăiesc în mâinile lui Dumnezeu, trăiesc sub stăpânirea și suveranitatea Lui, iar El mi-a dat această răsuflare, așa că ar trebui să-mi implic mintea și să mă străduiesc să-mi realizez datoria din toate puterile – asta este cheia». Oamenii trebuie să aibă o voință; doar cei care au voință se pot strădui cu adevărat pentru adevăr și, doar odată ce au înțeles adevărul, își pot realiza datoria adecvat, Îl pot mulțumi pe Dumnezeu și aduce rușine Satanei. Dacă ai acest tip de sinceritate și nu faci planuri pentru binele tău, ci doar pentru a câștiga adevărul și a-ți realiza datoria în mod adecvat, atunci realizarea datoriei tale va deveni normală și va rămâne constantă pe tot parcursul; indiferent ce împrejurări întâlnești, vei putea stărui în realizarea datoriei tale. Indiferent cine poate veni să te inducă în eroare sau să te tulbure și indiferent dacă ești într-o stare bună sau rea, tot vei putea să-ți realizezi datoria normal. Astfel, Dumnezeu poate să nu Se mai gândească la tine și Duhul Sfânt va putea să te lumineze să înțelegi adevărurile-principii, să te îndrume să pătrunzi în adevărul-realitate și, drept urmare, cu

siguranță realizarea datoriei tale va fi conform standardului. Atât timp cât te sacrifici sincer pentru Dumnezeu, îți faci datoria într-un mod realist, nu acționezi șiret și nu păcălești, vei fi acceptat ca satisfăcător de Dumnezeu. Dumnezeu observă mintea, gândurile și motivele oamenilor. Dacă inima ta tânjește după adevăr și poți căuta adevărul, Dumnezeu te va lumina și ilumina" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui"). După ce am meditat la cuvântul lui Dumnezeu, am reflectat asupra mea și mi-am dat seama că obținusem ceva rezultate în datoria mea recent, așa că am început să mă simt mulțumită de sine și să țin cont de trupul meu. Eram obosită după ce am fost ocupată atât de mult timp, așa că m-am gândit că ar trebui să fiu mai blândă cu mine și am început să mă relaxez și să lenevesc în datoria mea. Am adoptat o abordare lipsită de implicare și n-am reușit să aflu cum își îndeplineau ceilalți îndatoririle la timp. Deși știam că încă mai existau câteva probleme de rezolvat în lucrarea noastră, nu m-am grăbit. M-am gândit că era în regulă, atât timp cât nu ne afecta rezultatele curente. Toți au tendința să facă lucrurile de mântuială și să lenevească în ceea ce privește îndatoririle, dar, în ciuda acestui lucru, n-am verificat, mi-am făcut datoria de mântuială și eram neatentă și iresponsabilă. Cum să nu apară probleme în lucrare? Biserica îmi oferise ocazia de a practica și îmi îngăduise să fiu supraveghetoare în speranța că aș putea fi atentă și responsabilă în datoria mea, că n-aveam să să evit niciun efort în datoria mea și să-mi îndeplinesc responsabilitățile. Aceasta e singura cale de a progresa. Însă eu mi-am tratat datoria de parcă era locul meu de muncă și lucram pentru altcineva. Am profitat de fiecare ocazie să-mi fac mai puține griji și să contribui mai puțin. N-am avut niciun simț al grijii sau al urgenței. Nu m-am gândit niciodată cum să fac lucrurile mai bine sau să obțin cele mai bune rezultate. M-am gândit doar cum puteam să

sufăr mai puțin și să nu obosesc. Nu țineam cont deloc de voia lui Dumnezeu. Atunci mi-am dat seama că atitudinea mea față de îndeplinirea datoriei era greșită și că mă jucam cu Dumnezeu.

În timpul unei adunări, am văzut un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu dezvăluind falși conducători, care m-a afectat profund. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Întrucât conducătorii falși nu cunosc stadiul progresului lucrării, sunt incapabili să identifice prompt – cu atât mai puțin să rezolve – problemele care apar în lucrare, ceea ce duce adesea la întârzieri repetate. În anumite lucrări, întrucât oamenii nu înțeleg principiile și nu există nicio persoană potrivită pentru a fi responsabilă de lucrare și care să o conducă, aceia care o execută trăiesc adesea într-o stare de negativism, pasivitate și expectativă, lucru care afectează grav progresul lucrării. Dacă liderul și-ar fi îndeplinit responsabilitățile – dacă ar fi preluat conducerea, ar fi accelerat lucrarea, ar fi supravegheat-o și ar fi găsit pe cineva care înțelege acest fel de lucrare pentru a oferi îndrumare, atunci lucrarea ar fi progresat mai repede în loc să sufere întârzieri repetate. Atunci, pentru conducători este vital să înțeleagă și să stăpânească situația efectivă a lucrării. Bineînțeles, este imperios ca acești conducători să înțeleagă și să stăpânească felul în care lucrarea progresează – deoarece progresul are legătură cu eficiența lucrării și rezultatele pe care această lucrare trebuie să le obțină. Dacă falșii conducători nu pricep ce rezultate trebuie să aibă lucrarea bisericii și nu urmăresc sau nu supraveghează lucrurile, atunci sigur progresul lucrării bisericii va fi lent. Asta e din cauză că majoritatea oamenilor care îndeplinesc îndatoririle sunt adevărați leneși, nu au un sentiment al poverii, sunt deseori negativi și pasivi și sunt superficiali. Dacă nu există nimeni cu un simț al poverii și abilități de lucru care să-și asume în mod special responsabilitatea pentru**

lucrare, aflând despre progresul ei în timp util și conducând, supraveghind, disciplinând și emondând personalul care îndeplinește îndatoriri, atunci, în mod firesc, nivelul de eficiență a lucrării va fi foarte scăzut și rezultatele acesteia vor lipsi. Dacă lucrătorii și conducătorii nici măcar nu pot să vadă clar acest lucru, sunt nesăbuiți și orbi. Prin urmare, conducătorii și lucrătorii trebuie să investigheze prompt lucrarea, să o urmărească și să se familiarizeze cu progresul ei, să analizeze ce probleme trebuie să rezolve în cazul oamenilor care îndeplinesc îndatoriri și să înțeleagă care dintre acestea ar trebui rezolvate pentru a obține rezultate mai bune. Toate aceste lucruri sunt cruciale, o persoană care acționează în calitate de conducător trebuie să fie lămurită în privința lor. Pentru a-ți face bine datoria, nu trebuie să fii ca un conducător fals, care face puțină lucrare superficială și apoi crede că și-a făcut bine datoria. Conducătorii falși sunt neglijenți și necugetați în lucrarea lor; ei nu au simțul responsabilității, nu rezolvă probleme când acestea apar și, indiferent ce fel de lucrare este, ei «admiră mereu florile de pe un cal în galop»; ei sunt neglijenți și superficiali; tot ceea ce spun e pompos și vid, perorează doctrine și fac lucrurile mecanic. În general, acesta este felul în care lucrează conducătorii falși. În comparație cu antihriștii, deși ei nu fac lucruri malefice fățișe și nu sunt răi în mod intenționat, din perspectiva eficienței, este echitabil să-i definim ca fiind neglijenți și superficiali, lipsiți de simțul poverii, al responsabilității sau ca neavând loialitate față de lucrarea lor" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)"). După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, m-am simțit foarte vinovată. Nu era comportamentul meu același cu al unui fals lider? Eram lenește și indulgentă cu trupul meu și nu am urmărit, nici monitorizat lucrarea, ceea ce a afectat grav progresul

general și rezultatele lucrării noastre. Închipuirile mele îmi spuneau că lucrarea era făcută bine și nu erau multe probleme, dar, de fapt, erau încă numeroase probleme de rezolvat. Pentru că nu am purtat o povară și eram iresponsabilă, fusesem oarbă față de toate problemele noastre. Prin reflecție, am realizat totodată că am păstrat o perspectivă greșită. Când mi-am văzut frații și surorile proactivi și făcând progrese în îndatoririle lor, m-am gândit că toți erau foarte motivați în îndatoririle lor și nu aveau nevoie de monitorizare. Cuvântul lui Dumnezeu a revelat cu mult timp în urmă că oamenii sunt indolenți și că toate firile lor corupte sunt adânc înrădăcinate. Înainte ca oamenii să dobândească adevărul și să li se schimbe firile, ei își răsfață mereu trupul și râvnesc la comoditate, fac lucrurile de mântuială, folosesc viclenia și trucurile în îndatoririle lor, uneori acționează după propriile idei și nu practică în conformitate cu principiile. Eu nu eram o excepție. Fără judecata și mustrarea de la Dumnezeu și fără notele de reamintire și supravegherea fraților și surorilor noastre, putem lenevi cu ușurință și e probabil să apară probleme în îndatoririle noastre. Așadar, trebuie să urmăresc și să supraveghez lucrarea, precum și să descopăr și să rezolv rapid problemele și abaterile din îndatoririle noastre, pentru ca lucrarea să decurgă lin. Însă nu am înțeles natura coruptă a oamenilor și n-am văzut oamenii și lucrurile prin cuvântul lui Dumnezeu. M-am bazat pur și simplu pe propriile închipuiri, n-am verificat, nici urmărit lucrarea, n-am rezolvat problemele la timp și totuși mi-am dorit să obțin rezultate bune. Aceasta era o manifestare a unui lider fals care nu face lucrare practică. Deși nu am făcut niciun rău evident, iresponsabilitatea mea afecta și întârzia lucrarea, iar acea pierdere era ireparabilă. Când mi-am dat seama de aceste lucruri, m-am destăinuit și am avut părtășie cu frații și surorile mele despre starea mea. De asemenea, am subliniat felul în care toți și-au tratat îndatoririle superficial și n-au reușit să caute progresul în privința acestora

și am căutat soluții împreună. După aceea, am fost puțin mai serioasă în datoria mea. De câte ori terminam o lucrare, meditam dacă mai exista loc de mai bine. Am verificat și cercetat adesea lucrarea și rezultatele noastre s-au mai îmbunătățit.

Curând după aceea, am întâmpinat o problemă cu producția de materiale video și liderul de echipă m-a întrebat dacă aveam vreo metodă sau soluție bună. N-am știut cum să răspund, așa că am spus: „Nu m-am gândit încă la nicio soluție bună, așa că haideți să ne mai gândim.” Însă după aceea nu am căutat cu promptitudine o rezolvare pentru problemă, căci știam că ieșirea din această dificultate nu era ceva care se putea realiza prin simpla rostire a unor cuvinte. Ar trebui să caut informații și să cercetez, iar acest lucru mi-ar lua mult timp și efort și ar trebui să încerc constant lucruri și să evaluez rezultate. E greu de spus dacă aș avea succes în cele din urmă. Dacă nu reușeam, n-ar fi tot efortul meu în zadar? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tare mi se părea a fi o sarcină obositoare. M-am gândit: „Uită de asta, lucrurile sunt bine așa cum sunt. Rezultatele lucrării noastre sunt bune pentru moment, așa că nu e nicio grabă.” Și apoi am lăsat deoparte materialul video. Însă m-am simțit puțin neliniștită. Nu era vorba că n-aveam nicio cale de rezolvare. Tot ce trebuia să fac era să investesc un pic mai mult în asta. Liderul de echipă mi-a spus apoi: „Frații și surorile au dificultăți și trebuie să le rezolvăm.” Reamintirea din partea liderului de echipă m-a făcut să reflectez: „Ca supraveghetoare, n-ar trebui să preiau conducerea în gestionarea dificultăților și rezolvarea problemelor oamenilor? Dar când văd dificultăți, le evit și n-am niciun simț al responsabilității.” M-am simțit vinovată, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, când întâmpin dificultăți în lucrare, nu vreau niciodată să-mi dau silința și țin mereu cont de interesele mele trupești. Știu

că acest lucru nu este în concordanță cu voia Ta. Te rog, îndrumă-mă să reflectez asupra-mi și să-mi schimb starea greșită."

În timpul devoționalelor mele, m-am întrebat de ce țineam mereu cont de trup în datoria mea și de ce nu puteam plăti un preț pentru a face lucrare practică. Într-o zi, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate». Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). „**Trupul omului este ca șarpele: esența trupului e să facă rău vieții omului – și, atunci când toate îi reușesc pe deplin, omul își pierde viața. Trupul aparține Satanei. În interiorul acestuia sunt dorințe extravagante, se gândește doar la sine, își dorește să se bucure de confort și de timpul liber, să se desfete în lene și în trândăvie și, satisfăcându-l până la un anumit punct, în cele din urmă, vei termina prin a fi mâncat de acesta. Adică, dacă îl satisfaci de data aceasta, data viitoare îți va cere mai mult. Acesta are întotdeauna dorințe extravagante și noi cerințe și profită de înclinația ta spre trup**

pentru a te face să-l prețuiești și mai mult și să trăiești în confortul acestuia – și, dacă nu-l biruiești, în cele din urmă te vei distruge. Dacă poți să câștigi viață înaintea lui Dumnezeu și care va fi finalul tău depinde de modul în care îți desfășori răzvrătirea împotriva trupului. Dumnezeu te-a mântuit și te-a ales și te-a predestinat, dar dacă astăzi nu ești dispus să-L mulțumești, să pui adevărul în practică și să te răzvrătești împotriva propriului trup cu o inimă sinceră și iubitoare de Dumnezeu, în cele din urmă vei sfârși prin a te ruina și vei suferi amarnic. Dacă te dedai mereu trupului, Satana te va înghiți treptat și te va lăsa fără viață sau atingerea Duhului, până când va veni ziua când în tine nu va fi decât întuneric. Când vei trăi în întuneric, înseamnă că vei fi fost luat captiv de Satana, nu Îl vei mai avea pe Dumnezeu în inima ta, iar în acel moment Îi vei nega existența și Îl vei părăsi" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). După citirea cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut cât de periculoasă era starea mea, că trăiam după filosofia satanică „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate". Eram deosebit de egoistă și, indiferent ce se întâmpla, am ținut mereu cont în primul rând de interesele mele trupești. Când am întâmpinat o problemă care necesita rezolvare în datoria mea, nu m-am gândit niciodată cum să aduc beneficii lucrării bisericii. Eram mereu preocupată de propriul trup și am vrut mereu să sufăr mai puțin și să plătesc un preț mai mic. De fapt, unele probleme, atât timp cât plăteam un mic preț și-mi făceam timp să studiez și să le dau de capăt, le puteam rezolva, însă pentru că mi-a păsat prea mult de trupul meu și nu eram dispusă să sufăr, am simțit că cercetarea profesională presupunea prea mult efort mental. Prin urmare, problema n-a fost niciodată rezolvată și lucrarea nu s-a îmbunătățit nicicând. Cuvântul lui Dumnezeu relevă că trupul oamenilor aparține în principal Satanei și are mereu numeroase

dorințe și cerințe. Cu cât îl satisfacem mai mult, cu atât mai mare îi e dorința, iar când este un conflict între interesele noastre trupești și îndatoririle noastre, dacă râvnim mereu la confort, vom fi interesați de trup și vom lăsa deoparte lucrarea bisericii. Acest lucru satisface trupul, dar dăunează lucrării bisericii, ne facem să cădem în întuneric și ne distruge viețile. Consecințele răsfățării trupului și ale dorinței de confort sunt grave. N-am putut să văd esența trupului și am tânjit mereu după confort. Am considerat plăcerile trupești mai importante decât orice. Nu erau oare țintele și perspectivele mele aceleași cu ale necredincioșilor? Necredincioșii spun deseori „fii bun cu tine însuți", ceea ce înseamnă nu-ți lăsa trupul să sufere și satisface-i toate dorințele și cererile. Ei trăiesc numai pentru trup, nu înțeleg deloc valoarea și sensul vieții umane și nu au o direcție și un scop drept în viață. Își petrec viețile în gol, trăind cu totul în zadar. Are vreo însemnătate să trăiești astfel? Unii oameni din biserică tânjesc mereu după plăcere trupească, nu urmăresc adevărul, își neglijează îndatoririle, joacă feste și lenevesc, ceea ce dăunează grav lucrării bisericii și, în cele din urmă, sunt demiși și alungați. Atunci m-am gândit la mine. Crezusem în Dumnezeu de ani de zile, dar perspectivele nu mi se schimbaseră deloc. Puneam mai mult preț pe interesele mele trupești decât pe adevăr. Am tânjit doar după confort și am făcut lucrurile doar de formă pentru a mă descurca în datoria mea. Dacă acest lucru continua, n-aș fi oare și eu respinsă și alungată de Dumnezeu? Când mi-am dat seama de asta, mi s-a făcut foarte frică. Nu puteam să continui să țin cont de trupul meu. Voiam să-mi fac cu seriozitate datoria și să-mi îndeplinesc responsabilitățile.

Într-o zi, am citit cuvintele lui Dumnezeu și am găsit o cale de practică. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu își îndeplinesc îndatoririle cu bunăvoință, fără a-și calcula propriile pierderi și câștiguri. Indiferent dacă ești cineva care**

urmărește adevărul, trebuie să te bazezi pe conștiința și pe rațiunea ta și să depui într-adevăr efort atunci când îți îndeplinești datoria. Ce înseamnă să depui cu adevărat efort? Dacă te mulțumești doar să faci un efort simbolic și să înduri puține greutăți fizice, dar nu îți iei datoria deloc în serios sau nu cauți adevărurile-principii, atunci asta nu înseamnă altceva decât că ești neglijent și superficial – nu înseamnă că depui într-adevăr efort. Cheia pentru a face un efort este să-ți pui toată inima în acest lucru, să te temi de Dumnezeu în inima ta, să fii atent la voia lui Dumnezeu, să fii îngrozit de ideea de a nu asculta de Dumnezeu și de a-L răni pe Dumnezeu și să înduri orice greutăți pentru a-ți îndeplini bine datoria și pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu: dacă ai o inimă iubitoare de Dumnezeu în acest fel, îți vei putea îndeplini datoria în mod corespunzător. Dacă nu există frică de Dumnezeu în inima ta, nu vei avea nicio povară atunci când îți îndeplinești datoria, nu vei fi deloc interesat de ea și vei fi inevitabil neglijent și superficial și vei face lucrurile mecanic, fără a produce niciun efect real – ceea ce nu înseamnă a îndeplini o datorie. Dacă ai cu adevărat un simț al poverii și crezi că a-ți îndeplini datoria este responsabilitatea ta personală și că, dacă nu o faci, nu ești apt să trăiești și ești o fiară, dacă crezi că numai dacă îți îndeplinești datoria în mod corespunzător ești demn de a fi numit ființă umană și te poți confrunta cu propria conștiință – dacă ai acest simț al poverii atunci când îți îndeplinești datoria – atunci vei putea să faci totul cu conștiință și vei putea să cauți adevărul și să faci lucrurile în conformitate cu principiile și astfel vei putea să-ți faci datoria în mod corespunzător și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Dacă ești demn de misiunea pe care Dumnezeu ți-a dat-o și de tot ceea ce Dumnezeu a sacrificat pentru tine și de așteptările Sale de la tine, atunci asta înseamnă că depui într-adevăr efort" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile

lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”). **„Când egoismul și uneltirile pentru profitul propriu apar în tine și îți dai seama de asta, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a soluționa problema. Primul lucru de care trebuie să fii conștient este că, în esență, să acționezi astfel este o încălcare a adevărurilor-principii, este dăunător pentru lucrarea bisericii, este un comportament egoist și josnic, nu este ceea ce oamenii cu conștiință și rațiune ar trebui să facă. Ar trebui să-ți lași deoparte interesele și egoismul și ar trebui să te gândești la lucrarea bisericii – asta este ceea ce vrea Dumnezeu. După ce te rogi și reflectezi asupra ta, dacă într-adevăr îți dai seama că este egoist și josnic să acționezi astfel, va fi ușor să-ți lași deoparte egoismul. Când îți vei lăsa deoparte egoismul și uneltirile pentru profit, te vei simți fundamentat, vei fi împăcat, vesel și vei simți că o persoană cu conștiință și rațiune ar trebui să se gândească la lucrarea bisericii, că nu ar trebui să se concentreze pe interesele proprii, ceea ce ar fi foarte egoist, josnic și lipsit de conștiință sau rațiune. Să acționezi altruist, gândindu-te la lucrarea bisericii și făcând lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu este drept și onorabil și va aduce valoare existenței tale. Trăind astfel pe pământ, ești deschis și cinstit, trăiești umanitatea normală și adevăratul chip al omului și nu doar că ai o conștiință clară, ci ești și demn de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu cât trăiești astfel mai mult, cu atât mai fundamentat te vei simți, cu atât mai împăcat și vesel vei fi și cu atât mai luminos te vei simți. Astfel, nu vei fi pășit pe calea corectă a credinței în Dumnezeu?”** (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). Am înțeles că pentru a-mi îndeplini bine datoria trebuie să lucrez din greu. Nu pot doar în aparență să lucrez din greu și să plătesc un preț. Ce

contează cel mai mult este să port o povară în inima mea, să pun lucrarea bisericii mai presus de orice, să fac tot ce pot și să reușesc lucrurile pe care ar trebui să le fac. Numai în acest fel îmi îndeplinesc datoria și trăiesc cu aparența umanității. Deși am întâmpinat diverse dificultăți și probleme în datoria mea, prin aceste dificultăți, mi-am văzut clar starea depravată de a râvni la confort și de a ignora progresul. Mi-am dat seama de perspectivele mele greșite despre urmărire, așa că am putut să mă căiesc și să mă schimb. Acestea dificultăți și probleme sunt șanse ca eu să dobândesc adevărul și să-mi înlătur firile corupte. În același timp, m-au făcut să-mi văd neajunsurile profesionale, ca să-mi pot îmbunătăți aptitudinile profesionale și să progresez în datoria mea. Cu ajutorul acestor dificultăți, am reușit să progresez, și nu e acesta un lucru bun? După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am simțit din nou motivată. Mai târziu, m-am rugat lui Dumnezeu cu privire la problemele și dificultățile noastre, I-am căutat îndrumarea și am discutat soluții cu frații și surorile. Din adâncul inimii mele, n-am mai vrut să fiu leneșă sau delăsătoare și m-am străduit totodată să deprind aptitudini profesionale. Când am întâmpinat dificultăți și am vrut să renunț, m-am rugat lui Dumnezeu, m-am lepădat de trup și am plătit practic un preț pentru a căuta o soluție. După un timp, am găsit, în sfârșit o soluție, problema a fost rezolvată rapid, iar rezultatele lucrării noastre video s-au îmbunătățit puțin comparativ cu cele anterioare. Făcându-mi datoria în acest mod, m-am simțit mult mai în siguranță. De fapt, a rezolva probleme și a face lucrare practică nu era atât de dificil și n-am suferit foarte mult. Am fost doar un pic mai conștiincioasă în datoria mea și Dumnezeu m-a îndrumat. Intrarea mea este încă foarte limitată, așa că în viitor mă voi axa pe înlăturarea firilor mele corupte în datoria mea și mi-o voi îndeplini cu toată inima pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu!

78. Ce am învățat în urma demiterii mele

de Riley, Statelor Unite

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie tratați, disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la ascultarea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și tratarea cuvintelor Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte practice. Doar fiind judecați, mustrați și emondați de cuvintele Sale, putem să ne schimbăm firile satanice și să obținem supunere și credință față de El. Obișnuiam să-mi îndeplinesc îndatoririle cu o fire coruptă, protejându-mi mereu imaginea și statutul. După ce am fost demis, mi-am cunoscut firea coruptă prin judecata și dezvăluirea din partea cuvintelor lui Dumnezeu. Am avut remușcări și m-am disprețuit, iar când am primit o altă datorie, am fost mai bun decât înainte.

În august 2020, am fost ales conducător de biserică și am răspuns de lucrarea bisericii împreună cu alți câțiva frați și surori. În principal, verificam lucrarea de udare, participând și la luarea deciziilor pentru proiectele bisericii. Ne împărțisem responsabilitățile, dar am știut că

lucrarea bisericii e o componentă complexă și că trebuia să cooperez cu frații și surorile pentru a ocroti interesele bisericii și a-mi face bine îndatoririle. La început, am fost foarte atent la întâlnirile săptămânale. Participam activ la discuție și făceam recomandări. Apoi, într-o zi de octombrie, udarea nou-veniților a fost cât pe ce să fie întârziată pentru că n-am verificat-o la timp. Superiorii m-au emondat aspru. M-am gândit: „A fost o problemă cu lucrarea mea, de aceea mă emondau pe mine. Dacă vor apărea și alte probleme, conducătorii vor vedea cine sunt, vor spune că nu pot face lucrare practică și voi fi demis. Cum îmi voi mai arăta fața? Cine mă va mai aprecia? Nu, trebuie să mă depun mai mult efort în lucrarea de care răspund, fără să mai fac greșeli.”

După o vreme, sfera responsabilităților mele s-a lărgit. Nu eram bun la unele lucruri și investeam mult timp să stăpânesc principiile relevante, dar erau atât de multe lucruri care trebuiau discutate și hotărâte la fiecare întâlnire cu conlucrătorii iar asta lua mult timp. M-am întrebat dacă nu cumva, după o vreme, asta ar putea afecta lucrarea de care răspundeam. Dacă lucrarea de care eram responsabil nu era eficientă și apăreau și alte probleme, cu siguranță urma să fiu demis și, atunci, ce aveau să creadă ceilalți despre mine? Alți oameni verificau alte proiecte ale bisericii. Mi-am închipuit că ei pot să discute, însă eu am foarte mult de lucru. Ba mai mult, faptul că ei își terminau treaba n-avea nicio legătură cu mine și nu îmi aducea nicio laudă. Însă aș fi direct responsabil de probleme, dacă acestea apăreau în sfera mea, așa c-ar trebui să mă ocup doar de propriile responsabilități. După aceea, am investit mai mult timp și efort în principala lucrare de care răspundeam și am tratat lucrarea celorlalți ca pe o povară. Când lucrarea bisericii trebuia discutată și hotărâtă, mi-am spus părerea despre tot ce avea legătură cu lucrarea mea, dar m-am ocupat doar de sarcinile mele când ceva ieșea din sfera aceea. N-am ascultat cu atenție

discuțiile, așadar, când a fost nevoie de părerea sau decizia mea, am fost de acord, pur și simplu, cu ceilalți. Când trebuia să discutăm și să decidem urgent chestiuni importante, imediat ce vedeam că n-aveau legătură cu datoria mea, le neglijam și mă purtam cu indiferență.

După un timp, am tot auzit de la frați și surori că unele chestiuni nu fuseseră bine gestionate, iar ei au fost emondați de conducătorii noștri și, de asemenea, că distribuirea personalului nu era în conformitate cu principiile, cauzând pierderi pentru lucrarea bisericii. Unele lucruri necesitau decizia și semnătura tuturor. Întrucât nu fuseseră bine gestionate, în cele din urmă, asta a dăunat intereselor bisericii. Nici achiziționarea de bunuri pentru biserică n-a fost bine gestionată, ducând la pierderea banilor bisericii. S-au tot întâmplat astfel de lucruri. M-am gândit că era bine că nu erau probleme grave în lucrarea mea și că, atunci când un conducător ar fi cercetat cine era de vină, vina n-ar fi căzut asupra mea. A fost genul de atitudine iresponsabilă pe care am avut-o mult timp față de datoria mea și n-am văzut nimic greșit în asta. Într-o zi, o soră cu care lucram mi-a spus că nu-mi asumam o povară în datoria mea, nici nu vedeam imaginea de ansamblu, ci eram atent doar la lucrarea mea și nu mă implicam activ în procesul decizional. A spus că e un lucru periculos și că, dacă nu schimb asta, mai devreme sau mai târziu, voi fi alungat de Dumnezeu. Mi-a spus c-ar trebui să reflectez profund la atitudinea mea față de datorie. După părtășia ei, tot n-am reflectat asupra mea. În schimb, am găsit motive: „Nu ai văzut toată suferința mea? Nu este deloc ușor să îndeplinesc bine această sarcină. Dacă sunt probleme cu lucrarea de care răspund, sunt direct responsabil și, atunci, ce ar crede ceilalți despre mine? Ar crede că sunt incapabil și că nu pot face lucrare practică. În plus, nu răspund alții de celelalte sarcini? Participarea mea la aceste decizii nu va avea nicio consecință.” Și astfel, fusesem mereu

nepăsător și iresponsabil față de lucrarea bisericii și nu am reflectat sau încercat să mă cunosc.

În ianuarie 2021, un conducător a venit la mine și mi-a spus: „Frații și surorile au zis că nu-ți asumi povara în datorie, că în timpul discuțiilor despre lucrare, rareori îți spui părerea, nu faci recomandări substanțiale și n-ai nici pic de responsabilitate pentru lucrarea bisericii. Nu ești potrivit pentru a fi conducător. După dezbateri, am decis toți c-ar trebui să fii demis.” Ascultându-l pe conducător, am devenit complet năucit, gata să mă prăbușesc. M-am gândit: „N-am participat mult la lucrarea de ansamblu a bisericii, dar am fost foarte ocupat zilnic cu responsabilitățile mele și am suferit atât de mult. Cum puteți spune că nu duc o povară? Nu ajunge că mi-am făcut treaba fără nicio problemă?” O vreme, n-am putut accepta acest final, dar am continuat să cred că tot ce a făcut Dumnezeu era bun, iar eu încă nu-mi dădeam seama de asta. M-am rugat lui Dumnezeu și am căutat îndrumarea Lui, ca să pot reflecta și să mă pot cunoaște.

Ulterior, am văzut un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care m-a impresionat foarte mult. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă.** (Ei sunt egoiști și demni de dispreț.) **Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui**

Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. La ce se gândesc de fiecare dată când fac ceva? Primul lor gând este: «Va ști Dumnezeu dacă fac asta? Este vizibil pentru alți oameni? Dacă alți oameni nu văd că am făcut tot acest efort și că am lucrat cu asiduitate și dacă nici Dumnezeu nu vede, atunci nu are niciun rost să fac acest efort și să sufăr pentru asta.» Nu este un lucru extrem de egoist? În același timp, este un tip de intenție infamă. Când ei gândesc și acționează astfel, conștiința lor joacă vreun rol? Este conștiința lor acuzată în asta? Nu, conștiința lor nu joacă niciun rol și nu este acuzată. Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor, ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii. Acțiunile și intențiile unor asemenea persoane sunt clare pentru toată lumea: răsar de fiecare dată când există șansa de a-și arăta fața sau de a se bucura de vreo binecuvântare. Dar, când nu este o șansă de a-și arăta fața sau imediat ce există o perioadă de suferință, dispar din vedere precum o țestoasă care își retrage capul în carapace. Are o asemenea persoană conștiință și rațiune? (Nu.) **O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare**

remușcare? Oamenii ca aceștia nu au remușcări; conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop. Nu a simțit niciodată remușcarea din partea conștiinței sale, deci poate ea să simtă reproșul și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Am simțit cum cuvintele lui Dumnezeu îmi străpung inima. Eram exact ce a descris Dumnezeu. Fusesem neatent și distant față de datoria mea, neacordând atenție decât responsabilităților mele. Mă ocupasem doar de lucrarea mea. Luasem în considerare doar dacă îmi putea fi satisfăcută dorința de reputație și statut. Nu ocrotisem deloc lucrarea bisericii. În perioada aceea, când toți discutau pentru a lua decizii, am considerat că orice succes din afara responsabilității mele nu m-ar ajuta să dau bine, iar dacă aceste lucruri nu erau bine gestionate, vina ar cădea pe mine. Așadar, nu participam dacă puteam evita acest lucru. Am făcut totul mecanic, fiind de acord cu toți ceilalți. Aceea era nepăsare și iresponsabilitate. Am fost foarte sârguincios și muncitor în lucrarea din sfera mea, temându-mă să nu fiu emondat dacă era vreo problemă, sau că voi demis și complet discreditat. Ca să mă ocup bine de lucrarea mea și să-mi păstrez statutul și imaginea în fața celorlalți, am tratat luarea deciziilor ca pe o neplăcere și o pierdere de timp care mă împiedica să-mi duc la bun sfârșit lucrarea. Reflectând asupra comportamentului meu, am văzut că intenția din spatele îndeplinirii datoriei mele fusese să mă mulțumesc pe mine și că toată suferința fusese pentru mine. Nu-mi asumasem nicio povară și nicio responsabilitate pentru a ocroti lucrarea sau interesele bisericii. Nu fusesem lipsit de umanitate? Eram complet nedemn de o funcție atât de importantă. În acel moment, am acceptat pe deplin demiterea mea. Deși eram conștient că faptele mele încălcau voia lui Dumnezeu, tot nu mi-am înțeles propria natură și n-am știut ce anume a dus la neasumarea poverii în datoria mea, la fixația asupra

reputației și a statutului și a neglijenței mele complete față de interesele bisericii. După aceea, m-am rugat lui Dumnezeu în legătură cu această problemă, cerându-I să mă îndrume să cunosc rădăcina și esența problemei mele, să-mi văd firea satanică, ca să mă pot dispreți din toată inima.

După aceea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Antihriștii nu au pic de conștiință, simț sau umanitate. Nu numai că le lipsește orice urmă de rușine, dar au și un alt semn distinctiv: sunt neobișnuit de egoiști și ticăloși. Sensul literal al «egoismului și ticăloșiei» lor nu este greu de înțeles: ei sunt orbi cu privire la orice în afară de propriile interese. Orice are legătură cu propriile sale interese îi captează toată atenția și va suferi pentru asta, va plăti un preț, se va cufunda în acel lucru și i se va dedica. Va închide ochii în fața oricărui lucru nu are legătură cu propriile interese și nu-l va lua în seamă; alții pot face cum doresc – nu îi pasă dacă o persoană este perturbatoare sau provoacă tulburări și, din punctul lui de vedere, acest lucru nu are nicio legătură cu el. Spus cu tact, se ocupă de treburile lui. Însă este mai corect să spunem că acest tip de persoană este mârșavă, dezgustătoare, ticăloasă; o definim ca «egoistă și ticăloasă». Cum se manifestă egoismul și ticăloșia antihriștilor? În tot ceea ce este în beneficiul statutului și reputației lui, depune eforturi ca să facă sau să spună orice este necesar și îndură de bunăvoie orice suferință. Dar când este vorba de lucrarea rânduită de casa lui Dumnezeu sau de lucrarea care este prielnică pentru progresul în viață al aleșilor lui Dumnezeu, o ignoră cu desăvârșire. Chiar și atunci când răufăcătorii întrerup, tulbură și comit tot felul de rele, afectând grav prin asta lucrarea bisericii – rămâne impasiv și nepăsător, ca și cum acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu el. Și dacă cineva descoperă și raportează faptele viclene ale unui răufăcător, el spune că nu a văzut**

nimic și simulează ignoranța. Însă dacă cineva îl raportează și dă în vileag faptul că nu face lucrare practică și doar urmărește reputația și statutul, vede roșu înaintea ochilor. Ședințele sunt convocate în grabă pentru a discuta cum să reacționeze, se desfășoară anchete pentru a descoperi cine l-a trădat, cine a fost inițiatorul, cine a fost implicat. Nu va mânca și nu va dormi până nu va da de capăt problemei și până când chestiunea va fi dată cu totul uitării; uneori, e fericit doar după ce-i doboară pe toți cei implicați în raportarea sa. Aceasta este manifestarea egoismului și ticăloșiei, nu-i așa? Face el lucrarea bisericii? El acționează pur și simplu de dragul puterii și statutului său. Își conduce propria operațiune. Indiferent ce lucrare întreprinde, genul de persoană care este un antihrist nu se gândește niciodată la interesele casei lui Dumnezeu. Se gândește doar dacă propriile interese vor fi afectate, doar la puțina lucrare prezentă care e în beneficiul său. Pentru el, lucrarea principală a bisericii este doar un lucru făcut în timpul liber. Nu o ia deloc în serios. Se mișcă doar când este îndemnat să acționeze, face numai ceea ce îi place și doar lucrarea menită pentru a-și păstra statutul și puterea. În ochii lui, orice lucrare rânduită de casa lui Dumnezeu, lucrarea de răspândire a Evangheliei și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt importante. Indiferent ce dificultăți întâmpină alți oameni în munca lor, ce probleme au identificat și raportat antihriștilor, cât de sincere le sunt cuvintele, antihriștii nu acordă atenție, nu se implică, de parcă asta nu are nicio legătură cu ei. Indiferent de cât de importante sunt problemele care apar în lucrarea bisericii, ei sunt extrem de indiferenți. Chiar și atunci când problema se află înaintea lor, ei doar o abordează superficial. Numai atunci când sunt emondați direct de Cei de mai sus și li se ordonă să rezolve o problemă, vor face, în silă, puțină lucrare reală și

vor oferi Celor de mai sus ceva de văzut; curând după aceea, își vor vedea de propria treabă. Față de lucrarea bisericii, față de lucrurile importante ale contextului mai larg, ei sunt dezinteresați, ignoranți. Ba chiar ignoră problemele pe care le descoperă și dau răspunsuri superficiale sau își folosesc cuvintele ca să te respingă când sunt întrebați de probleme, abordându-le doar cu mare reticență. Aceasta este manifestarea egoismului și ticăloșiei, nu-i așa?" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și esența firii lor (Partea întâi)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima. Antihriștii lucrează doar pentru reputația și statutul lor și sunt sârguincioși în tot ceea ce implică propriile interese. Pot să sufere și să-și consume toată energia fizică și mentală pentru asta. Ignoră tot ce nu le aduce niciun beneficiu. Sunt deosebit de egoiști și demni de dispreț. Am văzut că avusesem un comportament de antihrist și că lucrasem doar pentru reputația și statutul meu. „Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct" și „Cu cât mai puține probleme, cu atât mai bine" erau filosofii satanice care mă ghidaseră în viață. Acordasem atenție doar lucrării de care eram responsabil și care îmi putea afecta reputația și statutul, am ignorat lucrarea ieșită din sfera responsabilității mele. Aceasta a dus la pierderi însemnate pentru lucrarea și banii bisericii. Am văzut că fusesem un degenerat egoist, egocentric și vrednic de dispreț, că nu puteai să pui bază în mine. Când mă gândesc la acea perioadă, o serie de probleme au apărut în lucrarea bisericii, iar conducătorii i-au emondat pe ceilalți frați și surori pentru că nu și-au făcut bine treaba. N-am fost emondat direct, dar eram totodată conducător de biserică și aveam o responsabilitate de neevitat. Dac-aș fi participat cu sârguință la discuțiile despre lucrare, poate c-aș fi descoperit unele probleme. Dar, pentru a-mi salva imaginea și statutul, m-am ocupat numai de puținele mele responsabilități și nu m-am gândit deloc la lucrarea

generală a bisericii, nici la interesele ei. Văzând diferitele fărădelegi din datoria mea și pierderile ireparabile cauzate lucrării bisericii, am regretat și m-am învinuit. Dumnezeu m-a înălțat și mi-a arătat har, permițându-mi să îndeplinesc o datorie atât de importantă și dându-mi ocazia să mă perfecționez ca să pot înțelege adevărul mai repede. Eu mă bucurasem de udarea și susținerea cuvintelor lui Dumnezeu timp de mulți ani și, totuși, am răsplătit acest lucru cu nerecunoștință și n-am vrut să-mi fac bine datoria, nici să-I răsplătesc iubirea lui Dumnezeu. M-am gândit doar cum să-mi apăr imaginea, statutul și mica mea sferă, ca să nu fiu emondat. Am fost nepăsător și iresponsabil cu această lucrare importantă și n-am făcut nimic când interesele și lucrarea bisericii au avut de suferit. Am fost indiferent și n-am avut pic de conștiință. Cum aș putea măcar să fiu considerat uman? Când o familie hrănește un câine, acesta îi va fi credincios pe deplin. Am fost cu adevărat mai rău și decât un animal. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam tot mai nedemn să mă bucur de harul lui Dumnezeu. Atunci, am venit înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune: „O, Dumnezeule, m-am gândit doar la reputația și statutul meu făcându-mi datoria, fără să apăr în vreun fel lucrarea bisericii. Am fost lipsit de umanitate, egoist și egocentric. Demiterea mea este venirea dreptății Tale, ba mai mult, este iubirea și mântuirea Ta pentru mine. Sunt gata să mă căiesc.”

Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Care este standardul după care sunt judecate acțiunile și comportamentul unei persoane drept bune sau rele? Acesta e dacă acea persoană, în gândurile, efuziunile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii adevărului-realitate. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător. Cum îi privește Dumnezeu pe răufăcători? Pentru**

Dumnezeu, gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru El, nici nu-l umilesc și nu îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe El și sunt pline de semnele ocării pe care I-ai adus-o. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El și nici nu-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă «pentru binele tău»? Mai precis, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, acțiunile tale nu vor fi văzute ca fapte bune, vor fi considerate fapte rele. Nu numai că nu vor obține aprobarea lui Dumnezeu – vor fi condamnate. Ce speră să câștige cineva dintr-o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că firea Lui e dreaptă și nu tolerează nicio ofensă. Dumnezeu vede în adâncul inimilor noastre și, dacă ne îndeplinim îndatoririle cu alte intenții decât mulțumirea Lui, dacă nu practicăm adevărul, dacă vrem să fim mulțumiți în toate privințele și urmărim reputația și statutul, Dumnezeu nu laudă asta. Oricât am suferi făcând asta, Dumnezeu nu comemorează acest lucru, ci ne condamnă drept persoane rele. Intențiile din datoria mea erau greșite. Nu erau ca să-L mulțumesc pe Dumnezeu, ci pentru propriul proiect. Eram dispus să sufăr și să fac efort pentru lucrarea de care răspundeam, dar o făceam pentru a-mi apăra statutul și imaginea în ochii celorlalți. Am vrut să fiu admirat pentru că păream că sufăr și că trudesc, ca să obțin lauda oamenilor și un loc în inimile lor. Prin harul lui Dumnezeu am fost capabil să slujesc în calitate de conducător și am avut șansa de a mă perfecționa. Conducătorii răspund de lucrarea generală a bisericii și sunt multe

probleme, greutăți și chestiuni de rezolvat. E nevoie de multă căutare a adevărului și principiilor. Ei pot face greșeli în lucrare și pot fi emondați, dar, prin revizuire, remediere și reflectare constantă, vor obține multe. Toate sunt cunoștințe practice, fie că e vorba de firea dreaptă a lui Dumnezeu sau de firea lor coruptă. Dumnezeu le permite oamenilor să dobândească adevărul prin îndeplinirea unei datorii, dar eu nu țineam cont de voia lui Dumnezeu sau nu-mi luam în serios datoria. O tratam ca pe o inconvenienţă, pierzând atâtea șanse de a dobândi adevărul. Într-o datorie atât de importantă, dacă nu eram responsabil, nu colaboram cu ceilalți, nu jucam un rol în procesul decizional sau în supraveghere, cum îmi făceam, de fapt, datoria? Îl păcăleam și înșelam pe Dumnezeu. Făceam rău!

Mai târziu, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți**

onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de practicare. Interesele bisericii trebuie să fie pe primul loc în îndatoririle noastre. Trebuie să-I acceptăm scrutarea, să ne concentrăm pe căutarea adevărului, să lăsăm deoparte imaginea, statutul și interesele personale și să păzim, în toate privințele, lucrarea bisericii. Doar așa putem să acționăm în acord cu voia Lui și să trăim sincer și onorabil. Crezusem mereu că a participa în procesul decizional pentru lucrarea bisericii îmi va întârzia propria lucrare, dar e o idee absurdă. De fapt, cât te axezi pe căutarea adevărurilor-principii, păstrezi un sens al priorităților și te ocupi de sarcini esențiale, lucrarea nu va fi întârziată. Iar participând la luarea deciziilor, vei înțelege mai multe principii, lucru prielnic pentru datorie și pentru tine. Casa lui Dumnezeu pune fiecare biserică să-și aleagă câțiva conducători care răspund împreună de lucrarea ei, astfel încât să se poată completa, supraveghea și verifica reciproc. Mai ales în chestiuni importante, când aceștia sunt factori decizionali, acest lucru poate să prevină pierderi pentru lucrarea bisericii datorate unor decizii aleatorii și lipsei de înțelegere, dar eu am fost nepăsător și neglijent într-o

datorie atât de importantă. N-am fost deloc demn de încredere și am meritat să fiu demis și izgonit. Când mi-am dat seama de asta, am decis că, în viitor, indiferent dacă e lucrarea de care răspund în principal, dacă e lucrarea bisericii sau implică interesele ei, aceasta e responsabilitatea și datoria mea și ar trebui să fac totul pentru a ocroti lucrarea bisericii.

Mai târziu, am fost ales conducător la o altă biserică. Am știut că acest lucru reprezenta o preamărire din partea lui Dumnezeu. Fusesem egoist și josnic, dar biserica tot mi-a permis să îndeplinesc o datorie atât de importantă. Am jurat că o voi face cum se cuvine, că nu mă voi gândi cu egoism doar la lucrarea mea. Eram unul dintre cei trei conducători de la acea biserică și fiecare răspundea de o parte a lucrării. În lucrarea de care eram responsabil, am văzut multe lucruri pe care nu le înțelegeam, care necesitau timp și efort pentru a le învăța. Zilnic, aveam programul încărcat și uneori simțeam că nu am destul timp. Într-o zi, o soră cu care lucram a venit la mine și a spus că voia s-o ajut să se ocupe de câteva probleme. M-am gândit: „Cu câteva zile înainte, un conducător superior mi-a revizuit lucrarea și mi-a spus că erau multe lucruri pe care nu le făcusem cum trebuie. Timpul meu e foarte prețios. Dacă merg să o ajut și asta îmi întârzie lucrarea și mă împiedică să am rezultate, ce va crede conducătorul despre mine? Oare va spune că sunt incompetent și că nu pot face lucrare practică? Oare voi fi demis din nou?” La acest gând, mi-am dat seama că iar mă gândeam la imaginea și statutul meu, că lucrarea bisericii e un întreg și că nu o pot diviza. Dacă mă ocupam doar de responsabilitățile mele și neglijam restul, n-aș fi egoist și demn de dispreț, apărându-mi doar propriile interese? N-am putut face asta. A trebuit să las interesele mele și să cooperez cu sora pentru a rezolva problemele bisericii. Așadar, am fost de-acord să o ajut să se ocupe de probleme. Când am făcut asta, m-am simțit împăcat și am simțit libertatea care vine din practicarea adevărului. Deși

demiterea a fost foarte dureroasă pentru mine, mi-a dat și o lecție valoroasă. M-a făcut să conștientizez practic firea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu tolerează ofensă. De asemenea, mi-am îndreptat, într-o anumită măsură, părerile greșite și atitudinea nepăsătoare față de datoria mea. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea mea!

79. Doar pentru 300000 yuani

de Liming, China

În jurul orei 21.00, pe 9 octombrie 2009, când eu împreună cu soția și fiica mea aveam o adunare, am auzit deodată o bătaie stringentă în ușă. M-am grăbit să ascund cărțile noastre conținând cuvintele lui Dumnezeu și, în momentul în care soția mea a deschis ușa, șapte ofițeri de poliție au dat buzna, unul dintre ei strigând: „Suntem de la Brigada de Securitate Națională. Vii cu noi!" M-au forțat să intru într-o mașină de poliție și trei ofițeri au rămas în urmă să ne percheziționeze casa. Am aflat mai târziu că la aproximativ o jumătate de oră după ce m-au luat pe mine, au adus-o și pe soția mea în custodie.

În mașină, m-au amenințat: „Conducătorul tău a fost deja arestat. Atât timp cât ne spui tot ce știi, nu îți vom îngreuna situația." Au mai spus și câteva lucruri de defăimare a bisericii. Eram atât de furios să aud toate acele minciuni de la ei, dar am simțit și o oarecare frică, neștiind cum aveau să mă tortureze. Am spus o rugăciune către Dumnezeu în inima mea, cerându-I să vegheze asupra mea, astfel încât, indiferent cum aș suferi, să nu devin o iudă și să nu-L trădez. M-au dus la Brigada de Securitate Națională, iar doi ofițeri în civil m-au tras într-o cameră de la etaj, apoi m-au împins pe o canapea. Căpitanul m-a întrebat: „Când ai devenit religios? Unde ai adunări? Cine este conducătorul tău? Câți oameni sunt în biserica ta?" Nu am răspuns. A scos câteva fotografii dintr-un buzunar și m-a întrebat dacă recunosc oamenii din ele, la care am răspuns: „Nu". Apoi a spus: „Dumnezeul Atotputernic în care crezi este interzis în mod expres în China. Comitetul Central a decretat cu mult timp în urmă că orice biserică secretă trebuie distrusă, așa că ar fi bine să începi chiar acum să vorbești!" A continuat, cerând să afle unde se aflau 300000 yuani (în jur de 45000$).

Unul dintre ofițeri a lovit în masă și a țipat, cu ochii larg deschiși: „Avem chitanțele și știm că ai 300000 de yuani. Adu-ne banii aceia acum!” Văzând acea expresie feroce de pe chipul lui, m-am înfuriat și i-am răspuns: „Aceia nu sunt banii voștri. De ce îi cereți? De ce vreți să-i confiscați?” Cei doi ofițeri s-au repezit asupra mea și au început să mă lovească drept în față și au continuat să mă bată, în intervale, de la ora 22:00 la 00:00. Fața și capul îmi erau complet umflate, urechile îmi țiuiau și mă durea tot corpul. M-am întins pe podea, am închis ochii și am spus o rugăciune în gând către Dumnezeu, cerându-I să-mi dea putere și să-mi vegheze inima, astfel încât, chiar dacă eram omorât în bătaie, să nu renunț niciodată la banii bisericii, să nu fiu niciodată o iudă. Polițiștii au văzut că nu spuneam nimic, așa că m-au dus la un centru de detenție și m-au lăsat încătușat de o balustradă din fier peste noapte.

După aceea, m-au băgat într-o casă de detenție. Pe parcursul următoarelor câteva zile, polițiștii m-au adus de trei ori la interogatoriu pentru a afla unde erau păstrați banii bisericii și eu nu le-am spus nimic. În dimineața zilei de 17 octombrie, puțin după ora 8, polițiștii m-au dus înapoi la Brigada de Securitate Națională, mi-au încătușat mâinile și picioarele de un scaun de fier într-o sală de interogatoriu, iar apoi au pretins să afle unde sunt banii. Tot nu am spus nimic. Un ofițer a luat o bucată de bambus tăiat subțire, cu două straturi și a început să mă biciuie cu el în cap și în partea superioară a corpului și l-a folosit pentru a încerca să-mi deschidă gura cu forța. Capul meu era bătut pe toate părțile. Când nu a putut să-mi deschidă gura, mi-a răsucit urechile cu forță în timp ce trăgea de ele în sus și țipa: „Ți-am pus o afurisită de întrebare! Ești surd sau ce? Crezi că o să mă ignori? Am să te bat dacă faci pe durul și atunci o să vedem cine e dur cu adevărat!” Spunând asta, m-a tras de perciuni, apoi mi-a smuncit părul de pe vârful capului înainte și înapoi. Am simțit că scalpul era pe cale să-mi fie

smuls și mă simțeam foarte amețit. M-au chinuit fără oprire până pe la ora 22 în acea noapte și, văzând că refuzam categoric să vorbesc, ei au spus cu cruzime: „Asta e tot pentru azi, dar ar fi bine să te gândești bine în seara asta și să ne dai niște răspunsuri mâine!" Aveam urme pe tot corpul de la bătăile lor și îmi ardea spatele de durere. Neștiind ce mi-au rezervat pentru a doua zi, mă simțeam puțin slăbit, așa că m-am rugat în gând: „Dumnezeule Atotputernic! Te rog, protejează-mă și dă-mi credință ca să nu fiu o iudă și să nu Te trădez, chiar dacă asta înseamnă moartea mea."

În seara următoare, căpitanul Brigăzii de Securitate Națională a venit să mă interogheze. El s-a încruntat la mine și a strigat: „Dovezile sunt chiar în fața noastră, dar tu nu vrei să recunoști. Îți sugerez să fii înțelept și să scuipi tot, altfel vei plăti prețul!" Văzând că tot nu vorbesc, s-a înfuriat atât de tare încât s-a ridicat și și-a strâns pumnii cu o privire demonică pe față. Chiar nu știam cum aș suporta dacă ar începe să mă lovească cu pumnii aceia! Am spus repede o rugăciune: „Dumnezeule Atotputernic! Te rog să rămâi cu mine și să-mi alungi frica. Îndrumă-mă să mărturisesc ferm." După rugăciunea mea, mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: „**Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 75). Oricât de înverșunați ar putea fi polițiștii, și ei sunt în mâinile lui Dumnezeu. Nu pot să-mi facă nimic fără permisiunea lui Dumnezeu, așa că am știut că trebuie să mă sprijin pe Dumnezeu pentru a mărturisi ferm. Acest gând mi-a întărit credința și nu mi-a mai fost atât de frică. Chiar atunci, un ofițer chel s-a uitat la mine și a strigat: „Avem niște trucuri în mânecă dacă nu vorbești! Te vom duce la biroul provincial și tipii aceia îți vor putea deschide cu siguranță gura." Dar tot nu am spus nimic, indiferent cum m-au amenințat.

Câteva zile mai târziu, m-au dus într-o altă cameră de interogatoriu a Brigăzii de Securitate Națională. Toți cei patru pereți erau acoperiți cu bureți foarte groși și, în mijlocul încăperii, era un scaun de fier. Un ofițer m-a așezat pe scaun, mi-a legat mâinile și picioarele de el și apoi a continuat să mă interogheze despre locul unde se aflau banii bisericii. M-a întrebat cu înverșunare: „Vrei să predai acei 300000 sau nu? Crezi că va fi bine dacă nu spui nimic? Nu am altceva decât timp pentru tine!" A luat una dintre acele bucăți de bambus și a început să mă biciuie foarte tare pe partea superioară a corpului, în timp ce striga: „Ești surd sau ce? M-ai auzit?" Apoi mi-a tras cu forță urechile în sus și mi-a tras cu putere părul de pe tâmple. Mi-a prins părul în vârful capului și l-a scuturat înainte și înapoi cât a putut de tare. A fost insuportabil de dureros, de parcă scalpul meu ar fi fost pe punctul de a se despica. Au început să mă biciuie din nou cu bambusul după aceea și m-am ales cu semne umflate, sângeroase, pe tot corpul. Durerea era foarte greu de suportat. I-am urât profund pe acei polițiști și mi-a fost, totodată, oarecum frică, neștiind cât de mult vor continua să mă tortureze sau dacă aș putea rezista. M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, Satana mă chinuie neîncetat, încercând să-mi distrugă hotărârea, astfel încât să Te trădez și să poată fura banii bisericii. Dumnezeule, mi-e teamă că nu voi fi capabil să rezist fizic. Te rog, protejează-mă și dă-mi credință." După rugăciune, m-am gândit la un imn din cuvintele lui Dumnezeu numit „**Durerea încercărilor este o binecuvântare de la Dumnezeu**": „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe**

minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Luând în considerare cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că experimentarea asupririi și a greutăților înseamnă că Dumnezeu ne desăvârșește credința. Dumnezeu spera să pot să fiu martor pentru El în fața Satanei. Indiferent cât de mult aș putea suferi în trup, nu puteam ceda în fața Satanei, ci trebuia să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu și să-L mulțumesc. Gândindu-mă la asta astfel, nu am simțit că este atât de dificil, ci doar am scrâșnit din dinți și am rezistat torturii lor. Când au văzut că tot nu vorbesc după ce m-au bătut timp de 10 sau 15 minute, m-au amenințat: „Nu spui niciun cuvânt – nu ți-e frică de închisoare? Dacă ești închis, va fi o pată permanentă. Copiii tăi nu vor intra niciodată în serviciul public și nu se vor putea alătura partidului. Le vei distruge viitorul!" Nu eram afectat de ceea ce au spus ei pentru că știam, în inima mea, că destinele oamenilor sunt în întregime în mâinile lui Dumnezeu. Viitorul copiilor mei era supus stăpânirii și rânduielilor lui Dumnezeu, iar poliția nu avea niciun cuvânt de spus în privința asta. Chiar atunci, unul dintre ofițeri a sunat-o pe fiica mea și i-am auzit vocea de la celălalt capăt: „Tată! Tu și mama sunteți bine acolo?" I-am spus: „Suntem bine, nu-ți face griji. Stai acasă și ai grijă de fratele tău." Polițiștii au încercat o altă tactică când au văzut că aceasta nu a funcționat, spunând: „Voi fi direct cu tine. Eu și cumnatul tău suntem din același oraș și lucrăm în aceeași unitate. Secretarul din satul tău și cu mine am făcut și serviciul militar împreună. Am întrebat despre tine și toată

lumea spune că ești un băiat bun, așa că doar spune-ne ce știi și îți vom da drumul.” Cu siguranță acesta era un truc al Satanei și m-am rugat în gând lui Dumnezeu, cerându-I să-mi păzească inima. Când nu i-am răspuns, el a continuat: „Soția ta a vorbit deja, așa că doar spune-ne ce vrem să știm. Unde sunt cei 300000?” Am spus: „Nu am nimic de spus.” Când au văzut că ademenirile nu funcționau, au început să mă tortureze din nou.

Într-o noapte, nu m-au lăsat să mănânc sau să dorm, iar în secunda în care închideam ochii, începeau să mă bată în cap cu bambusul. Dacă spatele meu se cocoșa ușor, îl biciuiau foarte tare. Era octombrie, așa că nopțile erau foarte reci și nu purtam decât o cămașă și un costum de afaceri. Până la primele ore ale dimineții, mi s-a făcut atât de frig încât aveam frisoane în tot corpul. Unul dintre ofițeri a strigat: „Să nu crezi că o să-ți fie ușor dacă nu vorbești. Vei muri în mizerie!” Auzul acestor cuvinte m-a slăbit oarecum. Nu știam cât timp aveau să mă tortureze sau dacă voi putea continua să rezist. Mă rugam lui Dumnezeu neîncetat, cerându-I să mă îndrume și să vegheze asupra mea. De asemenea, am hotărât că, indiferent cu ce m-aș confrunta, nu L-aș putea trăda niciodată pe Dumnezeu. La acea vreme, polițiștii din turele de schimb erau îmbrăcați foarte călduros și toți au răcit, dar eu, deși aveam doar cămașa mea subțire și am fost torturat de ei toată noaptea, nu aveam nimic. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru grija Lui. Un ofițer a mormăit la mine, tușind: „Această răceală pe care o am este numai vina ta!” Apoi, unul dintre ei a venit și m-a lovit atât de tare în partea stângă a feței încât vedeam stele. Am simțit că toată camera se învârtea. Un altul stătea într-o parte, râzând întruna, apoi a venit și m-a pocnit foarte tare în partea dreaptă a feței, țipând: „Ai de gând să vorbești sau ce? Unde sunt acei bani? Cu toții ne-am îmbolnăvit din cauza acestui interogatoriu. Te vom omorî, pur și simplu, în bătaie și o să încheiem povestea!” În timp ce spunea asta, mi-a împins cătușele foarte tare în încheieturile mâinilor, apoi

le-a apăsat foarte viguros de mai multe ori până când mi s-au înfipt adânc în carne. Am simțit că mâinile îmi erau pe cale să se rupă. În scurt timp, s-au înnegrit și s-au învinețit – aveam dureri îngrozitoare, îmi tremura întregul corp și transpiram abundent. Acest tip de durere e de nedescris. În acel moment m-am simțit de parcă eram la capătul puterilor, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, în repetate rânduri, cerându-I să mă protejeze ca să pot rămâne ferm. Văzând privirea mea îndurerată, un ofițer care stătea deoparte m-a batjocorit: „Tu crezi în Dumnezeu, așa că zi-I Dumnezeului tău să vină să te salveze!" Știam că Satana mă punea la încercare. Mă gândeam că Partidul Comunist a vrut să folosească tortura pentru a mă face să-L trădez și să-L neg pe Dumnezeu, dar cu cât mă persecuta mai mult, cu atât îi vedeam mai clar fața rea de a-L urî pe Dumnezeu și de a se împotrivi Lui și cu atât eram mai hotărât să am credință și să-L urmez pe Dumnezeu. Apoi m-am rugat: „Dumnezeule! Tortura brutală a Partidului Comunist împotriva mea astăzi este ceva ce permiți Tu să se întâmple, astfel încât să văd că este diavolul Satana, că este dușmanul Tău. Sunt gata să mă lepăd de el și să îl resping din toată inima și sunt ferm hotărât să Te urmez!"

După aceea, un ofițer a călcat foarte tare de câteva ori pe cătușele mele cu călcâiul pantofului, înfigându-mi-le adânc în carnea încheieturilor. Era o durere atât de intensă încât nici măcar nu puteam respira. O oră mai târziu, mâinile mele au început să devină negre și venele de pe tot corpul meu erau dilatate. Îmi simțeam capul de parcă era pe cale să explodeze și până și inima mă durea. Aveam dureri pe întregul corp pe care nici măcar nu le pot descrie. Îmi era teamă că voi ajunge să-mi pierd uzul mâinilor dacă acest lucru continua. M-am gândit la tatăl meu în vârstă care avea nevoie de îngrijire și la fiica și fiul meu pe care încă îi creșteam. Cum aș avea grijă de ei, tineri și bătrâni, dacă mi-aș pierde mâinile? Poate aș putea să le spun polițiștilor niște lucruri fără importanță? Dar apoi am știut că a da în vileag

ar însemna că deveneam un păcătos de-a lungul veacurilor. Cu toate acestea, realmente nu mai puteam rezista acelei torturi și voiam doar să mor pentru a pune capăt suferinței și, în felul acesta, nici nu L-aș trăda pe Dumnezeu. Am vrut să mă înfig cu capul în colțul mesei ca să mor și să termin. În lacrimi, am făcut ultima mea rugăciune către Dumnezeu: „Dumnezeule Atotputernic! Prin harul Tău, eu am putut experimenta lucrarea Ta din zilele de pe urmă. Nu vreau să mor atât de devreme, dar chiar nu mai pot suporta tortura Satanei și mi-e teamă că voi sfârși prin a Te trăda. Nu vreau să Te rănesc." În timpul rugăciunii mele, mi-au venit în gând câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința. Dumnezeu îmi permitea să trec prin acea durere pentru a-mi desăvârși credința, însă neînțelegând voia lui Dumnezeu, nu mă gândeam cum să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Mă gândeam doar cum să scap de această situație. Cât de egoist din partea mea! Știam că nu puteam muri așa – atât timp cât mai rămânea o singură suflare în mine, trebuia să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu! M-am rugat: „Dumnezeule, viața mea este în mâinile Tale și vreau să mă supun planului Tău pentru mine. Te rog, dă-mi credință și protejează-mă ca să pot rămâne puternic." Polițiștii au văzut că nu vor scoate nimic de la mine și au spus amenințător: „Du-te și gândește-te bine în noaptea aceasta și ne vom întoarce mâine să-ți punem câteva întrebări."

În acel moment, stătusem trei zile și două nopți fără să dorm. Eram în pragul epuizării, inima mă durea și tot corpul mă durea prea mult pentru a putea suporta. Gândul că poliția mă va interoga în continuare a doua zi m-a ținut treaz toată noaptea, rugându-mă lui Dumnezeu neîncetat: „O, Dumnezeule! Mi-e teamă că poliția mă va tortura în continuare mâine și nu voi putea rezista fizic. Dumnezeule, Te rog, protejează-mă și dă-mi credință și putere. Vreau să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana". După rugăciune, mi-am amintit ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Am meditat la cuvintele lui Dumnezeu și am putut să văd că El permitea să mi se întâmple asta pentru a testa dacă am credință adevărată sau nu și pentru a-mi oferi șansa de a mărturisi ferm pentru Dumnezeu. M-am gândit la Iov, că a fost pus la încercare de Satana, și-a pierdut toate bunurile, copiii și întregul corp i s-a umplut de bube. Chiar și așa, Iov nu L-a învinuit pe Dumnezeu, ci I-a lăudat numele, fiind mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu. Petru a suferit, de asemenea, persecuție și a fost absolut dispus să fie răstignit cu capul în jos de dragul lui Dumnezeu, iubindu-L pe Dumnezeu și supunându-I-se până în punctul de a renunța la viața sa. Dar eu, după câteva torturi crude din partea unor ofițeri de poliție, nu m-am

gândit decât la propriul meu trup și am vrut să scap după doar puțină suferință. Nu am avut credință adevărată și ascultare față de Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo mărturie. M-am simțit tot mai rușinat pe măsură ce mă gândeam la asta și am spus o rugăciune: „Dumnezeule, viața mea este fără valoare. Orice mi-ar face poliția după asta, indiferent prin câtă suferință fizică trebuie să trec, nu vreau să mă mai gândesc doar la mine. Vreau să mă pun în mâinile Tale și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale." După acea rugăciune, s-a întâmplat ceva uimitor – toată durerea din corpul meu a dispărut, pur și simplu, și m-am simțit ca și cum aș fi brusc mult mai ușor. I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu. A doua zi, în jurul orei 8 dimineața, polițiștii s-au întors să mă interogheze, cerând să știe unde sunt banii, dar indiferent cum m-au interogat, am spus doar că nu știu. Au trecut prin mai multe runde de interogatoriu și, când tot nu au putut obține informații utile de la mine, m-au lăsat cu o lovitură la plecare: „Te paște închisoarea!" M-am gândit în sinea mea că nu L-aș trăda niciodată pe Dumnezeu, chiar dacă aș rămâne în închisoare până la sfârșitul zilelor mele.

După ce m-au reținut timp de o lună, în cele din urmă, mi-au dat un an de reeducare prin muncă, aducându-mi acuzația de „folosire a unei organizații sectante pentru a submina aplicarea legii". Văzând cât de mult urăște Partidul Comunist oamenii cu credință, mi-am adus aminte de ceva ce a spus Dumnezeu: „**Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de**

sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! […] De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu? De ce să folosești forța ca să oprești venirea lui Dumnezeu? De ce să nu-I permiți lui Dumnezeu să colinde în voie pe pământul pe care El l-a creat? De ce să-L hăituiești pe Dumnezeu până când nu mai are unde să-Și odihnească al Său cap? Unde este căldura dintre oameni?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Partidul Comunist încearcă să pară plin de virtute și moralitate, trâmbițând în privința libertății religioase în timp ce folosește, în secret, tactici pentru a-i aresta și persecuta pe aleșii lui Dumnezeu, crezând în zadar că poate realiza o eradicare a credincioșilor. Omenirea a fost creată de Dumnezeu, și să avem credință și să ne închinăm lui Dumnezeu este drept și firesc, dar Partidul Comunist ne arestează și ne asuprește nebunește, încercând să ne facă să-L negăm și să-L trădăm pe Dumnezeu. Am putut vedea că a avea Partidul Comunist la putere însemna să-l ai pe Satana la putere – Partidul urăște adevărul și Îl urăște pe Dumnezeu. Este, în esență, Satana diavolul care e ostil față de Dumnezeu. Înainte, nu am putut vedea niciodată esența demonică a Partidului Comunist, dar acea arestare mi-a dat un oarecare

discernământ și am devenit capabil să mă lepăd de el și să-l resping din toată inima. De asemenea, am devenit mai hotărât în încrederea mea de a-L urma pe Dumnezeu.

Pe 9 noiembrie 2009, am fost dus într-un lagăr de muncă, unde polițiștii le-au cerut altor doi prizonieri să mă supravegheze. Nu au plecat niciodată de lângă mine și a trebuit să mă prezint la ei chiar și pentru a merge la toaletă. Gardienii închisorii nu m-au lăsat să vorbesc cu nimeni, de teamă că aveam să împărtășesc Evanghelia cu cineva și a trebuit să recit regulile închisorii în fiecare zi. Dacă făceam greșeli în recitarea mea, trebuia să stau în picioare ca pedeapsă. Făceam o muncă extrem de grea de dimineața până seara zi de zi și, dacă nu puteam să-mi termin sarcinile, eram blestemat, bătut și trebuia să stau în picioare ca pedeapsă. Ceea ce-mi dădeau să mănânc era mai rău decât lăturile cu care ai hrăni un porc. Pentru fiecare masă, am primit doar o chiflă mică la aburi și niște supă chioară care avea doar o bucată de morcov de mărimea unui deget mic. Întotdeauna munceam pe stomacul gol. Ori de câte ori mă simțeam nefericit și deprimat, mă rugam lui Dumnezeu sau fredonam în gând câteva imnuri din cuvintele lui Dumnezeu. În felul acesta, am trecut prin acel an de viață în închisoare.

După ce am ieșit din închisoare, poliția m-a avertizat: „Nu poți să te îndepărtezi de casă un an întreg. Trebuie să fii gata să apari în momentul în care te sunăm.” După ce am ajuns acasă, am aflat că, după ce soția mea a fost arestată, poliția a chestionat-o și pe ea fără oprire despre unde erau păstrați banii bisericii. Ea nu le-a spus nimic și a fost eliberată dintr-un centru de detenție după ce a fost reținută timp de 23 de zile. Când polițiștii nu au putut obține nicio informație despre unde erau banii, s-au dus la noi acasă s-o percheziționeze de două ori, chiar desfăcându-ne tavanele și iscodindu-i pe cei doi copii ai noștri cu privire la credința noastră. Au mers chiar și la școala fiului nostru să-l hărțuiască. Copiii noștri s-au speriat atât

de tare încât au trăit, în mod constant, la limită și nu au avut niciodată un sentiment de siguranță. Văzând că acei ofițeri nu au lăsat în pace nici măcar doi copii doar pentru a pune mâna pe niște bani, m-am umplut de ură față de acei demoni ai Partidului Comunist. După ce am ieșit, supravegherea poliției m-a împiedicat să citesc cuvintele lui Dumnezeu sau să particip la adunări. Nu am avut de ales decât să plec din oraș pentru a împărtăși Evanghelia și a-mi face datoria. Poliția mă urmărește și astăzi și continuă să-mi preseze rudele și frații și surorile cu care obișnuiam să țin legătura, cerându-le informații despre locul în care mă aflu.

Am trecut prin unele suferințe fizice prin această persecuție și aceste greutăți, dar am experimentat cu adevărat dragostea lui Dumnezeu. Când am fost torturat, de fiecare dată când eram la limita mea absolută, cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere și mi-au arătat calea spre a rămâne puternic. De asemenea, cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să văd prin trucurile Satanei și să înving ispitele lui una după alta. Prin toate acestea, am putut să văd puterea și autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu și că numai Dumnezeu poate mântui omenirea. Credința mea în Dumnezeu a crescut. Am văzut clar și chipul rău al Partidului Comunist, că Îl urăște pe Dumnezeu și lucrează împotriva Lui. Am putut să mă lepăd de el și să-l resping din adâncul inimii. Oricâte persecuții și greutăți aș putea suferi în viitor, îmi voi face cu siguranță datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu!

80. Scăpând din capcana zvonurilor

de William, Statele Unite

În octombrie 2016, am venit în New York, și, ulterior, am fost botezat în numele lui Isus Hristos la o biserică chineză, devenind creștin. Însă după mai bine de un an în biserică, învățasem numai cum să mă rog și să cânt imnuri, iar cunoașterea mea despre Dumnezeu și înțelegerea Bibliei erau superficiale, ceea ce m-a dezamăgit. Așadar, căutam adesea singur predici pe YouTube, ca să pot înțelege voia lui Dumnezeu.

În martie 2018, am cunoscut câțiva frați și surori în New York și am aflat multe adevăruri și taine pe care nu le știusem înainte de adunarea și părtășia cu ei, precum povestea din spatele Bibliei, ce este întruparea, ce este mântuirea, diferența despre adevăratul Hristos și cei falși, diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și cea a omului și altele. Asta mi-a deschis ochii și am câștigat multe. Chiar îmi plăceau acele adunări. La una dintre ele, fratele Bryce a citit multe cuvinte care nu erau în Biblie. Am fost foarte surprins și am întrebat ale cui erau. A spus că aceste cuvinte sunt cuvântările lui Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă. Când am auzit numele de „Dumnezeu Atotputernic”, am fost șocat. Pastorul și prezbiterii ne avertizaseră de multe ori să nu avem niciun contact cu membrii de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Au spus că aceștia credeau într-un om, nu în Isus Hristos. M-am simțit confuz și atât de neliniștit că nu puteam sta locului. Nu am auzit lucrurile pe care Bryce le-a spus după aceea și am găsit o scuză să plec de la adunare.

Când m-am întors acasă, m-am zvârcolit în pat fără să pot dormi, fiindcă în minte mi se derulau scene de la adunarea cu membrii Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Părtășia lor a fost foarte luminătoare, practică și foarte benefică pentru mine. Însă ceea ce au spus pastorul și prezbiterii

despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic îmi răsuna în urechi. Eram supărat și nu știam pe cine să ascult. Am scos telefonul și am mers pe site-ul în care am cea mai mare încredere, Wikipedia, să văd cum era descrisă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Când am citit pe Wikipedia că biserica a fost fondată de un om, că era o organizație a oamenilor și nu o biserică a lui Dumnezeu, precum și niște rapoarte negative ale PCC, am devenit pe dată neliniștit și nu am îndrăznit să le mai ascult părtășia. Eram pe cale să le șterg toate informațiile de contact, dar tocmai când să o fac, mi-am amintit cum m-am înțeles cu ei. Erau demni, iubitori și răbdători cu ceilalți și le admiram mult caracterul, ceea ce trăiau și felul în care vorbeau. Aveam numai impresii bune despre ei. Nu erau deloc așa cum citisem pe internet. Am ezitat. Dar aveam prea multă încredere în Wikipedia, așa că, după ce m-am mai gândit, tot am decis să șterg toate informațiile de contact ale Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și i-am spus ce am aflat fratelui Peter, care cerceta lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic cu mine. Peter a spus că întâmpinarea Domnului este o chestiune importantă pe care trebuie s-o luăm în serios și m-a convins să nu judec cu indiferență, ci să mă rog mai mult și să caut îndrumarea Domnului. Aveam sentimente contradictorii și mă gândeam: „Ce spune el are sens. Întâmpinarea Domnului este o chestiune importantă pe care trebuie s-o luăm în serios. Dacă Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, iar eu nu cercetez, nu voi rata șansa de a-L întâmpina pe Domnul?” Așa că m-am rugat Domnului: „Doamne! Sunt foarte confuz acum. Predicile Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic sunt foarte hrănitoare și am câștigat multe. Dar Wikipedia spune că este o organizație umană, mai degrabă decât o biserică a lui Dumnezeu. Doamne! Nu am discernământ. Mi-e teamă că m-am rătăcit și Îți cer îndrumarea.”

Într-o zi, pe drum spre biserică, o soră mi-a spus o poveste: „Un credincios în Domnul L-a rugat pe Dumnezeu să-l salveze într-un moment

de restriște, așa că Domnul a rânduit trei ocazii în care să fie salvat, dar el le-a ratat pe toate. A spus: «Nu. M-am rugat deja Domnului. Domnul va veni să mă salveze.» După moartea sa, a realizat că Dumnezeu rânduise acele trei ocazii și că și-a pierdut viața pentru că n-a reușit să profite de aceste ocazii.” La biserică, am fost surprins să-l aud pe pastorul meu spunând exact aceeași poveste. Am fost șocat și m-am gândit: „Este incredibil! Am auzit doi oameni spunându-mi aceeași poveste într-o zi, amintindu-mi să profit de ocazia de a fi mântuit de Dumnezeu. Oare îmi spune Domnul să continui să cercetez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic?” Așa că am decis să continui să investighez Fulgerul de la Răsărit.

L-am contactat pe Bryce și i-am spus despre confuzia mea. Am zis: „Știu că există adevăr în părtășia ta și că are lucrarea Duhului Sfânt. Mi-a fost de mare ajutor. Dar am văzut pe Wikipedia că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost fondată de un om numit Zhao, că este o organizație umană, mai degrabă decât o biserică a lui Dumnezeu. Mai erau și multe rapoarte negative ale guvernului PCC pe internet, așa că asta m-a făcut să mă îndoiesc și vreau să vorbesc cu tine.” Bryce a răspuns: „Când cercetăm adevărata cale, nu ne putem baza pe site-uri necredincioase, pe unele grupuri, partide politice sau pe ceea ce spun oamenii. Trebuie să vedem dacă această cale conține adevărul, dacă e lucrarea lui Dumnezeu. Acesta este cel mai important principiu, este fundamental. Când Domnul Isus a venit să lucreze, fariseii au născocit tot felul de zvonuri despre El și au spus multe blasfemii despre El, zicând că nu a fost conceput de Duhul Sfânt, că ale Sale cuvinte au fost un sacrilegiu și că Domnul Isus a alungat demoni, folosindu-l pe regele diavolilor. Ba chiar au spus că nu a înviat și altele. Mulți evrei au ascultat de preoții cei mai de seamă, de cărturari și farisei și nu au îndrăznit să-L urmeze pe Domnul. Dar Petru, Ioan și ceilalți au văzut

cum calea despre care predica El, miracolele și lucrarea Lui veneau toate de la Dumnezeu și aveau autoritatea și puterea lui Dumnezeu, așa că L-au urmat pe Domnul Isus și I-au câștigat mântuirea. Toate acestea arată că esențialul în cercetarea adevăratei căi este să vedem dacă are adevărul și lucrarea Duhului Sfânt. Acesta este singurul principiu." Apoi, Bryce a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi"). Bryce și-a continuat părtășia: „În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic face lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. El exprimă toate adevărurile care curățesc și mântuiesc omenirea, precum scopurile lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, poveștile din spatele lucrării din Epoca Legii, a Harului și a Împărăției și ce se realizează prin acea lucrare, tainele

numelui și întrupării lui Dumnezeu și altele. Dumnezeu Atotputernic judecă și expune natura satanică a oamenilor și adevărul coruptiei lor, care Îl sfidează pe Dumnezeu, și rădăcina răului și a întunericului din lume. Ne spune cum Satana corupe omenirea și felul în care Dumnezeu o mântuiește. De asemenea, ne oferă calea de a ne lepăda de corupție și de a câștiga mântuirea lui Dumnezeu și dezvăluie finalul fiecărui tip de om. Adevărul pe care îl exprimă El și lucrarea Lui de judecată îndeplinesc pe deplin profeția Domnului Isus: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**» (Ioan 16:12-13). Îndeplinește și această profeție din 1 Petru: «**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**» (1 Petru 4:17). Mulți credincioși adevărați de toate confesiunile, care tânjesc după apariția și lucrarea lui Dumnezeu, au văzut cum cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și glasul lui Dumnezeu. Ei au stabilit că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și au venit înaintea lui Dumnezeu. Tot ce vine de la Dumnezeu va înflori. În puțin mai mult de 20 de ani, Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit în toată China și acum ajunge peste tot în lume. Acestea sunt puterea și autoritatea unică a lui Dumnezeu și rodul lucrării Duhului Sfânt. Este o manifestare a înțelepciunii și atotputerniciei lui Dumnezeu. Aceste fapte dovedesc că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, că lucrarea Lui este adevărata cale și apariția și lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu."

Auzind părtășia lui Bryce, am simțit că numai ceva de la Dumnezeu s-ar dezvolta tot mai mult. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic chiar sunt adevărul și dezvăluie multe taine și adevăruri. Cine altcineva decât Dumnezeu ar putea exprima adevărul? Dacă nu citeam adevărurile lui Dumnezeu Atotputernic în căutarea adevăratei căi, ci credeam orbește minciunile postate pe unele site-uri și răspândite de PCC, asta ar fi fost o

nesăbuință. Bryce mi-a cerut să urmăresc filmul „Reeducare «roșie» la domiciliu”. Tatăl protagonistului este șeful Frontului Unit al Departamentului de Muncă municipal, iar ceea ce spune este exact ca tot ce am văzut pe Wikipedia. El spune că biserica a fost înființată de un om numit Zhao, că toți membrii ei îl numesc „omul folosit de Duhul Sfânt” și că îi ascultă predicile tot timpul, așa că asta înseamnă că este o organizație umană și nu o biserică a lui Dumnezeu. Acesta este răspunsul protagonistului: „Cine a fondat creștinismul? Cine a fondat catolicismul? Să fie Pavel sau Petru, cine a fost fondatorul? Cine a fondat iudaismul? Să fi fost oare Moise? Nu sunt absurde toate acestea? Ateul PCC nu a recunoscut niciodată că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin că Dumnezeu a devenit trup. Oricât de mult adevăr exprimă Hristos întrupat, oricât de minunată Îi este lucrarea sau mântuirea, ei vor face tot ce le stă în putință să o nege, să o tăinuiască și să o condamne. Ei cred despre creștinism și catolicism că au fost fondate tot de ființe umane, iar asta este complet absurd. Dacă nu ar fi fost arătarea și lucrarea Domnului Isus, nu ar mai fi credincioși sau adepți ai Domnului, iar creștinismul nu ar putea exista. Acesta este un fapt. Oricât de înzestrați au fost apostolii, cum ar fi putut să întemeieze o biserică? Numai pentru că oamenii au acceptat conducerea și păstorirea apostolilor, înseamnă asta că a fost întemeiat de oameni creștinismul? Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a apărut numai datorită arătării și lucrării lui Dumnezeu Atotputernic. Datorită faptului că Dumnezeu Atotputernic exprimă atât de multe adevăruri și că oamenii știu că este glasul lui Dumnezeu și vin înaintea lui Dumnezeu, biserica a fost înființată. După ce Dumnezeu Atotputernic Și-a început lucrarea, El a mărturisit pentru omul folosit de Duhul Sfânt drept conducătorul bisericii. El este ca Moise în Epoca Legii sau ca apostolii în Epoca Harului. Este folosit de Dumnezeu să-i ude, să-i păstorească și să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu. El face

datoria unui om. Aleșii lui Dumnezeu se roagă în numele lui Dumnezeu Atotputernic, iar la adunări citesc și au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Aleșii lui Dumnezeu acceptă și se supun conducerii acestui om, conform cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic. PCC spune minciuni nerușinate, zicând că noi credem în acest om. Ei neagă apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și adevărurile pe care El le exprimă. Au motive ascunse. Dacă nu erau apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu ar fi existat. Acesta este un fapt de netăgăduit." Simțeam că protagonistul avea dreptate. Biserica a apărut datorită arătării și lucrării lui Dumnezeu, dar numai fiindcă Dumnezeu folosește pe cineva să conducă biserica, PCC spune că aceasta a fost fondată de o ființă umană. Nu este absurd? PCC știe că acești creștini din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic cred în Dumnezeu Atotputernic, așadar, de ce ar spune că este o organizație umană, fondată de un om? Eram nedumerit și l-am auzit pe protagonist continuând: „Așadar, de ce spune guvernul PCC că Biserica este o organizație umană? De ce nu-L menționează pe Dumnezeu în trup? De ce nu menționează niciodată «**Cuvântul Se arată în trup**»? Adevărurile exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt lucrul de care PCC se teme cel mai mult, pentru că ei știu că toți credincioșii în Dumnezeu Atotputernic L-au acceptat fiindcă au citit «**Cuvântul Se arată în trup**». Așa că încearcă să distragă oamenii, spunând că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic a fost înființată de un om, că să ascundă adevărul că Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă, a apărut și lucrează. Adevăratul lor scop când fac asta este să-i împiedice pe oameni să-L urmeze pe Dumnezeu. Deformează adevărul, insistând că biserica apariției și lucrării lui Dumnezeu este o organizație umană. Aceasta este scuza pe care au găsit-o pentru a suprima biserica lui Dumnezeu." Doar atunci mi-am dat seama că afirmația PCC conform căreia

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic ar fi o organizație umană este o deformare voită a faptelor și o scuză pentru a suprima și a persecuta Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. În plus, spun asta ca să inducă oamenii în eroare, ca să-i împiedice să aibă credință în Dumnezeu și să-L urmeze. Acesta este motivul malefic al PCC!

După ce am urmărit acel videoclip, Bryce a avut părtășie: „Zvonurile născocite de PCC și condamnările Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic sunt inseparabile de natura lui demonică, aceea de urî adevărul și a se împotrivi lui Dumnezeu. Cu toții știm că PCC este ateu și crede în marxism-leninism. Urăște mai mult decât orice adevărul, apariția și lucrarea lui Dumnezeu și, de la fondarea țării, în 1949, a suprimat și a persecutat cu sălbăticie credințele religioase. A condamnat bisericile-de-casă drept secte malefice și a ars și distrus nenumărate exemplare ale Bibliei. A arestat, persecutat și întemnițat nenumărați creștini și catolici. Persecuția religioasă a devenit și mai brutală de când Xi Jinping a venit la putere. Bisericile Patriotice au fost închise și demolate, iar multe cruci au fost distruse. PCC chiar plănuiește să rescrie Biblia și Coranul, pentru a nimici credințele religioase. De când Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, a apărut în China, PCC L-a vânat, a umblat peste tot, arestând și persecutând nebunește creștinii. Mulți au fost închiși și torturați brutal, până au fost schilodiți sau uciși, și peste un milion de oameni au fost obligați să fugă din casele lor. PCC obligă presa să difuzeze zvonuri și să stârnească probleme, pentru a înscena și a defăima Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Asta pentru a instiga și a induce în eroare poporul chinez și lumea, ca să se împotrivească și să condamne și ei biserica. Încearcă să nimicească lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Vedem din aceste fapte că PCC este un demon malefic care se împotrivește lui Dumnezeu, derutează și le face rău oamenilor. Este bestia, marele balaur din Apocalipsa! Asta îndeplinește pe

deplin aceste profeții biblice: «**Marele balaur a fost aruncat, și anume șarpele cel vechi, numit diavolul și Satan, cel care înșală întreaga omenire**» (Apocalipsa 12:9). «**Bestia și-a deschis gura blasfemiind împotriva lui Dumnezeu, blasfemiind Numele Său, cortul Său și pe cei ce locuiesc în cer**» (Apocalipsa 13:6). Să asculți minciunile PCC când cercetezi adevărata cale și cauți apariția și lucrarea lui Dumnezeu este ridicol! Iar unii citesc ce scrie pe Wikipedia atunci când cercetează adevărata cale, spunând că au încredere în acel site și că vor crede numai dacă Wikipedia spune că este adevărata cale. Folosesc Wikipedia pentru a determina dacă e adevărata cale. Este asta conform adevărului? Conține Wikipedia adevărul? Este un site al necredincioșilor. Ei compilează materiale și scriu totul din perspectiva necredincioșilor. Necredincioșii au fost cu toții profund corupți de Satana și L-au trădat pe Dumnezeu. Ei nu sunt oameni credincioși. Ei doar urmează mulțimea și spun minciună după minciună. Repetă ca un papagal orice spune PCC. De ce nu iau un interviu bisericii în sine? De ce nu fac un reportaj corect și obiectiv? Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic exprimă atât de multe adevăruri și au zguduit întreaga lume religioasă, chiar lumea în sine. De ce nu raportează acest fapt? Tot felul de mărturii ale membrilor Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic despre experiențele lor legate de lucrarea lui Dumnezeu sunt pe internet de ceva vreme. De ce nu sunt deloc menționate? Guvernul PCC a persecutat brutal biserica, iar asta s-a publicat pe site-urile organizațiilor internaționale ale drepturilor omului. De ce nu fac referire la asta? De ce publică doar minciunile zvonurilor și defăimării bisericii de către guvernul PCC și lumea religioasă? Nu ascund ei în mod voit adevărul și nu răspândesc minciunile satanice ale guvernului? Ce problemă subliniază asta? Că ei sunt uneltele de propagandă folosite de Satana pentru a induce oamenii în eroare. Dacă atunci când cercetăm adevărata cale, credem în Wikipedia, credem minciunile ei, oare nu e o

nesăbuință? Mulți oameni au făcut această greșeală investigând adevărata cale. Dacă văd că guvernele și lumea religioasă condamnă ceva ca nefiind adevărata cale, ei nu vor crede în asta. Chiar sunt credincioși adevărați? Să nu caute cuvintele lui Dumnezeu și să nu-I audă glasul în căutarea lor, ci să creadă cuvintele Satanei, PCC și clerul religios înseamnă că ei cred și îl urmează pe Satana, că au fost induși în eroare și luați de bestie, înseamnă că poartă semnul bestiei."

Părtășia lui Bryce m-a convins pe deplin. Întotdeauna am crezut că Wikipedia este cea mai mare enciclopedie online și că este foarte cuprinzătoare. Chiar avusesem încredere în ea, dar apoi mi-am dat seama că este un site al necredincioșilor. Nu conține niciun adevăr, nici nu este mărturisită de Dumnezeu. Este o unealtă în serviciul Satanei. Orice erezii depravate sunt emise de guvernul PCC, Wikipedia repetă aceste falsități. Cum poate să fie de încredere ceea ce spune? Cercetarea adevăratei căi făcute de mine trebuia să fie bazată pe cuvintele lui Dumnezeu. Trebuia să văd dacă această cale deține adevărul, dacă era exprimată de Dumnezeu și dacă are lucrarea Duhului Sfânt, fiindcă numai Dumnezeu este calea, adevărul și viața și numai El poate să exprime adevărul și să ne arate calea de a alunga păcatul și a fi mântuiți pe deplin. Însă, deși am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic este adevărul și că vine de la Dumnezeu, tot eram controlat de zvonurile PCC și de cuvintele unui presupus site cu autoritate și nu am îndrăznit să cercetez lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Chiar eram derutat! Însă datorită faptului că frații și surorile mele m-au ajutat și au avut încontinuu părtășie cu mine despre adevăr, nu am fost înșelat. Altfel, aș fi pierdut șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului.

Apoi, Bryce și-a continuat părtășia: „De vreme ce toate acestea sunt minciuni pe care PCC le folosește ca să inducă oamenii în eroare și să-i

împiedice să cerceteze adevărata cale, de ce permite Dumnezeu ca aceste născociri să existe? Bunele intenții și înțelepciunea lui Dumnezeu stau în spatele acestui lucru. Vom înțelege odată ce aruncăm o privire la ceea ce spune Dumnezeu Atotputernic: «**În planul Meu, Satana, de la bun început, a pândit la fiecare pas și, ca termen de contrast al înțelepciunii Mele, a încercat întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi perturba planul inițial. Însă puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate din cer și de pe pământ Îmi fac servicii; oare uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Tocmai aici se intersectează înțelepciunea Mea; este exact ceea ce e minunat în privința faptelor Mele și este principiul de funcționare a întregului Meu plan de gestionare. În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta o manifestare a înțelepciunii Mele? Nu tocmai asta e minunat în privința lucrării Mele?**» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 8). Cuvintele lui Dumnezeu ne arată că, în lucrarea Sa, El nu evită uneltirile Satanei, ci le folosește ca să facă un serviciu, pentru a determina fiecare tip de persoană. Lucrarea lui Dumnezeu din Epoca Împărăției este ultima etapă a mântuirii Sale pentru omenire. El exprimă adevărul pentru a-i judeca și curăți pe oameni în funcție de tipul lor, răsplătindu-i în cele din urmă pe cei buni și pedepsindu-i pe cei răi și încheind lucrarea întregii epoci. Dumnezeu îi va transforma în biruitori pe toți cei care cred sincer în El și iubesc adevărul și îi va aduce în Împărăția Sa. El îi va expune și îi va alunga pe necredincioșii care caută doar să se îndestuleze cu pâine, precum și pe toți oamenii răi și antihriștii care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Aceste minciuni răspândite de PCC sunt instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru îndeplinirea

lucrării Sale. Adevărații și falșii credincioși, grâul și neghina, oile și caprele, toate vor fi dezvăluite în această furtună a minciunilor! Este un test pe care trebuie să-l treacă toți cei care acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Domnul Isus a spus: «**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează […] și nimeni nu le va smulge din mâna Mea**» (Ioan 10:27-28). Oile lui Dumnezeu aud glasul Lui, iar adevăraților credincioși care iubesc adevărul nu le pasă ce spune PCC sau lumea religioasă sau ce scrie în presă sau pe site-uri. Ei cercetează doar dacă reprezintă adevărul, dacă este glasul lui Dumnezeu. Odată ce stabilesc că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și glasul lui Dumnezeu, ei Îl urmează, fără ca niciun om, lucru sau eveniment să-i împiedice. Decid să-L urmeze pe Dumnezeu. Ei sunt fecioarele înțelepte. Necredincioșii, cei care nu iubesc adevărul și caută numai să se îndestuleze cu pâine, nu caută adevărul, ci acceptă orbește minciunile Satanei, ba chiar se alătură PCC și lumii religioase, răspândind zvonuri, judecând și condamnând cu sălbăticie lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Toți sunt expuși drept neghine, sclavi răi și antihriști. Vor fi alungați și lăsați să plângă și să scrâșnească din dinți când vor veni dezastrele. Minciunile PCC și ale lumii religioase dezvăluie grâul și neghina, oile și caprele, sclavii buni și sclavii răi. În cele din urmă, Dumnezeu va hotărî finalurile oamenilor în funcție de atitudinea pe care au avut-o față de lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, de ceea ce au făcut. Minciunile și uneltirile Satanei aduc în mod clar servicii lucrării lui Dumnezeu.”

A fost foarte periculos! Aceste zvonuri și minciuni aproape că mi-au încuiat porțile Împărăției. Acest gând m-a speriat. Există un adevărat risc când ai credință, dar nu ai discernământ și nu cauți adevărul. Acum știu că, atunci când cercetezi adevărata cale, este esențial să asculți glasul lui Dumnezeu și să vezi dacă este adevărul, dacă este lucrarea lui Dumnezeu.

Categoric, nu putem crede minciunile demonilor PCC și trebuie să avem discernământ și asupra a ceea ce spun pastorii, prezbiterii și site-urile. Nu putem crede orbește ceea ce spun, fiindcă putem să cădem oricând în plasa Satanei și să ne pierdem șansa de a-L întâmpina pe Domnul și de a fi înălțați în Împărăția Cerurilor. Să scap din capcana zvonurilor și să întâmpin întoarcerea Domnului au fost mila și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine! Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

81. O alegere fără niciun regret

de Marta, Spain

Eu și prietenul meu ne-am cunoscut în timp ce lucram în străinătate. Amândoi credeam în Domnul Isus și mergeam deseori la biserică împreună. Eram împreună de trei ani și plănuiam să ne căsătorim. În octombrie 2000, când m-am întors în China să-mi vizitez mama, vecinul meu mi-a adus mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, spunând că Domnul Isus Se întorsese întrupat și exprimase multe adevăruri pentru a judeca și purifica omenirea și a-i salva pe oameni din robia păcatului, astfel încât să poată intra în Împărăția cerurilor. Mai târziu, am citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am văzut că El a dezvăluit taina planului de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu de a mântui omenirea, povestea lăuntrică a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, misterul întrupării Lui, dezvăluind și modul în care Satana îl corupe pe om, cum lucrează Dumnezeu pas cu pas pentru a-i mântui pe oameni, cum face El lucrarea de judecată din zilele de pe urmă pentru a încheia epoca și multe altele. Aceste adevăruri și taine erau lucruri pe care nu le auzisem niciodată în numeroșii mei ani de credință religioasă. Nicio persoană celebră sau măreață nu ar putea exprima aceste lucruri. Asta împlinea întru totul cuvintele Domnului Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). Eram sigură că vorbele lui Dumnezeu Atotputernic erau adevărul și glasul lui Dumnezeu și că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Am fost foarte entuziasmată și am vrut să-i dau prietenului meu vestea cea bună cât mai curând posibil. Ar fi perfect dacă am accepta

amândoi lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și am intra împreună în Împărăție într-un final. Dar apoi mi-am amintit că, pe vremea când eram în străinătate, pastorul Sean spunea deseori să evităm „Fulgerul de la Răsărit”. A spus că trebuie să fim atenți odată ce ne întoarcem în China și să nu avem niciun contact cu oamenii din Fulgerul de la Răsărit. În plus, el mergea adesea în unele orașe din China pentru a-i vizita pe membrii bisericilor, spunând că sunt erezii în China și că trebuia să fim atenți. Prietenul meu îl admira foarte mult pe Sean și asculta cele spuse de el. Dacă îi spuneam direct că am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, oare i-ar spune Sean? Dar știam și că prietenul meu aștepta cu nerăbdare întoarcerea Domnului Isus, așa că îmi doream cu adevărat să-i spun de îndată ce puteam. Mă gândeam că, dacă aș avea părtășie cu el în mod clar, ar trebui să o poată accepta.

Într-o seară, l-am sunat și am spus: „Amândoi așteptăm cu nerăbdare întoarcerea Domnului Isus, deci cum crezi că Se va întoarce El?” Pe neașteptate, imediat ce-am terminat de vorbit, prietenul meu a spus furios: „De ce mă întrebi asta dintr-odată? În Biblie scrie clar că Domnul va veni pe un nor, deci cum ar putea exista vreo îndoială? Ai vorbit cu cineva din Fulgerul de la Răsărit acasă?” Am fost foarte surprinsă că a răspuns așa ferm la o simplă întrebare. Am spus: „Credem în Domnul de mulți ani și oare nu așteptăm amândoi cu nerăbdare să-L primim și să fim duși în Împărăția cerurilor? Atunci cum vine Domnul Isus? Nu merită să ne gândim la această întrebare?” Prietenul meu s-a înfuriat și mai tare și a spus: „De câte ori ne-a zis Sean că aceia care predică despre întoarcerea Domnului Isus rostesc cuvinte false și îi păcălesc pe oameni? A repetat de atâtea ori că n-ar trebui să contactăm oameni din Fulgerul de la Răsărit. De ce nu asculți? Credința ta în Domnul e de obicei puternică, dar am stat separați doar de o lună și ceva și ești deja în contact cu Fulgerul de la Răsărit! Nu

uita, amândoi tânjim după venirea Domnului Isus, dar chiar dacă Se întoarce, nu va fi așa cum susține Fulgerul de la Răsărit, că Se va întoarce întrupat." Orice am spus după asta, a refuzat să asculte. În cele din urmă, am închis telefonul supărați.

Nu puteam înțelege de ce a reacționat așa prietenul meu și asta m-a întristat foarte tare. Nu aștepta el cu nerăbdare venirea Domnului? De ce s-a împotrivit așa mult la o simplă discuție despre modul în care urma să vină Domnul? În acea noapte, am stat în pat și n-am putut dormi, așa că m-am ridicat să citesc cuvântul lui Dumnezeu, unde am văzut două pasaje: „**Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"). „**Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). Am cugetat adânc la cuvintele lui Dumnezeu și am simțit că acestea erau extrem de bune și de practice! În zilele de pe urmă, Domnul

Isus Se întoarce pentru a exprima adevărul și a-i mântui pe oameni. Doar cei care tânjesc după adevăr și ascultă glasul lui Dumnezeu vor vedea apariția Lui și vor întâmpina întoarcerea Domnului. Cei care așteaptă cu ignoranță ca Domnul să vină pe nori, dar nu caută adevărul și nu ascultă glasul lui Dumnezeu, vor rata șansa de a fi înălțați oferită de venirea Domnului și nu vor putea niciodată să întâmpine întoarcerea Sa. În acel moment, mi-am amintit ce a spus Domnul Isus: „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**" (Ioan 10:27), și ce a profețit în Apocalipsa: „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**" (Apocalipsa 3:20). Într-adevăr, cel mai important lucru în întâmpinarea venirii Domnului este să asculți glasul lui Dumnezeu. Oile lui Dumnezeu Îi pot asculta glasul și-I pot urma pașii. Mi-am dat seama că prietenul meu a refuzat să caute și să investigheze adevărata cale pentru că nu citise cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Dacă ar face parte din oile lui Dumnezeu și ar fi o persoană care caută cu sinceritate adevărul, atunci ar trebui să-i arăt câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Dacă ar putea recunoaște că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și glasul lui Dumnezeu, ar putea accepta lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și am putea să-I urmăm împreună pașii. Prin urmare, am petrecut mai multe nopți copiind câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și i le-am trimis prin email. Apoi am așteptat cu nerăbdare în fiecare zi să mă sune, ca să investigheze cu mine lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Câteva zile mai târziu, a sunat telefonul de acasă și m-am bucurat foarte mult. Credeam că e prietenul meu, dar era Sean. Acesta a spus: „Prietenul tău mi-a zis că te-ai întâlnit cu oameni din Fulgerul de la Răsărit după ce te-ai întors în orașul tău natal. E adevărat?" Am răspuns: „Caut și investighez. Cred că venirea Domnului Isus e o chestiune foarte importantă și e ceva ce

ar trebui să cercetăm și să investigăm cu seriozitate.” Sean a spus: „Îți voi vizita în curând orașul natal ca să văd dacă ești într-adevăr în contact cu cineva din Fulgerul de la Răsărit. Sunt pastorul tău, așa că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru viața ta.”

Credeam că Sean nu a vorbit serios, pentru că eram la mare distanță unul de celălalt. Dar, în mod neașteptat, el chiar a venit la scurt timp. Împreună cu mai mulți frați și surori, am vrut să profităm de această ocazie ca să mărturisim pentru lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dar când ne-am întâlnit cu Sean, m-a întrebat dacă acceptasem Fulgerul de la Răsărit și a spus cu aroganță: „Am fost deja în contact cu Fulgerul de la Răsărit de multe ori. Ca să fiu sincer, înainte să mă întâlnesc cu tine, am mers acasă la o soră, în nord-est. Fratele ei credea în Fulgerul de la Răsărit și a vrut să-mi mărturisească Evanghelia lor. Am studiat teologia, cunosc bine Biblia și am intrat în contact cu mulți pastori respectați din alte țări, dar el tot credea că poate să mă păcălească și să mă atragă de partea lor? E ridicol.” Frații și surorile mele au încercat să-l convingă: „Atât de mulți frați și surori ți-au predicat Evanghelia și au dat mărturie că Domnul Isus S-a întors. Dacă te împotrivești și condamni fără să cauți și să investighezi, oare încerci cu sinceritate să-L întâmpini pe Domnul? Domnul Isus a spus: «**Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**» (Matei 5:3). Suntem în zilele de pe urmă, Domnul S-a întors. Când auzim oamenii mărturisind că Domnul S-a întors și a exprimat multe adevăruri, ar trebui să căutăm cu inima deschisă, ca să putem auzi glasul Domnului și să-I vedem apariția! Dacă nu căutăm și nu investigăm, ci respingem și ne împotrivim în schimb orbește, este mult prea ușor să mergem pe urmele fariseilor. Dumnezeu este un Dumnezeu înțelept, gândurile Sale depășesc gândurile oamenilor și lucrarea Sa este o taină pe care noi, oamenii, nu o putem pătrunde. Am dori să discutăm cu tine despre

cum să întâmpinăm întoarcerea Domnului Isus.” Dar Sean n-a ascultat deloc, ci a spus: „Dacă vreți să-mi vorbiți despre Fulgerul de la Răsărit, atunci nu vă obosiți, pentru că n-am de gând să discut despre asta cu voi.” Frații și surorile au văzut că se împotrivea foarte mult și n-avea nicio intenție să caute, așa că n-au mai încercat să vorbească cu el. În acel moment, Sean a primit un telefon și a spus că unii credincioși dintr-o biserică din nord-est acceptaseră Fulgerul de la Răsărit și că voia să meargă acolo ca să-i oprească. Mi-a cerut să-i cumpăr rapid un bilet de avion. Am spus: „Pastore Sean, Fulgerul de la Răsărit mărturisește că Domnul Isus S-a întors pentru a exprima adevărul și a face lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Tu refuzi să cauți, să investighezi și să-L întâmpini pe Domnul și, mai mult decât atât, vrei să-i împiedici și să-i oprești pe oameni de la a căuta adevărata cale și a asculta glasul lui Dumnezeu. E asta în acord cu voia Domnului?” El mi-a aruncat o privire aspră și a spus: „N-o să-i las pe oamenii din Fulgerul de la Răsărit să intre în biserică și să fure oile. Intenționez să apăr calea Domnului.” Uitându-mă la înfățișarea arogantă a lui Sean, nu-mi venea să cred că acesta era pastorul pe care-l știam. Îl cunoscusem cu patru ani în urmă și, pentru mine, fusese mereu o persoană foarte smerită, foarte grijulie față de credincioși. Mereu am crezut că era un pastor foarte bun și pios, dar văzându-i comportamentul și cele dezvăluite de el astăzi, mi-am amintit de cuvintele Domnului Isus: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**” (Matei 23:13). Sean stătea la amvon în fiecare zi predicând oamenilor, spunându-ne să fim atenți și vigilenți la venirea Domnului, dar când Domnul Isus chiar S-a întors, nu doar că n-a căutat, n-a investigat și nu L-a întâmpinat pe Domnul, dar a și condamnat, s-a opus și a încercat prin orice mijloace să-i oprească și să-i tulbure pe credincioși în timp ce

caută și investighează. Sub stindardul apărării căii Domnului și al protejării turmei, el a păstrat un control ferm asupra oamenilor. Era exact la fel ca fariseii de pe vremuri, un slujitor al răului, care voia să-i împiedice pe oameni să intre în Împărăția cerurilor!

Gândindu-mă că încă erau în biserică mulți frați și multe surori care nu aveau discernământ în privința lui Sean, care erau constrânși și înșelați de el și care nu au reușit să investigheze lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, i-am contactat pe frații și surorile pe care-i cunoșteam și le-am adus mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Când a aflat Sean, m-a sunat și m-a amenințat: „Dacă insiști să crezi în Fulgerul de la Răsărit și vii la biserică pentru a fura oi, te vom respinge cu toții și toți frații și surorile care te cunosc nu te vor mai primi.” Mai târziu, mi-a trimis și câteva broșuri care promovau boicotarea Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, toate conținând cuvinte de împotrivire și de blasfemie împotriva lui Dumnezeu. După aceea, am văzut și mai clar adevărata față a lui Sean. Era un impediment și o piatră de încercare, care-i împiedică pe oameni să investigheze adevărata cale. Nu mai voiam să vorbesc cu el, așa că nu i-am mai răspuns la telefoane. Când a văzut că insistam să cred în Dumnezeu Atotputernic și să predic Evanghelia oamenilor pe care-i păstorea, a mers acasă la frații și surorile care mă cunoșteau din Zhejiang, Shanghai, și din alte locuri și le-a spus să nu mă contacteze sau să asculte ce predicam. După ce s-a întors în străinătate, m-a izolat din biserică. Le-a interzis tuturor să-mi răspundă la telefon sau să mă contacteze și a spus că oricine mă contactează va fi exclus.

Într-o zi, am primit o scrisoare de la prietenul meu, în care scria: „Sean a spus în cadrul bisericii că tu crezi în Fulgerul de la Răsărit și că ai fost complet înșelată. De acum înainte, nu mai suntem frate și soră și între noi nu mai există nicio relație. Nu îți voi mai răspunde la apeluri și nu-ți voi

mai scrie. Dacă vrei să te întorci, toți te vor primi cu bucurie și ne putem continua relația, dar dacă insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic, ne vom despărți.” După ce am citit scrisoarea, m-am simțit foarte tristă, așa că l-am sunat, dar el a spus cu răceală: „Sunt ocupat. N-am timp să vorbesc despre asta acum.” L-am întrebat: „Chiar ne despărțim în felul acesta?” A spus: „Dacă încetezi să crezi în Fulgerul de la Răsărit, ne putem continua relația. O voi ruga pe mătușa mea să te ajute să ieși din țară. Ea face afaceri aici, așa că poți veni să locuiești aici. Am putea avea un viitor foarte fericit. Dar dacă insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic, trebuie să ne despărțim. Nu te grăbi, gândește-te la asta.” A fost groaznic să văd că prietenul meu e atât de lipsit de inimă. În trecut, am fost foarte fericiți împreună și a avut mare grijă de mine. Nu mă așteptam să fie atât de devotat pastorului. Doar pentru că eu credeam în Dumnezeu Atotputernic, a trebuit să rupă legăturile cu mine, neținând cont de relația noastră din ultimii câțiva ani. Familia mea știa că era un conflict între mine și prietenul meu și au încercat cu toții să mă convingă să mă răzgândesc, spunând: „Prietenul tău are o slujbă bună și e de familie bună. Dacă vă despărțiți, e greu de spus dacă o să mai găsești o partidă așa bună în viitor. Îmbătrânești și nu e ușor să găsești un partener. Dacă nu-ți întemeiezi o familie, ce o să faci în viață de acum înainte?” Familia prietenului meu a sunat și ea și m-a îndemnat să nu cred în Dumnezeu Atotputernic, spunând: „Nu mai sunteți așa tineri. E timpul să vă gândiți la căsătorie. Nu e un lucru bun că amândoi credeți în Domnul Isus? O să fiți foarte fericiți după căsătorie. De ce insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic?” În fața presiunilor de la ambele familii, nu știam ce să hotărăsc. Dacă alegeam să mă întorc la biserica mea dinainte și să mă căsătoresc cu prietenul meu, îmi putea oferi o viață materială bună și ne puteam stabili în străinătate. Mulți oameni visau la asta, dar aș pierde mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă din cauza asta, fapt pe care l-

aș regreta tot restul vieții mele! În zilele de pe urmă, Dumnezeu vine întrupat pentru a doua oară ca să exprime adevărul, să purifice și să mântuiască pe deplin omenirea și să creeze un grup de biruitori. Aceasta e o șansă unică în viață și nu-mi puteam permite să o ratez! Dar dacă aș alege să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic, ce s-ar întâmpla cu căsătoria mea? Ajunsesem la vârsta căsătoriei, iar aceasta e un eveniment important în viață. În acea perioadă, n-am putut să mănânc sau să dorm bine și am fost foarte chinuită. Când vedeam că mulți oameni de vârsta mea erau căsătoriți și aveau familii, dar eu încă eram singură, mă simțeam foarte nehotărâtă și nu știam ce să aleg. M-am rugat lui Dumnezeu în repetate rânduri în privința aceasta, rugându-L să mă îndrume și să-mi spună cum să aleg calea spre viitor. Când frații și surorile au aflat despre situația mea, cu toții m-au ajutat și au avut părtășie cu mine, dar eu tot nu puteam renunța la prietenul meu. Eram furioasă că se despărțise de mine. Nici măcar nu vorbea cu mine. Devenise atât de nemilos și de rece. Când pastorul a spus că fusesem înșelată, prietenul meu l-a crezut întru totul. Când pastorul i-a cerut să mă respingă, el s-a despărțit de mine, fără să țină deloc cont de relația noastră din ultimii ani. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nefericită.

Într-o noapte, mă întorceam pe toate părțile în pat. Nu puteam dormi, așa că m-am ridicat și am ascultat un imn al cuvântului lui Dumnezeu: „**Oamenii ar trebui să caute să trăiască o viață plină de semnificație**.”

1 **Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are**

valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. […]

2 **Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I mulțumi dorința? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molâi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl urmează pe Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție cum îți tratezi viața, cum ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, cum ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și cum, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun.**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Am ascultat această melodie iar și iar. Prin intermediul ei, am văzut că Petru și-a urmat țelul de a-L iubi și mulțumi pe Dumnezeu toată viața lui și a trăit o viață plină de însemnătate și demnă și am fost foarte emoționată. Din cuvintele și din lucrarea Domnului Isus, Petru a recunoscut că Domnul

Isus era Hristos, Fiul Dumnezeului viu. El a predicat și a lucrat pentru Domnul Isus și a fost persecutat de iudaism, dar L-a urmat fără șovăială. Astăzi, Dumnezeu a venit în persoană, întrupat, printre noi, exprimând cuvinte pentru a lucra și a-i mântui pe oameni. Citisem cuvintele lui Dumnezeu, I-am auzit glasul și am stabilit că Dumnezeu Atotputernic este a doua venire a Domnului Isus. Dar, când a venit timpul să aleg între Dumnezeu Atotputernic și căsătoria mea, am șovăit. N-am vrut să-mi pierd căsătoria și șansa de a avea o viață bună în străinătate cu prietenul meu. Am văzut că, deși crezusem în Domnul de mulți ani, ce am urmărit nu era adevărul și viața de la Dumnezeu, nici nu am urmărit să-L iubesc pe Dumnezeu, să-L mulțumesc și să duc o viață plină de sens și valoare. Ce am urmărit a fost o viață de bucurii materiale și confort fizic. Am contemplat cuvintele lui Dumnezeu: „**Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort?**” M-am întrebat: „Dacă nu-mi petrec timpul pe pământ urmărind să-L iubesc pe Dumnezeu, să-L mulțumesc și să duc o viață plină de sens și valoare, atunci chiar dacă obțin căsătoria și confortul trupesc pe care le vreau, care este rostul? Venirea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă pentru a mântui pe deplin omenirea este o șansă unică în viață. Dacă aș rata-o, aș regreta toată viața! Dacă aș rata șansa mântuirii oferită de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ca să mă bucur de o viață ușoară, n-ar fi ceva complet nesăbuit? Dacă aș renunța la adevărata cale și aș alege căsătoria, chiar aș obține viața fericită pe care o voiam?” M-am gândit la o soră pe care am contact-o cu ceva timp în urmă. Ea și soțul ei s-au căsătorit cu ajutorul lui Sean. După căsătorie, au mers să lucreze într-un oraș mare și au cumpărat o casă. Starea lor materială era foarte bună, iar eu i-am invidiat. Dar când am vizitat-o, mi-a spus că, deși ea și soțul ei credeau amândoi în Domnul Isus și aveau o viață materială bună, nu erau fericiți împreună. Se certau deseori din cauza unor probleme casnice minore,

uneori atât de tare încât nu mai voiau să-și vorbească. Ulterior, soțul ei a ales să lucreze în alt oraș, lăsând-o singură acasă cu copilul ei de doi ani, iar viața ei era foarte nefericită și singuratică. M-am gândit la experiența ei și apoi am reflectat la câteva dintre cuplurile din jurul meu, care se certau deseori și se amenințau reciproc cu divorțul. Analizând aceste lucruri, am văzut mai clar că, atunci când credem în Domnul și-L urmăm, suntem răscumpărați doar de Domnul Isus. Păcatele noastre sunt iertate, dar cauza de origine a păcatului nostru nu este rezolvată, iar noi nu suntem eliberați din robia și controlul păcatului. Oamenii interacționează între ei pe baza firilor lor corupte și nu există dragoste sinceră, așa că viețile noastre sunt tot goale și pline de durere indiferent de câtă desfătare trupească avem parte. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că ar trebui să fiu foarte atentă în privința alegerilor cu care mă confruntam acum. M-am rugat în repetate rânduri lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume și să mă lumineze ca să pot face alegerea corectă, în concordanță cu voia Lui.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am înțeles voia lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. […]**

Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Cine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că ceea ce face El în zilele de pe urmă este lucrarea de separare a fiecăruia după felul său. El exprimă adevărul și face lucrarea de judecată prin trupul întrupat, separând grâul de neghină și adevărații credincioși de cei falși, cu alte cuvinte, pe cei care urmează adevărul și pe cei care nu fac asta. Cei care susțin doar prin cuvinte că au credință în Dumnezeu, dar nu caută adevărul și nu tânjesc după apariția lui Dumnezeu, necredincioșii care caută doar har și cer pâine ca să mănânce pe săturate și acei antihriști care urăsc adevărul și I se opun lui Dumnezeu – toți acești oameni vor fi dezvăluiți și vor fi, în cele din urmă, alungați și pedepsiți. Deși, din exterior, prietenul meu părea că are umanitate bună, că e cinstit și de încredere și are mare grijă de mine, imediat ce i-am spus că Dumnezeu Se întorsese în a doua întrupare, nu doar că a refuzat complet să caute adevărul, dar l-a și urmat orbește pe pastor, oprindu-mă și împiedicându-mă să accept lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, mergând într-atât de departe încât să amenințe căsătoria noastră ca să mă

forțeze să renunț la adevărata cale. Deși credea în Domnul Isus, doar se agăța de numele Său. Nu a acceptat adevărul exprimat de Domnul întors și s-a împotrivit și L-a condamnat pe Dumnezeu Atotputernic. Am văzut că esența lui era de a urî adevărul și de a se împotrivi lui Dumnezeu, că era un necredincios dezvăluit de cuvântul lui Dumnezeu și că nu era o persoană care crede cu adevărat în El, care iubește adevărul și îl acceptă. În fața adevărului, natura lui satanică de împotrivire față de Dumnezeu a fost expusă în întregime. Nu a putut înțelege glasul lui Dumnezeu și nu face parte din oile Sale. Dacă aș alege să mă căsătoresc cu o astfel de persoană, n-aș fi binecuvântată de Dumnezeu, iar căsnicia noastră n-ar fi fericită. Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles voia Sa. Am avut o senzație de eliberare și am știut ce să aleg. După aceea, l-am sunat pe prietenul meu și am spus: „M-am hotărât. Aleg să-L urmez în continuare pe Dumnezeu Atotputernic. Dacă vrei să ne despărțim, îți respect decizia. O să mergem fiecare pe drumul nostru.” El a spus, plin de frustrare: „Nu poți să te mai gândești? Nu mai suntem așa tineri și căsătoria e cel mai important lucru în viață. Dacă renunți la căsătoria noastră, o să regreți mai târziu.” Deja puteam să văd clar esența lui de ură față de adevăr și de împotrivire față de Dumnezeu, așa că nu m-am răzgândit orice a spus. Am zis: „Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au arătat calea în viață și intenționez să merg pe ea cu hotărâre. Decizia mea n-o să se schimbe niciodată.” După ce-am terminat, am închis telefonul și am simțit o senzație profundă de împăcare și eliberare.

Îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu a fost cea care mi-a permis să știu ce cale să aleg în viață și, de asemenea, mi-a îngăduit să văd adevăratele fețe ipocrite ale pastorilor și prezbiterilor. Ei strigă că ar trebui să așteptăm cu vigilență venirea Domnului, dar când Dumnezeu Se arată în trup pentru a lucra în zilele de pe urmă, nu caută și nu investighează. În

schimb, condamnă și se împotrivesc cu frenezie și încearcă prin orice mijloc posibil să-i împiedice pe credincioși să investigheze adevărata cale, încearcă să-i țină sub controlul lor și îi obligă pe credincioși să-i urmeze în împotrivirea și condamnarea venirii lui Dumnezeu. Ei sunt slujitorii răului, antihriști dezvăluiți de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și sunt demoni care devorează sufletele oamenilor! Deoarece l-a venerat prea mult pe pastor, prietenul meu nu a căutat deloc adevărul, l-a urmat pe pastor în condamnarea și împotrivirea față de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și a devenit o persoană care crede în Dumnezeu, dar se opune Lui. Am fost recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că m-a mântuit, îngăduindu-mi să discern pastorii și prezbiterii, să-i resping și să nu mai fiu păcălită de ei. Faptul că am putut auzi glasul lui Dumnezeu și întâmpina întoarcerea Domnului este marea milă și bunătate a lui Dumnezeu pentru mine. I-am mulțumit din adâncul inimii mele și am hotărât să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic până la capăt. Mai târziu, mi-am îndeplinit datoria în biserică, predicând Evanghelia și sacrificându-mă pentru Dumnezeu cât am putut de bine. Slavă cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic pentru că m-au îndrumat să fac alegerea corectă.

82. Printr-o tortură necruțătoare

de Wu Ming, China

Într-o zi din decembrie 2000, pe la ora 17:00, eu și soția mea aveam o adunare acasă cu un frate și o soră, când deodată am auzit un „poc poc poc” puternic în ușă. M-am grăbit să ascund cărțile noastre. Apoi, șase sau șapte ofițeri de poliție au intrat în cameră. Unul dintre ei a strigat: „Ce faceți? Aveți o adunare?” După ce m-au forțat să semnez un mandat de percheziție, au scotocit casa, lăsând totul într-o răvășeală completă. Au găsit cărți care conțineau cuvântul lui Dumnezeu și două casetofoane. Adjunctul șefului, pe nume Lyu, de la Secția de Securitate Politică, a venit la mine cu câteva cărți conținând cuvântul lui Dumnezeu și a spus: „Acestea sunt dovezi pentru arestarea ta”. Apoi, ne-au urcat într-o mașină. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, Tu ai permis să fim prinși astăzi. Oricât m-ar tortura poliția, refuz să devin o iudă și să Te trădez!”

Când am ajuns la secția de poliție, ne-au interogat separat. Un ofițer pe nume Jin m-a întrebat: „Cine ți-a dat acele cărți din casa ta? Cine te-a convertit? Cine este conducătorul tău?” N-am rostit niciun cuvânt, așa că a spus cu cruzime: „Ai de gând să vorbești? Dacă nu vorbești, atunci ești mort!” Văzând că nu am de gând să vorbesc, un ofițer de poliție m-a lovit brutal cu pumnii în cap de câteva ori, apoi m-a pălmuit puternic de câteva ori. Vedeam stele și fața mă ustura îngrozitor. Apoi mi-a călcat puternic pe coapsă de câteva ori. Ofițerul Jin m-a pocnit în față cu o revistă făcută sul și a spus cu răutate: „Să nu pierdem timpul vorbind cu el. Legați-l și lăsați-l să vadă ce putem face!” Apoi, un ofițer de poliție a adus o frânghie de aproximativ jumătate de centimetru grosime și m-a dezbrăcat de hainele de exterior, lăsându-mă doar cu indispensabilii lungi. M-au prins de brațe și m-au împins la pământ, mi-au înfășurat frânghia în jurul gâtului, au încrucișat-

o peste pieptul meu, apoi mi-au legat brațele, au folosit frânghia pentru a-mi lega mâinile la spate și au trecut-o prin porțiunea de frânghie care era în jurul gâtului meu, după care au tras cu putere de ea. Umerii mi-au fost trași dureros unul lângă celălalt, iar frânghia subțire mi-a intrat în carne. Mă simțeam de parcă mi se rupseseră brațele și aveam dureri groaznice. M-au făcut să-mi deschid picioarele la 90 de grade și să-mi înclin capul în jos, cu talia îndoită, de asemenea, la 90 de grade. În scurt timp, m-am simțit amețit și de parcă îmi ieșeau ochii din cap. Transpirația de pe fața mea a continuat să picure, acoperind podeaua. Eram obosit și îndurerat, corpul îmi tremura și nu mă puteam ține pe picioare. Am vrut să-mi apropii picioarele și să mă odihnesc pentru o clipă, dar dacă mă mișcam puțin, Jin mă lovea cu piciorul în spate și-mi ordona să nu mă mișc. Durerea era de nesuportat. Eram supărat și plin de ură și m-am gândit: „Sunt atât de mulți criminali pe care nu îi urmărești. Eu cred în Dumnezeu și merg pe calea cea dreaptă, nu încalc nicio lege, dar tu mă torturezi. Este incredibil de rău!” M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”). Am văzut, în sfârșit, chipul urât al PCC așa cum este el de fapt. Ei spun „libertatea religiei” și „poliția comunitară este pentru oameni”, dar toate sunt minciuni! Partidul Comunist susține prefăcătoria de a onora libertatea de credință, dar, în realitate, sunt nemiloși cu credincioșii și ar dori să ne elimine pe toți. Partidul Comunist este diavolul Satana care se împotrivește lui Dumnezeu și Îl urăște. M-am gândit în sinea mea: „Cu cât mă torturează mai mult, cu atât voi avea mai multă credință, până la sfârșit!”

După aproximativ o jumătate de oră, îmi simțeam întregul corp slăbit, iar capul și ochii îmi erau umflați. Picioarele îmi erau complet amorțite și îmi pierdusem simțurile în brațe și mâini. Hainele mele erau ude. Atunci l-am auzit pe Jin spunând: „Nu poți folosi frânghia mai mult de jumătate de oră, altfel brațele devin infirme.” După ce a spus asta, au desfăcut frânghia. În momentul în care au dezlegat-o, m-am prăbușit la pământ, având dureri în tot trupul. Apoi, doi polițiști mi-au apucat mâinile de ambele părți și mi-au rotit brațele în cerc, de parcă ar fi învârtit o frânghie mare. După ce le-au rotit de câteva ori, mâinile mele erau extrem de îndurerate. Jin m-a întrebat din nou: „De unde ai cărțile acelea? Cine este conducătorul tău? Cine te-a convertit? Spune-mi acum!” Apoi, Lyu a spus cu o bunăvoință nesinceră: „Spune-ne, nu este mare lucru. Dacă ne spui, nu va mai trebui să suferi.” M-am gândit: „De parcă mi-aș vinde vreodată frații și surorile!” Exasperat că nu vorbeam, Jin a spus: „Pune-l înapoi în frânghie și să vedem cât poate rezista!” M-au legat din nou. De data aceasta, m-au legat mai strâns decât înainte. Frânghia a tăiat în aceleași locuri și m-a durut și mai tare decât prima dată. În inima mea, m-am tot rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință și să mă ajute să înving durerea trupească. După o jumătate de oră, au văzut că nu am de gând să le răspund și au slăbit frânghia.

În jurul orei 00:30, poliția m-a dus la o casă de detenție. Acolo, mâncam doar două mese pe zi, fiecare masă constând doar într-o chiflă aburită și o porție minusculă de legume. Chiflele erau umplute cu tărâțe, jumătate din legume putrezite, iar fundul vasului era numai noroi. În fiecare zi, de la șase dimineața până la opt seara, trebuia să stau cu picioarele încrucișate, cu excepția meselor și o jumătate de oră dimineața în care puteam să ies afară. Dacă mă mișcam măcar puțin în timp ce stăteam, cineva mă lovea. Aveam o tăietură peste umeri de la tortura pe frânghie de la secția de poliție. Lichidul galben care curgea din ea îmi trecea prin haine,

iar încheieturile mele începuseră și ele să sângereze și să se umfle până au devenit roșii-purpurii. Toate articulațiile din corpul meu mă dureau insuportabil și chiar și să mă ridic pentru a merge la baie era foarte greu. Simțeam că nu era un loc potrivit pentru oameni și nu știam când se vor termina acele zile negre de închisoare. Aceste gânduri chiar mă chinuiau. În toiul durerii mele, m-am rugat lui Dumnezeu neîncetat, cerându-I să mă îndrume, astfel încât să pot înțelege voia Lui, să fiu puternic și să rămân ferm în mărturia mea. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Era încurajator pentru mine să mă gândesc la cuvintele lui Dumnezeu. Eram într-o asemenea situație cu permisiunea lui Dumnezeu. El folosea acele împrejurări dificile pentru a-mi desăvârși credința și iubirea. El a sperat că voi putea să rămân ferm în mărturia mea și să-l umilesc pe Satana. Însă dacă aș fi vrut să evadez după ce am suferit doar puțin, ce fel de mărturie ar fi fost asta? Chiar dacă am suferit din cauza torturii poliției, aceasta m-a ajutat să văd clar esența demonică a Partidului Comunist în ceea ce privește împotrivirea sa față de Dumnezeu, astfel încât să-l pot urî, să mă lepăd de el din adâncul inimii și să nu mai fiu înșelat de el. Era mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, nu am fost la fel de nefericit. Mi-am jurat: „Oricât aș suferi, voi continua să mă bazez pe Dumnezeu și să rămân ferm în mărturia mea pentru El."

Într-o zi, cineva de la Secția de Securitate Politică a venit să mă interogheze și m-am simțit puțin neliniștit. Nu știam ce fel de tortură aveau să folosească asupra mea. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu și I-am cerut să-mi protejeze inima. În camera de interogatoriu, șeful adjunct Lyu a spus lipsit de sinceritate: „Doar dă cărțile pe față, odată ce ne spui, poți să pleci, pur și simplu, acasă. Am fost la tine acasă. Copiii tăi sunt atât de mici – este atât de trist că nu e nimeni care să aibă grijă de ei. Doar spune-ne.” Era greu de suportat să-l aud menționându-i pe copiii mei. M-am gândit: „Eu și soția mea am fost amândoi arestați de Partidul Comunist, iar acum chiar și copiii noștri sunt implicați. Cum se pot descurca fără ca nimeni să aibă grijă de ei la o vârstă atât de fragedă?” Atunci m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine […] ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3). Mi-am dat seama că acesta era un truc al Satanei. Polițiștii se foloseau de emoțiile mele ca să mă ademenească să-L trădez pe Dumnezeu. Nu puteam să pic în capcană. Apoi m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1). Dumnezeu domnește asupra tuturor lucrurilor, iar copiii mei erau în mâinile Sale. Eram dispus să-mi încredințez copiii lui Dumnezeu și, indiferent ce trucuri ar fi folosit polițiștii împotriva mea, aveam să rămân ferm și să nu devin niciodată o iudă! Lyu m-a tot întrebat despre biserică și, când nu am răspuns, Jin m-a lovit cu pumnul și cu piciorul, țipând în timp ce mă lovea: „Nu vorbi și te voi omorî în bătaie!” Mi se învârtea capul de la bătaie. Jin

m-a lovit o vreme până când a rămas fără suflare, apoi a spus feroce: „Crezi că vei fi bine dacă nu vorbești? Tot vei primi o condamnare la închisoare! Avem modurile noastre de a ne ocupa de tine.” În timp ce vorbea, mi-a îndepărtat cu forța haina, încălțămintea de bumbac și șosetele. Mi-a suflecat pantalonii pentru a-mi expune gambele, apoi m-a târât într-un camion mare din afara camerei de interogatoriu, apoi mi-a încătușat mâinile de mânerul ușii. Ușa era atât de înaltă, încât mâinile îmi erau deasupra capului când erau încătușate de mâner. Pământul era acoperit de mai bine de 30 de centimetri de zăpadă. Jin a îndepărtat aproximativ 10 metri pătrați de zăpadă în jurul locului unde stăteam, expunând pământul nisipos cu un strat subțire de gheață pe el. M-a pus să stau pe gheață în picioarele goale și a spus cu înverșunare: „Dacă nu vorbești, vei fi înghețat pe jumătate. Vei fi un infirm pentru tot restul vieții!” Apoi a intrat înăuntru.

Iarna aceea a fost deosebit de rece. Afară erau în jur de minus 20 grade Celsius. M-am simțit înghețat până la oase de îndată ce am fost încătușat, iar locul în care stăteam era expus în special vântului. Mi-am pierdut treptat simțirea în corp. Am continuat să mă rog lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule, mă las în totalitate în mâinile Tale. Te rog, dă-mi credință și putere și voința de a depăși această suferință.” După ce m-am rugat, am cântat în gând un imn din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr**.”

1 **Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. […]**

2 **Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o**

asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

M-am simțit încurajat. Nu puteam să cedez în fața Satanei. Chiar dacă aș fi murit înghețat în ziua aceea, aș fi rămas ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu! Aproximativ o jumătate de oră mai târziu, un gardian al casei de detenție a trecut pe acolo și m-a văzut încătușat de ușa camionului. În timp ce se îndrepta spre camera de interogatoriu, a strigat cu voce tare: „Nu poți interoga oamenii în felul acesta. Nu putem duce pe nimeni pe jumătate mort de înghețat!” La scurt timp după ce gardianul a intrat, Jin și ceilalți au ieșit și m-au târât înapoi înăuntru. Până în acest moment, îmi pierdusem deja simțurile în mâini și picioare, gura îmi era amorțită de frig și inima îmi bătea repede. Am stat pe podea mai bine de o oră înainte de a începe să mă încălzesc încet. Lyu m-a văzut îndurerat și s-a bucurat: „Sunteți mai răi decât hoții – cel puțin ei au abilități. Voi treceți prin atât de multă durere doar pentru a crede în Dumnezeu, chiar nu merită. Tot vei fi condamnat, chiar dacă nu vorbești.” Auzind asta, m-am înfuriat cu adevărat. Acești ofițeri de poliție distorsionează adevărul. Ei cred că infracțiunea de a fura este o abilitate, dar ne tratează asemeni criminalilor, inamicilor de moarte care ar trebui torturați atât de inuman, pe noi, credincioșii care merg pe calea cea dreaptă! Privindu-le chipurile răutăcioase, i-am blestemat în inima mea. În cele din urmă, au văzut că nu aveam de gând să vorbesc, așa că m-au trimis înapoi în celulă.

În acea noapte, picioarele mă mâncau și erau îndurerate, iar pe ele au început să se formeze vezicule. A doua zi dimineață, picioarele erau acoperite cu vezicule sângeroase, ca și cum aș fi fost opărit cu apă clocotită. Au ieșit una după alta, cele mari cât gălbenușurile de ou și cele mici cât vârful degetelor. Nu puteam să merg deloc și voiam să le scarpin, dar n-am îndrăznit. Când s-au spart veziculele cu sânge, s-au lipit, pur și simplu, de șosetele mele. Gambele îmi erau complet amorțite și mă mâncau. Am făcut febră și fața mi s-a îmbujorat. Până în a treia zi, picioarele mi s-au infectat și erau atât de umflate, încât nu-mi puteau încăpea nici măcar în cei mai mari papuci. Gambele mele se umflaseră până și-au dublat dimensiunea normală, iar gleznele erau negre și vineții. De frică să nu fie trași la răspundere, gardienii m-au trimis la spital. Doctorul a spus că glezna mea dreaptă era infectată și purulentă și că aveam nevoie de operație. În sala de operație, l-am auzit pe doctor spunând celorlalți angajați de acolo: „Am mai avut un prizonier ca acesta acum câteva zile. Piciorul îi era infectat în același fel, apoi a murit de osteomielita.” M-am speriat auzindu-l pe doctor spunând asta. Picioarele mele erau infectate și nici nu puteam merge. Aveam să fac si eu osteomielită? Dacă aș fi făcut, aș fi ajuns fie mort, fie invalid. Atunci ce aș fi făcut? Eram încă atât de tânăr și toată familia mea depindea de mine. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât sufeream mai mult și apoi mi-am amintit de un imn din cuvintele lui Dumnezeu, intitulat „**Cum să fii făcut desăvârșit**”: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L**

mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. Când mă confrunt cu suferința, Dumnezeu vrea ca eu să am credință și să perseverez pentru a putea rămâne ferm în mărturia mea. Gândindu-mă la ultimele dăți când am fost torturat, am crezut că am multă credință. Când am văzut că am fost atât de grav afectat de frig, am început să-mi fac griji pentru viața și viitorul meu. Mi-era frică să mor și să nu-mi pierd funcția picioarelor. Statura mea era cu adevărat mică. Nu am arătat deloc credință adevărată sau supunere față de Dumnezeu. Gândindu-mă la aceste lucruri, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu vreau să mă mai gândesc la mine. Mă voi supune orchestrărilor și rânduielilor Tale și, chiar dacă voi muri, voi rămâne ferm și Te voi mulțumi." Cât timp am fost în spital, poliția m-a ținut în permanență încătușat de pat. M-au eliberat doar ca să folosesc toaleta și să mănânc. Într-o zi, când am mers la toaletă, două paciente au trecut pe acolo și au întrebat ce infracțiune comisesem. Jin a spus: „Este un violator!" Femeile m-au privit cu dispreț. Eram revoltat. Polițiștii denaturează faptele și inventează minciuni mereu!

Picioarele au început să se dezumfle după câteva săptămâni, dar tot șchiopătam când mergeam. Gardienii m-au adus înapoi la casa de detenție. Într-o zi, trei noi polițiști au venit să mă interogheze. Văzându-mă conectat la o perfuzie, au spus cu cruzime: „Scoate-i aceea! Ești prea amabil cu el, lăsându-l să folosească o perfuzie. E destul că l-ai lăsat să trăiască!" Furios, m-am gândit în sinea mea: „Demonii aceia m-au înghețat aproape până la moarte, apoi spun că sunt prea amabili. Sunt cu adevărat cruzi și fără milă!"

În camera de interogatoriu, un ofițer a spus: „Cazul tău este acum în mâinile Brigăzii noastre de Poliție Penală. Este posibil ca Secția de

Securitate Politică să nu fie capabilă să se ocupe de tine, dar noi avem întotdeauna căile noastre!" Să văd fața rea și hidoasă a fiecăruia m-a făcut să devin agitat și am început să transpir. Auzisem că Brigada de Poliție Penală se ocupa de cazurile de mare importanță. Erau deosebit de cruzi și nemiloși în metodele lor de tortură. Nu știam cum mă vor tortura. Aș fi în stare să trec prin asta? M-am rugat repede lui Dumnezeu să-mi dea credință și hotărârea de a îndura suferința. Apoi ofițerul a spus: „Mereu îi facem chiar și pe cei mai duri băieți să mărturisească aici. Brigada de Poliție Penală este specializată în pedepsirea oamenilor. Nu ne pasă dacă voi, credincioșii în Dumnezeu Atotputernic, trăiți sau muriți, așa că grăbește-te să spui tot!" Am spus: „Nu am nimic de zis." Furios, m-a pălmuit puternic peste față cu o mână și apoi cu cealaltă. Eram năucit. Singurele lucruri pe care le puteam simți erau fața mea teribil de îndurerată, cu sânge care curgea din colțurile gurii și faptul că gura și fața mi se umflaseră. Privind cât de corpolenți erau toți și cât de brutali puteau fi, m-am simțit destul de îngrijorat: „Dacă asta va continua, mă vor schilodi sau mă vor omorî în bătaie? Dacă nu pot să suport tortura și încep să trădez, atunci voi fi o iudă." Am venit repede înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat. După ce m-am rugat, m-am gândit la o propoziție din cuvintele lui Dumnezeu: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și am hotărât: „Oricât de rău m-ar bate astăzi, nu voi deveni o iudă!" M-au plesnit peste față și m-au mai lovit puternic de câteva ori. Apoi, m-au prins înapoi în frânghie ca data trecută. Însă de data aceasta a fost și mai rău. Mi-au tras brațele la spate și au smucit cu putere frânghia. Am simțit că mi se rupeau brațele și mă durea îngrozitor.

O jumătate de oră mai târziu, mâinile mele erau învinețite în negru și violet și m-au dezlegat când au văzut că eram aproape de colaps. După încă o jumătate de oră, văzând că încheieturile și-au revenit puțin, m-au băgat din nou în frânghie pentru a doua oară. De data aceasta au adus un mop. Mi-au înfipt coada de la mop în spatele frânghiei din jurul gâtului meu și au răsucit-o de două ori, astfel încât frânghia să fie și mai strânsă pe brațele și umerii mei. Unul dintre ofițeri stătea pe un scaun și ținea mopul în spatele meu, împingându-l cu putere în jos. Aveam o durere insuportabilă în brațe și simțeam că se vor rupe. În timp ce împingea mopul, mă tot întreba: „Câți de-al de tine sunt acolo? Cine este conducătorul tău?" Când au văzut că nu aveam de gând să răspund, au adus trei sticle de bere și mi le-au băgat sub brațe. Am simțit că brațele mele erau trase în jos și durerea era atât de pătrunzătoare încât aproape că am leșinat. M-am tot rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să-mi dea putere. Apoi, doi ofițeri s-au apropiat de mine, mi-au ridicat cămașa și după aceea au folosit gura unei sticle de apă pentru a mă zgâria adânc de-a lungul coastelor. M-a durut atât de tare încât am țipat. Un ofițer a strigat la mine: „Te doare, așa că de ce nu-I ceri Dumnezeului tău să vină să te salveze, ha? Dacă te doare atât de tare, vorbește!" În tot acest timp m-au zgâriat tare înainte și înapoi pe coaste, până mi-au sfâșiat pielea. Era agonizant. Apoi mi-au apăsat capul cu putere în jos și mi-au spus exasperați: „Dacă nu funcționează, să-l ducem undeva unde nu este nimeni prin preajmă și să-l omorâm în bătaie. Mai bine să fii un hoț decât unul dintre acei credincioși în Dumnezeu. Un pic de suferință merită dacă primești niște bani!" Apoi, un ofițer a spus: „Doar vorbește, nu merită această suferință. Dacă vorbești, totul se va termina." Am simțit că trupul meu își atinsese limita și m-am gândit: „Dacă le-aș spune doar ceva care nu este important? Poate voi suferi ceva mai puțin." Însă apoi mi-am dat seama că dacă aș spune ceva, aș fi o iudă și L-aș trăda pe Dumnezeu. Nu puteam

să spun nimic. M-am tot rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Chiar nu mai suport. Dă-mi putere și protejează-mă, astfel încât să pot continua să rămân ferm în mărturia mea.” După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au redat puterea. Am putut simți îndrumarea Lui constantă lângă mine. Indiferent cât de mult sufeream, aveam să mă bazez pe Dumnezeu și să trec peste asta. M-am rugat Lui: „Dumnezeule, Tu știi la cât pot face față. Indiferent cum mă torturează, nu Te voi trăda. Dacă într-adevăr nu mai pot face față durerii, aș prefera să mor decât să devin o iudă.”

După a doua rundă, am stat prăbușit pe pământ. Abia îmi revenisem când un ofițer m-a tras de guler și m-a izbit de un perete. M-a strâns de gât foarte tare și mi-a spus cu sălbăticie: „Te voi sugruma azi!” Reușind cu greu să respir, mi-am folosit toată puterea pentru a-l împinge departe de mine. S-a dat înapoi și a părut uluit. Și mie mi se părea surprinzător. După o lună de tortură, eram destul de fragil. În ziua aceea, trecusem deja prin niște torturi și nu mai aveam putere. Nu-mi imaginasem c-aș mai fi capabil să-l împing. Știam că Dumnezeu mă ajuta și îmi dădea putere. M-au tot torturat până după ora unu după-amiaza. Unul dintre ofițerii penali a spus, înfuriat: „Ești atât de încăpățânat. Vom continua mâine și vom vedea cât poți rezista. Dacă nu vorbești, te vom interoga în fiecare zi, până când o faci!” Noaptea stăteam întins pe patul meu, învinețit peste tot. Pielea din jurul coastelor

mele era tăiată complet și mă durea chiar și când respiram. Mă dureau atât de tare brațele încât nici măcar nu mi-am putut da jos cămașa. Mi-am ridicat gulerul și am văzut că rănile de pe umerii mei care se vindecaseră au apărut din nou. Încheieturile mele aveau urme de sânge de la frânghie. Acei demoni ar face orice, oricât de crud ar fi, pentru a mă forța să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi trădez frații și surorile. Erau dornici să mă omoare. Erau o bandă de demoni care urau adevărul și pe Dumnezeu! M-am gândit cum a spus ofițerul că vor continua să mă interogheze a doua zi și m-am simțit chinuit de lașitate și de frică: „Mâine va fi tortura și mai rea? Oare mă vor tortura până la moarte? Acești polițiști răi nu se vor odihni până nu le voi vorbi despre biserică. Dar dacă vorbesc, voi fi o iudă care Îl trădează pe Dumnezeu, iar dacă nu vorbesc, atunci este foarte probabil să fiu torturat până la moarte.” M-am rugat din nou și din nou lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, statura mea este prea mică, chiar nu pot trece singur prin această tortură, dar nu vreau să fiu o iudă și să Te trădez. Te rog, ajută-mă și îndrumă-mă.” După rugăciune, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). M-am gândit la acele cuvinte în mod repetat. Știam că firea lui Dumnezeu este dreaptă și nu tolerează nicio ofensă. Dacă L-aș trăda pe Dumnezeu și i-aș vinde pe frații și surorile mele pentru a evita suferința, atunci aș ofensa firea

lui Dumnezeu și, în cele din urmă, aș suferi pedeapsa. M-am gândit la toată această experiență. Dacă nu ar fi fost cuvintele lui Dumnezeu să mă îndrume, nu aș fi putut trece prin tortura brutală a poliției. Faptul că sunt încă în viață se datorează protecției lui Dumnezeu. Viața și moartea mea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu-mi poate lua viața. Având în vedere acest lucru, am avut hotărârea să dau totul ca să rămân ferm în mărturia mea pentru Dumnezeu. Spre surprinderea mea, odată ce am avut încrederea de a face față următorului interogatoriu, ei nu s-au mai întors. O lună mai târziu, Lyu m-a anunțat: „Cazul tău este închis. Ți s-a dat un an. Familia ta a aranjat să fii eliberat pe cauțiune în așteptarea procesului. Odată ajuns acasă, trebuie să stai pe loc un an. Când ești chemat, trebuie să te prezinți imediat.”

După eliberarea mea, pentru a evita supravegherea poliției, a trebuit să plec de acasă pentru a-mi îndeplini datoria în alte locuri. Acea arestare și persecuție din partea PCC m-au ajutat să văd clar esența demonică a urii și împotrivirii sale față de Dumnezeu. L-am urât profund. De asemenea, am simțit cu adevărat dragostea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. Când aproape că am devenit incapabil să mai suport suferința din cauza torturii, Dumnezeu a fost mereu cu mine, veghind asupra mea, protejându-mă și folosind cuvintele Sale pentru a mă îndruma și a-mi da credință și putere, astfel încât să pot birui cruzimea acelor diavoli și să am hotărârea de a-mi făgădui viața lui Dumnezeu și de a rămâne ferm în mărturia mea pentru El. Slavă Ție, Dumnezeule!

83. Urmările lucratului cu încăpățânare

de Zhao Yang, China

Am fost ales să slujesc drept conducător de biserică în 2016. Când mi-am asumat prima dată această datorie, am simțit o presiune mare pentru că nu înțelegeam adevărul și nu aveam o bună cunoaștere asupra lucrurilor, așa că atunci când frații și surorile întâmpinau probleme, nu eram sigur cum să am părtășie despre adevăr ca să le rezolv. Nu știam nici cum să țin cont de adevărurile-principii atunci când desemnam sau selectam oameni pentru anumite îndatoriri, așa că m-am rugat la Dumnezeu în timp ce căutam acele principii. De asemenea, îi căutam pe colegi atunci când nu înțelegeam bine ceva. Cu timpul, am făcut unele progrese în capacitatea mea de a evalua oamenii și situațiile și am reușit să le desemnez fraților și surorilor îndatoriri adecvate în funcție de propriile lor puncte forte. Odată, un frate care lucra cu mine a încercat să-mi vorbească despre sora Xia Jing, conducătoarea unei echipe, care-și făcea datoria de mântuială și era foarte pasivă. A spus că ea ținea în loc lucrarea echipei și a sugerat să o înlocuiască. M-am gândit, în sinea mea: „Xia Jing are un calibru grozav și este realmente capabilă în lucrarea ei, astfel, chiar dacă are o fire coruptă, dacă ar primi un pic mai mult ajutor și ar putea să-și revină și să facă unele schimbări, atunci n-ar avea nicio problemă în datoria ei.” Prin urmare, am expus și am analizat starea lui Xia Jing și am emondat-o. După câteva sesiuni de părtășie, am văzut că atitudinea sa față de datoria ei se schimbase puțin. Prelua mai des inițiativa și era mai conștiincioasă. După puțin timp, a fost promovată să îndeplinească o datorie mai importantă. Chiar m-am felicitat singur după asta, gândindu-mă: „Eu am fost cel care a avut ideea corectă. E un lucru bun că nu am demis-o și am reușit să plasăm o persoană talentată în biserică. Se pare că am un oarecare simț al discernământului.”

De atunci încolo, am încetat să mai vorbesc despre numiri și demiteri cu acel frate, crezând că am mai multă experiență, așa că aș putea să mă ocup singur de probleme. Abia au trecut doi ani și am devenit din ce în ce mai priceput în a face aranjamente pentru lucrarea bisericii. Gândindu-mă că am discernământ și o oarecare perspectivă asupra oamenilor și lucrurilor, deveneam din ce în ce mai arogant.

Într-o zi, a venit o scrisoare de la un conducător în care spunea că sora Zhang Jiayi de la biserica noastră s-a întors după ce a fost demisă din datoria ei la o altă biserică. Trebuia să aranjez ca ea să participe la adunări. M-am gândit: „În interacțiunile mele cu Jiayi din trecut, am văzut că era arogantă, avea tendința de a-i certa pe oameni cu un aer de superioritate și era dificil să te înțelegi cu ea. Se pare că nu prea s-a schimbat.” Apoi, puțin mai târziu, atât de mulți nou-veniți s-au alăturat bisericii noastre, încât aveam nevoie urgentă de oameni care să-și asume lucrarea de udare. Fratele Liu Zheng, care lucra alături de mine, a spus că a fost într-o adunare cu Jiayi și a descoperit că ea dobândise o adevărată cunoaștere de sine și, de asemenea, ceva pocăință de când a fost demisă, plus că udase noi membri înainte și fusese destul de eficientă. El a propus să o punem să se ocupe și de udare în timp ce-și continuă reflectarea asupra propriei persoane, pentru ca lucrarea noastră să nu fie întârziată. În clipa în care l-am auzit sugerând-o pe Jiayi, m-am gândit: „Cum ar putea să meargă asta? N-o cunoști cu adevărat, nu este o persoană care urmărește adevărul. Tu doar ai auzit-o vorbind despre ceva înțelegere și crezi că s-a căit. Capacitatea ta de a evalua oamenii și situațiile este slabă și n-ai nici cea mai mică urmă de discernământ.” I-am spus ferm: „Eu o cunosc pe Jiayi. Are o fire arogantă și tinde să critice oamenii cu un aer de superioritate. De asemenea, e dificil de lucrat cu ea. A fost așa dintotdeauna și în niciun caz nu s-a schimbat, altminteri n-ar fi fost demisă. Nu cred că este persoana potrivită. N-o putem

lăsa să preia acea datorie.” Liu Zheng a continuat să spună: „Nu putem fi prea pretențioși. Este puțin arogantă, dar a învățat cu adevărat despre ea însăși prin această experiență de a fi demisă și a reușit să se căiască pentru lucrurile pe care le-a făcut. Acum este discretă în felul în care vorbește și se înțelege bine cu ceilalți. S-a produs o oarecare schimbare în firea ei arogantă. Trebuie să tratăm oamenii în mod corespunzător.” M-am cam enervat când l-am auzit spunând asta. M-am gândit că e nou în datoria asta, așa că, ce știa el? Ar trebui doar să fie de acord cu mine. Așa că i-am răspuns, mai apăsat: „Nu iau hotărâri referitoare la oameni în mod întâmplător, dar văd că nu este potrivită pentru această îndatorire și nu ar trebui să o punem să se ocupe de udare.” Văzând că sunt complet fixat pe ideea mea, Lui Zheng nu a mai spus nimic.

A trecut puțin timp și, din cauza lipsei de oameni care să se ocupe de udare, unii dintre nou-veniți erau slabi și pesimiști, pentru că nu primiseră la timp udare și nu veneau la adunări. Când o conducătoare a aflat ce se întâmpla, ea și Liu Zheng au mers să vorbească cu Jiayi. Când s-au întors, Liu Zheng mi-a spus: „Deși Jiayi a fost demisă, este doar arogantă și nu a făcut niciun rău mare. Acum are ceva cunoaștere de sine și e dispusă să se căiască și să se schimbe. Încă mai poate fi educată. Nu trebuie să catalogăm pe cineva pentru totdeauna prin ceea ce face pentru un timp, ci să îi dăm o șansă la pocăință. Am discutat despre asta și sora Jiayi ar trebui să-și asume lucrarea de udare.” Auzindu-i recomandând-o din nou pe Jiayi pentru această promovare, m-am gândit: „Am fost cât se poate de clar data trecută și cum s-ar fi putut schimba ea în atât de puțin timp? Slujesc drept conducător de multă vreme și știu cum să evaluez oamenii, așa că de ce nu mă credeți pe cuvânt? În felul acesta nu puteți da greș!” Așadar, mi-am explicat din nou poziția, foarte apăsat. Văzând cu câtă încăpățânare mă agățam de propria mea idee, conducătoarea mi-a spus aspru: „Am înțeles-o

pe Jiayi. I-am ascultat părtășia, am stabilit o legătură reală cu ea și am văzut că are ceva reflectare și cunoaștere de sine. Ar trebui să le dăm oamenilor o șansă la pocăință. Nu trebuie să definim oamenii în funcție de comportamentele lor din trecut. Tu spui că este arogantă, dar de când n-au voie oamenii aroganți să fie educați în casa lui Dumnezeu? Jiayi este potrivită pentru lucrarea de udare și este o nevoie urgentă de acest lucru chiar acum. Tu o ții pe a ta și insiști să nu o folosim. Nu este ceea ce faci tu dictatorial și plin de încăpățânare? Desemnarea oamenilor în cadrul bisericii trebuie să treacă pe la tine. Nu pot îndeplini o datorie fără aprobarea ta. Ești prea arogant și neprihănit de sine. Nu vezi că, acționând după bunul plac, întârzii direct lucrarea bisericii și cultivarea oamenilor talentați de către aceasta?" Să o aud pe conducătoare că mă emondează în acel mod era supărător pentru mine, dar tot mă împotriveam oarecum acestui lucru. M-am gândit: „Simt destul de bine oamenii, așa că e imposibil să mă înșel în privința lui Jiayi." La acea vreme, n-am putut continua să mă opun. Așa că am spus fără tragere de inimă: „Din moment ce ați văzut amândoi o schimbare în ea, să-i dăm o șansă în lucrarea de udare. O vom schimba dacă nu funcționează."

Întors acasă, m-am gândit la cum m-a emondat conducătoarea și m-am simțit foarte supărat. Pe baza spuselor ei, nu făceam eu rău și mă împotriveam lui Dumnezeu? Acesta era un lucru foarte grav în esență! Dar apoi m-am gândit că îmi cântărisem bine decizia mea de a nu o numi pe Jiayi pe acel post, așa că de ce au spus asta despre mine? Oare unde am greșit? Așa că m-am rugat la Dumnezeu căutând: „Dumnezeule, îmi este greu să accept să fiu emondat. Nu știu cum să mă înțeleg pe mine în asta sau în care aspect al adevărului să intru. Te rog, arată-mi calea." Am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu după rugăciunea mea: **„Ce înseamnă a fi «arbitrar și repezit»? Înseamnă să acționezi oricum consideri de**

cuviință când întâmpini vreo problemă, fără vreun proces de gândire sau de căutare. Nimic din ceea ce spune altcineva nu îți poate atinge inima sau nu te poate face să te răzgândești. Când ți se oferă părtășie despre adevăr, nici măcar nu îl poți accepta, rămâi la propriile opinii, nu asculți când ceilalți spun ceva corect, crezând că ai dreptate și agățându-te de propriile idei. Chiar dacă gândirea ta este corectă, ar trebui să iei în considerare și opiniile altora. Și dacă nu o faci deloc, nu înseamnă că ești extrem de neprihănit de sine? Nu este ușor pentru oamenii care sunt extrem de neprihăniți de sine și de încăpățânați să accepte adevărul. Dacă faci ceva greșit și ceilalți te critică, spunând: «Tu nu faci acest lucru conform adevărului!», tu răspunzi: «Chiar dacă este așa, tot la fel voi proceda» și apoi găsești un motiv să îi faci să creadă că așa este corect. Dacă îți aduc reproșuri, spunând: «Acționând în acest fel înseamnă să perturbi, și asta va prejudicia lucrării bisericii», nu numai că nu asculți, dar continui să vii cu scuze: «Cred că aceasta este calea corectă, deci așa voi face». Ce fire este aceasta? (Aroganță.) **Este aroganță. O natură arogantă te face îndărătnic. Dacă ai o fire arogantă, te vei purta în mod arbitrar și pripit, nepăsător față de ce spune oricine altcineva**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Modul în care trebuie să-i tratezi pe alții este arătat clar sau sugerat în cuvintele lui Dumnezeu; atitudinea cu care Dumnezeu tratează umanitatea este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o adopte în modul în care se tratează unii pe ceilalți. Cum tratează Dumnezeu fiecare persoană în parte? Unii oameni au o statură imatură; sau sunt tineri; ori cred în Dumnezeu doar de puțin timp; sau nu sunt răi prin natură-esență, nu sunt răuvoitori, ci sunt doar puțin ignoranți sau lipsiți de calibru. Sau sunt supuși prea multor constrângeri și încă mai au de înțeles adevărul, nu au ajuns să aibă**

intrare în viață, așadar le este greu să nu facă lucruri nesăbuite sau să nu comită fapte ignorante. Însă Dumnezeu nu Se concentrează pe nesăbuința efemeră a oamenilor; El Se uită doar la inimile lor. Dacă sunt decişi să urmeze adevărul, atunci sunt corectați, iar când acesta este obiectivul lor, atunci Dumnezeu îi observă, îi așteaptă și le acordă timp și șanse care le permit să pătrundă. Nu e adevărat că Dumnezeu îi va condamna din cauza unei singure fărădelegi. Asta fac oamenii deseori; Dumnezeu nu îi tratează niciodată pe oameni așa. Dacă Dumnezeu nu îi tratează pe oameni în acest mod, atunci, de ce oamenii îi tratează pe ceilalți în acest mod? Nu arată asta firea lor coruptă? Aceasta este întocmai firea lor coruptă. Trebuie să urmărești cum îi tratează Dumnezeu pe oamenii ignoranți și nesăbuiți, cum îi tratează pe cei cu statură imatură, cum tratează manifestările normale ale firii corupte a umanității și cum îi tratează pe cei care sunt răuvoitori. Dumnezeu tratează oameni diferiți în feluri diferite și are, de asemenea, diverse moduri de a gestiona nenumăratele condiții ale diferiților oameni. Trebuie să înțelegi aceste adevăruri. Odată ce ai înțeles aceste adevăruri, vei ști apoi cum să experimentezi lucrurile și să tratezi oamenii conform principiilor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere"). Pe baza a ceea ce au dezvăluit cuvintele lui Dumnezeu, am început să reflectez asupra mea. Am crezut că am o anumită experiență generală în selectarea și desemnarea oamenilor și că am înțeles câteva principii. Mai ales când cineva pe care eu îl alesesem avea succes în datoria lui, chiar simțeam că am discernământ și că pot evalua oamenii și situațiile. Consideram că acesta era capitalul meu, mă felicitam singur și nu ascultam sugestiile nimănui altcuiva. Când Liu Zheng m-a îndemnat să o tratez corect pe Jiayi, pur și simplu am refuzat să-l ascult. Am catalogat-o pe baza

felului în care o văzusem înainte, crezând că era arogantă și că nu era cu putință să se schimbe, așa că nu ar putea prelua lucrarea de udare. De fapt, cerințele casei lui Dumnezeu sunt clare: atâta vreme cât cineva poate înțelege adevărurile viziunii și e responsabil în datoria sa, poate fi cultivat și educat. Chiar și pe acei oameni care comit fărădelegi cu adevărat grave, dacă ei pot accepta adevărul, dacă se pot căi și se pot schimba, tot li se va oferi oportunitatea de a continua să îndeplinească o datorie. Casa lui Dumnezeu i-a tratat mereu pe oameni just și corect. Indiferent ce fel de fire coruptă arată cineva sau ce a făcut pentru a perturba lucrarea bisericii, atâta timp cât nu este o persoană rea sau un antihrist, Dumnezeu o va mântui în măsura în care poate, iar biserica îi va oferi oportunități de a îndeplini o datorie și o va lăsa să practice. Acestea sunt iubirea și mântuirea lui Dumnezeu. Nu I-am înțeles firea sau intenția lui Dumnezeu în ceea ce privește mântuirea omului și nici n-am înțeles principiile privind modul în care sunt tratați oamenii în casa lui Dumnezeu. Nu mă uitam la punctele tari ale lui Jiayi, ci doar refuzam să renunț la corupția pe care o dezvăluise în trecut, definind-o în mod arbitrar și refuzând să îi încredințez udarea nou-veniților. Acest lucru a făcut ca noii credincioși să nu fie udați la timp și a perturbat lucrarea bisericii. Nu însemna asta a face rău? Plin de regret, am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, sunt atât de arogant și neprihănit de sine. Nu vreau să mai fiu încăpățânat în datoria mea. Sunt pregătit să mă căiesc și să mă schimb.”

Apoi, data viitoare, am fost la o adunare cu Jiayi și am auzit părtășia ei. Avea, cu adevărat, o oarecare cunoaștere de sine și un oarecare regret, iar eu m-am simțit și mai rușinat și vinovat. După ce Jiayi a preluat lucrarea de udare, a fost serioasă și și-a asumat responsabilitatea pentru aceasta, iar frații și surorile pe care i-a udat au făcut ceva progrese. Ulterior, ea a fost promovată să gestioneze lucrarea de udare pentru mai multe biserici.

Văzând cât de bine se descurca în datoria ei, m-am simțit și mai rușinat. Uram cât de arogant fusesem, cum o definisem în mod arbitrar, refuzând să-i încredințez o datorie și ținând pe loc lucrarea bisericii. Mi-am dat seama că nu dețineam adevărul și nu puteam evalua oamenii și situațiile. Înțelesesem câteva doctrine și reguli din toată experiența mea, însă lucrarea bisericii nu poate fi îndeplinită cum se cuvine doar pe baza acestora. După acel incident, am abordat selectarea oamenilor cu mai multă prudență, iar când încăpățânarea mea se arăta și voiam să am ultimul cuvânt, mă asiguram că mă rog, că mă lepăd de mine și că ascult mai mult ceea ce toți ceilalți aveau de spus. Am crezut că făcusem câteva schimbări dar, spre surprinderea mea, mai târziu s-a întâmplat ceva care m-a expus din nou.

Șase luni mai târziu, biserica a avut nevoie urgent de doi oameni pentru lucrarea care se ocupă de treburi generale. Am verificat și am găsit două surori care erau responsabile și care puteau face față unor situații diverse, însă existau câteva riscuri de siguranță în ceea ce le privea. Dar apoi m-am gândit că, de vreme ce n-aveau să-și îndeplinească datoria în regiunea lor, n-ar trebui să fie nicio problemă dacă le puneam să se ocupe de asta. Era nevoie urgent de cineva pentru lucrarea aceea, iar în acel moment nu existau candidați mai buni, așa că am decis să le folosesc deocamdată pe ele și să le schimb când avea să vină cineva mai bun. Așa că i-am spus lui Liu Zheng că voiam ca sora Zhao Aizhen să se ocupe de treburile generale în biserică. Răspunsul său a fost: „Trebuie neapărat să respectăm principiile atunci când selectăm oamenii. Ei nu pot lucra pentru biserică dacă există o problemă de siguranță. Aizhen este un risc la adresa siguranței și nu este potrivită pentru această lucrare. Trebuie să urmăm principiile.” Văzând că el nu era de acord, m-am opus lui, spunând: „Nu trebuie să ne stresăm prea mult pentru asta. Nu crezi că ești prea fricos? Este adevărat că este cunoscută ca fiind credincioasă în orașul ei natal, dar

au trecut ani întregi de când poliția a verificat-o. În plus, are curaj și înțelepciune. Știu asta despre ea. Nu cred că avem un candidat mai bun în acest moment. Avem nevoie de personal care să se ocupe de treburile noastre generale. Nu putem urma regulile orbește." M-a ascultat, apoi a insistat: „Desemnarea cuiva care prezintă un risc pentru această lucrare încalcă principiile. Trebuie să punem siguranța pe primul loc." Am ignorat complet ceea ce spunea și am insistat să o folosesc pe Aizhen. După aceea, am aranjat ca o altă soră, care prezenta, de asemenea, un risc pentru siguranță, să lucreze la treburile generale. În scurt timp, Aizhen, pentru că era bine cunoscută pentru credința ei în Dumnezeu, a devenit suspectată și supravegheată de poliția PCC. Întrucât ea vizita frecvent casele unor frați și surori, acești frați și surori au fost, de asemenea, puși sub supraveghere și nu și-au putut îndeplini îndatoririle în mod normal. Lucrarea bisericii a fost puternic îngreunată.

Când conducătoarea a auzit despre asta și a aflat că fusese din cauza insistenței mele de a numi pe cineva cu riscuri de siguranță, m-a emondat foarte sever: „Ești prea arogant și încăpățânat. Acționezi mereu arbitrar în datoria ta și te împotrivești principiilor. De data aceasta, acest lucru a provocat daune serioase lucrării bisericii. Nu înseamnă asta să slujești ca servitor al Satanei și să perturbi lucrarea bisericii? Având în vedere comportamentul tău constant, am hotărât să te demitem." Să aud asta a fost, realmente, o lovitură peste față, lăsându-mă complet uluit. M-am gândit: „S-a terminat. Am făcut un mare rău. Dacă frații și surorile care au fost implicați sunt arestați? Dacă sunt, chiar am făcut un lucru teribil." Mi s-a făcut tot mai frică pe măsură ce m-am gândit la asta. Eram torturat de vinovăție. O simțeam ca pe un cuțit în inimă și nu aveam motivația de a face absolut nimic. Trăiam în această nefericire zi după zi, rugându-mă la Dumnezeu și conștientizându-mi greșeala iar și iar: „Dumnezeule, sunt prea

arogant, prea vanitos. Încăpățânarea mea a dăunat teribil lucrării bisericii. Sunt pregătit să accept orice pedeapsă vrei să-mi dai, doar, Te rog, apără-i pe acei frați și surori de arest.” Am aflat ulterior că acei membri ai bisericii fuseseră transferați la timp și au scăpat necapturați. Am putut, în sfârșit, să răsuflu ușurat.

După întâmplarea aceea, am reflectat asupra mea. De ce eram mereu atât de încăpățânat în datoria mea? De unde venea asta, de fapt? Am citit, în cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să asculți de Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”). Am văzut, din cuvintele lui Dumnezeu, că a mă comporta arbitrar în datoria mea din nou și

din nou era din cauză că eram controlat de o natură arogantă și vanitoasă. Având această natură arogantă și vanitoasă, mă gândeam întotdeauna prea mult la mine și credeam că sunt mai bun decât toți ceilalți, că am dreptate mai mult decât oricine, așa că ar trebui să am ultimul cuvânt în treburile bisericii. Odată ce mă hotăram asupra unui lucru, refuzam să-l văd în alt mod și nu voiam să ascult de nimeni. Totodată, voiam ca oamenii să-mi urmeze ideile de parcă ar fi fost adevărurile-principii. Știam că acele două surori reprezentau riscuri pentru siguranță și nu erau potrivite pentru lucrarea care se ocupă de treburile generale și eu însumi aveam rețineri în privința asta, dar, pur și simplu, nu puteam să mă las pe mine deoparte și să caut voia lui Dumnezeu. Am ignorat reproșurile și îndrumările Duhului Sfânt și nu am ascultat încercările de descurajare ale lui Liu Zheng. Trebuia să fie după cum voiam eu și, în cele din urmă, am făcut un mare rău lucrării bisericii. Dacă aș fi avut măcar cea mai mică dorință de a căuta adevărul și de a mă supune, dacă aș fi ascultat sugestiile lui Liu Zheng, nu ar fi existat consecințe atât de groaznice. Am simțit atât de mult regret și învinovățire de sine când mi-am dat seama de toate acestea și mi-am urât aroganța și încăpățânarea. Partidul Comunist nu încetează niciodată să încerce să submineze lucrarea lui Dumnezeu, folosind tot felul de tactici pentru a-i asupri și aresta pe aleșii Săi. Și eu încălcasem în mod arbitrar principiile, hotărând să desemnez oameni nesiguri care să preia îndatoriri, ceea ce a dus la supravegherea altor frați și surori. Oare nu însemna asta că eram un complice al Satanei? Dacă acei frați și surori ar fi fost arestați sau închiși, urmările ar fi fost teribile! Acest gând mă speria din ce în ce mai mult. Am văzut că urmările acționării pe baza unei firi arogante erau foarte mari. Lucrasem ceva și mă credeam grozav, așa că nu m-am gândit prea mult la alți oameni și nu-L aveam pe Dumnezeu în inima mea. Nu luam nici măcar adevărurile-principii în serios și foloseam orice lucrare făcusem drept

propriul meu capital. Am făcut doar ce am vrut. Eram arogant până în punctul în care-mi pierdusem complet rațiunea. M-am gândit la toți acei antihriști care fuseseră excluși din biserică. Erau incredibil de aroganți, dictatoriali și arbitrari în îndatoririle lor și au perturbat grav lucrarea bisericii. În cele din urmă, au făcut atât de mult rău încât au fost înlăturați din biserică. Dacă firea mea coruptă nu era înlăturată, nu m-aș putea abține să nu fac rău și să nu mă împotrivesc lui Dumnezeu și, în cele din urmă, aveam să fiu izgonit de Dumnezeu. Am simțit, în inima mea, cât de groaznic era să trăiești pe baza unei firi arogante. Chiar dacă făcusem un rău atât de mare, biserica tot nu mă alungase, ci doar mă demisese. Dumnezeu chiar mă luminase și mă îndrumase prin cuvintele Sale, dându-mi șansa de a reflecta și de a mă cunoaște, de a mă căi și de a mă schimba. Puteam simți cu adevărat iubirea lui Dumnezeu și aveam atât de multe regrete. M-am simțit pregătit să mă căiesc și să mă schimb.

După aceea, am început să caut conștiincios o cale de rezolvare a problemei de a avea o fire arogantă, arbitrară și încăpățânată în datoria mea. Am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, cum îți rezolvi arbitrarietatea și pripeala? Să spunem, de exemplu, că ți se întâmplă ceva și ai propriile idei și planuri. Înainte de a stabili ce să faci, trebuie să cauți adevărul și ar trebui cel puțin să ai părtășie cu toată lumea despre ceea ce gândești și crezi în privința asta, cerând tuturor să-ți spună dacă gândurile tale sunt corecte și în conformitate cu adevărul și să facă verificări pentru tine. Aceasta este cea mai bună metodă pentru a rezolva arbitrarietatea și pripeala. În primul rând, poți să-ți clarifici părerile și să cauți adevărul – acesta este primul pas al practicii pentru a înlătura caracterul arbitrar și pripit. Al doilea pas are loc atunci când alte persoane dau voce unor păreri contrare – cum poți practica astfel încât să te abții de la a fi arbitrar și pripit? Mai întâi, trebuie să ai o**

atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care mulțumește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine, în același timp în care nu-ți respecți părerile, ar trebui să te rogi, să cauți adevărul de la Dumnezeu și apoi o bază în cuvintele lui Dumnezeu – să stabilești cum să acționezi bazându-te pe cuvintele Lui. Aceasta este cea mai potrivită și precisă practică. Când cauți adevărul și ridici o problemă pentru ca toți să aibă părtășie și să caute un răspuns împreună, atunci e momentul în care Duhul Sfânt oferă iluminare. Dumnezeu îi luminează pe oameni conform principiilor, El le cântărește atitudinea. Dacă tu îți păstrezi cu încăpățânare atitudinea, indiferent dacă perspectiva ta este corectă sau greșită, Dumnezeu Își va ascunde chipul de tine și te va ignora; te va face să te lovești de un perete, te va expune și îți va dezvălui starea urâtă. Dacă, pe de altă parte, atitudinea ta este corectă, iar tu nici nu insiști pe propriile căi și nici nu ești neprihănit de sine, nici capricios și pripit, ci ai atitudinea să cauți și accepți adevărul, dacă ai părtășie cu toată lumea, iar Duhul Sfânt va începe să lucreze printre voi și poate El te va conduce spre înțelegere prin intermediul cuvintelor cuiva. Uneori, când Duhul Sfânt te luminează, El te conduce să înțelegi cel mai important aspect al unei chestiuni cu doar câteva cuvinte sau fraze sau oferindu-ți o idee. Îți dai seama, în acea clipă, că orice lucru de care te-ai agățat este eronat și, în aceeași clipă, înțelegi cel mai potrivit mod de a acționa. Ajuns la un astfel de nivel, nu ai evitat cu succes să faci răul și, totodată, să suporți consecințele unei greșeli? Nu este înseamnă asta să-L respecți pe Dumnezeu? (Ba da.) **Cum se realizează un astfel de**

lucru? Acest lucru se realizează doar atunci când ai o inimă cu frică de Dumnezeu și când cauți adevărul cu o inimă ascultătoare. Odată ce ai primit luminarea Duhului Sfânt și ai stabilit principiile de practică, practica ta va fi în linie cu adevărul și vei fi capabil să satisfaci voia lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit asta, am înțeles că cel mai important lucru în înlăturarea aroganței și încăpățânării mele este să ai o inimă cu frică de Dumnezeu și o atitudine orientată spre căutarea adevărului. Nu trebuie să insist pe propria mea perspectivă atunci când intervin lucruri, ci trebuie să discut lucrurile cu frații și surorile mele. Dacă lucrăm armonios împreună, îndrumarea lui Dumnezeu avea să fie dobândită. Dacă cineva are o părere diferită, ar trebuie să o accept în primă fază, apoi să mă rog la Dumnezeu, să caut adevărul și să pun în practică principiile. Dacă mă agăț cu încăpățânare de propria mea gândire, nu am nicio modalitate de a dobândi lucrarea Duhului Sfânt. Nu voi înțelege nimic și voi fi perturbator în datoria mea. M-am gândit cum am făcut un rău atât de mare pentru că eram atât de arogant și pentru că nu aveam un loc pentru Dumnezeu în inima mea. A venit din dorința de a fi domn și stăpân peste toate, din faptul că nu lucram bine cu ceilalți. Dându-mi seama de asta, m-am hotărât în tăcere să nu mai fiu atât de încăpățânat când interveneau lucruri, ci să caut adevărurile-principii și să comunic mai mult cu ceilalți. Aveam să ascult ideea oricui care era în conformitate cu adevărurile-principii.

După aceea, am fost ales drept conducător de echipă, responsabil de lucrarea de udare. Eram foarte recunoscător și prețuiam acea datorie. Mă avertizam în mod constant că trebuie neapărat să învăț lecția din eșecul meu și că nu mai puteam lăsa natura mea arogantă să mă facă să fiu încăpățânat. Când se iveau probleme, preluam inițiativa de a căuta frații și surorile pentru a discuta lucrurile cu ei. Odată, am primit o scrisoare de la un

conducător spunând că era nevoie să găsim niște oameni potriviți pentru lucrarea de udare. Cercetând, am simțit că sora Su Xing era potrivită însă, conform evaluărilor din trecut ale celorlalți, avea o natură arogantă și nu voia să accepte propunerile și ajutorul fraților și surorilor. Văzând acestea, m-am gândit că ea nu voia să accepte adevărul, așa că nu era o persoană care ar trebui cultivată. În timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că, din nou, defineam arbitrar pe cineva și mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: „**Dacă o persoană nu ajunge la propriile verdicte, este un semn că nu este neprihănită de sine; dacă nu insistă asupra propriilor idei, este semn că are rațiune. Dacă se poate supune, totodată, atunci a dobândit practicarea adevărului**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Supunerea față de Dumnezeu este o lecție de bază în dobândirea adevărului”). Știam că nu trebuia să insist iar să am ultimul cuvânt, ci trebuia să vorbesc despre asta cu fratele care lucra cu mine și să-i ascult sugestiile. Când i-am explicat poziția mea, el a răspuns: „Pe baza acestor evaluări, se pare că Su Xing este cu adevărat arogantă, dar toate acestea se bazează pe corupția pe care a dezvăluit-o în trecut. Nu știm dacă a dobândit ceva cunoaștere de sine. Nu ar trebui să punem piedici unei persoane talentate, așa că hai să-i cerem să scrie o reflecție despre sine și apoi să cerem părerile fraților și surorilor care sunt în strânsă legătură cu ea. Putem arunca o privire la toate acestea și putem vedea dacă este o candidată bună pentru această datorie. Această abordare reprezintă o variantă mai bună.” Îmi suna ca și cum sugestia lui se potrivea cu adevărurile-principii. Dacă o defineam ca pe o persoană nepotrivită pentru a fi încurajată doar pe baza opiniilor anterioare ale câtorva frați și surori, acest lucru ar fi prea arbitrar. Ar trebui să aruncăm o privire asupra tipului de aroganță manifestat. Dacă era o aroganță irațională, oarbă și un refuz total de a accepta adevărul, atunci chiar nu ar trebui promovată. Dacă era arogantă, dar avea o umanitate bună și putea accepta

adevărul și a putut să învețe despre ea și să se schimbe după ce a fost emondată, aceea ar fi o dezvăluire normală a corupției. Nu putem trata lucrurile diferite ca fiind la fel. Când am primit reflecția despre sine a lui Su Xing și evaluările celorlalți frați și surori, am văzut că făcuse niște schimbări și avea ceva intrare și era o persoană care putea accepta adevărul. Am recomandat-o pentru lucrarea de udare. De atunci, nu-mi mai îndeplinesc îndatoririle atât de arogant și încăpățânat ca înainte, nu iau, pur și simplu, hotărâri pe cont propriu, ci ascult în mod conștient sugestiile altora și caut adevărurile-principii. Cu acest tip de practică, mă simt împăcat și eliberat de remușcări. Am reușit să am această schimbare în întregime datorită citirii cuvintelor lui Dumnezeu.

84. Respectă principiile pentru a face bine o datorie

de Xu Nuo, China

În august 2019, sora Lin Xin, conducătoarea unei biserici, a scris o cerere de demisie. Conducătoarea mea m-a trimis la biserica aceea ca să investighez. A zis că, dacă Lin Xin chiar nu putea să facă lucrare practică, ar trebui demisă și ar trebui să fie alegeri noi. După ce am ajuns, diaconii de acolo mi-au spus despre situația lui Lin Xin, zicând că, atunci când era vorba de interesele familiei sale sau de probleme personale, ea punea deoparte lucrarea bisericii și lăsa totul în seama surorii care îi e parteneră. Astfel, i-a dat partenera ei foarte multă treabă, iar urmărirea lucrării nu s-a făcut cum trebuia. Existau chestiuni urgente, care n-au fost rezolvate prompt. Conducătorii superiori îi oferiseră lui Lin Xin ajutor și sprijin de multe ori, dar ea nu se schimbase, iar lucrurile n-au putut fi schimbate. Părtășia ei despre cuvântul lui Dumnezeu nu avea nicio luminare la întâlniri, iar când frații și surorile aveau probleme sau greutăți, nu putea să aibă părtășie despre adevăr ca să le rezolve, putea doar să-i încurajeze cu cuvinte și doctrine, ori folosea metode proprii și filosofii lumești pentru a rezolva lucrurile. De exemplu, dacă un frate sau o soră era într-o stare spirituală proastă din cauza bolii, le spunea doar ce doctori să consulte și ce remedii să ia, în loc să-i îndrume să caute voia lui Dumnezeu și să învețe o lecție. De asemenea, când unii oameni vorbeau despre investiții în timpul adunărilor, Lin Xin nu doar că nu avea discernământ să-i expună și să-i oprească, ba chiar participa și ea și îi invita pe frații și surorile ei să facă la fel. Câțiva frați și surori îi amintiseră de multe ori să se concentreze pe căutarea adevărului și să-și îndeplinească îndatoririle, dar ea n-a ascultat. De teamă că frații și surorile vor spune că e avidă de bani, investise în

secret și pierduse peste 400000 de yuan, ceea ce a distras-o și mai mult de la îndatoriri. Lin Xin își neglija datoria și nu făcea lucrare practică, astfel că viața bisericii de acolo era ineficientă, iar frații și surorile erau negativi și slabi. Unii dintre ei nu mai voiau să vină la adunări și chiar ea se temea să se întâlnească cu frații și surorile, fiindcă nu era capabilă să le rezolve problemele.

După ce am auzit raportul diaconilor despre situație, m-am gândit: „Lin Xin nu caută adevărul, nici nu face lucrare practică și vede lucrurile ca un necredincios. Cum poate să conducă în felul acesta o biserică? Chiar și fără cererea ei de demisie, ar trebui demisă ca lideră falsă pentru comportamentul ei.” Așa că am găsit principiul relevant și, pe baza lui și a comportamentului ei, am avut părtășie despre discernământ. Când am terminat, toți diaconii au confirmat că Lin Xin n-are lucrarea Duhului Sfânt. Dar când am vorbit despre demiterea lui Lin Xin din îndatoririle sale, unul dintre diaconi a spus: „Lin Xin are umanitate bună, își ajută frații și surorile la orice greutăți, acolo unde poate, este prietenoasă și fără pretenții.” Unul a spus că ea are calibru bun, e inteligentă și că, atunci când frații și surorile erau în stare proastă sau aveau greutăți, ea putea să-i consoleze. Dacă era demisă, biserica nu avea să poată găsi un conducător mai potrivit. Un alt diacon a mai spus: „Lin Xin s-ar putea să fie temporar într-o stare proastă. Să-ncercăm mai întâi s-o ajutăm.” Au tot discutat pe tema asta și toți au fost de-acord că nu ar trebui demisă. Conform principiilor cu privire la înlocuirea conducătorilor și lucrătorilor, dacă un conducător sau lucrător nu primește lucrarea Duhului Sfânt și nu poate face lucrare practică mult timp, ar trebui înlocuiți. Dacă nu au lucrarea Duhului Sfânt, iar noi îi păstrăm, oare nu suntem de altă părere decât Dumnezeu? Acei diaconi au văzut doar că lui Lin Xin putea să-i pese de oameni, că ținea cont de interesele lor fizice, că era oarecum iubitoare, inteligentă și că avea calibru, dar n-au

putut să vadă dacă era cineva care caută adevărul sau dacă poate să facă lucrare practică. N-o evaluau folosind standardele casei lui Dumnezeu pentru selectarea oamenilor. Evident, Lin Xin era o persoană care nu căuta adevărul și avea opinii întocmai ca ale necredincioșilor. N-a avut părtășie despre adevăr când trebuia și n-a putut să rezolve deloc problemele practice ale intrării în viață întâlnite de frați și surori. A fost dezvăluită drept conducătoare falsă. Dacă își păstra îndatoririle, doar împiedica și perturba lucrarea bisericii și întârzia intrarea în viață a fraților și surorilor ei. Așa că am mai avut o părtășie cu diaconii pe tema înlocuirii ei. După părtășia mea, toți diaconii au tăcut, dar am văzut că tot nu erau de acord să o demită. În momentul acela, am ezitat: „Dacă insist să-mi impun punctul de vedere și să am în continuare părtășie despre adevăr și să o deslușesc pe Lin Xin, oare vor spune acești diaconi că sunt prea arogantă și despotică și că nu accept părerile celorlalți? Dacă îmi stricam relația cu ei la scurt timp după sosirea mea, restul lucrării mele avea să fie mai dificil.” Când m-am gândit la asta, n-am mai avut părtășie cu diaconii despre principiile deslușirii conducătorilor falși și am raportat situația bisericii conducătoarei mele superioare. M-am gândit că, dacă lidera mea era de acord cu părerea mea, atunci puteam s-o demit pe Lin Xin, iar acei diaconi nu urmau să aibă o părere proastă despre mine. După aceea, am mers la alte surori din biserica aceea, ca să le aflu opiniile despre Lin Xin, dar am descoperit că nici ele nu aveau discernământ despre ea. Toate au spus că are umanitate bună, că e iubitoare față de ele, e atentă la greutățile lor, e inteligentă și are calibru. Opinia lor coincidea cu cea a diaconilor. Când am văzut asta, n-am îndrăznit să am părtășie despre adevăr pentru a o deslușì pe Lin Xin. M-am temut că aveau să spună că sunt arogantă, neprihănită de sine, că ignor părerilor celorlalți și că ei aveau să aibă o impresie proastă despre mine. Așadar, am așteptat pasiv scrisoarea cu răspunsul conducătoarei mele. În

acest fel, problema demiterii lui Lin Xin nu cădea pe umerii mei. Am văzut clar că acestor frați și surori le lipsea adevărul și nu puteau să discearnă, dar nu doream să am părtășie cu ei. În timpul acelor zile, am simțit întuneric în interior și n-am simțit prezența lui Dumnezeu. Așa că am mers repede înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, cerându-I luminarea și îndrumarea Lui, ca să-mi pot cunoaște starea.

După câteva zile, conducătorul meu a cerut să ne adunăm. Am citit împreună un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În casa lui Dumnezeu, trebuie să pricepi principiul fiecărei datorii pe care o îndeplinești, indiferent care este, și să fii capabil să practici adevărul. Asta înseamnă să fii principial. În cazul în care ceva nu-ți este clar, dacă nu ești sigur care este lucrul potrivit de făcut, caută părtășia pentru a dobândi un consens. Odată ce s-a stabilit ce este cel mai benefic pentru lucrarea bisericii și pentru frați și surori, fă acel lucru. Nu fi încătușat de reguli, nu întârzia, nu aștepta, nu fi un observator pasiv. Dacă ești mereu un observator și nu ai niciodată propria părere, dacă aștepți mereu până când altcineva ia o decizie înainte de a face ceva și, când nimeni nu ia o decizie, doar tragi de timp și aștepți, care va fi consecința? Fiecare parte a lucrării se împotmolește și nimic nu se finalizează. Ar trebui să înveți să cauți adevărul sau cel puțin să poți să acționezi conform conștiinței și rațiunii tale. Atât timp cât îți este clar modul adecvat în care să faci ceva și majoritatea celorlalți consideră că acel mod poate funcționa, atunci așa ar trebui să practici. Nu-ți fie teamă să-ți asumi responsabilitatea pentru acel lucru, să-i jignești pe alții sau de posibilele consecințe. Dacă oamenii nu fac nimic real și sunt mereu calculați și se tem să-și asume responsabilitatea și nu îndrăznesc să susțină principiile în lucrurile pe care le fac, nasta arată că sunt deosebit de șireți și vicleni și au prea multe urzeli diabolice. Ce ticăloșie**

este să-ți dorești să te bucuri de harul și binecuvântările lui Dumnezeu și, totuși, să nu faci nimic real. Pe nimeni nu disprețuiește Dumnezeu mai mult decât pe oamenii vicleni și conspirativi. Indiferent ce gândești, nu practici adevărul, ești lipsit de loialitate și propriile considerații sunt întotdeauna implicate și ai mereu gânduri și idei personale. Dumnezeu veghează aceste lucruri, Dumnezeu știe. Credeai că Dumnezeu nu știe? E o nesăbuință să gândești asta! Și dacă nu te pocăiești imediat, vei pierde lucrarea lui Dumnezeu. De ce o vei pierde? Pentru că Dumnezeu cercetează cea mai lăuntrică ființă a oamenilor. El vede cu o claritate absolută toate uneltirile și tertipurile pe care le au și știe că inima lor este separată de El, că nu simt la fel ca El. Care sunt lucrurile principale care le țin inima departe de Dumnezeu? Gândurile, interesele, mândria, statutul și propriile urzeli mărunte. Când în inimile oamenilor există lucruri care îi despart de Dumnezeu, iar ei sunt preocupați de acestea în mod constant, uneltind mereu, asta este o problemă" (Părtășia lui Dumnezeu). Am învățat din cuvântul lui Dumnezeu că, atunci când îți faci datoria în biserică, totul trebuie să se bazeze pe adevărurile-principii. În chestiuni care nu ne sunt clare, putem să discutăm, să ajungem la un consens și să facem tot ce e în folosul lucrării bisericii. În chestiuni care ne sunt clare, trebuie să practicăm adevărul și să acționăm conform principiilor. Doar făcând astfel ținem cont de voia lui Dumnezeu. Dar dacă nu avem inima sinceră, dacă jucăm feste înaintea lui Dumnezeu și încercăm mereu să ne protejăm interesele personale, dacă înțelegem adevărul, dar nu-l practicăm și nu arătăm loialitate și considerație față de Dumnezeu, atunci nu vom primi niciodată lucrarea Duhului Sfânt și nu vom primi luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu în îndatoririle noastre. Determinasem deja clar că Lin Xin nu era cineva care căuta adevărul, nu făcea deloc lucrare practică și era o conducătoare falsă, care trebuia înlocuit

imediat, dar, când am văzut că diaconii n-au fost de acord, m-am temut că vor spune că sunt arogantă și neprihănită de sine, așa că n-am îndrăznit să susțin adevărurile-principii și n-am vrut să fac efortul ca să am părtășie cu ei despre adevăr legat de deslușirea conducătorilor falși. Când am scris o scrisoare ca să raportez conducătoarei mele, în aparență, îmi luam în serios îndatoririle, dar, de fapt, ezitam să merg mai departe, de teamă că frații și surorile aveau să mă vadă în lumină negativă. În datoria mea, n-am avut considerație față de voia lui Dumnezeu, n-am protejat lucrarea bisericii, m-am gândit doar la reputația și statutul meu. Pentru a-mi proteja reputația și statutul, chiar am tolerat ca o conducătoare falsă să perturbe lucrarea bisericii și să împiedice intrarea fraților și surorilor mele în viață. Am văzut că eram foarte egoistă și vicleană. Dumnezeu cercetează inimile și mințile oamenilor, iar gândurile mele poate că i-au înșelat pe oameni, dar nu și pe El. În perioada aceea, spiritul meu era întunecat și n-am simțit prezența lui Dumnezeu. Asta a fost, de fapt, mustrarea și disciplina lui Dumnezeu!

Chiar în acel moment, am auzit despre o biserică în care a fost descoperit un antihrist care făcea rău, dar nimeni nu l-a raportat, nici expus. Chiar și când acest antihrist a fost expulzat, membrii l-au acoperit și protejat. Asta a înfuriat firea lui Dumnezeu și toți din biserică au fost izolați, pentru a reflecta. Când am auzit ce au pățit, mi-a tremurat inima de frică. M-am întrebat de nenumărate ori de ce nu am putut să demit o conducătoare falsă imediat ce am descoperit-o. Am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este nepăsător și superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care tulbură și perturbă lucrarea bisericii, vei răspunde conform adevărurilor-principii și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. Dacă adevărul nu a devenit viața ta și trăiești în**

continuare în firea ta satanică, atunci, când descoperi oameni răi și diavoli care provoacă tulburări și perturbări în lucrarea bisericii, te vei face că nu vezi și că n-auzi; le vei înlătura, fără reproșuri din partea conștiinței tale. Chiar vei crede că oricine provoacă tulburări în lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Indiferent cât de mult suferă lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu, ești nepăsător, nu intervii și nici nu te simți vinovat, ceea ce te face să fii cineva care nu are conștiință sau rațiune, un necredincios, un făcător de servicii. Mănânci ceea ce aparține lui Dumnezeu, bei ceea ce este aparține lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la Dumnezeu, dar crezi că orice daună adusă intereselor casei lui Dumnezeu nu are legătură cu tine, ceea ce te face un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, ești măcar om? Acesta este un demon care s-a insinuat în biserică. Pretinzi că tu crezi în Dumnezeu, pretinzi că ești unul dintre cei aleși și vrei să mănânci și să bei gratis în casa lui Dumnezeu. Nu trăiești viața unei ființe umane, ești mai degrabă o fiară decât o persoană și, în mod clar, ești unul dintre non-credincioși" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele Lui mi-au străpuns inima și am fost îngrozită. Parcă Dumnezeu era mânios pe mine. Am văzut clar o conducătoare falsă în biserică, perturbând lucrarea, împiedicând intrarea fraților și surorilor în viață, dar, pentru a-mi proteja relația cu diaconii, frații și surorile și de teamă să nu-i ofensez, n-am îndrăznit s-o expun pe conducătoarea falsă sau să mă ocup de el și n-am avut părtășie despre adevăr pentru a-i ajuta pe frați și surori să discearnă. Am devenit fără să vreau un scut pentru conducătoarea falsă. Devenisem un complice al Satanei. Ceea ce făceam era rău! Dumnezeu a venit întrupat și a exprimat atât de mult adevăr ca să ne ude și să ne aprovizioneze, iar eu mă bucuram de tot ce venea de la El, dar când a apărut

în biserică o conducătoare falsă, de dragul de a-mi proteja interesele, am tolerat când a perturbat lucrarea bisericii. Chiar mușcam mâna care mă hrănea. Mi-au lipsit cu desăvârșire conștiința, rațiunea și n-am avut niciun pic de umanitate. Îi produsesem foarte multă durere lui Dumnezeu. Apoi, mi-am amintit un alt fragment din cuvântul Lui: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Din aceste rânduri ale cuvântului lui Dumnezeu, am înțeles voia Lui. O conducătoare falsă a apărut în această biserică, iar Dumnezeu a sperat că voi fi de partea Lui, că voi ține cont de voia Lui și voi proteja interesele bisericii. Din moment ce descoperisem o conducătoare falsă, trebuia s-o demit repede, să folosesc principii pentru a selecta persoana potrivită și să le ofer fraților și surorilor mele o viață bisericească bună. Dacă mă gândeam mereu la interesele mele și nu puteam lua atitudine să protejez lucrarea bisericii, cu siguranță aveam să fiu detestată și respinsă de Dumnezeu. Când mi-am dat seama de asta, am decis s-o înlocuiesc imediat pe Lin Xin. Nu mi-am mai făcut griji că voi fi numită arogantă și neprihănită de sine. Deoarece am știut clar că, procedând astfel, susțineam principiile, practicam adevărul și protejam lucrarea bisericii, nu însemna aroganță și neprihănire

de sine. Doar cei care acționează fără să se bazeze pe adevărul din cuvintele lui Dumnezeu fac orice doresc și rămân fideli noțiunilor și ideilor lor, sunt aroganți, neprihăniți de sine și sunt contra adevărului.

Așadar, după aceea, am folosit cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu ei despre ce lucrare practică ar trebui să facă liderii și lucrătorii, despre consecințele nedemiterii conducătorilor falși, despre ce sunt umanitatea bună, calibrul bun și o inimă iubitoare. Prin părtășia mea, frații și surorile mele au căpătat discernământ asupra lui Lin Xin. Au văzut și că există principii pentru transferuri și demiteri în casa lui Dumnezeu. Nu e vorba despre a privi la iubirea superficială, darurile și calibrul unei persoane, ci la capacitatea ei de a căuta adevărul, de a-l practica și de a face lucrare practică. Toți au văzut clar că Lin Xin era o conducătoare falsă și trebuia să fie demisă. După ce a fost demisă, am avut părtășie cu frații și surorile despre principiile alegerilor și am ales un nou conducător de biserică.

După ce am terminat alegerile, m-am gândit la felul cum frații și surorile au raportat câteva comportamente ale lui Xiao Lei. Au spus că el nu căuta niciodată adevărul, credea în Dumnezeu de mulți ani fără să-și schimbe opiniile asupra lucrurilor, tânjea după lucruri lumești și alerga după bani, era preocupat doar să se îmbogățească și să ducă o viață extraordinară. De fiecare dată când i se dădea o datorie, era ocupat cu afaceri pentru a câștiga bani și nu era dispus s-o îndeplinească. I-a convins pe frații și surorile din biserică să facă investiții și, drept urmare, toți au pierdut bani. Comportamentul lui tulbura și perturba deja viața bisericii. M-am gândit să am părtășie cu el ca să-l avertizez. Dar în ziua adunării, în mod intenționat nu a venit acasă până seara, când adunarea se terminase. L-am întrebat ce părere are despre evenimentele recente și dacă reflectase și încercase să se înțeleagă. Nu avea nicio înțelegere și nu-și regreta deloc faptele și era plin

de confuzii și nemulțumiri. A spus că crezuse în Dumnezeu mulți ani și nu obținuse nimic. Fiul lui nu-l asculta, soția lui nu-l înțelegea… Tot ce spunea era din punctul de vedere al unui necredincios. Având părtășie cu el, l-am îndrumat să reflecteze și să ajungă să se cunoască, dar a fost foarte potrivnic. A mai spus: „Ce rost are să practic adevărul?" Frații și surorile îi amintiseră și îl ajutaseră înainte, dar reacțiile lui fuseseră la fel. Xiao Lei nu căutase niciodată adevărul și avea multe manifestări de necredincios. Conform principiilor, cine nu acceptă adevărul, nu-și îndeplinește îndatoririle și perturbă viața bisericii are nevoie să fie izolat, astfel încât să poată reflecta asupra sa. Nu trebuie lăsat să perturbe viața bisericii. Apoi, dacă nu se căiește, trebuie îndepărtat din biserică. Xiao Lei ar fi trebuit izolat și să primească timp să reflecteze, pentru a fi împiedicat să-i înșele și perturbe pe frații și surorile cu statură mai slabă, lipsiți de discernământ. Așa că am avut părtășie și am oferit discernământ cu liderii și diaconii bisericii. Toți au fost de acord că Xiao Lei ar trebui să fie izolat. Dar, după câteva zile, o soră mi-a trimis o scrisoare, spunându-mi că Xiao Lei voia să se căiască, să se schimbe și să practice adevărul, dar trăia cu firi corupte și nu putea să-l practice. Sora nu știa dacă era potrivit să fie izolat. După ce am citit scrisoarea, am ezitat. Dacă Xiao Lei voia să se căiască și să se schimbe, faptul că i-am aranjat să fie izolat avea să-l facă să fie și mai negativ? Dacă Xiao Lei, frații și surorile aflau că a fost sugestia mea să se procedeze așa, oare aveau să spună că nu le dau oamenilor șansa să se căiască? Ajunsesem de curând la acea biserică, dar demiteam deja conducători falși și mă ocupam de necredincioși. Oare frații și surorile aveau să spună că m-am comportat dur imediat ce am ajuns în noua poziție și că sunt prea nemiloasă? Xiao Lei a fost elocvent când l-am expuns, ce aș face dacă n-ar fi de acord, dacă mi s-ar opune sau și-ar ieși din fire de față cu mine? Când m-am gândit la toate astea, iar m-am aflat în dificultate și n-

am știut ce să fac, așa că am mers înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, cerându-I să mă îndrume să-I înțeleg voia, ca să pot acționa conform adevărurilor-principii.

După aceea, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Biserica se zidește și Satana încearcă tot ce îi stă în putință să o dărâme. El vrea să-Mi dărâme construcția prin orice mijloace posibile; din acest motiv, Biserica trebuie să fie purificată grabnic. Nu trebuie să rămână nici cele mai mici resturi ale răului; Biserica trebuie purificată astfel încât să devină fără cusur și să rămână la fel de curată ca în trecut. Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri; de asemenea, trebuie să mâncați și să beți mai mult din cuvintele Mele și, mai important, trebuie să fiți capabili să le mâncați și să le beți singuri. Echipați-vă cu tot adevărul și veniți înaintea Mea pentru ca Eu să vă pot deschide ochii spirituali și pentru a vă permite să vedeți toate tainele care se află în duh… Când Biserica intră în faza construcției sale, sfinții pornesc la luptă. Multele trăsături hidoase ale Satanei vă sunt puse înainte; vă opriți și decădeți, sau vă ridicați și, bazându-vă pe Mine, mergeți mai departe? Expuneți complet trăsăturile corupte și urâte ale Satanei, nu precupețiți niciun sentiment și nu arătați nicio îndurare! Luptați cu Satana până la moarte! Eu sunt întărirea ta și trebuie să ai duhul copilului de parte bărbătească! Satana se zbate în ultimele chinuri ale morții, dar tot nu va putea să scape judecății Mele. Satana este sub picioarele Mele și este, de asemenea, călcat sub picioarele voastre – este adevărat!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Am

învățat din cuvântul lui Dumnezeu că, în timp ce El lucrează ca să ne mântuiască, și Satana face totul ca să întrerupă și să tulbure lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu le permite conducătorilor falși, antihriștilor, răufăcătorilor și necredincioșilor să apară în biserică, ca noi să putem dobândi discernământ, să deslușim oamenii, situațiile și lucrurile din preajmă în funcție de adevărurile-principii, să înțelegem care lucruri vin de la Dumnezeu și care vin de la Satana, să fim de partea adevărului și să deslușim și să respingem toate lucrurile negative ale Satanei. Xiao Lei nu a căutat niciodată adevărul, crezuse în Dumnezeu mulți ani, dar totuși avea opinii de necredincios, iar atunci când frații și surorile au avut părtășie cu el, a avut mereu pregătite erezii ca să-i combată. N-a acceptat adevărul deloc. Mai ales, în timpul adunărilor a vorbit mereu despre lucruri fără legătură cu adevărul și i-a convins pe frați și surori să facă bani și să se îmbogățească, perturbând viața bisericii, fără să joace vreodată vreun rol pozitiv. Dacă nu ne ocupam imediat de genul acesta de persoană, frații și surorile nu puteau avea o viață bisericească obișnuită și cei cu statură mai slabă aveau să fie înșelați. Casa lui Dumnezeu cere ca necredincioșii să fie gestionați, pentru că necredincioșii și cei care cred în adevăr și-l iubesc sincer sunt tipuri total diferite de oameni. Izolarea necredincioșilor e pentru a le limita faptele rele și ca să existe siguranța că nu perturbă viața bisericii pentru frați și surori, permițându-le aleșilor lui Dumnezeu să caute mai bine adevărul și să fie mântuiți. Eu trebuia să mă ocup de necredincioși conform principiilor. Dacă dădeam înapoi, dacă nu mă ocupam de ei prompt, astfel încât să-mi apăr interesele și să nu-i ofensez pe ceilalți, oare nu-l acopeream pe Satana și toleram necredincioși care perturbă viața bisericii? Am citit un alt fragment din cuvântul lui Dumnezeu și am aflat de ce nu am putut să practic adevărul și să susțin principiile. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul,**

dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni netrebnici și răi care comit fapte rele sau falși conducători și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – tulburând astfel lucrarea bisericii și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu înseamnă niciuna dintre acestea; aceasta reprezintă, în primul rând, consecința faptului că ești stăpânit de firi corupte. Una dintre firile corupte pe care le dezvălui este o fire vicleană; când ți se întâmplă ceva, primul lucru la care te gândești îl reprezintă propriile interese, primul lucru pe care îl iei în considerare îl reprezintă consecințele, dacă acest lucru îți va aduce sau nu beneficii. Aceasta este o fire vicleană, nu-i așa? O alta este o fire egoistă și meschină. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt conducător, așadar, de ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Nu este responsabilitatea mea». Nu tu te gândești conștient la asemenea idei și cuvinte, ci subconștientul tău le produce – acestea reprezintă firea coruptă pe care o dezvăluie oamenii când întâmpină o problemă. Firile corupte ca aceasta guvernează modul în care gândești, te leagă de mâini și de picioare și controlează ceea ce spui. În inima ta, vrei să te ridici și să vorbești, dar ai îndoieli […]. Nu ai putere asupra a ceea ce spui și faci. Chiar dacă ai vrea, nu ai putea spune adevărul sau ceea ce crezi cu adevărat; chiar dacă ai vrea, nu ai putea practica adevărul; chiar dacă ai vrea, nu ți-ai putea îndeplini îndatoririle. Tot ceea ce spui, faci și practici este o minciună, iar tu ești doar neglijent și superficial. Ești în întregime

încătușat și controlat de firea ta satanică. Poate vrei să accepți și să practici adevărul, dar asta nu depinde de tine. Când firea ta satanică te controlează, spui și faci orice îți zice ea să faci. Nu ești decât o marionetă din carne coruptă, ai devenit o unealtă a Satanei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Ceea ce a dezvăluit Dumnezeu era exact starea mea. De fiecare dată când a trebuit să practic adevărul și să protejez lucrarea bisericii, m-a preocupat doar reputația și statutul meu. Am fost foarte egoistă și vicleană. Filosofii satanice precum: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate" și „Oamenii raționali se pricep la autoprotecție, căutând doar să evite să facă greșeli" se înrădăcinaseră deja în mintea mea. Am trăit condusă de aceste otrăvuri satanice, așa că n-am îndrăznit să susțin adevărurile-principii. Când a trebuit să o demit pe Lin Xin, m-am temut să nu spună frații și surorile că sunt arogantă și neprihănită de sine și că n-ar avea o impresie bună despre mine, așa că n-am îndrăznit să susțin principiile. Când m-am ocupat de problema cu Xiao Lei, știam clar că, în conformitate cu principiul, ar fi trebuit să fie izolat, dar m-am temut că frații și surorile aveau să spună că nu-i dădeam o șansă să se căiască și că nu țineam cont de slăbiciunile lui. Am preferat ca viața bisericii să fie afectată, decât să susțin adevărurile-principii. Tot ce a contat pentru mine a fost să-mi protejez imaginea și statutul și nu mi-a păsat cât de mult au fost prejudiciate lucrarea bisericii și interesele acesteia. Cum aș putea să mă numesc o credincioasă în Dumnezeu sinceră? Doar atunci am realizat că eram profund otrăvită de filosofii satanice, că am fost egoistă și înșelătoare. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii care au simțul dreptății și care pot să susțină adevărurile-principii, care pot susține și proteja toate lucrurile pozitive și au curajul să ia atitudine față de toate cele negative, să le expună și să le respingă. Ar trebui să fiu cineva cu simțul dreptății, să susțin adevărurile-principii, orice ar crede

ceilalți despre mine. După aceea, prin părtășie, frații și surorile au învățat să deslușească purtarea de necredincios a lui Xiao Lei și 80% dintre ei au fost de acord să-l izolăm, astfel încât el să poată reflecta asupra lui. Apoi, am avut părtășie cu Xiao Lei și i-am expus problemele, folosindu-mă de comportamentul lui invariabil. Dar, încă înainte să apuc să termin, a fost neclintit și nemulțumit, spunând că frații și surorile au investit de bunăvoie, că nu avea nicio legătură cu el… Comportamentul lui a dovedit că nu putea accepta deloc adevărul și că făcea parte dintre cei necredincioși. Dacă în timpul izolării tot nu demonstra că reflectează asupra lui sau că se căiește, urma să fie eliminat din biserică. După ce am practicat conform adevărurilor-principii, mi s-a umplut inima de un sentiment de siguranță, pace și bucurie de nedescris.

După această experiență, am început să-mi înțeleg firile corupte, am putut să renunț la interesele mele, să practic adevărul și am putut să trăiesc puțină asemănare umană. Toate acestea au fost mântuirea lui Dumnezeu. De asemenea, văd diferența dintre casa lui Dumnezeu și lume. Adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Când practicăm adevărul și acționăm cu principii, obținem binecuvântarea și îndrumarea lui Dumnezeu.

85. La ce a servit atâta suferință?

de Angela, Italia

După ce am devenit credincioasă, am văzut că mulți lideri și lucrători chiar puteau îndura multe greutăți. Continuau să lucreze, făcându-și datoria prin vânt și ploaie, iar toți frații și surorile îi aprobau și îi admirau. Chiar îi invidiam și speram să pot deveni ca ei: o persoană care poate să sufere și să plătească un preț și să câștige admirația altora. Așa că am fost foarte entuziastă în urmărirea mea, iar ulterior, am fost aleasă conducătoare de biserică. Eram foarte ocupată cu datoria mea în fiecare zi și ceilalți mă lăudau pentru că eram capabilă să înfrunt greutățile și spuneau că eram cineva care urmărea adevărul. Eram încântată de fiecare dată când auzeam așa ceva și simțeam că toată suferința a meritat. Ulterior, sfera responsabilităților mele a crescut tot mai mult și volumul meu de muncă a continuat să sporească. Am văzut că unele dintre surorile cu care eram parteneră chiar puteau să sufere și să plătească un preț. Se culcau întotdeauna foarte târziu, iar ziua, uneori, se duceau la adunări cu stomacul gol, neavând timp să mănânce. I-am auzit pe frați și pe surori spunând că purtau o povară în datoria lor și că erau în stare să-și asume greutăți. Am simțit că, dacă fraților și surorilor le plăceau astfel de oameni, atunci și lui Dumnezeu trebuie să Îi placă. Așa că am început să-mi fac datoria până noaptea târziu. Dar, după o vreme, corpul meu chiar nu a mai suportat și a început să mi se facă somn după ce trecea de miezul nopții. Însă de fiecare dată când le vedeam pe celelalte surori încă acolo lucrând, mi-era jenă să mă duc la culcare, temându-mă că vor spune că dădeam atenție trupului și că nu aveam o povară în datoria mea. Așa că mai stăteam acolo, dar nu puteam face nimic în privința somnolenței și nu mai făceam mare lucru. Cu toate astea, tot nu mă duceam la culcare. Îmi impuneam în tăcere să

continui, gândindu-mă că nu puteam să dau atenție trupului și că nu puteam să fiu desconsiderată de ceilalți. Uneori, din cauză că stătusem până târziu, când trebuia să mă trezesc devreme pentru o adunare, eram somnoroasă pe drumul până acolo cu bicicleta electrică, și tot somnoroasă în timpul adunării. Voiam să trag un pui de somn la amiază, dar mă temeam că ceilalți ar spune că tânjeam după confortul fizic. În fiecare zi, mă forțam să mai stau și mă îndemnam să rezist. Într-o zi, când mergeam cu bicicleta electrică la o adunare, din cauză că mi-era atât de somn, am fost confuză toată ziua și m-am răsturnat până la urmă într-un șanț, ceea ce m-a speriat imediat. Mergând pe lângă bicicleta mea electrică de-a lungul drumului, am continuat să mă gândesc la faptul că acesta nu era un fel de a fi corect. Din introspecția mea, mi-am dat seama că, de când fusesem aleasă conducătoare, lucrul la care mă gândisem în fiecare zi era să sufăr și să trudesc în mod vizibil, temându-mă mereu că oamenii ar spune că mă concentrez asupra trupului și că tânjesc după confort. Asta însemna că în viața mea lipsea rutina și nici măcar nu mă odihneam în mod normal.

Într-o zi, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care îi dau în vileag pe farisei și le-am aplicat la mine însămi. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Știți ce este, de fapt, un fariseu? Există farisei în jurul vostru? De ce acești oameni sunt numiți «farisei»? Cum sunt descriși fariseii? Ei sunt oameni care sunt ipocriți, complet falși și care joacă teatru în tot ceea ce fac. Ce pretind ei? Pretind că sunt buni, blânzi și pozitivi. Așa sunt ei într-adevăr? Cu siguranță nu. Dat fiind că sunt ipocriți, tot ce este manifestat și dezvăluit în ei este fals; totul este o prefăcătorie – nu este adevărata lor față. Unde este ascunsă adevărata lor față? Este adânc ascunsă în inimile lor, pentru a nu fi văzută niciodată de alții. Tot ce ține de exterior este o prefăcătorie, totul este fals, dar ei pot să-i păcălească doar pe oameni; nu-L pot păcăli pe Dumnezeu. Dacă**

oamenii nu urmăresc adevărul, dacă nu practică și nu experimentează cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu pot înțelege exact adevărul și, deci, oricât de frumos sună cuvintele lor, acestea nu sunt adevărul-realitate, ci cuvinte și doctrine. Unii oameni se concentrează doar să spună papagalicește cuvinte și doctrine, imită grosolan pe oricine ține cele mai elevate predici, astfel încât, în doar câțiva ani, ei recită cuvintele și doctrinele în mod din ce în ce mai avansat și sunt admirați și veneraţi de mulți oameni, după care încep să se camufleze și acordă o mare atenție cuvintelor și faptelor lor, arătându-se a fi deosebit de evlavioși și spirituali. Ei folosesc aceste așa-numite teorii spirituale pentru a se camufla. Doar despre asta vorbesc oriunde merg, lucruri amăgitoare care se potrivesc noțiunilor oamenilor, dar cărora le lipsește adevărul-realitate. Și, prin predicarea acestor lucruri – lucruri care sunt în acord cu noțiunile și gusturile oamenilor – ei înșală mulți oameni. Pentru alții, astfel de oameni par foarte devotați și smeriți, dar, de fapt, totul este fals; par toleranți, îngăduitori și iubitori, dar, de fapt, este o fațadă; ei spun că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar, de fapt, este o prefăcătorie. Alții cred că astfel de oameni sunt sfinți, dar, de fapt, este o înșelăciune. Unde poate fi găsită o persoană cu adevărat sfântă? Sfințenia umană este doar falsitate. Totul este teatru, o amăgire. La exterior, ei par devotați lui Dumnezeu, dar, de fapt, ei joacă teatru ca ceilalți să-i vadă. Când nu se uită nimeni, ei nu sunt deloc devotați și tot ceea ce fac e superficial. La suprafață, ei se sacrifică pentru Dumnezeu și au renunțat la familiile și carierele lor. Dar ce fac în secret? Își conduc propriile afaceri și operațiuni în biserică, profitând de biserică și furând ofrandele în secret, pretinzând că lucrează pentru Dumnezeu… Acești oameni sunt fariseii ipocriți moderni” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). Ceea ce dezvăluiau

cuvintele lui Dumnezeu a fost cu adevărat sfâșietor și greu pentru mine. M-am purtat întocmai ca fariseii. Le plăcea să își folosească purtarea superficială pentru a se da în spectacol, rugându-se intenționat la colțurile străzilor și predicând adeseori cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât oamenii să creadă că erau cu adevărat devotați și că Îl iubeau cu adevărat pe Dumnezeu. Dar, în sfera privată, nu practicau deloc cuvintele lui Dumnezeu. Toate acele lucruri pe care le făceau erau doar de ochii lumii, ca să câștige aprobare și admirație. Și eu eram la fel. Mă concentram îndeosebi asupra unei purtări bune superficial, astfel încât frații și surorile să aibă o părere bună despre mine. Văzându-i pe alții capabili să sufere și să plătească un preț în datoria lor și să câștige aprobarea și admirația tuturor, m-am străduit să fiu acel gen de persoană. Când am fost aleasă conducătoare, le-am văzut pe surorile cu care eram parteneră lucrând până seara târziu și m-am forțat să stau trează până târziu ca să nu rămân în urma lor. Trudeam în continuare, indiferent cât de somn mi-era. Chiar renunțasem să trag un pui de somn normal în miezul zilei în efortul meu de a mă înfățișa drept cineva care putea să-și asume greutăți. Mă deghizam la fiecare pas, încercând să câștig admirația fraților și surorilor făcând lucruri bune în mod vizibil. Faptul că sufeream și mă sacrificam în acel fel era complet fals și înșelător. Apucam calea fariseilor – și cum putea asta să nu-L scârbească pe Dumnezeu? După aceea, ori de câte ori voiam să mă deghizez, mă lepădam de mine însămi în mod conștient, fără a mă da în spectacol în fața celorlalți și mi-am ajustat și orele de muncă și de odihnă, culcându-mă când terminam cu munca pe ziua respectivă. Mă simțeam mult mai relaxată când practicam în acest fel.

Am plecat în străinătate un an mai târziu. Frații și surorile cu care lucram chiar puteau să îndure greutăți în îndatoririle lor și lucrau până târziu în fiecare seară. Uneori, voiam să mă culc devreme când îmi

terminam treaba, dar mă temeam că ar crede că dădeam importanță trupului. Totodată, eram un conducător, așa că ce ar fi crezut toți despre mine dacă mă culcam mai devreme decât ceilalți frați și surori? Ar spune că nu puteam face față suferinței și nu aveam o povară pentru datoria mea? Când m-am gândit astfel, nu m-am putut abține să nu încep din nou să mă prefac și să stau trează până târziu, împreună cu ei. Dar începea să mi se facă somn și începeam să picotesc după ora 01:00. M-au încurajat să merg la culcare mai devreme, dar mă forțam să mă înviorez și spuneam: „Sunt bine, pot să fac față. O să mă duc la somn în curând." Dar apoi, fără să vreau, ajungeam năucă din nou. Uneori chiar nu puteam să fac față somnolenței, așa că puneam capul pe birou și moțăiam un pic, dar nu mă simțeam împăcată făcând asta. Eram preocupată de ceea ce vor spune ceilalți despre mine, așa că mă grăbeam să mă ocup din nou de muncă. Ca să fac să pară că duceam o povară, uneori trimiteam intenționat un mesaj de grup când era foarte târziu, astfel încât ceilalți să știe cât de târziu am stat eu, că îmi făceam datoria până târziu în noapte. Voiam să cumpăr niște suplimente nutriționale din cauza unor probleme de sănătate, dar mă temeam de ceea ce vor spune ceilalți. Ar crede că îmi prețuiam trupul? Așa că nu le-am cumpărat. Odată, la o adunare, am aflat că o soră nu era într-o stare bună și că avea nevoie de părtășie și sprijin. Dar cum ea era într-o altă țară cu un fus orar diferit și era deja miezul nopții la mine, inițial m-am gândit că voi avea părtășie cu ea a doua zi. Dar apoi m-am gândit că a avea părtășie cu ea noaptea m-ar face să par că purtam o povară pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Așa că am contactat-o și nu am terminat părtășia decât pe la ora 02:00. Mi-a spus: „E atât de târziu unde ești tu, ar trebui să te culci. E dăunător pentru sănătatea ta să lucrezi mereu în acest fel până noaptea târziu." Am fost foarte mulțumită să o aud spunând asta. Deși mă simțeam inconfortabil din punct de vedere fizic, nu era în zadar, de vreme ce asta a făcut-o să creadă

că aveam o povară și un simț al responsabilității. După aceea am început să am tot felul de mici probleme de sănătate, iar doctorul mi-a spus că aveau legătură cu privarea de somn îndelungată. Am ignorat ce mi-a zis și am continuat ca de obicei. În acea perioadă, un conducător superior îmi amintea mereu că nu ar trebui să stau prea târziu, că lucrarea nu va fi întârziată dacă mă culc devreme și mă trezesc devreme. Mă gândeam că, dacă m-aș culca devreme, ceilalți ar crede că eu, ca și conducătoare, nu puteam să suport atâtea greutăți ca ei, iar în acest caz, oare m-ar mai admira? Nu am pus la inimă cuvintele conducătorului. O soră a văzut că nu mă simțeam bine și a spus: „Probabil ai prea multe pe cap. Faptul că ai atâtea probleme de rezolvat tot timpul și tot stresul ăsta îți afectează sănătatea. Ca și conducători, aveți foarte multe griji.” M-am simțit foarte mulțumită de mine când a spus asta. Am simțit că prețul pe care l-am plătit, suferința pe care am îndurat-o au meritat pentru aprobarea celorlalți. Asta a fost până când am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit o oarecare înțelegere a căii greșite pe care mă aflam. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Antihriștilor le este lehamite de adevăr și nu-l acceptă deloc, ceea ce demonstrează un fapt: antihriștii nu acționează niciodată conform adevărurilor-principii, nu practică niciodată adevărul – ceea ce reprezintă cea mai flagrantă manifestare a unui antihrist. În afară de statut și prestigiu și de a fi binecuvântați și răsplătiți, singurul lucru pe care îl urmăresc este să se bucure de confortul trupului și de privilegiile statutului; și, așa stând lucrurile, aceștia provoacă, în mod firesc, perturbări și tulburări. Aceste fapte arată că lucrurile pe care le urmăresc, comportamentul lor și ceea ce se manifestă în ei nu sunt lucruri iubite de Dumnezeu. Și acestea nu reprezintă, în niciun caz, modurile de a acționa și comportamentele oamenilor care urmăresc adevărul. De exemplu, unii antihriști care sunt asemeni lui Pavel sunt**

hotărâți să sufere atunci când își îndeplinesc datoria, pot sta treji toată noaptea și rămân nemâncați când își fac treaba, își pot subjuga propriile trupuri, pot trece peste boli și disconfort. Și care este scopul lor în a face toate acestea? Este de a le arăta tuturor că sunt capabili să se lase deoparte – capabili de lepădare de sine – când vine vorba de însărcinarea dată de Dumnezeu; că pentru ei există doar datoria. Ei manifestă toate astea în fața altor oameni, le afișează în totalitate, neodihnindu-se când ar trebui, chiar prelungindu-și intenționat programul de lucru, trezindu-se devreme și culcându-se târziu. Dar cum rămâne cu eficiența lucrării și randamentul datoriei lor când antihriștii trudesc în acest fel de dimineața până seara? Aceste lucruri depășesc sfera lucrurilor de care țin ei cont. Încearcă doar să facă toate acestea în fața celorlalți, ca alți oameni să-i vadă suferind și să vadă cum se sacrifică pentru Dumnezeu fără să se gândească la ei înșiși. Cât despre măsura în care datoria pe care o îndeplinesc și lucrarea pe care o fac sunt duse la bun sfârșit conform adevărurilor-principii, ei nu se gândesc deloc la acest lucru. Singurul lucru la care se gândesc este dacă a văzut toată lumea comportamentul lor exterior bun, dacă toată lumea este conștientă de acesta, dacă au lăsat o impresie asupra tuturor și dacă această impresie le va provoca admirație și aprobare, dacă acești oameni îi vor admira în lipsa lor și-i vor lăuda, spunând: «Chiar poate să îndure greutăți, spiritul său de rezistență și perseverența extraordinară sunt mai presus decât ale oricăruia dintre noi. Aceasta este o persoană care urmărește adevărul, capabilă să sufere și să îndure o povară grea, este un stâlp în biserică.» Auzind aceasta, antihriștii sunt mulțumiți. În inimile lor, se gândesc: «Am fost atât de isteț să mă prefac în acest fel, am fost atât de deștept să fac acest lucru! Am știut că toți se vor uita doar la exterior și le plac aceste comportamente

bune. Am știut că, dacă voi proceda în acest mod, voi câștiga aprobarea oamenilor, îi voi face să mă placă, să mă admire în adâncul inimii lor, îi voi face să mă privească favorabil și am știut că nimeni nu mă va mai disprețui niciodată. Și, dacă vine o zi în care Cei de mai sus descoperă că nu am făcut lucrare adevărată și mă înlocuiesc, vor fi, fără îndoială, mulți oameni care să mă susțină, care vor plânge pentru mine și mă vor îndemna să rămân și vor vorbi în numele meu.» Ei sunt, în secret, mândri de comportamentul lor fals – și oare această mândrie nu dezvăluie, totodată, natura-esență a unui antihrist? Și ce esență este aceasta? (Răutate.) **Așa este – aceasta este esența răutății**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)"). Dumnezeu expune natura unui antihrist drept teribil de rea. Acesta ar recurge la orice tactici ca să afișeze o fațadă mincinoasă pentru a-și atinge scopul de a-i controla pe ceilalți și de a fi admirați. De pildă, își prelungesc intenționat programul de muncă, stând până seara târziu și trezindu-se devreme, ca să pară că Îi sunt devotați lui Dumnezeu. Robotesc la îndatoririle lor din zori și până-n seară, sar peste mese și peste orele de somn și își neglijează nevoile fizice, astfel încât oamenii să-i admire și să-i adore. În cele din urmă, ajung să aducă oamenii înaintea lor. Dumnezeu urăște și condamnă acest comportament. M-am simțit îngrozitor, foarte inconfortabil, când m-am comparat cu cuvintele lui Dumnezeu. Mă purtam exact ca un antihrist. Pentru a-i face pe ceilalți să vadă că puteam să înfrunt greutăți, că nu dădeam importanță trupului și că aveam o povară în lucrarea mea și pentru a-i face să mă admire că sunt o bună conducătoare, am depus mari eforturi ca să mă prefac în orele de muncă, de odihnă, precum și în privința lucrurilor pe care le mâncam. Nu m-am odihnit când trebuia și am rămas intenționat trează până târziu, chiar și când nu era necesar pentru datoria mea. Am continuat cu asta chiar și când am început să am niște probleme de sănătate. Mă temeam atât de mult

că alții vor spune că îmi păsa prea mult de trup și vor avea o impresie proastă despre mine, încât nu am cumpărat suplimentele de care aveam nevoie. Mă impuneam cu viclenie purtându-mă frumos în aparență, suferind și plătind un preț, făcându-i pe alții să creadă că urmăream adevărul, că eram sârguincioasă și dedicată datoriei mele și că eram o bună conducătoare, făcându-i să mă respecte. Eforturile și sacrificiile mele erau complet întinate de falsitate și înșelăciune. Totul era ca să creez o impresie bună și să îi induc în eroare pe alții cu o imagine falsă. Eram pe calea antihristului. Nu voiam să continui să fac lucrurile în acest fel, așa că m-am rugat, gata să mă pocăiesc la Dumnezeu și să îmi schimb starea incorectă.

Mai târziu, meditam asupra motivului pentru care eram atât de concentrată pe a părea că îndur greutăți. Mi-am dat seama că aveam o perspectivă greșită. Mereu crezusem că a fi capabil să suferi și să plătești un preț și să faci, în aparență, lucruri bune, însemna că practici adevărul și că-L mulțumești pe Dumnezeu, că Dumnezeu va aproba asta. Dar am văzut, prin expunerea cuvintelor lui Dumnezeu, că acest fel de perspectivă nu stătea în picioare deloc. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ce reprezintă faptele bune de suprafață ale oamenilor? Ele reprezintă trupul și nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viața; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot îndeplini dorința lui Dumnezeu. […] Dacă acțiunile tale sunt întotdeauna doar de fațadă, atunci aceasta înseamnă că ești extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafață și sunt lipsiți de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriți și figuri religioase! Dacă nu vă dezbărați de practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai**

puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță alungați!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință”). **„Sunt unii oameni care lucrează din zori până la asfințit și uită să mănânce sau să doarmă atunci când își fac datoria, care sunt capabili să-și stăpânească trupul, să ignore greutățile fizice, chiar să lucreze când sunt bolnavi. Deși au aceste calități care îi pot răscumpăra și sunt oameni buni și corecți, în inima lor există totuși lucruri pe care nu sunt capabili să le lase deoparte: prestigiul, profitul, statutul și vanitatea. Dacă nu lasă niciodată aceste lucruri deoparte, sunt ei oameni care urmăresc adevărul? Răspunsul este evident. Cea mai dificilă parte a credinței în Dumnezeu este să obții o schimbare a firi. Probabil că poți să rămâi necăsătorit toată viața, să nu mănânci niciodată mâncare bună, sau să nu porți haine frumoase; unii oameni chiar spun: «Nu contează dacă toată viața voi suferi sau mă voi simți singur, pot să îndur – cu Dumnezeu lângă mine, aceste lucruri nu înseamnă nimic.» Este ușor să depășești și să înlături acest tip de durere fizică și de greutăți. Ce nu este ușor de depășit? Firile corupte ale omului. Firile corupte nu pot fi înlăturate prin simpla stăpânire de sine. Oamenii pot îndura suferințe fizice pentru a-și îndeplini îndatoririle cum se cuvine, pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu și pentru a intra în Împărăție în viitor, dar oare faptul că sunt capabili să sufere și să plătească un preț înseamnă că firile lor s-au schimbat? Nu. Pentru a evalua dacă a avut loc o schimbare în firea unui om, nu vă uitați la câtă suferință poate îndura el sau la cât de bun este comportamentul pe care îl afișează la exterior. Singura modalitate de a evalua cu exactitate dacă firea unei persoane s-a schimbat este să vă uitați la scopurile, motivele și intențiile din spatele acțiunilor sale, la principiile după care se comportă și gestionează**

situațiile, precum și la atitudinea sa față de adevăr” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Buna purtare nu înseamnă că firea unei persoane s-a schimbat”). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că a fi capabil să suferi și să plătești un preț nu echivalează cu aprobarea lui Dumnezeu. În Epoca Harului, Pavel a reușit în aparență să reziste greutăților. El a răspândit Evanghelia și nu L-a trădat pe Domnul când a fost băgat la închisoare. Comportamentul său a părut admirabil. Dar toată suferința și sacrificiul său au fost pentru a negocia cu Dumnezeu. Voia să dea suferința sa pe o coroană și binecuvântarea Împărăției lui Dumnezeu. Faptele sale bune nu însemnau că reușise deja să-și schimbe firea. În schimb, din cauza acestor fapte aparent bune, el se umfla mereu în pene și era martor pentru el însuși, devenind din ce în ce mai arogant. A mărturisit chiar că pentru el, a trăi era Hristos și a sfârșit cu a fi condamnat și pedepsit de Dumnezeu. Reflectând asupra mea, mi-a păsat doar să par că mă port bine, pentru a mă deghiza și a-i face pe oameni să mă admire, dar nu m-am concentrat pe a practica cuvintele lui Dumnezeu sau a-mi rezolva firile corupte. Prin urmare, am devenit tot mai ipocrită și nu mi-am schimbat deloc firea vieții. Dacă aș fi continuat să urmăresc astfel, cu siguranță nu aș fi câștigat niciun adevăr. Aș fi putut sfârși doar alungată, la fel ca Pavel. Gândindu-mă la asta, am vrut să-mi schimb imediat perspectiva greșită asupra urmăririi.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Dumnezeu i-a dat omului trupul său și, în anumiți parametri, facultățile lui vor rămâne sănătoase; depășește acești parametri sau încalcă totuși anumite legi și se vor întâmpla lucruri – oamenii se vor îmbolnăvi. Nu încălca legile pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru om. Dacă o faci, înseamnă că nu Îl respecți pe Dumnezeu și că ești nesăbuit și ignorant. Dacă încalci aceste legi – dacă mergi «în afara pistei» – Dumnezeu nu te va proteja, El nu Își va asuma răspunderea pentru**

tine; Dumnezeu disprețuiește un astfel de comportament. […] Când îți îndeplinești datoria, cel mai bine este să găsești un echilibru normal între muncă și odihnă. Când datoria ta se aglomerează, trupul tău ar trebui să îndure puțină suferință, ar trebui să-ți lași deoparte nevoile fizice, dar acest lucru nu trebuie să dureze prea mult timp; dacă se întâmplă, îți va fi ușor să devii epuizat și îți poate afecta eficiența în îndeplinirea datoriei. În astfel de momente trebuie să te odihnești. Care este scopul odihnei? Să ai grijă de corpul tău pentru a-ți putea îndeplini mai bine datoria. Însă dacă nu ești obosit din punct de vedere fizic, ci cauți mereu o șansă de a lenevi, indiferent dacă ești sau nu ocupat cu datoria ta, atunci nu ai devotament. Pe lângă a fi devotat și a îndeplini în mod corespunzător datoria încredințată ție de Dumnezeu, nu trebuie să-ți obosești trupul. Trebuie să înțelegi acest principiu. Când datoria nu te suprasolicită, programează-ți odihna. Dimineața, când te trezești, practică devoțiunea spirituală, roagă-te, citește cuvintele lui Dumnezeu și ai părtășie despre adevărul cuvintelor lui Dumnezeu împreună cu ceilalți sau învățați imnuri, ca de obicei; când se aglomerează, concentrează-te pe îndeplinirea datoriei tale, practică și experimentează cuvintele lui Dumnezeu și integrează cuvintele lui Dumnezeu în viața ta reală; acest lucru va înlesni îndeplinirea datoriei conform adevărurilor-principii. Numai așa vei experimenta cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt tipurile de ajustări pe care ar trebui să le faci" (Părtășia lui Dumnezeu). Faptul că am citit cuvintele lui Dumnezeu m-a iluminat foarte mult. Dumnezeu vrea ca noi să trăim în conformitate cu regulile pe care El le-a prestabilit, să trăim și să ne odihnim adecvat și să ne facem datoria pe această bază. Când lucrarea noastră necesită o oarecare suferință și ca noi să plătim un preț, trebuie să ne lepădăm de trup, să facem ce putem ca să o îndeplinim. Când lucrarea

noastră nu ne cere să stăm până seara târziu, ar trebui să muncim și să dormim adecvat și să menținem o stare mentală bună. În acest fel, putem fi eficienți în datoria noastră. M-am gândit la aceste cuvinte din Biblie: „**«Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta». Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă**” (Matei 22:37-38). Dumnezeu speră ca noi să putem lua aminte la voia Lui în datoria noastră, să avem cu adevărat o povară și să ne facem datoria din toată inima. Asta câștigă aprobarea lui Dumnezeu. Ținând cont de calea pe care ne-a indicat-o Dumnezeu, am văzut cât de nesăbuită am fost într-adevăr. Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare, dar eu nu le-am pus niciodată în practică. Am acționat întotdeauna pe baza noțiunilor și închipuirilor mele și am trecut prin atât de multă suferință fără rost. Mi-am dat seama că nu mai puteam să mă axez pe a face cu ostentație fapte bune și că ar trebui să accept cercetarea minuțioasă a lui Dumnezeu, să fac totul înaintea lui Dumnezeu fără a ține cont de părerea oamenilor și să-mi să-mi îndeplinesc datoria cu sârguință. Asta e ceea ce trebuie să fac.

După aceea, în adunări, am analizat felul în care am luat-o pe căi greșite și perspectiva mea eronată, pentru ca frații și surorile să poată câștiga discernământ. Mă concentram în mod normal pe practicarea cuvintelor lui Dumnezeu și mi-am pus inima în modul în care pot suporta o povară în lucrarea mea și în care pot să-mi îndeplinesc datoria în conformitate cu principiile și nu mai eram mereu concentrată pe suferința ostentativă pentru a câștiga admirația altora. Cu timpul, nu mi-am mai făcut griji cu privire la felul în care mă percep alți oameni și nu m-am mai gândit să mă prefac în fața altora. Am simțit o mare ușurare. Prin experiență, am învățat că doar cuvintele lui Dumnezeu sunt direcția și standardul de conduită și de acțiune și că a practica potrivit cuvintelor lui Dumnezeu este o mare ușurare și atât de eliberator. Nu e nevoie să te prefaci mereu. Să

trăiești în acest fel nu este atât de obositor sau dureros. Slavă lui Dumnezeu!

86. Ce ar trebui să urmărim în viață?

de Song Zihan, China

În copilărie n-am avut o sănătate prea bună și o mare parte din banii familiei erau cheltuiți pe tratamentul meu, așa că tatăl meu nu prea mă plăcea, mă lovea și țipa mult la mine. Din cauza asta, eram batjocorită și exclusă de ceilalți. Adesea, mă ascundeam și plângeam, simțindu-mă nefericită și nedreptățită. Gândeam: „Mă desconsiderați. Sunt hotărâtă să am o carieră grozavă când voi fi mare, ca să vă fac în ciudă.” Eu și soțul meu nu ne-am înțeles după căsătorie, așa că am divorțat. Pe fiul meu de 4 ani i l-am dat mamei în grijă și m-am dus s-ajut la salonul de înfrumusețare al unei colege de clasă. Pentru că deja avea o slujbă, fiind profesoară la o școală de afaceri, mi-a cerut să o ajut să administreze salonul. În scurt timp, s-a schimbat total, devenind distantă și infatuată, dându-mi ordine din poziția ei de șefă. M-am simțit foarte stânjenită, iar între noi a apărut o ruptură. Într-o zi, ne-am certat, iar eu am vrut să-mi dau demisia. M-a luat în râs, spunând: „Nu te subestimez, Song Zihan. Dacă te descurci fără mine, eu mă las de meserie!” Auzind asta, m-am supărat foarte tare. Mi-a afectat foarte mult stima de sine. Am gândit: „Ești prea lipsită de respect. N-ar trebui să judeci o carte după copertă. Tocmai pentru că ai spus asta, chiar de-ar fi să mor, îmi voi face o carieră, ca să îți fac în ciudă. Te voi face să-ți înghiți cuvintele umilitoare de azi. Într-o zi, te voi privi cum te lași de meserie.” Mi-am făcut bagajele și am plecat furioasă chiar în acea zi.

Am început să lucrez și să strâng bani, fără să cer concediu, nici măcar când m-am îmbolnăvit. Când eram obosită și mă durea spatele, strângeam din dinți și continuam. După 4 luni, am început să gestionez și eu un salon de coafură. L-am administrat singură, ca să economisesc, mâncând doar o dată pe zi. Stomacul îmi ghiorăia noaptea și beam apă, ca să-mi potolesc

foamea. Uneori, afacerea mergea bine și lucram până la 2 sau 3 dimineața, înainte de a mă culca. Mă târam din pat la 6 dimineața, cu ochii încă pe jumătate închiși. Mâinile îmi erau crăpate și arse de chimicalele pentru permanent. Degetele îmi sângerau imediat ce le îndoiam – era foarte dureros. Mă ascundeam adesea în așternuturi, plângând, dar imediat ce mă gândeam la disprețul tatălui meu și la batjocura colegei mele, mă motivam în liniște, gândind: „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață” și „Trebuie să arăți de ce ești în stare”. Simțeam că într-o zi voi reuși, iar toți cei care m-au desconsiderat și mi-au rănit mândria mă vor vedea cu alți ochi. Eram motivată să muncesc din greu. În 1996, am deschis, în sfârșit, propriul salon. Era mai mare decât salonul colegei mele de clasă și mai frumos decorat. În ziua deschiderii, plângeam de emoție. Am gândit: „În sfârșit am deschis un salon și acum sunt șefa – pot să țin capul sus. Pe viitor, vreau să extind salonul și să-l fac și mai dichisit și mai atrăgător, ca să-mi fac colega de clasă de rușine. Dac-ar ști c-am deschis propriul salon, familia mea și prietenii de acasă ar fi impresionați.” După trei ani de muncă asiduă, am pus deoparte ceva bani. Pentru a câștiga respectul mai multor oameni, am investit și în deschiderea unui salon mult mai mare și a unei companii de cosmetice și am deschis nouă lanțuri de magazine în diferite regiuni. Am și participat la diverse concursuri naționale de înfrumusețare, câștigând câteva medalii de aur. După ani de muncă asiduă, am ajuns, în sfârșit, să fiu respectată în industrie și am fost copleșită de un sentiment inefabil de bucurie. Îmi venea să strig de pe vârful unui munte: „Mi s-a îndeplinit visul! Nu mai sunt persoana pe care o batjocoreau toți!” Când eram la volan, conducând spre casă, toți mă priveau cu invidie. Chiar aveam un sentiment de satisfacție și mândrie. Părea că luasem calea cea dreaptă și că era cazul ca pe viitor să muncesc și mai mult pentru a-mi extinde afacerea.

În 2002, am deschis un salon mare într-un alt oraș important. Afacerea dezvoltându-se, tot mai mulți oameni au ajuns să-mi știe numele. Am simțit că pot să merg cu capul sus, că sunt mai plină de viață și încrezătoare. Am gândit: „Trebuie neapărat să îi «mulțumesc» colegei mele de clasă dacă o întâlnesc. Fără comentariile ei umilitoare, nu aș fi avut ceea ce am astăzi.” Dar, spre surprinderea mea, am aflat că a făcut cancer la plămâni și a decedat. Am fost șocată și foarte dezamăgită. Nu înțelegeam cum viețile oamenilor pot fi atât de vulnerabile. A murit la doar 39 de ani. În sfârșit reușisem după ce plătisem un preț atât de mare, dorind ca ea să-și retragă cuvintele care mă insultaseră și-mi distruseseră demnitatea. Dar era prea târziu pentru a-i arăta momentul meu de succes și glorie, pentru că decedase așa subit. Indiferent câtă faimă sau avere ai, nu poți lua nimic cu tine când mori, deci ce rost are viața? Acest gând m-a făcut să mă simt inexplicabil de dezamăgită și abătută. Moartea colegei mele de clasă m-a afectat foarte tare. O vreme, această întrebare m-a frământat constant, dar nimeni nu-mi putea da un răspuns.

Nu peste mult timp, m-am îngropat iar în muncă și m-am gândit să-mi schimb cariera. Deschiderea unui salon era încă la un nivel scăzut în ierarhia socială, dar meseria de doctor era una prestigioasă și respectată. Așa că, făcând abstracție de taxele mari de școlarizare, am mers în mai multe orașe mari, căutând doctori și acupunctori faimoși, pentru a învăța medicina chineză. Încercând să-mi realizez visul, am neglijat educația fiului meu și chiar am uitat complet de existența lui. Nu m-am ocupat de mama mea vârstnică și nici măcar de afacerile mele, în schimb, m-am dedicat în totalitate studiilor. Fie că mă plimbam, mâncam sau stăteam în pat, doar studiam teoriile plictisitoare din medicina chineză, fără să am timp să mă distrez cu prietenii mei sau să vorbesc cu părinții sau surorile mele. Uneori, mi s-a părut foarte dificil și am vrut să renunț la studii, dar la gândul că

învățând medicină aș putea să-mi ridic statutul social și să fiu și mai admirată de oameni, m-am avertizat să nu renunț la jumătatea drumului și să fiu desconsiderată. Trebuia să-mi termin studiile, oricât de dificil și obositor ar fi fost. Ca să ajung mai presus decât ceilalți, am continuat să mă încurajez în acest fel. În 15 ani de studiu, cercetare și practică asiduă, am dobândit o oarecare reputație în domeniul medical și am început să călătoresc prin țară, făcând acupunctură și formare în domeniul sănătății. După ce mult timp am fost mereu ocupată cu formări, călătorind de colo-colo cu avionul și trenul, am început să am unele probleme digestive care mi-au afectat grav și somnul și eram tot timpul amețită și slăbită. Totuși, nu m-am dus să mă consulte un medic. O dată, din cauza inflamației stomacale, am făcut și o fistulă anală și am eliminat scaunul cu mult sânge. Chiar atunci aveam un curs de formare, așa că a trebuit să suport, zburând cu avionul către un oraș la peste 500 km distanță. Imediat ce am coborât din avion am fost înconjurată de flori și aplauze și am auzit în spatele meu voci admirative de aprobare: „E dna profesor Song – atât de tânără și frumoasă." „Da, am urmat unul dintre cursurile ei – a fost foarte bine predat." În acel moment, am simțit că toate sacrificiile și munca mea asiduă au meritat și mi-am tot repetat în tăcere: „Rămâi puternică, poți să o faci. În spatele succesului stă multă muncă asiduă." M-am străduit să tolerez durerea abdominală intensă și sudorile reci, stând pe scenă și ținând discursuri cu zâmbetul pe buze timp de trei zile. Mi-am luat rămas bun de la studenți când am coborât de pe scenă, iar în acel moment, am simțit o tristețe ciudată, văzând cât de deșarte erau toate. Mi-am târât trupul slăbit și epuizat înapoi la hotel, m-am prăbușit pe pat și m-am uitat absentă la tavan. M-a cuprins un sentiment inexplicabil de singurătate și dezolare. Înainte, florile și aplauzele erau simboluri ale succesului și renumelui meu, dar toate au fost de scurtă durată, absolut efemere. Nu mă puteau ajuta deloc să mă

eliberez de boala și deșertăciunea mea. Îmi tot puneam întrebarea: „Acum că am câștigat respectul și admirația celorlalți, de ce nu sunt câtuși de puțin fericită? În schimb, mă simt secătuită, deprimată, neajutorată și singură. Pentru ce trăiesc oamenii cu adevărat? Cum pot ei să aibă un sens în viață?”

De fiecare dată când îmi târam trupul ostenit înapoi acasă, mama mă tot întreba cu tristețe: „Scumpo, ești foarte ocupată din zori până-n seară. Ești epuizată. Oare merită? Ar trebui să crezi în Dumnezeu – am fost creați de El. Având credință, vei dobândi adevărul, aceasta fiind singura cale de a trăi o viață liniștită și plină de sens. Fără credință, orice vei urmări în lumea asta îți va părea zadarnic.” De fapt, știam că a avea credință era un lucru bun, dar îmi dedicasem inima muncii mele. Voiam să devin credincioasă la o vârstă mai înaintată, la pensie. Cum să nu mă concentrez asupra carierei la o vârstă atât de fragedă? De aceea nu am luat în serios cuvintele mamei mele.

Fiindcă am suferit o suprasolicitare cronică, atât emoțională cât și la muncă, m-am ales cu o tulburare endocrină și imunitatea mi-a fost afectată. Mi-a apărut o afecțiune cutanată ciudată, cu o mâncărime teribilă care venea din profunzimea pielii. Nu am rezolvat nimic scărpinându-mă și nici luând medicamente. Îmi apucam pielea de pe față cu o mână și cu cealaltă țineam un ac folosit pentru teste cutanate, înțepând repetat pielea, până când îmi sângera toată fața. Mâncărimea pielii era foarte insuportabilă și am simțit că îmi venea să mor. Fața îmi era îngrozitor de umflată. Văzându-mă în oglindă, nearătând nici a om, nici a fantomă, am știut că nu puteam ieși din casă. Am gândit: „Pentru alții, pot vindeca tot felul de afecțiuni greu de tratat, dar nu pe a mea. Ce deplorabil!” Fusesem plină de glorie, dar acum eram o epavă. Îmi venea să mă arunc de la fereastră, ca să mor. Am tot plâns și m-am tânguit: „Of! Sigur am făcut mult rău într-o viață anterioară, iar asta e pedeapsa mea!” Apoi, am mers la un specialist în medicină

chineză, pentru tratament. Mi-a spus că mai văzuse un caz asemănător și că 20 de ani de tratament nu l-au vindecat. Am fost devastată când am auzit asta. Chiar aveam să-mi petrec astfel tot restul vieții? Muncisem din greu aproape toată viața, ca să-mi fac un nume, dar iată cum ajunsesem. Ce rost avea viața mea? Îmi venea să iau niște somnifere și să termin cu toate. Exact când mă pregăteam să-mi pun capăt zilelor, în aprilie 2018, mama mi-a împărtășit iar lucrarea din zile de pe urmă a lui Dumnezeu.

Am văzut drama muzicală a Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic „Povestea lui xiaozhen". Am fost extrem de emoționată. Cuprindea unele dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El este sătul de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un «tată»; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar**

trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”). Fiecare afirmație din cuvintele lui Dumnezeu mi-a ajuns la inimă. Povestea lui Xiaozhen parcă zugrăvea întocmai propria-mi viață. Îl simțeam pe Dumnezeu chemându-mă cu brațele larg deschise, „Copilă, vino înapoi!” Iubirea Lui m-a emoționat profund și nu-mi puteam opri plânsul. În acel moment am simțit căldura întoarcerii acasă. Inima mea rătăcită își găsise refugiul și era în siguranță. Anii de singurătate, suferință și tristețe și chiar și secretele nespuse nimănui le-am putut, în sfârșit, împărtăși cu Dumnezeu. Am strigat în inima mea: „Numai Dumnezeu știe cât de nefericită a fost viața mea. Numai Creatorul poate avea iubire adevărată pentru ființele umane!” Plângând, am venit înaintea Lui și I-am spus: „Dumnezeule, când eram epuizată, trudind în cariera mea, mi-Ai împărtășit adesea Evanghelia prin intermediul mamei, dar, de dragul carierei, eu nu am vrut să vin înaintea Ta. Văzând-o pe Xiaozhen pe scenă strigând «Dumnezeule» iar și iar, parcă primeam lovituri repetate în stomac. Mă urăsc pentru că am tot respins mâna Ta mântuitoare, rănindu-Te în repetate rânduri. Dar Tu nu ai renunțat la a mă mântui. Ai rămas lângă mine, așteptând momentul în care mă voi întoarce către Tine ca să mă mântuiești de durerea mea nemărginită. O, Dumnezeule, vreau să cred în Tine. Vreau să Te urmez îndeaproape și să Mă închin Ție!” Apoi, I-am strigat lui Dumnezeu tot ce îngropasem în inimă în toți acei ani. M-am simțit cu totul mai ușoară și mai binedispusă. Să pot veni înaintea Lui m-a făcut mai fericită ca niciodată și chiar am regretat cât de încăpățânată fusesem, respingând mereu mântuirea Lui.

După aceea, am citit pe nerăsuflate cuvintele Lui. Am fost profund emoționată să văd adevărata imagine a omenirii corupte de Satana pe care ne-o arată Dumnezeu. Toate cuvintele Lui sunt adevărul și ne dezvăluie pe noi, oamenii, chiar așa cum suntem. Să mă întrunesc cu frații și surorile și

să cântăm imnuri în slava lui Dumnezeu chiar a fost o împlinire pentru mine. Am fost foarte fericită. Am văzut că surorile și frații erau cinstiți și sinceri unii cu alții. De-au arătat corupție, au putut să aibă părtășie în mod deschis și să se ajute reciproc, fără niciun fel de intrigi sau înșelăciuni. Am simțit că trăiesc într-o cu totul altă lume și am uitat complet de suferința mea anterioară. Și sănătatea mi s-a îmbunătățit treptat. Eram foarte recunoscătoare pentru mântuirea Lui. Mă gândeam că de când devenisem credincioasă, citind cuvintele Lui și cântând zilnic imnuri ce-L slăvesc, fusesem foarte fericită. De ce atunci când eram în lume, având o carieră, reputație, statut și bani, nu eram deloc mulțumită, ci, în schimb, viața mea era incredibil de nefericită? Am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu: **„Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei”** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”). **„Dacă nu înțelegi adevărul, nu vei putea să vezi clar această chestiune și te vei gândi: «Este bine să aveți voința de a lupta; așa se cuvine. Cum pot să trăiască oamenii, dacă nu au un strop de voință de a lupta? Dacă nu au puțină voință de a lupta, nu vor avea spirit sau putere să trăiască. Atunci, ce sens are să trăiești? Ei se supun oricărei situații nefavorabile – ce slăbiciune și**

lașitate!» Toți oamenii cred că trebuie să lupte pentru a-și demonstra valoarea. Cum luptă ei pentru a-și demonstra valoarea? Punând accent pe cuvântul «luptă». Indiferent de situația pe care o întâlnesc, încearcă să-și atingă scopurile prin luptă. Mentalitatea de a nu rosti niciodată cuvântul moarte își are originea în cuvântul «luptă». […] În fiecare zi în care trăiesc, ei luptă. Indiferent ce fac, ei încearcă mereu să obțină victoria luptând și își etalează victoria. Încearcă să lupte pentru a-și demonstra valoarea în tot ceea ce fac – pot să o obțină? Pentru ce anume concurează și luptă? Toate luptele lor sunt pentru faimă, câștig și statut; toate luptele lor sunt pentru propriul lor interes. De ce luptă? Ca să semene cu niște eroi și să fie numiți elite. Totuși, luptele lor trebuie să se încheie cu moartea, iar ei trebuie să fie pedepsiți. Nu există nicio îndoială în privința asta. Oriunde există Satana și demoni, există lupte. În cele din urmă, vor fi distruși, iar apoi se vor încheia și luptele. Acesta va fi finalul Satanei și al demonilor" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa unu: Ce este adevărul"). Cuvintele Lui mi-au înlăturat confuzia din inimă și imediat m-am simțit luminată. Am înțeles că faima, averea și statutul sunt mijloace, tactici ale Satanei de a corupe, înșela și controla oamenii. Ele sunt și lanțuri pe care Satana ni le pune, niciunul dintre noi neputându-se elibera de ele. Cei 28 de ani în care am muncit asiduu, viața mea a fost nefericită. Acceptasem otrăvuri satanice precum „Trebuie să arăți de ce ești în stare", „Oamenii ar trebui să se lupte pentru demnitate", „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață", „Omul se luptă în sus; apa curge în jos" și „Un om își lasă numele în urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară" drept lucruri pozitive de urmărit. Făcusem din ele obiectivele mele în viață. Alergam nebunește pe calea urmăririi faimei și a averii, trăind o viață nefericită. Îmi aduc aminte, când colega mea de clasă m-a luat în râs și m-a subestimat, am

jurat că mă voi lupta să-i fac în ciudă. Mi-am croit drum în cercuri cu statut și renume. Am început să trudesc și să sufăr pentru faimă și avere. Mâinile-mi erau crăpate și sângerau de la chimicalele pentru permanent, dar n-am vrut să angajez pe nimeni. Ca să fac economie, mâncam doar o dată pe zi și îmi potoleam foamea cu apă. Eram la limita puterilor, dar tot nu m-am odihnit. Zicala „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață" m-a motivat în urmărirea faimei și a averii. Ulterior, mi-am făcut în sfârșit un nume la nivel local și am fost mulțumită o vreme, dar tot nu m-am oprit, urmărind reputația și statutul. Ambiția și dorința mea au continuat să crească. Ca să-mi îmbunătățesc poziția socială, să-mi sporesc renumele și să câștig admirația și stima mai multor oameni, n-am ezitat să petrec 15 ani studiind medicina, fără să am timp să merg acasă să-mi văd mama și fiul. Nu m-am gândit decât la cariera și reputația mea. Odată ce am avut succes, am ignorat totul pentru a mă bucura de flori și aplauze. Am tot respins chiar și mâna mântuitoare a lui Dumnezeu. Ca să obțin complimentele și laudele altora, m-am prefăcut. Eram epuizată și vlăguită până-n pragul bolii, dar am continuat să țin prelegeri. Apoi, toată oboseala acumulată s-a transformat într-o boală ciudată și mi-am dorit să mor. Calea pe care am parcurs-o cu lanțurile faimei și averii a fost istovitoare. Ca un măgar care trage o piatră de moară în întuneric, nu mă puteam elibera, oricât de tare aș fi tras. Trăiam conform acestor otrăvuri satanice, doar cu faima și averea în inimă și cu stima celorlalți în minte. Am devenit foarte egoistă și josnică, complet lipsită de intimitate și iubire. Eram ca o creatură cu sânge rece, nu trăiam nici ca un om, nici ca o fiară. Eram singura care cunoștea durerea din spatele reputației dobândite. Aceea nu era o cale potrivită pentru viață. Din cauza unui lucru spus de colega mea de clasă, nu am vrut să fiu o persoană obișnuită, ci am vrut să domnesc peste alții, să fiu preamărită. Mai bine de două decenii, am suferit ca și cum m-aș fi perpelit pe jar. După cum spun

cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă vrei să fii mereu o persoană remarcabilă, mai presus de restul oamenilor, atunci te arunci în gura lupilor, te lansezi într-un proces care ar putea avea un efect devastator și îți faci viața grea**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări”). Dacă nu ar fi fost revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu, niciunul dintre noi n-ar vedea că zicalele „Oamenii ar trebui să se lupte pentru demnitate” și „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață” sunt sofisme, că sunt tactici folosite de Satana pentru a corupe oamenii.

Am mai citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu: „**Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință fără alinare, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi la propriul trecut. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrărilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, va începe să se elibereze treptat de toată durerea și suferința și se va lepăda de toată deșertăciunea vieții**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”). Din cuvintele Lui, am înțeles că ultimii 20 și ceva de ani au fost atât de dureroși pentru mine pentru că nu-L cunoșteam pe Dumnezeu. Trăisem după filozofii satanice, fără un scop și o direcție corectă în viață. Acest lucru m-a adus pe acea cale greșită. Satana se juca, nemilos, cu mine, iar eu trăiam fără niciun sens. A trebuit să vin înaintea lui Dumnezeu, să-I accept cuvintele ca bază a existenței mele, să mă supun poruncii și rânduielilor Sale, să mă tem de El și să evit răul, pentru a găsi calea cea dreaptă în viață. Exact ca Iov, care era cel mai bogat om din Orient, familia

lui fiind foarte avută, dar știa că tot ce avem e poruncit de suveranitatea lui Dumnezeu. El n-a urmărit sau nu s-a bucurat de faimă sau statut, ci doar a lucrat normal. A trăit liber și fericit. Apoi, peste noapte, bogăția familiei sale a fost luată, iar toți copiii săi au murit, dar el tot a slăvit numele lui Dumnezeu, spunând: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21). Iov a fost un martor minunat pentru Dumnezeu. S-a putut supune poruncii și rânduielilor Lui și a urmat calea de a se teme de El și a se feri de rău. A trăit cu demnitate și, în cele din urmă, a dobândit aprobarea Lui. Voiam să urmez exemplul lui Iov, să renunț la calea mea greșită în viață, să am credință reală, să citesc cuvintele lui Dumnezeu, să urmăresc adevărul și să fac datoria unei ființe create. Era singura cale de a mă elibera de durerea și golul din inima mea și de răul și cătușele Satanei. Aceasta era singura cale pentru mine. M-am rugat lui Dumnezeu, dorind să devin o persoană care ascultă de cuvintele Lui și I se supune.

Dar când am vrut să renunț la carieră și să mă dedic datoriei și credinței mele, am întâmpinat unele obstacole. Într-o zi m-a sunat fiul meu. Compania era la un pas de închidere, iar el voia să mă întorc și să mă mobilizez, ca s-o salvez. Am fost foarte confuză când am auzit asta. După 28 de ani de muncă asiduă, chiar urma să se termine totul așa, pur și simplu? Într-o clipă aș fi rămas fără nimic, ca înainte de a avea succes în carieră. Cum m-ar privi și cum ar vorbi oamenii despre mine? Cum aș putea da ochii cu lumea? N-aș mai avea cum să-mi câștig existența. Nu eram dispusă să renunț așa, pur și simplu. Când plănuiam să mă întorc să salvez compania, ambele brațe mi s-au înroșit și am avut mâncărimi groaznice, la fel cum avusesem pe față. Aveam dureri și eram și foarte supărată. Încă nu-mi revenisem complet, ce se întâmpla dacă mergeam și apoi iar mă simțeam rău? Știam că, în fața unei asemenea încercări, singura soluție era să-I vorbesc lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat Lui: „Dumnezeule! Știu că

înainte eram pe calea greșită, urmărind banii și faima. Acum vreau să citesc cuvintele Tale și să-mi fac datoria zilnic, dar compania mea e la un pas de închidere. Sunt cu adevărat confuză. Nu vreau ca afacerea pentru care am muncit asiduu peste 20 de ani să fie pur și simplu închisă. Dumnezeule, chiar nu știu ce să fac. Te rog, călăuzește-mă." Apoi, într-o dimineață, m-a sunat un coleg de ucenicie, spunându-mi că profesorul nostru avusese un atac cerebral în avion și fusese dus la spital, dar n-a mai putut fi salvat. Am realizat că Dumnezeu mă atenționa și mă avertiza, ca să-mi arate că, indiferent câți bani sau renume aveam, asta nu-mi putea salva viața. Închizând, am îngenuncheat plângând înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule! Știu că mi-Ai auzit rugăciunea. Moartea profesorului meu a fost un avertisment pentru mine. Acum înțeleg că posibilitatea de a trăi este mântuirea Ta pentru mine. Când boala m-a chinuit până într-acolo încât am vrut să mor și să scap de toate, Tu mi-ai permis să-ți aud glasul, mântuindu-mă. Astăzi vreau să prețuiesc această șansă valoroasă și nu pot face aceleași greșeli."

Atunci, am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu care chiar m-au emoționat și m-au făcut să văd mai limpede ce ar trebui să urmărim în viață. Dumnezeu spune: „**Cu toate că diferitele abilități de supraviețuire pe care oamenii își petrec viețile stăpânindu-le pot oferi o abundență de conforturi materiale, ele nu aduc niciodată adevărata pace și consolare inimii unei persoane, ci îi fac constant pe oameni să-și piardă direcția, să aibă dificultăți în a se controla și să rateze fiecare oportunitate de a învăța sensul vieții; aceste abilități de supraviețuire creează un curent subteran de neliniște privind înfruntarea corespunzătoare a morții. Viețile oamenilor sunt ruinate în felul acesta**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). **„Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că**

sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, scutiți de moarte. Dar numai atunci când urmează să moară își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată poate fi o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și insignifianți în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă. Cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât tânjesc mai tare să continue să trăiască; cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât sunt mai îngroziți de apropierea morții. Numai în acest moment își dau seama cu adevărat că viețile nu le aparțin, că nu sunt ale lor, să le poată controla, și că nimeni nu are nimic de spus în privința vieții sau a morții cuiva – toate acestea sunt dincolo de controlul lor" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au înveselit inima și m-au luminat. M-am gândit la profesorul meu care urmărise toată viața faima și câștigul. Era paradă oriunde mergea și s-ar putea spune că avea atât faimă, cât și avere. Dar, indiferent cât succes avea, când s-a îmbolnăvit și viața i-a fost în pericol, faima nu l-a putut salva. Asta chiar m-a făcut să văd că oricât de bună era reputația cuiva, aceasta nu-i putea prelungi viața nici măcar cu o secundă. Oricâți bani avea, aceștia nu-i puteau cumpăra sănătatea. Și eu fusesem la fel. Aveam succes și faimă, dar chinul bolii mă făcea să tânjesc după moarte. La ce mi-a servit o reputație mai bună? Aceasta nu-mi putea alina câtuși de puțin golul emoțional și durerea trupească. Apoi am simțit cu adevărat că faima și averea sunt ca niște stele căzătoare, lucruri goale care

trec fulgerător, aducând bucurie și satisfacție de moment. Dar oare nu eram totuși o persoană obișnuită, chiar dacă am dobândit faimă și avere? Aveam nevoie de trei mese pe zi și de un loc unde să dorm. De una singură mi-am înfruntat solitudinea, singură am făcut față suferinței, de una singură am îndurat epuizarea și de una singură mi-am înfruntat boala. Eram ca toți ceilalți. Fără credință, fără să venim înaintea lui Dumnezeu și să-I citim cuvintele, nu-I putem înțelege suveranitatea și nu putem distinge lucrurile pozitive de cele negative. Nu putem decât să urmăm curentele; acele curente lumești rele, străduindu-ne să înaintam pas cu pas, împiedicați de lanțurile faimei și averii, amăgiți, călcați în picioare și răniți de Satana. Moartea colegei mele de clasă și a profesorului meu m-au avertizat. Dacă rămâneam pe calea urmăririi faimei și averii, sfârșeam la fel ca ei. Abia când am înțeles asta, am început să mă tem cu adevărat. M-am rugat lui Dumnezeu, gata să mă eliberez de lanțurile faimei și averii, să am credință reală și să merg pe calea de a urmări adevărul și a mă supune Lui.

Ulterior, am văzut un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care m-a făcut să fiu hotărâtă în alegerea mea. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Sunteți dispuși să vă bucurați de binecuvântările Mele pe pământ, binecuvântări care sunt asemănătoare celor din cer? Sunteți dispuși să prețuiți faptul că Mă înțelegeți pe Mine, desfătarea cuvintelor Mele și cunoașterea referitoare la Mine ca fiind cele mai valoroase și semnificative lucruri din viața voastră? Sunteți cu adevărat capabili să vă supuneți complet Mie, fără să vă gândiți la propriile voastre perspective? Sunteți cu adevărat capabili să vă permiteți vouă înșivă să fiți omorâți de Mine și conduși de Mine, ca o oaie? Există printre voi vreunul capabil să realizeze astfel de lucruri? Se poate ca toți cei care sunt acceptați de Mine și primesc promisiunile Mele să fie cei care câștigă binecuvântările Mele? Ați înțeles ceva din aceste cuvinte? Dacă**

vă testez, puteți cu adevărat să vă puneți la mila Mea și, în mijlocul acestor încercări, să căutați intențiile Mele și să înțelegeți inima Mea? Nu doresc ca tu să poți rosti multe cuvinte impresionante sau să spui multe povești palpitante; ci, îți cer să poți fi o bună mărturie pentru Mine și să poți intra complet și profund în realitate. Dacă nu aș vorbi direct, ai putea să abandonezi tot în jurul tău și să-ți permiți ție însuți să fii folosit de Mine? Nu este aceasta realitatea pe care o cer? Cine poate înțelege sensul cuvintelor Mele? Totuși, vă cer să nu mai fiți trași în jos de greșeli, să fiți proactivi în intrarea voastră și să pricepeți esența cuvintelor Mele. Aceasta vă va împiedica să înțelegeți greșit cuvintele Mele și să fiți confuzi față de ce vreau să spun și, astfel, să încălcați decretele Mele administrative. Sper că pricepeți intențiile Mele pentru voi din cuvintele Mele. Nu vă mai gândiți la propriile perspective și acționați așa cum ați decis înaintea Mea să vă supuneți orchestrărilor lui Dumnezeu în toate lucrurile. Toți aceia care stau în casa Mea ar trebui să facă tot ceea ce pot; ar trebui să oferi tot ce ai mai bun ultimei secțiuni a lucrării Mele pe pământ. Ești cu adevărat dispus să pui astfel de lucruri în practică?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 4). Citindu-I cuvintele, am fost atât de emoționată, încât lacrimile-mi șiroiau. Îl simțeam pe Dumnezeu chiar lângă mine, de parcă eram față în față cu El și mă întreba dacă sunt gata să Îi încredințez totul, să-I accept rânduielile și să mă supun Lui. M-am gândit la Petru. Toată viața lui a urmărit să-L iubească și să-L mulțumească pe Dumnezeu și, în cele din urmă, I-a fost supus până la moarte, iubindu-L mai presus de orice. A fost răstignit cu capul în jos de dragul lui Dumnezeu, devenind un martor impresionant și trăind o viață plină de sens. M-am gândit la trecut, când am auzit vorbele fără noimă ale colegei mele. Mi-am sacrificat tinerețea și sănătatea, urmărind cu disperare

faima, averea și statutul pentru admirația altora, făcându-mi viața absolut nefericită. Dumnezeu m-a smuls din marea de oameni și apoi m-a salvat din pragul morții. Am avut noroc să vin înaintea Lui și să-I aud glasul, acceptând personal udarea și păstorirea Lui. Asta a fost mântuirea mea incredibilă de la Dumnezeu. În zilele de pe urmă, El a exprimat foarte multe adevăruri, pentru a ne curăți și mântui pe noi, oamenii, ca să ne putem lepăda de firile satanice, să fim pe deplin liberi de constrângerile influenței Satanei și să nu mai fim afectați de corupția acestuia, înainte ca, în sfârșit, Dumnezeu să ne ia în Împărăția Sa. Nu puteam să ratez această șansă unică în viață ca El să-l mântuiască și să-l desăvârșească pe om, și mai ales nu puteam să-L dezamăgesc pentru efortul Său minuțios. Trebuia să am credință reală și să urmăresc adevărul. La acest gând, I-am spus în inima mea: „Dumnezeule, sunt pregătită! Chiar dacă nu voi rămâne cu nimic la bătrânețe, nici faimă, nici avere, tot vreau să mă supun rânduielilor Tale, să fiu o persoană care ascultă de cuvintele Tale și Ți se supune și care își face datoria de ființă creată.”

Ulterior, i-am încredințat fiului meu administrarea afacerii și, în sfârșit, mi-am luat adio pe deplin de la vechea mea viață. Mi-am recăpătat sănătatea. În scurt timp, am acceptat o datorie în biserică și am început să descopăr oameni și lucruri rânduite de Dumnezeu. Acum mă concentrez asupra urmăririi adevărului și învățării lecțiilor și am un sentiment de pace pe care nu l-am mai trăit niciodată. Slavă lui Dumnezeu!

87. În sfârșit am găsit calea spre purificare

de Richard, Statele Unite

M-am născut într-o familie catolică și, la 13 ani, am început să studiez catehismul, devenind oficial catolic. Apoi, am hotărât să devin preot pentru a-L sluji pe Dumnezeu. La 22 de ani, m-am dus la o mănăstire, unde am studiat teologie și Scripturile și am urmat și alte cursuri. Însă a trecut un timp, dar eu încă nu mă simțeam mai aproape de Dumnezeu și mă tot cuprindea dorința de a mă căsători și de a avea o familie. M-am rugat mult, dar încă nu o puteam ține în frâu. Depusesem un jurământ de castitate înaintea lui Dumnezeu pentru a putea intra în Împărăția cerurilor, dar voiam să renunț la acel angajament. Nu păcătuiam și-L mințeam pe Dumnezeu? Cum puteam intra în Împărăția cerurilor? Am fost la mănăstire timp de 10 ani. După absolvire, am fost încă un an la o mănăstire din Indonezia, însă tot aveam uneori gânduri necurate. Eram foarte descurajat. După ce mi-am terminat studiile, am decis să devin un enoriaș oarecare. M-am întors acasă și m-am căsătorit. Dar în viața de zi cu zi, mă certam deseori cu soția din cauza treburilor casnice mărunte și nu prea eram răbdător. Uneori mințeam pentru a-mi proteja interesele. Veneam frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a mă spovedi și a mă căi pentru aceste lucruri, dar apoi continuam să le înfăptuiesc. Voiam să-mi repar relația cu Dumnezeu mergând la Liturghie și spunând rugăciuni mai des, dar asta nu mi-a rezolvat problemele.

Apoi, în 2014, am venit în SUA. I-am întâlnit la Liturghie pe Li și pe Liu, un cuplu de alți enoriași. Ori de câte ori aveam ocazia, discutam cu ei aspecte legate de credință. Îmi amintesc că, odată, când împărtășeam Scriptura, Liu a spus că știa un diacon evlavios versat într-ale Bibliei care credea în Fulgerul de la Răsărit. El a spus că și alți câțiva membri fervenți ai bisericii i s-au alăturat. S-a întrebat ce fel de biserică era Fulgerul de la

Răsărit și de ce atât de mulți credincioși înfocați i s-au alăturat. Și eu eram nelămurit de asta pentru că și eu știusem un diacon evlavios care se alăturase Fulgerului de la Răsărit. Nu știam ce predica Fulgerul de la Răsărit sau de ce atrăgea atât de mulți credincioși. Poate să fi fost inspirat de Duhul Sfânt? M-am gândit că ar trebui să verific și să văd ce este atât de special în ce predica biserica aceea. M-am întrebat dacă m-ar putea ajuta cu evlavia și să-L cunosc pe Dumnezeu. Când mi-a venit această idee, le-am spus lui Li și lui Liu că voiam să mă duc să verific Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Au fost de acord să vină cu mine.

Când ne-am dus acolo, o soră ne-a arătat un material video, „Originea și dezvoltarea Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic". Din acesta am aflat că Domnul Isus S-a întors, așa cum sperasem de atâta timp. El este Dumnezeu Atotputernic întrupat care exprimă adevăruri pentru a săvârși lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. De aceea oameni din toate confesiunile care iubesc adevărul și abia așteaptă apariția lui Dumnezeu citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, văd că reprezintă adevărul și glasul lui Dumnezeu și-L acceptă pe Dumnezeu Atotputernic. De asemenea, Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit din est, din China, în multe țări din vest, îndeplinind profeția Domnului Isus: „**Așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**" (Matei 24:27). Am fost foarte surprins că astfel este îndeplinită această profeție. O citisem atâția ani fără să înțeleg. Apoi, un frate ne-a arătat un film evanghelic numit „Biblia și Dumnezeu". Acesta m-a emoționat și mai profund și am văzut că există multe taine în Biblie. Citisem atât de multe cărți duhovnicești, dar niciodată nu găsisem niciun teolog sau un interpret al Bibliei care să fi explicat vreodată atât de clar adevărul din spatele Bibliei, cum a apărut aceasta și relația ei cu Dumnezeu. Am câștigat atât de mult din acel film. Înțelegeam de ce atât de mulți credincioși entuziaști Îl acceptau

pe Dumnezeu Atotputernic după ce Îi ascultau cuvintele. Am hotărât să verific lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

În discuțiile noastre, frații și surorile de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au spus că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic exprimă adevăruri pentru a săvârși lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu pentru a curăți și a mântui omenirea o dată pentru totdeauna. Am fost nedumerit să aud asta, pentru că Domnul Isus a spus pe cruce: „**S-a săvârșit**". Asta ar trebui să însemne că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii s-a terminat, așa că de ce ar trebui Dumnezeu să judece omenirea pentru a ne purifica și a ne mântui? Am vrut să aflu, dar se făcea târziu, așa că am aranjat să mă întorc a doua zi. Pe drumul spre casă m-am simțit entuziasmat. Învățasem destul de multe din părtășia din acea zi și simțeam că m-am mai apropiat de Domnul. Părea probabil ca lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic să fie, într-adevăr, lucrarea Domnului din zilele de pe urmă. Ar fi incredibil dacă Domnul chiar S-a întors și aș putea trăi lângă El precum Petru. Acest gând a fost într-adevăr exaltant și m-a făcut să aștept cu și mai multă nerăbdare întâlnirea de a doua zi.

Imediat ce am ieșit de la muncă a doua zi, m-am grăbit spre locul de adunare și nu am ezitat să o întreb pe soră: „Spui că Domnul Isus S-a întors și exprimă adevăruri pentru a săvârși lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Cum e posibil? Pe cruce, El a spus: «**S-a săvârșit**». Asta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii s-a încheiat. Păcatele ne sunt iertate prin credința noastră – suntem îndreptățiți și mântuiți prin credință și, când Domnul vine în zilele de pe urmă, ne poate lua direct sus în Împărăția Sa. De ce ar mai săvârși lucrări de mântuire?"

Sora a spus: „Domnul Isus a spus: «**S-a săvârșit**» pentru că lucrarea Sa de răscumpărare era încheiată. Nu însemna că întreaga lucrare a lui

Dumnezeu de mântuire a omenirii era încheiată. Dacă determinăm că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii este încheiată pentru că Domnul Isus a spus: «S-a săvârșit» și că El nu va mai face o lucrare nouă când Se întoarce, de ce ar rosti Domnul Isus aceste profeții? Domnul a spus: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**» (Ioan 16:12-13). «**Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**» (Ioan 12:48). Există și 1 Petru 4:17: «**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**.» Aceste profeții arată că, în zilele de pe urmă, când Domnul Se va întoarce, El va exprima mai multe adevăruri și va săvârși lucrarea de judecată pentru a curăți pe deplin omenirea și pentru a o mântui. Dacă ne luăm după noțiunile umane și spunem că lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu este complet terminată, atunci cum vor fi îndeplinite aceste profeții? De asemenea, Biblia profețește că, în zilele de pe urmă, Domnul Se va întoarce pentru a separa oile de capre, grâul de neghină, fecioarele înțelepte de cele nesăbuite și slujitorii cei buni de cei răi, sortând pe fiecare după felul său. Este chiar după cum a spus Domnul Isus: «**Cel Ce seamănă sămânța bună este Fiul Omului. Ogorul este lumea. Sămânța bună îi reprezintă pe fiii Împărăției, iar neghina îi reprezintă pe fiii celui rău. Dușmanul care a semănat-o este diavolul. Secerișul este sfârșitul veacului, iar secerătorii sunt îngerii. Deci, așa cum este strânsă neghina și arsă în foc, tot așa va fi și la sfârșitul veacului: Fiul Omului Își va trimite îngerii, care vor strânge din Împărăția Lui toate pricinile de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților! Atunci cei drepți vor**

străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi, să audă!» (Matei 13:37-43). Apocalipsa profețește, de asemenea, că Dumnezeu va forma un grup de biruitori în zilele de pe urmă și că Împărăția Lui va veni pe pământ. Toate acestea sunt lucrarea pe care Domnul o săvârșește în zilele de pe urmă. Dacă urmăm înțelegerea umană, conform căreia faptul că Domnul Isus a spus «S-a săvârșit» înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii este finalizată, atunci cum vor fi îndeplinite aceste profeții? Așadar, această înțelegere a cuvintelor Domnului este în mod clar incorectă și contravine întru totul însemnătății date de Domnul și realității lucrării lui Dumnezeu."

Am fost pe deplin convins de părtășia acestei surori și am dat din cap ascultând. De ce nu am văzut niciodată ceva atât de evident? A continuat să citească mai multe pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă"** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"). **„Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de**

influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). **„Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt**

potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. […] Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună").

După ce a citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic, sora a avut această părtășie: „Domnul Isus a săvârșit lucrarea de răscumpărare în Epoca Harului, răscumpărând omenirea de păcatele sale. Atât timp cât credem în El, ne rugăm, ne spovedim și ne căim, păcatele ne sunt iertate. Ne putem bucura de harul Domnului și nu vom fi condamnați și pedepsiți de lege pentru păcatele noastre. Acesta este adevăratul sens al expresiei «mântuit prin credință» și e ceea ce a înfăptuit lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus. Păcatele noastre sunt iertate de Domnul Isus, nu mai comitem păcate evidente; uneori facem lucruri bune. Dar încă nu suntem eliberați de păcat. Încă mințim și înșelăm pentru propriile interese, suntem lacomi, geloși, urâm și avem gânduri malefice. Nu putem rezista tentației tendințelor lumești, tânjim după bani și iubim vanitatea. Le reproșăm cu superioritate oamenilor care fac lucruri ce nu ne plac. Suntem plini de firi satanice precum aroganța, înșelătoria, fiind sătui de adevăr și mai mult decât atât. Aceste firi satanice sunt mai profunde și mai înrădăcinate decât păcatele de la exterior. Ne sunt întipărite de Satana și sunt baza păcătuirii și împotrivirii față de Dumnezeu. Până când nu sunt rezolvate aceste lucruri, nu ne putem abține să păcătuim și nu ne putem elibera din ghearele păcatului. Biblia spune: «**Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt!**» (1 Petru 1:16).

Dumnezeu este sfânt și la fel este și Împărăția Lui. El nu poate permite intrarea oamenilor murdari. Cei dintre noi care păcătuim în fiecare zi suntem slujitorii păcatului, așadar cum putem fi noi apți să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu? Lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus a fost doar o parte, și nu întreaga lucrare a lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Păcatele noastre au fost doar iertate, dar nu am fost eliberați de păcat sau de influența Satanei. Dumnezeu încă nu a câștigat complet omenirea. Dumnezeu Atotputernic a venit în zilele de pe urmă. El exprimă adevăruri și săvârșește lucrarea de judecată pentru a ne curăți firile satanice și pentru a ne rezolva natura satanică păcătoasă opusă lui Dumnezeu, astfel încât să ne putem elibera complet din lanțurile păcatului, să fim mântuiți pe deplin și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic dezvăluie, de asemenea, slujitorii buni și răi, oile și caprele, grâul și neghina, fecioarele înțelepte și cele nesăbuite. Cei care refuză să audă glasul lui Dumnezeu, care neagă și condamnă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă sunt fecioarele nesăbuite, neghina, slujitorii răi care, în cele din urmă, vor cădea victimă dezastrelor, vor plânge și vor scrâșni din dinți. Cei care recunosc glasul lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și-I acceptă lucrarea din zilele de pe urmă sunt fecioarele înțelepte, grâul și oile. Ei suportă judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, sunt purificați și, în cele din urmă, sunt aduși în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta îndeplinește în întregime profețiile din Apocalipsa. Așadar, când lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu ajunge la final, lucrarea Lui de gestionare a omenirii va fi încheiată pe deplin.”

Părtășia ei mi-a deschis ochii. Mi-am dat seama că Domnul Isus a săvârșit doar lucrarea de răscumpărare și că doar lucrarea de judecată a lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă poate curăți complet și

mântui omenirea. Suntem răscumpărați de păcate datorită credinței noastre, dar natura noastră păcătoasă încă e adânc înrădăcinată, și de aceea trăim într-o permanentă stare de păcătuire și spovedire. Tot ce am putut face înainte a fost să mă forțez să nu păcătuiesc, să citesc Scripturile și să repect regulile mănăstirești, însă asta nu m-a putut opri să păcătuiesc. Atunci am înțeles că singurul mod de a rezolva problema păcătuirii este de a fi judecat și curățit de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Am întrebat-o nerăbdător pe această soră cum săvârșește Dumnezeu Atotputernic lucrarea de judecată pentru a curăți oamenii. Mi-a arătat un material video în care erau citite cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui**

Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). Ea și-a continuat părtășia după ce am urmărit materialul video. „Dumnezeu exprimă adevăruri în zilele de pe urmă pentru a judeca și curăți oamenii. El exprimă toate adevărurile pe care omenirea coruptă trebuie să le înțeleagă și să le pătrundă pentru a fi curățită și mântuită pe deplin. El a dezvăluit tainele planului Său de gestionare de 6000 de ani, tainele lucrării lui Dumnezeu întrupat, tainele lucrării Sale de judecată din zilele de pe urmă și pe cele ale numelor Sale. De asemenea, demască rădăcina motivului pentru care omenirea păcătuiește și I se opune lui Dumnezeu și adevărul coruperii noastre de către Satana și toate tipurile de stări corupte. În plus, El dezvăluie firea sfântă, dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu și ne spune cine Îl mulțumește, cine Îl dezgustă, cine poate intra în Împărăția lui Dumnezeu și cine va fi pedepsit, precum și destinația și finalul pentru fiecare tip de persoană. De asemenea, ne dă calea pentru a ne transforma firile vieții. Aleșii lui Dumnezeu sunt acum supuși judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu și văd, în sfârșit, cât de profund ne-a corupt Satana, că suntem plini de firi satanice, precum aroganța și înșelătoria. Nu trăim nici pe departe o asemănare umană. În plus, vedem

firea dreaptă a lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă și avem o inimă cu frică de El, începem să ne pocăim și să ne urâm cu adevărat și devenim dornici de a ne lepăda de trup și de a practica adevărul. Atunci, firile noastre corupte sunt schimbate treptat și nu mai suntem atât de răzvrătiți și sfidători față de Dumnezeu, ci dobândim o oarecare supunere înaintea Lui." După părtășia ei, mi-a arătat un material video cu mărturii intitulat „Se arată adevărata lumină". Personajul principal are un mic talent datorită căruia se crede superior altora și-i disprețuiește pe toți. Este arogant, disprețuitor și vrea ca toți să-l asculte. Este credincios, se roagă și se spovedește mult, dar nu se poate abține să nu se enerveze și să-i mustre pe alții. Toți colegii săi sunt distanți, iar soția și fiica se tem de el. Nu are nici măcar un confident. Trăind în păcat, suferă groaznic. După ce acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, revelația judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu îi arată că faptul că se pune întotdeauna pe primul loc, că se preamărește și cere supunerea celorlalți este din cauză că este arogant și nerezonabil și că acestea sunt exprimări ale firilor satanice. Acest lucru Îl dezgustă pe Dumnezeu și-i îndepărtează pe ceilalți. Imediat ce își dă seama de acest lucru, se urăște cu adevărat și este cuprins de regrete. Apoi are o abordare mai blândă față de ceilalți și, când se confruntă cu o problemă, se leapădă de trup, caută adevărul și-i ascultă pe ceilalți. Treptat, devine mai puțin arogant ca înainte.

A fost emoționant pentru mine să urmăresc acest material video. Am văzut că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, că pot cu adevărat să curețe și să transforme oamenii. Am început să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic oricând aveam ocazia și să mă uit la filme evanghelice și la videoclipuri cu imnuri ale Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai lămurit mă simțeam în inima mea. Am devenit sigur că spusele lui Dumnezeu Atotputernic sunt

adevărul și glasul Duhului Sfânt și că Dumnezeu Atotputernic este Domnul întors. Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Slavă lui Dumnezeu.

88. În mijlocul torturii și chinurilor am văzut…

De Li Hua, China

Într-o zi din septembrie 2017, m-am dus la casa surorii Fang Ming pentru o adunare. De îndată ce am bătut la ușă, aceasta s-a deschis și o mână m-a tras brusc în casă. Eram îngrozită, iar când mi-am revenit în fire, mi-am dat seama că erau polițiști în civil și că Fang Ming fusese deja arestată. După aceea, m-au dus la „Baza de pregătire juridică”, care era un centru de spălare a creierului pentru creștini. Acolo, am văzut mai mulți frați și surori care fuseseră arestați. O soră mi-a spus că poliția confiscase peste 30000 de yuani din banii bisericii, 4 laptopuri și 210000 de yuani de la ea și alte două surori. Am fost foarte furioasă când am auzit asta, pentru că marele balaur roșu îi aresta frenetic pe creștini și punea mâna pe banii bisericii. Era cu adevărat rău! Mi-am jurat în tăcere că mă voi baza pe Dumnezeu ca să rămân fermă în mărturia mea și că nu voi face niciodată compromisuri cu Satana!

La centrul de spălare a creierului, polițiștii ne-au băgat în camere separate, iar fiecăruia dintre noi i-a fost repartizat câte un gardian care să ne supravegheze 24 de ore pe zi. Tot ce mâncam, când dormeam și chiar și când mergeam la toaletă, toate erau sub controlul lor. Au angajat și niște oameni care să stea de pază în afara camerelor. În fiecare zi, de la șapte dimineața, puneau drame la un volum foarte puternic până la unsprezece sau douăsprezece noaptea, iar apoi mutau pe radio pentru a pune drame audio și altele asemenea până la trei sau patru dimineața. În acea perioadă, polițiștii au venit să mă interogheze din când în când cu privire la credința mea în Dumnezeu. Mă amenințau și mă intimidau când vedeau că nu spun nimic. Ei chiar ne-au adunat laolaltă și au predicat idei ateiste. Scopul era să

ne facă să-L negăm și să-L trădăm pe Dumnezeu. Ascultând acele cuvinte, mă simțeam rău.

Ne-au spălat creierul cu forța mai bine de 20 de zile. Nu puteam să mănânc sau să dorm bine în nicio zi și eram mereu la limită. Ulterior, polițiștii au găsit datele mele de identitate, au preluat înregistrările apelurilor din telefonul meu mobil și au început să mă interogheze. Într-o dimineață, polițiștii au scos fotografii cu câteva surori și m-au întrebat: „Le cunoști?" Am văzut că toate acele surori erau responsabile de banii bisericii. Nu le-aș trăda niciodată, așa că am spus: „Nu le recunosc." Un ofițer de poliție s-a repezit și m-a pălmuit violent de două ori, iar apoi m-a lovit cu pumnul de mai mult de o duzină de ori în același loc în brațul drept. Durerea din braț se simțea ca și cum acesta ar fi fost rupt. Scrâșnea din dinți în timp ce mă lovea, întrebând: „Nu le cunoști? Ai fost în contact cu ele acum jumătate de an. Credeai că nu știm? Dacă nu ne spui ce știi, îți voi rupe brațul." Apoi, m-a pus să mă ghemuiesc și să întind brațele în față. Brațul drept mă durea atât de tare, încât nu îl puteam ridica deloc. Mi-a lovit brațele și picioarele cu o rachetă de badminton, precum și gura și bărbia, până când au amorțit. După ce am stat ghemuită mai bine de zece minute, m-au întrebat dacă cunoșteam un frate. Eram șocată. Probabil că au găsit numele lui în înregistrările apelurilor mele. Dacă nu le spuneam, nu puteam să-mi imaginez ce chin ar urma, dar orice ar fi, nu puteam să devin o iudă și să-mi trădez fratele. Am spus calmă: „Nu-l cunosc." Atunci, trei ofițeri de poliție m-au înconjurat și m-au apucat de guler și m-au împins înainte și înapoi de la unul la altul până când am amețit și m-am clătinat. Eram puțin speriată, gândindu-mă: „Cu trupul meu mic, dacă această tortură continuă, voi putea să o suport?" M-am rugat iar și iar în inima mea, cerându-I lui Dumnezeu să mă protejeze. M-am gândit la Daniel. Când a fost aruncat în groapa cu lei, s-a rugat lui Dumnezeu și Dumnezeu a

pecetluit gurile leilor, astfel încât leii să nu-l muște. Am văzut că totul se află în mâinile lui Dumnezeu, așa că, fără permisiunea Lui, polițiștii nu-mi puteau face nimic. La aceste gânduri, m-am simțit mai puțin neliniștită și mai puțin speriată. M-au împins și m-au târât mai bine de 20 de minute, după care căpitanul de poliție a spus brusc: „Mai am niște lucruri de făcut. Am să mă ocup de tine mâine!" După aceea, a plecat în grabă. M-am gândit cum aveau să mă tortureze polițiștii a doua zi dacă nu le spuneam. Aveam să fiu capabilă să suport? Gândindu-mă la asta, eram foarte neliniștită și speriată, așa că am continuat să mă rog lui Dumnezeu. Am suferit prin aceste gânduri până în zori. Mă simțeam amețită, pieptul îmi era strâns și-mi era greu să respir. Persoana care mă păzea s-a speriat atât de tare încât i-a chemat pe instructorul-șef și pe medicul de la centrul de spălare a creierului. Când mi-au verificat tensiunea arterială, minima era de 110 mmHg, iar maxima de 180 mmHg. Instructorul șef se temea că voi muri la centru și responsabilitatea va pica pe capul lui, așa că m-a dus de urgență la spital. Doctorul a spus că am o boală coronariană și trebuia să mă recuperez, iar apoi mi-a dat o perfuzie și m-a pus pe oxigen. După ce a auzit ce a spus medicul, polițiștii au văzut că nu voi muri imediat, așa că i-au cerut imediat asistentei să mă scoată de pe oxigen și să-mi scoată perfuzia și apoi m-au dus înapoi la centrul de spălare a creierului.

După ce m-am întors la centrul de spălare a creierului, tensiunea mea a rămas foarte mare și nu scădea. De asemenea, eram extrem de amețită și nici măcar nu puteam să merg fără să fiu nevoită să mă sprijin de perete. Dar polițiștilor nu le-a păsat deloc de viața mea. În timpul zilei, m-au obligat să mă uit la televizor. Al 19-lea Congres Național al Partidului Comunist Chinez era difuzat tot timpul, iar noaptea deschideau radioul până la trei sau patru dimineața. Am fost chinuită atât de tare încât corpul meu era într-o stare din ce în ce mai proastă. Aveam adesea senzația de junghi în

piept și dificultăți de respirație. De fiecare dată când recidivam, mă puneau să iau șapte sau opt pastile de urgență pentru inimă, doar pentru a mă împiedica să mor pe loc. Polițiștii au venit deseori ca să mă amenințe, cerându-mi să-mi trădez frații și surorile și ca să mă forțeze să le spun unde se află banii bisericii. Acest tip de interogatoriu și tortură continuă m-au făcut extrem de agitată, iar sănătatea mea s-a deteriorat din ce în ce mai mult. Toată partea superioară a corpului meu era umflată și dureroasă și simțeam că organele interne erau pe cale să-mi cadă din loc chiar și la cea mai mică mișcare. În fiecare zi a trebuit să-mi țin brațele strânse în jurul trunchiului și să fac fiecare pas cu atenție. Când dormeam, nu puteam nici să stau întinsă, nici în șezut. Încercam într-un fel, apoi în celălalt, iar și iar, până când nu mai aveam energie și leșinam, pur și simplu, pentru puțin timp. Pe măsură ce timpul a trecut, inima mea a devenit foarte slabă și am simțit că realmente s-ar putea să nu reușesc. Am continuat să mă rog, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea credință.

Într-o zi, mi-am amintit un imn, „Este rânduit de Dumnezeu să-L urmăm pe Hristos”: „Dumnezeu a rânduit să-L urmăm pe Hristos și să trecem prin încercări și necazuri. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat, ar trebui să ne supunem suveranității și rânduielilor Sale. A trece prin încercări și necazuri înseamnă a fi binecuvântat de Dumnezeu, Iar Dumnezeu spune că iubirea noastră este cu atât mai mult arătată, cu cât mai grea este calea pe care mergem. Calea pe care mergem astăzi a fost predestinată de Dumnezeu. A-L urma pe Hristos al zilelor de pe urmă este cea mai mare binecuvântare dintre toate” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Pe măsură ce mi-am cântat acest cântec în repetate rânduri în capul meu, am înțeles că tipul de mediu pe care îl întâlnește fiecare persoană în viața sa de credință în Dumnezeu, prin ce fel de călire trece și cât de multă suferință îndură sunt lucruri care au fost predestinate de către Dumnezeu cu mult

timp în urmă. Trebuia să mă supun și să mă bazez pe Dumnezeu pentru a experimenta asta. Pe măsură ce cântam, am dobândit puțină credință.

Mai târziu, instructorul principal m-a făcut să citesc cărți și să mă uit la videoclipuri care Îl huleau pe Dumnezeu și calomniau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și a adus oameni ca să-mi țină cursuri de spălare a creierului. În acele zile, eram spălată pe creier în timpul zilei, iar televizorul și radioul îmi zdrobeau urechile cu zgomot noaptea. În plus, eram îngrijorată că poliția ar putea veni în orice moment să mă interogheze, așa că eram foarte neliniștită. Episoadele mele de junghi și durere în piept au devenit mai frecvente. Câteva zile mai târziu, instructorul principal mi-a cerut să scriu o scrisoare prin care promit că nu voi mai crede în Dumnezeu. Am refuzat să scriu vreun cuvânt, iar el a spus: „Chiar și fiind atât de bolnavă, tot te împotrivești. De ce să te deranjezi? Voi scrie o ciornă pentru tine și o poți copia, pur și simplu. Cuvintele de pe ea nu vor fi ceea ce ai spus sau ceea ce crezi cu adevărat. Apoi, voi pune o vorbă bună pentru tine și te voi elibera. Asta înseamnă înșelarea sistemului, înțelegi? Te voi ajuta pentru că pari o persoană decentă. Acum, doar copiaz-o și apoi du-te acasă și vezi un medic.” M-am gândit că ceea ce a spus avea sens. Aș fi făcut lucrurile doar de formă, fără să-L trădez pe Dumnezeu în inima mea, așa că i-am spus: „Lasă-mă să mă întorc și să mă gândesc la asta.” Înapoi în camera mea, am tot răsucit acest lucru în mintea mea: „Am mai auzit înainte că polițiștii le dau fraților și surorilor injecții și droguri care provoacă schizofrenie. Acesta este genul de metodă josnică pe care o folosesc pentru a ne face să ne trădăm frații și surorile și să le predăm banii bisericii. Majoritatea oamenilor cu care am avut contact erau conducători și lucrători, precum și câțiva frați și surori care păstrau banii bisericii. Dacă într-o zi polițiștii m-ar umple de injecții cu medicamente care provoacă schizofrenie sau m-ar droga și mi-aș pierde cunoștința și i-aș vinde pe frații

și surorile mele, aș putea dăuna grav intereselor bisericii. Asta ar însemna săvârșirea unui mare rău și cu siguranță aș fi pedepsită în viitor. Dacă aș scrie scrisoarea, aș putea pleca mai devreme și nu mi-aș trăda frații și surorile. Cu toate acestea, L-aș trăda și L-aș nega pe Dumnezeu, deci ce rost ar mai avea să trăiesc după aceea? Nu, nu-mi pot permite să scriu această scrisoare." A doua zi, instructorul șef a fost furios când a văzut că nu scrisesem scrisoarea. El a strigat: „Guvernul a ordonat pentru credincioșii în Dumnezeu Atotputernic ca tine să scrie și să semneze scrisoarea înainte de a putea fi eliberați. Oricât de bolnavă ești, trebuie să urmezi reglementările guvernamentale, așa că grăbește-te și scrie!" A chemat trei paznici ca să-l ajute să mă convingă și a spus: „Nu vei putea pleca decât dacă semnezi scrisoarea. Guvernul a cheltuit o mulțime de bani pentru a vă reeduca și chiar a conceput cursuri speciale. Am luat banii guvernului și trebuie să facem lucrul pentru care ne plătește guvernul, așa că, dacă nu semnezi, te vom tortura în fiecare zi până când o faci." Intimidarea și asedierea lor m-au făcut foarte neliniștită și nu puteam suporta durerea care mă strângea în piept. Deși m-am rugat în inima mea, o făceam doar de formă, nu era sincer. În realitate, nu voiam să mai sufăr și nu aveam credință în Dumnezeu. Mă îngrijoram constant că polițiștii mi-ar pune droguri în mâncare. Ce s-ar întâmpla dacă aș pierde controlul asupra minții mele și mi-aș trăda frații și surorile? Pedeapsa mea ar fi și mai severă în viitor, așa că aș putea la fel de bine să scriu și să semnez scrisoarea. De îndată ce m-am gândit la asta, am căzut la compromis și am semnat scrisoarea. M-am simțit brusc de parcă inima îmi fusese golită și întunericul coborâse peste mintea mea. M-am simțit foarte neliniștită și eram îngrozită. Mi-am dat seama că semnând cele „Trei Scrisori", am fost marcată cu semnul fiarei. Eram o iudă care-L trădase pe Dumnezeu și ofensasem firea lui Dumnezeu. Am simțit un profund sentiment de remușcare și m-am urât, simțind că nu meritam să

trăiesc. În timp ce gardianul meu dormea, mi-am înghițit cele cincisprezece sau șaisprezece pastile anti hipertensive rămase. Câteva ore mai târziu, m-am simțit amețită, așa că m-am întins pe pat, m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi: „Dumnezeule! Am semnat cele «Trei Scrisori». Te-am trădat și Ți-am umilit numele. Nu merit să trăiesc. Dumnezeule! Dacă am o viață viitoare, tot vreau să cred în Tine și să Te urmez…" Înainte să-mi dau seama, am adormit. A doua zi dimineața, am auzit brusc fluierul de trezire. Am deschis ochii și m-am ciupit de câteva ori. S-a dovedit că nu eram moartă. Mă uram. De ce nu eram moartă? Acela a fost momentul în care mi-am adus aminte de un imn al cuvântului lui Dumnezeu, intitulat „**Dumnezeu desăvârșește credința**": „**În zilele de pe urmă, ni se solicită cea mai mare credință și iubire. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt ascultători până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a provocat un val de sentimente complicate și lacrimile au început să-mi curgă. Am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! M-ai protejat. Știu că aceasta este mila Ta pentru mine, atât timp cât încă pot să Te slujesc, sunt pregătită să trăiesc în continuare. Chiar dacă mor după slujirea mea, nu voi avea nicio plângere."

Cu toate că nu-mi mai doream să mor, eram încă într-o stare foarte depresivă. Pe parcursul acelor câteva zile, sprijinită slab de tăblia patului, închideam ochii și stăteam într-o zăpăceală nemișcată. Mă simțeam de parcă întreaga lume nu avea nimic de-a face cu mine. Într-o zi, când am mers la toaletă, Fang Ming, care fusese, de asemenea, arestată, mi-a aruncat o minge de hârtie igienică. Am deschis-o în timp ce gardianul meu nu era acolo. Biletul scris pe ea spunea: „Soră, nu fi descurajată și nu Îl înțelege greșit pe Dumnezeu. Ți-am scris un imn din cuvântul lui Dumnezeu ca să-l citești.” Am plâns în timp l-am citit:

Lui Dumnezeu îi plac cei hotărâți

1 **Ca să-L urmăm pe Dumnezeul practic, trebuie să avem această hotărâre interioară: indiferent cât de extraordinare sunt mediile pe care le întâlnim sau ce fel de greutăți întâmpinăm și indiferent cât de slabi sau de negativi suntem, nu ne putem pierde convingerea în schimbarea firii noastre sau în cuvintele rostite de Dumnezeu. Dumnezeu a făcut o promisiune omenirii, iar acest lucru le cere oamenilor să aibă hotărâre interioară, credință și perseverență, pentru a și le asuma. Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii lași; Îi plac oamenii cu hotărâre interioară. Chiar dacă ai dezvăluit multă corupție, chiar dacă ai urmat de multe ori calea greșită sau ai comis multe fărădelegi, te-ai plâns în legătură cu Dumnezeu sau, din interiorul religiei, I te-ai împotrivit lui Dumnezeu sau ai nutrit în inima ta blasfemii împotriva Lui și așa mai departe – pe Dumnezeu nu-L interesează aceste lucruri. Pe Dumnezeu Îl interesează doar dacă un om urmărește adevărul și dacă se poate schimba, într-o bună zi.**

2 **Dumnezeu înțelege fiecare persoană în felul în care o mamă își înțelege copilul. El înțelege dificultățile fiecărei persoane, slăbiciunile și**

nevoile acesteia. Chiar mai mult, Dumnezeu înțelege cu ce dificultăți, slăbiciuni și eșecuri se vor confrunta oamenii atunci când intră în procesul schimbării firii lor. Acestea sunt lucrurile pe care Dumnezeu le înțelege cel mai bine. Asta înseamnă că Dumnezeu examinează adâncul inimii oamenilor. Indiferent cât de slab ești, atât timp cât nu te lepezi de numele lui Dumnezeu sau nu-L părăsești pe El sau această cale, atunci vei avea întotdeauna șansa de a realiza schimbarea firii. Dacă ai această șansă, atunci ai speranța de a supraviețui și, prin urmare, de a fi mântuit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de practică spre schimbarea firii unei persoane”

Cuvintele lui Dumnezeu erau atât de liniștitoare – mi-au încălzit și mi-au mângâiat inima. Am plâns amarnic și am cântat de câteva ori imnul în cap. Făcusem ceva care L-a rănit pe Dumnezeu, dar nu numai că Dumnezeu nu mă pedepsise, ci o determinase pe sora mea să copieze cuvântul lui Dumnezeu pentru a mă sprijini atunci când eram în momentele mele cele mai dureroase și lipsite de speranță. Am mers până la colțul balconului și am căzut la podea în timp ce plângeam și mă rugam lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Am semnat cele «Trei Scrisori» și Te-am trădat. Nu sunt vrednică de mila Ta. Nu am cuvinte pentru a exprima iubirea și mântuirea Ta pentru mine. Dumnezeule! Vreau să mă pocăiesc în fața Ta. Te rog, îndrumă-mă.”

Mai târziu, polițiștii m-au eliberat pentru că nu au putut obține nimic din interogarea mea. Când am fost eliberată, m-au avertizat să nu mai cred în Dumnezeu și i-au ordonat soțului meu să mă supravegheze 24 de ore pe zi. După întoarcerea acasă, conducerea orașului a cerut comitetului satului să informeze întregul sat că fusesem prizonier politic pentru că am crezut în Dumnezeu și să ceară întregului sat să mă monitorizeze. Peste tot pe unde

mergeam, oamenii se holbau la mine și trebuia să îndur degete arătătoare, priviri ciudate, sarcasm, batjocură, abuz și tot felul de neplăceri. Soțul meu obișnuia să-mi susțină credința în Dumnezeu, dar după eliberarea mea, mă persecuta și, de multe ori, mă certa fără motiv. Fiul meu nu a suportat batjocura și insultele sătenilor, așa că m-a tratat ca pe un dușman și m-a ignorat. Toate acestea m-au supărat foarte tare. Mai ales când mi-am adus aminte că semnasem cele „Trei Scrisori" sub persecuția marelui balaur roșu și comisesem astfel un păcat grav înaintea lui Dumnezeu, am simțit că Dumnezeu cu siguranță nu mă va mântui și că frații și surorile mele mă vor disprețui. Simțeam că am căzut într-o groapă fără fund și treceam de fiecare zi ca un cadavru umblător. Trăiam într-o stare de durere și chin extrem și mă simțeam de parcă ochii mei erau plini de lacrimi în fiecare zi. În acea perioadă, nu am putut citi cuvintele lui Dumnezeu și nu am îndrăznit să iau legătura cu frații și surorile mele, așa că am venit adesea înaintea lui Dumnezeu să mă rog, cerându-I să mă îndrume în înțelegerea voii Lui.

După aceea, am găsit o oportunitate de a merge acasă la mama mea. Ea a avut părtășie cu mine, spunându-mi să nu-L înțeleg greșit pe Dumnezeu, zicând că trebuia să învăț o lecție în astfel de situații. Totodată, mi-a furișat o copie a cuvântului lui Dumnezeu ca s-o iau cu mine acasă. Într-o zi, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Majoritatea oamenilor au comis fărădelegi și s-au compromis în anumite moduri. De exemplu, unii oameni s-au împotrivit lui Dumnezeu și au spus lucruri hulitoare; unii oameni au respins însărcinarea dată de Dumnezeu și nu și-au îndeplinit datoria și au fost disprețuiți de Dumnezeu; unii oameni L-au trădat pe Dumnezeu când s-au confruntat cu ispite; unii L-au trădat pe Dumnezeu semnând cele «Trei Scrisori» când au fost arestați; unii au furat ofrande; unii au risipit ofrande; unii au perturbat frecvent viața bisericească și le-au făcut rău aleșilor lui Dumnezeu; unii au format**

clici și s-au ocupat de alții cu asprime, creând haos în biserică; unii au răspândit adesea noțiuni și moarte, făcându-le rău fraților și surorilor; iar unii s-au dedat păcatelor trupești și promiscuității și au reprezentat o influență teribilă. Este de ajuns să spunem că fiecare are fărădelegile și petele lui. Cu toate acestea, unii oameni sunt capabili să accepte adevărul și să se pocăiască, în timp ce alții nu pot și ar prefera să moară înainte de a se pocăi. Prin urmare, oamenii ar trebui tratați în funcție de natura-esență pe care o au și de comportamentul lor constant. Cei care se pot pocăi sunt cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, dar în ceea ce-i privește pe cei care chiar nu se pot căi, cei care ar trebui să fie îndepărtați și excluși vor fi îndepărtați și excluși" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte, li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am fost deosebit de emoționată. Am îngenunchiat pe pământ și m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi amare în ochi. Am văzut că firea cea dreaptă a lui Dumnezeu nu conține doar măreție și mânie, ci și milă și îngăduință pentru oameni. Dumnezeu este drept, iar El nu determină finalul oamenilor pe baza fărădelegilor temporare, ci mai degrabă pe motivele și lucrurile din spatele faptelor lor, consecințele acțiunilor lor, dacă se căiesc cu adevărat și pe atitudinea lor față de adevăr. Dumnezeu urăște și disprețuiește trădarea oamenilor, dar, totodată, El îi mântuiește pe oameni în cea mai mare măsură

posibilă. Dacă cineva Îl trădează pe Dumnezeu doar într-un moment de slăbiciune, nu L-a negat și nu L-a trădat din inimă și este dispus să se pocăiască, atunci Dumnezeu este milostiv și îi mai dă o șansă. Recunoscând acest lucru, m-am simțit și mai îndatorată față de Dumnezeu și chiar mai plină de remușcări. I-am făcut un jurământ lui Dumnezeu că, indiferent dacă El mă vrea sau nu, Îl voi urma, voi urmări cu fermitate adevărul și voi urmări schimbarea firii. Chiar dacă nu ar exista un final bun pentru mine în viitor, nu aș avea niciun regret.

După aceea, m-am tot întrebat de ce am semnat cele „Trei Scrisori" și L-am trădat pe Dumnezeu când am fost arestată și persecutată de PCC. M-am gândit la felul în care am vrut să rămân fermă în mărturia mea când am fost arestată inițial, dar pe măsură ce polițiștii m-au intimidat și amenințat din ce în ce mai aspru și pe măsură ce boala mea s-a agravat, mi-am pierdut încrederea și m-am supus complet lașității și fricii. Eram îngrozită că, dacă polițiștii îmi injectau medicamente care provoacă schizofrenie sau îmi dădeau droguri psihoactive și apoi îmi trădam inconștient frații și surorile, pedeapsa mea avea să fie și mai severă mai târziu, așa că m-am gândit că este mai bine să semnez cele „Trei Scrisori". Am crezut că, atât timp cât interesele bisericii nu vor fi afectate, pedeapsa pe care o voi primi în viitor avea să fie mai ușoară. Așadar, pentru a-mi proteja propriile interese, am semnat scrisorile și L-am trădat pe Dumnezeu. În realitate, Dumnezeu îi permisese marelui balaur roșu să mă persecute pentru a-mi desăvârși credința, astfel încât să pot trăi după cuvintele lui Dumnezeu și să-l învinge pe Satana. Însă eu nu am căutat deloc voia lui Dumnezeu și nici nu m-am gândit ce ar trebui să fac pentru a rămâne fermă și a-L mulțumi pe Dumnezeu. M-am gândit numai la propriul final și la propria destinație. Am văzut că eram atât de egoistă și josnică! De asemenea, mereu am crezut că, indiferent de circumstanțe, dacă cineva Îl trăda pe Dumnezeu, sfârșitul lui

va fi același cu cel al unei iude, că în mod sigur va fi pedepsit. Dar acestea erau în întregime noțiunile și închipuirile mele. Dumnezeu este drept și cercetează adâncul inimii oamenilor. El îmi urmărește fiecare cuvânt și faptă. Dacă mi-aș fi trădat frații și surorile pentru a-mi proteja propriile interese și, prin urmare, aș fi devenit un complice și lacheu al marelui balaur roșu, atunci cu siguranță aș sfârși ca o iudă și aș fi pedepsită, dar dacă aș fi fost drogată cu forța de poliție și L-aș fi trădat pe Dumnezeu când nu eram stăpână pe mine, Dumnezeu m-ar trata diferit, în funcție de situație și context. Însă nu cunoșteam firea dreaptă a lui Dumnezeu și nu cunoșteam criteriile lui Dumnezeu pentru a determina finalul oamenilor. Am trăit captivă în propriile mele noțiuni și închipuiri, am picat în plasa Satanei și am comis o fărădelege gravă. Cu toate acestea, Dumnezeu mi-a dat totuși ocazia să mă pocăiesc. Aceasta reprezenta mila lui Dumnezeu pentru mine.

Ulterior, am citit un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui**

Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că Dumnezeu are ultimul cuvânt în tot ceea ce este în univers. Oricât de insidios sau de agresiv ar fi PCC, este un pion în mâinile lui Dumnezeu. Este un făcător de servicii pe care Dumnezeu îl folosește ca instrument pentru a-Și desăvârși aleșii. Însă eu nu cunoșteam autoritatea lui Dumnezeu și eram mereu îngrijorată că polițiștii îmi vor da injecții și droguri care provoacă schizofrenie și că, dacă îmi trădam frații și surorile când nu eram pe deplin conștientă, interesele bisericii ar fi putut avea foarte mult de suferit. Totuși, dacă polițiștii îmi dădeau astfel de droguri și dacă îmi pierdeam complet controlul conștient asupra mea, totul era în mâinile lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, polițiștii nu-mi puteau face nimic. Am văzut că, atunci când mi s-au întâmplat lucruri, nu aveam cu adevărat credință în Dumnezeu, nu puteam vedea prin trucurile Satanei, iar statura mea era jalnic de mică. Când am recunoscut acest lucru, remușcările mele doar s-au adâncit. Am crezut în Dumnezeu vreme de mulți ani și m-am bucurat de udarea și aprovizionarea atât de mare a cuvântului Său, dar de fapt nu știam prea multe despre Dumnezeu. Am semnat până și cele „Trei Scrisori" și L-am trădat pe Dumnezeu. La gândul acesta, m-am simțit și mai îndatorată față de Dumnezeu, așa că m-am rugat: „Dumnezeule! Dacă mai există o șansă, sunt dispusă să trec printr-o altă arestare, vreau să mă lepăd de trupul meu, să umilesc marele balaur roșu și să-mi ispășesc păcatele."

Într-o zi din octombrie 2018, șapte ofițeri de poliție îmbrăcați în civil au intrat brusc în casa mea și m-au arestat. Știam că acesta era Dumnezeu

care îmi dădea o șansă ca să mă pocăiesc. Chiar dacă polițiștii m-ar omorî în bătaie sau m-ar trimite la închisoare, de data aceasta, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu ca să rămână fermă. Polițiștii m-au dus în camera de interogatoriu, m-au încătușat pe un scaun de tortură, m-au prins de păr și m-au plesnit peste față de vreo douăsprezece ori. Durerea arzătoare de la lovituri era usturătoare, iar fața mi s-a umflat imediat. Un polițist m-a întrebat dacă știam una și alta. Am spus că nu. S-a înfuriat, s-a repezit și a început să mă plesnească puternic. Apoi, un alt polițist mi-a cerut să confirm numele conducătorului, dar nu i-am răspuns. M-a apucat furios de ureche, m-a ciupit de-a lungul marginii urechii cu unghiile sale puțin câte puțin și m-a presat pentru răspunsuri în timp ce continua să ciupească. Am tot clătinat din cap și nu am spus nimic. Era atât de furios încât a găsit o mână de cleme de metal și apoi a spus cu un zâmbet sinistru: „Dacă nu vei vorbi, vei suferi!" Mi-a pus cleme de metal pe marginea urechilor. De fiecare dată când clemele mă ciupeau, durerea se simțea de parcă îmi străpungea inima, fața mea continua să aibă spasme și îmi simțeam tot capul ca și cum ar fi fost prăjit pe o sobă. Mi-am închis ochii și am strâns din dinți și, în timp ce trupul îmi tremura involuntar, m-am rugat iar și iar în inima mea, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea hotărârea de a suferi. Mi-am adus aminte de cuvintele lui Dumnezeu: „**Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Mi-am dat seama că polițiștii mă torturau în acest fel pentru că voiau să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi vând frații și surorile.

Nu-L puteam dezamăgi pe Dumnezeu. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu pentru a rămâne fermă. După câteva minute, polițiștii au înlăturat clemele și au adus încă o fotografie a unei surori pe care să o identific. Am spus: „Nu o cunosc.” Polițistul mi-a tras furios mâna în fața mea și mi-a strâns cu forță degetele. Am țipat de durere și mi-am strâns instinctiv mâna, dar el mi-a îndreptat fiecare deget și l-a tras în sus. Am simțit că îmi rupe degetele și durerea era atât de intensă încât eram pe cale să cedez. Când au văzut că tot nu vorbeam, cei doi polițiști mi-au desfăcut cătușele, mi-au răsucit mâinile la spate, le-au băgat prin orificiul din partea inferioară a spătarului scaunului de tortură și m-au încătușat din nou, apoi au apăsat cu forță în jos pe cătușe. Am simțit de parcă mâinile și brațele îmi erau smulse și am țipat de durere. Mă simțeam foarte slabă în inima mea, așa că m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea credință și hotărârea de a suferi. În acest moment, mi-am amintit un imn al cuvântului lui Dumnezeu: „**Dumnezeu Atotputernic, Conducătorul tuturor lucrurilor, Își exercită puterea regească de pe tronul Său. El stăpânește peste tot universul și toate lucrurile și ne călăuzește pe tot Pământul. Vom fi în fiecare clipă aproape de El și vom veni înaintea Lui în tăcere, fără să ratăm vreodată o clipă și mereu cu lecții pe care să le învățăm**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat luminarea de care aveam nevoie și deodată inima mea s-a simțit mai senină. Dumnezeu Atotputernic este mărețul Rege al universului și El are ultimul cuvânt în tot ceea ce este în univers. Viața și moartea mea erau și ele în mâinile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu permitea acest lucru, polițiștii nu-mi puteau face nimic. Acești diavoli aveau permisiunea lui Dumnezeu de a mă chinui așa, pentru că Dumnezeu a vrut să-mi desăvârșească credința. De asemenea, mi-am amintit că semnasem înainte cele „Trei Scrisori” și Îl trădasem pe

Dumnezeu sub persecuția marelui balaur roșu, dar Dumnezeu nu m-a alungat din cauza fărădelegii mele și a folosit cuvintele Sale ca să mă aprovizioneze și ca să mă mângâie. De data aceasta, nu puteam să-L dezamăgesc iar pe Dumnezeu. Trebuia să rămân fermă, să-l umilesc pe Satana și să-L mângâi pe Dumnezeu. Au apăsat pe cătușe de patru ori la rând, după care m-am simțit amețită, tremuram și tresăream peste tot și simțeam că eram pe cale să mor. Apoi polițiștii mi-au aruncat apă minerală pe față, mi-au deschis gulerul și mi-au turnat apă rece în cămașă. Eram acoperită de sudoare și atât de șocată de apa rece, încât tot corpul îmi tremura și se înfiora. După un timp, polițiștii au stins luminile, au aprins două lanterne, au îndreptat fasciculele puternice de lumină spre fața mea și mi-au ordonat să țin ochii deschiși și să nu mă mișc. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă împiedice să-mi vând frații și surorile sau să-L trădez.

În acel moment, mi-am amintit un imn: „**Sunt hotărât să-L iubesc pe Dumnezeu**.”

1 **Dumnezeule, am văzut frumusețea dreptății și sfințeniei Tale. Sunt decis să caut adevărul și să Te iubesc. Fie ca Tu să-mi deschizi ochii spirituali și fie ca Duhul Tău să-mi miște inima. Fă astfel încât, atunci când vin înaintea Ta, să mă dezbar de tot ce e negativ, să încetez să fiu constrâns de vreo persoană, pricină sau lucru și să-mi dezvălui inima înaintea Ta cu totul, și fă astfel încât să-Ți ofer întreaga mea ființă. Oricum m-ai pune la încercare, eu sunt gata. Acum nu mă gândesc deloc la perspectivele mele și nici nu sunt sub amenințarea morții. Cu o inimă care Te iubește, doresc să caut calea vieții.**

2 **Fiecare chestiune, fiecare lucru – toate sunt în mâinile Tale; soarta mea este în mâinile Tale și Tu ții însăși viața mea în mâinile Tale.**

Acum, caut să Te iubesc și, indiferent dacă mă lași să Te iubesc, indiferent cum perturbă Satana, Eu sunt hotărât să Te iubesc. Eu însumi sunt dispus să-L caut pe Dumnezeu și să-L urmez. Acum, deși Dumnezeu vrea să mă abandoneze, eu tot Îl voi urma. Indiferent dacă El mă vrea sau nu, eu tot Îl voi iubi și, în cele din urmă, trebuie să-L câștig. Îmi ofer inima lui Dumnezeu și, orice ar face El, Îl voi urma toată viața mea. Orice-ar fi, trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu și trebuie să-L câștig; nu voi avea odihnă până ce nu-L voi fi câștigat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii”

În timp ce fredonam acest imn iar și iar în mintea mea, mi-am amintit de martiriul sfinților din toate epocile trecute. Ștefan a fost ucis cu pietre, Iacob a fost decapitat, Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu… Toți și-au sacrificat viețile pentru a mărturisi pentru Dumnezeu, dar eu simțeam că nu mai pot suporta după doar puțină suferință. Am văzut că aveam prea puțină credință și mi-am jurat în tăcere: oricât m-ar tortura polițiștii, nu-L voi trăda niciodată pe Dumnezeu și nu-mi voi vinde frații și surorile. În mod miraculos, fasciculele puternice de lumină de la cele două lanterne se îndreptau spre mine, dar nu mă simțeam deloc orbită. Parcă mă uitam la lumina de la două lumânări. Eram fericită și I-am mulțumit lui Dumnezeu în inima mea. Știam că aceasta era în totalitate grija și protecția lui Dumnezeu. Mai târziu, un ofițer de poliție a spus: „Pentru oamenii ca tine, care cred în Dumnezeu Atotputernic, fiii și fiicele voastre nu pot să se alăture armatei sau să lucreze în serviciul public.” De asemenea, a spus că va posta fotografia mea pe internet și va răspândi zvonuri că trădasem biserica, astfel încât toți frații și surorile să mă respingă. Știam că acesta era doar unul dintre trucurile lor și nu m-am supus.

Pe la două după-amiaza a doua zi, a intrat un ofițer de poliție. A încercat să mă păcălească spunând: „Dacă nu vrei să ne spui nimic chiar acum, e în regulă. Dacă scrii o scrisoare prin care renunți la credința în Dumnezeu, te vom lăsa să pleci acasă și nu te vom mai deranja niciodată. Am autoritatea să-ți promit asta.” M-a tot presat s-o scriu, dar am refuzat. M-a lovit și m-a pălmuit de șapte sau opt ori într-un acces de furie, iar apoi a venit și un alt polițist și m-a lovit, brutal, cu piciorul în tibie, provocându-mi o durere săgetătoare prin corp. Am fost încătușată la spate și mi-a apăsat spinarea cu o mână atât de puternic, încât capul a atins placa de metal atașată pe partea din față a scaunului de tortură, timp în care mi-a ridicat cătușele cât de tare a putut cu cealaltă mână. Carnea de pe încheieturi părea că mi se desprindea de pe oase. Am țipat de durere. În acel moment, a venit și polițistul care mă interoga, mi-a dat cu piciorul în tibii și a strigat: „Vrei să mergi acasă sau Îl vrei pe Dumnezeul tău? Poți alege doar una dintre variante. Acum, răspunde-mi!” Nu i-am răspuns. Mi-au apăsat spatele în față cât de tare posibil și mi-au ridicat din nou cătușele de patru ori și s-au oprit abia când au văzut că încep să am spasme. M-am simțit amețită, ambele mâini îmi erau amorțite, am simțit că pieptul începe să se strângă, aveam spasme în tot corpul și începeam să-mi pierd cunoștința. Am continuat să mă rog în inima mea, cerându-I lui Dumnezeu să mă împiedice să-mi trădez frații, surorile și pe Dumnezeu. Indiferent cum m-ar fi torturat polițiștii, aveam să rămân fermă și să-l umilesc pe marele balaur roșu. Polițiștii au continuat să mă preseze întrebând dacă vreau să merg acasă sau dacă Îl vreau pe Dumnezeu. Am spus: „Nu Îl voi părăsi niciodată pe Dumnezeu!” Unul dintre ofițeri era atât de furios încât s-a uitat la mine și a strigat: „Ești atât de încăpățânată încât ți-ai pierdut mințile! Ești complet lipsită de speranță!” Până la urmă, nu au putut să scoată nimic de la mine, așa că am fost trimisă la centrul de detenție și apoi eliberată după 15 zile de

detenție. Știam că protecția și îndrumarea lui Dumnezeu au fost cele care mi-au permis să rămân fermă de data aceasta.

După ce m-am întors acasă, polițiștii m-au monitorizat mai atent. Directoarea Federației Femeilor din sat venea adesea la mine acasă ca să întrebe despre situația mea. Mă monitorizau și familia și vecinii. Poliția a venit la mine acasă aproape în fiecare lună ca să vadă dacă mai cred în Dumnezeu. Îmi amintesc că, într-o lună, poliția m-a vizitat de patru ori. În octombrie 2020, trei reprezentanți ai conducerii orașului au venit și au spus: „Te-am monitorizat vreme de trei ani. Astăzi, suntem aici pentru a-ți cere să scrii o scrisoare prin care promiți că nu crezi în Dumnezeu, o scrisoare de critică și de expunere și o scrisoare de disociere față de biserică. Fă acest lucru și îți vom șterge numele de pe lista neagră. Nu te vom mai monitoriza, poți trăi liberă ca o persoană normală, iar viitorul fiului tău nu va fi afectat." Când am auzit asta, am fost foarte furioasă. M-am gândit: „Chiar sunteți josnici! Încercați toate mijloacele la care vă puteți gândi pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu, dar nu mă veți păcăli!" I-am refuzat pe loc. Secretarul comitetului de partid al districtului a spus atunci: „Atunci de ce nu o noi scriem pentru tine? Poți doar să pretinzi că o transcrii, iar noi îți vom face o fotografie pentru a raporta finalizarea superiorilor noștri. Nu vrem să venim în continuare aici pentru a te deranja." Cuvintele lui ipocrite mi-au făcut greață. Mi-am amintit că cedasem înainte trucului Satanei pentru a-mi proteja propriile interese și semnasem cele „Trei Scrisori" și-L trădasem pe Dumnezeu. Semnul acelei umilințe era adânc gravat în inima mea. M-am gândit în sinea mea: „Chiar dacă mă monitorizezi pentru tot restul vieții, chiar dacă mă arestezi și mă condamni, nu Îl voi mai trăda pe Dumnezeu niciodată." În cele din urmă, au văzut că eram hotărâtă și au plecat descurajați.

După ce am fost arestată de două ori, deși am fost torturată și am suferit mult, am câștigat mult. Am văzut că eram foarte egoistă și josnică și că nu aveam credință adevărată în Dumnezeu. De asemenea, am înțeles firea dreaptă a lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este doar măreață și mânioasă, ci și plină de mare milă și mântuire pentru oameni. De-a lungul acestei călătorii, am experimentat iubirea autentică a lui Dumnezeu pentru mine. Pentru acest lucru, Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu din adâncul inimii mele. Oricât de dificil și anevoios ar fi drumul din față, Îl voi urma pe Dumnezeu până la capăt!

89. Am văzut adevărata față a părinților mei

de Aliyah, Coreea de Sud

De când eram mică, mereu mi-am văzut părinții drept modele de credință în Dumnezeu. Aveam impresia că erau foarte înflăcărați în credința lor și dornici să facă sacrificii. La scurt timp după ce a acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, mama a renunțat la un loc de muncă foarte bun, pentru a-și face datoria cu normă întreagă. Avea câteva aptitudini și cunoștințe și era dornică să plătească un preț, așa că mereu a avut îndatoriri importante în biserică. Ulterior, familia noastră a fost vândută de o iudă, așa că părinții mei s-au ascuns împreună cu mine, cât încă eram mică, pentru a nu fi arestați de PCC. Chiar și așa, ei continuau să-și facă îndatoririle. Pe lângă asta, duceau o viață simplă și comportamentul lor general părea devotat și spiritual, iar eu i-am auzit adesea pe membrii bisericii spunând că părinții mei aveau umanitate bună, că erau credincioși adevărați și oameni care urmăreau adevărul. Din cauza opresiunii partidului, a trebuit să mă despart de părinții mei când aveam 10 ani și, deși n-am mai avut cum să ne vedem, mi-am păstrat mereu această impresie grandioasă despre ei. Chiar îi admiram și adoram și simțeam că aveau o credință imensă, că, date fiind toate sacrificiile lor, ei sigur urmăreau adevărul și aveau umanitate bună, iar Dumnezeu cu siguranță îi aproba. Ba chiar simțeam că erau oameni care ar putea fi mântuiți. Eram foarte mândră să am astfel de părinți.

Ulterior, am ajuns cu toții să fugim în străinătate din cauza persecuției partidului. La scurt timp după aceea, când am luat legătura cu ei, am văzut că încă își îndeplineau îndatoririle în străinătate. Mai ales când am aflat că mama fusese supraveghetoarea multor proiecte, am admirat-o și mai mult. Părinții mei crezuseră în Dumnezeu atât de mulți ani și experimentaseră

foarte multe lucruri, iar acum îndeplineau îndatoriri atât de importante. Eram sigură că urmăreau adevărul, că aveau statură, așa că, după aceea, oricând aveam orice fel de stare sau dificultate, puteam merge la ei pentru ajutor. Era grozav.

Ulterior, aveam părtășie uneori despre fiecare dintre stările noastre recente. Odată, tata a spus că îndeplinea o sarcină care, după părerea lui, nu necesita nicio aptitudine tehnică și că spera mereu să-și schimbe datoria. Din întâmplare, și eu trăiam cu aceeași stare în momentul respectiv, așa că am avut părtășie unul cu celălalt și am împărtășit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu, pentru a le pătrunde împreună. Cu timpul, mâncând și bând din cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să realizez că eram pretențioasă în privința datoriei mele și că eram dornică să îndeplinesc îndatoriri care-mi dădeau acces la renume și beneficii, dar dacă nu puteam să obțin aceste lucruri, eram neglijentă. Fusesem atât de egoistă, demnă de dispreț și lipsită de o inimă sinceră față de Dumnezeu. Am ajuns să mă urăsc și să mă disprețuiesc și am reușit să ies din acea stare. Însă tata a rămas blocat în acea stare și pur și simplu nu-și găsea motivația de a-și face datoria. Eram confuză. Fiindcă era credincios de peste 10 ani, trebuia să aibă o anumită statură, așadar, de ce nu putea rezolva această problemă de a fi pretențios în datoria lui? Am realizat și că, deseori când vorbeam cu părinții mei despre dificultățile și problemele mele, deși îmi trimiteau unele cuvinte de-ale lui Dumnezeu și aveau părtășie despre punctul lor de vedere, ceea ce ziceau nu-mi rezolva, de fapt, problemele. Am început să am un sentiment vag că ei nu înțelegeau adevărul cum îmi imaginasem eu. Ulterior, toți frații și surorile scriau eseuri experiențiale ca să mărturisească pentru Dumnezeu. M-am gândit că, fiind credincioși de mult timp, părinții mei trebuiau să aibă multe experiențe, mai ales mama. Fusese oprimată de un antihrist și exclusă în mod eronat din biserică, dar ea a continuat să răspândească Evanghelia

cât de bine a putut. După ce a fost admisă din nou în biserică, a pus suflet în orice datorie a avut. Experimentase și faptul că fusese suspendată și repartizată de mai multe ori, așa că sigur avea o experiență bogată. M-am gândit că ar trebui să scrie despre aceste experiențe cât mai curând posibil, ca să mărturisească pentru Dumnezeu. Așa că am început s-o îndemn să scrie un eseu cât de curând putea, dar ea a tot evitat s-o facă, spunând că voia, dar că era prea ocupată cu datoria ei și nu-și putea găsi calmul să facă asta. Am continuat să o presez, dar nu a scris niciodată nimic. Odată, mi-a spus că voia să scrie un eseu, dar că nu-și putea organiza gândurile și nu știa de unde să înceapă, așa că voia să discute cu mine. Am fost atât de fericită! Chiar voiam să aud despre toate experiențele ei de-a lungul anilor. Dar m-a surprins că, după ce a vorbit despre lucrurile care i se întâmplaseră și despre corupția pe care o arătase, nu a vorbit despre nicio înțelegere adevărată, ci a spus în schimb o mulțime de lucruri negative, delimitându-se. Amintirea unora dintre experiențele ei din trecut părea foarte dureroasă pentru ea, de parcă s-ar fi supus fără să aibă de ales. Nu am auzit-o vorbind despre ceva real câștigat din asta. După discuția noastră, m-am simțit foarte iritată. Mă gândisem că, dacă într-adevăr ar fi dobândit înțelegere sau câștiguri, indiferent cât de dureroasă sau negativă ar fi putut fi experiența atunci, atât timp cât mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu, cât căuta adevărul și ajungea să înțeleagă voia lui Dumnezeu și dobândea o înțelegere adevărată despre ea însăși și despre Dumnezeu, atunci, în cele din urmă, ar fi avut parte de un oarecare sentiment de încântare și de bucurie. Dar vorbind despre experiențele ei din trecut, încă părea foarte îndurerată și negativă și dădea impresia că avea o înțelegere profund sentimentală și nepractică despre ea însăși. Oare asta nu însemna că îi lipsea experiența reală? Brusc, am realizat – nu-i de mirare că a fost așa reticentă să scrie un eseu prin care să mărturisească pentru Dumnezeu. Să spună că nu avea timp era doar un

pretext. Miezul problemei era că nu dobândise adevărul sau nu avusese niciun câștig real, așa că nu putea scrie o mărturie experiențială. În ceea ce-l privea pe tata, deși era dispus să practice scrierea de eseuri, încercările lui erau pline de detalii inutile și nu spuneau multe despre adevărata lui cunoaștere de sine sau despre ce dobândise din experiențele sale. Nu păreau să se potrivească cu ai săi ani de credință. Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt «pomii» care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”). Acesta a fost un semnal de alarmă pentru mine. E adevărat. Indiferent de cât timp crede o persoană în Dumnezeu, indiferent câtă lucrare a făcut sau cât de multe lucruri a experimentat, dacă nu a avut câștiguri reale din situațiile prin care a trecut și dacă nu a dobândit niciun adevăr și nu este capabilă să fie martoră, asta înseamnă că îi lipsește viața. O astfel de persoană nu poate fi mântuită niciodată, chiar dacă va crede până la capăt. Nu pot descrie sentimentul pe care l-am avut când am realizat asta. Imaginea pe care o aveam despre părinții mei drept oameni care „înțelegeau adevărul” și „aveau statură” s-a spulberat pentru prima oară. Nu înțelegeam. După toți acei ani de credință și toate sacrificiile lor, de ce nu câștigaseră încă adevărul? În secret, nu m-am putut abține să nu izbucnesc în lacrimi. Chiar dacă după aceea nu i-am mai admirat la fel de mult, tot m-am gândit că, orice s-ar întâmpla, toți acei ani de sacrificii însemnau cel puțin că aveau umanitate decentă și erau credincioși adevărați. Dacă puteau îndeplini bine o datorie și începeau să urmărească adevărul acum, încă puteau fi mântuiți.

Însă, ulterior, s-au întâmplat unele lucruri care mi-au schimbat din nou părerea despre ei.

Într-o zi, am aflat că tata fusese suspendat fiindcă era mereu superficial, evitând sarcinile dificile, și nu avea rezultate bune. La scurt timp după aceea, am aflat că și mama fusese suspendată fiindcă avea umanitate slabă, nu sprijinea interesele bisericii și avea o fire deosebit de arogantă și fiindcă nu juca un rol pozitiv în datoria ei. Am avut un șoc și, în același timp, mi-a fost greu să cred, gândindu-mă: „Cum s-a putut întâmpla asta? Dacă nu-ți poți îndeplini datoria, în fond, nu echivalează asta cu a fi expus și alungat? Au ei umanitate slabă? Toți cei care i-au cunoscut pe părinții mei în trecut spuneau mereu că aveau umanitate grozavă; altfel cum s-ar fi putut sacrifica atât de mult?” Mă frământam și îmi făceam tot felul de griji și idei. Mă întrebam ce făceau, dacă îi durea sau sufereau. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai supărată și mai deprimată. Deși știam că biserica sigur rânduise asta pe baza principiilor și că era adecvat, îmi venea greu să accept, gândindu-mă; „Părinții mei au crezut în Dumnezeu atât de mulți ani, au trecut prin atât de multe, au trebuit să se ascundă din cauza persecuție Partidului Comunist și, de când eram mică, am petrecut mai mult timp despărțiți, decât împreună. Speram din suflet să putem să ne reunim în Împărăție după ce se încheie lucrarea lui Dumnezeu. Dar acum… După ce au trecut prin atâția ani de greutăți și au lucrat atât de mult, cum au putut să fie suspendați atât de ușor?” Pe măsură ce mă gândeam la asta, eram din ce în ce mai supărată, incapabilă să nu izbucnesc în lacrimi din nou. În timpul acelor câteva zile, nu m-am putut abține să nu oftez mereu și nu am avut nicio motivație pentru datoria mea. Ori de câte ori mă gândeam la această problemă, mă întristam și trupul îmi era secătuit de putere. Era de parcă, brusc, îmi pierdusem orice motivație pentru ceea ce urmăream. Știam că starea mea era greșită și îmi tot spuneam în mod

rațional: „Suspendarea mamei și a tatei sigur a fost adecvată. Dumnezeu este drept.” Dar pur și simplu nu puteam accepta asta în inima mea și nu mă puteam abține să nu încerc să-L înduplec pe Dumnezeu, gândindu-mă: „Există frați și surori care nu au adus nicio contribuție reală lucrării bisericii sau nu au făcut o datorie însemnată și, totuși, continuă să-și îndeplinească îndatoririle. Așadar, de ce părinții mei au fost suspendați? Orice probleme au avut, chiar dacă nu realizaseră nimic în toți acei ani, tot și-au dat silința, prin urmare, nu puteau primi o altă șansă, dată fiind toată suferința lor și lucrarea pe care au făcut-o?” Știam că această stare a mea era greșită, dar inima mea era de neînduplecat și nu aveam nicio motivație să caut adevărul. Așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, sufăr atât de mult. Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi, ca să pot să-Ți înțeleg voia.”

Am mers să o întreb pe o soră cum să-mi înlătur starea și nu m-am putut abține să nu plâng în timp ce îi explicam tot. A avut părtășie cu mine: „Părinții tăi au fost suspendați, dar nu au fost îndepărtați sau excluși. De ce ești atât de supărată? Ar trebui să vezi că în asta e iubirea lui Dumnezeu. Acesta este Dumnezeu Care le dă o șansă să se căiască.” Când a spus asta, mi-am deschis în sfârșit ochii. Era adevărat. Dumnezeu n-a spus niciodată că suspendarea înseamnă că o persoană a fost expusă sau alungată. Mulți frați și surori nu încep să reflecteze, să regrete, să se căiască și să se schimbe cu adevărat și să se căiască decât după ce au fost suspendați. Apoi, preiau din nou o datorie în biserică. În orice caz, a avea o datorie nu îți garantează că poți fi mântuit. Dacă nu urmărești adevărul, tot poți fi alungat de Dumnezeu. În realitate, suspendarea părinților mei era șansa pe care Dumnezeu le-o dădea ca să reflecteze și să se căiască, dar eu am crezut că a fi suspendat era același lucru cu a fi expus și alungat. Această opinie nu este în conformitate cu adevărul! Când am văzut lucrurile în felul acesta, m-am

simțit puțin mai bine, dar tot eram foarte supărată ori de câte ori mă gândeam la asta ulterior. Am continuat să simt că biserica fusese prea aspră cu ei.

Mai târziu am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Cu cât îți lipsește mai mult înțelegerea într-o anumită chestiune, cu atât mai mult ar trebui să ai o inimă pioasă, cu frică de Dumnezeu, și să vii frecvent înaintea lui Dumnezeu să cauți voia Lui și adevărul. Când nu înțelegi lucrurile, ai nevoie de luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Când întâlnești lucruri pe care nu le înțelegi, ai nevoie să-I ceri lui Dumnezeu să lucreze mai mult asupra ta. Acestea sunt bunele intenții ale lui Dumnezeu. Cu cât vii mai mult înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai aproape va fi inima ta de Dumnezeu. Și nu este adevărat că, pe măsură ce inima ta este tot mai aproape de Dumnezeu, El va sălășlui tot mai mult în ea? Cu cât este Dumnezeu mai mult în inima unei persoane, cu atât mai bune vor deveni în inima ei căutarea, calea pe care merge și starea ei**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit puțin mai calmă. Dumnezeu a spus: cu cât înțelegi mai puțin un lucru, cu atât mai mult ar trebui să cauți adevărul cu o inimă temătoare de Dumnezeu. Numai în acest fel starea ta poate continua să se îmbunătățească. Gândindu-mă la suspendarea părinților mei, știam din doctrine că biserica a avut dreptate s-o facă și că n-ar trebui să mă plâng sau să emit judecăți și încercam să nu mai fiu cu gândul la asta, dar tot nu îmi schimbasem cu adevărat înțelegerea greșită față Dumnezeu sau îndepărtarea de El. Ori de câte ori mă gândeam la problema asta, încă aveam un sentiment inexplicabil de suferință și durere. În acel moment, am ajuns să înțeleg că, atunci când ne confruntăm cu un lucru pe care nu îl înțelegem sau pricepem, trebuie să căutăm adevărul în mod activ, nu să ne agățăm de

reguli, să ne ținem în frâu și să lăsăm lucrurile să treacă haotic – problemele nu pot fi rezolvate în acest fel. În realitate, nu-mi cunoșteam foarte bine părinții. Doar i-am văzut din exterior făcând sacrificii și consumându-se și i-am auzit pe alții spunând numai bine despre ei, dar acest lucru era foarte mărginit și unilateral. Ar trebui să aud mai multe despre ei de la frații și surorile cu care fuseseră în contact recent, nu să mă bazez doar pe propriile sentimente. Am început să cercetez detaliile comportamentelor părinților mei în îndatoririle lor. Am citit eseurile lor și evaluările celorlalți despre ei. Spuneau că tata a fost superficial în îndatoririle lui și s-a eschivat de la orice greutate și că nu era dornic să facă prea multe pentru niciun lucru care implica suferința fizică și că, deși avea aptitudini, fusese mereu pasiv în datoria lui, fără să realizeze multe. Fusese suspendat și transferat de mai multe ori, dar nu făcuse bine niciuna dintre îndatoririle la care fusese transferat. Ulterior, când a predicat Evanghelia, a fost tot superficial și s-a eschivat de la munca grea. Nu a făcut nimic dacă nu era urmărit de supraveghetor. Când frații și surorile au evidențiat problemele din datoria lui, el nu a reflectat asupra lui și a găsit mereu scuze, spunând că îmbătrânea și avea probleme de sănătate, iar acea datorie nu era potrivită pentru puterile lui, așa că era normal să existe probleme, iar ceilalți aveau așteptări prea mari de la el. Prin urmare, când nu a obținut niciodată rezultate bune în datoria lui, a fost suspendat. Iar mama, deși părea plină de energie și putea plăti un preț în datoria ei, făcea numai lucrare superficială și lucruri de mântuială de cele mai multe ori. Nu făcea lucrare practică și a întârziat progresul lucrării. Deși a făcut multe lucrări, au existat o mulțime de probleme care au adus mari pierderi intereselor casei lui Dumnezeu. Pe lângă asta, mereu se proteja pe ea însăși și își apăra propriile interese în locul intereselor bisericii. De exemplu, unele lucruri trebuiau rezolvate imediat și cel mai bine era să meargă ea, dar trimitea pe altcineva, de teamă

să nu ofenseze pe nimeni, întârziind lucrarea bisericii. Frații și surorile au spus și că avea o fire cu adevărat arogantă și că era încăpățânată. Se baza pe experiența ei, făcând orice voia fără să discute lucrurile cu ceilalți. De asemenea, era incapabilă să accepte sugestiile celorlalți, posesivă cu propria lucrare și lipsită de transparență, iar frații și surorile nu erau siguri de anumite detalii în privința felului în care făcea multe lucruri. Iar în momentul în care cineva făcea ceva ce nu era în conformitate cu dorințele ei, își pierdea cumpătul și îl certa furioasă, făcându-l să se simtă constrâns de ea. Un frate s-a simțit atât de constrâns, încât i-a spus: „Soră, îmi lipsește calibrul. Cred că e dureros să lucrezi cu mine, îmi pare rău!" Iar alții au spus: „Dacă n-ar fi fost datoria mea, nu aș mai fi vrut să interacționez niciodată cu cineva ca ea." Ea nu era dispusă să accepte atunci când ceilalți îi subliniau problemele. De asemenea, avea multe prejudecăți și era potrivnică față de sora care îi supraveghea lucrarea. Credea mereu că problema era că ceilalți îi îngreunau situația și că erau incapabili să o trateze corect. Am fost șocată când am citit aceste evaluări. Pur și simplu nu voiam să cred că părinții mei chiar erau așa.

Ulterior, am citit asta din cuvintele lui Dumnezeu: „**Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă.** (Ei sunt egoiști și demni de dispreț.) **Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele**

casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). **„Când o persoană are umanitate bună, o inimă adevărată, conștiință și rațiune, acestea nu sunt lucruri goale sau vagi, care nu pot fi văzute sau atinse, ci mai degrabă sunt lucruri care pot fi descoperite peste tot în viața de zi cu zi; toate sunt lucruri din realitate. Să spunem că o persoană e extraordinară și perfectă. Este asta ceva ce poți să vezi? Nu poți să vezi, să atingi, și nici măcar să-ți imaginezi cum este să fii perfect sau extraordinar. Dar dacă spui că cineva este egoist, poți să vezi faptele acelei persoane – și corespunde ea descrierii? Dacă se spune despre cineva că este onest, cu o inimă adevărată, poți să vezi acest comportament? Dacă se spune despre cineva că este înșelător, necinstit și josnic, poți să vezi aceste lucruri? Chiar dacă închizi ochii, poți să simți dacă umanitatea unei persoane este normală sau demnă de dispreț prin ceea ce spune și după cum se poartă. De aceea, «umanitate bună sau rea» nu este o sintagmă goală. De exemplu, egoismul și josnicia, necinstea și înșelătoria, aroganța și neprihănirea de sine sunt toate lucruri pe care poți să le sesizezi în viață când intri în contact cu o persoană; acestea sunt elementele negative ale umanității. Așadar, pot elementele pozitive ale umanității pe care oamenii ar trebuie să le aibă – precum onestitatea și iubirea pentru adevăr – să fie percepute în viața de zi cu zi? Dacă cineva are luminarea Duhului Sfânt, dacă poate primi îndrumarea lui Dumnezeu, dacă are lucrarea Duhului Sfânt – poți vedea toate aceste lucruri? Le poți discerne pe toate? Care sunt condițiile pe care trebuie să le întrunească o persoană pentru a dobândi luminarea Duhului Sfânt, a primi îndrumarea lui Dumnezeu și a se**

purta în conformitate cu adevărurile-principii în toate privințele? Trebuie să aibă o inimă onestă, să iubească adevărul, să caute adevărul în toate lucrurile și să fie capabilă să practice adevărul odată ce-l înțelege. Să întrunești aceste condiții înseamnă să ai luminarea Duhului Sfânt, să fii capabil să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu și să fii în stare să pui cu ușurință adevărul în practică. Dacă cineva nu este o persoană onestă și nu iubește adevărul în inima sa, se va forța să dobândească lucrarea Duhului Sfânt și, chiar dacă ai părtășie despre adevăr cu acea persoană, nu va exista niciun rezultat. Cum îți poți da seama dacă cineva este o persoană onestă? Trebuie să cercetezi nu doar dacă minte și înșală, ci și mai important este să cercetezi dacă poate accepta adevărul și îl poate pune în practică. Acesta e aspectul esențial. Casa lui Dumnezeu a izgonit mereu oameni și, la ora actuală, mulți au fost deja izgoniți. Ei nu erau oameni onești, erau cu toții oameni înșelători. Iubeau lucrurile nedrepte, nu iubeau deloc adevărul. Indiferent câți ani au crezut în Dumnezeu, nu puteau să înțeleagă adevărul sau să intre în realitate. Chiar și mai puțin erau astfel de oameni capabili de o schimbare autentică. Prin urmare, izgonirea lor a fost ceva inevitabil. Când intri în contact cu o persoană, la ce te uiți mai întâi? Uită-te la cuvintele și faptele sale pentru a vedea dacă este onestă, dacă iubește adevărul și dacă poate accepta adevărul. Acestea sunt cruciale. Practic, poți vedea esența unei persoane atât timp cât poți determina dacă este o persoană onestă, dacă este capabilă să accepte adevărul și să-l pună în practică. Dacă gura unei persoane e plină de cuvinte mieroase, dar nu face nimic real – când vine vremea să facă ceva real, se gândește numai la ea și niciodată la ceilalți – atunci ce fel de umanitate este aceasta? (Egoism și josnicie. Nu are umanitate.) **Îi este ușor unei persoane fără umanitate să obțină adevărul? Îi este greu. […] Nu dați**

nicio atenție la ceea ce spun asemenea oameni; trebuie să vedeți ce trăiesc, ce dezvăluie și care le este atitudinea când își îndeplinesc îndatoririle, precum și care le este starea lăuntrică și ce iubesc. Dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește loialitatea lor pentru Dumnezeu, dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește interesele casei lui Dumnezeu sau dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește considerarea pe care o arată lui Dumnezeu, atunci au umanitate asemenea oameni? Ei nu sunt oameni cu umanitate. Comportamentul lor poate fi văzut de către alții și de către Dumnezeu. Este foarte dificil pentru asemenea oameni să dobândească adevărul" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, pentru a evalua dacă umanitatea unei persoane este bună sau rea, trebuie să ne uităm la atitudinea sa față de datoria ei și de adevăr. Cei cu umanitate bună iubesc adevărul și țin cont de voia lui Dumnezeu în datoria lor. Ei își tratează responsabil datoria, sunt demni de încredere și apără interesele bisericii. Cei cu umanitate slabă sunt foarte egoiști și josnici și nu se gândesc decât la propriile interese. Își fac datoria de mântuială, încearcă să lenevească și numai gura e de ei, fără să lucreze cu adevărat. Ba chiar s-ar putea să nu țină seama de interesele bisericii sau să le trădeze, de dragul protejării propriilor interese. Privind comportamentul părinților mei prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că ei chiar nu erau oameni cu umanitate bună, așa cum crezusem eu. Exact ca tata – deși a făcut câteva sacrificii superficiale, el nu a dus o povară în datoria lui, ci a fost superficial și s-a eschivat de la munca grea. Când era un preț de plătit, găsea multe scuze ca să aibă grijă de trupul său și nu se gândea la nevoile bisericii. Avea nevoie de supraveghere și îndemnare constantă în datoria sa. Era foarte pasiv. Cât despre mama, deși era ocupată tot timpul, deși putea suferi și

plăti un preț pentru datoria ei și părea că făcuse ceva lucrare, îndatoririle ei nu aveau niciun rezultat real și le făcuse numai de fațadă. Părea incredibil de ocupată și concentrată asupra eficienței, dar căuta, de fapt, doar câștiguri rapide și făcea totul pentru propriul renume și statut. Nu avea o inimă temătoare de Dumnezeu în lucrarea ei, iar asta a adus mari pierderi intereselor bisericii. În lucruri care implicau interesele bisericii, știa că era omul cel mai potrivit pentru sarcina respectivă, dar insista ca alții să se ocupe de ele. Am văzut că nu a apărat deloc interesele bisericii în chestiuni cruciale și că nu era în asentimentul lui Dumnezeu. Am văzut doar că îndeplinise multe sarcini și plătise un preț mare, dar nu m-am uitat la motivele ei pentru plata acestui preț sau dacă realizase ceva îndeplinind aceste sarcini, dacă într-adevăr a contribuit cu ceva în biserică sau dacă, de fapt, a făcut mai mult rău decât bine. Am văzut în sfârșit că a evalua dacă umanitatea unei persoane este bună sau rea nu se referă la câte sacrificii sau eforturi pare să fi făcut, ci mai mult la faptul că are motive corecte, dacă se gândește sincer la lucrarea bisericii sau face lucrurile pentru propriul renume și statut. Oamenii care au o umanitate cu adevărat bună s-ar putea să nu înțeleagă adevărul, dar au intenții bune și își urmează conștiința. Ei sunt în asentimentul casei lui Dumnezeu și sunt capabili să apere interesele bisericii când se întâmplă ceva, astfel că pot să obțină rezultate bune. Dar în ceea ce-i privește pe cei cu umanitate slabă, oricât de mult par să sufere și să trudească sau oricât de bine vorbesc, în realitate, sunt superficiali în tot ce fac, doar socotind și plănuind pentru propriile interese, fără să se gândească deloc sincer la interesele bisericii, astfel încât au multe omisiuni în lucrarea lor și nu prea realizează nimic real. Poate că pot realiza câteva lucruri bazându-se temporar pe talentele sau experiența lor, dar, cu timpul, pierderile implicate de folosirea acestui tip de persoană sunt mai mari decât câștigurile, fiindcă umanitatea și caracterul său sunt sub standard. Nu sunt

de încredere și nu fac lucrare reală. Nu știi niciodată când pot cauza pierderi lucrării bisericii. Când am realizat asta, am fost pe deplin convinsă că părinții mei nu aveau umanitate bună.

Mă gândisem mereu la cât de multe lucruri au renunțat în credința lor, inclusiv la o viață foarte confortabilă, făcându-și în mod consecvent datoria de-a lungul a aproape douăzeci de ani de provocări și că, deși nu au urmărit adevărul, cel puțin erau credincioși adevărați și cu umanitate bună. Dar, într-adevăr, sunt atât de mulți oameni care pot arăta că au biruit greutățile, însă motivațiile fiecărei persoane și esența faptului de a face acest lucru pot varia. Nu am văzut ce îi determina să sufere și să se sacrifice sau dacă într-adevăr au realizat ceva în îndatoririle lor. M-am uitat doar la sacrificiile și eforturilor lor aparente și am crezut că erau credincioși adevărați, cu umanitate bună. Am fost foarte superficială și nesăbuită în privința opiniilor mele! În toți acei ani în calitate de credincioși, deși am îndurat persecuția Partidului Comunist și durerea de a avea familia destrămată, ne-am bucurat atât de mult și de harul lui Dumnezeu. El nu numai că ne dăruiește atât de multe adevăruri, dar ne dă și multe mijloace de subzistență pentru ceea ce ne trebuie în viață. O persoană cu rațiune și conștiință ar trebui să facă tot ce poate ca să-și îndeplinească datoria și să răsplătească iubirea lui Dumnezeu. Dar după atâția ani de credință și de înțelegere a multor doctrine, părinții mei încă nu aveau un minim simț al poverii sau al responsabilității față de îndatoririle lor, pe care ar fi trebuit să-l aibă. Nici măcar nu apărau interesele bisericii. Pe baza comportamentului lor, faptul că biserica i-a suspendat era numai dreptatea lui Dumnezeu! A-i trata în felul acesta nu era un lucru bun doar pentru lucrarea bisericii, ci și pentru ei. Dacă a se poticni și a eșua în felul acela îi putea ajuta să reflecteze asupra lor, să se cunoască și să se întoarcă spre Dumnezeu, să-și schimbe atitudinea față de îndatoririle lor, asta ar fi mântuire pentru ei și un punct de

cotitură în calea credinței lor. Dacă ar fi continuat să se comporte cum o făcuseră, fără să reflecteze asupra lor, fără căință sau nicio schimbare, atunci chiar ar fi putut să fie alungați. Mi-am amintit un lucru spus de Dumnezeu: „**Măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)”). În acel punct, nu puteam decât să le arăt problemele pe care le vedeam și să fac tot ce pot să-i ajut, dar în ceea ce privește calea pe care au ales-o, acesta nu era un lucru pentru care trebuia să-mi fac griji. După ce am înțeles aceste lucruri, mi-am simțit inima mult mai ușoară și nu am mai fost supărată sau rănită din cauza lor. Am fost capabilă să abordez chestiunea în mod corect.

Ulterior, am citit mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”). **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu,

„Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Aceste pasaje m-au emoționat foarte mult. Singurul standard după care Dumnezeu judecă dacă oamenii pot fi mântuiți este dacă ei dețin adevărul și și-au schimbat firile. Dumnezeu a lucrat în toți acești ani și a exprimat atât de multe adevăruri, oferind părtășie atât de precisă și detaliată despre calea de a intra în adevărul-realitate și de a obține mântuirea. Atât timp cât cineva poate iubi și accepta adevărul, există speranță pentru obținerea mântuirii lui Dumnezeu. Dar, dacă un om se mulțumește să facă sacrificii superficiale chiar și după ani de credință, fără să practice adevărul sau fără să-și schimbe deloc firea coruptă, atunci el nu acceptă adevărul, ci îi este lehamite de el. Un astfel de om, indiferent cât de mult s-ar sacrifica, oricât de mulți ani ar lucra sau oricât de multe îndatoriri importante ar îndeplinit, dacă nu a câștigat adevărul și viața sau nu a avut în final nicio schimbare a firii sale corupte și tot se împotrivește lui Dumnezeu și se răzvrătește față de El, perturbând și tulburând lucrarea bisericii, nu poate fi mântuit. Cei care fac mult rău vor fi pedepsiți de Dumnezeu, iar acest lucru este determinat de firea Lui dreaptă. Gândindu-mă la asta, am dobândit mai multă claritate asupra felului în care părinții mei ajunseseră în acest punct. Deși renunțaseră la casa și la slujbele lor, munciseră din greu, ei nu au iubit adevărul. Au fost superficiali și îndărătnici în datoria lor și nu au reflectat asupra lor sau nu s-au cunoscut pe ei înșiși pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Când frații și surorile le subliniau problemele, ei nu se supuneau, căutau scuze, credeau că cealaltă persoană încerca să le îngreuneze viața și ceilalți aveau așteptări prea mari de la ei. Asta mi-a arătat că le era lehamite de adevăr și nu-l acceptau, motiv pentru care firile lor corupte nu se schimbaseră nici după atâția ani de credință. În schimb, pe măsură ce anii de credință și vechimea lor a crescut, firea lor arogantă s-a agravat tot mai mult. Am putut vedea din atitudinea lor față de adevăr că toate sacrificiile lor nu erau pentru a câștiga adevărul și

viața, ci erau făcute fără tragere de inimă, pentru binecuvântări. Exact ca Pavel, tot ce a făcut a fost să se tocmească cu Dumnezeu. El nu a fost un credincios adevărat care s-a sacrificat sincer pentru Dumnezeu. În sfârșit mi-a fost clar că, doar pe baza atitudinii sale față de adevăr, ar trebui să se poată determina dacă un om crede sincer în Dumnezeu, dacă are umanitate bună și poate fi mântuit. Nu este corect să fie judecat după numărul sacrificiilor sale superficiale, după cât a lucrat sau ce fel de îndatoriri a făcut. Chiar dacă unii frați și surori s-ar putea să nu aducă mari contribuții bisericii, iar îndatoririle lor să pară nesemnificative, ei sunt statornici în îndatoririle lor, li se dedică cu toată puterea și din toată inima. Se concentrează în datoria lor asupra căutării adevărului și reflecției asupra propriei firi corupte și, ajungând să recunoască acest lucru, pot să aibă regrete personale, să practice adevărul și să facă schimbări în firea lor coruptă. Acest tip de om poate rămâne ferm în casa lui Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult ajungeam să văd că Dumnezeu este cu adevărat drept. Standardul după care El judecă oamenii nu s-a schimbat niciodată. Doar că eu aveam năzuințe deșarte în legătură cu mântuirea. Crezusem mereu că Dumnezeu nu ar trebuie să-i abandoneze sau să-i alunge pe cei care aparent au făcut mari sacrificii și au trudit, chiar dacă nu avuseseră nicio contribuție. Dar am văzut cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu prin cazul părinților mei. Dumnezeu nu face lucruri pe baza emoțiilor sau noțiunilor și închipuirilor omenești, ci folosește standardele adevărului pentru a-l judeca și privi pe fiecare om. Nu fac excepție nici oamenii care au avut roluri importante în casa lui Dumnezeu. Realizând acest lucru, mi-am simțit inima mai ușoară și mai eliberată.

Am mai citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Într-o zi, când vei înțelege o parte din adevăr, nu vei mai crede că mama ta este cea mai bună persoană sau că părinții tăi sunt cei mai**

buni oameni. Îți vei da seama că și ei sunt membri ai coruptului neam omenesc și că firile lor corupte sunt toate la fel. Singurul lucru care îi deosebește este legătura de sânge cu tine. Dacă nu cred în Dumnezeu, atunci sunt la fel ca necredincioșii. Nu îi vei mai privi din perspectiva unui membru al familiei sau din perspectiva legăturii tale trupești, ci prin prisma adevărului. Care sunt principalele aspecte pe care ar trebui să le cercetezi? Ar trebui să cercetezi părerile lor despre credința în Dumnezeu, despre lume, părerile lor despre cum să se ocupe de lucruri și, cel mai important, atitudinile lor față de Dumnezeu. Dacă vei evalua cu acuratețe aceste aspecte, vei putea să vezi clar dacă sunt oameni buni sau răi. Într-o zi e posibil să vezi clar că sunt oameni cu firi corupte, exact ca tine. E posibil să fie și mai clar că nu sunt oamenii inimoși care au o iubire adevărată pentru tine pe care ți i-ai imaginat tu, și nici nu sunt capabili deloc să te conducă spre adevăr sau pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să vezi clar că ceea ce au făcut pentru tine nu îți este de mare folos și că nu îți folosește în a o lua pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să descoperi și că multe dintre practicile și opiniile lor sunt contrare adevărului, că ei aparțin trupului și că asta te face să-i disprețuiești și să simți aversiune și ură. Dacă vei ajunge să vezi aceste lucruri, atunci vei fi capabil să îți tratezi corect părinții în inima ta și nu îți va mai fi dor de ei, nu-ți vei mai face griji pentru ei și nu vei mai fi incapabil să trăiești separat de ei. Ei și-au terminat misiunea de părinți, deci nu îi vei mai trata ca pe cele mai apropiate persoane ție, nici nu-i vei mai idolatriza. În schimb, îi vei trata ca pe niște oameni obișnuiți și, atunci, vei scăpa cu totul de robia emoțiilor și te vei desprinde cu adevărat de emoțiile tale și de afecțiunea familiei” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată”). **„Mulți oameni suferă inutil din punct de**

vedere emoțional; de fapt, aceasta toată este o suferință zadarnică, inutilă. De ce spun asta? Oamenii sunt întotdeauna constrânși de emoțiile lor, așa că sunt incapabili să practice adevărul și să I se supună lui Dumnezeu; în plus, să fii constrâns de emoții nu este deloc benefic pentru a-ți face datoria sau a-L urma pe Dumnezeu, fiind și un obstacol uriaș pentru intrarea în viață. De aceea, să suferi constrângerea emoțiilor nu are niciun sens și Dumnezeu nu Își aduce aminte de ea. Așadar, cum te eliberezi de această suferință fără sens? Ai nevoie să înțelegi adevărul, să vezi clar și să înțelegi esența acestor legături trupești; apoi îți va fi ușor să nu mai fii constrâns de emoțiile trupului. […] Satana vrea să folosească afecțiunea pentru a-i constrânge și a-i lega pe oameni. Dacă ei nu înțeleg adevărul, este ușor să fie înșelați. Foarte adesea, de dragul părinților și al celor dragi, sunt nefericiți, plâng, îndură greutăți și fac sacrificii. Asta e ignoranța lor obscură; suferă cu stoicism și culeg ce au semănat. Să suferi aceste lucruri este lipsit de valoare – un efort zadarnic, de care Dumnezeu nu-Și va aduce aminte deloc – și ai putea spune că ei trec prin iad. Odată ce vei înțelege realmente adevărul și le vei vedea clar esența, vei deveni liber; vei simți că suferința ta anterioară a fost ignorantă și obscură. Nu vei da vina pe nimeni altul; vei da vina pe propria ta orbire, pe nesăbuința ta și pe faptul că nu ai înțeles adevărul și nu ai văzut limpede chestiunile” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am emoționat foarte mult. Dumnezeu ne înțelege atât de bine. Toate lacrimile și toată suferința mea inutilă au fost pentru că eram prea sentimentală și nu vedeam clar lucrurile. Înainte, nu înțelegeam adevărul sau nu aveam discernământ asupra părinților mei și doar credeam că erau într-adevăr grozavi și admirabili, că erau modelele mele și că ar trebui să încerc să fiu

ca ei. Ba chiar am crezut că erau oameni care înțelegeau adevărul și care erau aproape de a fi mântuiți, dar când i-am privit prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, mi-am dat seama în sfârșit cât de incredibil de greșite fuseseră opiniile mele și am dobândit în cele din urmă puțin discernământ asupra felului de oameni care erau de fapt. Am văzut multe lucruri în ei pe care nu numai că nu le admiram, dar le și disprețuiam. Am încetat să-i ador și să-i admir și am încetat să sufăr și să plâng pentru ei. Am devenit capabilă să-i văd obiectiv și cu acuratețe.

Prin expunerea acestei situații, am văzut în sfârșit că eram prea sentimentală. Atunci când trăiam copleșită de atașamente trupești, mă gândeam doar la cât de mult ar putea să-i doară pe părinții mei și să sufere și nu puteam accepta felul în care îi tratase biserica. Am fost plină de împotrivire și chiar m-am plâns că Dumnezeu nu era drept. Acum înțeleg de ce Dumnezeu urăște legăturile sentimentale dintre oameni. Din cauza faptului că, atunci când oamenii trăiesc cu aceste sentimente, ei fac confuzii între corect și greșit, bine și rău, se îndepărtează de Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui. Înainte, nu mă cunoșteam. Când vedeam frați și surori în lacrimi, zile întregi, din cauza rudelor care fuseseră suspendate, alungate sau excluse, îi disprețuiam. Mă gândeam că, dacă vreodată mi s-ar întâmpla mie așa ceva, nu aș fi atât de slabă. Dar, când m-am confruntat în realitate exact cu același lucru, am fost cu mult mai slabă decât oricine altcineva și am fost dărâmată. Nu am plâns doar de câteva ori, ci am trăit în negativitate, iar asta mi-a afectat datoria. Am fost cu adevărat nesăbuită și naivă, precum și oarecum absurdă. Prin această experiență, am dobândit în sfârșit puțină înțelegere față de acei frați și surori care s-au zbătut să scape de sentimentele lor și am dobândit puțină rușine pentru ignoranța și infatuarea mea din trecut. Am învățat și că există adevăr de căutat în tot ce se întâmplă, că mereu există șansa de a dobândi discernământ și a învăța o

lecție și că trebuie să-i tratăm pe toți din jur, chiar și pe părinții noștri, conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. Atunci nu-i vom mai trata conform sentimentelor și închipuirilor noastre sau nu vom mai face lucruri ca să ne împotrivim lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

90. Datoria ta nu este cariera ta

de Kylie, France

În 2020, eram responsabilă de lucrarea a două biserici. Uneori, oamenii trebuiau să fie transferați din bisericile noastre pentru a face o datorie în altă parte. La început, am fost fericită să cooperez și făceam rost de oameni imediat. Însă după un timp, mi-am dat seama că era mai greu să-mi duc la bun sfârșit lucrarea când oamenii buni erau transferați altundeva. M-am îngrijorat că performanța mea ar putea avea de suferit, iar conducătorii mă vor demite pentru că nu am obținut rezultate în lucrarea mea, iar demnitatea și statutul meu vor fi în pericol. Ulterior, nu am fost la fel de dispusă și pregătită să ofer oameni.

De curând, observasem că o nouă credincioasă, sora Ranna, avea un calibru bun și era plină de zel în parcursul ei. Ea citea adesea cuvintele lui Dumnezeu, se uita la videoclipuri ale bisericii și îmi punea întotdeauna întrebări despre practicarea adevărului și intrarea în adevărul-realitate. M-am gândit la faptul că biserica noastră avea nevoie de un udător și ar trebui să o plasez în funcția asta imediat. În acest fel, nu numai că aș uda noi credincioși, dar ar arăta și că obțin rezultate în datoria mea, iar liderii ar vedea că sunt cu adevărat capabilă – ar fi un câștig pe toate planurile. Din acest motiv, i-am oferit mult ajutor pentru ca ea să înțeleagă mai multe adevăruri și să poată prelua lucrarea de udare. Nu mă așteptam ca într-o zi un lider să-mi spună că o altă biserică are nevoie de cineva care să preia lucrarea de udare și că voia ca sora Ranna să-și asume această datorie acolo. Când am auzit asta, am fost furioasă și m-am simțit potrivnică acestui lucru, gândindu-mă că acea biserică nu era singura care avea nevoie de oameni. Câteva zile mai târziu, liderul a adus din nou în discuție ideea de a o transfera pe sora Ranna, spunând că are un calibru bun și că poate fi

pregătită pentru mai multă responsabilitate. Cu cât auzeam mai mult, cu atât mai tare mă împotriveam și m-am gândit: „Vrei să o iei pur și simplu? Dacă lucrarea bisericii noastre continuă să sufere, voi fi demisă.” După ce mi-am dat seama de acest lucru, am izbucnit, spunând: „Mă gândeam că ar putea să rămână aici și să fie cultivată pentru o poziție de conducere.” De fapt, știam că sunt destul de mulți nou-veniți în cealaltă biserică și că aveau mai multă nevoie de udare. Nu am îndrăznit să spun direct că nu eram dispusă să o las să plece, dar eram plină de furie înăbușită, mă simțeam îngrozitor și, pur și simplu, nu puteam să accept asta. Nu demult, liderul a transferat doi conducători de grup din bisericile noastre, așa că eu cultivasem în mod constant oameni noi și ocupasem locurile vacante și, cel mai important, candidații buni nu erau prea ușor de găsit. Dacă nu aș obține rezultate bune în lucrarea mea, nu aș avea niciodată șansa să ies în evidență, să arăt ce pot face. Am simțit că nu puteam să fac această datorie și am devenit din ce în ce mai nefericită. M-am simțit foarte nedreptățită și nu-mi puteam reține lacrimile. Văzându-mă așa, conducătoarea a avut părtășie cu mine despre voia lui Dumnezeu și principiile bisericii cu privire la rânduirea îndatoririlor, dar mi-a intrat pe-o ureche și a ieșit pe cealaltă. Ulterior, a spus că acționând în acest fel, împiedicam lucrarea bisericii, dar eu nu puteam accepta asta sub nicio formă. M-am gândit: „Dar nu este asta din considerație față de lucrarea bisericii noastre? Dacă crezi că eu stau în cale, atunci fă-o tu. Demite-mă, pur și simplu, ca să nu mai cauzez și alte probleme.” M-am simțit prost când am gândit astfel, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, pur și simplu nu mă pot supune lucrurilor care se întâmplă acum. Mă simt atât de nedreptățită. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă ca să pot înțelege ce nu este în regulă cu mine.”

După rugăciune, am reflectat asupra motivului pentru care, atunci când liderul trebuia să facă schimbări normale, altor oameni le convenea, dar eu

aveam o problemă. Trebuia doar să mă lupt cu ea și să o reținem, mă împotriveam din toată inima. Și am acționat așa nu doar o dată sau de două ori. De ce mi-era atât de greu să mă supun? Atunci mi-am adus aminte de aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**O datorie nu este activitatea ta, nu e cariera sau lucrarea ta proprie; este lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu necesită cooperarea ta, ceea ce dă naștere datoriei tale. Partea din lucrarea lui Dumnezeu la care trebuie să coopereze omul este datoria acestuia. Datoria este o porțiune din lucrarea lui Dumnezeu – nu e cariera ta, nici treaba ta casnică, nici o treabă personală a ta în viață. Fie că datoria ta e să te ocupi de chestiuni externe sau interne, fie că implică muncă mentală sau fizică, aceasta este datoria pe care ar trebui să o îndeplinești, este lucrarea bisericii, ea formează o parte din planul de gestionare al lui Dumnezeu și este însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Nu este treaba ta personală. Deci, atunci, cum ar trebui să-ți tratezi datoria? Cel puțin, nu trebuie să-ți îndeplinești datoria în orice fel îți place ție, nu trebuie să acționezi în mod nesăbuit**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”). „**Mai exact, ce este datoria? Este o însărcinare încredințată de Dumnezeu oamenilor, face parte din lucrarea casei lui Dumnezeu și reprezintă o responsabilitate și o obligație care ar trebui să fie asumate de fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu. Este datoria cariera ta? Este o chestiune personală de familie? Este corect să spunem că, odată ce ți s-a dat o datorie, aceasta devine treaba ta personală? Categoric, lucrurile nu stau așa. Prin urmare, cum ar trebui să-ți îndeplinești datoria? Acționând în acord cu cerințele, cuvintele și standardele lui Dumnezeu și comportându-te pe baza adevărurilor-principii, iar nu pe baza dorințelor omenești subiective. Unii oameni spun: «Odată ce mi s-a dat**

o datorie, nu este treaba mea personală? Datoria mea este răspunderea mea și lucrurile de care răspund nu reprezintă oare treburile mele personale? Dacă îmi voi face datoria ca pe o treabă personală, nu înseamnă asta că o voi face cum se cuvine? Aș face-o bine dacă nu aș trata-o ca fiind treaba mea personală?» Sunt aceste cuvinte corecte sau greșite? Sunt greșite; sunt în contradicție cu adevărul. Datoria nu reprezintă afacerea ta personală, este treaba lui Dumnezeu, face parte din lucrarea lui Dumnezeu și trebuie să procedezi după cum îți cere Dumnezeu; doar îndeplinindu-ți datoria cu o inimă supusă lui Dumnezeu te poți ridica la nivelul standardului. Dacă îți vei îndeplini mereu datoria conform propriilor noțiuni și închipuiri și conform propriilor înclinații, atunci nu vei îndeplini niciodată standardul. Dacă doar îți îndeplinești datoria așa cum dorești, asta nu înseamnă a ți-o îndeplini, întrucât ceea ce faci nu se află în sfera de gestionare a lui Dumnezeu, nu reprezintă lucrarea casei lui Dumnezeu; în schimb, îți conduci propria operațiune, îți duci la bun sfârșit propriile sarcini și, prin urmare, nu este un lucru pomenit de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"). Am meditat la cuvintele lui Dumnezeu și mi-am dat seama că o datorie nu este o carieră și că este însărcinarea dată de Dumnezeu oamenilor. Prin urmare, ar trebui să fie îndeplinită conform cerințelor lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fac, pur și simplu, ceea ce vreau, pe baza dorințelor și planurilor personale. Dacă aș fi făcut-o, ar fi putut părea că lucrez foarte mult, dar asta nu ar fi însemnat îndeplinirea unei datorii; ar fi însemnat să-mi conduc propria întreprindere și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Amintindu-mi de comportamentul meu ori de câte ori mi se ceruse să ofer oameni, eram îngrijorată că, dacă renunțam la membrii bisericii care erau cei mai eficienți în îndeplinirea îndatoririlor,

atunci bisericile noastre nu ar obține rezultate bune și mi-aș putea pierde funcția. Pentru a-mi proteja reputația și statutul, nu am vrut să ofer oameni. Știam, în teorie, că datoria mea îmi fusese dată de Dumnezeu și asta era responsabilitatea mea, dar, în practică, am tratat-o ca pe propria mea afacere, ca pe propriul loc de muncă. Din moment ce mi se dăduse acea sarcină, m-am gândit că era treaba mea, așa că eu aveam ultimul cuvânt. Eram dispusă să ajut să ofer oameni numai dacă nu avea un impact asupra rezultatelor lucrării mele, dar în momentul în care ar fi avut, cu siguranță aș fi pus piciorul în prag și n-aș fi lăsat pe nimeni să plece. Prin urmare, când am aflat că sora Ranna urma să fie transferată, am avut inima zdrobită și nu am vrut să o las să plece. M-am simțit incredibil de nedreptățită și chiar am vrut să fac o criză, să nu-mi mai fac datoria. Cum se putea numi asta că îndeplineam o datorie? În mod clar, perturbam și împiedicam lucrarea bisericii. Nu am luat în considerare imaginea de ansamblu în timp ce îmi îndeplineam datoria și nici nu susțineam interesele bisericii, ci făceam un plan pentru mine, folosindu-mi datoria ca pe o șansă de a lucra pentru propria reputație și propriul statut. Nu-mi conduceam eu propria operațiune? Oricât de mult aș lucra, Dumnezeu nu va comemora niciodată un astfel de comportament. Ar trebui să cooperez cu entuziasm ori de câte ori o biserică avea nevoie de cineva. Nu puteam să mă gândesc doar la interesele personale.

La o adunare de a doua zi, un lider a menționat că este treaba conducătorilor bisericii să ude frații și surorile, în timp ce cultivă oamenii, astfel încât toți să poată îndeplini o datorie care li se potrivește. Auzind asta, parcă m-aș fi trezit dintr-un vis. Avea dreptate. Era parte din treaba mea să-i ud pe frați și pe surori și să-i ajut să-și găsească datoria potrivită. Dar când o altă biserică avea nevoie de cineva, la suprafață nu îndrăzneam să refuz, totuși în inima mea mă luptam cu asta, venind cu tot felul de scuze ca să nu

fac transferul. În felul acesta, nu-mi făceam datoria. Nu-mi îndeplineam responsabilitățile acelui rol și chiar l-am învinuit pe lider pentru că m-a pus într-o poziție dificilă. Nici n-am reflectat asupra mea, în schimb, am stat, pur și simplu, în calea lucrării bisericii. Oare genul acesta de comportament nu stătea intenționat în calea lucrurilor, așa cum spusese acea soră? Mi-am amintit că, atunci când am preluat datoria, am vrut doar să-mi aduc umila contribuție la lucrarea Evangheliei. Dar acum devenisem un obstacol, o piatră de poticnire. La gândul acesta am simțit un oarecare regret și mi-am spus că data viitoare trebuie să practic adevărul, că nu se putea să-mi pese doar de mine într-un mod atât de egoist și josnic.

Câteva zile mai târziu, liderul a trimis un mesaj prin care mi-a cerut să transfer câțiva membri ai echipei la o altă biserică. Am fost absolut calmă când am citit acel mesaj și am văzut că această împrejurare a venit la mine ca o șansă pentru ca eu să practic adevărul. Dar când evaluam membrii echipei, am simțit o oarecare ezitare și m-am întrebat dacă chiar trebuie să le las pe cele mai bune două surori din echipă să plece sau poate aș putea transfera două care nu erau la fel de bune. La acel gând, mi-am dat seama că eram egoistă și repetam aceeași greșeală. Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Inimile oamenilor care sunt înșelători și răi sunt pline de propriile ambiții, planuri și uneltiri. Sunt aceste lucruri ușor de lăsat deoparte?** (Nu.) **Ce ar trebui să faci dacă, totuși, îți dorești să-ți îndeplinești cum se cuvine datoria, dar nu poți lăsa aceste lucruri deoparte? Există o cale aici: natura a ceea ce faci trebuie să-ți fie clară. Dacă un lucru are legătură cu interesele casei lui Dumnezeu și este de o mare importanță, atunci nu trebuie să amâni, să faci greșeli, să dăunezi intereselor casei lui Dumnezeu sau să tulburi lucrarea casei lui Dumnezeu. Acesta este principiul pe care trebuie să-l urmezi în îndeplinirea datoriei tale. Dacă vrei să eviți să lezezi interesele casei lui**

Dumnezeu, mai întâi trebuie să-ți lași deoparte ambițiile și dorințele; interesele tale trebuie să fie oarecum compromise, trebuie lăsate deoparte, și ar fi mai bine să înduri câteva greutăți decât să ofensezi firea lui Dumnezeu, ceea ce ar reprezenta o limită ce nu trebuie încălcată. Dacă strici lucrarea bisericii pentru a-ți satisface vanitatea și ambițiile jalnice, care va fi consecința finală în ceea ce te privește? Vei fi înlocuit și, poate, alungat. Vei fi provocat firea lui Dumnezeu și s-ar putea să nu mai ai șanse să fii mântuit. Numărul de șanse pe care Dumnezeu le oferă oamenilor este limitat. Câte șanse au oamenii să fie testați de Dumnezeu? Acest lucru este determinat în funcție de esența lor. Dacă exploatezi la maximum oportunitățile care ți se oferă, dacă poți să renunți la mândria și vanitatea ta și să pui pe primul loc buna îndeplinire a lucrării bisericii, atunci ai mentalitatea potrivită" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea principiilor adevărului putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"). Citind aceasta, mi-am dat seama că, măcar atât trebuia să fac, să nu afectez sau să împiedic lucrarea bisericii, chiar dacă demnitatea și beneficiul meu personal aveau de suferit. Anterior, mă îngrijorasem mereu că, dacă cei mai buni membri ai bisericii ar fi transferați, lucrarea bisericilor noastre ar avea de suferit și eu aș fi demisă. Dar cine ar fi demis pe motiv că susține interesele bisericii și că îi pasă de voia lui Dumnezeu? Nimeni. Pe de altă parte, cineva care este egoist și josnic, care refuză să renunțe la membrii buni ai bisericii, afectând lucrarea bisericii și interesele acesteia, ar fi cel care trebuie demis și alungat. Și chiar dacă aș păstra acele surori, asta nu înseamnă că bisericile noastre s-ar descurca neapărat bine. Dacă motivele mele erau greșite și eu îmi protejam propriul renume și funcția, atunci nu aș dobândi lucrarea Duhului Sfânt, prin urmare, cum aș putea obține rezultate bune în datoria mea fără îndrumarea lui Dumnezeu? Aceste gânduri mi-au liniștit oarecum mintea și

I-am spus lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule, vreau să practic adevărul, să Te mulțumesc și să nu-mi mai protejez renumele și statutul.” După aceea, am oferit celeilalte biserici doi membri ai echipei cu cea mai bună performanță. Odată ce am pus asta în practică, m-am simțit realmente împăcată. Mi-a plăcut să fiu genul acesta de persoană.

După acea experiență, am crezut că mă schimbasem puțin, dar spre surprinderea mea, curând, am fost complet dezvăluită din nou. Într-o zi, un lider a spus că vrea să-i ofer mai mult personal de udare, pentru că aveam destul de mulți nou-veniți bilingvi la bisericile noastre. Dacă ar fi așa, atunci ar trebui să renunț la aproape toți cei care erau bilingvi și aveau un calibru bun. În acel moment, am început din nou să-mi fac griji cu privire la demnitatea și funcția mea. Dacă acești oameni plecau, mă temeam că lucrarea de evanghelizare a bisericilor noastre putea fi, mai mult ca sigur, afectată. În acea seară, liderul mi-a trimis un mesaj ca să verifice situația. Am simțit multă împotrivire în suflet. Pentru fiecare nume pe care l-a adus în discuție, am dat doar răspunsuri dintr-un singur cuvânt: „Sigur”, „Bine”. Când a cerut detalii, nu am vrut să spun nimic. M-am gândit: „De la bun început, nu am vrut nicio clipă să renunț la acești oameni, dar tu continui să pui întrebări. Ne secătuiești bisericile de oameni care pot îndeplini o datorie. Cum ar trebui să-mi fac treaba?” Am fost cu adevărat potrivnică și nu m-am putut supune.

Mai târziu, la o adunare, am văzut un videoclip cu o recitare din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să-mi înțeleg corupția. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Esența egoismului și ticăloșiei antihriștilor este evidentă; manifestările lor de acest fel sunt deosebit de proeminente. Biserica le încredințează o parte din lucrare, iar dacă aceasta le aduce renume și beneficii și le permite să-și arate chipul, sunt foarte interesați și dispuși să o accepte. Dacă este o muncă neapreciată sau care implică**

ofensarea oamenilor sau care nu le va permite să-și arate chipul sau care nu aduce niciun beneficiu pentru statutul sau reputația lor, nu au niciun interes și nu o vor accepta, de parcă această lucrare nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu ar fi lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Când întâmpină dificultăți, nu există nicio șansă ca ei să caute adevărul pentru a le rezolva, cu atât mai puțin să încerce să vadă imaginea de ansamblu și să acorde vreo atenție lucrării bisericii. De exemplu, în sfera lucrării casei lui Dumnezeu, pe baza nevoilor lucrării generale, pot exista unele transferuri de personal. În cazul în care câțiva oameni sunt transferați dintr-o biserică, care ar fi modul rațional prin care conducătorii acelei biserici să trateze problema? Care este problema, dacă ei sunt preocupați doar de interesele propriei biserici, mai degrabă decât de interesele generale și dacă nu sunt deloc dispuși să transfere oameni? De ce, în calitate de conducători de biserică, nu se pot supune rânduielilor generale ale casei lui Dumnezeu? Este o astfel de persoană atentă la voia lui Dumnezeu? Este atentă la imaginea de ansamblu a lucrării? Dacă nu se gândește la lucrarea casei lui Dumnezeu ca întreg, ci doar la interesele propriei biserici, nu este ea foarte egoistă și disprețuitoare? Conducătorii de biserică ar trebui să se supună necondiționat suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, precum și rânduielilor și coordonării centralizate ale casei lui Dumnezeu. Acest lucru este în concordanță cu adevărurile-principii. Atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu o cere, indiferent despre cine ar fi vorba, fiecare ar trebui să se supună coordonării și rânduielilor casei lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie controlat de niciun conducător sau lucrător individual, de parcă ar aparține acestuia sau de parcă ar fi supus deciziilor lui. Supunerea aleșilor lui Dumnezeu față de rânduielile centralizate ale casei lui Dumnezeu este absolut firească și

justificată și nu poate fi sfidată de nimeni. Cu excepția cazului în care un conducător sau un lucrător individual face un transfer irațional care nu este în conformitate cu principiul – caz în care acest lucru poate fi neascultat – toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să se supună și niciun conducător sau lucrător nu are dreptul sau vreun motiv să încerce să controleze pe cineva. Ați spune că există vreo lucrare care nu este lucrarea casei lui Dumnezeu? Există vreo lucrare care să nu implice extinderea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu? Toată este lucrarea casei lui Dumnezeu, fiecare lucrare este egală și nu există «al tău» și «al meu». […] Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să fie alocați central de către casa lui Dumnezeu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu niciun conducător, șef de echipă sau individ. Fiecare trebuie să acționeze conform principiului; aceasta este regula casei lui Dumnezeu. Când antihriștii nu acționează conform principiilor casei lui Dumnezeu, când uneltesc în mod constant de dragul statutului și intereselor lor și îi fac pe frații și surorile de calibru bun să-i slujească pentru a-și consolida puterea și statutul, nu este acest lucru egoist și ticălos? Din exterior, ținând alături de ei oameni de calibru bun și nepermițându-le să fie transferați de casa lui Dumnezeu dau impresia că s-ar gândi la lucrarea bisericii, dar, de fapt, ei se gândesc doar la puterea și statutul lor și deloc la lucrarea bisericii. Le este teamă că vor face prost lucrarea bisericii, vor fi înlocuiți și își vor pierde statutul. Când antihriștii nu se gândesc la lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu, când se gândesc doar la propriul statut și îl protejează fără nicio remușcare cu privire la costul pentru interesele casei lui Dumnezeu și când își apără statutul și interesele în detrimentul lucrării bisericii, acest lucru este egoist și ticălos. Când se confruntă cu o astfel de situație, cel puțin trebuie să gândească în conștiința lor: «Acești

oameni sunt toți ai casei lui Dumnezeu, nu sunt proprietatea mea personală. Și eu sunt membru al casei lui Dumnezeu. Ce drept am eu să opresc casa lui Dumnezeu din a transfera oameni? Ar trebui să iau în considerare interesele generale ale casei lui Dumnezeu, în loc să mă concentrez doar asupra lucrării din sfera propriilor responsabilități.» Acestea sunt gândurile care ar trebui să se regăsească la oamenii care au conștiință și rațiune și rațiunea pe care ar trebui să o aibă cei care cred în Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu se implică în lucrarea generală, iar bisericile în lucrarea parțială. Prin urmare, atunci când casa lui Dumnezeu are o nevoie deosebită din partea bisericii, cel mai important pentru conducători și lucrători este să respecte rânduielile casei lui Dumnezeu. Conducătorii falși și antihriștii nu au o astfel de conștiință și rațiune. Toți sunt egoiști, se gândesc doar la ei înșiși și nu se gândesc la lucrarea bisericii. Ei iau în considerare numai beneficiile din fața ochilor, nu iau în considerare lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu și, prin urmare, sunt absolut incapabili să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu. Sunt extrem de egoiști și ticăloși! În casa lui Dumnezeu, ei sunt chiar suficient de îndrăzneți pentru a fi obstructivi și chiar îndrăznesc să-și consolideze poziția; aceștia sunt oamenii cei mai lipsiți de umanitate, sunt oameni răi. Acesta este genul de oameni pe care îl reprezintă antihriștii. Ei se raportează întotdeauna la lucrarea bisericii, la frați și surori și chiar la toate bunurile casei lui Dumnezeu care se încadrează în sfera responsabilității lor ca la proprietatea lor privată. Depinde de ei cum sunt aceste lucruri distribuite, transferate și folosite, iar casa lui Dumnezeu nu are voie să se amestece. Odată ce sunt în mâinile lor, parcă sunt în posesia Satanei, nimeni nu are voie să se atingă de ele. Ei sunt cei mai tari, cei mai mari și oricine intră pe teritoriul lor trebuie să se supună ordinelor și

rânduielilor date de ei și să primească indicații de la ei. Aceasta este manifestarea egoismului și a ticăloșiei din caracterul antihristului” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și esența firii lor (Partea întâi)”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit propria stare. Dorința mea de a-i păstra pe frați și surori sub controlul meu și de a nu-i preda altor biserici a fost egoistă și josnică, și manifestam firea unui antihrist. În tot acest timp, m-am simțit realmente potrivnică și silită ori de câte ori liderul dorea să transfere pe cineva din bisericile noastre. Chiar am izbucnit, am făcut crize și m-am simțit atât de nedreptățită încât am început să plâng. Nu am fost de acord cu asta până când liderul nu a avut părtășie pentru a mă ajuta să-mi schimb gândirea și mi-a spus câteva lucruri frumoase. Eram precum conducătorul suprem pe care l-a dezvăluit Dumnezeu, dorind să am un cuvânt de spus asupra transferurilor de la bisericile de care eram responsabilă. Când era nevoie de oameni, puteau pleca dacă așa spuneam eu, dar fără permisiunea mea nimeni nu putea să-i atingă. Nimeni nu putea acționa fără un semn de aprobare din partea mea. Țineam bisericile ferm sub controlul meu, ținând totul sub comanda mea. Nu Hristos era la conducerea bisericilor – eu eram. Era de parcă nou-veniții care fuseseră cultivați îmi aparțineau. Am vrut să folosesc ceea ce au dobândit în datoria lor pentru a-mi consolida propria poziție. Eram atât de nerușinată! Nu eram eu pe calea unui antihrist care se împotrivește lui Dumnezeu? Această situație m-a făcut să mă gândesc și la pastorii și prezbiterii din lumea religioasă. Ei știu că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este martoră că Domnul S-a întors și a exprimat multe adevăruri, dar se tem că congregațiile lor Îl vor urma pe Dumnezeu Atotputernic odată ce vor vedea aceste adevăruri și ei își vor pierde statutul, reputația și mijloacele de trai, așa că fac tot ce le stă în putință pentru a-i feri pe credincioși de adevărata cale. Ei susțin de-a dreptul că oile sunt ale

lor și nu le vor lăsa să audă glasul lui Dumnezeu și să-L urmeze. Ei tratează credincioșii ca pe proprietatea lor privată, controlându-i îndeaproape și luptând cu Dumnezeu pentru ei. Acei pastori și prezbiteri sunt slujitorii răi, antihriștii expuși în zilele de pe urmă. În ce fel au fost acțiunile mele diferite în esența lor față de acei pastori și prezbiteri? Îi controlam pe ceilalți pentru a-mi proteja demnitatea și funcția. Știam că, dacă nu mă căiesc, voi sfârși blestemată și pedepsită de Dumnezeu laolaltă cu antihriștii. Aleșii lui Dumnezeu Îi aparțin Lui, nu oricărei ființe umane. Orice persoană de care este nevoie pentru o datorie în alte biserici poate fi transferată după necesități. Nu aveam niciun drept să țin pe nimeni în bisericile pe care le gestionam. Când liderii aranjează lucrarea și transferă oameni, îmi cer părerea din respect, precum și pentru o cooperare mai ușoară. În realitate, chiar și transferul direct al cuiva fără consimțământul meu ar fi justificat. Nu aveam niciun drept să țin oamenii sub controlul meu. Știam că nu pot continua să trăiesc într-o manieră atât de egoistă. Dumnezeu îmi dăduse viață, așa că de ce luptam pentru mine? Poate că nu pot aduce o mare contribuție bisericii, dar cel puțin nu ar trebui să mă amestec. Trebuia să fac mai mult în beneficiul lucrării bisericii. După aceea, ori de câte ori a fost necesar, am ajutat în mod proactiv cu transferurile și am încetat să mă gândesc la renumele și funcția proprie.

Mai târziu, o soră pe care o transferasem la o altă biserică mi-a trimis un mesaj, spunând că ea și alți frați și surori au obținut atât de multe din lucrarea lor de răspândire a Evangheliei acolo. M-am simțit atât bucuroasă, cât și rușinată. Motivul pentru care m-am simțit nespus de bucuroasă era că și-au putut aduce aportul în răspândirea Evangheliei Împărăției. Însă ceea ce m-a făcut să mă simt rușinată a fost că, dacă aș fi oferit de bunăvoie oameni fără a sta în cale, atunci ar fi putut fi instruiți mai devreme. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, pentru că nu mai voiam să mai trăiesc după firea mea

coruptă, ci în schimb, să ofer candidați buni, să contribui la lucrarea de evanghelizare și să-mi îndeplinesc datoria.

91. Adevărul din spatele neglijenței

de Victor, Coreea de Sud

În octombrie 2021, am terminat de produs un videoclip. Am muncit din greu și am investit mult timp și energie în el, dar, spre surprinderea noastră, când conducătorul l-a analizat, ne-a indicat detaliat problemele. A spus că acel viodeclip nu era bine făcut, că nu era mai bun decât videoclipurile anterioare și că trebuia refăcut. Auzind asta, am fost surprins. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că vor fi probleme atât de mari. N-ar fi însemnat asta că tot efortul nostru și resursele fuseseră în van? Părea o pierdere uriașă.

Eram oarecum nedumerit. Nu știam cum să trec peste situația asta sau ce lecție trebuia să învăț. Mă gândeam că videoclipul trecuse prin mai multe etape de editare, timp în care ă conducătorul îl urmărise, dar nu menționase niciodată acele probleme. Simțeam că nu am calibru, așa că era normal ca eu să trec cu vederea astfel de probleme. Dar m-am tot gândit la asta și ceva mi s-a părut aiurea. Erau oare probleme atât de mari doar pentru că îmi lipsea calibrul? Îmi făceam foarte prost datoria; care era cauza acestei probleme? Apoi, mi-am amintit ceva ce spusese înainte conducătorul, că verificase videoclipul doar pentru concepte și continuitate, dar asta nu însemna că nu erau probleme. Ne spusese să ne gândim la asta, să-l verificăm minuțios și să rezolvăm problemele găsite. Dar eu n-am făcut asta. M-am gândit că, de vreme ce conducătorul văzuse videoclipul, ar trebui să fie în regulă, așa că, în timpul producției, nu l-am revizuit cu atenție și nici nu m-am gândit prea mult la el. Am avut o atitudine cu totul neglijentă și superficială. Apoi, când au apărut problemele, am spus că îl evaluase deja conducătorul. Nu fugeam de responsabilitate? Era absurd din partea mea. Apoi, m-am gândit că sigur aveam o lecție de învățat din asta,

așa că m-am rugat și am căutat, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să mă cunosc mai bine.

Câteva zile mai târziu, sora cu care am lucrat m-a rugat să evaluez cu ea un videoclip finalizat. Mi-am spus părerea despre niște probleme observate în evaluarea mea, dar ea a zis că îl vizionase conducătorul și spusese că îi plăcea conceptul și că ar trebui să-l terminăm imediat. Aveam câteva sugestii privind revizuirea, dar nu am îndrăznit să le menționez după ce am auzit că îl vizionase conducătorul și spusese că îi plăcea. M-am temut că nu gândeam corect și că am face unele modificări care s-ar dovedi greșite. Atunci nu aș fi făcut decât să încurc. Dar am văzut câteva probleme reale în videoclip, așa că am rugat un alt frate să-l vizioneze, iar el a fost de acord cu mine. M-am gândit că ar trebui să deschid din nou subiectul. Apoi, însă, m-am gândit că, dacă îl revizuiam și modificările sugerate de mine erau problematice, atunci, când conducătorul ar fi întrebat cine le făcuse, nu ar fi fost responsabilitatea mea? Nu aș fi fost emondat?Dacă noi îndrăzneam și-l întrebam pe conducător, iar el spunea că e în regulă, nu mai era nevoie de alte modificări. Ne-ar fi scutit de efort și n-am fi fost nevoiți să mai stăruim asupra lui. Prin urmare, i-am sugerat sorei care-mi era parteneră să-l întrebăm pe conducător, ca să putem fim noi liniștiți. Dar, de îndată ce am rostit cuvintele, am simțit că ceva nu era în ordine. Situația asta îmi era foarte cunoscută, și anume că aveam un singur răspuns la auzul unei opinii diferite: să-l întrebăm pe conducător și să decidă el. Dacă el își dădea acordul, nu trebuia să ne mai preocupăm și puteam merge mai departe; dar altfel, dacă spunea că sunt probleme, făceam modificări. Așa am procedat de fiecare dată. De fapt, nu însemna că nu cunoșteam principiile și cerințele pentru videoclipuri. Puteam să căutăm adevărul și să acționăm conform principiilor pentru astfel de situații, iar conducătorul spusese clar că evaluarea sa era doar o privire de ansamblu asupra videoclipului și că era

nevoie ca noi să verificăm și să reparăm orice greșeală cât de mică. Asta era responsabilitatea pe care trebuia să o îndeplinesc, asta era treaba mea. Așadar, de ce nu puneam deloc suflet în asta? În fața problemelor sau a diferențelor de opinie, nu căutam principiile cu frații și surorile ca să ajungem la un consens și să fiu responsabil, ci, în schimb, le pasam conducătorului și nu-mi făceam datoria. Apoi, mi-am amintit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: **„Unii oameni sunt mereu foarte pasivi în îndatoririle lor, stând, așteptând și bazându-se mereu pe alții. Ce fel de atitudine este aceasta? Este iresponsabilitate. […] Tu vorbești despre cuvinte și doctrine și spui numai lucruri care sună plăcut, dar nu faci nicio lucrare practică. Dacă nu dorești să-ți îndeplinești datoria, ar trebui să demisionezi. Nu îți păstra poziția fără a face nimic acolo. A face acest lucru nu provoacă rău aleșilor lui Dumnezeu și nu compromite lucrarea bisericii? În felul în care vorbești, se pare că înțelegi tot felul de doctrine, dar când ești rugat să îndeplinești o datorie, ești neglijent și superficial și deloc conștiincios. Înseamnă acest lucru că te sacrifici sincer pentru Dumnezeu? Nu ești sincer când vine vorba de Dumnezeu, dar simulezi sinceritatea. Ești capabil să-L înșeli? În felul în care vorbești de obicei, pare să existe o credință atât de mare; ai vrea să fii stâlpul bisericii și punctul ei de sprijin. Însă când îndeplinești o datorie, ești și mai puțin util ca un băț de chibrit. Nu înseamnă asta să-L înșeli pe Dumnezeu cu ochii larg deschiși? Știi ce va rezulta din încercarea ta de a-L înșela pe Dumnezeu? Te va detesta, te va respinge și te va alunga! Toți oamenii sunt dezvăluiți în îndeplinirea îndatoririlor lor – doar numește o persoană responsabilă de o datorie și nu va dura mult până când se va dezvălui dacă este o persoană cinstită sau una înșelătoare și dacă este sau nu iubitoare de adevăr. Cei care iubesc adevărul își pot îndeplini îndatoririle cu sinceritate și susține**

lucrarea casei lui Dumnezeu; cei care nu iubesc adevărul nu susțin deloc lucrarea casei lui Dumnezeu și sunt iresponsabili în îndeplinirea îndatoririlor. Acest lucru este imediat limpede pentru cei care văd clar. Nicio persoană care își îndeplinește prost datoria nu este iubitoare de adevăr sau o persoană cinstită; toți oamenii ca aceștia vor fi dezvăluiți și alungați" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind onest poți trăi ca o adevărată ființă umană"). Dumnezeu spune că trebuie să ne asumăm responsabilitatea în datoria noastră și să facem lucrare practică. Doar așa ne putem face bine datoria. Dacă nu punem suflet în datoria noastră și, în schimb, pur și simplu lucrăm de mântuială, fără a trata serios problemele sau fără a ne asuma responsabilitatea, dorindu-ne mereu să o pasăm altcuiva și făcând doar o treabă superficială, nu ne putem face datoria bine, iar Dumnezeu va fi nemulțumit. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni sunt inutili și nedemni de îndeplinirea vreunei datorii. Mi-am dat seama că eram chiar așa cum descria Dumnezeu. Când întâmpinam probleme în datoria mea, dacă o făceam din tot sufletul, rugându-mă, căutând și având părtășie despre principii cu surorile și ceilalți frați, ajungeam la un acord și găseam o soluție. Dar am considerat că e prea complicat și n-am vrut să fac un efort. Așadar, am vrut să mă duc direct la conducător, gândindu-mă că ar fi mai puțin complicat dacă ar lua el o decizie. Asta ne-ar scuti de multe bătăi de cap. Altfel, doar am vorbi la nesfârșit și tot ar fi posibil să nu găsim un răspuns. Prin urmare, am pasat destule probleme conducătorului. În calitate de lider de echipă, nu-mi asumam responsabilitățile și nu plăteam prețul pe care trebuia să-l plătesc. În plus, în discuțiile noastre de lucru, uneori observam probleme sau primeam luminarea Duhului Sfânt, dar, după ce le explicam, dacă un frate sau o soră împărtășea o părere diferită, tăceam mâlc. Mă temeam că ceilalți vor spune că sunt arogant, și mai înspăimântător pentru mine era că, dacă existau probleme, trebuia să-mi

asum responsabilitatea. Mi se părea că, de vreme ce-mi spusesem părerea, de ei depindea să o ia în considerare, și dacă nu reușeam să ajungem la un consens, îl puteam întreba pe conducător. Astfel, dacă se ivea vreo problemă, măcar nu se răsfrângea totul asupra mea. Nu căutam să acționez în conformitate cu adevărurile-principii și cu atât mai puțin mă gândeam la ce ar avantaja biserica. Nu voiam să plătesc nici cel mai mic preț și eram iresponsabil. În aparență, descopeream și aduceam în discuție problemele, dar nu le rezolvam. Mereu îi lăsam pe alții să aibă ultimul cuvânt și nu luam nicio decizie. Oare nu jucam necinstit, eram egoist și demn de dispreț? Nu sprijineam interesele bisericii. Înainte, ori de câte ori întâmpinam o problemă, îl întrebam pe conducător, gândindu-mă că era rezonabil să întreb când nu înțelegeam ceva, în loc să am orbește încredere în mine. Cu revelația cuvintelor lui Dumnezeu, am putut să îmi dau seama că eram iresponsabil, neatent în datoria mea și că nu eram devotat. Acum că am realizat asta, mi-am dat seama că am fost obtuz și indiferent. Confruntat cu aceste situații, eu n-am căutat niciodată adevărul și nici n-am învățat vreo lecție. Mereu îmi făceam datoria cu delăsare, fără să îmi asum responsabilitatea. Era un mod foarte periculos de a-mi face datoria. Acum, am găsit probleme, iar partenera mea a avut idei diferite. Dacă nu căutam adevărurile-principii cu ea ca să ajungem la o înțelegere sau ca să găsim o soluție, și doar alergam să-l întreb pe conducător, era un semn clar al delăsării. Mi-am dat seama că trebuie să-mi schimb starea, că dacă mai eram mediocru și iresponsabil, comiteam cu bună știință o greșeală. Prin urmare, i-am sugerat partenerei mele să mai facem o versiune și să le comparăm pe cele două, apoi să-l rugăm pe conducător să o evalueze pe cea pe care o considerăm mai bună. Ea și-a dat acordul pentru acest aranjament. După ce am pus asta în practică, m-am simțit ușurat.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oare o persoană care se teme să-și asume responsabilitatea în îndeplinirea datoriei sale este lașă sau există o problemă cu firea sa? Trebuie să fii capabil să faci diferența. Adevărul este că aceasta nu este o problemă de lașitate. Dacă acea persoană ar căuta avere sau ar face un lucru în interes propriu, cum ar putea fi atât de curajoasă? Și-ar asuma orice risc. Însă când face lucruri pentru biserică, pentru casa lui Dumnezeu, nu își asumă niciun risc. Astfel de oameni sunt egoiști și ticăloși, cei mai perfizi dintre toți. Oricine nu își asumă responsabilitatea în îndeplinirea unei datorii nu este câtuși de puțin sincer față de Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre loialitatea sa. Ce fel de persoană îndrăznește să-și asume responsabilitatea? Ce fel de persoană are curajul să poarte o povară grea? Cineva care preia conducerea și iese curajos în față într-un moment crucial pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, care nu se teme să poarte o responsabilitate grea și să îndure greutăți mari atunci când vede lucrarea cea mai importantă și crucială. Acesta este cineva loial lui Dumnezeu, un bun soldat al lui Hristos. Se poate spune oare că toți cei care se tem să-și asume responsabilitatea în datoria lor o fac pentru că nu înțeleg adevărul? Nu; este o problemă în umanitatea lor. Nu au simțul dreptății sau al responsabilității, sunt oameni egoiști și ticăloși, nu credincioși în Dumnezeu cu inimă adevărată și nu acceptă câtuși de puțin adevărul. Din acest motiv, nu pot fi mântuiți. Credincioșii în Dumnezeu trebuie să plătească un preț mare pentru a dobândi adevărul și vor întâmpina multe obstacole în a-l practica. Ei trebuie să se lepede de lucruri, să-și abandoneze interesele trupești și să îndure o oarecare suferință. Abia atunci vor putea pune adevărul în practică. Prin urmare, poate cineva care se teme să-și asume responsabilitatea să practice adevărul? Cu**

siguranță nu poate să practice adevărul, darămite să-l câștige. Îi este frică să practice adevărul, să nu sufere o pierdere în ceea ce privește interesele sale; îi este frică de umilință, de denigrare și de judecată și nu îndrăznește să practice adevărul. Prin urmare, nu-l poate dobândi și, indiferent de câți ani crede în Dumnezeu, nu poate ajunge la mântuire din partea Sa. Aceia care pot să îndeplinească o datorie în casa lui Dumnezeu trebuie să fie oameni a căror povară este lucrarea bisericii, care își asumă responsabilitatea, care susțin adevărurile-principii, care pot să sufere și plătesc un preț. Dacă oamenii au carențe în aceste domenii, nu sunt potriviți pentru a îndeplini o datorie și nu îndeplinesc condițiile pentru îndeplinirea ei. Există mulți oameni cărora le este frică să își asume responsabilitatea în îndeplinirea unei datorii. Frica lor se manifestă în trei moduri principale. Primul este că aleg îndatoriri care nu necesită asumarea responsabilității. Dacă un lider de biserică rânduiește pentru ei să îndeplinească o datorie, ei întreabă mai întâi dacă trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ea: dacă trebuie, nu o acceptă. Dacă nu le cere să își asume responsabilitatea și să răspundă de ea, o acceptă cu reticență, dar tot trebuie să vadă dacă lucrarea este istovitoare sau neplăcută și, în ciuda acceptării reticente a datoriei, nu sunt motivați să o îndeplinească bine, preferând în continuare să fie neglijenți și superficiali. Tihna, nu truda și nici greutatea trupească – acesta este principiul lor. Al doilea mod este că, atunci când o greutate se abate asupra lor sau întâmpină o problemă, prima dată recurg la a o raporta unui conducător și a-l pune pe acesta să se ocupe de ea și să o rezolve, sperând să-și poată păstra tihna. Nu le pasă cum se ocupă liderul de problemă și nu se gândesc deloc la asta – atât timp cât nu sunt ei înșiși responsabili, totul e bine pentru ei. Este o astfel de îndeplinire a datoriei loială față de Dumnezeu? Se numește a pasa o

problemă, a se abate de la datorie, a juca feste. Sunt numai vorbe goale; nu fac nimic real. Ei își spun: «Dacă îmi revine mie să rezolv acest lucru, dacă ajung să fac o greșeală? Atunci când vor cerceta cine este vinovatul, nu se vor ocupa de mine? Nu va cădea toată responsabilitatea în primul rând pe mine?» Pentru asta își fac ei griji. Dar crezi că Dumnezeu poate să examineze atent toate lucrurile? Toată lumea face greșeli. Dacă o persoană cu intenții bune nu are experiență și nu s-a ocupat înainte de vreo problemă, dar s-a străduit, Dumnezeu vede asta. Trebuie să crezi că Dumnezeu analizează toate lucrurile și inima omului. Dacă cineva nu crede nici măcar asta, nu este un non-credincios? Ce însemnătate ar putea avea îndeplinirea unei datorii de către o astfel de persoană? […] Mai există un mod în care se manifestă frica unei persoane de a-și asuma responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, unii oameni fac doar puțină lucrare simplă, superficială, care nu presupune asumarea răspunderii. Lucrarea care presupune greutăți și asumarea răspunderii este pasată altora, iar dacă se întâmplă să nu meargă ceva bine, dă vina pe acei oameni și iese basma curată. […] Dacă aceștia nu au simțul răspunderii în îndeplinirea datoriei lor, cum pot să o îndeplinească bine? Cei care nu se sacrifică în mod sincer pentru Dumnezeu nu pot îndeplini bine nicio datorie, iar cei care se tem să-și asume răspunderea doar vor întârzia lucrurile când își îndeplinesc îndatoririle. Astfel de oameni nu sunt de încredere sau fiabili; își îndeplinesc datoria doar pentru a avea ce băga în gură” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). Cuvântul lui Dumnezeu chiar mi-a atins o coardă sensibilă și am avut impresia că El descria exact starea mea de atunci. Făcând lucrarea încredințată de biserică, nu lucram după adevărurile-principii și nu mă bazam pe Dumnezeu ca să dau tot ce pot. În

schimb, scăpam de probleme și mă eschivam de responsabilitate, lăsând lucrurile pe umerii conducătorului, ca să se ocupe el de ele. Făceam ce spunea conducătorul, gândindu-mă că, dacă la final ceva nu e făcut bine, nu voi fi tras la răspundere și nu voi fi emondat. Nu însemna asta că jucam feste? Am crezut chiar că era un mod inteligent de a face lucrurile. Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că mă eschivam de la responsabilitate, îmi neglijam datoria și eram viclean. Eram viclean și înșelător față de Dumnezeu în datoria mea. Mereu îmi lăsam câte o portiță, ca să pot să evit responsabilitatea. Nu eram sincer, nu plăteam adevăratul preț și nici nu încercam să fac tot ce-mi stătea în putere. Eram superficial și necinstit și, chiar dacă făceam servicii, nu eram loial. Nu eram demn de o datorie. Mi-am dat seama că, ori de câte ori terminam de făcut un videoclip, cât timp conducătorul spunea la analiza preliminară că e bun, nu-l revizuiam serios și nu mă gândeam temeinic la el. Chiar dacă alții făceau sugestii în timpul procesului de producție, nu le acordam prea multă atenție. Aruncam o privire rapidă și spuneam că e în regulă. Eram foarte iresponsabil. Drept urmare, câteva dintre videoclipurile terminate aveau probleme și au fost trimise înapoi la revizuit. Uneori, echipa nu ajungea la un consens în privința unui videoclip, iar eu deși vedeam problema, nu spuneam nimic decisiv, mergând, în schimb, la conducător ca să decidă el. Câteodată nu înțelegeam cu adevărat principiile unei probleme, nu ne puteam asigura că lucrurile se făceau la standardul cerut și aveam nevoie de îndrumarea conducătorului ca să ne ajute să corectăm erorile. Dar unele probleme puteam și noi să le rezolvăm, totuși eu găseam pur și simplu o chichiță ca să nu fac un lucru de care eram capabil. Nu am plătit prețul care se cuvenea și nici nu m-am gândit suficient la asta, ci pur și simplu am ales calea ușoară. Nu am căutat adevărurile-principii și nici nu m-am gândit la problemele întâlnite. Nici nu am încercat să recapitulez sau să învăț din

abateri și greșeli. Să fac lucrurile astfel a devenit un obicei. Chiar mă gândeam că toți au greșit în datoria lor, așa că dacă treceam cu vederea anumite probleme, o făceam deoarece nu aveam calibru. Lăsând la o parte faptul că vedeam problemele sau nu, nici măcar nu am avut un real simț al responsabilității, cum ar fi trebuit. Pentru a mă proteja, eram neatent și iresponsabil în îndeplinirea datoriei mele și chiar lăsam responsabilitatea pe umerii conducătorului când apăreau probleme. Distorsionam adevărul, făcând din toate problemele altcuiva. Acum mi-am dat seama că nu era o chestiune de calibru, ci o problemă cu umanitatea mea.

Apoi, am citit un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă te protejezi ori de câte ori ceva se abate asupra ta și îți lași o portiță de scăpare, o ușă prin spate, pui adevărul în practică? Acest lucru nu înseamnă să practici adevărul, ci să fii șiret. Îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu acum. Care este primul principiu al îndeplinirii unei datorii? Acesta presupune că mai întâi trebuie să îndeplinești acea datorie din toată inima, fără să cruți niciun efort și să protejezi interesele casei lui Dumnezeu. Acesta este adevăr-principiu, unul pe care ar trebui să-l pui în practică. A te proteja lăsându-ți o portiță de scăpare, o ușă prin spate, reprezintă principiul de practică urmat de necredincioși și cea mai elevată filosofie a lor. A ține cont în primul rând de propria persoană în privința tuturor lucrurilor și a pune propriile interese înaintea tuturor, a nu te gândi la alții, a nu avea nicio legătură cu interesele casei lui Dumnezeu și cu interesele celorlalți, a te gândi mai întâi la propriile interese și apoi la o portiță de scăpare – nu este asta ceea ce reprezintă un necredincios? Exact așa este un necredincios. O astfel de persoană nu este potrivită pentru a îndeplini o datorie**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au

impresionat profund. Nu-mi imaginasem vreodată că perspectiva din care îmi îndeplineam datoria era cea a unui necredincios. În fața problemelor, mă gândeam mereu la interesele mele, temându-mă că problemele se vor întoarce împotriva mea. Așa că păream că-mi îndeplinesc datoria, dar, de fapt nu depuneam mereu tot efortul, nu căutam adevărul, nu acționam potrivit principiilor și nici nu aveam în vedere interesele bisericii. În plus, mă mulțumeam ca în datoria mea să muncesc puțin, fără entuziasm, în fiecare zi. Nu era același lucru cu un necredincios care lucrează pentru un șef? Când eu și partenera mea aveam opinii diferite, de ce voiam să las conducătorul să decidă? Era o chestiune care ținea de faptul că nu voiam să-mi asum responsabilitatea. Așadar, cu toate că observam clar unele probleme reale, îl lăsam pe conducător să decidă în privința lor, și chiar mi se părea că e în regulă să fac asta. Mi-am dat seama că a nu-mi asuma responsabilitatea devenise o dezvăluire firească a naturii mele. Eram cu adevărat șiret, egoist și nu mai eram de încredere. Mă jucam, eram viclean și eram total lipsit de sinceritate. Asemenea oameni chiar nu sunt demni de îndeplinirea unei datorii. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Unii oameni nu își asumă nicio responsabilitate atunci când își îndeplinesc datoria, sunt întotdeauna neglijenți și superficiali. Deși pot să vadă problema, nu sunt dispuși să caute o soluție și se tem să ofenseze oamenii, așa că se pripesc când fac lucruri, astfel încât lucrarea trebuie refăcută. De vreme ce îndeplinești această datorie, ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru aceasta. De ce nu o iei în serios? De ce ești superficial și neglijent? Și ești neatent în responsabilitățile tale atunci când îți îndeplinești datoria în acest fel? Indiferent cine își asumă responsabilitatea principală, toți ceilalți sunt responsabili pentru supravegherea lucrurilor, toată lumea trebuie să aibă această povară și acest simț al responsabilității – însă niciunul dintre voi nu acordă**

atenție, sunteți chiar superficiali, nu aveți loialitate, sunteți neatenți în îndatoririle voastre! Nu este vorba de faptul că nu puteți să vedeți problema, ci că nu sunteți dispuși să vă asumați responsabilitatea – și nici nu vreți să acordați vreo atenție acestei chestiuni atunci când vedeți problema, vă mulțumiți cu «destul de bine». A fi neglijent și superficial în acest fel nu este oare o încercare de a-L înșela pe Dumnezeu? Dacă, atunci când am lucrat și am avut părtășie despre adevăr cu voi, aș fi crezut că «destul de bine» era acceptabil, atunci după cum se cuvine fiecăruia dintre calibrele și căutările voastre, ce ați putea câștiga din asta? Dacă aș fi avut aceeași atitudine ca voi, nu ați putea câștiga nimic. De ce spun acest lucru? Parțial este pentru că voi nu faceți nimic sincer și parțial pentru că aveți un calibru destul de redus, sunteți destul de amorțiți. Din cauză că vă văd pe toți amorțiți, fără dragoste de adevăr și că nu urmăriți adevărul, precum și din cauza calibrelor voastre slabe, trebuie să vorbesc detaliat. Trebuie să vă spun totul în detaliu, să descompun lucrurile și să le fragmentez în discursul Meu, să vorbesc despre lucruri din toate punctele de vedere, în toate modurile. Doar atunci înțelegeți puțin. Dacă aș fi superficial cu voi și aș vorbi puțin despre orice subiect, oricând aș avea chef, fără a chibzui la asta și fără a Mă deranja, fără a-Mi pune sufletul în asta, nevorbind când nu am chef, ce ați putea câștiga? Având calibre ca ale voastre, nu ați înțelege adevărul. Nu ați câștiga nimic, și cu atât mai puțin nu ați atinge mântuirea. Dar nu pot face asta; în schimb, trebuie să vorbesc în detaliu. Trebuie să dau exemple privind stările fiecărui tip de persoană, atitudinile pe care oamenii le au față de adevăr și fiecare fel de fire coruptă; numai atunci veți pricepe ceea ce spun și veți înțelege ceea ce auziți. Indiferent despre ce aspect al adevărului este părtășia, Eu vorbesc prin diferite mijloace, cu stiluri de părtășie pentru

adulți și pentru copii și, de asemenea, sub formă de raționamente și povești, folosind teoria și practica și vorbind despre experiențe, pentru ca oamenii să poată să înțeleagă adevărul și să pătrundă în realitate. În acest fel, cei care au calibru și inimi vor avea șansa să înțeleagă și să accepte adevărul și să fie mântuiți. Dar atitudinea voastră față de datorie a fost întotdeauna una de nepăsare și superficialitate, de a tărăgăna lucrurile și nu sunteți preocupați de cât de multă întârziere cauzați. Nu vă gândiți la cum să căutați adevărul pentru a rezolva problemele, nu vă gândiți la modul în care să vă îndepliniți datoria cum trebuie pentru a fi capabili să fiți mărturie pentru Dumnezeu. Asta înseamnă să vă neglijați datoria. Prin urmare, viața voastră evoluează foarte încet, dar pe voi nu vă supără cât timp ați pierdut. De fapt, dacă v-ați îndeplini datoria în mod conștiincios și responsabil, nu ar dura nici măcar cinci sau șase ani până când ați putea să vorbiți despre experiențele voastre și să mărturisiți pentru Dumnezeu, iar diferitele lucrări ar fi realizate cu un mare efect – însă voi nu sunteți dornici să fiți atenți la voia lui Dumnezeu și nici nu tindeți spre adevăr. Sunt unele lucruri pe care nu știți cum să le faceți, așa că vă dau instrucțiuni exacte. Nu trebuie să vă gândiți, trebuie doar să ascultați și să-i dați drumul. Aceasta este singura și puțina responsabilitate pe care trebuie să v-o asumați – dar chiar și aceasta vă depășește. Unde este loialitatea voastră? Nu se vede nicăieri! Tot ceea ce faceți este să spuneți lucruri care sună plăcut. În inimile voastre, știți ce ar trebui să faceți, dar pur și simplu nu practicați adevărul. Aceasta este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și, la bază, stă o lipsă de iubire pentru adevăr. În inimile voastre, știți foarte bine cum să acționați în conformitate cu adevărul – pur și simplu nu îl puneți în practică. Aceasta este o problemă gravă; vă uitați la adevăr fără să-l puneți în practică. Nu sunteți deloc

persoane care Îl ascultă pe Dumnezeu. Pentru a îndeplini o datorie în casa lui Dumnezeu, trebuie măcar să căutați și să practicați adevărul și să acționați conform principiilor. Dacă nu poți practica adevărul în îndeplinirea îndatoririlor tale, atunci unde poți să-l practici? Iar dacă nu practici nimic din adevăr, atunci ești un non-credincios. Care este scopul tău, cu adevărat, dacă nu accepți adevărul – cu atât mai puțin îl practici – și, pur și simplu, faci lucrurile de mântuială în casa lui Dumnezeu? Vrei să faci din casa lui Dumnezeu căminul tău de bătrâni sau o casă de caritate? Dacă da, te înșeli – casa lui Dumnezeu nu are grijă de profitori, de risipitori. Orice persoană cu o umanitate slabă, care nu își îndeplinește cu bucurie datoria, care este nepotrivit să îndeplinească o datorie, trebuie să fie înlăturat; toți non-credincioșii care nu acceptă deloc adevărul trebuie să fie îndepărtați. Unii oameni înțeleg adevărul, dar nu pot să îl pună în practică atunci când își realizează îndatoririle. Când văd o problemă, ei nu o rezolvă și, chiar dacă știu că este responsabilitatea lor, nu se dedică în totalitate acelui lucru. Dacă nici măcar nu duci la îndeplinire responsabilitățile de care ești capabil, atunci ce valoare sau efect ar putea avea realizarea datoriei tale? Are sens să crezi în Dumnezeu astfel? Cineva care înțelege adevărul, dar nu îl poate practica și care nu poate suporta greutățile pe care ar trebui să le suporte – o astfel de persoană nu este aptă să realizeze o datorie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune").

Mi-a fost foarte rușine după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu e perfect sincer în felul în care tratează oamenii. Pentru a ne mântui, folosește diverse metode în părtășia Sa cu noi, oferindu-ne o părtășie extrem de detaliată despre diverse aspecte ale adevărului, și este foarte răbdător când face asta. Ne oferă multe exemple pentru a ne îndruma în caz

că nu înțelegem și mereu ne comunică adevăruri pentru a ne uda și a ne aproviziona și a plătit cel mai mare preț posibil. Am reflectat la atitudinea cu care-mi îndeplineam datoria și mi-am dat seama că biserica îmi încredințase o datorie extrem de importantă, dar eu nu îmi asumam responsabilitatea. O abordam cu neatenție, lenevind oricând era posibil, înșelând și fiind șiret. Unde era umanitatea mea? Dumnezeu era sincer cu noi, dar eu nu-I ofeream înapoi decât înșelăciune. Înainte, citisem în cuvintele lui Dumnezeu despre niște oameni cu umanitate slabă, dar nu am făcut legătura cu mine. Dar apoi, am văzut că aveam într-adevăr umanitate slabă și că eram lipsit de conștiință. Părea că îmi fac datoria în fiecare zi, că plătesc cât de cât un din preț și că făceam tot ceea ce trebuia să fac. Dar nu eram cu inima deschisă față de Dumnezeu. Nu încercam să fac tot ce puteam în datoria mea, să dau tot ce pot, să fiu atent și conștiincios. În schimb, eram superficial și făceam totul de mântuială. Nu îmi îndeplineam o datorie – nici măcar nu mă ridicam la standardul de a face un serviciu. Știam că nu puteam să compensez pierderile provocate lucrării din cauza iresponsabilității mele. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea ocazia de a mă pocăi și, din acel moment, m-am hotărât să-mi schimb atitudinea în datoria mea. Nu puteam continua fiind atât de nepăsător.

Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Întrucât oamenii au firi corupte, ei sunt adesea superficiali și nepăsători când își realizează îndatoririle. Aceasta este una dintre cele mai grave probleme posibile. Ca oamenii să-și realizeze îndatoririle cum se cuvine, ei trebuie să se ocupe mai întâi de problema superficialității și a nepăsării. Câtă vreme au o astfel de atitudine superficială și nepăsătoare, ei nu vor fi capabili să-și realizeze îndatoririle cum se cuvine, ceea ce înseamnă că este extrem de important să se rezolve problema superficialității și a nepăsării. Așadar, cum ar trebui ei să practice? Mai**

întâi, ei trebuie să rezolve problema stării lor de spirit; trebuie să-și abordeze îndatoririle corect și să facă lucrurile cu seriozitate și cu un simț al răspunderii. Nu ar trebui să intenționeze să fie înșelători sau superficiali. Datoria unui om este îndeplinită pentru Dumnezeu, nu pentru o anumită persoană; dacă oamenii sunt capabili să accepte examinarea minuțioasă a lui Dumnezeu, vor avea starea de spirit corectă. În plus, după ce fac ceva, oamenii trebuie să examineze acel lucru și să reflecteze asupra lui, iar dacă se simt un pic neliniștiți în inimile lor și, după o inspecție detaliată, descoperă că există cu adevărat o problemă, atunci trebuie să facă schimbări; odată ce sunt făcute aceste schimbări, ei se vor simți liniștiți în inimile lor. Când oamenii se simt neliniștiți, asta dovedește că există o problemă, iar ei trebuie să examineze sârguincios ceea ce au făcut, mai ales în stadiile esențiale. Aceasta este o atitudine responsabilă față de îndeplinirea datoriei. Când un om poate să fie serios, să-și asume responsabilitatea și să-și dedice toată inima și forța, lucrarea va fi făcută cum se cuvine. Uneori ai starea de spirit greșită și nu poți găsi sau descoperi o greșeală care este limpede ca lumina zilei. Dacă ai avea starea de spirit corectă, atunci, cu luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, ai fi capabil să identifici problema. Dacă Duhul Sfânt te-ar îndruma și ți-ar oferi o conștientizare, permițându-ți să simți claritate în inimă și să știi în ce constă eroarea, atunci ai fi capabil să corectezi abaterea și să te lupți pentru adevărurile-principii. Dacă te-ai afla în starea de spirit greșită, absent și nepăsător, ai fi capabil să observi greșeala? Nu ai fi. Ce vedem din acest lucru? Asta arată că, pentru a-și îndeplini bine îndatoririle, este foarte important ca oamenii să coopereze; stările lor de spirit sunt foarte importante și este foarte important încotro își direcționează gândurile și ideile. Dumnezeu cercetează și poate să vadă în ce stare de

spirit sunt oamenii și câtă energie consumă în timp ce își realizează îndatoririle. Este crucial ca oamenii să își pună toată inima și puterea în ceea ce fac. Cooperarea lor este o componentă crucială. Oamenii vor acționa cu toată inima și puterea lor numai dacă se străduiesc să nu aibă niciun regret cu privire la îndatoririle pe care le-au dus la bun sfârșit și la lucrurile pe care le-au făcut și să nu fie datori lui Dumnezeu. Dacă nu reușești, în mod constant, să îți pui toată inima și toată puterea în îndeplinirea datoriei tale, dacă ești veșnic neglijent și superficial și cauzezi un rău enorm lucrării și eșuezi cu privire la rezultatele cerute de Dumnezeu, atunci un singur lucru ți se poate întâmpla: vei fi alungat. Și atunci va mai fi timp pentru regrete? Nu va mai fi. Aceste acțiuni vor deveni o lamentare eternă, o pată! A fi veșnic nepăsător și superficial este o pată, este o fărădelege gravă – da sau nu? (Da.) **Trebuie să te străduiești să-ți îndeplinești obligațiile și tot ceea ce ar trebui să faci, cu toată inima și puterea ta, nu trebuie să fii neglijent și superficial, sau să păstrezi vreun regret. Dacă poți face asta, Dumnezeu Își va aminti de datoria pe care o îndeplinești. Acele lucruri de care Își amintește Dumnezeu sunt fapte bune. Care sunt, așadar, lucrurile de care Dumnezeu nu Își amintește?** (Acestea sunt fărădelegile și faptele rele.) **S-ar putea să nu accepți că sunt fapte rele dacă ar fi descrise astfel în prezent, dar, dacă va veni o zi în care aceste lucruri vor avea consecințe grave și vor provoca o influență negativă, atunci vei simți că aceste lucruri nu sunt simple fărădelegi comportamentale, ci fapte rele. Când îți vei da seama de acest lucru, vei fi plin de regrete și vei gândi: «Ar fi trebuit să aleg să fiu câtuși de puțin precaut! Dacă m-aș fi gândit mai mult și aș fi depus mai mult efort la început, această consecință ar fi putut fi evitată.» Nimic nu va șterge această pată veșnică din inima ta și, dacă asta te-ar lăsa veșnic îndatorat, atunci ai**

da de necaz. Așa că astăzi trebuie să te străduiești să-ți pui toată inima și puterea în însărcinarea dată de Dumnezeu, să îndeplinești fiecare datorie cu o conștiință curată, fără regrete și într-o manieră de care Dumnezeu Își va aminti. Orice ai face, nu fi neglijent și superficial. Dacă greșești dintr-un impuls și este o fărădelege gravă, aceasta va deveni o pată eternă. Odată ce ai regrete, nu te vei putea revanșa pentru ele și vor fi regrete permanente. Ambele căi ar trebui să fie văzute clar. Care este cea pe care ar trebui să o alegi, pentru a primi lauda lui Dumnezeu? Aceea de a-ți îndeplini datoria din toată inima și cu toată puterea, pregătind și adunând fapte bune, fără niciun regret. Orice ai face, nu face răul care va perturba realizarea îndatoririlor celorlalți, nu face nimic care să contravină adevărului și care se împotrivește lui Dumnezeu și nu-ți atrage regrete pe viață. Ce se întâmplă atunci când o persoană a comis prea multe fărădelegi? Atrage mânia lui Dumnezeu asupra sa în prezența Lui! Dacă tu comiți din ce în ce mai multe fărădelegi și mânia lui Dumnezeu față de tine tot sporește, atunci, în cele din urmă, vei fi pedepsit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Înainte de asta, recunoscusem că eram superficial în îndeplinirea datoriei mele, dar nu mi-am dat seama niciodată ce urmări putea avea asta asupra mea, sau cum ar putea privi și defini Dumnezeu o astfel de persoană. Din cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat cum seama că, în aparență, asemenea oameni nu fac mare rău, dar atitudinea lor față de propria datorie e dezgustătoare pentru Dumnezeu și, dacă nu se pocăiesc, în cele din urmă, își vor pierde șansa de a fi mântuiți. Fiind dat în vileag în această situație, am văzut cât de gravă era problema superficialității și iresponsabilității mele în îndeplinirea datoriei. Din cauza iresponsabilității mele, acel videoclip a trebuit să fie editat din nou, fapt care a avut ca rezultat întârzierea întregii noastre lucrări. Aceasta a fost o

fărădelege. Dacă nu-mi corectam de urgență firea și continuam să fiu nepăsător și iresponsabil, puteam să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu alungat oricând, moment în care ar fi prea târziu să regret. Din cuvintele lui Dumnezeu, am găsit o cale de practică pentru a înlătura neglijența în datoria noastră. Întâi de toate, trebuie să avem mentalitatea cuvenită, să ne asumăm răspunderea și să acceptăm atenta cercetare a lui Dumnezeu. Apoi, trebuie să revizuim lucrurile cu grijă și să nu trecem cu vederea problemele întâmpinate.

Mai târziu, am pus cuvintele lui Dumnezeu în practică. Am rezumat motivele eșecurilor noastre și am analizat cu sârguință videoclipurile pe baza principiilor, fără să permitem să ne scape vreun detaliu. Am căutat adevărurile-principii împreună și am stabilit cum să efectuăm modificările. Această părtășie și discuțiile cu frații și surorile ne-au ajutat să înțelegem mai bine principiile și ne-am dat seama că, deși am evaluat unele videoclipuri de mai multe ori, acum că eram mai conștienți, am descoperit mai multe probleme legate de detalii. Asta a arătat mai clar cât de gravă fusese, în trecut, problema de a ne trece cu vederea datoria. Apoi, am analizat cum ar trebui să editățm aceste videoclipuri în baza principiilor, să terminăm cu modificările de care eram capabili și să le dăm conducătorului pentru evaluare după ce nu mai găseam nicio problemă. Toată lumea s-a simțit mult mai împăcată după ce am pus asta în practică. După ce am editat acele videoclipuri, le-am dat conducătorului să le evalueze. El a spus: „Sunt destul de bune și nu văd vreo problemă. V-ați descurcat bine de data asta.” Când conducătorul a spus asta, n-am putut să nu-I mulțumesc din inimă lui Dumnezeu. Știam că nu contase doar faptul că am făcut o treabă bună. Mai degrabă, Dumnezeu ne-a îndrumat și ne-a luminat când am fost câtuși de puțin dispuși să ne schimbăm, să ne pocăim, și am încetat să mai fim așa nepăsători. Experiența asta chiar mi-a arătat că doar dacă într-adevăr pui

suflet într-o datorie aceasta va fi semnificativă și tu te vei simți împăcat. Slavă lui Dumnezeu!

92. Alegeri chinuitoare

de Alina, Spania

În 1999, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și, la scurt timp, am fost aleasă lider de biserică. În decembrie 2000, într-o zi la prânz, luam masa cu cei doi copii ai mei, când cinci polițiști au dat buzna în casă și au răscolit peste tot, percheziționând locul fără să-mi arate niciun mandat. Pe atunci, fiul meu avea doar șase ani, iar cei doi copii s-au agățat de hainele mele de frică, cu mâinile tremurând. În cele din urmă, polițiștii au găsit o Biblie și un jurnal cu devoționale scrise de mine. Trăgeau de mine și mă împingeau încercând să mă bage în mașina de poliție. Copiii plângeau și țipau: „Mami! Nu pleca!" În acel moment, lacrimile au început să-mi brăzdeze obrajii, fiindcă nu știam dacă mă voi întoarce să-i mai văd vreodată. Inima îmi era plină de mâhnire. Ulterior, m-au dus într-o cameră de interogatoriu a Biroului de Securitate Publică, unde m-au legat cu cătușe de un scaun de metal. Erau mai mulți oameni acolo care mă priveau feroce. Atunci m-am îngrozit și am început să mă rog lui Dumnezeu încontinuu, cerându-I să-mi dea credință. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). Cuvintele Lui mi-au dat credință și, gândindu-mă că Dumnezeu mă sprijină, mi-a fost mai puțin frică. Oricât de brutali ar fi fost polițiștii, copiii mei erau în mâinile lui Dumnezeu. Am jurat că, oricum m-ar fi torturat, nu aveam să fiu o iudă. Am făgăduit pe viața mea că voi fi mărturisi ferm pentru Dumnezeu!

Unul dintre polițiști a început interogatoriul: „Cine te-a convertit să crezi în Dumnezeu Atotputernic? Cine e liderul tău? Unde sunt ținuți banii bisericii?” Am spus: „Nu știu nimic.” Șeful Brigăzii de Securitate Națională a spus: „Am găsit casa ta astăzi pentru c-avem deja dovezi ale credinței tale. Te putem condamna și dacă nu spui niciun cuvânt. Dar dacă ne spui ce știi, te lăsăm chiar acum să mergi acasă.” N-am spus o vorbă. Apoi, a mai spus: „Copiii tăi sunt foarte mici – ar fi groaznic să rămână fără grija mamei. Dacă profesorii și colegii lor de clasă află că mama lor e la închisoare, vor fi batjocoriți și disprețuiți. Oare asta nu le-ar afecta îngrozitor psihicul? Ai putea suporta asta? Doar nu-ți vei părăsi copiii pentru credința ta, nu?” Când l-am auzit spunând asta, imediat mi-au venit în minte privirile speriate ale copiilor de când fusesem arestată și, într-o clipă, am simțit un nod în stomac. Tot ce s-a întâmplat azi o să traumatizeze și o să afecteze foarte mult copiii! Dacă voi fi condamnată, cine va avea grijă de ei? Mai ales fiul meu, care fusese mereu bolnăvicios, ce va face fără o mine acolo să-l îngrijesc? Dacă vor fi discriminați și batjocoriți de profesori și de colegi, oare vor fi capabili să facă față? Lacrimile mi-au șiroit necontenit la aceste gânduri și m-am rugat repede lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Îmi fac griji pentru copiii mei și mă simt ca o epavă. Te rog, protejează-mi inima, ca să-mi păstrez calmul, să mă bazez pe Tine și să mărturisesc ferm.” După ce m-am rugat, m-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În ciuda faptului că te afli aici, înaintea Mea, făcând lucruri pentru Mine, adânc în sinea ta încă te mai gândești la soția ta, la copiii tăi și la părinții tăi de acasă. Sunt toate aceste lucruri proprietatea ta? De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție! Am Eu un anumit loc în inima ta?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui

Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 59). Cuvintele Lui mi-au luminat imediat inima. Dumnezeu este Creatorul și are suveranitate și autoritate asupra vieții fiecăruia. Orice s-ar întâmpla cu cei doi copii ai mei în viitor era în mâinile Lui, iar îngrijorarea mea era inutilă. Trebuia s-am credință în Dumnezeu și să-i încredințez mâinilor Sale. Cu gândul la asta, m-am calmat și nu mi-am mai făcut atâtea griji pentru ei. Știam că polițiștii se foloseau de copiii mei pentru a mă șantaja să vând biserica. Ei erau cei care mă arestaseră ilegal, îmi distruseseră viața normală de familie și acum spuneau cum credința mea era cea care mă împiedica să am grijă de copiii mei. Oare nu însemna asta că denaturau faptele și transformau negrul în alb? Când m-am gândit la asta, le-am replicat: „E din cauza credinței mele sau din cauza faptului că m-ați închis voi aici? Credincioșii în Dumnezeu Îi citesc cuvintele și caută să fie oameni buni, nu fac nimic ilegal. De ce-i arestați tot timpul pe credincioși?” Au izbucnit într-un râs răgușit când le-am spus asta și un polițist a zis: „Ești atât de naivă! Dacă toți ar crede în Dumnezeu, cine ar mai asculta de PCC? Pe cine ar mai conduce Partidul? Așadar, nu te putem lăsa să crezi, iar dacă o faci, vei fi arestată.” Eram furioasă și mi-am amintit de ceva ce-a spus Dumnezeu: „**Într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor**

din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut esența PCC. Sunt pervertiți și potrivnici Cerului. Dumnezeu a fost Cel care a creat toate lucrurile, a creat această omenire și El e Cel care hrănește și susține toată omenirea. A-L venera pe Dumnezeu e rânduit de Cer și recunoscut de Pământ, dar Partidul Comunist nu ne lasă să credem în Dumnezeu și să-L urmăm și promovează ateismul și evoluția ca să ne inducă în eroare. Ba chiar afirmă cu nerușinare că „nu există niciun Dumnezeu pe lume" și că „fericirea oamenilor se datorează întru totul Partidului". Vor ca oamenii să fie profund recunoscători, să-i asculte și să li se supună. PCC e incredibil de rău și demn de dispreț! În zilele de pe urmă, Dumnezeu a venit personal pe pământ ca să mântuiască omenirea, exprimând milioane de cuvinte. Lucrul de care PCC se teme cel mai mult e că oamenii vor citi cuvântul lui Dumnezeu și vor înțelege adevărul și că ei vor avea discernământ asupra Partidului și, nemaifiind sub controlul lui, se vor întoarce către Dumnezeu. De aceea PCC face tot ce-i stă în putință ca să aresteze creștini, sperând în van să suprime lucrarea lui Dumnezeu și să-și atingă țelul de a controla omenirea pentru totdeauna. Odată ce trăisem personal persecuția lui, i-am văzut esența demonică de a urî adevărul și de a fi vrăjmașul lui Dumnezeu și-am detestat din adâncul inimii această haită de demoni care se împotriveau lui Dumnezeu. M-am hotărât să-L urmez ferm pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm, oricât aș suferi.

Ulterior, soțul meu m-a scos pe cauțiune, plătind pe cineva pentru asta. În ziua eliberării, un polițist a spus: „Văzând atitudinea ta actuală, sigur vei continua să fii credincioasă. Te vom supraveghea și te vom aduce înapoi

aici în clipa în care te prindem la adunări sau împărtășind Evanghelia.” Ca să pot continua să cred și să-mi fac datoria normal, am fost forțată să mă mut de mai multe ori. Pe atunci, soțul meu era viceprimar de district și își pierduse orice șansă de a fi promovat de vreme ce am fost arestată pentru credința mea. Apoi, în aprilie 2007, a venit acasă într-o seară și a spus: „În curând, unele cadre vor fi promovate în oraș. Din cauza credinței tale, nu am trecut de controalele istoricului meu politic ultimele dăți când am avut ocazia. I-am spus șefului meu că, de data asta, vreau să fac parte din domeniu, iar el mi-a spus că mă va recomanda dacă renunți la religia ta.” Mi-a mai spus: „Trebuie doar să renunți la credință, ca noi să avem o viață bună și să le oferim copiilor un cămin stabil. Dacă insiști să-ți păstrezi credința, va trebui să divorțăm. Nu vreau să mai fiu târât în asta. Gândește-te bine!” Când l-am auzit spunând toate astea, m-a durut foarte tare. Dacă am divorța, copiii noștri ar avea foarte mult de suferit! Fusese tot timpul bun cu mine și copiii noștri erau ascultători. El avea o slujbă, eu, o afacere și chiar duceam o viață fericită. Minunata noastră familie era dezbinată din cauza persecuției guvernului chinez. Gândindu-mă la aceste lucruri, mi s-a făcut rău, simțeam că mi se rupe inima. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu pot să Te părăsesc, dar nu pot să renunț la soțul meu și la copii. Nu știu ce să fac? Te rog, luminează-mă ca să-Ți înțeleg voia.” Apoi, m-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). Am chibzuit la cuvintele lui Dumnezeu și-am înțeles că oamenii cu credință și cei fără credință sunt

două tipuri de oameni cu esențe diferite. Perspectivele lor asupra vieții și a valorilor sunt diferite. Eu eram pe calea dreaptă a credinței în viață, cea de a urmări adevărul. Soțul meu era pe calea unei cariere de edil, o cale a urcării în rang și a câștigului de bani. Muncind pentru promovare, nu ținea seama de ani de căsnicie și de sentimentele copiilor noștri și alegea, în schimb, divorțul. Asta pentru că, în inima lui, statutul și viitorul deveniseră mai importante decât mine și copiii. Deși a pretins că vrea să le ofere copiilor un cămin stabil și să aibă o viață fericită, totul era o iluzie. Înainte, a fost bun cu mine pentru că nu îi afectam deloc interesele personale. Acum, credința și arestarea mea îi afectau cariera de edil și deveniseră o barieră în calea promovării lui și a câștigului de mai mulți bani, așa c-a vrut să divorțeze. M-am înfrigurat când m-am gândit la asta. Am văzut că nu există iubire adevărată între oameni, doar înșelăciune și exploatare. Soțul meu știa foarte bine că Partidul Comunist era un partid malefic, dar continua să-i țină partea, spunându-mi să renunț la credința mea, ba chiar presându-mă cu divorțul. Aveam perspective diferite și eram pe căi diferite. Chiar dacă am rămâne împreună, n-am fi fericiți. Când am realizat asta, am știut ce am de făcut.

În dimineața următoare, am mers la tribunal să intentăm divorțul și, pe drum, mi-a spus: „Știi, nu vreau să divorțăm, dar nu am de ales. Ai mare grijă de tine.” Auzindu-l spunând asta, mi s-au umplut ochii de lacrimi. M-am gândit la toate greutățile și la batjocura din partea celorlalți, pe care trebuia să le înfrunt după divorț și am fost sfâșiată de durere. M-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să-mi apere inima. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu**

renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). În cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că oricât de bună ar fi viața cuiva în trup, oricât de mulți alții l-ar invidia și admira, nimic din toate astea nu contează. Doar urmărirea adevărului și îndeplinirea datoriei de ființă creată pot câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Doar aceasta este o viață integră și demnă și este cea mai semnificativă și valoroasă dintre vieți. M-am simțit eliberată când m-am gândit la asta și-am urmat procedurile de divorț fără șovăială.

În mai 2011, în timp ce eram la o adunare, am fost arestată din nou. Erau aceiași polițiști de acum 10 ani. Au găsit buletinul meu și m-au strigat pe nume, spunând: „În acești 10 ani, am fost de multe ori la tine acasă, dar nu te-am găsit, iar acum am dat lovitura. De data asta, nu te mai lăsăm să scapi!" În timp ce vorbeau, m-au încătușat și m-au băgat în mașina de poliție. În mașină, m-am gândit la trei surori care fuseseră arestate înainte și torturate brutal de polițiști o lună întreagă. Una dintre ele a rămas cu sechele permanente la mâna stângă, pentru că fusese lăsată să atârne prea mult timp. Inima a început să-mi bată tare când m-am gândit la asta. Mi-a fost teamă că voi fi bătută până la schilodire sau la moarte. Am apelat repede la Dumnezeu, în inima mea: „Dumnezeule! Te rog, apără-mă și

îndrumă-mă în acest mediu. Chiar dacă mă omoară în bătaie, nu voi fi niciodată o iudă.” După rugăciunea mea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: **„Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Era adevărat. Viața și moartea mea erau doar în mâinile lui Dumnezeu și ei nu-mi puteau lua viața fără permisiunea lui Dumnezeu. M-am gândit la Iov și încercările lui. Dumnezeu nu l-a lăsat pe Satana să-i ia viața lui Iov, iar Satana nu s-a putut împotrivi spuselor Lui. Asta mi-a adus o oarecare liniște în suflet și mi-a dat credință să înfrunt ce mă aștepta.

Ulterior, șeful Brigăzii de Securitate Națională m-a interogat. A spus: „Este un caz critic major pentru orașul nostru acum. Ai fost arestată acum 10 ani și, în 2009, cineva ne-a semnalat că răspândeai Evanghelia. Mai multe tentative de-a te aresta au eșuat. De data asta, te-am prins la locul unei adunări, așa că și dacă nu spui nimic, tot te putem condamna între șapte și zece ani. Odată ce ești condamnată, cei doi copii ai tăi nu vor mai fi admiși la facultate și nu vor putea fi niciodată funcționari. În plus, vor fi discriminați de toată lumea pentru că au o mamă ca tine. Vei fi vinovată de distrugerea viitorului lor. Te vor urî tot restul vieții. Chiar dacă nu te gândești la tine, gândește-te la viitorul copiilor tăi. Dacă vei coopera cu noi, ne vei spune cine e liderul tău și ne vei da banii bisericii, te vom lăsa să pleci.” Auzindu-l spunând asta, am fost extrem de dezgustată. Partidul Comunist este cel care nu dă înapoi de la nimic ca să persecute creștini – ei s-au folosit până și de viitorul copiilor mei ca să mă amenințe și să mă forțeze să trădez biserica și pe Dumnezeu, iar apoi, au susținut că religia

mea le distruge perspectivele de viitor. Aceasta era o denaturare completă a faptelor!

În ziua aceea, m-au interogat cu consecvență până la ora două dimineața. Când au văzut că nu voiam să vorbesc, m-au trimis la casa de detenție. Un polițist a spus: „De data asta vei fi condamnată și vei face pușcărie!” Celula era întunecată și umedă. Reumatismul și boala mea cardiacă reumatismală s-au tot înrăutățit și mă dureau toate încheieturile. Eram de pază două ore în fiecare noapte și, după ce stăteam în picioare o vreme, aveam palpitații și mă strângea în piept. A fost groaznic. M-am gândit la polițistul care-a spus că voi primi între șapte și zece ani și am început să calculez câte zile sunt în șapte ani, și apoi, în zece. Vor fi mii de zile și nopți. Cum aveam să îndur? Oare voi supraviețui să ies de aici? Gândindu-mă la asta, nu mi-am putut stăpâni lacrimile și-am simțit că întunericul pune stăpânire pe inima mea. Mi-am dat seama că nu eram într-o stare bună, așa că am spus repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să-mi apere inima și să-mi dea credință ca să pot îndura aceste împrejurări. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**În această lume vastă, cine a fost cercetat personal de Mine? Cine a auzit personal cuvintele Duhului Meu? Atât de mulți oameni bâjbâie și caută în întuneric; atât de mulți se roagă în toiul greutăților; atât de mulți, înfometați și înfrigurați, privesc cu speranță; și atât de mulți sunt legați de Satana; totuși, atât de mulți nu știu încotro să o ia, atât de mulți Mă trădează când sunt în toiul fericirii, atât de mulți sunt nerecunoscători și atât de mulți sunt loiali uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Care dintre voi este Iov? Care este Petru? De ce l-am menționat în mod repetat pe Iov? De ce M-am referit la Petru de atâtea ori? V-a fost vreodată clar care sunt speranțele Mele pentru voi? Ar trebui să petreceți mai mult timp gândindu-vă la astfel de lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu,

„Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 8). După ce am chibzuit la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că Dumnezeu i-a aprobat pe Iov și Petru, pentru că ei au crezut cu adevărat și s-au supus. Iov a trecut prin încercări, și-a pierdut averea și copiii, tot corpul i-a fost acoperit cu bube și, totuși, a putut să slăvească numele lui Dumnezeu și să spună: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21), lucru care l-a umilit pe Satana. Iar Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, supus până la moarte, fiind mărturie răsunătoare. Cât despre mine, m-am bucurat de atât de multă udare și susținere din cuvintele lui Dumnezeu, dar am vrut să fug la cea mai mică suferință. Unde era credința mea? Unde era ascultarea mea? Eram departe de ce ne cere Dumnezeu. Țineam mult la viața mea. Cum aș putea fi mărturie pentru Dumnezeu? Asta m-a făcut să regret și să mă simt vinovată și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt gata să mă las în mâinile Tale. Indiferent câți ani voi primi și cât voi suferi, vreau să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana.” Spre surprinderea mea, după ce-am oferit totul și am fost gata să mărturisesc ferm, am fost eliberată. Am aflat mai târziu că fostul meu soț, temându-se că închiderea mea va afecta admiterea la facultate a copiilor noștri, a mituit pe cineva ca să-mi asigure eliberarea.

Fostul meu soț a venit cu mașina la casa de detenție ca să ne întâlnim în ziua eliberării. A văzut cât de diferit arătam după ce slăbisem atât de mult și m-a întrebat: „Ai slăbit atât de mult după numai o lună. Nu ai fi rezistat mai mulți ani la rând. De data asta vei înceta să crezi, nu-i așa?” Când nu i-am răspuns, a continuat să mă preseze: „Haide, vei înceta să crezi?” I-am spus cu mult calm: „Voi continua să cred! A avea credință e rânduit de Cer și recunoscut de Pământ și voi crede cât timp voi trăi.” Auzindu-mă spunând asta, a lovit volanul furios, a oftat și a clătinat din cap, apoi a izbucnit, spunând: „Trebuie să recunosc superioritatea Dumnezeului tău!

Partidul face totul ca să câștige inimile oamenilor, dar nu reușește niciodată, în vreme ce voi, credincioșii, insistați să credeți fără niciun câștig material și chiar și după multiple arestări. Dumnezeul tău chiar e deosebit!" I-am mulțumit lui Dumnezeu că m-a îndrumat să mărturisesc ferm.

La câte zile după ce m-am întors acasă, fiul meu s-a întors de la școală și mi-a spus foarte solemn: „Mamă, azi va trebui să faci o alegere. Dacă vrei să rămân fiul tău, trebuie să renunți la credința ta. Dacă îți păstrezi religia, voi pleca de acasă și nu mă vei mai vedea niciodată." Am rămas înmărmurită. Fiul meu fusese mereu atât de apropiat de mine și nu se opusese niciodată credinței mele. De ce spusese asta azi? Am suferit foarte tare și-am simțit că această cale a credinței e plină de obstacole, suișuri și coborâșuri. Trebuia să fac o alegere la tot pasul. Am simțit că această decizie era prea grea, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume ca să-I înțeleg voia. După ce m-am rugat, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că, deși părea că fiul meu îmi cerea să aleg, de fapt, Satana era cel care mă ispitea și m-ataca ca să

vadă dacă alegeam relația cu fiul meu sau dacă Îl alegeam pe Dumnezeu. Trebuia să mărturisesc ferm pentru a-l rușina pe Satana. Chibzuind la asta, i-am spus fiului meu: „Nu mă pot despărți de Dumnezeu. Să aleg să-L părăsesc ar fi cum ai decide tu să mă părăsești azi. Ar fi inadmisibil și L-ar dezamăgi pe Dumnezeu. Îl voi urma mereu pe Dumnezeu. Asta e alegerea mea!" Auzindu-mă spunând asta, a plecat plângând. Și eu am fost mâhnită atunci, dar am știut că am făcut alegerea corectă!

Cam peste o jumătate de oră, s-a întors și mi-a spus: „Mamă, am greșit. N-ar fi trebuit să te forțez să alegi. Tata a spus că, dacă vei fi prinsă iar, nu vei mai scăpa. Mi-era teamă că vei fi prinsă, așa că am vrut să folosesc acea tactică pentru a te convinge să renunți la credința ta." Auzindu-l cum îmi explică asta, m-am umplut de dezgust față de acest demon anti-Dumnezeu care era Partidul Comunist. Doar fiindcă eu credeam în Dumnezeu, Partidul Comunist m-a arestat și m-a persecutat, dezbinându-mi familia și târându-mi soțul și copiii în asta. Cu cât mă persecută mai mult, cu atât mă voi lepăda de el și-L voi urma pe Dumnezeu cu o voință de fier!

93. Cooperarea armonioasă este esențială într-o datorie

de Ecaterina, Statele Unite

În vara lui 2020, sora Audrea și cu mine produceam videoclipuri în biserică. La vremea respectivă, eram responsabilă cu repartizarea sarcinilor. Am rânduit ca Audrea să se ocupe de sarcinile simple, în timp ce eu lucram la producția celor importante. Credeam că mă pot descurca singură cu ele, deoarece terminasem întotdeauna singură sarcinile importante în trecut. Aveam mai multă practică decât Audrea, așa că simțeam că nu trebuia să fie implicată în acele sarcini. În plus, dacă făceam independent acest lucru, mi-aș fi asumat meritele, ceea ce mi-ar sublinia mai bine abilitățile și i-ar face pe frați și surori să mă admire. Ulterior, volumul de muncă a crescut semnificativ, așa că trebuia să lucrez zilnic peste program. Uneori, Audrea adormea devreme, în timp ce eu lucram până în miez de noapte, mă trezeam mai devreme decât Audrea dimineața și mă simțeam foarte obosită. Dar nu voiam să o las pe Audrea să împartă povara cu mine. Îmi încheiasem mereu sarcinile de una singură, deci dacă ea m-ar fi ajutat cu munca, frații și surorile sigur ar fi crezut că aptitudinile mele de muncă erau slabe, ceea ce ar fi fost rușinos. Uneori mă gândeam că, dacă o lăsam pe Audrea să ajute, lucrurile ar merge mai repede, n-aș mai fi atât de ocupată, iar rezultatele ar fi mai bune decât dacă lucram singură. Însă când m-am gândit să împart meritele cu ea, am fost nemulțumită. Așadar, pur și simplu, n-am lăsat-o niciodată pe Audrea să participe la sarcinile mele. Pe atunci, nu am reflectat asupra mea până într-o zi, când o soră mi-a spus că Audrea nu purta o povară în datoria ei și mi-a cerut să am părtășie cu ea. După aceea, m-am gândit: „Oare faptul că Audrea nu poartă o povară are vreo legătură cu mine? Sunt atât de ocupată în fiecare zi și știu că ea are timp, dar nu-i

repartizez sarcini noi, iar ea rămâne fără nimic de făcut.” Mi-am dat seama vag că nu era corect să fac asta și că, făcând singură munca, în cele din urmă aș fi întârziat lucrarea bisericii. Dar apoi m-am gândit că aș putea să mă descurc străduindu-mă puțin mai mult, așa că am lăsat lucrurile cum erau. Deși mi-am dat seama că intenția mea era greșită, tot nu puteam renunța, lucru foarte dureros pentru mine, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă lepăd de intențiile mele greșite.

În timpul devoționalelor mele, am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Deși conducătorii și muncitorii au parteneri și toți cei care îndeplinesc orice datorie au un partener, antihriștii cred că au un calibru bun și că sunt mai buni decât oamenii de rând, așa că aceștia din urmă nu sunt demni să le fie parteneri și toți le sunt inferiori. Acesta este motivul pentru care antihriștilor le place să ia decizii și le displace să discute lucruri cu oricine altcineva. Ei cred că asta îi face să pară netoți și incompetenți. Ce fel de punct de vedere este acesta? Ce fel de fire este? Este o fire arogantă? Ei cred că a coopera și a discuta lucrurile cu ceilalți, a le adresa întrebări și a căuta răspunsuri de la ei este nedemn și înjositor, un afront la respectul lor de sine. Și astfel, pentru a-și proteja respectul de sine, nu permit transparența în nimic din ceea ce fac și nici nu le spun altora despre asta, cu atât mai puțin discută cu ei. Consideră că a discuta cu alții înseamnă a se arăta ca fiind incompetenți; că a solicita întotdeauna opiniile altor oameni înseamnă că sunt proști și incapabili să gândească singuri; că a lucra cu alții în îndeplinirea unei sarcini sau rezolvarea unei probleme îi face să pară inutili. Nu este aceasta mentalitatea lor arogantă și absurdă? Nu este aceasta atitudinea lor coruptă? Aroganța și neprihănirea de sine din ei sunt prea evidente; ei și-au pierdut toată rațiunea umană normală și nu sunt prea întregi la cap. Întotdeauna cred că au abilități,**

că pot termina lucrurile singuri și că nu au nevoie să se pună de acord cu ceilalți. Deoarece au astfel de firi corupte, ei sunt incapabili să ajungă la o cooperare armonioasă. Ei cred că a lucra cu alții reprezintă diminuarea și fragmentarea puterii lor, că atunci când munca este împărțită cu alții, propria lor putere este minimalizată și că nu pot hotărî totul de unii singuri, ceea ce înseamnă că le lipsește puterea reală care, pentru ei, este o pierdere enormă. Și astfel, indiferent ce li se întâmplă, dacă ei cred că înțeleg și știu cum să se ocupe de un anumit lucru, nu îl vor discuta cu nimeni altcineva, vor vrea să păstreze controlul asupra lui. Vor prefera să greșească decât să-i informeze pe alții, vor prefera să se înșele în detrimentul împărțirii puterii cu altcineva și vor prefera concedierea decât a-i lăsa pe alți oameni să se amestece în lucrarea lor. Acesta este un antihrist. Mai degrabă ar dăuna intereselor casei lui Dumnezeu, mai degrabă ar juca la pariuri interesele casei lui Dumnezeu decât să-și împartă puterea cu oricine altcineva. Consideră că, atunci când face o lucrare sau se ocupă de vreo chestiune, asta nu reprezintă îndeplinirea unei datorii, ci, mai degrabă, o șansă de a se etala și de a se distinge de ceilalți, cât și o șansă de a-și exercita puterea. Prin urmare, deși spune că va coopera armonios cu ceilalți și că va discuta chestiunile împreună cu ei atunci când acestea vor apărea, adevărul este că, în adâncul inimii lui, nu e dispus să renunțe la puterea sau statutul lui. Crede că, atât timp cât înțelege niște doctrine și e capabil să o rezolve singur, nu este nevoit să colaboreze cu nimeni altcineva; crede că ar trebui să o realizeze și finalizeze singur și că numai asta îl face competent. Este corect acest punct de vedere? El nu știe că, dacă încalcă principiile, nu își îndeplinește îndatoririle, așa că nu e capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu și doar face servicii. În loc să caute adevărurile-principii atunci când își

îndeplinește datoria, își exercită puterea în conformitate cu gândurile și intențiile sale, se fălește și se etalează. Indiferent de cine este partenerul său sau de ce face, el nu vrea niciodată să discute lucruri, își dorește întotdeauna să acționeze singur și vrea să aibă mereu ultimul cuvânt. Evident, se joacă cu puterea și o folosește pentru a face lucruri. Toți antihriștii iubesc puterea și, atunci când au statut, vor și mai multă. Când au putere, antihriștii sunt predispuși să-și folosească statutul ca să se fălească, să se etaleze, să-i facă pe ceilalți să-i admire și să-și atingă scopul de a ieși în evidență din mulțime. Astfel se concentrează antihriștii asupra puterii și statutului și absolut niciodată nu vor renunța la ele" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). În cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii au o fire foarte arogantă și nu cooperează cu nimeni. Ei cred că dacă împart lucrarea cu alții, vor părea incompetenți, puterea va fi dispersată, iar ei nu vor fi admirați de ceilalți. Așadar, ar prefera să lase să fie afectată lucrarea bisericii decât să împartă lucrarea cu alții. Am reflectat și am realizat că eram la fel. Nu voiam ca Audrea să participe la sarcinile mele, fiindcă mă temeam că participarea ei m-ar face să par incompetentă și mi-ar strica imaginea, așa că le-am făcut singură. Drept urmare, eram epuizată și lucrarea a fost întârziată. Chiar eram prea arogantă și absurdă! Orice lucrare ar exista în biserică, nimeni n-o poate face singur. Fiecare are nevoie de parteneri și de ajutor, iar frații și surorile trebuie să lucreze împreună, cu o singură inimă, pentru a termina lucrarea, fiindcă nimeni nu-i perfect. Oricât de înalt e calibrul cuiva sau oricare ar fi darurile și talentele lui, toți au neajunsuri și defecte și trebuie să învățăm să renunțăm la noi și să cooperăm cu partenerii noștri ca să ne îndeplinim bine îndatoririle. Dar eu aveam o fire arogantă. Eram prea ambițioasă în datoria mea, voiam toate meritele și voiam ca ceilalți să mă admire. Preferam să

întârzii lucrarea bisericii decât să le permit oamenilor să participe sau să intervină în lucrarea mea. Făcându-mi astfel datoria, nu spoream faptele bune, ci făceam rău! Când am realizat acest lucru, m-am întristat mult, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, sunt prea arogantă și îmi lipsesc complet umanitatea și rațiunea. Vreau să mă căiesc. Te rog să mă îndrumi ca să mă cunosc."

Într-o zi, căutam părți din cuvântul lui Dumnezeu referitoare la starea mea și am găsit acest pasaj: **„Ce trebuie să facă omul pentru a-și îndeplini bine datoria? Trebuie să ajungă să o îndeplinească din toată inima și cu toată energia. A-și dedica toată inima și energia înseamnă a-și păstra toate gândurile concentrate la îndeplinirea datoriei și a nu lăsa alte lucruri să le preocupe și apoi să aplice energia avută, să-și exercite întreaga putere și să-și îndrepte asupra datoriei calibrul, talentele, punctele forte și lucrurile pe care le-a înțeles. Dacă ai capacitatea de a pricepe și a înțelege și ai o idee bună, trebuie să comunici despre asta cu ceilalți. Asta înseamnă să cooperezi în armonie. Așa îți vei îndeplini bine datoria, așa vei ajunge la îndeplinirea satisfăcătoare a datoriei tale. Dacă îți dorești întotdeauna să-ți asumi totul singur, să faci pe cont propriu lucruri mărețe și ca atenția să fie îndreptată spre tine, și nu spre ceilalți, îți îndeplinești datoria? Ceea ce faci tu se numește autocrație; înseamnă că dai un spectacol. Este un comportament satanic, nu îndeplinirea datoriei. Nimeni, indiferent de atuurile, darurile sau talentele sale speciale, nu poate prelua singur toată lucrarea; oamenii trebuie să învețe să coopereze în armonie dacă vor să facă bine lucrarea bisericii. De aceea, cooperarea armonioasă este un principiu al practicii de îndeplinire a datoriei. Atâta vreme cât îți dedici toată inima, toată energia și toată credința și faci tot posibilul, îți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un**

gând sau o idee, spune-le altora; nu le păstra pentru tine și nu le ține ascunse – dacă ai sugestii, oferă-le; ideea oricărei persoane care este în conformitate cu adevărul va fi acceptată și ascultată. Fă acest lucru și vei fi obținut o cooperare în armonie. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria cu loialitate. În îndeplinirea datoriei tale, nu trebuie să-ți asumi totul, nici să lucrezi până-ți dai duhul, sau să fii «singura floare înfloritǎ», sau neconformist; mai degrabă, trebuie să înveți cum să cooperezi cu ceilalți în armonie și să faci tot ce poți, să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți folosești toată energia. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria. A-ți îndeplini datoria înseamnă să etalezi toată puterea și lumina pe care o ai pentru a obține un rezultat. Acest lucru e suficient. Nu încerca întotdeauna să te fălești, să spui mereu lucruri care par elevate, să faci lucrurile singur. Ar trebui să înveți cum să lucrezi cu alții și ar trebui să te concentrezi mai mult pe a asculta sugestiile altora și a le descoperi punctele tari. Concentrează-te mai mult să asculți sugestiile celorlalți și să descoperi punctele lor forte. În acest fel, cooperarea în armonie devine ușoară. Dacă încerci mereu să te dai mare și să ai ultimul cuvânt, nu cooperezi în armonie. Ce faci atunci? Cauzezi o tulburare și îi subminezi pe ceilalți. A cauza o tulburare și a-i submina pe ceilalți înseamnă a juca rolul Satanei; nu este îndeplinirea datoriei. Dacă faci mereu lucruri care provoacă o tulburare și îi subminezi pe ceilalți, atunci, indiferent cât de mult efort vei depune sau câtă grijă vei avea, Dumnezeu nu Își va aminti" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). În timp ce contemplam cuvântul lui Dumnezeu, m-am rușinat. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit starea. Ca să mă dau mare, să mă impun și să fiu admirată, am vrut să-mi asum singură lucrarea video, fără s-o las pe Audrea să participe. Simțeam că, dacă Audrea se implica, aș

fi privată de merit. Astfel, nu aș avea un capital cu care să mă laud și nu aș avea cum să câștig admirația celorlalți. Credeam că aș ieși în pierdere în felul acela. Știam că volumul de lucru era mare, că aș fi provocat întârzieri dacă lucram singură și că, dacă se implica Audrea, lucrarea ar fi fost făcută mai repede și rezultatele ar fi fost mai bune. Știam și că cea mai mare parte a lucrării din echipă era în mâinile mele, că ea stătea adesea degeaba și nu avea de lucru și că starea ei era afectată, dar tot n-o lăsam să împartă povara cu mine. Voiam să fac singură munca, atât pentru a pretinde eu tot meritul, cât și pentru a demonstra că aveam aptitudini tehnice și profesionale bune. Tot timpul, mă gândeam doar la statutul și imaginea mea. Nu țineam cont deloc de lucrarea bisericii și nu-mi păsa de sentimentele surorii mele. Chiar nu aveam deloc conștiință sau umanitate! La exterior, mă trezeam devreme și trudeam în fiecare zi, ca și cum puteam să duc o povară, să sufăr și să plătesc un preț, dar, de fapt, mă implicam în strădanii personale și în satisfacerea propriilor ambiții și dorințe. Nu-mi îndeplineam deloc datoria ca o ființă creată. Perturbam lucrarea bisericii sub pretextul că-mi făceam datoria, și comiteam rău. Și mergeam pe calea unui antihrist.

Ulterior, am mai văzut două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau nobil ori să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit**

ceea ce ai priceput, amintește-ți bine ce ai auzit și apoi, când vine momentul să practici, fă asta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Lasă-le să devină viața ta, realitățile tale și ceea ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și statutul; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și Se va îndepărta de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te pocăiești, atunci Dumnezeu te va disprețui și Se va lepăda de tine. Evită să devii cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu? Acceptând adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu în mod pragmatic, realizându-și îndatoririle cum se cuvine, fiind o persoană cinstită și trăind o asemănare umană. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Și mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, superioară printre oameni și care îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigurile și statutul fără să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac, ci un singur final: să fie alungați" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). **„Care este standardul după care sunt judecate acțiunile și comportamentul unei persoane drept bune sau rele? Acesta e dacă acea persoană, în**

gândurile, efuziunile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii adevărului-realitate. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător. Cum îi privește Dumnezeu pe răufăcători? Pentru Dumnezeu, gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru El, nici nu-l umilesc și nu îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe El și sunt pline de semnele ocării pe care I-ai adus-o. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El și nici nu-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă «pentru binele tău»? Mai precis, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: «Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!» În ochii lui Dumnezeu, acțiunile tale nu vor fi văzute ca fapte bune, vor fi considerate fapte rele. Nu numai că nu vor obține aprobarea lui Dumnezeu – vor fi condamnate. Ce speră să câștige cineva dintr-o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Din cuvintele lui Dumnezeu, I-am înțeles voia. De fapt, cerințele lui Dumnezeu de la om sunt simple. Dumnezeu n-are nevoie ca oamenii să facă lucruri mărețe sau multe fapte cutremurătoare și Dumnezeu nu ne cere să fim oameni excepționali sau grozavi. Dumnezeu vrea doar să stăm la locul unei ființe create, să urmărim adevărul într-un mod realist, să ne facem cât putem de bine îndatoririle și să trăim după cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu evaluează dacă suntem calificați să ne îndeplinim îndatoririle, nu după cât de multe realizăm sau după mărimea contribuției noastre, ci dacă motivele pentru care facem lucrurile țin cont de voia lui Dumnezeu și dacă facem tot ce putem. Doar când avem motivele corecte și

mergem pe calea corectă putem avea mărturie în datoria noastră. Dacă oamenii își îndeplinesc datoria numai ca să-și satisfacă ambițiile și dorințele, oricât efort ar depune și oricât de mult ar contribui, în final, vor fi disprețuiți și alungați de Dumnezeu. Mi-am dat seama că voiam mereu să-mi asum toate meritele pentru datoria mea. Firea mea arogantă m-a făcut să vreau să fac toată lucrarea și să nu cooperez cu partenera mea. Am trudit și m-am epuizat ca să-i fac pe ceilalți să mă admire. Niciun efort al meu nu era pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, toate erau pentru a-mi satisface dorințele și ambițiile personale. Chiar dacă realizam câteva lucruri și câștigam admirația și aprobarea celorlalți, ce rost avea? Niciunul dintre aceste lucruri nu însemna că mi-am îndeplinit datoria într-un mod calificat. Dimpotrivă, am acționat după firile mele satanice, am preluat singură munca, am întârziat progresul lucrării video și am perturbat lucrarea bisericii. În cele din urmă, aș fi sfârșit cu a fi respinsă și alungată de Dumnezeu. În realitate, cooperarea cu Audrea ar compensa pentru neajunsurile din datoria mea. Ea se axa pe învățare, era dispusă să studieze, iar aptitudinile ei progresaseră rapid, dar eu nu mă axam pe aptitudinile de învățare și mă bazam, în mare parte, pe experiența mea. Deși făceam datoria asta de mult timp, aptitudinile mele nu se îmbunătățiseră prea mult. În plus, gândurile unei persoane sunt mereu unilaterale. Oamenii conștienți de sine pot renunța la ei înșiși în datoria lor și sunt dispuși să coopereze cu ceilalți pentru a-și îndeplini bine îndatoririle. Aceasta este rațiunea pe care ar trebui s-o avem și felul în care ar trebui să practicăm. Dar eu eram arogantă, neprihănită de sine și-mi doream statut. Nu voiam să renunț la interesele mele și să cooperez cu sora mea. Aceste lucruri au afectat progresul și rezultatele lucrării. Dacă aș fi cooperat cu ea mai devreme și ne-am fi ajutat reciproc, rezultatele lucrării ar fi fost mult mai bune decât au fost. Cu cât reflectam mai mult, cu atât vedeam că eram prea arogantă și nu aveam

deloc umanitate, și m-am urât și mi-am regretat acțiunile. Nu voiam să-mi fac datoria cu aceste intenții. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, mereu îmi fac datoria cu ambiție, făcând lucrurile pentru faima și statutul personal. Nu vreau să mai urmăresc astfel. Vreau să mă căiesc, să mă lepăd de intențiile mele greșite și să lucrez cu sora mea pentru a-mi îndeplini bine datoria."

În dimineața următoare, în timpul devoționalelor mele, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu în lucrurile pe care le fac. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta va fi îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți și vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe**

egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). După ce am contemplat cuvintele lui Dumnezeu, am găsit o cale de practică. Pentru a îndeplini o datorie, trebuie să renunți la interesele tale și să ții cont de cele ale bisericii. Chiar dacă imaginea sau statutul tău suferă, ceea ce contează este să aperi lucrarea bisericii și să-ți îndeplinești datoria. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, n-am mai ținut cont de ce ar crede ceilalți despre mine. M-am gândit doar cum să-mi îndeplinesc bine datoria și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Așadar, am împărțit cu Audrea unele dintre sarcinile mele, iar ea a fost de acord foarte repede. Curând, starea în care se afla Audrea s-a inversat, nu mai stătea degeaba ca înainte și am rezolvat cu succes restanțele de la lucru. După asta, m-am simțit foarte liniștită. De asemenea, chiar mi-am dat seama cât de bine este să practic adevărul și să cooperez armonios în datoria mea.

După un timp, am primit o nouă sarcină. Fără să vreau, m-am gândit: „Dacă o preiau pe cont propriu, nu va trebui să împart meritele cu nimeni. Cu abilitățile mele, pot s-o fac de una singură. N-am nevoie s-o implic pe Audrea. Aș părea incompetentă dacă ar participa și ea la această sarcină. Toți frații și surorile ar râde de mine." Gândindu-mă la asta, am vrut să mă descurc pe cont propriu. În acel moment, mi-am dat seama că intențiile mele erau greșite. Încă mai acționam ca să-mi slujesc interesele personale. Mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă, în inima ta, ești încă**

obsedat prestigiu și statut, încă preocupat să te fălești și să-i faci pe ceilalți să te admire, atunci nu ești o persoană care urmărește adevărul și mergi pe cale greșită. Ceea ce urmărești nu este adevărul, nici viața, ci lucrurile pe care le iubești, adică reputația, profitul și statutul, caz în care nimic din ceea ce faci nu are legătură cu adevărul, toate sunt considerate drept fapte rele și a face servicii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Buna purtare nu înseamnă că firea unei persoane s-a schimbat"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a trezit. Fac mereu, fără să vreau, lucruri egoiste. Sunt foarte meschină și egoistă. M-am urât că eram prea coruptă și am dorit să mă lepăd de intențiile mele greșite și să practic adevărul. Așadar, i-am cerut lui Audrea să participe la noua sarcină împreună cu mine. De atunci, când e vremea să atribui sarcini, mă consult mereu cu Audrea și-i cer părerea, iar când vreau să preiau toată lucrarea ca să-mi asum toate meritele, mă lepăd de mine în mod conștient și, pe baza nevoilor datoriei, îi atribui sarcini lui Audrea. Practicând astfel, m-am simțit împăcată și liniștită.

Dat fiind că am trecut prin această experiență, am acum o oarecare înțelegere a firii mele satanice. De asemenea, realizez că a coopera armonios este esențial în îndeplinirea corectă a datoriei. Pur și simplu, e imposibil să-ți faci bine datoria de unul singur. Doar cooperând armonios putem avea îndrumarea Duhului Sfânt.

94. Conducătorii nu trebuie să țină pe loc talentele

de Cecilia, Spania

În august 2020, am fost aleasă conducător și supravegheam lucrarea bisericii legată de videoclipuri. Fiind nouă în slujba aceasta, nu eram familiarizată cu multe dintre principiile ei și am întâmpinat niște dificultăți în timp ce lucram. Așadar, o căutam adesea pe sora Marsha, conducătoarea de echipă, pentru sfaturi și povețe. Marsha era bine familiarizată cu principiile și lucrarea. Îmi era de mare ajutor. Am observat că era meticuloasă, își lua în serios îndatoririle și avea simțul răspunderii. Uneori, când eram supraîncărcată, îi transferam ei parte din lucrarea mea. Făceam echipă bună.

Ulterior, am aflat treptat că, oricând frații și surorile întâmpinau probleme, toți o căutau pe Marsha și chiar luau decizii direct după ce se întâlneau cu ea. Nu prea eram mulțumită de această stare de fapt. M-am gândit: „Dacă lucrurile continuă așa, oare nu-mi voi pierde funcția de conducător? Nu merge. În viitor, mă voi ocupa singură de toată lucrarea care-mi este atribuită și nu-i voi cere ajutorul Marshei. Altfel, ceilalți vor crede cu toții că este un lucrător foarte bun și talentat.” Odată, Marsha a aflat că unul dintre frați progresa lent în lucrarea lui de producție video. Când a cercetat problema, a descoperit că aptitudinile lui nu erau potrivite și că nu căuta principiile în îndatoririle lui, așa că lucrarea trebuia refăcută des. A repartizat un alt frate, mai talentat, îl să ajute. Eu n-am auzit despre asta decât mai târziu. Marsha luase decizia corectă, dar eu tot mă simțeam puțin inconfortabil față de situație. Simțeam că este un semn de lipsă de respect să ia o asemenea decizie majoră fără să-mi spună. Nu deveneam doar un conducător de ornament? Ulterior, am întrebat-o de ce nu m-a informat în legătură cu asta. Spre surprinderea mea, a spus: „Am fost

ocupată și-am uitat să-ți spun.” Când am auzit asta, mi-am pierdut cumpătul și m-am gândit în sinea mea: „Câștigi din ce în ce mai multă autoritate și iei decizii fără aprobarea mea. Nu ai pic de respect pentru mine! Din cauza asta, nu pare că biserica n-are nevoie de mine? Dacă lucrurile continuă așa, ce vor crede frații și surorile despre mine? Bineînțeles că vor crede că sunt inutilă. Atunci, cum aș putea sluji ca și conducător?” Când am realizat asta, sentimentul meu de panică s-a agravat și mai mult. Altă dată, Marsha mi-a spus că alcătuise niște materiale de studiu și plănuia să-i adune pe toți ca să studieze niște aptitudini. M-am simțit inconfortabil când am auzit asta și m-am gândit: „Uneori eu sunt cea care-ți amintește să lucrezi la aceste lucruri și, totuși, când terminăm de vorbit, tu ești cea care ajunge să aibă părtășie și să-i îndrume pe ceilalți. Nimeni nu știe cât muncesc eu din umbră și probabil că toți cred că duci o povară mai grea decât a mea. Dacă lucrurile continuă așa, cum aș putea să-mi păstrez locul de conducător?” De fapt, știam că era răspunderea Marshei să-i conducă pe frați și surori în studii și știam că această lucrare nu putea fi întârziată, așa că n-ar fi trebuit să fac caz de asta. Dar, pur și simplu, nu voiam s-o las pe Marsha să se ocupe de lucrarea aceasta. M-am gândit: „Marsha se implică în tot mai multe proiecte, inclusiv într-o parte a lucrării de care sunt responsabilă eu. Ceilalți preferă să meargă la ea când au probleme. Oare voi fi înlocuită de ea în curând?” Gândul la toate aceste lucruri m-a făcut foarte nefericită. Așa că am început să caut defecte și probleme în lucrarea ei. Am vrut să le arăt celorlalți că nu era atât de pricepută la lucrarea ei și că eu eram mai talentată.

Într-o zi, în timpul unei discuții cu un conducător de nivel superior despre lucrarea noastră, ea a menționat cu dezinvoltură că unul dintre proiectele video ale Marshei progresa lent. Era exact ceea ce voiam să aud și am răspuns imediat: „Așa e. I s-au repartizat multe proiecte, dar nu se

poate descurca cu toate. De asemenea, câteva dintre proiectele ei nu au fost foarte eficiente. Cred că cel mai bine e să nu-i dați prea mult de lucru. Nu ar trebui să i se dea atât de multă autoritate." După ce am spus asta, m-am simțit puțin vinovată: cum am putut să spun așa ceva? Îndatoririle sunt însărcinarea dată de Dumnezeu. Vorbeam de parcă eu îi repartizasem aceste îndatoriri, de parcă eu îi acordasem autoritatea de a face aceste sarcini și acum i-o luam înapoi. Oare nu aveam o poziție greșită? Nu puteam să cred că am putut să spun așa ceva și m-am simțit chiar îngrozită de mine însămi. În plus, o parte din acea lucrare chiar făcea parte din îndatoririle Marshei, dar eu am încercat s-o împiedic s-o facă și i-am tot găsit defecte în lucrare. Am vrut ca toți să vadă că nu era un bun lucrător și că-mi era inferioară. Cum puteam fi atât de demnă de dispreț?

După aceea, am început să caut pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu pentru a-mi rezolva starea. Am găsit un pasaj, unde Dumnezeu dezvăluie antihriștii, care a rezonat cu starea mea. Dumnezeu spune: „**Una dintre cele mai evidente caracteristici ale esenței unui antihrist este aceea că ei sunt ca niște despoți care își conduc propria dictatură: nu ascultă de nimeni, privesc cu dispreț pe toată lumea și, indiferent de punctele forte ale oamenilor sau de punctele de vedere corecte ori opiniile înțelepte pe care le-ar putea exprima sau ce metode potrivite ar putea propune, nu le acordă nicio atenție; este ca și cum nimeni nu ar fi calificat să lucreze cu ei sau să ia parte la orice fac. Acesta este tipul de fire pe care o au antihriștii. Unii oameni spun că asta înseamnă să ai o umanitate slabă – dar cum ar putea fi doar o banală umanitate slabă? Este în întregime o fire satanică, iar o astfel de fire este extrem de atroce. De ce spun că firea lor este extrem de atroce? Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie**

gestionate doar de ei, fără amestecul altcuiva. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe statutul și prestigiul. […] Când cineva se distinge cu o mică lucrare sau când cineva este capabil să ofere o mărturie bazată pe experiență adevărată pentru a le fi de folos aleșilor lui Dumnezeu, a-i edifica și a-i sprijini, și câștigă multe laude din partea tuturor, invidia și ura cresc în inimile antihriștilor, și încearcă să îndepărteze și să suprime acea persoană. Nu permit, în niciun caz nu, unor asemenea oameni să-și asume vreo lucrare, pentru a-i împiedica să le amenințe statutul. […] Antihriștii gândesc în sinea lor: «Nici vorbă să suport așa ceva. Vrei să ai un rol în domeniul meu, să concurezi cu mine. Este imposibil; nici să nu te gândești la asta. Ești mai educat decât mine, te exprimi mai clar decât mine, ești mai popular decât mine și urmărești adevărul mai sârguincios decât mine. Dacă aș lucra cu tine și tu mi-ai fura strălucirea, ce aș face eu atunci?» Iau ei în considerare interesele casei lui Dumnezeu? Nu. La ce se gândesc ei? Se gândesc doar cum să-și păstreze statutul. Cu toate că antihriștii știu că sunt incapabili să facă o lucrare reală, ei nu cultivă și nu promovează oamenii de calibru bun care urmăresc adevărul; singurii oameni pe care îi promovează sunt aceia care îi măgulesc, care sunt apți să îi venereze pe alții, care îi aprobă și îi admiră în inimile lor, care știu să-și urmeze interesul, care nu înțeleg adevărul și sunt incapabili să aibă discernământ” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). În trecut, am crezut mereu că acest pasaj dezvăluia antihriști și nu mi se aplica,

dar apoi am realizat că firea mea de antihrist era foarte gravă. La început, mă gândeam cât de responsabilă și muncitoare era Marsha și eram fericită să-i încredințez o parte din lucrarea mea, dar, odată ce am realizat că ceilalți o admirau, mergeau la ea cu multe dintre întrebările lor, iar ea pornea unele proiecte fără să mă interpeleze, mi-am făcut griji că-mi fura lumina reflectoarelor și am simțit că reprezenta o amenințare la adresa statutului meu, așa că am încercat s-o împiedic să participe la mai multe proiecte, inclusiv cele care chiar făceau parte din îndatoririle ei. Eram îngrijorată că, dacă avea un bun randament, frații și surorile ar admira-o și mai mult, iar eu aș arăta mai prost în comparație cu ea. Ba chiar am indus-o în eroare pe conducătoarea de nivel superior, ca s-o împiedic să-i mai dea de lucru Marshei. Reflectând asupra acestor purtări, am văzut că într-adevăr îmi lipsea umanitatea și că era clar că-i excludeam pe ceilalți pentru a-mi păstra propriul statut. Antihriștii prețuiesc cel mai mult autoritatea și nu țin cont niciodată de lucrarea sau interesele bisericii. Orice lucrare fac, le pasă numai de propriul statut, iar când cineva este mai talentat decât ei și le amenință statutul, fac tot ce pot ca să-l suprime, să-l excludă și să-l împiedice să joace un rol important în orice datorie de care este responsabil. Oare comportamentul meu era cu ceva diferit de al unui antihrist? Mă purtam ca și cum lucrarea bisericii era proprietatea mea privată. Când mă gândeam cui să-i repartizez anumite îndatoriri sau cât din lucrare să-i aloc, mereu îmi făceam griji să nu-mi amenințe statutul și reputația. Nu m-am gândit deloc la felul în care asta ar afecta lucrarea bisericii. Ba chiar suprimam și excludeam oamenii ca să-mi păstrez statutul, dezvăluindu-mi firea de antihrist. Eram cu adevărat îngrozitoare!

Am dat peste acest pasaj: „**Ce fel de fire este atunci când o persoană vede pe cineva care este mai bun decât ea și încearcă să-l doboare, răspândind zvonuri despre el sau folosind mijloace josnice pentru a-l**

denigra și a-i submina reputația – chiar călcându-l în picioare – pentru a-și proteja propriul loc în mintea oamenilor? Aceasta nu este doar aroganță și înfumurare, este firea Satanei, este o fire răutăcioasă. Faptul că această persoană poate să atace și să înstrăineze oameni care sunt mai buni și mai puternici decât ea este insidios și rău. Și faptul că nu se va da în lături de la nimic pentru a doborî oameni arată că în ea sunt mulți diavoli! Trăind după firea Satanei, această persoană e predispusă să înjosească oameni, să încerce să le însceneze lucruri, să le îngreuneze situația. Nu este aceasta o faptă rea? Și trăind așa, continuă să creadă că este în regulă, că este o persoană bună – totuși, când vede pe cineva mai bun decât ea, este predispusă să îi facă viața grea, să-l calce în picioare. Care este problema aici? Nu sunt oamenii care sunt capabili să comită astfel de fapte rele lipsiți de scrupule și încăpățânați? Astfel de oameni se gândesc doar la propriile interese, iau în considerare doar sentimentele lor și vor doar să-și îndeplinească dorințele, ambițiile și scopurile proprii. Nu le pasă cât de multe daune provoacă lucrării bisericii și ar prefera să sacrifice interesele casei lui Dumnezeu pentru a-și proteja statutul în mintea oamenilor și propria reputație. Oare oamenii ca aceștia nu sunt aroganți și neprihăniți de sine, egoiști și josnici? Astfel de oameni nu sunt doar aroganți și neprihăniți de sine, ci sunt și extrem de egoiști și josnici. Nu sunt deloc atenți la voia lui Dumnezeu. Au asemenea oameni inimi cu frică de Dumnezeu? Nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care acționează fără rost și fac tot ce vor, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care este natura unui astfel de comportament? Ca s-o spunem delicat, astfel de

oameni sunt mult prea invidioși și au o dorință prea puternică de faimă și statut personal; sunt prea înșelători și trădători. Pentru a o spune mai dur, esența problemei este asemenea oameni nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Nu sunt înspăimântați de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu nu merită să fie amintit și este neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. Pot cei care nu au inimi cu frică de Dumnezeu și care nu-L slăvesc să pună adevărul în practică? Categoric nu. Așadar, când de obicei își tot găsesc fericiți ceva de făcut și cheltuiesc destul de multă energie, ce fac ei? Astfel de oameni chiar pretind că au abandonat totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și că au suferit foarte mult, dar, de fapt, motivul, principiul și obiectivul tuturor acțiunilor lor e de dragul propriului statut și prestigiu, de a-și proteja toate interesele. Ați spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de oameni cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu au inimi cu frică de El? Nu sunt aroganți? Nu sunt Satana? Și ce lucruri sunt cele mai lipsite o inimă cu frică de Dumnezeu? În afară de fiare, e vorba de cei răi și de antihriști, de Satana și de tagma diavolilor. Ei nu acceptă deloc adevărul; nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt capabili de orice rău; sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai aleșilor Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am simțit că El era chiar acolo, judecându-mă. Era clar că nu existau probleme grave cu lucrarea pe care o supraveghea Marsha, dar întrucât ea reprezenta o amenințare pentru statutul meu, am găsit o cale s-o suprim, profitând de ocazie pentru a o denigra în fața conducătoarei de nivel superior, sperând s-o induc în eroare ca să-i dea mai puțin de lucru Marshei, astfel încât aceasta să nu îmi ia funcția. Îi

suprimam și îi pedepseam pe alții pentru a-mi consolida statutul. Aveam oare o inimă cu frică de Dumnezeu? Trăiam după otrăvuri satanice precum: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”, „Poate exista un singur mascul alfa” și „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ”. Eram atât de egoistă și arogantă. M-am gândit la PCC tiranic și autocratic, care suprimă și exclude pe oricine constituie o amenințare la adresa poziției sale. Nu eram și eu la fel? Suprimam pe oricare frate sau soră care erau talentați sau eficienți în lucrarea lor. Am încercat să-mi consolidez autoritatea în biserică și să-i fac pe frați și pe surori să mă admire și să mă aibă doar pe mine în inimile lor. Mergeam pe calea unui antihrist, făcând rău și împotrivindu-mă lui Dumnezeu! M-am gândit la acei antihriști care se foloseau de orice mijloace posibile pentru a pedepsi și abuza oamenii ca să-și mențină statutul, tratându-i pe cei care le amenințau statutul ca pe niște spini în carnea lor, acuzându-i pe nedrept, pedepsindu-i și nerenunțând până nu erau excluși. După ce făceau tot felul de rele, acei antihriști erau, în cele din urmă, excluși din casa lui Dumnezeu. Dacă aș fi continuat așa și nu aș fi reușit să mă căiesc, oare n-aș fi avut, în cele din urmă, aceeași soartă? Dumnezeu a avut părtășie despre cum să discernem antihriștii și cum să evităm să mergem pe calea unui antihrist. Dumnezeu a avut părtășie în mod foarte clar asupra acestui aspect al adevărului, ca să avem discernământ asupra antihriștilor, să reflectăm asupra comportamentelor noastre de antihriști și să urmărim adevărul, căința și transformarea. Dar nu m-am axat pe înlăturarea firii mele de antihrist în lucrarea mea, n-am chibzuit cum să-mi îndeplinesc cel mai bine îndatoririle și să apăr lucrarea bisericii. În schimb, am concurat pentru statut, mi-am tratat datoria ca pe o întreprindere personală, ca pe un mijloc de a-mi asigura statutul și admirația fraților și surorilor mele și mi-am dorit toată autoritatea în datoria mea. M-am lăsat dusă de dorințele mele.

Odată, în timpul devoționalelor, am dat peste două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu care au fost de mare ajutor. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Ca lider sau lucrător, dacă te crezi mereu mai presus de ceilalți și te bucuri de datoria ta ca un funcționar guvernamental, răsfățându-te întotdeauna cu decorurile postului tău, făcându-ți mereu planuri, ținând cont și bucurându-te mereu de faima și statutul tău, conducându-ți mereu propria operațiune și căutând întotdeauna să obții un statut mai înalt, să gestionezi și să controlezi mai mulți oameni și să extinzi sfera puterii tale, asta este o problemă. Este periculos să tratezi o datorie importantă drept o șansă de a te bucura de poziția ta, de parcă ai fi un funcționar guvernamental. Dacă așa te comporți întotdeauna, nedorindu-ți să lucrezi cu alții, nevrând să-ți diminuezi puterea și să o împarți cu nimeni altcineva, nedorindu-ți ca altcineva să capete superioritate, să fie în centrul atenției, dacă vrei doar să te bucuri de putere pe cont propriu, atunci ești un antihrist. Dar dacă tu cauți adesea adevărul, lași deoparte trupul, te lepezi de propriile motivații și planuri și ești capabil să-ți asumi răspunderea de a lucra cu alții, să-ți deschizi inima pentru a te consulta și a căuta împreună cu ceilalți, să asculți cu atenție ideile și sugestiile altora și să accepți sfaturile corecte și în concordanță cu adevărul, indiferent de la cine provin, atunci practici într-un mod înțelept și corect și poți evita să o iei pe calea greșită, lucru care te protejează”** (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). **„Indiferent de ceea ce faci, fie că este important sau nu, ar trebui să fie întotdeauna cineva care să te ajute, să îți dea indicații, sfaturi sau care să facă lucruri cooperând cu tine. Aceasta e singura metodă prin care să te asiguri că vei face lucrurile mai corect, că vei face mai puține greșeli și că va fi mai puțin probabil să rătăcești – este**

un lucru bun. A-L sluji pe Dumnezeu, în special, este un mare lucru, iar neînlăturarea firii tale corupte te-ar putea pune în pericol! Când oamenii au firi satanice, se pot răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și Îi pot fi potrivnici oricând și oriunde. Oamenii care trăiesc după firile satanice pot să-L nege pe Dumnezeu, să I se împotrivească și să-L trădeze în orice moment. Antihriștii sunt foarte netoți, nu își dau seama de asta și se gândesc: «Am avut destule probleme în a pune mâna pe putere, de ce aș împărți-o cu altcineva? Să o dau altora înseamnă că nu o voi mai avea pentru mine, nu-i așa? Cum îmi pot demonstra talentele și abilitățile fără putere?» Ei nu știu că ceea ce le-a încredințat Dumnezeu oamenilor nu este putere sau statut, ci o datorie. Antihriștii acceptă doar puterea și statutul, își lasă îndatoririle deoparte și nu fac lucruri practice. În schimb, urmăresc doar faima, câștigul și statutul și vor doar să pună mâna pe putere, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să se bucure de beneficiile statutului. A face lucrurile în acest fel este foarte periculos – înseamnă a te împotrivi lui Dumnezeu! Oricine urmărește faima, câștigul și statutul în loc să-și îndeplinească în mod corespunzător datoria se joacă cu focul și cu viața sa. Cei care se joacă cu focul și viețile lor se pot condamna în orice moment. Astăzi, în calitate de conducător sau lucrător, Îl slujești pe Dumnezeu, ceea ce nu este un lucru banal. Nu faci lucruri pentru o persoană oarecare, cu atât mai puțin nu lucrezi ca să plătești facturile și să pui mâncare pe masă; în schimb, îți îndeplinești datoria în biserică. Și având în vedere, în special, că această datorie a venit din încrederea lui Dumnezeu, ce implică îndeplinirea ei? Faptul că ești răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru datoria ta, indiferent dacă o faci bine sau nu; în cele din urmă, trebuie să I se dea socoteală lui Dumnezeu, trebuie să existe un final. Ceea ce ai acceptat este însărcinarea dată de Dumnezeu, o

responsabilitate sfințită, așa că, indiferent de cât de importantă sau minoră ar fi această responsabilitate, este o chestiune serioasă. Cât de serioasă este? La scară mică, implică posibilitatea ta de a dobândi adevărul în această viață și modul în care te privește Dumnezeu. La scară mai mare, are legătură directă cu viitorul și soarta ta, cu finalitatea ta; dacă faci rău și te împotrivești lui Dumnezeu, vei fi condamnat și pedepsit. Tot ceea ce faci atunci când îți îndeplinești datoria este consemnat de Dumnezeu, iar Dumnezeu are propriile principii și standarde pentru modul în care acest lucru este punctat și evaluat; Dumnezeu îți stabilește finalitatea pe baza a tot ceea ce manifești în timp ce îți îndeplinești datoria" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). În trecut, mi-am văzut funcția de conducător ca un simbol al statutului. Numai după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că datoria mea este o însărcinare dată de către Dumnezeu. Este o responsabilitate și nu are nicio legătură cu statutul și cu autoritatea. Când îți faci datoria în biserică, nu există nicio distincție între statut înalt sau inferior. Toți își îndeplinesc responsabilitățile din posturile lor. După ce am devenit conducător, am câștigat multe oportunități de practică și am învățat treptat cum să mă port conform principiilor și am ajuns să înțeleg unele adevăruri. Dumnezeu a repartizat și frați și surori talentate, care înțelegeau principiile, să lucreze cu mine, ca să pot avea cel mai bun randament în îndatoririle mele și să fac bine lucrarea bisericii. Dar nu am urmărit adevărul și nu am lucrat în armonie cu ceilalți. În schimb, am prețuit statutul și chiar i-am suprimat și exclus pe ceilalți ca să mi-l păstrez, privându-i pe frații și surorile mele de șansa de a practica. Nu numai că-i rănisem pe frații și surorile mele, dar vătămasem și lucrarea bisericii. Pe baza tuturor purtărilor mele, chiar nu eram potrivită să fiu conducător. Nu

voiam să continui pe acest drum greșit. Voiam doar să-mi duc la bun sfârșit responsabilitățile în mod onest și practic, să-mi îndeplinesc îndatoririle. După aceea, am început să mă dedic mai mult îndeplinirii datoriei mele și, când am văzut că ceilalți mergeau la Marsha cu întrebări, nu m-am mai simțit la fel de prost și nu mi-am mai făcut griji că o vor admira pe ea și nu pe mine. M-am gândit numai cum să lucrez cel mai bine cu Marsha pentru a ne îndeplini îndatoririle. Când observam că Marsha avea probleme în lucrarea ei, comunicam cu ea și o ajutam să-și revină. Când anumite proiecte progresau lent, discutam cu ea cum să sporim eficiența. Dacă îmi lipsea înțelegerea sau nu știam cum să mă ocup de o anumită chestiune, o căutam și pentru părtășie. Cu timpul, am început să lucrăm din ce în ce mai bine împreună și m-am simțit foarte echilibrată și liberă.

M-am gândit și la acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu devotament. Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste,**

fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru voia lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de devotament în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am știut că a cultiva talente este responsabilitatea unui conducător și este necesitatea lucrării bisericii. Această experiență m-a ajutat să realizez cât de semnificativă este cu adevărat această lucrare. Pe de o parte, este benefică pentru lucrarea globală a bisericii, permițând mai multor oameni să-și pună în joc talentele în îndeplinirea îndatoririlor lor și să avanseze și mai mult lucrarea bisericii. Pe de altă parte, le și oferă fraților și surorilor mai multă practică, lucru benefic pentru intrarea lor în viață. Toate acestea sunt fapte bune și vor fi comemorate de Dumnezeu. Gândindu-mă în urmă, Marsha îmi fusese de mare ajutor. M-a ajutat să înțeleg anumite principii și să fac un oarecare progres, iar lucrarea noastră a continuat mult mai lin. Am văzut cât este de esențial să urmăm cerințele lui Dumnezeu și să învățăm să lucrăm cu ceilalți pentru a ne îndeplini îndatoririle. Numai în felul acesta, putem face lucrarea bisericii și ne putem îndeplini bine îndatoririle.

Prin această experiență, am câștigat o anumită înțelegere a firii mele satanice și a opiniilor mele greșite și am putut să renunț la dorința mea de

renume și statut și să-mi îndeplinesc datoria. Aceasta a fost mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. Slavă Ție, Dumnezeule!

95. Cum să faci față când ești emondat

de Rosalie, Coreea de Sud

Miercuri, 17 august 2022, cer senin

Azi, am început o nouă datorie. Fac lucrare textuală. Deși neașteptată, sunt fericită că pot face datoria asta. Știu că este harul lui Dumnezeu și că îmi dă șansa de a practica. Vreau să fac o treabă bună, însă această lucrare nu-mi e deloc cunoscută și, în plus, am aflat că alții au fost emondați, pentru c-au fost încăpățânați și neprincipiali în acest tip de lucrare, așa că mă îngrijorez, gândindu-mă: „Oare voi fi și eu emondată în datoria asta? Și totuși, n-ar fi bine dacă aș putea învăța lecții din faptul că am fost emondată? E o mare oportunitate de a obține adevărul!”

Duminică, 4 septembrie 2022, înnorat

Cum zboară timpul. Pe nesimțite, fac lucrare textuală de mai bine de o jumătate de lună. Cu părtășia conducătorului despre principii și cu îndrumarea sa, m-am mai familiarizat cu lucrarea și am învățat câteva principii. Însă când am văzut cum niște frați și surori au fost emondați, pentru că nu-și făceau datoria după principii și erau încăpățânați, m-am cam neliniștit, temându-mă că voi fi și eu emondată. Deși știu că emondarea de către conducător semnalează firile corupte și esența problemelor conform cuvântului lui Dumnezeu și că asta ne ajută să ne cunoaștem și să pătrundem în adevărurile-principii, tot nu vreau să fiu emondată. Azi, fratele Saul a fost emondat, pentru că nu-și făcea datoria după principii. Conducătorul avusese părtășie cu el în repetate rânduri, îndreptând asta, dar el tot făcea aceeași greșeală. Conducătorul a spus că îi lipsește înțelegerea spirituală și nu înțelege principiile. Deși nu-mi erau adresate mie, m-a deranjat când am auzit cuvintele „îi lipsește înțelegerea spirituală”. M-am

atenționat: „Trebuie să acționez după principii și nu pot face nicio greșeală, altfel voi fi emondată. Voi avea probleme dacă mă voi dovedi lipsită de înțelegere spirituală. Cum poate fi mântuită o asemenea persoană? Merită măcar să fie cultivată?” Aceste gânduri m-au neliniștit și mai mult. Făcându-mi datoria în această seară, am fost tensionată tot timpul. Am făcut lucrurile cu cea mai mare grijă, îngrozită că voi greși. Dar nu înțeleg de ce mă afectează atât de mult când alți oameni sunt emondați.

Vineri, 9 septembrie 2022, cer senin

În ultima vreme, m-a cuprins neliniștea în datorie, fiind mereu precaută. Sunt îngrozită că voi greși. Uneori, alții îmi cer părerea, dar chiar și când am opinii de care sunt sigură că sunt în conformitate cu principiile, mi-e frică să nu spun ceva greșit. Sunt nevoită să caut aprobarea mai multor persoane înainte să-mi spun părerea. Sincer, să-mi fac datoria în felul ăsta e foarte obositor și simt că m-am îndepărtat de Dumnezeu. Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a emoționat. Dumnezeu spune: „**Unii antihriști care lucrează în casa lui Dumnezeu se hotărăsc în tăcere să acționeze scrupulos, să evite să facă erori, să fie emondați, să-i înfurie pe Cei de mai sus sau să fie prinși de conducătorul lor făcând ceva rău și se asigură că au spectatori atunci când fac fapte bune. Cu toate acestea, oricât de scrupuloși ar fi, din cauza faptului că motivele și calea pe care o apucă sunt incorecte și deoarece vorbesc și acționează doar de dragul reputației și statutului și nu caută niciodată adevărul, încalcă adesea principiile, perturbă și tulbură lucrarea bisericii, acționează ca lacheii Satanei și chiar comit deseori fărădelegi. Este un lucru foarte obișnuit ca astfel de oameni să încalce adesea principiile și să comită fărădelegi. Prin urmare, desigur că le este greu să evite să fie emondați. Au văzut că unii antihriști au fost dați în vileag și alungați pentru că au fost emondați cu severitate. Au văzut aceste lucruri cu**

ochii lor. De ce acționează antihriștii cu atâta precauție? Cu siguranță, un motiv e că le este frică să nu fie dați în vileag și alungați. Ei se gândesc: «Trebuie să fiu atent – la urma urmei, „Prudența este părintele siguranței" și „Cei buni au o viață liniștită". Trebuie să urmez aceste principii și să-mi amintesc în fiecare moment să evit să greșesc sau să intru în necazuri și trebuie să-mi suprim corupția și intențiile și să nu permit nimănui să le vadă. Atât timp cât nu greșesc și pot să perseverez până la capăt, voi dobândi binecuvântări, voi scăpa de dezastre și voi avea succes în credința mea în Dumnezeu!» Ei se îndeamnă, se motivează și se încurajează deseori în acest fel. Ei cred că, dacă fac ceva greșit, își vor reduce semnificativ șansele de a obține binecuvântări. Nu reprezintă acest lucru calculul și credința care le ocupă adâncul inimii? Lăsând deoparte dacă acest calcul sau credință a antihriștilor este corectă sau greșită, pe baza acestei credințe, ce anume îi va îngrijora cel mai mult când vor fi emondați? (Perspectivele și soarta lor.) **Ei asociază faptul că sunt emondați cu perspectivele și soarta lor – acest lucru are de-a face cu natura lor rea**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"). Acest pasaj îmi descrie starea întocmai. Când văd că alții sunt emondați, nu accept asta ca fiind de la Dumnezeu și nu caut de ce sunt emondați acești oameni, cum s-au abătut, cum pot învăța eu din eșecurile lor și cum să evit să mă abat în același mod în viitor, pentru a acționa după principii. În schimb, fac o legătură invizibilă, dar intimă, între a fi emondată și soarta mea. Mi se pare că, pe cât de aspru ești emondat, pe atât de puține speranțe ai de a fi binecuvântat. Am devenit mai circumspectă și mai prudentă, gândindu-mă că, dacă nu fac multe greșeli sau nu sunt emondată, am speranța de a fi binecuvântată. Pentru că am înțeles greșit emondarea și prețuiesc prea mult binecuvântările, sunt foarte sensibilă la lucrurile care îmi afectează soarta și sunt prea prudentă în tot ce

fac. Mi-e teamă că, dacă nu sunt prudentă, voi fi emondată și îmi voi pierde finalul bun. Pot vedea că sunt foarte înșelătoare! Adesea, conducătorul are părtășie cu noi despre principii și ne îndrumă, dar noi nu luăm în serios cuvintele lui. Continuăm să acționăm cu încăpățânare, orbește, tulburând lucrarea. Nu e oare absolut normal să ne emondeze? Ținând cont de asta, o persoană rațională ar reflecta la sine, în ce privințe lasă de dorit sau e lipsită de înțelegere spirituală, ar căuta adevărul și și-ar corecta imediat abaterile. Aceasta e o persoană cu pătrundere pozitivă, care caută adevărul. Suntem emondați, ca să putem să pătrundem adevărul și să ne facem bine datoria. Dar nu caut adevărul și nu reflectez, fiind și circumspectă și înțelegând greșit. Nu pot deosebi binele de rău! Mulțumită revelației cuvântului lui Dumnezeu, acum am o înțelegere a stării mele.

Luni, 12 septembrie 2022, ploaie torențială

Azi, în timpul unei adunări, conducătorul a aflat că Saul devenise negativ după ce fusese emondat și se simțea constrâns și reprimat. Conducătorul ne-a întrebat dacă ne simțeam constrânși. Mi-am amintit starea recentă și am spus că mă simțisem cam constrânsă. Apoi, el a avut o părtășie care chiar m-a emoționat. A spus: „De ce unii oameni sunt emondați în mod repetat și totuși nu obțin adevărul și spun că se simt constrânși, oprimați și chinuiți? Pentru că nu se axează pe înțelegerea sau pe dobândirea adevărului, ceea ce înseamnă că nu obțin nimic. Ei devin potrivnici și furioși când sunt emondați. Îi înfruntă pe ceilalți. Sunt ei oameni care acceptă adevărul? Realmente, aceștia sunt emondați pentru că au încălcat adevărurile-principii, dar refuză să reflecteze și chiar se delasă. Asta arată că ei se opun, nu acceptă și sunt în dezacord cu adevărul. A fi în dezacord cu adevărul înseamnă a fi în dezacord cu Dumnezeu. Natura acestui lucru e foarte gravă.” Părtășia conducătorului m-a făcut, în sfârșit, să realizez cât de gravă e natura respingerii adevărului sau a emondării și

cât de periculoasă e starea asta. Când am ajuns acasă, mult timp m-am simțit profund tulburată și am stat în pat, fără să pot dormi. Am început să mă întreb: „Cum anume se manifestă neacceptarea adevărului? Cum pot să învăț o lecție și să reflectez în situația asta?”

Miercuri, 14 septembrie 2022, cer senin

Azi, Saul a fost suspendat. Au mai fost suspendați și alții, pentru că nu au acceptat adevărul și nu progresau în îndeplinirea îndatoririlor. Am aflat de la o soră că Saul își făcea deseori datoria cu încăpățânare, încălcând principiile, iar, de fiecare dată, conducătorul a avut răbdător părtășie cu el despre principii. Uneori, l-a emondat și a semnalat esența problemei sale, dar Saul n-a căutat adevărul și n-a reflectat. Fiind emondat, el s-a delăsat și a refuzat să-și împărtășească opiniile în discuțiile de lucru. Odată, la o adunare, chiar a spus: „Conducătorul nu vede când fac treabă bună, dar în caz contrar, sunt emondat.” Era greu de crezut că spusese asta, iar faptul că a făcut-o arăta că nu accepta deloc adevărul! Am citit câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Când un antihrist este emondat, primul lucru pe care îl face este să se împotrivească și să respingă acest lucru din adâncul inimii. Se luptă cu asta. Și de ce face asta? Acest lucru se întâmplă din cauză că antihriștii, prin însăși natura-esență pe care o au, sunt sătui de adevăr, îl urăsc și nu-l acceptă deloc. Firește, esența și firea unui antihrist îl împiedică să-și recunoască propriile greșeli sau propria fire coruptă. Pe baza acestor două realități, atitudinea unui antihrist față de faptul de a fi emondat este de a respinge acest lucru și de a i se opune complet și în mod absolut. Detestă acest lucru și i se împotrivește din adâncul inimii și nu are nici cea mai mică fărâmă de acceptare sau supunere, cu atât mai puțin dă dovadă de reflecție sau pocăință autentică. Când un antihrist este emondat, indiferent cine o face, la ce se referă, măsura în care este vinovat pentru această**

chestiune, cât de flagrantă este eroarea, câtă răutate comite sau ce consecințe creează răutatea sa pentru biserică – el nu ia în considerare nimic din toate acestea. Pentru un antihrist, cel care îl emondează îl scoate în evidență sau găsește în mod deliberat greșeli pentru a-l pedepsi. Antihristul poate chiar să creadă că este hărțuit și umilit, că nu este tratat cu omenie și că este desconsiderat și disprețuit. După ce este emondat, un antihrist nu se gândește niciodată la ceea ce a greșit de fapt, la ce fel de fire coruptă a dezvăluit, dacă a căutat principiile în această chestiune sau dacă a acționat în conformitate cu adevărurile-principii sau și-a îndeplinit responsabilitățile. Nu se examinează pe el însuși sau nu reflectează la nimic din toate acestea și nici nu meditează la aceste probleme. În schimb, abordează emondarea după propria voință și cu impetuozitate. De fiecare dată când un antihrist este emondat, acesta va fi plin de furie, resentimente și nemulțumire și nu va asculta sfatul nimănui. Refuză să accepte să fie emondat și este incapabil să se întoarcă înaintea lui Dumnezeu pentru a învăța despre sine și a reflecta asupra sa, pentru a aduce în discuție acțiunile sale care încalcă principiile, precum faptul că este superficial sau neglijent sau că-și face de cap în datoria sa și nici nu folosește această șansă pentru a-și înlătura firea coruptă. În schimb, găsește scuze pentru a se apăra, pentru a se justifica și chiar va spune lucruri ca să provoace discordie și să-i incite pe ceilalți” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări”). **„Indiferent de împrejurările care se ivesc – mai ales în fața adversității și mai ales atunci când Dumnezeu dezvăluie sau dă în vileag oamenii – primul lucru pe care trebuie să-l facă o persoană este să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta și a examina cuvintele și faptele sale și firea ei coruptă, în loc să examineze, să studieze și să judece dacă**

acțiunile și cuvintele lui Dumnezeu sunt corecte sau greșite. Dacă rămâi în funcția potrivită, ar trebui să știi exact ce se cuvine să faci. Oamenii au o fire coruptă și nu înțeleg adevărul. Aceasta nu reprezintă o problemă atât de mare. Însă când oamenii au o fire coruptă și nu înțeleg adevărul și totuși nu îl caută, atunci au o problemă reală. Ai o fire coruptă, nu înțelegi adevărul, Îl judeci pe Dumnezeu în mod arbitrar, Îl abordezi și interacționezi cu El așa cum îți dictează starea de spirit, preferințele și emoțiile. Cu toate acestea, dacă nu cauți și nu practici adevărul, lucrurile nu vor fi atât de simple. Nu numai că nu vei fi capabil să te supui lui Dumnezeu, dar ai putea să-L înțelegi greșit și să te plângi de El, să-L condamni, să I te împotrivești și chiar să-L cerți și să-L respingi în inima ta, spunând că El nu este drept, că nu tot ceea ce face El este neapărat corect. Oare nu este periculos ca tu să mai dai naștere la astfel de lucruri? (Ba da.) **Este foarte periculos. A nu căuta adevărul o poate costa pe o persoană viața! Și acest lucru se poate întâmpla oricând și oriunde**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a treia)"). **„Pentru toți cei care sunt adesea pasivi, acest lucru este cauzat de incapacitatea de a accepta adevărul. Dacă nu accepți adevărul, pasivitatea te va bântui ca un demon, făcându-te să trăiești într-o stare perpetuă de pasivitate și să dezvolți un sentiment de neascultare, nemulțumire și indignare față de Dumnezeu. Când se ajunge în punctul în care începi să te împotrivești, să te răzvrătești și să strigi împotriva lui Dumnezeu, vei fi ajuns la final. Când oamenii încep să te dea în vileag, să te analizeze și să te stigmatizeze, îți vei fi dat seama mult prea târziu de realitatea sumbră a situației și vei cădea la pământ, lovindu-te-n piept. Atunci, tot ce poți face este să aștepți pedeapsa din partea lui Dumnezeu!**" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile

conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (17)”). Cuvinele Lui m-au făcut, în sfârșit, să înțeleg că cel mai clar indicator al acceptării adevărului e modul în care o persoană face față emondării. Când sunt emondați, cei care urmăresc și acceptă adevărul pot reflecta și, oricât de sever au fost emondați, ei pot să se roage lui Dumnezeu, să analizeze unde anume au greșit, ce a cauzat asta, ce fire coruptă au dezvăluit și apoi să caute adevărul și să învețe din el. Deși pot exista negativitate și slăbiciune, aceasta se datorează faptului că ei văd profunzimea corupției lor și gravitatea fărădelegilor lor, încep să se simtă vinovați și să se căiască, astfel, urându-se din inimă. Însă nu rămân prinși această negativitate. După aceste eșecuri, ei caută adevărul, continuă să reflecteze asupra lor, iar când își cunosc cu adevărat problema și văd clar natura acțiunilor lor, ei văd în emondarea lor dragostea și protecția lui Dumnezeu și Îi mulțumesc. În acest moment, starea lor este corectă și pozitivă. Dar cei care nu acceptă adevărul fac față altfel emondării. Deși unii nu se vor plânge fățiș, ei nu reflectează asupra lor, nu se cunosc prin cuvântul Lui. În sinea lor, se ceartă, se împotrivesc și găsesc scuze. Cu cât se gândesc la asta, cu atât sunt tot mai indignați și mai îndurerați, ajungând chiar să se simtă nedreptățiți. Firește, asta creează emoții negative. Aceste emoții negative includ nemulțumirea lor față de realitate și față de ceilalți. Cei care acceptă adevărul constată că emondarea le permite să-și cunoască într-adevăr firea coruptă, să se căiască, acesta fiind un moment crucial în credința lor. Dar cei care nu acceptă adevărul vor fi expuși și alungați. Toți cei care devin adesea negativi nu acceptă adevărul, le e lehamite de adevăr prin natura lor și nu pot avansa, indiferent de anii lor de credință. Când a fost emondat, Saul n-a reflectat, n-a recunoscut natura și consecințele lucrului cu încăpățânare și nici n-a căutat principii de practică. În schimb, a fost constrâns, negativ și indiferent. La început am crezut că era normal să se simtă deprimat după ce

a fost emondat și că va fi bine după câteva zile de reflecție. Dar unii frați și surori au spus că el mai fusese așa – zelos și activ în aparență, dar cum apăreau problemele în lucrare și era emondat, devenea negativ și indiferent și nu mai contribuia la discuțiile legate de probleme. Spunea că, făcând mai multe sugestii de lucru, erau expuse mai multe probleme și că oferea mai puține sugestii și păreri, ca să fie expuse mai puține probleme. După cea mai recentă emondare, s-a simțit constrâns, reprimat în datorie, deprimat și îndurerat. Prin atitudinea sa negativă respinge adevărul și Îl învinovățește și-I e potrivnic lui Dumnezeu. El a dezvăluit o fire de antihrist. Am realizat că această negativitate ascunde o fire satanică, potrivnică lui Dumnezeu. Nu mă trezește faptul că Saul a luat-o pe calea greșită? Acest lucru a devenit deosebit de evident când am citit ce se spune în cuvântul lui Dumnezeu: „**A nu căuta adevărul o poate costa pe o persoană viața! Și acest lucru se poate întâmpla oricând și oriunde**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a treia)”). Personal, nu mai avusesem o astfel de experiență, dar în urma celor trăite în ultima vreme, aceste cuvinte îmi fac inima să încuviințeze. E foarte periculos să nu cauți, să nu accepți adevărul când ești emondat. De fapt, surorile și frații suspendați recent erau înzestrați, dar aveau slăbiciunea fatală de a le fi lehamite de adevăr și a nu-l căuta, ajungând astfel să nu obțină rezultate în îndatoriri și, în final, să fie suspendați. Gândindu-mă mai bine, înțeleg tot mai mult importanța căutării adevărului.

Joi, 15 septembrie 2022, ploaie slabă

Părtășia din acea seară a conducătorului îmi stă în minte de câteva zile, iar gândurile mi se tot întorc la cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau voia lui Dumnezeu și nici**

nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). Înainte, când am citit cuvintele Lui: „**ești cineva care încearcă să scape de judecată**" și „**ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb**" mi-au venit imediat în minte cei din lumea religioasă care se agață de noțiuni religioase. Ei vor doar să fie mântuiți prin har. Refuză să accepte lucrarea Lui de judecată din zilele de pe urmă. Sunt marionete și trădători care fug de marele tron alb al lui Dumnezeu. Dar mă întreb: „Oare a accepta lucrarea Lui din zilele de pe urmă înseamnă și a accepta judecata Lui? Așa vede Dumnezeu lucrurile? Ce înseamnă, de fapt, să accepți cu adevărat judecata și mustrarea Lui?" Meditând la cuvântul Lui, am realizat că acceptând lucrarea Lui din zilele de pe urmă, nu accepți cu adevărat și judecata Lui din zilele de pe urmă. Trebuie măcar să poți accepta să fii emondat ca să accepți judecata Lui din zilele de pe urmă. Dacă nu poți accepta să fii emondat, nu ai cum să accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Am citit mai mult din cuvântul Lui, despre cum să facem față corect emondării. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când e vorba să fie emondați, care e minimul pe care oamenii ar trebui să-l cunoască? Emondarea trebuie experimentate pentru a-și face datoria cum se cuvine – este un lucru indispensabil. Este ceva ce oamenii trebuie să înfrunte în fiecare zi și să experimenteze des în credința lor în Dumnezeu și în dobândirea mântuirii. Nimeni nu poate fi exclus de la emondare. Este emondarea ceva ce implică viitorul și soarta lor?** (Nu.) **Atunci, pentru ce este emondarea unei persoane? Sunt pentru a-i condamna pe oameni?** (Nu, sunt pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul și să-și realizeze datoria conform principiilor.) **Așa e. Este**

înțelegerea cea mai adecvată a acestui lucru. Emondarea cuiva este un fel de disciplină, de certare, dar sunt și o formă de a-i ajuta și mântui pe oameni. A fi emondat îți permite să-ți schimbi cu timpul căutarea greșită. Îți permite să recunoști prompt problemele pe care le ai în prezent și firile corupte pe care le expui cu timpul. În orice situație, să emondarea te ajută să-ți recunoști greșelile și să-ți îndeplinești îndatoririle în conformitate cu principiile, te scutește de a face greșeli și de a merge pe căi greșite pe parcurs și te împiedică să provoci catastrofe. Nu este acesta cel mai mare ajutor dat oamenilor, cel mai mare remediu al lor? Cei care au conștiință și rațiune ar trebui să poată trata corect faptul că sunt emondați" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"). Cuvântul Lui e clar, privitor la calea corectă de practică și la atitudinea pe care ar trebui să o avem față de emondare. De fapt, emondarea nu are nicio legătură cu soarta noastră. Chiar dacă limbajul folosit e dur, supărător sau chiar critic, el are rolul de a ne ajuta să ne recunoaștem corupția și să ne vedem abaterile din lucrare. Ne ajută să căutăm adevărul, să ne facem datoria după principii. Dacă ești emondat des sau cu severitate, nu înseamnă că nu ai o soartă bună, iar dacă nu ești emondat, nu înseamnă că vei avea o soartă bună. Deși unii oameni pot fi emondați des, iar uneori acest lucru poate să fie sever, usturător sau să pară o expunere sau o condamnare, aceștia pot mai târziu să caute adevărul, să reflecteze și să obțină o înțelegere a neajunsurilor, a abaterilor și a firii lor corupte. Ei se pot schimba și pot evolua în viață, iar în final, încă își pot asuma lucrări importante. Am început să mă gândesc la atitudinea mea față de emondare de când am devenit credincioasă. Cred în Dumnezeu de nouă ani, iar în acești ani, rareori am fost emondată sau am întâmpinat piedici sau eșecuri majore. Întotdeauna am avut o opinie diferită despre emondare. Simt că a fi emondat e ceva rău, că e ca și cum ai fi expus sau condamnat.

Mă înfricoșez văzând cum alții sunt emondați, temându-mă că mi se va întâmpla și mie dacă nu sunt atentă. Am confundat emondarea cu expunerea și condamnarea, respingând-o, împotrivindu-mă, vrând să nu ies din zona mea de confort în credință. Cu ce se deosebește urmărirea mea de a celor care vor doar să se sature de pâine în religie? Am citit mult din cuvântul lui Dumnezeu și știu clar că lucrarea Lui din zilele de pe urmă vizează curățirea și desăvârșirea omului prin judecată, rafinare și emondare. Dar nu am cunoștințe reale și nu sunt gata să accept să fiu emondată sau rafinată, așa că, oricâți ani aș crede în Dumnezeu, nu voi progresa deloc. Nu voi obține adevărul sau o schimbare în firea vieții mele, iar în final, voi fi pedepsită. Gândindu-mă la asta, realizez tot mai mult cât de periculoasă e starea mea. Tânjesc după confort și urmăresc harul, așadar, chiar dacă nu sunt emondată, nu înseamnă că voi avea un final bun. Necăutând adevărul sau neschimbându-mi firea coruptă, în final, nu voi fi mântuită. Nu emondarea dezvăluie finalul unei persoane, ci atitudinea ei față de adevăr dezvăluie cine e. Întotdeauna am crezut că emondarea e un lucru rău și că poate că era nemulțumirea sau condamnarea lui Dumnezeu. Acum, însă, văd cât de denaturat era punctul meu de vedere! În lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, în sfârșit îmi văd ignoranța și nesăbuința. În anii mei de credință, mi-a fost lehamite de adevăr prin natura mea și nu l-am căutat. Întotdeauna am evitat să fiu emondată. Dumnezeule, vreau să mă căiesc. Sunt gata să învăț lecții din emondarea mea.” Rugându-mă, am fost mult mai liniștită, cu un sentiment de dor și de nostalgie. Sper că voi putea trăi experiența de a fi emondată, ca să pot progresa în viață.

Miercuri, 5 octombrie 2022, înnorat

Azi s-a întâmplat ceva de neuitat. Când lucram la un proiect, pentru că îmi făceam datoria cu încăpățânare și nu căutam principii, a trebuit să refac lucrarea, întârziind progresul. Conducătorul a semnalat natura acestei

probleme și m-a emondat, pentru că eram arogantă și-mi lipsea calibrul. A spus că asta arăta lipsa mea de înțelegere spirituală. Cuvintele lui mi-au rămas în minte. Eram foarte supărată și am început să mă delimitez, gândindu-mă: „Conducătorul m-a deslușit. Crede că nu sunt potrivită pentru datoria asta. Voi fi suspendată în curând." Eram tot mai deprimată. Văzând că starea mea era greșită, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, azi am fost emondată. Nu știu ce ar trebui să învăț din asta sau cum să reflectez asupra mea. Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă să mă cunosc, să mă eliberez de aceste emoții negative." Rugându-mă, mi-am amintit că atunci când ești emondat, cheia e să cauți adevărul. Ce rezolvi dacă ești negativ? Ar trebui să reflectez la problemele mele și la lipsa mea de înțelegere spirituală. Gândindu-mă la asta cu calm, mi-am dat seama că, acum, am fost emondată mai ales pentru că mi-am făcut datoria cu încăpățânare, fără să meditez sau să caut principii. Conducătorul avusese părtășie despre asta pe principii, dar eu doar am urmat regulile. Ba chiar am simțit că, auzind aceste principii de mai multe ori, le stăpâneam deja și nu mai era nevoie să lucrez la ele. Am crezut orbește în mine, am lăsat principiile deoparte, am crezut că opiniile mele sunt corecte, necăutând altele. Am fost prea încăpățânată, n-am acționat după principii și am urmat regulile orbește. Nu însemna asta că eram lipsită de înțelegere spirituală? Dacă nu aș fi fost emondată astfel, aș fi rămas amorțită, crezând că mi-am făcut bine datoria, fără să știu cu adevărat ce rău aș putea comite. Să fiu emondată e un avertisment și o protecție pentru mine. Acum, înțelegând asta, nu mă mai simt negativă. Mă pot axa pe căutare, conform principiilor și mă pot asigura că nu voi mai face astfel de greșeli.

Sâmbătă, 8 octombrie 2022, cer senin

Azi, am fost într-o adunare cu conducătorul. El a avut răbdător părtășie despre principiile îndeplinirii unei datorii și apoi ne-a întrebat dacă am

obținut ceva în ultima vreme. Ne-a încurajat să căutăm adevărul, spunând că, indiferent de circumstanțe, să învățăm lecții e cel mai important. Ne-a și citit din cuvântul lui Dumnezeu: „**În timp ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de câte ori ai eșuat, ai căzut, ai fost emondat sau demascat, acestea nu sunt lucruri rele. Indiferent de modul în care ai fost emondat sau dacă acest lucru este făcut de către conducători, lucrători, frații sau surorile tale, toate acestea sunt lucruri bune. Trebuie să îți amintești acest lucru: indiferent cât de mult suferi, de fapt, beneficiezi de pe urma acestui lucru. Oricine are experiență poate confirma asta. Indiferent de situație, a fi emondatsau dat în vileag este întotdeauna un lucru bun. Nu este o condamnare. Este mântuirea lui Dumnezeu și cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului corupției tale. Dacă realmente înțelegi adevărul și ești capabil să descoperi lucrurile corupte ascunse în adâncul inimii tale, dacă le poți distinge clar, atunci este bine, acest lucru a rezolvat o problemă majoră a intrării în viață și este foarte benefic pentru schimbările firii. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții o nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei înseta după adevăr, îl vei practica și vei pătrunde în realitate. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul negativității și slăbiciunii,**

vei putea să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în adevărul-realitate” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”). Cuvintele Lui m-au emoționat și nu mi-am putut stăpâni lacrimile. Deși a fost supărător și dureros să fiu emondată și uneori simțeam că mă voi prăbuși din cauza negativității, experiența asta m-a făcut să văd dragostea lui Dumnezeu. A fost o situație care m-a forțat să vin în fața lui Dumnezeu, ca să-mi cunosc firea coruptă și să reflectez la sursa problemelor mele. Când mă înțeleg mai bine pe mine însămi, simt un sentiment de pace interioară și liniște. Dacă n-aș fi fost emondată, nu știu ce tulburări aș fi creat în datorie sau ce probleme sau scăpări ar fi apărut. Faptul că am fost emondată astfel m-a făcut să fiu mai atentă la căutarea principiilor în datorie. Am văzut și eu că a fi emondat e inseparabil de îndeplinirea datoriei noastre.

96. Calea spre un comportament onest

de Daisy, Coreea de Sud

La începutul lui 2021, am fost aleasă conducătoare de echipă, fiind responsabilă pentru lucrarea de udare a mai multor echipe. La acea vreme, am crezut că a fi aleasă în acea poziție înseamnă că am ceva calibru și capacitate, că sunt înaintea majorității fraților și surorilor în ceea ce privește înțelegerea adevărului și intrarea în viață. Am simțit că trebuie să mă înzestrez cu adevărul și să pun tot sufletul în a-mi îndeplini bine datoria, pentru ca toți să vadă că sunt capabilă să îndeplinesc acea lucrare.

La început, nu eram familiarizată cu lucrarea, prin urmare, când apăreau lucruri pe care nu le înțelegeam pe deplin, îi întrebam despre ele pe conducător sau pe frații și surorile cu care lucram. Întrucât eram nouă în acea lucrare, m-am gândit că toată lumea va înțelege că există unele lucruri pe care nu le știu și că mai multă căutare m-ar putea ajuta să mă dezvolt mai rapid. Astfel, aș lăsa o impresie bună tuturor și ei ar crede că eram cu sinceritate în căutarea adevărului. Dar, mai târziu, am continuat să întâmpin o mulțime de probleme și am ezitat să tot cer ajutorul. La acel moment, fusesem în acea datorie de ceva timp, deci ce ar crede toți despre mine dacă aș pune în permanență atât de multe întrebări? Oare ar crede că nu am un calibru foarte bun, că nu pot rezolva nici măcar probleme simple și că nu sunt capabilă în acea lucrare în calitate de conducătoare de echipă? Așadar, când întâmpinam alte probleme pe care nu le puteam înțelege pe deplin, nu mă puteam abține să nu mă gândesc dacă merita să pun aceste întrebări, dacă era rezonabil să le pun. Eram îngrijorată ca gândirea mea să nu pară simplistă. Pentru unele probleme care nu păreau complicate, nu puneam întrebări, în schimb, încercam să găsesc răspunsul pe cont propriu. Prin urmare, s-au adunat din ce în ce mai multe probleme și destul de multe n-au

fost rezolvate la timp. Asta m-a făcut tot mai neliniștită că toată lumea va crede că nu sunt potrivită drept conducătoare de echipă. În timpul adunărilor, mai ales când era prezentă conducătoarea mea, în timp ce aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, mă îngrijoram constant: „E părtășia mea practică? Înțelegerea mea e pură?" După părtășia mea, observam reacțiile tuturor și, dacă cineva dezvolta pe baza celor spuse de mine, însemna că părtășia mea atinsese o coardă sensibilă, conținea luminare și arăta, de asemenea, că aveam o înțelegere pură a cuvintelor lui Dumnezeu și puteam gestiona lucrarea. Dar, dacă nimeni nu răspundea când terminam, mă simțeam foarte supărată. După ceva timp, datoria mea a început să mi se pară cu adevărat istovitoare. Mereu mă gândeam mult prea mult la fiecare cuvânt pe care îl spuneam și la fiecare opinie pe care o exprimam și nu mă puteam relaxa. Voiseм să-mi îndeplinesc datoria bine, dar stăteam mereu ca pe ghimpi și nu mă dezvoltam sau nu învățam nimic.

Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și căutare și am citit un pasaj din cuvintele Sale: „**Oamenii înșiși sunt ființe create. Pot ființele create să dobândească omnipotență? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot. Însă, în oameni, sunt firi corupte și o slăbiciune fatală: de îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de obișnuiți sunt, toți vor să pară altfel, niște indivizi faimoși sau excepționali, să devină niște mici celebrități și să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să devină cunoscuți, puternici, sau niște figuri mărețe, și vor să devină grandioși, capabili de orice, fără să existe niciun lucru pe care ei să nu-l poată face. Ei simt**

că, dacă ar căuta ajutorul altora, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. Unii oameni, când li se cere să facă ceva, spun că știu cum să facă acel lucru, când, de fapt, nu știu. După aceea, în secret, cercetează și încearcă să învețe cum să îl facă, dar după ce l-au studiat câteva zile, tot nu înțeleg cum să facă. Când sunt întrebați cum se descurcă cu asta, ei spun: «În curând, în curând!» Însă, în inimile lor, se gândesc: «Nu am ajuns încă acolo, habar n-am, nu știu ce să fac! Nu trebuie să mă dau în vileag, trebuie să continui să păstrez o aparență, nu pot lăsa oamenii să-mi vadă neajunsurile și ignoranța, nu îi pot lăsa să mă privească cu dispreț!» Ce problemă este aceasta? Este iadul pe pământ în încercarea de a păstra imaginea cu orice preț. Ce fel de fire este aceasta? Aroganța unor astfel de oameni nu cunoaște limite, și-au pierdut complet rațiunea. Ei nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, indivizi de excepție sau mari șefi. Aceasta este o problemă atât de uriașă! În ceea ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere în cadrul umanității normale, ei le vor împacheta pe toate și nu-i vor lăsa pe alții să vadă aceste lucruri, iar apoi vor continua să se deghizeze. […] Nu trăiesc oamenii de felul acesta cu capul în nori? Oare nu sunt ei niște visători? Nu știu cine sunt ei înșiși și nici cum să trăiască umanitatea normală. Ei nu au acționat nici măcar o dată ca niște ființe umane practice. Dacă îți petreci zilele cu capul în nori, lucrând de mântuială, nefăcând nimic cu picioarele pe pământ, trăind mereu după propria-ți imaginație, atunci e de rău. Drumul în viață pe care îl alegi nu este corect” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu”). Gândindu-mă mai bine la asta, am căpătat puțină înțelegere

privind starea mea. Mă gândisem prea mult la mine, simțind că alegerea mea drept conducătoare de echipă însemna că am un anumit calibru și capacitate de muncă. Când m-am văzut în acel mod, a început să-mi pese de părerea tuturor celorlalți despre mine și am vrut să demonstrez cât mai curând posibil că sunt capabilă de această sarcină. Așadar, când mai multe probleme și dificultăți au apărut în datoria mea, n-am putut să le aduc pur și simplu în discuție și eram mereu îngrijorată că oamenii îmi vor vedea adevărata față, spunând că-mi lipsește calibrul și că nu fac față acestei slujbe. Am început să creez aparențe false, păstrând tăcerea când apăreau probleme și reflectând la lucruri pe cont propriu. Din cauza asta, nu m-am ocupat de multe probleme din datoria mea, ceea ce ne-a întârziat lucrarea, dar mi-a afectat și starea. Mi-am pierdut claritatea din gândire și am început să am nedumeriri în privința unor lucruri pe care le înțelesesem anterior. Ba chiar m-am îndoit permanent de părtășia mea la adunări, temându-mă că toți m-ar privi de sus dacă n-ar fi bună. M-am simțit constrânsă la fiecare pas. Am realizat că toate acestea sunt doar din vina mea. Eram atât de arogantă și irațională și nu-mi puteam înfrunta cum se cuvine defectele și neajunsurile. Jucam mereu un rol pentru ca alții să aibă o părere bună despre mine. De fapt, acea datorie era o șansă pe care mi-a dat-o biserica pentru ca eu să mă instruiesc și, în niciun caz, nu însemna că înțeleg adevărul sau pot să-mi fac treaba bine. Puteam doar să pricep câte ceva, dar erau multe lucruri pe care nu le puteam înțelege și cu care nu aveam nicio experiență personală. Nu exista absolut nimic special la mine, dar avusesem o părere atât de bună despre mine, pretinzând că sunt superioară, că sunt o persoană care înțelege adevărul. M-am supraestimat atât de mult! Ar trebui să rămân, pur și simplu, cu picioarele pe pământ și să-mi îndeplinesc datoria, întrebându-i pe alții când nu înțelegeam ceva, ceea ce reprezenta lucrul realist și rezonabil de făcut.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat câteva abordări practice. Dumnezeu spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Gândul la asta m-a ajutat să realizez că, pentru a fi relaxată și lipsită de neliniște în datoria mea, primul pas era să învăț să vorbesc deschis despre neajunsurile mele și să nu mai creez aparențe false. Trebuia să practic adevărul și să fiu o persoană onestă. Eram doar o persoană coruptă care abia înțelegea adevărul, astfel că existau, desigur, multe chestiuni pe care nu le puteam înțelege pe deplin. Era ceva perfect normal. Nu era deloc nevoie să joc teatru și să ascund ceva de dragul propriei imagini. Dacă aveam

întrebări, trebuia să renunț la mândria mea și să caut deschis îndrumare și părtășie despre ele; asta era singura cale de a mă relaxa în datoria mea. La această revelație, inima mi s-a înseninat și am început să mă concentrez pe a practica în acest mod. Când nu eram sigură într-o privință, puneam întrebări în mod proactiv și, când îmi împărtășeam opinia, spuneam ce credeam cu adevărat și aveam părtășie doar despre ce cunoșteam. Când am practicat astfel, am început treptat să înțeleg câteva dintre lucrurile pe care nu le înțelesesem niciodată până atunci și am fost capabilă să descopăr și să îndrept greșeli din datoria mea. În plus, am căpătat o mai bună înțelegere privind neajunsurile mele. Mi-am dat seama, în sfârșit, că e un lucru bun să fiu văzută drept cine sunt, că ajută la înțelegerea adevărurilor-principii și la descoperirea propriilor defecte. M-am simțit mult mai liberă în acel moment și, mai târziu, am reușit să-mi îndeplinesc datoria normal.

Nu peste mult timp, grupurile de care eram responsabilă se descurcau foarte bine în viața bisericească, iar frații și surorile voiau să aibă părtășie cu mine despre problemele lor. Dar, fără să-mi dau seama, începusem iar să mă concentrez pe ceea ce gândeau oamenii despre mine. Odată, la o ședință cu colegii, conducătoarea mea a adus în discuție unele probleme care apăruseră în biserica noastră și ne-a întrebat ce părere avem. Mă gândeam: „Atât de mulți frați și surori sunt aici și, dacă aș putea găsi unele perspective unice, asta ar arăta cât de capabilă sunt.” Dar, după ce m-am gândit mult și bine, tot nu am putut să-i dau de capăt. Chiar atunci, conducătoarea mea m-a întrebat ce cred. M-am tot bâlbâit, apoi am dat doar o sugestie vagă. La scurt timp după, alte două surori și-au împărtășit gândurile, iar sugestiile lor erau la polul opus față de ale mele. Ce au spus ele era foarte bine gândit, iar conducătoarea le-a dat dreptate. M-am simțit imediat supărată, gândindu-mă că nu doar eșuasem în încercarea de a lăsa o impresie bună, dar mă și făcusem de rușine. Ce avea să creadă

conducătoarea mea despre mine? Avea să creadă că nu aveam nicio intuiție despre un lucru atât de simplu, că nu evoluasem deloc? În următoarele câteva zile, au apărut câteva probleme în fiecare dintre grupurile de care răspundeam. Nu le-am înțeles, așa că ar fi trebuit să caut imediat ajutor. Dar apoi m-am întrebat: „Dacă aș pune toate acele întrebări, n-ar părea că nu sunt capabilă în lucrarea mea? N-ar strica buna imagine pe care o construisem?" Pe de altă parte, știam că problemele nerezolvate ne-ar îngreuna lucrarea, așa că am apelat la o strategie improvizată: aveam să-mi împart întrebările și să întreb diferite persoane, astfel încât problemele să fie rezolvate, dar eu să nu par că pun prea multe întrebări și că nu știu nimic. Când am creat aparențe false în acest mod, starea mea s-a deteriorat din ce în ce mai mult. Gândirea mea a devenit mai încețoșată și am început să mă lupt cu probleme în multe privințe. Atunci am reflectat și am văzut că, întrucât nu aveam înțelegere asupra unor lucruri pe care le-am înțeles anterior, trebuia să fie o problemă cu starea mea. Prin urmare, am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, am în mod clar probleme, dar nu îndrăznesc să fiu sinceră și să vorbesc deschis despre neajunsurile mele. Vreau mereu să mă dau mare. De ce e așa de greu să întreb când nu înțeleg ceva? De parcă mi s-ar lipi buzele. E istovitor să-mi fac datoria astfel. Te rog să mă îndrumi ca să-mi cunosc stricăciunea și să mă schimb."

După aceea, am citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-au expus starea perfect. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ființele umane corupte se pricep la deghizare. Indiferent ce fac sau ce corupție scot la iveală, trebuie întotdeauna să se deghizeze. Dacă ceva nu merge bine sau fac ceva greșit, vor să dea vina pe alții. Vor să primească meritul pentru lucrurile bune, iar vina pentru lucrurile rele să o poarte alții. Nu există o mulțime de astfel de deghizări în viața reală? Sunt**

prea multe. A face greșeli sau a te deghiza: care dintre acestea se referă la fire? Deghizarea este o chestiune care ține de fire, implică o fire arogantă, răutate și trădare; este disprețuită mai ales de Dumnezeu. […] Dacă nu încerci să te prefaci sau să te justifici, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore în timp ce se furișează în culise. Este dezgustător să asiști la așa ceva. De fapt, ceea ce faci este imediat evident pentru alți oameni și totuși joci în continuare un spectacol în mod ostentativ. Pentru alții, are aparența reprezentației unui clovn. Nu este ceva nesăbuit? Chiar este. Oamenii nesăbuiți nu au pic de înțelepciune. Oricâte predici aud, ei tot nu înțeleg adevărul și nu văd niciun lucru așa cum este de fapt. Ei nu coboară niciodată de pe propriul piedestal, crezând că sunt diferiți de toți ceilalți și mai respectabili; aceasta este aroganță și neprihănire de sine, aceasta este nesăbuință. Cei nesăbuiți nu au înțelegere spirituală, nu-i așa? Chestiunile în privința cărora ești nesăbuit și imprudent sunt cele cu privire la care nu ai o înțelegere spirituală și nu poți înțelege adevărul ușor. Aceasta este realitatea chestiunii” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane”). **„Ce fel de**

fire e aceea când oamenii se prefac mereu, se scot basma curată întotdeauna, își dau mereu aere, astfel încât ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să nu poată să le vadă defectele sau neajunsurile, când încearcă veșnic să le prezinte oamenilor cea mai bună parte a lor? Aceasta este aroganță, falsitate, ipocrizie, este firea Satanei, este ceva rău. Gândiți-vă la membrii regimului satanic: indiferent cât de mult se luptă, se ceartă sau ucid în întuneric, nimeni nu are voie să îi raporteze sau să îi expună. Se tem că oamenii le vor vedea fața demonică și fac tot ce le stă în putință ca să o ascundă. În public, fac tot posibilul să se scoată basma curată, spunând cât de mult iubesc oamenii, cât de măreți, glorioși și infailibili sunt. Aceasta este natura Satanei. Tertipurile și înșelăciunea sunt trăsătura cea mai proeminentă a naturii Satanei. Și care este scopul acestei înșelăciuni și al acestor tertipuri? Să-i păcălească pe oameni, să-i împiedice să-i vadă esența și adevărata față și, astfel, să atingă scopul de a-și prelungi domnia. S-ar putea ca oamenii obișnuiți să nu aibă o astfel de putere și un asemenea statut, dar și aceștia își doresc să-i determine pe alții să-și facă o părere favorabilă despre ei și ca oamenii să-i stimeze și să îi ridice la un statut înalt în inimile lor. Aceasta este o fire coruptă, iar dacă oamenii nu înțeleg adevărul, sunt incapabili să o recunoască. Firile corupte sunt cel mai greu de recunoscut dintre toate: este ușor să îți recunoști defectele și neajunsurile, dar nu este ușor să îți recunoști firea coruptă. Oamenii care nu se cunosc pe ei înșiși nu discută niciodată despre firile lor corupte – cred întotdeauna că ei sunt în regulă. Și, fără a-și da seama, încep să se fălească: «În toți anii mei de credință, am trecut prin atâtea persecuții și am îndurat atâtea greutăți. Știți cum le-am depășit pe toate?» Este aceasta o fire arogantă? Care este motivația faptului că se afișează? (Să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei.) **Care este**

motivul pentru care îi fac pe oameni să aibă o părere bună despre ei? (Să li se acorde statut în mintea unor astfel de oameni.) **Când ți se acordă statut în mintea altora, atunci, când se află în compania ta, ei sunt cuviincioși față de tine și deosebit de politicoși când vorbesc cu tine. Întotdeauna te admiră, întotdeauna te lasă să fii primul în orice, îți fac loc, te flatează și te ascultă. În toate lucrurile, te caută și te lasă să iei decizii. Iar tu ai un sentiment de bucurie din asta – simți că ești mai puternic și mai bun decât oricine altcineva. Tuturor le place această senzație. Este sentimentul de a avea statut în inima cuiva; oamenii vor să se complacă în asta. De asta oamenii concurează pentru statut și toți vor să li se acorde statut în inima altora, să fie stimați și veneraţi de alții. Dacă nu ar putea obține o astfel de bucurie din statut, nu l-ar urmări**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că, între a arăta o față falsă și a face greșeli, a arăta o față falsă e cea mai gravă problemă dintre cele două. Nimeni nu e perfect, prin urmare, e absolut normal să întâmpini probleme și să faci greșeli în datoria ta. Dar în spatele unei fețe false se ascund firile satanice ale aroganței, vicleniei și răului. Să-ți ascunzi mereu imperfecțiunile și neajunsurile și să-i lași pe oameni să-ți vadă doar partea bună, astfel încât să te trateze cu respect și să te admire, sunt lucruri și mai detestabile pentru Dumnezeu. O persoană cu adevărat înțeleaptă își poate înfrunta cum se cuvine neajunsurile, se poate înzestra cu adevărul și își poate compensa deficiențele. În acel mod, se poate dezvolta. Dar oamenii nechibzuiți și ignoranți, cărora le lipsește conștiința de sine, nu-și pot accepta niciodată greșelile și chiar creează aparențe false, ceea ce înseamnă că unele probleme nu sunt rezolvate niciodată și că ei nu evoluează nicicând în viață. Gândindu-mă la comportamentul meu din trecut, am realizat că fusesem

una dintre persoanele stupide și arogante expuse de Dumnezeu. Când am început să obțin unele rezultate în datoria mea, am simțit că nu eram chiar rea și că eram la înălțimea slujbei mele de conducătoare de echipă. În plus, eram capabilă să rezolv probleme. Din aceste motive, m-am ridicat în slăvi și am avut o părere bună despre mine. Prin urmare, când am întâmpinat lucruri pe care nu știam cum să le gestionez, eram prudentă și șovăielnică, temându-mă că voi spune ceva greșit și îmi voi distruge buna imagine. Apoi, am decis să exprim mai puține păreri și să pun mai puține întrebări. Chiar și când căutam ajutor, alegeam întrebări mai dificile, ca să-mi arăt abilitățile, nedorind ca vreo persoană să-mi vadă neajunsurile. Chiar am jucat și jocuri ale minții, împărțind întrebările între oameni, ca să nu-mi vadă adevărata față. Am fost cu adevărat arogantă, vicleană și complet lipsită de conștiință de sine. Am jucat diverse roluri, ca oamenii să se uite cu respect la mine. Am fost atât de nechibzuită, detestabilă în fața lui Dumnezeu și respingătoare pentru alți oameni. Mi-am ascuns defectele ca să-mi protejez numele și statutul, ceea ce a dus la nerezolvarea problemelor din datoria mea. Am ținut pe loc lucrarea bisericii. La ce mă gândeam? Am fost atât de demnă de dispreț și de rea. Mi-am putut proteja poziția pe termen scurt, prefăcându-mă, dar Dumnezeu observă tot și, mai devreme sau mai târziu, urma să fiu expusă și izgonită de El pentru că-L înșelam și întârziam lucrarea bisericii. Mi-a trecut prin minte gândul că antihriștii prețuiesc în mod deosebit statutul și nu vor cruța nici măcar interesele bisericii pentru propriul lor statut. Care era diferența între firea și perspectivele mele față de căutare și cele ale unui antihrist? Oare statutul mi-a adus vreun beneficiu? M-a făcut nedornică să recunosc sau să-mi înfrunt defectele și mi-am pierdut rațiunea. Nu voiam să caut atunci când întâmpinam probleme ci, în schimb, mă prefăceam și deveneam tot mai vicleană. Drept consecință, urma să ajung pe calea unui antihrist și să fiu

disprețuită și izgonită de Dumnezeu. Asta ar dăuna lucrării bisericii și m-ar distruge. În acel moment, mi-am dat seama cât de periculos ar fi să continui pe acea cale. A fost un semnal de alarmă că nu-mi mai puteam face datoria în acel mod.

Am citit mai multe dintre cuvintele lui Dumnezeu care conțin o cale de practicare și a fost și mai eliberator pentru mine. Dumnezeu spune: „**Unii oameni sunt promovați și cultivați de biserică, primind o șansă bună de a fi instruiți. Acesta e un lucru bun. Se poate spune că au fost ridicați și au primit har de la Dumnezeu. Dar atunci cum ar trebui să-și realizeze datoria? Primul principiu pe care ar trebui să-l respecte este să înțeleagă adevărul. Când nu înțeleg adevărul, trebuie să-l caute și, dacă tot nu înțeleg după ce au căutat, pot găsi pe cineva care-l înțelege pentru a avea părtășie și pentru a căuta împreună, ceea ce va face ca rezolvarea problemei să fie mai rapidă și mai promptă. Lucrurile merg prea încet dacă te concentrezi doar pe a petrece mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu de unul singur și chibzuind la aceste cuvinte pentru a obține înțelegerea adevărului și a rezolva problema; conform zicalei: «Apa din depărtare nu va potoli o sete urgentă.» Dacă vrei să obții progrese rapide în ceea ce privește adevărul, atunci trebuie să înveți cum să lucrezi în armonie cu alții, să pui mai multe întrebări și să cauți mai mult. Doar atunci viața ta va crește rapid și vei putea rezolva problemele prompt, fără vreo întârziere în ambele privințe. Pentru că abia ai fost promovat, încă ești în perioada de probă și nu înțelegi pe deplin adevărul și nu ai adevărul-realitate – pentru că încă îți lipsește această statură – să nu crezi că promovarea ta înseamnă că ai adevărul-realitate; nu așa stau lucrurile. Ești selectat pentru promovare și educare doar datorită faptului că ai un simț al poverii față de lucrare și calibrul unui lider. Ar trebui să ai acest simț**” (Cuvântul,

Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)”). M-am gândit la asta și am văzut că oamenii sunt promovați și cultivați de biserică pentru a le da o ocazie de a practica. Asta nu înseamnă, în niciun caz, că ei înțeleg adevărul, pot rezolva orice problemă sau sunt potriviți pentru a fi folosiți de Dumnezeu. Pe tot parcursul practicării lor, vor întâmpina tot soiul de probleme reale și, dacă vor continua să caute și să aibă părtășie, atunci vor începe încet să înțeleagă diferite aspecte ale principiilor. În acel moment, vor fi capabili să rezolve probleme și să-și facă datoria bine. Știam că trebuie să-mi înfrunt defectele cum se cuvine și să știu cine sunt, să caut mai mult adevăr, să discut și să am părtășie cu alții mai mult atunci când apăreau probleme și să-mi dau toată silința. Atunci, chiar dacă într-o zi devenea clar faptul că aveam într-adevăr un calibru insuficient, că nu eram la înălțimea slujbei mele, măcar aveam să am conștiința curată. M-am simțit foarte ușurată după ce m-am gândit bine la asta. Nu mai puteam continua să creez aparențe false, ci trebuia, în schimb, să fiu onestă și să-mi înfrunt direct neajunsurile și neajunsurile.

După aceea, în discuțiile echipei noastre, mi-am împărtășit cu sinceritate părerile. Am ezitat puțin la început, temându-mă să nu spun ceva greșit și să nu dau impresia că am o înțelegere superficială și un calibru slab. Mai ales când erau probleme pe care nu le puteam înțelege pe deplin, opiniile pe care le împărtășeam nu erau foarte clare și, după ce terminam de vorbit, inima începea să-mi bată cu putere, întrebându-mă dacă cineva avea să-mi vadă adevărata față. Dar apoi îmi aminteam singură că acesta era nivelul meu real și că era în ordine dacă ei se uitau de sus la mine. Ceea ce contează e să fiu o persoană onestă înaintea lui Dumnezeu și e datoria mea să-mi exprim gândurile și să particip la discuții. Aceasta e singura cale de a trăi împăcat. Ulterior, când aveam întrebări în datoria mea, mergeam și ceream părerile altora. Din când în când, tot mă temeam să nu fiu privită de

sus, dar când am realizat că ascunderea defectelor mele pentru a-mi proteja mândria ar putea afecta lucrarea bisericii, am făcut eforturi ca să întorc spatele acelui impuls și să caut ajutor. Când am procedat astfel, am început să înțeleg lucruri pe care nu le înțelesesem anterior și m-am simțit mai calmă, mai împăcată. Uneori, frații și surorile mele aveau o înțelegere mai precisă decât mine și începeam să mă întreb dacă nu se gândeau toți că nu eram bună de nimic. Dar am putut vedea că nu era modul corect de a privi lucrurile. Trebuia să învăț din punctele forte ale altora, pentru a-mi compensa slăbiciunile. Oare acesta nu e un dar? Nu am fost tulburată când m-am gândit la asta în acel mod și, cu timpul, am început să mă simt tot mai liberă. Sunt recunoscătoare pentru îndrumarea lui Dumnezeu, care mi-a permis să experimentez cât de liber te face sinceritatea, iar acum am mai multă încredere să pun cuvintele lui Dumnezeu în practică.

97. Consecințele unui atașament emoțional exagerat

de Su Xing, China

Într-un an, în timpul mandatului meu de diacon, casa lui Dumnezeu a ordonat o curățire a bisericii pentru a elimina toți necredincioșii, răufăcătorii și antihriștii din rândul membrilor noștri. Numai prin efectuarea unei astfel de curățiri ar putea fi asigurată viața normală a bisericii aleșilor lui Dumnezeu. Curând după aceea, biserica noastră a început o investigație asupra acestor trei tipuri de oameni.

Într-o zi, fratele Wang Zhicheng, un conducător de biserică, m-a căutat și mi-a spus: „Soția ta denaturează adesea faptele și judecă liderii și lucrătorii în timpul adunărilor. Cu toate acestea, când doi diaconi au subliniat această problemă, nu numai că ea nu a acceptat acest lucru, ci le-a purtat ranchiună și a început să-i denigreze fără știrea lor. Acest lucru i-a determinat pe unii dintre frații și surorile noastre să dezvolte anumite prejudecăți față de conducători și lucrători și a influențat grav viața bisericească. Am avut părtășie cu ea și am ajutat-o și am emondat-o, dar ea tot nu a văzut greșeala din metodele ei și nu a reușit să se căiască și să obțină transformare.” Zhicheng a vrut, totodată, să știe mai multe despre comportamentul ei în general, așa că mi-a cerut să scriu o evaluare ca să ajut la luarea unei decizii cu privire la posibila ei înlăturare. La acea vreme, m-am simțit puțin descurajat. Zhicheng spunea adevărul – soția mea, într-adevăr, îi judeca adesea pe conducători și pe lucrători, spunând că erau iresponsabili și nu făceau lucrare practică. În realitate, conducătorii dobândiseră câteva rezultate în lucrarea lor și erau capabili să rezolve unele probleme practice, dar soția mea căuta nod în papură și găsea scăpări în tot ceea ce făceau conducătorii. Avusesem părtășie cu ea înainte despre aceste

probleme, dar, pur și simplu, nu voia să-și schimbe metodele și a continuat să dea glas judecării conducătorilor în grupul ei de adunare. Când fratele Yang Yanyi, conducătorul grupului din care făcea ea parte, i-a spus că n-ar trebui să judece conducătorii și lucrătorii în timpul adunărilor întrucât perturba viața bisericească, ea a început să-l denigreze, spunând că el rostea doar cuvinte și doctrine și-i lipsea adevărul-realitate. Ba chiar a mers până acolo încât să spună că el pierdea timpul fraților și surorilor în timpul adunării, când, de fapt, cea mai mare parte a părtășiei lui Yanyi era destul de practică. Acțiunile soției mele perturbau viața bisericii și dacă în cursul anchetei se stabilea că ea este o răufăcătoare, avea să fie alungată din biserică. În acel moment, m-am gândit în sinea mea: „Dacă este expulzată, asta nu înseamnă că nu va putea obține mântuirea?" Dându-mi seama de acest lucru, i-am spus conducătorului: „Motivul pentru care soția mea a provocat aceste tulburări și perturbări este pentru că a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă cu puțin peste doi ani în urmă și încă nu a înțeles adevărul. Voi avea grijă să am părtășie cu ea când mă voi întoarce acasă și voi vedea dacă o pot face să se căiască. În ceea ce privește evaluarea, putem să o amânăm pentru moment?" Zhicheng a avut părtășie cu mine spunând că în casa lui Dumnezeu s-a subliniat întotdeauna că răufăcătorii și necredincioșii care perturbă lucrarea bisericii trebuie îndepărtați pentru a-i împiedica să afecteze viața normală a bisericii. El mi-a cerut să-mi finalizez evaluarea cât mai curând posibil și m-a asigurat că biserica va face o judecată corectă, în conformitate cu principiul, bazată pe comportamentul ei general. Știam că Zhicheng avea dreptate, dar când a venit momentul să scriu o evaluare a soției mele, m-am simțit de-a dreptul îngrozitor. Eu și soția mea am suferit mult de când am intrat în credință. Ne-a fost destul de rău când vecinii noștri ne-au batjocorit și ne-au ridiculizat, dar până și prietenii noștri apropiați și familia ne abandonaseră cu toții – am

trecut prin momente foarte grele împreună. Dacă aș scrie toate comportamentele ei rele și, în cele din urmă, ar fi expulzată, atunci toată suferința ei nu ar fi fost în zadar? Mai mult, dacă ar afla că evaluarea mea fusese cea care a dezvăluit toate comportamentele ei rele, nu ar spune oare că neglijasem legătura noastră conjugală și fusesem lipsit de inimă față de ea? M-am gândit în sinea mea: „Las-o baltă. N-ar trebui să scriu asta." Dar apoi am reconsiderat, gândindu-mă: „Sunt perfect conștient că soția mea a perturbat viața bisericii. Dacă nu raportez bisericii comportamentul soției mele într-o manieră promptă, nu aș ascunde adevărul și aș acoperi-o? Ar fi o ofensă pentru Dumnezeu!" Dându-mi seama de toate acestea, m-am simțit chinuit și supărat. Nu putem lăsa deoparte atașamentul emoțional față de soția mea și nu știam cum era cel mai bine să procedez. În următoarele câteva zile, de câte ori mă întorceam acasă, aveam părtășie cu soția mea și o încurajam să se căiască. Ea era de acord în mod superficial, dar când puneam mai multă presiune pe ea, se simțea ofensată și refuza să-mi accepte părtășia. Văzând că nu făcuse nici cea mai mică îmbunătățire, am devenit atât de tulburat încât abia puteam să mănânc sau să dorm bine.

Mai târziu, în timpul unei întâlniri cu colegii, un conducător a observat că eram condus de atașamentele mele emoționale și încă nu scrisesem evaluarea, așa că a avut părtășie cu mine, spunând: „Adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Niciun răufăcător nu va fi cruțat și nicio persoană bună nu va fi acuzată pe nedrept. În calitate de diacon al acestei biserici, ar trebui să fii un exemplu în privința practicării adevărului pentru a păstra lucrarea bisericii." M-am simțit puțin rușinat după ce am auzit părtășia conducătorului. Într-adevăr, în calitate de diacon, dacă biserica dorea să înțeleagă mai multe despre situația soției mele, ar trebui să cooperez în mod activ. În schimb, am tot amânat scrierea evaluării și, făcând acest lucru, nu am reușit să păstrez lucrarea bisericii. În realitate, acesta era un semnal de

alarmă pentru soția mea și o șansă pentru ca ea să-și dea seama că avea unele probleme. Dacă accepta adevărul, se căia și reușea transformarea în timp util, putea exista un final pozitiv. După ce m-am întors acasă, exact când mă pregăteam să-mi scriu evaluarea, am văzut-o pe soția mea ocupându-se conștiincios de treburi prin casă și am început să ezit. M-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să renunț la emoțiile mele trupești și să practic adevărul pentru a păstra lucrarea bisericii. După ce mi-am încheiat rugăciunea, mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Ce sunt sentimentele, în esență? Sunt un fel de fire coruptă. Manifestările sentimentelor pot fi descrise folosind mai multe cuvinte: favoritism, protejarea neprincipială a altora, menținere a relațiilor fizice și părtinire; asta reprezintă sentimentele**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este realitatea adevărului?”). **„Ce chestiuni sunt legate de emoții? Numărul unu este cum îți evaluezi propria familie, cum reacționezi la lucrurile pe care le fac. «Lucrurile pe care le fac» includ situațiile în care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, în care judecă oamenii pe la spate, fac lucrurile necredincioșilor și așa mai departe. Ai putea fi imparțial față de aceste lucruri pe care le face familia ta? Dacă ți s-ar cere să-ți evaluezi familia în scris, ai face-o în mod obiectiv și corect, lăsându-ți deoparte emoțiile? Acest lucru are legătură cu modul în care ar trebui să-ți privești membrii familiei. Și ești sentimental față de cei cu care te înțelegi sau care te-au mai ajutat? Ai fi obiectiv, imparțial și precis în privința acțiunilor și comportamentului lor? I-ai raporta sau expune dacă ai descoperit că perturbă și tulbură lucrarea bisericii? Mai mult, ești sentimental față de cei apropiați sau care împărtășesc interese similare? Oare evaluarea, definirea și răspunsul tău față de acțiunile și comportamentul lor ar fi imparțiale și obiective? Și cum ai reacționa dacă principiul ar dicta ca**

biserica să ia măsuri împotriva unei persoane cu care ai o conexiune emoțională, iar aceste măsuri ar fi în contradicție cu propriile tale noțiuni? Ai da ascultare? Ai continua să ții legătura cu acea persoană în secret, te-ai lăsa în continuare ademenit de ea, te-ai lăsa chiar îmboldit să îi cauți scuze, să raționalizezi și să o aperi? Ți-ai asuma responsabilitatea pentru cei care au fost buni cu tine și ai veni în ajutorul lor, uitând de adevărurile-principii și nepăsător față de interesele casei lui Dumnezeu? Toate acestea implică diverse chestiuni legate de emoții, nu-i așa?" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)"). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit că cei cu atașamente emoționale puternice nu se ghidează după principii, cu atât mai puțin sunt capabili să acționeze corect. În schimb, ei fac favoruri și își mențin relațiile trupești fără să țină cont de interesele bisericii. Raportându-mă la cuvintele lui Dumnezeu, am descoperit că aveam un atașament emoțional excesiv. Știam perfect că, întrucât soția mea denatura adesea faptele, judeca liderii și lucrătorii și perturba viața bisericii, ar trebui să practic adevărul și să-i expun comportamentele rele. Numai făcând așa aș ține cont de voia lui Dumnezeu și aș păstra lucrarea bisericii. Cu toate acestea, pentru că nu puteam face abstracție de legătura mea familială, mă temeam că soția mea și-ar pierde șansa de a dobândi mântuirea și eram îngrijorat că-mi va purta ranchiună, i-am ținut partea, am acoperit-o, am amânat scrierea evaluării și i-am permis să continue să perturbe biserica. Acoperind-o, nu acordasem nici cea mai mică atenție lucrării bisericii și nici nu mă gândisem la modul în care putea dăuna vieților fraților și surorilor mele. Eram realmente josnic! Dându-mi seama de toate acestea, m-am gândit: „Nu mai pot să merg împotriva conștiinței mele și să-L ofensez pe Dumnezeu. Trebuie să practic adevărul, să-mi abandonez emoțiile trupești și să-i expun comportamentele rele." Cu asta în

gând, mi-am luat pixul și am scris fiecare dintre comportamentele rele pe care le observasem la soția mea. Câteva zile mai târziu, conducătorii și lucrătorii au decis, conform principiului, că soția mea avea o umanitate precară, perturbase viața bisericii de multe ori și ar trebui să fie expulzată, dar pentru că acceptase lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă de puțin timp, aveau să-i ofere încă o șansă de a se căi. Avea să fie emondată și avertizată, dar dacă tot nu se căia, va fi expulzată. Am fost ușurat când am auzit această veste, știind că încă mai avea o șansă de a schimba lucrurile. Am hotărât să mă adun și să-mi ajut cu adevărat soția să-și recunoască comportamentele rele și să se căiască lui Dumnezeu. Dacă ar putea să se căiască și să obțină transformare, atunci nu ar fi îndepărtată. Dacă se întâmpla asta, mai exista speranța să obțină mântuirea. Când am ajuns acasă, i-am subliniat soției mele toate problemele ei și am îndemnat-o să prețuiască această oportunitate de a se căi. La momentul respectiv, ea a fost în asentiment cu mine. După aceea, nu s-a mai certat cu frații și surorile ei și nu i-a mai judecat pe conducători și pe lucrători în timpul adunărilor. A acceptat din toată inima să-i găzduiască pe frați și surori atunci când această sarcină i-a fost atribuită de către biserică și părea, cel puțin din exterior, că se reținea puțin mai mult. M-am bucurat atât de mult pentru ea, dar pe măsură ce trecea timpul, adevărata ei natură a ieșit din nou la suprafață.

Odată, în timpul unei adunări, o conducătoare de grup, sora Liu Yi, a întrebat cum ar trebui să practice cineva și să pătrundă în adevărul despre a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Auzind acest lucru, soția mea a discreditat-o pe Liu Yi, spunând: „M-ai expus înainte, spunând că am judecat conducătorii și lucrătorii și am săvârșit rău, dar nici măcar nu înțelegi adevărul despre a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău! De ce ești oare conducătoarea acestui grup? Ce te calificată să mă critici?” Ea a continuat să dezlănțuie această tiradă de insulte împotriva lui Liu Yi,

refuzând să se oprească când ceilalți i-au spus să înceteze. În cele din urmă, răzvrătirea ei a devenit atât de sonoră încât un vecin a venit să întrebe ce se întâmplă și adunarea a trebuit să fie întreruptă din grija pentru siguranță. Când am aflat ce se întâmplase, am emondat-o și i-am spus că tirada ei tulburase și perturbase viața bisericii, dar ea refuza să accepte și chiar a încercat să se apere. Ulterior, a rămas furioasă pe mine și m-a ignorat. Era cu adevărat descurajator s-o văd având această atitudine față de mine. După aceea, pentru că eram destul de cunoscut printre credincioșii din orașul meu natal și, de asemenea, pentru că o persoană rea mă denunțase pentru răspândirea Evangheliei, eu și soția mea am fost nevoiți să fugim și să ne îndeplinim îndatoririle departe de casă, la o nouă biserică. Odată, în timpul unei adunări, înțelegerea soției mele cu privire la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu era puțin deplasată, iar ceilalți frați și surori i-au subliniat greșeala, spunându-i că aceea nu era o interpretare autentică a cuvintelor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, soția mea nu era dispusă să cedeze și a continuat să-și susțină punctul de vedere până în punctul în care a perturbat întreaga desfășurare a adunării. Altădată, a venit în apărarea unui răufăcător pe care biserica se pregătea să-l alunge și a perturbat grav lucrarea bisericii. Când am aflat despre asta, am emondat-o și am expus-o, dar ea nu a acceptat punctul meu de vedere și chiar credea că avea dreptate. Cu altă ocazie, soția mea a auzit de undeva că liderul de biserică era în pericol și, prin urmare, l-a împiedicat să participe la adunare, spunând că i-ar pune în pericol pe ceilalți participanți. A mers atât de departe încât a spus că ajuta la protejarea lucrării bisericii și a semănat frica în rândul fraților și surorilor, sfătuindu-i să nu se asocieze cu liderul. Chiar nu avea habar despre ce vorbea și a făcut tot felul de declarații și acțiuni ridicole care au perturbat direct viața bisericii. Am fost furios și supărat când am auzit ce s-a întâmplat și am avut părtășie cu ea, spunându-i: „Ai împiedicat

conducătorul să participe la adunare, ai semănat frica în rândul fraților și surorilor, ai oprit oamenii să intre în contact cu liderul și ai împiedicat abilitatea conducătorului de a-și îndeplini datoria. N-ai făcut rău și ai perturbat viața bisericii? În trecut, biserica nu te-a eliminat când ai săvârșit tot acel rău, pentru că erai credincioasă doar de puțin timp. Ți s-a oferit o șansă ca să te căiești, dar nu ai făcut-o deloc și chiar ai continuat să faci rău. Dacă vei continua așa, vei fi inevitabil, înlăturată. Atunci cum vei mai dobândi mântuirea?" Doar și-a plecat capul și nu a oferit niciun răspuns. Nu avea deloc conștiință de sine și nu a reușit să-și corecteze comportamentul mai târziu. Ea nu a luat în serios ceea ce i-am spus în timp ce o emondam și o expuneam și nu avea nici cea mai mică intenție să se căiască. Am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu cu privire la acțiunile soției mele, care spunea: „**Aceia dintre frați și surori care întotdeauna dau frâu liber negativității sunt lacheii Satanei și deranjează biserica. Astfel de oameni trebuie într-o zi să fie expulzați și alungați. Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă nu au o inimă supusă lui Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu-L asculta sau a nu te teme de El, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai răi decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie alungați.**

Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevăratul diavol Satana. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie alungați; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Acțiunile soției mele erau exact precum cele pe care le-a descris Dumnezeu. În trecut, ea a denaturat adesea faptele, i-a judecat pe conducători și pe lucrători și chiar a instigat la conflicte între frați și surori și între conducători și lucrători. Acum făcea din nou aceleași lucruri rele, acționând nechibzuit, împiedicând conducătorul să-și îndeplinească datoria și afectând grav lucrarea bisericii. Conducătorul nostru de la biserica anterioară îi analizase comportamentele rele, dar ei încă îi lipsea conștiința de sine și nu voia să se căiască. Ba chiar le-a purtat ranchiună celor care au încercat să o ajute și a lovit în ei cu prima ocazie. Era clar că ea nu accepta deloc adevărul și chiar îl detesta și-l disprețuia. Aceste comportamente nu erau doar manifestări normale ale corupției sau abateri izolate, ele reprezentau un tipar de tulburare și perturbare și niciunul dintre sfaturile sau argumentele pe care le primise nu i-au schimbat metodele. Aceasta era manifestarea unei naturi rele! Esența răufăcătorilor este să deteste și să disprețuiască adevărul și să nu se căiască realmente nici după ani de credință. Reflectând la revelația cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama

că soția mea era o răufăcătoare și, mai devreme sau mai târziu, avea să fie alungată din biserică. Cu toate acestea, tot nu puteam suporta să o văd expulzată după toți acești ani de credință – doar gândul la asta mă chinuia încontinuu. Chiar dacă știam că expulzarea ei inevitabilă era rezultatul propriei sale răutăți și că și-a săpat singură groapa, tot nu puteam suporta să văd că se întâmplă și voiam să o protejez. Chiar atunci, conducătorul bisericii mi-a cerut să scriu o evaluare a soției mele. La acea vreme, m-am gândit: „Poate că pot să scriu despre faptele rele de care frații și surorile din această biserică sunt deja conștienți și să omit incidentele din biserica anterioară despre care oamenii de aici nu știu. Poate că atunci va avea o șansă de a rămâne în biserică.” Așa că am scris doar un rezumat superficial al unora dintre faptele ei rele actuale și l-am înmânat. Câteva zile mai târziu, conducătorul mi-a spus: „Evaluarea pe care ai scris-o a fost destul de succintă. Ai raportat toate faptele rele ale soției tale? În conduita noastră, trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu și să acceptăm examinarea Lui. Nu trebuie să ascundem faptele și realitatea din cauza atașamentelor emoționale personale.” Cuvintele conducătorului m-au făcut să mă simt încurcat. Într-adevăr, nu am raportat toate fărădelegile soției mele, pentru că dacă aș face-o, pe baza tiparului ei general de comportament, ar fi catalogată drept un răufăcător și expulzată imediat. Având în vedere cât de potrivnică era, dacă era cu adevărat expulzată și afla că eu contribuisem cu dovezi, s-ar certa cu mine la nesfârșit. Ba mai mult, în cazul în care copiii mei ar afla ce se întâmplase, nu ar spune că îmi tratasem propria soție ca pe o străină? Pe de altă parte, dacă nu aș oferi o relatare veridică în evaluarea mea, aș ascunde faptele și realitatea și aș acoperi o răufăcătoare, permițându-i să continue să facă rău și să perturbe lucrarea bisericii. M-am simțit atât de chinuit și m-am frământat în capul meu, incapabil să mă hotărăsc.

După ce m-am întors acasă, am dat peste următoarele pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să te descotorosești cât mai repede posibil de emoțiile tale; Eu nu acționez pe baza emoțiilor, ci, în schimb, exercit dreptatea. Dacă părinții tăi fac un lucru care nu este de niciun folos pentru biserică, nu pot să scape. Intențiile Mele ți-au fost dezvăluite, iar tu nu ai voie să le ignori. În schimb, trebuie să îți concentrezi toată atenția asupra lor și să te lepezi de orice altceva pentru a urma din toată inima. Te voi ține mereu în mâinile Mele. Să nu dai niciodată dovadă de timiditate și să nu permiți ca soțul sau soția ta să te controleze; trebuie să permiți îndeplinirea voii Mele**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 9). „**Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care nu Îl ascultă pe Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și acorzi importanță conștiinței și iubirii față de ei, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii din zilele noastre sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio intenție de a căuta voia lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a nutri intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu**

neascultător? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeul întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeul întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu erau sfâșietoare. Știam foarte bine că soția mea avea esența unui răufăcător și ar trebui expulzată, dar din cauza atașamentului emoțional față de ea, nu am suportat să o văd înlăturată și să-și piardă șansa de a dobândi mântuirea. De asemenea, mi-am făcut griji că soția și copiii mei vor spune că sunt lipsit de inimă și neloial față de familie atunci când aflau că oferisem o evaluare. Am acoperit faptele și am făcut doar o scurtă schiță superficială a comportamentelor soției mele, în efortul de a-L păcăli și înșela pe Dumnezeu și pe frații și surorile mele. Eram perfect conștient că soția mea ar continua doar să perturbe viața bisericii dacă ar rămâne în biserică, dar tot i-am înjumătățit și i-am acoperit faptele rele, fără să mă gândesc la ce daune ar putea cauza acest fapt lucrării bisericii. Oare nu acopeream o răufăcătoare, împotrivindu-mă lui Dumnezeu și făcându-le rău bisericii, fraților și surorilor mele? Nu am putut distinge între bine și rău și am cedat atașamentului meu sentimental și iubitor față de această răufăcătoare. Ce idiot eram! Am reflectat la felul în care favorizasem neîncetat atașamentele mele emoționale în detrimentul practicării adevărului pentru că toxine satanice profund înrădăcinate precum „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?" și „Odată ce un

bărbat și o femeie sunt căsătoriți, legătura lor amoroasă este profundă" mă făcuseră să acord prea multă importanță legăturilor mele emoționale și să cred că în viață trebuie să fii afectuos și loial. Ajunsesem să consider aceste filosofii satanice drept lucruri pozitive și, în consecință, eram incapabil să fac distincția între bine și rău, corect și greșit, eram lipsit de principii în conduita mea, păstram legături emoționale cu o răufăcătoare, o acopeream, îi permiteam să perturbe viața bisericii și să împiedice lucrarea bisericii. Nu eram oare un participant benevol la fărădelegile răufăcătoarei? Eram aproape îngrozit de această realizare și m-am simțit profund rușinat și plin de regret. Dacă aș fi practicat adevărul și aș fi expus fărădelegile soției mele, astfel încât frații și surorile mele să poată avea discernământ față de ea și să o expulzeze la timp din biserică, atunci perturbarea vieții bisericești ar fi putut fi evitată. Am reflectat asupra tuturor comportamentelor greșite din trecut ale soției mele – poate că avusese un oarecare entuziasm, dar nu a acceptat deloc adevărul și a servit doar la perturbarea bisericii. Biserica îi dăduse numeroase oportunități să se căiască, iar eu cu frații și surorile mele avuseserăm părtășie cu ea de mai multe ori și chiar am emondat-o, dându-i mai multe avertismente, dar ea nu a acceptat deloc adevărul, nu s-a căit. Dimpotrivă, îi judeca și ataca pe frații și surorile noastre. Mi-am dat seama că ea disprețuia și detesta adevărul și era asemeni buruienilor expuse de Dumnezeu în lucrarea Sa din zilele de pe urmă. M-am gândit la un pasaj din Apocalipsa, care spune: „**Cel ce face rău, să facă rău și mai departe; cel întinat să se întineze și mai departe; cel drept să facă dreptate și mai departe; iar cel sfânt să se sfințească și mai departe!**" (Apocalipsa 22:11). Într-adevăr, un răufăcător rămâne întotdeauna un răufăcător. Ea nu avea să se schimbe niciodată, indiferent de situație.

Mai târziu, am dat peste un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din**

comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. […] În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție care nu crede și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții care nu cred; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de făpturi incompatibile. Făpturile care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. […] Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care sunt neascultători față de Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți,

copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că El determină finalurile oamenilor pe baza esenței lor. Dumnezeu nu-i mântuiește pe cei care fac rău, El îi mântuiește pe cei care pot accepta adevărul și se căiesc cu adevărat, alungându-i pe cei care nu pot accepta adevărul și chiar îl detestă și îl disprețuiesc. În esența ei, soția mea este o răufăcătoare și nu poate fi mântuită de Dumnezeu. Chiar dacă ar fi să rămână în biserică, ar fi, în cele din urmă, alungată și ar avea de suportat pedepse chiar mai aspre, pentru răul ei continuu. Nu înțelesesem firea dreaptă a lui Dumnezeu, gândindu-mă doar cum să-mi protejez legăturile emoționale trupești, nepracticând adevărul și crezând că atâta timp cât ascundeam fărădelegile soției mele, ea ar putea să rămână în biserică și să-și croiască de mântuială drumul în Împărăția lui Dumnezeu. Ce noțiuni ridicole am avut! În zilele de pe urmă, Dumnezeu îndeplinește lucrarea de „clasificare a fiecăruia după felul său". El determină destinația și finalul fiecărei persoane pe baza acțiunilor și a naturii-esență pe care o are. Cei buni cu cei buni, iar cei răi cu cei răi. Soția mea ar trebui să accepte consecințele faptelor ei rele, deoarece asta este ceea ce dictează firea dreaptă a lui Dumnezeu. Am dat peste alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spunea: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai emoțiile la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să**

permiți ca intențiile Mele să fie împlinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care face voia Mea?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt și mai plin de regrete și mai rușinat. Permisesem atașamentelor mele emoționale să-mi dicteze acțiunile, făcând trucuri și înșelându-L pe Dumnezeu, făcându-le rău fraților și surorilor și împiedicând progresul normal al lucrării de curățire. Nu mai puteam să acționez conform emoțiilor, trebuia să țin cont de voia lui Dumnezeu, să mă comport conform principiilor, să expun toate faptele rele ale soției mele și să nu o mai las să perturbe lucrarea bisericii. Am scris toate fărădelegile și tiparul general de comportament pe care le observasem la soția mea de-a lungul timpului petrecut în biserică și i-am înmânat conducătorului evaluarea mea. Curând după aceea, conducătorii și lucrătorii bisericii au stabilit că soția mea era o răufăcătoare, pe baza comportamentului ei general și s-a hotărât, printr-un vot la nivelul întregii biserici, să fie expulzată. După înlăturarea ei, viața bisericii a revenit la normal. Am fost cu adevărat martor la dreptatea lui Dumnezeu și m-am simțit bine că mi-am jucat rolul în expunerea și alungarea unui răufăcător din biserică. Drept urmare, m-am simțit mult mai împăcat și mai echilibrat. Prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu am fost capabil să mă împotrivesc constrângerilor atașamentului emoțional, să dau în vileag faptele rele ale soției mele și să-mi aduc aportul în protejarea lucrării bisericii. Slavă lui Dumnezeu!

98. În culisele persecuției unei familii

de Chen Li, China

Mama și sora mea mi-au împărtășit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în octombrie 2009. După ce am acceptat-o, am citit cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și am participat la adunări și am avut părtășie cu frații și surorile. Treptat, am ajuns să înțeleg unele adevăruri din cuvintele lui Dumnezeu; am învățat despre sursa întunericului și a răului în lume, ce ar trebui să urmărim în viața noastră și cum să trăim o viață cu sens. Găsirea drumului potrivit în viață m-a făcut atât de fericită, relaxată și lipsită de griji. Soțul și fiica mea au observat că, după ce am devenit credincioasă, eram de obicei într-o dispoziție mai bună, așa că nu s-au opus credinței mele. Ulterior, soțul meu a trebuit să părăsească domiciliul pentru muncă, așa că eu aveam grijă de copiii noștri în timp ce răspândeam Evanghelia.

Într-o seară, în primăvara lui 2013, soțul meu m-a sunat din senin și mi-a spus pe un ton cu adevărat poruncitor: „De acum înainte, doar fă ce ar trebui să faci și stai acasă – gata cu credința în Dumnezeu. Spun pe internet și la știrile de la televizor că acei credincioși în Dumnezeul Atotputernic își abandonează familiile. Să nu ajungi în punctul în care să întorci spatele familiei noastre. De asemenea, a avea credință este împotriva legii în China și vei fi arestată dacă află autoritățile. Cum pot oamenii obișnuiți ca noi să se ridice împotriva Partidului Comunist? Dacă guvernul spune că nu poți fi religioasă, nu o face. Nu te lega la cap fără să te doară!” De teamă că telefonul meu mobil era posibil să fie monitorizat de poliție, nu l-am lăsat să vorbească în continuare. Am fost atât de supărată după ce am închis. Cum a putut să asculte, pur și simplu, orbește acele minciuni ale Partidului Comunist? El știa că a crede în Dumnezeu este un lucru bun și îmi susținea

credința, așa că de ce ar fi încercat să-mi stea în cale din clipa în care i-a auzit minciunile? Este limpede că a-L urma pe Dumnezeu este calea cea dreaptă în viață – de ce Partidul Comunist nu-i lasă pe oameni să aibă credință? Noi nu facem nimic ilegal în calitate de credincioși, așa că de ce insistă să ne aresteze și să ne persecute? I-am spus unei surori despre confuzia mea la o adunare după aceea, iar ea mi-a împărtășit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: „**Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi […]. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). După ce a citit acest pasaj, a avut părtășie cu mine, zicând: „Partidul Comunist este ateu; este un demon împotriva lui Dumnezeu și nu poate tolera sub nicio formă ca cineva să aibă credință și să-L venereze pe

Dumnezeu. I-a arestat și persecutat pe creștini de când a ajuns la putere. Acum că Dumnezeu Atotputernic a apărut și lucrează în zilele de pe urmă, exprimând adevăruri pentru a mântui omenirea, Partidul Comunist se teme că oamenii vor citi cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, vor înțelege adevărul și vor dobândi discernământ. Atunci ei vor vedea cu adevărat fața lui rea și nu vor mai fi acaparați de el – oamenii nu îl vor mai urma. De aceea și-a intensificat în mod sălbatic opoziția și condamnarea față de Dumnezeu și persecutarea credincioșilor. De asemenea, a răspândit tot felul de zvonuri și minciuni pentru a ne induce în eroare familia și prietenii necredincioși și pentru a-i incita să ne tulbure și să ne împiedice să-L urmăm pe Dumnezeu. Partidul Comunist vrea să-i determine pe toți să-L renege și să-L trădeze pe Dumnezeu, astfel încât să pierdem mântuirea din partea lui Dumnezeu și să ajungem pedepsiți în iad împreună cu partidul. Dacă suntem ținuți în frâu de familiile noastre și nu îndrăznim să-L urmăm pe Dumnezeu sau să îndeplinim o datorie, înseamnă că am cedat trucurilor Satanei și ne-am pierdut șansa la mântuire. Dumnezeu ne îngăduie să suferim suprimarea și arestările Partidului Comunist – El îl folosește ca pe un făcător de servicii, astfel încât să putem vedea clar esența sa demonică, să obținem discernământ în ceea ce o privește și să o respingem. În același timp, prin aceasta, Dumnezeu ne poate desăvârși credința și ne poate face biruitori. Voia binevoitoare a lui Dumnezeu se află în aceasta!” După ce am ascultat părtășia acestei surori, mi-a fost clar că Dumnezeu permite asuprirea din partea Partidului Comunist și perturbările familiei mele, pentru ca eu să pot vedea pe deplin că partidul este Satana, diavolul – un dușman al lui Dumnezeu. Aceasta este înțelepciunea în lucrarea lui Dumnezeu. Partidul Comunist răspândește minciuni pentru a-i induce pe oameni în eroare, astfel încât aceștia să fie de acord să se împotrivească lui Dumnezeu și să-i persecute pe credincioși, perturbând și sabotând lucrarea

lui Dumnezeu. Acest lucru reprezintă intenția rea a Partidului Comunist, iar eu știam că nu pot să mă las păcălită de trucurile Satanei.

Sora a mai citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca și credincioși în Dumnezeu, fiecare dintre voi ar trebui să aprecieze cum a dobândit într-adevăr maxima înălțare și mântuire primind lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și lucrarea planului Său pe care El îl face în tine astăzi. Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Citirea acestui lucru m-a făcut să mă simt incredibil de onorată. Pentru a ne mântui pe noi, care am fost atât de profund corupți de Satana, Dumnezeu S-a întrupat și a venit pe pământ să lucreze a doua oară, suferind opoziția, condamnarea și chiar blasfemia din partea Partidului Comunist și a lumii religioase. El a îndurat umilințe uriașe, exprimând adevărul și făcându-Și lucrarea pentru a mântui omenirea, dând tot sângele, sudoarea și lacrimile Sale. Aceasta este iubirea extraordinară a lui Dumnezeu! Lucrarea lui Dumnezeu este pe cale să se încheie. Această șansă la mântuire este o oportunitate unică în viață pe care nu o pot rata – indiferent cât de asupritor este Partidul Comunist sau cum mi-ar putea sta soțul în cale, știam că trebuia să am credință și să-L urmez pe Dumnezeu. După aceea, soțul meu a continuat să mă sune în repetate rânduri pentru a încerca să mă împiedice să cred în Dumnezeu, chiar țipând

la mine. Era oarecum dureros, dar știam că a avea credință este corect și potrivit, așa că nu m-a făcut niciodată să dau înapoi și am continuat să-mi îndeplinesc datoria.

Apoi, în mai 2014, când soțul meu a văzut că încă nu renunțasem la credința mea, s-a întors în orașul nostru, de unde lucrase înainte. El mi-a spus realmente înverșunat: „Ți-am spus de nenumărate ori că trebuie să renunți la credința ta, dar pur și simplu nu vrei să asculți. Toată lumea, pe internet și la televizor, spune că oamenii își abandonează familiile după ce devin credincioși, dar tu ești încă interesată de asta?" M-am gândit în sinea mea că Partidul Comunist care acuză credincioșii că își abandonează familiile doar dă vina pe victimă. Nu permite oamenilor să aibă credință și să meargă pe calea cea dreaptă, așa că îi arestează și îi persecută nebunește pe creștini, forțând atât de mulți frați și surori să-și părăsească casele și să rătăcească dintr-un loc în altul. În mod clar, frații și surorile nu pot să meargă acasă din cauza asupririi Partidului Comunist, dar ei spun că ne abandonăm familiile după ce devenim credincioși. Nu reprezintă acest lucru distorsionarea adevărului? Prin urmare, i-am spus soțului meu: „Tot ce spun oamenii pe internet este fals. Acelea sunt doar minciunile Partidului Comunist care condamnă, defăimează Biserica lui Dumnezeu Atotputernic…" Dar nu m-a ascultat deloc. A zis doar: „În orice caz, asta spun ei pe internet, așa că dacă vei continua să crezi în Dumnezeu și dacă guvernul află, vei fi arestată și trimisă la închisoare. Partidul Comunist este capabil de orice. Dacă ei spun că nu ar trebui să crezi, încetează să crezi. Cum poate un ou să crape o piatră? Voi sta acasă și voi fi cu ochii pe tine. Dacă tu continui să crezi, vom divorța!" Mă gândeam: ce s-ar întâmpla dacă am divorța și nu ar avea cine să aibă grijă de cei doi copii ai noștri? Ar ajunge pe calea greșită? Să piardă iubirea mamei lor la o vârstă atât de fragedă i-ar răni dincolo de cuvinte! Gândul la cât de dureros și nedrept ar fi

pentru copiii noștri era atât de sfâșietor. Am venit repede înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Dumnezeule! Soțul meu vrea să divorțeze de mine și sunt atât de îngrijorată pentru copiii. Te rog, protejează-mă și permite-mi să rămân puternică.” După rugăciunea mea, m-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o făptură creată?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au luminat cu adevărat inima și mi-au arătat că sorțile oamenilor sunt în întregime în mâinile lui Dumnezeu. Tot ce puteam face era să am puțin mai multă grijă de copiii mei în viața lor; nu puteam decide ce fel de soartă vor avea sau cât de mult ar avea de suferit. Trebuia să-i las în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Acest gând mi-a permis să oftez ușurată – nu mai agonizam atât de mult. De asemenea, mi-am dat seama că toate – faptul că soțul meu era indus în eroare de minciunile Partidului Comunist, încerca să mă împiedice să-L urmez pe Dumnezeu și mă amenința cu divorțul – reprezentau șiretlicul Satanei. Nu puteam să cedez în fața acestuia. Așa că i-am spus: „Nu voi renunța niciodată la credința mea. A crede în Dumnezeu și a citi cuvintele lui Dumnezeu înseamnă a fi o persoană bună și a lua calea cea dreaptă. De ce ești mereu de acord cu partidul și îmi stai în cale?” Atunci, m-a împins brusc pe pat și a strigat, înfuriat: „Guvernul nostru este antireligios. Dacă Partidul Comunist nu vrea să fii credincioasă, nu fi credincioasă! Cine l-ar putea învinge?” Fiica noastră a fost martoră la întreaga scenă și s-a speriat atât de mult încât a venit în fugă și a spus:

„Tată, ce faci? Mama a fost mult mai fericită de când a început să creadă în Dumnezeu. Credința este un lucru bun! Nu te amesteca în asta!” Fără să o asculte câtuși de puțin, soțul meu a pocnit-o peste față. Eram atât de furioasă! A lovit-o pe fiica noastră doar pentru că a spus ceva în apărarea mea. Am văzut că soțul meu urma Partidul Comunist și se străduia ca un nebun să mă țină departe de credința mea – își pierduse deja orice rațiune. Nu am vrut să-i mai spun nimic și am dus-o pe fiica noastră înapoi în camera ei. Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi a fost să ne ducem la Biroul de Stare Civilă. Înainte să începem procedurile noastre de divorț, a apărut unchiul soțului meu și, la sfatul lui, soțul meu a decis să nu meargă până la capăt cu divorțul.

După aceea, soțul meu a continuat să fie asupritor și să stea în calea credinței mele. Era în mod constant sarcastic și făcea o față lungă ori de câte ori mă vedea întorcându-mă de la o adunare. În plus, atitudinea lui s-a înrăutățit tot mai mult. Într-o noapte, în jurul orei 22:00, soțul meu s-a întors acasă destul de beat și m-a tras în pat ca un maniac, spunând cu forță: „Acum, că tu crezi în Dumnezeu, sunt făcut de rușine în lume. Toată lumea vorbește despre religia ta. Ce cred prietenii noștri despre mine acum? Dacă mai continui cu chestia asta cu Dumnezeu, vei fi arestată și tratată de guvern. În cele din urmă, niciun membru din familia noastră nu va putea să-și țină capul sus. Trebuie să încetezi să crezi!” Tind să fiu o persoană fricoasă, așa că m-am speriat când am văzut cât de fioros arăta. Avea un acces de furie și băuse atât de mult – nu știam ce ar putea face. L-am tot chemat pe Dumnezeu să mă protejeze și am reușit să mă liniștesc încet. Văzând că tot nu aveam de gând să renunț la credința mea, soțul meu s-a înfuriat și mai tare. M-a ridicat de pe pat și m-a aruncat pe podea, apoi m-a lovit de câteva ori cu pumnul în față, învinețindu-mi ochii. I-am spus: „Nu este nimic greșit în faptul că am credință. De ce mă lovești? De ce iei mereu

partea Partidului Comunist și mă asupreși?” Nu a conștientizat nimic din ce am spus, ci doar m-a ridicat și m-a dus spre fereastră, purtându-se ca un nebun total. Mă rugam neîncetat lui Dumnezeu în inima mea. M-a dus pe pervaz, m-a prins de glezne și mi-a lăsat capul să atârne, cu tot corpul legănându-se în afara ferestrei. Apoi a strigat: „Spune-o! Spune că vei renunța la credința ta! Dacă nu o faci, te voi arunca de aici chiar acum!” Locuiam la etajul cinci, așa că dacă m-ar fi aruncat, acesta ar fi fost sfârșitul meu. Îmi era atât de frică și mă tot rugam lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Te rog, protejează-mă și dă-mi credință. Chiar dacă mor astăzi, tot nu voi ceda în fața Satanei!” În acel moment, m-am gândit brusc la experiența lui Iov. De-a lungul încercărilor lui, Dumnezeu era cu ochii pe el, iar Satana îl privea la rândul său. În cele din urmă, Iov a rămas neclintit în mărturia lui pentru Dumnezeu, iar Satana a fost făcut de rușine și s-a retras. Prin urmare, în inima mea, i-am strigat Satanei: „Satana, nu-mi pasă ce fel de tactici rele folosești împotriva mea – nu Îl voi trăda niciodată pe Dumnezeu. Voi continua să cred în Dumnezeu și să-L urmez, chiar dacă asta înseamnă moartea mea!” Odată ce am stabilit această hotărâre, am simțit că trupul meu a devenit cu adevărat ușor și, deși eram cu susul în jos, nu am simțit că sângele mi se scurgea în cap. Parcă exista o forță care îmi ținea corpul sus. Știam că soțul meu clar nu era suficient de puternic încât să mă țină. Aceasta era protecția lui Dumnezeu și I-am mulțumit lui Dumnezeu neîncetat în inima mea. Chiar atunci, copiii noștri au văzut ce se întâmpla de pe celălalt balcon al nostru – au venit în fugă și au început să bată la ușă. Plângeau și țipau, dar soțul meu o încuiase din interior, așa că nu au putut intra. Fiica noastră a urcat pe celălalt balcon și a strigat: „Tată, ce crezi că faci?” Plângea foarte tare și continua să țipe la el să nu mă arunce jos. Apoi parcă el și-a revenit brusc și m-a tras înapoi în sus. Eram atât de plină de

recunoștință față de Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost protecția lui Dumnezeu, cu siguranță mi-aș fi pierdut viața.

Nu am putut dormi deloc în seara aceea. Mă gândeam la zilele în care soțul meu și cu mine lucram din greu împreună – ne înțelesesem mereu atât de bine, iar când mi-am câștigat credința inițial, nu mi-a stat deloc în cale. Însă acum credea minciunile Partidului Comunist și mă asuprea în repetate rânduri. Indiferent cum îi explicam lucrurile, pur și simplu nu voia să asculte, și chiar mă amenința cu divorțul pentru a mă face să renunț la credință. Ba chiar m-a lovit și aproape că mă aruncase pe o fereastră de la etajul cinci. Părea o persoană complet diferită. Era atât de sfâșietor, atât de supărător. Nu am înțeles cum soțul meu se putea schimba așa. Chiar atunci, m-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Credincioșii și necredincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora**" și „**Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. […] Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Mi-am dat seama că nu era vorba că soțul meu se schimbase ca persoană, ci esența lui fusese dată în vileag. El știa bine că este un lucru bun credința în Dumnezeu, dar tot a stat de partea Partidului Comunist, opunându-mi-se. În esență, Îl ura pe Dumnezeu și se împotrivea Lui. De aceea a fost capabil să fie atât de ticălos cu mine. Aproape că m-a omorât și și-a pierdut complet rațiunea – aceasta era o manifestare a unui demon! Trăiam cu un diavol care se opunea cu desăvârșire lui Dumnezeu; eram pe căi diferite – așadar, cum puteam fi fericiți împreună? A fost bun cu mine la început, dar asta doar pentru că i-am născut copiii și m-am ocupat de toate treburile casnice. Dar acum că credința mea îi afecta propriile interese, adevărata lui față se arăta. Faptul că mi-am dat seama de

acest lucru m-a ajutat să dobândesc discernământ asupra esenței reale a soțului meu și am reușit să renunț puțin la el în inima mea. Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma acesteia, încercând să o înșele și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ca să ispitească, să perturbe și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Nu este acesta motivul sinistru al Satanei?”** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”). Am luat în considerare cuvintele lui Dumnezeu și mi-am dat seama că Satana folosea tot felul de tactici rele pentru a sabota credința oamenilor, fără să se dea în lături de la nimic pentru a concura cu Dumnezeu pentru oameni. În felul acesta, toată lumea l-ar venera pe Satana și L-ar trăda pe Dumnezeu, iar apoi și-ar pierde șansa la mântuire. Rămânând puternic în credința ta în Dumnezeu, continuând să-L asculți și fiind de neclintit în mărturia ta pentru El reprezintă singura modalitate de a lupta împotriva trucurilor Satanei și de a-l face cu adevărat de rușine. M-am gândit la experiența lui Iov: Iov s-a temut de Dumnezeu și s-a ferit de rău, așa că Satana l-a disprețuit pe Iov, l-a atacat și l-a pus la încercare. Satana l-a făcut pe Iov să-și piardă toate averile și copiii, dar nu numai că Iov nu L-a învinuit pe Dumnezeu, ci chiar a lăudat numele lui Dumnezeu. Apoi, Satana a făcut să crească bube pe tot corpul lui Iov și a făcut-o pe soția lui să-l atace, încercând să-l determine să

renunțe la Dumnezeu. Nu numai că Iov nu a fost de acord cu asta, dar și-a dojenit soția ca pe o femeie nesăbuită. În cele din urmă, Iov a adus o mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu și Satana a fost pe deplin rușinat. Mi-am amintit de ceea ce experimentasem, de minciunile fabricate de Partidul Comunist și de modul în care l-a folosit pe soțul meu în repetate rânduri pentru a se opune credinței mele, încercând să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu și, în cele din urmă, să cobor în iad și să fiu pedepsită odată cu el. Știam că trebuia să urmez exemplul lui Iov; indiferent ce tactici malefice folosea Satana împotriva mea, nu puteam să cedez. Trebuia să am credință în Dumnezeu, să mă sprijin pe El și să fiu de neclintit în mărturia mea. Gândindu-mă la asta, am fost mult mai relaxată și m-am simțit mai liberă ca niciodată. După aceasta, soțul meu a văzut că încă eram dedicată credinței în Dumnezeu și răspândirii Evangheliei, așa că nu s-a preocupat prea mult de credința mea.

Fiica mea a dat examen de admitere la universitate după aceea, dar fiul meu nu a făcut-o. Soțul meu a vrut să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-l înrola în armată. Într-o zi, soțul meu s-a întors și mi-a spus furios: „Tu și mama ta chiar mi-ați făcut-o! Am încercat să-l înrolez pe fiul nostru în armată, dar au descoperit că mama ta este religioasă, așa că a trebuit să spun tot ce-am putut pentru a-i convinge, și, în plus, să cheltui bani și să le dau cadouri pentru a mă asigura că va intra. Să nu crezi că totul este bine acum! Dacă îți păstrezi credința și guvernul află despre asta, fiul nostru nu va intra în armată și fiica noastră nu va intra la universitate. Nu vor mai avea viitor. De ce nu te poți gândi la casa noastră, la copiii noștri? Dacă insiști să-ți păstrezi credința, nu avem cum să mergem mai departe împreună. Va trebui să divorțăm. Gândește-te bine la asta!” Am fost atât de furioasă când a spus asta. Partidul Comunist este într-adevăr extraordinar de rău – amenință viitorul copiilor mei pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu. L-am urât

din adâncul inimii! Dar când m-am gândit la credința mea, care afecta viitorul copiilor mei și la faptul că, în mod sigur, mă vor învinovăți și mă vor urî, am fost destul de supărată și m-am simțit de parcă le-aș fi fost îndatorată. Apoi m-am gândit la aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Ce ocupație își alege cineva, din ce își câștigă existența și câtă avere acumulează în viață nu sunt lucruri decise de părinții acelei persoane, de talentele sale, de eforturile sau de ambițiile sale, ci sunt predestinate de către Creator**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”). E adevărat. Sorțile oamenilor sunt toate în mâinile lui Dumnezeu, iar sorțile copiilor mei sunt, de asemenea, în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu a stabilit cu mult timp în urmă ce fel de carieră și de viitor vor avea. Nu este ceva ce pot manipula și nu este un lucru asupra căruia Partidul Comunist să aibă ultimul cuvânt. În plus, chiar dacă Partidul Comunist s-ar asigura că fiica mea nu poate intra la universitate și, prin urmare, nu-și poate găsi un loc de muncă decent, asta ar însemna că politicile lor au fost prea rele – nu aș avea eu vreo vină pentru asta. Când m-am gândit la asta în această manieră, am renunțat încet la griji și i-am spus soțului meu: „M-am gândit bine. Nu este nimic în neregulă cu credința mea, dar dacă îți este frică să nu fii implicat și vrei cu adevărat să divorțezi, hai să facem actele.” El a spus: „Dacă divorțăm, nu vei obține o parte din proprietatea familiei noastre!” Am fost realmente supărată să aud asta. Fuseserăm căsătoriți vreme de 20 de ani, dar el voia să divorțeze doar pentru că eu credeam în Dumnezeu și nu voia să--mi dea nici măcar un ban din bunurile familiei noastre în valoare de peste un milion de yuani din. Voia să mă lase fără nimic. Era lipsit de inimă! Am văzut dincolo de „fericirea maritală” cuplu și am divorțat de soțul meu fără nicio ezitare.

M-am simțit realmente împăcată și cu adevărat liberă când am ieșit din Biroul de Stare Civilă. Dumnezeu m-a îndrumat pas cu pas, iar luminarea

din cuvintele Sale mi-a permis să biruiesc încercările și atacurile Satanei. Eram atât de recunoscătoare pentru mila și protecția lui Dumnezeu! În China, a avea credință înseamnă a suferi atât de multă asuprire și greutăți, dar indiferent de ceea ce aș putea experimenta în viitor, sunt absolut sigură că Îl voi urma pe Dumnezeu până la sfârșit!

99. Gândurile unui pacient în stadiul terminal

de Titie, China

În iunie 2013, am avut mentruație mai mult de zece zile și am eliminat niște cheaguri mari de sânge. Din când în când, mă durea puțin abdomenul, în partea din dreapta, jos, așa că nu am dat atenție acestui lucru. Însă în luna următoare, în timpul menstruației, am eliminat tot mai multe cheaguri și am sângerat abundent. M-am speriat puțin, așa că am mers la spital pentru o consultație. Doctorul m-a trimis acasă, să aștept rezultatele. Însă, a doua zi, am sângerat continuu. Cel mai bun medicament pentru oprirea sângerării a funcționat doar temporar, după care sângerarea a revenit. Întrucât am pierdut mult sânge, am început să am frisoane. În momentul acela, eram singură acasă. Mi-am spus: „Dacă sângerez până mor?" Am sunat-o repede pe sora mea și apoi m-am prăbușit pe pat, incapabilă să mă mișc. Sora mea a chemat ambulanța și am fost dusă de urgență la spital. Eram înfricoșător de palidă din cauza hemoragiei. Buzele îmi erau vinete, iar fața palidă ca a unui cadavru. Tremuram din tot corpul și aveam nevoie disperată de o transfuzie, dar spitalul nu avea rezerve de plasmă și nu avea să primească până la ora 1 dimineața. Când am auzit că nu sunt rezerve de plasmă, m-am îngrozit: „Mai sunt opt ore până la 1 dimineață. Cum să rezist atât de mult? Aproape am sângerat până la moarte, deci în opt ore oare nu voi fi deja moartă? Încă sunt atât de tânără. Dacă mor, nu voi mai vedea albastrul azuriu al cerului sau priveliștile frumoase ale Împărăției." Îmi era foarte frică și Îl strigam continuu pe Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Te rog să mă salvezi!" În clipa aceea, mi-am amintit o propoziție din cuvintele Lui: „**Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 6). Cuvintele Lui mi-au dat multă credință. Atât timp cât mai aveam suflare, n-

aveam să mor fără acordul lui Dumnezeu. M-am rugat în liniște: „Dumnezeule, Îți mulțumesc! Când sunt neajutorată și mi-e teamă, doar cuvintele Tale mă pot alina. Încă mai am suflare și, atât timp cât nu mă lași să mor, voi continua să trăiesc. Cred în ceea ce spui Tu.” După rugăciune, m-am simțit mai liniștită și mai puțin speriată. Soțul meu a ajuns la spital pe la 6 seara, dar când a auzit ce se întâmplase, nu mi-a spus nicio vorbă de alinare. Doar s-a uitat la mine, a vorbit scurt cu cei din jurul meu și a plecat. Soțul meu mă persecutase de când am început să cred în Dumnezeu. Acum că eram bolnavă, chiar nu voia să aibă de-a face cu mine. M-am simțit părăsită și neajutorată. Nu puteam să mă mișc sau să vorbesc, dar mintea îmi era limpede. Când l-am văzut pe soțul meu plecând, nu m-am putut stăpâni să nu plâng. Credeam că soțul meu avea să-mi fie alături. Nu-l credeam atât de crud. Atunci am știut că nu puteam conta pe soțul meu, ci doar pe Dumnezeu. M-am rugat în tăcere, fără să îndrăznesc să mă îndepărtez de El nicio clipă. M-am gândit și la niște imnuri și cuvinte ale lui Dumnezeu. Imnul care m-a impresionat cel mai mult se numea „**Petru a păstrat adevărata credință și dragoste**”: „**Dumnezeule! Viața mea nu valorează nimic și trupul meu nu valorează nimic. Am doar o singură credință și o singură iubire. Am credință în Tine, în mintea mea, și iubire pentru Tine, în inima mea; doar aceste două lucruri trebuie să Ți le dau și nimic altceva**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus”). Am cântat în gând acest imn și m-am gândit cum nu mă dăruisem lui Dumnezeu în credința mea și nu am crezut cu adevărat. Am vrut mereu să mă bazez pe familia mea, dar în cel mai vulnerabil moment al meu, cea mai apropiată persoană m-a ignorat. Dumnezeu a fost Cel Care m-a alinat prin cuvintele Lui și numai El mă poate mântui. M-am rugat în inima mea: „Dumnezeule, numai Tu mă poți mântui și alina și-mi poți da credință și putere. Sunt gata să-Ți ofer inima și viața mea.”

Gândindu-mă la imnul cu vorbele lui Dumnezeu, m-am simțit împăcată, nu m-am mai gândit la boală și nu m-am mai temut de moarte. Treptat, trupul a început să mi se încălzească și, fără să-mi dau seama, s-a făcut 1 dimineață. După transfuzia de sânge, a doua zi dimineață, m-am simțit ca nouă. Doctorul de gardă a avut un șoc când a văzut că m-am ridicat în pat. A spus: „Ieri nu erai deloc bine; e o minune că ai rezistat până dimineață!" Când am auzit ce a spus, I-am tot mulțumit lui Dumnezeu. Fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, n-aș fi supraviețuit. Totul s-a datorat protecției minunate de la Dumnezeu. După aceea, doctorul m-a trimis la spitalul orășenesc pentru mai multe teste. Mi-am spus: Dumnezeu m-a protejat în situația periculoasă de ieri, așa că sunt sigură că nu vor găsi probleme grave.

A doua zi, am mers, cu niște rude, la un spital mare, pentru alte teste, ca să aflu că am fost diagnosticată cu cancer cervical în stadiu avansat. Tumora era deja mare cât un ou de rață, iar operația nu era o opțiune. N-aș fi supraviețuit operației. Când l-am auzit spunând „cancer cervical în stadiu avansat", am rămas stupefiată și complet uluită. Mă tot gândeam: „Cancer? Cum am făcut cancer? Unii necredincioși trăiesc doar două luni după ce fac cancer. Oare voi supraviețui?" M-am simțit angoasată și tulburată și n-am vrut să vorbesc cu nimeni. Întinsă în patul de spital, mă tot gândeam la ultimii zece ani de credință în Dumnezeu: de când am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, fusesem persecutată de familia mea, iar necredincioșii chiar mă batjocoreau și mă calomniau. Pe parcursul acestor ani, indiferent ce datorie îmi repartiza biserica, mă supuneam mereu. Indiferent cât de dificilă sau istovitoare era, făceam față bazându-mă pe Dumnezeu. Chiar și când am fost arestată, condamnată și închisă, niciodată nu L-am trădat pe Dumnezeu și, după ce m-am eliberat, am continuat să răspândesc Evanghelia și să-mi fac datoria. Suferisem deja foarte multe și

trecusem prin vremuri aspre, deci de ce aveam acum o boală terminală? De ce nu mă protejase Dumnezeu? Oare credința mea în Dumnezeu se sfârșea? Pur și simplu nu înțelegeam și nu acceptam să mor așa. Cu lacrimi de durere în ochi, I-am cerut lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu vreau să mor. Dacă mor acum, nu voi vedea ziua Ta de glorie și moartea marelui balaur roșu și nu voi vedea niciodată priveliștile frumoase ale Împărăției. Mă cutremur când mă gândesc ce sfârșit mă așteaptă. O, Dumnezeule, Te rog ajută-mă și vindecă-mi boala!" În clipa aceea, mi-am amintit de pierderea masivă de sânge pe care o suferisem și cum, deși nimeni nu credea că aveam să supraviețuiesc, Dumnezeu m-a ținut în viață, iar eu fusesem martora faptei Lui minunate. Cu acel gând în minte, am vrut să mă tratez.

Văzând cât de gravă era boala mea, doctorul a recomandat să fac atât radioterapie, cât și chimioterapie. Chimioterapia îmi provoca grețuri și confuzie. Mă simțeam foarte inconfortabil și fața îmi ardea. În timpul radioterapiei, era ca și cum eram împunsă de ace în tot trupul. Durerea de la ambele terapii era de nesuportat, iar eu am reînceput să mă plâng și să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu: avea sens ca necredincioșii, care nu aveau protecția Lui, să se îmbolnăvească de cancer, dar eu aveam credință, deci cum am putut să fac această boală terminală? Dumnezeu nu mă protejase! Secția în care eram în spital era plină de tot felul de bolnavi de cancer și, la câteva zile, un pacient decedat era scos pe targă din salon. Eram îngrozită și îngrijorată că, dacă boala mea se agrava, într-o zi, eu aveam să fiu cea scoasă pe targă. Nu voiam să stau toată ziua cu ceilalți pacienți cu cancer. Era agonizant să le ascult zi de zi gemetele de durere. Așadar, cum am terminat tratamentul, am mers la o soră pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu. În întâlnirile cu ea, îi împărtășeam activ felul în care înțelegeam cuvintele lui Dumnezeu și discutam cu ea cum să înlăturăm noțiunile

potențialilor destinatari ai Evangheliei. M-am gândit: „Odată ce mă externez, voi continua să răspândesc Evanghelia și să-mi fac datoria. Atât timp cât particip la mai multe întruniri, mănânc și beau mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și am credință, El sigur mă va proteja.” În timpul tratamentului, m-a vizitat o rudă, care le-a spus soțului și copiilor mei că soțul ei murise de cancer și că boala mea era incurabilă. A spus că, decât să cheltuim bani pe tratamentul din spital, mai bine am călători, ca să nu mă piardă și pe mine și banii. Soțul meu i-a urmat sfatul și a spus că mă va duce într-o călătorie. A spus că puteam merge oriunde voiam. Dar singurul meu gând era: „Deci vor să renunțe la tratamentul meu? Oare nu voi muri dacă se întâmplă asta? Oare acesta chiar este sfârșitul?” M-am simțit din nou angoasată. Câteva zile mai târziu, soțul meu a refuzat să-mi plătească facturile medicale. Sora mea a spus: „Doctorul a spus că mai ai doar două-trei luni de trăit, așa că nu-i mai cere soțului tău să-ți plătească facturile. Acum nu te mai poate vindeca niciun tratament. Bazează-te pe Dumnezeu – numai El te poate salva!” Când am auzit asta, nu m-am putut mișca din cauza șocului, neîndrăznind să mă gândesc că vorbele ei pot fi adevărate. Mai aveam două-trei luni de trăit? Am fost complet devastat și mi-au dat lacrimile. Doctorul mă declarase incurabilă, iar soțul și copiii mei renunțaseră la tratamentul meu. Ce puteam să mai fac decât să aștept moartea? Credeam în Dumnezeu de mulți ani și suferisem foarte mult, totul cu speranța că El avea să mă salveze de la moarte și că puteam să intru în Împărăție. Nu mi-am închipuit niciodată că lucrurile aveau să se termine așa. Eram incredibil de deznădăjduită și am crezut că nu mai puteam fi salvată. În zilele care au urmat, m-am rugat mecanic și am citit cuvintele lui Dumnezeu cu mai puțin entuziasm. Simțeam că puteam muri oricând și că nu mai avea rost să mă rog. Eram foarte pesimistă și negativă.

Într-o zi, când mă întorceam în salonul meu, în clipa în care am deschis ușa, am văzut un pacient cu cancer, mort în patul său, acoperit cu un cerșaf alb. M-am speriat atât de tare, încât am fugit în alt salon. Pacientul fusese internat cu numai două zile în urmă și deja murise. M-am temut că, într-o zi, și eu aveam să înfrunt moartea, așa că m-am grăbit să mă rog lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, mi-e teribil de frică, sunt negativă și slabă. Nu vreau să mor ca un necredincios. Te rog să mă protejezi, să-mi dai credință și putere și să-mi permiți să-Ți înțeleg voia.” După aceea, mi-am amintit un imn intitulat „**Durerea încercărilor este o binecuvântare de la Dumnezeu**”: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41). Cuvintele lui Dumnezeu m-au alinat și m-au emoționat foarte mult. Cuvintele Lui mi-au arătat că drumul spre Împărăție nu este lin și ușor. Omul trebuie să îndure niște încercări aspre. Boala mea era încă o încercare și o binecuvântare de la Dumnezeu. Nu-mi puteam pierde credința în Dumnezeu, ci trebuia să-I caut voia în această boală, să nu mă plâng de El și să rămân fermă în mărturia mea

pentru El. După ce I-am înțeles cuvintele, am devenit mai puțin negativă și am avut credința de a mă baza pe El pentru a depăși această situație. Văzând că încă nu mă lăsase să mor, am citit mai mult din cuvintele Lui în timpul liber și m-am întâlnit cu acea soră.

Acasă la ea, citeam adesea acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată**”. Un anumit pasaj m-a făcut să-mi cunosc părerile despre credința în Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e**

doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Am mai citit și acest fragment în cuvintele lui Dumnezeu: „**În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru**

a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu de judecată au fost ca o sabie ascuțită care mi-a străpuns inima. Era ca și cum Dumnezeu mă judeca față-n față. Am început să mă gândesc: După ce am devenit creștină, am căutat mereu să obțin har. Credeam că, dacă-mi puneam credința în Domnul, avea să mă protejeze și să mă apere de pericole. După ce am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, deși știam că El nu a vindecat bolnavii, nu a alungat demoni și nu a făcut minuni ca în Epoca Harului, ci i-a pus pe oameni să urmărească adevărul și să treacă prin judecată, mustrare, încercări și rafinări, pentru a purifica firile corupte ale oamenilor, tot m-am agățat de această dorință extravagantă de binecuvântări. Credeam că, atât timp cât urmăream credința cu sârguință, aveam să fiu imună la toate dezastrele și bolile și, chiar dacă mă îmbolnăveam grav, Dumnezeu avea să mă protejeze și să nu mă lase să mor. M-am sacrificat cu entuziam ca să obțin binecuvântări și har. Indiferent cum m-a persecutat și mi-a stat în cale soțul meu sau cum m-au bârfit și m-au abandonat rudele, n-am fost constrânsă de ei. Chiar și când am fost arestată și închisă, tot nu L-am trădat pe Dumnezeu. Odată ce m-am eliberat, am continuat să-mi îndeplinesc datoria. Am crezut că, dacă urmăream așa, aveam să fiu mântuită și lăsată în viață. Mai ales când am crezut că-mi dădeam ultima suflare, și Dumnezeu m-a tras din pragul morții, când L-am strigat cât de tare am putut, m-am convins că avea să mă ajute, indiferent ce greutăți întâmpinam. Când am fost diagnosticată cu cancer și familia mea a renunțat la tratamentul meu, L-am văzut pe

Dumnezeu ca pe ultima mea speranță și am crezut că, dacă mergeam în continuare la întruniri și-I citeam cuvintele, dacă mă rugam mai mult, mă bazam pe El și-mi îndeplineam datoria cât de bine puteam, Dumnezeu avea să vadă că aveam credință și mă supuneam și poate că avea să mă apere și să-mi permită să trăiesc. Datorită revelației din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, deși puteam să abandonez unele lucruri, să mă sacrific și să-mi fac datoria cu fervoare, nu adevărul îl urmăream și nu făceam asta ca să-mi lepăd firea coruptă și să mă purific, ci speram să schimb sacrificiile și prețul plătit cu harul și binecuvântările de la Dumnezeu, sperând că avea să mă apere de moarte în marele dezastru și că aveam să ajung la o destinație minunată. Când Dumnezeu m-a apărat, I-am mulțumit necontenit și L-am lăudat, dar când am făcut această boală terminală, m-am simțit nedreptățită, am protestat în tăcere împotriva lui Dumnezeu și chiar L-am învinuit că era nedrept. În credința mea, voiam doar să scot beneficii de la El și nu am văzut cât de important e să urmezi adevărul. Când m-am confruntat cu o boală care mi-a amenințat finalitatea și destinația, mi-am pierdut credința. Mi-am pierdut interesul față de cuvintele lui Dumnezeu și de rugăciune și chiar L-am înțeles greșit și L-am învinovățit. Am văzut că nu eram deloc sinceră cu Dumnezeu și nu-L iubeam cu adevărat, ci doar Îl foloseam, înșelându-L și „făcând afaceri” cu El. Cum mă puteam numi credincioasă? Dacă aș fi continuat să urmăresc în felul acesta, chiar dacă supraviețuiam, aveam să mă răzvrătesc și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Ce valoare ar fi avut o astfel de viață? Realizând asta, m-am simțit foarte rușinată și stânjenită. M-am simțit foarte îndatorată lui Dumnezeu.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a oferit o înțelegere și mai profundă. Dumnezeu spune: „**Nimic nu este mai dificil de abordat decât cerințele constante ale oamenilor de la Dumnezeu. De îndată ce acțiunile lui Dumnezeu nu se conformează gândirii tale sau**

nu au fost îndeplinite potrivit gândirii tale, atunci este probabil să te împotrivești – ceea ce e suficient să arate că, din natură, te împotrivești lui Dumnezeu. Recunoașterea acestei probleme se realizează doar reflectând frecvent asupra propriei persoane și ajungând la o înțelegere a adevărului, iar aceasta poate fi pe deplin rezolvată prin urmărirea adevărului. Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, au multe cerințe de la Dumnezeu, însă când într-adevăr înțeleg adevărul nu au niciuna; ei simt doar că nu L-au mulțumit suficient pe Dumnezeu, că nu ascultă de Dumnezeu suficient. Faptul că oamenii au întotdeauna cerințe de la Dumnezeu reflectă natura lor coruptă. Dacă nu vei putea să te cunoști și să te căiești cu adevărat în privința acestei probleme, atunci vei întâmpina primejdii și pericole ascunse pe calea credinței tale în Dumnezeu. Ești capabil să depășești lucruri obișnuite, dar atunci când vor fi implicate lucruri importante, precum soarta, perspectivele și destinația ta, probabil nu vei fi în stare să treci peste ele. În acel moment, dacă încă ești lipsit de adevăr, poți prea bine să revii la vechile tale căi și vei deveni, astfel, unul dintre cei care sunt distruși. Mulți oameni au urmat și au crezut întotdeauna în acest mod; s-au comportat bine cât timp L-au urmat pe Dumnezeu, dar acest lucru nu stabilește ce se va întâmpla în viitor. Acest lucru se datorează faptului că tu nu ești niciodată conștient de punctul slab al omului sau de lucrurile care sunt în natura omului și care pot ajunge să se opună lui Dumnezeu, iar tu rămâi ignorant față de aceste lucruri înainte ca ele să te ducă la dezastru. Faptul că problema naturii tale care se opune lui Dumnezeu rămâne nerezolvată te duce la dezastru și este posibil ca, atunci când călătoria ta se va încheia și lucrarea lui Dumnezeu se va termina, tu să faci lucruri care se opun cel mai mult lui Dumnezeu și să spui lucruri hulitoare la adresa Lui și, astfel, vei fi condamnat și alungat” (Cuvântul,

Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”). După ce I-am citit cuvintele, am realizat că, de când m-am îmbolnăvit, mi-a fost frică de moarte și mi-am dorit vehement ca Dumnezeu să nu mă lase să mor. Nu cumva aveam pretenții de la Dumnezeu? Am crezut mereu că, de vreme ce credeam în Dumnezeu, El ar trebui să mă apere tot timpul și n-ar trebui să mă trateze ca pe un necredincios. După ce am fost diagnosticată cu cancer în stadiu terminal și am văzut că Dumnezeu nu-mi oferise protecție suplimentară, pur și simplu nu m-am putut supune. Mi-am folosit sacrificiile, cheltuiala și suferința din închisoare drept capital ca să-mi susțin punctul de vedere în fața lui Dumnezeu și să-I pun condiții, cerându-I să-mi vindece boala. Când n-a acționat conform cerințelor mele, m-am certat cu El și m-am împotrivit. Am realizat că nu-L veneram deloc, deși credeam de atâția ani. Îmi lipseau complet umanitatea și rațiunea. M-am gândit cum Iov L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău toată viață. Când Dumnezeu l-a testat, iar Iov și-a pierdut toată averea și copiii, iar trupul i-a fost acoperit de bube, nu s-a plâns deloc de Dumnezeu sau nu I-a cerut să-l vindece. Iov era incredibil de uman și rațional. Cât despre mine, am avut nenumărate plângeri și neînțelegeri când am înfruntat moartea și I-am cerut, în mod absurd, să-mi protejeze viața. Prima dată când viața mi-a fost în pericol din cauza hemoragiei, protecția și grija lui Dumnezeu m-au salvat – El mi-a dat harul Lui, permițându-mi să-I văd fapta minunată. În plus, în anii mei de credință, mă bucurasem atât de mult de udarea și hrănirea cuvintelor lui Dumnezeu și aflasem multe adevăruri și taine. Dumnezeu îmi oferise mai mult decât am cerut sau mi-am închipuit vreodată, dar eu tot eram nemulțumită. Când am fost diagnosticată cu cancer, am avut pretenții absurde de la Dumnezeu, cerându-I să mă lase să trăiesc. Am realizat că aveam o natură incredibil de lacomă. Dumnezeu este Domnul creației, deci ce drept avea un om atât de neînsemnat, răzvrătit,

potrivnic și plin de corupție ca mine să aibă pretenții de la Dumnezeu? Am văzut că îmi lipsea complet conștiința de sine, că eram absurd de arogantă și nu-L veneram deloc pe Dumnezeu. Când acțiunile lui Dumnezeu nu s-au potrivit cu noțiunile mele, am făcut o criză, m-am certat și am protestat. Ceea ce am dezvăluit a fost o fire coruptă și, dacă nu mi-o schimbam, aveam să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu supusă pedepsei Lui drepte. M-am speriat și n-am mai îndrăznit să am pretenții absurde de la Dumnezeu, așa că m-am rugat, spunând: „O, Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru judecata și mustrarea Ta, care mi-au permis să văd cât de absurdă am fost. O, Dumnezeule! Sunt dispusă să mă căiesc și, fie că mă fac bine sau nu, mă voi supune orchestrărilor Tale.” Realizând aceste lucruri, m-am simțit mai împăcată.

Întinsă în patul de spital, m-am întrebat cum am putut avea asemenea pretenții absurde după ce m-am îmbolnăvit. După ce am reflectat și am căutat, am realizat că era în mare parte din cauză că nu înțelegeam firea dreaptă a lui Dumnezeu. Ulterior, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să**

înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. Dar cu toate acestea, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. S-ar putea să nu fii capabil să recunoști acest lucru din fapte chiar acum, dar trebuie să înțelegi doctrina. Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale? (Da.) **Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut cum înainte mă gândeam la dreaptatea lui Dumnezeu prin prisma noțiunilor și închipuirilor mele. Credeam că sunt o credincioasă în Dumnezeu, că am plătit prețuri mari, m-am sacrificat, am suferit în închisoarea fără să-L trădez și am rămas fermă în mărturia mea pentru El, așa că ar trebui să mă protejeze de o boală terminală. Cât despre necredincioșii pe care Dumnezeu nu i-a apărat, era normal ca ei să se îmbolnăvească de cancer. Credeam că asta era dreptatea lui Dumnezeu. Când El n-a acționat conform noțiunilor mele și eu am făcut

o boală terminală, am simțit că niciunul dintre sacrificiile mele nu a fost răsplătit, că Dumnezeu mă nedreptățise, astfel încât m-am plâns și L-am înțeles greșit. Am văzut că felul în care înțelegeam dreptatea lui Dumnezeu nu era diferit de felul tranzacțional în care-L înmțeleg necredincioșii. Credeam că trebuia să fiu recompensată pentru toată munca mea și că era nedrept dacă nu primeam ce mi se datora. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că esența Lui este dreaptă. În tot ce face Dumnezeu este voia și înțelepciunea Lui. Nu-mi puteam evalua situația pe baza aparențelor și noțiunilor superficiale. Asta ar duce la greșeli și eu aș fi predispusă să-L judec pe Dumnezeu și mă împotrivesc Lui. Credeam că boala era un dezastru, dar în spatele acelei boli se afla voia lui Dumnezeu. Dacă nu aș fi fost dată în vileag prin asta, nu aș fi realizat cât de lipsită de umanitate și rațiune eram. Când acțiunile lui Dumnezeu nu s-au potrivit cu noțiunile mele, am început să mă cert și să protestez. Nu am fost supusă și nu L-am venerat pe Dumnezeu. Experiența acestei boli mi-a arătat adevărata mea statură și mi-a permis să renunța la pretențiile mele absurde de la Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule! El a făcut minuni și este cu adevărat înțelept! În trecut, nu-L cunoșteam pe Dumnezeu și-I judecam firea dreaptă pe baza părerilor mele. Cât de oarbă și ignorantă am fost față de Dumnezeu! Dumnezeu este Domnul întregii creații, dar eu sunt doar o ființă creată neînsemnată – are dreptul să mă trateze așa cum crede de cuviință. În plus, îmi consideram credința o tranzacție și aveam pretenții absurde de la Dumnezeu. Chiar dacă aș fi murit, și asta ar fi fost dreptatea lui Dumnezeu – n-ar fi trebuit să mă plâng de El. Orice ar fi ales Dumnezeu, fie că să trăiesc sau să mor, totul ar fi fost potrivit. Trebuia să mă supun rânduielilor Lui – aceasta e rațiunea pe care ar trebui s-o am. După ce am început să cunosc firea dreaptă a lui Dumnezeu, m-am simțit

mai limpede, nu m-am mai plâns și nu L-am mai înțeles greșit. Indiferent cum m-a tratat Dumnezeu, nu m-am plâns și am fost capabilă să mă supun.

Ulterior, citind cuvintele lui Dumnezeu, am învățat cum să-mi gestionez mortalitatea și nu m-am mai temut de moarte. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă o persoană a existat pe lume câteva decenii și totuși nu a ajuns să știe de unde vine viața omenească, nici nu a recunoscut încă în palma cui stă soarta omenească, atunci nu este de mirare că acea persoană nu va fi în stare să înfrunte moartea cu calm. O persoană care a câștigat cunoașterea suveranității Creatorului în deceniile de experiență de viață umană este o persoană cu o apreciere corectă a sensului și valorii vieții. O astfel de persoană are o cunoaștere profundă a scopului vieții, cu experiență reală și înțelegere a suveranității Creatorului și, mai mult decât atât, este capabilă să se supună autorității Creatorului. O asemenea persoană înțelege sensul creației omenirii de către Dumnezeu, înțelege că omul ar trebui să-L venereze pe Creator, că tot ceea ce deține fiecare om provine de la Creator și se va întoarce la El într-o zi nu prea îndepărtată din viitor. Acest tip de persoană înțelege că Creatorul aranjează nașterea omului și are suveranitate asupra morții omului, și că atât viața, cât și moartea, sunt predestinate de autoritatea Creatorului. Așadar, când cineva înțelege cu adevărat aceste lucruri, acesta va fi în mod natural în stare să înfrunte moartea cu calm, să lase la o parte toate posesiunile lumești cu calm, să accepte și să se supună bucuros la tot ceea ce urmează și să întâmpine ultimul moment critic al vieții pregătit de către Creator, în loc să se teamă orbește de el și să se lupte împotriva lui. Dacă o persoană privește viața ca pe o oportunitate de a experimenta suveranitatea Creatorului și de a ajunge să-I cunoască autoritatea, dacă o persoană își vede viața ca pe o șansă rară de a-și**

face datoria ca ființă omenească creată și de a-și îndeplini misiunea, atunci acea persoană va avea cu siguranță perspectiva corectă asupra vieții, va avea sigur o viață binecuvântată și călăuzită de către Creator, va păși sigur în lumina Creatorului, va cunoaște sigur suveranitatea Creatorului, va veni sigur sub stăpânirea Lui, va deveni sigur martor al faptelor Lui miraculoase și al autorității Sale. Nu mai trebuie menționat că o asemenea persoană va fi, cu siguranță, iubită și acceptată de către Creator, și numai o asemenea persoană poate să mențină o atitudine calmă în privința morții și să întâmpine cu bucurie momentul critic final al vieții. O persoană care a avut în mod evident genul acesta de atitudine față de moarte a fost Iov. Iov a fost în postura de a accepta cu bucurie momentul critic final al vieții și și-a adus călătoria de o viață la un final lin și și-a încheiat misiunea în viață și s-a întors alături de Creator" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). **„Iov a fost capabil să înfrunte moartea fără nicio suferință pentru că știa că, prin moarte, avea să se întoarcă lângă Creator. Căutările și realizările lui în viață au fost cele care i-au permis să înfrunte moartea cu calm, să accepte calm perspectiva că viața îi va fi luată înapoi de către Creator și, mai mult, să stea drept, neîntinat și fără nicio grijă înaintea Creatorului**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). Mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că viața mea vine de la Dumnezeu. El dictează și îmi rânduiește viața, moartea, binecuvântările și nenorocirile. Nu aveam motive să am pretenții de la Dumnezeu. Chiar dacă m-ar fi lăsat să mor, voia Lui ar fi fost în asta. Trebuia să înfrunt corect acest lucru; asta ar fi rațiunea pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată. M-am gândit la Iov, care L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău toată viața. Orice situație întâlnea, putea să recunoască rânduielile și conducerea lui Dumnezeu. Nu s-a plâns, nu L-a

înțeles greșit pe Dumnezeu și nici nu a judecat sau nu s-a certat. A fost capabil să se supună și să-și înfrunte moartea cu calm. Trebuia să imit venerația lui Iov pentru Dumnezeu, ferindu-mă de rău și supunându-mă conducerii și rânduielilor Lui. Dumnezeu mi-a dat viața, așa că, oricând decidea să o ia înapoi, trebuia să mă supun. Cât despre finalul care mă aștepta în viața de apoi, Dumnezeu avea să decidă pe baza a tot ce am făcut în viață. Dumnezeu încă nu mă lăsase să mor, așa că trebuia să-mi folosesc timpul rămas ca să mă căiesc, să merg pe calea venerației pentru Dumnezeu și a feririi de rău, să urmăresc adevărul și schimbarea firii și să-mi îndeplinesc datoria cât de bine pot. Când am realizat asta, m-am simțit mult mai lucidă și mai puțin speriată de moarte. De asemenea, m-am simțit mai aproape de Dumnezeu.

În perioada aceea, mergând la întruniri cu surorile mele, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, mi-am îmbunătățit constant starea. Mai aveam patru ședințe de chimioterapie, dar efectele secundare erau prea puternice, așa că nu am putut face decât radioterapie. Însă radioterapia nu mi s-a mai părut atât de dureroasă ca înainte. Știam că Dumnezeu avea ultimul cuvânt în legătură cu supraviețuirea mea, așa că boala nu mă îngrijora și îmi petreceam timpul liber meditând la cuvintele lui Dumnezeu și ascultând imnuri. După scurtă vreme, am început să mă simt din ce în ce mai bine, ca și cum aș fi fost ca înainte. Toți ceilalți pacienți au spus că păream atât de sănătoasă, încât au crezut că sunt asistentă. După patruzeci de zile în spital, am fost externată. La următoarea examinare, medicul mi-a spus că tumora mea cervicală dispăruse. Când l-am auzit spunând că tumora dispăruse, nu mi-a venit să cred și am crezut că am auzit greșit. L-am întrebat iar pe doctor și a confirmat că dispăruse. Eram în extaz! Nu-mi venea să cred că o tumoră de mărimea unui ou de rață putea să dispară pur și simplu. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Inima și**

duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Într-adevăr, toate ființele și lucrurile sunt în mâinile lui Dumnezeu. Toate lucrurile, moarte sau vii, sunt supuse suveranității și gestionării lui Dumnezeu. Toate sunt orchestrate conform voii Lui. Toată lumea a zis că nu voi supraviețui, chiar și doctorul a spus că tumora era prea mare ca să poată fi operată, așa că nici n-am visat că putea dispărea complet. Aceasta a fost fapta minunată a lui Dumnezeu! Eram profund emoționată și simțeam, în inima mea, că Îi eram îndatorată lui Dumnezeu. Am fost atât de răzvrătită și coruptă și am avur pretenții absurde la de Dumnezeu, nu meritam să fiu mântuită. Dar Dumnezeu nu m-a tratat pe baza răzvrătirii și corupției mele. Îi mulțumesc pentru mântuire. După ce m-am întors acasă, am continuat să răspândesc Evanghelia și să-mi fac datoria, iar sănătatea mi s-a îmbunătățit treptat.

Ulterior, am găsit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Finalul sau destinația unei persoane nu este determinată de propria voință, nici de propriile înclinații sau închipuiri. Creatorul, Dumnezeu, are ultimul cuvânt. Cum ar trebui să coopereze oamenii în astfel de chestiuni? Oamenii nu au decât o singură cale pe care o pot alege: numai în cazul în care caută adevărul, înțeleg adevărul, ascultă de cuvintele lui Dumnezeu, dobândesc supunere față de Dumnezeu și obțin mântuirea, vor avea, în cele din urmă, o finalitate și un destin bun. Perspectivele și destinul oamenilor nu sunt dificil de imaginat dacă aceștia fac contrariul. Așadar, în această privință, nu te concentra la ceea ce i-a**

promis Dumnezeu omului, la ce spune Dumnezeu despre finalul omenirii, la ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru omenire. Acestea nu au nimic de-a face cu tine, sunt treaba lui Dumnezeu, nu pot fi luate, cerșite sau schimbate de tine. În calitate de creatură a lui Dumnezeu, ce ar trebui să faci? Ar trebui să-ți îndeplinești datoria, făcând ceea ce trebuie să faci cu toată inima, mintea și puterea ta. Restul – lucruri care au de-a face cu perspectivele și destinul și destinația viitoare a omenirii – nu sunt lucruri pe care le poți decide tu, sunt în mâinile lui Dumnezeu; toate acestea sunt conduse și rânduite de Creator și nu au nimic de-a face cu niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu. Unii oameni spun: «De ce ne zici asta, dacă nu are nicio legătură cu noi?» Deși nu are nicio legătură cu voi, are cu Dumnezeu. Doar El știe aceste lucruri, doar El poate vorbi despre ele și este îndreptățit să făgăduiască aceste lucruri omenirii. Și dacă Dumnezeu le știe, nu ar trebui să vorbească despre ele? Este o greșeală să-ți urmărești în continuare perspectivele și destinul atunci când nu știi care sunt acestea. Dumnezeu nu ți-a cerut să urmărești acest lucru, ci doar te-a informat; dacă tu crezi, în mod greșit, că Dumnezeu îți permitea să faci din asta obiectivul a ceea ce urmărești, atunci ești lipsit de rațiune și nu ai mintea umanității normale. Este suficient să fii conștient de tot ceea ce făgăduiește Dumnezeu. Trebuie să recunoști un fapt: indiferent ce fel de promisiune este – fie că e bună sau obișnuită, fie că e plăcută sau neinteresantă –, totul este condus, rânduit și hotărât de Creator. Numai respectarea și urmarea direcției și căii corecte, indicate de Creator, constituie datoria și obligația unei creaturi a lui Dumnezeu. Cât despre ceea ce câștigi până la urmă și partea din promisiunile lui Dumnezeu pe care o primești, toate acestea se bazează pe ceea ce urmărești, pe calea pe care o iei și pe suveranitatea Creatorului" (Cuvântul, Vol. 4:

Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea nouă)”). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am aflat că finalul și destinația mea nu vor fi decise prin rugăciune și nu vor fi primite prin troc cu Dumnezeu. Mai degrabă, Dumnezeu îmi va decide finalul pe baza urmăririi mele, a acțiunilor și a căii pe care am mers. Dar nu urmărisem adevărul și nu am înțeles firea lui Dumnezeu. Când am văzut că le oferă oamenilor o destinație glorioasă, am crezut că, atât timp când urmăream cu sârguință, în făceam datoria, eram capabilă să sufăr și să plătesc un preț și continuam să-mi fac datoria indiferent de persecuția și greutățile pe care le întâmpinam, aveam să fiu mântuită și să rămân în viață. În acești ani, căutasem și năzuisem fără încetare la finalul și destinația mea, pe baza propriilor credințe și dorințe. Mergeam pe calea lui Pavel. Dacă aș fi continuat așa, nu numai că n-aș fi primit o destinație bună, dar aș fi fost dată în vileag și alungată, pentru că firea mea coruptă nu fusese purificată. În sfârșit am învins cancerul. Dumnezeu nu m-a lăsat să mor și mi-a dat o șansă să mă căiesc. Aceasta este mântuirea de la Dumnezeu! Mi-am spus: „De acum încolo, în datoria mea, trebuie să urmăresc adevărul și schimbarea firii. Nu pot continua să mă tocmesc cu Dumnezeu pentru binecuvântări. Trebuie să fiu o persoană cu umanitate și rațiune, care se supune lui Dumnezeu. Fie că finalul pe care-l rânduiește pentru mine este bun sau rău, Dumnezeu decide asta. Ceea ce trebuie să urmăresc este adevărul și schimbarea firii.”

Au trecut nouă ani și boala nu a revenit. Datorită acestei experiențe, am descoperit că, deși această boală mi-a pus viața în pericol, Dumnezeu n-a vrut niciodată să-mi ia viața sau viitorul. El folosea boala ca să mă purifice și să mă transforme, să dezvăluie impuritățile din credința mea și să schimbe anumite noțiuni absurde pe care le aveam. Mi-a permis și să câștig o adevărată cunoaștere și experiență a atotputerniciei și suveranității lui Dumnezeu, să am atitudinea corectă față de viață și de moarte și să mă

supun. Pentru mine, această boală a fost felul în care Dumnezeu mi-a oferit har și mântuirea! Întocmai cum spune El: „**Dacă cineva chiar are credință în Dumnezeu în inima sa, înainte de toate trebuie să știe că durata de viață a unei persoane e în mâinile lui Dumnezeu. Momentul nașterii și al morții cuiva sunt predestinate de Dumnezeu. Când Dumnezeu le dă oamenilor o boală, există un motiv – există un sens. Lor li se pare o boală, dar în realitate, ce li s-a dat este har, nu boală. În primul rând, oamenii trebuie să recunoască și să fie siguri de acest fapt și să îl ia în serios**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a).

100. Cum am scăpat de constrângerile atașamentului emoțional față de mama mea

de Li Yi, China

În noiembrie 2020, am primit o scrisoare de la un conducător în care detalia faptul că mama mea, credincioasă de mulți ani, nu mai participase în mod corespunzător la adunări. Era întotdeauna ocupată să câștige bani și, când participa la adunări ici și colo, deseori moțăia. Ea citea rar cuvintele lui Dumnezeu, nu asculta predicile, avea aceleași păreri ca necredincioșii și acțiunile ei erau destul de clar cele ale unui necredincios. Biserica îi revizuia situația pentru a decide dacă ar trebui îndepărtată, așa că mi s-a cerut să ofer o evaluare. Am fost destul de șocată, gândindu-mă: „A greșit conducătorul bisericii? Cel puțin în aparență, mama mea a dat dovadă de pasiune și entuziasm în credința ei în acești ani. Uneori chiar îi ajută pe alți frați și surori atunci când au probleme în viețile lor. Cu siguranță nu a ajuns în punctul în care merită să fie îndepărtată.” Dar atunci mi-a trecut prin minte că biserica întotdeauna îndepărtează oamenii conform principiilor și ia decizia pe baza naturii-esență și a comportamentului general al unei persoane – nu ar trata niciodată nedrept pe cineva. Îndatoririle mele mă făcuseră să mă mut din oraș de câțiva ani, așa că nu eram sigură de felul în care se comportase mama mea în biserică. Se cuvenea mai întâi să accept și să mă supun acestui lucru.

După aceea, am început să reflectez la modul în care se comportase mama când eram împreună. Ori de câte ori mă întorceam acasă și o întrebam despre starea ei, ea evita în mod intenționat întrebarea mea. De asemenea, rareori citea cuvintele lui Dumnezeu sau asculta predici. Spunea că era de acord când aveam părtășie cu ea despre importanța citirii cuvintelor lui Dumnezeu, dar, după aceea, se întorcea pur și simplu la

aceleași obiceiuri. Nici măcar nu participa la adunări regulate pentru a câștiga mai mulți bani. În ciuda faptului că aveam repetat părtășie cu ea despre această chestiune, nu a reușit să-și schimbe comportamentul, spunând că nu se poate baza decât pe ea însăși pentru a-și îmbunătăți soarta. Mai mult decât atât, se certa adesea cu tatăl meu pentru chestiuni mărunte. Ori de câte ori tatăl meu folosea un ton mai aspru cu ea și îi rănea mândria, ea îi purta ranchiună, blestemându-l deseori pe tatăl meu ca o necredincioasă pentru a-și descărca furia. Nu m-a ascultat când am avut părtășie cu ea despre cum să trăiască o umanitate adecvată, spunând că nu se putea abține. Mai târziu, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Există niște oameni a căror credință nu a fost niciodată recunoscută în inima lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu recunoaște că ei sunt adepții Lui, pentru că El nu le slăvește credințele. În cazul acestor oameni, indiferent câți ani L-au urmat pe Dumnezeu, ideile și părerile lor nu s-au schimbat niciodată; sunt precum necredincioșii, aderând la principiile și metodele necredincioșilor de a interacționa cu oamenii și la legile supraviețuirii și credinței acestora. Ei nu au acceptat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața lor, nu au considerat niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul, nu au intenționat niciodată să accepte mântuirea lui Dumnezeu și nu L-au recunoscut niciodată pe Dumnezeu ca Dumnezeul lor. Ei văd credința în Dumnezeu drept un fel de pasiune pentru amatori, tratându-L doar ca sprijin spiritual; ca atare, ei nu cred că merită să încerce să înțeleagă firea sau esența lui Dumnezeu. Se poate spune că tot ceea ce corespunde Dumnezeului adevărat nu are nimic a face cu acești oameni; ei nu sunt interesați și nici nu se pot deranja să acorde atenție. Aceasta deoarece, adânc în inimile lor, există un glas puternic care le spune mereu: «Dumnezeu este invizibil, intangibil și nu există.» Ei cred**

că a încerca să-L înțeleagă pe acest tip de Dumnezeu nu ar merita osteneala și că a face asta ar însemna să se păcălească. Cred că dacă doar Îl recunosc pe Dumnezeu prin cuvinte, fără a lua nicio poziție reală și fără a se implica în acțiuni reale, sunt foarte isteți. Cum îi privește Dumnezeu pe asemenea oameni? Îi consideră drept necredincioși" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că necredincioșii recunosc doar verbal credința în Dumnezeu, fără a practica vreodată adevărul. Ei au o natură-esență căreia nu îi place adevărul, iar Dumnezeu nu le-a recunoscut niciodată credința. Mama mea nu acceptase niciodată nici pe departe adevărul în anii ei de credincioasă și credea, gândea, vorbea și acționa la fel ca cineva fără credință – nu o făcea acest lucru o necredincioasă? Ar trebui să ofer o descriere sinceră a comportamentului ei. Pe de altă parte, mama îmi susținuse mereu credința și, chiar și atunci când alți membri ai familiei s-au opus sau m-au atacat, ea m-a protejat întotdeauna ca eu să-mi pot îndeplini îndatoririle în liniște. De asemenea, mă sprijinise financiar de-a lungul anilor în care îmi îndeplinisem îndatoririle în afara orașului. Când m-am îmbolnăvit, ea m-a dus la spital și s-a târât pe scări în sus și-n jos ca să mă interneze și să-mi aducă medicamentele. De fiecare dată când veneam acasă, îmi cumpăra mâncare și haine… Pur și simplu nu m-am putut hotărî să scriu evaluarea după ce mi-am amintit toate aceste lucruri. M-am simțit atât de chinuită și de contrariată: „Ea este mama mea și, prin urmare, evaluarea mea cântărește foarte mult. Dacă ar fi să ofer o descriere sinceră a comportamentului ei, probabilitatea ca ea să fie înlăturată ar fi și mai mare. Nu ar fi acesta sfârșitul căii sale în credință? Să știe că am scris despre comportamentele ei tipice unui necredincios ar fi sfâșietor pentru ea și sigur va crede că am fost lipsită de inimă și nerecunoscătoare." Acest gând a fost

ca un cuțit care-mi străpungea inima, iar lacrimile mi-au șiroit din ochi. În toiul suferinței mele, m-am rugat lui Dumnezeu, implorându-L să mă îndrume să adopt poziția corectă și să mi-o susțin.

După rugăciunea mea, m-am simțit mult mai calmă. La acea vreme, s-a întâmplat să dau peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. […] Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Meditând la cuvintele lui

Dumnezeu, mi-am dat seama că, a scrie această evaluare pentru mama mea implica adevărurile-principii. Ar fi trebuit să accept atenta cercetare a lui Dumnezeu și să-L ascult în această privință. În loc să acționez pe baza emoției, ar fi trebuit să descriu în mod obiectiv situația reală a mamei mele. Însă din cauza legăturii mele emoționale cu ea, am fost reticentă în a scrie evaluarea, în ciuda faptului că eram perfect conștientă că avea destul de multe comportamente specifice necredincioșilor, de teamă că ar putea să fie îndepărtată din biserică și să-și piardă șansa la mântuire. Nu eșuam în a lua poziția corectă și în a fi martoră? Nu eram dispusă să stau de partea adevărului în credința mea și să protejez lucrarea bisericii și chiar mi-am apărat mama din cauza conexiunii noastre emoționale – unde era inima mea cu frică de Dumnezeu? În trecut, mă ocupasem în mod activ și cu entuziasm pe cei care s-au dovedit a fi antihriști, făcători de rău și necredincioși, avusesem părtășie cu frații și surorile mele despre semnificația lucrării de curățire a bisericii și vorbisem cu forța dreptății în dezvăluirea lucrurilor negative pentru a proteja lucrarea bisericii. Cu toate acestea, în fața problemei mamei mele, eram influențată de conexiunea mea emoțională cu ea și nu puteam să acționez conform principiului. Nu aveam nici cea mai mică parte din adevărul-realitate și sentimentele mele erau prea puternice! După ce mi-am dat seama de toate acestea, nu m-am simțit la fel de chinuită și am început să lucrez imediat la evaluare, trimițând-o conducătorului de îndată ce am terminat-o.

A doua zi, într-o predică am citit că, deși cineva a fost credincios câțiva ani fără să caute adevărul, dacă nu a provocat perturbări sau tulburări, poate fi cruțat temporar de la a fi îndepărtat. O rază de speranță a pătruns în inima mea. Mama mea pur și simplu nu a căutat adevărul, dar nu provocase nicio tulburare sau întrerupere clară în activitatea bisericii. În situația ei particulară, probabil că avea încă șansa să se pocăiască. M-am

gândit că era posibil ca liderul bisericii să nu-i fi înțeles situația. Probabil aș putea să scriu o scrisoare în care să subliniez modul în care mama își ajutase cu entuziasm frații și surorile, sau să le cer să aibă ceva mai multă părtășie cu ea. Cu siguranță, ar fi mai bine pentru ea să continue să slujească în biserică decât să o curețe. Abia așteptam să scriu o scrisoare conducătorului bisericii locale, dar, când tocmai voiam să mă apuc de scris, am început să mă îngrijorez: „Nu înțeleg bine comportamentul actual al mamei mele. Dacă într-adevăr ea nu reușește să citească în mod regulat cuvintele lui Dumnezeu și moțăie în timpul adunărilor, nu i-ar influența asta pe ceilalți frați și surori de la adunări? Nu scriu oare această scrisoare doar pentru că am un atașament emoțional față de mama și vreau să o protejez? Dar dacă este cu adevărat îndepărtată, atunci nu va avea niciodată ocazia de a dobândi mântuirea.” În nefericirea mea, m-am rugat degrabă lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să-mi înțeleg starea nepotrivită și să învăț să-mi înfrânez acțiunile bazate pe emoții. După rugăciune, am dat peste două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce chestiuni sunt legate de emoții? Numărul unu este cum îți evaluezi propria familie, cum reacționezi la lucrurile pe care le fac. «Lucrurile pe care le fac» includ situațiile în care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, în care judecă oamenii pe la spate, fac lucrurile necredincioșilor și așa mai departe. Ai putea fi imparțial față de aceste lucruri pe care le face familia ta? Dacă ți s-ar cere să-ți evaluezi familia în scris, ai face-o în mod obiectiv și corect, lăsându-ți deoparte emoțiile? Acest lucru are legătură cu modul în care ar trebui să-ți privești membrii familiei. Și ești sentimental față de cei cu care te înțelegi sau care te-au mai ajutat? Ai fi obiectiv, imparțial și precis în privința acțiunilor și comportamentului lor? I-ai raporta sau expune dacă ai descoperit că perturbă și tulbură lucrarea bisericii? Mai mult, ești sentimental față de cei apropiați sau care**

împărtășesc interese similare? Oare evaluarea, definirea și răspunsul tău față de acțiunile și comportamentul lor ar fi imparțiale și obiective? Și cum ai reacționa dacă principiul ar dicta ca biserica să ia măsuri împotriva unei persoane cu care ai o conexiune emoțională, iar aceste măsuri ar fi în contradicție cu propriile tale noțiuni? Ai da ascultare? Ai continua să ții legătura cu acea persoană în secret, te-ai lăsa în continuare ademenit de ea, te-ai lăsa chiar îmboldit să îi cauți scuze, să raționalizezi și să o aperi? Ți-ai asuma responsabilitatea pentru cei care au fost buni cu tine și ai veni în ajutorul lor, uitând de adevărurile-principii și nepăsător față de interesele casei lui Dumnezeu? Toate acestea implică diverse chestiuni legate de emoții, nu-i așa?" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)"). **„Să spunem, de exemplu, că rudele sau părinții tăi sunt credincioși în Dumnezeu și, din cauza faptelor rele, a tulburărilor create sau a neacceptării adevărului, ei sunt îndepărtați. Totuși, tu nu ai discernământ în ceea ce-i privește, nu știi de ce au fost îndepărtați, ești deosebit de supărat și te plângi mereu că nu are iubire casa lui Dumnezeu și că nu este corectă față de oameni. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul, apoi să evaluezi exact, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ce fel de oameni sunt aceste rude. Dacă realmente înțelegi adevărul, vei fi capabil să-i definești cu precizie și, vei vedea că tot ce face Dumnezeu este corect și că este un Dumnezeu drept. Atunci, nu vei avea nicio plângere, vei fi capabil să te supui rânduielilor lui Dumnezeu și nu vei încerca să-ți aperi rudele sau părinții. Aici, ideea nu este să rupi legăturile de rudenie, ci doar să definești ce fel de oameni sunt și să procedezi astfel încât să ai discernământ în ceea ce-i privește și să afli motivul pentru care au fost alungați. Dacă aceste lucruri sunt cu adevărat clare în inima ta și**

punctele tale de vedere sunt corecte și în conformitate cu adevărul, atunci vei putea sta de aceeașceeac accu Dumnezeu, iar punctele tale de vedere asupra chestiunii vor fi pe deplin compatibile cu cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu ești capabil să accepți adevărul și să privești oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu și ești încă de partea relațiilor și perspectivelor trupești când îi privești pe oameni, atunci nu vei fi niciodată capabil să te lepezi de această relație trupească și îi vei trata în continuare pe acești oameni ca pe rudele tale, mai apropiați chiar decât frații și surorile tale din biserică, situație în care va exista o contradicție între cuvintele lui Dumnezeu și punctele tale de vedere în ceea ce privește familia ta în această chestiune – chiar un conflict și, în astfel de circumstanțe, ți-ar fi imposibil să stai de partea lui Dumnezeu și ai avea noțiuni și neînțelegeri cu privire la Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii vor să ajungă să fie compatibili cu Dumnezeu, în primul rând, viziunile lor asupra lucrurilor trebuie să fie conforme cuvintelor lui Dumnezeu; ei trebuie să fie capabili să privească oamenii și lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, să accepte că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul și să poată lăsa deoparte noțiunile tradiționale ale omului. Indiferent de persoana sau problema cu care te confrunți, trebuie să poți menține aceleași perspective și viziuni ca Dumnezeu, iar acestea trebuie să fie în armonie cu adevărul. Astfel, perspectivele tale și felul în care îi abordezi pe oameni nu vor fi ostile față de Dumnezeu, iar tu vei fi putea să-L asculți și să fii compatibil cu El. Astfel de oameni nu s-ar mai putea împotrivi vreodată lui Dumnezeu; ei sunt exact oamenii pe care Dumnezeu Își dorește să-i câștige" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să identificăm natura și esența lui Pavel"). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie felul în care cei legați de afecțiunile lor trupești nu pot să practice adevărul sau să își

evalueze în mod imparțial și corect propriile rude, cu atât mai puțin să acționeze conform adevărurilor-principii. Mai degrabă, ei își protejează, acoperă și apără în mod constant rudele, fără să se gândească câtuși de puțin la interesele bisericii. Prin cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să-mi înțeleg într-o oarecare măsură starea. Știam foarte bine că natura-esență a mamei mele era cea a unui non-credincios și că ea devenise deja o perturbare pentru vieții bisericii. Se cuvenea să practic adevărul și să expun comportamentele mamei mele pentru a proteja lucrarea bisericii. Cu toate acestea, nu puteam să renunț la atașamentele mele emoționale și îmi făceam griji că, dacă ar fi îndepărtată, ar pierde complet oportunitatea de a dobândi mântuirea. Ca atare, am vrut să mă cert în numele ei și, mai ales când mă gândeam la cât de bună fusese întotdeauna cu mine, am căutat să o protejez, să o păzesc și să nu-i dezvălui comportamentele. După ce am citit acea predică, nu am putut doar să accept pur și simplu principiile din spatele excluderii și înlăturării oamenilor din casa lui Dumnezeu, ci am căutat să găsesc o portiță. Am vrut ca biserica să ia o atitudine îngăduitoare față de ea și să-i permită să rămână, astfel încât, poate, să aibă încă șansa de a obține mântuirea. Casa lui Dumnezeu face lucrarea de curățire de dragul purității bisericii și pentru a le oferi fraților și surorilor noastre un mediu pozitiv pentru viața bisericească, fără perturbări din partea Satanei. Cu toate acestea, am lăsat atașamentul emoțional să pună stăpânire pe mine, protejându-mi mama fără nici cea mai mică considerație pentru lucrarea bisericii sau pentru modul în care acest lucru ar putea dăuna vieților fraților și surorilor mele. Eram atât de egoistă și de josnică! Fusesem complet coruptă de Satana și am trăit după filosofii satanice precum „Sângele apă nu se face” și „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?” M-am gândit că, din moment ce mama a avut grijă de mine crescându-mă și m-a sprijinit în îndeplinirea îndatoririlor mele, orice comportament rău din

partea ei ar trebui să fie tolerat. În calitate de fiică a ei, am simțit că ar fi foarte nepotrivit din partea mea să stau și să privesc cum este îndepărtată. Atât timp cât exista cea mai mică speranță, se cuvenea să lupt să găsesc o șansă ca ea să rămână în biserică. Nu Îl sfidam eu pe Dumnezeu? În anii în care a fost credincioasă, mama mea nu prețuise niciodată cuvintele lui Dumnezeu, nu participase în mod constant la adunări și nici nu practicase cuvintele lui Dumnezeu. În schimb, s-a avântat în căutarea lucrurilor lumești și a banilor și chiar a spus: „Nu pot să-mi bat capul cu căutarea adevărului. A face bani este cea mai sigură opțiune a mea.” Odată, după ce un cuplu de bătrâni care fuseseră credincioși de peste un deceniu a fost îndepărtat din cauza faptelor rele și a perturbării lucrării bisericii, ea le-a spus fraților și surorilor: „Foarte puțini dintre noi vom reuși în credința noastră – ei sunt îndepărtați. Mai devreme sau mai târziu, și eu voi fi.” La acea vreme, am avut părtășie cu ea despre modul în care biserica îndepărtează oamenii conform principiilor și pe baza naturii-esență și a comportamentului lor general. I-am spus, totodată, că sădește negativitate cu astfel de comentarii. Cu toate acestea, nu a reflectat la ea însăși și a părut complet indiferentă. Mi-am dat seama că mama mea nu acceptase niciodată adevărul în toți anii petrecuți în biserică și nici măcar nu avea credință reală în Dumnezeu – era doar o necredincioasă. Nu-i recunoscusem esența reală conform cuvintelor lui Dumnezeu și chiar mă agățasem cu încăpățânare de propriile opinii greșite. Am crezut că, deși nu căutase adevărul, atât timp cât nu perturba și nu tulbura lucrurile în mod deschis, putea continua să slujească în biserică și că, probabil, ar mai fi putut avea o șansă la mântuire. Nu mi-am dat seama că, deși necredincioșii ar putea să nu pară, din exterior, că fac fapte rele, natura-esență pe care o au nu prețuiește, ci mai degrabă disprețuiește adevărul. Indiferent câți ani rămân în biserică, ei nu vor obține niciodată o transformare în firea vieții lor și nu vor dobândi niciodată

mântuirea. Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este de a exprima adevărul pentru a purifica și mântui omenirea. Dacă oamenii nu iubesc adevărul, nu vor scăpa niciodată de firile lor corupte și, mai devreme sau mai târziu, vor fi alungați. Mi-am dat seama că nu înțelesesem adevărul, iar părerile și convingerile mele erau cu adevărat absurde. De asemenea, mi-a trecut prin minte că, în cadrul bisericii, necredincioșii își sădesc ideile seculare care sunt complet opuse cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Fraților și surorilor de statură mică, care nu au înțeles adevărul, le lipsește discernământul; ei pot fi ușor perturbați și induși în eroare de astfel de idei. Acest lucru îi poate face să se afunde în slăbiciune și negativitate și, în cazuri extreme, credința lor se poate zdruncina și se pot îndepărta de Dumnezeu. Necredincioșii nu sunt deloc membri ai casei lui Dumnezeu, nu sunt frații și surorile noastre; ei aparțin, în esență, diavolului Satana și sunt dușmani ai lui Dumnezeu. Dacă nu sunt curățiți cu promptitudine de biserică, vor provoca doar dezastru. Mama mea fusese credincioasă mulți ani, dar tot nu citea în mod regulat cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin le practica. Indiferent în ce fel aveam părtășie cu ea, tot urmărea lucrurile lumești și să facă bani și disprețuia adevărul prin natura ei. Ea a împrăștiat deseori ideile și noțiunile sale de necredincioasă și a perturbat viața bisericească. Chiar dacă i s-ar oferi o altă șansă, nu s-ar pocăi cu adevărat. Faptul că am încercat să protejez această membră a ținutului diavolului și că am vrut să mă cert în numele ei, ca să poată rămâne în biserică, a arătat că eram realmente înceată la minte și nu distingeam binele de rău.

Ulterior, am dat peste alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această**

lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Am fost profund mișcată de cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu este sursa vieții omului și tot ceea ce am derivă din El. Dumnezeu a fost cel care a avut grijă de mine și m-a hrănit până la maturitate. După aceea, Dumnezeu S-a milostivit de mine, permițându-mi să vin înaintea Lui și să accept udarea și hrana cuvintelor Sale astfel încât să pot să înțeleg adevărul, să cunosc sensul vieții, să știu cum să mă comport și să aleg calea cea dreaptă. Aceasta a fost în întregime dragostea și mântuirea lui Dumnezeu. Dumnezeu rânduise ca mama mea să fie ocrotitorul meu și

să mă crească în lumea materială – ar trebui să accept grija ei pentru mine, întrucât derivă de la Dumnezeu, să o respect și să-mi îndeplinesc rolul de fiică a ei. Cu toate acestea, când venea vorba de chestiuni ce țineau de adevărul-principiu, nu puteam fi influențată de atașamentul emoțional, ci trebuia să practic adevărul și să expun toate comportamentele de necredincioasă ale mamei mele. Doar asta ar fi însemnat să acționez conștiincios și rațional și în conformitate cu adevărul-principiu. Dacă mi-aș lăsa afecțiunile trupești să influențeze felul în care mă comportam, oferind dragoste, compasiune, adăpost și protecție unui necredincios precum mama mea, fără să acord nici cea mai mică considerație pentru lucrarea bisericii sau pentru modul în care viața bisericească a fraților și surorilor mele poate fi perturbată, sacrificând principiile adevărului pentru a-mi proteja relația cu mama, asta ar însemna să mă răzvrătesc și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Abia atunci aș fi cu adevărat lipsită de conștiință și nerecunoscătoare. După ce mi-am dat seama de acest lucru, m-am simțit mult mai liberă și neîngrădită.

Curând după aceea, m-am întors acasă ca să mă ocup de niște lucruri și am fost să văd ce face mama în timp ce eram în oraș. În acea noapte, am vorbit despre situația ei recentă și știa că era pe cale să fie înlăturată de biserică. Când am încercat să am părtășie cu ea, a schimbat subiectul fără să comenteze. După ce am văzut că nu are nici cel mai mic regret pentru acțiunile ei, am fost și mai convinsă că decizia bisericii de a o îndepărta era în totalitate conform principiilor. Două luni mai târziu, de la conducătorul bisericii locale am primit o altă scrisoare prin care îmi cerea să detaliez în continuare evaluarea anterioară a mamei mele. La acea vreme, m-am gândit: „Oare e posibil ca derapajele comportamentale ale mamei mele să nu fie suficient de grave pentru a o curăți? Dacă așa stau lucrurile, înseamnă asta că, cel puțin deocamdată, nu va fi îndepărtată? Pe de altă parte, mama

mea nu părea să regrete câtuși de puțin când am avut părtășie cu ea în urmă cu două luni. Ar trebui să-i spun conducătorului bisericii despre asta?" Cât mă tot frământam cu această chestiune, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci, chiar dacă nu ai dobândit încă adevărul și viața, cel puțin vei vorbi și vei acționa de partea lui Dumnezeu; cel puțin, nu vei sta cu mâinile în sân când vei vedea că sunt compromise interesele casei lui Dumnezeu. Când simți dorința de a închide ochii, te vei simți vinovat și inconfortabil și îți vei spune: «Nu pot să stau aici și să nu fac nimic, trebuie să mă ridic și să spun ceva, trebuie să-mi asum responsabilitatea, trebuie să dezvălui acest comportament rău, trebuie să-l opresc, pentru ca interesele casei lui Dumnezeu să nu fie prejudiciate, iar viața bisericească să nu fie tulburată.» Dacă adevărul a devenit viața ta, atunci nu numai că vei avea acest curaj și această hotărâre și vei fi capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel îndeplinită. Dacă ți-ai putea considera datoria drept responsabilitatea, obligația și însărcinarea date ție de Dumnezeu și dacă simți că acest lucru este necesar pentru a-I face față lui Dumnezeu și conștiinței tale, atunci nu ai trăi integritatea și demnitatea umanității normale? Faptele și comportamentul tău ar fi «frica de Dumnezeu și ferirea de rău» despre care vorbește El. Ai îndeplini esența acestor cuvinte și ai trăi realitatea lor**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că trebuie să fiu atentă la voia lui Dumnezeu atunci când îmi îndeplinesc îndatoririle, să păstrez ordinea normală a vieții bisericii și să-i dau în vileag pe acei membri ai bisericii care s-au dezvăluit ca antihriști, răufăcători și necredincioși. Numai

procedând în acest fel mi-aș îndeplini îndatoririle și responsabilitățile. M-am gândit la felul în care, atunci când soția lui Iov i-a cerut să-L abandoneze pe Dumnezeu, el a putut să stea de partea lui Dumnezeu și să-și dojenească soția ca pe o „femeie nesăbuită”. Iov era cinstit, direct și avea o idee clară despre ceea ce ar trebui să iubească și să urască. Nu a permis atașamentelor emoționale să influențeze modul în care și-a trăit viața. Și eu ar trebui să mă lepăd de trup, să expun adevărul așa cum l-am văzut și să îndepărtez, fără întârziere, necredincioșii din biserică. Dându-mi seama de asta, am notat toate comportamentele pe care le observasem la mama mea ultima dată când am fost acasă. Curând după aceea, am primit o scrisoare în care se declara că mama fusese îndepărtată din biserică. Au fost menționate mai multe dintre comportamentele ei pe care le detaliasem. Am fost mulțumită că nu cedasem emoțiilor mele și că nu îmi pierdusem mărturia. M-am simțit liniștită și cu picioarele pe pământ.

Prin această experiență, am dobândit o înțelegere mai clară a modului în care Dumnezeu decide pe cine să mântuiască și pe cine să alunge pe baza naturii-esență și a comportamentului lor general. Aceasta este o manifestare clară a firii drepte a lui Dumnezeu. Nu trebuie să lăsăm atașamentele emoționale să dicteze modul în care acționăm față de ceilalți, ci trebuie să ne bazăm acțiunile pe cuvintele lui Dumnezeu, pe adevărurile-principii. Numai acest lucru este în acord cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu adevărat recunoscătoare lui Dumnezeu am dobândit această nouă înțelegere și am obținut aceste câștiguri.

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org